

BY NELETA

TRẦM NỊCH

DESIGN BY HYDRANGEA_5810

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)
[Chương 107](#)
[Chương 108](#)
[Chương 109](#)
[Chương 110](#)
[Chương 111](#)
[Chương 112](#)
[Chương 113](#)
[Chương 114](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117](#)
[Chương 118](#)
[Chương 119](#)
[Chương 120](#)
[Chương 121](#)
[Chương 122](#)
[Chương 123](#)
[Chương 124](#)
[Chương 125](#)
[Chương 126](#)
[Chương 127](#)
[Chương 128](#)
[Chương 129](#)
[Chương 130](#)
[Chương 131](#)
[Chương 132](#)
[Chương 133](#)
[Chương 134](#)
[Chương 135](#)
[Chương 136](#)
[Chương 137](#)

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 1

Tục ngữ có câu tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa, nhưng năm nay tuyết lại rơi rất nhiều. Thanh Hóa, Cao Đường, Tú Phi, ba tỉnh gặp phải nạn tuyết, hơn một nghìn người bị chết凍僵, kinh thành cũng bị ảnh hưởng bởi nạn tuyết, không ngừng xảy ra tình trạng chết凍僵. Ngọn nến ở Đông Noãn Các đã nhiều ngày vẫn chưa tắt. Hai gã thái giám, một người bung chậu nước ấm, một người bung cháo tổ yến đi vào Đông Noãn Các. Thái giám canh gác bên ngoài vén lên rèm che bằng vải bông, đẩy cửa ra để hai gã thái giám đi vào, buông xuống rèm che, tên thái giám kia xoa mạnh đôi tay đã tê凍僵, trông mong mùa đông năm nay mau chóng qua nhanh.

“Hoàng Thượng, ngài nên nghỉ ngơi một chút.”

Tổng quản thái giám thân cận của hoàng thượng, Ôn công công nhẹ giọng nói. Vị hoàng đế tuổi trẻ Tần Ca đang vùi đầu phê duyệt tấu chương dường như không nghe thấy, bút lông trong tay không ngừng châm mực để tiếp tục viết xuống trang giấy.

Ôn công công bung nước ấm đến trước mặt hoàng thượng, chờ hoàng thượng viết xong một phần còn lại của quyển tấu chương, hắng lại lên tiếng, “Hoàng Thượng, đã canh bón rồi, người nên nghỉ ngơi một chút.”

“Uh.” Ngoài miệng đáp lại, nhưng Tần Ca lại tiếp tục lấy ra một quyển tấu chương khác, mi tâm nhíu chặt không hề có dấu hiệu thả lỏng.

Ôn công công thở dài một cách yên lặng, đưa mắt ra dấu cho hai gã thái giám đang chờ ở bên ngoài, hai vị thái giám thối lui. Hắn đem chậu nước ấm đặt xuống, rồi mới cẩn thận kéo chân của hoàng thượng. Tần Ca hết sức chăm chú phê duyệt tấu chương, vô thức mở ra đôi chân theo lực đạo của Ôn công công. Ôn công công nhẹ nhàng cởi nhuyễn hài cùng với tất, dùng đôi tay xoa bóp bàn chân lạnh ngắt của hoàng thượng, đợi đến khi hai chân không còn lạnh như trước thì mới cẩn thận đặt vào nước ấm.

Đôi chân vừa chạm vào nước ấm, bị nóng nên Tân Ca liền rút ra, Ôn công công lập tức nói, “Hoàng Thượng, để nô tài xoa bóp chân cho người thư giãn.” Tân Ca chậm rãi hít sâu một hơi, ấn nhẹ vào mi tâm, rồi thả lỏng thân thể ngã về phía sau. Ôn công công mỉm cười, quỳ trên đất để xoa bóp chân cho hoàng thượng. Một mổi, một khi thả lỏng thì huyết thái dương và thậm chí cả đôi mắt đều đột nhiên trở nên đau nhức, nhưng Tân Ca chưa tính đi ngủ. Nghỉ ngơi một chút, sau khi Ôn công công xoa bóp chân cho hắn xong thì hắn liền lên tiếng, “Không cần mặc nhuyễn hài, trẫm đi Kỳ Lân Các một chuyến.”

Ôn công công há hốc mồm, cố gắng nuốt trở vào lời nói thuyết phục, hắn đem cháo tூ yến đã được hâm nóng cho hoàng thượng. Khi hoàng thượng húp cháo là lúc Ôn công công mang vào miên hài cho hoàng thượng. Tân Ca húp xong chén cháo thì Ôn công công lập tức lấy áo lông cừu cung noãn lô, bàn tay chạm phải đầu ngón tay lạnh ngắt của hoàng thượng, hắn hơi run sợ một chút. Bên ngoài tuyết rất lớn, đã muộn như thế mà hoàng thượng còn muốn ra ngoài, sẽ bị rét cứng, nhưng hắn khuyên không được, hoàng thượng căn bản sẽ không lắng nghe.

Vén lên rèm che bằng vải bông, gió lạnh phà vào mặt, Tân Ca rùng mình một chút, kéo chặt áo khoác lông cừu vào người rồi đi về hướng Kỳ Lân Các. Thái giám gác đêm và bọn thị vệ thấy hoàng thượng đi ra, bọn họ lập tức chấn động, vội vàng đi theo hoàng thượng. Ra khỏi Đông Noãn Các, đi qua một hoa viên nhỏ, trên người của Tân Ca đã bám đầy tuyết, nhưng tuyết vẫn không có dấu hiệu ngừng rơi, Tân Ca thích nhất lắng nghe âm thanh của tuyết rơi, nhưng năm nay lại trở thành tâm bệnh của hắn.

Rèm che ở Kỳ Lân Các được vén lên, trong phòng có năm vị đại thần đang bận rộn, lập tức đứng dậy, “Hoàng Thượng.”

Vẫn chưa rảo bước tiến lên thì Tân Ca liền hỏi, “Lương thảo phân phát đã được vận chuyển đến nơi hay chưa? Những châu huyện gặp thiên tai có dâng lên tấu chương mới hay không?”

Nội các đại học sĩ Phiền Tử lập tức đáp lại, “Bẩm Hoàng Thượng, lương thảo ở bốn tỉnh phía Nam đã được lần lượt vận chuyển đến nơi có tình hình thiên tai nghiêm trọng nhất. Đây là tấu chương vừa mới nhận được, thỉnh

Hoàng Thượng xem qua.” Nói xong, hắn liền dâng lên mấy quyển tấu chương, trên mặt hiện lên thần sắc khó xử.

Tần Ca đi đến bên cạnh lò sưởi rồi ngồi xuống, vội vàng mở ra tấu chương, vẫn chưa xem xong thì hắn liền ném tấu chương xuống đất, vẻ mặt giận dữ, “Những lời trên tấu chương có thật hay không?”

Phiền Tử khom người nói, “Hoàng Thượng, triều đình có quy định rõ ràng, lương thực bán cho dân bị nạn không được cao hơn năm quan tiền một đấu, nhưng có vài châu huyện lại bán một đấu lương thực bằng mười hai quan tiền. Còn có vài hộ thương gia thừa dịp thiên tai mà làm sinh ý bất chính, tích trữ lương thực không bán, tùy ý nâng giá.”

“Ôn Quέ.”

“Dạ, có nô tài.”

“Triệu Phí Khuông và Bạch Lộc Niên tiến cung.”

“Dạ.”

Vừa nghe hoàng thượng triệu hai người này tiến cung, năm vị đại thần lập tức run rẩy, tiếp theo Tần Ca lại nói, “Trẫm tuyệt đối không nhân nhượng chuyện này, phàm là những tấu chương cùng loại, các ngươi phải lập tức trình lên cho trẫm.”

“Dạ.”

“Hoàng Thượng,” Tham Viện Trần Hí Ngôn của Hàn Lâm Viện lên tiếng, “Lương Châu cách Cao Đường chỉ hơn một trăm dặm, Hoàng Thượng có thể trực tiếp hạ lệnh Lương Vương chuyển lương thảo từ Lương Châu đến Cao Đường hay không? Thứ nhất có thể tiết kiệm thời gian, thứ hai Lương Vương cũng là thần tử của hoàng thượng, dù sao cũng nên vì Hoàng Thượng mà san sẻ việc này.”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, đất đai lương châu phì nhiêu, năm trước đại thu lương thực, Lương Vương không thể ngồi yên mà nhìn.” Những người khác cũng đều góp lời.

Sắc mặt của Tân Ca có một chút biến hóa, năm vị đại thần lập tức ngậm miệng. Lương Vương Ngũ Tử Ngang từ nhỏ đã hầu hạ hoàng thượng, cùng chung sống với hoàng thượng ở trong cung được năm năm, hoàng thượng đương nhiên sẽ có tư tâm đối với hắn.

Tân Ca lặng yên một hồi lâu thì mới lên tiếng, “Trẫm sẽ viết cho Lương Vương một phong thư. Tiếu khanh, ngươi tự mình đi Lương Châu một chuyến, đem thư giao cho Lương Vương. Người ở đó trợ giúp Lương Vương, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì có thể hồi kinh.”

“Tuân lệnh.” Tham Viện Tiếu Thọ của Xu Mật Viện và những người khác đều lắp bắp kinh hãi, bọn họ nghĩ rằng lần này hoàng thượng sẽ giống như trước kia, không mở miệng đối với Lương Vương.

Tân Ca đi đến bên án thư rồi ngồi xuống, tự mình chấp bút viết một phong thư cho Lương Vương Ngũ Tử Ngang, sau khi viết xong thì hắn giao thư tín cho Tiếu Thọ, Tiếu Thọ hành lễ rồi lập tức rời khỏi Kỳ Lân Các, về nhà thu thập một chút hành trang rồi chạy suốt đêm tới Lương Châu.

Quan sát sắc mặt của hoàng thượng một lúc, Tham Viện Khâu Xà của Hướng Nghị Viện lấy ra một cuộn giấy được hắn đặt ở một bên rồi tiến lên, “Hoàng Thượng, thần ở nơi này còn có chiết tử, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.” (chiết tử = cuộn giấy)

Tân ca tiếp nhận, vừa mới nhìn được vài từ thì sắc mặt trở nên băng lãnh, nhưng hắn không nói bất luận điều gì, mà chỉ lặng lẽ đọc tiếp.

“Hoàng Thượng, thế lực của Lương Vương dần dần lớn mạnh, Hoàng Thượng không thể tiếp tục bỏ mặc.” Khâu Xà nói một cách sâu xa, “Việc vương không chỉ là ý tứ của thần, mà còn là ý tứ của bá quan trong triều. Triều đình của chúng ta càng lúc càng cường thịnh, nhưng một núi không thể có hai hổ. Lương Vương là Vương gia khác họ, nắm giữ mười bốn quận và sáu mươi một huyện của Lương Châu, chiếm cứ phần lớn địa phương của chúng ta ở phía Tây. Phía Bắc Lương Châu có cửa ải, phía Nam bắt qua Triều Giang, phía Đông hướng về kinh thành, một khi thế lực của Lương Vương có thể sánh ngang với triều đình thì quốc gia sẽ không còn ngày bình yên.”

Tần Ca đặt bút xuống, Khẩu Xà vẫn còn có lời muốn nói nhưng lập tức ngậm miệng lại. Bóp lấy những ngón tay sắp tê cứng, Tần Ca đứng lên, “Việc này ngày sau sẽ tái nghị. Trước mắt quan trọng nhất vẫn là nạn tuyết, trầm về Đông Noãn Các trước.”

“Cung tiễn Hoàng Thượng.”

Tần Ca rời khỏi Kỳ Lân Các, hắn vừa đi thì nam vị đại thần thở dài cùng một lúc.

Khẩu Xà nói, “Hoàng Thượng định kéo dài việc của Lương Vương đến khi nào?”

Bốn người khác lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Lương Vương, Ngũ Tử Ngang; Lương Vương, Ngũ Tử Ngang....Ngũ Tử Ngang....Tử Ngang....Trên đường trở về Đông Noãn Các, trong đầu của Tần Ca không ngừng vang lên cái tên Ngũ Tử Ngang. Nửa năm không gặp, hắn tựa hồ đã quên bộ dáng của Ngũ Tử Ngang, mỗi lần chỉ cần Tử Ngang rời đi thì cách một ngày hắn sẽ không còn nhớ rõ bộ dáng của Tử Ngang, duy nhất nhớ rõ chính là nụ cười ôn hòa của người nọ, mặc kệ gặp phải chuyện gì thì Tử Ngang vẫn luôn giữ một bộ dáng ôn hòa trầm ổn, quen biết mười sáu năm, rất ít khi hắn thấy Tử Ngang tức giận.

Mặc kệ là sinh thần của hắn, hay là tân niên, ngày lễ ngày hội, mặc dù hắn không triệu người nọ hồi kinh thì người nọ cũng nhất định sẽ hồi kinh, nhất định sẽ mang cho hắn một phần tiểu lễ vật. Chẳng qua ở trong lòng của Tử Ngang thì hắn chỉ là bằng hữu thời niên thiếu, còn nay là quân vương. Ngoại trừ như vậy, không còn bất luận điều gì khác.

“Hoàng Thượng, bên ngoài gió rất lạnh, người vào trong đi.” Đứng ở trước cửa Đông Noãn Các một lúc lâu mà không thấy hoàng thượng đi vào, Ôn công công bất đắc dĩ lên tiếng cắt ngang suy tư của hoàng thượng. Tần Ca hoản hồn, phát hiện trên người phi thường lạnh, hắn nhắc chân bước vào Đông Noãn Các. Ngón tay tê cứng vẫn chưa giảm bớt, nhưng tấu chương trên bàn lại không thể kéo dài tới ngày mai, uống chung trà sâm, Tần Ca tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Hoàng Thượng, Phí đại nhân và Bạch đại nhân đã đến.”

“Truyền.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, hai vị nam tử với tinh thần phấn chấn đi vào. Sau khi quỳ xuống hành lễ, hai người đứng dậy chờ đợi hoàng thượng hạ chỉ.

“Phí khanh, Bạch khanh, hai người các ngươi chia binh tiến về Thanh Hóa và Tứ Phi để điều tra việc cứu tế thiên tai. Trẫm phái mười tên thị đi theo các ngươi.” fynnz810

“Thần tuân lệnh!”

“Hôm nay trẫm triệu hai người các ngươi tiến cung, người khác cũng đoán được trẫm muốn các ngươi đi làm chuyện gì. Trẫm muốn các ngươi nghĩ ra biện pháp điều tra những quan viên không làm tròn trách nhiệm, cùng với việc chuyển lương thực xuống cấp dưới, các ngươi có thể làm được hay không?”

“Thần nhất định sẽ không phụ lòng Hoàng thượng đã ủy thác!”

Tần Ca gỡ xuống hai thanh kiếm bắt chéo ở trên tường, rồi phân cho Phí Khuông và Bạch Lộc Niên, “Tôi đáng chém thì các ngươi hành quyết ngay tại chỗ, không cần bẩm táu.”

“Thần tuân lệnh!”

“Đi đi.”

“Thần xin cáo lui!”

Phí Khuông và Bạch Lộc Niên cầm lấy Thượng phuơng bảo kiếm do hoàng thượng ban cho rồi lui ra ngoài. Tần Ca lại lên tiếng, “Ôn Quê, sáng nay trẫm không lâm triều, phân phó đám người Khấu Xà tự chủ trì hướng nghị. Sau khi hướng nghị thì ngươi dẫn thái sư đến Các Xuân Hiên, đừng để người khác biết.”

“Nô tài hiểu rõ.”

Sau khi phân phó xong xuôi, Tân Ca xoa xoa đôi mắt đã mỏi nhừ, tiếp tục xử lý sự vụ. Từ khi hắn đăng cơ đã được ba năm, vẫn chưa bao giờ làm ra chuyện thất trách. Ôn Quέ ở bên cạnh châm trà cho hoàng thượng, vẻ mặt đầy lo lắng.

Trời vẫn chưa sáng, quan viên đã lần lượt tiến cung chuẩn bị lâm triều. Tuy rằng Tân Ca không thượng triều nhưng bầu không khí ở trên điện vẫn có một chút khẩn trương. Tân Ca cũng không phải mỗi ngày đều lâm triều, mặc dù có việc nhung hăn phần lớn đều xử lý ở Đông Noãn Các hoặc Tây Noãn Các. Trừ phi gặp phải chuyện đại sự cần thương thảo với quần thần thì hắn mới thượng triều. Hôm nay hắn vốn muốn thượng triều, bất quá có một chút việc làm cho hắn không vui, hắn đương nhiên có lý do thoái thác.

Sau khi hướng nghị chấm dứt, có người cảm thấy bất an, có người giả vờ vô sự, cũng có người muốn gặp hoàng thượng. Bất quá sáng sớm Tân Ca đã hạ chỉ, hôm nay hắn không muốn gặp bất kỳ ai. Năm vị đại thần ở Kỳ Lân Các sau khi nghỉ ngơi một chút thì lại tiếp tục vì hoàng thượng mà san sẻ sự vụ, còn Tân Ca thì đang bí mật thương nghị quốc sự với thái sư Lâm Giáp ở Cát Xuân Hiên.

“Hoàng Thượng, lão thần nhất định không phụ lòng ủy thác của Hoàng Thượng.”

“Trẫm thập phần rõ ràng thái độ làm người của thái sư, chuyện này trẫm cũng chỉ có thể phó thác cho ngài.”

“Lão thần hổ thẹn.”

“Trẫm chờ tin tức của thái sư.”

“Lão thần xin cáo lui.”

Nhận được mật lệnh, Lâm Giáp lặng lẽ ly khai Cát Xuân Hiên, Tân Ca dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Hắn tính thừa dịp nạn tuyết lần này để chỉnh lý bọn tham quan ô lại trong triều một phen. Tham quan

không trừ thì quốc gia sẽ bất ổn. Tâm tư đột nhiên siết chặt, Tân Ca mở mắt ra, ba năm giữ đạo hiếu tựa hồ trôi qua rất nhanh.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 2

Đứng phía trên tường thành Lương Châu, sắc mặt của Ngũ Tử Ngang ngưng trọng, biên giới Lương Châu có vài huyên cung gặp nạn tuyết, nhưng tổn thất không lớn, hơn nữa lương thực sung túc, nên dân bị nạn cũng được an bài ổn thỏa. Chẳng qua nghe nói Thanh Hóa, Cao Đường, Tứ Phi, ba tỉnh gặp phải tai họa nghiêm trọng, ngay cả kinh thành cũng bị ảnh hưởng. Không biết lương thảo ở kinh thành có đầy đủ hay không, đã vận chuyển đến ba tỉnh hay chưa, hoàng thượng sẽ giống như dĩ vãng, sẽ không mở miệng yêu cầu hắn?

“Vương gia, sắp đến tân niê, vì sao người không cao hứng a?” Một vị lão binh ở trên tường thành nghi vấn. Lương Vương Ngũ Tử Ngang yêu dân như con, được dân chúng thành Lương Châu kính mến, cho dù là binh sĩ tầm thường cũng có thể nói chuyện với hắn.

Ngũ Tử Ngang đáp lại, “Có vài địa phương đang gặp phải nạn tuyết, nghĩ đến dân chúng nơi đó đang chịu khổ, ta thập phần bất an.”

“Vương gia có tấm lòng Bồ Tát. Chúng ta có thể gặp được Vương gia là phúc đức mấy đời. Có Hoàng Thượng, Vương gia không cần bận tâm, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Chính là vì vậy nên hắn mới càng lo lắng. Ngũ Tử Ngang chỉ mỉm cười, ân cần thăm hỏi vị lão binh vài câu rồi đi xuống tường thành. Thôi, nếu hoàng thượng không lên tiếng thì hắn sẽ lên tiếng.

Người hầu Ngũ Hiến thấy Vương gia đi xuống liền lập tức dắt xe ngựa đến, đưa qua noãn lô. Tuy rằng nhiều ngày qua thành Lương Châu vẫn chưa có tuyết rơi, nhưng thời tiết thật sự rất lạnh. Lên xe ngựa, Ngũ Tử Ngang nói, “Ngũ Hiến, trực tiếp quay về Vương phủ.”

Ngũ Hiến vội vàng nhắc nhở, “Vương gia, người không đi chọn túi phúc cho cô nãi nãi sao?”

Ngũ Tử Ngang nói, “Ngũ Hiến, ngươi đến Thọ Lộc Đường chọn giúp cho ta một cái. Ngũ Hoán, ngươi đánh xe.”

“Dạ.” Thị vệ thông lĩnh Vương phủ kiêm thị vệ bên cạnh Ngũ Tử Ngang – Ngũ Hoán không nói hai lời liền thả Ngũ Hiến xuống dưới, rồi nhảy lên xe ngựa.

Ngũ Hiến bất đắc dĩ nói, “Được rồi Vương gia. Bất quá nếu cô nãi nãi có hỏi thì Vương gia cũng đừng nói là ta chọn.”

“Biết rồi, ngươi mau đi đi.” Phát tay xua đuổi Ngũ Hiến, Ngũ Tử Ngang làm cho Ngũ Hoán đánh xe.

Xe ngựa rất nhanh chạy về hướng Vương phủ, Ngũ Hiến xoa xoa cái mũi đã đông lạnh, rồi lẩm bẩm, “Vương phi còn chưa vào cửa mà Vương gia vội vàng hỏi phủ để làm gì?” (ý là chưa lấy Vương phi)

Trở lại Vương phủ, quản gia Ngũ Huyền đã đứng chờ ở bên ngoài. Ngũ Tử Ngang vừa xuống xe thì Ngũ Huyền liền nhanh chóng tiến lên, “Vương gia, Tiếu Thọ Tiếu đại nhân đến đây, đang ở sảnh đường, bảo rằng có mang theo ý chỉ của Hoàng Thượng.”

“Cái gì?” Ngũ Tử Ngang có một chút giật mình, hấn nhanh chóng đi vào trong phủ, vội vàng hỏi, “Chỉ có một mình hấn đến đây?”

“Dạ, Tiếu đại nhân chỉ dẫn theo hai gã thị vệ trong kinh, xem ra là vội vàng chạy đến.”

Chẳng lẽ tình hình thiên tai vượt quá dự đoán của hấn? Ngũ Tử Ngang cau mày một chút, bước nhanh vào sảnh đường.

“Vương gia.”

“Tiếu đại nhân. Không biết ngài đến đây, không có tiếp đón từ xa.”

“Hạ quan vội vàng đến đây mà chưa kịp báo trước, mong Vương gia chớ trách.”

Hai người vừa thấy mặt là hàn huyên, tiếp theo Tiếu Thọ lập tức nói, “Hạ quan lần này tiến đến là phụng ý chỉ của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng phái thần giao cho Vương gia phong thư này, thỉnh Vương gia xem qua.” Nói xong, Tiếu Thọ lấy phong thư của Hoàng Thượng từ trong vạt y bào, Ngũ Tử Ngang lập tức nhận lấy rồi mở ra.

Tử Ngang:

Chắc ngươi đã nghe thấy nạn tuyết, trẫm không nhiều lời. Nước xa không cứu được lửa gần, Lương Châu cách Cao Đường không xa, trẫm hy vọng ngươi có thể trước tiên đem lương thảo và nhân thủ từ Lương Châu cứu giúp Cao Đường. Trẫm phái Tiếu khanh trợ giúp ngươi, ngân lượng sử dụng cho qua nạn tuyết thì trẫm nhất định sẽ bù lại cho ngươi.

Tần

Ngũ Tử Ngang áp chế sự khó chịu trong lòng, ngẩng đầu nói, “Sau khi biết được nạn tuyết thì ta đã phái người chuẩn bị lương thảo, chờ Hoàng Thượng hạ chỉ. Hiện tại ta lập tức bố trí nhân thủ vận chuyển lương thảo đến Cao Đường.”

“Thật tốt quá!” Tiếu Thọ vừa nghe xong thì phi thường kinh hỉ, “Nghe nói Lương Vương là người hiểu rõ Hoàng Thượng nhất, hạ quan vẫn chưa tin, hiện tại thì hạ quan thật sự tin tưởng.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười nhưng trong lòng lại cười khổ, nếu không phải bất đắc dĩ thì hoàng thượng sẽ không viết phong thư này cho hắn.

Từ giữa trưa đến chiều tối, Ngũ Tử Ngang chỉ ăn một cái bánh bao. Hắn tự mình giám sát việc chuẩn bị vận chuyển lương thảo đến Cao Đường, cũng phái một ngàn binh sĩ áp giải. Tiếu Thọ mấy ngày liền bôn ba chạy đến đây, Ngũ Tử Ngang khuyên can mãi thì Tiếu Thọ mới chịu vào phòng nghỉ ngơi, những chuyện còn lại đều do hắn tự phụ trách.

Đến khi Ngũ Tử Hoa từ bên ngoài chạy về phủ thì mới phát hiện đèn đuốc trong phòng vẫn sáng trưng, kẻ đến người đi. Hỏi một chút thì mới biết đại ca muôn vận chuyển lương thảo đến Cao Đường. Ngũ Tử Hoa đi đến thư phòng của đại ca rồi gõ cửa.

Ngũ Tử Ngang ngẩng đầu lên, “Tam đệ? Người đã về.”

“Ân, ngủ bên ngoài không quen, sau khi ta đàm phán xong xuôi liền quay trở về.” Vẫn chưa kịp đặt hành nang xuống ghế thì Ngũ Tử Hoa đã đi đến bên cạnh đại ca, “Hoàng Thượng hạ chỉ để cho người vận chuyển lương thảo đến Cao Đường?”

“Người biết rồi sao?” Ngũ Tử Ngang tiếp tục phê duyệt văn kiện, “Cao Đường gần với Lương Châu, từ Lương Châu vận chuyển lương thảo sang đó là thích hợp nhất. Người vẫn chưa dùng bữa, bảo Ngũ Huyền chuẩn bị vài món cho người ăn đi. Cô nãi nãi sáng nay còn hỏi bao giờ thì người trở về, sớm mai thức dậy nhớ thỉnh an lão nhân gia nàng.”

Ngũ Tử Hoa chẳng những không đi mà ngược lại còn ngồi xuống bên cạnh Ngũ Tử Ngang, “Đại ca, trước kia Hoàng Thượng không quen gấp phải chuyện gì cũng hướng đến người để ủy thác, lần này vì sao lại đột nhiên làm như vậy?”

Ngũ Tử Ngang dừng bút lại một chút rồi mới viết tiếp, đồng thời cũng lên tiếng, “Có thể là vì Lương Châu gần với Cao Đường. Người đừng hoài nghi tâm tư của Hoàng Thượng, vừa vặn ta đã sớm chuẩn bị lương thảo, bằng không lần này chắc chắn luống cuống chân tay một phen.”

Ngũ Tử Hoa vẫn không có ý muốn rời đi, mà lại nói, “Đại ca, có khi nào là Hoàng Thượng muốn thử một lần hay không?”

Ngũ Tử Ngang sững sốt, “Thử cái gì?”

Sắc mặt của Ngũ Tử Hoa trở nên nghiêm trọng, “Sau khi Tiên Hoàng và phụ thân qua đời, trong triều càng lúc càng nhiều ý kiến muốn tước vương. Đại ca, sau khi chúng ta đến Lương Châu, Hoàng Thượng chẳng những chưa bao giờ triệu người hồi kinh, ngay cả một phong thư cũng không viết cho người. Thậm chí trong triều xảy ra chuyện mà Hoàng Thượng cũng

không thăm hỏi ý túc của ngươi, giống như Lương Vương ngươi không hề tồn tại. Ngay cả tất niên ngày hội, một chút ban ân thăm hỏi cũng không có. Ý túc của Hoàng Thượng chẳng phải đã rất rõ hay sao? Sở dĩ không động thủ có lẽ là vì vướng bận Tiên Hoàng, cũng có lẽ là bận tâm giao tình trước kia với ngươi. Lần này Hoàng Thượng đột nhiên mở miệng nhò ngươi, chẳng lẽ không phải là muốn thử ngươi hay sao?”

Vẻ mặt ôn hòa của Ngũ Tử Ngang cũng trở nên nghiêm túc, hắn trầm giọng, “Cho dù là thử thì thế nào? Tam đệ, Vinh quang của Ngũ gia là do phụ thân dùng mạng của hắn để đổi lấy, đó là Tiên Hoàng cảm động công lao của phụ thân mà ban cho. Nếu Hoàng Thượng muốn thu hồi thì cũng hợp tình hợp lý. Hoàng Thượng ba năm nay chưa từng hạ chỉ để ta hồi kinh, nhưng ta hằng năm đều hồi kinh hai ba lần, Hoàng Thượng cần gì phải hạ chỉ? Nếu Hoàng Thượng hạ chỉ không cho ta hồi kinh thì mới chứng minh Hoàng Thượng bất mãn với Ngũ gia. Ta và Hoàng Thượng quen biết đã nhiều năm, ta hiểu Hoàng Thượng rất rõ, sau này không được ở trước mặt ta mà nói những lời như vậy, lần này xem như ngươi tuổi nhỏ không hiểu chuyện.”

“Đại ca!” Ngũ Tử Hoa nóng nảy, “Ngươi có nghĩ đến hay không, cái ngày mà Ngũ gia bị tước Vương có lẽ chính là ngày cả nhà gặp nạn. Từ xưa đến nay những chuyện như vậy cũng không hề thiếu. Người hiểu rõ Hoàng Thượng là lúc Hoàng Thượng chưa đăng cơ, gần vua như gần hổ, Hoàng Thượng muốn giết ngươi, chẳng lẽ còn bận tâm giao tình dĩ vãng hay sao?”

Ngũ Tử Ngang có vẻ nổi giận, “Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung. Chẳng lẽ ngươi muốn ta làm ra chuyện đại nghịch bất đạo hay sao?”

Thấy đại ca tức giận, Ngũ Tử Hoa có trán tĩnh một chút rồi thấp giọng lên tiếng, “Đại ca, ta không phải muốn ngươi làm ra chuyện đại nghịch bất đạo. Ta chỉ là....ta chỉ cảm thấy chúng ta không thể ngồi yên chờ chết, phải phòng ngừa chu đáo mới đúng. Thùa dịp Hoàng Thượng còn nhớ giao tình với ngươi, thì ngươi nên nghĩ cho chính mình, tìm đường lui cho Ngũ gia. Nếu có một ngày Hoàng Thượng thật sự tước Vương, chúng ta cũng không đến mức bị giật đỗ bìm leo.”

Ánh mắt của Ngũ Tử Ngang trở nên rét lạnh, “Ngươi muốn đường lui như thế nào?”

Ngũ Tử Hoa đột nhiên lặng lẽ cười hai tiếng, kề sát vào tai của Ngũ Tử Ngang, “Đầu tiên đại ca phải thú tiểu thư Liễu gia, chúng ta sẽ có Liễu gia chống đỡ, rồi sau đó đại ca lợi dụng giao tình giữa ngươi và Hoàng Thượng để cho chúng ta có thể nhúng tay vào sinh ý của quan gia, như vậy cho dù sau này Hoàng Thượng có tước vương thì chúng ta cũng sẽ không bị chặt đứt đường lui.”

Ngũ Tử Ngang đẩy tam đệ ra, “Chuyện này ta đã nói với ngươi, sinh tiền phụ thân đã không thích việc ngươi theo thương nghiệp, nhưng ngươi cố ý muốn làm, ta là đại ca cũng phó mặc cho ngươi. Nhưng việc sinh ý của quan gia thì ta sẽ không giúp ngươi, nếu ngươi dựa vào bản lĩnh của mình mà lấy được thì ta cũng sẽ không ngăn cản, hết thảy là tùy vào bản thân của ngươi. Còn chuyện hôn sự của ta và Liễu Song, tang kỳ của cha vẫn chưa mãn hạn, hiện tại ta tạm thời không muốn nghĩ đến.”

“Đại ca!” Ngũ Tử Hoa nghe xong thì rất bất mãn.

Ngũ Tử Ngang chỉ ra ngoài cửa, “Trễ nhất là tối nay phải đem toàn bộ lương thảo vận chuyển ra ngoài, ta còn rất nhiều chuyện phải làm.” Ý tú chính là muốn Ngũ Tử Hoa rời đi.

Đại ca đã muôn đuổi người, Ngũ Tử Hoa đành phải rời đi, bất quá trước khi đi thì hắn lại nhắc nhở, “Đại ca, tiểu thư Liễu gia đã quá hai mươi, ngươi cũng không thể tiếp tục kéo dài.”

“Ta biết.” Đáp lại một câu, Ngũ Tử Ngang không hề ngẩng đầu, mà chỉ vùi đầu vào công vụ.

“Ai...” Thấy đại ca cẩn bản không lắng nghe, Ngũ Tử Hoa lắc đầu ly khai, tâm tình trở nên nặng nề. Hắn không phải nói đùa, đại ca trung thành với Hoàng Thượng, nhưng người khác lại không nghĩ như thế, sớm hay muộn cũng có một ngày Ngũ gia sẽ lâm vào thảm cảnh tai ương ngập đầu. Nhị ca hành xử bí ẩn, đại ca lại trung thành một cách ngu muội, xem ra Ngũ gia sau này chỉ có thể dựa vào hắn. Cảm giác áp lực gánh trên vai thật sự nặng nề, Ngũ Tử Hoa cũng không muốn dùng bừa, mà trực tiếp quay trở về phòng để suy nghĩ đường lui.

Sau khi Ngũ Tử Hoa rời đi, Ngũ Tử Ngang lại ngẩn người. Từ trong lòng lấy ra thư tín của Hoàng Thượng. Nét chữ quen thuộc, ngôn ngữ quen thuộc, còn có lạc khoán quen thuộc. (lạc khoán = phần đê tên trên thư)

Khi tám tuổi, hắn được Tiên Hoàng triệu vào cung, khi đó vẫn là thị đệ độc của hoàng tử Tân Ca. Mười một tuổi, thái tử Tân Du qua đời vì bệnh nặng, hoàng thượng trở thành thái tử, thân phận của hắn cũng hơn một chút – cận thị của thái tử. Mười sáu tuổi phụ thân được phong Vương, hắn bị ở lại trong cung làm chất tử, gọi là chất tử nhưng trên thực tế quan hệ giữa hắn và hoàng thượng không có gì thay đổi, duy nhất thay đổi chính là hắn ở lại hoàng cung lâu dài, ở trong Đông cung của hoàng thượng, cùng hoàng thượng sớm chiều làm bạn. (độc thi = chức quan đọc và giảng sách cho hoàng thượng; cận thị = người kè cận của hoàng thượng; chất tử = con tin)

Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung. Nếu có một ngày hoàng thượng muốn ban thưởng cái chết cho hắn, cũng chính là vì sự tồn tại của hắn gây trở ngại cho hoàng thượng, có chết cũng phải làm. Hắn không phải không cảm giác ba năm nay hoàng thượng lạnh lùng đối với hắn, từ lâu hắn đã chuẩn bị tốt có một ngày bị tước vương, bị ban thưởng cái chết. Nhưng hắn hiểu hoàng thượng, cho dù hoàng thượng có giết hắn thì cũng sẽ bảo toàn tánh mạng của những người khác trong Ngũ gia.

Cẩn thận cất vào thư tín, Ngũ Tử Ngang mỉm cười, tĩnh tâm để chuyên chú thi hành công vụ. Cuối cùng cũng có một việc mà hắn có thể giúp hoàng thượng, hắn nhất định phải làm cho tốt.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 3

Năm ngày sau, toàn bộ lương thảo rốt cục được vận chuyển ra ngoài, nhìn đoàn xe cuối cùng đang đi xa, đứng trên tường thành, Ngũ Tử Ngang thoảng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Thọ đứng phía sau Ngũ Tử Ngang, âm thầm quan sát. Đại thần trong triều đều thượng tấu thỉnh cầu Hoàng Thượng trước vương, hắn cũng là một trong số đó. Sau khi đến Lương Châu, nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh trong thành, ý niệm này trong đầu của hắn càng lúc càng sâu. Nhưng không thể không nói, Lương Vương quả thật là một nhân tài. Đối với người khiêm tốn hữu lễ, không dựa vào thân phận vương gia của mình mà kiêu căng, cai quản Lương Châu gọn gàng ngăn nắp, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Đã nhiều ngày Lương Vương đi tới đi lui, không chỉ kiên nhẫn mà còn ôm đòn rất nhiều việc vốn phải là do Tiêu Thọ xử lý, bận tâm đến chuyện mà Hoàng Thượng công đạo như thế, hành sự không hề có một chút sơ xuất, khiến người ta tâm phục khẩu phục. Người như vậy nếu có thể vì triều đình, vì Hoàng Thượng mà tận lực thì át hẳn là một điều may mắn, thế nhưng thế lực của Lương Vương đã uy hiếp đến Hoàng Thượng, đáng tiếc, đáng tiếc a.

Đoàn xe đi xa, Ngũ Tử Ngang bước xuống tường thành, lúc này mới hỏi, “Tiêu đại nhân, Hoàng Thượng gần đây có khỏe không?”

Nhắc đến Hoàng Thượng, Tiêu Thọ lắc đầu, thật sâu thở dài một tiếng, “Hoàng Thượng cần chính yêu dân, là một minh quân hiếm thấy. Nhưng Hoàng Thượng không chịu lo cho bản thân mình, chúng ta làm thần tử nhìn thấy mà chỉ biết lo lắng trong lòng.”

“Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang lập tức thay đổi.

Lương Vương là thật tình hay là giả ý? Tiếu Thọ giải thích, “Từ sau khi nạn tuyết phát sinh, Hoàng Thượng chưa từng hảo hảo an giấc. Cả ngày đều ở Đông Noãn Các xử lý chính vụ, ngay cả tắm cung cũng không trở về. Nửa tháng qua, Hoàng Thượng đã gầy hơn rất nhiều. Đêm đó ta ra khỏi kinh thành đã quá canh tư, mà Hoàng Thượng vẫn không ngại trời tuyết để đến Kỳ Lân Các thăm hỏi chuyện thiên tai. Hoàng Thượng có thể nói là quân vương cần chính nhất của triều đình chúng ta kể từ khi khai quốc cho đến nay, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta lo lắng Hoàng Thượng sớm muộn sẽ có một ngày không thể cầm cự được nữa...”

Ngũ Tử Ngang nhíu mày thành chử xuyên, hắn nôn nóng chất vấn, “Vì sao Tiếu đại nhân không khuyên nhủ Hoàng Thượng? Chẳng lẽ việc này các Tham Viện đại nhân và Phiên Đại học sĩ cũng không bận tâm hay sao?”
(chử xuyên: 川)

Tiếu Thọ cười khổ, “Vương gia còn không hiểu Hoàng Thượng hay sao? Hoàng Thượng từ khi là thái tử đã thường xuyên vì quốc sự mà mất ăn mất ngủ, huống chi nay đã là thiên tử. Chúng ta đều đã khuyên nhủ, nhưng Hoàng Thượng căn bản không nghe, nói nhiều thì người sẽ mất hứng, chúng ta chỉ có thể tự lo lắng trong lòng.”

Ngũ Tử Ngang nắm chặt tay dưới lớp y mè, “Ta sẽ gửi cho Hoàng Thượng một phong thư để khuyên nhủ hắn. Long thể của Hoàng Thượng phải an khang thì thiên hạ mới có thể yên ổn.”

Tiếu Thọ lại thở dài một tiếng, “Nói đến yên ổn, Hoàng Thượng lần lữa không chịu tuyển phi cũng là một việc làm ta lo lắng. Hoàng Thượng đã hai mươi mốt, hậu cung đến nay vẫn trống không. Thái tử Tân Du sinh tiền cũng không lưu lại huyết mạch, nếu cứ như vậy thì triều đình chúng ta sẽ không có người thừa kế.”

Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang càng thêm ngưng trọng, hắn nói, “Hoàng Thượng có lẽ vẫn chưa gặp được nữ nhân trong lòng. Với hiểu biết của ta đối với Hoàng Thượng thì Hoàng Thượng không ham mê chuyện phong nguyệt. Nếu không thì cứ tìm một vài bức họa mỹ nhân cho Hoàng Thượng xem qua, không chừng Hoàng Thượng có thể sẽ trúng ý người nào đó.”
(giao trưng cho ác hè)

Tiêu Thọ vỗ tay mừng rỡ, “Cách này của Vương gia không tệ! Sau khi hồi kinh thì ta lập tức cùng các Đại học sĩ thương lượng. Hoàng Thượng luôn lấy lý do tuyển tú nữ sê hao phí ngân khố mà cự tuyệt, lần này đem mấy bức họa trực tiếp đặt trước mặt Hoàng Thượng, liếc mắt một lúc là có thể tìm được, hơn nữa việc này cũng không hao tổn ngân khố.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Nếu Hoàng Thượng không chịu bỏ ra ngân khố thì ta sẽ bỏ ra.”

“Thật là cảm tạ Vương gia.”

Sau khi lương thảo được vận chuyển, Tiêu Thọ liền dự định khởi hành hồi kinh, nhưng cũng không thể để Ngũ Tử Ngang tiếp tục ôm đồm những việc còn lại, Tiêu Thọ quyết định ở lại một ngày, ngày hôm sau mới lên đường hồi kinh, còn mang theo một phong thư thật dày do Lương Vương viết cho Hoàng Thượng và một cỗ xe chất đầy đặc sản của Lương Châu. (gửi quà cho vợ sao)

Đưa tiễn Tiêu Thọ, Ngũ Tử Ngang nhốt mình trong thư phòng cả ngày, đến chạng vạng hẵn mới từ thư phòng đi ra sảnh đường để dùng bữa. Trên đại sảnh, nhị đệ của Ngũ Tử Ngang là Ngũ Tử Anh, tam đệ Ngũ Tử Hoa, và cô nai nai Phạm Ngũ Thị đều đã ở đây. Nhìn thấy hẵn tiến vào, Phạm Ngũ Thị ngoặc hẵn lại, đau lòng nói, “Tử Ngang a, Ngũ Huyền nói rằng ngươi tự nhốt mình trong thư phòng, cơm cũng không ăn, đã xảy ra chuyện gì? Là Hoàng Thượng làm khó Ngũ gia chúng ta hay sao?” (Phạm Ngũ Thị = muội muội của ông nội Ngũ Tử Ngang)

Ngũ Tử Ngang trưng mắt nhìn Ngũ Tử Hoa, rồi mỉm cười nói, “Cô nai nai, Hoàng Thượng làm sao lại gây khó dễ cho Ngũ gia? Ta là thần tử, lần này hiếm thấy Hoàng Thượng mở miệng nhở ta về việc thiên tai, ta đương nhiên phải làm cho tốt, như vậy mới không phụ lòng ủy thác của Hoàng Thượng.”

Phạm Ngũ Thị nắm tay của Ngũ Tử Ngang rồi thở dài, “Vinh hoa phú quý đều là phù vân, Tử Ngang ah, bằng không ngươi đi thỉnh Hoàng Thượng trước vương đi, cả nhà chúng ta dọn đến một nơi khác, rồi ngươi mới thu tiểu thư Liễu gia vào cửa, người một nhà hòa thuận mà sống. Tuy mắt của ta không còn sáng nữa, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ, những

người trong kinh đều trông mong Ngũ gia chúng ta gặp chuyện bất trắc, tìm đủ mọi cách làm cho Hoàng Thượng trị tội người. Nghe cô nãi nãi, Vương vị này chúng ta không cần, có được hay không?”

Ngũ Tử Ngang áp chép tức giận, lại nhìn Ngũ Tử Hoa liếc mắt một cái, Ngũ Tử Hoa vội vàng lên tiếng, “Cô nãi nãi, đại ca trung thành và tận tâm với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng làm sao lại gây khó dễ cho đại ca? Gần đây có vài nơi gặp phải nạn tuyết, nay cả kinh thành cũng bị ảnh hưởng, đại ca trách tâm nhân hậu, đương nhiên sẽ lo lắng.”

Vẻ mặt của Phạm Ngũ Thị trở nên an tâm, bất quá nàng vẫn hỏi, “Tử Ngang, Hoàng Thượng quả thật không hề làm khó người chứ?”

“Cô nãi nãi, Hoàng Thượng sẽ không gây khó dễ cho ta, ngài không thích nghe người khác nói bậy.” Ngũ Tử Ngang lại trùng mắt liếc Ngũ Tử Hoa một cái, Ngũ Tử Hoa vội vàng cúi đầu, tiếp theo hắn lại nói, “Năm kia phía Bắc Trường Giang bị lũ lụt, Hoàng Thượng không mở miệng ủy thác cho ta, lần này Hoàng Thượng đã mở miệng, ta đang lo lắng nạn tuyết càng nghiêm trọng hơn ta suy nghĩ, cho nên không an lòng. Cô nãi nãi, Ngũ gia sẽ không phải gặp chuyện bất trắc, người đừng bận tâm, thân mình của người là quan trọng nhất.”

“Hảo, người nói như thế thì ta an tâm.” Phạm Ngũ Thị buông tay của Ngũ Tử Ngang ra, nói một cách hiền từ, “Cả ngày chưa ăn gì, nhất định đói bụng, mau dùng bữa đi. Sau này mặc kệ có chuyện gì thì cũng không thể bỏ bữa, thân thể suy yếu sẽ khiến cô nãi nãi đau lòng.”

“Sẽ không có lần sau.” Ngũ Tử Ngang tự mình múc một chén canh cho cô nãi nãi, lúc này cô nãi nãi mới chịu mỉm cười.

Lão nhị Ngũ Tử Anh không thích nói chuyện, khi Ngũ Tử Ngang và cô nãi nãi đối thoại thì hắn chỉ lặng lẽ ngồi nhìn. Sau khi đại ca trấn an cô nãi nãi thì hắn mới cầm đũa, ăn đến một nửa thì Phạm Ngũ Thị lại mở miệng, “Tử Ngang, tang kỳ của phụ thân ngươi chỉ còn một tháng nữa là qua. Hôn sự của ngươi và Song nhi cô nương có phải nên tiến hành hay không?”

Động tác dùng bùa của Ngũ Tử Anh dừng lại, Ngũ Tử Hoa mở miệng nói, “Cô nãi nãi, Liễu cô nương chắc chắn sẽ là hảo tẩu tử. Đại ca bởi vì chịu tang mà hoãn lại hôn kỳ, thế nhưng ba năm qua Liễu cô nương không hề oán thán một câu. Hằng năm sinh thần của ngươi, Liễu cô nương đều gửi lễ vật đến đây.”

“Đúng vậy.” Phạm Ngũ Thị nói với Ngũ Tử Ngang, “Phụ thân của ngươi và Liễu đại nhân là bằng hữu thâm giao, ngươi và Song nhi cô nương xem như là thanh mai trúc mã. Nếu không phải phụ thân của ngươi đột nhiên từ thế, thì hiện tại không chừng ngươi đã có hài tử xung minh là cha. Tử Ngang, Song nhi cô nương cũng đã hai mươi. Người đừng trì hoãn nữa, cứ tiếp tục trì hoãn như vậy thì đối với thanh danh của Song nhi cô nương cũng không tốt.”

Ngũ Tử Ngang khẽ mỉm cười, “Cô nãi nãi, chuyện này ta hiểu được. Sau khi qua tang kỳ của phụ thân thì ta sẽ đi kinh thành cầu hôn. Liễu Song đợi ta nhiều năm như thế, ta sẽ không phụ nàng.” (muốn chết àh)

“Hảo, hảo, nhà chúng ta đã lâu không có náo nhiệt. Hôn sự của ngươi phải gấp rút lên, tốt nhất sang năm để cho ta có đồ tôn mà bồng bế.” Phạm Ngũ Thị vui vẻ, Ngũ Tử Ngang cũng mỉm cười, chỉ là trong lòng không quá vui sướng, vẫn vì chuyện của Hoàng Thượng mà cảm thấy nặng nề.

“Ta ăn no.” Ngũ Tử Anh đột nhiên buông bát đũa rồi đứng lên, sau khi hành lễ với Phạm Ngũ Thị thì ly khai khỏi bàn ăn.

Ngũ Tử Hoa lầm bẩm, “Sao nhị ca ăn nhanh thế?”

Phạm Ngũ Thị thở dài, “Hài tử này luôn cất giấu mọi chuyện buồn phiền trong lòng. Ta nghe nói mấy ngày nay hắn ít khi xuất môn, luôn ở trong phòng của mình. Tử Ngang, ngươi nên để ý đến Tử Anh một chút. Trong ba người các ngươi, ngoại trừ ngươi ra thì ta lo lắng nhất chính là Tử Anh.”

“Ta biết.” Ngũ Tử Ngang áp chế lo lắng, trấn an nói, “Cô nãi nãi, một lát nữa ta đi tìm Tử Anh nói chuyện, người đừng quá bận tâm.”

“Cô nãi nãi, ngươi không lo lắng cho ta a.” Ngũ Tử Hoa bất mãn nói.

Phạm Ngũ Thị cười ha ha, “Ngươi là con tiểu hầu bát nháo, không cần ta lo lắng cho ngươi thì ngươi cũng đều nói cho cô nãi nãi. Ta a, chỉ là lo lắng ngày nào đó có một cô nương chạy đến, nói là ngươi khi dễ người ta.”

Ngũ Tử Hoa kêu lên, “Cô nãi nãi, ta cũng không xứng bậy đến mức như vậy. Cho dù là có khi dễ, thì cũng là người ta khi dễ ta.”

“Ha ha, còn nói người ta khi dễ ngươi, là ai chọc giận tiểu thư Triệu gia, làm cho nhà người ta chạy đến đây tố cáo với ta?”

“Cô nãi nãi –, người đừng nói nữa, là ta bị oan ưởng mà.”

“Ha ha a....”

Ngũ Tử Hoa chọc cho Phạm Ngũ Thị cười toe toét, không khí trên bàn ăn tốt hơn rất nhiều.

Sau khi dùng bữa, tiễn cô nãi nãi quay về phòng, Ngũ Tử Ngang đi tìm Ngũ Tử Hoa. Vừa thấy đại ca thì Ngũ Tử Hoa lập tức nhận sai, “Đại ca, ta sai rồi, ngươi phạt ta đi.”

Ngũ Tử Ngang trầm giọng, “Sau này nói chuyện với cô nãi nãi thì phải cân nhắc trước sau. Nàng lớn tuổi, không thể hao tâm tổn trí. Nhất là những chuyện như vậy thì không được phép khơi gợi trước mặt cô nãi nãi. Chuyện sinh ý ta mặc kệ ngươi, chuyện triều đình thì ngươi cũng không được nhúng tay vào. Rất nhiều việc ngươi không hiểu, không nên nghe người khác nói cái gì thì ngươi tin cái đó. Gặp chuyện thì phải suy nghĩ cẩn thận một chút, lại càng không nên tùy tiện suy đoán chuyện của Hoàng Thượng.”

“Đại ca, ta đã biết, sau này sẽ không.” Ngũ Tử Hoa khiêm tốn thụ giáo. Thấy hắn chịu lắng nghe, Ngũ Tử Ngang vỗ vỗ vai hắn, “Chuyện sinh ý thì ta mặc kệ, nhưng nếu ngươi gặp phải chuyện không giải quyết được thì đi tìm ta.”

Ngũ Tử Hoa nở nụ cười, “Đại ca, ta biết ngươi sẽ không thật sự bỏ mặc ta.”

Mỉm cười với đệ đệ, Ngũ Tử Ngang nói, “Quay về nghỉ ngơi đi.”

“Hảo.”

Ly khai khỏi tiếu viện của Ngũ Tử Hoa, Ngũ Tử Ngang lại đi tìm nhị đệ Ngũ Tử Anh. Ngũ Tử Anh đang đứng trong hoa viên, ngẩn người ngắm trăng, phát hiện đại ca đến đây, hắn lập tức kéo ghé rồi châm trà.

“Tử Anh, có chuyện gì? Ta thấy ngươi gần đây râu rի không vui.”

Ngũ Tử Anh khẽ lắc đầu.

Ngũ Tử Ngang thở dài trong lòng, nhị đệ của hắn không thích nói chuyện, không muốn nói thì không ai có thể hỏi ra. Hắn uống một ngụm trà, một lát sau mới mở miệng, “Nếu ngươi không muốn nói thì đại ca cũng không ép ngươi. Tử Anh, mặc kệ gấp phải chuyện gì thì ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ngươi còn có đại ca ở đây. Cho dù trời có sập xuống thì cũng có đại ca đỡ cho ngươi.”

Bờ vai của Ngũ Tử Anh khẽ run lên, hắn cúi đầu không nói lời nào. Ngũ Tử Ngang cũng không ép hắn, chậm rãi cùng hắn uống trà. Qua một lúc lâu, Ngũ Tử Anh mới lên tiếng, “Đại ca, ngươi sắp thành thân?””

Ngũ Tử Ngang hơi giật mình, hắn đặt tách trà xuống, “Uhm, với niên kỷ của Liễu Song thì quả thật không thể trì hoãn. Có lẽ là sau tất niên.”

Ngũ Tử Anh ngẩng đầu, khuôn mặt chất phác và nghiêm túc giống như Ngũ Tử Hoa, “Đại ca, ngươi và Liễu cô nương bách niên giai lão.”

Ngũ Tử Ngang lại sững sốt, không ngờ nhị đệ lại nói lời này với hắn. Hắn mỉm cười ôn nhu, “Uhm, nhất định.”

Ngũ Tử Anh gật đầu rồi lại cuối đầu, sau đó hắn lại nói, “Đại ca, ta muốn tòng quân.”

“Tòng quân?” Ngũ Tử Ngang nhíu mi, “Vì sao lại muốn tòng quân?”

Ngũ Tử Anh buòn bã nói, “Là nam nhi thì phải ở trên sa trường.”

Ngũ Tử Ngang không lập tức trả lời, hắn lặng yên uống hai chung trà rồi mới nói, “Việc tòng quân thì ngươi để ta suy nghĩ, đây không phải trò đùa.”

“Ta, muôn, tòng quân.”

“Ta biết.”

Lại ngồi một lúc, thấy nhị đệ không có gì muốn nói. Ngũ Tử Ngang dặn dò hắn sớm nghỉ ngơi một chút rồi đứng dậy rời đi. Sau khi hắn ly khai, Ngũ Tử Anh ngẩn đầu, trên mặt chỉ còn thống khổ.

Quay trở lại tiểu viện của mình, Ngũ Tử Ngang ngồi xuống chiếc ghế gỗ dưới tàng cây, cũng giống như nhị đệ, hắn ngừa đầu nhìn lên lãnh nguyệt trên không trung, bên tai lại vang lên lời nói của Tiếu Thọ, “Từ sau khi nạn tuyết phát sinh, Hoàng Thượng chưa từng hảo hảo an giấc....Hoàng Thượng đã gầy hơn rất nhiều....Hoàng Thượng căn bản không chịu nghe khuyên nhủ...”

Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mi tâm, khi Hoàng Thượng là thái tử thì Hoàng Thượng còn nghe lời hắn. Hiện tại Hoàng Thượng trở thành vua, hắn rời xa kinh thành đến Lương Châu. Có lẽ Hoàng Thượng vẫn nghe lời hắn, nhưng chỉ khi hắn ở gần bên Hoàng Thượng, còn hiện giờ hằng năm hắn chỉ hồi kinh vài lần. Lại lấy ra lá thư từ trong lòng, Ngũ Tử Ngang nhìn vài lần.

“Không được!” Đánh một chưởng xuống bàn đá, Ngũ Tử Ngang tự nói, “Không thể để cho Hoàng Thượng làm bùa!” Hắn cất lá thư vào, rồi đứng dậy quay về phòng.

Ngày hôm sau, Ngũ Tử Ngang để lại phong thư cho nhị đệ và tam đệ, dẫn theo người hầu Ngũ Huyền và Ngũ Hiến cùng với hai mươi tên thị vệ, trời còn chưa sáng thì đã ra khỏi phủ, thẳng tiến đến kinh thành.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 4

Đem tấu chương quăng xuống bàn, vẻ mặt của Tân Ca vô cùng giận dữ, tiếp theo là ném một quyền lên bàn. Ôn công dông đứng bên cạnh cúi thấp đầu, không dám lên tiếng, qua một lúc sau thì chợt nghe Hoàng Thượng nói, “Truyền Liễu Nhiễm.”

“Dạ.” Ôn công công vội vàng đi ra ngoài để cho thị vệ truyền Hộ Bộ Thượng Thu Liễu Nhiễm tiến đến diện thánh. Sau khi hắn đi, Tân Ca lại một lần nữa cầm lấy quyền tấu chương kia, trên tấu chương có tên của vài vị lão thần trong triều, hy vọng Hoàng Thượng có thể hạ chỉ để cho Lương Vương Ngũ Tử Ngang và nhi nữ của Liễu Nhiễm là Liễu Song mau chóng thành hôn. Liễu Song đã quá hai mươi, mà thời gian Lương Vương chịu tang cũng sắp qua, theo như lễ nghi, Hoàng Thượng nên hạ chỉ truyền Lương Vương vào kinh để thành hôn.

Hắn biết hôn sự của Ngũ Tử Ngang và Liễu Song, không chỉ biết mà lúc nào cũng nhớ kỹ. Hôn sự này là từ lúc Ngũ Tử Ngang và Liễu Song còn nhỏ đã được quyết định. Nếu khi đó hắn... Tân ca đem quyền tấu chương đặt trước mặt, hắn cũng không thể làm được điều gì.

Đóng lại quyền tấu chương, giờ khắc này trong lòng của Tân Ca đột nhiên dị thường bình tĩnh. Hôn sự này không thể vĩnh viễn kéo dài, một ngày nào đó hắn cũng sẽ nhìn thấy Tử Ngang cùng với nữ nhân khác thành thân, cho dù không phải Liễu Song, cũng sẽ là Trương Song, Lý Song. Nhìn chăm chú quyền tấu chương trên án thư “Lương Vương và Liễu Song”, tâm của Tân Ca chưa bao giờ siết chặt như vậy.

“Hoàng Thượng, Liễu đại nhân đang chầu chực bên ngoài.”

Cất vào quyền tấu chương, Tân Ca trầm giọng lên tiếng, “Truyền.”

“Truyền Liễu đại nhân.”

Rèm che được vén lên, Hộ Bộ Thượng Thư Liễu Nhiễm nơm nớp lo sợ cúi đầu đi vào. Vừa tiến đến, hắn lập tức quỳ xuống, “Vi thần khâu kiến Ngô Hoàng.”

“Đứng lên đi.”

Liễu Nhiễm lại nơm nớp lo sợ đứng lên, mới đây Ôn công công đã nói cho hắn biết, lúc này tâm tình của Hoàng Thượng rất tệ. Liễu Nhiễm thật hoảng hốt, không biết mình đã làm chuyện gì lại khiến Long Nhan nổi giận.

“Liễu khanh, vì sao ngân lượng cứu tế chỉ cấp chín mươi vạn lượng? Còn lại sáu mươi vạn lượng đâu? Đừng nói với trăm quốc khô không còn bạc.”

Hô, nguyên lai là chuyện này, Liễu Nhiễm lập tức nói, “Bẩm Hoàng Thượng, vi thần vốn đã cấp ra một trăm năm mươi vạn lượng cứu tế. Chẳng qua vi thần không thể cấp một lượt cho Thanh Hóa, Cao Đường và Tứ Phi, vi thần lo lắng nếu chuyển xuống một lần nhiều ngân lượng như thế thì sẽ có người nổi lên lòng tham, bởi vậy vi thần chia ra từng phần rồi cấp xuống dưới. Mỗi một lần cấp bạc thì Bố Chính Sứ của ba tỉnh đều phải giao cho vi thần một danh sách, công đạo rõ ràng mỗi khoản ngân lượng được chuyển về đâu, như vậy vi thần cũng có thể dễ dàng công đạo lại với Hoàng Thượng.”

“Vi thần trước mắt đã cấp xuống tổng cộng tám mươi lăm vạn lượng, ba tỉnh cũng không thúc giục cấp tiếp, cũng chưa nộp lại danh sách chi tiêu cho thần, vì vậy thần vẫn chưa đếm số ngân lượng còn lại cấp xuống dưới. Mặc khác, năm vạn lượng còn lại là dùng để bố trí cho dân tị nạn ở kinh thành. Còn có một chuyện vi thần muốn bẩm báo Hoàng Thượng. Lương Vương đã vận chuyển năm mươi vạn tạ lương thảo đến Cao Đường, Lương Vương lại tự mình xuất ra hai mươi vạn ngân lượng cứu tế, khoản bạc này vi thần khấu trừ vào ngân lượng cứu tế của triều đình. Như vậy, vi thần tính ra một trăm năm mươi vạn lượng cứu tế thì chỉ cần chi ra tối đa một trăm vạn lượng.”

Trong lòng của Tân Ca chấn động, Tử Ngang cống nạp hai mươi vạn lượng? Liễu Nhiễm cẩn thận ngẩng đầu, lại lập tức cúi đầu, lần này ngân lượng tiết kiệm được một ít, nhưng vì sao Hoàng Thượng lại mất hứng,

thậm chí còn nổi giận? Chẳng lẽ Hoàng Thượng hy vọng dùng nhiều ngân lượng hơn?

Tần Ca yên lặng một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng, “Trẫm chỉ cần Lương Vương cung cấp lương thảo, không cần hẵn xuất ra ngân lượng. Đem hai mươi vạn ngân lượng của Lương Vương trả trở về.”

Liễu Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu, “Hoàng Thượng?”

Tần Ca nhắm mắt lại, sắc mặt vẫn lạnh lùng như thường, Liễu Nhiễm không biết Hoàng Thượng đang suy nghĩ điều gì, hẵn chỉ cảm thấy hoảng sợ. Hoàng Thượng vì sao muốn trả trở về hai mươi vạn ngân lượng kia?

“Nếu có ngày nào trẫm cần Lương Vương xuất ra ngân lượng thì sẽ tự tìm hẵn, hiện tại trẫm chỉ cần lương thảo của hẵn.” Tần Ca giương mắt lên, ánh mắt thật bình tĩnh, “Truyền ý chỉ của trẫm, Lương Vương có công vì trẫm mà phân ưu, ban thưởng ba chén ngự tửu.”

“Dạ.” Ôn công công lập tức đi truyền chỉ.

Sau khi hạ chỉ, Tần Ca thấy Liễu Nhiễm muốn nói ra suy nghĩ của mình, hẵn hỏi, “Liễu Khanh, có việc muốn tấu?”

Liễu Nhiễm lập tức quỳ xuống, “Hoàng Thượng, hiện nay đang có nạn tuyết, vi thần không nên thỉnh tâu việc này với Hoàng Thượng, nhưng niên kỷ của tiểu nữ đã lớn, thật sự trì hoãn quá lâu. Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ để cho Lương Vương và tiểu nữ thành hôn.”

Tần Ca đột nhiên nắm chặt quyền, rồi mới giãn ra. Qua một lúc lâu, ngữ điệu của hẵn khẽ biến, “Trẫm đã xem qua tấu chương của các vị lão Thượng Thư. Lương Vương át hẵn vẫn còn đang chịu tang, trẫm không nên hạ chỉ như vậy.”

Liễu Nhiễm lập tức nói, “Bẩm Hoàng Thượng, Lương Vương chỉ còn một tháng chịu tang nữa là kết thúc.”

Tần Ca cắn chặt khớp hàm, sau đó mới chậm rãi thả ra, “Kinh thành còn chưa qua khỏi nạn tuyết, đợi sau khi nạn tuyết dừng lại thì trẫm sẽ hạ chỉ,

triệu Lương Vương nhập kinh, để cho hắn và nữ nhi của ngươi thành hôn.”

Liễu Nhiễm lộ ra sắc mặt vui mừng, dập đầu nói, “Vi thần cảm tạ long ân của Hoàng Thượng.”

Tần Ca lấy ra một quyển tấu chưong khác, “Vô sự thì lui ra.”

Thấy Hoàng Thượng không còn việc gì, Liễu Nhiễm cao hứng lui ra, “Vi thần tạ ơn Hoàng Thượng, vi thần cáo lui.”

Sau khi Liễu Nhiễm ly khai, Tần Ca siết chặt tấu chưong trong tay. Lần đầu tiên trong đầu của hắn hiện lên một suy nghĩ điên cuồng, hắn trông mong nạn tuyết lần này có thể vĩnh viễn không dừng lại.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 5

Ban đêm, tuyết lại rơi trăng xóa ngập trời. Vẫn như cũ, Tân Ca ở Đông Noãn Các xử lý quốc sự, nhưng đã thật lâu không viết xuống một chữ nào. Hắn đuổi mọi người lui xuống, trong Đông Noãn Các không người, lúc này hắn không cần tiếp tục mang vào mặt nạ của đế vương. Hai chân co lên, đôi tay ôm chặt lấy chân, để cắm lên đầu gối, Tân Ca nhìn ánh nến lay động phản chiếu chiếc bóng trên tường.

“Tân Ca, đây là Ngũ Tử Ngang, nhi tử của Ngũ thị vệ, bắt đầu từ hôm nay, hắn chính là thư đồng của con.”

“Tử Ngang thỉnh an nhị hoàng tử.”

Năm tuổi, phụ hoàng dẫn Tử Ngang lớn hơn hắn ba tuổi đến trước mặt hắn, Tử Ngang mỉm cười thỉnh an hắn. Kể từ khi sinh ra hắn chưa bao giờ mỉm cười, hắn lại ngây người nhìn Tử Ngang đang mỉm cười không mang theo một chút giả dối, không hề sợ sệt, thiếu chút nữa hắn đã quên phong thái mà một vị hoàng tử nên có. Rồi kể từ đó, mỗi ngày Tử Ngang đều mỉm cười vẫn an hắn, mãi cho đến hiện tại.

“Nhị hoàng tử, ngài muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng kìm né, kìm né sẽ sinh bệnh.”

“Ta đi ra ngoài, ta không nhìn ngài, ngài khóc đi, có được hay không?”

“Nhị hoàng tử, ta cầu ngài, ngài khóc đi.”

Tám tuổi, mẫu phi qua đời. Hắn quỳ bên linh đường của mẫu phi, không hề nhúc nhích, Tử Ngang sợ hãi. Hắn lại không khóc, cũng không cười, rõ ràng bi thương đang tràn ngập trong lòng nhưng hắn lại khóc không được. Tử Ngang lo lắng, trên mặt không còn nụ cười ôn hòa như xưa, ở bên cạnh hắn vừa khóc vừa làm cho hắn khóc. Đêm đó, lần đầu tiên Tử Ngang vượt

quá quy củ mà ôm lấy hắn, chỉ vì làm cho hắn khóc. Ở trong vòng tay ấm áp, được Tử Ngang lo lắng an ủi, hắn đã biết nước mắt là gì. Không lâu sau, đại ca bệnh chết, hắn lại một lần nữa khóc trong lòng Tử Ngang, rồi lại đến ngày mà phụ hoàng mất. Tựa hồ chỉ có ở trong lòng Tử Ngang thì hắn mới có thể khóc được.

“Thái tử, ta chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tỳ Nam Sơn.”

“Hôm nay chỉ là sinh thần mươi ba tuổi của ta, phúc thọ hơi sớm một chút.”

“Thái tử! Ngài, ngài ngài...”

“Bản cung làm sao?”

“Không có gì, không có gì....”

Lần đó Tử Ngang cười thật ngốc, mãi sau này hắn mới biết vì sao Tử Ngang kích động như vậy — là bởi vì hắn mỉm cười. Hắn không biết bộ dáng của mình khi cười rộ lên là như thế nào, nhưng Tử Ngang lại kích động đến mức trong mắt có lệ. Hắn nhất định cười rất khó xem, bởi vì hắn không thường hay cười, cũng không cảm thấy có cái gì đáng giá để hắn cười. Nhưng đêm đó, khi hắn quay về cung thì Tử Ngang đột nhiên mặc một thân diễn phục xuất hiện trước mặt hắn, khuôn mặt vẽ thành một bộ dáng khó coi, lại xướng một đoạn Phúc Thọ Đường xem như lễ vật sinh thần cho hắn. Tử Ngang xướng quả thật rất khó nghe, cũng may là hắn có thể chịu được. Như thế đã dành, sau khi xướng xong thì Tử Ngang còn chúc hắn phúc như Đông Hải, hắn cũng không phải là lão già sáu mươi tuổi.

“Thái tử! Ngài thân là thái tử thì làm sao có thể làm bùa như vậy!”

“Ngươi nói bản cung làm bùa?”

“Chẳng lẽ không đúng hay sao? Trời lạnh như thế, ngài lại đứng giữa trời tuyết, ngài có ý muốn ngã bệnh hay sao?”

“Bản cung ngã bệnh hay không thì cũng không quan hệ đến ngươi! Lui ra!”

“Ta không lui! Ngài theo ta quay về!”

“Lớn mật! Ngũ Tử Ngang! Làm càn!”

“Ta càng muốn làm càn một lúc, thái tử muốn giết muôn chém thì cứ tùy tiện, nhưng ta tuyệt đối không để cho ngài lấy thân mình ra làm trò đùa!”

“Ngũ Tử Ngang! Người, buông ra!”

“ Tay và chân của ngài cứ đến mùa đông lại lạnh như băng, ngài còn đứng trong tuyết, cho dù ta có chết thì trước khi chết cũng phải đem ngài kéo về phòng.”

Mười ba tuổi, mùa đông năm ấy, hắn phát hiện mình và người khác bất đồng, trong hoang mang sợ hãi, hắn đứng dưới trời tuyết để làm cho mình tĩnh tâm. Mà ngày đó, cũng là lần đầu tiên hắn và Tử Ngang nảy sinh tranh chấp, là lần đầu tiên hắn thấy Tử Ngang tức giận. Ngày đó, hắn bị Tử Ngang mạnh mẽ kéo trở về tẩm cung; Ngày đó, hắn đã biết bàn tay của Tử Ngang thật ám áp, hắn đã biết cảm giác thường của mình đối với Tử Ngang. Lần đầu tiên nhìn thấy Tử Ngang cười, lần đầu tiên khóc trong lòng Tử Ngang, có lẽ hắn đã bất đồng với người khác.

“Hoàng Thượng, ngày mai, ta, thần sẽ khởi hành đến Lương Châu.”

“Uhm.”

“Hoàng Thượng, ta, thần không ở bên cạnh ngài, ngài phải bảo trọng chính mình.”

“Uhm.”

“Hoàng Thượng...”

Mười tám tuổi, năm ấy sau khi hắn và Tử Ngang ôm nhau khóc vì thân nhân tạ thế, hắn thành quân vương, Tử Ngang thành thần tử. Đạo quân thần trở thành một bức tường mà hắn và Tử Ngang không thể vượt qua. Mà cho dù hắn và Tử Ngang không phải quân và thần thì giữa bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không xảy ra chuyện gì. Hắn và Tử Ngang không phải quân thần thì cũng chỉ có thể là bằng hữu. Hắn là nam tử, Tử Ngang cũng là nam tử.

Không lâu sau Tử Ngang sẽ thành thân, có con nối dõi của mình. Hắn và Tử Ngang cả đời chỉ là quân và thần.

Cả ngày xem tấu chương khiến ánh mắt dị thường mệt mỏi, Tân Ca bảo trì tư thế như vậy, không hề nhúc nhích, chỉ chớp mắt nhìn. Hắn sẽ không khóc, cho dù có đau lòng đến mức không thể thở nổi, cho dù hôn sự của Tử Ngang cũng không còn bao lâu sẽ đến, hắn cũng sẽ không bởi vì như vậy mà rơi một giọt lệ nào. Hắn, không được khóc. Căn chặt khớp hàm, lần này áp chế nỗi đau không ngừng trỗi dậy trong lòng, Tân Ca khẽ cử động. Hắn vẫn còn chưa xem qua mặt tấu của Phí Khuông và Bạch Lộc Niên dâng lên.

Duỗi thẳng tứ chi đã muốn run rẩy, Tân Ca chậm rãi đứng dậy. Tay chân lạnh như băng, tựa hồ đã mất cảm giác, đứng một lúc lâu hắn mới lấy lại một chút cảm giác. Đi thong thả đến phía trước một ngăn tủ, lấy ra chìa khóa đeo trên cổ để mở ngăn tủ, tìm được chìa khóa của chiếc hộp cát chứa mật tấu, hắn chậm rãi bước đến bên giường. Sáng nay Tân Ca nhận được chiếc hộp này, vì bận rộn quốc sự nên hắn không có thời gian suy nghĩ, bây giờ hắn mới bình tĩnh mở ra mật tấu.

“Ôn Quέ.”

“Dạ, có nô tài.”

Ôn công công đang chầu chực bên ngoài, vừa nghe Hoàng Thượng triều hồi thì liền giật mình, vội vàng đi vào.

“Đem cái này giao cho Uông Chu Hải.”

“Dạ.”

Ôn công công lập tức tiếp nhận, trộm nhìn Hoàng Thượng một chút rồi rất nhanh cúi đầu lui ra ngoài. Sắc mặt Hoàng Thượng không tốt, e rằng đã xảy ra chuyện gì đó. Đêm nay, ngọn đèn trong Đông Noãn Các sáng đến hừng đông, một đêm không ngủ, Tân Ca tựa vào đầu giường nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau đó truyền vài vị đại thần để yết kiến. Mà khi bọn họ đến Đông Noãn Các, Tân Ca lại làm cho bọn họ quỳ bên ngoài hết một nén nhang thì mới truyền bọn họ đi vào.

“Thân là đại thần triều đình, các ngươi không chỉ không phân ưu vì triều đình, ngược lại dung túng nội thân ngoại thích thừa dịp nạn tuyết mà vơ vét của cải khắp nơi. Thứ nhất là lừa dối trẫm, thứ hai là bóc lột dân chúng, trẫm lưu các ngươi lại bên người để làm cái gì?”

“Hoàng Thượng thứ tội. Oan uổng cho thần. Việc này thần căn bản không biết.”

“Không biết? Không biết thì vì sao các ngươi lại có mấy căn biệt viện? Còn thọ yến của nhạc phụ ngươi, cây bàn đào bằng ngọc thạch mười lăm vạn lượng là từ đâu mà có?”

“Hoàng Thượng thứ tội, Hoàng Thượng thứ tội, thần, thần không biết, thần thật không biết...”

“Đem hắn lôi xuống giao cho Đô Sát Viện!”

“Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng! Oan uổng cho thần, oan uổng cho thần...”

Phí Khuông và Bạch Lộc Niên âm thầm điều tra chuyện cứu tế thiên tai, phát hiện không chỉ có các quan địa phương và thương nhân cấu kết, bọn họ còn liên hệ với đại thần trong triều đình. Mà Thái Sư Lâm Giáp được Tần Ca ủy thác âm thầm điều tra tham quan ô lại trong triều cũng đã tra ra mấy người. Đối với tham quan ô lại, Tần Ca tuyệt đối không dung túng, hắn trực tiếp hạ lệnh cho Đô Sát Viện – Hữu Ngự Sử Uông Chu Hải sau khi lâm triều liền dẫn người khám xét.

Trong phòng Hoàng Thượng phát hỏa, ngoài phòng Ôn công công tràn đầy lo lắng. Cứ như vậy thì thân thể của Hoàng Thượng không thể không suy sụp. Nhìn Hoàng Thượng ngày một gầy yếu, lòng của hắn nóng như lửa đốt. Các đại thần trong triều căn bản khuyên giải không được Hoàng Thượng, hắn tuy rằng đi theo bên cạnh Hoàng Thượng nhiều năm, nhưng hắn chỉ là một nô tài, làm sao có thể khuyên nhủ Hoàng Thượng? Nếu Lương Vương ở đây thì tốt rồi, Ôn công công không chỉ một lần nghĩ như thế. Khi Hoàng Thượng là thái tử thì Lương Vương đã đi theo bên cạnh Hoàng Thượng, có một số việc chỉ có Lương Vương mới hiểu được. Khắp thiên hạ cũng chỉ có Lương Vương Ngũ Tử Ngang mới có thể khuyên nhủ

Hoàng Thượng. Nhưng hiện tại Lương Vương ở Lương Châu, một năm chỉ có thể về kinh vài lần, như vậy thì làm được gì.

Lúc này ở bên ngoài Đông Noãn Các có một vị tiểu công công tiến vào nói, “Ôn tổng quản, Tiếu Thọ Tiếu đại nhân cầu kiến.” Ôn công công giật mình, lập tức nói, “Ta đi bẩm báo Hoàng Thượng, người để cho Tiếu đại nhân tiến vào.”

“Dạ.”

Ôn công công cách rèm che mà nói vọng vào, “Hoàng Thượng, Tiếu đại nhân đã trở lại, đang ở bên ngoài cầu kiến.”

Trong cơn thịnh nộ, tim của Tân Ca đập hơi nhanh một chút, lập tức nói, “Mau truyền!” Ba người quỳ trên mặt đất run rẩy, trông mong Hoàng Thượng có thể quên bọn họ. Đáng tiếc.... “Đem ba người bọn họ lôi xuống, lột mũ ô sa của bọn họ, đưa đến Đô Sát Viện.”

“Dạ.” Mấy tên thị vệ tiến vào để lôi người ra.

“Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng a...”

Tiểu Thọ vừa mới tiến vào thì chỉ thấy ba vị kia bị thị vệ lôi ra ngoài, cảm thấy hoảng sợ, đã xảy ra chuyện gì? Ôn công công thúc giục, “Tiếu đại nhân, Hoàng Thượng đang đợi ngài, ngài mau vào đi.”

Một đường gấp gáp chạy trở về, Tiểu Thọ còn chưa kịp thay y phục dờ bẩn thì đã nhanh chóng đi đến hoàng cung, hắn cúi đầu bước vào bên trong, rồi quỳ xuống, “Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Tiếu Khanh mau đứng lên.” Tân Ca nâng Tiểu Thọ đứng dậy, Tiểu Thọ thụ sủng nhược kinh, nhưng vẫn tiếp tục cúi đầu, chợt nghe Hoàng Thượng lên tiếng, “Tiếu Khanh lần này đi vất vả, ban thưởng tạ.”

Tiểu Thọ khiếp sợ trong lòng, lễ độ cung kính ngồi xuống, nghĩ rằng tâm tình của Hoàng Thượng rất tốt a, vậy mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tân Ca có vẻ rất bình tĩnh, “Chuyến này đi Lương Châu, tình hình như thế nào?” Tử Ngang có khỏe không?

Tiêu Thọ đứng lên nói, “Chuyến này đi Lương Châu, thần cũng không làm được điều gì. Lương Vương đã sớm chuẩn bị lương thảo đầy đủ, thần vừa đến thì Lương Vương lập tức phái người vận chuyển lương thảo. Hoàng Thượng lệnh cho thần trợ giúp Lương Vương, nhưng thần đã phụ lòng ủy thác của Hoàng Thượng, Lương Vương đảm đương tất cả công việc, bận bịu trước sau. Thần căn bản không thể trợ giúp, đành phải ở Lê Vương phủ nghỉ ngơi mấy ngày, không thể giúp được gì cho Lương Vương, thỉnh Hoàng Thượng trị tội.”

Tần Ca ra hiệu cho hắn ngồi trở lại, “Trong thành Lương Châu như thế nào?” Tử Ngang ở Lương Châu như thế nào?

“Bẩm Hoàng Thượng, Lương Châu phồn vinh, dân no áo ấm, Lương Vương được bách tính Lương Châu ủng hộ. Đối với việc cứu tế thiên tai lần này thì Lương Vương vô cùng tận tâm tận lực. Lương Vương cũng hỏi thần Hoàng Thượng có mạnh khỏe hay không, còn nhờ thần gửi một phong thư cho Hoàng Thượng.” Nói xong, Tiêu Thọ lấy ra phong thư, Tần Ca bảo trì bình tĩnh, đợi đến khi Tiêu Thọ dâng lên bằng hai tay thì hắn mới lập tức tiếp nhận. (thiếu điêu muôn xé ra đọc ngẫu nghiên)

Không vội vàng mở ra phong thư, Tần Ca nói, “Chuyến này Tiêu Khanh đi Lương Châu vất vả, hồi phủ nghỉ ngơi đi, trẫm cho phép ngươi ở phủ nghỉ ngơi một ngày.”

Tiêu Thọ đứng lên rồi khom người xuống, “Hoàng Thượng, thần không mệt, chính vụ trong triều bề bộn, thần không thể bỏ mặc, thỉnh Hoàng Thượng cho phép thần trước tiên đến Kỳ Lân Các xử lý chính vụ.” Hắn chẳng qua chỉ chạy một chút để truyền ý chỉ của Hoàng Thượng mà thôi, làm sao có mặt mũi xem đây là công lao mà về phủ nghỉ ngơi.”

Tần Ca nói, “Quay về nghỉ tạm một ngày, sáng mai hắn đến Kỳ Lân Các.”

Hoàng Thượng đã nói như thế, Tiêu Thọ cũng không dám nói thêm, khom người lui ra, “Thần tuân chỉ.”

Sau khi Tiêu Thọ lui ra, Tần Ca hạ chỉ, “Hôm nay trẫm không muốn gặp ai, có việc muôn tầu thì để bọn họ đi Kỳ Lân Các tìm đám người của Phiền

Tử.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Đông Noãn Các trở nên dị thường yên lặng, Tân Ca vuốt nhẹ lên phong thư thật dày, luyến tiếc không muốn mở ra, lại có một chút khẩn trương và sợ sệt khó nói nên lời. Sau khi hắn đối xử lạnh nhạt với người nọ, thì người nọ đã hơn một năm chưa từng viết thư cho hắn.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

Hoàng Thượng:

Về việc nạn tuyết, thần nhất định tận tâm tận lực. Cao Đường cần lương thảo, thần sẽ tiếp tục vận chuyển cứu tế, mong Hoàng Thượng yên tâm. Thần là thần tử của Hoàng Thượng, theo lý phải phân ưu vì Hoàng Thượng. Thần thường cảm thấy lo lắng, quốc gia gặp thiên tai, nhưng Hoàng Thượng chưa bao giờ để cho thần làm tròn phận bè tôi, lần này Hoàng Thượng lệnh cho thần vận chuyển lương thảo, trong lòng của thần có trăm mối cảm xúc ngốn ngang, Hoàng Thượng còn nhớ thần, vẫn chưa quên thần.

Tân Ca hít sâu vài hơi, hắn làm sao lại quên Tử Ngang, làm sao có thể quên Tử Ngang? Từ khi hắn đăng cơ cho đến nay, phía Nam lũ lụt, Tây Nam đại hạn, Tây Bắc nạn bão....Hắn không phải đã quên Tử Ngang, mà là không muốn nhớ và Tử Ngang. Hắn không muốn tiếp tục dựa vào Tử Ngang, hắn phải làm cho chính mình trở nên mạnh mẽ, chỉ có mạnh mẽ thì hắn mới có thể chịu đựng được sự giày vò đau đớn trong thâm tâm. Cho nên hắn cố gắng phớt lờ, không mở miệng yêu cầu Tử Ngang, đối xử ơ lạnh nhạt với Tử Ngang. Chẳng qua lúc này, hắn không thể chịu đựng được nữa. Hắn nhớ Tử Ngang.

Thần ở tận Lương Châu, không thể tùy thị bên cạnh Hoàng Thượng, luôn luôn vì như vậy mà sâu lo. Lần này Tiếu đại nhân tiến đến, thần nghe nói Hoàng Thượng vì nước vì dân mà hao tâm tổn trí, thân thể gầy yếu, thần nghe xong mà đau xót ở trong lòng, càng không thể vì Hoàng Thượng phân ưu mà tự trách, tự thẹn. Long thể của Hoàng Thượng thánh an thì mới là may mắn, là phúc đức của thần. Hoàng Thượng mặc dù không vì thiên hạ vạn dân, cũng thỉnh Hoàng Thượng vì may mắn vì phúc đức của thần mà bảo trọng long thể. Hoàng Thượng hằng đêm xử lý chính vụ dưới ánh đèn, thần ở Lương Châu, cuộc sống hằng ngày cũng bất an.

Bàn tay của Tân Ca run rẩy, nhớ Tử Ngang, nhớ Tử Ngang. Muốn liều lĩnh triệu Tử Ngang hồi kinh, cưỡng ép lưu lại kinh thành, cưỡng ép ở lại trong cung. Muốn đem vị hôn thê của Tử Ngang gả cho người khác, muốn trói buộc Tử Ngang vào thăm cung của mình, làm cho Tử Ngang từ nay về sau chỉ có thể ở bên cạnh mình.

Tân Ca chậm rãi đọc từng chữ, sợ rằng xem quá nhanh. Trong thư, giữa những câu chữ đều là Ngũ Tử Ngang lo lắng cho long thể của Hoàng Thượng, trong lòng của Tân Ca đau đớn rất nhiều, còn có một chút yêu thương, một chút ngọt ngào. Không thể, không thể a, nhớ đến nụ cười ôn nhu của Tử Ngang, nhớ đến mười ba năm sống chung, hắn sẽ nhịn không được mà muốn cưỡng ép Tử Ngang ở lại kinh thành, ở lại trong cung. Tử Ngang là nam nhân, nếu Tử Ngang là nữ nhân thì nhất định hắn sẽ làm như vậy, nhưng không được, Tử Ngang là nam nhân, là Lương Vương.

Ở Lương Châu, Tử Ngang có thể tự do tự tại làm Vương gia, nhưng ở kinh thành, có nhiều người hy vọng Tử Ngang gặp chuyện không may. Đao kiếm dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Một khi Tử Ngang quay về kinh thành thì nhất định phải chu toàn giữa các chư vị quan viên, phải thời thời khắc khắc để phòng người khác hâm hại, phải am hiểu đạo quân thần. Sau khi Tử Ngang cùng Liễu Song thành hôn thì sẽ có thêm một vị Hộ Bộ Thượng Thư làm nhạc phụ, càng trở thành cái gai trong mắt nhiều người, cũng sẽ trở thành đối tượng để nhiều người tranh nhau nịnh bợ. Đến lúc đó, Tử Ngang có thể mỉm cười được nữa hay không? Nụ cười của Tử Ngang có thể càng lúc càng giả dối hay không? Càng lúc càng ứng phó? Càng lúc càng bất đắc dĩ?

Không, không được. Tân Ca nhẹ nhàng lắc đầu, không thể để cho Tử Ngang trở về, Tử Ngang sẽ lập tức thành thân, hắn tình nguyện ở kinh thành nhớ nhung Tử Ngang, cũng quyết ý không ở kinh thành nhìn Tử Ngang và thê tử bách niên giai lão, như vậy hắn sẽ kiềm chế không được, mà kiềm chế không được thì sẽ nhốt Tử Ngang lại, sẽ giết chết thê tử của Tử Ngang.

Chậm rãi đọc lại từng trang, Tân Ca luyến tiếc lật sang trang tiếp theo. Đến trang thứ bảy, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi.

Hoàng Thượng, việc hậu cung thì thần vốn không nên nhiều lời. Nhưng bên cạnh Hoàng Thượng cũng nên có vài vị nữ tử cẩn thận chiếu cố Hoàng Thượng, khi Hoàng Thượng vì nước vì dân mà ưu phiền thì có thể giúp Hoàng Thượng thư thái giải lao. Nếu Hoàng Thượng không thích nữ tử trong quan gia thì cũng có thể phái người xuống phố tìm kiếm nữ tử vừa ý. Khi Hoàng Thượng mệt mỏi, có người sẽ cùng Hoàng Thượng nói vài câu tri kỷ thân mật, có thể vì Hoàng Thượng mà pha một tách trà, trời lạnh có thể làm cho Hoàng Thượng ám áp.....

Không thể tiếp tục đọc được nữa, Tân Ca đập mạnh lá thư xuống bàn, tiếng vang làm cho Ôn công công đang ở bên ngoài không khỏi run rẩy. Hắn lặng lẽ vén rèm lên, vừa thấy sắc mặt của Hoàng Thượng thì lập tức buông rèm xuống. Trong thư Lương Vương viết cái gì mà lại chọc giận Hoàng Thượng trở thành như vậy.

Tử Ngang lại dám! Tử Ngang lại dám! Tử Ngang lại dám để cho hắn thú phi! Tân Ca gắt gao siết chặt lá thư trong tay, rồi mới xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó ném vào trong chậu than. Bốp, đấm mạnh một quyền xuống bàn, không bận tâm bàn tay đang đau nhức, trong lòng Tân Ca kịch liệt pháp phồng vì phẫn nộ. Tử Ngang lại dám để cho hắn thú phi!

“Hoàng Thượng?”

“Dắt ngựa đến cho trẫm!”

“Hoàng Thượng?”

“Còn không đi mau!”

“Dạ, nô tài đi ngay.”

Ôn công công lập tức đi ra Đông Noãn Các, phái người dắt Ngự mã của Hoàng Thượng đến đây, hắn vừa hoảng hốt vừa luống cuống. Bên ngoài tuyết không ngừng rơi, trời lạnh như vậy mà Hoàng Thượng còn muộn đi đâu? Trong thư Lương Vương rốt cục đã viết cái gì mà lại làm cho Hoàng Thượng nổi giận như thế?

Tử Ngang lại dám! Trong mắt trở nên cay xè, Tân Ca đên cuồng nhặt những mảnh vụn của lá thư vẫn chưa được ném vào chậu than, rồi toàn bộ vứt vào đó, nhìn chúng nó từng chút một hóa thành tro bụi. Tử Ngang....lại....dám.....

Khí lực toàn thân như bị rút cạn vì quá phẫn nộ, Tân Ca tê liệt ngồi dưới đất, nhìn toàn bộ phong thư hóa thành tro bụi, một giọt lệ chậm rãi ngung tụ nơi khéo mi. Nhấp mắt lại, lau đi trước khi giọt lệ rơi xuống, hô hấp bất ổn, Tân Ca cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh. Tử Ngang có gì lại không dám.

“Hoàng Thượng, ngựa đã được dắt đến.”

Mở to mắt, Tân Ca lại trở thành đế vương uy nghiêm. Chậm rãi từ dưới đất đứng lên, tâm so với tay chân càng muốn lạnh hơn, hắn khoác vào long bào rồi đi ra ngoài.

Hoàng Thượng vừa ra tới thì Ôn Quέ lập tức nói, “Hoàng Thượng, bên ngoài tuyết đang rơi.”

“Trẫm muốn đến thao trường để cưỡi ngựa, tạm thời không muốn gặp bất luận kẻ nào.” Lạnh lùng nói xong, Tân Ca vươn tay để Ôn Quέ mặc vào áo choàng cho hắn, rồi bước nhanh ra khỏi Đông Noãn Các. Ôn Quέ lo lắng mang theo áo choàng đi ra ngoài, hắn vội vàng nói với thông linh thị vệ Khổng Tắc Huy, “Xem trọng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đang nổi nóng, không được có bất luận sơ xuất gì.”

Khổng Tắc Huy gật đầu, dẫn theo hơn mười tên thị vệ bám sát Hoàng Thượng.

“Phải làm thế nào bây giờ! Phải làm thế nào bây giờ!” Ôn công công vừa chạy theo Hoàng Thượng, vừa kéo qua một gã thái giám rồi vội vàng la lên, “Nhanh chóng đi Kỳ Lân Các nói cho các chư vị đại nhân, Hoàng Thượng muôn đi thao trường cưỡi ngựa.”

“Dạ.”

Lương Vương a Lương Vương, ngài rốt cục viết cái gì cho Hoàng Thượng? Ngài, ngài làm sao có thể chọc tức Hoàng Thượng như thế? Ôn Quέ la hét trong đầu, nhìn thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn, nghĩ đến thân thể của Hoàng Thượng, hắn muốn phát khóc.

.....

Nhin thấy cổng thành, Ngũ Tử Ngang khó nén kích động, thúc giục lái xe Ngũ Hoán nhanh lên một chút. Dọc đường đi chưa hề dừng lại nghỉ ngơi, thẳng tiến hướng về kinh thành, nhưng Ngũ Tử Ngang không chỉ không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng gần đến kinh thành thì tinh thần của hắn sẽ càng tốt. Sắp gặp được Hoàng Thượng, lần này vẫn chưa tới tắt niêm mà hắn đã tự ý quay lại kinh thành, nhất định sẽ khiến nhiều người bất mãn, cũng nhất định sẽ có người viết tấu chương hạch tội hắn. Nhưng hắn không bận tâm, hắn nhất định phải tận mắt nhìn thấy Hoàng Thượng thì mới có thể an lòng.

Xe ngựa đi đến cổng thành, Ngũ Hoán xuất ra lệnh bài của Lương Vương, binh lính trong thành kinh sợ, vội vàng mở cổng thành nghênh đón Lương Vương, cũng có người lập tức đi bẩm báo quan thủ thành kinh đô. Ngũ Tử Ngang không dừng xe ngựa theo quy cũ trước khi quan thủ thành được bẩm báo, mà càng lệnh cho Ngũ Hoán đánh xe nhanh hơn. Tuyết rơi đầy trời làm cho kinh thành chỉ nháy mắt nhuộm thành màu trắng, xe ngựa lưu lại những ấn ký đầy nôn nóng trên mặt tuyết, thẳng tiến vào hoàng cung.

Lương Vương hăng năm đều chưa được truyền thi đã tự tiễn hồi kinh, Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ trách cứ đối với việc này, mỗi lần đều ngầm đồng ý với sự thất lễ của Lương Vương. Tuy rằng ba năm nay Hoàng Thượng chẳng quan tâm đến Lương Vương, không phong tước cũng không ban thưởng, tựa hồ là cố ý chèn ép Lương Vương. Nhưng thái độ của

Hoàng Thượng đối với việc Lương Vương hồi kinh, cũng như việc nạn tuyết cùng với ba chén ngự tửu lại làm người ta nghiền ngẫm không ra tâm tư của Hoàng Thượng. Các đại thần suy nghĩ không ra, thủ vệ cỗng thành lại càng không cần phải suy nghĩ, thấy xe ngựa của Lương Vương thì chỉ việc cho qua là được.

Đến cỗng hoàng cung, Ngũ Tử Ngang bước xuống từ trên xe ngựa, sau khi xuất trình lệnh bài, hắn vội vàng đi vào hoàng cung. Có người đã sớm chạy đi thông báo cho Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang tiến thẳng vào Đông Noãn Các, bầu trời bởi vì tuyết rơi quá dày mà trở nên đặc biệt âm u, tâm tình của Ngũ Tử Ngang lại phi thường khẩn trương, hắn sắp được nhìn thấy Hoàng Thượng.

Bên cạnh thao trường, Ôn công công gấp đến mức không biết phải làm thế nào cho phải. Các vị đại nhân ở Kỳ Lân Các cũng đã đến, bọn họ đang ở một bên, cũng thúc thủ vô sáu. Gió lạnh thổi tung bông tuyết, đập vào mặt người hết sức đau đớn, nhưng Hoàng Thượng lại tiếp nhận cái giá rét đến tận xương tủy, không ngừng cưỡi ngựa ở trên thao trường. Càng làm cho bọn họ khẩn trương là Hoàng Thượng không phải chạy trên vùng đất trống trải, mà lại cho ngựa nhảy qua những chướng ngại mà bọn thị vệ ngày thường vẫn dùng để huấn luyện, ngộ nhỡ con ngựa không thể vượt qua thì Hoàng Thượng sẽ ngã xuống đất. Có người bắt đầu oán thầm Lương Vương, rốt cục hắn đã nói cái gì lại làm cho Long nhan nổi giận. Khổng Tắc Huy mang theo năm sáu tên thị vệ đang bám sát bên cạnh Hoàng Thượng, vẻ mặt của mỗi người đều nghiêm trọng, Hoàng Thượng không phải đang cưỡi ngựa mà là đang liều mạng. (thúc thủ vô sáu = bó tay)

Tần Ca càng không ngừng quất ngựa ở dưới thân, tâm can sớm bị đóng băng nên không thể cảm nhận được cái giá rét ở bên ngoài, hắn phải làm một chút gì đó để khiến bản thân mình hít thở không thông, phát tiết hết thảy thông khổ, băng không hắn sẽ nổi điên, hắn sẽ vì lời nói của Tử Ngang mà nổi điên.

.....

Vội vã chạy đến Đông Noãn Các, lại nhận được tin tức là Hoàng Thượng đã đến thao trường. Không变态 đến những ánh mắt kinh ngạc của đám cung nhân ở tú phía, Ngũ Tử Ngang lập tức chạy đến thao trường. Trời lạnh

như thế, vì sao đang yên đang lành mà Hoàng Thượng lại đến thao trường để cưỡi ngựa? Tay chân của Hoàng Thượng cứ đến mùa đông thì lại phi thường lạnh lẽo, mà bây giờ lại ở bên ngoài trong tiết trời như vậy, chẳng phải là sẽ bị đông cứng hay sao? Cảm giác kích động và khẩn trương khi sắp gặp Hoàng Thượng lại thay thế bằng sự lo lắng đến cực điểm, đồng thời hỗn loạn trong lòng cũng không áp chế được lửa giận đang bốc lên.

Các vị đại thần trực thuộc Nội Các của Hoàng Thượng đang gấp đến mức cứ đi tới đi lui, Trần Hí Ngôn nói, “Phiền đại nhân, ngài mau nghĩ biện pháp để Hoàng Thượng dừng lại.”

Đại Học Sĩ Phiền Tử cũng vội vàng la lên, “Hoàng Thượng đang nổi nóng, ta làm sao có biện pháp để cho Hoàng Thượng dừng lại, hiện tại mâu chốt là cần phải biết chuyện gì đã làm cho Hoàng Thượng thịnh nộ như thế, như vậy thì chúng ta mới có thể khuyên bảo a.”

Hắn vừa nói xong thì mọi người lập tức nhìn về Tiếu Thọ, Tiếu Thọ vội vàng xua tay, “Ta thật sự không biết Lương Vương đã viết cái gì cho Hoàng Thượng.”

“Phải làm thế nào bây giờ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.” Khẩu Xà nhìn thấy lớp tuyết ở trên người đang dày thêm một tầng, nhưng Hoàng Thượng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, trong lòng nóng như lửa đốt.

Mọi người đang hỗn loạn thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền đến, đều đồng loạt quay đầu lại, “Lương Vương?”

“Chư vị đại nhân.” Ngũ Tử Ngang một mạch chạy đến, từ rất xa đã thấy bóng người cưỡi trên lưng ngựa ở thao trường, quất ngựa như phát cuồng, không còn muốn sống mà cứ băng băng chạy như điên. Không kịp hàn huyên với mọi người, hắn vội vàng hỏi, “Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?”

Tất cả mọi người đều nhìn hắn băng ánh mắt ‘Ngươi mới là người biết rõ nhất’. Khi Ngũ Tử Ngang sững sờ, thì phía trên thao trường, ngựa của người nọ đang vượt qua một chướng ngại vật cực cao, Ngũ Tử Ngang không kịp chờ có người trả lời hắn, hắn vội vàng nhảy lên thao trường, đổi lại băng ánh mắt sững sờ kinh ngạc của những người khác. Ôn công công

đứng một bên, đôi mắt rưng rưng, Lương Vương đã trở lại, Lương Vương xem như đã trở lại.

Vợ người lên trên, đoạt lấy một con ngựa của một gã thị vệ, Ngũ Tử Ngang đuổi theo Hoàng Thượng. Hắn không dám lên tiếng, sợ Hoàng Thượng cả kinh mà xảy ra nguy hiểm. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết Hoàng Thượng đang nổi giận, đồng thời ánh mắt của những người đó nhìn hắn tựa hồ muốn nói rằng sự thịnh nộ của Hoàng Thượng có liên quan đến hắn. Không rảnh suy đoán, Ngũ Tử Ngang chậm rãi tiếp cận Hoàng Thượng.

Tần Ca vẫn chưa phát hiện có một người mà hắn rất muốn gặp, nhưng giờ khắc này hắn thật sự không muốn gặp, lại đột nhiên xuất hiện. Trong đầu của hắn tràn ngập nội dung trên lá thư, tràn ngập những lời nói mà hắn phi thường thống hận. Thú phi, Tử Ngang lại dám để cho hắn thú phi. Tâm can không biết là đau đớn cực hạn hay là lạnh đớn cực hạn, hắn không còn cảm nhận được cái giá rét ở bên ngoài, trong lòng chỉ tràn đầy lửa giận không được phát tiết.

Đột nhiên bàn tay đang ghì chặt dây cương lại bị một bàn tay vừa to lớn vừa dị thường áp bao bọc, hắn vẫn chưa kịp hoàn hồn thì bên tai đã truyền đến một giọng nói mà hắn không thể ngờ được, “Hoàng Thượng.” Tần Ca ngây người quay đầu lại, roi ngựa rơi ra khỏi tay, hắn không nhìn thấy chướng ngại ở phía trước, trong mắt chỉ có Tử Ngang từ trên trời giáng xuống.

“Hoàng Thượng, thần chưa được chiêu chỉ mà đã tự tiện quay lại.” Trước khi con ngựa nhảy lên chướng ngại vật, thì Ngũ Tử Ngang đã mạnh mẽ ghì chặt dây cương làm cho ngựa dừng lại.

“Tử...Ngang?” Tần Ca vẫn kinh ngạc nhìn đối phương, không hề hay biết bàn tay có một chút cảm giác rất lạnh.

“Hoàng Thượng, là thần.” Ngũ Tử Ngang lập tức bước xuống, ngửa đầu nhìn người nam nhân vẫn còn đang ở trên lưng ngựa, một tay vẫn nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, để thần dùi ngài xuống đất.” Toàn bộ băng hàn tê buốt xâm nhập vào trong cơ thể của

Tần Ca khiến hắn không thể nhúc nhích, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Ngũ Tử Ngang, hoàn toàn không có khả năng mở miệng.

“Hoàng Thượng, xin thứ tội cho thần mạo phạm.” Ngũ Tử Ngang đưa tay ôm lấy thắt lưng của Hoàng Thượng, chậm rãi bế xuống đất. Rồi mới nhanh chóng cởi ra áo choàng của mình để khoác lên thân thể đang lạnh như băng của Tần Ca. Không biết là vì lạnh hay là vì cái ôm của Ngũ Tử Ngang mà toàn thân của Tần Ca trở nên run rẩy.

Ôn Quέ là người đầu tiên lấy lại tinh thần, hắn đang cầm lấy áo choàng của Hoàng Thượng, lúc này vội vàng chạy qua.

Ngũ Tử Ngang lấy áo choàng trên tay Ôn Quέ, rồi lại khoác thêm cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vẫn không nhúc nhích, thân mình trở nên cứng ngắc khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Không hề nghĩ ngợi, Ngũ Tử Ngang xoay người rồi cõng Hoàng Thượng trên lưng, hắn nhanh chóng đi một mạch về Đông Noãn Các, “Ôn công công, mang cho ta thêm mấy chậu than đến Đông Noãn Các.”

Ôn Quέ vội vàng gọi người mang thêm chậu than đến Đông Noãn Các. Lúc này mấy vị đại thần đang sững sờ ở bên cạnh mới phục hồi tinh thần, Lương Vương lại tự tiện quay về kinh thành!

Dựa vào tấm lưng vững chãi của Ngũ Tử Ngang, đôi mắt ngây người của Tần Ca chậm rãi có phản ứng. Một giọt lệ rơi tí tách xuống dưới, dừng ngay phía sau cổ của Ngũ Tử Ngang. Chỉ trong nháy mắt, Tần Ca suýt nữa đã không thể khống chế cảm xúc, chậm rãi tựa đầu vào trên lưng của Ngũ Tử Ngang, cảm nhận một lần thân cận hiếm có như vậy.

Cước bộ của Ngũ Tử Ngang thoảng dừng lại một chút, phía sau cổ đột nhiên mát lạnh, giống như bọt nước, lại giống bông tuyết, nhưng lại có nhiệt độ khác với bọt nước và bông tuyết. Hắn nhắc Hoàng Thượng lên phía trước để lấy thé, cước bộ càng lúc càng nhanh, trong mắt hiện lên lửa giận, Hoàng Thượng rất không biết thương tiếc bản thân của mình!

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 6

Hoàng Thượng:

Về việc nạn tuyết, thần nhất định tận tâm tận lực. Cao Đường cần lương thảo, thần sẽ tiếp tục vận chuyển cứu tế, mong Hoàng Thượng yên tâm. Thần là thần tử của Hoàng Thượng, theo lý phải phân ưu vì Hoàng Thượng. Thần thường cảm thấy lo lắng, quốc gia gặp thiên tai, nhưng Hoàng Thượng chưa bao giờ để cho thần làm tròn phận bè tôi, lần này Hoàng Thượng lệnh cho thần vận chuyển lương thảo, trong lòng của thần có trăm mối cảm xúc ngồn ngang, Hoàng Thượng còn nhớ thần, vẫn chưa quên thần.

Tần Ca hít sâu vài hơi, hắn làm sao lại quên Tử Ngang, làm sao có thể quên Tử Ngang? Từ khi hắn đăng cơ cho đến nay, phía Nam lũ lụt, Tây Nam đại hạn, Tây Bắc nạn bão....Hắn không phải đã quên Tử Ngang, mà là không muốn nhò vả Tử Ngang. Hắn không muốn tiếp tục dựa vào Tử Ngang, hắn phải làm cho chính mình trở nên mạnh mẽ, chỉ có mạnh mẽ thì hắn mới có thể chịu đựng được sự giày vò đau đớn trong thâm tâm. Cho nên hắn cố gắng phớt lờ, không mở miệng yêu cầu Tử Ngang, đối xử ấm áp lạnh nhạt với Tử Ngang. Chẳng qua lúc này, hắn không thể chịu đựng được nữa. Hắn nhớ Tử Ngang.

Thần ở tận Lương Châu, không thể tùy thị bên cạnh Hoàng Thượng, luôn luôn vì như vậy mà sầu lo. Lần này Tiểu đại nhân tiến đến, thần nghe nói Hoàng Thượng vì nước vì dân mà hao tâm tổn trí, thân thể gầy yếu, thần nghe xong mà đau xót ở trong lòng, càng không thể vì Hoàng Thượng phân ưu mà tự trách, tự thẹn. Long thể của Hoàng Thượng thánh an thì mới là may mắn, là phúc đức của thần. Hoàng Thượng mặc dù không vì thiên hạ vạn dân, cũng thỉnh Hoàng Thượng vì may mắn vì phúc đức của thần mà bảo trọng long thể. Hoàng Thượng hằng đêm xử lý chính vụ dưới ánh đèn, thần ở Lương Châu, cuộc sống hằng ngày cũng bất an.

Bàn tay của Tân Ca run rẩy, nhớ Tử Ngang, nhớ Tử Ngang. Muốn liều lĩnh triệu Tử Ngang hồi kinh, cưỡng ép lưu lại kinh thành, cưỡng ép ở lại trong cung. Muốn đem vị hôn thê của Tử Ngang gả cho người khác, muốn trói buộc Tử Ngang vào thâm cung của mình, làm cho Tử Ngang từ nay về sau chỉ có thể ở bên cạnh mình.

Tân Ca chậm rãi đọc từng chữ, sợ rằng xem quá nhanh. Trong thư, giữa những câu chữ đều là Ngũ Tử Ngang lo lắng cho long thể của Hoàng Thượng, trong lòng của Tân Ca đau đớn rất nhiều, còn có một chút yêu thương, một chút ngọt ngào. Không thể, không thể a, nhớ đến nụ cười ôn nhu của Tử Ngang, nhớ đến mười ba năm sống chung, hắn sẽ nhịn không được mà muốn cưỡng ép Tử Ngang ở lại kinh thành, ở lại trong cung. Tử Ngang là nam nhân, nếu Tử Ngang là nữ nhân thì nhất định hắn sẽ làm như vậy, nhưng không được, Tử Ngang là nam nhân, là Lương Vương.

Ở Lương Châu, Tử Ngang có thể tự do tự tại làm Vương gia, nhưng ở kinh thành, có nhiều người hy vọng Tử Ngang gặp chuyện không may. Đao kiếm dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Một khi Tử Ngang quay về kinh thành thì nhất định phải chu toàn giữa các chư vị quan viên, phải thời thời khắc khắc để phòng người khác hâm hại, phải am hiểu đạo quân thần. Sau khi Tử Ngang cùng Liễu Song thành hôn thì sẽ có thêm một vị Hộ Bộ Thượng Thư làm nhạc phụ, càng trở thành cái gai trong mắt nhiều người, cũng sẽ trở thành đối tượng để nhiều người tranh nhau nịnh bợ. Đến lúc đó, Tử Ngang có thể mỉm cười được nữa hay không? Nụ cười của Tử Ngang có thể càng lúc càng giả dối hay không? Càng lúc càng ứng phó? Càng lúc càng bất đắc dĩ?

Không, không được. Tân Ca nhẹ nhàng lắc đầu, không thể để cho Tử Ngang trở về, Tử Ngang sẽ lập tức thành thân, hắn tình nguyện ở kinh thành nhớ nhung Tử Ngang, cũng quyết ý không ở kinh thành nhìn Tử Ngang và thê tử bách niên giai lão, như vậy hắn sẽ kiềm chế không được, mà kiềm chế không được thì sẽ nhốt Tử Ngang lại, sẽ giết chết thê tử của Tử Ngang.

Chậm rãi đọc lại từng trang, Tân Ca luyến tiếc lật sang trang tiếp theo. Đến trang thứ bảy, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi.

Hoàng Thượng, việc hậu cung thì thần vốn không nên nhiều lời. Nhưng bên cạnh Hoàng Thượng cũng nên có vài vị nữ tử cẩn thận chiếu cố Hoàng Thượng, khi Hoàng Thượng vì nước vì dân mà ưu phiền thì có thể giúp Hoàng Thượng thư thái giải lao. Nếu Hoàng Thượng không thích nữ tử trong quan gia thì cũng có thể phái người xuống phố tìm kiếm nữ tử vừa ý. Khi Hoàng Thượng mệt mỏi, có người sẽ cùng Hoàng Thượng nói vài câu tri kỷ thân mật, có thể vì Hoàng Thượng mà pha một tách trà, trời lạnh có thể làm cho Hoàng Thượng ấm áp.....

Không thể tiếp tục đọc được nữa, Tân Ca đập mạnh lá thư xuống bàn, tiếng vang làm cho Ôn công công đang ở bên ngoài không khỏi run rẩy. Hắn lặng lẽ vén rèm lên, vừa thấy sắc mặt của Hoàng Thượng thì lập tức buông rèm xuống. Trong thư Lương Vương viết cái gì mà lại chọc giận Hoàng Thượng trở thành như vậy.

Tử Ngang lại dám! Tử Ngang lại dám! Tử Ngang lại dám để cho hắn thú phi! Tân Ca gắt gao siết chặt lá thư trong tay, rồi mới xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó ném vào trong chậu than. Bốp, đấm mạnh một quyền xuống bàn, không bận tâm bàn tay đang đau nhức, trong lòng Tân Ca kịch liệt pháp phồng vì phẫn nộ. Tử Ngang lại dám để cho hắn thú phi!

“Hoàng Thượng?”

“Dắt ngựa đến cho trẫm!”

“Hoàng Thượng?”

“Còn không đi mau!”

“Dạ, nô tài đi ngay.”

Ôn công công lập tức đi ra Đông Noãn Các, phái người dắt Ngự mã của Hoàng Thượng đến đây, hắn vừa hoảng hốt vừa luống cuống. Bên ngoài tuyết không ngừng rơi, trời lạnh như vậy mà Hoàng Thượng còn muốn đi đâu? Trong thư Lương Vương rốt cục đã viết cái gì mà lại làm cho Hoàng Thượng nổi giận như thế?

Tử Ngang lại dám! Trong mắt trở nên cay xè, Tân Ca điên cuồng nhặt những mảnh vụn của lá thư vẫn chưa được ném vào chậu than, rồi toàn bộ vứt vào đó, nhìn chúng nó từng chút một hóa thành tro bụi. Tử Ngang....lại....dám.....

Khí lực toàn thân như bị rút cạn vì quá phẫn nộ, Tân Ca tê liệt ngồi dưới đất, nhìn toàn bộ phong thư hóa thành tro bụi, một giọt lệ chậm rãi ngung tụ nơi khói mi. Nhấp mắt lại, lau đi trước khi giọt lệ rơi xuống, hô hấp bất ổn, Tân Ca cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh. Tử Ngang có gì lại không dám.

“Hoàng Thượng, ngựa đã được dắt đến.”

Mở to mắt, Tân Ca lại trở thành đế vương uy nghiêm. Chậm rãi từ dưới đất đứng lên, tâm so với tay chân càng muôn lạnh hơn, hắn khoác vào long bào rồi đi ra ngoài.

Hoàng Thượng vừa ra tới thì Ôn Quέ lập tức nói, “Hoàng Thượng, bên ngoài tuyết đang rơi.”

“Trẫm muôn đến thao trường để cưỡi ngựa, tạm thời không muôn gấp bất luận kẻ nào.” Lạnh lùng nói xong, Tân Ca vươn tay để Ôn Quέ mặc vào áo choàng cho hắn, rồi bước nhanh ra khỏi Đông Noãn Các. Ôn Quέ lo lắng mang theo áo choàng đi ra ngoài, hắn vội vàng nói với thông lĩnh thị vệ Khổng Tắc Huy, “Xem trọng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đang nổi nóng, không được có bất luận sơ xuất gì.”

Khổng Tắc Huy gật đầu, dẫn theo hơn mươi tên thị vệ bám sát Hoàng Thượng.

“Phải làm thế nào bây giờ! Phải làm thế nào bây giờ!” Ôn công công vừa chạy theo Hoàng Thượng, vừa kéo qua một gã thái giám rồi vội vàng la lên, “Nhanh chóng đi Kỳ Lân Các nói cho các chư vị đại nhân, Hoàng Thượng muôn đi thao trường cưỡi ngựa.”

“Dạ.”

Lương Vương a Lương Vương, ngài rốt cục viết cái gì cho Hoàng Thượng? Ngài, ngài làm sao có thể chọc tức Hoàng Thượng như thế? Ôn Quέ la hét trong đầu, nhìn thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn, nghĩ đến thân thể của Hoàng Thượng, hắn muôn phát khóc.

.....

Nhin thấy cổng thành, Ngũ Tử Ngang khó nén kích động, thúc giục lái xe Ngũ Hoán nhanh lên một chút. Dọc đường đi chưa hề dừng lại nghỉ ngơi, thẳng tiến hướng về kinh thành, nhưng Ngũ Tử Ngang không chỉ không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng gần đến kinh thành thì tinh thần của hắn sẽ càng tốt. Sắp gặp được Hoàng Thượng, lần này vẫn chưa tới tắt niên mà hắn đã tự ý quay lại kinh thành, nhất định sẽ khiến nhiều người bất mãn, cũng nhất định sẽ có người viết tấu chương hạch tội hắn. Nhưng hắn không bận tâm, hắn nhất định phải tận mắt nhìn thấy Hoàng Thượng thì mới có thể an lòng.

Xe ngựa đi đến cổng thành, Ngũ Hoán xuất ra lệnh bài của Lương Vương, binh lính trong thành kinh sợ, vội vàng mở cổng thành nghênh đón Lương Vương, cũng có người lập tức đi bẩm báo quan thủ thành kinh đô. Ngũ Tử Ngang không dùng xe ngựa theo quy cũ trước khi quan thủ thành được bẩm báo, mà càng lệnh cho Ngũ Hoán đánh xe nhanh hơn. Tuyết rơi dày trùm làm cho kinh thành chỉ nháy mắt nhuộm thành màu trắng, xe ngựa lưu lại những ánh ký dày nôn nóng trên mặt tuyết, thẳng tiến vào hoàng cung.

Lương Vương hằng năm đều chưa được truyền thi đã tự tiện hồi kinh, Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ trách cứ đối với việc này, mỗi lần đều ngầm đồng ý với sự thát lẽ của Lương Vương. Tuy rằng ba năm nay Hoàng Thượng chẳng quan tâm đến Lương Vương, không phong tước cũng không ban thưởng, tựa hồ là cố ý chèn ép Lương Vương. Nhưng thái độ của Hoàng Thượng đối với việc Lương Vương hồi kinh, cũng như việc nạn tuyết cùng với ba chén ngự tửu lại làm người ta nghiền ngẫm không ra tâm tư của Hoàng Thượng. Các đại thần suy nghĩ không ra, thủ vệ cổng thành lại càng không cần phải suy nghĩ, thấy xe ngựa của Lương Vương thì chỉ việc cho qua là được.

Đến cỗng hoàng cung, Ngũ Tử Ngang bước xuống từ trên xe ngựa, sau khi xuất trình lệnh bài, hắn vội vàng đi vào hoàng cung. Có người đã sớm chạy đi thông báo cho Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang tiến thẳng vào Đông Noãn Các, bầu trời bởi vì tuyết rơi quá dày mà trở nên đặc biệt âm u, tâm tình của Ngũ Tử Ngang lại phi thường khẩn trương, hắn sắp được nhìn thấy Hoàng Thượng.

Bên cạnh thao trường, Ôn công công gấp đến mức không biết phải làm thế nào cho phải. Các vị đại nhân ở Kỳ Lân Các cũng đã đến, bọn họ đang ở một bên, cũng thúc thủ vô sáu. Gió lạnh thổi tung bông tuyết, đập vào mặt người hết sức đau đớn, nhưng Hoàng Thượng lại tiếp nhận cái giá rét đến tận xương tủy, không ngừng cưỡi ngựa ở trên thao trường. Càng làm cho bọn họ khẩn trương là Hoàng Thượng không phải chạy trên vùng đất trống trải, mà lại cho ngựa nhảy qua những chướng ngại mà bọn thị vệ ngày thường vẫn dùng để huấn luyện, ngộ nhỡ con ngựa không thể vượt qua thì Hoàng Thượng sẽ ngã xuống đất. Có người bắt đầu oán thầm Lương Vương, rốt cục hắn đã nói cái gì lại làm cho Long nhan nổi giận. Không Tắc Huy mang theo năm sáu tên thị vệ đang bám sát bên cạnh Hoàng Thượng, vẻ mặt của mỗi người đều nghiêm trọng, Hoàng Thượng không phải đang cưỡi ngựa mà là đang liều mạng. (thúc thủ vô sáu = bó tay)

Tần Ca càng không ngừng quất ngựa ở dưới thân, tâm can sớm bị đóng băng nên không thể cảm nhận được cái giá rét ở bên ngoài, hắn phải làm một chút gì đó để khiến bản thân mình hít thở không thông, phát tiết hết thảy thông khổ, băng không hắn sẽ nổi điên, hắn sẽ vì lời nói của Tử Ngang mà nổi điên.

.....

Vội vã chạy đến Đông Noãn Các, lại nhận được tin tức là Hoàng Thượng đã đến thao trường. Không bận tâm đến những ánh mắt kinh ngạc của đám cung nhân ở tú phía, Ngũ Tử Ngang lập tức chạy đến thao trường. Trời lạnh như thế, vì sao đang yên đang lành mà Hoàng Thượng lại đến thao trường để cưỡi ngựa? Tay chân của Hoàng Thượng cứ đến mùa đông thì lại phi thường lạnh lẽo, mà bây giờ lại ở bên ngoài trong tiết trời như vậy, chẳng phải là sẽ bị đông cứng hay sao? Cảm giác kích động và khẩn trương khi sắp gặp Hoàng Thượng lại thay thế bằng sự lo lắng đến cực điểm, đồng thời hỗn loạn trong lòng cũng không áp chế được lửa giận đang bắt đầu bốc lên.

Các vị đại thần trực thuộc Nội Các của Hoàng Thượng đang gấp đến mức cùi đi tới đi lui, Trần Hí Ngôn nói, “Phiền đại nhân, ngài mau nghĩ biện pháp để Hoàng Thượng dừng lại.”

Đại Học Sĩ Phiền Tử cũng vội vàng la lên, “Hoàng Thượng đang nổi nóng, ta làm sao có biện pháp để cho Hoàng Thượng dừng lại, hiện tại mấu chốt là cần phải biết chuyện gì đã làm cho Hoàng Thượng thịnh nộ như thế, như vậy thì chúng ta mới có thể khuyên bảo a.”

Hắn vừa nói xong thì mọi người lập tức nhìn về Tiếu Thọ, Tiếu Thọ vội vàng xua tay, “Ta thật sự không biết Lương Vương đã viết cái gì cho Hoàng Thượng.”

“Phải làm thế nào bây giờ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.” Khẩu Xà nhìn thấy lớp tuyêt ở trên người đang dày thêm một tầng, nhưng Hoàng Thượng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, trong lòng nóng như lửa đốt.

Mọi người đang hỗn loạn thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền đến, đều đồng loạt quay đầu lại, “Lương Vương?”

“Chư vị đại nhân.” Ngũ Tử Ngang một mạch chạy đến, từ rất xa đã thấy bóng người cưỡi trên lưng ngựa ở thao trường, quất ngựa như phát cuồng, không còn muồn sống mà cứ băng băng chạy như điên. Không kịp hàn huyên với mọi người, hắn vội vàng hỏi, “Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?”

Tất cả mọi người đều nhìn hắn bằng ánh mắt ‘Ngươi mới là người biết rõ nhất’. Khi Ngũ Tử Ngang sững sờ, thì phía trên thao trường, ngựa của người nọ đang vượt qua một chướng ngại vật cực cao, Ngũ Tử Ngang không kịp chờ có người trả lời hắn, hắn vội vàng nhảy lên thao trường, đổi lại bằng ánh mắt sững sờ kinh ngạc của những người khác. Ôn công công đứng một bên, đôi mắt rung rưng, Lương Vương đã trở lại, Lương Vương xem như đã trở lại.

Vọt người lên trên, đoạt lấy một con ngựa của một gã thị vệ, Ngũ Tử Ngang đuổi theo Hoàng Thượng. Hắn không dám lên tiếng, sợ Hoàng Thượng cả kinh mà xảy ra nguy hiểm. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết Hoàng Thượng đang nổi giận, đồng thời ánh mắt

của những người đó nhìn hắn tựa hồ muốn nói rằng sự thịnh nộ của Hoàng Thượng có liên quan đến hắn. Không rảnh suy đoán, Ngũ Tử Ngang chậm rãi tiếp cận Hoàng Thượng.

Tần Ca vẫn chưa phát hiện có một người mà hắn rất muốn gặp, nhưng giờ khắc này hắn thật sự không muốn gặp, lại đột nhiên xuất hiện. Trong đầu của hắn tràn ngập nội dung trên lá thư, tràn ngập những lời nói mà hắn phi thường thống hận. Thủ phi, Tử Ngang lại dám để cho hắn thú phi. Tâm can không biết là đau đớn cực hạn hay là lạnh đến cực hạn, hắn không còn cảm nhận được cái giá rét ở bên ngoài, trong lòng chỉ tràn đầy lửa giận không được phát tiết.

Đột nhiên bàn tay đang ghi chấn dây cương lại bị một bàn tay vừa to lớn vừa dị thường áp bao bọc, hắn vẫn chưa kịp hoàn hồn thì bên tai đã truyền đến một giọng nói mà hắn không thể ngờ được, “Hoàng Thượng.” Tần Ca ngây người quay đầu lại, roi ngựa rơi ra khỏi tay, hắn không nhìn thấy chướng ngại ở phía trước, trong mắt chỉ có Tử Ngang từ trên trời giáng xuống.

“Hoàng Thượng, thần chưa được chiêu chỉ mà đã tự tiện quay lại.” Trước khi con ngựa nhảy lên chướng ngại vật, thì Ngũ Tử Ngang đã mạnh mẽ ghi chấn dây cương làm cho ngựa dừng lại.

“Tử...Ngang?” Tần Ca vẫn kinh ngạc nhìn đối phương, không hề hay biết bàn tay có một chút cảm giác rất lạnh.

“Hoàng Thượng, là thần.” Ngũ Tử Ngang lập tức bước xuống, ngựa đầu nhìn người nam nhân vẫn còn đang ở trên lưng ngựa, một tay vẫn nắm chấn bàn tay lạnh như băng của Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, để thần dùi ngài xuống đất.” Toàn bộ băng hàn tê buốt xâm nhập vào trong cơ thể của Tần Ca khiến hắn không thể nhúc nhích, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Ngũ Tử Ngang, hoàn toàn không có khả năng mở miệng.

“Hoàng Thượng, xin thứ tội cho thần mạo phạm.” Ngũ Tử Ngang đưa tay ôm lấy thắt lưng của Hoàng Thượng, chậm rãi bế xuống đất. Rồi mới nhanh chóng cởi ra áo choàng của mình để khoác lên thân thể đang lạnh như băng của Tần Ca. Không biết là vì lạnh hay là vì cái ôm của Ngũ Tử Ngang mà toàn thân của Tần Ca trở nên run rẩy.

Ôn Quέ là người đầu tiên lấy lại tinh thần, hắn đang cầm lấy áo choàng của Hoàng Thượng, lúc này vội vàng chạy qua.

Ngũ Tử Ngang lấy áo choàng trên tay Ôn Quέ, rồi lại khoác thêm cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vẫn không nhúc nhích, thân mình trở nên cứng ngắc khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Không hề nghĩ ngợi, Ngũ Tử Ngang xoay người rồi cõng Hoàng Thượng trên lưng, hắn nhanh chóng đi một mạch về Đông Noãn Các, “Ôn công công, mang cho ta thêm mấy chậu than đến Đông Noãn Các.”

Ôn Quέ vội vàng gọi người mang thêm chậu than đến Đông Noãn Các. Lúc này mấy vị đại thần đang sững sờ ở bên cạnh mới phục hồi tinh thần, Lương Vương lại tự tiện quay về kinh thành!

Dựa vào tấm lưng vững chãi của Ngũ Tử Ngang, đôi mắt ngây người của Tân Ca chậm rãi có phản ứng. Một giọt lệ rơi tí tách xuống dưới, dừng ngay phía sau cổ của Ngũ Tử Ngang. Chỉ trong nháy mắt, Tân Ca suýt nữa đã không thể khống chế cảm xúc, chậm rãi tựa đầu vào trên lưng của Ngũ Tử Ngang, cảm nhận một lần thân cận hiếm có như vậy.

Cước bộ của Ngũ Tử Ngang thoảng dừng lại một chút, phía sau cổ đột nhiên mát lạnh, giống như bọt nước, lại giống bông tuyết, nhưng lại có nhiệt độ khác với bọt nước và bông tuyết. Hắn nhắc Hoàng Thượng lên phía trước để lấy thế, cước bộ càng lúc càng nhanh, trong mắt hiện lên lửa giận, Hoàng Thượng rất không biết thương tiếc bản thân của mình!

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 7

Rất nhanh liền trở lại Đông Noãn Các, Ngũ Tử Ngang đặt Hoàng Thượng lên trên giường sưởi, toàn bộ lý trí của Tân Ca sau khi đi vào Đông Noãn Các đã trở về. Vừa ngồi vào chỗ của mình, hắn tức giận hỏi, “Lương Vương, vì sao ngươi lại ở đây?” Tiếp theo, hắn giương mắt liếc nhìn đám người Phiền Tử đang đi vào, bọn họ lập tức khom người lui ra ngoài, trong lòng thầm nói: Chẳng lẽ lúc này Hoàng Thượng muốn giáng tội Lương Vương hay sao?

Ôn Quέ hiểu rõ ý tứ của Hoàng Thượng, hắn ra hiệu cho ba gã thái giám ở trong phòng lui ra, hắn cũng lặng lẽ lui ra, phái người mang rượu đến, hắn đứng canh trước cửa, không cho ai quấy rầy Hoàng Thượng.

Trong phòng lập tức thoảng đãng hơn rất nhiều, Ngũ Tử Ngang ngẩng đầu, trên mặt của Hoàng Thượng vẫn tức giận như cũ, bất quá không còn vẻ uy nghi như mới vừa rồi khi Hoàng Thượng chất vấn hắn. Mặc dù không biết vì sao Hoàng Thượng lại thịnh nộ, nhưng bằng kinh nghiệm do nhiều năm sớm tối ở cùng Hoàng Thượng, thì hắn không hề hoảng hốt, “Hoàng Thượng, trước tiên ngài hãy để cho thần chà tay chà chân cho ngài, sau khi chà xong thì Hoàng Thượng có thể trị tội thần cũng không muộn.”

Lúc này Ôn Quέ tiến vào, tay cầm một cái khay, trên khay là một bình rượu và một cái bát trống, còn có một chén canh gừng nóng hổi. Đem khay đặt lên bàn, hắn chợt nghe Lương Vương nói, “Ôn công công, nơi này giao cho ta.” Ôn Quέ không khước từ, cúi đầu lui xuống. Ra ngoài phòng, hắn vẫy lui vài vị thái giám khác, một mình canh giữ ở bên ngoài, khoe miệng nở ra một nụ cười an lòng.

Bưng lên chén canh gừng, Ngũ Tử Ngang dâng hai tay lên trước mặt Hoàng Thượng, hắn bán quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng mỉm cười lấy lòng. Tân Ca vẫn như cũ, có một chút tức giận, lúc trước phẫn nộ hóa thành oán hận đối với người này, không hề đưa tay ra.

“Hoàng Thượng, nếu thần chọc giận Hoàng Thượng, thì Hoàng Thượng cứ việc trách phạt là được, nhưng Hoàng Thượng không thể bỏ mặc Long thể của mình. Hoàng Thượng, uống chén canh gừng này đi, cẩn thận bị phong hàn.”

Hoàng Thượng đang khó chịu với mình. Trong lòng của Ngũ Tử Ngang đau đớn một chút, chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy hắn quay về hay sao? Hay đúng như lời của tam đệ đã nói, Hoàng Thượng không còn cần hắn. Trên mặt của Ngũ Tử Ngang hiện lên một chút khổ sở, mặc dù đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần, nhưng sự tình lại đến mức này, trong lòng của hắn cũng vô cùng thương tâm.

Tần Ca vươn tay tiếp nhận chén canh, vẻ mặt khổ sở của Ngũ Tử Ngang làm cho hắn có một chút thoái mái khó nói nên lời. Nghĩ đến hằng ngày bắn thân mình phải chịu nỗi khổ tương tư, người này lại sắp thành thân với vị hôn thê yêu kiều duyên dáng, sẽ hạnh phúc mỹ mãn, hắn liền hận không thể lập tức triệu người nọ hồi kinh rồi nhốt vào trong hoàng cung. Hiện tại người này vì hắn mà khổ sở, hắn cảm giác oán hận trong lòng có một chút cân bằng. (sao dễ dãi vậy Tần Ca)

Thấy Hoàng Thượng uống chén canh, Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng thở ra. Không dám tiếp tục trì hoãn, hắn đổ rượu vào chiếc bát trống ở bên cạnh, lấy hỏa thạch đánh lửa, một chân trái quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng nhắc chân trái của Hoàng Thượng đặt lên đùi phải của mình, sau đó thoát ra hài miệt, thấm một chút rượu, rồi chà xát chân cho Hoàng Thượng. (hài miệt = giày vớ)

Sau khi chiếc vớ được lấy ra, Tần Ca vô thức rút chân lại, bàn tay của Tử Ngang rất nóng, nóng đến tận tâm can của hắn.

Nhẹ nhàng giữ lại bàn chân của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang không thể cười nổi. Chân của Hoàng Thượng lạnh thấu tim, nếu hôm nay hắn không đột nhiên hồi kinh thì Hoàng Thượng sẽ ở bên ngoài trời lạnh cho đến khi nào? Bàn chân có bị tổn thương do giá rét hay không? Nghĩ đến đây, lửa giận mới vừa rồi đã được áp chế lại tiếp tục trỗi dậy. Nhưng người nọ là Hoàng Thượng, hắn là thần tử, cho dù trong lòng có khó chịu bao nhiêu thì hắn cũng không thể nỗi giận với Hoàng Thượng.

Trên mặt mang theo một chút oán trách, nhưng lực đạo trên tay lại hết sức dịu dàng. Bên ngoài, Ôn Quê tựa hồ có đôi mắt xuyên thấu, hắn cúi đầu nói, “Hoàng Thượng, nô tài mang đến hài miệt cho ngài.”

“Vào đi.”

Cái miệng nhỏ nhăn của Tân Ca đang uống chén canh, ánh mắt vẫn dừng trên mặt Ngũ Tử Ngang. Tử Ngang gầy, có lẽ vất vả vì nhiều ngày chuẩn bị vận chuyển lương thảo đến Cao Đường. Đã sớm biết Tử Ngang là người rất có tâm. Nói không chừng, khi nạn tuyết xảy ra thì người này đã bắt đầu lao tâm khổ trí.

Đem hài miệt sạch sẽ đặt lên giường sưởi, Ôn Quê lại cúi đầu lui ra ngoài, trước khi rèm cửa buông xuống, hắn giường mắt nhìn trộm Lương Vương đang quỳ trên đất để chà xát chân cho Hoàng Thượng, trong khi Hoàng Thượng vẫn đang nhìn Lương Vương, lúc này mới buông rèm xuống, lảng lặng thở dài.

Chân trái được chà nóng, Ngũ Tử Ngang mang vào chiếc vớ và nhuyễn hài cho Hoàng Thượng, tiếp theo là chân phải. Tân Ca đã sớm uống xong chén canh, nhưng không buông chén xuống, ánh mắt luyến tiếc rời khỏi khuôn mặt của Ngũ Tử Ngang. Đôi chân lạnh lẽo gần như đông cứng, tựa hồ đã mất đi cảm giác, lại được một bàn tay to lớn xoa nóng, làm cho toàn thân của hắn cũng dần dần ấm lên. Chén canh gừng này, cho dù uống hay không thì cũng không còn quan trọng.

Trong phòng phiêu tán túu hương nồng nặc, Ôn Quê mang đến chính là Lộc Nhi túu hảo hạng do Lộc Nhi quốc hằng năm tiến cống, mỗi lần tiến cống cũng chỉ có hai mươi hũ, Tân Ca đã ban thưởng hơn phân nửa cho nhóm triều thần, còn lại thì cất giữ dưới căn hầm trong cung. Hương thơm của Lộc Nhi túu rất đặc biệt, vừa tinh khiết lại vừa thanh nhã, khiến lòng người say mê. Ngoại trừ hằng năm có yến tiệc thì Tân Ca sẽ uống hai ly, bình thường hắn rất ít uống rượu, lại càng hiếm khi uống Lộc Nhi túu. Nhưng Ngũ Tử Ngang lại rất thích Lộc Nhi túu, khi Tân Ca còn là Hoàng Tử và Thái Tử, hằng năm Phụ Hoàng ban cho hắn Lộc Nhi túu thì cơ hồ đều trôi xuống bụng của Ngũ Tử Ngang. Nhưng sau khi hắn trở thành Hoàng Thượng thì Ngũ Tử Ngang không còn cơ hội thưởng thức Lộc Nhi túu.

Chà xát bàn chân phải xong xuôi, mặc vào hài miệt cho Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang đứng dậy. Tân Ca đem chiếc chén không đặt lên bàn, Ngũ Tử Ngang khom người xuống, nhẹ giọng nói, “Hoàng Thượng, hãy để cho thần chà tay của ngài.” Trong ngực của Tân Ca nhảy lên vài cái, nhưng trên mặt không hề hiển lộ biểu tình khác thường. Vươn ra bàn tay phải, khi đổi phương cầm lấy tay hắn thì bàn tay trái dưới lớp y mè lại bị siết chặt.

Có lẽ là vì uống chén canh gừng nên tay của Tân Ca không lạnh như đôi chân, bất quá Ngũ Tử Ngang vẫn tỉ mỉ dùng rượu chà xát một lần, cho đến khi bàn tay ấm áp thì mới buông ra, tiếp theo là tay bên kia. Nghe thấy hương rượu vừa quen thuộc vừa có một chút xa lạ, trong đầu của Ngũ Tử Ngang không ngừng hiện lên những hình ảnh xưa kia khi hắn và Hoàng Thượng sống chung. Đã ba năm hắn không được uống rượu do Hoàng Thượng ban tặng, hắn không phải là một kẻ mê rượu, nhưng lại đặc biệt hoài niệm mỗi khi Hoàng Thượng châm rượu cho hắn.

Tay cũng đã chà xát xong xuôi, Ngũ Tử Ngang đem noãn lô cầm tay ở trên giường sưởi đưa cho Hoàng Thượng, rồi mới lui về sau hai bước, nhắc lên vạt y bào, quỳ gối xuống đất, “Thần tự tiện hồi kinh, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Tay chân đều đã ấm áp, trên người tràn đầy túu hương, Tân Ca cảm thấy có một chút tinh lực. Ngũ Tử Ngang tuy rằng quỳ gối chỉ cách xa hắn hai bước chân, nhưng hắn cảm giác khoảng cách giữa hắn và Tử Ngang lại rất xa. Quân thần, quân thần, còn có một nguyên nhân không muốn Tử Ngang trở về, hắn không muôn lúc nào cũng nhắc nhở chính mình, hắn và Tử Ngang là quân và thần.

“Đứng lên đi.” Ngữ điệu bình thản không còn mang theo tức giận, để lộ một chút mệt mỏi. Ngũ Tử Ngang đứng dậy, nhìn về phía Hoàng Thượng, mi tâm của hắn nhíu chặt, đã bao lâu Hoàng Thượng không hảo hảo nghỉ ngơi?

“Ngồi xuống.”

Không vì lời nói như vậy mà sợ hãi, Ngũ Tử Ngang ngồi xuống trước mặt Hoàng Thượng.

“Liễu Nhiễm nói rằng ngươi cống nạp hai mươi vạn ngân lượng cứu tế.”

“Thần muốn vì Hoàng Thượng mà phân ưu.”

“Trẫm đã bảo Liễu Nhiễm trả lại cho ngươi.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên sự thóng khổ, Hoàng Thượng không muốn ngân lượng của hắn. Tần Ca ôm chặt noãn lô, thản nhiên nói, “Trẫm không phải không cần ngân lượng của ngươi. Triều đình gặp nạn, Lương Vương phụng mệnh cứu tế lương thảo, là tuân chỉ hành sự. Nhưng ngươi lại tự mình lấy ra hai mươi vạn ngân lượng, là muốn nói Lương Vương ngươi phú quý, hay là nói trẫm ngay cả hai mươi vạn ngân lượng cũng không thể xuất ra?”

Ngũ Tử Ngang khẽ giật mình rồi mới bừng tỉnh đại ngộ, hắn vội vàng đứng lên, “Hoàng Thượng giáo huấn rất phải.” Tảng đá đè nặng trong lòng từ trước cho đến nay đột nhiên nhẹ hơn rất nhiều.

“Lấy ly rượu.”

Ngũ Tử Ngang lập tức lấy ra một ly rượu ngọc được chạm trổ hình rồng từ một ngăn tủ, rồi đặt lên cái bàn bên cạnh Hoàng Thượng. Trong bầu rượu còn hơn phân nửa rượu, Tần Ca cầm lấy bầu rượu rót đầy ly ngọc rồi mới chỉ xuống bên cạnh. Ngũ Tử Ngang lại ngẩn ra, rồi mới cúi đầu đi đến bên cạnh để ngồi xuống, cùng Hoàng Thượng ngồi cách nhau một cái bàn.

Đem ly ngọc đặt đến trước mặt Ngũ Tử Ngang, khi đôi tay của đối phương run rẩy cầm ly rượu, Tần Ca vẫn thản nhiên nói, “Ngươi là Vương gia khác họ, càng phải hành sự cẩn thận. Khi nào trẫm cần ngươi xuất thủ thì sẽ hạ chiêu cho ngươi, chuyện dư thừa không cần làm, trẫm không muốn cả ngày đều phải đọc những bản tấu chương hạch tội ngươi.”

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang cắn chặt khớp hàm, không cho chính mình luồng cuồng. Ba năm Hoàng Thượng hờ hững không quan tâm đến hắn. Khi hắn hồi kinh thì Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ giống như lúc này, làm cho hắn nhớ đến những ngày tháng khi hai người ở tại Đông Cung. Hơn một nghìn ngày ở Lương Châu, hắn luôn buồn rầu, lo lắng bất an nhìn về hướng kinh thành, suy nghĩ xem có phải Hoàng Thượng thật sự muốn

trục xuất hắn như vậy hay không, thật sự không bận tâm đến hắn? Hằng năm không chờ chiêu chỉ, mà vẫn mặt dày quay về kinh thành, không chỉ vì để nhìn xem Hoàng Thượng có khỏe mạnh hay không, mà còn vì muốn làm cho Hoàng Thượng nhớ rõ, hắn đang ở Lương Châu.

Trong lòng của Tân Ca làm sao lại dễ chịu. Hắn không phải không biết Ngũ Tử Ngang ủi khuất, nhưng hắn có thể làm được gì? Nỗi khổ trong lòng không thể nói ra với Tử Ngang, khi mới đăng cơ hắn rất cần Tử Ngang trợ giúp, nhưng Tử Ngang lại phải rời khỏi kinh thành. Căn răng cố gắng vượt qua những ngày tháng khó khăn, quay đầu nhìn lại thì mới phát hiện có lẽ Tử Ngang ở Lương Châu là tốt nhất.

Đè nén nỗi chua xót ở trong lòng, Ngũ Tử Ngang uống cạn một ngụm Lộc Nhi tửu, giọng nói khàn khàn, “Hoàng Thượng, thần muốn hồi kinh.” Lúc này đến phiên Tân Ca sững sốt, hắn nhìn thấy vẻ mặt tựa hồ đã hạ quyết định của Ngũ Tử Ngang, mi tâm chậm rãi nhíu lại.

“Hoàng Thượng, trước khi đến đây thì thần đã suy nghĩ một ngày một đêm.” Tự làm càn mà rót đầy rượu vào ly của mình, Ngũ Tử Ngang lại uống tiếp một ngụm, “Thần muốn hồi kinh.”

“Ngươi muốn trẫm tước Vương vị của ngươi?” Tân Ca rũ mắt xuống, đầu ngón tay run rẩy. Tử Ngang muốn hồi kinh?

Ngũ Tử Ngang trầm giọng, “Hoàng Thượng, Vương vị này là của cha thần. Thần bất quá chỉ là hưởng phúc của cha. Thần muốn hồi kinh. Cho dù chỉ là người hầu bên cạnh Hoàng Thượng thì thần cũng cam tâm tình nguyện.”

Tân Ca giương mắt, trong mắt thủy chung vẫn bình tĩnh, “Vì sao muốn hồi kinh? Làm người hầu bên cạnh trẫm lại thoải mái hơn so với làm Lương Vương hay sao?” Là luyến tiếc hắn, hay là luyến tiếc vị hôn thê phải rời xa kinh thành?

Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thần ở Lương Châu nhưng tâm lại ở kinh thành. Thần muốn vì Hoàng Thượng mà phân ưu, vì Hoàng Thượng mà giải sầu. Nhưng thần ở Lương Châu lại không thể

làm được điều gì. Thỉnh Hoàng Thượng tước vương vị của thần, cho phép thần hồi kinh.” Dứt lời, hắn dập đầu xuống đất, rồi giữ nguyên tư thế.

Khi Ngũ Tử Ngang phủ phục trên đất, ánh mắt của Tân Ca trừng thật to, hô hấp có một chút bất ổn. Tử Ngang muôn hồi kinh? Là vì hắn? Mặc dù biết rõ người này chỉ đơn thuần tận tâm với trách nhiệm của một vị thần tử, nhưng hắn vẫn tránh không được mà có một chút vui sướng. Hắn từng muôn làm cho Tử Ngang cả đời ở lại Lương Châu, chưa bao giờ nghĩ đến người này sẽ chủ động yêu cầu hồi kinh, yêu cầu trở lại bên cạnh hắn. Đôi mắt của Tân Ca sáng ngời, bờ môi luôn nghiêm nghị lại trở nên nhu hòa nhẹ nhàng.

“Hôn sự giữa ngươi và nữ nhi của Liễu Nhiễm sắp đến. Ngươi không muốn nàng rời xa kinh thành, trẫm...”

“Hoàng Thượng!” Ngũ Tử Ngang ngẩng đầu, ngũ thanh đầy áp lực, “Thần hồi kinh là vì muôn tận trung với Hoàng Thượng, không phải vì tư dục của chính mình.”

Cho dù là nói dối thì Tân Ca cũng nhận thức. Áp ché cơn ghen không ngừng dâng lên, Tân Ca dường như đang quan tâm, “Nếu trẫm tước vương vị của ngươi, e rằng hôn sự giữa ngươi và nữ nhi của Liễu Nhiễm sẽ có biến cố, ngươi đã nghĩ đến hay chưa? Nữ nhi của Thượng Thư làm sao có thể gả cho một tên thị vệ?”

Ngũ Tử Ngang lại dập đầu rồi lên tiếng, “Thần là thần tử của Hoàng Thượng, tận trung tận trách vì Hoàng Thượng là bốn phận của thần. Nếu là như vậy thì thần cũng không hối hận.”

Tân Ca vừa cảm thấy chua xót vừa cảm thấy ngọt ngào. Trong lòng của người này, hắn càng quan trọng hơn so với vị hôn thê kia của y. Nói cách khác, Tử Ngang tình nguyện bỏ qua hôn sự với Liễu gia chỉ để hồi kinh làm thị vệ của hắn? Quyết định không đề cập đến việc Liễu Nhiễm đã thúc giục hắn về chuyện hôn sự, cũng không hỏi Ngũ Tử Ngang rốt cục có tâm ý như thế nào đối với vị nữ tử hiền淑 nỗi danh ở kinh thành kia, Tân Ca lại tiếp tục châm rượu rồi thản nhiên nói, “Đứng dậy đi, chuyện này trẫm sẽ cân nhắc. Người là Lương Vương, Vương vị không phải nói tước thì có thể dễ dàng tước đi như vậy.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, nhanh chóng đứng dậy rồi ngồi bên cạnh Hoàng Thượng, cầm lấy ly rượu mà Hoàng Thượng vừa tự mình rót vào, vừa vui vẻ vừa uống một ngụm. Hoàng Thượng nói là sẽ cân nhắc, như vậy chuyện này sẽ sớm được giải quyết. Nhìn thấy nụ cười của Ngũ Tử Ngang, sắc mặt của Tân Ca cũng nhu hòa hơn rất nhiều. Nhìn ba năm, hắn cũng rất mệt mỏi, rốt cục không thể tiếp tục giả vờ bộ dáng lạnh nhạt trước mặt người này.

Ngũ Tử Ngang nhìn về phía Hoàng Thượng, cả gan nói, “Hoàng Thượng, ba năm qua thần không được uống Lộc Nhi tửu, rất là thèm. Hoàng Thượng ban thưởng tất cả phần còn lại cho thần đi.”

Tân Ca nghiêm mặt, giả vờ tức giận, “Ngươi tự tiện hồi kinh, trẫm không phạt ngươi thì không thể phục chúng.”

Ngũ Tử Ngang lại mỉm cười ôn hòa van xin khoan dung, “Thần tự tiện hồi kinh, Hoàng Thượng nên phạt, chẳng qua trước khi phạt thần thì có thể để cho thần giải sầu con sâu rượu trong bụng của thần được hay không?”

Tân Ca lạnh nhạt nhéch khéo môi, tâm tư của Ngũ Tử Ngang trở nên cuộn trào, đã bao lâu rồi hắn chưa nhìn thấy Hoàng Thượng mỉm cười? Không đợi Hoàng Thượng mở miệng thì hắn đã làm càn lấy qua bầu rượu. Tân Ca không trách cứ hắn, mà chỉ nhìn hắn uống từng ly rượu, nhìn hắn đang mỉm cười với mình, trong lòng cảm thấy vài phần phiền muộn, có muốn làm cho hắn trở về hay không?

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 8

Trong phòng im lặng, Ôn Quế nghiêng tai lắng nghe nhưng không thấy động tĩnh gì, hắn đang suy nghĩ có nên đi vào hay không thì rèm che được vén lên, người nọ dùng động tác để ra hiệu nói nhỏ cho hắn, hạ thấp giọng, “Hoàng Thượng đang ngủ, nếu có người cùi kiến thì làm phiền công công ngăn lại.”

Ôn Quế thở phào nhẹ nhõm, rồi ra hiệu cho Lương Vương. Ngũ Tử Ngang đi theo hắn vào một gian phòng nhỏ dùng để nghỉ ngơi của Hoàng Thượng. Hai người bước vào, Ôn Quế liền vội vàng nói, “Tôi qua Hoàng Thượng thức trắng đêm, lúc trước mỗi ngày cũng chỉ ngủ một hai canh giờ. Nô tài lo lắng gần chết, các đại nhân cũng từng khuyên nhủ nhưng vô ích. Nếu không phải hôm nay Vương gia quay lại, thì lúc này Hoàng Thượng vẫn còn miễn cưỡng gắng gượng như thế.”

Mi tâm của Ngũ Tử Ngang nhíu chặt thành chữ “Xuyên”, hắn thấp giọng hỏi, “Chuyện gì đã khiến Long nhan của Hoàng Thượng nổi giận.”

Trong mắt của Ôn Quế hiện lên trách cứ, “Hoàng Thượng đọc xong thư của Vương gia thì mới thịnh nộ như vậy. Vương gia, ngài không nên trách nô tài lăm miện. Ba năm qua Hoàng Thượng hời hợt đối với Vương gia, kỳ thật cũng là vì bảo hộ Vương gia. Bọn họ đều muốn Hoàng Thượng tước vương vị của ngài, sợ ngài quá lớn mạnh. Lần nào Hoàng Thượng cũng áp chế việc này. Nếu Hoàng Thượng không tỏ vẻ hờ hững với ngài thì e rằng tấu chương hạch tội Vương gia sẽ nhiều như nạn tuyết năm nay.”

Nghe xong lời này, Ngũ Tử Ngang cảm thấy hối hận, muốn tát cho mình hai cái bạt tai, hắn chỉ thấy Hoàng Thượng hờ hững đối với hắn, nhưng không nghĩ đến dụng tâm của Hoàng Thượng. Yên lặng một lúc lâu, chờ đến khi bình tâm thì hắn mới nói, “Ta sẽ nhớ kỹ lời nói của công công. Sau này nếu Hoàng Thượng có việc gì không vui thì công công có thể nói cho ta

biết.” Nói xong, hắn lấy ra một chiếc nhẫn bằng ngọc thạch trong suốt lấp lánh rồi nhét vào tay của Ôn Quế.

Ôn Quế làm sao lại không có ý tú mà nhận lấy, liền đẩy trở về, Ngũ Tử Ngang vẫn đưa cho hắn rồi nói, “Ôn công công hầu hạ Hoàng Thượng vất vả. Ta không thể tùy thị Hoàng Thượng, rất nhiều việc đều phải làm phiền công công.” (hối lộ người ta chăm sóc vợ nè)

Thấy không thể đẩy trở về, Ôn Quế đành mỉm cười nhận lấy. Mỗi lần Ngũ Tử Ngang hồi kinh thì không hề mang lễ vật cho ai, nhưng lễ vật của Hoàng Thượng và Ôn công công thì không bao giờ quên. Thứ nhất Ôn công công đã hầu hạ Hoàng Thượng từ khi còn là thái tử, coi như tình nghĩa với hắn cũng bắt đầu từ lúc đó. Thứ hai, Ôn công công lại là cận thị của Hoàng Thượng, cũng nên đút lót một chút cho y.

Nhận lấy chiếc nhẫn, Ôn Quế muôn mở miệng lại thôi, rồi mới lắp lừng nói, “Vương gia, Hoàng Thượng rất trân trọng ngài, ngài không thể phụ....long ân của Hoàng Thượng đối với ngài.” Hắn suýt nữa đã nói ra ‘một mảnh thâm tình của Hoàng Thượng đối với ngài’. Nhưng là nô tài, hắn chỉ có thể giả vờ như không biết tâm tư của Hoàng Thượng đối với Lương Vương, nên thỉnh thoảng chỉ có thể nhắc nhở Lương Vương một chút.

“Cảm tạ công công đã nhắc nhở, ta sẽ nhớ kỹ.”

Trong lòng vẫn vương Hoàng Thượng, sau khi nói xong thì Ngũ Tử Ngang chạy nhanh về phòng. Vừa vào đến phòng thì hắn sững sốt, Hoàng Thượng đã tỉnh.

Tần Ca tựa vào gối để ngủ nhưng thật ra cũng không an ủn. Sau khi hơi thở làm cho hắn quyến luyến rời khỏi thì hắn liền thức tỉnh. Chẳng qua trên người mệt mỏi nên không muôn nhúc nhích.

Buông rèm cửa, Ngũ Tử Ngang bước nhanh đến bên cạnh Hoàng Thượng, đắp lại chăn trên người của Hoàng Thượng, nhẹ nhàng lên tiếng, “Hoàng Thượng, ngài ngủ tiếp đi. Thần sẽ ở đây với ngài.”

“Vừa rồi ngươi đi đâu?” Cỗ họng của Tần Ca có một chút khàn khàn.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười nói, “Thần cả gan làm cho Ôn công công ngăn lại đám đại nhân xin yết kiến, muộn đế Hoàng Thượng ngủ nhiều một chút.” Vừa nói hắn vừa bưng đến một tách trà nóng.

Tần Ca tiếp nhận rồi uống một ngụm, mí mắt lại không thể mở lên. Đem tách trà giao cho Ngũ Tử Ngang, hắn nhắm mắt lại, đã lâu chưa từng cảm thấy mệt mỏi như vậy. Xem như ngầm đồng ý Ngũ Tử Ngang vượt quá giới hạn, mang theo một chút ngọt ngào chua xót, hắn lại nặng nề ngủ tiếp.

Ngồi xuống bên cạnh Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang không hề kiêng kỵ mà nhìn chăm chú nét mặt của Hoàng Thượng đang ngủ, tâm tình trở nên trầm trọng. Quay đầu nhìn xuống lò than đặt dưới đất, bên trong có vài mảnh giấy vẫn chưa bị thiêu rụi, chính là lá thư mà hắn đã viết. Hoàng Thượng nỗi giận như thế là có liên quan đến lá thư của hắn. Ngũ Tử Ngang cẩn thận nhớ lại nội dung của lá thư. Suy nghĩ một hồi lâu, hắn mặt nhăn mày nhíu, tiếp theo lại giãn ra. Hoàng Thượng không thích hắn nhắc đến việc kia, sau này hắn sẽ không đề cập đến. Hắn cũng sẽ không cấp ngân lượng cho đám người Tiêu đại nhân để vẽ những bức họa, miễn cho Hoàng Thượng lại mất hứng.

Cứ ngồi như vậy, cũng không làm bất luận điều gì nhưng Ngũ Tử Ngang lại vô cùng yên tâm. Thở dài, hắn tự cười chính mình. Quay về đây sẽ không được thư thái như trước kia, nhưng ở bên cạnh Hoàng Thượng, có thể nhìn thấy Hoàng Thượng thì cuộc sống mới cảm thấy dễ chịu.

Tần Ca ngủ thằng một giấc đến tận lúc thắp đèn thì mới tỉnh lại. Khi tỉnh lại, người kia đang đọc sách bên ánh đèn. Tử Ngang vẫn còn ở đây với mình? Khóe miệng của Tần Ca nhịn không được mà khẽ nhéch lên. Người đọc sách tựa hồ cảm giác có người đang nhìn hắn, lập tức ngẩng đầu.

“Hoàng Thượng, ngài tỉnh.”

Buông sách xuống, Ngũ Tử Ngang tiến lên rồi đỡ Tần Ca ngồi dậy, “Để thần bảo Ôn công công mang bữa tối đến cho ngài.”

Đè lại tay của Ngũ Tử Ngang, Tần Ca lại nói một câu không hề liên quan, “Lấy ra hai mươi vạn ngân lượng mà trả lại cho người.”

Ngũ Tử Ngang sững sốt một chút, rồi mỉm cười, “Thần tuân chỉ.”

.....

Chúng thần trong triều lén lút nghị luận về thái độ của Hoàng Thượng đối với Lương Vương hai ngày nay. Lúc trước mỗi lần Lương Vương tự tiện hồi kinh thì Hoàng Thượng thoát nhìn có vẻ mắt hừng, nhưng vẫn ngầm đồng ý, không thưởng cũng không phạt. Nhưng lần này Lương Vương tự tiện hồi kinh, Hoàng Thượng lại phạt hắn hai mươi vạn ngân lượng, còn phạt hắn tự kiểm điểm trong Nhân Tâm Đường, không định ngày tháng. Chẳng lẽ Hoàng Thượng hạ quyết tâm động thủ với Lương Vương hay sao? Trong triều có người vui kẻ buồn, có người đứng ngoài mà bình tĩnh quan sát thế cục.

Một trong những người lo lắng chính là Hộ Bộ Thượng Thư Liễu Nhiễm, mắt thấy hôn sự giữa khuê nữ nhà mình và Lương Vương gần đến, mà Lương Vương lại tự mình đưa đầu vào lưới, từ lo lắng lại chuyển sang oán thầm. Lương Vương làm Vương gia ba năm, hằng năm hồi kinh hai ba lần, vì sao không nhân cơ hội lôi kéo các đại thần trong triều đình, xây dựng các mối quan hệ. Nếu hắn có giao hảo với các đại thần trong triều, bọn họ chỉ cần liên kết dâng lên tấu thư, thì có lẽ Hoàng Thượng sẽ niệm tình cũ mà để cho hắn an ổn làm Lương Vương của hắn.

Vì hạnh phúc của nữ nhi, Liễu Nhiễm dựa vào quan hệ và địa vị của hắn ở trong triều, liên kết các đại thần mà hắn thân cận cùng nhau dâng lên tấu chương bảo hộ Lương Vương. Vài vị đại nhân trong Nội Các không từ chối cũng không đáp ứng, tâm tư khó dò. Nhưng thật ra những người có giao tình với Lương Vương như Bình Bộ Thị Lang – Trương Đức, Kinh Thành Thủ Bị – Quan Độ, Phiêu Kỳ đại tướng quân Chu Khang Viêm, đại tướng quân Trang Khiếu, cùng với vài vị võ tướng đến Đông Noãn Các tìm Hoàng Thượng để hàn huyên và bàn về chuyện chính sự. Phụ thân của Ngũ Tử Ngang sinh tiền là Tống quản thị vệ trong cung, có giao tình với các vị binh bộ đại nhân, sau khi Ngũ Tử Ngang trở thành cận thị của thái tử thì cũng được rèn luyện trong binh bộ hai năm, với quan hệ của phụ thân hắn, thì bằng hữu trong kinh thành của hắn đa phần đều là võ tướng.

Chẳng qua những người này trò chuyện với Hoàng Thượng đến hết ngày mà vẫn như lâm vào một màn sương mù không thấy rõ bất luận điều gì. Tựa

hồ Hoàng Thượng muốn động thủ với Lương Vương, nhưng lại giống như không tính động. Bọn họ vốn là võ tướng nên không giỏi nghiền ngẫm tâm tư của người khác, càng đừng nói là suy đoán tâm tư của Hoàng Thượng. Bất quá nếu nghĩ không ra thì lúc này Lương Vương có thể thật sự gặp nguy hiểm. Bằng không vì sao Hoàng Thượng không cho bọn họ suy đoán? Trong triều nhất thời vang lên lời đồn đãi khắp tứ phía, một phong thư rất nhanh được đưa đến Lương Châu. Ngũ gia tại Lương Châu cũng luồng cuồng tay chân, Ngũ Tử Hoa cầm theo hai mươi vạn ngân lượng cùng nhị ca tiền đến kinh thành, chuẩn bị cứu ra vị huynh trưởng ngốc nghếch này của bọn họ.

Ngay khi triều đình đang ầm ĩ hỗn loạn, thì Ngũ Tử Ngang lại ở Nhân Tâm Đường uống rượu, cùng với một người vừa nói vừa cười. Kỳ thật là hắn đơn phương vừa nói vừa cười, người còn lại chỉ mang theo thần sắc nhu hòa, lắng nghe hắn nói, ngẫu nhiên lại chêm vào hai ba câu. Nhân Tâm Đường ở hướng Tây Bắc trong cung, đối diện với lanh cung ở xa xa, khi Tân Ca có chuyện phiền lòng thì sẽ đến đây để tĩnh tâm. Tuy nói là rất gần lanh cung, nhưng nơi này cũng là tư tâm của Tân Ca, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào, chỉ có Ôn công công cùng ba vị cận thị thái giám đã được khóa miệng cùng với thị vệ thống lĩnh Khổng Tắc Huy. Hai người này là thân tín của Tân Ca, hiện tại lại có thêm một vị.

“Hoàng Thượng, thần còn phải kiểm điểm thêm mấy ngày?”

Bị ‘nhốt’ ba ngày, Ngũ Tử Ngang nhịn không được mà hỏi. Tân Ca liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn lập tức nói, “Trời lạnh, thần không đành lòng làm cho Hoàng Thượng mệt nhọc. Hoàng Thượng, nếu không thì ngài phạt thần bằng cách khác đi, đừng để cho thần tự kiểm điểm, hay là ngài để cho thần đến Cửu Xương Các kiểm điểm, nơi đó gần với Đông Noãn Các, thần có thể đi gặp Hoàng Thượng.”

Tân Ca nhấp một ngụm trà nóng, ôn hòa nói, “Trẫm để cho ngươi kiểm điểm, đương nhiên phải chọn nơi héo lánh. Đến Cửu Xương Các thì người đến làm phiền trẫm chỉ càng thêm nhiều. Người tiếp tục ở lại nơi này đi.”

Ngũ Tử Ngang cười khổ, nơi này quạnh quẽ nhưng tuyệt đối không hoang vắng như Lanh cung. Ngoại trừ ít người và tinh mich thì trong phòng bài trí cũng không thua kém so với tẩm cung của Hoàng Thượng. Ở trong tu

tâm của Hoàng Thượng, còn để Hoàng Thượng mỗi ngày đến gặp hắn, Ngũ Tử Ngang cảm thấy rất khó an tâm. Hắn đương nhiên không hiểu dụng ý của Hoàng Thượng, bất quá hắn cũng không hỏi. Mặc kệ vì sao Hoàng Thượng lại ‘phạt’ hắn như vậy, đều là để sau này hắn được an ổn.

Tần Ca là có tư tâm. Hắn quả thật không có khả năng làm cho Ngũ Tử Ngang trở thành thị vệ thân cận của hắn, nhưng việc tước vương lúc này là tên đã lên dây. Ngũ Tử Ngang không muốn quay về Lương Châu, hắn cũng không muốn tiếp tục chịu nỗi khổ tương tư. Mượn cớ cân nhắc việc dẹp đường cho Ngũ Tử Ngang sau này, Tần Ca lấy việc công làm việc tư, đem ‘nhốt’ Ngũ Tử Ngang ở Nhân Tâm Đường, ‘nhốt’ ở bên cạnh mình. Mặc kệ Ngũ Tử Ngang có nguyện ý hay không thì hôn sự giữa Ngũ Tử Ngang và Liễu Gia là ván đã đóng thuyền, chỉ cần Ngũ Tử Ngang không phải thú dân thì nhất định sẽ thú nữ nhi của Liễu Gia. Mà hắn lại không có khả năng giáng Ngũ Tử Ngang làm thú dân.

Trước khi Tử Ngang thành hôn thì làm cho Tử Ngang chỉ thuộc về một mình hắn. Tần Ca mải mê ở cùng Ngũ Tử Ngang mấy ngày liền, không cho người quấy rầy, trâm luân vào sự quan tâm và vần vương của Ngũ Tử Ngang đối với hắn. Tưởng tượng Ngũ Tử Ngang cũng thích mình. Nghĩ rằng Ngũ Tử Ngang vĩnh viễn sẽ không thuộc về một nữ nhân khác, có lẽ Ngũ Tử Ngang còn có thị thiếp, cho nên Tần Ca liều lĩnh nhốt người này ở tại đây. Nhưng hắn là quân vương, lý trí phải luôn luôn đi trước tình cảm. Không thể làm như vậy, nhưng thà dịp phạt Ngũ Tử Ngang thì để cho Ngũ Tử Ngang ở đây với mình vài ngày cũng được.

Dựa vào nhuyễn tháp, Tần Ca ôm noãn lô trong tay, trên đùi đắp một tấm đệm nhung, bên chân là một chậu than nóng, uống một ly Lộc Nhi tửu, tay chân của hắn trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Miễn cưỡng dựa vào tháp, hắn nói, “Chu Khang Viêm, Trang Khiếu, Quan Độ, Trương Đức, bọn họ đều tìm trẫm, bè ngoài là tiến đến để thỉnh an trẫm, kỳ thật là cầu tình cho Lương Vương. Người ở binh bộ còn có vài người thân tình.”

Ngũ Tử Ngang đưa một ly rượu cho Hoàng Thượng, chờ Hoàng Thượng nói tiếp. Người thấy tửu hương, Tần Ca giương mắt lên, “Quan văn ngoại trừ Liễu Nhiễm bôn ba lo lắng cho người thì không có một vị đại thần nào cầu tình cho người. Sở dĩ Liễu Nhiễm phí sức như vậy cũng bởi vì hắn

là nhạc phụ tương lai của ngươi. Ngươi là Lương Vương nhưng lại không được lòng của nhiều người.”

Ngũ Tử Ngang không hé răng, buồn rầu cúi đầu hâm nóng rượu cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng tin hắn, hắn lại càng muôn tự gò bó mình, tranh chấp bè phái là điều kiêng kỵ nhất trong triều đình. Thân phận của hắn vốn mẫn cảm, một khi thân cận với các chư vị đại thần thì khó tránh khỏi sẽ bị người ta bàn tán, khiến Hoàng Thượng khó chịu.

Tần Ca tiếp tục ngửi vào mùi hương của Lộc Nhi tửu, chậm rãi nói, “Trẫm cần một người có thể tin tưởng ở bên cạnh. Niên kỷ của Thái Sư đã lớn, có một số việc trẫm không thể tiếp tục để cho hắn phải vất vả. Nếu ngươi muốn về kinh thay trẫm phân ưu thì không được bất hòa với quan văn như lúc trước. Trẫm muôn có người tài cẩn thay trẫm nắm trong tay tâm phúc của triều đình, không phải là người mà mỗi ngày đều làm cho người ta đi hạch tội.”

Bàn tay của Ngũ Tử Ngang run rẩy, giương mắt nhìn về phía Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng nhìn về phía hắn, giờ khắc này hắn biết hắn và Hoàng Thượng đang nhớ đến những ngày tháng yên ổn ở Đông Cung. Ngũ Tử ngang đứng dậy rồi quỳ xuống trước mặt Tần Ca, trịnh trọng nói, “Thần đã hiểu.”

Tần Ca nhấp một ngụm rượu, thản nhiên nói, “Khi không có người thì ngươi không cần quỳ lạy. Bên cạnh trẫm không thiếu người quỳ xuống.” Chỉ thiếu người có thể cùng ngồi với trẫm.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, toàn bộ lo lắng nhiều năm qua đều được xóa bỏ. Hắn nhanh chóng đứng lên rồi đi đến phía sau Hoàng Thượng, cúi đầu hỏi, “Để thần đấm vai cho Hoàng Thượng?”

Trong ngực run rẩy, Tần Ca buông xuống ly rượu, nhắm mắt lại, “Trẫm nhức đầu.”

“Để thần xoa đầu cho Hoàng Thượng.” Đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn lên huyệt thái dương của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang chớp xuống đôi mắt đã cay xè. Hắn nén sớm đề cập việc hồi kinh với Hoàng Thượng. Không, lúc trước

khi phụ thân mất thì hắn nên nói với Hoàng Thượng rằng hắn sẽ không làm Lương Vương.

Đầu chóp mũi là hương vị trên thân của người nọ, Tân Ca rất muốn bắt lấy bàn tay đang ấm trên trán của hắn, muốn làm cho đôi tay to lớn áp kia bao bọc lấy bàn tay luôn lạnh như băng của mình, muốn đôi tay kia ôm lấy hắn vào lòng, muốn....

Nhin Hoàng Thượng và Lương Vương, Ôn Quέ nhẹ nhàng lui ra ngoài, nâng y mệ lau đi khói mắt, yên lặng thở dài.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 9

Phố Huệ Lam là nơi cư ngụ của các đại quan trong kinh thành. Từ những vị đại thần trong Nội Các, đến Quốc Tử Giám tể tú, các quan viên tú phẩm đa phần đều ở tại Huệ Lam. Đi vào phố Huệ Lam, ước chừng hai mươi thước thì có thể nhìn thấy một đại môn có đè hai chữ rồng bay phượng múa rất to bằng sơn đỏ ‘Liễu phủ’. Hộ Bộ Thượng Thư Liễu Nhiễm tuy rằng chưởng quản kim ngân của quốc khố, nhưng bên trong phủ lại không thể tìm thấy nửa phần thô tục của đồng xú, đương nhiên cũng không có nghĩa Liễu phủ rất keo kiệt, mà ngược lại khắp nơi trong Liễu phủ đều rát tao nhã phú quý.(đồng xú = hơi/mùi tiền)

Liễu Nhiễm có tam phòng thê thiếp, chính thê là Tô Thị sinh ra hai nam một nữ, hai vị thiếp khác đều có một người con trai. Trưởng tử Liễu Văn Phi là Diêm Vận Tư Sứ, chưởng quản việc buôn bán vận chuyển muối của cả nước, làm quan tam phẩm. Thứ tử Liễu Văn Triều gần hai mươi sáu, nhâm chức Tri Châu tại huyện Viêm Châu, hoạn lộ vô cùng thênh thang. Nữ nhi duy nhất lại là hôn thê của Lương Vương Ngũ Tử Ngang. Tuy rằng thị thiếp sinh tam tử cùng tú tử có tư cách bình thường, nhưng Liễu gia ở trong triều có thể được xem như có một chút thế lực. Một khi khuê nữ của Liễu gia cùng Lương Vương thành thân, trở thành Vương phi, như vậy địa vị của Liễu gia ở trong triều càng không ai có thể sánh nỗi. (diêm vận = vận chuyển muối; hoạn lộ= đường làm quan)

Chẳng qua Liễu Nhiễm gần đây rất phiền lòng, mắt thấy chỗ dựa vững chắc nhất là Lương Vương sắp gặp chuyện rủi ro, hắn liền hối hận lúc trước cùng Ngũ gia đính ước việc hôn nhân này. Với dung mạo cùng phẩm chất của nữ nhi, đưa vào trong cung làm nương nương cũng không quá. Khi đó hắn và Ngũ gia là đồng hương, hơn nữa lại có giao tình với Ngũ Hạo, khi Ngũ Hạo đề xuất việc kết làm thông gia với Liễu gia, hắn cũng không muốn đáp ứng. Sớm biết sẽ như vậy thì lúc trước không nên đồng ý, hiện tại nữ nhi cả ngày ở trong phòng lấy lệ tẩy mặt, hắn vì chuyện của Lương Vương mà bôn ba khắp nơi, thật vất vả mới thuyết phục được vài vị đại nhân cùng

hắn dâng tấu chương, nhưng như vậy cũng vẫn chưa đủ. Nếu mấy vị đại thần trong Nội Các nguyện ý giúp hắn thì tốt rồi, nhưng mấy lão quỷ kia lại quá khôn khéo, không nói giúp hắn đã đành, còn treo hắn lên giữa trời, để hắn tiến thoái lưỡng nan.

“Lão gia, hai vị đệ đệ của Lương Vương lại đến.”

Liễu Nhiễm bức mình giương mắt lên, “Để cho bọn họ ở đại sảnh chờ ta, một lát ta sẽ đến.”

“Dạ, lão gia.”

Đợi quản gia rời khỏi, Liễu Nhiễm uống một ngụm trà, kết quả không cẩn thận mà đụng phải khóe miệng đang bị lở loét, đau đến mức hắn nhe răng trợn mắt. Đã nhiều ngày vì chuyện của Lương Vương, hắn nổi nóng muồn bốc khói, lâu ngày làm cả miệng bị lở loét, cổ họng cũng sưng lên, “Ai ai, Liễu gia ta tại sao lại bất hạnh như vậy a.” Ai thán một câu, Liễu Nhiễm sửa sang lại biểu tình một chút rồi đi ra khỏi thư phòng.

Đi đến đại sảnh, hai người đang ngồi trong phòng liền nhanh chóng đứng dậy.

“Liễu bá bá.”

“Đều là người một nhà, không cần phải khách khí như thế, mau ngồi xuống đi.”

Hòa nhã làm cho hai người an tọa, Liễu Nhiễm ngồi xuống ghế chủ tọa, thở dài nói, “Hôm qua sau khi thượng triều thì đám người đại tướng quân lại cùng Hoàng Thượng ngôn luận về chuyện của Tử Ngang, nhưng Hoàng Thượng lại nói đến chuyện khác, tỏ rõ không muốn đề cập. Tử Ngang vẫn bị nhốt trong cung, ta vừa thuyết phục vài vị đại nhân, ngày mai dâng lên cho Hoàng Thượng một tấu thư. Phía các ngươi mấy ngày nay như thế nào?”

Ngũ Tử Anh cúi đầu không hé răng, Ngũ Tử Hoa vội vàng nói, “Ta và nhị ca đi đến phủ Thái Sư, Thái Sư đồng ý hỗ trợ nhưng không nhận lễ vật. Chúng ta vẫn chưa gặp được các vị đại nhân trong Nội Các, Quan Độ đại

nhân giúp chúng ta đi gặp thù của hắn là Phù Chính đại nhân, nhưng Phù Chính đại nhân lại nói không phải hắn không muốn trợ giúp, mà là làm trong Nội Các thì thân phận rất mẫn cảm. Hoàng Thượng quyết tâm đối với chuyện của đại ca ta, nếu bọn họ ra mặt thì sẽ làm cho Hoàng Thượng cảm thấy đại ca cùng với các vị đại nhân trong Nội Các cũng có giao tình, đến lúc đó có thể khiến Hoàng Thượng càng thêm thịnh nộ.”

Liễu Nhiễm hờ lạnh trong lòng. Cái gì mà sợ Hoàng Thượng thịnh nộ, rõ ràng là không muốn dính líu đến phiền phức. Ngũ Tử Hoa làm thương buôn nhiều năm, đương nhiên hiểu được ý tứ trong đó, nhưng hắn chỉ là thương nhân, không có quan hệ trong triều đình, có thể gặp được Phù Chính đại nhân là do Quan Độ đại nhân âm thầm giúp đỡ. Trong lòng của hắn không phải không có cảm thụ, đến kinh thành thì hắn mới biết, thương nhân có ngân lượng, nhưng bất quá chỉ là những con kiến nhỏ trong lòng bàn chân của nhóm đại nhân mà thôi.

Không khí yên lặng một hồi lâu, Liễu Nhiễm lại lên tiếng, “Tử Ngang và Hoàng Thượng dù sao cũng có mười mấy năm giao tình. Hoàng Thượng hiện tại chỉ phạt hắn ngân lượng, để cho hắn bê môn tự kiểm điểm. Chỉ cần Hoàng Thượng không hạ chỉ tước vương hoặc chém đầu thì chúng ta vẫn còn cơ hội. Tử Hoa, ngươi lại đi tìm Quan Độ đại nhân, làm cho hắn thuyết phục Phù Chính đại nhân khi diện thánh thì biện hộ cho Tử Ngang. Chỉ cần Nội Các đại nhân ra mặt, cho dù chỉ có một vị đại nhân thì Tử Ngang vẫn có thể an toàn một phần.”

“Ta và nhị ca sẽ đi tìm Quan đại nhân.” Ngũ Tử Hoa đứng lên, “Ân tình của bá phụ đối với Ngũ gia chúng ta, Tử Hoa ghi nhớ trong lòng. Ngày sau bá phụ có việc gì cần đến Tử Hoa thì cứ việc mở miệng.”

Liễu Nhiễm mỉm cười, “Người một nhà cần gì khách sáo, các ngươi mau đi đi.”

“Như vậy ta và nhị ca đi đây.” Hành lễ xong, Ngũ Tử Hoa cùng Ngũ Tử Anh ly khai. Liễu Nhiễm sờ khéo miệng bị lở loét, vì mới vừa rồi nói chuyện mà phi thường đau nhức, hắn thầm nghĩ: Lương Vương a Lương Vương, lão phu vì ngươi mà hao tổn bao nhiêu sức lực như thế, lúc này nếu ngươi có thể bình an thì tốt rồi. Nếu Hoàng Thượng hạ quyết tâm động thủ

với người thì lão phu phải tự bảo vệ mình, người đừng trách lão phu không niệm tình xưa.

Đi ra ngoài, Ngũ Tử Hoa và Ngũ Tử Anh bị một vị tỳ nữ cản đường, nàng là tỳ nữ bên cạnh khuê nữ duy nhất của Liễu gia. Liễu Song muốn gặp bọn họ. Ngũ Tử Anh thủy chung cúi thấp đầu bỗng nhiên chấn động, đi theo phía sau Tam đệ, hô hấp của hắn bất ổn đi vào Song viện của Liễu Song. Vào bên trong viện, người tỳ nữ làm cho hai huynh đệ chờ một chút, nàng vào phòng. Chỉ chốc lát sau, một thân y phục lả lướt, chưa trang điểm, vị nữ tử với hai mắt hơi thoảng sưng đỏ nhưng vẫn khó có thể che đậy mỹ sắc đang chậm rãi đi ra. Mùi hương thản nhiên của khuê nữ lan tỏa, Ngũ Tử Anh lui về sau hai bước, đầu càng cúi thấp.

“Tiểu thư.” Ngũ Tử Hoa hơi cúi đầu, không dám vô lễ với đại tiểu thư, lập tức hành lễ. Ngũ Tử Anh thì lặng lẽ không lên tiếng, trốn phía sau tam đệ.

“Tử Hoa, Tử Anh, các ngươi ngồi đi.” Liễu Song mở miệng, ngữ thanh trong trẻo yêu kiều của ngày thường lại có một chút khàn khàn. Ngồi xuống trước mặt hai người, trong mắt của nàng đầy ưu sầu, “Tử Ngang bên kia có tin tức gì hay không? Cha không cho ta biết.”

Ngũ Tử Hoa miễn cưỡng nói, “Bá phụ vẫn luôn hết sức hỗ trợ đại ca. Hoàng Thượng tuy rằng chưa nói khi nào sẽ thả đại ca ra, nhưng vẫn chưa hạ chỉ, đại ca xem như mạnh khỏe.”

Đôi mắt của Liễu Song đỏ ngầu, nàng xoay mặt đi, không cho đối phương nhìn thấy mình luống cuống. Nhẹ nhàng lau đi nước mắt, nàng quay đầu nói, “Tử Ngang ở Lương Châu khó có thể tới lui cùng các chư vị đại nhân. Còn thuộc hạ của Tử Ngang ở Lương Châu không có ai biện hộ cho hắn hay sao?”

“Có, dân chúng ở Lương Châu đã thu thập vân tay để hy vọng Hoàng Thượng có thể thả đại ca ra. Ta đã đem những dấu vân tay này giao cho một vị bằng hữu của đại ca, nhờ hắn tìm cơ hội trình cho Hoàng Thượng.” Ngũ Tử Hoa dừng một chút, khó nén sầu lo mà nói, “Chẳng qua bây giờ vẫn chưa tìm được cơ hội.”

Liễu Song lại muốn khóc, ngữ thanh của nàng trở nên nghẹn ngào, “Có thể nghĩ ra cách nào để tìm người bên cạnh Hoàng Thượng hay không? Để cho hắn nói vài tiếng với Hoàng Thượng?”

Nhân thần của Ngũ Tử Hoa chợt sáng lên, “Tại sao ta không nghĩ đến?”

Trên mặt của Liễu Song hiện lên một chút hy vọng, vội vàng hỏi, “Ngươi có thể nghĩ đến ai?”

Ngũ Tử Hoa nói, “Bên cạnh Hoàng Thượng dường như có một vị Ôn công công mà đại ca ta từng quen biết, ta có nghe đại ca đề cập vài lần. Để ta nhờ người đi tìm vị công công kia!”

Liễu Song vô cùng kinh hỉ, “Vậy ngươi mau đi đi.”

“Hảo! Ta lập tức lên đường! Đa tạ tiểu thư đã nhắc nhở.” Ngũ Tử Hoa đứng dậy, vội vàng hành lễ rồi kéo nhẹ ca rời đi. Ngũ Tử Anh nhanh chóng đuổi theo, sau khi rời đi mấy bước, hắn quay đầu nhìn Liễu Song. Liễu Song mím cười nhìn hắn, Ngũ Tử Anh vội vàng xoay mặt, cắn chặt môi rồi đi một mạch ra ngoài.

Hai huynh đệ vừa mới ra khỏi phủ thì Liễu Nhiễm liền tiến đến khuê phòng của Liễu Song. Sau khi vãy lui tỳ nữ, hắn nghiêm mặt nói với nữ nhi của mình, “Theo thái độ của Hoàng Thượng, e rằng Tử Ngang lúc này khó thoát khỏi nạn kiếp. Hôn sự của ngươi và hắn coi như chấm dứt.”

“Cha?” Liễu Song tái mặt.

Lời nói của Liễu Nhiễm đầy thành khẩn, “Hoàng Thượng có tâm tư muốn động thủ với hắn, cha không thể lấy Liễu gia ra mạo hiểm. Một khi Hoàng Thượng hạ chỉ tước vương, cha nhất định phải tỏ rõ thái độ. Hiện tại cha giúp hắn coi như đã tận tâm tận lực, chờ việc này an ổn, cha sẽ tìm cho ngươi một mối hôn sự môn đăng hộ đối.”

“Cha!” Liễu Song rơi lệ, khóc nức thành tiếng, “Ngoại trừ Tử Ngang thì ta sẽ không chịu gả cho bất cứ người nào khác!”

“Cha là muôn tốt cho ngươi!” Liễu Nhiễm cả giận, “Chẳng lẽ để cho cha nhìn thấy ngươi chịu khổ hay sao? Huống chi hôn sự của ngươi còn liên quan đến Liễu gia sau này! Nghe lời của cha, cha sẽ không làm hại ngươi.” Nói xong, Liễu Nhiễm liền ly khai, Liễu Song nhào lên giường khóc lóc.

.....

Nhìn vào chiếc hộp có chứa mười tám vị La Hán nhỏ cỡ nắm tay bằng vàng ròng nguyên chất, biểu tình trên mặt của Ôn Quế có một chút kỳ quái. Sau khi thượng triều, Quan Độ đại nhân nhờ người giao cho hắn phần lễ vật quý trọng này, nói là đệ đệ của Lương Vương đưa đến một phần lễ mọn. Phần ‘lễ mọn’ này hắn nhận cũng không được mà không nhận cũng không được, bất quá cuối cùng hắn vẫn nhận lấy. Hắn làm sao không hiểu ý tứ của đệ đệ Lương Vương khi giao cho hắn phần ‘lễ mọn’ như vậy, nhưng....Ôn Quế bất đắc dĩ mỉm cười, đưa cho hắn cũng vô dụng a.

Cất phần ‘lễ mọn’ vào tấm vải bố, Ôn Quế bước nhanh về nơi ở của mình, cất giấu chiếc hộp cẩn thận, rồi mới vội vàng tiến đến Đông Noãn Các chờ Hoàng Thượng phân phó.

Hoàng Thượng vẫn bận bưu như trước, vẫn tức giận xem xét những phần tấu chương về việc điều tra đám quan viên tham ô, vẫn sảng giọng để cho thị vệ tiến vào lôi đám người kia ra ngoài. Bất quá khóe miệng của Ôn Quế cũng vẫn thản nhiên mỉm cười. Hoàng Thượng có tức giận nhưng tuyệt đối không nổi nóng ở trong lòng.

“Hoàng Thượng, Liễu đại nhân cầu kiến.”

“Truyền.”

Vén rèm lên để cho Liễu Nhiễm đi vào, Ôn Quế lặng lẽ thở dài, Hoàng Thượng tức giận nhất không phải là đám quan viên tham ô, mà là Liễu đại nhân mới đúng.

“Hoàng Thượng, thần có một quyền tấu thư.”

“Trình lên đi.”

Tiếng lật tấu chuông vang lên.

“Hoàng Thượng, Lương Vương trung thành và tận tâm với Hoàng Thượng, lần này tự tiện hồi kinh cũng là vì lo lắng cho Hoàng Thượng...”

“Trẫm tự biết định đoạt việc của Lương Vương.”

“Dạ.....Thần cáo lui....”

Ôn Quέ lại vén rèm lên, có người lui ra, sắc mặt không tốt. Ôn Quέ khách khí mỉm cười với hắn, nhìn theo bóng dáng rời đi của hắn. Tiếp theo lại có các đại nhân khác cầu kiến để xin chỉ thị của Hoàng Thượng, chờ Hoàng Thượng tạm thời không còn bận bịu, Ôn Quέ tiến vào rồi nhỏ giọng hỏi, “Hoàng Thượng, nên dùng bữa.”

Nét mặt nghiêm túc của Tân Ca đột nhiên trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, Ôn Quέ nhịn không được mà cảm thấy động tâm một chút, sau đó Hoàng Thượng đứng dậy, hắn vội vàng tiến lên đỡ lấy Hoàng Thượng.

“Đem đến Nhân Tâm Các đi, trẫm đến đó bằng mật đạo.”

“Dạ.” Không hề ngoài ý muốn.

Trước khi rời khỏi, Ôn Quέ dặn dò ngự thiện phòng, trong khi người nọ đã ly khai bằng mật đạo. Chờ đến khi phân phó xong xuôi, Ôn Quέ dành một chút thì giờ chạy về phòng của mình, đem phần ‘lễ mọn’ lấy ra, rồi bỏ vào lán xách, sau đó rời đi.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 10

Nhân Tâm Đường, hiếm khi thảnh thoảng làm người nhàn rỗi, Ngũ Tử Ngang dùng đũa bạc kiểm tra từng thứ một trên bàn ăn. Sau khi kiểm tra xong xuôi, hắn lại ăn thử mỗi thứ một chút, lúc này mới múc cho Hoàng Thượng một chén canh, xới chén cơm, gấp thêm thức ăn. Nhíu mày nhìn Ngũ Tử Ngang làm những việc này, Tân Ca nói, “Lần tới không cần thử thức ăn.” Ngộ nhở bên trong thật sự có....Hắn sợ.

Ngũ Tử Ngang lại nhẹ nhàng mỉm cười, “Có thể chết vì Hoàng Thượng, ta cam tâm tình nguyện.”

Trong lòng của Tân Ca rung động, giả vờ nỗi giận, “Trẫm muốn một người chết để làm cái gì?”

Ngũ Tử Ngang cười hắc hắc, kề sát vào Hoàng Thượng rồi nhỏ giọng, “Hoàng Thượng yên tâm, từ khi ta còn nhỏ thì đã từng nếm qua một con cóc vàng, con cóc đó là một bảo vật hiếm có, ăn vào thì bách độc bất xâm.”

Tân Ca trùng mắt, “Vì sao trẫm không biết?”

Ngũ Tử Ngang đột nhiên úy khuất nói, “Hoàng Thượng chưa từng hỏi qua? Trước kia khi thần trở về, Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ ngồi ăn cùng bàn với thần, thần không có cơ hội nói cho Hoàng Thượng nghe.”

Tân Ca nhướng mi, hắn còn chưa nói khổ mà người này lại kể khổ trước, “Mấy ngày qua ngươi có vô số cơ hội để nói với trẫm, vì sao ngươi không nói?”

Ngũ Tử Ngang nửa thật nửa giả trả lời, “Thần chưa bao giờ trúng độc, cũng không biết hiệu quả của con kim cáp công này là thật hay giả. Tối hôm qua sau khi Hoàng Thượng đi, thần lén lút uống một chút độc, phát hiện thật sự không có việc gì, thần....”

Còn chưa nói xong, hắn cũng không dám tiếp tục, vội vàng nói, “Hoàng Thượng, ngài đừng nóng vội, thần nói thật, thần có ăn một con cóc vàng, bách độc bất xâm.”

“Tôi hôm qua người uống thuốc độc?” Sắc mặt của Tân Ca làm cho Ngũ Tử Ngang nhịn không được mà đỏ mồ hôi lạnh. Hắn khẩn trương vòng qua cái bàn bên người Tân Ca rồi quỳ xuống, lại lập tức đứng lên, sau đó lại tiếp tục quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thần chỉ ném một chút.” Hắn ra dấu bằng một đầu ngón tay bé xíu, “Chỉ một chút như thế này, không chết người, và lại thần cũng có thuốc giải. Thần chỉ muốn biết con cóc vàng kia có hiệu quả hay không mà thôi.”

Tân Ca phỏng mạnh đôi đũa xuống bàn, không thèm quan tâm đến lý lẽ của Ngũ Tử Ngang, hắn đứng dậy đi vào nội thất, Ngũ Tử Ngang vội vàng đuổi theo, “Hoàng Thượng, thần biết sai, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

“Người đâu! Đem thạch tín tới đây!”

“Hoàng Thượng.... Thần biết sai rồi, Hoàng Thượng...”

Ôn Quέ mím môi nhịn cười, nhưng ngay lập tức lại lặng lẽ thở dài.

Ngồi trên giường trừng mắt nhìn kẻ đang dốc sức lấy lòng, Tân Ca rất muốn tát cho người nọ một cái bạt tai, lúc này mới nâng tay lên. “Bốp!” trúng một cái tát ở nơi không trọng yếu, Ngũ Tử Ngang kinh hãi, cúi đầu nhìn xuống đất, rồi ân hận nói, “Hoàng Thượng, thần biết sai.”

“Ngươi sai ở đâu?” Bàn tay trong y mệ của Tân Ca siết chặt, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Người này lại dám uống thuốc độc!

Ngũ Tử Ngang thu hồi nụ cười lấy lòng trên mặt, thấp giọng nói một cách nghiêm nghị, “Hoàng Thượng, thần quả thật đã từng ăn con cóc vàng, tối hôm qua thần...” Lớn mật cầm lấy tay của Tân Ca, mở ra những ngón tay, không cho Tân Ca tiếp tục bị thương chính mình. Hắn khàn khàn nói, “Hoàng Thượng, thần....thẹn với Hoàng Thượng. Thần không chỉ không phân ưu vì Hoàng Thượng, còn làm cho Hoàng Thượng vì thần mà phải lao tâm vất vả. Thần chỉ muốn vì Hoàng Thượng làm một chút chuyện.” Hắn

giương mắt, ánh mắt của hắn làm cho tâm của Tân Ca lại chấn động thêm một lần nữa.

Quỳ xuống trước mặt Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nắm lấy tay của Tân Ca, giọng nói khàn khàn, “Hoàng Thượng, mạng của thần thuộc về Hoàng Thượng. Có trời đất chứng giám, cả đời này thần sẽ tận trung với Hoàng Thượng, tận trung với triều đình, nếu thần làm trái lời thề, thần nguyện bị thiên lôi giáng xuống...”

“Đủ!” Nếu không phải bàn tay bị nắm chặt thì Tân Ca sẽ trực tiếp che miệng của Ngũ Tử Ngang lại. Rút tay ra, kiềm chế cảm giác khô nóng từ trong lòng bàn tay truyền đến, hắn lại không nhẹ nhàng nặng tát cho Ngũ Tử Ngang một cái, “Mạng của ngươi thuộc về trẫm, trẫm không cho ngươi chết, người phải hảo hảo giữ cái mạng này cho trẫm.”

“Dạ! Hoàng Thượng,” Nụ cười lại một lần nữa trở lại trên mặt, Ngũ Tử Ngang nhỏ giọng hỏi, “Hoàng Thượng, thần có thể đứng dậy được chưa.”

“Ngươi quỳ gối tự kiềm điểm cho trẫm!” Không nhìn người này cười, Tân Ca đứng dậy, bỏ đi dùng bữa. Quay đầu nhìn Hoàng Thượng một cái, Ngũ Tử Ngang ngượng ngập cười hai tiếng, rồi đứng dậy.

Hai người lại một lần nữa quay trở lại bàn ăn, Tân Ca cũng không trùng trị Ngũ Tử Ngang đắc tội vì tự tiện đứng dậy, chỉ nói, “Không được thử trước thức ăn.”

“Hoàng Thượng, thần quả thật từng...” Vừa thấy ánh mắt của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang lập tức ngậm miệng lại, trên mặt có một chút bất đắc dĩ, vì sao Hoàng Thượng không tin hắn?

Gắp đồ ăn để vào trong miệng, Tân Ca không nhìn đối phương, hắn sợ bản thân mình nhịn không được mà sẽ triệu đối phương để thị tâm.

Dùng xong bữa, Ôn công công phái người dọn dẹp bàn ăn, rồi mới quỳ xuống trước mặt hai người, dâng lên một cái hộp, “Hoàng Thượng, bào đệ của Vương gia là Ngũ Tử Hoa tặng cho nô tài một phần lễ vật, nô tài không dám nhận.”

Tần Ca nhường mi, sắc mặt của Ngũ Tử Ngang nhất thời tối sầm, mở ra chiếc hộp, bên trong tràn đầy hào quang rực rỡ ánh kim. Chỉ vì một thời gian dài không tiếp xúc ánh nắng mà bàn tay hơi thoảng xanh xao, những ngón tay thon dài cầm lấy một tượng Phật La Hán bằng vàng rồi thường thức một hồi, lúc này chủ nhân của bàn tay mới mở miệng, “Nghe nói Ngũ Tử Hoa cầm theo hai mươi vạn ngân lượng vào kinh thành cứu huynh trưởng, Lương Vương quả thật phú quý.”

Bị hiểu lầm, Ngũ Tử Ngang bức mình, vì chính mình mà giải thích, “Tử Hoa làm thương buôn nhiều năm, ta là Lương Vương nhưng cũng không nhiều bạc như hắn.”

Đặt xuống tượng phật La Hán bằng vàng, Tần Ca thản nhiên nói, “Nếu là người ta biếu tặng người, thì người cứ thu nhận.”

“Hoàng Thượng?” Ôn Quế vô cùng kinh ngạc.

Tần Ca nói, “Người đi theo bên cạnh trẫm, những người biếu tặng người, lấy lòng người cũng không ít. Ôn Quế, người đi theo trẫm cũng được mười năm rồi phải không.”

“Bẩm Hoàng Thượng, đã mười ba năm.” Ôn Quế cúi đầu, trong lòng sợ hãi.

“Hóa ra đã mười ba năm.” Tần Ca đặt chiếc hộp xuống cạnh bàn, “Ôn Quế, người đã ở bên cạnh trẫm mười ba năm, tính tình của trẫm thế nào thì người nên hiểu rõ.”

“Hoàng Thượng....” Ôn Quế cúi rạp người trên đất, không dám nhúc nhích.

“Đứng dậy đi.”

Ôn Quế nằm úp một hồi, trong lòng trở nên run sợ, suy nghĩ có phải mình đã làm ra chuyện gì khiến Hoàng Thượng khó chịu hay không.

“Tượng La Hán bằng vàng này, trẫm mượn hoa hiến Phật, thường cho người.”

Ôn Quέ ngốc lǎng, ngǎng mặt lên, trong đầu trống rỗng. Hoàng Thượng dường như không nổi giận. Ngũ Tử Ngang cầm lấy chiếc hộp rồi đưa ra, “Ôn công công, Hoàng Thượng ban thưởng, ngươi mau tạ ơn đi.”

Ôn Quέ lập tức cúi rạp người, “Nô tài, nô tài cảm tạ long ân của Hoàng Thượng.”

“Đứng dậy đi.”

Đợi cho đối phương đứng dậy rồi nơm nớp lo sợ tiếp nhận lễ vật, Tân Ca nói, “Ôn Quέ, người khác biếu tặng ngươi thì ngươi có thể nhận lấy, trẫm sẽ không hỏi. Nhưng nhận thì nhận, ngươi là tổng quản thái giám thì phải luôn luôn nhớ rõ. Trẫm quen có ngươi hầu hạ, không muốn thay người. Nhưng nếu ngươi khiến cho trẫm cảm thấy không thể lưu ngươi thì trẫm cũng sẽ không niệm tình xưa.”

“Nô tài đã nhớ rõ, nô tài không dám quên sự sủng ái của Hoàng Thượng đối với nô tài,” Quỳ thật mạnh xuống đất, rồi dập đầu lạy ba cái, Ôn Quέ run rẩy ôm chiếc hộp, cố gắng kìm nén nước mắt sắp sửa chực trào.

Lúc này Ngũ Tử Ngang mới lên tiếng, “Ôn công công, ngài nhiều năm hầu hạ Hoàng Thượng, càng vất vả thì công lao càng lớn.”

“Vương gia nói như vậy là giảm thọ nô tài, nô tài hầu hạ Hoàng Thượng là bốn phận của nô tài, nô tài không dám kể công.” Ôn Quέ bị dọa thất kinh hồn vía, Hoàng Thượng và Vương gia người xướng kẻ họa là đủ rồi a, tại sao còn lôi hắn ra làm trò đùa?

Ngũ Tử Ngang đứng dậy, thành tâm nói với Ôn Quέ, “Ôn công công, Hoàng Thượng tin ngài, ta cũng tin ngài, sau này hầu hạ Hoàng Thượng phải làm phiền công công.”

“Vương gia, ngài, ngài tha cho nô tài đi.” Ôn Quέ bị dọa muối phát khóc, vội vàng cầu xin tha thứ, “Hoàng Thượng...”

Tân Ca nhếch miệng, “Được rồi, ngươi lui xuống đi. Trẫm không về Đông Noãn Các, ngươi trở về thay thế trẫm, đừng làm cho người khác đến đây phiền trẫm.”

“Dạ, nô tài lui xuống” Ôn Quế cúi đầu đi ra, cước bộ như muôn mềm nhũn, trời đang lạnh mà toàn thân của hắn lại ướt đẫm mồ hôi.

Không có người ngoài, lúc này Ngũ Tử Ngang mới hỏi, “Ôn công công đã làm sai chuyện gì?”

Tần Ca trả lời, “Thật ra hắn không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn. Chẳng qua trẫm không thể không đề phòng. Hiện tại hắn trung thành với trẫm, nhưng mười năm hai mươi năm, hắn có thể trung thành với trẫm hay không thì trẫm không biết. Hắn là người bên cạnh trẫm, những kẻ lấy lòng, hồi lộ càng lúc càng nhiều, nếu hắn không quản được chính mình thì sẽ làm ra chuyện xấu, càng có thể phá hư đại sự. Trẫm cũng không lừa hắn, trẫm đã quen có hắn bên cạnh, không muốn thay người.”

Ngũ Tử Ngang hỏi một cách hào hứng, “Hoàng Thượng, còn thần thì sao? Chẳng lẽ ngài không sợ thần mười năm hoặc hai mươi năm sau sẽ thay lòng đổi dạ hay sao?”

Tần Ca trưng mắt nhìn hắn rồi liếc một cái, cầm lấy tách trà, sau đó uống một ngụm, mặc kệ Ngũ Tử Ngang. Cái gì mà thay lòng đổi dạ? Hắn xem mình là phi tử hay sao? Trong lòng của Tần Ca xẹt qua một chút chua xót khổ sở, đột nhiên thật sự không muốn để ý người này nữa. Không phát hiện mình đã nói sai, Ngũ Tử Ngang còn tưởng câu hỏi của mình đã chọc giận Hoàng Thượng, vội vàng mỉm cười lấy lòng, “Hoàng Thượng, tối nay thần có thể uống một bình rượu được không?”

Tần Ca lạnh lùng nhìn hắn, “Đừng quên ngươi vẫn còn đang bế môn tự kiểm điểm.”

“Vậy buổi tối thần có thể cùng Hoàng Thượng uống rượu hay không?” Ngũ Tử Ngang lại cười thầm.

Da mặt người này càng ngày càng dày. Tần Ca rũ mắt xuống, không lên tiếng. Có người lại to gan kéo y mệ của hắn, hắn vãy ra, “Trẫm không uống rượu.”

“Vậy uống trà.” Cầm lấy tách trà trống rỗng trong tay của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang vội vàng đi châm trà.

Tần Ca chế giễu, “Ngươi là Lương Vương, nhưng so với Ôn Quέ thì càng thích hợp làm tổng quản thái giám hơn.”

Người bị chế giễu không giận mà còn mỉm cười, nói một cách vô liêm sỉ, “Kỳ thật thần rất hâm mộ Ôn công công. Nhất là trước kia, lúc Hoàng Thượng không để ý đến thần.” Hắn hiểu rõ, muốn ở lại bên cạnh Hoàng Thượng thì da mặt của hắn phải dày một chút. (=.= bó tay)

“Lưu manh.” Mắng một câu, Tần Ca lại tiếp nhận tách trà, mỉm cười rồi uống một ngụm. Ngũ Tử Ngang lại một lần nữa cảm thấy hối hận, lúc trước vì sao phải đi làm Lương Vương. Bây giờ ở bên cạnh Hoàng Thượng, có thể trò chuyện như vậy với Hoàng Thượng, cùng nhau uống trà, cảm thấy bình tâm biết bao.

Quay về phủ, Liễu Nhiễm gọi người trưởng tử vào phòng, cả hai trò chuyện một hồi lâu, đến khi trời sắp tối, Liễu Vân Phi ra khỏi phủ, đi đến khách điểm của Ngũ Tử Hoa và Ngũ Tử Anh để nói cho bọn họ một việc.

“Hoàng Thượng có lẽ thật sự muốn động thủ với Lương Vương. Tử Hoa, chớ trách cha ta thấy chết mà không cứu. Liễu gia từ trên xuống dưới hơn một trăm nhân khẩu, cha ta không thể không vì bọn họ mà lo lắng. Hôn sự của Lương Vương và song muội có lẽ phải chấm dứt.”

Sau khi Liễu Vân Phi rời đi, Ngũ Tử Hoa vừa khóc vừa mắng, nhưng cũng chỉ đành chịu. Còn Ngũ Tử Anh thì lại ngơ ngác ngồi ở một góc, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

.....

Ngũ Tử Ngang vẫn bị Hoàng Thượng “nhốt” trong “lãnh cung”, không biết tình hình bên ngoài, hắn cũng không hỏi người nào vì chuyện của hắn mà phải bôn ba đến mức phát hỏa, hắn có thể đoán ra được. Chẳng qua có một việc mà hắn tuyệt đối không ngờ — Liễu gia tiêu thư lại vì hắn mà tự sát. Khi Hoàng Thượng lạnh lùng nói cho hắn biết chuyện này, hắn kinh hãi một hồi lâu vẫn chưa nói thành lời.

“Liễu gia tiêu thư đối với ngươi có thể nói là một lòng si mê.” Đưa lưng về phía Ngũ Tử Ngang, sắc mặt của Tần Ca trở nên lạnh lùng. Ngũ Tử

Ngang đột nhiên hoàn hồn, nhìn vào Hoàng Thượng dường như đang tức giận, hắn nói, “Liễu đại nhân lo lắng cho Liễu gia cũng hợp tình hợp lý. Hoàng Thượng, ngài cũng đừng trách Liễu đại nhân.”

Trong lòng của Tân Ca chua xót: Ai trách Liễu Nhiễm làm gì. Hắn đã sớm đoán được Liễu Nhiễm sẽ làm như thế. Tiếc là Liễu Song lại không chết. Phát hiện bản thân mình lại có suy nghĩ như vậy trong đầu, Tân Ca cố gắng áp chế cơn thịnh nộ xuống đáy lòng, cảm thấy bất mãn đối với người ở sau lưng. Hắn đã tận lực làm cho chính mình quên đi hôn ước của người nọ, nhưng á nữ nhân chết tiệt kia lại làm cho hắn không thể không nhớ đến chuyện này.

“Hôn sự của ngươi và Liễu gia, trẫm sẽ làm chủ.”

Ngũ Tử Ngang không lộ ra vui sướng, mà chỉ nói, “Thần nghe theo Hoàng Thượng.”

“Nghe trẫm?” Tân Ca xoay người. Nếu trẫm không cho ngươi thú thì sao? Hắn rất muốn hỏi như thế, “Ý của ngươi thế nào? Người không muốn thú Liễu gia tiểu thư?” Chỉ cần ngươi nói không muốn thú, trẫm liền hủy bỏ hôn ước này của ngươi, Tân Ca đột nhiên có một chút chờ mong.

Ngũ Tử Ngang yên lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng, “Liễu Thượng Thú tuy rằng không muốn gả nữ nhi cho ta để chịu khổ, nhưng Liễu Song vì ta mà tự sát, tình cảm này ta không thể quên. Ta và nàng đính hôn đã gần hai mươi năm, nàng cũng là một nữ tử hiểu biết lễ nghĩa. Nàng vì ta mà chờ đợi nhiều năm như thế, sớm qua tuổi lập gia đình, nếu nàng nguyện ý thì ta sẽ thú nàng. Hơn nữa, rốt cục ta cũng phải thành thân, không bằng thú một nữ tử mà mình hiểu rõ.”

Tân Ca xoay người, đưa lưng về phía Ngũ Tử Ngang. Ngay cả câu hỏi ‘Ngươi có nguyện ý hay không’ cũng không còn khí lực để nói. Tử Ngang muốn thành thân, dù sao cũng sẽ tìm một nữ tử để thú nàng làm thê, cùng nàng sinh con nối dõi. Tử Ngang quan tâm hắn, lo lắng cho hắn, tận trung với hắn, nhưng vốn vẹn chỉ là tận trung. Hắn là Hoàng Thượng, là nam nhân, Tử Ngang tuyệt đối không thể có cái loại tình cảm nam nữ kia với hắn. Đã nhiều ngày qua ở Nhân Tâm Đường làm cho hắn có cảm giác si mê, giờ khắc này lại vì vài câu nói mà tan thành mây khói.

Nhắm mắt lại, cố gắng áp chế nỗi chua xót trong lòng, đến khi Tân Ca mở mắt ra thì lại khôi phục thành vẻ lạnh lùng nghiêm túc của một vị đế vương. Hắn nói với cái tên thần tử nguyên trung thành với hắn, “Ngươi cũng đã biết rõ tình hình trong triều gần đây. Ngày mai trẫm sẽ hạ chỉ tước đi thái ấp của ngươi, nhưng vẫn giữ lại vương vị của ngươi. Trẫm sẽ ban thưởng Vương phủ ở kinh thành cho ngươi, trong vòng một tháng đem thân tộc quay về kinh thành.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Ngũ Tử Ngang cảm thấy khó hiểu, hắn nhìn vào thắt lưng thẳng tắp của vị hoàng đế ở trước mặt, chuyện gì xảy ra với Hoàng Thượng? Vì sao Hoàng Thượng không muốn nhìn hắn?

“Sau khi việc gia đình ổn thỏa, trẫm sẽ tú hôn cho ngươi và Liễu Song.” Một nửa là tức giận một nửa là chết tâm, không hề liếc nhìn Ngũ Tử Ngang, Tân Ca bước nhanh ra khỏi Nhân Tâm Đường.

Há hốc mồm, hai chữ ‘Hoàng Thượng’ vẫn không được gọi lên. Ngũ Tử Ngang cố gắng nghĩ lại lúc trước mình đã nói cái gì, nhưng hắn không hiểu hắn đã làm sai chuyện gì mà lại khiến Hoàng Thượng nổi giận như vậy.

Đêm nay Tân Ca không đến Nhân Tâm Đường, Ngũ Tử Ngang ngồi một mình ở ngoại gian, chờ cho đến đêm khuya cũng không thấy Hoàng Thượng tiến đến. Tâm tư ưu phiền, cảm thấy mất mát, hắn kéo lại y phục rồi nằm lên chiếc giường mà Hoàng Thượng đã từng ngủ, hắn lăn qua lật lại, trong lòng nôn nóng khó nhịn. Rốt cục Hoàng Thượng vì sao lại nổi giận với hắn? Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn hắn thành thân? Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mày, Hoàng Thượng đang lo lắng sau khi hắn thành thân thì sẽ xa cách với Hoàng Thượng hay sao? Nghĩ đến ba năm hắn và Hoàng Thượng cách xa như vậy, thật vất vả mới có thể về kinh thì lại muộn thành thân, cũng khó trách Hoàng Thượng sẽ mất hứng. Trong lòng này lên một cỗ kích động khó nói nên lời, Ngũ Tử Ngang vỗ vỗ cái trán của mình. (ngốc vừa thôi ông tướng =.=)

“Ngũ Tử Ngang a Ngũ Tử Ngang, tại sao ngươi lại ngốc như vậy?” Chờ hắn có thể tự do đi ra ngoài, hắn muốn nói với Hoàng Thượng, mặc dù hắn thành thân thì Hoàng Thượng vẫn ở vị trí thứ nhất trong lòng của hắn, không ai có thể sánh bằng.

Ngồi ở Đông Noãn Các, Tần Ca lật qua lật lại tấu chưƠng, nhưng hắn lại không thể nào nhập tâm. Ôn công công đứng trước cửa với vẻ mặt đầy lo lắng, tối nay Hoàng Thượng chưa hề ăn một miếng nào.

Tử Ngang, rốt cục vẫn muốn thành thân....Nhô xuống chiếc ngân trâm trên đầu, mái tóc xõa dài lên bờ vai. Đầu của ngân trâm đặt vào đầu ngón trỏ của tay trái, Tần Ca dùng sức. Từng giọt máu nhiễu xuống tấu chưƠng, kim châm như xát muối, nhưng vẫn không thể áp chế nỗi đau trong lòng.

“Nàng cũng là một nǚ tử hiểu biết lễ nghĩa....rốt cục ta cũng phải thành thân....”

Vì sao hắn là quân vương, là nam tử? Nếu hắn là nǚ tử thì hắn sẽ dùng hết thảy thủ đoạn để chiếm giữ người nọ. Vì sao hắn là nam tử, là quân vương....

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 11

Hùng đông, Tân Ca chợp mắt trên giường sưởi sau khi ăn qua loa vài thứ, rồi lệnh cho Ôn Quế thay hắn mặc vào Long bào để thượng triều. Khi Ôn Quế vô tình nhìn thấy vết máu trên ngón trỏ của Hoàng Thượng thì lập tức giật mình. Tân Ca thu tay vào y mệ, “Tiếp tục.”

Bị ngữ thanh lạnh như băng của Hoàng Thượng gây khiếp sợ, Ôn Quế không dám nhiều lời, nhanh tay mặc y phục vào cho Hoàng Thượng, chải tóc rồi đội vào đế quan. Sau khi chỉnh trang ổn thỏa, hắn nghe thấy Hoàng Thượng lên tiếng, “Không được nói lung tung.” (đế quan = vương miện của hoàng đế)

“Dạ.”

Khom người đi theo Hoàng Thượng ra khỏi Đông Noãn Các, Ôn Quế lo lắng ngắm trộm Hoàng Thượng ở phía trước, sắc mặt của Hoàng Thượng thật sự tái nhợt, ngữ thanh hơi khàn, chẳng lẽ giữa Hoàng Thượng và Lương Vương đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Tinh thần bất định, Ôn Quế đi theo Hoàng Thượng vào điện Tiếu Thái, nhanh chóng thu lại tâm tư, hắn giương giọng hô to, “Hoàng Thượng giá lâm—”

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế—”

Ngồi xuống Long ý, Tân Ca chịu đựng cỗ họng đau đớn, “Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng—”

Tân Ca lướt nhìn chúng quần thần ở phía dưới một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Hộ Bộ Thư Liễu Nhiễm một chút, làm cho đôi

phương sơ tới mức phải rùng mình. Cười lạnh một tiếng, Tân Ca liếc mắt nhìn Ôn Quέ. Ôn Quέ lập tức hô lên, “Có việc bẩm tấu ——Vô sự bấy triều ——”

“Hoàng Thượng, thần có bản tấu chươn.”

Hướng Nghị Viện Tham Viện – Khâu Dư bước ra khỏi hàng, “Đô Sát Viện, Tả Ngự Sử Phí Khuông, Đinh Ủy Bạch Lộc Niên chưa thượng tấu, tự mình trảm quyết Tri phủ Giang Kỳ và Mẫn Văn, xem mệnh quan triều đình như trò đùa, thần thỉnh Hoàng Thượng hạ chỉ bấy chức của Phí Khuông và Bạch Lộc Niên, lệnh hai người bọn họ hồi kinh chịu thẩm tra.” Lại Bộ Thượng Thư, Thị Lang, Hành Chính Viện Tham Thị Lang, bốn năm vị đại thần đều bước ra khỏi hàng, thỉnh cầu Hoàng Thượng giáng tội Phí Khuông và Bạch Lộc Niên. (=.= mấy chức quan thật là...)

Xu Mật Viện Tham Viện Tiếu Thọ cùng Nội Các Đại Học Sĩ Phiền Tử lại bất đồng ý kiến với mọi người, “Hoàng Thượng! Nạn tuyết nghiêm trọng, Giang Kỳ và Mẫn Văn không lo lắng cho sinh tử của dân chúng, cùng gian thương cấu kết, tùy ý nâng giá lương thảo, bỏ túi ngân lượng của triều đình dùng cho việc cứu tế. Phí đại nhân và Bạch đại nhân phụng mệnh Hoàng Thượng đi điều tra việc cứu tế, trảm quyết Giang Kỳ và Mẫn Văn trước công chúng, việc này đã bình ổn không ít lời kêu ca. Tuy rằng hành động tự tiện chưa thượng tấu, nhưng cũng đã nâng cao uy nghiêm của Hoàng Thượng, uy nghiêm của triều đình, thỉnh Hoàng Thượng miễn tội cho hai người bọn họ.”

“Hoàng Thượng, Giang Kỳ và Mẫn Văn tội đáng chết, nhưng hai người bọn họ là quan ngũ phẩm, phải bẩm báo triều đình thì mới có thể định tội. Phí Khuông và Bạch Lộc Niên trước tiên phải bẩm báo về triều đình, sau đó Đô Sát Viện cùng Hình Bộ thượng tấu lên Hoàng Thượng thì mới có thể trừng phạt. Hai người bọn họ xem mệnh quan triều đình như trò đùa, xem luật pháp triều đình không ra gì, nếu không phạt thì sau này chẳng phải bọn họ sẽ vi phạm cớ tuân theo mệnh lệnh của Hoàng Thượng mà hạ sát đại thần hay sao.”

“Hoàng Thượng....”

Hai bên quần thần không ai nghe ai, những người khác yên lặng, chờ xem tâm tư của Hoàng Thượng. Lạnh lùng nhìn đám quan viên mà triều đình đã nuôi dưỡng, Tân Ca thản nhiên uống trà, mãi cho đến tách trà thứ ba, phía dưới cũng đã tranh chấp xong.

“Việc này phải thỉnh Hoàng Thượng định đoạt.”

Buông tách trà xuống, Tân Ca lạnh lùng nói, “Mỗi lần có thiên tai, các nơi đều có quan viên bỏ mặc sinh tử của dân chúng, thừa dịp thiên tai mà vơ vét của cải. Trẫm phái Phí Khuông và Bạch Lộc Niên điều tra việc cứu tế, trước khi đi thì trẫm đã ban cho bọn họ Thượng phuong bảo kiếm. Một khi phát hiện kẻ nào phạm tội ác tà trời, không cần báo với trẫm, hai người bọn họ có thể trực tiếp xử trí.”

Lời này vừa nói ra thì cả triều đình đều im lặng, các đại thần cực lực yêu cầu trùng phạt Phí Khuông và Bạch lộc Niên đều tái mặt, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh.

“Đám quan viên không lo cho dân chúng của trẫm, không lo cho thiên hạ của trẫm, tùy ý vơ vét của cải chỉ vì tư lợi, trẫm lưu hắn để làm cái gì? Bất quá trong mắt trẫm, Phí Khuông và Bạch Lộc Niên vẫn làm chưa đủ tốt.” Ngay khi có người đang mừng thầm thì Tân Ca chỉ nói một cách lạnh nhạt, “Nếu để cho trẫm biết trước, trẫm sẽ hạ chỉ lột da hắn, nghiền nát xương hắn, đem toàn bộ tam tộc giáng xuống làm nô dịch.”

“Hoàng Thượng bót giận——” Tất cả đại thần đồng loạt quỳ xuống. (xui cho mấy em gấp phải ồ kiến lửa)

“Cỗ Khang Ât.”

Lại Bộ Thượng Thư vừa rồi hạch tội Phí Khuông và Bạch Lộc Niên nơm nớp lo sợ quỳ xuống phía trước, “Dạ, có thần.”

“Ngươi thân là Lại Bộ Thượng Thư, nhưng ngươi đã chọn ra được những người nào cho trẫm? Giang Kỳ và Mẫn Văn là đồng hương của ngươi đúng không?”

“Thần biết tội....Thỉnh Hoàng Thượng khai ân....Thần biết tội...”

“Còn cái này!” Tân Ca ném xuống mấy quyển tấu chương, “Nhìn xem đám quan viên mà ngươi đã an bài cho trẫm! Họ đều là đám đĩa đói hút máu dân!”

“Hoàng Thượng khai ân....Thỉnh Hoàng Thượng khai ân...”

“Người đâu! Tháo xuống mũ ô quan của hắn, cởi bỏ quan phục, đem hắn giao cho hình bộ!”

“Tuân chỉ!”

Hai tên thị vệ bên ngoài thánh điện tiến vào, tháo bỏ mũ ô sa cùng với triều phục của Lại Bộ Thượng Thư đang khóc la àm ī, rồi lôi ra ngoài. Lại Bộ Thị Lang Bùi Bân sợ tới mức cả người đều run rẩy, tiếp theo hắn chợt nghe thấy một ngữ thanh đìu mang vang lên.

“Bùi Bân, thân là Lại Bộ Thị Lang, không chỉ không thay trẫm quản lý bách quan, ngược lại còn cùng Thượng Thư cấu kết với nhau để làm chuyện xấu, giết hại trung lương, lột mũ ô sa và quan phục của hắn cho trẫm, giao cho hình bộ.”

“Tuân chỉ!”

“Tiếu Thọ.”

“Dạ, có thần.”

“Ngươi dẫn người đi tịch thu gia sản của hai người bọn họ.”

“Thần tuân chỉ.”

Tiểu Thọ lập tức lui ra, dẫn người đi khám xét.

Trên triều, ngay cả một tiếng kim rơi cũng có thể nghe được rõ ràng. Các vị đại thần vừa rồi hạch tội Phí Khuông và Bạch Lộc Niên đều phát sốt, sợ kế tiếp sẽ đến phiên mình. Làm cho sắc mặt của đại thần Nội Các là Khấu Dư trở nên vô cùng khó xử. Mấy ngày qua Hoàng Thượng thanh tra việc hủ bại trong triều đình, hắn lại hồ đồ nghe lời Cổ Khang Ất xúi giục hạch tội

hai tên gia khoba Phí Khuông và Bạch Lộc Niên mà hắn không ưa, nhưng kết quả không thành, đã vậy hắn còn bị kéo vào việc này.

“Khâu khanh, thân là đại thần của Nội Các, làm việc luôn thanh minh. Lần này thượng tấu át hắn cũng là bị tiểu nhân làm cho hờn.”

Vừa nghe Hoàng Thượng nói như thế, nước mắt của Khâu Dư thiểu chút nữa đã trào ra ngoài, lập tức dập đầu xuống đất, “Thần chỉ nghe lời nói phiến diện, chưa điều tra mà lại tự tiện bẩm tấu lên triều đình, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

“Ngươi không biết Phí Khuông và Bạch Lộc Niên mang theo Thượng phuong bảo kiếm của trẫm, chỉ dựa vào chức trách mà thượng tấu, Trẫm không phạt ngươi. Bất quá trẫm hy vọng sau này ngươi có thể cẩn trọng, không nên nghe lời của tiểu nhân.”

“Thần xin nghe theo lời giáo huấn của Hoàng Thượng, thần hổ thẹn...”

“Tất cả đứng lên đi.”

Quần thần đồng loạt đứng lên. Tân Ca nói tiếp, “Thanh chỉnh triều đình, trùng trị hủ bại, cần có chư vị ái khanh đồng lòng nỗ lực. Hôm nay ngoại trừ Cổ Khang Át và Bùi Bân, mặc kệ là hạch tội Phí Khuông và Bạch Lộc Niên hay là bảo vệ bọn hắn, trẫm đều biết các ngươi là vì triều đình, vì Đại Đông của chúng ta. Trẫm cảm thấy rất vui mừng.”

Mọi người đồng thanh hô lớn, “Thần hổ thẹn....”

Có ngươi vui mừng, có người hoảng hồn chưa lấy lại tinh thần, chiêu này của Tân Ca vừa đánh vừa xoa, cũng là cảnh cáo đối với vài người.

Tân Ca liếc mắt nhìn Liễu Nhiễm một cái, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, “Trẫm còn có chuyện muốn nói với chư vị khanh gia,” Tất cả quần thần đều ngẩng đầu. Tân Ca nói, “Phiền Tử, viết thánh chỉ.”

Đại Học Sĩ Phiền Tử lập tức bước ra khỏi hàng, đi đến chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh bậc thang, Ôn Quέ trải ra thánh chỉ. Ngay khi quần thần đang bắt

an thì bọn họ lại nghe được lời nói khiếu cho bọn họ khiếp sợ đến mức hồn bay phách lạc.

.....

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết. Lương Vương Ngũ Tử Ngang trung thành và tận tâm đối với trẫm, lo lắng cho an nguy triều đình, tự nguyện tước vương vì dân. Trẫm cảm động đối với sự trung tâm của Lương Vương, niệm ân huệ của Tiên Hoàng, tước thái ấp của Lương Vương, lưu vương vị của Lương Vương. Trong vòng một tháng, Lương Vương phủ dời về kinh thành, vương vị tiếp tục kế thừa nhiều đời. Ngoại trừ không có thái ấp, vẫn được hưởng phong thưởng của Vương hầu. Phong Hứa Ngũ Thị làm Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân, phong Ngũ Tử Anh làm Kinh Thành Thủ Bị Hộ Quân Tham Phó Tướng, phong Ngũ Tử Hoa làm Kinh Vận Bộ Tham Sự. Đặc biệt ban thưởng Lương Vương Ngũ Tử Ngang trong vòng hai tháng mười lăm ngày sau sẽ cùng vị hôn thê Liễu Song thành thân.”

Thánh chỉ được đọc lưu loát, sau khi tú hôn, Tân Ca còn đem một ngàn mẫu đất ngoài kinh thành, một ngàn tên quan nô, một tòa biệt viện hoàng thất ở ngoại ô, một tòa phủ đệ bậc nhất tọa lạc tại một vùng yên tĩnh trong kinh thành cho Ngũ Tử Ngang. Ngoài ra còn có vô số hoàng kim châu báu.

Quỳ trên đất nghe phong tước, trong lòng của Ngũ Tử Ngang vô cùng kích động. Không phải vì được ban tặng những thứ vật chất khiến người ta đỏ mắt, mà là cuối cùng hắn có thể hồi kinh, có thể đường đường chính chính chạy vào cung.

Đọc xong thánh chỉ, Ôn Quέ cười ha ha nói, “Lương Vương mau tiếp chỉ.”

Ngũ Tử Ngang lập tức dâng hai tay tiếp nhận thánh chỉ rồi đứng lên, “Hoàng Thượng ở đâu?”

Ôn Quέ nhàn cơ hội mở miệng, “Hôm nay Hoàng Thượng lâm triều lại trở nên cáu kỉnh, tâm tình không được tốt, hiện tại Lương Vương có thể ở lại kinh thành, sau này phải tiến cung nhiều hơn một chút. Có ngài ở bên cạnh Hoàng Thượng thì tâm tình của Hoàng Thượng mới tốt a.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Ta hiểu, làm cho công công lo lắng.”

“Đây là việc mà nô tài nên làm, nô tài lo lắng cho Hoàng Thượng. Đêm qua Hoàng Thượng một đêm không ngủ, đến sáng mới có thể nhắm mắt được một chút thì lại phải thương triều. Bây giờ vẫn còn đang bận bịu. Không bằng Vương gia đi thỉnh an Hoàng Thượng rồi hẵn xuất cung?”

“Đó là đương nhiên.” Cuộn lại thánh chỉ, Ngũ Tử Ngang phải đi xin Hoàng Thượng tha thứ.

.....

“Nhị gia! Tam gia! Người trong cung tới! Người trong cung tới!”

Còn chưa nhận được tin tức, Ngũ Hiến nhìn thấy người trong cung đang bước xuống ngựa từ trước cửa khách điem, hắn vừa gào to vừa chạy lên lầu cấp bao. Ngũ Tử Anh cùng Ngũ Tử Hoa vội vàng chỉnh trang y phục, kinh hồn bạt vía đứng ở cạnh cửa nhìn lén ra ngoài, sợ là tới tìm bọn họ. Hiện tại bọn họ là thần hồn nát thần tính, vừa nghe là người trong cung thì lập tức liền nghĩ đến Hoàng Thượng muốn giết đại ca. Liếc nhìn đội nhân mã đang hướng đến chỗ của bọn họ, Ngũ Tử Hoa bùn rún níu kéo nhị ca, “Xong rồi, xong rồi, nhị ca, chúng ta làm sao đây.”

Ngũ Tử Anh nắm chặt tay của Tam đệ, râu rí nói, “Ta đi cướp pháp trường!” Ngũ Hoán nắm chặt chuôi kiếm.

Đang lo lắng thì đại đội nhân mã dừng lại trước cửa, Ngũ Tử Anh đẩy cửa ra. Ngoài cửa có người cười ha ha nhìn bọn họ, “Xin hỏi đây có phải là Ngũ Tử Anh và Ngũ Tử Hoa hay không?”

“Đúng vậy. Tại hạ là Ngũ Tử Anh.” Ngũ Tử Anh che lại tam đệ.

“Ta là Ngũ Tử Hoa.”

Thấy Ngũ Tử Hoa sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ngũ thanh run rẩy, Ôn Quế nhịn cười rồi lên tiếng, “Ngũ Tử Anh, Ngũ Tử Hoa nghe chỉ.” Ngũ Tử Hoa bùn rún quỳ xuống, Ngũ Tử Anh cũng quỳ xuống, mím chặt môi, chuẩn bị cướp pháp trường để cứu đại ca. Ngũ Hiến và Ngũ Hoán đồng loạt

quỳ xuống, một người thì sắp trực trào muôn khóc, người còn lại thì có tâm tư giống nhị gia.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiêu viết....”

Chậm rãi đọc lại thánh chỉ mà Lương Vương đã nghe qua, Ôn Quέ đột nhiên có một chút ý xấu nhìn xuống đám người đang quỳ dưới đất chờ tiếp chỉ. Đợi một hồi lâu mà bọn họ vẫn cúi thấp đầu, không lên tiếng, hắn tự trách mình vài câu rồi khom người nói, “Thỉnh Ngū Phó tướng cùng Ngū Tham Sự tiếp chỉ, tạ long ân.”

Phản ứng đầu tiên chính là Ngū Hién đang khóc nấc lên, hắn kiềm nén kích động mà giật nhẹ hai người đang ngốc lăng, “Nhị gia! Tam gia! Mau tiếp chỉ tạ ơn a!” Ngū thanh the thé hơn bình thường rất nhiều.

Thân hình của Ngū Tử Hoa run rẩy, vội vàng vươn hai tay, “Ngū Tử Anh, Ngū Tử Hoa, tiếp, tiếp chỉ....Tạ, tạ Hoàng Thượng, long ân....”

Khi hai người dù nhau đứng dậy, Ôn Quέ lui ra phía sau vài bước rồi nhẹ giọng nói, “Vương gia ở trong cung tốt lắm, chỉ là có một chút việc chưa tiện tiết lộ, cho nên làm cho hai vị đại nhân lo lắng. Một hồi Vương gia sẽ đến nơi này tìm hai vị đại nhân, hai vị đại nhân có thể phái người quay về Lương Châu để an bài.” Thấy hai huynh đệ vẫn ngốc lăng, Ôn Quέ mỉm cười rời đi. Hắn có thể nhìn ra được, hai vị huynh đệ của Lương Vương quả thật kính yêu đại ca của bọn họ.

Người trong cung vừa ly khai thì Ngū Hién lập tức đóng cửa, rồi thét chói tai, “Nhị gia! Tam gia! Ha ha ha! Tiểu nhân biết mà! Tiểu nhân biết mà! Hoàng Thượng nhất định sẽ không giết Vương gia!”

Ngū Tử Hoa cốc một cái vào đầu của hắn, “Người khóc nhiều nhất chính là ngươi a!”

Ôm đầu, Ngū Hién vừa khóc vừa cười, “Tiểu nhân đi mua lá bưởi để xả xui.” Nói xong rồi bỏ chạy.

Nhin thánh chỉ trong tay, tâm tình của Ngū Tử Hoa rất phức tạp. Hắn tin tưởng cái tên đại ca ngốc nghếch của mình nhất định là đã đề cập chuyện

tước vương với Hoàng Thượng, theo như thánh chỉ thì chắc chắn không phải giả. Nhưng Hoàng Thượng chỉ thu lại thái ấp của đại ca, vẫn bảo lưu tước vị, thậm chí còn cho hắn và nhị ca một chức quan trong triều, ngay cả Cô nãi nãi hiện tại cũng là Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân, chưa kể những thứ khác. Bá quan văn võ e rằng không ai có thể được ban thưởng và ân sủng như vậy. Hoàng Thượng đối với đại ca....đúng là khác biệt.

“Ngũ Hiến, ngươi mang thánh chỉ quay về Lương Châu đưa cho Cô nãi nãi và Ngũ Huyền. Cả đại gia đình chúng ta trong vòng một tháng phải dời về kinh thành, năm nay sẽ mừng tất niên tại kinh thành. Ta và nhị gia tạm thời ở lại đây chờ đại ca an bài.”

“Tiểu nhân lập tức quay về.” Lau nước mắt nước mũi, Ngũ Hiến thu thập hành lý.

“Ta cũng quay về.” Ngũ Tử Anh lên tiếng, “Ta ở kinh thành cũng không làm gì được cho đại ca, ta quay về giúp thu dọn.”

Ngũ Tử Hoa ngẫm lại, “Cũng tốt, bằng không thì ngươi chờ gặp đại ca trước rồi cùng Ngũ Hiến quay về.”

“Ừm” Ngũ Tử Anh cúi đầu, tâm can đau đớn. Nàng sẽ được gả cho đại ca.

Trong khi Ngũ Tử Anh và Ngũ Tử Hoa chờ đại ca trở về, thì Ngũ Tử Ngang lại đang ở Đông Noãn Các với Hoàng Thượng. Lúc này Ngũ Tử Ngang lộ ra sắc mặt âm trầm, dùng yên lặng để biểu đạt sự phẫn nộ của mình.

Mặc cho ngón tay được người nọ rửa sạch rồi thoa dược, trong lòng đang chua xót của Tần Ca lại có thêm một chút ngọt ngào. Tuy rằng người đang băng bó vết thương cho hắn dám bất kính lộ ra sắc mặt như vậy, thì trong lòng của hắn vẫn có một chút ám áp.

Sau khi băng xong ngón tay, Ngũ Tử Ngang trầm mặt hỏi, “Hoàng Thượng có thể nói cho thần biết, tay của ngài vì sao lại bị thương hay không?” Chỉ cần nhìn cũng biết là bị một vật sắc bén gây thương tích, ai có thể tốn thương Hoàng Thượng ở trong cung!

Tần Ca thu tay vào y mệ, thản nhiên nói, “Không cần thận, nên chạm vào bị thương, không có vấn đề gì.”

“Hoàng Thượng chạm vào nơi nào?”

Tần Ca thoảng nghiêng mặt, tránh đi ánh mắt nhìn chăm chú của Ngũ Tử Ngang, “Trẫm đã quên.”

“Hoàng Thượng!”

Tần Ca không nhìn hắn.

“Hoàng Thượng có gì bức túc thì cứ xả lên người thần, tại sao ngài lại có thể lấy bản thân của mình ra làm trò đùa!” Ngũ Tử Ngang bước sang trái một chút, làm cho Hoàng Thượng nhìn hắn.

Tần Ca lạnh lùng liếc hắn một cái, “Trẫm túc cái gì?”

Ngũ Tử Ngang chán nản, “Hoàng Thượng nghĩ rằng thần nhìn không ra hay sao? Tối hôm qua Hoàng Thượng không đến Nhân Tâm Đường.”

Tần Ca chấn động trong lòng, chẳng lẽ mỗi đêm hắn đều phải đến Nhân Tâm Đường hay sao? Tử Ngang cũng không phải sủng phi của hắn, “Ngươi ở Nhân Tâm Đường tự kiểm điểm, chẳng lẽ mỗi đêm trẫm đều phải đến?”

“Hoàng Thượng đang giận thần phải không?” Ngũ Tử Ngang lại hướng sang phải một bước, không cho Hoàng Thượng né tránh mình, “Tối qua sau khi Hoàng Thượng nói những lời đó với thần, buổi tối không chỉ không đến, mà ngón tay còn bị thương, chẳng lẽ không phải đang giận thần hay sao?”

Tần Ca lại quay đầu, không nhìn hắn. Đây chẳng phải rõ ràng là đang tức giận mình hay sao? Ngũ Tử Ngang lại đi đến trước mặt Tần Ca, “Hoàng Thượng, đối với thần mà nói, cho dù là người nhà cũng không quan trọng bằng Hoàng Thượng. Thần chỉ là thú thê, nhưng chuyện của Hoàng Thượng vẫn là quan trọng nhất. Thần thành thân với Liễu Song, thứ nhất là không muốn phụ lòng nàng nhiều năm chờ đợi như thế, thứ hai là vì lưu lại hương

khói cho Ngũ gia. Nhưng nếu Hoàng Thượng không muốn thì thần sẽ không thú.”

Tần Ca đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ngũ Tử Ngang, tim đập kịch liệt, “Nếu trẫm không muốn người thành thân thì người sẽ không thành thân?” Hắn hỏi một cách thẳng thắn.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, hạ thấp ngữ điệu, “Hoàng Thượng không muốn thần thành thân thì thần sẽ không thành thân. Thần rất muốn hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng, không muốn bất hòa với Hoàng Thượng.”

Đáng giá, nghe Tử Ngang nói như thế, thật đáng giá cho nỗi khổ tương tư nói không nên lời của mình. Hắn làm sao có thể quên việc hương khói? Hoàn toàn không thể chạm vào nữ tử, cả đời này hắn nhất định không có người nối dõi, hắn cũng không thể vì người này mà sinh con nối dõi. Tâm tư khẽ chuyển biến, Tần Ca nói, “Trẫm không phải không cho người thành thân, bất quá nhi tử đầu tiên của người phải đưa vào cung. Nếu khi đó trẫm có hoàng tử thì sẽ cho hắn làm thị độc của hoàng tử, nếu trẫm khi đó chưa có hoàng tử thì người để cho hắn vào cung với trẫm.” Có huyết mạch của người này, cho dù là do nữ tử khác sinh ra, hắn cũng có thể lừa chính mình là hắn làm cho người này sinh con.

Ngũ Tử Ngang không trả lời ngay lập tức, mà lại trầm tư một hồi rồi mới nói, “Nếu Hoàng Thượng có thể đáp ứng với thần là sau này không lấy banden minh ra làm trò đùa thì thần sẽ đồng ý.”

Tần Ca giả vờ că giận, “Người lại dám ra điều kiện với trẫm.”

Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Ai bảo Hoàng Thượng luôn làm cho thần lo lắng.”

Liếc mắt, khéo miệng hơi nhếch lên, “Được rồi, trẫm đáp ứng.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Như vậy thì thần sẽ đem nhi tử đầu tiên vào cung cho Hoàng Thượng.”

Nhi tử của Tử Ngang....bàn tay bên trong y mèo của Tần Ca vô thức sờ vào bụng của mình, nhưng mà người khác sinh thì vẫn không bằng chính

mình sinh.... Vì sao hắn lại là nam tử....

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 12

Sau khi thánh chỉ được hạ thì lập tức chấn động bá quan văn võ. Mặc kệ là chờ xem Lương Vương nhận lấy cái chết, hay là thương tiếc Lương Vương bị giáng làm thường dân, không ai có thể đoán được chính xác tâm tư của Hoàng Thượng. Chẳng qua những vị có giao tình với Ngũ Tử Ngang ở trong triều cũng không đoán được kết quả lại trở thành như vậy. Hoàng Thượng chỉ thu hồi thái ấp của Lương Vương, nhưng vẫn bảo lưu tước vị, còn thăng quan tiến chức cho toàn bộ người thân của Lương Vương, bao gồm một lão phụ giàn đất xa trời, điều này chứng tỏ cái gì?

Không ai có thể đoán được tâm tư của Hoàng Thượng đối với Lương Vương, cũng mặc kệ là đoán sai hay đoán đúng, lúc này xem ra ba năm qua Hoàng Thượng thờ ơ với Lương Vương, nhưng Lương Vương Ngũ Tử Ngang vẫn đang là tâm phúc của Hoàng Thượng, là tâm phúc hiện tại của Hoàng Thượng. Người ảo não nhất chính là Hộ Bộ Thượng Thư Liễu Nhiễm, nếu hắn chịu đợi thêm hai ngày nữa, thì nói không chừng sẽ không lâm vào cảnh túng quẫn như bây giờ. Bởi vì sợ liên lụy mà hối hôn, nữ nhân tự sát lại làm cho việc này bị loan truyền ra cả kinh thành, tuy rằng Hoàng Thượng từ hôn, nhưng cả đời này hắn đều không thể ngốc đầu dậy trước mặt Lương Vương, việc trước mắt chính là cấp bách hòa hảo quan hệ với Lương Vương và Ngũ gia.

Ở trong cung cùng Hoàng Thượng dùng bữa tối, sau đó Ngũ Tử Ngang mới vội vàng từ Thiên Môn xuất cung chạy thẳng đến khách điếm của nhị đệ và tam đệ. Ở trước cổng hoàng cung có hơn mươi cỗ xe ngựa, trên xe đều là đám quan viên triều đình đang chờ đợi để gặp hắn. Nhưng Ngũ Tử Ngang hiện tại không có bản lãnh chu toàn cùng bọn họ, thậm chí không có thời gian đi gặp nhạc phụ tương lai Liễu Nhiễm. Hắn phải vội vàng chạy về Lương Châu để xử lý sự vụ ổn thỏa, rồi sẽ hồi kinh cùng Hoàng Thượng đón tất niên, còn nửa tháng nữa là đã đến tất niên.

Chạy tới khách điếm, Ngũ Tử Ngang không gặp Liễu Vân Phi vừa bị Ngũ Tử Hoa ôn hòa cự tuyệt đến cư ngụ tại quý phủ. Ban đầu hắn còn cảm kích Liễu gia, nhưng trải qua chuyện của đại ca, hắn đã hiểu rất rõ Liễu Nhiêm và người nhà của Liễu gia, toàn bộ Liễu gia có thể chỉ có mỗi một mình đạiẫu tương lai Liễu Song là thiệt tình đối với đại ca mà không màng danh lợi. Cho nên khi Liễu Vân Phi mang theo khuôn mặt tươi cười đến mời bọn họ cư ngụ tại Liễu phủ, thì lão tam Ngũ Tử Hoa liền khéo léo cự tuyệt, cự tuyệt đến mức làm cho Liễu Vân Phi cũng không còn mặt mũi, nhưng lại không thể phát hỏa, ai bảo cha hắn nhất thời đòi từ hôn làm chi.

Ngũ Tử Hoa không nói chuyện này với đại ca, Ngũ Tử Anh lặng yên chất phát lại không nói một chữ. Nhìn thấy đại ca không chỉ không ôm, mà ngược lại sắc mặt còn hồng hào, Ngũ Tử Hoa vô cùng kích động, Ngũ Tử Anh tuy rằng không giống tam đệ vừa khóc vừa ôm đại ca, nhưng ánh mắt của hắn tràn ngập xúc cảm. Biết chuyện của mình làm cho cả nhà lo lắng nhiều ngày, Ngũ Tử Ngang chỉ đơn giản giải thích rằng chuyện này liên quan đến triều đình nên mới giấu diếm bọn họ.

“Đại ca, ngươi tự mình đề cập với Hoàng Thượng chuyện tước vương?” Sau khi đoàn tụ, đợi mọi thứ đều lắng đọng trở lại, Ngũ Tử Hoa hỏi như vậy.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười gật đầu, “Đại ca làm Vương gia cũng không vui vẻ, ở lại kinh thành vẫn tốt hơn. Lần này đại ca đã hạ quyết tâm, cả đời cũng không rời khỏi kinh thành.”

Thấy đại ca không có một chút thần sắc ủy khuất, vẻ mặt của Ngũ Tử Hoa vô cùng phức tạp. Mắt đi Lương Châu quả thật đáng tiếc, nhưng ở kinh thành thì đối với sinh ý của hắn chỉ có tốt chứ không có hại, huống chi vương vị của đại ca vẫn còn, địa vị của Ngũ gia vẫn còn, chẳng qua hắn rất mâu thuẫn, rất nghi hoặc, “Đại ca, Hoàng Thượng...chẳng lẽ cẩn bản không hề có ý tú động thủ với ngươi?”

Nghĩ đến Hoàng Thượng, trên mặt của Ngũ Tử Ngang hiện lên thần sắc đau lòng, thậm chí còn có một phần ôn nhu mà hắn không hề phát hiện. Hắn nói một cách thành khẩn, “Tử Hoa, có chút việc ngay tại hôm nay đại ca phải nói rõ ràng với ngươi, sau này ngươi không được tùy tiện hoài nghi tâm tư của Hoàng Thượng. Đại ca không thích. Gần vua như gần hổ, nhưng

đối với đại ca, Hoàng Thượng là vua, cũng là hổ. Ba năm qua trong triều dâng lên bao nhiêu tấu chương hạch tội, nhưng Hoàng Thượng đều áp chế tất cả. Mặc dù lần này tước vương, cũng là sau khi đại ca nói với Hoàng Thượng thì Hoàng Thượng mới đáp ứng. Nếu không phải đại ca không muốn quay về Lương Châu, mà chỉ muốn ở lại kinh thành thì có lẽ Hoàng Thượng vẫn tiếp tục do dự. Tử Hoa, long ân của Hoàng Thượng đối với ta, đối với Ngũ gia, e rằng có một ngày đại ca vì Hoàng Thượng đi tìm cái chết cũng vẫn không đủ. Sau này không được ở trước mặt ta mà nói Hoàng Thượng sẽ đối với ta, đối với Ngũ gia như thế này như thế kia. Nếu ngươi còn không hối cải, ta sẽ dùng gia pháp đối với ngươi.” (bệnh vợ thấy ớn luôn:>)

Ngũ Tử Hoa nghiêm túc gật đầu, giọng nói khàn khàn, “Ta sẽ không. Hoàng Thượng tuy rằng tước đoạt thái ấp của đại ca, nhưng lại cho ta và nhị ca vào triều đình, còn phong cô nãi nãi làm Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân, chưa kể những thứ được ban thưởng. Đại ca, trước kia ta còn ngờ nghịch, lần này đến kinh thành, thật là có nhiều việc ta có thể nhìn rõ ràng. Lần này Hoàng Thượng thu hồi thái ấp của đại ca, không chỉ là vì đại ca yêu cầu, e rằng cũng đã cân nhắc trước sau.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười vỗ vai đệ đệ, “Ngươi hiểu được là tốt rồi. Hiện tại ngươi cũng là mệnh quan triều đình, quan trường so với thương buôn phúc tạp hơn rất nhiều. Hoàng Thượng cho ngươi làm Kinh Vận Bộ Tham Sự cũng vì biết ngươi thích thương buôn, coi như cho ngươi có cơ hội tiếp xúc với việc sinh ý của triều đình, ngươi cần phải cõi gắng, không được phụ lòng Hoàng Thượng kỳ vọng đối với ngươi, càng không thể bôi nhọ thể diện của Ngũ gia.”

“Ta đã biết.” Ngũ Tử Hoa trầm giọng trả lời. Nhưng lại đè ép một chút nghi hoặc trong lòng, Kinh Vận Bộ Tham Sự có liên lụy đến việc vận chuyển muối hay không? Liễu Vân Phi cũng là Diêm Vận Tư Sứ.

Thấy tam đệ biết lắng nghe, Ngũ Tử Ngang vỗ nhẹ lên đầu của nhị đệ không biết đang suy nghĩ chuyện gì, sau khi Ngũ Tử Anh ngẩng đầu thì Ngũ Tử Ngang mới lên tiếng, “Khi ta ở trong cung trò chuyện với Hoàng Thượng thì thuận miệng nói về việc ngươi muốn tòng quân, không ngờ Hoàng Thượng lại nhớ kỹ. Thủ Bị Hộ Quân gánh vác an nguy của kinh

thành, người tuy là phó tướng, nhưng không thể vì vậy mà qua loa. Làm thủ hạ của Quan Độ, người phải lắng nghe lời giáo huấn của hắn.”

Ngũ Tử Anh gật đầu nhưng không lên tiếng. Ngũ Tử Ngang đã sớm quen với việc nhị đệ không thích nhiều lời, chỉ dặn dò hắn vài việc cần phải chú ý khi ở trong quân ngũ, nhất là trăm ngàn lần không được ý vào thân phận của mình mà xem thường quân kỵ. Quân lệnh như núi, làm đệ đệ của Lương Vương thì càng phải thận trọng từ lời nói đến cử chỉ. Bất quá đối với việc này thì hắn rất yên tâm, nhị đệ tuy rằng kiệm lời nhưng lại biết nặng nhẹ.

Dặn dò xong hai người thân đệ, Ngũ Tử Ngang để cho bọn họ trở về Lương Châu, thời gian trôi qua rất nhanh, Hoàng Thượng tuy rằng cho hắn một tháng thời gian nhưng hắn muộn trước khi đến tất niên thì phải an bài phủ đệ ổn thỏa. Sau khi cân nhắc, hắn để cho Ngũ Tử Hoa và Ngũ Tử Anh chạy về Lương Châu để chuẩn bị trước, hắn giữ lại Ngũ Hiến và Ngũ Hoán tại kinh thành, rồi mới để cho Ngũ Tử Hoa phái vài người từ Vương phủ tại Lương Châu có khả năng chỉnh đốn thu dọn tân Vương phủ đến kinh thành. Hai bên cùng nhau phối hợp, tuy rằng có một chút vội vàng, bất quá cũng có thể kịp đón tất niên, chờ đến hết năm hắn sẽ quay về Lương Châu để xử lý những chuyện vụn vặt. Thừa dịp lúc này hắn còn phải đi gặp Quan Độ và đám người đại tướng quân, còn phải đi một chuyến đến Liễu gia. Nhưng quan trọng nhất chính là sắp đến tất niên, hắn lo lắng mình không ở trong cung, Hoàng Thượng bận bịu sẽ không để ý đến bản thân, không tận mắt nhìn thấy Hoàng Thượng thì trong lòng luôn cảm thấy bất an.

Sau khi Ngũ Tử Ngang an bài ổn thỏa, Ngũ Hiến dành chút thì giờ kéo Vương gia sang một bên, thuật lại chuyện Liễu Nhiễm phái Liễu Văn Phi đến đây để từ hôn, cùng với việc hôm nay Liễu Văn Phi đến mời bọn họ ở lại Liễu phủ. Đối với việc Liễu gia từ hôn thì hảo cảm của Ngũ Hiến đối với Liễu gia không còn một giọt dư thừa.

Ngược lại với sự tức giận của đệ đệ và gia nô, Ngũ Tử Ngang nghe xong thì biểu tình rất bình thản, hắn chỉ mỉm cười rồi nói, “Hoàng Thượng đã từ hôn, Liễu gia sau này chính là thân gia của chúng ta, việc này nên quên đi. Mặc kệ Liễu Thượng Thư như thế nào, Liễu cô nương vì ta mà tự sát, tình cảm này khó có thể mà quên. Không lâu sau nàng chính là Vương phi, là

chủ nhân của Vương phủ, không được vô lễ với nàng.” (bác Ngang muốn làm Ngang Quέ sao)

“Tiểu nhân đã biết, tiểu nhân chỉ là nóng giận quá mà thôi.” Ngū Hiến không hiểu vì sao Vương gia của hắn lại rộng lượng như thế.

Ngū Tử Ngang chỉ khoát tay, không hề để ý, “Sau khi ta ‘gặp chuyện không may’ thì Liễu Thượng Thư cũng bôn ba không ít, hắn từ hôn cũng là hợp tình hợp lý. Dời phủ còn rất nhiều việc phải làm, trong vòng nửa tháng ngươi phải chỉnh đốn thu dọn tân Vương phủ, làm lỡ ngày đón tết niên của ta ở kinh thành thì ta sẽ lột da của ngươi ra!”

“Vương gia yên tâm, tiểu nhân cam đoan sẽ để cho Vương gia, nhị gia, tam gia cùng cô nái nái vô cùng cao hứng đón tết niên trong tân phủ.” Vui cười một tiếng, Ngū Hiến chạy như điên đi làm việc. Hắn vừa đi thì Ngū Tử Ngang thở một hơi thật dài, cuối cùng có thể hồi kinh.

.....

Cầm lấy tẩu chươn, Tân Ca đột nhiên cảm thấy hơi lạnh. Kéo qua lớp chăn bông đắp lên người, hắn buông tẩu chươn rồi chà xát bàn tay đang đông cứng. Sắp đến tết niên, trời cũng lạnh hơn, may mắn tuyết đã ngừng rơi, nạn tuyết cũng đã chấm dứt. Đêm nay Tử Ngang ra cung, có lẽ lúc này đang cùng các huynh đệ ôn chuyện, hoặc là đến Liễu gia. Tâm can đau đớn làm cho hắn nhíu mi lại, áp chế cảm giác cực kỳ không thoải mái, Tân Ca không còn tâm tư đọc tẩu chươn, cũng không phê tẩu chươn. Chỉ ‘chiếm lấy’ Tử Ngang mười ngày mà hắn đã thành thói quen có người nợ bồi bạn, lúc này hắn chỉ cảm thấy thật tịch mịch, thật hiu quạnh.

Khi không có người là lúc hắn vứt bỏ lớp ngoài của đế vương cùng với sự bình tĩnh lạnh lùng. Tân Ca ngẩn người nhìn chầm chằm vào ngọn đèn, ở một góc trong lòng không ngừng có người hỏi hắn: Có nên làm cho Tử Ngang quay về hay không? Hắn sợ chính mình kiềm nén không được, mặc dù hắn biết Tử Ngang phải thành thân, phải lưu lại người nối dõi tông đường; Mặc dù hắn rất muốn xem nhi tử của Tử Ngang như con của mình mà nuôi dưỡng, để có người đi cùng với hắn khi Tử Ngang không ở bên cạnh, khi hắn tịch mịch; Mặc dù vô số lần hắn đã chuẩn bị tinh thần để nhìn Tử Ngang thành thân nhưng hắn vẫn sợ, sợ Tử Ngang ở bên cạnh hắn dài

lâu thì hắn sẽ không chế khống được bản thân mà làm cho Tử Ngang ‘thị tâm’.

Hắn biết chính mình như vậy quả thật rất đáng sợ, rất cỗ quái. Có người quân vương nào mà lại không thích mỹ nhân như hoa, có người quân vương nào mà lại có dục vọng đối với một nam tử, lại muốn nam tử kia đối đãi với mình giống như đối đãi với nữ tử. Lần đầu tiên hắn ý thức được khát vọng của bản thân khi bị Tử Ngang ôm lấy, hắn rất sợ hãi. Trùng hợp được Phụ Hoàng đưa tới mấy người cung nữ để dạy hắn nhận biết việc thị tâm, nóng lòng thoát khỏi cảm giác đáng sợ này, hắn mặc kệ mấy người cung nữ thoát hạ xiêm y của hắn, hôn môi rồi vượt ve hắn.

Nhưng hắn lại nôn mửa, mặc kệ hắn nhẫn nại như thế nào thì hắn vẫn cứ nôn mửa. Tưởng rằng mấy người cung nữ làm không tốt, nên Phụ Hoàng trách phạt các nàng, rồi lại đưa đến những người khác. Nhưng hắn làm không được, rốt cục làm không được. Khi bàn tay các nàng đụng đến xiêm y của hắn thì dạ dày của hắn lại bắt đầu đảo lộn. Hắn chán ghét nữ nhân, thậm chí ngay cả son phấn trên người nữ nhân cũng làm cho hắn không thể chịu được. Lần đó hắn lại nôn mửa, hắn còn nhớ rõ khi ấy hắn đã dọa Tử Ngang quỳ gối bên giường của hắn, sắc mặt khẩn trương đến mức tái nhợt còn hơn cả hắn. Lần đó suýt nữa hắn đã nhịn không được mà muốn ôm hôn Tử Ngang.

Hắn nhận thua, nhận thua đối với mình, mang theo mối tình thăm lặng mà nhận thua. Nếu để cho Tử Ngang biết được tâm tư của hắn, thì Tử Ngang có còn đối xử với hắn như bây giờ nữa hay không? Hay là sẽ nghĩ cách tránh né hắn? Tử Ngang thật ôn nhu, nhưng sự ôn nhu đó chỉ là lòng trung thành đối với quân vương, không phải là quan hệ nam nhân với nhau. Tình cảm giữa nam tử thì hắn chỉ ngẫu nhiên nhìn qua trong những quyển cầm thư, trong vương triều này cũng chỉ mới nghe thấy lần đầu. Nếu để Tử Ngang biết tâm tư của hắn.....Tần Ca rùng mình một cái. Hắn mặc kệ bá quan văn võ như thế nào, thiên hạ bách tính nghĩ ra sao, nhưng hắn tuyệt đối không thể chịu nổi ánh mắt của người nọ nhìn hắn có sự thay đổi, cho dù chỉ một chút cũng chịu không nổi.

Tiếp nhận chậu nước ấm từ trên tay của thái giám tùy thị, Ôn Quέ đang muốn lên tiếng thì chợt nghe bên ngoài có một người nhỏ giọng, “Hoàng Thượng đã ngủ chưa?”

“Chưa đâu, Vương gia, đã muộn như vậy mà ngài còn tiến cung?”

“À, có một số việc muốn thương lượng với Hoàng Thượng.”

Trong mắt Ôn Quế lộ ra kinh hỉ, tiếp theo vén rèm che lên, một bóng dáng quen thuộc làm cho hắn muộn khóc đang xuất hiện trước mắt, hắn không nói hai lời, chỉ truyền qua chậu nước rồi nhẹ giọng nói, “Hoàng Thượng chưa muốn đi nghỉ đâu.”

Ngũ Tử Ngang tiếp nhận chậu nước ấm một cách tự nhiên, cũng nhẹ giọng nói, “Ta đi khuyên Hoàng Thượng, phiền công công lấy một chút cháo tảo yến mang đến, Hoàng Thượng lúc này vất vả, cần được tắm bồ.”

“Nô tài đi đây.” Ôn Quế vãy lui những người khác, còn hắn thì mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Cước bộ nhẹ nhàng đi vào, lấy tay vén lên rèm che, nhìn thấy người ngồi trên giường sưởi đang nhìn chằm chằm vào ngọn nến, không biết suy nghĩ chuyện gì, thần sắc ám đạm, hắn nhíu mi, nhẹ nhàng tiếp cận. Đem chậu nước ấm đặt trên ghế, Ngũ Tử Ngang quỳ một chân xuống đất. Người ngồi trên giường sưởi đang lâm vào trầm tư, không phát hiện trong phòng đã có thêm một người.

Hoàng Thượng đang suy nghĩ chuyện gì mà sắc mặt không tốt như vậy? Ngũ Tử Ngang đưa tay vào bên trong lớp chăn bông, chạm vào chân của Hoàng Thượng. Người đang ngắn ngo rốt cục có phản ứng, bàn chân run lên, Tân Ca lấy lại tinh thần, giật mình sững sốt.

Mỉm cười ôn hòa, Ngũ Tư Ngang kéo một chân của Tân Ca từ trong lớp chăn bông ra ngoài, rồi nói với người đang kinh ngạc quá độ, “Mấy ngày qua đã quen, buổi tối không gặp Hoàng Thượng thì trong lòng sẽ bất an, lo lắng Hoàng Thượng có phải lại không biết chăm sóc cho bản thân mình mà thức khuya hay không.” Vừa nói vừa thoát ra hài miệt của Hoàng Thượng, đặt vào chậu nước ấm, rồi nhẹ nhàng tạt nước để làm ấm chân của Hoàng Thượng.

Bàn chân lạnh lẽo chạm vào nước ấm giống như bị bỏng, nhưng nhiệt độ truyền đến từ mắt cá chân đang bị đối phương giữ chặt mới chính là nguyên

nhân làm cho hắn bị bỗng. Sau một lúc lâu thì Tân Ca mới tìm lại được ngũ thanh của chính mình, “Ngươi, vì sao lại đến đây?”

Ngũ Tử Ngang vừa tạt nước vừa cười, “Thần lấy ra Lương Vương ấn, nói với thủ vệ trong cung là muốn tìm Hoàng Thượng nghị sự, bọn họ lập tức cho thần tiến vào.”

Bàn chân mẫn cảm bị người đụng chạm, toàn thân của Tân Ca trở nên nóng rần, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt của đối phương, hắn lạnh nhạt nói, “Buổi tối có gì để nghị sự? Cần phải thay mấy tên thủ vệ đó.”

Đặt chân của Hoàng Thượng vào trong nước âm, thấy Hoàng Thượng không tránh né, Ngũ Tử Ngang lại kéo lấy chân kia của Hoàng Thượng, cởi ra hài miệt, nhẹ nhàng tạt nước lên, rồi mới nói, “Nếu Hoàng Thượng muốn phạt bọn họ, chẳng phải là lỗi của thần hay sao? Thần chỉ lo lắng cho Hoàng Thượng, không muốn chọc giận Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài phạt thần đi.”

Tân Ca quay đầu lại, nhìn vào kẻ đang nở một nụ cười vô lại, trên mặt tuy là nóng giận, nhưng trong tâm lại nảy lên một cỗ ngọt ngào, để mặc người nọ rửa chân mình trong nước âm. Tân Ca lặng yên một lúc lâu, sau đó hắn cúi xuống nói với người đang rửa chân cho hắn, “Sau này không cần ở trước mặt trẫm xưng ‘thần’”

Ngũ Tử Ngang kinh ngạc ngẩng đầu, thần sắc tràn đầy vui sướng, mỉm cười gật đầu, hắn nói, “Ta tuân chỉ.” Đáp lại rất kiên quyết.

Sau một lúc lâu, hai người không tiếp tục nói chuyện, trước khi nước trở nên nguội lạnh, Ngũ Tử Ngang lau khô đôi chân vừa ngâm nước âm của Hoàng Thượng, mặc vào cho Hoàng Thượng đôi tất bằng vải bông, rồi đặt lại vào trong chăn, sau đó mới bung chậu nước ra ngoài. Chỉ trong chốc lát, khi hắn quay trở lại thì trên tay đã có thêm một chén cháo tổ yến nóng hổi.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ăn một chút cháo tổ yến.” Cầm chén cháo đặt lên tay của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang thu thập những quyển tấu chương vẫn chưa được phê duyệt sang một bên, rồi tự giác ngồi xuống bên cạnh Tân Ca, “Tấu chương như vậy thì vĩnh viễn cũng phê không xong, Hoàng Thượng nên lấy long thể làm trọng, sớm đi nghỉ ngơi.”

“Ngươi không phải đến tìm trẫm để nghị sự hay sao?” Tân Ca múc một muỗng cháo rồi chậm rãi thổi cho bớt nóng.

Ngũ Tử Ngang lặng lẽ cười hai tiếng, “Đây không phải là thần, a, là ta lấy cớ hay sao. Không nói như thế thì thủ vệ không cho ta tiến vào.”

Tân Ca húp xong một muỗng cháo thì liền lên tiếng, “Ôn Quέ, đem vào cho Lương Vương một chén cháo tổ yến.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang cười một cách phi thường vui vẻ, hắn không đói, nhưng Hoàng Thượng ban thưởng thì làm sao lại không ăn. Ôn Quέ nhanh chóng bung vào chén cháo tổ yến, còn mang thêm một bình Lộc Nhi tửu. Sau khi đặt xuống thì hắn lập tức lui ra, trả lại không gian an bình cho Hoàng Thượng và Lương Vương.

Khẩu vị của Tân Ca tựa hồ không tệ, ăn xong một chén cháo tổ yến, khẩu vị của Ngũ Tử Ngang thì rất tốt, vừa húp cháo vừa thảnh thoảng uống rượu, thỉnh thoảng lại gấp thêm một chút thức nhǎm. Tân Ca không thích uống rượu, bất quá ngửi thấy tửu hương thì cũng cảm giác có một chút men say.

“Hoàng Thượng, ngài nên nghỉ ngơi.” Ngũ Tử Ngang lại nói. Tân Ca nhịn không được mà ngáp một cái, đối phương liền nói tiếp, “Xem đi, Hoàng Thượng ngài mệt mỏi.” Tân Ca dựa vào gối mềm, giọng nói mang theo một chút uể oải, “Đêm nay trẫm phải phê duyệt cho xong những quyền tấu chương này. Người bảo trẫm ngủ thì người phải thay trẫm phê duyệt tấu chương.”

Trên mặt của Ngũ Tử Ngang không có nụ cười, hắn là thần tử, há có thể tùy ý xem tấu chương của Hoàng Thượng, nhưng nếu không phải bởi vì như thế thì hắn quả thật muốn thay Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương, để cho Hoàng Thượng ngủ nhiều thêm một chút.

Tân Ca nhǎm mắt lại rồi thấp giọng nói, “Trẫm không nói thì ai sẽ biết? Nếu trẫm không tin ngươi thì sẽ không nói ra như vậy.” Ngay khi hắn đang muốn thiếp đi thì lại nghe thấy một câu, “Thần tiếp chỉ.”

Nhíu mi mắt húrg, nhưng Tân Ca lại không có khí lực mở mắt lên, chǎng phải đã nói là không cần xưng ‘thần’ hay sao? Từ ‘thần’ luôn luôn nhắc nhở hǎn về mối quan hệ giữa hǎn và Tử Ngang. Bất quá rất nhanh sau đó thì hǎn lại nghe thấy đối phương lên tiếng, “Vậy Hoàng Thượng ngủ đi, ta giúp ngài phê duyệt tấu chương.” Ngữ khí ung dung bình thản, giống như mấy quyển tấu chương này căn bản chỉ là những thứ râu ria.

.....

Thỗi tắt vài ngọn đèn, khiến cho ánh đèn không làm chói mắt, Ngũ Tử Ngang nhanh chóng bước đến bên cạnh Hoàng Thượng đang ngủ, đưa tay bế cả người lẩn chǎn lên. Người trong lòng chỉ nhíu mi, nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại, Tân Ca quá mệt mỏi, thân mình đã sớm không thể thè nhận. Đặt Hoàng Thượng trên chiếc giường thư thái, thoảng cởi bỏ đai lưng của Hoàng Thượng, để cho người ta ngủ thoải mái một chút, Ngũ Tử Ngang kéo qua chiếc chăn bằng gấm cho Hoàng Thượng, đắp lại ngay ngắn, rồi bô thêm một chút than củi vào chậu than, mi tâm nhíu chặt. Hoàng Thượng quá mệt mỏi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thân thể sẽ bị suy sụp, đây cũng là lý do vì sao hǎn lo lắng mà phải tiến cung vào buổi tối.

Nhin Hoàng Thượng ngủ say một hồi, thấy Tân Ca ngủ thật sự sâu, Ngũ Tử Ngang mới quay lại bàn rồi ngồi xuống, lấy ra một quyển tấu chương. Từ thời thơ ấu thì hǎn và Hoàng Thượng đã sống cùng với nhau, không chỉ quen thuộc chữ viết của Hoàng Thượng mà hǎn còn có thể phỏng theo. Không lo lắng có người nhìn ra sự khác biệt trong đó, Ngũ Tử Ngang thật sự phê duyệt tấu chương thay Hoàng Thượng, không hề cảm thấy hưng phấn vì quyền hành nằm trong tay, chỉ có đau lòng và tự trách. Đau lòng vì mỗi ngày Hoàng Thượng phải vất vả, tự trách vì chính mình quay về quá muộn.

Khi Ngũ Tử Ngang vô cùng chăm chú phê duyệt tấu chương thì người đang nằm trên giường lại lặng lẽ mở mắt ra, nhìn thấy người nọ đang cau mày, tựa hồ vì chuyện gì đó mà phiền lòng, không hề phát hiện hǎn đã tỉnh. Hǎn tin người này như người này tin hǎn, cho dù hǎn giao ngọc tỷ cho người này thì người này cũng sẽ không nuôi dưỡng tâm tư nào khác, chắc chắn sẽ tìm một nơi đáng tin cậy để giấu thật kỹ, miễn cho người khác đánh cắp. Người này chính là như thế, là một ‘ngu trung’ thật thà chất phác, làm

cho hắn không thích cũng không được. (ngu trung = ngốc nghếch trung thành)

Nhắm mắt lại, lừa gạt bản thân đang hưởng thụ sự ngọt ngào khi được người nọ sủng ái, Tân Ca lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cho đến tận sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên cao thì hắn mới tỉnh lại. Lúc này có một người đang gục trên bàn mà ngủ, toàn bộ những quyển tấu chương hôm qua mà hắn vẫn chưa phê duyệt đã được đặt lên chồng tấu chương đã được phê duyệt.

Xốc chăn lên rồi bước xuống giường, đi đến bên cạnh người vẫn luôn ở trong mắt của mình, Tân Ca chăm chú nhìn dung nhan khi ngủ của Ngũ Tử Ngang, rồi mới nhịn không được mà cúi người xuống, trộm hôn một cái cực nhẹ nơi khéo miệng có một chút râu đang mọc ra. Sau đó khẩn trương thối lui, khi đối phuong tỉnh lại, Tân Ca hơi hoảng hốt mà bước ra khỏi phòng. Trong khi trước đó Ngũ Tử Ngang mới ngủ được một canh giờ đã bỏ lỡ nụ hôn này.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 13

Cùng Hoàng Thượng dùng bữa sáng, trước khi các đại thần đến Đông Noãn Các để nghị sự thì Ngũ Tử Ngang lại xuất cung. Tuy rằng Hoàng Thượng muốn làm cho hắn kéo gần quan hệ với các quan văn, nhưng cũng không cầm nóng lòng nhất thời. Trở lại khách điếm, nhị đệ và tam đệ đã lên đường đến Lương Châu. Ngũ Tử Ngang thay đổi xiêm y, để cho Ngũ Hiến giúp hắn cạo râu, tràn đầy sinh lực mang theo lễ vật và Ngũ Hoán đến doanh trại của Thủ Bị Quân.

Vừa thấy hắn, Quan Độ vừa cười vừa tiến lên cho hắn một quyền, “Lương Vương lần này hồi kinh nhưng lại làm cho kinh thành gà bay chó sủa, không thể sống yên ổn a.”

Ngũ Tử Ngang cũng vừa cười vừa cho hắn một quyền, “Có Quan lão đệ ở kinh thành, ta làm sao có thể náo loạn được chứ?”

Nói xong, hai người đi đến bên bàn rồi ngồi xuống ghế, Ngũ Tử Ngang đặt lễ vật lên bàn, “Ta biết Quan lão đệ vì chuyện của ta mà hao tâm tổn sức, đây chính là con gà mà từ sáng sớm ta đã phái người đến Thiên Lý Hương mua về, xem như bồi lễ.”

“Hảo cho ngươi Lương Vương, được ban thưởng nhiều như thế mà chỉ mang một con gà nhỏ đến cho ta. Ít ra cũng phải thịnh huynh đệ ta đến Mãn Doanh Lâu ăn uống một bữa mới được chứ!” Nói là nói như thế, Quan Độ lại thúc giục người hầu đi lấy rượu, hơi nóng thẩm qua lớp vải, làm cho mùi thơm của con gà ngào ngạt đến nức mũi. Cũng không chờ thủ hạ mang lên đũi đũa, Quan Độ trực tiếp dùng tay xé một phần đùi gà rồi ngoặc lấy một miếng.

Đợi đến khi rượu và thức ăn được đưa lên, Quan Độ để cho thuộc hạ đi ra ngoài, Ngũ Hoán cũng lui ra, lưu lại hai người nói việc riêng. Quan Độ ăn thịt gà, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Lúc này Hoàng Thượng thu lại thái áp

của ngươi, nhưng không tước vương vị, rốt cục là vì sao? Ngươi có tính toán gì hay không?"

Ngũ Tử Ngang cười khổ, "Trong triều yêu cầu tước vương cũng không phải ngày một ngày hai. Chẳng qua Hoàng Thượng niệm tình cũ, cho nên trì hoãn không hạ chỉ. Lúc trước các đại thần trong triều dâng tấu chươn thỉnh Hoàng Thượng tước vương, trùng hợp ta lại tự tiện hồi kinh, đâm đầu vào rọ. Hoàng Thượng cũng có ý tước vương, hôm nay có thể lưu lại tước vị của ta hoàn toàn là dựa vào tình nghĩa xưa kia giữa ta và Hoàng Thượng."

Quan Độ nhíu mày nói, "Ngươi nói thử xem, ngươi không có việc gì thì hồi kinh làm chi? Hảo hảo ở Lương Châu làm Lương Vương của ngươi. Trời thì cao, vua thì xa, ngươi tội tình gì phải hồi kinh để chịu tai bay và gió?"

Ngũ Tử Ngang phiền muộn uống một ngụm rượu, "Cho dù ta tránh ở Lương Châu, Hoàng Thượng muốn tước vương thì ta cũng trốn không được. Chẳng lẽ muốn ta mưu phản hay sao? Không bằng hồi kinh, để cho Hoàng Thượng nhớ rõ tình xưa." Nói xong, hắn dập tắt nụ cười trên môi, "Tuy rằng thái ấp không còn, nhưng Hoàng Thượng vẫn để lại vương vị của ta, ta đã thấy thỏa mãn."

Quan Độ thở dài, "Ta chỉ sợ đến lúc đó ngay cả vương vị của ngươi thì Hoàng Thượng cũng muốn tước. Lần này ngươi bị nhốt ở trong cung, ngoại trừ Liễu Thượng Thư, quan văn không có người nào cầu tình cho ngươi. Mấy ngày qua Hoàng Thượng vì chuyện của Cồ Khang Ất mà long nhan giận dữ, những người đó còn nhẫn nhịn. Chờ chuyện này qua đi, nói không chừng bọn họ lại tiếp tục thượng tâu để Hoàng Thượng tước vương vị của ngươi. Ta lo lắng a."

Ngũ Tử Ngang lại uống một ngụm rượu sâu, mỉm cười nói, "Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung."

"Ai." Quan Độ cũng không thể nói được điều gì tốt hơn, làm quan trong triều, có một số việc không thể nè hà, "Lão huynh, quay về kinh, mọi việc phải hết sức cẩn thận. Kinh thành không thể so với Lương Châu, rất nhiều

người dòm ngó người. Ta có thể giúp được điều gì thì nhất định sẽ giúp. Tử Anh ở chỗ của ta, người cứ việc yên tâm.”

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang lại nện cho Quan Độ một quyền, “Hảo huynh đệ.”

“Ha ha.”

Đi ra từ chỗ của Quan Độ, Ngũ Tử Ngang nhìn mấy phần lễ vật đã được chăm chút chuẩn bị cho Phiêu Ky Đại tướng quân Chu Khang Viêm cùng Đại tướng quân Trang Khiếu. Sau khi ra khỏi quý phủ của Trang Khiếu, vì không muốn dẫn đến quá nhiều phiền phức nên hắn không đi Bình Bộ để tìm Thị Lang Trương Đức, mà lại đi Liễu phủ. Còn chua tới Liễu Phủ thì đại môn của Liễu phủ đã mở ra, Liễu Nhiễm dẫn theo gia nô đích thân nghênh đón. Ngũ Tử Ngang đưa lên lễ vật, Liễu Nhiễm tiếp nhận mà cảm thấy có một chút chột dạ. Vừa cẩn dặn quản gia chuẩn bị loại trà hảo hạng, vừa dẫn Ngũ Tử Ngang vào đại sảnh.

“Tử Ngang, ở trong cung nhiều ngày có khỏe hay không. Ta thật sự rất lo lắng cho ngươi a.” Liễu Nhiễm kích động đến mức nước mắt rưng rưng.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn hòa đáp lại, “Hoàng Thượng để cho ta tự kiểm điểm, nhưng không cắt xén chi tiêu của ta. Ngài xem, mấy ngày qua ta đã được bồi béo không ít.”

Liễu Nhiễm ha ha cười rộ lên, “Ừ, tựa hồ là béo lên một chút. Cô nãi nãi có khỏe không?”

“Khỏe, có ngài lo lắng như thế thì làm sao lại không khỏe. Liễu thúc, ngài tựa hồ gầy đi không ít, vì chuyện của ta mà làm cho ngài bôn ba vất vả. Tử Ngang hổ thẹn.” Nói xong, Ngũ Tử Ngang liền đứng dậy nhận lỗi.

Liễu Nhiễm vội vàng nâng hắn dậy, trên mặt hiện lên một chút hổ thẹn, “Tử Ngang đừng nói như thế. Đều là người một nhà, nếu ta không giúp ngươi thì ai sẽ giúp ngươi.”

“Một lạy này là Tử Ngang nêu làm.” Đây là cánh tay của Liễu Nhiễm đang đỡ lấy mình, Ngũ Tử Ngang khom người bái tạ, rồi mới nâng hai tay

dù Liễu Nhiễm đến ghế chủ tọa, nói một cách áy náy, “Tử Ngang mới xuất cung, lẽ vật dâng lên không chu toàn, mong rằng Liễu thúc không trách. Đợi sau khi cô nãi nãi quay về kinh thành, Tử Ngang sẽ mang sính lễ đến viếng thăm Liễu thúc.”

“Ha ha, hảo, hảo.” Hai người đều tránh nhắc đến chuyện từ hôn, vì vậy Liễu Nhiễm rất vui. Thấy Ngũ Tử Ngang tựa hồ không bận tâm đến việc hắn từng từ hôn, hắn cao hứng còn không kịp, làm sao còn có thể đề cập đến nó.

Nói xong những lời không đến nơi đến chốn, Liễu Nhiễm mới hỏi, “Muốn gặp Song nhi hay không? Nàng rất nhớ người.”

Ngũ Tử Ngang do dự một chút, “Có lẽ không được. Ta tới thăm Liễu thúc thì có thể đã có người ở trước mặt Hoàng Thượng nói rằng ta vừa xuất cung liền chạy đến khuê phòng của Liễu tiểu thư.” Nghĩ đến ngón tay bị thương của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang có phần né tránh gặp mặt Liễu Song vào lúc này.

Liễu Nhiễm gật đầu, “Quả thật là như thế. Tử Ngang cẩn thận vẫn tốt hơn. Ta cũng không lưu người lại để dùng bữa, người mau đi đi. Qua mấy ngày nữa thì trở lại.”

“Hảo, Liễu thúc, trước hết ta xin cáo từ. Chờ cho qua việc này thì ta sẽ đến đây thăm ngài. Thay ta chuyển lời cho Song muội, bảo nàng không cần lo lắng cho ta.”

“Hảo, ta sẽ nói với nàng, người đi nhanh đi.”

Sau khi khom mình hành lễ thì Ngũ Tử Ngang nhanh chóng ly khai Liễu phủ. Biết hắn đến đây nhưng lại rời đi, Liễu Song ở trong phòng rơi lệ. Liễu Nhiễm nói ra sự lo lắng của Ngũ Tử Ngang, bảo nàng không nên nghĩ nhiều, nhưng Liễu Song lại cho rằng Ngũ Tử Ngang là vì chuyện kia.

Rời khỏi Liễu phủ, Ngũ Tử Ngang không đi xem tân phủ đệ của hắn, mà lại tiến cung. Hơi vội vàng chạy đến Đông Noãn Các, biết được Hoàng Thượng đang nghị sự cùng vài vị đại thần của Nội Các, Ngũ Tử Ngang được Ôn Quế dẫn đến một gian phòng trong Đông Noãn Các để chờ đợi.

Nghe các đại thần trong Nội Các tò vè nghi ngờ đố với vài quyển tấu chương của tối hôm qua, Ngũ Tử Ngang cười trộm, có một số việc căn bản không cần để cho Hoàng Thượng định đoạt, Hoàng Thượng quản hết thảy việc thiên hạ, như vậy Nội Các đại thần cùng với bá quan văn võ có tác dụng gì. Bất quá hắn chỉ bác bỏ một ít việc mà bọn quan viên có thể tự xử lý, nhưng lại làm cho bọn họ luống cuống như vậy.

Ngũ Tử Ngang lại âm thầm thở dài, Hoàng Thượng rất cẩn mẫn, việc của thần tử cũng giành lấy để làm, khó trách vì sao lại mệt mỏi như thế. Những người này chẳng phải mỗi ngày đều hô to vạn tuế, nhưng ngay cả một chuyện cũng không có năng lực để xử lý? Nghĩ đến bản thân mình không ở bên cạnh Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngay cả một người tri kỷ cũng không có, Ngũ Tử Ngang cũng rất phiền muộn vì Hoàng Thượng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hắn vẫn cảm thấy có một chút cao hứng. Nếu xuất hiện một người làm tri kỷ của Hoàng Thượng, e rằng hắn sẽ rất đau lòng.

“Hoàng Thượng, đây là sau khi thần cùng mọi người thương nghị để tuyển cử người cho chức vị Lại Bộ Thượng Thư và Lại Bộ Thị Lang. Thỉnh Hoàng Thượng xem xét.”

“Üm, cứ đặt xuống đi.”

“Hoàng Thượng, trong tay của Lương Vương có ba vạn binh mã, không biết Hoàng Thượng tính an trí như thế nào đối với ba vạn binh mã này?”

“Trẫm dự tính thiết lập một doanh trại cận vệ cho ba vạn binh mã của Lương Vương làm hộ vệ nội thị cho trẫm, trực tiếp nghe lệnh của trẫm. Về việc người nào sẽ thay trẫm chấp chưởng ba vạn binh mã thì trẫm vẫn còn đang cân nhắc. Nếu các vị khanh gia không còn chuyện quan trọng thì lui ra.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Trần Hí Ngôn cùng Khâu Dư chỉ đành nuốt vào những lời chưa kịp nói ra, khom người lui xuống. Sau khi bọn họ rời đi, Tần Ca ôm đầu tựa lưng vào ghế, sáng nay sau khi lâm triều thì đầu của hắn trở nên đau một cách kịch liệt. Không muốn uống chén được đắng chết người, hắn đành chịu đựng, không than một lời.

“Hoàng Thượng, Lương Vương đã đến, đang chờ ở Thiên Các.”

Vừa nghe thấy Ngũ Tử Ngang đến đây, Tân Ca liền buông tay xuống, đôi mắt lập tức sáng rực, “Mau truyền.”

Ôn Quέ mỉm cười buông màn xuống, Tân Ca làm cho chính mình bình tĩnh, đến khi rèm che được vén lên thì Tân Ca lại khôi phục thành vị đế vương lãnh tĩnh thản nhiên, “Trẫm còn tưởng rằng hôm nay người sẽ không có thời gian để tiến cung.”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Trong vòng một ngày mà Bình Bộ đã đến đây, ngày mai trên án thư của Hoàng Thượng không biết sẽ có bao nhiêu tấu chương hạch tội ta.” Rất tự giác đi đến bên cạnh Hoàng Thượng rồi ngồi xuống, Ngũ Tử Ngang nhỏ giọng hỏi, “Đám người của Trần đại nhân chọn người nào làm Lại Bộ Thượng Thư và Lại Bộ Thị Lang?”

Tân Ca hờ lạnh một tiếng, truyền qua danh sách cho Ngũ Tử Ngang, “Trẫm không cần xem thì cũng biết bọn họ tuyển người nào.”

Ngũ Tử Ngang vừa mở ra thì cảm thấy khó hiểu, “Hai người này thì sao?”

Tân Ca ấn vào thái dương của mình vài cái rồi nói một cách lạnh nhạt, “Một tên là tôn tử của tiên sư Trần Hí Ngôn, một tên là tiểu cữu tử của Xu Mật Viện Tham Thị Lang – Hộ Học Khiêm. Ngoại trừ tuyển chọn những người thân cận với bọn họ, thì bọn họ sẽ đem hai vị trí này giao cho người khác hay sao? (tôn tử = cháu trai, tiên sư = thầy đã khuất, tiểu cữu tử = cậu em vợ)

Ngũ Tử Ngang đóng lại danh sách, rồi đứng dậy đi đến bên cạnh Tân Ca, “Hoàng Thượng ngài cảm thấy không thoải mái.”

“Không sao,” Tân Ca buông tay xuống, “Ngươi có thể tuyển chọn hiền tài cho trẫm hay không?”

Ngũ Tử Ngang đột nhiên cười một cách thần bí, “Để ta xoa đầu cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nhắm mắt rồi lắng nghe ta nói có được hay không?”

Đôi mắt ôn nhu có thể dìm chết chính mình, Tân Ca làm sao có thể cự tuyệt, huống chi hắn cũng không muốn cự tuyệt. Hắn nhắm mắt lại, thân thể chưa được người nọ chạm tới mà đã cảm thấy có một chút nóng rần.

Nhẹ nhàng ấn xuống thái dương của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang nói, “Quả thật ta có nhận thức vài vị hiền sĩ ở Lương Châu. Nhưng bọn họ không có lòng vào triều làm quan. ‘Lương Châu thất hiền’ rất có danh tiếng, nếu Hoàng Thượng muốn thì ta có thể vì Hoàng Thượng mà đi làm thuyết khách.”

“Nga? Trẫm đã từng nghe qua bảy người này. Nghe nói bọn họ có tài nhưng lại kiêu ngạo, người quen biết với bọn họ?” Ngũ thanh của Tân Ca có một chút khàn khàn.

Ngũ Tử Ngang xé dịch ra sau một chút, để cho Hoàng Thượng ngồi thoải mái hơn, lúc này mới nói, “Đây đều là những lời thị phi bịa đặt. Ta đã từng cùng bọn họ uống rượu, bọn họ chỉ là thấy quan trường không sạch sẽ, cho nên trong lòng có kiêng dè. Bất quá Hoàng Thượng thánh minh, nếu bọn họ có thể vào triều làm quan thì Hoàng Thượng chắc chắn sẽ để cho bọn họ có cơ hội thi triển sở trường.

Tân Ca mỉm cười, đôi tay đang nhẹ nhàng xoa đầu cho Tân Ca bỗng nhiên dừng lại, Ngũ Tử Ngang chợt nghe thấy Tân Ca mở miệng, “Ba năm không gặp, dường như công lực xu nịnh của ngươi đã tăng cấp.”

Ngũ Tử Ngang lập tức hô to oan uổng, “Hoàng Thượng, những lời của ta là xuất phát từ đáy lòng.”

Phát y mê, Tân Ca thản nhiên lên tiếng, “Ngươi nói bọn họ là hiền sĩ, vậy thì để cho trẫm nhìn thấy bản lĩnh của bọn họ đi.”

“Tạ Hoàng Thượng. Chờ đến khi qua tất niên thì ta sẽ trở về Lương Châu làm thuyết khách.”

Tân Ca trùng mắt, “Vì sao phải chờ đến khi qua tất niên?”

“Bởi vì ta muốn ở lại kinh thành cùng Hoàng Thượng đón lễ tất niên, qua năm sau mới đi Lương Châu.”

Trong ngực siết chặt, Tân Ca nhắm mắt lại, khóc miếng khó nén khỏi sung sướng, “Chức vị Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang sẽ chờ đến khi qua tất niên rồi bàn tiếp. Còn việc chọn người thông lĩnh ba vạn quân cận vệ, nếu ngươi có ai thích hợp thì cứ tiến cử.”

Ngũ Tử Ngang nghiêm đầu nhìn Tân Ca, “Hoàng Thượng không sợ các đại thần nói rằng Hoàng Thượng thiên vị ta hay sao?”

“Muốn nói thì cứ nói. Cho dù trẫm không cần người của ngươi, thì bọn họ cũng sẽ nói trẫm thiên vị ngươi, trừ phi trẫm giáng ngươi làm thứ dân thì bọn họ mới có thể yên tâm.” Nghĩ đến những tính toán trong đầu của mọi người, Tân Ca liền cảm thấy phiền lòng, giọng điệu cũng không tốt lắm.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, giảm nhẹ lực đạo trong tay, “Vậy cứ để cho bọn họ nói. Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho bọn họ không còn gì để nói.”

“Trẫm biết.”

Không muốn đề cập đến chuyện phiền lòng, Tân Ca hưởng thụ khoảnh khắc ôn nhu hiếm có này. Trước khi Ngũ Tử Ngang bước vào Liễu phủ thì hắn đã nhận được tin tức. Không hỏi Ngũ Tử Ngang có gặp mặt Liễu Song hay không, không hỏi Ngũ Tử Ngang thấy nàng thì có xúc động hay không. Hắn đem chính người mình yêu cho nữ nhân kia, bây giờ hắn hưởng thụ một chút ôn nhu của người nam nhân này thì cũng không hề quá phận.

Hai người dùng bữa tại Đông Noãn Các, Tân Ca hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào làm phiền, hai người trốn vào Nhân Tâm Đường vừa chơi cờ vừa trò chuyện, thuận tiện thương thảo quốc sự. Mà bởi vì có Ngũ Tử Ngang nên Tân Ca không thể chuyên tâm xử lý chính sự, vì vậy đã đem không ít chuyện trọng yếu giao cho bọn quan viên. Khi Hoàng Thượng dặn dò Ôn công công để cho mấy vị quan viên đó làm những việc gì, thì Ngũ Tử Ngang lại cười thầm trong lòng. Hắn muốn Hoàng Thượng giao một ít quốc sự cho bọn người đó lao tâm một chút, như vậy Hoàng Thượng sẽ không vất vả như trước.

Không phát hiện ra ‘âm mưu’ của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca chìm đắm trong hạnh phúc ngắn ngủi khi hai người ở cùng với nhau. Mỗi tình thầm

lặng không thể nói ra vẫn phi thường chua xót, nhưng có thể thường xuyên nhìn thấy người nọ, nỗi đau này cũng không quá khô sở như xưa.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 14

Tuy rằng lo lắng về việc Hoàng Thượng có lẽ vẫn bất mãn đối với Ngũ Tử Ngang, nhưng Liễu Phủ cũng đã bắt đầu chuẩn bị cho việc xuất giá của nữ nhi. Ngũ Hiển mấy ngày nay thậm chí cả thời gian vào nhà xí cũng không có. Tân phủ cần được bài trí; muôn tuyển tớ cũng phải chọn người thành thật an phận thủ thừa; phải tậu về những vật dụng cần thiết trong phủ. Tuy rằng Vương gia của hắn có nhiều ngân lượng, nhưng hắn cũng không thể phung phí, mỗi thứ đều phải được tính toán rõ ràng; rồi phải ứng phó với đám quan viên không ngừng đến thăm Vương gia... Ngũ Hiển chưa bao giờ cảm thấy nhớ quản gia Ngũ Huyền nhiều như vậy, mặc dù Ngũ Huyền luôn gào thét vào mặt hắn, hắn thè sau khi Ngũ Huyền về kinh thành thì hắn tuyệt đối sẽ không tranh luận với y.

Ngũ Hoán cũng bè bộn nhiều việc, vội vàng bố trí những việc bí mật trong tân phủ, dẫn người dựng lên vài điểm tuần tra. Quan hệ đến an nguy của Vương phủ, cho nên những bí mật này đều phải do hắn tự mình an bài; vì tránh ban ngày có nhiều người ra vào, hắn chỉ có thể ở ban đêm yên tĩnh mà âm thầm làm việc. Đôi khi Vương gia của hắn xuất hiện thì hắn sẽ thỉnh Vương gia xem xét một chút.

Ngoại trừ Ngũ Hiển và Ngũ Hoán, đám người tùy thị ở Lương Châu suốt mấy đêm liền phải điều động chuyển về kinh thành, trong vòng nửa tháng thì tân phủ phải được an bài ổn thỏa, để những vị chủ tử của bọn họ cao hứng chuẩn bị đón tất niêm. Vốn tưởng rằng có thể bắt kịp thời gian, nhưng khi đến kinh thành thì bọn họ đã vội lại càng thêm vội, bởi vì Hoàng Thượng ban cho tân Vương phủ thật sự là quá lớn, e rằng trong kinh thành ngoại trừ hoàng cung thì không có nơi nào lớn như vậy.

Khi mọi người đang bận bịu, thì Ngũ Tử Ngang lại quá mức thảnh thơi. Gần đến tất niêm, Tân Ca ngày ngày đều lâm triều. Tuy rằng Tân Ca để cho Ngũ Tử Ngang qua tất niêm thì mới chính thức tham dự triều chính, nhưng Ngũ Tử Ngang vừa được thả ra thì sáng sớm ngày thứ ba đã chạy vào triều

mà đứng. Đem vô số ánh mắt bất mãn che lấp da mặt dày của mình, chờ đến khi bãi triều, hắn lại rất tự giác theo sau Hoàng Thượng đến Đông Noãn. Các đứng ở đó, làm cho chính mình trở thành một phần tử trong Nội Các, mấy vị đại thần oán hận nghiêng răng nghiên lợi, nhưng Hoàng Thượng ngầm đồng ý nên bọn họ lại không dám nhiều lời.

Sau khi đợi các vị Nội Các đại thần rời đi, Ngũ Tử Ngang lại mượn cớ có việc muốn bẩm tấu riêng với Hoàng Thượng để ở lại. Rèm cửa vừa buông xuống, hắn liền lặng lẽ cười hai tiếng rồi đi đến bên cạnh Hoàng Thượng ngồi xuống. Tân Ca nhếch môi mỉm cười, nhưóng mi chờ người này giải thích.

Ngũ Tử Ngang cười gượng hai tiếng rồi nói, “Chỉ còn năm sáu ngày nữa là đến lễ mừng tất niên, không thể để cho Hoàng Thượng tức giận trước lễ tất niên được.”

“Nga? Thủ nói xem thế nào?” Tân Ca lắc lư tách trà trong tay.

Ngũ Tử Ngang cười nham hiểm, “Chư vị đại nhân muốn hạch tội ta, nhưng có ta ở ngay trước mặt bọn họ thì bọn họ lại không dám bẩm tấu. Hoàng Thượng bận rộn cả năm, cũng nên vui vẻ nghỉ ngơi một chút, chuyện phiền lòng này tốt nhất vẫn cứ phân ưu cho các vị đại nhân là được.”

“Vì vậy Lương Vương cả ngày đi theo tr�m giống như cái đuôi?” Biết người nọ đang muốn đùa cho mình vui vẻ, Tân Ca cũng không làm cho Ngũ Tử Ngang thất vọng, hắn thản nhiên nở nụ cười.

Ngũ Tử Ngang cười ra tiếng, “Hoàng Thượng nói thế nào thì đúng là thế này.”

“Ngươi thật ra càng ngày càng vô lại.” Uống một ngụm trà, Tân Ca giống như vô tình nhắc đến, “Liễu đại nhân đã bắt đầu bận việc hôn sự, còn ngươi bao giờ thì chuẩn bị?”

Nụ cười của Ngũ Tử Ngang trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều, “Đợi qua năm đi. Hoàng Thượng, có muôn xuất cung một chút hay không?”

“Xuất cung?” Tân Ca hơi giật mình, cứ đến mùa đông là tay chân của hắn lại lạnh như băng, người này phần lớn đều khuyên hắn đứng ở trong phòng, không nên ra ngoài, nhưng bây giờ lại để cho hắn xuất cung vào mùa đông lạnh lẽo như vậy, quả thật là một chuyện hiếm thấy.

Ngũ Tử Ngang gật đầu, giống như muốn làm một chuyện rất mờ ám, kề sát vào tai Tân Ca rồi thì thầm, “Kinh thành có một chỗ, thức ăn ở đó tuyệt đối không hề kém so với ngự trù trong cung, ta muốn dẫn Hoàng Thượng đi ném thử. Ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng, tuyệt đối sẽ không để cho Hoàng Thượng bị lạnh.”

Tân Ca nhướng mi, “Như vậy nếu trẫm không đi chẳng phải là phụ ý tốt của Lương Vương hay sao?”

Nào ngờ Ngũ Tử Ngang thật sự gật đầu, “Đúng vậy.”

Tên lưu manh này. Nếu là người ngoài thì chắc chắn long nhan sẽ giận dữ, nhưng đối với người này thì hắn lại cảm thấy trong lòng có một chút ngọt ngào. Nhìn thấy đôi mắt chăm chú chờ mình trả lời, Tân Ca thiếu chút nữa đã bị hâm sâu vào trong đó. Cúi đầu nhìn xuống tách trà, giả vờ cân nhắc, Tân Ca bình tĩnh đáp lại, “Như vậy trẫm phải đi nhìn thử nơi mà Lương Vương đã cực lực đề cử, nếu nơi đó làm thức ăn không ngon bằng ngự trù trong cung...”

“Hoàng Thượng cứ việc phạt ta là được.” Ngũ Tử Ngang vội vàng nói, nhìn thấy hắn mỉm cười tự tin, Tân Ca cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Lấy cớ thân thể không khỏe, Tân Ca hạ chỉ hôm nay không gặp bất cứ một ai, hắn thay đổi xiêm y rồi lặng lẽ theo Ngũ Tử Ngang xuất cung. Hắn không dẫn theo nhiều người, chỉ dẫn theo Ôn Quế và Khổng Tắc Huy.

Khổng Tắc Huy từng là giang hồ lỗ mãng, khi Ngũ Tử Ngang chưa làm Lương Vương, có một lần hắn và Tân Ca cải trang xuất cung, gặp phải Khổng Tắc Huy bị người hạ độc hãm hại. Khi đó Khổng Tắc Huy bị trọng thương, phía sau hắn còn có người truy sát. Ngũ Tử Ngang gấp phải chuyện bất bình, lập tức ra tay cứu Khổng Tắc Huy. Vì báo đáp ơn cứu mạng của hai người, giang hồ độc cô Khổng Tắc Huy cam tâm tình nguyện làm gia nô

của Ngũ Tử Ngang, sau đó Ngũ Tử Ngang thấy vỗ nghệ của y bất phàm, sau khi thương lượng với Tân Ca thì để cho y ở bên cạnh Tân Ca để bảo hộ

Khổng Tắc Huy không ngờ người cứu hắn lại là thế tử của đương kim Thánh Thượng và Lương Vương, bất quá kinh ngạc thì kinh ngạc, hắn vẫn lưu lại bên cạnh Tân Ca làm một thị vệ bình thường. Hắn không thích nhiều lời, bởi vì xuất thân lõi măng, cũng không quen nhìn thấy những việc xunịnh, cho dù ở trong cung, ở bên cạnh Hoàng Thượng, nhưng hắn vẫn độc lai độc vãng, không có giao tình với bất luận người nào. Sau khi Ngũ Tử Ngang đi Lương Châu, bên cạnh Tân Ca không có ai có thể tin tưởng, quan sát một lúc, hắn quyết định cho Khổng Tắc Huy trở thành thống lĩnh thị vệ của triều đình. Lúc đầu có người không phục, bất quá sau hai ba chiêu thì liền bị Khổng Tắc Huy đánh ngã, vì vậy không có ai dám nói không phục.

Tuy là thống lĩnh thị vệ của triều đình, bất quá Tân Ca cũng không phải thật sự giao thị vệ trong triều đình cho Khổng Tắc Huy quản lý, mà là giao cho phó thống lĩnh Lý Thao. Lý Thao từng là bộ hạ của Ngũ Tử Ngang, khi Ngũ Tử Ngang rời kinh thì đã lưu Lý Thao ở lại bên người Hoàng Thượng. Khổng Tắc Huy tuy là thống lĩnh, bất quá lại giống như hộ vệ thân cận của Hoàng Thượng, chỉ phụ trách an nguy của Hoàng Thượng, những việc khác thì hắn mặc kệ. Chức thống lĩnh thị vệ cũng bất quá chỉ để cho hắn có thể danh chính ngôn thuận tùy thị bên cạnh Hoàng Thượng, dù sao ở trong cung thì thân phận rất trọng yếu.

Vỗ công của Lý Thao không sánh bằng Khổng Tắc Huy, nhưng quản lý thủ hạ cực kỳ nghiêm minh, bản tính cũng phi thường cẩn thận. Cho nên triều đình giao cho hai người này thì Ngũ Tử Ngang cũng thập phần yên tâm, cũng mới có thể an lòng đi Lương Châu. Bằng không, bên người Hoàng Thượng không có ai thì hắn làm sao có thể đến Lương Châu làm Vương. Hắn cũng không lo lắng trong lòng của Lý Thao có ý đồ, người có thể ở lại bên cạnh Hoàng Thượng thì đương nhiên sẽ tuyệt đối trung thành. Ba năm qua, Lý Thao và Khổng Tắc Huy nhậm chức, Lý Thao không bởi vì thực quyền nằm trong tay của mình mà bất kính đối với Khổng Tắc Huy, còn Khổng Tắc Huy cũng không bởi vì bản thân mình là thị vệ thân cận của Hoàng Thượng mà kiêu ngạo. Hai người đều hiểu rõ chức trách của bọn họ là gì, chỉ cần làm tốt bốn phận là được.

Vừa xuất cung thì đã thấy có một cỗ xe ngựa chờ bên ngoài Thiên Môn. Tân Ca quay đầu liếc mắt nhìn Ngũ Tử Ngang một cái, rồi mới lên xe ngựa dưới sự dìu đỡ của Ngũ Tử Ngang. Người này quả thật chuẩn bị chu đáo, không phải nhất thời cao hứng. Ngũ Tử Ngang cũng bước lên xe, rồi để cho Khổng Tắc Huy điều khiển ngựa, Ôn Quế thì ngồi bên ngoài. Một hàng bốn người hướng về một nơi không biết tên, Khổng Tắc Huy không hỏi đi đâu, Ngũ Tử Ngang cũng không nói đi đâu, hai người tựa hồ đã sớm có ‘mưu đồ bí mật’.

Bên trong xe ngựa rất ấm, chậu than được thiêu đốt. Ôm lấy noãn lô trong tay, Tân Ca thư thái tựa vào cửa sổ nhìn người nọ cười đến mức có một chút giảo hoạt, tâm tình có thể nói là khá tốt. Đã ba năm chưa xuất cung cùng người này, không muốn nghĩ đến những chuyện khác. Tranh thủ có được nửa ngày nhàn rỗi, Tân Ca bất giác cảm thấy thật thoải mái. Ba năm qua, hắn luôn trong tình trạng căng thẳng, nếu người này không trở lại, có lẽ hắn sẽ bị bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Hoàng Thượng, lạnh không?” Tuy rằng trong xe rất ấm áp, nhưng Ngũ Tử Ngang vẫn lo lắng.

Lòng ngực của Tân Ca đậm thình thích, trong lúc vô thức lại khẩn trương chủ động đưa tay bao lấy mu bàn tay của Ngũ Tử Ngang, lòng bàn tay của Tân Ca có noãn lô sưởi ấm nên không lạnh. Ngũ Tử Ngang hiển nhiên lắp bắp kinh hãi, không ngờ Hoàng Thượng lại chủ động nắm tay hắn, đang muốn nắm lại thì bàn tay đặt trên mu bàn tay của hắn bỗng nhiên thu về, sau đó hắn nghe Hoàng Thượng nói, “Ngươi đã sớm dự tính trước, trăm làm sao có thể lạnh cho được.” (có người lộ bản chất)

Không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy có một chút mát mẻ, Ngũ Tử Ngang dùng nụ cười che giấu, “Hoàng Thượng sợ lạnh, thần muốn dẫn Hoàng Thượng xuất cung thì đương nhiên phải chuẩn bị ổn thỏa, điều này làm sao lại nói là dự tính trước, nhiều lắm chỉ có thể xem như tiền tràm hậu tầu.” Có người ngoài ở đây nên Ngũ Tử Ngang lại tự xưng là thần.

Tân Ca liếc mắt nhìn Ngũ Tử Ngang một cái, rồi lại nhắm mắt không nói. Dùng vẻ ngoài lạnh nhạt của quân vương để che giấu rung động vẫn chưa tiêu tán trong lòng. Vừa mới đụng vào tay của người này một chút, mà hắn không cần ôm noãn lô thì lòng bàn tay cũng đã trở nên nóng ran.

Hoàng Thượng không nói, Ngũ Tử Ngang cũng không nói, mỉm cười nhìn Hoàng Thượng, khép miệng nhéch lên một lúc lâu, vừa rồi được bàn tay ám áp của Hoàng Thượng chạm vào, hình như đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng chủ động thân cận với hắn, nếu không có Hoàng Thượng ở đây thì Ngũ Tử Ngang nhất định sẽ âu yếm sờ mu bàn tay của mình một lúc. (vâng, da gà, da vịt nổi lên hết cả rồi)

Hai người mang tâm tư khác nhau, thời gian cũng trôi qua rất nhanh. Xe ngựa dừng lại, bên ngoài Khổng Tắc Huy lên tiếng, “Gia, đã đến.” Tân Ca lập tức hoàn hồn, Ngũ Tử Ngang bước xuống trước, rồi mới vén rèm lên, sau đó vươn tay phải ra, “Thiếu gia, chúng ta đã đến.”

Thiếu gia? Tân Ca nhường mi, do dự một chút thì mới đưa tay đặt lên tay của Ngũ Tử Ngang, lòng bàn tay cực nóng lập tức bao lấy tay hắn. Tim đập kịch liệt, mặc dù chỉ là đụng chạm nho nhỏ như vậy, nhưng đã đủ làm cho hắn mặt đỏ tía tai. Bất quá hắn đã sớm học được cách che giấu cảm xúc của mình, sau khi xuống xe, Tân Ca thật tự nhiên rút tay ra, Ngũ Tử Ngang cũng thật tự nhiên thả tay xuống.

Đứng ở phía trước một tòa nhà, Tân Ca quay đầu lại, “Ngươi nói chính là nơi này?” Bất quá chỉ là một nhà dân bình thường mà thôi, ngay cả tấm biển trước cửa cũng không có.

Ngũ Tử Ngang lộ ra một nụ cười dày âm mưu, tiến lên đẩy cửa rồi quay đầu lại, “Chính là nơi này. Thiếu gia, thỉnh vào.”

Tân Ca nhìn khắp nơi một chút, đây là một ngõ nhỏ thật yên lặng, ban ngày ban mặt cũng không có tiếng người. Cũng không sợ người này làm hại mình, hắn bước đi, để xem hôm nay người này làm được cái gì.

Vào tiểu viện, không ai đi ra nghênh đón. Trong viện có vài nhánh mai vàng đang nở hoa, tuyết vẫn còn đọng ở một góc sân. Đây là một tiểu viện thật bình thường, tựa như cánh cửa rất bình thường ngoài kia.

“Thiếu gia, bên trong, thỉnh.” Ngũ Tử Ngang đưa tay hướng về phía chính đường. Trên mặt của Tân Ca không có thất vọng cũng không quá hiếu kỳ, hắn đi theo Ngũ Tử Ngang vào phòng. Trong phòng đúng như hắn dự liệu, rất ám áp, trên mấy cái bàn đều có dấu vết của năm tháng, không phải

còn mới, nhưng thật ra những cái đệm dày trên ghế cùng với bộ bình trà trên bàn lại mới tinh, chính xác là vừa mới mua.

Ngồi xuống ghế chủ tọa, Tân Ca nhìn khắp xung quanh một chút, thản nhiên hỏi, “Nếu tôi dùng bữa, không biết trù tú đang ở đâu?” Khổng Tắc Huy không thay đổi thần sắc, hai tay ôm chặt kiém không rời, đứng phía sau Hoàng Thượng. Trong khi vẻ mặt của Ôn Quế lại rất hiếu kỳ, ngoại trừ bốn người thì làm gì còn có người ngoài ở đây, huống chi là trù tú. (trù tú = đầu bếp)

Ngũ Tử Ngang lại lộ ra nụ cười đầy ‘âm mưu’, đi đến trước mặt Tân Ca rồi khom người xuống, “Tiểu nhân đã chuẩn bị, thiếu gia chờ một lát, thức ăn lập tức được mang lên.”

Tân Ca nhất thời kinh ngạc, trong lòng rung động. Hắn vẫn chưa kịp hỏi thì đã thấy Ngũ Tử Ngang xắn y mệ lên, mỉm cười đi ra ngoài. Ôn Quế sau khi ngốc lăng thì liền vui mừng nói, “Nô tài đi hổ trợ.” Nhanh như chớp, người đã không thấy tăm hơi.

Tử Ngang....nấu ăn cho hắn? Tân Ca không thể tin được, quen biết với người này nhiều năm như thế, hắn chưa bao giờ ném thử thức ăn do chính người này làm ra, người này biết nấu ăn từ khi nào? Áp chế nội tâm đang kịch liệt pháp phòng, Tân Ca đoán chính ngồi trên ghế chủ tọa, nhưng ngồi thì ngồi, hắn vẫn ngồi không yên.

Bàn tay trong y mệ nắm chặt rồi thả lỏng, sau đó lại nắm chặt, âm thanh xào rau mơ hồ truyền đến, Tân Ca rốt cục ngồi không yên. Đứng dậy đi ra chính sảnh, theo mùi hương của thức ăn mà tìm đến trù phòng, Tân Ca giật mình nhìn người đang bận bịu ở trù phòng. Người nọ....là Tử Ngang? Trên lưng đeo tạp dề, trên trán có mồ hôi, Ngũ Tử Ngang đang chăm chú cắt cắt bầm bầm trên thớt, Ôn Quế đứng bên cạnh hổ trợ, không biết trong nồi đang nấu cái gì mà không ngừng bốc lên hơi nóng, Tân Ca ngồi được mùi thịt đang lan tỏa.

Lui lại hai bước, ẩn thân vào phía sau cây đại thụ, Tân Ca ngoognhìn người kia trong trù phòng, hốc mắt trở nên cay xè. Người đang ôm lấy noãn lô vì dùng sức mà đôi tay trở nên trắng bệch. Quân tử viễn bào trù, nếu để mọi người biết Lương Vương Ngũ Tử Ngang hạ mình đi vào trù phòng nấu

ăn cho người ta, sợ là cầm đều rơi xuống đất. Không muốn, không muốn đưa Tử Ngang cho bất luận người nữ nhân nào khác, không muốn, không muốn. Chỉ muốn liều lĩnh đoạt lấy Tử Ngang! (Quân tử viễn bào trù = quân tử phải xa nơi bếp núc)

“Vương gia, ngài học nấu nướng từ khi nào? Hoàng Thượng nhất định còn ngạc nhiên hơn cả nô tài?” Ngồi trên chiếc ghế nhỏ, thổi hơi vào bếp lò, Ôn Quế hỏi.

Ngũ Tử Ngang đem thức ăn đã được xào chín đồ ra đĩa, rồi đặt bên cạnh lò lửa để giữ nóng, lúc này mới lên tiếng, “Ở Lương Châu, khi rãnh rỗi có học một chút. Cô nãi nãi đã lớn tuổi, thỉnh thoảng thân mình không khỏe, lão nhân gia không muốn dùng bữa, ta phải xuống bếp một hồi thì người mới có thể ăn nhiều một chút.”

Ôn Quế do dự một lúc, giả vờ thuận miệng nói, “Liễu gia tiểu thư vào phủ thật có phúc. Bề ngoài Vương gia không chỉ có tài có đức, mà lại còn khéo tay nấu nướng, trách không được Liễu Thượng Thư muốn đem nữ nhi gả cho Vương gia.”

Lời này nghe vào tai của Tân Ca lại rất đau đớn, ý niệm điên cuồng mới dâng lên trong đầu liền bị hàn đè ép xuống dưới. Hắn làm sao lại có thể quên được, người này sắp thành thân.

Động tác xào rau của Ngũ Tử Ngang dừng lại, mỉm cười nói, “Ta bây giờ còn có thể xem như nhàn nhã, chờ qua tất niên thì sẽ bận bìu. Việc nấu nướng cũng chỉ là cao hứng, khẩu vị của Hoàng Thượng không tốt, không biết Hoàng Thượng có thích tay nghề của ta hay không.”

Ôn Quế mỉm cười nói, “Vương gia tự tay làm thức ăn, chính là tâm ý của ngài, Hoàng Thượng nhất định sẽ thích. Bất quá Vương gia tự mình bảo rằng không kém hơn so với ngự trù trong cung, đến lúc đó nếu thật sự tệ hơn, có bị phạt thì nô tài cũng vô phương thay Vương gia biện hộ a.”

Ngũ Tử Ngang nản lòng khi nghe như vậy, đột nhiên có một chút lo lắng, “Không đến nỗi quá kém chán.”

“Ha ha.” Ôn quê che miệng rồi cười nhẹ, “Việc này phải hỏi Hoàng Thượng.”

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 15

Không kinh động người trong trù phòng, Tân Ca lặng lẽ quay về chính sảnh, một lần nữa ngồi trở lại ghế chủ tọa, hắn xòe ra bàn tay phải đã bị Ngũ Tử Ngang cầm lấy. Mặc dù hắn không phải là người duy nhất, nhưng Tử Ngang nguyện ý náu ăn cho hắn, nguyện ý làm cho hắn vui, cho dù nỗi khổ tương tư này có chua xót như thế nào thì cũng đáng là gì? Tấm lòng của Tử Ngang đối với hắn không phải vì hắn là Hoàng Thượng, là quân vương năm sinh tử của cả thiên hạ, mà bởi vì hắn là Tân Ca. Đủ, như vậy đã quá đủ. Hắn cũng không liều lĩnh cưỡng đoạt Tử Ngang, nếu hắn làm như thế, có lẽ ngay cả những điều ngọt ngào thỉnh thoảng như hiện tại cũng sẽ không có.

Bảo vệ hạnh phúc cho Tử Ngang, cho dù có cay đắng, có ghen ty đến phát cuồng, nhưng hạnh phúc của Tử Ngang chung quy cũng là hạnh phúc của hắn. Nếu người này không còn mỉm cười, không còn đặt hắn ở trong lòng, tránh xa hắn như rắn rết, như vậy cho dù có đoạt được người nọ thì có tác dụng gì? Khoảng cách giữa hắn và Tử Ngang sẽ càng ngày càng xa cách, cho đến khi một người chết đi, hoặc là hai người ngọc thạch câu phàn. (ngọc thạch câu phàn = ngọc đá đều chảy)

Nhưng hiện tại, sau khi hắn đau khổ thì một chút nho nhỏ ngọt ngào sẽ làm cho hắn hạnh phúc, ngẫu nhiên đụng chạm sẽ làm cho tim của hắn đậm kịch liệt, như vậy là tốt rồi, cũng như bản thân mình đang được Tử Ngang yêu thương. Hắn là quân vương, Tử Ngang là thần tử, tuy rằng không thể sớm chiều chung sống như các đôi phu thê khác, nhưng là quân thần thì sớm chiều bọn họ vẫn ở cùng với nhau, chỉ khác biệt là đến đêm khuya, khi đi vào giấc mộng thì bên cạnh không có người mà thôi.

Thu tay vào y mệ, Tân Ca khẽ nhéch môi lên. Một khi đã như vậy, cứ để cho Tử Ngang trở thành sủng thần duy nhất của hắn, làm cho Tử Ngang chân chính trở thành dưới một người trên vạn người. Như vậy có thể bảo vệ hạnh phúc cho Tử Ngang, cũng bảo vệ hạnh phúc cho chính hắn. Hắn tin

tưởng, mười năm hai mươi năm sau, Tử Ngang đối với hắn vẫn là Tử Ngang hiện tại, vẫn sẽ làm cho hắn cảm thấy một chút ngọt ngào mỗi khi hắn khổ tâm.

Cú mắt nhìn Hoàng Thượng, mi tâm của Khổng Tắc Huy cau lại một chút, rồi tiếp tục ôm chặt thanh kiếm của mình, không hề mở miệng, mà chỉ tận trách đứng phía sau Hoàng Thượng.

Lại đợi khoảng chừng hai khắc chung thời gian, Tân Ca chợt nghe bên ngoài có người kêu, “Thiếu gia, có thể dùng bữa.” (hai khắc chung =20 phút)

Tân Ca lập tức đứng dậy rồi bước ra ngoài, vén rèm lên, chỉ thấy một người đang cười ha ha đứng ở đó, tạp dề trên lưng đã lấy ra, y mê cũng được buông xuống, bất quá trên trán vẫn còn đốm mồ hôi. Ngũ Tử Ngang tiến lên, trong mắt chính là sự ôn nhu mà Tân Ca rất quyến luyến.

“Hoàng Thượng, thức ăn đã làm xong, đến ném thử tay nghề của Ngũ đại trù.” Nhỏ giọng nói một câu bên tai Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang đưa tay chỉ về hướng một gian phòng ở bên cạnh.

Tân Ca vừa đi theo hắn vừa nói, “Lương Vương tự xưng là tay nghề không thua ngự trù, nếu kém nhiều quá thì trăm phải phạt.”

Ngũ Tử Ngang sững sót, rồi lập tức lấy lòng, “Hoàng Thượng trước tiên ném thử xem, nếu thật sự không hợp khẩu vị của Hoàng Thượng thì thần cam tâm tình nguyện bị phạt.”

Liếc mắt nhìn hắn một cái, Tân Ca bước vào phòng dùng bữa. Cái liếc mắt kia làm cho tâm của Ngũ Tử Ngang trở nên rạo rực, vì sao hắn lại đột nhiên cảm thấy Hoàng Thượng mới vừa rồi....Không thể nói rõ đó là cảm giác gì, chỉ cảm thấy Hoàng Thượng dường như rất ôn nhu. Nhưng dùng từ này gán cho Hoàng Thượng thì tựa hồ không ổn, Ngũ Tử Ngang đứng cạnh cửa cố gắng tìm cảm giác của mình.

“Còn sững sờ ở đó làm gì?”

Ngũ Tử Ngang vội vàng hoàn hồn, “Đến liền.”

Một bàn thức ăn, cũng không phải ở trong cung, Tân Ca để cho Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy cùng ngồi xuống. Ngũ Tử Ngang ngồi bên tay phải của Hoàng Thượng, lo lắng hién những món sở trường của mình cho Hoàng Thượng, tháp thòm nhìn Hoàng Thượng từ từ ăn vào. Chậm rãi đem thức ăn nhai kỹ rồi nuốt xuống, tựa hồ không nhìn thấy người bên cạnh đang rất lo lắng, Tân Ca cầm lấy tách trà uống một ngụm, rồi mới gấp một miếng thịt gà bỏ vào miệng. Cũng không nói là ăn ngon, cũng không nói là không thể ăn, chỉ chậm rãi đem mỗi món ăn nếm từng chút một.

Ném xong xuôi, hăn lại bình thản gấp một sợi măng khô bỏ vào miệng, rồi mới ăn một miếng cơm, sau đó húp một muỗng canh. Thấy Hoàng Thượng nãy giờ không lên tiếng, Ngũ Tử Ngang hết sức nôn nóng.

“Hoàng Thượng, hương vị như thế nào?”

Tân Ca không lên tiếng, lại gấp một miếng thức ăn khác, mặc kệ người bên cạnh đang lo lắng. Thấy Hoàng Thượng không dừng đũa, Ngũ Tử Ngang dần dần bớt khẩn trương, lại khôi phục khuôn mặt tươi cười. Vội vàng lấy lòng, gấp thêm một miếng cá sốt chua ngọt đặt vào bát của Hoàng Thượng.

Thấy Hoàng Thượng ăn miếng cá kia, hăn lại múc một muỗng đậu hủ non. Hoàng Thượng ăn đến độ không rảnh nói chuyện, hăn còn sốt ruột làm cái gì. Ôn Quέ cúi đầu mím cười. Hoàng Thượng tạm thời không cần hăn hầu hạ. Hăn yên lặng cầm lấy đôi đũa, bắt đầu dùng bữa. Khổng Tắc Huy cũng cầm lấy bát cơm, mở to miệng mà ăn, hăn đã sớm đói bụng.

Chưa bao giờ thỏa mãn như thế, cho dù cô nái nái khen hăn nấu nướng rất ngon nhưng hăn cũng chưa bao giờ thỏa mãn như vậy. Nhìn Hoàng Thượng cao hứng mà ăn, Ngũ Tử Ngang không ăn cũng đã thấy no vì vui sướng. Với hăn mà nói, thức ăn có thể ăn là được, cho nên hăn cũng không dám chắc thức ăn mình làm ra kém ngự trù bao nhiêu, bất quá không có ngự trù nào làm tốt như hăn. Ở trong cung mỗi lần Hoàng Thượng ăn chỉ như mèo, nhưng hiện tại đã ăn hai bát cơm, chỉ bằng như vậy, hăn cũng dám tự xưng là tay nghề có thể so với ngự trù, nói không chừng so với ngự trù còn khá hơn.

Tần Ca hiếm khi ăn quá nhiều, một là súc ăn không lớn, hai là một mình dùng bữa cũng ăn không vô. Nhưng lần này hắn lại ăn ba bát cơm, húp một chén canh, còn có một đống thức ăn. Chưa bao giờ ăn no như vậy, no đến mức hắn cảm thấy có một chút không thoải mái. Nhưng hắn rất cao hứng, hắn không nói bữa cơm này kém hơn hay ngon hơn so với ngự trù. Đây là thức ăn mà Tử Ngang làm cho hắn, cho dù chỉ là một bát mì nước thì hắn cũng sẽ ăn ba bát lớn.

Thấy Hoàng Thượng lau miệng, chứng tỏ đã ăn no. Ngũ Tử Ngang ăn hết ba bát ruối cơm, mỉm cười hì hì hỏi, “Hoàng Thượng, trù nghệ của thần như thế nào?”

“Miễn cưỡng có thể cho vào miệng.” Tuy là thích, nhưng Tần Ca cũng không nói ra quan điểm của mình, người này càng ngày càng lưu manh.

Bất quá Ngũ Tử Ngang cũng không hề cảm thấy thất vọng, hắn làm ra bàn thức ăn này vốn là muốn để cho Hoàng Thượng ăn nhiều một chút, hiện tại mục đích đã đạt được, cho dù Hoàng Thượng nói rằng thức ăn hắn làm rất khó nuốt thì cũng không sao.

“Có thể ăn được là tốt rồi, thần chỉ sợ Hoàng Thượng ăn không vô.” Giống như sợ Hoàng Thượng nhớ đến lời cam đoan của mình, Ngũ Tử Ngang vội vàng nói, “Hoàng Thượng, thần và ngài đi vào trong viện một chút, để cho dễ tiêu thực.” (tiêu thực= tiêu hóa)

“Ân” Tần Ca đứng dậy, nhưng lại để noãn lô trên bàn, hắn chậm rãi đi theo Ngũ Tử Ngang ra ngoài. Hắn phải tiêu thực một chút, dạ dày trưởng to hơi khó chịu.

Sau khi hai người rời đi, Khổng Tắc Huy quét sạch thức ăn trên bàn vào trong bụng của mình, Ôn Quế trợn mắt há hốc mồm, Khổng thông linh rốt cục đói như vậy hay sao. Bất quá hắn vẫn gật đầu trong lòng. Vương gia cũng không phải quá khoang, hương vị của thức ăn quả thật không tệ.

Hai người chậm rãi dạo bước trong viện, đàm luận vài việc trong triều. Khi nói về chính sự, Ngũ Tử Ngang không còn là kẻ lấy lòng chủ tử nữa, vẻ mặt nghiêm túc không thua gì Tần Ca. Đây cũng là điểm mà Tần Ca rất thích, khi bàn về chính sự, Tử Ngang thỉnh thoảng còn nghiêm chỉnh cẩn

thận hơn so với hắn. Có Tử Ngang ở bên cạnh, quả thật hắn cảm thấy rất thoải mái.

Sau khi tiêu thực, Ngũ Tử Ngang để cho Tân Ca quay về phòng, hai người ở trong phòng chơi cờ uống trà, đưa Hoàng Thượng ra ngoài dùng bữa, làm sao lại không mang theo trà hảo hạng. Ôn Quέ thu dọn bát đũa rồi trốn ra ngoài đại sảnh, quan sát khi nào cần châm thêm trà thì hắn sẽ đem vào bình nước ấm, sau khi châm trà thì lại tiếp tục trốn ra ngoài đại sảnh, không quấy rầy hai vị chủ tử. Không Tắc Huy luyện kiếm trong viện, hoạt động gân cốt một chút, cũng không đi vào quấy rầy hai người.

Trời dần dần tối sầm, Ngũ Tử Ngang và Tân Ca mới từ trong phòng đi ra, bọn họ nên quay về cung. Đưa Hoàng Thượng đến cổng hoàng cung, Ngũ Tử Ngang không tiến cung mà quay về tân phủ một chuyến, nhìn xem Ngũ Hiến và Ngũ Hoán có chuyện gì cần hắn quyết định hay không.

Nhin Ngũ Tử Ngang rời đi, Tân Ca mới xoay người vào cung, rồi quay lại Đông Noãn Các, một chút ngọt ngào nho nhỏ hôm nay được hắn khóa vào đáy lòng, chờ đến khi rãnh rồi sẽ lấy ra hồi tưởng.

Vừa bước đến bậc thang trước cửa tân phủ thì Ngũ Tử Ngang đã bị Ngũ Hiến cản lại.

“Vương gia, Liễu tiếu thư ngã bệnh, nô tỳ của nàng đến truyền lời, bảo rằng Liễu tiếu thư muốn gặp Vương gia.”

Ngũ Tử Ngang nhíu mi hỏi, “Có nghiêm trọng hay không?”

“Nói là bị phong hàn.”

Ngũ Tử Ngang suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Trong phủ có chuyện gì hay không?”

Ngũ Hiến nói, “Không có gì quan trọng. Buổi trưa Lương Châu có thư tín truyền đến, nói rằng cô nái nái mấy ngày sau sẽ đến kinh thành, lúc đó Vương gia có thể nghênh đón.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Phòng của cô nái nái đã bài trí ổn thỏa chưa?”

“Đã xong xuôi, lò sưởi cũng đã đốt lửa, chờ cô nái nái đến thì trong phòng tuyệt đối không có hơi ẩm. Phòng của Vương gia và hai vị thiếu gia cũng đã an bài ổn thỏa.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Ngũ Tử Ngang nói, “Ta đi Liễu phủ một chuyến. Đêm nay ta không về.”

Ngũ Hiến ngẩn người, “Vương gia, buổi tối ngài...qua đêm ở Liễu phủ?” Vẫn chưa thành thân, như vậy không tiện cho lăm.

Ngũ Tử Ngang nâng tay cốc vào đầu của hắn một cái, “Ta tiến cung.” Dứt lời, hắn xoay người lên ngựa, trước tiên đi mua vài thứ rồi ghé qua Liễu phủ.

Nghe thấy buổi tối Vương gia tiến cung, Ngũ Hiến vừa xoa đầu vừa thấp giọng lầm bẩm, “Lại tiến cung. Sao Hoàng Thượng không ban thưởng một tòa phủ đệ gần hoàng cung? Cả ngày hôm nay nghị sự, Vương gia cũng không thể quay về phủ.” Lập tức, hắn lại lầm bẩm, “Bất quá tiến cung cũng tốt, ngộ nhỡ ngày nào đó Hoàng Thượng không cho Vương gia tiến cung thì lúc đó mới nguy a.” Nghĩ đến bản thân còn nhiều việc phải làm, Ngũ Hiến cũng không dám tiếp tục trì hoãn, nhanh chóng bắt tay vào việc.

Mua một chút điểm tâm với phấn son mà nữ nhi thường thích dùng, Ngũ Tử Ngang cưỡi ngựa đến Liễu phủ. Căn bản không cần thông báo, người gác cổng vừa thấy Lương Vương thì lập tức mở rộng cửa đón hắn đi vào. Liễu Nhiễm dẫn theo trưởng tử ra nghênh đón, biết Ngũ Tử Ngang đến đây vì nữ nhi của mình, Liễu Nhiễm cười toe toét. Không giữ Ngũ Tử Ngang ở lại nói chuyện, Liễu Nhiễm tự mình dẫn hắn đến khuê phòng của nữ nhi, cũng ý tứ đuổi đám nô tỳ trong phòng của Liễu Song ra ngoài, để lại hai người ở một chỗ.

Nhin nữ tử đang dựa vào trên giường, sắc mặt tái nhợt, có một chút gầy yếu, Ngũ Tử Ngang đem điểm tâm và son phấn đặt lên chiếc bàn nhỏ kế bên giường, cất lên giọng nói ấm áp, “Đây là điểm tâm mua ở Bích Nguyên Cư, ta cũng không biết người thích son phấn như thế nào, nên mua mỗi thứ một loại. Thân mình có khỏe hay không?”

Ngũ Tử Ngang đến thăm nàng, Liễu Song rất kích động, cũng rất ủy khuất, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống. Ngũ Tử Ngang vội vàng rút ra khăn tay, nhưng lau cũng không được, không lau cũng không được. Tuy rằng hai người sắp thành thân, nhưng hắn vẫn không thể làm được loại hành động vô cùng thân thiết như vậy. Suy nghĩ một chút, hắn cầm chặt khăn vào trong tay, rồi lên tiếng, “Thật có lỗi, hồi kinh đã nhiều ngày nhưng quá bận rộn, trong triều cũng có không ít chuyện, cho nên vẫn chưa tới thăm ngươi.” Trên cổ của Liễu Song còn vết thâm tím rất rõ, nghĩ đến việc nàng là vì hắn mà tự sát, Ngũ Tử Ngang cảm thấy thật buồn, không thể nói rõ là buồn đến mức nào, không phải đau lòng hối hận, mà chỉ là buồn.

Liễu Song lắc đầu, “Chỉ bị một chút phong hàn, sẽ mau khỏe thôi. Chẳng qua lúc trước lo lắng cho Ngũ đại ca, sau đó biết tin Ngũ đại ca vô sự, nhưng vẫn không có cơ hội gặp ngươi.”

Lê hoa rơi lệ, điềm đạm đáng yêu. Thần sắc lộ ra vẻ ủy khuất đau lòng khi bị người lạnh nhạt. Ngũ Tử Ngang không biết nên nói cái gì, hắn có thể dễ dàng biết cách làm cho Hoàng Thượng thoái mái, nhưng lại không biết nên trấn an một nữ tử yêu kiều mỏng manh như thế nào. Suy nghĩ mãi, cuối cùng hắn cũng chỉ nghĩ ra một câu, “Đừng khóc, khóc sẽ không tốt cho thân mình.”

Liễu Song gật đầu, đem đôi mắt đẹp đắm lẽ nhìn người nam nhân cao lớn mà mình hết lòng cảm mến, người này so với ký ức của nàng thì càng thêm chững chạc, vẫn giống như dĩ vãng, rất tôn trọng nàng. Giữa phu thê chẳng phải nên tôn trọng nhau hay sao? Nhưng nàng vẫn cảm thấy người nam nhân này đối với nàng còn thiếu một chút gì đó, nhưng rõ cục là thiếu cái gì thì nàng vẫn không nói được.

Lặng yên một hồi, Ngũ Tử Ngang lại lên tiếng, “Sang năm ta sẽ mang đến sinh lễ. Giữ gìn thân mình, tân nương từ phải mỹ lệ mới được. Cô nãi mỗi ngày đều nhắc đến ngươi, mấy ngày nữa người sẽ vào kinh, nếu đến lúc đó thân mình đã khỏe thì ngươi có thể đến tân phủ thăm ngươi.”

Ánh mắt của Liễu Song nhất thời sáng lên, nàng ngượng ngùng gật đầu, suy nghĩ mới vừa rồi liền bị dập tắt. Ngũ đại ca vẫn nguyện ý thú nàng, không phải vì chuyện lần trước mà oán hận.

“Ta vừa hồi kinh, có rất nhiều người luôn dòm ngó, chạy đến nơi này thường xuyên cũng không tiện. Chúng ta sắp thành thân, trước khi thành thân đành phải để người chịu ủy khuất.”

Liễu Song kìm lòng không đậu mà bắt lấy tay của Ngũ Tử Ngang, nàng lắc đầu, “Không ủy khuất, chỉ cần trong lòng của Ngũ đại ca có Song nhi, ta sẽ không ủy khuất.”

Vỗ nhẹ tay nàng, Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn hòa, “So với lần trước gặp người thì người già đi rất nhiều, hảo hảo chiếu cố chính mình, không nên suy nghĩ lung tung. Sang năm ta và người sẽ thành thân.”

“Ân.” Trên mặt trở nên đỏ ửng, Liễu Song vội vàng thu về bàn tay không rụt rè, nụ cười đúng là thẹn thùng.

Ngũ Tử Ngang đứng dậy, “Trời không còn sớm, ta phải đi. Người nghỉ ngơi cho mau khỏe, khi nào rảnh thì Ngũ đại ca sẽ đến thăm người.”

“Ân” Cho dù hai người thành phu thê, trước khi thành thân thì cũng không tiện ở lâu với nhau, bằng không sẽ rước lấy lời ra tiếng vào. Liễu Song muốn xuống giường đưa tiễn, nhưng Ngũ Tử Ngang giữ nàng lại, “Người cứ nằm đi.”

“Ai.” Vì người này săn sóc mà động tâm, Liễu Song lại nằm xuống, sắc mặt hồng hào hơn rất nhiều.

Đi ra từ khuê phòng của Liễu Song, Ngũ Tử Ngang thở dài một hơi, sau khi rời đi thì hắn lại gặp Liễu Nhiễm, Liễu Nhiễm liên tục thuyết phục hắn dùng bữa tối, Ngũ Tử Ngang cũng không thể khước từ, chờ đến khi hắn đi ra từ Liễu phủ thì đã qua giờ hẹn. Ngũ Tử Ngang vội vàng lên ngựa chạy vào trong cung. Kể từ lúc đi ra khỏi khuê phòng của Liễu Song thì sự ngọt ngạt khó chịu trong lòng càng làm cho hắn bức thiết muốn gặp Hoàng Thượng. Chỉ có ở trước mặt Hoàng Thượng thì hắn mới thoải mái là Ngũ Tử Ngang.

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 16

Đông Noãn Các, Tân Ca đang vùi đầu vào tấu chuong. Giữa trưa ăn quá nhiều nên buổi tối hăn cũng không đói, chỉ ăn một chén cháo nhỏ và một cái bánh mòn thầu kim ngọc. Không nghĩ đến việc Tử Ngang đi nơi nào, không nghĩ đến việc tối nay Tử Ngang có thể tiến cung hay không, hăn đã quyết định không vì trốn tránh nỗi khổ trong lòng mà ép buộc mình cần mẫn vào chính sự. Muốn người nọ trở thành một quyền thần dưới một người trên vạn người, thì hăn nhất định phải là một vị quân vương có thể tuyệt đối nắm thiên hạ trong tay. Hăn đã có thể đoán được sau khi Tử Ngang vào triều thì triều đình sẽ nổi lên phong ba, hăn tin vào năng lực của Tử Ngang nhưng hăn cũng không thể lười nhác.

Ngũ Tử Ngang lại viện có có việc nghị sự để xuất hiện ở Đông Noãn Các, lúc này Ôn Quế rất tự giác giao châu nước ám rửa chân của Hoàng Thượng cho hăn, “Hoàng Thượng đang phê duyệt tấu chuong.”

“Đêm nay Hoàng Thượng có ăn cái gì hay chưa?” Ngũ Tử Ngang nhỏ giọng hỏi.

Ôn Quế mỉm cười nói, “Vương gia đừng lo lắng, mặc dù buổi tối Hoàng Thượng ăn không nhiều lắm, nhưng bất quá tâm tình cũng không tệ, giữa trưa ăn ngon miệng nên khẩu vị buổi tối ít hơn một chút.”

“Vậy là tốt rồi.” Sau khi cảm tạ Ôn Quế, Ngũ Tử Ngang bưng chậu nước ám vào trong phòng.

Người ngồi bên án thư vẫn đang chăm chú, không nhận ra hăn đã đến. Cho đến khi chiếc tất bên chân trái bị thoát hạ, bàn chân lạnh lẽo được một bàn tay ám áp bao quanh, thì Tân Ca mới phát hiện trong phòng đã có thêm một người.

Một chút ngọt ngào nảy lên, Tân Ca đặt bút xuống, “Vì sao lại tiến cung?”

“Hoàng Thượng không muốn gặp ta?” Ngũ Tử Ngang có một chút thương tâm. Một nửa là giả vờ, một nửa là thật.

Nhìn ra Ngũ Tử Ngang tựa hồ có tâm sự, Tân Ca cũng vươn ra bàn chân còn lại, “Trẫm có một số việc muốn thương lượng với ngươi.”

“Hảo.” Thoát hạ chiếc tất còn lại bên chân phải, Ngũ Tử Ngang nhanh chóng rửa chân cho Tân Ca. Trước mắt là đôi mắt đẫm lệ cùng khuôn mặt thẹn thùng của Liễu Song, trong lòng lại dâng lên một nỗi phiền muộn, động tác rửa chân của Ngũ Tử Ngang tựa hồ mạnh hơn một chút.

Chân bị chà xát hơi đau, nhưng Tân Ca không thu chân lại mà chỉ hỏi, “Trong phủ an bài như thế nào?”

Phát hiện mình đã chà cho bàn chân của Hoàng Thượng trở nên đỏ ửng, Ngũ Tử Ngang rất ảo não, giọng nói trở nên rầu rĩ, “Cũng sắp xong, ba ngày sau cô nãi nãi sẽ vào kinh.”

Tân Ca nhíu mi, người này có tâm sự, “Sau khi lão phu nhân đến, ngươi không cần tiến cung, chỉ còn vài ngày là tất niên, ngươi ở lại cùng nàng đón tất niên.” Ngũ Tử Ngang không lập tức đáp lại, mà chỉ nhẹ nhàng dùng khăn lau khô chân cho Hoàng Thượng, rồi hờn dỗi thở dài một hơi.

“Xảy ra chuyện gì?” Lúc này Tân Ca mới hỏi.

Ngũ Tử Ngang ngẩng đầu, không đứng dậy, trong tay còn đang ôm chân Hoàng Thượng, thần sắc có một chút u buồn. Tân Ca rút chân về, vỗ xuống chỗ trống bên cạnh, Ngũ Tử Ngang cầm lấy khăn rồi đứng dậy, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tân Ca.

“Xảy ra chuyện gì?” Tân Ca lại hỏi.

Ngũ Tử Ngang phiền muộn mà ngồi, hắn cũng không biết vì sao trong lòng của mình lại buồn bã, lại khó chịu như vậy. Không phải cái loại phiền muộn vì không muốn thành thân, chỉ là vô cớ mà buồn.

Tần Ca nhìn hắn như vậy, suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Không phải quay về phủ hay sao? Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?”

Ngũ Tử Ngang lắc đầu, đột nhiên quay sang hỏi một cách nghiêm túc, “Hoàng Thượng, buổi tối ta tiến cung nghị sự, ta có phiền Hoàng Thượng hay không?”

Tần Ca sững sốt, lập tức lạnh lùng mở miệng, “Trẫm cảm thấy phiền thì ngươi sẽ không đến hay sao?”

Ngũ Tử Ngang cũng sững sốt, nhưng lại cười thoái mái, “Sẽ không.”

“Ngươi hỏi như vậy chẳng phải là dư thừa hay sao?” Bắt chéo chân, Tần Ca nói sang chuyện khác.

Ngũ Tử Ngang vội vàng đặt xuống chiếc khăn, rồi mang vào hài miệt cho Hoàng Thượng. Thật ra hắn muốn hỏi nếu hắn thành thân, buổi tối Hoàng Thượng còn có thể cho hắn tiến cung nghị sự hay không? Hắn biết vì sao khi gặp Liễu Song thì mình lại râu ria như thế, thê tử nhu nhược thận thùng cần trượng phu che chở yêu thương, sau khi hắn thành thân thì át hắn không thể giống như bây giờ, cả ngày chạy vào trong cung, nhất là buổi tối còn muộn tiến cung. Khi đó Hoàng Thượng sẽ cô đơn một mình. Nghĩ đến đây, động tác trên tay của Ngũ Tử Ngang bất giác trì hoãn.

Thấy hắn như vậy, Tần Ca lại nhíu mi, chẳng lẽ Ngang nghe được những lời thi phi hay sao? Rút chân về, không để đối phương cột hài cho mình, Tần Ca tức giận nói, “Chỉ cần ngươi muốn tiến cung thì bất cứ lúc nào cũng có thể tiến cung. Có ai nói cái gì thì cứ để cho bọn họ nói, trẫm đã ưng thuận, ngươi còn sợ cái gì?”

Ngũ Tử Ngang lập tức mỉm cười ôn hòa, “Hoàng Thượng nói như thế thì ta mới an tâm. Đã nhiều ngày trốn việc, nói không chừng tấu chương hạch tội ta sẽ tiếp tục được dâng lên. Bây giờ mỗi đêm ta đều muốn vào cung đàm luận với Hoàng Thượng.”

Tim của Tần Ca đập loạn nhịp, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, “Khi nào mà chẳng có tấu chương hạch tội ngươi. Người không phải đã bảo sẽ có

một ngày không còn người nào dám hạch tội ngươi hay sao? Hiện tại trẫm bảo hộ ngươi, chờ đến ngày không còn ai dám hạch tội ngươi nữa.”

“Tạ Hoàng Thượng!” Áp chế buồn phiền xuống đáy lòng, Ngũ Tử Ngang kéo chân Hoàng Thượng qua, rồi cột lại dây hài chỉnh tề.

Thấy hắn vô sự, Tân Ca đem một tờ mật báo đưa cho hắn, “Ngươi xem đi, đây là Thái Sư vừa mới dâng lên.” Ngũ Tử Ngang lập tức mở ra, sau khi xem xong thì hắn ngẩng đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Vén lên rèm che, người bên trong lập tức ra hiệu nói nhỏ. Ôn Quέ gật đầu, nhẹ nhàng đi vào, đem bình trà cho người bên trong, đặt lên bàn vài món điểm tâm rồi mới nhẹ nhàng bước ra ngoài. Trên giường, Tân Ca đang ngủ, Ngũ Tử Ngang ngồi bên án thư phê duyệt chồng tấu chương không hề trọng cho Hoàng Thượng. Quay đầu nhìn về phía Hoàng Thượng đang ngủ say, nỗi phiền muộn vừa mới áp chế xuống đáy lòng lại dũng mãnh trỗi dậy. Hắn không phải không muốn để cho Hoàng Thượng thú phi, nhưng lần trước bởi vì hắn sàm tấu mà Hoàng Thượng tức giận, hiện tại hắn cũng không dám nói ra.

Nếu Hoàng Thượng có phi tần và hoàng tử, có phải sẽ không còn cô đơn như thế hay không? Đúng, cô đơn. Nhiều năm qua, cho dù là lúc Tiên Hoàng còn sống, bên cạnh Hoàng Thượng cũng chỉ có hắn. Tuy rằng còn có Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy, nhưng vì thân phận mà bọn họ không thể kết làm tri kỷ với Hoàng Thượng. Sau này hắn thành thân thì át hắn phải bỏ một chút thì giờ cho thê tử, khi hắn không thể tiến cung bồi bạn với Hoàng Thượng thì Hoàng Thượng sẽ rất cô đơn.

Hắn không biết Hoàng Thượng vì sao lại không thành thân, trước kia Tiên Hoàng đã từng đưa vài vị cung nữ cho Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng lại lâm trọng bệnh, giống như bị mùi hương nồng nặc trên người của một ả cung nữ làm cho ngạt thở, từ đó về sau Hoàng Thượng không cho nữ nhân gần người, nói rằng chịu không nổi mùi hương trên thân của các nàng. Sau đó cung nữ trong cung không được sử dụng son phấn có mùi quá nồng.

Nhưng Hoàng Thượng vẫn phải có phi tử, nếu không phải sợ Hoàng Thượng tức giận thì hắn nhất định đề cập với Hoàng Thượng. Có phi tử,

Hoàng Thượng sẽ không còn cô đơn như thế, ít nhất khi hắn không thể ở bên cạnh Hoàng Thượng, thì vẫn có người bồi bạn với Hoàng Thượng. Lắc đầu, Ngũ Tử Ngang xoa xoa mi tâm, không tiếp tục suy nghĩ, chuyện này chỉ có thể thuận theo tự nhiên, tuyệt đối không thể cưỡng ép. Ngộ nhỡ chọc giận Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ lạnh nhạt với hắn thì sao. Có cơ hội thì cứ nói bông gió một chút. Ăn một miếng điềm tâm, Ngũ Tử Ngang nhanh chóng phê duyệt tấu chương, tạm thời đem chuyện sắp thành thân vứt ra sau đầu, trước khi thành thân, hắn có thể ở cùng Hoàng Thượng thêm được ngày nào thì tốt ngày đó. (=.= ta thua)

.....

Còn vài ngày là đến lễ đón tất niên, trong triều cũng không quá bê b potrà, nạn tuyết tựa hồ đã qua, Phí Khuông và Bạch Lộc Niên đang trên đường hồi kinh. Bất quá Tân Ca biết rõ, triều đình sóng yên biển lặng chỉ là nhất thời, đợi cho qua tất niên, tấu chương lại tràn ngập như bông tuyết, hắn sẽ tiếp tục bận rộn. Hôm nay cô nái nái của Ngũ Tử Ngang đến kinh thành, người nọ đi đón, e rằng sẽ không đến đây. Hắn phải Ôn Quế dẫn theo người đến Lương Vương phủ để cấp một chút thể diện cho lão nhân gia. Dù sao cũng là Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân, hắn là Hoàng Thượng cũng không thể không biểu lộ một chút thành ý.

Đứng bên cạnh ao sen đã đóng băng, từ chi đông lạnh của Tân Ca đã mất cảm giác, bất quá hắn không có tâm tư để ý chuyện này, đếm đốt ngón tay tính ngày, chỉ còn vài ngày là đến lễ thành thân của người nọ.

“Ôn Quế, truyền Lễ Bộ Thượng Thư nửa canh giờ sau tới gấp trẫm.”

“Dạ.”

Ôn Quế phân phó thái giám đi tuyên chỉ, hắn tiến lên hai bước rồi nói, “Hoàng Thượng, trời giá rét, ngài vào phòng đi.”

Tân Ca không có ý rời đi, nhìn hoa sen trong ao đã chết vì lạnh, hắn hỏi, “Ôn Quế, trẫm chỉ có hai tháng có thể cùng Lương Vương sớm chiều có nhau. Người nói thử xem, ngày thành thân của Lương Vương thì trẫm nên ban thưởng cái gì?”

Trong lòng của Ôn Quέ đột nhiên rung động, cẩn thận quan sát sắc mặt Hoàng Thượng, cân nhắc một hồi rồi lên tiếng, “Lương Vương thành thân, Hoàng Thượng đương nhiên nên ban thưởng hậu hĩnh.”

“Trẫm cũng cho là như thế.” Tân Ca chậm rãi men theo bờ ao, Ôn Quέ vội vàng đi theo.

“Trong cung còn bao nhiêu hũ Lộc Nhi tửu?”

“Bảy Hoàng Thượng, còn hai mươi lăm hũ.”

Ôn Quέ hiểu được, hàng năm Hoàng Thượng không hề uống một ngụm Lộc Nhi tửu, toàn bộ là vì lưu lại cho Lương Vương.

“Giữ lại năm hũ, đến ngày thành thân của Lương Vương thì ban cho hắn toàn bộ hai mươi hũ còn lại.”

“Dạ.”

“Đi vào bảo khố của trẫm rồi chọn mấy món trang sức dành cho nữ tử.”

“Dạ.”

“Trẫm nhớ còn một đôi khuyên tai bằng ngọc trai của Đại Đông.”

“Nô tài đã biết.”

“Y phục xuất giá của Liễu Song thì giao cho Ngự Tú Phường.”

Ôn Quέ chua xót nuốt một ngụm nước bọt, “Dạ, Hoàng Thượng.” Chỉ có y phục xuất giá của công chúa mới được Ngự Tú Phường may cho. Hoàng Thượng quan tâm đến Lương Vương, ngay cả Vương Phi cũng được để ý. Ôn Quέ đau lòng thay cho Hoàng Thượng, nhưng hắn cũng không thể nói được điều gì.

Hai chân tê cứng đến phát đau, nhưng vẫn tiếp tục bước đi vì sợ tổn thương do giá rét, lúc này Tân Ca mới bước vào Đông Noãn Các. Trở lại Đông Noãn Các, Lễ Bộ Thượng Thư đã đứng chờ, Tân Ca lệnh cho y lo liệu hôn lễ của Lương Vương, khi hắn nói ra những yêu cầu hơi quá phô

trương thì vẻ mặt của Lễ Bộ Thượng Thư có một chút vặn veo, nhưng y không dám nhiều lời, sau khi lĩnh chỉ thì lập tức lui ra ngoài. Theo như y nhìn thấy thì Lương Vương căn bản không hề bị thất sủng! Sau khi Lễ Bộ Thượng Thư rời đi thì Tân Ca hơi nhếch khốé môi, đây sẽ là một hôn lễ còn long trọng hơn so với hoàng tộc thành thân, là bước đầu tiên để Tử Ngang đứng vững trong triều.

Đêm đó Ngũ Tử Ngang không tiến cung, phái người đưa thư bảo rằng cô nai nai trên đường bị xóc nảy nên thân minh không khỏe, hắn muốn ở lại cùng với lão nhân gia người. Tân Ca trong cảm giác mệt mỏi chỉ đành phái ngự y tiến đến Lương Vương phủ. Kỳ thật hắn lại thở phào nhẹ nhõm, hắn đã quen có Ngũ Tử Ngang bồi bạn, nếu vẫn tiếp tục chìm đắm, chờ sau khi Tử Ngang thành thân thì chắc chắn hằng đêm hắn sẽ mất ngủ. Nghĩ như thế, Tân Ca cũng không cảm thấy quá khó chịu, gửi gắm tình cảm vào chồng tầu chương xếp đầy trên án thư, hắn lại ôm đodom một ít việc mà quan viên có thể tự xử lý, khi hắn loạn tâm thì hắn sẽ làm như thế.

Trong tân Lương Vương phủ, sau khi cô nai nai an giấc thì Ngũ Tử Ngang tự mình tiến bước ngự y. Đêm đã khuya, không biết Hoàng Thượng có nghỉ ngơi hay chưa. Nhưng ngẫm lại chuyện trong phủ, hắn chỉ có thể quay về, đi gấp nhị đệ và tam đệ. Việc dời phủ rất bận rộn, sau khi bàn luận cùng nhị đệ tam đệ và đám người hầu cận thì đã quá giờ sứu. Lúc này không có khả năng tiến cung, phân phó nhị đệ tam đệ sớm đi nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên Ngũ Tử Ngang bước vào Đào Nhiên Cư của mình. (đào nhiên = vui vẻ)

Ngũ Hiến đã sớm an bài ổn thỏa đêm giường, lò sưởi trong phòng cũng đang lan tỏa hơi ấm, nhưng khi nằm trên giường thì Ngũ Tử Ngang lại ngủ không được. Khi tự kiểm điểm ở Nhân Tâm Đường, tuy rằng cũng là giường đơn gói chiếc, nhưng điều là sau khi trò chuyện mệt mỏi với Hoàng Thượng, nằm xuống liền đi vào giấc ngủ, đến khi đi ra khỏi Nhân Tâm Đường, hắn cơ hồ đều ở tại Đông Noãn Các đến hùng đông. Một ngày không gặp Hoàng Thượng mà trong lòng lúc nào cũng khó chịu.

Lăn qua lộn lại, trằn trọc cả đêm đến tảng sáng thì Ngũ Tử Ngang mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, nhưng ngủ cũng không an ổn. Khi hắn trằn trọc thì Tân Ca đã an giấc, dù sao cũng đã quen một mình, cho dù ngủ không được thì Tân Ca cũng ép mình phải nằm xuống.

Ngũ Tử Ngang không ngờ ngay trước lễ đón tất niên mà mình cũng chưa có cơ hội tiến cung. Thân mình của cô nai nai vẫn không khỏe, trong phủ đong người nên việc vặt vãnh cũng nhiều lên, những người nhân cơ hội để lôi kéo tình cảm với hắn tựa hồ đã phát hiện Lương Vương cuối cùng cũng hồi phủ, số người tiến đến chúc mừng tất niên nối liền không dứt, bận bịu đến hết ngày thì đêm đã khuya, Ngũ Tử Ngang rất lo lắng, nhưng chỉ có thể phái người tiến cung báo tin bản thân mình cũng không rảnh rồi.

Đêm trù tịch là ngày cả nhà đoàn viên, dựa theo quy củ, ngày này trong cung sẽ không thiết yến, để cho quan viên bận rộn cả năm được hảo hảo đoàn tụ cùng người thân trong nhà. Buổi tối mùng một tất niên sẽ thiết yến trong cung, quan viên ngũ phẩm trở lên có thể dẫn theo thê quyến tiến cung cùng Hoàng Thượng chúc mừng. Bất quá năm nay Tần Ca lấy cớ vừa qua nạn tuyết, giảm bớt kinh phí nên hủy bỏ yến tiệc, nguyên nhân chân chính là hắn không muốn gặp Liễu tiểu thư kia.

Ngoài cung vang lên tiếng pháo đón tất niên, trong cung lại có vẻ dị thường quạnh quẽ. Tần Ca không có phi tử, càng không có hoàng tử, thậm chí nội yến trong hoàng thất cũng không có, đêm trù tịch bồi bạn với hắn chính là Ôn Quế và những người hậu hạ bên mình. Từ ba mươi đến mùng sáu sẽ không phê duyệt tấu chương, mấy ngày này Tần Ca cũng không xử lý triều chính, trừ phi có có cấp báo từ biên ải hoặc xảy ra thiên tai, bằng không sẽ không có ai dâng tấu chương cho hắn, Tần Ca đột nhiên có một chút nhàn rỗi đến phát hoảng.

Thần thờ ngồi trên nhuyễn tháp ở Đông Noãn Các, Tần Ca hai tay ôm lấy đầu gối, ánh mắt chăm chú nhìn ánh đèn lập lòe. Đã bốn ngày không gặp Tử Ngang, rất nhớ người nợ. Hắn biết Tử Ngang thật sự bận rộn, không thể tiến cung. Nếu không, Tử Ngang sẽ không biến mất tăm hơi nhiều ngày như thế, huống chi mỗi ngày đều phái người đưa tin cho hắn vài lần, người nợ quả thật là bận đến mức không thể thoát thân.

Ngự thiện phòng làm rất nhiều thức ăn thịnh soạn để đón tất niên, nhưng Tần Ca chỉ ăn vài miếng, toàn bộ đều ban cho đám cung nhân. Trên bàn đặt một bình Lộc Nhi tửu, hắn cũng không uống, chỉ đơn thuần ngửi vào hương thơm của rượu, coi như có người đang cùng hắn đối âm. Ôn Quế đứng bên ngoài, suýt nữa đã rơi lệ vài lần, vì sao năm nay Lương Vương lại có thể để Hoàng Thượng một mình như vậy. Nhìn xuyên qua rèm che, thấy Hoàng

Thượng cô độc ngồi ở nơi đó, Ôn công công nhịn không được mà gạt lệ. Tất nhiên nên là hỷ sự, nhưng hắn lại âm thầm muốn khóc.

Chăm chú nhìn ánh đèn một hồi, Tân Ca giãn ra hai chân đã tê dại, “Ôn Quế, đến Nhân Tâm Đường.”

“Dạ.” Ôn Quế lập tức vén rèm tiến vào.

“Mang theo Lộc Nhi tửu.”

“Dạ.” Ôn Quế đè xuống chua xót trong lòng, sắc mặt bình tĩnh giúp Hoàng Thượng mang vào hài tử, rồi cầm lấy áo choàng.

Chầm chậm rảo bước trên con đường rải sỏi, Tân Ca không mặc áo choàng, mặc cho gió lạnh tháng chạp thổi đến. Nghênh đón những làn gió, hắn có thể bình tĩnh một chút. Khi Tử Ngang ở Lương Châu, đêm trù tịch hắn cũng chỉ một mình. Đến mùng năm mùng sáu thì người nọ mới tự tiện trở về. Hắn không thích nhộn nhịp, ngoài trừ những buổi yến tiệc không thể không thiết đãi, phần lớn hắn đều thích yên tĩnh, nếu có thể thì hắn sẽ cùng Tử Ngang tâm sự và chơi cờ. Hắn rất rõ Ôn Quế vẫn đang thắc mắc vì sao hắn không triệu vài người nữ tử tiến cung để cho hắn giải sầu, hắn không phải kẻ đáng thương cần người bồi bạn, ngoại trừ Tử Ngang, cho dù có tịch mịch như thế nào thì hắn cũng sẽ không để cho bên cạnh mình có thêm người dư thừa, huống chi là nữ nhân.

Chậm rãi bước đi, Tân Ca thuận tay ngắt lấy một nhánh mai vàng, khéo miệng hơi nhéch lên, trong tiểu viện mà Ngũ ngự trù đã chiêu đãi thức ăn cho hắn cũng có vài nhánh mai vàng, cũng nở hoa không kém trong cung. Tùy tay giao cành mai cho Ôn Quế, Tân Ca nói, “Bảo dưỡng nó.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Đến Nhân Tâm Đường, Tân Ca vãy lui Ôn Quế và Khổng Tắc Huy, thổi tắt toàn bộ ánh đèn ở gian ngoài, hắn đem bầu rượu đi vào nội thất, ngồi xuống chiếc giường mà Ngũ Tử Ngang đã từng nằm trên đó. Hắn không để cho Ôn Quế thay đổi đệm giường, ngồi ở nơi này, tựa hồ hắn có thể ngửi được hương vị trên người của Tử Ngang. Âm áp, giống như nụ cười của người nọ.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 17

Lấy ra ly ngọc, châm vào một ly Lộc Nhi tửu, Tần Ca nhấp một ngụm, hắn vẫn không thích hương rượu quá nồng. Đem ly ngọc đặt lên cái bàn nhỏ trên đầu giường, Tần Ca lấy ra một chiếc cầm trong ngăn tủ. Đem cầm đặt trên đùi, hắn gảy nhẹ lên dây cầm. Tiếng cầm sẽ tiết lộ nỗi lòng của người gảy cầm, khi Ngũ Tử Ngang đi Lương Châu, hắn không còn ngồi gảy cầm như xưa.

Bên ngoài Nhân Tâm Đường, Ôn Quέ trốn trong góc phòng, ôm miệng khóc lớn, mỗi một tiếng cầm lại làm cho hắn đau lòng khó chịu. Đã nhiều lần hắn muốn liều lĩnh nói cho Lương Vương tình cảm mà Hoàng Thượng dành cho y. Không Tắc Huy vẫn ôm kiém, tựa lưng vào tường. Hàng lông mày đang nhíu chặt bỗng nhiên nhường lên, hắn nhanh chóng nhảy xuống hành lang rồi rút kiém ra. Ôn Quέ cũng vừa vội vàng lau nước mắt vừa hép lớn, “Là người nào!”

“Ôn công công! Là ta.” Âm thanh lo lắng của đối phương lại khiến người nghe cảm thấy an tâm.

Ôn Quέ sững sốt, Không Tắc Huy thu kiém về, “Vương gia! Ngài, sao ngài lại đến đây?” Giọng nói của Ôn Quέ có một chút run rẩy.

Người nọ đi vào, trên trán úa ra mồ hôi, trong tay cầm bốn cái thực hộp, Ôn Quέ vội vàng tiến lên cầm giúp hai cái. Tiếp theo hắn chợt nghe người nọ nói, “Ta đến Đông Noãn Các không thấy Hoàng Thượng, công công ở đó nói rằng Hoàng Thượng dẫn Ôn công công và Không thống lĩnh đến ngự hoa viên. Ta đi ngự hoa viên tìm một vòng cũng không thấy Hoàng Thượng, nghĩ rằng Hoàng Thượng có lẽ đã đến Nhân Tâm Đường, vì vậy ta đến đây để xem thử, cuối cùng ta cũng tìm được. Ôn công công, thức ăn này e rằng đã nguội, phiền công công tìm một nơi hâm nóng lại dùm ta.”

“Vương gia, ngài cứ giao cho nô tài là được. Hoàng Thượng ở bên trong, nô tài còn tưởng rằng đêm nay Vương gia không rảnh để tiến cung.” Ôn Quế cười như hoa, Khổng Tắc Huy hiềm khi hảo tâm, lúc này cũng tiến đến hỗ trợ, cầm lấy hai cái thực hạp.

“Mấy ngày trước bận quá, chẳng có thời gian rảnh rỗi. Nhưng đêm nay cho dù có quấy nhiễu thanh mộng của Hoàng Thượng thì ta cũng phải tiến cung. Làm phiền công công, ta đi vào trước.” Người nọ lau mồ hôi, vội vàng bước lên bậc thềm.

Ôn Quế mỉm cười nhìn hắn đi vào Nhân Tâm Đường rồi lập tức nói, “Khổng thống lĩnh, phía trước có một cái tiểu trù phòng, qua bên đó hâm thức ăn đi.”

“Ừm.” Khổng Tắc Huy không có ý kiến, chỉ đi theo Ôn Quế. Có người kia ở đây, hắn tạm thời không cần lo lắng cho an nguy của Hoàng Thượng.

Tiến vào nội đường, bên trong tối om, nội thất truyền đến từng tiếng cầm. Ngũ Tử Ngang nhíu mi, theo cảm giác quen thuộc mà tìm được hỏa thạch, sau đó thắp sáng toàn bộ ngọn nến trong phòng, hắn lấy khăn lau mồ hôi, rồi mới tiến vào nội thất. Người ngồi bên giường đang rũ mắt xuống, ngón tay vô thức gảy cầm, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó. Ngũ Tử Ngang tiến đến vài bước, đưa tay đặt lên thân cầm, rồi mở miệng, “Hoàng Thượng.”

Tim bỗng dung rung động. Tân Ca đột nhiên ngẩng đầu lên, trước mắt là khuôn mặt quen thuộc mà hắn luôn quyền luyến. Người nọ lấy ra chiếc cầm đặt trên đùi của hắn, vừa cười vừa nói với hắn, “Hoàng Thượng, ta đến muộn, ngài phạt ta đi.”

“Vì sao ta phải phạt ngươi?” Quá độ kinh ngạc mà Tân Ca đã quên cả cách xưng hô.

“Hoàng Thượng không phạt thì ta an tâm.” Ngòi xuống bên cạnh Tân Ca, Ngũ Tử Ngang ngửi được hương thơm của rượu, hắn hỏi một cách vô lại, “Hoàng Thượng, ly rượu này, ta có thể uống một ngụm được hay không? Bên ngoài rất lạnh.”

“Uống đi.” Tân Ca ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đang tươi cười kia, không thể tin được người này lại đến đây, trong đêm trù tịch lại đến đây! Khi hắn nhìn thấy người nọ ngồi đầu uống cạn ly rượu còn lại một nửa của hắn, thì tim của hắn đập mạnh vài cái, sắc mặt cũng trở nên nóng rần, hắn vừa mới uống bằng chiếc ly kia.

Uống cạn ly rượu, người nọ thỏa mãn thở ra một hơi, lại lớn mật rót thêm một ly, tiếp tục ngồi đầu uống cạn. Lúc này mới buông xuống ly rượu, rồi chà xát đôi tay, “Thật ám. Ta tìm mãi mới thấy Hoàng Thượng. Vốn tưởng rằng Hoàng Thượng ở Đông Noãn Các, ta đến đó nhưng không gặp. Công công ở Đông Noãn Các bảo rằng Hoàng Thượng đi ngự hoa viên, lòng ta suy nghĩ trời lạnh như thế, lại là ban đêm, Hoàng Thượng đi ngự hoa viên làm gì? Như vậy sẽ bị rét công. Ta lại nhanh chân chạy ra ngự hoa viên, kết quả là ngay cả bóng dáng của Hoàng Thượng cũng không nhìn thấy. Sau đó ta lại suy nghĩ một chút rồi đến tẩm cung của Hoàng Thượng, vẫn không thấy ngài. Cuối cùng mới nghĩ đến Nhân Tâm Đường, đến đây để tìm thử, không ngờ Hoàng Thượng quả thật ở trong này. Lần tới nếu ta tìm không thấy Hoàng Thượng thì cứ trực tiếp đến Nhân Tâm Đường là được.” (đang kể công àh o_o)

Người đang liên mồm giải thích lại đột nhiên có thêm một cái noãn lô trong tay, Ngũ Tử Ngang quay đầu rồi cười một cách ngây ngô. Tân Ca nghiêng mặt đi, không muốn nhìn vào dung nhan sẽ khiến hắn chìm đắm, làm cho hắn giờ khắc này rất muốn hôn lên khuôn mặt đó, “Không phải bị lạnh hay sao? Sưởi ấm đi.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười rồi buông xuống noãn lô, sau đó lại lặng lẽ vừa cười vừa nói, “Hoàng Thượng ban thêm cho ta mấy ly Lộc Nhi tửu, thì ta lập tức sẽ được sưởi ấm.”

Tên lưu manh này. Vì người nọ đến gần mà bên tai của Tân Ca trở nên ửng hồng, hắn áp chế nội tâm đang rung động, bảo trì bình tĩnh rồi lên tiếng, “Rượu ngay bên cạnh, người còn muốn trẫm phải châm rượu cho người hay sao?”

“Không dám không dám, cứ để ta, để ta là được.” Cầm lấy noãn lô đặt lại vào tay của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nâng lên bình rượu và ly ngọc, đang muốn châm rượu thì hắn lại đặt trở về. Tân Ca khó hiểu nhìn hắn, chợt nghe

đối phương mở miệng, “Hiện tại nâng cốc uống xong, đến lúc thức ăn dâng lên, không có rượu thì sẽ thiếu hương vị.”

“Thức ăn?” Tân Ca ngẩn người.

Ngũ Tử Ngang quay sang, vẻ mặt khoe khoang, “Hoàng Thượng, một lát ngài ném thử tay nghề của ta, tuyệt đối ngon hơn so với ngự trù.”

Người này lại tự tay nấu nướng cho mình....ngay trong đêm trù tịch. Sắc mặt của Tân Ca trở nên cực kỳ nhu hòa, khoe miệng thản nhiên nở một nụ cười, “Ngươi đừng ở đây mà Vương bà mại qua, chờ trẫm ném thử rồi hẵn nói.” Trong lòng thật ám, thật ngọt. (Vương bà mại qua = mèo khen mèo dài đuôi)

Hoàng Thượng rốt cục cũng mỉm cười, nỗi phiền muộn trong lòng của Ngũ Tử Ngang cũng tan theo mây khói. Hắn lặng lẽ cười hai tiếng, rồi quẹt quẹt cái mũi, “Ta còn tưởng Hoàng Thượng một khi cao hứng sẽ ban cho ta thêm hai ly Lộc Nhi tửu.”

Tân Ca đứng dậy rồi bước ra ngoài, lạnh lùng nói, “Kỳ hạn tiến công của Lộc Nhi quốc phải chờ đến tháng tám. Trong cung chỉ có hai mươi lăm hũ, hai mươi hũ sẽ dùng cho lễ thành thân của ngươi, còn lại năm hũ, nếu ngươi uống hết một hơi thì chỉ có thể chờ đến tháng tám.”

“Hoàng Thượng!” Ngũ Tử Ngang kinh hãi, nhưng Hoàng Thượng đã bước ra ngoài. Hắn vội vàng đuổi theo, yết hầu cương cứng đến phát đau, Lộc Nhi tửu trong cung đều là Hoàng Thượng để dành cho hắn, còn ban cho ngày thành thân của hắn!

Ra ngoài, không ngờ những ngọn nến ở gian ngoại đều được thắp sáng, Tân Ca ngồi xuống nhuyễn tháp, “Khi tất yếu là lúc trẫm sẽ cấp thể diện cho ngươi. Người muốn làm một quyền thần có thể tài cán phân ưu vì trẫm sẽ rất khó. Sau khi ngươi thành thân, khắp thế lực trong triều sẽ cực lực lôi kéo ngươi. Trẫm không có thái tử nối dõi, An Lăng Vương bị lưu đày đến Biện An nhất định như hỏa đói rình mồi vào ngôi vị thái tử. Trưởng tôn của hắn năm nay đã mười tuổi. Tiên Hoàng mệnh hắn cả đời không được nhập kinh, nhưng nếu trẫm không có thái tử nối dõi, mặc dù hắn đã là thứ dân, thì

các đại thần trong triều chắc chắn sẽ liệt con cháu của hắn vào hàng tuyển chọn cho ngôi vị thái tử.”

Áp chế chấn động xuống đáy lòng, Ngũ Tử Ngang ngồi đối diện với Hoàng Thượng, nói một cách nghiêm túc, “Lúc trước An Lăng Vương mưu đồ đoạt vị, Tiên Hoàng nể hắn cùng là thân huynh đệ, hơn nữa Tiên Hoàng cũng chỉ có một mình hắn là huynh đệ, cho nên mới giáng hắn làm thú dân rồi lưu đày đến Biện An. Mười mấy năm qua, về phía An Lăng Vương thì thật ra vẫn rất yên ổn. Hoàng Thượng không cần nhắc đến việc cho An Lăng Vương hồi kinh hay sao?”

Tần Ca lắc đầu, “Trẫm sẽ không làm việc dồn sói vào nhà. An Lăng Vương nếu có thể tiếp tục yên ổn, trẫm coi như không có người thúc thúc này, để cho hắn ở Biện An an hưởng lúc tuổi già. Còn huyết mạch của hắn thì trẫm không thích. Trẫm cũng tuyệt đối không giao ngôi vị thái tử cho bọn họ.” Nói xong, Tần Ca nhìn thật sâu vào mắt của Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang nhất thời kinh hãi, “Hoàng Thượng....” Chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn?

“Sau khi thành thân, mau sinh một tiểu nam hài.”

Trong nháy mắt, đầu óc của Ngũ Tử Ngang trở nên trống rỗng, Hoàng Thượng muốn!

Tần Ca hơi nhếch lên khéo môi, “Trẫm sẽ đích thân giáo huấn thái tử, như vậy có thể kế thừa đế vị của trẫm.”

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang quỳ xuống, “Thần....không thể ưng thuận...” Hai tay cầm lấy tay của Tần Ca, đôi mắt rung lè, “Thần vô đúc vô năng, há có thể....Hoàng Thượng, không được, không được....”

Tần Ca nắm chặt bàn tay ấm áp của Ngũ Tử Ngang, cúi đầu ghé vào tai hắn rồi nhỏ giọng, “Trẫm nói được là được. Tử Ngang, làm một quyền thần có thể tài cán phân ưu vì trẫm, đợi trăm năm sau, người phải thay trẫm trợ giúp tân hoàng, khiến hắn có thể tiếp tục làm cho Đại Đông hưng thịnh.”

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang cúi đầu kề sát vào bàn tay lạnh lẽo của Hoàng Thượng, liên tục lắc đầu, “Hoàng Thượng, không

được....Thần....”

“Chủ ý của trẫm đã định.” Tân Ca nói một cách kiên quyết. Giọt lệ của Ngũ Tử Ngang dừng trên bàn tay lạnh lẽo của Tân Ca, hâm nóng tâm can của hắn.

“Hoàng Thượng,” Ngũ Tử Ngang ngẩng đầu, trong mắt cũng là kiên quyết, “Đợi Hoàng Thượng bách niên, có thể cấp một chỗ cho thần ở bên chân của Hoàng Thượng được không? Thần sẽ để cho người ta hỏa thiêu, rồi đem xương cốt của thần bỏ vào một cái hũ đặt ở nơi đó. Thần cũng là quyền thần của Hoàng Thượng, làm sao có thể rời khỏi Hoàng Thượng?”

Đôi mắt của Tân Ca trở nên loang loáng, đó là hốc mắt ướt át tạo thành. Hầu kết nhấp nhô lên xuống, hắn không trả lời, chỉ là chậm rãi gật đầu. Đến khi hắn có thể bình tĩnh mở miệng thì chỉ nói, “Không cần thiêu thành tro. Lặng cảm của trẫm không thiêu chỗ để đặt thêm một cái quan tài.”

Ngũ Tử Ngang ngưỡng đầu, mỉm cười khúc khích, “Như vậy là tốt nhất, kỳ thật thần rất muốn được toàn thây, chỉ sợ Hoàng Thượng không cho.”

“Lưu manh.” Rút tay ra, Tân Ca dựa vào nhuyễn tháp, “Đứng lên đi.”

“Ân.” Ngũ Tử Ngang nhanh chóng đứng lên rồi an tọa, lau mặt một chút, tuyệt đối không vì mới vừa luồng cuồng mà trở nên thẹn thùng. Hắn rót đầy ly rượu, thỏa mãn uống một ngụm, sau đó lên tiếng, “Kim triêu hưu tửu kim triêu túy, uống hết Lộc Nhi tửu thì ta cùng Hoàng Thượng uống trà là được.” (Kim triêu hưu tửu kim triêu túy, minh nhật sầu lai minh nhật ưu = hôm nay có rượu ta say đắm, ngày mai sầu tới mặc sầu trôi)

Tân Ca nhéch khéo môi, “Trà của trẫm cũng không ủy khuất ngươi.”

Da mặt của Ngũ Tử Ngang rất dày nên liền gật đầu, “Mấy ngày không uống trà của Hoàng Thượng, ta rất là nhớ.”

“Lưu manh.”

Trong lòng của Ôn Quέ cuối cùng cũng dễ chịu. Nhìn thấy Hoàng Thượng và Vương gia ăn ngon miệng, uống thoải mái, chính hắn cũng nhịn

không được mà cảm thấy vui lây. Nếu đêm nay Vương gia không đến, sau này hắn mà gặp Vương Gia thì nhất định sẽ oán thầm vài câu. May mắn Vương gia vẫn là Vương gia, trong lòng vẫn nhớ Hoàng Thượng. Thấy mình không còn nhiệm vụ để làm, Ôn Quê buông xuồng tấm rèm che, đóng cửa lại, để cho Hoàng Thượng và Vương gia yên tĩnh với nhau.

Khi ở cùng với Ngũ Tử Ngang, Tân Ca không uống rượu, nhiều lăm cung chỉ hai ly. Hắn không dám làm cho bản thân mình bị say, rượu vào nói lời chân thật, hắn sợ nếu mình bị say thì sẽ bất cẩn nói ra hoặc tiết lộ chuyện bí mật dưới đáy lòng. Bất quá nhìn bộ dáng thỏa mãn của Ngũ Tử Ngang, cho dù không uống rượu thì hắn cũng đã cảm thấy say.

“Đêm trừ tịch mà ngươi tiến cung, người trong nhà không mất hứng hay sao?” Quá đêm ba mươi, lúc này Tân Ca mới hỏi.

Ngũ Tử Ngang lắc đầu. “Ta định cùng cô nãi nãi ăn một chút thì mới tiến cung. Kết quả là sáng sớm cô nãi nãi đã gọi ta đến bên cạnh nàng, bảo rằng long ân của Hoàng Thượng đối với Ngũ gia như biển cả, vì vậy bảo ta buổi tối tiến cung cùng Hoàng Thượng đón tất niên. Cô nãi nãi đã nói như thế thì ta sẽ không lưỡng lự. Buổi tối kính cô nãi nãi một ly rượu, trò chuyện với nàng hai ba câu thì liền chạy nhanh đến đây. Ta hồi kinh là vì Hoàng Thượng, làm sao có thể để cho Hoàng Thượng đón tất niên một mình ở trong cung?”

Tâm tình rất tốt, vì vậy Ngũ Tử Ngang uống hơi nhiều một chút, “Hoàng Thượng, mấy ngày trước ta không được gặp Hoàng Thượng, buổi tối ngủ không thấy ngon. Nếu không nhớ lời của Hoàng Thượng, thì ta đã sớm quét đám người đến Vương phủ ra khỏi cửa rồi.”

Tân Ca buông đôi đũa xuống, giữ lại tay của Ngũ Tử Ngang, “Đừng uống nữa, ngươi say rồi.”

“Hoàng Thượng, ngài để cho ta uống đi.” Ngũ Tử Ngang lại ngửa đầu uống cạn một ly rồi lau miệng, “Hoàng Thượng, trong lòng của ta rất phiền muộn.”

Tân Ca nhíu mày, “Phiền muộn cái gì?”

Ngũ Tử Ngang lảo đảo đứng lên, đi đến bên cạnh Hoàng Thượng rồi ngồi xuống, râu rի nói, “Mỗi khi nghĩ đến việc thành thân, sau này buổi tối ta sẽ không thể tiến cung, trong lòng liền cảm thấy phiền muộn.”

Tần Ca chấn động, nhìn người đang uống rượu, tay hắn nhẹ nhàng đụng phải bàn tay của người nọ, “Dù sao trẫm cũng không cần người bồi bạn hàng ngày. Thỉnh thoảng tiến cung một lần cũng được. Một tháng có hai ba buổi tối ở trong cung, như vậy cũng không tính là vắng vẻ Vương phi.” Trong lòng đột nhiên có loại cảm giác yêu đương vụng trộm, lòng ngực đập rất nhanh, cũng có một chút râu rի

“Hoàng Thượng.” Ngũ Tử Ngang theo bản năng, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo đang chạm vào tay của mình, hắn mạnh mẽ dùng sức, đem Tần Ca kéo vào lòng rồi ôm chặt, sau đó mới vùi đầu vào cổ của Tần Ca, không hề phát hiện người đang ở trong lòng đang mở to hai mắt, hô hấp bất ổn, “Hoàng Thượng, thần ở Lương Châu....rất nhớ Hoàng Thượng....rất nhớ.....Nhưng Hoàng Thượng....lại không để ý đến thần....”

Tần Ca rùng mình, hơi thở nóng rực phả vào bên cổ làm cho thân thể của hắn cũng trở nên thiêu đốt. Hắn bị Tử Ngang ôm, bị Tử Ngang ôm....đáy lòng đang run rẩy, trong đầu của Tần Ca hiện lên một ý niệm lớn mật. Đưa tay cầm lấy ly rượu, hắn thấp giọng nói, “Tử Ngang, uống thêm một ly.”

Ngũ Tử Ngang mê man ngẩng đầu, không đưa tay tiếp nhận, mà trực tiếp uống cạn ly rượu từ tay của Tần Ca. Đôi tay của hắn ôm chặt lấy Tần Ca, thậm chí còn đưa tay sờ lấy bàn tay mà Tần Ca đang cho hắn uống rượu.

Đứng dậy rồi đem Ngũ Tử Ngang đặt dưới thân, Tần Ca vứt bỏ ly ngọc, lấy qua bình rượu, “Tử Ngang, uống thêm một ly.” Ngũ Tử Ngang hé miệng, chỉ chốc lát thì hơn một nửa bình Lộc Nhi tửu đã trôi xuống bụng của hắn. Ngũ Tử Ngang hoàn toàn say khướt, cho dù Tần Ca gọi hắn như thế nào thì hắn cũng không lên tiếng trả lời, nhưng lại không ngừng lẩm bẩm, “Hoàng Thượng....thần tuyệt đối sẽ không....phản bội Hoàng Thượng....Hoàng Thượng, đừng....lạnh nhạt với thần nữa....”

Tần Ca nâng Ngũ Tử Ngang dậy, giọng nói đầy mị hoặc, “Tử Ngang, ngươi say, để trẫm dùi ngươi lên giường.”

“Hoàng Thượng....đừng lạnh nhạt với thần...” Ngũ Tử Ngang loạng choạng bước đi, được Tân Ca dìu lên giường, rồi mới buông rèm xuống.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, đừng lạnh nhạt với thần....” Nằm trên giường, Ngũ Tử Ngang nắm lấy tay của Tân Ca, xoay người đem Tân Ca đặt dưới thân, thần sắc trở nên kích động, “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng....Thần ngô....” Cái miệng của hắn bị chặn lại.

Ngũ Tử Ngang không giãy dụa, nhắm mắt lại, khi tâm tư đang định trệ thì hắn chạm phải thứ gì đó vừa ám áp vừa thơm mát, lập tức theo bản năng há mồm ngoặc lấy, rồi mới tận tình hấp thu sự ngọt ngào khiến người ta say mê.

“Tử Ngang....” Một ngũ thanh phiêu lãng như được truyền đến từ nơi chân trời, làm cho nhiệt huyết của hắn dâng trào, khơi dậy thú tính của hắn. Hắn thiết tha khao khát cơ thể lạnh lẽo ở dưới thân. Trong cơn say khuất, hắn căn bản không biết chính mình đang làm ra một chuyện đại nghịch bất đạo, đủ để bị tru di cửu tộc. Hắn xé nát xiêm y của Tân Ca, đưa tay tiến vào bên trong nội y.

Ngoại trừ mỗi khi lâm triều thì thường ngày Tân Ca sẽ không mặc long bào hoàng kim rườm rà. Long bào với hoa văn hình rồng màu phấn trắng bị người nọ xé nát rồi ném sang một bên, Tân Ca không hề tức giận mà còn chủ động nghênh đón. Có lẽ hắn chỉ có lúc này mới có thể cùng Tử Ngang thân cận. Có được lần đầu tiên của Tử Ngang trước khi thành thân, cũng là lần đầu tiên của hắn! Tân Ca thoát hạ y phục của Ngũ Tử Ngang, mặc cho bàn tay của Ngũ Tử Ngang đang di chuyển một cách khiếm nhã trên người của mình. Bản thân trên của hắn rất nhanh cũng đã xích lõa, người say rượu đang hôn lên thân thể của hắn, thậm chí còn dùng tay vuốt ve.

“Tử Ngang...ôm ta...” Tiếng nói thì thầm của Tân Ca như một loại rượu mạnh, Ngũ Tử Ngang hoàn toàn chìm đắm theo bản năng của mình, hắn kéo xuống tiết khố của Tân Ca, làm cho Tân Ca hoàn toàn xích lõa hiện lên trước mắt, sau đó mới thoát hạ hai lớp xiêm y của mình ra, rồi nằm lên người của Tân Ca.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng....đừng lạnh nhạt với thần....thần không hề muốn làm Lương Vương...” Vẫn không ngừng lẩm bẩm, Ngũ Tử

Ngang chỉ nhớ rõ phải cố gắng lấy lòng người dưới thân. Bất kính hôn xuống thân thể vừa ám áp vừa lạnh lẽo, bàn tay lướt qua da thịt mịn màng, rồi mới quyến luyến vuốt ve thân thể khiến người ta phải mê loạn.

Tần Ca đã sớm hưng phấn, giờ khắc này hắn cơ hồ muốn khẳng định là Tử Ngang yêu hắn. Ôm chặt đầu của Ngũ Tử Ngang, làm cho Ngũ Tử Ngang lưu lại hôn ấn trên người của mình, Tần Ca giang chân ra, để cho Ngũ Tử Ngang vuốt ve. Ngũ Tử Ngang cũng hưng phấn như hắn, điều này làm cho hô hấp của hắn càng thêm bất ổn. Yếu ót tinh xảo đột nhiên bị đối phương cầm lấy, Tần Ca ngửa đầu rên rỉ. Tiếng rên của hắn càng kích thích Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang khó chịu muốn gầm lên, cúi đầu xuống phía dưới, không hề nghĩ ngợi mà ngậm lấy dục vọng dâng trào của Tần Ca vào miệng.

“Tử Ngang, Tử Ngang, Tử Ngang...” Chỉ mân mê ngậm lấy một chút mà Tần Ca liền phát tiết. Trong một khắc thất thần, hắn tựa hồ nghe thấy một tiếng nuốt ực, rồi có người lẩm bẩm một câu, “Thật ngon.” Tiếp theo, một vật nóng rực đặt phía sau hậu nhụy của hắn, chưa để cho hắn kịp chuẩn bị thì hỏa long đã mạnh mẽ cưỡng ép nụt ra nhụy hoa, kêu gào muôn tiến vào.

Cảm giác đau đớn vì bị xé rách càn quét Tần Ca, nhưng hắn lại mỉm cười, nụ cười kia ở trong mắt người say lại kinh diễm mỹ lệ đến như vậy. Người say ngơ ngác nhìn nụ cười phù dung sớm nở tối tàn chỉ trong nháy mắt liền biến mất, kìm lòng không đậu mà cúi đầu hôn lên nụ cười đó, hỏa long tạm dừng trong khoảnh khắc rồi lại tiếp tục tiến vào.

Ngũ Tử Ngang nghĩ rằng mình đang ở trong mộng, hắn mơ thấy mình đang làm chuyện đại nghịch bất đạo, một giấc mộng khi tỉnh lại sẽ bị chém đầu. Vì sao hắn lại mơ thấy hắn hoan ái với Hoàng Thượng, thậm chí còn mơ thấy mình nuốt lấy long tinh của Hoàng Thượng?

Có máu loãng bôi trơn khiến cho hỏa long sau vài lần chuyển động thì trở nên thông thuận hơn rất nhiều. Sắc mặt đau đớn mức tái nhợt, nhưng Tần Ca vẫn kích động mà ôm lấy Ngũ Tử Ngang, thúc giục Ngũ Tử Ngang tiến nhập trong cơ thể của mình. Thật giống như nữ tử đêm tân hôn bị trượng phu cướp đi lần đầu tiên, đau nhưng lại hạnh phúc. Nghĩ đến việc Tử Ngang ở trong cơ thể hắn, khát vọng đã từ rất lâu, lúc này Tần Ca thầm nhớ kỹ nỗi đau này. Trước khi Tử Ngang thành thân thì hắn đã có được Tử Ngang.

Thân mình của hắn đều vì cực độ khát vọng mà nỗi đau đang giày vò thân thể lại hóa thành hạnh phúc ngọt ngào.

“Tử Ngang, nhanh lên, nhanh lên nữa!” Chiếc giường tựa hồ không chịu nổi sức nặng, nhưng Tân Ca lại cảm thấy vẫn chưa đủ.

“Hoàng Thượng!” Ngũ Tử Ngang thát thần rống lên một tiếng, sau vài cái va chạm thật mạnh, động tác của hắn chậm lại rồi thân thể nhất thời quy xuống, ngã lên người Tân Ca.

Ôm lấy thân thể đầy mồ hôi của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca thật lâu vẫn chưa thể bình ổn, rốt cục hắn đã có được Tử Ngang, hắn lại có được Tử Ngang dễ dàng như thế.

Trên mặt là nụ cười khiến người ta lóa mắt, Tân Ca chậm rãi hôn lên mặt, lên môi của Ngũ Tử Ngang. Đó là một cách không tệ, sau này hắn sẽ càng có nhiều cơ hội có được Tử Ngang, đây là bí mật của hắn, là một bí mật nhỏ mà lại ngọt ngào. Người nằm trên thân của hắn đã cất lên tiếng ngáy, lúc này Tân Ca mới phát hiện có một nơi khiến người ta thấy thiện đang rất đau. Tử Ngang vẫn còn ở trong cơ thể của hắn, chưa rời khỏi. Nghĩ đến nam tính của Tử Ngang ở trong cơ thể của mình, đáy lòng của Tân Ca rung động, nếu hắn là nữ tử, tối nay e rằng sẽ thụ thai.

“Hoàng Thượng...”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi khẽ của Ôn Quέ, Tân Ca nhíu mi.

“Hoàng Thượng, ngài có ổn không? Có muôn nô tài vào trợ giúp hay không?”

Ôn Quέ biết mình không nên tiến vào, lại càng không nên lên tiếng, nhưng hắn vẫn ôm quyết tâm có thể bị Hoàng Thượng chém đầu mà tiến vào, hắn cảm thấy lúc này hắn nên giúp đỡ Hoàng Thượng.

Sát khí trong lòng của Tân Ca vừa mới dâng lên thì lập tức tan biến, hắn thấp giọng nói, “Đến giúp trãm kéo Tử Ngang ra, không được để cho hắn phát hiện.”

“Dạ.” Không vén màn lên mà chỉ chui vào. Nhìn thấy hai người còn dây dưa trên giường, Ôn Quέ chỉ hơi sững sốt một chút. Trước tiên nâng Lương Vương dậy rồi đỡ qua một bên, hắn nghe thấy Hoàng Thượng kêu rên một tiếng. Hắn không dám tùy tiện mà chỉ nhỏ giọng nói, “Hoàng Thượng, nô tài đi lấy nước ấm.”

“Ừm.”

Khi Ngũ Tử Ngang rời khỏi thi khẽ động vào vết thương trong cơ thể của Tân Ca, lúc này hắn quả thật cần có người giúp đỡ. Hắn không sợ Ôn Quέ biết tâm tư của hắn, có lẽ Khổng Tắc Huy cũng đã nhận ra. Hai người bọn họ biết cũng tốt, có một số việc hắn quả thật cần phải có người giúp hắn, tỳ như giờ khắc này.

Ôn Quέ nhanh chóng bung đến nước ấm, sau khi giúp Hoàng Thượng rửa sạch thì hắn lại mang đến một bộ xiêm y sạch sẽ, “Hoàng Thượng, ngài ra ngoài nghỉ ngơi một chút, nơi này giao cho nô tài.”

Tân Ca gật đầu, hắn miễn cưỡng vịn vào Ôn Quέ để đứng dậy, quay đầu nhìn người đang chìm vào giấc mộng, hắn nhịn không được mà nở nụ cười.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 18

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu đau như muôn nứt ra, Ngũ Tử Ngang vừa rên rỉ vừa ôm lấy đầu, thật đau. Chậm rãi trở mình, đột nhiên động tác của hắn dừng lại, hai mắt mở to, lập tức ngồi dậy, nhìn sang bên giường, trông không. Mồ hôi lạnh trào ra, tim đập kịch liệt. Tối hôm qua, tối hôm qua....Vội vàng xốc chăn lên, hắn vẫn mặc y phục đầy đủ, vật ngoại bào có một chút xộc xệch nhưng bất quá coi như chính tề. Hắn lại khẩn trương sờ xuống tiết khố, sạch sẽ, không giống như đã làm ra một việc đại nghịch bất đạo. Nhưng mà....thở gấp gáp, Ngũ Tử Ngang đem hết thảy chăn bông xốc lên, sờ soạng đệm giường, phía trên vẫn khô mát, chỉ có một chút lộn xộn, nhưng rất giống như khi hắn đi ngủ thì đã đạp bừa bãi.

Chẳng lẽ thật sự là nằm mơ? Ngũ Tử Ngang tiếp tục khẩn trương che lại tiết khố, kín ức mơ hồ dũng mãnh ùa về, hắn lại trở nên....cương cứng. Chuyện này là sao, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì sao hắn lại loáng thoảng nhớ đến đêm qua, hắn đã....với Hoàng Thượng. Liếm liếm môi, cơ hồ là trong miệng còn lưu lại hương vị của long tinh, nhưng trên người và trên giường không có dấu vết hoan ái. Hai tay che đầu, Ngũ Tử Ngang cố hết sức ngẫm lại đêm qua rốt cục hắn có làm gì hay không, nhưng chỉ có một hình ảnh mơ hồ — hắn hôn Hoàng Thượng, vuốt ve Hoàng Thượng, ăn Hoàng Thượng....A a a, mơ hồ ở chỗ nào, rõ ràng là chân chân thật thật! Nhưng hắn lại cảm thấy không chân thật, nếu hắn làm chuyện kia với Hoàng Thượng, thì hiện tại sẽ không phải bộ dạng như vậy a. Đúng rồi! Hoàng Thượng!

Bất chấp đã xuyên y chỉnh tề hay chưa, Ngũ Tử Ngang mang chân đất xông ra ngoài, mà gian ngoại có một người đang ngồi khiến cước bộ của hắn bất thình lình đứng sững lại, “Hoàng, Hoàng Thượng....” Tim của Ngũ Tử Ngang như muốn nhảy ra ngoài, vật ở giữa hai chân vẫn có xu thế tiếp tục ngóc đầu dậy, hắn khẩn trương áp chế bản thân.

Người ngồi trên nhuyễn tháp hơi thoảng ngang đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, “Hôm nay không cần thương triều, ngươi vội cái gì? Ngay cả hài cũng không mang.”

Ngũ Tử Ngang cúi đầu nhìn xuống, làm sao bản thân có thể ăn mặc bất chỉnh, chân không mang hài mà lại xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng! Hắn hoảng hốt xoay người tiến vào phòng ngủ, không nhìn thấy nụ cười thản nhiên của người đang ngồi phía sau.

Nhanh chóng mặc lại y phục chỉnh tề, Ngũ Tử Ngang ra khỏi phòng ngủ, Ôn Quế đã bưng đến chậu nước cho hắn rửa mặt. Sau khi rửa mặt xong thì hắn ngồi xuống bên cạnh Hoàng Thượng, trên bàn đặt điểm tâm nóng hổi, nhưng hắn làm sao còn có khẩu vị đói ăn, hắn vội vàng muôn biết đêm qua hắn có làm chuyện đại nghịch bất đạo với Hoàng Thượng hay không.

“Còn ngây người làm cái gì?” Tân Ca cầm lấy một chén cháo, múc một muỗng rồi chậm rãi húp vào. Tâm tư của Ngũ Tử Ngang vẫn bất an, hắn cũng cầm lên chén của mình, ánh mắt dừng trên người Hoàng Thượng. Vì sao hắn có cảm giác khí sắc của Hoàng Thượng không tốt lắm? Chẳng lẽ là đêm qua? Ngũ Tử Ngang húp vào một muỗng cháo nhưng nuốt cũng không trôi, hắn lại nghĩ đến long tinh của Hoàng Thượng. (o_o chẳng lẽ ngon hơn sao)

Thấy Hoàng Thượng chuyên tâm húp cháo mà không bận tâm đến hắn, có tật giật mình, Ngũ Tử Ngang nuốt xuống muỗng cháo trong miệng rồi cẩn thận mở miệng, “Hoàng Thượng...Đêm qua...”

Tân Ca bình tĩnh ngang đầu, trong mắt mang theo tức giận, “Đêm qua? Đêm qua ngươi uống say bí tỉ, trãm và Ôn Quế đều không ngăn nổi ngươi.”

Ôn Quế đứng bên cạnh nhìn Vương gia, bộ dáng muốn cười lại không dám cười, nhưng trong lòng của hắn lại khổ sở vì Hoàng Thượng, nói ra lý do thoái thác đã chuẩn bị từ sớm, “Vương gia, tối hôm qua ngài uống quá nhiều, liên tục ồn ào, nếu không phải Nhân Tâm Đường cách biệt với bên ngoài, thì e rằng Vương Gia đã khiến tất cả những người trong cung đều phải đến đây.”

Ngũ Tử Ngang lặng lẽ cười gượng hai tiếng, trong đầu vẫn là cảnh xuân kiều diễm đêm qua. Hắn buông chén xuống, nói một cách thận thùng, “Tôi hôm qua ta....luồng cuồng...” Chẳng lẽ chỉ là mộng thôi sao? Ngũ Tử Ngang vừa thở phào vừa cảm thấy có một chút rầu rĩ trong lòng. Hóa ra chỉ là mộng a, vì sao hắn lại mơ thấy giấc mộng như vậy? Chẳng lẽ hắn đối với Hoàng Thượng....Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu thì hắn lập tức trở nên kinh hãi, sắc mặt cũng trở nên dị thường khó coi.

Vẫn đang chăm chú nhìn Ngũ Tử Ngang, thần sắc của Tân Ca trở nên âm trầm, sau đó xoay mặt qua rồi thản nhiên nói, “Uống rượu nhiều tổn hại sức khỏe. Ở trước mặt trẫm thì không sao, nhưng ở bên ngoài, trước mặt người khác thì có thể làm mất thân phận của ngươi.”

“Hoàng Thượng giáo huấn chí phải, ta sẽ nhớ kỹ.” Vì ý niệm trong đầu của mình mà kinh hãi, Ngũ Tử Ngang vội vàng bưng lên chén cháo rồi tiếp tục ăn.

Hóa ra chỉ là bản năng của nam nhân khi Tử Ngang bị say mà thôi, không liên quan đến tình yêu. Tân Ca nhận ra vì sao Ngũ Tử Ngang lại bị dọa đến mức nhảy dựng lên, vì sao sắc mặt lại trở nên khó coi. Tân Ca tự giễu trong lòng, hắn làm sao lại quên Tử Ngang không phải loại người yêu thích nam tử, thích nam nhân nằm dưới thân của mình. Hoàn mỹ không chế biểu tình trên mặt, Tân Ca dị thường bình tĩnh húp xong chén cháo rồi chậm rãi đứng dậy, Ôn Quế lập tức tiến lên.

“Mùng một sẽ có nhiều người đến Lương Vương phủ. Dùng xong bữa sáng thì quay về đi. Người có thể bồi bạn với trẫm vào đêm trù tịch thì trẫm đã thấy vui. May ngày tắt niên này người nên ở cùng lão phu nhân, cũng nên viếng thăm Liễu phủ.” Nói một cách thản nhiên, Tân Ca chậm rãi đi ra Nhân Tâm Đường, bỏ lại Ngũ Tử Ngang vẫn còn đang ngơ ngác.

Cho đến khi đi xa, dưới chân của Tân Ca mới mềm nhũn, Ôn Quế lập tức đỡ lấy hắn, “Hoàng Thượng!” Khổng Tắc Huy cũng tiến lên đỡ Hoàng Thượng.

“Đến Thụy Phong Hiên” Mới vừa ra súc gắng gượng thì lúc này trên mặt của Tân Ca hoàn toàn mất đi huyết sắc, hai chân cơ hồ đứng không vững.

Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy lập tức dùi Hoàng Thượng đến Thụy Phong Hiên ở cách đây không xa.

Thụy Phong Hiên, Tân Ca với sắc mặt tái nhợt nằm trên giường chật rãi phát tay. Ôn Quέ đem được cao đặt bên cạnh gối của Hoàng Thượng, sau đó buông màn rồi lui xuống. Đóng lại cửa phòng, Ôn Quέ liền che miệng khóc nức nở. Khổng Tắc Huy kéo hắn ra bên ngoài, đóng lại đại môn của Thụy Phong Hiên. Khổng Tắc Huy ôm kiém dựa vào tường, không nói một lời. Ôn Quέ ngồi ở bậc thang thấp giọng khóc thút thít.

Nỗi đau thể xác cũng không bằng nỗi đau tinh thần, chung quy chỉ là mình làm theo ý mình mà thôi. Nếu đã sớm biết thì vì sao lại đau như vậy? Tân Ca cắn chặt khớp hàm, trong mắt không hề có một giọt lệ nào. Đợi đến khi cơn đau giữa hai chân hòa hoãn một ít thì hắn mới thoát ra hạ khô, sau đó dùng được cao thoa vào vết thương. Chuyện này không thể trách người khác, thậm chí hắn không thể trách Tử Ngang, bởi vì Tử Ngang cũng không hề biết. Bất quá hắn chỉ trộm lấy một đêm từ Tử Ngang. Thân là quân vương, chuyện thương tâm nhất chính là không thể dùng quyền hành trong tay mà chiếm lấy người mình thích, bởi vì thích, cho nên không thể. Như vậy cũng xứng đáng để một mình hắn tự gánh chịu.

Phản ứng của Tử Ngang đêm qua làm cho hắn có một chút hy vọng, mà sáng nay Tử Ngang thức dậy thì lại dễ dàng đậm tan giấc mộng của hắn. Hết thảy vẫn trở lại như trước kia, vì sao lại đau? Có lẽ kiếp trước hắn mắc nợ Tử Ngang, cho nên kiếp này phải trả lại. Thôi thôi, không phải đã nghĩ rất kỹ rồi hay sao? Để cho Tử Ngang làm quyền thần của hắn, giáo huấn hài nhi của Tử Ngang thành tân chủ anh minh, hắn có gì mà thất vọng đau lòng. Thôi thôi, bất quá là trở lại như trước kia, ít nhất hắn đã có được Tử Ngang.

Áp chế nỗi đau đang cuồn cuộn trong lòng, hô hấp mang theo hơi nóng, Tân Ca kéo chăn lại rồi mệt ngủ say. Vì không để cho Ngũ Tử Ngang khả nghi nên sáng sớm hắn phải cố gắng chịu đựng, nếu không nhờ nhiều năm bồi dưỡng khả năng lãnh tĩnh, thì hắn căn bản không thể chống cự cho đến lúc ra khỏi Nhân Tâm Đường.

Hoàng Thượng cứ như vậy mà đi, Ngũ Tử Ngang ngơ ngác ngồi trên ghế, thất hồn lạc phách. Hắn tồn thương Hoàng Thượng, hắn có thể khẳng định chính mình đã tồn thương Hoàng Thượng. Mặc kệ đêm qua hắn có làm

ra chuyện đại nghịch bất đạo với Hoàng Thượng hay không, thì cử chỉ mới vừa rồi của hắn đã làm tổn thương Hoàng Thượng. Hung hăng nắm lấy tóc của mình, Ngũ Tử Ngang cắn chặt khớp hàm. Ngũ Tử Ngang a Ngũ Tử Ngang, uổng cho ngươi mỗi ngày đều nói trung thành và tận tâm với Hoàng Thượng, uổng cho ngươi mỗi ngày đều nói lo lắng cho Hoàng Thượng ở một mình tại kinh thành, vậy mà ngươi lại làm cho Hoàng Thượng đau lòng vào ngày tất niên, ngươi thật đáng chết!

Đột nhiên bừng tỉnh, Ngũ Tử Ngang vọt đến trước cửa rồi vội vàng chạy ra ngoài. Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Mặc kệ hắn có tâm tư vốn không nên có với Hoàng Thượng như thế nào, thì tuyệt đối hắn cũng không thể tổn thương Hoàng Thượng. Đối với hắn mà nói, Hoàng Thượng còn quan trọng hơn cả người thân!

Vội vàng chạy đến Đông Noãn Các, thái giám ở đó nói rằng Hoàng Thượng chưa đến, sau đó vội vàng chạy sang tẩm cung Trường Khanh của Hoàng Thượng, thái giám lại nói Hoàng Thượng không ghé qua. Ngũ Tử Ngang phi thường sốt ruột, nhưng hắn lại không thể chạy khắp hoàng cung để tìm Hoàng Thượng, nơi này là hoàng cung không phải Lương Vương phủ. Để không dẫn đến rắc rối, Ngũ Tử Ngang ép buộc chính mình phải bình tĩnh, mượn giấy bút rồi viết lại một lá thư cho Hoàng Thượng, lúc này mới bắt an mà ly khai khỏi hoàng cung.

.....

Tần Ca ngũ thǎng một giấc đến quá buổi trưa mới yếu ớt tỉnh dậy, trên trán có một chiếc khăn, Ôn Quέ ngồi canh bên giường. Thấy Hoàng Thượng tỉnh, Ôn Quέ vội vàng giúp đỡ Hoàng Thượng ngồi dậy, có người bưng đến một cốc nước, là Khổng Tắc Huy. Tần Ca liền để Ôn Quέ giúp mình uống nước, sau đó mới hỏi, “Canh mấy rồi?” Mở miệng mới biết cổ họng đã khản đặc.

Ôn Quέ vội vàng nói, “Đã quá giờ Mùi. Hoàng Thượng, ngài hơi bị sốt, Khổng thông linh đã ra cung hốt thuốc cho ngài, ngài uống xong rồi hắn ngủ tiếp.”

Tần Ca gật đầu, Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy đều là người cẩn thận, hắn cũng không sợ chuyện này sẽ bị tiết lộ ra ngoài. Một lát sau, Khổng Tắc

Huy bưng thuốc đến, Tân Ca uống xong rồi nằm xuống, hạ thân vô cùng đau đớn.

Ôn Quế đem chén thuốc đưa cho Khổng Tắc Huy, nhìn hắn một cái, Khổng Tắc Huy lặng lẽ lui ra. Ôn Quế cẩn thận hỏi, “Hoàng Thượng, để cho nô tài....thoa dược cho ngài.”

Tân Ca giương mắt lên, trong mắt của Ôn Quế là lo lắng và khổ sở. Tân Ca âm thầm thở dài, kết quả người đau lòng cho mình vẫn là Ôn Quế. Hắn gật đầu, nghiêng người qua. Ôn Quế buông màn xuống, rồi cầm lấy lọ dược cao.

Sau khi thoa dược, Tân Ca cảm thấy dễ chịu một chút. Có lẽ là vì chén thuốc mới vừa uống, nên hắn lại nặng nề muôn ngủ. Sắp ngủ thì có người nhẹ giọng nói bên tai của hắn, “Hoàng Thượng, Vương gia xuất cung. Vương gia để lại một phong thư cho Hoàng Thượng.”

Thư? Tân Ca lập tức tỉnh ngủ, tiếp nhận lá thư từ trên tay của Ôn Quế, trong lòng của hắn lại cảm thấy chua xót. Sau khi Ôn Quế rời đi, Tân Ca không mở thư ra, mà lại đem thư đặt dưới gối, sau đó nhắm mắt lại.

Vô tri vô giác trở lại Vương phủ, đứng trước cổng, hung hăng vỗ mặt vài cái. Ngũ Tử Ngang giả vờ như vô sự rồi gó vào đại môn, vừa nghe tin hắn đã quay về, Ngũ Hiến vội vàng chạy ra báo tin cả nhà Liễu Nhiễm đã đến đây. Ngũ Tử Ngang áp ché phiền muộn trong lòng, quay về phòng thay xiêm y, thu gọn một chút rồi mang theo khuôn mặt tươi cười bước ra khỏi phòng. Ngoại trừ hiển lộ bản chất thật sự trước mặt Hoàng Thượng, thì cho dù là đối với người thân, hắn vẫn là Ngũ Tử Ngang ôn nhu dễ gần.

Hứa Ngũ Thị mười tám tuổi được gả cho một cường hào ở bản xứ, khi đó Ngũ gia vẫn chưa thịnh vượng, bất quá chỉ là một gia đình quan lại nhỏ. Tuy rằng khi được gả đi thì nàng là chính thất, nhưng không bao lâu sau thì trượng phu liền thú vào tiểu thiếp, tam phu nhân, tứ phu nhân. Khi Hứa Ngũ Thị ba mươi mốt tuổi thì trượng phu qua đời, không có con nối dõi nên nàng càng mất đi địa vị ở nhà chồng. Ngũ Hạo yêu thương người muội muội duy nhất này, sau đó thuyết phục phụ mẫu đem nàng từ nhà muội muội phu trở về.

Cũng may thê tử của Ngũ Hạo là người thấu tình đạt lý, không cảm thấy bất mãn đối với cách làm của trượng phu. Từ đó về sau, Hứa Ngũ Thị ở trong nhà huynh trưởng, bởi vì vô sinh nên nàng cũng không có tâm tư tái giá. Nàng xem hài tử của huynh trưởng như hài nhi của mình, sau khi huynh trưởng và tẩu tử lần lượt qua đời, nàng thay thế huynh trưởng và tẩu tử chiểu cố ba tiểu hài tử. Tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là nhìn ba đứa hài tử này thành gia lập nghiệp, lưu truyền hương hỏa cho Ngũ gia.

Tuy rằng có một chút bất mãn đối với hành động của Liễu Nhiễm lúc trước, nhưng Hứa Ngũ Thị cũng rất thích Liễu Song. Nàng có thể nhìn ra Liễu Song không giống phụ thân Liễu Nhiễm của mình, Liễu Song là thật lòng thích Tử Ngang nhà bọn họ. Cho nên lúc Liễu Song đến bái niên thì nàng đã nắm lấy tay của Liễu Song mà gật đầu hài lòng. Liễu Song ôn nhu hòa nhã, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, gả cho Tử Ngang rất xứng đôi vừa lứa. Sau này Tử Anh và Tử Hoa thành thân, thì Liễu Song cũng sẽ là một đại tẩu hiếu chuyện. Ngay cả sau này Tử Ngang muôn nạp thiếp thì Liễu Song có lẽ cũng sẽ không ngăn cản. (bái niên = chúc tết)

“Cô nãi nãi, ta đã trở về.” Vừa vào phòng thì nhìn thấy cô nãi nãi đang nắm tay của Liễu Song, Ngũ Tử Ngang lập tức lên tiếng.

Hứa Ngũ Thị liền cười ha ha rồi ngoắc tay, “Ngươi đã trở về. Song nhị đợi ngươi được một lúc rồi đây.”

“Tử Ngang ca.”

“Song muội, Liễu thúc, Liễu di, Vân Phi.” Lần lượt chào từng người của Liễu gia ở trong phòng, Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh cô nãi nãi rồi mỉm cười, “Đêm qua ta uống rượu với Hoàng Thượng hơi nhiều một chút, cho nên quay về muộn.”

Trong mắt của Liễu Nhiễm hiện lên thần sắc vui mừng, “Thùa dịp tất niên, tiến cung nhiều một chút là chuyện tốt. Lúc này Hoàng Thượng lưu lại vương vị của ngươi, nhưng trong triều vẫn có nhiều người rất bất mãn. Người có thể đứng vững ở kinh thành hay không thì còn phải nhìn ý tứ của Hoàng Thượng.”

“Liễu thúc yên tâm, việc này ta hiểu rõ.” Nói là nói như thế, nhưng Ngũ Tử Ngang cũng không thích đem việc tiến cung bồi bạn cùng Hoàng Thượng để gắn liền với địa vị của mình, chuyện này làm hắn cảm thấy không thoải mái, hắn lập tức chuyển đề tài, “Cô nãi nãi, để ta phân phó với Ngũ Huyền, đêm nay Liễu thúc, Liễu di, Song muội và Vân Phi ở lại phủ cùng dùng bữa.”

“Hảo hảo.” Hứa Ngũ Thị cười ha ha rồi nói, “Không bằng thửa dịp hôm nay quyết định hôn sự của ngươi và Song nhi. Ngày mai là mùng hai, phải té tổ tông. Đến mùng ba thì ngươi đem sinh lễ đến Liễu gia đi.” Tiếp theo nàng lại cầm lấy tay của Liễu Song, “Muốn cái gì cứ việc nói. Tử Ngang thành thân với ngươi là phúc phận của hắn, cũng không thể để cho hắn ủy khuất ngươi.”

Liễu Song thận thùng cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Song nhi không cần gì hết, sẽ không ủy khuất.”

“Ha ha ha, tiểu nha đầu ngươi chưa nhập môn mà đã như thế. Không được không được, sẽ nuông chiều làm hư Tử Ngang, không thể nuông chiều nam nhân này a.” Ngoài miệng của Hứa Ngũ Thị nói như vậy nhưng lại rất vừa lòng đối với thái độ của Liễu Song

Những người khác cũng cười rộ lên, Ngũ Tử Ngang chỉ cười nhạt mà không nói, trong lòng lại rầu rĩ. Lại nghĩ đến giấc mộng kiều diễm đầy chân thật kia, việc thành thân tựa hồ càng làm cho hắn phiền muộn.

Sinh lễ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, khi ở Lương Châu thì Hứa Ngũ Thị đã an bài ổn thỏa sinh lễ cho ba đứa cháu ngoại này, bây giờ chỉ cần mua thêm một chút lễ vật nữa là đủ. Buổi tối Ngũ Tử Anh và Ngũ Tử Hoa đều trở về. Trên bàn ăn, Ngũ Tử Hoa nhanh mồm nhanh miệng khiến mọi người không ngừng cười to; Ngũ Tử Anh thì chỉ cúi đầu im lặng dùng bữa, không hề lên tiếng; Ngũ Tử Ngang thỉnh thoảng lại chêm vào một câu, nhưng tâm tư của hắn không đặt trên bàn ăn. Khuôn mặt Liễu Song vẫn đỏ bừng, nghĩ đến việc sắp thành thân cùng Tử Ngang ca thì nàng lại vô cùng e thẹn.

Trong bữa ăn có món canh hoa quế hạt sen, Ngũ Tử Ngang húp một muỗng, lại nghĩ đến chuyện kia của hắn, hạ khó bỗng nhiên căng thẳng. Cảm thấy bối rối, hắn vội vàng đem tâm tư đặt vào bàn ăn, chuyện phiếm

của Ngũ Tử Hoa làm cho hắn hơi thoảng phân tâm một chút. Hắn tự nói với chính mình: Ngũ Tử Ngang, đó chỉ là một giấc mộng, mau chóng quên đi giấc mộng kia! Bằng không sau này ngươi làm gì còn mặt mũi mà nhìn Hoàng Thượng!

Ngủ thảng một giấc đến lúc này Tân Ca mới tỉnh lại, cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu một chút, sau đó Ôn Quế hầu hạ hắn dùng bữa. Vết thương phía dưới hông cần vài ngày mới có thể lành lặn, Tân Ca cũng chỉ dám ăn vài món dễ tiêu. Không nghĩ đến việc đêm nay Ngũ Tử Ngang có vào cung hay không, trong mấy ngày này, hắn lại càng không muốn gặp Ngũ Tử Ngang. Giận cũng được, oán cũng được, hắn thật sự không muốn gặp.

“Tôi nay trãm ở lại đây.” Sau khi dùng bữa, Tân Ca lên tiếng. Ôn Quế do dự muốn hỏi, nhưng không biết nên hỏi hay không. Tân Ca nhìn ra, hắn chỉ thản nhiên nói, “Nếu hắn tiến cung, để cho người ta bảo rằng trãm dẫn ngươi và Khổng Trắc Huy vi phục xuất cung.” (vi phục = cải trang)

“....Dạ.” Hầu hạ Hoàng Thượng súc miệng rồi nằm xuống, Ôn Quế âm thầm thở dài. Vương gia, lúc này nô tài xem ngài làm sao có thể khiến cho Hoàng Thượng nguôi giận.

Đợi Ôn Quế lui xuống, lúc này Tân Ca mới mở ra phong thư.

Hoàng Thượng:

Tối hôm qua ta tiến cung vốn là muốn bồi bạn với Hoàng Thượng, nào ngờ chính mình lại uống say rồi luống cuống. Sáng nay thức dậy lại làm cho Hoàng Thượng khó chịu, Hoàng Thượng không phạt ta thì ta cũng phải phạt chính mình. Hoàng Thượng, tục ngữ có câu ‘rượu vào nói lời chân thật’, mặc dù ta không nhớ rõ đêm qua khi say rượu thì ta đã nói cái gì, nhưng tuyệt đối là những lời xuất phát từ đáy lòng của ta, cũng là suy nghĩ chân thành của ta.

Hoàng Thượng, đêm nay ta đứng trước cửa cung chờ ngài nguôi giận. Nếu ngài không giận thì để ta tiến cung uống một ly Lộc Nhi tửu ấm áp; nếu vẫn còn giận ta thì ta sẽ đứng ở ngoài cho đến khi Hoàng Thượng nguôi giận mới thôi.

Tần Ca lập tức ngồi dậy, không bận tâm đến một nơi đang đau nhức, hắn vội vàng quát to, “Khổng Tắc Huy, lập tức ra ngoài cửa cung! Nếu Ngũ Tử Ngang ở ngoài đó thì ngươi bắt hắn vào đây cho trãm!”

“Dạ.” Thản nhiên đáp lại, Khổng Tắc Huy nhanh chóng biến mất tăm hơi.

Nắm chặt lá thư trong tay, sắc mặt đang tái nhợt của Tần Ca bất giác có một chút đỏ ửng: Lưu manh! Dám dùng chiêu như vậy để uy hiếp hắn! Mắng xong, hắn cầm túc vò nát lá thư, tên lưu manh kia biết chắc hắn sẽ mềm lòng hay sao? Đồ lưu manh!

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 19

Lạnh run người đi theo Khổng Tắc Huy, Ngũ Tử Ngang không ngừng sụt sít cái mũi, chà xát hai tay, hăn sấp tê công, “Tắc Huy, sáng nay Hoàng Thượng ở đâu? Hắc xì!”

Khổng Tắc Huy hai tay ôm kiém, không nhanh không chậm mà bước đi, thản nhiên nói, “Ở Thụy Phong Hiên.”

“An?” Ngũ Tử Ngang lấy ra một chiếc khăn từ trong y mệ để lau nước mũi, Hoàng Thượng đi Thụy Phong Hiên làm gì?

“Thân mình của Hoàng Thượng không khỏe, tĩnh dưỡng ở Thụy Phong Hiên” Lời nói của Khổng Tắc Huy khiến Ngũ Tử Ngang sấp tê công liền lập tức tê công.

Nghĩ đến giấc mộng kiều diễm đêm qua, khớp hàm của Ngũ Tử Ngang run lên, “Hoàng, Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì?”

“Mệt nhọc quá độ” Bốn chữ âm trầm được cất lên, Khổng Tắc Huy đột nhiên bước nhanh cước bộ, dưới chân của Ngũ Tử Ngang như muôn mềm nhũn. Hoàng Thượng, mệt nhọc quá độ....Sóng mũi bốc lên một luồng khí nóng, Ngũ Tử Ngang cắn chặt răng. Không được nghĩ đến chuyện kia! Đó là mộng!

Sợ bản thân lại đi hồi tưởng giấc mộng đêm qua, liên tục hắt hơi mấy cái, Ngũ Tử Ngang khẩn trương hỏi, “Có tìm Thái y đến xem chưa?”

“An.”

“Có nghiêm trọng hay không?”

Khổng Tắc Huy quay đầu liếc mắt nhìn Ngũ Tử Ngang một cái, ánh mắt kia làm cho ngực của Ngũ Tử Ngang tắc nghẽn. Tiếp theo Khổng Tắc Huy

lại thản nhiên xoay đầu, “Hoàng Thượng quá mức mệt nhọc, nếu không thả lỏng tâm tư thì thân mình sẽ không chịu được.”

A, hóa ra là như vậy. Không thể nói rõ trong lòng là cảm giác gì, Ngũ Tử Ngang vừa muốn há mồm hỏi Hoàng Thượng có uống thuốc hay chưa, thì hắn liền liên tục hắt hơi vài cái, rồi mới nghe thấy Khổng Tắc Huy ôn hòa chê cười, “Vương gia cũng là người luyện võ, làm sao lại để cho mình bị rét công thành ra bộ dáng như vậy.” Ngũ Tử Ngang vội vàng lau nước mũi, không hề giải thích. Muốn bị phạt mà còn dùng nội túc hộ thể, như vậy khổ nhục kế của hắn còn gì là khổ nhục kế nữa.

Vào Thụy Phong Hiên, thấy Ôn Quế, Ngũ Tử Ngang rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, Hoàng Thượng còn ở đây. Vừa thấy hắn run cầm cập, nước mũi vẫn chảy ròng ròng, Ôn Quế cả kinh, vội vàng nói, “Vương gia, Hoàng Thượng ở trong phòng, để nô tài đi lấy một chén canh gừng cho ngài.”

“Đa tạ công công.” Lại lau nước mũi, đứng ngay lò lửa một chút để xua đi hàn khí, sau đó Ngũ Tử Ngang mới hít mũi rồi bước vào. Vừa vào phòng, nhìn thấy người đang dựa vào đầu giường, hắn sợ đến mức sững sờ, người ở trên giường cũng nhìn thấy bộ dáng rét run của hắn.

“Lại đây.” Tân Ca lạnh lùng nói, Ngũ Tử Ngang thất hồn lạc phách bước qua, ngồi xuống bên giường, “Hoàng Thượng...” Mặc nội y màu trắng, mái tóc xõa dài, Hoàng Thượng làm cho hắn có loại cảm giác miệng khô lưỡi ráo.

Tân Ca không nhận thấy Ngũ Tử Ngang khác thường, hắn rất tức giận, “Ngươi muốn trẫm thương hại cho ngươi hay là muốn xin trẫm ban thưởng?” lại dám đem chính mình trở thành bộ dáng như vậy!

Ngũ Tử Ngang bắt buộc bản thân hoàn hồn rồi mới chậm rãi nói, “Hoàng Thượng, ta hơi lạnh, có thể thưởng cho ta một chút rượu được không.”

“Ôn Quế.”

“Ôn công công đi lấy canh gừng cho ta rồi.”

Thấy trên đầu giường có bình rượu được hâm nóng, Ngũ Tử Ngang lớn mật tự rót cho mình một ly, là Lộc Nhi tửu. Uống một ly rượu nóng hổi, thân thể của hắn trở nên ấm áp một chút. Dùng sức sút sít cái mũi, Ngũ Tử Ngang lấy ra chiếc khăn đã bị bẩn của mình để lau mũi, bỗng nhiên có một chiếc khăn sạch sẽ đưa tới trước mặt hắn, hắn nhanh chóng tiếp nhận, cũng không dám nhìn mặt Hoàng Thượng, khổ nhục kế lần này dường như đã từng sử dụng.

Bao nhiêu oán hận khi nhìn thấy Ngũ Tử Ngang như vậy thì đều biến mất, Tân Ca đưa tay đặt lên tay của Ngũ Tử Ngang, thân thể của đối phương run lên nhưng không tránh né, mà lại quay đầu nói một cách đáng thương, “Hoàng Thượng, ngài thứ lỗi cho ta đi.”

Tâm can bùn rùn, long nhan tức giận hỏi, “Lương Vương làm sai cái gì mà muốn trẫm tha thứ?”

Ngũ Tử Ngang sút sít cái mũi, “Hoàng Thượng—” Kỳ thật hắn cũng không rõ, nhưng hắn biết sáng nay hắn đã làm cho Hoàng Thượng buồn phiền.

Chạm vào bàn tay còn lạnh hơn so với hắn, Tân Ca rút tay lại, “Vào trong nằm đi!” Lồng ngực rung động.

Ngũ Tử Ngang đầu tiên là sững sốt, rồi mới ngốc nghếch mỉm cười, “Dạ! Hoàng Thượng.” Nhưng vừa định tháo hài, hắn lại do dự quay đầu lại, “Ta giống như bị phong hàn, ngộ nhỡ truyền cho Hoàng Thượng...”

Ánh mắt của Tân Ca trở nên rét lạnh, Ngũ Tử Ngang ba chân bốn cẳng thoát ra hài miệt và ngoại bào, run cầm cập leo lên giường, kéo lấy một chiếc chăn bông ở bên đầu giường còn lại, lạnh chết hắn, nhưng hắn không muốn dùng nội lực để xua tan hàn ý. Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên trán của hắn, Ngũ Tử Ngang rất phối hợp mà hắt hơi hai cái.

Ngay khi Ngũ Tử Ngang đang nhìn vào ánh mắt đầy sát khí của Hoàng Thượng thì đúng lúc Ôn Quê xuất hiện cứu mạng hắn, “Hoàng Thượng, nô tài mang đến canh gừng.”

“Vào đi.” Tân Ca thu tay lại.

Ôn Quέ bước vào, không chỉ mang đến canh gừng mà còn có một chén cháo nóng hổi.

Ngū Tử Ngang làm sao còn dám để cho Hoàng Thượng động thủ, vội vàng ngồi dậy, vươn người qua trước mặt Hoàng Thượng để tiếp nhận chén canh gừng, chớp mũi cách Hoàng Thượng rất gần, Ngū Tử Ngang có một chút thất hồn, vì sao đột nhiên hắn lại cảm thấy mùi hương của Hoàng Thượng rất dễ chịu. Không dám tiếp tục nghĩ đến việc đại nghịch bất đạo, hắn tiếp nhận chén canh, húp xuống chén canh gừng nóng hổi vào bụng, trên người cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

“Vương gia, ngài ăn chén cháo tổ yến này đi.”

“Hảo.”

Không dám tiếp nhận chậm chạp, Ngū Tử Ngang không dám nhìn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vẫn đang trừng mắt nhìn hắn.

Đợi Ngū Tử Ngang ăn xong chén cháo, Ôn Quέ dâng lên nước trà để hắn súc miệng, lại mang cho hắn một chiếc khăn nóng để lau mặt, lúc này mới nín cười mà lui ra. Ôn Quέ vừa đi, Ngū Tử Ngang thành thật nằm xuống, đôi mắt kia trừng trừng nhìn hắn, lại làm cho hắn có một chút rét run.

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

“Phái người đi Lương Vương phủ, bảo rằng Lương Vương ngã vào hồ trong ngụ hoa viên nên bị nhiễm phong hàn, trẫm để hắn ở lại trong cung tĩnh dưỡng.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Ngū Tử Ngang không thể không giương mắt nhìn lại, “Hoàng Thượng, có thể đổi lý do khác hay không?”

“Sao vậy, cảm thấy mất mặt?” Tân Ca lộ ra một khuôn mặt không hòa nhã.

Ngũ Tử Ngang rất thành thật mà gật đầu, dù sao hắn cũng là người có võ công, vậy mà có thể bị ngã vào hồ, nói ra chắc cũng không ai tin!

Tần Ca chỉ hờ lạnh một tiếng, “Chẳng phải ngươi rất thích bị rét công hay sao? Trẫm cho ngươi tha hồ mà rét công.” Hắn muốn làm cho tên lưu manh này mất mặt.

Ngũ Tử Ngang không dám cãi lại, Hoàng Thượng muôn phạt hắn thế nào thì cứ phạt hắn thế nấy, dù sao khổ nhục kế của hắn xem như đã đạt được mục đích. Cùng lăm sau này vẫn còn cách để giải thích.

Vết thương của Tần Ca vẫn còn đau, ngoài một hồi sê khôn thấy thoái mái. Hai tay chống đỡ thân mình để nằm xuống, hắn không để lộ ra một chút mạnh mẽ nào trước mặt của đối phương. Nằm xuống, lúc này mới giật mình thấy người nọ cách hắn rất gần, Tần Ca hơi nghiêng người, xoay lưng về phía Ngũ Tử Ngang. Lòng ngực đập thình thịch, cho dù là khi còn áu thơ thì hắn cũng không ngủ cùng một giường với Tử Ngang.

Trong lòng của Ngũ Tử Ngang cũng có một chút rung động kịch liệt, đây là lần đầu tiên hắn và Hoàng Thượng đồng giường cộng chǎm. Âm thầm tát cho mình hai cái tát, hắn gầm nhẹ: Ngũ Tử Ngang! Người sắp thành thân, không được bất kính với Hoàng Thượng! Vội vàng bình phục nỗi lòng, hắn hỏi, “Hoàng Thượng, Tắc Huy bảo rằng ngài bị bệnh, Thái y nói thế nào? Ngài uống thuốc chưa?”

Không Tắc Huy? Ở nơi mà Ngũ Tử Ngang không thể nhìn thấy, Tần Ca nhíu mi lại, đồ lăm chuyện, “Không có gì đáng ngại, lúc trước gǎng gượng nhiều quá, khi ngươi về thì trẫm lại thả lỏng một chút, tự nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi.”

Ngũ Tử Ngang vừa nghe thấy thì nhân cơ hội lên tiếng, “Hoàng Thượng sau này phải chú ý. Có một số việc có thể đưa cho đám thần tử giải quyết, Hoàng Thượng lại tự mình làm tất cả, như thế mà không mệt hay sao? Ta trở về đương nhiên sẽ vì Hoàng Thượng mà phân ưu, nhưng Hoàng Thượng cũng phải quý trọng bản thân mình thì mới được.”

“Có phải ngươi đến đây để giáo huấn trẫm hay không, là ai làm cho chính mình bị rét công như vậy?” Tần Ca nhẫn nại ý muốn quay đầu lại,

hắn khẽ nhắm mắt, “Ngày mai ngươi đến Nhân Tâm Đường để tự kiểm điểm cho trãm.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Ngũ Tử Ngang mỉm cười, lúc này hắn mới phát giác bản thân hơi chóng mặt, tầm mắt có một chút mơ hồ, xong rồi, hắn thật sự làm cho mình bị nhiễm phong hàn.

Xoay người, không muốn truyền bệnh cho Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang lấy chiếc khăn mà Hoàng Thượng cho mình để lau mũi, thân thể có một chút rét run. Hắn sụt sịt vài cái, kéo chặt chẽ bông. Người bên cạnh hơi động một chút, tiếp theo là một bàn tay vừa ấm áp vừa lạnh lẽo đặt lên trán của hắn, lúc này Ngũ Tử Ngang mới quay đầu lại rồi mỉm cười, “Không sao, ta ngủ một giấc là sẽ ổn.”

“Ngươi hơi sốt.” Tân Ca nhíu lại mi tâm, muốn kêu Ôn Quế đi gọi Thái y, lại nghe thấy đối phương lên tiếng, “Hoàng Thượng, ngài để cho ta ngủ lại ở đây một đêm đi, sáng mai tĩnh dậy thì ta tuyệt đối sẽ đòi dào sinh khí.”

Tâm can của Tân Ca tê liệt, Tử Ngang muốn ngủ với hắn một đêm? Không để cho bản thân suy nghĩ quá nhiều, nghĩ nhiều thì không chỉ phiền muộn mà lòng cũng sẽ đau. Hết thấy cứ thuận theo tự nhiên. Thu tay về, hắn lên tiếng, “Ôn Quế, thổi tắt nến trong phòng.”

“Dạ.” Ôn Quế đi vào, không nhìn hai người đang ngưng mắt đối mặt trên giường, thổi tắt hết thảy ngọn nến trong phòng. Căn phòng trở nên tối sầm, chỉ có một chút ánh sáng hắt vào từ bên ngoài. Tân Ca nhắm mắt lại, thản nhiên nói, “Trãm cũng mệt, ngủ đi.”

“Ân.” Ngũ Tử Ngang cũng nhắm mắt lại, cố gắng bình ổn hô hấp của mình, cả đời của hắn e rằng chỉ có lúc này mới có cơ hội ngủ cùng một giường với Hoàng Thượng. Không thể nói rõ tư vị trong lòng là như thế nào, hắn muốn lưu giữ ký ức của đêm nay, hắn là sủng quân của Hoàng Thượng, sau này cũng sẽ như vậy. Nhất định, nhất định sẽ như vậy.

Có Ngũ Tử Ngang bên cạnh, Tân Ca nghĩ rằng mình sẽ ngủ không được, nhưng đêm qua kích tình vẫn làm cho hắn cảm thấy buồn ngủ. Đến khi sắp thiếp đi, hắn nghe thấy tiếng rên nhẹ của người ở bên cạnh, hắn lập tức thức tỉnh. Dựa vào ánh sáng le lói bên ngoài, hắn nhìn thấy Ngũ Tử Ngang nhắm

chặt hai mắt, khớp hàm run cầm cập, không ổn. Sờ lên trán của Ngũ Tử Ngang, thật nóng.

“Hoàng Thượng, đừng gọi Thái y, Thái y đến đây thì ngài phải đứng dậy.” Ngũ Tử Ngang kéo chăn vào sát thân mình, nếu là bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không thè thảm như thế, chỉ là sau khi hồi kinh thì hắn vẫn luôn bận bịu, hơn nữa trong lòng gần đây rầu rĩ, cho nên một khi bị phong hàn thì nhiệt độ liền tăng cao.

Giọng nói của Ngũ Tử Ngang khàn đặc, Tân Ca biết người này không muốn mình phải chặt vật xuống giường, hắn cũng quả thật không thể dậy nổi, với vết thương như vậy thì không biết phải mất bao lâu mới lành lặn, nếu càng lâu thì càng dễ bị người này phát hiện. Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn khẽ cắn môi, xốc chăn của mình lên, “Vào đắp chung chăn với trẫm.”

Ngũ Tử Ngang đột nhiên mở mắt, hắn miễn cưỡng kháng cự, “Sẽ truyền sang cho Hoàng Thượng.”

“Ngươi muốn trẫm gọi Thái y hay sao?” Tân Ca rống xong thì Ngũ Tử Ngang lập tức xốc chăn của mình lên rồi chui vào chăn của Tân Ca, “Hoàng Thượng, ta...” Hắn vượt quá phép tắt.

“Nếu ngươi vẫn sốt cao thì trẫm nhất định phải gọi Thái y.” Cẩn thận đắp chăn lại, Tân Ca nghiêng người. Ngũ Tử Ngang xoay thân, đưa lưng về phía Tân Ca, giữa hai người không còn một khe hở nào nữa. Một bàn tay vuơn qua người hắn để kéo lại góc chăn, rồi mới thu tay về, hắn lại kè sát vào người của Tân Ca. Ngay khi thân thể của hắn vì kè sát với Tân Ca mà trở nên cứng đờ, thì hắn nghe thấy Tân Ca thấp giọng nói, “Ngủ đi.”

“Ân.” Ngũ Tử Ngang nhắm mắt, trong đầu mê man lại hiện lên hình ảnh kiều diễm của đêm hôm đó.

Thân thể của Tử Ngang cứng đờ, xem ra Tử Ngang thật sự không thích thân cận với nam tử như vậy. Tâm can của Tân Ca trở nên đau đớn, siết chặt bàn tay. Cho dù là không thích thì đêm nay cũng phải chịu đựng. Tận lực không để cho khuôn mặt của mình chạm vào Ngũ Tử Ngang, Tân Ca hơi thoảng ngửa đầu về phía sau, đưa tay đè chặt lớp chăn bông trên người Ngũ Tử Ngang, nhưng tư thế như vậy thì giữa hai người không hề có kẽ hở, Tân

Ca phải dốc sức kiềm chế áp lực để hô hấp trở nên ổn định. Lý giải tư thế của hai người như vậy là để Tử Ngang ấm áp, nên Tần Ca cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại. Hắn chịu đựng áp lực nhiều năm như vậy, bấy nhiêu đây có đáng là gì, huống chi đêm qua hắn đã được đèn bù như mong muốn.

Đột nhiên Tần Ca trợn to hai mắt, bàn tay đang giữ chặt lớp chăn bông cho Ngũ Tử Ngang bỗng nhiên bị cầm lấy, người nọ xoay người lại, đối mặt với hắn.

“Hoàng Thượng, ta lạnh.” Ngũ Tử Ngang mơ mờ màng màng nói, đại nghịch bất đạo mà ôm chặt Hoàng Thượng, cả người lạnh run lui vào trong lòng của Hoàng Thượng. Hô hấp của Tần Ca bất ổn. Giật mình sững sốt một hồi, Tần Ca đột nhiên hoàn hồn, chỉnh lại góc chăn rồi ôm lấy Ngũ Tử Ngang. Tử Ngang ôm hắn như vậy, trong lòng của hắn lại dâng lên một chút ngọt ngào nho nhỏ.

Hơi thở nóng rực phà vào trên cổ của hắn, Tần Ca nhíu mi. Dùng gò má thăm dò, Ngũ Tử Ngang sốt rất cao.

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

Canh giữ ở bên ngoài, Ôn Quέ lập tức đi vào.

“Để cho Khổng Tắc Huy đi ra ngoài hốt một chút thuốc, Tử Ngang sốt rất cao.”

“Khổng đại nhân đã đi từ sớm. Hoàng Thượng, để nô tài lấy thêm hai chậu than đem vào.”

Không ngờ Khổng Tắc Huy bình thường im lặng như một cái bóng mà lại có tâm tư cẩn thận như thế, Tần Ca rất hài lòng, người bên cạnh hắn chỉ cần thông minh chứ không cần khoa trương.

Ôn Quέ mang thêm chậu than, trong phòng vô cùng ấm áp. Tần Ca cứ như vậy cùng Ngũ Tử Ngang ôm nhau, người trong lòng tựa hồ nóng như hỏa thiêu, ôm hắn càng lúc càng chặt. Tần Ca cũng rất nóng, tuy rằng tay

chân của hắn cứ đến mùa đông thì lại lạnh lẽo, nhưng hiện tại tú chi của hắn lại bốc hỏa. Bảo Ôn Quέ thấp vài ngọn nến, Tân Ca lo lắng nhìn vào khuôn mặt đang đỏ bừng của Ngū Tử Ngang. Đợi một hồi lâu, cuối cùng hắn nghe được vị thuốc.

Gỡ ra cánh tay của Ngū Tử Ngang đang ôm chặt lấy hắn, Tân Ca chống tay ngồi dậy. Tưởng rằng Hoàng Thượng như hắn đã chịu đủ uất ức, bản thân mình còn đang khó chịu mà còn phải chịu thêm một người bệnh. Tựa vào đầu giường, Ôn Quέ giúp hắn nâng Ngū Tử Ngang dậy, rồi để Ngū Tử Ngang dựa vào lòng hắn, Tân Ca lấy chén thuốc đưa đến bên miệng của Ngū Tử Ngang.

“Tử Ngang, uống thuốc đi.”

Ngū Tử Ngang rất nghe lời, ngoan ngoãn mở miệng uống thuốc, chỉ là mặt nhăn mày nhíu. Đợi Ngū Tử Ngang uống xong, Tân Ca lại đưa lên một chén nước lọc. Sau khi súc miệng, Ngū Tử Ngang mơ màng nhưng lại rất tự giác chui vào ố chăn, vẫn không quên nhẹ Hoàng Thượng nằm xuống.

Tên lưu manh này, thật sự là sốt đến mức hò đồ? Vừa nằm xuống, Tân Ca đã bị người nọ ôm chặt như con bạch tuộc, nếu không phải người trong lòng thật sự nóng như lửa, đôi mắt nhắm chặt sốt li bì, thì hắn sẽ nghĩ rằng Ngū Tử Ngang đang mượn bệnh giả khờ. Để cho Ôn Quέ thổi tắt nến một lần nữa, trong bóng đêm, Tân Ca nghiêng người ôm lấy Ngū Tử Ngang, nếu đã giả khờ thì cứ tiếp tục giả khờ. Trên đời này cũng chỉ có Tử Ngang mới khiến cho hắn có thể cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi chuyện.

“Hoàng Thượng....ta lạnh...”

Sau khi uống thuốc xong thì Ngū Tử Ngang lại bắt đầu mê sảng. Hắn chỉ cảm thấy rất lạnh, nhưng trên trán lại sốt đến mức khó chịu.

Tân Ca đặt tay lên trán của Ngū Tử Ngang, vừa ấm vừa lạnh, làm cho Ngū Tử Ngang theo bản năng ấn chặt tay của Hoàng Thượng, vừa vặn trên người lại rét cỏng khiến hắn chỉ càng muốn ôm chặt Hoàng Thượng.

Bên tai vẫn là những lời mê sảng của Ngū Tử Ngang, Tân Ca lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Trong bóng đêm, hắn thoát ra vật nội y của Ngū Tử

Ngang và của chính mình, rồi mới đè Ngũ Tử Ngang xuống, nằm lên phía trên.

Thân thể ám áp mát lạnh tiếp xúc với da thịt của mình, Ngũ Tử Ngang run rẩy một chút, nhưng hắn không đẩy ra thân thể kia, mà lại đưa tay ôm chặt lấy Tân Ca. Ôm ấp một hồi, thân thể của hắn không còn lạnh như trước, nhưng lại cảm thấy vẫn chưa đủ.

“Ngô!”

Nuốt xuống một tiếng kinh hô, Tân Ca theo bản năng muốn ngồi dậy, nhưng y phục trên người lại bị Ngũ Tử Ngang kéo xuống rồi vứt ra khỏi chăn, lúc này Tân Ca chợt nghe người nọ thỏa mãn rên rỉ, “Thoái mái....”

Cái tên này... Tân Ca cố thích ứng với bóng đêm, trừng mắt nhìn Ngũ Tử Ngang, dưới thân lộ ra một khuôn mặt khó chịu nhưng lại thỏa mãn. Tên lưu manh này mê man mà vẫn vô lại như thế. Một lần nữa nằm sấp xuống, Tân Ca với thân trên xích lõa ôm lấy người đang sốt cao ở bên dưới, chờ đến khi Tử Ngang vì hắn mà sinh nam hài, hắn không xác định chính mình có thể chịu đựng được không, hay là sẽ đoạt lấy từ tay của Liễu Song. Tử Ngang.... Tử Ngang....

Hạ thân khó chịu khiến Tân Ca ngủ cũng không thoái mái, sau khi hắn an giấc, người dưới thân mở mắt ra, chớp mũi người vào mùi hương trên cổ của hắn, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn nửa thân xích lõa của hắn, trong mắt lấp đầy suy nghĩ sâu xa.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 20

Trời vừa tờ mờ sáng thì Tân Ca đã tỉnh lại. Tối qua khi ngủ thì hắn còn nằm phía trên để sưởi ấm cho Ngũ Tử Ngang, nhưng hiện tại hắn lại rúc vào lòng của người nọ, bị đối phương gắt gao ôm chặt. Chóp mũi là hơi thở khiến người ta chìm đắm của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca rất muốn cứ như vậy mà nằm tiếp, nhưng không được. Đêm qua tắt đèn, Ngũ Tử Ngang lại sốt cao cho nên không phát hiện hôn ấn trên người của hắn. Trước khi Ngũ Tử Ngang tỉnh lại, hắn phải che giấu tất cả hôn ấn này dưới lớp y phục.

Cẩn thận gỡ ra cánh tay của Ngũ Tử Ngang đang đặt trên người mình, Tân Ca xé dịch ra mép giường một chút, rồi chậm rãi ngồi dậy. Đầu giường đã đặt sẵn một bộ xiêm y sạch sẽ, không cần đoán thì cũng biết là Ôn Quế đã chuẩn bị. Tân Ca lấy xiêm y mặc vào, quay đầu nhìn Ngũ Tử Ngang, đối phương vẫn còn đang ngủ. Dưa tay sờ lên trán của người nọ, nhiệt độ đã hạ xuống rất nhiều. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Tân Ca xốc chăn lên rồi chậm rãi xuống giường, khoác ngoại sam lên người, sau đó từ từ đi ra ngoài.

“Hoàng Thượng! Sao ngài lại đứng dậy?”

“Suyt, đừng đánh thức hắn. Chải tóc cho trẫm, trẫm quay về tẩm cung.”

“Dạ.”

Bên ngoài không còn động tĩnh, người trên giường mở mắt ra, hắn nhíu chặt mi, kéo chăn lên rồi cúi đầu vào, hít thật sâu mùi hương còn lưu lại bên trong chăn của người vừa mới rời đi, làm cho lòng hắn có một loại chua xót khó nói nên lời. Bàn tay chậm rãi mơn trớn lên nơi mà Hoàng Thượng đã ngủ, Ngũ Tử Ngang cắn chặt răng, nhốt mình bên trong chăn. Đến khi sắc trời bừng sáng thì hắn mới ló đầu ra từ trong chăn, vẻ mặt đã mất đi thần sắc dị thường.

Có người tiến vào, Ngũ Tử Ngang lập tức làm ra bộ dáng chưa tỉnh ngủ, người vào nhìn thấy hắn vừa mới thức dậy, vội vàng đi đến bên giường, thấp giọng kêu, “Vương gia, Vương gia, ngài tỉnh rồi sao?”

Mở ra đôi mắt mông lung, Ngũ Tử Ngang với một bộ dáng mơ hồ hỏi Ôn Quέ, “Ôn công công...ta...” Xốc chăn lên, nhìn xuống y phục bất chỉnh của mình, trước ngực rộng mở, hắn nghi hoặc nhìn lướt qua.

Ôn Quέ khom lưng xuống rồi đáp lại, “Vương gia còn cảm thấy khó chịu hay không? Đêm qua Vương gia sốt cao, làm cho Hoàng Thượng và nô tài lo lắng gần chết.”

“Đêm qua ta sốt cao?” Ngũ Tử Ngang giật mình, ngỡ ngàng nhìn Ôn Quέ, qua một lúc thì hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, có một chút ngượng ngùng, “Ta lại làm cho Hoàng Thượng lo lắng. Hoàng Thượng không gọi Thái y chứ?”

Ôn Quέ mỉm cười lắc đầu, “Không có, Hoàng Thượng lệnh cho Khổng Thống Lĩnh ra ngoài cung hốt thuốc cho Vương gia.” Rồi mới nhỏ giọng nói, “Tôi qua Hoàng Thượng chiếu cố Vương gia cả đêm, lúc này Hoàng Thượng đã quay về tắm cung. Vương gia nằm nghỉ một chút, để nô tài đem bữa sáng đến cho Vương gia.”

“Ôn công công!” Ngũ Tử Ngang sợ hãi hỏi, “Tôi qua Hoàng Thượng chiếu cố ta....cả đêm?”

Ôn Quέ kiềm chế nỗi đau trong lòng đối với Hoàng Thượng, rồi gật đầu, “Đúng vậy. Hoàng Thượng lo lắng cho Vương gia, cũng không cho nô tài giúp đỡ, mà tự mình chăm sóc cho Vương gia cả đêm.”

Trên khuôn mặt mỉm cười của Ngũ Tử Ngang có một chút miễn cưỡng, sau đó hắn ngồi dậy, “Ta đã khỏe hơn nhiều rồi, ta đi gặp Hoàng Thượng.”

“Vương gia.” Ngữ điệu của Ôn Quέ bỗng nhiên có một chút trầm trọng, tiếp theo hắn bình tĩnh trở lại, nói một cách nghiêm túc mà không thất kính, “Hoàng Thượng mệt mỏi, e rằng là đang ngủ. Ngày mai Vương gia....phải đi sinh lễ ở Liễu phủ, cũng không thể mang phong hàn đến đó. Vương gia hảo hảo dưỡng bệnh, nô tài đi lấy tảo thiện cho ngài, thân mình của Vương

gia khỏe mạnh thì Hoàng Thượng mới có thể yên tâm.” (tảo thiện = bùa sáng)

Ngũ Tử Ngang nhìn Ôn Quế, sau một lúc lâu thì hắn mỉm cười, lui vào trong chăn. “Ôn công công nói rất đúng. Ta như thế này mà chạy đến thì không chỉ làm phiền Hoàng Thượng nghỉ ngơi, mà còn làm cho Hoàng Thượng lo lắng. Ta nghe lời Ôn công công, tĩnh dưỡng để tranh thủ ngày mai sẽ khỏe lại.”

“Vương gia nghĩ như thế mới đúng.” Ôn Quế thở phào nhẹ nhõm, lui ra ngoài để lấy tảo thiện. Không phải hắn không cho Vương gia gặp Hoàng Thượng, mà là Hoàng Thượng cần phải nghỉ ngơi, Vương gia mà đến thì Hoàng Thượng phải nhẫn nhịn, như vậy thì vết thương của Hoàng Thượng không biết khi nào mới lành lặn.

Sau khi Ôn Quế rời đi, nụ cười nhu hòa trên khuôn mặt của Ngũ Tử Ngang liền biến mất. Nhắm mắt lại, trong đầu là một hình ảnh mờ ảo kiều diễm, còn có một người với thân thể lưu lại nhiều dấu vết, đỏ như hoa mơ.

Sau khi trở lại tẩm cung thì Tân Ca cũng không ngủ, mà chỉ nằm trên giường dưỡng thương. Nghĩ đến sáng nay khi thức dậy thì mình lại rúc vào lòng của Ngũ Tử Ngang, khoe miệng của hắn bất giác nhéch lên. Sau khi Tử Ngang quay về từ Lương Châu, trong lòng của hắn mặc dù có lúc vẫn chua xót như cũ, nhưng lại làm cho hắn nếm được một chút dư vị ngọt ngào càng ngày càng nhiều, có lẽ để cho Tử Ngang hồi kinh là quyết định đúng đắn. Ngày mai người nọ sẽ đi sinh lễ đến Liễu phủ, nghĩ đến nữ nhân kia, Tân Ca chưa từng đến nơi đó nhưng lại có một chút oán hận. Lần đầu của Tử Ngang đã dành cho hắn mà không phải nữ nhân sắp trở thành Vương phi kia. Hắn và Tử Ngang phải có một người lưu lại con nối dõi, hắn không thể thân thiết với nữ nhân khác, vậy thì để cho Tử Ngang vì hắn mà sinh con. Liễu Song...bất quá cũng chỉ là nữ nhân giúp hắn mang thai thái tử mà thôi.

Tàn nhẫn sao? Không. Nữ nhân kia đúng là hạnh phúc, nàng sẽ cùng Tử Ngang sống cả đời, sẽ nhận được sự quyền sủng và ôn nhu từ Tử Ngang, mà hắn bất quá chỉ có thể nhận được hài nhi của nàng và Tử Ngang. Khi hắn đem người mình yêu nhất đưa cho nàng, thì nữ nhân kia đương nhiên cũng phải trả giá đai giới một chút. Nếu hắn là phụ hoàng thì cho dù Tử

Ngang hận hắn, hắn cũng sẽ không hề do dự mà giam cầm Tử Ngang bên cạnh mình. Nhưng hắn không phải phụ hoàng, hắn không thể cưỡng ép Tử Ngang ở trong cung, cho đến khi Tử Ngang u sầu mà mất đi. Hắn muốn Tử Ngang hưởng thụ uy quyền và thế lực; muốn Tử Ngang danh lưu sử sách; muốn Tử Ngang không hối tiếc cả cuộc đời này.

Chậm rãi trở mình, vì ngủ không được nên Trần Ca lấy ra một quyển sách ở trên đầu giường, tựa hồ đã rất nhiều năm hắn chưa thoải mái nhẹ nhõm như vậy. Đem chuyện ngày mai Ngũ Tử Ngang phải đi sinh lễ ở Liễu phủ vứt ra sau đầu, tâm tình của Trần Ca vô cùng tốt, hắn chậm rãi lật từng trang sách, suy nghĩ sau này có nên tiếp tục chuốc rượu Ngũ Tử Ngang nữa hay không.

Ngũ Tử Ngang rất thành thật nằm trên giường dưỡng bệnh, tuy rằng thân mình của hắn đã khỏe hơn rất nhiều, chỉ là vẫn chảy một chút nước mũi mà thôi. Ở trên giường dùng ngọ thiện, tính toán canh giờ một chút, hắn mặc y phục rồi xuống giường. Ra bên ngoài, Ôn Quέ nhìn thấy hắn thì kinh ngạc lên tiếng, “Vương gia! Vì sao ngài lại ngồi dậy?”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Đã khỏe hơn rất nhiều, cứ nằm mãi thì xương cốt cũng phải mục ra. Ôn công công, Hoàng Thượng thức dậy chưa? Ta muốn gặp Hoàng Thượng.”

Lúc này Ôn Quέ không ngăn cản mà chỉ nói, “Hoàng Thượng đã tỉnh, nô tài đi lấy nước cho Vương gia.”

“Đa tạ Ôn công công.”

Ôn công công bưng đĩa nước ấm, sau khi Ngũ Tử Ngang rửa mặt thì được Ôn Quέ hâu hạ chải tóc, lúc này tinh thần phấn chấn bước ra khỏi Thụy Phong Hiên. Trong tay vẫn cầm chiếc khăn mà tối hôm qua Hoàng Thượng cho hắn, Ngũ Tử Ngang rất tiếc khi dùng nó lau mũi, bước nhanh về tắm cung Trường Khánh của Hoàng Thượng. Đến Trường Khánh Cung, sau khi thái giám bên ngoài đi vào trong bẩm báo thì Ngũ Tử Ngang được phép tiến nhập. Hắn lại lau nước mũi đang chảy xuống, rồi phóngh như điên vào trong.

Trường Khánh Cung, Tần Ca ung dung nằm trên nhuyễn tháp đọc sách, trên thân đắp ngang một tấm lông cừu màu trắng của Á Mộc Quốc tiến công, tóc không được cột cao mà chỉ tùy tiện bới lên bằng một cây trăm bạch ngọc, so với vẻ uy nghiêm lạnh lùng ngày thường của một vị đế vương thì hoàn toàn khác biệt, lúc này Tần Ca có vẻ thanh thoát mà làm cho người ta cảm thấy rung động.

Đi đến trước mặt Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang khom mình hành lễ, “Hoàng Thượng, ta đã đến.”

Tần Ca lật qua một trang Nhất Hiệt Thư, ôn hòa hỏi, “Đã khỏe chưa?”

Ngũ Tử Ngang vội vàng lau mũi, “Đã khỏe.” Khi nói chuyện, thanh âm vẫn có một chút khàn khàn, cũng mang theo giọng mũi đặc sệt. Lúc này Tần Ca mới nâng mắt lên, hờ lạnh một tiếng.

Tựa hồ bị tiếng hờ lạnh như vậy hù dọa, Ngũ Tử Ngang rùng mình, ngẩng đầu mỉm cười nịnh nọt, “Hoàng Thượng, ta biết sai rồi.” Nói xong, hắn còn không biết xấu hổ mà tiến đến rồi ngồi xuống bên cạnh Tần Ca, bản sắc lưu manh hiễn lộ rõ ràng.

Tần Ca bất động, chỉ lạnh lùng hỏi, “Nghe nói võ nghệ của Lương Vương siêu quần, nội công thâm hậu. Tuy rằng võ nghệ của trẫm chỉ tầm thường, nhưng cũng biết nội công có thể hộ thế.”

Nụ cười của Ngũ Tử Ngang cứng đờ, lập tức hô lớn, “Hoàng Thượng, ai nói với ngài võ công của ta siêu quần, nội công thâm hậu?” Vẻ mặt như bị người hâm hại.

Tần Ca vừa cầm quyền sách che ngay trước mặt Ngũ Tử Ngang, “Không thống lĩnh nói rằng hắn và Lương Vương đã từng tỷ thí, võ công của Lương Vương không dưới hắn. Nếu trẫm nhớ không lầm thì dường như Tiên Hoàng đã thỉnh người dạy võ cho ngươi. Nghe nói người nọ là nhân vật đệ nhất đệ nhị trên giang hồ. Chẳng lẽ trẫm nhớ lầm? Lương Vương căn bản chưa từng học võ?” Vừa vặn hắn có hứng thú đem chuyện đêm qua Ngũ Tử Ngang bị nhiễm phong hàn nhai đi nhai lại, tên lưu manh này!

Ngũ Tử Ngang nắm lấy tay của Hoàng Thượng, thửa cơ cầm lấy quyển sách trong tay của Hoàng Thượng đặt sang một bên, cười mỉa hai tiếng, tiếp theo bắt đầu cầu xin tha thứ, “Hoàng Thượng....ngài tha cho ta đi.” Không Tắc Huy lại dám bán đứng hắn!

“Lương Vương rời khỏi kinh thành ba năm, thật ra lại nghiên cứu binh pháp rất thấu triệt, ngay cả khổ nhục kế cũng lấy ra sử dụng, còn làm rất thật như vậy, ngay cả trẫm nhất thời cũng nhìn không ra.” Tân Ca rút về bàn tay nóng rực đang bị Ngũ Tử Ngang cầm lấy, không hề bận tâm đến tên lưu manh đang cầu xin, lạnh lùng nói, “Lương Vương thích bị đông lạnh, vậy tiếp tục đi ra ngoài đi.”

Ngũ Tử Ngang lau mũi, lại sụt sịt rất lớn, làm cho Hoàng Thượng biết hắn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, nếu bị rét công một lần nữa thì khẳng định sẽ rất thê thảm, “Hoàng Thượng....ta không phải sử dụng khổ nhục kế, là ta tự phạt. Hoàng Thượng, ngài tạm tha cho ta đi.”

Nhin cái mũi của hắn đỏ cả lên, Tân Ca mềm lòng, nhưng vẫn thật sự tức giận mà nói, “Nếu có lần sau...”

“Nếu có lần sau thì Hoàng Thượng cù phạt ta bị đánh, đánh cho tới khi Hoàng Thượng hết giận thì thôi.”

Tân Ca trùng mắt, “Lưu manh!”

“Hắc hắc...”

Ngũ Tử Ngang tiếp tục lau mũi, nhìn thấy chiếc khăn trong tay của hắn đã bị bẩn, Tân Ca lại lấy ra một chiếc khăn khác từ trong lòng, “Bỏ cái kia đi.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Ngũ Tử Ngang đem chiếc khăn bẩn nhét vào trong y mê, rồi cầm lấy chiếc khăn mới để lau mũi. Nhưng hắn không lập tức dùng nó, mà chỉ đặt trên chóp mũi một lúc, sau đó mới lau nhẹ rồi nhét khăn vào trong y mê.

Tân Ca nhíu mi, “Trẫm truyền Thái y đến chẩn bệnh cho ngươi, không trị dứt thì sau này sẽ phiền hà.”

Ngũ Tử Ngang suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Cũng tốt.” Miễn cho có người nói rằng đêm qua hắn tìm lý do ở lại trong cung.

Chỉ trong chốc lát thì Thái y tiến đến, sau khi chẩn bệnh xong xuôi, quả thật Lương Vương bị nhiễm phong hàn, xem ra đêm qua chuyện Lương Vương ngã vào trong hồ rồi bị nhiễm phong hàn không phải là giả. Sau khi Thái y rời đi, không bao lâu thì ngoài cung cũng có người biết được Lương Vương đêm qua quả thật bị nhiễm phong hàn.

Nhin thấy Thái y cúi đầu ly khai, Ngũ Tử Ngang nhíu mi. Tân Ca vỗ nhẹ vai của hắn, “Trong cung cũng nên thanh trừ một chút, bằng không trẫm làm cái gì thì ngoài cung cũng có người biết rõ. Đã có đại thần bất mãn việc ngươi sau khi hồi kinh thì luôn qua đêm trong cung. Bên cạnh trẫm cần có người trung thành, bên cạnh ngươi cũng vậy.”

“Ta biết.” Ngũ Tử Ngang quay đầu mỉm cười ôn nhu với Tân Ca, “Mùng bảy ta quay về Lương Châu để xử lý vài chuyện ở đó một chút, rồi mới đi gặp Lương Châu Thất Hiền.” Nói xong, hắn đột nhiên cầm lấy tay của Tân Ca, “Hoàng Thượng, ta hồi kinh chính là vì phân ưu cùng Hoàng Thượng.”

Bị bàn tay ấm áp cầm lấy, Tân Ca bảo trì bình tĩnh cầm lên tách trà, nhân cơ hội rút ra bàn tay đang bị nắm, cúi mắt nhìn vào nước trà trong tách, rồi thản nhiên nói, “Vậy thì trẫm giao cho ngươi giải quyết.”

“An!”

Dời mắt khỏi môi của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang tự giác rót cho mình một tách trà nóng. Hai người nhàn nhã tán gẫu, đa phần là bàn về chính sự trong triều. Ngũ Tử Ngang không có ý muốn hồi phủ, Tân Ca cũng không mở miệng đuổi người. Sau khi uống thuốc của Thái y rồi cùng Hoàng Thượng dùng bữa tối thì Ngũ Tử Ngang mới chịu quay về phủ.

Tân Ca không giữ lại Ngũ Tử Ngang, thậm chí cũng không đứng dậy, sau khi Ngũ Tử Ngang chậm rãi lui ra, hắn cầm lấy quyển sách mà sáng nay đang đọc dang dở, quên đi nỗi chua xót thẫn nhiên trong lòng.

Xuất cung, lên ngựa, Ngũ Tử Ngang chậm rãi đi về hướng Vương phủ. Lấy ra chiếc khăn trong y mê mà Hoàng Thượng đã cho hắn, lúc đầu hắn

chỉ dùng một góc nhỏ, bây giờ đặt ở chóp mũi, Ngũ Tử Ngang có thể ngửi thấy hơi thở lưu lại trên khăn của Hoàng Thượng. Cứ như vậy mà một mạch quay trở về Vương phủ, Ngũ Tử Ngang đem khăn cất vào trong y mệ rồi gõ cửa. Một khi hắn hồi phủ thì bên trong phủ sẽ lập tức trở nên náo nhiệt. Không ít người vây quanh hỏi thăm sức khỏe của hắn. Ngũ Tử Ngang chỉ mỉm cười trán an bọn họ, sau đó bước nhanh vào phòng của cô nãi nãi.

Hứa Ngũ Thị lo lắng cả ngày lẫn đêm, lúc này nhìn thấy khí sắc bình an của hắn thì mới yên lòng. Nhẹ nhàng vỗ vài cái lên vai của Ngũ Tử Ngang xem như khiển trách, sau đó kéo hắn qua gian phòng kế bên, chỉ lên trên bàn, “Tử Ngang a, đây là sinh lě của ngươi, sáng mai bà mối sẽ đi cùng với ngươi. Cô nãi nãi đã xem xét kỹ lưỡng, không còn chỗ nào sai sót. Sáng nay Lễ Bộ đại nhân đến bái niêm, ngươi không ở trong phủ, hắn nói Hoàng Thượng ra lệnh cho Lễ Bộ phụ trách hôn sự của ngươi, hỷ phục của Song nhi đều giao cho Ngự Tú Phường làm. Long ân của Hoàng Thượng đối với Ngũ Gia chúng ta thật sự như trời như biển a.”

Hứa Ngũ Thị cảm khái, không phát hiện mi tâm của Ngũ Tử Ngang đang nhíu chặt, “Cô nãi nãi....Ta....”

“Tử Ngang a, nhìn thấy ngươi sắp thành thân, cô nãi nãi thật sự rất cao hứng a.” Trong mắt của Hứa Ngũ Thị có lệ, thương cảm nói, “Đại ca đại tẩu đã sớm đi xa, nay ngươi sắp thành gia lập thất, bọn họ ở cửu tuyền cũng có thể an tâm. Chờ đến khi Song nhi sinh hài tử, Ngũ gia có người nối dõi, cô nãi nãi ta xuống cửu tuyỀN cũng còn mặt mũi đi gặp đại ca và đại tẩu.” Nói xong, nàng khóc sụt sùi.

Ngũ Tử Ngang ôm cô nãi nãi vào lòng, hít một hơi thật sâu, giọng nói trở nên khàn khàn, “Cô nãi nãi, ta thành thân thì người nên vui mừng mới đúng, vì sao lại khóc?”

“Ta đang vui mừng, rất vui mừng.” Hứa Ngũ Thị vội vàng lau mặt, ngẩng đầu cười ha ha rồi nói, “Tử Ngang nhà chúng ta sắp thành thân, cô nãi nãi sẽ cố gắng sống khỏe, sống cho đến khi nhìn thấy tôn tử ra đời, sống cho đến khi nhìn thấy tôn tử thành gia lập thất.” (tôn tử = cháu)

Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn hòa, “Cô nãi nãi cũng không thể nói mà không giữ lời, người phải nhìn thấy tôn tử thành gia lập thất.”

Khóe mắt đầy nếp nhăn của Hứa Ngũ Thị mang theo hạnh phúc, “Ha ha, cô nãi nãi đã bắt đầu trông mong, mau chóng thành thân làm cho Song nhi sinh hạ một tôn tử cho cô nãi nãi a.”

Hầu kết của Ngũ Tử Ngang giật giật, nhưng xuất khẩu lại là một từ “Hảo.”

Đi gấp nhị đệ và tam đệ, sau đó Ngũ Tử Ngang quay trở về phòng, tâm tình nặng nề ngồi trên giường. Trong lòng Tử Anh tựa hồ có tâm sự, khi nói chuyện với hắn mà Tử Anh cũng không hề lên tiếng trả lời, nhưng lúc này Ngũ Tử Ngang cũng không thể bận tâm nhiều hơn. Lấy ra chiếc khăn từ trong lòng, hắn lại đặt lên chóp mũi rồi hít vào một hơi, hàng lông mày nhíu chặt. Mùi hương của Hoàng Thượng sắp bị hơi thở của hắn che lấp. Hít thật sâu vài cái, Ngũ Tử Ngang ngã người ra phía sau, ngưỡng mặt nằm trên giường.

Ngày mai phải đi sinh lễ, Ngũ Tử Ngang không hề cảm thấy vui sướng, khi hắn bị hạ chỉ sau hai tháng phải thành hôn thì hắn cũng không quá đỗi vui mừng. Thành thân, sinh con, đối với hắn mà nói cũng tựa như ăn cơm đi ngủ, không có gì gọi là kinh hỉ, chỉ là một việc phải làm trong đời người. Nhưng hiện tại, phần vui mừng ít ỏi đã hoàn toàn không còn sót lại một chút gì. Thậm chí ngay cả khuôn mặt của Liễu Song mà hắn cũng không nhớ rõ, trước mắt chỉ có khuôn mặt của một người – lạnh lùng lạnh nhạt, nhưng người nọ đôi khi lại nhêch môi mỉm cười đối với hắn.

Nhẹ nhàng xoa tay, Ngũ Tử Ngang chậm rãi nhớ lại cảm giác khi vuốt ve người nọ, hạ thân bỗng nhiên nóng lên. Đêm đó là hắn cưỡng bức Hoàng Thượng hay sao? Rất nhiều chuyện không nhớ rõ, hắn chỉ biết là mình đã bất kính với Hoàng Thượng, nhưng rốt cục đã bắt đầu như thế nào thì hắn lại không nhớ rõ. Nhưng trong ký ức mơ hồ không thấy Hoàng Thượng thịnh nộ hay kháng cự, nếu Hoàng Thượng không muốn....Không Tắc Huy và Ôn Quέ ở ngay bên ngoài, hắn làm sao có thể thực hiện được? Nghĩ đến thái độ sau đó của Hoàng Thượng, hạ thân của Ngũ Tử Ngang cương cứng đến phát đau, là Hoàng Thượng....nguyễn ý.

“Hoàng Thượng...” Ngũ thanh khàn đặc, Ngũ Tử Ngang nắm chặt chiếc khăn trong tay, là Hoàng Thượng....nguyễn ý. Khi nhận rõ điểm này thì hai mắt của Ngũ Tử Ngang lập tức mở to, hô hấp dồn dập, thậm chí có một

chút bối rối. Rất lâu sau đó, Ngũ Tử Ngang đè xuống hạ thân đang cứng rắn như thiết, trong mắt lóe lên một tia mãnh liệt.

“Sau khi thành thân, mau sinh một tiểu nam hài.”

“Trẫm sẽ đích thân giáo huấn thái tử, như vậy có thể kế thừa đế vị của trẫm.”

Ngũ Tử Ngang lộ ra một nụ cười ôn nhu, kỳ thật cho đến bây giờ hắn cũng không phải là một người ôn nhu, cho đến bây giờ cũng không phải như vậy.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 21

Sáng mùng ba đầu năm, đêm qua đến khuya mới ngủ, lúc này Ngũ Tử Ngang lại bị Ngũ Hiến gọi dậy từ trong ồ chǎn. Ngũ Tử Ngang chậm rì rì mà rửa mặt rồi dùng điểm tâm, Ngũ Hiến nhìn thấy như thế thì không ngừng ghé vào lỗ tai của hắn mà huyên náo àm ī.

“Vương gia, ngài nhanh lên a, đi sinh lễ cũng phải đúng giờ lành, qua giờ lành thì sẽ không tốt.”

Ngũ Tử Ngang khó chịu liếc mắt nhìn Ngũ Hiến một cái, “Còn đến một canh giờ nữa. Người xem nơi này là Lương Châu, vào kinh phải mất đến ba bốn ngày hay sao. Từ Vương phủ cưỡi ngựa đến Liễu phủ bất quá chỉ ba nén nhang. Đi đi, để cho ta yên ổn mà ăn một chút, bốn vương chỉ mới khỏi bệnh.”

Ngũ Tử Ngang rất ít khi tự xung là bốn vương, cho dù ở trước mặt hạ nhân cũng sẽ không, bất quá khi hắn tự xung bốn vương là lúc hắn khó chịu, hoặc trong những trường hợp cần thiết. Hiện tại có thể khẳng định là hắn đang khó chịu, Ngũ Hiến không thể không đi ra ngoài, trong lòng vẫn đang buồn bực vì sao Vương gia lại ngã vào hồ nước

Khi Ngũ Hiến nhịn không được mà lại tiến vào thúc giục thì Ngũ Tử Ngang mới chịu thu dọn ổn thỏa. Ra sân, trước tiên thỉnh an cô nái nái, sau đó Ngũ Tử Ngang dẫn theo Ngũ Hiến và bà mối, cùng với ba cỗ xe lớn chờ sinh lễ đi đến Liễu phủ. Dọc đường đi, dân chúng trong thành đều dừng chân để xem náo nhiệt, Ngũ Tử Ngang cảm thấy may mắn khi mình không cưỡi ngựa mà chỉ ngồi ở trong xe.

Đoàn xe tiến vào phố Huệ Lam, người nghênh đón trước Liễu phủ đã chờ rất lâu. Liễu Vân Phi lo lắng đứng trước cửa, vừa thấy đoàn xe của Vương phủ tiến đến thì lập tức phái người vội vàng đi thông báo cho phụ mẫu. Lương Vương Ngũ Tử Ngang tuy rằng không được phong thái ấp, nhưng

sau khi hắn vào kinh thì cơ hồ ngày ngày đều ở trong cung, long ân đầy người. Nay Liễu gia kết làm thông gia với Lương Vương, Liễu gia có thể nói là phi thường nở mày nở mặt. Cung nghênh Lương Vương xuống xe, trên mặt của Liễu Văn Phi làm sao còn vẻ khinh thường như lúc trước Lương Vương ‘gặp chuyện rủi ro’.

Tiến vào chính sảnh, Liễu Nhiễm và chính thê đứng lên từ ghế chủ tọa, hai người cười toe toét. Từng rương sinh lễ được khiêng vào, bà mối hưng phấn đọc lên danh mục lễ vật, giống như là ngày thành thân của chính mình. Sính lễ nhiều như thế, thậm chí Hoàng Thượng đặc biệt coi trọng hôn sự lần này, khuôn mặt già nua của Liễu Nhiễm cười đến mức nhăn nhúm cả lên. Dưỡng nhi phòng lão, dưỡng ra một nữ nhi như hoa như ngọc mà lại có thể mang về vô số vinh hiển a. Nhạc mẫu càng nhìn nghĩa tế thì càng cao hứng, Liễu Trương Thị cực kỳ hài lòng đối với người nghĩa tế này, Liễu Nhiễm thì càng không cần phải nói. (Dưỡng nhi phòng lão=nuôi con để trông cây tuổi già)

Ngũ Tử Ngang cũng cười toe toét, tựa hồ cũng vội vã muôn thú Liễu Song về nhà. Ngũ Hiên ngày ngô cười, trong lòng lại nói thầm: Hiện tại Vương gia thật cao hứng, nhưng buổi sáng lại để cho hắn phải thúc giục ba lần bốn lượt, thật không hiểu Vương gia rốt cục muôn cái gì. Ngũ Tử Ngang thật ra cũng không muôn cái gì, mà chỉ muôn nhanh chóng thành thân với Liễu Song rồi sinh hạ tử.

Sau khi sinh lễ, dựa theo quy củ, Ngũ Tử Ngang không ở lại Liễu phủ dùng bữa. Trước mười lăm tháng hai thì hắn và Liễu Song sẽ không gặp nhau. Vương phủ cũng bắt đầu bố trí, chờ hai tháng sau thì Vương phi sẽ nhập phủ. Muốn nói người vui vẻ nhất thì rõ ràng chính là cô nái nái Hứa Ngũ Thị, năm nay nàng đã sáu mươi ba tuổi, trông mong Ngũ Tử Ngang nhanh chóng thành thân để sinh cho nàng một tôn tử. Lúc này Tử Ngang sắp thành thân, nàng chờ đến sang năm ôm đại tôn tử.

Trong kinh, bọn quan viên đều biết hôm nay là ngày Lương Vương đi sinh lễ, sau buổi trưa, rất nhiều quan viên kéo đến trước cửa để bái niêm Lương Vương, đương nhiên cũng chúc mừng Lương Vương sắp đại hôn. Khác với dĩ vãng, lần này có rất nhiều quan văn đến bái niêm, bao gồm cả nội các Xu Mật Viện Tham Viện Tiếu Thọ Tiếu đại nhân. Ngũ Tử Ngang thụ sủng nhược kinh mà xuất môn nghênh đón, có vẻ thập phần kinh ngạc.

Tiểu Thọ đến phủ, Ngũ Tử Ngang đưa ra những món tốt nhất để chiêu đãi, thái độ cung kính, không hề có một chút ngạo mạn của Vương gia. Hai người ở Lương Châu xem như cũng có giao tình, bọn họ vừa cười vừa trò chuyện với nhau. Mãi cho đến đêm khuya thì Ngũ Tử Ngang mới có một chút rãnh rỗi.

Vừa trở lại phòng, Ngũ Tử Ngang vì một người đột nhiên xuất hiện trong phòng mà lập tức biến sắc, “Không thông lĩnh? Vì sao ngươi lại đến đây? Chẳng lẽ Hoàng Thượng?” Cảm thấy căng thẳng.

Khổng Tắc Huy thản nhiên nói, “Hoàng Thượng không sao. Ta đến đây để thay Hoàng Thượng truyền thư cho Lương Vương. Thư đặt trên bàn, ta xin cáo từ.” Đi qua trước mặt Ngũ Tử Ngang, Khổng Tắc Huy lặng lẽ ly khai, cũng giống như khi hắn đến đây, không hề kinh động bất luận kẻ nào khác.

Ngũ Tử Ngang nhíu mày nhìn Khổng Tắc Huy rời đi, hắn thầm nghĩ: Thị vệ trong phủ cần phải tăng cường. Bất quá suy nghĩ lại một chút thì có lẽ không nên làm như thế. Sau này Hoàng Thượng muốn đưa thư cho hắn chẳng phải là sẽ bất tiện hay sao? Nhìn mười mấy cái hộp đặt trên bàn, Ngũ Tử Ngang cầm lấy lá thư.

Tử Ngang:

Tất nhiên là cơ hội để tranh thủ giao tình. Bọn quan viên cho dù có chức vị như thế nào thì có ai lại không yêu thích vật chất. Người rời kinh ba năm, cũng không biết sở thích của bọn họ. Trẫm đã chuẩn bị mấy phần lễ vật cho ngươi, là lúc để ngươi biểu hiện tâm ý. Tôi nay nên đi nghỉ sớm, ngày mai còn phải đi lo liệu.

Không có lạc khoán, mặt sau lại viết tì mỉ những thứ mà năm vị đại thần thích nhất. Chức vụ Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang vẫn còn đang bỏ trống, nhạc phụ của Ngũ Tử Ngang là Hộ Bộ Thượng Thư, vì vậy chỉ có bốn bộ lễ vật. Thậm chí ngay cả lễ vật mà Thái sư Lâm Giáp yêu thích cũng được viết ra. Trong lòng của Ngũ Tử Ngang trầm xuống, hốc mắt trở nên uớt át. Hắn mở từng chiếc hộp, đều là lễ vật mà những người đó yêu thích. Nhưng có một cái hộp không tương ứng với sở thích của bọn quan viên, đó là một chuỗi tràng hạt bằng Dương Chi ngọc, mỗi một viên ngọc đều có

kim long quần quanh. Kim long không phải bằng vàng, mà là nhan sắc của Dương Chi ngọc, mỗi một viên đều là cực phẩm. (lạc khoản=đè tên)

Ngũ Tử Ngang lấy thư ra để đối chiếu một lần nữa, chuỗi tràng hạt quả thật không tương ứng với sở thích của bọn quan viên. Ngũ Tử Ngang cầm lấy rồi quan sát cẩn thận, sau đó đột nhiên mỉm cười. Rất tự giác đeo vào cổ tay của mình. Chắc, thật vừa vặn. Thời này nam tử cũng không kiêng dè mang một chút trang sức này nọ, Ngũ Tử Ngang giơ tay phải lên, nhìn hơn nửa ngày, trên mặt cười đến mức ngốc nghếch. Cất vào lá thư bảo bối của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang bắt đầu thu dọn những chiếc hộp.

Trong thư Tân Ca muốn Ngũ Tử Ngang ‘nên đi nghỉ sớm’, ý tú trong đó chính là muốn bảo hắn không cần tiến cung tối nay. Ngũ Tử Ngang rất muốn tiến cung, bất quá hắn phải nhẫn耐. Hoàng Thượng rất cần nghỉ ngơi. Vô cùng cao hứng mà rửa mặt, Ngũ Tử Ngang leo lên giường, lấy ra chiếc khăn từ dưới gối, hắn nhăn mặt nhíu mày. Phải tìm cơ hội xin Hoàng Thượng thêm một chiếc khăn khác. (vô lại =.=)

Để cho Ôn Quέ thoa được, Tân Ca cũng sớm đi nghỉ ngơi. Viết lá thư này, hắn biết Ngũ Tử Ngang đêm nay sẽ không tiến cung. Hắn đương nhiên hy vọng người nọ đêm nay có thể vào cung với mình, nhưng vết thương của hắn cần tĩnh dưỡng, hơn nữa hắn không thể để cho bản thân có thói quen người nọ ở bên cạnh, bằng không sau này sẽ phiền hà. Có người đã bẩm báo với hắn về việc Ngũ Tử Ngang đi sinh lễ, thân là Hoàng Thượng thì làm sao không có tai mắt. Chẳng qua cơn đau dưới hạ thân luôn nhắc nhở hắn cái đêm kiêu diễm hôm đó, chỉ là có một chút mất hứng, nhưng cũng lập tức bị nỗi vui sướng chôn vùi.

.....

Sáng hôm sau, Ngũ Tử Ngang không cần Ngũ Hiến tiến đến thúc giục thì đã vội vàng mang theo lễ vật ra khỏi phủ. Lúc này hắn dẫn theo tam đệ Ngũ Tử Hoa, cũng muốn mượn cơ hội để cho Ngũ Tử Hoa tiếp xúc với các đại thần trong triều đình. Ngũ Tử Ngang trước tiên đi đến phủ đệ của Thái sư Lâm Giáp. Lâm Giáp thích thanh tĩnh, phủ đệ cũng không lớn. Lâm Giáp là lão sư của Hoàng Thượng cũng kiêm thị đọc của Ngũ Tử Ngang. Ngũ Tử Ngang cung kính hành lễ. Lâm Giáp từ trước đến nay không thích việc mượn hơi lấn nhau của đám quan viên, lễ vật mà Ngũ Tử Ngang dâng lên

cũng chỉ là một phần sủi cảo do chính trong nhà gói ra, cùng với bánh chung, và còn có một giỏ thọ đào. (bánh hình trái đào để chúc thọ)

Tuy rằng Lâm Giáp đã dạy Ngũ Tử Ngang, nhưng hắn chủ yếu phụ trách dạy thái tử, tình cảm sư đồ với Ngũ Tử Ngang cũng không sâu. Nhưng là trưởng bối thì hắn phi thường thích Ngũ Tử Ngang, bởi vì Ngũ Tử Ngang rất trung thành với Hoàng Thượng. Nhưng làm Thái sư thì hắn lại kiêng kỵ Ngũ Tử Ngang, bởi vì Hoàng Thượng rất tin tưởng người này.

Lâm Giáp thật không ngờ Lương Vương lại dâng lên lễ vật bình thường như vậy cho hắn, bất quá trong lòng của hắn quả thật rất thích. Thái độ làm người của Lâm Giáp thanh chính, không có giao tình quá mức với bọn quan viên trong triều, cho dù là môn sinh của hắn thì sau khi bọn họ làm quan, hắn cũng không để cho bọn họ thường xuyên lui đến trong phủ đệ của mình. Vì vậy sau khi khách sáo với Ngũ Tử Ngang vài câu thì hắn liền có ý tú tiễn khách. Ngũ Tử Ngang cũng không gượng gạo, sau khi dâng lễ thì liền dẫn tam đệ ly khai khỏi phủ Thái sư.

Bước ra phủ Thái sư, Ngũ Tử Hoa nhỏ giọng nói với đại ca, “Thảo nào Hoàng Thượng kính trọng Thái sư như vậy, Thái sư không hổ là Thái sư.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Cho nên ngươi phải học nhiều một chút. Vào triều làm quan có nhiều chuyện phức tạp, không phải như ngươi làm thương buôn.”

“Ân”

Ly khai phủ Thái sư, kế tiếp Ngũ Tử Ngang đi đến quý phủ của Hành Chính Viện Tham Viện Trần Hí Ngôn. Từ lần trước buộc tội Phí Khuông và Bạch Lộc Niên, Trần Hí Ngôn tuy rằng không bị Hoàng Thượng trách tội, nhưng lại vô cùng khó chịu. Đệ trình người tuyển chọn cho chức vị Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang thì Hoàng Thượng lại trì hoãn không phê duyệt, Trần Hí Ngôn mấy ngày tát niêm chỉ ôm bệnh ở trong phủ. Khi Lương Vương đến thì hắn có một chút giật mình, hắn và Lương Vương cũng không có giao tình. Bất quá nghĩ lại thì hắn cũng hiểu rõ.

“Trần đại nhân, vẫn bối Ngũ Tử Ngang vốn nêu sớm đến quý phủ để bái niêm Trần đại nhân, chỉ là lúc trước trong phủ bận rộn nhiều việc, mong

rằng Trần đại nhân không trách. Đây là một chút lẽ mọn, trước tiên là bái niêm Trần đại nhân, tiếp theo là cõng nhán dịp tất niêm đến nhận tội với Trần đại nhân.” Ngũ Tử Ngang ra hiệu, Ngũ Hiền liền đem phần lễ vật đặt lên chiếc bàn bên cạnh Trần Hí Ngôn.

Trần Hí Ngôn nói một cách khách sáo, “Vương gia vừa mới hồi kinh, lại sắp thành thân, công việc đương nhiên rất bèle bộn, hạ quan không dám trách cứ. Đáng lẽ phải là hạ quan đến bái niêm Vương gia thì mới đúng.”

Ngũ Tử Ngang đứng dậy, tự mình mở ra một cái hộp, bên trong là một bức họa, “Tử Ngang cũng không biết Trần đại nhân thích cái gì, là tam đệ Tử Hoa của ta bảo rằng Trần đại nhân ngày thường thích tranh sơn thủy, vừa vặn ta có một bức tranh sơn thủy của Tùng Đạo Tử, ta cũng không biết thực hư, thỉnh Trần đại nhân giám định một phen.”

Trên mặt thủy chung vẫn khách sáo, nhưng nghe đến tranh của Tùng Đạo Tử thì trong mắt của Trần Hí Ngôn liền hiện lên sự kinh hỉ. Khi Lương Vương lấy ra bức họa, hắn có chút vội vàng khẩn trương. Cẩn thận giám định một phen, hắn liên tục gật đầu, “Quả thật là bút tích của Tùng Đạo Tử, hơn nữa lại là một trong mười bức họa cuối đời của Tùng Đạo Tử. Không biết bức họa này Lương Vương có được từ đâu?”

Ngũ Tử Ngang hổ thẹn mỉm cười, “Lần này từ Lương Châu quay về kinh thành, thu dọn được không ít tạp vật. Vốn định thiêu hủy bức họa này, nhưng người hầu của ta tò mò nên lấy ra xem. Ta vừa thấy có con dấu của Tùng Đạo Tử thì liền giữ lại, định sau khi hồi kinh thì tìm người giúp giám định có phải là thật hay không. Nếu hỏi có được từ đâu thì ta thật sự không biết. Cô nãi nãi thích giúp người, có thể là ai đó đã đáp tạ nàng mà đưa tặng.”

Trên mặt của Trần Hí Ngôn tràn đầy đau lòng, “May mắn Vương gia không hủy nó, đây xác thực là bút tích của Tùng Đạo Tử.” Thô nhẫn, thật sự là thô nhẫn!

Ngũ Tử Ngang thở phào nhẹ nhõm, “Thật tốt quá, ta không hiểu họa pháp, đặt ở nơi ta cũng lãng phí, không bằng để lại ở chỗ của Trần đại nhân, xem như bức họa tìm được một người chủ tốt.”

Trần Hí Ngôn lập tức rụt rè nói, “Thứ này rất quý giá, thật sự không ồn.”

Ngũ Tử Hoa nhìn ra, lập tức phụ họa, “Trần đại nhân, ca của ta cũng không phải khiêm tốn. Nhà của ta không có ai hiểu được thư họa, lần này hồi kinh bởi vì ngại phiền hà mà đã thiêu hủy không ít thư họa, cũng không biết bút tích là thật hay giả.”

“Ai nha, làm sao có thể hủy được!” Lúc này Trần Hí Ngôn nhịn không được, “Nói không chừng có rất nhiều bút tích là thật a, hủy rất đáng tiếc! Rất đáng tiếc!”

“Ha ha,” Ngũ Tử Hoa ngượng ngùng gãi đầu, “Chúng ta cũng không biết thường thức, cảm thấy không sao.”

“Ai ai!” Trần Hí Ngôn vỗ tay xuống đùi, “Sau này Vương gia có thư họa, tốt nhất cứ đưa đến cho lão phu nhìn một chút, có vài bút tích thật sự là bảo bối vô giá, nếu bị hỏa thiêu thành tro bụi thì tổn thất về ngân lượng là nhỏ, nhưng làm cho hậu thế thiêu đi một bức họa tuyệt thế mới là lớn!” Lương Vương bất quá cũng chỉ là thô nhàn! (chửi được chửi quài vậy lão già, muốn bị ngũ mã phanh thây hả)

Ngũ Tử Ngang và Ngũ Tử Hoa thụ giáo mà gật đầu, Ngũ Tử Ngang nói, “Sau này nếu ta tìm được bức thư họa nào thì nhất định sẽ đem đến cho Trần đại nhân nhìn thử.”

“Hảo, tuyệt đối đừng thiêu hủy!” Trần Hí Ngôn thật cẩn thận cuốn lại bức họa kia, bỏ vào trong hộp, không còn nói là không cần nữa.

Sau khi được tặng bức họa, sắc mặt của Trần Hí Ngôn tốt hơn rất nhiều. Vui tươi hớn hở dẫn Ngũ Tử Ngang và Ngũ Tử Hoa vào thư phòng của mình, để cho bọn họ nhìn xem nơi cất giữ thư họa, nói cho bọn họ những thứ này đều là bút tích thật, cho dù là mờ phỏng thì cũng phải bảo tồn thảo đáng. Ngũ Tử Ngang và Ngũ Tử Hoa rất khiêm tốn mà học hỏi một phen, làm cho Trần Hí Ngôn cảm thấy hai người trẻ tuổi này thật dễ giáo huấn.

Hàn huyên một canh giờ, Ngũ Tử Ngang dẫn Ngũ Tử Hoa rời khỏi Trần phủ, tiếp theo là đi đến phủ đệ của Xu Mật Viện Tham Viện Tiếu Thọ. Hôm qua Tiếu Thọ đến bái niên, hôm nay hắn càng không thể chậm trễ. Ngồi

trên xe ngựa, Ngũ Tử Hoa nhỏ giọng hỏi, “Đại ca, ngươi đã sớm biết Trần đại nhân thích thư họa, vậy mà còn nói là ta nhắc nhở ngươi.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Ngươi là người lanh trí nhất trong Ngũ gia, để ngươi nhắc nhở không phải là thỏa đáng nhất hay sao? Đại ca cũng không biết thường thức thư họa, có mấy thứ đó không bằng ăn uống vẫn tốt hơn.”

“Đại ca, bức họa kia ngươi có được từ đâu?” Ngũ Tử Hoa rất tò mò, hắn không tin là có sẵn trong quý phủ.

Ngũ Tử Ngang lộ ra một nụ cười thầm bí, “Thần tiên trên trời ban cho.”

“Đại ca, ngươi nói dối mà không chớp mắt hay sao?” Ngũ Tử Hoa kêu rên.

Ngũ Tử Ngang vẫn mỉm cười, “Không lừa ngươi, thật sự là thần tiên trên trời ban cho.”

Nhìn vẻ mặt ôn nhu lại mang theo nụ cười ngọt ngào khác với dĩ vãng của đại ca, Ngũ Tử Hoa rất hiếu kỳ, “Đại ca, ngươi tiết lộ một chút đi?”

Ngũ Tử Ngang ác liệt mở miệng, “Phật viết, bất khả thuyết, bất khả thuyết.” (bất khả thuyết = không thể nói)

“Đại ca—”

Không bận tâm Ngũ Tử Hoa đang bất mãn, Ngũ Tử Ngang lại âm thầm vui sướng trong lòng, còn giơ lên chuỗi tràng hạt xinh đẹp trên cổ tay phải để ngắm nhìn. Ngũ Tử Hoa kêu lên một tiếng sợ hãi rồi kéo lấy tay của Ngũ Tử Ngang, “Đại ca, cái này là sao?” Mỗi một viên ngọc đều to bằng móng tay cái, lại là Dương Chi ngọc thượng phẩm! Ngũ Tử Hoa trừng lớn mắt, chuỗi tràng hạt này tuyệt đối không phải đại ca bỏ ngân lượng ra mua về! Hơn nữa cũng tuyệt đối không có ai có năng lực tặng cho đại ca! Đây chính là một vật quý hiếm mà ngay cả vương công quý tộc cũng chưa hẳn có được!

Rút tay về, Ngũ Tử Ngang nói một cách quá phật, “Thần tiên tặng.”

“Đại ca! Người thật xấu!” Ngũ Tử Hoa bất mãn, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm. Mỉa mai sờ mũi, hắt hùi lạnh, “Không nói thì đừng nói.”

Ngũ Tử Ngang thật ra có một chút kinh ngạc, hắt còn tưởng rằng tam đệ sẽ tiếp tục truy vấn, bất quá hắt chỉ kinh ngạc một chút nhưng cũng không nói. Đem y mè che lại chuỗi tràng hạt, hắt nói, “Hôm nay người theo ta cả ngày, nhưng đừng hò đồ là được.”

“Ta biết rồi.” Ngũ Tử Hoa nói trong lòng: Vị thần tiên mà đại ca nói....chắc không phải là....hắt chứ.

Ngũ Tử Ngang không biết tam đệ có đoán được hay không, nhưng hắt biết rõ cho dù tam đệ có đoán được thì cũng sẽ không nói lung tung. Kỳ thật hắt hy vọng Tử Hoa đoán được, hắt hy vọng Tử Hoa có thể trung thành và tận tâm với người nọ, không còn hoài nghi dụng tâm của người nọ đối với hắt. Nghĩ đến người trong cung, tâm can của Ngũ Tử Ngang lại đau xót, không ngờ hắt lại có một ngày phụ người nọ, làm cho người nọ chịu ủy khuất.

Thấy đại ca thất thần, trong mắt của Ngũ Tử Hoa hiện lên thần sắc phức tạp, hắt hy vọng Hoàng Thượng coi trọng đại ca, tín nhiệm đại ca, nhưng gần vua như gần hổ, đại ca có được càng nhiều long ân thì hắt lại càng lo lắng. Ngộ nhỡ có một ngày Hoàng Thượng không còn tin tưởng đại ca, khi đó dập đở bìm leo, mặc kệ là đại ca hay Ngũ gia thì đều bị tai ương ngập đầu. Nhưng hắt biết, những lời này không thể nói với đại ca, việc duy nhất hắt có thể làm chính là thận trọng từ lời nói đến cách hành xử, không làm cho đại ca gặp phiền toái.

.....

Đến chạng vạng, Tân Ca nhận được tin tức Lương Vương Ngũ Tử Ngang hôm nay đã đến quý phủ của Thái sư, Trần Hí Ngôn, Tiêu Thọ, Khâu Dư, Phiền Tử và vài vị quan viên. Đã bái niêm toàn bộ các vị đại phán nội các. Lương Vương đi lễ cũng rất đúng ý của bọn họ, lễ vật đều được thu nhận, không bị trả trở về. Tân Ca thật vừa lòng, với năng lực của Tử Ngang thì việc nhỏ như vậy làm sao lại làm không xong.

Vào ban đêm, Thái sư Lâm Giáp tiến cung mật đàm với Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, sau khi Lương Vương hồi kinh thì thường xuyên ở lại trong cung, lần này hành động rõ ràng như thế, lão thần lo lắng...” Sắc mặt của Lâm Giáp đầy nghiêm trọng, hắn không phải hoài nghi sự trung thành của Lương Vương, chỉ là không thể hoàn toàn yên tâm. Lịch sử đã có rất nhiều người mà các vị hoàng đế quá tin tưởng đã nắm quyền lật đổ ngôi vị.

Tần Ca không thể nói ra sự tình giữa hắn và Ngũ Tử Ngang. Hắn chỉ cầm tay của Thái sư rồi nói một cách nghiêm túc, “Thái sư, trẫm tin hắn, trẫm hy vọng Thái sư cũng có thể tin hắn.”

“Hoàng Thượng...” Lâm Giáp cầm tay Hoàng Thượng, trong lòng tràn đầy sầu lo.

Sau khi Thái sư đi, Tần Ca cau mày, suy nghĩ sâu xa một phen, hắn để cho Không Tắc Huy truyền một phong thư cho Ngũ Tử Ngang.

.....

Nằm trên giường nhìn lá thư, Ngũ Tử Ngang không vui sướng giống như đêm qua, mà lại nhăn mặt khổ sở. Đêm nay hắn vốn định tiến cung, nhưng lại không thể đi. Hoàng Thượng bảo hắn mấy ngày tất niên không cần tiến cung, miễn làm cho bá quan lên án. Nắm chặt lá thư này, Ngũ Tử Ngang thở dài một hơi buồn phiền, chỉ có thể chờ đến khi hắn chân chính trở thành quyền thần thì hắn mới có thể tiến cung bất cứ lúc nào. Hắn không biết chính mình cần bao lâu mới có thể làm được, nhưng trước lúc đó thì hắn không thể không nhẫn耐. Nhưng còn Hoàng Thượng thì sao? Ngũ Tử Ngang lấy ra chiếc khăn tay, có phải Hoàng Thượng cũng đang chịu đựng hay không?

Từng tiếng cầm réo rắt, Tần Ca đã quen chịu đựng tịch mịch. Giữa hắn và Tử Ngang còn rất nhiều trở ngại: Liễu Song, con nối dõi, quân thần....Mà hắn không thể bỏ qua tự tôn và sự kiêu ngạo của mình. Hắn yêu Tử Ngang, kiếp này người duy nhất mà hắn yêu cũng chỉ là Tử Ngang. Nhưng mặc dù Tử Ngang có thể làm quyền thần một tay che trời, thì hắn và Tử Ngang cũng không có khả năng, trừ phi hắn không phải là quân vương, trừ phi hắn là nữ tử.

“!” dây cầm đứt đôi. Ngâm lấy ngón trỏ bị cắt đứt, Tân Ca để cho Ôn Quế đang lo lắng đem cầm cất vào, “Không được nói cho hắn biết tay của trẫm bị đứt.”

“Dạ....Hoàng Thượng.”

“Lui xuống đi, trẫm muôn yên tĩnh.”

“Dạ...”

Ôn Quế ôm cầm lui ra, không biết Thái sư nói cái gì với Hoàng Thượng mà lại làm cho Hoàng Thượng khổ sở như thế.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 22

Mùng bốn tất niên, Ngũ Tử Ngang lại dẫn theo Ngũ Tử Hoa đi suốt cả ngày. Hôm qua là đến quý phủ của các đại thần nội các, hôm nay chủ yếu là đến thăm bốn vị đại nhân của Công Bộ, Binh Bộ, Lễ Bộ và Hình Bộ, cùng với các quan viên tam phẩm của Đô Sát Viện. Trong đó đa phần các quan viên này đã đến bái niêm Vương phủ trong ba ngày tất niên, Ngũ Tử Ngang làm như thế là đáp lễ, cho dù mọi người biết rõ Lương Vương đang lợi dụng ngày tất niên để lôi kéo giao tình với các vị đại quan, nhưng cũng không có ai lầm miệng, nhiều nhất là oán thầm một phen. Dù sao được Lương Vương đến bái niêm xem như đã rất nể mặt.

Lại đến trời tối, Ngũ Tử Ngang mang theo một bụng đầy rượu cùng Ngũ Tử Hoa một bụng đầy thức ăn trở về Vương phủ. Cô nãi nãi đã an giấc, để cho Ngũ Tử Hoa cũng sớm về phòng nghỉ ngơi, Ngũ Tử Ngang quay trở lại biệt viện của mình. Ngẩng đầu nhìn tấm biển treo trước viện, Ngũ Tử Ngang phân phó Ngũ Hiến đang đi theo ở phía sau, “Bảo Ngũ Huyền sửa lại tên của nơi này, đổi thành Độc Tâm Cư.”

“Vương gia?” Ngũ Hiến sững sốt, “Vô Uu Cư không tốt hay sao? Độc Tâm Cư... Vương gia sắp đại hôn rồi, muôn sửa thì cũng sửa thành cái gì vui mừng một chút.”

“Cứ sửa thành Độc Tâm Cư, bảo Ngũ Huyền ngày mai tìm người sửa lại.” Ngũ Tử Ngang bước vào phòng ngủ, nhốt Ngũ Hiến ở ngoài cửa. Sờ vào cái mũi xém tí nữa đã bị dập của mình, Ngũ Hiến lẩm bẩm, “Vì sao Vương gia lại đột nhiên nóng nảy như vậy, chẳng lẽ hôm nay ở bên ngoài bị chọc giận?” Ngẫm lại Vương gia của hắn bị tước thái áp, trở lại kinh thành còn phải lôi kéo giao tình xung quanh, Ngũ Hiến hiểu được một chút vì sao tâm tình của Vương gia không vui. Không hè lầm lời, hắn xoay người bỏ đi, tìm quản gia Ngũ Huyền.

Hài cũng không cởi ra mà cứ nằm như vậy trên giường, trên mặt của Ngũ Tử Ngang rốt cục không thể giữ nổi nụ cười. Không phải bởi vì mỉm cười cả ngày nên mặt cứng đơ, mà là hắn không muốn cười, cười không nổi. Ngày một hắn sẽ quay về Lương Châu, chẳng lẽ trước khi rời khỏi kinh thành mà vẫn không được gặp Hoàng Thượng? Ngũ Tử Ngang cảm thấy thật phiền lòng, phiền đến mức hắn muôn tìm người đánh cho một trận. Làm cho bản thân tinh táo một chút, hắn nhắm mắt suy nghĩ biện pháp. Đến khi mở mắt ra thì hắn lại mỉm cười. Đứng lên rửa mặt, thay đổi xiêm y, hắn ra khỏi cửa, đi thẳng đến trù phòng.

Dây cầm bị đứt, ngón trỏ ở tay phải bị cắt một đường, tuy rằng trong cung còn có cầm, bất quá Tân Ca lại không thể tiếp tục gảy cầm, ngay cả bút cũng không thể đụng vào. Sau một hồi đọc sách thì bàn tay lại đông lạnh cứng đờ, nhưng không tiện ôm noãn lô, đọc thêm vài trang thì Tân Ca liền đặt sách sang một bên. Một ngày qua một số nơi cũng có tuyết rơi, bất quá đều là những trận tuyết làm cho người ta yêu thích, mà không phải đại tuyết dẫn đến thiên tai. Tân Ca thở phào nhẹ nhõm, tất nhiên mà gặp phải thiên tai thì năm sau sẽ không phải là một năm tốt lành, sẽ khiến cho dân chúng khủng hoảng.

Mấy ngày qua trong kinh thành không có tuyết rơi, nhưng lại lạnh thêm một chút. Tân Ca không muốn xuất môn, đi ra ngoài một hồi thì tay chân lại lạnh lẽo. Hôm qua đứng bên ngoài một lúc thì gót chân phải lại bị tổn thương do giá rét, hiện tại vừa ngứa vừa đau, rất khó chịu. Tân Ca cũng không bôi cao chống nứt nẻ, hắn không thích cái cảm giác nhầy nhụa đó, hơn nữa có thoa cũng vô dụng, tay chân của hắn cứ đến mùa đông sẽ lại như thế.

“Hoàng Thượng, vẫn thiện mà ngài cũng chưa ăn, để nô tài bảo ngự thiện phòng chuẩn bị một chút điểm tâm.” Ôn Quέ đi vào hỏi nhỏ.

Tân Ca ôm noãn lô trong tay, chỉ lắc đầu, “Không cần, trẫm không đói bụng. Người lui xuống đi, trẫm có việc sẽ triệu ngươi.”

“Dạ.” Trong mắt của Ôn Quέ hiện lên lo lắng, hắn lặng lẽ lui xuống.

Hạ thân đã bót đau hơn rất nhiều, bất quá mấy ngày nay khi dùng bữa vẫn phải đặc biệt chú ý. Bốn ngày qua đều dùng cháo, Tân Ca làm sao có

khẩu vị thèm ăn, chỉ có thể chờ đến khi vết thương hoàn toàn lành lặn thì hắn mới có thể ăn uống bình thường, chẳng qua cho dù vết thương có lành thì hắn cũng không có nhiều khẩu vị. Uống mấy ngụm trà, không có việc gì làm, Tân Ca lại cầm lên quyển sách. Chợt nghe bên ngoài có tiếng bẩm báo của Ôn Quế, “Hoàng Thượng, Lý phó thống lĩnh cầu kiến.”

Lý Thao? Tân Ca ngồi dậy, “Truyền.”

Chỉ chốc lát, cửa được mở ra, một nam nhân với làn da ngăm đen cường tráng đi đến, quỳ xuống dập đầu, “Thần khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi, có chuyện gì?”

Lý Thao đứng lên, từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa đến trước mặt Hoàng Thượng, khom người dâng lên, “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, thần cả gan tiến đến là vì một người muôn truyền thư cho Hoàng Thượng.”

Tâm của Tân Ca nhảy dựng, tiếp nhận lá thư. Ai có thể sai khiến Nội đình thị vệ phó thống lĩnh truyền thư cho Hoàng Thượng? Trong lòng của Tân Ca thầm mắng một câu lưu manh, “Lui xuống đi.”

“Dạ.” Lý Thao lui ra ngoài.

Nhin phong thư không có một chữ, Tân Ca lấy ra lá thư, trên thư chỉ có ngắn ngủn một câu: Hoàng Thượng có muôn ném thử tay nghề của Ngũ ngự trù hay không?

Tân Ca nhéch môi, trong mắt chợt lóe, “Ôn Quế, gọi Khổng Tắc Huy đến.”

“Dạ”

Đem thư thiêu hủy, Tân Ca lại mắng: Lưu manh.

Ban đêm, Nội đình thị vệ thống lĩnh Khổng Tắc Huy cầm láng lệnh của Hoàng Thượng để điều khiển xe ngựa ra khỏi cung, nói là có mật vụ cần phải làm. Đêm hôm đó Tân Ca ở trong cung hạ chỉ, hắn muốn tới Tĩnh Tâm Trai nán lại ở đó hai ngày, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu, do Nội đình thị vệ phó thống lĩnh canh giữ bên ngoài Tĩnh Tâm Trai.

Bọn quan viên biết được việc này thì trong lòng có một chút run sợ. Chẳng lẽ Hoàng Thượng ngay lẽ tất nhiên lại muốn bắt người khai đao hay sao.

Xe ngựa chạy mây vòng trong kinh thành, xác định không có ai chú ý thì mới queo vào một ngõ nhỏ, sau đó dừng lại phía trước một căn nhà không quá đặc biệt. Xe ngựa vừa đến thì đại môn đã có người từ bên trong mở ra, người nọ đi đến bên xe ngựa, vén lên màn xe, sau đó vươn tay ra. Người ngồi bên trong đặt tay lên bàn tay cực nóng của đối phương, được đối phương diu xuống xe. Rồi sau đó một người thật tự nhiên buông tay, người còn lại cũng thật tự nhiên thu tay về. Cũng không nói một câu nào, người đến theo người nọ đi vào trong nhà, đại môn khép lại. Trong viện, hai cây mai vàng vẫn nở hoa như cũ.

Theo đối phương tiến vào đại sảnh ám áp, Tân Ca lạnh lùng nhìn khuôn mặt đang tươi cười, “Nội đình thị vệ thống lĩnh và phó thống lĩnh của trẫm đều có giao tình với Lương Vương, một người phụ trách truyền lời, một người phụ trách đưa tin, nếu trẫm có bất cứ động tĩnh gì thì có lẽ Lương Vương đều biết rõ.”

Người bị châm chọc chỉ cười ngây ngô, “Hoàng Thượng ngài nói xem, chẳng phải là thần không có biện pháp hay sao? Thần không thể tiến cung, muốn nói cái gì với Hoàng Thượng thì cũng chỉ có thể tìm người truyền lời đưa tin.”

Trên mặt của Tân Ca không có hàn ý, khóe miệng khẽ nhếch, “Lương Vương thật ra càng ngày càng lưu manh.”

“Nhờ Hoàng Thượng khích lệ.” Ngũ Tử Ngang đem bản chất lưu manh phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

“Phốc!” Ôn Quέ che miệng lại, vội vàng lui ra, Hoàng Thượng và Vương gia ở cùng với nhau càng ngày càng thú vị. Áp chế nỗi chua xót trong lòng, hắn đi pha trà.

Không Tắc Huy chưa tiến vào, mà chỉ trực tiếp đi đến trù phòng rồi dựa vào lò bếp, thuận tiện ăn hai củ lạc ở trên đĩa. Trong phòng không có người ngoài, Ngũ Tử Ngang cởi xuồng áo choàng cho Hoàng Thượng, “Ngày một ta sẽ quay về Lương Châu, nhanh nhất cũng phải nửa tháng mới có thể hồi

kinh. Vốn muốn trước khi khởi hành thì có thể gặp Hoàng Thượng, nhưng lại không được. Hoàng Thượng, trời rất lạnh, nếu không phải ta không thể tiến cung thì ta tuyệt đối sẽ không để cho Hoàng Thượng phải đi ra ngoài vào trời lạnh như vậy.”

“Ta biết.” Tân Ca an tọa, thản nhiên lên tiếng, không hề khó chịu mà ngược lại hắn cảm thấy rất vui, “Thái sư đến tìm trẫm, nói rất nhiều lo lắng. Hắn nói cũng có đạo lý, nhưng trẫm không thể nói quá nhiều với hắn. Nỗi băn khoăn của Thái sư cũng là băn khoăn của quan viên trong triều, người bây giờ còn chưa đứng vững ở kinh thành, tìm cách giao tình với xung quanh thì không sao, nhưng ngày ngày ở trong cung lại không được, vì như vậy sẽ dẫn đến đủ loại kiêng kỵ của bá quan. Không ai lại không muốn làm quyền thần, nhưng không ai sẽ nguyện ý nhìn người khác làm quyền thần.”

“Việc này ta hiểu.” Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh Tân Ca, trên mặt là vẻ ôn nhu mà Tân Ca luôn bị chìm đắm vào trong đó, “Cho nên ta mới nghĩ ra biện pháp ngốc nghếch này để gặp Hoàng Thượng. Cũng nhờ lần trước dẫn Hoàng Thượng đến đây dùng bữa, sau đó ta mua luôn nơi này, bằng không tạm thời đi tìm một nơi yên tĩnh cũng rất phiền hà.”

Khóe miệng của Tân Ca lại nhếch lên, “Làm khó người.”

“Vì sao lại làm khó?” Ngũ Tử Ngang mắt húng, “Trời lạnh như thế mà Hoàng Thượng phải chạy đến đây mới là làm khó.” Nói xong, hắn đột nhiên nắm lấy tay của Tân Ca, Tân Ca theo bản năng muốn rút tay về nhưng lại bị đối phương nắm chặt.

Trên mặt của Ngũ Tử Ngang vẫn là thật thà và chất phác như thường, không hề có một chút tà niêm, bàn tay thật to thật nóng của hắn bao lấy bàn tay lạnh lẽo của Tân Ca, hắn tự trách, “Nếu ta làm cho Hoàng Thượng bị lạnh thì thật sự là tội đáng chết vạn lần.”

“Trẫm không có nhu nhược đến thế, bất quá chỉ lạnh một chút mà thôi,” Cố gắng áp chế nhịp tim đang đập kịch liệt, Tân Ca trấn tĩnh tinh thần, mặc cho Ngũ Tử Ngang sưởi ấm tay của hắn, trong đầu lại vì nhiệt độ trên tay mà khiến bản thân hơi choáng váng một chút. Ngũ Tử Ngang tựa hồ chỉ là muốn sưởi ấm tay cho Hoàng Thượng mà thôi.

“Hoàng Thượng, Vương gia, nô tài bưng trà đến.”

Ngũ Tử Ngang buông tay của Tân Ca một cách tự nhiên, đứng dậy đi mở cửa.

Sau khi hắn rời đi, Tân Ca thở mạnh một hơi, hai tay vừa được buông ra lại trở nên lạnh lẽo. Ngũ Tử Ngang nhanh chóng quay lại, hai tay nâng khay trà, còn Ôn Quế không tiến vào. Ngũ Tử Ngang rót cho mình và Hoàng Thượng mỗi người một tách trà, rồi đem bình trà đặt kế bên lò sưởi trong phòng.

Làm xong hết thảy, Ngũ Tử Ngang đột nhiên lộ ra vẻ mặt do dự, Tân Ca nhíu mi, “Có chuyện gì?”

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang quanh co một hồi, sau đó mới mở miệng “Ta muốn tâm sự nhiều hơn với Hoàng Thượng, đêm nay Hoàng Thượng....có thể không trở về cung được hay không? Ta đã thu dọn phòng ốc. Buổi tối ta và Khổng Tắc Huy ở một gian, tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu Hoàng Thượng, chỉ là giường đêm ở nơi này hơi cứng một chút, sợ rằng Hoàng Thượng ngủ không quen.”

Nhip tim của Tân Ca đậm kịch liệt, tiếp theo hắn nâng tách trà để tránh ánh mắt chăm chú của Ngũ Tử Ngang. Tử Ngang....muốn ngủ cùng với hắn hay sao? Không, vừa rồi Tử Ngang bảo rằng sẽ ngủ với Khổng Tắc Huy. Nhưng cho dù là như vậy, nghĩ đến việc Tử Ngang thỉnh cầu hắn lưu lại, Tân Ca liền cảm thấy hô hấp bất ổn. Từ nhỏ học làm đế vương đã dạy cho hắn có thể hoàn mỹ không chế cảm xúc của mình, suy tư một lúc lâu thì hắn mới có thể mở miệng, “Được rồi, trẫm quả thật cũng có một số việc muốn nói với ngươi. Bất quá ngươi cũng không phải chưa từng ngủ cùng giường với trẫm, lúc này còn già mồm làm cái gì?” Không bị bệnh, Tử Ngang có thể nguyễn ý đồng giường cộng chẩm với hắn hay sao?

“Hoàng Thượng!” Vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang trở nên kinh hỉ và ngượng ngùng, giống như một đại cô nương đang nũng nịu mà nói, “Nếu Hoàng Thượng không chê, ta, ta đêm nay có lẽ nên ngủ cùng Hoàng Thượng. Không thống lĩnh buổi tối ngày to lắm.”

“Làm sao ngươi biết?” Tân Ca chỉ nói theo phản ứng của bản năng.

Ngũ Tử Ngang lập tức nói, “Trước kia có một lần không cẩn thận gặp phải Khổng thống lĩnh đang ngủ, ta nghe thấy hắn ngáy to như sấm.”

Không nghi ngờ Ngũ Tử Ngang, thậm chí là vui mừng, Tân Ca chỉ gật đầu, “Vậy đêm nay ngươi ngủ cùng với trẫm.” Đầu lưỡi như đang phát run.

“Tạ Hoàng Thượng!” Ngũ Tử Ngang thật cao hứng a, Tân Ca nhìn thấy, hắn chỉ tiếp tục uống trà, tim như muôn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 23

Trời vừa tờ mờ sáng thì Tân Ca đã tỉnh lại. Tối qua khi ngủ thì hắn còn nằm phía trên để sưởi ấm cho Ngũ Tử Ngang, nhưng hiện tại hắn lại rúc vào lòng của người nọ, bị đối phương gắt gao ôm chặt. Chóp mũi là hơi thở khiến người ta chìm đắm của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca rất muốn cứ như vậy mà nằm tiếp, nhưng không được. Đêm qua tắt đèn, Ngũ Tử Ngang lại sốt cao cho nên không phát hiện hôn ấn trên người của hắn. Trước khi Ngũ Tử Ngang tỉnh lại, hắn phải che giấu tất cả hôn ấn này dưới lớp y phục.

Cẩn thận gỡ ra cánh tay của Ngũ Tử Ngang đang đặt trên người mình, Tân Ca xé dịch ra mép giường một chút, rồi chậm rãi ngồi dậy. Đầu giường đã đặt sẵn một bộ xiêm y sạch sẽ, không cần đoán thì cũng biết là Ôn Quế đã chuẩn bị. Tân Ca lấy xiêm y mặc vào, quay đầu nhìn Ngũ Tử Ngang, đối phương vẫn còn đang ngủ. Dưa tay sờ lên trán của người nọ, nhiệt độ đã hạ xuống rất nhiều. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Tân Ca xốc chăn lên rồi chậm rãi xuống giường, khoác ngoại sam lên người, sau đó từ từ đi ra ngoài.

“Hoàng Thượng! Sao ngài lại đứng dậy?”

“Suyt, đừng đánh thức hắn. Chải tóc cho trẫm, trẫm quay về tẩm cung.”

“Dạ.”

Bên ngoài không còn động tĩnh, người trên giường mở mắt ra, hắn nhíu chặt mi, kéo chăn lên rồi cúi đầu vào, hít thật sâu mùi hương còn lưu lại bên trong chăn của người vừa mới rời đi, làm cho lòng hắn có một loại chua xót khó nói nên lời. Bàn tay chậm rãi mơn trớn lên nơi mà Hoàng Thượng đã ngủ, Ngũ Tử Ngang cắn chặt răng, nhốt mình bên trong chăn. Đến khi sắc trời bừng sáng thì hắn mới ló đầu ra từ trong chăn, vẻ mặt đã mất đi thần sắc dị thường.

Có người tiến vào, Ngũ Tử Ngang lập tức làm ra bộ dáng chưa tỉnh ngủ, người vào nhìn thấy hắn vừa mới thức dậy, vội vàng đi đến bên giường, thấp giọng kêu, “Vương gia, Vương gia, ngài tỉnh rồi sao?”

Mở ra đôi mắt mông lung, Ngũ Tử Ngang với một bộ dáng mơ hồ hỏi Ôn Quέ, “Ôn công công...ta...” Xốc chăn lên, nhìn xuống y phục bất chỉnh của mình, trước ngực rộng mở, hắn nghi hoặc nhìn lướt qua.

Ôn Quέ khom lưng xuống rồi đáp lại, “Vương gia còn cảm thấy khó chịu hay không? Đêm qua Vương gia sốt cao, làm cho Hoàng Thượng và nô tài lo lắng gần chết.”

“Đêm qua ta sốt cao?” Ngũ Tử Ngang giật mình, ngỡ ngàng nhìn Ôn Quέ, qua một lúc thì hắn mới bừng tỉnh đại ngộ, có một chút ngượng ngùng, “Ta lại làm cho Hoàng Thượng lo lắng. Hoàng Thượng không gọi Thái y chứ?”

Ôn Quέ mỉm cười lắc đầu, “Không có, Hoàng Thượng lệnh cho Khổng Thống Lĩnh ra ngoài cung hốt thuốc cho Vương gia.” Rồi mới nhỏ giọng nói, “Tôi qua Hoàng Thượng chiếu cố Vương gia cả đêm, lúc này Hoàng Thượng đã quay về tắm cung. Vương gia nằm nghỉ một chút, để nô tài đem bữa sáng đến cho Vương gia.”

“Ôn công công!” Ngũ Tử Ngang sợ hãi hỏi, “Tôi qua Hoàng Thượng chiếu cố ta....cả đêm?”

Ôn Quέ kiềm chế nỗi đau trong lòng đối với Hoàng Thượng, rồi gật đầu, “Đúng vậy. Hoàng Thượng lo lắng cho Vương gia, cũng không cho nô tài giúp đỡ, mà tự mình chăm sóc cho Vương gia cả đêm.”

Trên khuôn mặt mỉm cười của Ngũ Tử Ngang có một chút miễn cưỡng, sau đó hắn ngồi dậy, “Ta đã khỏe hơn nhiều rồi, ta đi gặp Hoàng Thượng.”

“Vương gia.” Ngữ điệu của Ôn Quέ bỗng nhiên có một chút trầm trọng, tiếp theo hắn bình tĩnh trở lại, nói một cách nghiêm túc mà không thất kính, “Hoàng Thượng mệt mỏi, e rằng là đang ngủ. Ngày mai Vương gia....phải đi sinh lễ ở Liễu phủ, cũng không thể mang phong hàn đến đó. Vương gia hảo hảo dưỡng bệnh, nô tài đi lấy tảo thiện cho ngài, thân mình của Vương

gia khỏe mạnh thì Hoàng Thượng mới có thể yên tâm.” (tảo thiện = bùa sáng)

Ngũ Tử Ngang nhìn Ôn Quế, sau một lúc lâu thì hắn mỉm cười, lui vào trong chăn. “Ôn công công nói rất đúng. Ta như thế này mà chạy đến thì không chỉ làm phiền Hoàng Thượng nghỉ ngơi, mà còn làm cho Hoàng Thượng lo lắng. Ta nghe lời Ôn công công, tĩnh dưỡng để tranh thủ ngày mai sẽ khỏe lại.”

“Vương gia nghĩ như thế mới đúng.” Ôn Quế thở phào nhẹ nhõm, lui ra ngoài để lấy tảo thiện. Không phải hắn không cho Vương gia gặp Hoàng Thượng, mà là Hoàng Thượng cần phải nghỉ ngơi, Vương gia mà đến thì Hoàng Thượng phải nhẫn nhịn, như vậy thì vết thương của Hoàng Thượng không biết khi nào mới lành lặn.

Sau khi Ôn Quế rời đi, nụ cười nhu hòa trên khuôn mặt của Ngũ Tử Ngang liền biến mất. Nhắm mắt lại, trong đầu là một hình ảnh mờ ảo kiều diễm, còn có một người với thân thể lưu lại nhiều dấu vết, đỏ như hoa mơ.

Sau khi trở lại tẩm cung thì Tân Ca cũng không ngủ, mà chỉ nằm trên giường dưỡng thương. Nghĩ đến sáng nay khi thức dậy thì mình lại rúc vào lòng của Ngũ Tử Ngang, khoe miệng của hắn bất giác nhéch lên. Sau khi Tử Ngang quay về từ Lương Châu, trong lòng của hắn mặc dù có lúc vẫn chua xót như cũ, nhưng lại làm cho hắn nếm được một chút dư vị ngọt ngào càng ngày càng nhiều, có lẽ để cho Tử Ngang hồi kinh là quyết định đúng đắn. Ngày mai người nọ sẽ đi sinh lễ đến Liễu phủ, nghĩ đến nữ nhân kia, Tân Ca chưa từng đến nơi đó nhưng lại có một chút oán hận. Lần đầu của Tử Ngang đã dành cho hắn mà không phải nữ nhân sắp trở thành Vương phi kia. Hắn và Tử Ngang phải có một người lưu lại con nối dõi, hắn không thể thân thiết với nữ nhân khác, vậy thì để cho Tử Ngang vì hắn mà sinh con. Liễu Song...bất quá cũng chỉ là nữ nhân giúp hắn mang thai thái tử mà thôi.

Tàn nhẫn sao? Không. Nữ nhân kia đúng là hạnh phúc, nàng sẽ cùng Tử Ngang sống cả đời, sẽ nhận được sự quyền sủng và ôn nhu từ Tử Ngang, mà hắn bất quá chỉ có thể nhận được hài nhi của nàng và Tử Ngang. Khi hắn đem người mình yêu nhất đưa cho nàng, thì nữ nhân kia đương nhiên cũng phải trả giá đai giới một chút. Nếu hắn là phụ hoàng thì cho dù Tử

Ngang hận hắn, hắn cũng sẽ không hề do dự mà giam cầm Tử Ngang bên cạnh mình. Nhưng hắn không phải phụ hoàng, hắn không thể cưỡng ép Tử Ngang ở trong cung, cho đến khi Tử Ngang u sầu mà mất đi. Hắn muốn Tử Ngang hưởng thụ uy quyền và thế lực; muốn Tử Ngang danh lưu sử sách; muốn Tử Ngang không hối tiếc cả cuộc đời này.

Chậm rãi trở mình, vì ngủ không được nên Trần Ca lấy ra một quyển sách ở trên đầu giường, tựa hồ đã rất nhiều năm hắn chưa thoải mái nhẹ nhõm như vậy. Đem chuyện ngày mai Ngũ Tử Ngang phải đi sinh lễ ở Liễu phủ vứt ra sau đầu, tâm tình của Trần Ca vô cùng tốt, hắn chậm rãi lật từng trang sách, suy nghĩ sau này có nên tiếp tục chuốc rượu Ngũ Tử Ngang nữa hay không.

Ngũ Tử Ngang rất thành thật nằm trên giường dưỡng bệnh, tuy rằng thân mình của hắn đã khỏe hơn rất nhiều, chỉ là vẫn chảy một chút nước mũi mà thôi. Ở trên giường dùng ngọ thiện, tính toán canh giờ một chút, hắn mặc y phục rồi xuống giường. Ra bên ngoài, Ôn Quέ nhìn thấy hắn thì kinh ngạc lên tiếng, “Vương gia! Vì sao ngài lại ngồi dậy?”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Đã khỏe hơn rất nhiều, cứ nằm mãi thì xương cốt cũng phải mục ra. Ôn công công, Hoàng Thượng thức dậy chưa? Ta muốn gặp Hoàng Thượng.”

Lúc này Ôn Quέ không ngăn cản mà chỉ nói, “Hoàng Thượng đã tỉnh, nô tài đi lấy nước cho Vương gia.”

“Đa tạ Ôn công công.”

Ôn công công bưng đĩa nước ấm, sau khi Ngũ Tử Ngang rửa mặt thì được Ôn Quέ hâu hạ chải tóc, lúc này tinh thần phấn chấn bước ra khỏi Thụy Phong Hiên. Trong tay vẫn cầm chiếc khăn mà tối hôm qua Hoàng Thượng cho hắn, Ngũ Tử Ngang rất tiếc khi dùng nó lau mũi, bước nhanh về tắm cung Trường Khánh của Hoàng Thượng. Đến Trường Khánh Cung, sau khi thái giám bên ngoài đi vào trong bẩm báo thì Ngũ Tử Ngang được phép tiến nhập. Hắn lại lau nước mũi đang chảy xuống, rồi phóng như điên vào trong.

Trường Khánh Cung, Tần Ca ung dung nằm trên nhuyễn tháp đọc sách, trên thân đắp ngang một tấm lông cừu màu trắng của Á Mộc Quốc tiến công, tóc không được cột cao mà chỉ tùy tiện bới lên bằng một cây trăm bạch ngọc, so với vẻ uy nghiêm lạnh lùng ngày thường của một vị đế vương thì hoàn toàn khác biệt, lúc này Tần Ca có vẻ thanh thoát mà làm cho người ta cảm thấy rung động.

Đi đến trước mặt Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang khom mình hành lễ, “Hoàng Thượng, ta đã đến.”

Tần Ca lật qua một trang Nhất Hiệt Thư, ôn hòa hỏi, “Đã khỏe chưa?”

Ngũ Tử Ngang vội vàng lau mũi, “Đã khỏe.” Khi nói chuyện, thanh âm vẫn có một chút khàn khàn, cũng mang theo giọng mũi đặc sệt. Lúc này Tần Ca mới nâng mắt lên, hờ lạnh một tiếng.

Tựa hồ bị tiếng hờ lạnh như vậy hù dọa, Ngũ Tử Ngang rùng mình, ngẩng đầu mỉm cười nịnh nọt, “Hoàng Thượng, ta biết sai rồi.” Nói xong, hắn còn không biết xấu hổ mà tiến đến rồi ngồi xuống bên cạnh Tần Ca, bản sắc lưu manh hiễn lộ rõ ràng.

Tần Ca bất động, chỉ lạnh lùng hỏi, “Nghe nói võ nghệ của Lương Vương siêu quần, nội công thâm hậu. Tuy rằng võ nghệ của trẫm chỉ tầm thường, nhưng cũng biết nội công có thể hộ thế.”

Nụ cười của Ngũ Tử Ngang cứng đờ, lập tức hô lớn, “Hoàng Thượng, ai nói với ngài võ công của ta siêu quần, nội công thâm hậu?” Vẻ mặt như bị người hâm hại.

Tần Ca vừa cầm quyền sách che ngay trước mặt Ngũ Tử Ngang, “Không thống lĩnh nói rằng hắn và Lương Vương đã từng tỷ thí, võ công của Lương Vương không dưới hắn. Nếu trẫm nhớ không lầm thì dường như Tiên Hoàng đã thỉnh người dạy võ cho ngươi. Nghe nói người nọ là nhân vật đệ nhất đệ nhị trên giang hồ. Chẳng lẽ trẫm nhớ lầm? Lương Vương căn bản chưa từng học võ?” Vừa vặn hắn có hứng thú đem chuyện đêm qua Ngũ Tử Ngang bị nhiễm phong hàn nhai đi nhai lại, tên lưu manh này!

Ngũ Tử Ngang nắm lấy tay của Hoàng Thượng, thửa cơ cầm lấy quyển sách trong tay của Hoàng Thượng đặt sang một bên, cười mỉa hai tiếng, tiếp theo bắt đầu cầu xin tha thứ, “Hoàng Thượng....ngài tha cho ta đi.” Không Tắc Huy lại dám bán đứng hắn!

“Lương Vương rời khỏi kinh thành ba năm, thật ra lại nghiên cứu binh pháp rất thấu triệt, ngay cả khổ nhục kế cũng lấy ra sử dụng, còn làm rất thật như vậy, ngay cả trẫm nhất thời cũng nhìn không ra.” Tân Ca rút về bàn tay nóng rực đang bị Ngũ Tử Ngang cầm lấy, không hề bận tâm đến tên lưu manh đang cầu xin, lạnh lùng nói, “Lương Vương thích bị đông lạnh, vậy tiếp tục đi ra ngoài đi.”

Ngũ Tử Ngang lau mũi, lại sụt sịt rất lớn, làm cho Hoàng Thượng biết hắn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, nếu bị rét công một lần nữa thì khẳng định sẽ rất thê thảm, “Hoàng Thượng....ta không phải sử dụng khổ nhục kế, là ta tự phạt. Hoàng Thượng, ngài tạm tha cho ta đi.”

Nhin cái mũi của hắn đỏ cả lên, Tân Ca mềm lòng, nhưng vẫn thật sự tức giận mà nói, “Nếu có lần sau...”

“Nếu có lần sau thì Hoàng Thượng cù phạt ta bị đánh, đánh cho tới khi Hoàng Thượng hết giận thì thôi.”

Tân Ca trùng mắt, “Lưu manh!”

“Hắc hắc...”

Ngũ Tử Ngang tiếp tục lau mũi, nhìn thấy chiếc khăn trong tay của hắn đã bị bẩn, Tân Ca lại lấy ra một chiếc khăn khác từ trong lòng, “Bỏ cái kia đi.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Ngũ Tử Ngang đem chiếc khăn bẩn nhét vào trong y mê, rồi cầm lấy chiếc khăn mới để lau mũi. Nhưng hắn không lập tức dùng nó, mà chỉ đặt trên chóp mũi một lúc, sau đó mới lau nhẹ rồi nhét khăn vào trong y mê.

Tân Ca nhíu mi, “Trẫm truyền Thái y đến chẩn bệnh cho ngươi, không trị dứt thì sau này sẽ phiền hà.”

Ngũ Tử Ngang suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Cũng tốt.” Miễn cho có người nói rằng đêm qua hắn tìm lý do ở lại trong cung.

Chỉ trong chốc lát thì Thái y tiến đến, sau khi chẩn bệnh xong xuôi, quả thật Lương Vương bị nhiễm phong hàn, xem ra đêm qua chuyện Lương Vương ngã vào trong hồ rồi bị nhiễm phong hàn không phải là giả. Sau khi Thái y rời đi, không bao lâu thì ngoài cung cũng có người biết được Lương Vương đêm qua quả thật bị nhiễm phong hàn.

Nhin thấy Thái y cúi đầu ly khai, Ngũ Tử Ngang nhíu mi. Tân Ca vỗ nhẹ vai của hắn, “Trong cung cũng nên thanh trừ một chút, bằng không trẫm làm cái gì thì ngoài cung cũng có người biết rõ. Đã có đại thần bất mãn việc ngươi sau khi hồi kinh thì luôn qua đêm trong cung. Bên cạnh trẫm cần có người trung thành, bên cạnh ngươi cũng vậy.”

“Ta biết.” Ngũ Tử Ngang quay đầu mỉm cười ôn nhu với Tân Ca, “Mùng bảy ta quay về Lương Châu để xử lý vài chuyện ở đó một chút, rồi mới đi gặp Lương Châu Thất Hiền.” Nói xong, hắn đột nhiên cầm lấy tay của Tân Ca, “Hoàng Thượng, ta hồi kinh chính là vì phân ưu cùng Hoàng Thượng.”

Bị bàn tay ấm áp cầm lấy, Tân Ca bảo trì bình tĩnh cầm lên tách trà, nhân cơ hội rút ra bàn tay đang bị nắm, cúi mắt nhìn vào nước trà trong tách, rồi thản nhiên nói, “Vậy thì trẫm giao cho ngươi giải quyết.”

“An!”

Dời mắt khỏi môi của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang tự giác rót cho mình một tách trà nóng. Hai người nhàn nhã tán gẫu, đa phần là bàn về chính sự trong triều. Ngũ Tử Ngang không có ý muốn hồi phủ, Tân Ca cũng không mở miệng đuổi người. Sau khi uống thuốc của Thái y rồi cùng Hoàng Thượng dùng bữa tối thì Ngũ Tử Ngang mới chịu quay về phủ.

Tân Ca không giữ lại Ngũ Tử Ngang, thậm chí cũng không đứng dậy, sau khi Ngũ Tử Ngang chậm rãi lui ra, hắn cầm lấy quyển sách mà sáng nay đang đọc dang dở, quên đi nỗi chua xót thẫn nhiên trong lòng.

Xuất cung, lên ngựa, Ngũ Tử Ngang chậm rãi đi về hướng Vương phủ. Lấy ra chiếc khăn trong y mê mà Hoàng Thượng đã cho hắn, lúc đầu hắn

chỉ dùng một góc nhỏ, bây giờ đặt ở chóp mũi, Ngũ Tử Ngang có thể ngửi thấy hơi thở lưu lại trên khăn của Hoàng Thượng. Cứ như vậy mà một mạch quay trở về Vương phủ, Ngũ Tử Ngang đem khăn cất vào trong y mệ rồi gõ cửa. Một khi hắn hồi phủ thì bên trong phủ sẽ lập tức trở nên náo nhiệt. Không ít người vây quanh hỏi thăm sức khỏe của hắn. Ngũ Tử Ngang chỉ mỉm cười trán an bọn họ, sau đó bước nhanh vào phòng của cô nãi nãi.

Hứa Ngũ Thị lo lắng cả ngày lẫn đêm, lúc này nhìn thấy khí sắc bình an của hắn thì mới yên lòng. Nhẹ nhàng vỗ vài cái lên vai của Ngũ Tử Ngang xem như khiển trách, sau đó kéo hắn qua gian phòng kế bên, chỉ lên trên bàn, “Tử Ngang a, đây là sinh lễ của ngươi, sáng mai bà mối sẽ đi cùng với ngươi. Cô nãi nãi đã xem xét kỹ lưỡng, không còn chỗ nào sai sót. Sáng nay Lễ Bộ đại nhân đến bái niêm, ngươi không ở trong phủ, hắn nói Hoàng Thượng ra lệnh cho Lễ Bộ phụ trách hôn sự của ngươi, hỷ phục của Song nhi đều giao cho Ngự Tú Phường làm. Long ân của Hoàng Thượng đối với Ngũ Gia chúng ta thật sự như trời như biển a.”

Hứa Ngũ Thị cảm khái, không phát hiện mi tâm của Ngũ Tử Ngang đang nhíu chặt, “Cô nãi nãi....Ta....”

“Tử Ngang a, nhìn thấy ngươi sắp thành thân, cô nãi nãi thật sự rất cao hứng a.” Trong mắt của Hứa Ngũ Thị có lệ, thương cảm nói, “Đại ca đại tẩu đã sớm đi xa, nay ngươi sắp thành gia lập thất, bọn họ ở cửu tuyền cũng có thể an tâm. Chờ đến khi Song nhi sinh hài tử, Ngũ gia có người nối dõi, cô nãi nãi ta xuống cửu tuyỀN cũng còn mặt mũi đi gặp đại ca và đại tẩu.” Nói xong, nàng khóc sụt sùi.

Ngũ Tử Ngang ôm cô nãi nãi vào lòng, hít một hơi thật sâu, giọng nói trở nên khàn khàn, “Cô nãi nãi, ta thành thân thì người nên vui mừng mới đúng, vì sao lại khóc?”

“Ta đang vui mừng, rất vui mừng.” Hứa Ngũ Thị vội vàng lau mặt, ngẩng đầu cười ha ha rồi nói, “Tử Ngang nhà chúng ta sắp thành thân, cô nãi nãi sẽ cố gắng sống khỏe, sống cho đến khi nhìn thấy tôn tử ra đời, sống cho đến khi nhìn thấy tôn tử thành gia lập thất.” (tôn tử = cháu)

Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn hòa, “Cô nãi nãi cũng không thể nói mà không giữ lời, người phải nhìn thấy tôn tử thành gia lập thất.”

Khóe mắt đầy nếp nhăn của Hứa Ngũ Thị mang theo hạnh phúc, “Ha ha, cô nãi nãi đã bắt đầu trông mong, mau chóng thành thân làm cho Song nhi sinh hạ một tôn tử cho cô nãi nãi a.”

Hầu kết của Ngũ Tử Ngang giật giật, nhưng xuất khẩu lại là một từ “Hảo.”

Đi gấp nhị đệ và tam đệ, sau đó Ngũ Tử Ngang quay trở về phòng, tâm tình nặng nề ngồi trên giường. Trong lòng Tử Anh tựa hồ có tâm sự, khi nói chuyện với hắn mà Tử Anh cũng không hề lên tiếng trả lời, nhưng lúc này Ngũ Tử Ngang cũng không thể bận tâm nhiều hơn. Lấy ra chiếc khăn từ trong lòng, hắn lại đặt lên chóp mũi rồi hít vào một hơi, hàng lông mày nhíu chặt. Mùi hương của Hoàng Thượng sắp bị hơi thở của hắn che lấp. Hít thật sâu vài cái, Ngũ Tử Ngang ngã người ra phía sau, ngưỡng mặt nằm trên giường.

Ngày mai phải đi sinh lễ, Ngũ Tử Ngang không hề cảm thấy vui sướng, khi hắn bị hạ chỉ sau hai tháng phải thành hôn thì hắn cũng không quá đỗi vui mừng. Thành thân, sinh con, đối với hắn mà nói cũng tựa như ăn cơm đi ngủ, không có gì gọi là kinh hỉ, chỉ là một việc phải làm trong đời người. Nhưng hiện tại, phần vui mừng ít ỏi đã hoàn toàn không còn sót lại một chút gì. Thậm chí ngay cả khuôn mặt của Liễu Song mà hắn cũng không nhớ rõ, trước mắt chỉ có khuôn mặt của một người – lạnh lùng lạnh nhạt, nhưng người nọ đôi khi lại nhêch môi mỉm cười đối với hắn.

Nhẹ nhàng xoa tay, Ngũ Tử Ngang chậm rãi nhớ lại cảm giác khi vuốt ve người nọ, hạ thân bỗng nhiên nóng lên. Đêm đó là hắn cưỡng bức Hoàng Thượng hay sao? Rất nhiều chuyện không nhớ rõ, hắn chỉ biết là mình đã bất kính với Hoàng Thượng, nhưng rốt cục đã bắt đầu như thế nào thì hắn lại không nhớ rõ. Nhưng trong ký ức mơ hồ không thấy Hoàng Thượng thịnh nộ hay kháng cự, nếu Hoàng Thượng không muốn....Không Tắc Huy và Ôn Quέ ở ngay bên ngoài, hắn làm sao có thể thực hiện được? Nghĩ đến thái độ sau đó của Hoàng Thượng, hạ thân của Ngũ Tử Ngang cương cứng đến phát đau, là Hoàng Thượng....nguyễn ý.

“Hoàng Thượng...” Ngũ thanh khàn đặc, Ngũ Tử Ngang nắm chặt chiếc khăn trong tay, là Hoàng Thượng....nguyễn ý. Khi nhận rõ điểm này thì hai mắt của Ngũ Tử Ngang lập tức mở to, hô hấp dồn dập, thậm chí có một

chút bối rối. Rất lâu sau đó, Ngũ Tử Ngang đè xuống hạ thân đang cứng rắn như thiết, trong mắt lóe lên một tia mãnh liệt.

“Sau khi thành thân, mau sinh một tiểu nam hài.”

“Trẫm sẽ đích thân giáo huấn thái tử, như vậy có thể kế thừa đế vị của trẫm.”

Ngũ Tử Ngang lộ ra một nụ cười ôn nhu, kỳ thật cho đến bây giờ hắn cũng không phải là một người ôn nhu, cho đến bây giờ cũng không phải như vậy.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 24

Khi Tân Ca đã thu liêm tâm tình, bình tĩnh ngồi trên nhuyễn tháp uống chén canh đậu hoa mà Ôn Quέ đặt biệt mua cho hắn, lúc này Ngũ Tử Ngang vừa ngáp vừa bước ra từ trong buồng. Nhìn thấy Hoàng Thượng, hắn lập tức ngượng ngùng, “Hoàng Thượng, thần dậy muộn.”

Tân Ca thản nhiên nói, “Không có chuyện gì quan trọng, ngủ nhiều một chút cũng không sao.” Nghĩ đến đêm qua, hắn tránh đi ánh mắt nhìn chăm chú của Ngũ Tử Ngang, chuyên tâm uống canh đậu hoa.

Ôn Quέ ở bên cạnh nói, “Vương gia, để nô tài mang nước ám đến cho ngài.”

“Đa tạ Ôn công công.”

Ôn Quέ đi ra ngoài, Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh Tân Ca, hỏi một cách cẩn thận, “Hoàng Thượng, tối hôm qua ngài ngủ có ngon hay không? Vì sao lại dậy sớm như vậy? Có phải tư thế ngủ của ta không tốt nên quấy nhiễu Hoàng Thượng hay không?”

Thật sự là muốn nói cũng không được. Tân Ca kiềm chế nhịp tim đang đập nhanh, “Tối hôm qua trẫm ngủ rất ngon, chỉ là trẫm đã quen dậy sớm. Đến mức tư thế ngủ của ngươi như thế nào mà trẫm cũng không biết.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Mới nãy thức dậy ta phát hiện mình đang đắp chăn của Hoàng Thượng, ta còn tưởng rằng ta đã đoạt chăn của Hoàng Thượng.”

Người này là cố ý hay sao? Tân Ca giương mắt, nụ cười ôn nhu trên mặt của người nọ làm cho hắn nhìn không ra. Tân Ca cảm thấy trên mặt trở nên nóng rần, hắn cúi mắt xuống, “Không có, có lẽ sau khi trẫm thức dậy thì ngươi đã chui vào chăn của trẫm.”

“Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Ngũ Tử Ngang thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Ôn Quέ bung đén chậu nước, Ngũ Tử Ngang lập tức đứng dậy rửa mặt súc miệng, buông tha cho Tân Ca đã gần như hít thở không thông.

Sau khi rửa mặt xong, Ngũ Tử Ngang không nhắc lại chuyện tối qua, mà chỉ phi thường hào hứng nói về những người mà ba năm nay hắn ở Lương Châu đã gặp được, nói về phong cảnh đẹp nhất ở Lương Châu, món điểm tâm nào là ngon nhất, nói về việc hắn nhớ Hoàng Thượng như thế nào khi ở Lương Châu. Tân Ca chỉ im lặng lắng nghe.

Từ khi Ngũ Tử Ngang hồi kinh, tình cảm của Tân Ca đối với Ngũ Tử Ngang cũng càng ngày càng sâu đậm. Nếu nói ba năm qua hắn có thể chịu đựng được, thì chỉ mấy ngày thân mật sống cùng Ngũ Tử Ngang lại làm cho hắn rốt cục không thể chịu đựng được cô độc. Hắn có thể nhẫn耐 không có Ngũ Tử Ngang ở bên cạnh, nhưng không có cách nào chấp nhận được việc hắn không còn là người quan trọng nhất trong lòng của Ngũ Tử Ngang.

Tuy rằng Ngũ Tử Ngang đã nhiều lần nói rằng Hoàng Thượng là người quan trọng nhất, nhưng sau khi Ngũ Tử Ngang thành thân, một khi có con nối dõi, Hoàng Thượng có còn trở thành người quan trọng nhất hay không, Tân Ca thật sự không dám suy nghĩ. Hắn và Ngũ Tử Ngang đã có tiếp xúc thân xác, nhưng việc này tuyệt đối không thể nói ra khỏi miệng, tuyệt đối không thể cho người này biết được. Bao nhiêu chua xót ngọt ngào thì hắn chỉ có thể giấu kín dưới đáy lòng của mình.

Ngày mai Ngũ Tử Ngang phải về Lương Châu, không giống như mọi khi rời đi thì phải rất lâu sau mới có thể tái kiến, nhưng Tân Ca đã bắt đầu nhớ mong. Người này không ở kinh thành, hắn sợ là mình lại ngủ không được. Cứ như vậy lo được lo mất làm cho hắn khó chịu, nhưng lại không có cách nào tháo lỏng tâm tư. Thức dậy ở trong lòng Tử Ngang, giấc mộng đó hắn đã mơ thấy vô số lần, sáng nay cũng thật sự xảy ra. Đêm nay còn có thể hay sao? Đêm nay Tử Ngang sẽ theo bản năng chui vào ổ chăn của hắn nữa hay không, có còn chiêm tiệm nghi, có còn ôm hắn, làm cho hắn thức dậy trong lòng của Tử Ngang nữa hay không.

Tân Ca biết bản thân mình càng ngày càng tham lam, nhưng sự ôn nhu của Tử Ngang càng ngày càng làm cho hắn chìm đắm thì hắn lại càng

không thể khống chế tâm tư, khống chế tham vọng của mình. Muốn Tử Ngang, hắn muốn một lần nữa được Tử Ngang ôm áp sưởi ấm.

Nhin chăm chú Hoàng Thượng vẫn đang cúi mắt xuống, trong lòng của Ngũ Tử Ngang bỗng nhiên đau đớn. Hắn kìm lòng không đậu mà nắm lấy tay của Hoàng Thượng, khi Hoàng Thượng kinh ngạc giương mắt muốn rút tay về thì lại bị hắn nắm chặt.

“Hoàng Thượng, ngài có thể đáp ứng với ta một chuyện được không?”

“Chuyện gì?” Tân Ca không biết biểu tình của mình có đang bán đứng chính mình hay không.

Ngũ Tử Ngang càng mỉm cười ôn nhu, hai tay bao phủ đôi tay lạnh lẽo của Tân Ca, “Hoàng Thượng, mấy ngày ta không ở kinh thành, ngài phải quý trọng bản thân của mình. Ta rất nhanh sẽ trở về, sẽ mang Lương Châu Thất Hiền trở về. Hoàng Thượng, ta sẽ không nói những lời đường mật, Hoàng Thượng chỉ cần tin vào ta. Ta vĩnh viễn sẽ không phụ lòng Hoàng Thượng.”

Đôi mắt tràn ngập ôn nhu kiên định làm cho Tân Ca chìm đắm, hắn để mặc Ngũ Tử Ngang sưởi ấm tay của hắn, khóc miếng hơi nhéch lên, “Trẫm vẫn luôn tin người. Trẫm sẽ quý trọng bản thân của mình, chờ đến ngày người trở thành quyền thần thì trẫm có thể yên tâm làm Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang nhéch môi, “Hoàng Thượng, đêm nay ta làm vài món ngon, ta và Hoàng Thượng hảo hảo uống một bữa. Hoàng Thượng tin ta làm ta rất cao hứng. Nhất định phải uống rượu chúc mừng.”

Uống rượu? Tâm của Tân Ca rung động. Hắn rút tay ra, cốc găng trán tĩnh, “Ngày mai người phải đi sớm, đêm nay uống hai chén là đủ rồi, để tránh làm lỡ hành trình.”

Ngũ Tử Ngang vỗ ngực cam đoan. “Hoàng Thượng yên tâm, ngày mai ta tuyệt đối sẽ không làm lỡ hành trình. Tất nhiên mà ta vẫn còn chưa hảo hảo uống rượu với Hoàng Thượng, đêm nay thế nào cũng phải không say không về.”

“Không say không về?” Tân Ca thoảng nghiêng mặt, áp chế tà niệm trong lòng, “Ngươi tối nay muốn về hay sao?”

“Ha ha,” Ngũ Tử Ngang cười mỉa, “Ta nói lỡ lời, đêm nay ta làm sao có thể đi được, phải ở lại với Hoàng Thượng.”

“Lưu manh.” Đêm nay hắn có thể mong chờ hay không?

.....

Cả ngày Tân Ca vừa mong chờ vừa khẩn trương. Ngũ Tử Ngang lại giống như người nhàn rỗi ở trước mặt Hoàng Thượng lải nhải liên miên, nói đến nói đi vẫn là những lời lo lắng cho Hoàng Thượng. Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy vẫn luôn ở gian phòng kế bên, để lại đại sảnh cho Hoàng Thượng và Vương gia. Tân Ca nói không nhiều lắm, ngoại trừ việc chính sự thì hắn phần lớn đều nghe Ngũ Tử Ngang nói một mình. Chẳng qua chỉ cần nghe giọng nói của Ngũ Tử Ngang thì trong lòng của hắn cũng cảm thấy ngọt ngào. Ngũ Tử Ngang kiêm luôn việc của Ôn Quέ, bưng trà rót nước dâng điểm tâm cho Hoàng Thượng, làm một cách phi thường sung sướng.

“Hoàng Thượng, ngoại trừ thời điểm ngài còn là thái tử, ta đã cùng Hoàng Thượng ra ngoại thành, thì bây giờ ta còn chưa cùng Hoàng Thượng xuất cung giải sầu.” Nhớ đến hai năm cuối cùng khi Hoàng Thượng vẫn còn là thái tử, Ngũ Tử Ngang vạn phần hoài niệm, duy nhất tiếc nuối chính là khi đó hắn và Hoàng Thượng không ngủ cùng một giường, thật là đáng tiếc. (anh không biết hai chữ vô si là gì hay sao =.=)

Tân Ca cũng không hoài niệm nhiều lắm, mà chỉ thản nhiên nói, “Đôi khi trẫm lại suy nghĩ, có phải phụ hoàng luôn cố gắng chịu đựng, chờ đến khi trẫm có thể tiếp nhận giang sơn này hay không. Bằng không vì sao phụ hoàng đang ở tuổi tráng niên lại suy sụp thân mình nhanh như vậy, không đến một năm đã rời đi. Hoàng gia gia cùng phụ hoàng tiêu trừ toàn bộ loạn trong giặc ngoài, để lại cho trẫm một cảnh phồn hoa, nếu trẫm không giữ gìn tốt giang sơn này, về sau trẫm làm gì còn mặt mũi đi gặp bọn họ.”

“Hoàng Thượng.” Ngũ Tử Ngang lại cầm lấy tay của Tân Ca, “Ngài là minh quân trong mắt dân chúng và bá quan. Có ta phụ tá Hoàng Thượng,

Hoàng Thượng nhất định có thể thống trị giang sơn càng ngày càng hưng thịnh.”

“Trẫm tạm thời không bàn cãi đến năng lực của ngươi, bất quá da mặt của ngươi thật sự càng ngày càng dày.” Nỗi thương cảm trong lòng của Tân Ca lại bị tên lưu manh này kéo sang hướng khác.

Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng chà xát bàn tay lạnh lẽo của Hoàng Thượng, cậy mình là sủng thần nên cả gan làm loạn, “Ta không sợ cái gì hết, chỉ sợ có một ngày Hoàng Thượng không cho ta làm sủng thần, cho nên phải nhanh chóng đem vị trí này đoạt lấy.”

Không cho ngươi làm thì có thể cho ai làm? Tân Ca rất muốn liều lĩnh ôm lấy Ngũ Tử Ngang, cảm thụ sự ấm áp trên người của Ngũ Tử Ngang, nhưng hắn không thể.

Nhìn Tân Ca, trong lòng của Ngũ Tử Ngang rầu rĩ, hắn nâng tay của Tân Ca lên miệng của mình rồi hít hơi vào, vừa cười vừa nói, “ Tay chân của Hoàng Thượng cứ đến mùa đông lại lạnh lẽo, ta phải tìm một thần y chẩn bệnh cho Hoàng Thượng mới được.”

Ra sức rút bàn tay đang làm cho tim của mình đập kịch liệt, Tân Ca đưa tay lui vào trong y mèo, giả vờ không thấy vẻ mặt ai oán của đối phương, “Bệnh này đã là bẩm sinh, ngươi đừng lo lắng. Đợi ngươi từ Lương Châu trở về, trong triều không thiếu người cần ngươi lo lắng. Người nói muốn khôi phục Diêm La Điện, tuyển chọn người cũng là một vấn đề. Người đừng quên bốn mươi năm rung chuyển chính là vì Diêm La Điện gây nên.”

Trong lòng của Ngũ Tử Ngang lướt qua một chút mỉm cười, hắn vẫn còn chưa sờ đủ mà. Xích lại gần Hoàng Thượng, hắn nói, “Lúc trước Diêm La Điện đã tồn tại bảy mươi năm. Bên ngoài thì họ vẫn trung thành với Thái tử, trên thực tế đã sớm bị vài vị Vương gia phân chia thành mấy phái. Khi đó Diêm La Vương cũng là sủng thần của người khác, đương nhiên họa trong nhà. Hoàng Thượng, lúc này ta tìm Diêm La Vương thì ngài cư yên tâm, hắn là sư đệ của ta.” (muốn sờ đến khi nào o_o, cua dê)

“Sư đệ của ngươi?” Tân Ca nhíu mi, “Vì sao trẫm không biết ngươi còn có sư đệ?”

Ngũ Tử Ngang nói quanh co, “Tiên Hoàng từng thỉnh Đức Nhất đại sư tiến cung dạy võ cho ta. Sau khi ta học thành tài thì Đức Nhất đại sư liền ly khai.” Tân Ca gật đầu, việc này hắn đương nhiên biết rõ.

“Sau khi sư phụ rời đi, có một lần Tiên Hoàng phái ta đi giao một phong thư cho sư phụ.”

Tân Ca lại gật đầu

“Trên đường truyền tin thì trùng hợp ta gặp được sư đệ, khi đó hắn còn nhỏ, ta cũng không tiện dẫn hắn theo bên người, liền giao hắn cho sư phụ. Năm đó sau khi hắn học thành tài rồi xuống núi thì có tới tìm ta. Tư chất võ học của hắn rất cao, ta để cho hắn đi ngao du tứ xứ, trước khi ta hồi kinh thì hắn có gửi thư cho ta, nói là đã ngao du tứ xứ quay về, muốn đến tìm ta. Vì vậy ta liền có ý niệm này trong đầu, để cho hắn chấp chưởng Diêm La Điện. Võ công của hắn e rằng Khổng Tắc Huy cũng không phải là đối thủ.”

Tân Ca nhíu mi, “Hắn hiện tại ở kinh thành?”

Ngũ Tử Ngang nói, “Hắn ở Lương Châu, hắn cho rằng ta còn ở Lương Châu, sau khi ngao du khắp nơi thì hắn liền trực tiếp đi đến Lương Châu. Ta có viết thư bảo hắn chờ ta ở đó.”

Tân Ca suy nghĩ sâu xa một phen, “Nếu ngươi cho rằng hắn thích hợp thì trẫm cũng không hỏi nhiều. Sau khi ngươi hồi kinh thì dẫn hắn tiến cung cho trẫm nhìn một chút.”

Ngũ Tử Ngang đột nhiên hơi khó xử, Tân Ca giả vờ thịnh nộ, “Sao vậy, trẫm không thể gặp?”

Ngũ Tử Ngang lặng lẽ cười hai tiếng, “Không phải Hoàng Thượng không thể gặp. Chẳng qua...” Hắn xích lại gần Tân Ca rồi nói quanh co, “Bộ dáng của sư đệ ta....không được đẹp cho lắm, ách, thật sự không đẹp, ta sợ hắn kinh động đến Hoàng Thượng.”

Tân Ca trừng mắt liếc Ngũ Tử Ngang một cái, “Ngươi càng nói như vậy thì trẫm càng muốn gặp hắn.”

Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Hoàng Thượng, sư đệ của ta từng bị hỏa thiêu, trên mặt đều là vết sẹo phỏng, ta thật sự sợ hãi sẽ dọa Hoàng Thượng.”

“Dẫn hắn đến gặp trẫm.” Tân Ca vẫn kiên quyết.

“Được rồi” Ngũ Tử Ngang xù vai xuống, hắn thật sự sợ sư đệ của hắn sẽ dọa Hoàng Thượng.

“Sư đệ của ngươi gọi là gì?” Không bận tâm đến vẻ mặt lo lắng của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca lại hỏi.

“Mẫn.”

Ngũ Tử Ngang nói, “Khi ta gặp hắn thì hắn đã nói hắn gọi là Mẫn. Khi đó ta bất quá cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, không nghĩ đến việc đặt cho hắn một cái họ. Nhiều năm trôi qua, hắn không nói, ta cũng không nhắc lại.”

Tân Ca gật đầu, “Nếu hắn chấp chưởng Diêm La Điện, như vậy trẫm ban cho hắn họ Diêm. Người nào vào Diêm La Điện, sau này đều là họ Diêm. Diêm La phân thành mười Âm soái, mỗi người điều khiển một chức vị, chấp chưởng nhóm tiểu quỷ. Việc của Diêm La Điện trẫm toàn quyền giao cho ngươi, nhất định không được để lộ tin tức ra ngoài.”

“Hoàng Thượng yên tâm.” Ngũ Tử Ngang mỉm cười thật sâu, khéo miệng của Tân Ca nhêch lên, có người này ở đây thì hắn làm sao lại lo lắng. Nghĩ đến tối nay Ngũ Tử Ngang muốn uống rượu, trong lòng của Tân Ca trở nên rạo rực, đêm nay hắn có cơ hội hay không?

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 25

Trong khẩn trương và chờ mong, Tân Ca chờ đến buổi tối. Ngũ Tử Ngang ở trong trù phòng bận bịu, nói là sắp xa kinh nhiều ngày nên trước khi đi phải hảo hảo làm cho Hoàng Thượng ăn ngon một chút. Ban ngày Ngũ Tử Ngang đi ra ngoài một chuyến, mang về thức ăn và rượu. Tân Ca cũng không sợ Ngũ Tử Ngang làm lộ hành tung, Ngũ Tử Ngang hành sự luôn khiến hắn yên tâm.

Trong thiên đường nho nhỏ này, Tân Ca tạm thời dứt bỏ trở ngại không thể tiêu trừ giữa hắn và Ngũ Tử Ngang, cho phép chính mình chìm đắm trong sự săn sóc ôn nhu của Ngũ Tử Ngang. Thậm chí hắn có loại ảo giác nơi này dường như là nhà của hắn và Tử Ngang, hắn và Tử Ngang mới là phu thê chân chính.

Màn che được vén lên, người đi vào là Ôn Quέ, “Hoàng Thượng, có thể dùng bữa.” Tâm tình của Hoàng Thượng rất tốt, tâm tình của hắn đương nhiên cũng tốt theo. Ôn Quέ kéo cái bàn lại, dọn xong ghế rồi mới đi ra ngoài, chỉ trong chốc lát, đồ ăn bắt đầu được dọn lên. Tân Ca đi đến bên cạnh bàn, đều là thức ăn thanh đạm, nhưng có một con cá chưng. Những món ăn kèm không thể nhiều như trong cung, nhưng Tân Ca lại nhìn đến mức khóe miệng nhịn không được mà khẽ nhéch.

“Hoàng Thượng, ngại đói bụng chưa.” Một người bung vào tô canh, trên mặt còn lấm tấm mồ hôi.

“Vất vả.” Tân Ca thản nhiên nói một câu. Đói nhưng lại luyến tiếc không nỡ ăn.

“Nấu cho Hoàng Thượng ăn làm sao có thể nói là vất vả?” Ngũ Tử Ngang nhường mi, không quá cao hứng.

Tần Ca không nói thêm bất luận điều gì mà chỉ an tọa, Ngũ Tử Ngang múc cho Tần Ca một chén canh nóng hổi, dâng lên cửa lợ, “Hoàng Thượng, ngài ném thử, cái này gọi là thất thải ngọc châu, ta vừa mới nghĩ ra.”

Tần Ca múc một thìa, tỉ mỉ thưởng thức, sau đó nói với người đang trưng ra bộ mặt khẩn trương, “Nếu ngươi không muốn làm Vương gia thì có thể đảm đương chức vị ngự trù của trẫm.”

Ngũ Tử Ngang cười ngây ngô, “Hoàng Thượng thích thức ăn ta nấu, như vậy ta làm ngự trù cũng không tệ. Bất quá ta muốn làm sủng trù của Hoàng Thượng, chỉ nấu cho một mình Hoàng Thượng ăn.” (=.= trời ơi....)

“Còn những người khác trong cung thì sao?” Chìm đầm trong ngọt ngào, Tần Ca lại múc thêm một thìa, tên lưu manh này.

Nhin Hoàng Thượng thật sâu vài lần, Ngũ Tử Ngang lấy qua bình rượu nóng, Tần Ca mở miệng, “Ăn vài món rồi hẵn uống.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Hảo.”

Cùng Hoàng Thượng nói một chút chuyện thú vị ngoài cung, Ngũ Tử Ngang ăn một miếng cơm rồi lại uống một ngụm rượu. Tần Ca uống hai ly thì dừng, Ngũ Tử Ngang cũng không rót thêm rượu cho hắn. Tự châm tự uống, nói đến mức cao hứng rồi cười to sảng khoái, cho dù Tần Ca không nói nhiều nhưng không khí trên bàn ăn lại vừa bình yên vừa ấm áp. Trong thiên đường nho nhỏ này, hai người không phải quân vương và thần tử mà là đôi bằng hữu có tình cảm dị thường tốt đẹp.

Ung dung thản nhiên nhìn Ngũ Tử Ngang cạn hết ly này đến ly khác, ta niệm trong lòng của Tần Ca càng lúc càng nặng. Nhưng ngay sau đó hắn lại giữ chặt tay của Ngũ Tử Ngang, “Đừng uống nữa, rượu nhiều có hại cho sức khỏe. Ngày mai ngươi còn phải đi sớm.” Hắn không nên vì tư dục của mình mà không quan tâm đến thân mình của Tử Ngang. (=.= anh định tranh chức the best wife of the year sao)

Ngũ Tử Ngang rút tay ra, hơi có men say, “Hoàng Thượng, ta không sao. Bấy nhiêu đây rượu không ảnh hưởng đến ta. Ta cũng không phải xem rượu như mạng người. Chỉ là hôm nay ta cao hứng, muốn uống một chút.”

“Ngày mai ngươi còn phải rời kinh.”

“Sẽ không sao.” Ngũ Tử Ngang lại ngửa đầu uống cạn một ly, kè sát vào Hoàng Thượng, “Không biết sau này có thể ở cùng Hoàng Thượng như vậy hay không, ta muốn uống nhiều thêm một chút.”

Trong lòng của Tân Ca trở nên chua xót, hắn thu tay về rồi thản nhiên nói, “Trẫm là Hoàng Thượng, muốn ở một mình với ngươi thì có việc gì khó. Không quá nửa năm trẫm sẽ làm cho ngươi đứng vững trong kinh thành. Trở thành một trong những đại thần trợ giúp chính sự ở Nội các, ngươi và trẫm nghị sự cùng nhau thì ai dám lăm miện?”

Ngũ Tử Ngang nở một nụ cười thật sâu, lại nói một câu không liên quan, “Hoàng Thượng, sau này ngài có thể đến đây để dùng cơm ta nấu hay không?”

Tân Ca sững sốt, tim đập kịch liệt. Hắn nghiêng mặt để che giấu nội tâm đang kích động, cố gắng trấn tĩnh, “Không phải trẫm đang ở đây hay sao?”

Ánh mắt của Ngũ Tử Ngang lóe lên, hắn cao hứng rồi tự rót đầy một ly rượu cho mình, “Hoàng Thượng nói như thế thì ta an tâm. Ở trong cung không được tự nhiên, có đôi khi ta muốn cùng Hoàng Thượng ở một nơi yên tĩnh mà trò chuyện.” Dứt lời, ngửa đầu uống cạn, hắn lại rót thêm một ly.

Tim của Tân Ca càng lúc càng đập nhanh, sau này hắn và Tử Ngang còn có thể ở cùng với nhau như vậy? Còn có thể được Tử Ngang ôm....ngủ? Ăn một miếng thức ăn, hắn áp ché dục vọng dưới đáy lòng, hắn sợ mình hy vọng quá lớn, đến cuối cùng sẽ rơi xuống tan xương nát thịt. Tử Ngang đối với hắn không có ý tứ kia...

Thỉnh thoảng nhìn trộm Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang nhíu mày, hắn lại rót hai ly rượu rồi nói, “Hoàng Thượng, nếu ngài ở trong cung cảm thấy buồn thì phải người truyền thư cho ta, ta sẽ đến đây nấu cho Hoàng Thượng ăn.”

“Hảo.” Tân Ca gấp một miếng thịt bò đặt vào bát của Ngũ Tử Ngang, “Đừng uống nữa.”

“Ai!” Đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng gấp thúc ăn cho hắn, Ngũ Tử Ngang vứt bỏ bức dọc trong người, cũng không thèm gấp mà đâm xuyên qua miếng thịt bò rồi đưa vào miệng.

“Đừng đâm vào miệng.”

“Ngô!” Ngũ Tử Ngang chọc ngoáy trong miệng, gượng gạo mà cười.

Khóe miệng của Tân Ca gợi lên, lại gấp cho Ngũ Tử Ngang thêm một miếng củ cải, Ngũ Tử Ngang cười đến mức híp mắt. Bất quá chỉ là một chút rau cũng có thể làm cho người này cao hứng như vậy, Tân Ca cúi đầu húp canh, sau này hắn sẽ gấp thêm nhiều rau cho Tử Ngang.

.....

Dùng bữa xong, Tân Ca hơi bất an trong lòng. Vì không cho tà niêm của mình càng lúc càng nặng, hắn thong thả đi qua đi lại trong phòng, bảo là để tiêu thực. Ngũ Tử Ngang đã muôn say, ngã xuống trên nhuyễn tháp, rồi lại lảo đảo dung đưa y mê mà đứng lên, lúi lưỡi vì say rượu, “Hoàng Thượng, ta, đi tắm....tất thân đầy dầu mỡ, buổi tối, sẽ, làm Hoàng Thượng khó chịu.”

Tân Ca nhíu mi, “Không cần. Trẫm không phải kiểu cách như vậy. Trời rất lạnh, dễ nhiễm phong hàn.” Đây cũng không phải ở trong cung, ngự trì rộng lớn mà lại ám áp, nơi này ngay cả dục dũng cũng không có. (ngự trì= hồ tắm trong cung, dục dũng = bồn tắm)

Ngũ Tử Ngang lắc đầu, “Không được, ta phải tắm.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Tân Ca ngăn lại, trầm giọng nói, “Trẫm không sao.”

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang cười gượng gạo, “Ta, nói, ngài đừng cười ta. Ta...ta mấy ngày chưa tắm. Trên người không thoái mái.”

Nghĩ đến người này mấy hôm tất nhiên đều bận tối mày tối mặt, Tân Ca buông tay, “Ôn Quέ.”

Rất nhanh liền có người tiến vào, “Hoàng Thượng, ngài gọi nô tài?”

“Đi nấu nước. Lương Vương muốn tắm rửa.”

Ôn Quế quay người bước đi, bỗng nhiên dừng bước bộ rồi nhanh chóng quay người lại, “Hoàng Thượng, trong tiểu viện có một cái dục phòng, ngay bên cạnh phòng ngủ của Hoàng Thượng, tưởng rằng đêm nay Hoàng Thượng sẽ muốn tắm rửa nên ban ngày nô tài đã thu dọn dục phòng, nô tài cũng đã nấu sẵn nước, vậy cứ để cho Vương gia đến đó tắm rửa đi.”(giao trứng cho ác nè)

“Dục phòng?” Tân Ca sững sót, rồi nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy kẻ say đang nghiêng ngả.

“Hoàng Thượng, ta muốn tắm...” Ngũ Tử Ngang gãi cổ, rất là khó chịu.

“Ôn Quế, ở ngay dục phòng.”

“Dạ.”

Ôn Quế chạy ra ngoài, Tân Ca dùi Ngũ Tử Ngang đến nhuyễn tháp, hấn vào phòng ngủ. Người nằm trên nhuyễn tháp mở to hai mắt, trong mắt trở nên thanh minh.

Ở trong phòng ngủ, Tân Ca quả thật tìm được một cánh cửa nhỏ, bởi vì bị giá treo y phục che khuất cho nên hấn không phát hiện. Đẩy cửa ra, bên trong quả nhiên là một dục phòng, có một dục trì không lớn, nhiều nhất là đủ chứa hai người, nhưng rất sạch sẽ. Phía trên còn có nước, rõ ràng là đã được thu dọn. Bên cạnh dục trì có một chiếc bàn nhỏ để đặt y phục, cùng với hai chiếc ghế đá, không còn thứ gì khác. Trong dục phòng không lạnh, Tân Ca sờ vào vách tường, vách tường thật ấm, đó là một buồng sưởi. Dục phòng có một cánh cửa, Tân Ca bước đến rồi mở ra, gió lạnh thổi vào, hấn vội vàng đóng cửa lại. Bên ngoài là tiểu viện, dục phòng này thông qua tiểu viện, thảo nào Ôn Quế biết được. (tiểu viện= sân nhỏ, dục trì = bể tắm)

Bất quá đã có một nơi có thể tắm rửa, Tân Ca cũng an tâm. Nhắc đến mới nhớ, từ hôm hấn và Ngũ Tử Ngang ở cùng với nhau thì hấn cũng chưa đi tắm, nhiều lăm là chỉ rửa chân. Cùng tắm với Tử Ngang? Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu thì Tân Ca liền mạnh mẽ áp chế xuống đáy lòng, thân mình trở nên khô nóng. Hấn không thể xích lõa trước mặt Tử Ngang, cho

dù hiện tại Tử Ngang đã say. Ngõi nhõi Tử Ngang còn một chút thanh tịnh thì chắc chắn sẽ phát hiện tâm tư của hắn, hắn không thể mạo hiểm.

Đóng cánh cửa nhỏ lại, ngồi trong phòng ngủ một hồi, sau khi tỉnh táo thì Tân Ca mới bước ra khỏi phòng ngủ. Người nằm trên nhuyễn tháp nửa tỉnh nửa mê, trong miệng còn than thở muộn tắm rửa, thỉnh thoảng lại dùng tay gãi cổ hoặc gãi cánh tay dưới lớp y mè. Tân Ca ngồi xuống bên nhuyễn tháp, đè lại bàn tay của Ngũ Tử Ngang, sợ Ngũ Tử Ngang vì say rượu mà cào trầy da của mình. Bàn tay bị đối phương cầm lấy, Tân Ca nhìn vào người đang mở mắt ra.

“Hoàng Thượng...Hắc hắc...” Cười ngây ngô hai tiếng, Ngũ Tử Ngang đột nhiên dùng sức kéo Tân Ca vào lòng.

“Tử Ngang?” Tân Ca cảm thấy cả kinh, trong lòng rung động.

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang siết chặt cánh tay, trong miệng đầy mùi rượu, hắn liên tục lải nhải, “Ta nấu ăn... rất... ngon? Hoàng Thượng chỉ có thể nói là ăn ngon.”

Người này thật sự say? Toàn thân dựa vào lòng của Ngũ Tử Ngang, hơi thở của Tân Ca bất ổn, hắn liên tục giãy dụa, nhưng người đang ôm hắn rất mạnh, hắn căn bản không thể thoát ra. Thân thể bởi vì tư thế vô cùng thân thiết mà gia tăng nhiệt độ, hơi nóng phả vào lỗ tai của hắn làm cho tim của hắn đập liên hồi.

“Hoàng Thượng....ngài trả lời ta....ta nấu ăn có ngon hay không?” Ngũ Tử Ngang xoay người trên nhuyễn tháp rộng lớn, đem Tân Ca đặt dưới thân, rồi mới ngửi một hơi từ bên cổ của đối phương.

“Tử Ngang, buông trãm ra.” Bờ môi chạm vào cổ của hắn làm cho hắn choáng váng. Hắn đẩy Ngũ Tử Ngang ra nhưng đối phương lại càng ôm chặt lấy hắn.

“Hoàng Thượng, ngài, trả lời ta...”

“Ngon. Tử Ngang, buông trãm ra.”

Hô hấp của Tân Ca bất thình lình bị kiềm hãm, người nọ cư nhiên hòn lên cổ của hắn!

“Tử Ngang...” Tân Ca cất tiếng một cách suy yếu, hắn căn bản không có lực phản kháng khi bị Ngũ Tử Ngang đụng chạm.

“Hoàng Thượng, ta làm thức ăn có ngon hay không, ngự trù có giỏi không?” Cái miệng của con sâu rượu đang nhẹ nhàng cọ xát lên cổ của Tân Ca, tựa hồ là hoàn toàn say, hoàn toàn không biết chính mình đang làm cái chuyện đại nghịch bất đạo.

“Có...” Toàn thân của Tân Ca như nhũn ra, còn sót lại một chút lý trí làm cho hắn dùng sức đẩy Ngũ Tử Ngang ra, “Tử Ngang, ngươi say, nghỉ ngơi đi.”

“Ta không có say.” Hai tay của Ngũ Tử Ngang bắt lấy tay của Tân Ca, lại nắm sấp lên người của Tân Ca, ngồi lên phần cổ còn lại, “Hoàng Thượng thơm hơn ta. Trên người ta thật thối.” Vẫn say khuốt lải nhải, Ngũ Tử Ngang vươn đầu lưỡi ra.

“Ngô!”

Không còn một chút sức lực nào để phản kháng và giãy dụa. Tân Ca cắn chặt khớp hàm để nuốt xuống tiếng rên rỉ mà suýt tí nữa hắn đã bật ra khỏi miệng, hạ thân bắt đầu có phản ứng khi đầu lưỡi của đối phương liếm lên cổ của hắn. Hắn khát vọng Ngũ Tử Ngang đụng chạm như vậy, giờ khắc này hắn làm sao còn khí lực để phản kháng.

“Tử Ngang....ngươi không phải muốn tắm hay sao?” Tân Ca lại nuốt xuống một tiếng rên rỉ, cố gắng trấn tĩnh, “Nên đi tắm.”

“Ân, đi tắm, đi tắm...” Ngũ Tử Ngang lại liếm xuống cổ của Tân Ca, khi đối phương thấp giọng rên rỉ một tiếng thì hắn mới đứng lên, nhưng lại kéo tay của Tân Ca.

“Hoàng Thượng, đi tắm.” Đôi mắt lờ mờ, Ngũ Tử Ngang lảo đảo kéo Tân Ca hướng vào trong phòng ngủ.

“Tử Ngang!” Bị mạnh mẽ kéo đi, cước bộ của Tân Ca như nhũn ra, “Là ngươi tắm, không phải trãm!” Cùng Tử Ngang tắm? Không, hắn sẽ chịu không nổi. Tân Ca chưa bao giờ hoang mang như thế, giữ đạo quân vương trước mặt một tên lưu manh say rượu là hoàn toàn vô dụng. Nhất là hắn không thể dùng thân phận quân vương để áp đặt Ngũ Tử Ngang.

“Ân, đi tắm.” Ngũ Tử Ngang chớp mắt quay đầu nhìn thấy hai gò má đỏ ửng của Tân Ca, thần sắc của người nọ lại phi thường hoang mang, hắn đột nhiên kéo Tân Ca vào dục phòng, “Hoàng Thượng, tisz lượng của ngài quá kém... Mới hai ly mà ngài đã say.”

“Người say là ngươi! Buông trãm ra! Tử Ngang!” Muốn thân mật với Tử Ngang, nhưng tình cảnh hiện tại lại làm cho Tân Ca luống cuống.

“Hoàng Thượng say, Hoàng Thượng đi cũng không ổn... Ta, không có say, không có say. Ta còn có thể, uống thêm một vò rượu.” Cước bộ phù phiếm nhưng lại nắm chặt Tân Ca không buông ra, Ngũ Tử Ngang to gan lớn mập kéo Hoàng Thượng vào dục phòng. Ôn Quế đang đổ nước ở dục phòng nhìn thấy tình cảnh như vậy thì lập tức sững sót.

“Ôn công công, ha ha.” Ngũ Tử Ngang cười ngây ngô, “Sao hôm nay ngươi lùn hơn hôm qua vậy?” Đặt mông ngồi xuống chiếc ghế đá, Ngũ Tử Ngang thuận thế kéo Tân Ca ngồi xuống bên cạnh. Vượt quá phép tắt, tiếp tục nắm lấy tay của Tân Ca.

“Ôn Quế, nước chuẩn bị xong chưa?” Tân Ca cố gắng trấn tĩnh.

“A, còn hai thùng nước ám, nô tài lập tức đổ thêm.” Ôn Quế thật vất vả mới khôi phục tinh thần, xoay người mở cửa chạy ra ngoài, gió lạnh thổi vào không làm cho Ngũ Tử Ngang thanh tịnh mà ngược lại càng làm cho hắn say.

“Hoàng Thượng...” Hai tay ôm lấy thắt lưng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang khom người nằm xuống đùi của Tân Ca, “Lộc Nhi tửu... vẫn... uống ngon hơn.”

Toàn thân của Tân Ca nóng lên, không dám nhúc nhích, sợ Ngũ Tử Ngang phát hiện sự biến hóa dưới hạ thân của hắn. Hắn cảm thấy có một

chút hư nhược, miến cương trấn tĩnh nói, “Trẫm và ngươi quen biết nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên thấy ngươi lại say khuất như thế. Tử Ngang, buông trẫm ra.”

“Không buông.” Hai tay của Ngũ Tử Ngang dùng sức, “Buông ra thì Hoàng Thượng sẽ đi...Hoàng Thượng không để ý đến ta, ba năm qua Hoàng Thượng cũng không...để ý đến ta....Hoàng Thượng, ta ủy khuất...”

“Trẫm không có...”

Cửa mở ra, Ôn Quế bưng nước ám tiến vào, Tần Ca ngâm miệng lại. Không nhìn Hoàng Thượng và Lương Vương, Ôn Quế chăm chú nhìn nước trong thùng, đem nước ám đổ vào dục trì, sau đó hẵn lại vội vàng rời đi. Ngũ Tử Ngang không lên tiếng nữa, tựa hồ đang ngủ, Tần Ca cũng im lặng. Qua một lúc sau Ôn Quế lại tiến đến, đem thùng nước cuối cùng đổ vào, sau đó hẵn lại vội vàng xách hai thùng nước lạnh. Nước trong dục trì rất nhanh được đổ đầy, Ôn Quế cúi đầu lên tiếng, “Hoàng Thượng, đã xong rồi. Có chuyện gì thì ngài cứ gọi nô tài.”

Lúc này Ngũ Tử Ngang mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng nói, “Ôn công công, ngươi nhanh đi nghỉ đi. Người mệt đến mức lùn xuống rồi kìa. Nơi này có ta, ta sẽ hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa.”

Không phải Vương gia muốn tắm hay sao? Còn có, hẵn làm sao lại trở nên lùn đi? Ôn Quế nhìn thấy Vương gia rõ ràng là uống say, khuôn mặt của Hoàng Thượng so với ngày thường ửng đỏ một chút, lại thấy hai tay Vương gia ôm Hoàng Thượng, tâm tư của hẵn lập tức định chỉ.

“Nô tài lấy thêm một thùng nước ám đặt bên cạnh dục trì. Nô tài lui xuống.”

Thần sắc bình tĩnh lui ra ngoài, Ôn Quế bằng tốc độ nhanh nhất xách một thùng nước ám đặt bên cạnh dục trì, sau đó không hề nói gì mà chỉ lặng lẽ đi ra rồi đóng cửa lại.

Khi cánh cửa vừa được đóng lại thì Ngũ Tử Ngang bắt đầu thoát hạ tất cả y phục. Tâm tư còn đang hoảng hốt, Tần Ca định thừa dịp lúc này để ly

khai, thì ngay lập tức đã bị người bên cạnh kéo lại rồi mở ra y khâu! (y khâu = nút áo)

“Tử Ngang!” Tân Ca hoảng sợ, đè lại bàn tay của Ngũ Tử Ngang, hô hấp bất ổn.

“Hoàng Thượng, ta hầu hạ ngài tắm rửa.” Ngũ Tử Ngang cười say hai tiếng, thân mình xích lõa nghiêng ngả quỳ gối trước mặt Tân Ca mà cởi ra y khâu, “Hoàng Thượng, ta chưa từng hầu hạ ngài tắm rửa. Ngài, cho ta, một cơ hội đi.”

Toàn thân nồng nặc mùi rượu, cử chỉ hoàn toàn bất đồng so với ngày thường, làm cho Tân Ca không thể không tin Ngũ Tử Ngang đang say thật. Người này thanh tịnh thì tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, nói ra những lời như thế.

Muốn bắt lấy cơ hội lần này hay không? Trong lòng của Tân Ca đang xung đột. Hắn cúi đầu nhìn người đang ngây ngô mỉm cười với hắn, bàn tay giữ chặt đối phương dần dần được buông ra. Y khâu bị kẻ ngốc cởi ra toàn bộ, Tân Ca nhắm mắt lại. Cho dù người nọ say, nhưng hắn cũng không thể xích lõa trước mặt người này như vậy.

Ngũ Tử Ngang nở một nụ cười thật sâu, trong mắt lóe lên thần sắc ôn nhu. Hắn thoát hạ ngoại sam của Hoàng Thượng, sau khi Hoàng Thượng đứng lên, hắn lại cởi ra xiêm y của Hoàng Thượng. Từng lớp một được thoát hạ, đến khi Tân Ca cảm giác được toàn thân mát lạnh, nửa thân trên đã xích lõa thì mới mở mắt ra, vừa lúc Ngũ Tử Ngang cúi đầu, muốn cởi xuống hạ y của Tân Ca.

“Để trẫm tự thoát. Người vào trước đi.” Lui ra sau vài bước để tránh đi bàn tay của Ngũ Tử Ngang, ngũ thanh của Tân Ca bất ổn.

“Ha ha, hảo.” Ngũ Tử Ngang lảo đảo đứng lên, lại lảo đảo bước vào dục trì. Sau đó hắn thoái mái thở ra một hơi, tựa vào thành dục trì mà nhắm mắt lại.

Không ngừng hít sâu để áp chế dục vọng, Tân Ca nhanh chóng thoát xuống hạ y, rồi kéo lấy chiếc khăn quấn quanh hạ thân, sau đó bước vào dục

trì. Dục trì không lớn, Tân Ca khó tránh khỏi sẽ đụng vào Ngũ Tử Ngang. Nước ấm làm cho thân mình của Tân Ca dần dần nóng lên, hắn không dám nhìn Ngũ Tử Ngang, toàn bộ tâm tư đều đang lo lắng cho một việc, có muôn lợi dụng cơ hội lần này hay không.

Nhưng có người lại không cho Tân Ca sống yên ổn. Kẻ say ngâm nước một hồi thì đột nhiên phát ra tiếng rên thống khổ. Tân Ca nhất thời vứt bỏ suy tư, lập tức xoay qua thì chỉ thấy Ngũ Tử Ngang đang khó chịu lấy tay vỗ trán.

“Tử Ngang?” Tân Ca kề sát vào.

Ngũ Tử Ngang mở mắt ra, trong mắt là men say nồng đậm, “Hoàng Thượng, vì sao ngài...lại có hai người?”

Tân Ca bị chọc tức đến phát cáu, hắn vắt khăn ướt rồi lau lên mặt Ngũ Tử Ngang, lớn tiếng nói, “Sau này không cho ngươi uống rượu nữa.”

“Không được.” Ngũ Tử Ngang kéo khăn xuống, ôm Tân Ca vào trong lòng, “Hoàng Thượng, Lộc Nhi tửu đều là của ta.” Khi nói chuyện, hắn liếm xuống cổ của đối phương.

“A!”

Không hề đề phòng, Tân Ca cất lên tiếng rên rỉ. Đột nhiên bị ôm lấy, vì tiếp xúc với thân thể của Ngũ Tử Ngang mà hắn trở nên run rẩy, còn chưa đợi hắn thức tỉnh từ trong mê muội thì sự ướt át trên cổ lại làm cho đầu óc của hắn trống rỗng.

“Hoàng Thượng, ngài, ăn rất ngon.” Đầu lưỡi của Ngũ Tử Ngang lướt một đường từ cổ của Tân Ca đến vành tai, rồi mới ngậm lấy vành tai của Tân Ca vào trong miệng.

“Ngô!”

Tân Ca hoàn toàn mất đi ý thức, việc duy nhất mà hắn có thể làm chính là phát lên tiếng rên rỉ. Giống như xứ nữ chưa bao giờ trải qua tình dục, thân thể xích lõa kề sát vào Ngũ Tử Ngang đã làm cho hắn rất khó xử, mà động

tác kế tiếp của Ngũ Tử Ngang càng làm cho hắn không còn lực để kháng cự.

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang thì thầm, bàn tay sờ tới sờ lui trên lưng Tân Ca. Sau khi nhấp nháy xong vành tai bên trái của Tân Ca thì hắn lại nhấp nháy sang bên phải.

“Tử Ngang...đừng mà...” Hạ thể của Tân Ca ở dưới nước đang ngẩng cao, hắn chịu không nổi.

“Hoàng Thượng.....Ngài, ăn rất ngon...” Ngũ Tử Ngang tự mình hưởng thụ mỹ thực, căn bản không nghe thấy lời cầu xin của Hoàng Thượng. Cảm thấy tư thế như vậy không thoải mái, hắn trực tiếp tách ra một chân của Tân Ca, để cho Tân Ca ngồi trên người của mình, rồi mới bắt đầu thưởng thức càn cỗ và xương quai xanh của Tân Ca.

Tân Ca làm sao chịu được như vậy. Tuy hắn là quân vương nhưng chỉ mới hoan ái một lần duy nhất, chính là đêm hôm đó với Ngũ Tử Ngang. Hôm ấy người này cũng uống rượu say nhưng không tra tấn hắn như vậy, mà là rất nhanh liền chiếm đoạt hắn.

Ngũ Tử Ngang thủy chung mở nửa mắt, người trong lòng đang rên rỉ, nhưng lại cố gắng kiềm chế. Trong mắt của hắn hiện lên mong chờ, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên hạt đậu đỏ bên ngực trái của Tân Ca.

“A!” Thân mình của Tân Ca đột nhiên buộc chặt rồi sau đó dần dần xụi lơ. Khóe miệng của Ngũ Tử Ngang nhếch lên, đầu lưỡi bắt đầu tiến công hạt đậu đỏ trước mặt, tay trái nhẹ nhàng xoa nắn hạt đậu đỏ còn lại.

“Ngô, ân, Tử Ngang....Tử Ngang...” Lý trí của Tân Ca hoàn toàn trống rỗng, rất dễ bị Ngũ Tử Ngang khống chế dục vọng.

Ngũ Tử Ngang cũng bắt đầu thở dốc nặng nề, hơi thở nồng nặc mùi rượu xâm nhập vào trong cơ thể của Tân Ca, làm cho hắn càng thêm mê muội. Dục vọng của Tân Ca nhô lên trước hạ phúc của Ngũ Tử Ngang đang trướng to đến phát đau, ở giữa hai chân của hắn có một vật cứng rắn không thuộc về hắn.

Ngũ Tử Ngang nghe thấy Tân Ca không ngừng kiềm nén, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, hắn lập tức hôn xuống càng lúc càng kịch liệt.

Bị dục vọng chi phối nên thắt lưng của Tân Ca đẩy về phía trước, Ngũ Tử Ngang ngậm lấy nhũ hoa của hắn, tay trái tiếp tục khiêu khích đầu nhũ còn lại, tay phải thâm nhập vào giữa hai chân của Tân Ca. Nước âm dễ chịu làm cho ngón tay của Ngũ Tử Ngang dễ dàng thăm dò hậu nhụy của Tân Ca vì động tình mà đang khẽ nhéch, chậm rãi tiến vào trong, ngón tay bắt đầu chuyển động.

“Tử Ngang!”

Tân Ca hoàn toàn tan tác, bên dưới vẻ ngoài luôn lạnh lùng nghiêm nghị là một thân thể cực kỳ mẫn cảm. Ngũ Tử Ngang khẽ chọp mắt nhìn người nam nhân mỹ lệ đang động tình ở trước mặt hắn, hắn rút ra ngón tay, cầm lấy vật cứng rắn của mình đặt trước lối vào mà đêm hôm đó hắn không tỉnh táo để nhớ kỹ. Tay trái giữ chặt phía sau cổ của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang hôn lên đôi môi với hương vị ngọt ngào kia, hạ khố cứng rắn mở ra lối vào rồi chậm rãi xâm nhập.

“Ngô....”

Hai tay của Tân Ca ôm lấy cổ của Ngũ Tử Ngang, cùng Ngũ Tử Ngang triền miên hôn môi. Tử Ngang say, tiếp theo không biết phải chờ đến bao lâu. Tử Ngang, Tử Ngang, hắn khao khát Tử Ngang như vậy. Dục vọng cứng rắn tiến vào vẫn làm hắn đau như cũ nhưng lại tạo nên một loại tư vị mất hồn đặc biệt. Hắn khao khát Tử Ngang lắp đầy, thật lâu trước kia hắn đã từng ao ước như thế.

Không tiếp tục nói ra những lời say khuất, Ngũ Tử Ngang hoàn toàn tiến sâu vào bên trong, lấy tay vuốt ve mơn trớn lên dục vọng của Tân Ca bởi vì đau đớn mà xùi xuống. Đến khi tại nơi đó có phản ứng thì hắn đưa tay chế ngự thắt lưng của Tân Ca đi xuống, rồi hắn chậm rãi di chuyển ngược lên trên. Người trước mặt mẫn cảm vượt quá ngoài dự kiến của hắn, so với xuân dược còn kích thích hơn, làm cho hắn suýt nữa không thể không chế. Nhưng hắn phải nhẫn耐, ít nhất hiện tại phải chịu đựng, bằng không sẽ làm bị thương người này giống như lần đầu tiên.

“Tử Ngang, muôn ta, muôn ta...” Tân Ca chủ động phối hợp với động tác của Ngũ Tử Ngang, hắn quý trọng mỗi một lần cơ hội thân mật với Ngũ Tử Ngang, bởi vì hắn không biết tiếp theo sẽ là khi nào.

“Hoàng Thượng, ta vĩnh viễn sẽ không phản bội Hoàng Thượng.” Lời nói mang theo men say nhưng lại lộ ra kiên định. Ngũ Tử Ngang hôn lên miệng của Tân Ca, chậm rãi rút khỏi thân thể của Tân Ca, sau khi rút ra được một nửa thì hắn đột nhiên dùng sức đẩy mạnh lên trên.

“A!”

Bọt nước văng khắp nơi, kích tình lan tú phía.

Ở trong dục trì nhỏ hẹp, Tân Ca cưỡi trên người Ngũ Tử Ngang, thừa nhận động tác càng lúc càng nhanh của Ngũ Tử Ngang, cũng càng lúc càng nặng nề kháng cự. Lúc đầu hắn còn sức lực để phối hợp, nhưng sau đó hắn chỉ có thể dựa vào lòng của Ngũ Tử Ngang, để mặc Ngũ Tử Ngang di chuyển. Đêm hôm đó hắn không cảm nhận được quá nhiều khoái cảm, nhất là sau khi Ngũ Tử Ngang tiến vào, hắn chỉ cảm thấy đau đớn đến mức muôn ngất xỉu. Nhưng hiện tại, cái loại cảm giác làm cho hắn hoàn toàn không thể không chế này đang muôn chôn vùi hắn.

Ngũ Tử Ngang tìm được nơi để làm cho Tân Ca càng phát lên tiếng rên rỉ động tình, vì vậy càng dùng sức đẩy mạnh vào nơi đó một chút. Nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, sau khi Tân Ca rên rỉ rồi đổ xuống một hồi, thì hắn lảo đảo ôm Tân Ca ra khỏi dục trì. Kéo lấy khăn lau cho hai người, hắn đem Tân Ca vô lực lên nhuyễn tháp to lớn ở đại sảnh. Bên cạnh nhuyễn tháp ở cách đó không xa chính là lò sưởi, trong phòng phi thường ấm áp.

Nâng lên một chân của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang cầm lấy dục vọng chưa phun trào của mình, lại một lần nữa tiến vào bên trong thân thể ướt át của Tân Ca, không đợi cho đến lúc hoàn toàn tiến vào thì hắn đã bắt đầu di chuyển. Quả nhiên tư thế như vậy mới thoải mái. Tân Ca đã sờm không có lực phản kháng, thậm chí hoan ái như vậy càng làm cho hắn thêm suy yếu. Hắn có thể nhìn thấy dục vọng của Ngũ Tử Ngang đang ra vào trong cơ thể của mình, hắn rõ ràng ý thức được chính mình đang được Tử Ngang ôm lấy, bị Tử Ngang chiếm đoạt.

Không rãnh bận tâm đến Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy ở gian phòng kế bên, lý trí của Tân Ca hoàn toàn bị Ngũ Tử Ngang chi phối. Đôi mắt khép hờ đem hết thảy cảm xúc nồng nàn đặt vào trong mắt, động tác cuồng dã mang theo ôn nhu dưới thắt lưng. Khom người hôn xuống bờ môi không ngừng rên rỉ của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang đột nhiên tăng tốc, Tân Ca lưu lại vết cào trên vai của Ngũ Tử Ngang, trong từng đợt ngâm nga lớn tiếng, Tân Ca rốt cục phun trào. Trong mê man, hắn cảm giác được cơ thể bị rót vào một dòng chảy nóng rực, hắn nghe thấy Ngũ Tử Ngang ghé vào tai hắn mà thoái mái gầm nhẹ.

Ngũ Tử Ngang nằm trên người Tân Ca thật lâu vẫn không hề cử động, thật vất vả mới trì hoãn một chút, Tân Ca nghĩ rằng đã xong. Hắn định mở miệng gọi Ôn Quέ thì bờ môi lại bị ngăn chặn.

Cùng Tân Ca hôn sâu, Ngũ Tử Ngang vẫn chưa rời khỏi cơ thể của Tân Ca, lại bắt đầu chậm rãi di chuyển. Mấy ngày tới hắn không được gặp Hoàng Thượng, hắn phải nhớ kỹ hương vị của Hoàng Thượng, làm cho Hoàng Thượng cũng nhớ kỹ hương vị của hắn.

“Tử Ngang....Ngô...”

Khóe mắt của Tân Ca chảy xuống một giọt lệ, giờ khắc này hắn cảm thấy mình thật hạnh phúc, thật hạnh phúc.

Ngũ Tử Ngang khẽ mở mắt, trong mắt hiện lên đau lòng, hắn liếm đi giọt lệ đang rơi xuống, bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 26

Đến khi mọi động tĩnh trong phòng cuối cùng cũng bình ổn, đợi sau một lúc lâu không còn nghe thấy âm thanh gì thì Ôn Quế mới nhẹ nhàng gõ cửa, “Hoàng Thượng?”

“Vào đi.” Người nói chuyện có hơi thở rất yếu

Ôn Quế nhanh chóng đẩy cửa tiến vào, hai người với thân thể xích lõa đang dây dưa cùng một chỗ không hề làm cho hắn khiếp sợ, hắn rất bình tĩnh đóng cửa lại, rồi bước nhanh đến bên cạnh nhuyễn tháp. Bất quá làm cho hắn kinh ngạc là lúc này Hoàng Thượng thoát nhìn không khổ sở như lần trước, ít nhất sắc mặt của Hoàng Thượng rất hồng hào, toàn thân đều hiện lên màu hồng phấn.

Bất quá Ôn Quế cũng không dám phân tâm, hắn nâng lên Vương gia đã nằm yên bất động để Hoàng Thượng có thể đi ra từ dưới thân của Vương gia. Tân Ca vô lực miễn cưỡng ngồi dậy, “Trẫm đi rửa sạch, ngươi dùn Tử Ngang lên giường đi.”

“Hoàng Thượng, để nô tài giúp ngài.”

“Không cần.”

Hai chân của Tân Ca như mềm nhũn, hắn miễn cưỡng đứng dậy, theo động tác của hắn, một chất dịch không thuộc về hắn đang chậm rãi chảy ra từ trong cơ thể của hắn. Ôn Quế nhanh chóng cầm lấy áo choàng đưa cho Hoàng Thượng, Tân Ca không quay đầu lại mà chỉ trực tiếp nhận lấy, tùy ý khoác lên người rồi chậm rãi đi vào phòng ngủ. Nhìn Hoàng Thượng tiến vào dục phòng, lúc này Ôn Quế mới vội vàng bung đén nước ấm để chà lau cho Vương gia, sau đó cõng Vương gia lên giường, mặc cho hắn một bộ xiêm y sạch sẽ, làm ra hiện trường giả tạo tựa như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Trong dục phòng đã đặt sẵn hai thùng nước ấm, còn đặt một bộ xiêm y sạch sẽ, không cần đoán cũng biết là Ôn Quế đã làm. Tân Ca rửa sạch chính mình, mặc vào xiêm y nhưng không lập tức quay về phòng ngủ, mà lại ngồi xuống ghế đá. Một đêm hoan ái mới vừa rồi đã xuất hiện vô số lần trong mộng của hắn, tối nay lại trở thành sự thật. Tâm tình của Tân Ca vô cùng phức tạp, có thỏa mãn, có vui mừng, có phiền muộn, còn có một chút bất đắc dĩ. Hắn và Tử Ngang chỉ có thể dùng cách này để thân mật, đối với một vị đế vương mà nói thì thật sự giống như một loại bi ai. Nhưng trong sự bi ai này lại ngọt ngào đến như thế. Khóe miệng của Tân Ca hơi nhêch lên, nguyên lai tình sự giữa nam tử và nam tử lại tuyệt vời như vậy.

“Hoàng Thượng...” Đứng trước dục phòng một hồi lâu, Ôn Quế nhịn không được mà lên tiếng. Tân Ca quay đầu nhìn hắn một cái, vươn tay về phía hắn, Ôn Quế vội vàng tiến lên nâng Hoàng Thượng đứng dậy.

Tân Ca mượn lực của Ôn Quế mà đứng lên, cước bộ bất ổn đi vào phòng ngủ, rồi mở miệng, “Đến ngoài cung dò la một chút.” Hắn cũng không nói dò la cái gì, Ôn Quế lúc đầu là sững sốt, nhưng rất nhanh liền đáp lại, “Nô tài đã biết.”

Hài lòng vì Ôn Quế lanh lợi, Tân Ca chậm rãi bước đến bên giường, buông ra bàn tay đang vịn vào Ôn Quế, Ôn Quế cũng lập tức lui ra rồi đóng lại cửa phòng. Chậm rãi ngồi xuống bên giường, nhẫn耐 sự khó chịu dưới hạ thân, Tân Ca chăm chú nhìn người đang ngủ say trên giường. Nâng tay chạm vào những sợi râu đã nhú ra một chút dưới cằm của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca khom người, nhẹ nhàng hôn một chút bên khóe miệng của Ngũ Tử Ngang. Trước kia chưa bao giờ có ý niệm thú phi trong đầu, sau khi hắn và Tử Ngang thân mật như vậy thì hắn lại càng không thể thú phi.

“Tử Ngang, mau chóng sinh cho trẫm một nam hài nhi đi.” Hắn sẽ giáo dưỡng hài tử này thành một thánh quân, sẽ xem hài tử kia trở thành hài nhi của hắn và Tử Ngang. Hơn nữa có hài tử kia bên cạnh thì hắn và Tử Ngang sẽ càng thêm thân mật.

Cứ như vậy mà nhìn chăm chú một hồi lâu, Tân Ca chậm rãi đứng dậy, mặc vào ngoại bào và áo choàng ra khỏi phòng ngủ. Mở ra cửa phòng, gió lạnh thổi vào, chỉ trong nháy mắt Tân Ca liền cảm thấy thanh tĩnh. Cơ hồ là

ngay lập tức gian phòng kế bên cũng mở cửa, Khổng Tắc Huy và Ôn Quế cùng nhau bước ra.

“Hồi cung.”

Sau khi đóng cửa lại, Tân Ca không để cho Ôn Quế dùi mình, khi Ôn Quế đang lo lăng nhìn chăm chú thì hắn cực kỳ thong thả đi xuyên qua tiểu viện rồi bước ra ngoài. Không thể tiếp tục chìm đắm, càng chìm đắm thì hắn sẽ càng mất đi lý trí. Khi Tử Ngang chưa trở thành quyền thần, khi hắn chưa hoàn toàn nắm trong tay thần tử của thiên hạ thì hắn tuyệt đối không thể mất đi lý trí.

Xe ngựa trong bóng đêm lạnh lẽo lập tức ly khai khỏi tiểu viện vô danh trong một khu phố nhỏ. Sau khi người ngồi bên giường rời đi thì người đang ngủ say lập tức mở mắt. Nhìn bước bộ bất ổn của người nọ rời đi, nhìn người nọ thản nhiên nói hai chữ hồi cung, hắn căm chặt răng, hai mắt ửng đỏ, yết hầu pháp phồng. Hắn chưa bao giờ hận chính mình trì độn và vô năng như thế, vì sao không sớm phát hiện tâm tư của người nọ.

.....

Bí mật trở lại hoàng cung, Tân Ca cơ hồ là vừa đặt lưng xuống thì liền chìm vào giấc ngủ. Ôn Quế đuổi tất cả hạ nhân lui xuống, cũng dặn dò không cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu, để cho Hoàng Thượng có thể hảo hảo ngủ một giấc.

Sáng sớm, Ngũ Tử Ngang liền tiến cung. Tựa hồ hoàn toàn không nhớ rõ chuyện đêm qua, hắn vừa đến thì liền vội vàng hỏi, “Ôn công công, Hoàng Thượng đi khi nào? Sao không nói với ta một tiếng? Có phải tối qua ta uống rượu nhiều quá nên luống cuống hay không?” (cho bạn đi đóng film được rồi)

Ôn Quế vừa cười vừa nói, “Vương gia đừng vội. Sáng nay Vương gia muốn vào cung diện thánh, vì vậy Hoàng Thượng đương nhiên phải sớm quay trở về. Hoàng Thượng phân phó cho nô tài sau khi Vương gia tiến cung thì liền trực tiếp đến tẩm cung của Hoàng Thượng. Vương gia, Hoàng Thượng vẫn còn đang ngủ, Vương gia đến bên trong ngồi một chút thì có

thể rời đi. Người khác nhìn thấy cũng chỉ nghĩ Vương gia đang lĩnh ý chỉ của Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang yên lòng, “Vậy ta vào trong ngồi một chút.”

Ôn Quế đẩy cửa ra nhưng không vào cùng mà chỉ đóng cửa lại ở sau lưng Ngũ Tử Ngang. Cửa vừa đóng thì nét mặt bất an của Ngũ Tử Ngang liền biến mất. Hắn bước nhẹ vào phòng ngủ, rèm che đang buông xuống bên giường, hắn nhìn không thấy người nọ. Nhẹ nhàng đi đến bên giường, hắn gọi khẽ, “Hoàng Thượng?”

Trên giường không hề có động tĩnh.

“Hoàng Thượng?” Ngũ Tử Ngang lại hô một tiếng, đồng thời vén rèm lên, người trên giường ngủ thật sự say, không thấy dấu hiệu tỉnh lại. Liếc mắt nhìn ra ngoài, đột nhiên quay đầu dùng ngón tay điểm huyệt ngủ của Tân Ca. Sau đó xốc chăn lên, nghiêng người của Tân Ca sang một bên, Ngũ Tử Ngang thoát xuống hạ khó và tiết khó của Tân Ca, cẩn thận mở ra hậu nhụy, nhìn thấy hậu nhụy sưng đỏ làm cho hắn cảm thấy khô nóng trong người, áp ché tà niệm, Ngũ Tử Ngang dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng thoa dược cao lên chỗ sưng tấy kia.

Trải qua một đêm, hắn đã xác định rất nhiều việc, trong đó bao gồm cả việc Ôn Quế sẽ không tiến vào lúc này, hắn yên tâm lớn mật mà thoa dược cho Tân Ca. Bất quá loại giày vò như vậy không hề thua kém cảm giác khi nhìn thấy Hoàng Thượng ở trước mặt hắn thoát hạ đai lưng. Thoa xong dược, Ngũ Tử Ngang lau mồ hôi trên trán, mặc lại hạ y cho Hoàng Thượng, rồi đắp chăn cẩn thận. (vì sao thoa thuốc mà phải lau mồ hôi? Đồ cua dê)

Hôn lên bờ môi mà tối qua đã bị hắn hôn đến mức sưng tấy, Ngũ Tử Ngang mặc kệ cử chỉ đại nghịch bất đạo của mình, sau khi hôn đủ thì hắn lại chuyển sang cắn cổ, rồi tiếp tục là xương quai xanh và lồng ngực. Đêm qua hắn say nên không thể cẩn thận thưởng thức.

“Tân Ca, là ta vô năng nên mới làm cho ngươi chịu ủy khuất như vậy.” Khàn giọng nói một câu bên tai của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang lại hôn hắn một lúc, sau đó mới giải huyệt cho hắn. Nhìn chăm chú Tân Ca một hồi lâu thì

Ngũ Tử Ngang mới buông rèm xuống, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng.

Cửa vừa mở, Ôn Quέ sững sốt, “Vương gia? Ngài phải lên đường?” Sao không ở lại cùng Hoàng Thượng thêm chút.

Ngũ Tử Ngang đóng cửa lại rồi vừa cười vừa nói, “Hoàng Thượng đang ngủ, ta sẽ không đánh thức hắn. Ta phải lên đường, đi sớm về sớm. Chờ đến khi Hoàng Thượng tỉnh lại thì thỉnh Ôn công công chuyền lời cho Hoàng Thượng, ta sẽ mau chóng quay về.”

Ôn Quέ nhở giọng nói, “Vương gia cần gì khách khí với nô tài. Nếu ngài phải đi thì nhanh chóng lên đường. Hoàng Thượng cũng mong Vương gia sớm ngày quay về.”

“Trời lạnh, Ôn công công phải chú ý đến thân mình của Hoàng Thượng.” Ngũ Tử Ngang chưa đi mà đã bất an.

Ôn Quέ mỉm cười, “Vương gia cứ yên tâm, nô tài sẽ chăm sóc cho Hoàng Thượng.”

Trong lòng biết rằng không thể tiếp tục trì hoãn, Ngũ Tử Ngang nhẫn nại dục vọng muốn quay đầu lại, hắn nhanh chóng rời đi. Nhìn hắn đi xa, Ôn Quέ thở dài một hơi, Hoàng Thượng và Vương gia chẳng lẽ thật sự không thể ở bên nhau được hay sao?

Sau khi hồi phủ thì thu dọn một chút, rồi Ngũ Tử Ngang dẫn theo Ngũ Hiến và Ngũ Hoán cùng nhau ly khai khỏi kinh thành, xuất phát với vàng, thậm chí không thông báo cho Liễu phủ một tiếng. Tân Ca một đêm không mộng mị, hắn thật sự quá mệt mỏi, đêm qua nếu phải dựa vào khả năng tự chủ của một bậc đế vương thì hắn đã sớm ngã xuống. Sau khi tỉnh lại chỉ cảm thấy hạ thân bót đau hơn rất nhiều. Ôn Quέ hâu hạ hắn thúc dậy, nói cho hắn biết Ngũ Tử Ngang đã tới, ngồi trong tẩm cung một hồi thì lên đường. Tân Ca không hề hờn giận, chỉ hỏi Ôn Quέ rằng Ngũ Tử Ngang có gì khác thường hay không, nghe Ôn Quέ bảo rằng không có thì hắn mới yên tâm. Đó là bí mật của hắn, hắn sẽ không bao giờ để cho Ngũ Tử Ngang biết được.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 27

Mùng bảy là ngày đầu tiên khai triều, tuy rằng vừa qua lễ tất niên, nhưng tấu chương lại được dâng lên tới tấp. Thân mình của Tân Ca không khỏe, chỉ ở trong Tây Noãn Các gặp vài vị đại thần trong triều. Lại có người đưa ra chuyện chức vị còn bỏ trống của Lại Bộ Thượng Thư và Lại Bộ Thị Lang, bị Tân Ca lạnh lùng quét mắt đáp trả.

“Trẫm tự biết cân nhắc về chức vị của Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang. So với việc ở đây lo lắng cho hai chức quan béo bở kia thì không bằng đem tâm tư tập trung cho dân chúng gặp nạn ở ba tỉnh Thanh Hóa, Cao Đường và Tứ Phi.”

“Hoàng Thượng giáo huấn rất phải.” Mấy vị quan viên vừa đề cập đến chuyện Lại Bộ Thượng Thư và Lại Bộ Thị Lang liền vội vàng cao giọng hô to, trong đó có cả đại thần Nội các Trần Hí Ngôn.

Nạn tuyết tuy rằng đã qua, nhưng cuộc sống của dân chúng gặp nạn vẫn khó khăn như trước. Tân Ca hạ lệnh trích ra hai mươi vạn ngân lượng từ quốc khố dùng cho việc an trí những dân chúng gặp nạn, mua lương thực và hạt giống. Đồng thời hấn chiếu theo công bộ, Đô Sát Viện phái ra vài quan viên đi đến những nơi gặp nạn để giúp đỡ dân chúng khôi phục cày bừa vụ xuân và chăn nuôi, cùng với việc giám sát tình hình sử dụng ngân lượng cứu tế.

Khẩu Xà bẩm tấu, “Hoàng Thượng, hàng năm tháng bảy là lúc lũ lụt nghiêm trọng nhất ở Hoài Giang. Hoài Nam Bố Chính Sứ Trương Thanh Tắc thượng tấu triều đình, thỉnh cầu triều đình trích ngân lượng để tu sửa đê điều.”

Tân Ca trầm mặt xuống, “Trẫm nhớ rõ đã liên tục cấp cho Hoài Nam ngân lượng tu sửa đê điều, vì sao đến nay vẫn còn chưa hoàn thiện? Liễu khanh.”

Liễu Nhiễm lập tức nói, “Bẩm Hoàng Thượng, ba năm qua tổng cộng triều đình đã trích ra năm mươi tám vạn ngân lượng đến Hoài Nam.”

Tiêu Thọ kinh hô, “Năm mươi tám vạn ngân lượng còn hơn tổng quốc khố nhập vào trong bốn tháng!”

Lúc này Trần Hí Ngôn mới nói, “Hoàng Thượng, đây là tấu chương mà các vị tri phủ ở Hoài Nam buộc tội Trương Thanh, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.”

Tàn Ca tiếp nhận, xem xong thì lập tức cả giận, “Tên Trương Thanh này! Trảm cấp ngân lượng cho hắn để tu sửa đê điều, không phải để tư lợi cá nhân! Lột mũ ô sa của hắn xuống cho trẫm, áp tải về kinh thành! Bạch khanh, tự ngươi thẩm vấn vụ án này.”

Bạch Lộc Niên tiến lên, “Dạ, tuân chỉ.”

Phiền Tử cẩn thận quan sát sắc mặt của Hoàng Thượng một chút, “Hoàng Thượng, Nữ Trinh quốc thỉnh cầu liên minh với chúng ta, mong rằng muôn đời sẽ hòa hợp.”

Tàn Ca nhất thời nhíu mi lại, Phiền Tử lập tức nói, “Hoàng Thượng, bộ lạc Nữ Trinh gần đây càng ngày càng cường đại. Phía Bắc của Đại Đông chúng ta có Đột Quyết, phía Tây có Khương Bộ, Nam có Lộc Nhi, Nữ Trinh cùng ba quốc gia, nhìn Đại Đông như hổ rình mồi. Cùng Nữ Trinh liên minh thì có thể cung cố Nam Cương, cũng có thể uy hiếp Khương Bộ ở phía Tây, thần thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc.”

Khẩu Xà khom người nói, “Hoàng Thượng, triều đình Đại Đông của chúng ta ngày càng phồn vinh, Hoàng Thượng cũng nên thú phi lập hậu, để nối tiếp huyết mạch của hoàng thất.”

Tiêu Thọ trực tiếp quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thần khẩn cầu Hoàng Thượng thú phi lập hậu, để nối tiếp huyết mạch của hoàng thất.”

“Hoàng Thượng—” Những người khác thấy thế cũng đều quỳ xuống. Vốn đã tức giận trong lòng, lúc này toàn thân của Tân Ca lại tỏa ra hàn khí. Hắn đấm mạnh xuống bàn, khiến những người liên can đều phải phát run.

“Trẫm còn chưa chết mà các ngươi liền muốn lập thái tử!”

“Hoàng Thượng bót giận! Thần tuyệt đối không có ý này....Hoàng Thượng bót giận...”

“Hù!” Tân Ca đứng dậy rồi phất y mèo rời đi, những người liên can không còn dám lên tiếng, không rõ vì sao Hoàng Thượng lại chán ghét việc thú phi như thế.

Tức giận rời khỏi Tây Noãn Các, Tân Ca trực tiếp quay về tẩm cung. Thân mình không khỏe luôn luôn nhắc nhở một đêm hoan ái của hắn và Ngũ Tử Ngang ở gian phòng bé nhỏ tối hôm ấy, nhắc nhở hắn không thể chấp nhận tình sự với nữ tử. Sắc mặt không tốt nằm trên giường, Tân Ca nhắm mắt bình phục lửa giận trong lòng. Trừ phi hắn thú phi có thái tử nối dõi, bằng không chuyện này về sau còn có thể tiếp diễn, nghĩ đến như vậy thì hắn lại phi thường căm tức.

Ôn Quê biết vì sao long nhan nổi giận, hắn đuổi xuống bọn thái giám tùy thị, chỉ còn một mình hắn im lặng canh giữ bên ngoài tẩm cung.

Liễu phủ đang bận rộn chuẩn bị hôn sự cùng với Lương Vương. Lần này hôn sự được Hoàng Thượng coi trọng, địa vị của Liễu Nhiễm ở trong triều trở nên khác biệt so với dĩ vãng. So sánh với Liễu phủ vui mừng nhộn nhịp thì Lương Vương phủ có vẻ an bình hơn rất nhiều. Ngũ Tử Ngang không nói một tiếng mà đã rời kinh đi Lương Châu, trong Vương phủ tuy rằng cũng rất vui mừng nhưng hành động này của Ngũ Tử Ngang hoặc ít hoặc nhiều sẽ làm người ta cảm thấy hắn lạnh nhạt đối với chuyện này. Nhất là Liễu Song, sắp trở thành Vương phi mà nàng lại chính là người cuối cùng biết được Ngũ Tử Ngang đã đi Lương Châu, trong lòng khổ sở biết bao nhiêu.

Trong quân trưởng của Kinh Thành Thủ Bị Quân, Quan Độ đập lên vai của tân tiền nhiệm Tham phó tướng, “Tử Anh, vừa qua tất niên mà đã râu rí không vui như vậy rồi sao?”

Ngũ Tử Anh sững sốt, lập tức nói, “Không có.”

“Ha ha, Tử Anh, đừng khẩn trương.” Nghĩ rằng Ngũ Tử Anh không có thói quen nói chuyện như vậy, Quan Độ nhiệt tình lên tiếng, “Trong quân là nơi tốt nhất để xử sự. Người chỉ cần thành tâm đối đãi với binh sĩ thì bọn họ sẽ xem người như huynh đệ. Có cái gì không hiểu hoặc khó xử thì cứ tới tìm ta. Đại ca của người là hảo hữu của ta, người đừng khách khí.”

Ngũ Tử Anh hơi đỏ mặt, “Ta có chỗ nào không đúng thì ngài cứ nói với ta. Nếu không đảm đương nổi chức vụ thì ta đã phụ lòng Hoàng Thượng và đại ca.”

Quan Độ vỗ hai tay vào nhau, “Ha ha, người có thể nghĩ như thế là tốt rồi. Đừng khẩn trương, dù sao nơi này cũng có ta, cứ từ từ.”

Không quen giao tế cùng người khác nên Ngũ Tử Anh càng đỏ mặt hơn, “Cảm tạ Quan tướng quân.”

“Đi, hôm nay chính thức là ngày đầu tiên của ngươi, ta dẫn ngươi đi gặp những người khác.”

“An.”

Ngũ Tử Anh bị Quan Độ kéo ra ngoài, chỉ có thể đặt nỗi chua xót trong lòng sang một bên. Trong phủ nơi nơi đều là nhan sắc đỏ thắm, giống như một phen chủy thủ sắc bén đâm thẳng vào ngực hắn.

.....

Từ Ngày Tân Ca tức giận ở Tây Noãn Các thì không khí trong triều rất khẩn trương, bởi vì sắc mặt của Tân Ca từ ngày ấy vẫn rất tệ. Nay trong thời điểm máu chốt như vậy mà Hoài Nam Bố Chính Sứ Trương Thanh Tắc trên đường bị áp giải về kinh thành lại bị cướp đi. Tân Ca càng thêm tức giận, còn các đại thần thì đều cảm thấy bất an, lo sợ nếu không cẩn thận mà làm cho long nhan thịnh nộ thì sẽ dẫn đến họa sát thân.

Ở trong ngự thư phòng, Tân Ca lanh mặt nghe các đại thần dâng sớ. Ngũ Tử Ngang rời kinh đã gần mười ngày, trong khi Tân Ca sống một ngày bằng một năm. Thói quen có người nợ hằng ngày ở bên cạnh, lần này không gặp

được người nọ, hắn phi thường khổ tâm. Hơn nữa gần đây những chuyện phiền lòng cứ liên tục kéo đến, Tân Ca đương nhiên càng không hòa nhã.

“Hoàng Thượng...” Phiền Tù nhìn những người khác vài lần, mở miệng một cách khó khăn, “Hoàng Thượng....Nữ Trinh quốc đưa thư đến, ít ngày nữa bọn họ phái sứ thần cùng triều đình chúng ta ký kết hiệp ước hữu nghị. Nữ Trinh quốc hy vọng....cùng chúng ta...liên minh.” Dứt lời, hắn bất an lui ra sau vài bước.

Tiểu Thọ vội vàng nói, “Hoàng Thượng, thần đã nói rõ ý tứ của Hoàng Thượng với bọn họ, bất quá Nữ Trinh quốc vẫn hy vọng có thể cùng chúng ta liên minh. Bọn họ phái sứ thần cũng là vì để cho chúng ta thấy rõ thành tâm của bọn họ.”

Tân Ca lạnh lùng nói, “Việc này chờ sứ thần của Nữ Trinh quốc đến đây rồi tái nghị.”

Chư vị đại thần liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng loạt cúi đầu, “Dạ.”

“Có tin tức của Trương Thanh Tắc hay chưa?”

Thân mình của Bộ Binh Thượng Thư Xa An Quốc run lên, “Bẩm Hoàng Thượng, thần vô năng, lúc này vẫn chưa có tung tích của Trương Thanh Tắc. Bất quá gia quyến của hắn đã bị truy nã toàn bộ, ba ngày sau sẽ áp giải vào kinh thành.”

“Không được xảy ra sự cố.”

“Thần lấy đầu của mình ra đảm bảo!”

Lẽ Bộ Thượng Thư lên tiếng, “Hoàng Thượng, năm nay xuân té là ở Đê Xuân Thai hay là Thiên Ngự Sơn?”

Lúc này Tân Ca mới nghĩ đến xuân té sắp tới, “Hôm nay mùng mấy?”

“Bẩm Hoàng Thượng, hôm nay là mười sáu, cách xuân té vừa đúng một tháng.”

Đế Xuân Thai ở Đế Thai Sơn cách kinh thành ba trăm dặm, trong khi Thiên Ngự Sơn ở huyện Thiên Ngự cách kinh thành chỉ hơn một trăm dặm. Sau khi Tân Ca cân nhắc một hồi thì mở miệng, “Ở Thiên Ngự Sơn đi.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Thiên tai vừa qua, lần này xuân té không cần xa hoa quá mức.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng, chức vị Hoài Nam Bố Chính Sứ...” Quan Thường mở miệng.

Tân Ca nhíu mi nói, “Các ngươi dâng tấu sớ tuyển chọn cho chức vị Hoài Nam Bố Chính Sứ, trẫm sẽ cân nhắc.”

“Dạ.”

Quan Thường lại nhân cơ hội, “Hoàng Thượng, vừa qua khỏi tất niên nên Nội các rất bận rộn. Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang vẫn bỏ trống, Lại Bộ có rất nhiều sự tình không thể quyết định.”

Tân Ca nói, “Truyền ý chỉ của trẫm, thăng Đô Sát Viện – Cấp Sự Trung Triệu Bình làm Lại Bộ Thượng Thư, Lại Bộ Lang Trung Phương Khuê làm Lại Bộ Thị Lang.”

“Hoàng Thượng! Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!” Tân Ca vừa truyền chỉ thì chư vị đại thần đều trợn to hai mắt, suýt nữa muôn bất tỉnh.

“Hoàng Thượng, tuyệt đối không thể a!” Tiêu Thọ là người đầu tiên quỳ xuống, “Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang liên quan đến việc bổ nhiệm quan viên trong triều đình, liên quan đến việc ổn định triều đình, thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc...”

“Hoàng Thượng, Triệu Bình và Phương Khuê có tư chất bình thường, một người là quan tú phẩm, một người là quan ngũ phẩm, ngay lập tức thăng lên nhất phẩm thì đại thần trong triều làm sao tâm phục? Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!” Phiền Tử cũng kiên quyết không đồng ý.

“Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!”

Tần Ca không hề bị lay động, “Việc này trẫm đã quyết định, các ngươi không cần nhiều lời. Vô sự thì lui ra.”

“Hoàng Thượng!” Tiếu Thọ còn muốn lên tiếng nhưng bị ánh mắt của Tần Ca khiến toàn thân run rẩy, hắn bất đắc dĩ hành lễ lui ra. Những người khác thấy thế cũng chỉ có thể lui ra. Đợi sau khi bọn họ đi thì Tần Ca mới thở dài một hơi, xoa xoa vào thái dương. Sau khi Ngũ Tử Ngang rời đi thì không hề gửi về một phong thư, làm cho hắn vừa nhớ vừa phi thường hờn giận.

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

“Không cho bất luận kẻ nào vào quấy rầy trẫm.”

“Đa.”

Ôn Quέ lui ra, sau khi đuổi những kẻ khác lui xuống thì hắn đi đến trước mặt Khổng Tắc Huy rồi nhỏ giọng hỏi, “Khổng thông linh, không hề có tin tức của Vương gia, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Khổng Tắc Huy thản nhiên nói, “Không biết.”

Ôn Quέ vội la lên, “Như vậy là sao? Khổng thông linh, ngài có thể tìm cách liên lạc với Vương gia được hay không? Bảo hắn gửi cho Hoàng Thượng một phong thư để báo bình an.”

Khổng Tắc Huy dựa vào tường mà đứng, đôi mắt đang nhắm lại, hắn nói một cách ôn hòa, “Ôn công công đừng xen vào chuyện của Hoàng Thượng và Vương gia.”

“Cái gì mà xen vào!” Ôn Quέ nổi giận, “Chẳng lẽ Khổng thông linh không biết tâm tư của Hoàng Thượng hay sao?”

Khổng Tắc Huy vẫn lạnh nhạt mở miệng, “Chuyện của Hoàng Thượng sẽ có người lo lắng, nếu Ôn công công nhàn rỗi thì đến ngự thiện phòng lấy

vài món cho ta ăn.”

“Khổng thống lĩnh tự mình mà đi, người lăm chuyện đang bận bịu.” Tức giận không thôi, Ôn Quέ quay đầu nhanh chóng rời đi, ở trong lòng oán thầm Khổng Tắc Huy vô tình vô nghĩa. Khổng Tắc Huy mở mắt liếc nhìn bóng người đang buồn bực mà ly khai, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt.

Đầu của Tân Ca rất đau. Khi còn trẻ hắn đã mắc chứng đau đầu, sau đó đã được Thái y chữa trị nên đỡ hơn một chút, nhưng một năm gần đây chứng đau đầu lại tái phát. Uống thuốc cũng không thấy đỡ hơn, vì vậy Tân Ca không tiếp tục dùng thuốc. Chỉ cần chuyện phiền lòng không nhiều, cho dù là đau đầu thì hắn vẫn chịu đựng được, nhưng mấy ngày nay nhiều chuyện phiền lòng như vậy làm cho đầu của hắn vô cùng đau nhức.

Neden vào đầu nửa ngày nhưng cơn đau vẫn không hề giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nặng. Tân Ca nhịn đau mà cầm lấy tấu chưong, biện pháp trị liệu đau đầu tốt nhất chính là phê duyệt tấu chưong. Nếu ngày hôm nay Ngũ Tử Ngang không gửi thư báo về thì sau này hắn cũng đừng tiến vào cung!

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 28

Tối nay là đêm đầu tiên Ngũ Tử Anh gác đêm từ khi nhậm chức. Quan Độ dẫn hắn đi hai vòng ở cửa thành, công đạo với hắn những nơi cần phải chú ý rồi liền ly khai. Ngũ Tử Anh mặc nhuyễn giáp đứng trên tường thành, xung quanh đều là những binh sĩ đã bố trí sẵn trận địa, hắn cũng không tránh khỏi mà trở nên nghiêm túc cẩn trọng. Nơi này là đại môn hoàng thành, hiện tại hắn phải ở đây để bảo hộ sự an toàn của hoàng thành. Thân là nam nhi, hắn vốn phải được rèn luyện trong quân ngũ. Hoàng Thượng đồng ý cho một kẻ vô tích sự như hắn thì nhất định là do đại ca đã nói vài lời giúp hắn.

Nghĩ đến đại ca, thần sắc của Ngũ Tử Anh lại trở nên ảm đạm. Đại ca sắp thành thân, từ đáy lòng của hắn cảm thấy ngột ngạt khó thở. Không ai biết người mà hắn thích lại chính là người mà đại ca sắp thành thân. Chỉ cần là nữ tử thì đều thích đại ca. Mà hắn lại là một kẻ không giỏi ăn nói, thậm chí có phần chát phác, ngay cả tiến vào mắt của nàng cũng thật khó khăn. Hiện tại hắn vì công vụ mà rời xa phủ đệ đầy sắc đỏ, lúc này hô hấp của hắn mới có thể thông thoáng một chút. Nàng đẹp như vậy, chỉ có nàng mới xứng đôi xuất chúng với đại ca.

Ngũ Tử Anh đứng trên tường thành mà trầm mặc, lúc này từ xa xa thấp thoáng truyền đến tiếng vó ngựa. Những binh sĩ trên tường thành gioi lên ngọn đuốc, thủ vệ cửa thành cũng đem lửa đến gần. Dợi một hồi, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, Ngũ Tử Anh cầm lấy một ngọn đuốc để soi sáng, có ba con ngựa đang hướng về cửa thành. Khi ngựa sấp sửa xông vào thành lũy thì thủ vệ lập tức hô lớn, “Là người nào?”

Ngựa dừng lại ngay bên cạnh thành lũy, có tiếng người hô lên, “Là ta, Ngũ Tử Ngang.”

Đại ca? Ngũ Tử Anh sững sốt, đám binh sĩ thủ thành cũng sững sốt.

“Vương gia?”

Đám binh sĩ soi đuốc đến gần thì quả thật đúng là Lương Vương.

Ngũ Hoán giơ lên lệnh bài của Lương Vương, Ngũ Tử Ngang nói, “Ta có việc cần phải hồi kinh gấp, làm phiền chư vị.”

“Vương gia, cửa thành đã đóng, trừ phi có thủ dụ của Hoàng Thượng, nếu không thì tại hạ không thể mở cửa.” Thủ vệ cảm thấy khó xử.

Ngũ Tử Ngang xuống ngựa, từ trong lòng lấy ra một vật màu vàng rồi đưa qua, “Là ta hô đồ, đã quên lấy ra thủ dụ của Hoàng Thượng.”

Thủ vệ tiếp nhận, sau đó sắc mặt chỉ trong nháy mắt liền trở nên nghiêm chỉnh, lập tức nâng tay hô lớn, “Buông cầu treo! Mở cửa thành ra!” Rồi mới cung kính dâng trả thủ dụ trở về.

Lúc này Ngũ Hoán lấy ra mấy lượng bạc, “Các huynh đệ vất vả, để mọi người mua rượu uống.”

“Chuyện này tuyệt đối không được.”

“Cứ nhận đi, đây là thành ý của Vương gia.”

Thủ vệ mừng rỡ nhận lấy, mỗi lần Lương Vương quay về đều không quên bọn họ.

Cầm lấy thủ dụ đặt vào trước ngực, Ngũ Tử Ngang lên ngựa, sau khi cầu treo buông xuống thì hắn vội vàng giục ngựa phóng về phía trước. Vừa mới tiến vào cửa thành thì bất ngờ có người cản hắn lại.

“Đại ca.”

Ngũ Tử Ngang kinh ngạc ghìm lại dây cương, tập trung nhìn kỹ, sau đó hắn cao hứng mà xuống ngựa.

“Tử Anh?” Phi thường vui mừng nhìn thấy xá đệ mặc một thân nhuyễn giáp, khuôn mặt tràn đầy phong sương của Ngũ Tử Ngang lộ ra tươi cười,

không ngừng gật đầu, “Có tư thế quân nhân. Không tệ, không tệ. Nhưng mặt mày sao vậy, có chuyện gì không hài lòng hay sao?”

“Để cho đại ca lo lắng.” Ngũ Tử Anh bất giác uốn thảng sống lưng, “Nơi này tốt lắm.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, nhẹ nhàng đầm một quyền lên vai của nhị đệ, “Cố gắng mà làm.”

“Ân.” Ngũ Tử Anh dắt ngựa cho đại ca, tự mình giúp đại ca lên ngựa.

Sau khi lên ngựa, cẩn thận quan sát Ngũ Tử Anh một lần nữa, rồi Ngũ Tử Ngang mới nói, “Nhìn người như vậy thì đại ca an tâm. Đại ca phải tiến cung, người cố gắng làm cho tốt.”

“Đại ca không quay về phủ?”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên ôn nhu, “Đại ca còn có việc phải làm.” Không giải thích nhiều, Ngũ Tử Ngang khom người vỗ vai nhị đệ, khích lệ hắn một chút rồi mới dẫn Ngũ Hiến và Ngũ Hoán ly khai.

Nhìn đại ca đi xa, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng, Ngũ Tử Anh chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn như thế. Đại ca vì Ngũ gia, vì bọn họ mà vất vả như thế, nhưng hắn lại ở nơi này mà nhi nữ tình trường, thương xuân bi thu. Nghĩ đến mọi chuyện đều do đại ca giúp đỡ hắn, Ngũ Tử Anh lại càng hổ thẹn không chịu nổi. Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa mới đúng, cũng khó trách trong mắt của nàng chỉ có đại ca.

“Ngũ phó tướng, ngài quay về nghỉ ngơi đi, nơi này đã có chúng ta.” Thủ vệ chạy đến, giọng điệu cung kính.

Ngũ Tử Anh đi nhanh về hướng tường thành, không hề quay đầu lại, “Ta canh gác, các ngươi đi nghỉ đi.”

Thủ vệ sững sốt, lập tức chạy tới rồi cười ha ha, “Phó tướng, ta đi mua rượu, chúng ta cùng uống vài chén.”

Ngũ Tử Anh sau khi nhậm chức vẫn chưa bao giờ thân thiện với người khác như vậy, sắc mặt của hắn đỏ lên rồi gật đầu, thủ vệ cao hứng gọi người

đi mua rượu. Quan hệ giữa Tân phó tướng mới nhậm chức cùng với mọi người trong đêm đông giá rét lập tức được kéo lại gần không ít.

.....

Để cho Ngũ Hiến và Ngũ Hoán về phủ trước, Ngũ Tử Ngang một mình tiến cung. Mặc dù đêm đã khuya nhưng thủ vệ trong cung nhìn thấy hắn thì lập tức cho qua. Càng tiếp cận vào bên trong hoàng cung thì cước bộ của Ngũ Tử Ngang càng nhanh. Trên đường đã có người báo với hắn Hoàng Thượng hiện tại đang ở nơi nào. Khi sắp đến Tây Noãn Các, nhìn thấy ánh đèn vẫn còn thắp sáng trong phòng, Ngũ Tử Ngang rất đau lòng, lại cảm thấy phi thường tức giận, Hoàng Thượng lại không nghe lời.

Trong Tây Noãn Các, Ôn Quế ngồi ngủ gà ngủ gật ở góc tường. Gió lạnh thổi vào, hắn đột nhiên bừng tỉnh. Khi hắn nhìn thấy Ngũ Tử Ngang thì thiếu chút nữa đã cao hứng mà nhảy dựng lên.

“Ôn công công, Hoàng Thượng nghỉ ngoi chưa?”

“Vương gia, ngài rốt cục đã trở về!” Ôn Quế hạ giọng, vạn phần kích động, “Hoàng Thượng lại đau đầu, nhưng không chịu kêu Thái y. Vẫn còn ở bên trong phê duyệt tấu chương.”

Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mi, thoát hạ miên bào, “Để ta đi vào.” (miên bào= áo choàng bông)

“Ngài mau vào đi.”

Ôn Quế tiếp nhận miên bào, đẩy mạnh Ngũ Tử Ngang vào bên trong.

Xốc lên rèm che, Ngũ Tử Ngang liếc mắt một cái liền nhìn thấy người nợ đang chuyên tâm phê duyệt tấu chương trên án thư. Mi tâm của đối phương nhíu chặt, sắc mặt cũng không hồng hào, một tay xoa lên thái dương. Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng đi đến bên cạnh rồi cầm lấy tay trái của người nợ. Bàn tay đang xoa trên thái dương bị một bàn tay to lớn ấm áp bao lấy, Tân Ca giật mình, hắn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

“Hoàng Thượng, ta đã trở về,” Cầm lấy tay của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn nhu.

“Tử Ngang?” Tân Ca trừng mắt nhìn.

“Hoàng Thượng, ngài không phải đã đáp ứng với ta rằng sẽ quan tâm đến bản thân hay sao? Vì sao đêm đã khuya như vậy mà ngài còn chưa nghỉ ngơi?” Rút cây viết từ trong tay của Tân Ca ra, Ngũ Tử Ngang trầm mặt xuống.

Tân Ca không nói gì mà chỉ trừng mắt nhìn Ngũ Tử Ngang. Sau khi trừng mắt một lúc lâu thì hắn mới phục hồi tinh thần. Nhẫn nhịn nỗi vui sướng trong lòng, hắn rút ra bàn tay rồi nói một cách lạnh lùng, “Lương Vương thật sự là to gan, trẫm chưa triệu kiến mà đã tự mình tiến cung.” Đã quay về, rốt cục Tử Ngang đã quay về.

Ngũ Tử Ngang cười ha ha, quỳ xuống một gối, “Vậy Hoàng Thượng phạt ta rửa chân cho Hoàng Thượng đi.”

Đưa tay nâng Ngũ Tử Ngang đứng dậy, Tân Ca nhéch khóe miệng, “Ngươi càng ngày càng lưu manh, không đem trẫm để vào mắt.”

Ngũ Tử Ngang rất tự giác ngồi xuống bên cạnh Tân Ca, nói một cách nghiêm túc, “Hoàng Thượng nói oan cho ta. Ta không chỉ đem Hoàng Thượng để vào mắt mà còn đem Hoàng Thượng đặt ở trong lòng.”

Tim của Tân Ca đột nhiên nảy lên, hắn nghiêng mặt đi, tên lưu manh này nói hổ đồ cái gì vậy. Trong phòng tràn ngập tình ý ái muội, Ngũ Tử Ngang kè sát vào bên tai đang đỏ lên của Tân Ca, “Hoàng Thượng, ta đói bụng.” (o_o muốn ăn xôi thật hay xôi giả)

Tim của Tân Ca đập nhanh hơn, hắn tránh né Ngũ Tử Ngang, giương giọng gọi, “Ôn Quέ, mang thức ăn đến cho Lương Vương.”

“Nô tài đã phái người đi lấy.”

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Tân Ca cầm lấy một quyển tấu chương để che giấu rung động trong lòng. Ngũ Tử Ngang hơi thoảng thổi lui, không

tiếp tục trêu chọc Tân Ca nữa, mà chỉ hỏi, “Hoàng Thượng, đêm nay ta có thể ngủ lại ở trong cung được hay không?”

“Ngươi đã hỏi như thế, trẫm có thể đuổi ngươi về được hay sao?” Tên lưu manh này.

“Hắc hắc.” Ngũ Tử Ngang ngửi lấy mùi hương của Hoàng Thượng, nhiều ngày nhớ mong, lúc này phải bù lại một chút.

Cầm lấy tấu chương của Tân Ca rồi đặt xuống, Ngũ Tử Ngang lên tiếng, “Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi.”

“Trẫm không buồn ngủ.” Trên đầu tựa hồ cũng không còn đau như trước.

“Không buồn ngủ cũng phải nghỉ ngơi.” Ngũ Tử Ngang mở ra quyển tấu chương rồi nhìn một chút, “Việc này cứ để bọn họ tự mình giải quyết. Chuyện gì Hoàng Thượng cũng làm, cuối cùng dường ra một đám phế vật.” Vứt xuống quyển tấu chương, Ngũ Tử Ngang cầm lấy tách trà của Tân Ca rồi uống cạn một hơi. Tân Ca khẽ híp mắt lại, tên lưu manh này, nhưng hắn lại bất giác nhếch lên khóe môi.

“Hoàng Thượng, nô tài tiến vào.”

Ngũ Tử Ngang không hề động đậy, vẫn kè sát vào Tân Ca. Ôn Quέ bưng khay thức ăn vào rồi đặt xuống, sau đó lại đi ra ngoài bưng chậu nước ám tiến vào, sau khi hoàn tất thì hắn rất tự giác lui xuống.

Lúc này Ngũ Tử Ngang mới đứng dậy, rửa sạch mặt mũi, bung lênh tô mì nóng hổi rồi hì hục mà ăn. Nhìn hắn như vậy, Tân Ca có một chút đau lòng. Tân Ca tự mình rót cho Ngũ Tử Ngang một tách trà nóng, lại châm thêm một ly rượu. Ngũ Tử Ngang vừa ăn vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu mỉm cười với Tân Ca. Không khí trong phòng phi thường tự nhiên, cũng vô cùng thoải mái. Không ai nói chuyện, cũng không cần phải nói.

Dùng bữa xong, Ngũ Tử Ngang lại ngâm mình vào dục trì của Tân Ca, không biết Ôn Quέ làm thế nào mà có được một bộ xiêm y sạch sẽ cho hắn. Tắm rửa thoải mái, Ngũ Tử Ngang từ mặt đạo đi Nhân Tâm Đường. Lúc này Tân Ca đang nghỉ ngơi, bất quá cũng là nằm trên long sàn ở Nhân Tâm

Đường. Ngũ Tử Ngang thổi tắt ánh đèn trong phòng rồi mò mẫm lên giường.

Tần Ca nhắm mắt, đệm chăn bên người truyền đến động tĩnh, tim của hắn đập thình thịch. Ngũ Tử Ngang cùng hắn đồng giường cộng chẩm mà ngủ cũng đã trở thành một loại ăn ý. Ngũ Tử Ngang rất tự giác, còn hắn thì ngầm đồng ý. Ngũ Tử Ngang xoay người nhìn vào sau gáy của Tần Ca, khàn khàn lên tiếng, “Hoàng Thượng, lần này rời kinh....thần mới biết thần nhớ Hoàng Thượng nhiều bao nhiêu.”

Tần Ca đột nhiên mở to mắt.

“Hoàng Thượng, thần cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Một ngày không nhìn thấy Hoàng Thượng thì thần lại vô cùng nhớ mong.” Ngũ Tử Ngang luôn tay vào trong chăn của Tần Ca, thân mình của Tần Ca thoảng chốc cứng đờ.

“Hoàng Thượng, thần cả gan. Thần muốn cùng Hoàng Thượng đắp chung chăn.” Ngũ Tử Ngang xốc chăn của Tần Ca lên.

“Làm càn.” Lời nói run rẩy ra khỏi cửa miệng, cơ hồ không hề có khí thế.

“Hoàng Thượng để cho thần làm càn một lúc đi.” Khẩn cầu, nhưng động tác vẫn chưa dừng lại, Ngũ Tử Ngang chui vào trong chăn của Tần Ca rồi ôm lấy hắn.

“Ngươi thật sự là to gan.” Tần Ca đẩy tay của Ngũ Tử Ngang ra, Tử Ngang như vậy làm cho hắn hoảng hốt.

“Hoàng Thượng.” Ôm chặt Tần Ca đang giãy dụa, Ngũ Tử Ngang cầm lấy tay của Tần Ca, ngũ thanh khàn khàn, “Hoàng Thượng, để cho ta làm càn một lúc đi.”

Tần Ca dừng giãy dụa, hơi thở bất ổn mà nhắm mắt lại, “Chỉ một lúc thôi.”

“Ân. Chỉ một lúc.” Ngũ Tử Ngang kè sát vào người của Tần Ca, đem Tần Ca kéo chặt vào lòng của mình, đêm nay chỉ một lúc.

Tâm tư của Tân Ca phức tạp, trong đầu hỗn loạn, căn bản ngủ không được. Hơi thở cực nóng phả vào phía sau cổ của hắn, làm cho hắn run rẩy. Hạ thân lại hơi ngẩng đầu, nếu Ngũ Tử Ngang ôm hắn ngủ một đêm như thế, hắn sợ chính mình sẽ áp chế không được dục niệm trong lòng. Hơn nữa người này sắp thành thân, hiện tại lại nói như vậy, làm ra hành động như vậy là vì sao? Nghĩ như thế, Tân Ca nhanh chóng trở nên bình tĩnh.

“Hoàng Thượng, ta sẽ cố gắng sinh nhi tử cho ngài.”

Tân Ca đẩy ra bàn tay của Ngũ Tử Ngang đang ôm lấy thắt lưng của hắn, sau đó xoay người lại, “Ngươi sinh nhi tử cho trẫm bằng cách nào? Trẫm thật ra chưa bao giờ nghe nói có người nam nhân nào lại có thể sinh nhi tử. Nếu Lương Vương có thể làm được thì coi như là thiên cổ kỳ sự, trẫm nhất định sẽ trọng thưởng.”

“Hoàng Thượng...” Ngũ Tử Ngang ủy khuất, “Ngài biết ta không phải có ý đó.”

Tân Ca thở dài nhưng cũng không nói gì. Ngũ Tử Ngang cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tân Ca, “Hoàng Thượng, ta thật hối hận, hối hận vì đã đáp ứng hôn sự này.”

Thân mình của Tân Ca chấn động, hắn kinh ngạc trừng mắt nhìn Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Đáp ứng hôn sự này bất quá chỉ vì lưu lại hương khói. Ta không có tình cảm với Liễu Song, chẳng qua bị vướng mắc vì hôn ước với Liễu gia. Nếu cho ta chọn, ta tình nguyện tiến cung hầu hạ Hoàng Thượng. Nhưng bây giờ ta hiểu được thì đã quá muộn. Lần này rời kinh, ta đã nghĩ rất nhiều, rồi mới phát hiện ta căn bản không muốn thành thân.”

Tân Ca cắn chặt răng, trong lòng cực loạn, Tử Ngang nói những lời này là có ý gì?

“Hoàng Thượng, hôn sự này giúp cho ta có chỗ đứng trong triều đình. Hoàng Thượng cũng cần ta sinh hạ hài tử cho ngài. Ta sẽ thành thân với

Liễu Song, sẽ mau chóng sinh con cho Hoàng Thượng. Nhưng Hoàng Thượng có thể đáp ứng với ta một việc hay không?"

Tần Ca chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Ngũ Tử Ngang nắm chặt tay của Tần Ca, "Sau khi Liễu Song sinh hạ nhi tử, giáng ta làm thứ dân."

Tần Ca trừng to hai mắt.

"Hoàng Thượng, ngài hãy đáp ứng với ta."

"Vì sao?" Tần Ca bất giác nắm lấy tay của Ngũ Tử Ngang.

"Bần tiện phu thê bách sự ai." Ngũ Tử Ngang cười đến mức khiến người ta nhìn không thấu, cũng làm cho Tần Ca nhìn không thấu, "Hoàng Thượng, ngài đáp ứng ta. Nếu ngài đáp ứng thì ta sẽ thành thân, sinh hài tử cho ngài. Nếu ngài không đáp ứng thì ngày mai ta đi từ hôn." (Bần tiện phu thê bách sự ai = nghèo túng vợ chồng hay sinh sự)

Tâm tư của Tần Ca không ngừng pháp phòng, trong đầu hơi choáng váng. Sự tình tựa hồ bắt đầu vượt quá lòng bàn tay của hắn. Khi hắn còn đang suy đoán rốt cục vì sao Ngũ Tử Ngang lại như thế này, thì đồi phương đã ghé vào tai hắn mà thì thầm mấy câu, lúc đầu Tần Ca sững sót, tiếp theo cắn răng mà mắng, "Lưu manh!"

"Hoàng Thượng, ngày mai còn nhiều việc phải làm, nên sớm nghỉ ngơi." Lưu manh ôm Tần Ca, mĩ mãn nhắm mắt lại. Thân thể Tần Ca cứng đờ để mặc Ngũ Tử Ngang ôm lấy, trong lòng vừa vui vừa sợ. Không hiểu vì sao khi trở về Ngũ Tử Ngang lại đột nhiên thay đổi tính tình như vậy, không hiểu vì sao Ngũ Tử Ngang lại nói những lời này với hắn, không hiểu rốt cục suy nghĩ trong lòng của người này là gì, có phải Tứ Ngang cũng yêu hắn hay không.

Tần Ca không hỏi, cũng sẽ không hỏi. Ngũ Tử Ngang không nói rõ, Tần Ca lại càng không hỏi rõ. Xoay người đưa lưng về phía Ngũ Tử Ngang, Tần Ca hoàn toàn không buồn ngủ, trong lòng rất loạn. Thân mình ngay lập tức

bị người nọ ôm sát, Tân Ca đột nhiên không biết phải đối mặt với người ở sau lưng như thế nào. Vì sao sự tình lại trở thành như vậy?

Ôn nhu nhìn vào sau gáy của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang rất muôn liều lĩnh đặt đối phương ở dưới thân, hắn gần như sắp bùng nổ. Nhưng hắn không thể. Hắn biết rõ niềm kiêu hãnh và tự tôn của người này. Hiện tại hắn vẫn chưa thể hoàn toàn mang lại hạnh phúc cho người này, cứ ái muội như vậy đi. Nhưng có một số việc hắn cũng không thể không làm, tỷ như ôm người này đi vào giấc ngủ, tỷ như một ngày nào đó quang minh chính đại đặt người này ở dưới thân mà âu yếm, tỷ như... Hắn không thể tiếp tục để cho người này phải chịu đựng đau khổ một mình, hắn không thể để cho người này tiếp tục chịu ủy khuất như thế. Người này là quân vương của hắn, là người mà hắn muốn ôn nhu đối đãi, muốn che chở yêu thương.

Tân Ca còn đang hờ đồ, người ở phía sau vì chạy liên tục hai ngày đường nên chống đỡ hết nỗi mà chìm vào giấc ngủ. Đây là lần đầu hai người ở cùng với nhau mà không đàm luận chuyện quốc sự, nhưng Tân Ca lại dị thường hỗn loạn. Khi Ngũ Tử Ngang sắp thành thân thì lại nói ra những lời này với hắn, bảo hắn làm sao mà không hỗn loạn. Người ở sau lưng ngủ thật sự sâu, Tân Ca nhẹ nhàng đẩy tay của Ngũ Tử Ngang ra, rồi chậm rãi xoay người lại. Ngũ Tử Ngang rõ ràng rất mệt mỏi, nghĩ đến việc người này vội vàng quay về để gặp mình thì trong lòng của Tân Ca nhất thời trỗi nênhu hòa. Hiện tại hắn nên dùng thái độ gì để đối mặt với Ngũ Tử Ngang? Quả thật khiến hắn có một chút đau đầu.

Thật sự không thể khống chế, khóe miệng của Tân Ca dần dần nhếch lên. Có lẽ hắn không cần tiếp tục chịu đựng nỗi khổ tương tư, chẳng qua.... Tân Ca sờ lên mặt của Ngũ Tử Ngang, nhẹ nhàng hôn xuống bờ môi trước mặt, hai người bọn họ cứ như vậy là tốt rồi, là tốt rồi.

Bên ngoài, Ôn Quέ vui mừng khấp khởi, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng phía trên cao, áng mây lúc trước che kín vàng trăng đã tan đi. Đây không phải là điềm báo Hoàng Thượng và Vương gia rốt cục đã xua tan mây mù mà thấy rõ ánh trăng sáng tỏ hay sao?

Trong phòng, Tân Ca nằm trong vòng tay của một người mà an giấc. Không biết đêm nay có phải hắn đang nằm mơ hay không, có lẽ ngày mai thức dậy thì hắn vẫn là hắn, Ngũ Tử Ngang vẫn là Ngũ Tử Ngang.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 29

Ngày hôm sau khi mặt trời lên cao thì Tân Ca mới tỉnh lại. Đây là đêm đầu tiên sau khi Ngũ Tử Ngang rời kinh mà hắn lại ngủ ngon như vậy. Khi thức dậy thì bên cạnh không có ai, Tân Ca nhìn khoảng trống bên cạnh, nhất thời trở nên thất thần.

“Hoàng Thượng, ngài thức dậy rồi sao?”

“Vào đi.”

Ôn Quέ bụng chật nước âm tiến vào, vừa cười vừa nói, “Hoàng Thượng, sáng sớm thì Vương gia đã xuất cung. Bảo là hồi phủ để công đạo một tiêng, sau đó sẽ tiến cung gặp Hoàng Thượng.” Lúc này Tân Ca mới phục hồi tinh thần, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, chẳng lẽ đêm qua không phải nằm mơ?

Ôn Quέ hầu hạ Hoàng Thượng xuống giường thay y phục, “Hoàng Thượng, Vương gia bảo rằng có việc muốn nói với Hoàng Thượng.”

Tân Ca rửa mặt, “Hôm nay không cho bắt luận kẻ nào quấy nhiễu trẫm. Sau khi Tử Ngang tiến cung thì để cho hắn đến Đông Noãn Các.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Tân Ca do dự một lát rồi hỏi, “Chuyện mà ta phân phó ngươi thăm dò như thế nào rồi?”

“Nô tài đã thăm dò, mấy ngày nay tâm tình của Hoàng Thượng không vui nên nô tài chưa nói.” Dứt lời, Ôn Quέ lấy ra một quyển sách từ trong lòng rồi giao cho Hoàng Thượng.

Sau khi Tân Ca tiếp nhận thì mở ra rồi tùy ý nhìn vài trang sách, sau đó đặt vào trong vạt ngoại bào, “Ra ngoài cung tìm một đại phu đáng tin cậy.”

“Nô tài đã biết.”

Tàn Ca dùng tảo thiện ở Đông Noãn Các, không bao lâu sau thì Ngũ Tử Ngang đã tiến đến. Hồi phủ thỉnh an cô nãi nãi, lại vội vàng ném qua điểm tâm, cùng tam đệ hàn huyên vài câu, sau đó Ngũ Tử Ngang lập tức tiến cung, không hề nhắc một câu về chuyện thành thân. Đi vào Đông Noãn Các, nhìn thấy khí sắc của Tân Ca không tệ, Ngũ Tử Ngang cảm thấy rất vui vẻ.

Vị trí của Đông Noãn Các ở Giới Thiên, là nơi Tân Ca xử lý chính vụ, cũng mang ý tứ không cho người quấy rầy. Hai người ngồi cùng nhau, hơi thân cận một chút, cũng không quá tự nhiên.

Cả hai im lặng uống hai tách trà, Tân Ca phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

“Lương Châu như thế nào?”

Ngũ Tử Ngang nhìn Tân Ca rồi mỉm cười ngây dại, “Không làm tốt chuyện mà Hoàng Thượng công đạo thì ta nào dám quay về. Hoàng Thượng cứ yên tâm.”

Tân Ca lạnh mặt, tên lưu manh này nhìn hắn làm gì.

“Trẫm đã hạ chỉ thăng Đô Sát Viện Cấp Sự Trung Triệu Bình làm Lại Bộ Thượng Thư, Lại Bộ Lang Trung Phương Khuê làm Lại Bộ Thị Lang.”

Thấy Tân Ca mắt húng, Ngũ Tử Ngang nhanh chóng nghiêm mặt lại, “Việc này Tử Hoa có nói cho ta biết, hắn cũng có đề cập về chuyện của Trương Thanh Tắc.”

Tân Ca nói, “Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang là hai chức quan béo bở, rất nhiều người đều dán mắt vào nó. Hai người này không có tài năng lớn, nhưng thăng ở điểm cẩn trọng. Lương Châu Thất Hiền muốn đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều thì phải làm cho người ta tâm phục khẩu phục. Trước tiên trẫm sẽ an bài bọn họ nhậm chức ở các châu huyện, cũng dễ dàng xem năng lực của bọn họ.”

Ngũ Tử Ngang tán thành, “Ta cũng có quyết định này. Lương Châu Thất Hiền tuy có thanh danh nhất định nhưng vẫn chưa đủ. Trước khi hồi kinh ta đã nói qua với bọn họ, bọn họ cũng đồng ý đến các châu huyện để rèn luyện. Hoàng Thượng anh minh, mặc kệ phái bọn họ làm cái gì thì bọn họ cũng đều vui lòng.”

Tần Ca nghe xong cảm thấy rất thỏa mãn, “Chức vụ Hoài Nam Bố Chính Sứ trẫm tính lưu cho tôn tử Đường Mục của tiên sư Trần Hí Ngôn. Không đạt được chức vụ Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang sẽ khiến lòng người chắc chắn bất mãn. Đường Mục xem như cũng có một chút năng lực, để cho hắn đến Hoài Nam để ổn định tâm tư của Trần Hí Ngôn. Như vậy trẫm cũng có thể giao ba vạn quân cận vệ cho ngươi.” (tiên sư = bậc thầy đã khuất)

Ngũ Tử Ngang sững sót, “Hoàng Thượng?”

Tần Ca nói, “Mặc dù ngươi có giao hảo với người của Bình Bộ, nhưng bất quá chỉ là một chút giao tình khi ngươi còn là thiếu niên mà thôi, trong đó cũng có nhiều người vẫn giữ giao tình với phụ thân của ngươi. Trên tay của ngươi có binh mã thì quan hệ giữa ngươi và bọn họ mới càng chật chẽ. Mà ngươi có binh mã trong tay thì những kẻ bất mãn với ngươi cũng sẽ kiêng kỵ ngươi. Nếu muốn trở thành quyền thần thì làm sao lại không có binh mã trong tay? Ba vạn binh mã cũng không nhiều lắm nhưng làm cận vệ của trẫm thì cũng không phải là ít.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn nhu, “Ta khiến cho Hoàng Thượng lo lắng.” Trong lòng của hắn không ngừng nảy lên xúc động khiến hắn phải kiềm chế cảm giác muôn ôm lấy Hoàng Thượng để hôn xuống thật sâu. Tất cả mọi chuyện Hoàng Thượng đều lo lắng cho hắn, không hoài nghi, không kiêng kỵ, càng không ép buộc hắn. Hắn có tài đức gì mà được như thế.

Tần Ca chìm đắm trong nụ cười ôn nhu của Ngũ Tử Ngang, lồng ngực hơi đập nhanh và loạn nhịp một chút. Hắn chuyền mắt, khẽ hắng giọng, “Trẫm không phải chỉ vì ngươi, mà cũng là vì trẫm.”

Ngũ Tử Ngang lấy ra một chiếc khăn ở trước ngực, trong khăn gói một vật, hắn truyền sang, “Tôi hôm qua ta đã quên đưa cho Hoàng Thượng.”

Tần Ca kinh ngạc tiếp nhận, “Là cái gì?” Hắn mở ra, bên trong có một vật làm cho hắn không thể nói nên lời.

“Hoàng Thượng cái gì cũng không thiếu, ta cũng không biết phải tặng cho Hoàng Thượng cái gì mới tốt.” Ngũ Tử Ngang cầm lấy vật bên trong chiếc khăn, sau đó kéo qua tay trái của Tần Ca, đem vật đó đeo vào cổ tay của Tần Ca. Không trân quý như chuỗi tràng hạt mà Tần Ca đã tặng cho hắn, bất quá chỉ là hai mươi viên đá cuội bình thường. Hai mươi viên đá này tròn tria mà sáng bóng, cũng cần phải phí một chút tâm tư mới có thể nhặt được, nhưng đối với đế vương mà nói thì chỉ là một vật cực kỳ thấp kém. Nhưng Tần Ca lại kinh ngạc nhìn chuỗi tràng hạt này, Ngũ Tử Ngang sẽ không vô duyên vô cớ mà đưa cho hắn một chuỗi tràng hạt không hề đáng giá như thế.

Quả nhiên Ngũ Tử Ngang nói, “Cho dù có tặng cho Hoàng Thượng lè vật quý trọng như thế nào thì cũng không bằng tặng cho Hoàng Thượng một phần thành tâm. Những viên đá này là do ta nhặt ở ven sông Tùng Thủy tại Lương Châu, chuỗi tràng hạt này cũng là do ta tự mình làm, mong Hoàng Thượng đừng ghét bỏ.”

Tần Ca thu tay về, buông xuồng y mê, thản nhiên nói, “Trẫm đã hiểu tâm ý của ngươi.” Trên mặt của hắn không có cảm xúc biến hóa rõ ràng, chỉ cầm lấy tách trà để che giấu kích động trong nội tâm. Ngũ Tử Ngang không hề cảm thấy mát mẻ, sự băng lòng của Tần Ca cũng đã thuyết minh hết thảy.

Giữa hai người lại trở nên yên lặng, lúc này Ngũ Tử Ngang lại là người phá vỡ sự yên lặng trước. Xem như chuỗi tràng hạt kia bất quá chỉ là một việc nhỏ, hắn nói một cách nghiêm chỉnh, “Hoàng Thượng, Diêm La Vương đã hồi kinh cùng với ta, khi nào thì ngài muốn triệu kiến hắn?”

Tần Ca không giương mắt lên mà chỉ nói, “Hôm nay đi.”

“Vậy thì đêm nay.”

“Ân.”

Lại một hồi yên lặng. Đợi nhiệt độ trên cổ tay lui ra một ít thì Tân Ca mới đặt xuống tách trà rồi giương mắt lên, “Ngoại trừ Lương Châu Thát Hiền, còn có người nào có thể trọng dụng thì người phải lưu tâm giúp trẫm.”

“Ta sẽ lưu tâm.”

“Ngươi vừa trở về, trước tiên đi nghỉ ngơi một chút. Mấy ngày sau trẫm sẽ hạ chỉ lệnh cho ngươi tiến vào Nội Các. Tháng sau trẫm sẽ đi Thiên Ngự Sơn để tế xuân, ngươi ở lại kinh thành thay trẫm xử lý chính vụ trong triều.”

“Hoàng Thượng?” Ngũ Tử Ngang kinh ngạc, chẳng lẽ Tân Ca không cho hắn đi cùng?

Tân Ca nghiêm mặt nói, “Ngươi vừa hồi kinh mà đã muốn trở thành cái gai trong mắt của người khác hay sao?”

Nói như vậy cũng không sai, nhưng mà.... Ngũ Tử Ngang xịu mặt xuống, “Dạ, Hoàng Thượng.” Hắn còn tưởng đến lúc xuân té thì có thể cùng Tân Ca đến nơi không người để ngao du trong tiết thanh minh.

Tiếp theo Tân Ca còn nói một câu khiến Ngũ Tử Ngang thầm ai oán trong lòng, “Ngươi vừa hồi kinh liền tiến cung, nên quay về bồi lão phu nhân đi.”

Có phải Tân Ca đang giận hắn hay không? Nếu không thì vì sao lại đuổi hắn đi? Ngũ Tử Ngang miễn cưỡng áp chế nghi vấn này xuống đáy lòng, trưng ra khuôn mặt khổ sở mà đứng dậy, “Ân, ta quay về bồi cô nãi nãi.” Nói xong thì phải đi.

Vừa mới xoay người, hắn vẫn không cam lòng mà hồi đầu lại, nghĩ rằng Tân Ca sẽ lưu hắn, nào ngờ Tân Ca chỉ uống trà. Ai oán chậm rãi ra khỏi Đông Noãn Các, dưới ánh mắt khó hiểu của Ôn Quέ, Ngũ Tử Ngang xuất cung. Nghĩ muôn nát óc mà cũng không hiểu vì sao rõ ràng Tân Ca mới vừa rồi vẫn còn hoàn hảo mà bất thình lình lại muốn đuổi hắn đi.

Sau khi Ngũ Tử Ngang rời đi, khóc miệng của Tân Ca nhếch lên một nụ cười cực kỳ rõ ràng. Hắn kéo y mè, nhìn vào chuỗi tràng hạt trên cổ tay trái, đường cong bên khóc miệng hiển lộ rõ ràng. Tên lưu manh này sau khi từ Lương Châu trở về thì tựa hồ có một chút khác biệt so với dĩ vãng. Không suy nghĩ âm mưu sâu xa ở phía sau, giờ khắc này long nhan của Tân Ca có thể nói là vui sướng không thôi. Chuỗi tràng hạt này còn trân quý hơn rất nhiều so với những lẽ vật mà hắn đã nhận được.

Sở dĩ đuôi Ngũ Tử Ngang đi là vì hắn kiềm nén không được sự ngọt ngào trong lòng. Mặc kệ cử chỉ của Tử Ngang đối với hắn thân mật như thế nào thì loại ngọt ngào này chính là bí mật nho nhỏ của hắn. Cho dù là Tử Ngang thì hắn cũng không nguyện ý chia sẻ. Nhưng mặc kệ là Tử Ngang tối hôm qua hay là Tử Ngang vừa mới đây thì đều làm cho hắn thăng hoa một loại cảm giác được yêu, loại cảm giác này khiến cho tim của hắn đập rất nhanh, làm cho hắn muôn lưu giữ loại dư vị này. Đối với những việc mà bản thân mình không thể nắm trong tay thì Tân Ca lựa chọn thuận theo tự nhiên. Hắn và Tử Ngang, một người là quân vương, một người là thần tử, cứ như bây giờ thì rất tốt, rất tốt.

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

“Lấy rượu cho trãm.”

“Hoàng Thượng?”

“Còn chưa đi.”

“Dạ!”

Lúc này hắn rất muôn uống một ly.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 30

Trở lại Vương phủ, Ngũ Tử Ngang cho dù có ai oán nhiều bao nhiêu thì cũng phải áp chế. Cười ha ha đi đến chỗ của cô nãi nãi, cùng nàng hàn huyên hơn nửa ngày, lại cùng nàng dùng bữa, đùa giỡn khiến tâm tình của lão nhân gia vô cùng tốt rồi đưa nàng quay về phòng nghỉ trưa, sau đó Ngũ Tử Ngang mang theo chút lễ vật tiến đến Liễu phủ. Hắn hồi kinh là chuyện mà cả triều đều biết, không đi Liễu phủ một chuyến thì quả thật không còn gì để nói.

Khi Ngũ Tử Ngang đang cùng các quan viên lôi kéo giao tình thì Tần Ca đang ở trong cung thánh thời nhấp chút rượu và xem ca múa. Hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, lệnh cho Ty Nhạc Phường ca múa.

Tâm tình của Hoàng Thượng tốt, tâm tình của Ôn Quế đương nhiên cũng tốt. Nhìn các cô nương nhẹ nhàng múa hát, hắn cũng bất giác cảm thấy thánh thơi. Một vũ khúc vừa chấm dứt, các vũ nữ lui ra, tiếp theo lại có một đoàn vũ nữ mặc y phục mỏng như với thân mình uyển chuyển từ hai bên cánh bước ra. Tiếng trống vang lên, trong đại điện tràn ngập không khí vui vẻ.

Người dẫn đầu đoàn vũ nữ mặc một bộ y phục bằng voan mỏng màu đỏ thẫm, cặp ngực đầy đặn lúc ẩn lúc hiện, chiếc eo thon mảnh khảnh vặn vẹo theo âm luật, hết sức động lòng người. Vũ nữ có một mái tóc đỏ sậm, đôi mắt màu nâu nhạt tràn ngập dụ hoặc đang thẹn thùng dừng trên người Tần Ca. Tròng mắt của Tần Ca nheo lại, đặt xuống ly rượu. Chủ sự của Ty Nhạc Phượng lập tức ghé vào bên tai của hắn nói nhỏ, “Hoàng Thượng, đây là vũ nữ mà Đột Quyết tiến công.”

“Nga?” Tần Ca lại cầm lấy ly rượu.

Vũ nữ xoay một vòng, bước bộ uyển chuyển đi lên. Sau khi lượn một vòng quanh Tần Ca thì nàng lớn mật cầm lấy bình rượu để rót đầy ly cho

Tần Ca, đôi mắt quyến rũ thủy chung dừng trên người Tần Ca. Tần Ca thản nhiên uống ly rượu kia, vũ nữ vui sướng lại rót đầy một ly khác cho hắn. Ngửi thấy mùi hương son phấn trên người vũ nữ, Tần Ca cảm thấy không thoải mái, bất quá hắn không biểu hiện ra ngoài.

Thấy Hoàng Thượng uống hai ly rượu do mình rót, vũ nữ càng cẩn thận hơn nữa. Vũ điệu xinh đẹp, thân thể của nàng cách Tần Ca càng lúc càng gần, gần đến mức sắc mặt của Ôn Quế cũng biến đổi. Ngay khi làn môi đỏ mọng của vũ nữ cách Tần Ca chỉ khoảng một ngón tay thì Tần Ca nhất thời trầm mặt, dùng sức đẩy nàng ra, vũ nữ té lăn trên đất.

“Làm càn!”

“Hoàng Thượng tha mạng!”

Vũ nữ hoảng hốt đứng lên rồi quỳ xuống, không ngừng run rẩy. Tần Ca lạnh mặt hất ngã ly rượu, mọi người trong đại điện vội vàng quỳ xuống rồi cùng kêu lên, “Hoàng Thượng bớt giận, Hoàng Thượng tha mạng—”

Tần Ca một bước đá văng vũ nữ, cả giận nói, “Trẫm há có thể để cho loại nữ tử hạ lưu như ngươi tùy tiện chạm vào hay sao! Người đâu, mang nàng đuổi ra khỏi kinh thành cho ta!”

“Dạ!”

Thị vệ ngoài điện vội vàng tiến vào.

“Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng!”

Vũ nữ khóc lóc gào thét, thế nhưng Tần Ca vẫn đứng yên bất động, lạnh lùng nhìn nàng bị thị vệ lôi ra ngoài.

“Là ai để cho nàng cẩn thận như thế?”

Chủ sự Ty Nhạc Phường liên tục dập đầu, “Hoàng Thượng tha mạng! Hạ quan thất trách! Hạ quan thất trách! Thỉnh Hoàng Thượng khai ân! Hoàng Thượng tha mạng!”

“Đem tất cả mọi người trong Ty Nhạc Phường toàn bộ đuổi ra khỏi cung. Bắt hắn áp giải xuống cho trẫm! Lệnh Lễ Bộ Thượng Thư đến gấp trẫm!” Sau khi phát tiết xong, Tân Ca tức giận mà ly khai. Chợt nghe tiếng la khóc trong đại điện vang lên, những kẻ bị tai bay vạ gió đều bị thị vệ đuổi ra khỏi cung.

Trở lại Tây Noãn Các, không còn thấy cơn thịnh nộ trên mặt của Tân Ca, hắn hạ lệnh, “Sau khi Đoan Canh đến thì để cho hắn chờ bên ngoài.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Ôn Quέ trong lòng run sợ đi phân phó người truyền Lễ Bộ Thượng Thư tiến cung, vừa rồi thấy long nhan giận dữ làm hắn sợ hãi, đã lâu rồi hắn không thấy Hoàng Thượng thịnh nộ như thế. Nhưng vừa rồi Hoàng Thượng dường như không còn tức giận, Ôn Quέ có một chút không hiểu tâm tư của Hoàng Thượng.

Bên người không còn ai, Tân Ca lạnh lùng nhếch môi. Nữ nhân kia không biết trời cao đất rộng vẫn chưa đủ để hắn phát hỏa như vậy. Sở dĩ làm như thế bất quá là muốn nhắc nhở vài người, cho dù nữ nhân có đẹp thế nào cũng không gợi nổi hứng thú cho hắn.

.....

Còn một tháng nữa sẽ thành thân nên Ngũ Tử Ngang đến Liễu phủ cũng không gặp Liễu Song. Dùng bữa ở Liễu phủ, hắn liền ở thư phòng cùng Liễu Nhiễm và Liễu Vân Phi bàn luận chuyện trong triều.

“Tử Ngang, sau khi ngươi hồi kinh liền tiến cung, Hoàng Thượng...”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười nói, “Là Hoàng Thượng bảo ta sau khi hồi kinh thì lập tức tiến cung. Lần này đi Lương Châu thứ nhất là để xử lý một vài chuyện còn sót lại, thứ hai cũng là giúp Hoàng Thượng xem xét một số nhân tài.”

“Nga? Nói thử xem thế nào?”

“Hoàng Thượng muốn tìm nhân tài, biết ta và Lương Châu Thất Hiền có một chút giao tình nên để cho ta làm thuyết khách, thuyết phục bọn họ vào triều làm quan, vì Hoàng Thượng phân ưu, vì dân chúng phân ưu.”

Liễu Nhiễm nghe xong thì rất cao hứng, “Nói như vậy là Hoàng Thượng rất tin nhiệm ngươi, bằng không sẽ không giao cho ngươi việc này.”

“Đúng vậy.” Ngũ Tử Ngang khiêm tốn nói, “Hoàng Thượng tín nhiệm ta như thế nên ta càng không thể phụ lòng mong mỏi của Hoàng Thượng đối với ta. Lần này đi Lương Châu cũng xem như không phụ lòng ủy thác của Hoàng Thượng.”

Liễu Nhiễm xoay chuyển tròng mắt, “Vậy ngươi có biết Hoàng Thượng tính an bài Lương Châu Thất Hiền như thế nào hay không?” Nếu có thể trở thành người một nhà thì quả thật không còn gì tốt hơn.

Nhưng ngược lại Ngũ Tử Ngang lại thở dài, “Hoàng Thượng không quyết định, chỉ nói là muốn gặp trước.”

“Nga.” Liễu Nhiễm lại suy nghĩ, “Lương Châu Thất Hiền nghe nói có tài kinh luân, ngươi lại có giao tình với bọn họ, nếu bọn họ có thể vào triều làm quan thì ngươi có thể sống yên ổn ở kinh thành. Người là Vương gia, có Hoàng Thượng tin ngươi, không bằng ngươi đe dọa đến việc này ở trước mặt Hoàng Thượng nhiều nhiều một chút.” (kinh luân=tổ chức xếp đặt về mặt chính trị)

Ngũ Tử Ngang nhất thời khó xử, “Ta đã đe dọa với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tựa hồ không thích ta quá thân cận với quan viên trong triều. Lúc trước ta hay tới lui ở Bình Bộ, Hoàng Thượng cũng có nói đến. Đợi trong triều bót đi người chăm chú quan sát thì ta sẽ tìm thời cơ.”

Liễu Nhiễm thở dài, “Ngươi là Lương Vương, cây to đón gió. Lúc này nhiều người muốn Hoàng Thượng giáng ngươi làm thứ dân, kết quả là Hoàng Thượng chỉ tịch thu thái ấp của ngươi, cũng là có phạt có thưởng, những người đó đương nhiên sẽ không cam lòng. Hai năm gần đây long uy của Hoàng Thượng càng lúc càng lớn, tục ngữ nói gần vua như gần hổ, ngươi hiện tại được Hoàng Thượng tín nhiệm, nhưng lại càng phải cẩn thận.

Bây giờ ngươi đã vào kinh, chỗ đứng ở trong triều cũng không thể nóng vội, ta và Vân Phi sẽ giúp ngươi.”

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân và Vân Phi.” (ta muốn ăn cua nướng)

Ngũ Tử Ngang gọi một tiếng nhạc phụ khiến Liễu Nhiễm rất hưởng thụ, Liễu Nhiễm tiếp lời, “Có chuyện này ta muốn thương lượng với ngươi. Hiện tại chúng ta đã là người một nhà, ta cũng không gạt ngươi.”

“Chuyện gì?”

Liễu Nhiễm liếc mắt nhìn Liễu Vân Phi một cái, Liễu Vân Phi đứng dậy rồi đi ra ngoài thư phòng nhìn một chút, không thấy có ai lanh vãng bên ngoài, hắn phân phó hạ nhân không cho bất kỳ kẻ nào đến gần thư phòng, sau đó mới đóng cửa. Thấy bọn họ cẩn thận như thế, Ngũ Tử Ngang cũng trở nên nghiêm túc.

Liễu Nhiễm hạ giọng, “Hiện tại Hoàng Thượng ngay cả một phi tử cũng không có. Các đại thần đều tìm biện pháp dâng lên nữ nhân cho Hoàng Thượng. Lúc trước Nữ Trinh Quốc cũng đến giúp vui, muốn liên minh với chúng ta, sau khi Hoàng Thượng biết được việc này thì rất mất hứng. Bất quá Nữ Trinh quốc đã phái ra sứ đoàn, có lẽ mấy ngày nữa sẽ đến. Tuy là Hoàng Thượng không muốn nhưng vì đại cục thì lần này tám phần có thể thành công.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang chợt lóe sáng, sau đó hạ mắt xuống rồi tiếp tục nghe.

“Các vị đại nhân trong Nội Các đang muốn khuyên Hoàng Thượng tuyển tú nữ, một khi Hoàng Thượng dịu xuống, lấy tính cách không gần nữ sắc của Hoàng Thượng, nữ nhi nhà ai được tuyển thì người đó sẽ đắc thế. Tử Ngang, Hoàng Thượng sớm muộn cũng chọn tú nữ để phong hậu, không bằng ngươi sớm hiến kế.”

Ngũ Tử Ngang giương mắt, tỏ vẻ thụ giáo, “Thỉnh nhạc phụ đại nhân chỉ điểm.”

Liễu Nhiễm nói, “Tìm vài cô nương có diện mạo xinh đẹp và thành thật. Tốt nhất là nữ tử xuất thân không cao. Thỉnh người dạy các nàng cầm kỳ thư họa, rồi đổi thân phận cho các nàng, đến lúc đó có thể cho các nàng tiền cung...” Liễu Nhiễm không nói hết nhưng mọi người trong lòng đều rõ ràng.

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Vậy nhạc phụ đại nhân...”

“Hắc hắc...” Liễu Nhiễm cười một cách thâm ý, Ngũ Tử Ngang lại gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Từ Liễu phủ đi ra, lúc này trời đã tối sầm. Ở bên ngoài đi dạo một vòng, Ngũ Tử Ngang không hồi phủ mà rẽ trái rẽ phải rồi đi vào một cái ngõ nhỏ, đi đến một tiểu viện, hoa mai trong viện đã tàn. Vào phòng, sắc mặt âm trầm của Ngũ Tử Ngang khiến người ta sợ hãi. Hắn ở trong phòng ngồi một hồi, nói với gian phòng không có người, “Tiến cung truyền lời cho Hoàng Thượng, đêm nay Ngũ ngự trù nấu ăn.”

Không ai đáp lại, kẻ nào không biết còn tưởng rằng Ngũ Tử Ngang bị tức đến choáng váng. Hắn đang rất nóng, rất tức giận, Hoàng Thượng muốn thành hôn? Chỉ cho chau quan phóng hỏa, không cho dân chúng thắp đèn, Ngũ Tử Ngang đang tức đến phát điên.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 31

Khi Lễ Bộ Thượng Thư Đoạn Canh ném nớp lo sợ lui ra, vẻ mặt của Tân Ca từ giận dữ trở thành lạnh lùng, khép lại chuyện nạp phi phong hậu thì bên tai của hắn sẽ yên tĩnh được một lúc. Tâm tình coi như không tệ, hắn để cho Ôn Quέ đốt huân hương, hắn dựa vào nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần. Ngũ Tử Ngang đã trở lại, tâm tình của hắn cũng kiên định, đêm nay có lẽ sẽ ngủ ngon.

Đang nằm, Tân Ca đột nhiên cảm thấy trong phòng dường như có người. Hắn đột ngột mở mắt ra rồi sững sốt. Trước mặt hắn có một người đang quỳ! Tân Ca lập tức tỉnh táo, chậm rãi ngồi dậy, người nọ lên tiếng, “Diêm Mẫn khẩu kiến ngô Hoàng.”

Diêm Mẫn? Tân Ca cẩn thận quan sát hắn y nhân, “Ngẩng đầu lên.” Hắn nghĩ rằng Ngũ Tử Ngang sẽ dẫn người này tiến cung, không ngờ người này lại tự mình tiến đến.

Diêm Mẫn ngẩng đầu lên, bất quá trên mặt lại có một chiếc khăn che kín, chỉ lộ ra đôi mắt.

“Tháo khăn che mặt xuống.”

Diêm Mẫn hơi chần chừ một chút, rồi đưa tay tháo xuống khăn che mặt. Bên dưới chiếc khăn là một khuôn mặt bị phỏng nặng, thật sự khiến người ta sợ hãi. Cũng khó trách Ngũ Tử Ngang không muốn để cho hắn gặp Diêm Mẫn. Bất quá Tân Ca cũng chỉ sững sốt một chút thì lập tức lấy lại bình tĩnh, “Lương Vương đâu?”

Thấy Hoàng Thượng cũng không sợ hãi, Diêm Mẫn thở phào nhẹ nhõm một chút. Hắn bịt lại khăn che mặt, “Bẩm Hoàng Thượng, Lương Vương bảo thuộc hạ truyền lời cho Hoàng Thượng, nói rằng đêm nay Ngũ ngự trù nấu ăn.”

Nhịp tim của Tân Ca dừng lại một nhịp, rồi đột nhiên trở nên mềm mại hơn rất nhiều, hắn hờ lạnh một tiếng, tên lưu manh này. Không trả lời là có hay đi hay không mà Tân Ca chỉ hỏi, “Lương Vương có nói với người lý do mà trẫm ban cho người họ Diêm hay không?”

Diêm Mẫn phủ phục trên đất, “Bẩm Hoàng Thượng, Vương gia bảo thuộc hạ nhất định không phụ lòng ủy thác của Hoàng Thượng và Vương gia.”

Tân Ca lại hỏi, “Người và Lương Vương có quan hệ thế nào?”

Diêm Mẫn trả lời vượt ngoài dự đoán của Tân Ca, “Thuộc hạ là thuộc hạ của Vương gia.”

“Thuộc hạ của Lương Vương? Nhưng Lương Vương nói với trẫm người là sư đệ của hắn.”

“Được Lương Vương ưu ái, thuộc hạ không thể vượt quá phép tắc.”

Tân Ca thật vừa lòng với sự khiêm tốn của Diêm Mẫn, hắn cũng tin tưởng Ngũ Tử Ngang có thể không chế tốt Diêm La Điện, sẽ không giãm vào vết xe đổ năm đó.

Người cũng đã gấp, hỏi cũng đã hỏi xong, Tân Ca thoái mái dựa vào phía sau, thản nhiên nói, “Người lui ra đi.”

Diêm Mẫn sững sốt, bất quá hắn cũng không nói thêm điều gì mà chỉ lảng lặng lui ra. Tân Ca cảm thấy như bị hoa mắt, Diêm Mẫn đã biến mất tăm hơi, tựa hồ cảm thấy hài lòng với Diêm La Vương này. Hắn mong chờ Diêm La Điện ở trong tay Ngũ Tử Ngang sẽ hồi sinh như thế nào. Sau khi Diêm Mẫn rời đi, Tân Ca lại nghỉ ngơi một lúc rồi mới gọi, “Ôn Quέ.”

“Có nô tài!” Ôn Quέ chậm rãi tiến vào.

“Thay y phục.”

A? Ôn Quέ không dám chần chừ, vội vàng thay y phục cho Hoàng Thượng, nghĩ rằng trời đã tối mà Hoàng Thượng còn muốn đi ngự hoa viên hay sao? Đến khi thay y phục cho Hoàng Thượng xong thì Ôn Quέ chợt

nghe Hoàng Thượng lên tiếng, “Nói với Khổng Tắc Huy, trẫm muốn xuất cung, không được kinh động kẻ khác.”

“Dạ!” Ôn Quế lại chạy một mạch ra ngoài. Khi hắn chạy ra ngoài cửa thì đột nhiên sưng sốt, trên mặt nở nụ cười, Hoàng Thượng muôn đi gặp Vương gia hay sao?

Bên đây Tân Ca vẫn chưa ra khỏi cung thì Ngũ Tử Ngang đã nhận được tin báo của Diêm Mẫn — Hoàng Thượng không nói sẽ đến, cũng không nói không đến. Diêm Mẫn có chút khố sở, chuyện đầu tiên Vương gia giao cho hắn mà hắn lại làm không tốt. Ngũ Tử Ngang cũng không buồn bức mà chỉ nói, “Ngươi lui xuống đi, một lát nữa Hoàng Thượng sẽ đến, ta đi vào trù phòng chuẩn bị.”

Nghe hắn nói như thế, Diêm Mẫn không hề kinh ngạc, chỉ lặng lẽ lui xuống, hắn không bao giờ nghi ngờ lời nói của Vương gia.

Nửa canh giờ sau, một chiếc xe ngựa dừng trước tiểu viện, Ngũ Tử Ngang đã chờ trước cửa. Vén lên màn che, hắn mỉm cười thật sâu với người trong xe, sau đó vươn tay ra. Người trong xe vịn vào tay của hắn để bước xuống, khi buông tay ra thì lại bị Ngũ Tử Ngang giữ chặt.

“Hoàng Thượng, tay của ngài rất lạnh, mau vào phòng sưởi ấm, thúc ăn đã chuẩn bị gần xong, có thể dọn lên ăn ngay.” Nói đoạn, Ngũ Tử Ngang buông tay Tân Ca ra, biểu hiện cực kỳ tự nhiên.

Tân Ca nhìn Ngũ Tử Ngang vài lần, đôi mắt khẽ nheo lại, đưa tay thu vào trong y mê, hắn “Ân” một tiếng rồi đi theo Ngũ Tử Ngang vào phòng. Trong phòng rất ấm áp, trà nóng đã rót đầy. Tân Ca lướt mắt nhìn lên nhuyễn tháp rộng lớn, nhịp tim nhảy lên vài cái, hắn đi đến bên chiếc ghế rồi ngồi xuống. Ngũ Tử Ngang bưng trà rót nước rất ân cần, Ôn Quế ở bên cạnh cười trộm, Khổng Tắc Huy vẫn là bộ dáng như cũ, tìm một góc tường đứng yên bất động.

Hầu hạ xong, Ngũ Tử Ngang vội vàng ra khỏi phòng, Ôn Quế đi theo hỗ trợ. Thừa dịp này Ngũ Tử Ngang cố tình hỏi, “Ôn công công, mấy ngày không có ta, hết thấy trong cung vẫn bình thường?”

Ôn Quέ không hề nghĩ ngợi mà lập tức nói, “Sau khi Vương gia đi, Hoàng Thượng lại giống như trước kia, nô tài lại không thể khuyên Hoàng Thượng. Mấy ngày trước Hoàng Thượng còn nổi cơn thịnh nộ.”

“Nga? Chuyện gì khiến Hoàng Thượng tức giận?”

Ôn Quέ nhở giọng nói, “Hoài Nam Bố Chính Sứ Trương Thanh Tắc tham ô ngân lượng tu sửa đê điều, trên đường áp giải về kinh thành thì trốn thoát, bây giờ vẫn chưa bắt được người; các vị Nội Các đại nhân lại thúc giục Hoàng Thượng thú phi, Nữ Trinh Quốc cũng muôn góp vui, muôn đem công chúa của bọn họ gả cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lâm triều nổi trận lôi đình. Còn việc tuyển chọn Lại Bộ Thượng Thư và Thị Lang, các vị đại nhân cũng đến làm phiền Hoàng Thượng hằng ngày. Còn chưa hết, hôm nay sau khi Vương gia đi thì Hoàng Thượng lại tức giận.”

“Xảy ra chuyện gì?” Ngũ Tử Ngang thật sự cười không nổi, vì sao Hoàng Thượng không nói với hắn về chuyện Nữ Trinh Quốc?

Ôn Quέ không thấy Ngũ Tử Ngang khác thường, tiếp tục nói, “Vương gia trở lại thì tâm tình của Hoàng Thượng liền vui vẻ, ra lệnh cho Ty Nhạc Phường ca múa, có một vũ nữ lớn mặt muôn thân cận với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nổi trận lôi đình, ngay lập tức đuổi hết tất cả mọi người trong Ty Nhạc Phường ra khỏi cung. Thật vất vả tâm tình của Hoàng Thượng mới tốt một chút, vậy mà không lâu lại có kẻ làm phiền Hoàng Thượng.”

“Có việc này hay sao?” Ngũ Tử Ngang chặt mạnh dao xuống thớt, “Vũ nữ kia chạm vào chỗ nào của Hoàng Thượng?”

Ôn Quέ bị hoảng sợ, lúc này mới phát hiện Ngũ Tử Ngang khác thường, chậm rãi nói, “Nô tài, nô tài cũng không thấy rõ, không biết có chạm hay không.”

Ngũ Tử Ngang áp chế lửa giận trong lòng, miễn cưỡng mỉm cười rồi cầm lấy con dao phay, “A, Ôn công công đừng bận tâm, việc này làm cho ta rất giật mình.”

Ôn Quέ cung miến cưỡng mỉm cười, “Vương gia đừng nói như thế. Lúc ấy nô tài đứng phía sau nên nhìn không tới, bất quá theo ta quan sát thì có lẽ chưa chạm vào, bằng không Hoàng Thượng không chỉ đuổi vũ nữ kia ra khỏi kinh thành.”

“A, hảo.” Ngũ Tử Ngang vội vàng thái rau, kinh hãi với phản ứng của chính mình. Ôn Quέ trộm ngắm hắn vài lần, trong lòng vòng vo hàng trăm suy nghĩ, chẳng lẽ Vương gia đối với Hoàng Thượng... Ý niệm này thiếu chút nữa đã làm cho hắn đánh rơi cây củ cải xuống đất. Nếu như vậy thì tốt quá!!!

Khi Tân Ca đang chậm rãi thưởng thức tách trà thứ năm thì Ngũ Tử Ngang và Ôn Quέ bưng thức ăn nóng hỏi tiến vào. Không cần nói, chỉ cần nghe thấy mùi thì Tân Ca liền cảm thấy đói bụng. Mới vừa ngồi xuống bàn ăn thì Ngũ ngự trù nháy mắt trở thành Ngũ công công, xói cơm, múc canh, gấp rau, châm trà, hết thảy đều rất cẩn mẫn. Tân Ca cũng không nói gì mà chỉ yên lặng ăn uống.

Trong bữa cơm, Tân Ca không nói một lời nào mà chỉ chuyên tâm dùng bữa. Sau khi ăn uống no đủ, Khổng Tắc Huy đi ra gian phòng kế bên để nghỉ ngơi, Ôn Quέ không để cho Vương gia động thủ mà tự mình thu dọn sạch sẽ liền lui xuống, trong phòng nháy mắt chỉ còn lại Ngũ Tử Ngang và Tân Ca. Lúc này Tân Ca mới mở miệng, “Chuyện gì?”

Đè nén cả một bụng bất mãn nhưng Ngũ Tử Ngang lại không biết phải nói cái gì. Hắn rất tự giác nghiêng người qua, rồi ủy khuất nói, “Vì sao Hoàng Thượng không nói cho ta biết về chuyện của Nữ Trinh Quốc?”

Tân Ca hơi thoảng nhíu mày, “Trẫm không phải thôn cô dã phu. Đây cũng không phải đại sự của triều đình, không cần phải đề cập với ngươi.” (thôn cô dã phu= nam nữ ở nông thôn)

Chuyện này mà không phải đại sự! Ngũ Tử Ngang chậm rãi nói, “Hoàng Thượng, ta nghe nói Nữ Trinh Quốc muốn phái sứ đoàn đến kinh thành. Hoàng Thượng tính cự tuyệt như thế nào? Nếu ngài không thể cự tuyệt thì chẳng phải đây là chuyện đại sự hay sao?”

Tần Ca nhìn Ngũ Tử Ngang thật sâu vài lần, nhẫn nhịn dục vọng muốn nhéch khéo môi, “Trẫm thân là thiên tử, có vài phi tần là chuyện bình thường. Huống chi trẫm hiện tại ngay cả một phi tần cũng không có, nếu công chúa của Nữ Trinh Quốc thật sự xinh đẹp như thiêng tiên theo lời của bọn họ thì có lẽ trẫm sẽ triệu nàng tiến cung.”

“Hoàng Thượng?” Ngũ Tử Ngang không biết sắc mặt của mình vặn vẹo như thế nào.

“Sao vậy, trẫm không thể nạp phi?”

“Cũng, cũng không phải.”

Ngũ Tử Ngang rất muốn nói “Không thể”, nhưng với thân phận hiện tại của hắn thì không được. Nếu Tần Ca có nữ nhân thì sẽ không còn là Hoàng Thượng của riêng một mình hắn, sẽ không còn là Tần Ca của hắn. Lần đầu tiên Ngũ Tử Ngang ném được hương vị của dấm chua.

Tần Ca thản nhiên nói, “Cùng Nữ Trinh Quốc liên minh là tạm thời trấn an bọn họ. Nếu trẫm cự tuyệt e rằng sẽ có tai họa.”

Ngũ Tử Ngang há hốc mồm rồi lại ngậm miệng, hắn im lặng cúi đầu thật lâu, trong lòng suy nghĩ làm cách nào để Hoàng Thượng đánh mất ý niệm này. Tần Ca nhéch môi, nâng tay đặt lên đầu của Ngũ Tử Ngang, “Thay trẫm suy nghĩ đem vị công chúa kia đưa cho ai?” Ngũ Tử Ngang lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt là kinh hỉ, khi hắn nhìn thấy khéo miệng đang mỉm cười của Tần Ca thì mới nhận ra Tần Ca đang trêu đùa mình. Trong mắt xet qua thâm trầm, Ngũ Tử Ngang kéo tay của Tần Ca xuống, rồi lớn mật nắm lấy, “Hoàng Thượng xem ai thuận mắt thì cứ đưa cho người đó.” Khẩu khí cực kỳ tùy tiện, coi như đối phương chỉ là một nữ tử bình thường.

Tần Ca không rút tay về, để mặc cho Ngũ Tử Ngang sưởi ấm, “Sự tình này có một thì sẽ có hai, phải tìm biện pháp ngăn chặn tận gốc mới được.”

Ngũ Tử Ngang hiển nhiên ra sức gật đầu, còn chủ động đem chuyện này gánh vác, “Hoàng Thượng cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ nghĩ ra một biện pháp chu toàn cho Hoàng Thượng.”

Xong chuyện thì Tân Ca rút tay về, “Trẫm hồi cung, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

“Hoàng Thượng.” Giữ lại thân mình đang muốn đứng dậy của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nói một cách nghiêm túc, “Đêm nay ở lại đây nghỉ ngơi đi.”

Gót chân của Tân đột nhiên như muôn mềm nhũn, một câu đơn giản như vậy đã đủ khiến hắn động tình.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 32

Tần Ca không phải một người có bàn chân mẫn cảm, nhưng giờ khắc này hắn lại cảm thấy dị thường mẫn cảm, khiến cho hắn không thể không hoài nghi là Ngũ công công đang rửa chân là cố ý. Thái độ của người rửa chân rất nghiêm túc, tư thế cung kính, trước sau đều không bỏ sót. Nhưng chính bàn tay đang xoa nắn trên chân hắn lại khiến cho hắn phi thường khổ sở. Không thể nhịn nổi, Tần Ca dùng sức rút chân về, bình tĩnh đối diện với người đang kinh ngạc nhìn mình, “Được rồi.” (=.= công công)

Ngũ công công vừa nghe được rồi thì muốn đi rửa bàn chân còn lại của Hoàng Thượng, nhưng Tần Ca tùy tiện đưa hai chân chà xát vào nhau rồi nâng chân ra khỏi chậu nước, “Lau khô đi.” Nếu cứ tiếp tục rửa chân như vậy thì hắn sẽ không thể áp chế được chính mình mà thiếu chút nữa đã rên rỉ thành tiếng. Khi lau chân cho Tần Ca thì bàn tay của Ngũ Tử Ngang vô tình cố ý cọ nhẹ vào mắt cá chân của Tần Ca, Tần Ca lại dùng sức rút chân ra, khàn khàn nói, “Đủ rồi.” Sau đó mang vào tha hài rồi vội vàng bước nhanh vào phòng ngủ, không nhìn thấy người ở phía sau đang cười một cách xấu xa. (tha hài = dép lê)

Nhanh chóng lén giường, tiến vào ố chăn, Tần Ca xoay mặt về vách tường, quần chặt thân mình, dục vọng giữa hai chân làm cho hắn khó nhịn, càng làm cho hắn căm tức. Hắn đã đau khổ kiềm nén như thế mà người nọ vẫn cứ liên tục khiêu khích hắn, mặc kệ Ngũ Tử Ngang có phải cố ý hay không thì hắn vẫn muốn trừng trị cho thích đáng.

Ngũ Tử Ngang sau khi thu dọn xong thì đứng ở đầu giường nhéch môi nhìn người trên giường, so với vẻ uy nghiêm của ngày thường thì lúc này Tần Ca tựa như một người khác. Không dám tiếp tục quá phận, Ngũ Tử Ngang thổi tắt ngọn đèn trên đầu giường rồi buông rèm xuống. Chiếc giường không quá lớn bởi vì có thêm Ngũ Tử Ngang mà càng chật chội.

Năm ở nơi này, Ngũ Tử Ngang liền nhớ đến đêm hôn đó cùng Tân Ca hoan ái, hắn liếm liếm môi. Nay hắn vì chuyện hôn sự mà cảm thấy rất phiền lòng, thật sự là phải kiềm nén rất nhiều. Hắn không biết Tân Ca không nạp phi là vì hắn hay là vì thân mình không thích nữ sắc. Hắn không thể hỏi, mặc kệ vị trí của hắn ở trong lòng của Tân Ca như thế nào thì có một số việc hắn chỉ có thể suy đoán và cân nhắc mà không được phép hỏi. Cũng như khi hắn tỏ thái độ rõ ràng thì Tân Ca cũng sẽ không hỏi hắn là có thích Tân Ca hay không. Nếu bọn họ chỉ là những người bình dân thì hắn căn bản sẽ không phải băn khoăn nhiều như vậy, sẽ trực tiếp trói Tân Ca rồi dẫn Tân Ca cao bay xa chạy, nhưng hắn làm không được.

Tiền triều cũng từng có hoàng đế và thần tử cầu kết, nhưng không có kết cục tốt đẹp. Hoàng đế tuy là vua của một nước nhưng rất nhiều lúc không thể không khuất phục thần tử, nhất là khi quần thần liên thủ phản đối. Không muốn trở thành bạo quân để lại tiếng xấu muôn đời thì hoàng đế chỉ có thể nhượng bộ, cuối cùng hy sinh thần tử được sủng ái kia, còn nếu không thì hoàng đế nạp phi, thần tử thành thân, lấy phương thức như vậy để che giấu tình cảm của hai người, lừa gạt thế nhân lại làm khổ lẫn nhau. Tân Ca quyết tâm không nạp phi, quyết tâm làm cho hắn trở thành quyền thần nắm cả thiên hạ, lại có ý muốn lập nhi tử của hắn làm thái tử, vì hắn mà lo lắng hết thảy, chính là không muốn hắn chịu ủy khuất, nhưng Tân Ca lại tự ủy khuất chính mình.

Ôn nhu nhìn Tân Ca đang đưa lưng về phía hắn, Ngũ Tử Ngang lại một lần nữa hối hận vì mình ngu dốt. Nếu hắn có thể phát hiện sớm, nếu có thể phát hiện sớm... Kìm lòng không đậu mà tháo xuống búi tóc của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang xõa dài mái tóc của Tân Ca rồi hít vào thật sâu. Tân Ca xoay người lại thì thấy Ngũ Tử Ngang đang cầm lấy lọn tóc của mình đặt lên chóp mũi để ngửi, cảm giác trong lòng của Tân Ca hóa thành rung động. (dễ dụ vậy)

“Hoàng Thượng, ta rất lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?”

Ngũ Tử Ngang buông tóc của hắn xuống, vẻ mặt đầy lo lắng, “Hoàng Thượng chính trực tráng niên, ngài không nạp phi... ngộ nhỡ kìm nén ảnh hưởng thân thể...” Ngũ Tử Ngang nói mập mờ ẩn ý, Tân Ca lại hiểu rõ. Chỉ

thấy sắc mặt của Tân Ca trở nên lạnh lùng, cực kỳ tức giận, “Ngươi đừng bận tâm chuyện của trẫm.” Tâm can chỉ trong khoảnh khắc bị bóp chặt, Tân Ca đau đớn xoay lưng lại. Nếu là người bên ngoài mà dám hỏi hán như vậy thì nhất định hán sẽ chém đầu kẻ đó!

“Hoàng Thượng!” Ngũ Tử Ngang lớn mật ôm Tân Ca, áp chế không cho Tân Ca xoay lưng đi, sau đó hán nói thẳng, “Hoàng Thượng, hãy để ta giúp ngươi.”

“Giúp cái gì?” Tân Ca kinh sợ ngây người đến mức quên cả tức giận.

“Hoàng Thượng, hãy để ta giúp ngươi.” Ngũ Tử Ngang vẫn nói một câu như thế, nói xong liền chui vào trong chăn của Tân Ca, cẩn bản không cho Tân Ca có cơ hội cự tuyệt.

“Làn càn!” Đè lại bàn tay đang thoát xuống hạ y của hán, nhưng Tân Ca không biết hiện giờ khí thế của mình hoàn toàn không đủ.

Ngũ Tử Ngang nói một cách nghiêm túc, “Hoàng Thượng, ngài không muốn tìm dung chi tục phán, ta cũng không ép ngài nạp phi như những người khác. Nhưng đêm khuya thanh vắng là lúc ta lại vì thế mà lo lắng, lo lắng long thê của Hoàng Thượng chịu đựng nhiều năm cô tịch. Ta nghĩ lui, liền nghĩ ra biện pháp đại nghịch bất đạo này. Hoàng Thượng, ngài hãy để ta....giúp ngài đi.” (dung chi tục phán=những nữ nhân bôi son trét phấn)

“Trẫm không cần!” Bắt hán xích lõa trước mặt Ngũ Tử Ngang, đem tất cả tâm tư trần trụi đặt trước mặt Ngũ Tử Ngang. Không! Hán làm không được!

“Hoàng Thượng, ngài để cho ta hầu hạ ngài một lúc, nếu ngài không thích thì sau này ta sẽ không bao giờ nhắc lại, ngài trị tội ta cũng được. Chuyện như vậy ở trong quân ngũ cũng không hiếm thấy, ta cũng là vô tình nghe được có người nói đến nên mới nghĩ ra ý này. Hoàng Thượng, ta là thần tử của ngài, là nô bộc của ngài, ngài hãy để ta giúp ngài đi.”

Ngũ Tử Ngang khẽ cọ vào dục vọng của Tân Ca dưới lớp hạ y, Tân Ca gầm nhẹ, “Lớn mật! Làm càn! Ngũ Tử Ngang, ngươi cút đi cho trẫm!”

Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tân Ca, làm cho hạ thân của mình và hạ thân của Tân Ca cùng kề sát vào nhau, Tân Ca tức giận mở to đôi mắt, một vật cứng rắn không thuộc về hắn đang đặt giữa hai chân của hắn.

“Hoàng Thượng, hãy để cho ta giúp ngài. Ta sợ Hoàng Thượng kìm nép sẽ ảnh hưởng đến long thể.” Ngũ Tử Ngang giải khai hạ khó của chính mình, hắn sấp kìm nép hết nổi. (=.= là ai kìm không nổi đây, lưu manh)

“Làn càn!” Lòng ngực của Tân Ca pháp phòng kịch liệt, nhưng không tiếp tục giãy dựa. Kẻ làm càn đang thoát xuống hạ y của hắn, dục vọng đang khẽ ngẩng đầu bị người nọ nắm vào trong tay, Tân Ca cắn răng chịu đựng.

“Hoàng Thượng, lúc trước là ta hồ đồ. Tiếu đại nhân bảo ta khuyên Hoàng Thượng nạp phi, ta chưa hỏi ý túc của Hoàng Thượng mà đã tự tiện viết thư cho ngài khiến ngài khó chịu. Nếu ta biết Hoàng Thượng căm bản không muốn nạp phi thì ta tuyệt đối sẽ không viết thư khiến Hoàng Thượng thêm ám ức.” Ngũ Tử Ngang cong lưng ngồi dậy, trong bóng đêm, cái miệng của hắn chạm phải dục vọng của Tân Ca.

“Ngô!” Hai tay của Tân Ca báu chặt xuống đệm giường, dục vọng ngây ngô bị ngâm vào trong miệng, ngay tại thời điểm hai người đều thanh tịnh như thế, hắn sấp chịu không nổi.

Trong chấn truyền ra âm thanh dâm mĩ, Ngũ Tử Ngang đầu đầy mồ hôi. Hắn xốc chấn lên, Tân Ca sợ run cả người, nhưng tiếp theo lại bị khoang miệng ám áp bao lấy.

Tân nắm lấy tóc của Ngũ Tử Ngang, cắn chặt răng, “Đủ rồi!” Nếu cứ tiếp tục như thế thì lý trí của hắn sẽ sụp đổ, hắn sẽ đem hai chân đặt lên lưng của Ngũ Tử Ngang, để cho Ngũ Tử Ngang tiến vào trong cơ thể của mình.

Ngũ Tử Ngang luyến tiếc liếm vài vòng, lúc này mới chịu nằm lại lên người của Tân Ca, nhưng hắn không thối lui mà lại cầm lấy dục vọng của Tân Ca và của mình bao lại cùng một chỗ. Tân Ca rên rỉ, lúc này không ngăn cản Ngũ Tử Ngang. Động tác tiếp theo của Ngũ Tử Ngang khiến hắn vừa cấm túc vừa chìm đắm trong dục vọng do chính Ngũ Tử Ngang gây ra cho mình.

Ngũ Tử Ngang không tiến vào trong cơ thể Tân Ca, bây giờ chưa phải lúc. Hắn chỉ đem dục vọng của hắn và Tân Ca bao lại cùng một chỗ rồi di chuyển lên xuống. Trong cơn động tình, Ngũ Tử Ngang khó nhịn mà cúi đầu hôn môi Tân Ca, đối phương đột nhiên mở to đôi mắt, sự kinh hoàng trong ánh mắt của Tân Ca khiến hắn đau đớn. Tân Ca bị động thừa nhận nụ hôn thật sâu của Ngũ Tử Ngang, bị đối phương dẫn dắt, hai người cùng nhau dây dưa. Trong sự bị động, Tân Ca dùng sức cắn môi của Ngũ Tử Ngang, máu loãng dung hòa trong miệng của cả hai. Nhưng Ngũ Tử Ngang không thối lui mà ngược lại càng hôn kịch liệt hơn.

“Ngô!”

Giữa cơn mê loạn, Tân Ca xuất ra long tinh của mình trong tay Ngũ Tử Ngang, chỉ chốc lát người còn lại cũng mang tinh hoa hòa quyện với long tinh của Tân Ca cùng một chỗ. Môi lưỡi của hai người vẫn giao triền sâu sắc như cũ, qua một hồi lâu, nhận thấy thân thể của Tân Ca hơi lạnh một chút, Ngũ Tử Ngang đành phải thối lui. Kéo lấy chiếc khăn đã bị hắn đá xuống giường để đắp cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang bước xuống giường để rửa sạch. Hắn không thắp đèn mà chỉ lau sạch sẽ cho Tân Ca trong bóng đêm, rồi mới mặc vào hạ y cho Tân Ca.

Không nhìn xuống chiếc chăn của mình đã bị đá văng từ lúc đầu, Ngũ Tử Ngang chui vào trong chăn của Tân Ca, lúc này Tân Ca đang xoay lưng về phía hắn. Khẽ liếm bờ môi bị cắn nát, hắn cao hứng nói, “Hoàng Thượng, như vậy thì ta mới an tâm.” Tân Ca không hé răng, hai tay nắm chặt thành quyển, tên lưu manh này! Không để ý đến cỗ ngọt ngào trong lòng, lúc này Tân Ca lại quyết định phải nhẫn tâm.

.....

Tờ mờ sáng hôm sau, Tân Ca không để ý đến lời khẩn cầu than thở của Ngũ Tử Ngang, lạnh mặt bí mật quay về cung. Nghe ngóng ở vách tường cả đêm, Ôn Quέ vô cùng buồn bực, tối hôm qua Hoàng Thượng và Vương gia dường như rất im lặng, không có tranh chấp, nhưng tại sao mới sáng sớm thức dậy thì long nhan lại nổi cơn thịnh nộ? Hắn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì sau hùng đông Hoàng Thượng đột nhiên hạ chỉ: Lương Vương Ngũ Tử Ngang lâm triều muộn, ở trong phủ tự suy ngẫm ba ngày, phạt năm ngàn ngân lượng.

Thu dọn tiểu vien, Ngũ Tử Ngang hồi phủ thay đổi xiêm y, vừa mới đến hoàng cung thì nhận được thánh chỉ như thế, hắn không thể thở dài mà quay ngựa về phủ để tự suy ngẫm. Vừa vào phủ lại vội vàng bảo quản gia lầy ngân lượng đi giao cho công công tuyên chỉ. Thánh chỉ này gây kinh hãi cho cả Vương phủ lẫn Liễu phủ. Cũng có không ít người ngầm suy đoán, Lương Vương tiền cung kỳ thật cũng không tính là muộn, trong triều vẫn còn vài vị trọng thần khi đó vẫn chưa ra khỏi phủ, vì sao Hoàng Thượng lại cố tình phạt một mình Lương Vương? Chẳng lẽ Hoàng Thượng rốt cục ý thức được sự tồn tại của Lương Vương là uy hiếp đối với triều đình? Có người vui mừng có người ưu tư, có người âm thầm xem chừng diễn biến.

Trong Vương phủ, Phạm lão thái lo lắng hỏi, “Tử Ngang a, thật sự không có việc gì hay sao? Không có việc gì thì tại sao đang yên đang lành mà Hoàng Thượng lại phạt ngươi? Người đừng giấu ta, cô nai nai có thể chịu được.”

Ngũ Tử Ngang lầm bẩm nói, “Thật sự không có gì. Cô nai nai cứ yên tâm.”

Phạm Ngũ Thị làm sao có thể yên tâm, “Ngươi để cho Tử Anh và Tử Hoa đi hỏi thăm một chút, vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên giáng tội ngươi. Còn có a, Tử Ngang, môi của ngươi bị gì vậy?”

Môi dưới bị cắn nát nhưng Ngũ Tử Ngang cũng không dám mở miệng, chỉ có thể lầm bẩm, “Ta mới từ Lương Châu trở về, Hoàng Thượng muốn cho ta nghỉ ngơi vài ngày, lại không tiện nói rõ để tránh người khác ghen tị nên mới hạ thánh chỉ như vậy. Cũng là muôn cho ta yên tĩnh mấy hôm.”

“Ra là như thế a.” Nghe rất có đạo lý, ngẫm lại long ân của Hoàng Thượng dành cho Ngũ gia, Phạm Ngũ Thị lúc này mới thoáng an tâm, nàng lại hỏi, “Vậy còn cái miệng của ngươi? Là ai cắn?”

Ngũ Tử Ngang ngây ngô cười vài tiếng, có một chút ngượng ngùng, “Bị miêu cắn.”

“A?”

Sau khi nói lòng vòng để trấn an cô nái nái, Ngũ Tử Ngang thành thật quay về Độc Tâm Cư của mình để suy ngẫm, chờ đến khi thời tiết ám áp hán muôn cùng Tân Ca ở trên chiếc giường rộng lớn kia thân thiết một phen. Tối hôm qua hán và Tân Ca có một chút tiến triển, Ngũ Tử Ngang mừng như điên. Duy nhất đáng tiếc là hán chỉ làm được có một lần, hoàn toàn không đủ. Bất quá ai bảo người mà hán để ý là hoàng đế? Nghĩ đến đây thì Ngũ Tử Ngang lại cảm thấy phiền muộn, hán sắp thành thân, mà lại không thể từ hôn, phải chờ đến khi hán sinh nhi tử thì mới có thể giải thoát. Nhưng nghĩ đến việc nếu hán không thành thân thì Tân Ca sẽ thành thân để sinh nhi tử, Ngũ Tử Ngang cảm thấy cứ để mình sinh là tốt nhất.

“Đi điều tra vũ nữ chạm vào Hoàng Thượng hôm qua có bị đuổi ra khỏi cung hay chưa.”

Hạ lệnh trong gian phòng không người, Ngũ Tử Ngang liếm khóe miệng, rắng miêu thật sự là sắc bén.

Tuy rằng Tân Ca sầm mặt mà tiếp kiến quần thần ở Tây Noãn Các khiến bọn quan viên hoảng sợ trong lòng, bất quá hán chỉ lệnh cho tôn tử hai mươi sáu tuổi Đường Mục của tiên sư Trần Hí Ngôn nhậm chức Hoài Nam Bố Chính Sứ, khiến bọn quan viên cho rằng Hoàng Thượng thiên vị Lương Vương phải ngậm miệng. Tân Ca lại thu xếp cho vài vị đại thần ở trong triều vào vị trí không tính là trọng yếu cũng không tính là thanh nhàn, coi như bình ổn tâm tư của bọn họ. Khi lâm triều, Tiếu Thọ cầu tình giúp Lương Vương, bị Tân Ca trách mắng, khiến cho Liễu Nhiễm kinh hồn bạt vía, sợ sự tình lại thêm rắc rối.

Để mặc mọi người đoán tới đoán lui, sau khi lâm triều thì Tân Ca đến Đông Noãn Các, lệnh cho Ôn Quέ đem cầm đến. Nghe thấy tiếng đàn câu được câu không, Ôn Quέ cảm thấy tâm tình của Hoàng Thượng xem như cũng không tệ, vậy vì sao Hoàng Thượng phải phạt Vương gia? Hán muốn hỏi lại không dám hỏi, cuối cùng thật sự kìm néo không nổi nên hán tìm thời cơ hỏi Khổng Tắc Huy, “Tôi hôm qua Hoàng Thượng và Vương gia cãi nhau hay sao?”

Đang dựa vào góc tường chớp mắt, Khổng Tắc Huy khẽ mở mắt, sau đó phun ra một câu, “Ta đói bụng, làm phiền Ôn công công lấy cho ta một chút thức ăn.”

Ôn Quέ túc đến đỏ mặt, xoay người bước đi, “Ta đang rất bận.”

Khổng Tắc Huy lại nhắm mắt, tiếp tục làm vật trang trí.

.....

Tàn Ca lạnh nhạt với Ngũ Tử Ngang ba ngày, ở trong cung uống trà gảy cầm, không để ý đến Lương Vương, chẳng qua lúc không có người thì hắn sẽ trầm tư, trầm tư rất lâu. Mà Ngũ Tử Ngang cũng thành thật ở trong phủ tự suy xét, không tiếp tục lệnh cho người truyền lời “Ngũ ngự trù nấu ăn” nữa. Ba ngày sau, khi trời vẫn chưa sáng thì Ngũ Tử Ngang đã đứng chờ trước cửa hoàng cung, lúc này tuyệt đối không được đến muộn. Bọn quan viên cũng đến rất sớm, mọi người nhìn thấy Lương Vương thì câu đầu tiên chính là, “Vương gia, sớm a.” Câu thứ hai chính là, “Vương gia, chuyện gì xảy ra với môi của ngài vậy? Bị cái gì cắn hay sao?”

Ngũ Tử Ngang cười mỉa vài tiếng rồi lầm bẩm, “Bị miêu cắn.”

Liễu Nhiễm nhỏ giọng hỏi, “Chuyện gì xảy ra với Hoàng Thượng vậy? Vì sao đang yên đang lành lại phạt người?” (ai bảo đang yên đang lành mà dở trò dê)

Ngũ Tử Ngang ủy khuất lắc đầu, “Không biết.”

“Ai...” Liễu Nhiễm đã lâu rồi vẫn chưa cắn răng đến mức đau buốt như vậy.

Lúc này không biết là ai trước khi lâm triều lại lan truyền tin tức nguyên nhân mà Ngũ Tử Ngang bị phạt. Vết thương trên môi của Lương Vương Ngũ Tử Ngang không phải bị miêu cắn mà là bị một nữ tử vô danh cắn. Tin đồn vào buổi tối ba hôm trước Lương Vương không ở trong phủ, chẳng biết đi đâu, ngày hôm sau trở về thì môi đã bị cắn. Ngẫm lại ai có thể cắn được môi của hắn? Khẳng định là lúc thân thiết nên bị cắn mà thôi. Truyền đến truyền lui cuối cùng trở thành một đêm nợ Lương Vương thừa dịp say rượu mà cưỡng hôn khuê nữ nhà lành, khiến đối phuong phản kháng mà cắn nát môi. Hoàng Thượng biết được việc này nên sau đó vì chừa cho hắn một chút thể diện mà hạ chỉ lệnh cho Lương Vương ở trong phủ suy ngẫm ba

ngày. Lúc lâm triều, chỉ cần nhìn ánh mắt của Hoàng Thượng đối với Lương Vương, còn Lương Vương thì sợ sệt cúi đầu im lặng cũng đủ biết.

Sau khi thượng triều chấm dứt, Tân Ca không lưu lại Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang thì thành thật đến Nội Các làm việc. Bây giờ hắn chưa chính thức tiến vào Nội Các nhưng hắn là Vương gia, luận về thân phận thì tuyệt đối có tư cách đi vào nơi này. Vì vậy trước khi Tân Ca hạ chỉ thì hắn ở trong Nội Các giúp xử lý vài chuyện không quan trọng, kỳ thật chức trách chủ yếu chính là ngồi ở một chỗ uống trà. Bởi vậy rất nhanh đã đến giờ ngọ, Tiếu Thọ nhịn không được mà lén hỏi hắn có phải thật sự đùa giỡn với khuê nữ nhà lành nên bị cắn nát môi hay không, Ngũ Tử Ngang thiếu chút nữa đã sặc nước trà lên mặt của Tiếu Thọ.

“Ai truyền lung tung! Bốn Vương mà lại đi cưỡng bức khuê nữ nhà lành hay sao?”

Ngũ Tử Ngang đập mạnh xuống bàn, mấy vị đại thần Nội Các đang vểnh tai nghe lén cơ hồ muốn điếc cả màng nhĩ. Chỉ chốc lát sau lại có một phiên bản khác: Buổi tối Lương Vương ra ngoài uống rượu bị một vị nữ tử đã thầm thương trộm nhớ từ lâu cưỡng hôn, trong lúc giãy dụa, môi của Lương Vương bị cắn nát. Việc này rất mất thể diện, vì vậy tối hôm đó Lương Vương không hồi phủ cho nên mới dẫn đến phiền phức như vậy, Hoàng Thượng thông cảm lệnh cho Lương Vương ở trong phủ tự suy ngẫm. (tam sao thất bản)

“Âm!”

Một chưởng đập mạnh xuống bàn, trước mắt của Tân Ca đầy hàn sương, Ôn Quế sợ tới mức rụt lui cỗ.

“Những lời này là do ai truyền ra?” Cưỡng hôn? Trầm cản cưỡng hôn hay sao? Thầm thương trộm nhớ? Trầm mới không cản thầm thương trộm nhớ hắn! Người bị Ngũ Tử Ngang lần đó giúp đỡ mà hỗn loạn tâm tư đang nghiến răng nghiến lợi.

“Bẩm Hoàng Thượng....hình như, hình như là từ trong Nội Các truyền ra. Lúc trước tin đồn là Vương gia phi lễ với khuê nữ nhà lành, bị người ta cắn nát môi, sau đó không biết vì sao lại trở thành tin đồn như vậy.” Ôn Quế

trộm nhìn Hoàng Thượng, suy đoán nguyên nhân Hoàng Thượng nổi cơn thịnh nộ. Đêm đó ở cùng với Vương gia chỉ có Hoàng Thượng a, chẳng lẽ....Ôn Quế vội vàng cúi đầu, hóa ra là Vương gia cường bạo Hoàng Thượng a.

“Lệnh cho Lương Vương lập tức tới gấp trãm! Thân là trọng thần trong triều mà không biết xả thân vì xã tắc, chỉ biết nghe theo lời thị phi vô căn cứ, phạt mỗi người hai tháng bồng lộc! Kẻ nào còn lầm mòm thì trãm tháo mũ ô sa của hắn xuống!”

“Dạ!”

Ôn Quế vội vàng chạy đi truyền chỉ, trong lòng cười trộm.

Vô duyên vô cớ bị phạt hai tháng bồng lộc, năm vị đại nhân của Nội Các khóc không ra nước mắt, tin đồn này cũng không phải do bọn họ lan truyền. Mọi người đều liếc mắt về phía Lương Vương. Vì bình ổn lửa giận trong lòng của bọn họ, Ngũ Tử Ngang lén lút ám chỉ sẽ bù lại tổn thất cho bọn họ. Tạm thời trấn an mọi người, sau đó Ngũ Tử Ngang chạy như điên tới gặp Hoàng Thượng, bộ dạng chột dạ vì làm sai chuyện gì đó. Mọi người nhìn thấy thì không hiểu nguyên nhân, chẳng lẽ lời đồn thật sự là giả hay sao?

Tiến đến Tây Noãn Các, Ngũ Tử Ngang lập tức trưng ra một khuôn mặt mỉm cười ôn nhu, “Hoàng Thượng, rốt cục ngài cũng chịu gặp ta.” Tân Ca lạnh mặt, không nói lời nào. Sau khi xảy ra chuyện kia thì hắn có phần không muốn gặp Ngũ Tử Ngang quá nhiều. Không gặp thì phiền lòng, mà gặp thì lại càng phiền hơn.

Ngũ Tử Ngang ra hiệu cho Ôn Quế, Ôn Quế lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại hai người, Ngũ Tử Ngang tiến lên cầu xin tha thứ, “Hoàng Thượng, ngài cắn cũng đã cắn, phạt cũng đã phạt, ngài đừng giận ta nữa.” Lúc này Tân Ca mới phát hiện vết thương trên môi của Ngũ Tử Ngang quả thật không nhẹ, hắn hờ lạnh một tiếng, đáng đời tên lưu manh!

Thấy Hoàng Thượng vẫn không chịu mở miệng, Ngũ Tử Ngang đành phải thi thảm bên tai của Tân Ca, “Hoàng Thượng, ta chịu không nổi khi ngài không để ý đến ta.”

Cơn giận của Tân Ca nhất thời tiêu tán hơn phân nữa, hắn đẩy Ngũ Tử Ngang ra, sau đó lạnh mặt nói, “Ngươi giải quyết chuyện này cho ồn. Đừng để trãm nghe thấy tin đồn như vậy nữa.”

“Ân ân ân, ta cam đoan ngày mai sẽ không còn người nói lung tung.” Ngũ Tử Ngang vội vàng cam đoan, lại vội vàng châm trà cho Tân Ca.

Đến khi sắc mặt của Tân Ca dần dần trở nên nhu hòa, khéo miệng cũng mang theo nụ cười thản nhiên thì Ngũ Tử Ngang mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra đêm hôm đó người này đã tức giận không ít. Mặc dù biết Tân Ca mất hứng nhưng hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Giờ ngọ, Tân Ca để Ngũ Tử Ngang dùng bữa cùng với hắn, mặc kệ bá quan văn võ càng thêm mờ mịt. Trong lúc dùng bữa, Ngũ Tử Ngang nói cái này cái kia ở bên tai Tân Ca, Tân Ca sau khi cân nhắc thì mới gật đầu đồng ý. Dùng cơm xong, Ngũ Tử Ngang cung kính lui xuống, người ngoài xem ra chuyện này cũng không có gì. Vào ban đêm, Ngũ Tử Ngang thăm viếng lão hữu Quan Độ, thuận tiện nhìn xem nhị đệ ở trong quân có thích ứng hay không.

Trong lúc nói chuyện, hai người đương nhiên hỏi thăm về vết thương trên môi của Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang ngượng ngùng nói, “Nói ra thật mất mặt, đêm hôm đó ta thèm ăn nên đi mua một chút cá nướng, vừa ăn vừa tản bộ về nhà, kết quả là bị một con miêu từ trên tường nhảy xuống gặm vào miệng của ta, cướp lấy con cá. Ta vội vàng đi tìm đại phu, đại phu bắt ta ở lại một đêm mới cho ta hồi phủ, nói là còn phải điều trị để tránh lưu lại sự cố.”

“Ngươi cũng thật là xúi quẩy.”

“Cũng không sao.” Ngũ Tử Ngang chạm vào vết thương trên môi, đau đến nhe răng trợn mắt, “Việc này thật mất mặt, ta thì úp úp mở mở, làm cho chuyện này càng lan truyền càng vô lý, khiến Hoàng Thượng thực sự cho rằng là ta đùa giỡn với khuê nữ nhà lành.”

Quan Độ rất hiếu kỳ, “Như vậy tại sao Hoàng Thượng lại phạt ngươi tự suy ngẫm trong ba ngày? Chẳng lẽ không liên quan đến việc này?”

Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Bất quá Hoàng Thượng chỉ muốn nhắc nhở với vài người, giết gà dọa khỉ. Sau khi phạt ta như vậy thì không còn ai dám vào triều muộn.”

“Ai.” Vừa nghe thấy như vậy, Quan Độ không biết phải nói thế nào, chỉ có thể vỗ vai Ngũ Tử Ngang mà an ủi hắn một chút.

Ngũ Tử Ngang uống một ngụm rượu buồn bực, kích thích đến vết thương trên môi, đau đến mức hắn phải hít hà một hơi, trong lòng lầm bẩm: Lần tới phải nói với Tần Ca, cẩn ở đâu cũng được miễn là đừng cắn môi. (o_o)

Ngày hôm sau chuyện Ngũ Tử Ngang bị miêu cắn được lan truyền khắp nơi, đồng thời có một vị đại phu ở y xá công bố hắn quả thật đã chữa trị vết thương trên môi của Lương Vương, bất quá Lương Vương cảm thấy mất mặt vì vậy không cho phép hắn nói ra. Tần Ca sau khi nghe xong thì sắc mặt vẫn như cũ, không thể nói rõ là tốt hơn, nhưng bất quá cũng không còn nổi giận, chỉ là hai ngày liên tục triệu kiến Ngũ Tử Ngang. Lời đồn tự sụp đổ, cũng không còn ai nói sau lưng Ngũ Tử Ngang gian díu với khuê nữ nhà lành. Người yên tâm nhất chính là Liễu Nhiễm, hắn cũng không muốn nữ nhi của hắn chưa xuất giá mà đã có tỷ muội. Tuy nói rằng nam nhân tam thê tứ thiếp cũng không là gì, nhưng ai lại chẳng muốn khuê nữ nhà mình là phu nhân duy nhất, huống chi còn là Vương phi.

Chuyện này cứ thế mà trôi qua, các đại thần lấy gương Lương Vương đến muộn bị phạt nên phá lệ chịu khó vào triều. Tuy rằng Tần Ca một tuần chỉ lâm triều nhiều lăm hai ngày, đại đa số thời gian đều ở thư phòng Tây Noãn Các hoặc Đông Noãn Các để nghị sự, nhưng mỗi ngày các đại thần vẫn thức dậy để tiến cung từ rất sớm.

Mỗi ngày Ngũ Tử Ngang đều ở bên trong Nội Các uống trà, Hoàng Thượng cũng không phái hắn làm chuyện gì, ngay khi có người nghĩ rằng Hoàng Thượng tính cho Lương Vương làm Vương gia nhàn hạ thì Tần Ca lại ban ra thánh chỉ: Lương Vương Ngũ Tử Ngang thống lĩnh ba vạn quân cận vệ, đồng thời chấp chưởng năm ngàn thị vệ nội đình, ngay trong ngày tiến nhập Nội Các, trở thành một trong những đại thần Nội Các giúp Hoàng Thượng xử lý chính vụ. Thống lĩnh nội đình thị vệ Khổng Tắc Huy và Phó thống lĩnh Lý Thao không chỉ nghe lệnh của Hoàng Thượng, mà đồng thời còn nghe lệnh Lương Vương.

Như vậy Ngũ Tử Ngang trở thành người chỉ đứng sau một mình Hoàng Thượng, trong lúc nhất thời triều đình xôn xao, những người nghĩ rằng Ngũ Tử Ngang đang từng bước một bị thất sủng thì kinh ngạc khi thấy mình phán đoán sai lầm. Trong sự khiếp sợ của mọi người, Ngũ Tử Ngang mang theo Lương Vương lệnh, chấp chưởng quân cận vệ và nội đình, chính thức tiến vào Nội Các trở thành vị đại thần thứ sáu trong Nội Các, chính thức bước vào triều đình. Mặc kệ triều đình phản ứng như thế nào đối với chuyện này, ngày hôm sau Tân Ca bác bỏ tấu chương phản đối việc này của Thái sư, thái độ phi thường kiên quyết. Tuy rằng sau đó Tân Ca tự mình đến phủ Thái sư để cùng Thái sư uống trà, nhưng việc Ngũ Tử Ngang tiến vào Nội Các là “ván đã đóng thuyền”.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 33

Lúc này đã tiến vào tháng hai, kinh thành vẫn lạnh như cũ, nhưng lại quanh quẩn một bầu không khí vui mừng, mấy ngày nữa là đại hôn của Lương Vương. Quan viên Lễ bộ vì thế mà bận bịu nhiều ngày, trước cửa Lương Vương phủ và Liễu phủ tấp nập nhân mã. Nhưng trong bầu không khí vui mừng này, sắc mặt của Tân Ca càng ngày càng lạnh, tính tình cũng càng lúc càng tệ, bọn quan viên mỗi khi vào triều đều kinh hồn bạt vía, khiến cho bầu không khí mỗi khi thượng triều đều trở nên căng thẳng hơn rất nhiều. Ngũ Tử Ngang không ngừng lo âu, hắn hiểu rõ Tân Ca tuy rằng đồng ý hôn sự này nhưng trong thâm tâm thì không thể chấp nhận. Thậm chí mấy ngày liền Tân Ca đều không triệu kiến Ngũ Tử Ngang, bảo là tránh dẫn tới phiền toái, nhưng Ngũ Tử Ngang biết rõ Tân Ca đang buồn bực.

Ngũ Tử Ngang nhờ người ám chỉ Tân Ca Ngũ ngự trù muôn nấu ăn, nhưng Tân Ca chỉ đóng cửa không tiếp kiến, vội đến mức Ngũ Tử Ngang muốn xâm nhập cấm cung. Cách đại hôn chỉ còn ba ngày, không muốn ở trong phủ nhìn thấy màu sắc đỏ thẫm này, cũng không muốn giả vờ cao hứng nghe những lời chúc mừng, đã bảy tám ngày không được ở riêng cùng Tân Ca, Ngũ Tử Ngang dẫn theo Ngũ Hiến đến ngoại ô tản bộ, thuận tiện đi Vân Thai Tự lễ Phật xả xui.

Mười sáu tháng hai là xuân té, cũng là ngày hôm sau của đại hôn. Năm rồi Tân Ca rời kinh đi đến Đέ Thai Sơn hoặc huyện Thiên Ngự trước, nhưng năm nay Tân Ca chỉ ra lệnh quan viên Lễ Bộ đến huyện Thiên Ngự để chuẩn bị, hắn ở trong cung tắm rửa trai giới, mười lăm ngày sau mới khởi hành. Mọi người không cần suy đoán cũng biết Hoàng Thượng muốn đợi sau đại hôn của Lương Vương thì mới lên đường. Không cần nói đến thái độ của Hoàng Thượng đối với Lương Vương trước kia như thế nào, chỉ cần chuyện này cũng đủ để thuyết minh Hoàng Thượng rất ưu ái Lương Vương. Cũng bởi vậy, đại hôn của Lương Vương trở thành chuyện quan trọng nhất trong kinh thành. Không vượt mông ngựa lúc này thì phải đợi đến bao giờ? (trai giới=chay tịnh)

Nhiều người vuốt mông ngựa, Ngũ Tử Ngang cũng càng ngày càng phiền lòng. Nếu là bình thường, những người này kẻ tung người hứng thì hắn cũng vui vẻ diễn trò cùng bọn họ, nhưng hiện tại Tân Ca đang bức bối giống như hắn, hắn nửa điểm cũng không có tâm tư chu toàn cùng những người đó. Đầu xuân ở ngoại ô có thể nhìn thấy cỏ xanh mơn mởn, gió thổi se lạnh, nhưng nôn nóng trong lòng của Ngũ Tử Ngang vẫn không hề giảm bớt. Khi hắn vẫn là Lương Vương, cho dù một năm rưỡi không gặp được Hoàng Thượng thì nhiều lắm là buổi tối ngủ không ngon mà thôi. Nhưng sau khi hắn trở thành Ngũ Tử Ngang, một ngày không gặp được Tân Ca thì cả người liền cảm thấy không thoải mái.

Ngũ Hiến nhìn Vương gia ngồi trên lưng ngựa, hết than ngắn lại thở dài, mi tâm cũng nhíu chặt, hắn không khỏi buồn bức: Vương gia sắp thành hôn, vì sao không thấy vui mừng, ngược lại càng ngày càng u sầu? Trong lòng của Ngũ Hiến giấu không được chuyện gì, nhất là đối với Vương gia, hắn liền hỏi thẳng, “Vương gia, ngài không muốn thành thân hay sao?”

Ngũ Tử Ngang kinh ngạc quay đầu lại, “Vì sao lại hỏi như thế?”

Ngũ Hiến trả lời rất thành thực, “Bởi vì ta cảm thấy lần này Vương gia không cao hứng, đáng lý Vương gia sắp thành thân thì phải thật vui mừng mới đúng a.”

Ngũ Tử Ngang cười ha ha, “Tiểu tử ngươi cũng đoán ra được tâm tư của ta.”

Ngũ Hiến vội vàng nịnh hót, “Vương gia là chủ tử của tiểu nhân, tiểu nhân đương nhiên hiểu được tâm tư của Vương gia a, bằng không tiểu nhân làm sao xứng đáng làm thị phó bên cạnh Vương gia.”

Ngũ Tử Ngang không khách khí mà cho hắn một cái cốc vào đầu, “Ở trong kinh thành không học được cái gì, mà công phu vuốt mông ngựa lại học đến thành thứ mười rồi.”

Ngũ Hiến xoa cái trán, ủy khuất nói, “Tiểu nhân không phải vuốt mông ngựa, đây là lời thật lòng của tiểu nhân.”

Ngũ Tử Ngang bất đắc dĩ mỉm cười, “Được rồi, bốn vương biết ngươi trung thành. Mặc kệ ta vui hay không vui thì hôn sự lần này là chuyện ván đã đóng thuyền, có trốn cũng không thoát. Liễu Song vào Vương phủ sẽ là nữ chủ nhân, ngươi không thể không phân biệt kẻ trên người dưới với nàng, có biết hay không?”

“Đã biết.” Ngũ Hiến không cam lòng, nhưng nghe Vương gia nói thế, chẳng lẽ Vương gia cũng không muốn thành thân? Bất quá nghĩ đi ngẫm lại, khi Vương gia khổ sở nhất thì Liễu gia lại từ hôn. Nếu hắn là Vương gia thì hắn cũng muốn hủy bỏ hôn sự lần này.

Ngũ Tử Ngang biết rõ tâm tư trong lòng của Ngũ Hiến, nhưng hắn cũng không muốn nhiều lời. Sau khi hắn và Tân Ca thân mật như vậy, đến khi Liễu Song vào Vương phủ thì hắn không biết phải sống chung với nàng như thế nào, việc này quả thật làm cho hắn đau đầu. Trước tiên cứ thú vào rồi tính sau.

Có Ngũ Hiến ở bên cạnh pha trò, tâm tình của Ngũ Tử Ngang cũng không bớt buồn phiền là bao. Tân bộ đến Vân Thai Tự, Ngũ Tử Ngang ngửa đầu nhìn lên những đợt khói nhẹ lượn lờ xung quanh ngôi chùa trên đỉnh núi, rồi dần dần tan biến. Kỳ thật đúng tại nơi này một hồi thì hắn cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Nhìn khắp xung quanh, Ngũ Tử Ngang chia sang bên tay phải, “Đi, đến bên kia nghỉ ngơi một chút.”

“Vương gia, ngài không lên núi?”

“Không cần, ở dưới hạ sơn nghe tiếng chuông chùa cũng được rồi.”

Không giải thích nhiều, Ngũ Tử Ngang dẫn theo Ngũ Hiến ngồi xuống một tảng đá dưới chân núi để nghỉ ngơi. Nơi này thật yên tĩnh, rời xa kinh thành và triều đình nập nhộn nhịp, mơ hồ truyền đến tiếng gõ mõ cùng với tiếng chuông chùa, ngược lại càng làm cho lòng của hắn trở nên thanh tịnh không ít. Chuyện của hắn và Tân Ca chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngồi hơn nửa ngày, Ngũ Tử Ngang cũng không thể nghĩ ra cách nào để làm cho Tân Ca nguôi giận. Kỳ thật cũng không phải không có biện pháp, chỉ cần hắn không thành thân thì Tân Ca nhất định sẽ nguôi giận, nhưng hiện tại...

“Ai...” Thở một hơi thật dài, phóng lao phải theo lao, Ngũ Tử Ngang rất muốn liều lĩnh chạy đến Liễu phủ để hủy bỏ hôn sự này.

“Vương gia, ngài thở dài cái gì a?” Ngũ Hiến hỏi.

Ngũ Tử Ngang lại thở dài, “Có nói thì người cũng không hiểu.”

“Vậy Vương gia cứ nói cho ta nghe trước? Không chừng ta có thể giúp Vương gia nghĩ ra cách gì thì sao.”

Ngũ Tử Ngang vẫn lắc đầu, nếu Ngũ Hiến biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, đừng nói là giúp hắn nghĩ cách, mà người đầu tiên bị hù chết chính là Ngũ Hiến. Thấy Vương gia không muốn nói, Ngũ Hiến cũng chỉ có thể âm thầm lo lắng.

Lúc này có một vị hòa thượng từ trên núi đi xuống, Ngũ Tử Ngang liếc mắt một cái, lập tức đứng lên. Hắn nhìn ra được đối phương là một vị hành cước tăng nhân. Ngũ Tử Ngang từ trước đến nay luôn tôn kính những vị tăng nhân như vậy, cho rằng bọn họ mới thật sự là những người chân chính. Vị hành cước tăng nhân khẽ mỉm cười với Ngũ Tử Ngang, nhưng không dừng chân mà chỉ lướt qua Ngũ Tử Ngang rồi tiếp tục bước đi. Sau khi vị tăng nhân kia rời khỏi, Ngũ Tử Ngang lại ngồi xuống, tiếp tục phiền não.

Vương gia mắt híng, Ngũ Hiến đương nhiên cũng không thể nào vui vẻ, hắn đưa tay chống cằm tiếp tục cùng Vương gia buồn rầu. Vừa nháu mắt lên, Ngũ Hiến sững sốt, vị tăng nhân vừa rời đi lại quay trở về, hắn vội vàng khều Vương gia. Ngũ Tử Ngang cũng nhìn thấy vị tăng nhân kia đang quay lại, lập tức đứng dậy, cũng chấp tay trước ngực giống đối phương, dáng vẻ thập phần tôn kính.

Ngũ Tử Ngang nghĩ rằng vị tăng nhân này muốn quay về chùa, lại không ngờ vị tăng nhân này lại đứng trước mặt hắn, hành lễ một cách dị thường cung kính đối với hắn, “Thí chủ phú quý thiên tướng, cả đời an thuận.”

Ngũ Tử Ngang quả thật ngây ngẩn cả người, vội vàng đáp lễ. Đôi phương cũng không phải muốn thỉnh cầu thứ gì, sau khi nói xong câu đó thì xoay người rời đi. Trong lòng của Ngũ Tử Ngang dao động, vội vàng ngăn

lại đối phương, “Đại sư xin dừng bước, ta có một việc thỉnh đại sư chỉ điểm.”

Vị tăng nhân kia mỉm cười, cũng không bận tâm. Ngũ Tử Ngang hỏi, “Đại sư, xin hỏi khi nào thì ta có thể có nhi tử?” Lời này vừa hỏi ra thì thiếu chút nữa Ngũ Hiến đã rót cẩm vì sưng sốt. Đại sư không chỉ không ngạc nhiên mà ngược lại còn cười khẽ, khiến Ngũ Tử Ngang vô cùng mong ngóng, nhưng câu trả lời của hắn lại đầy ngã Ngũ Tử Ngang vào vực sâu không đáy.

“Thí chủ cả đời không có nhi tử.”

“Cái gì?”

Ngũ Hiến vừa nghe xong thì nóng nảy.

Vị tăng nhân kia vẫn giữ nguyên bộ dáng hiền lành, thản nhiên nói, “Mệnh của thí chủ không có nhi tử, có lẽ phải nói là cả đời đều không có nhi tử.”

Ngũ Tử Ngang bị chấn động đến mức đầu váng mắt hoa, truy vấn một cách nóng vội, “xin hỏi đại sư có cách nào để giải trừ hay không? Ta phải có nhi tử, chỉ cần một người là đủ.”

Vị tăng nhân kia nhìn chằm chú Ngũ Tử Ngang vài lần, hình như có vẻ khó xử. Ngũ Tử Ngang vội vàng hành lễ với hắn, đối phương suy nghĩ một chút, sau đó kéo bàn tay của Ngũ Tử Ngang qua, viết lên trên bốn chữ rồi mới nói, “Chuyện duyên phận, thí chủ không thể nóng vội.” Sau khi nói xong, vị tăng nhân kia thi lễ thì xoay người rời đi. Lần này Ngũ Tử Ngang không ngăn hắn lại mà chỉ nhìn hắn đi xa, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Vương gia?” Ngũ Hiến vô cùng lo lắng, e sợ vị tăng nhân kia thật sự nói đúng.

Ngũ Tử Ngang đứng ở nơi đó không hề động đậy, Ngũ Hiến muốn nói nhưng cũng không biết phải nói thế nào. Ngay khi hắn đang sốt ruột thì Ngũ Tử Ngang cuối cùng cũng mở miệng, “Lên núi.”

“A, dạ, Vương gia.”

Ngũ Tử Ngang nghiêm mặt lên núi, cung kính bái lễ Bồ Tát và thắp hương, sau đó lại nghiêm mặt xuống núi. Trên đường trở về, Ngũ Hiến nhịn không được mà hỏi, “Vương gia, vị đại sư kia viết cái gì trên tay của ngài?”

“Thiên cơ bất khả lâu.”

“...”

....

Sau khi hồi kinh, Ngũ Tử Ngang để cho Ngũ Hiến hồi phủ trước, hẵn một mình tiến cung. Sau khi tiến cung, Ngũ Tử Ngang được người ta bẩm báo thân mình của Hoàng Thượng không khỏe, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Người tiến đến truyền lệnh là Ôn Quế, nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Ôn Quế, Ngũ Tử Ngang hỏi, “Hoàng Thượng hiện tại ở nơi nào?”

“Hoàng Thượng ở Đông Noãn Các.” Mấy ngày này Ôn Quế cũng vô cùng lo lắng “Vương gia, ngài đi về trước đi. Qua mấy ngày nữa Hoàng Thượng sẽ vô sự.”

“Hôm nay ta nhất định phải gặp Hoàng Thượng.” Bỏ lại phía sau một câu, Ngũ Tử Ngang bước nhanh về phía Đông Noãn Các, Ôn Quế cũng ngăn cản không được.

Đi vào trước cửa Đông Noãn Các, Ngũ Tử Ngang hô to, “Thần, Ngũ Tử Ngang, bái kiến Hoàng Thượng.” Nói xong, hẵn nhắc lên vạt áo rồi quỳ xuống.

Trong phòng Tân Ca giật mình, nhanh chóng ngồi dậy. Tân Ca lạnh mặt, hai tay nắm chặt thành quyền, Ngũ Tử Ngang sắp thành thân khiến tâm can của hẵn càng ngày càng đau, đau đến mức hẵn không muốn gặp Ngũ Tử Ngang.

“Thần, Ngũ Tử Ngang, bái kiến Hoàng Thượng.”

Tân Ca cắn chặt răng không lên tiếng.

“Thần, Ngũ Tử Ngang, bái kiến Hoàng Thượng.”

Một tiếng Thần đập vào trong lòng Ngũ Tử Ngang, khiến cho hắn trở nên khó thở.

Ôn Quế nóng vội chạy vào, “Hoàng Thượng, Vương gia quỳ gối bên ngoài cầu kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!”

Tử Ngang quỳ gối bên ngoài?

“Truyền!”

Tần Ca từ án thư bước đến, rèm cửa được xốc lên, một người mà hắn vạn phần muôn gấp lại phi thường không muôn gấp đang tiến vào. Ôn Quế vãy lui những người khác, đóng cửa canh giữ bên ngoài, trong lòng cũng vô cùng khó chịu.

Trong phòng, Tần Ca đứng bên cạnh án thư, Ngũ Tử Ngang đứng trước cửa, hai người cứ như vậy nhìn nhau. Đại hôn sắp đến, khoảng cách giữa hai người tựa hồ cũng càng ngày càng xa. Tiêu vien kia, trên chiếc giường nhỏ hẹp, trên nhuyễn tháp mà hai người đã từng kích tình triền miên, tựa hồ như gió thoảng mây bay, ngay cả tình cảm ái muội mới thăng hoa trong quãng thời gian gần đây giữa hai người cũng tựa hồ đã trôi xa. Hết thảy đều bất đồng. Mặc dù đây là con đường mà bọn họ không thể lựa chọn.

Tần Ca cắn chặt khớp hàm, hắn có thể nói được cái gì? Đây là nỗi bi ai của một vị đế vương. Để cho Ngũ Tử Ngang cùng nữ nhân khác thành thân, sinh hạ nhi tử với việc để cho hắn cùng nữ nhân khác thân cận thì càng làm cho hắn thống khổ hơn, có lẽ ngay từ đầu hắn nên kiên quyết ép buộc Ngũ Tử Ngang hủy bỏ hôn sự này, nhốt Ngũ Tử Ngang ở trong cung với hắn.

Ngũ Tử Ngang chậm rãi đi qua rồi mở miệng, “Tần Ca.”

Tần Ca ngây người, trong đầu nhất thời trở nên trống rỗng, người này....gọi đích danh của hắn.

“Tần Ca.” Khi tiếp cận đối phương, Ngũ Tử Ngang vươn hai tay đem Tần Ca ôm vào lòng, không cho Tần Ca có cơ hội hoàn hồn, hắn cúi đầu hôn xuống bờ môi của Tần Ca. Không muốn nói, cũng không cần phải nói bất luận điều gì.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 34

Khi khớp hàm bị mở ra, hương vị của đôi phuong xộc vào xoang mũi thì Tân Ca đột nhiên giãy dưa. Tay trái của Ngũ Tử Ngang ôm chặt Tân Ca, tay phải giữ ngay sau đầu của Tân Ca để tiếp tục hôn sâu. Mặc kệ là lớn mật hay là làm càn, hai từ luôn bắt bên miệng của đế vương lại làm cho Tân Ca không thể nói ra. Hắn dùng hết lực giãy dưa, Ngũ Tử Ngang cũng dùng hết lực để trói buộc. Dần dần sức giãy dưa càng lúc càng yếu, lúc đầu hai bàn tay nắm chặt quyền nén lên lưng của Ngũ Tử Ngang thì bây giờ lại trở thành ôm chặt Ngũ Tử Ngang.

Mỗi lưỡi của hai người vẫn chưa tách ra, trong mắt của Ngũ Tử Ngang chỉ có Tân Ca, trong mắt của Tân Ca cũng chỉ có hắn. Giờ khắc này không muốn nói cũng không cần nói bất luận điều gì. Rồi sau đó Tân Ca nhắm mắt lại, bàn tay lạnh lẽo tìm lấy búi tóc của Ngũ Tử Ngang, rút ra cây trâm trên tóc hắn. Nước bọt không được nuốt hết đang chảy xuống từ khóe môi kè sát của hai người. Ngũ Tử Ngang tháo xuống đế quan của Tân Ca, làm cho tóc của Tân Ca và của mình cùng giao triền, rồi dời môi khỏi Tân Ca, ôm lấy Tân Ca đặt lên chiếc giường trải nệm màu kim sắc.

“Ôn công công, bốn vương muôn cùng Hoàng Thượng mật đàm, không cho bất luận kẻ nào đến gần Đông Noãn Các!”

“Dạ!”

Vội vàng mở ra long bào của Tân Ca, ánh mắt của Ngũ Tử Ngang có thể thiêu đốt Tân Ca. Tân Ca vứt bỏ tất cả lý trí và điềm tĩnh của một vị đế vương, khi Ngũ Tử Ngang đang thoát hạ y phục của hắn thì hắn cũng cởi xuống y phục của Ngũ Tử Ngang. Bờ môi lại một lần nữa giao triỀn, tiếng thở dốc nặng nề hòa quyện vào nhau. Từng phần y phục rơi rải rác bên giường, cuối cùng là một cái tiết khô màu minh hoàng và một cái tiết khô màu trắng.

Không hề giả say, không còn áp lực, bàn tay của Ngũ Tử Ngang lướt trên thân thể của Tân Ca, làm cho hắn vì chính mình mà phát lên âm thanh tuyệt vời. Không còn vẻ lạnh lùng của đế vương, không còn sự nghiêm nghị của đế vương, ở dưới thân Ngũ Tử Ngang, Tân Ca chân thật với khoái cảm của chính mình, không hề né tránh mà vượt ve thân thể tinh tráng của Ngũ Tử Ngang. Hai người đều không lên tiếng, hết thảy đều chìm đắm trong những nụ hôn và những cử chỉ mơn trớn. Ngay tại thời khắc động tình này, khói mắt của Tân Ca đã ướn ướt, của Ngũ Tử Ngang cũng đã ướn ướt. Liếm đi khói mắt ướt át của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang chậm rãi hôn từ cằm cổ xinh đẹp xuống phía dưới.

Đưa tay ghi chặt đầu của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca dâng lên nhũ hoa mãn cảm của mình đến môi của đối phương, nhũ hoa nhanh chóng trở nên ướt át dị thường, Tân Ca chỉ cảm thấy dục vọng mãnh liệt sắp bao phủ lấy hắn. Yếu ót tinh xảo nằm trong lòng bàn tay của Ngũ Tử Ngang, được đối đãi ôn nhu khiến nó chảy ra từng dòng nước mắt, Tân Ca rên rỉ, rốt cục không thể đè nén áp lực. Ngũ Tử Ngang kìm lòng không đậu mà khom người ngậm lấy ngọc trụ đã làm cho hắn yêu say đắm không thôi.

Hai chân cọ sát trên thắt lưng của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca yên lặng thỉnh cầu. Ngọc trụ chảy ra nước mắt càng lúc càng nhiều, Ngũ Tử Ngang xuôi theo bắp đùi liếm thẳng một đường làm cho Tân Ca vẽ thành những vết cào trên lưng của hắn. Lấy gối đầu kê dưới thắt lưng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang tách ra hai chân của Tân Ca, để lộ nhụy cúc mà hắn sắp hái. Ngũ Tử Ngang không hề nghĩ ngợi, lập tức há miệng liếm lên, sự ngọt ngào vượt quá ngoài dự kiến làm cho hắn giật mình không thôi. Ngay khi hắn giật mình là lúc Tân Ca chủ động lật người lại, sau đó quỳ sấp xuống, nhéch lên bờ mông để lộ hoàn toàn nhụy cúc trước mặt hắn.

Như vậy Ngũ Tử Ngang càng thuận tiện nhẩm nháp. Một tay của hắn âu yếm ngọc trụ đang khóc nức nở của Tân Ca, tay còn lại giúp đầu lưỡi của mình khai thác nhụy cúc e thẹn. Được thoa dược cao cùng với nước bọt bôi trơn khiến nhụy cúc chậm rãi mở ra, Ngũ Tử Ngang đưa một ngón tay xâm nhập vào bên trong, hắn lập tức nghe được tiếng áp lực của Tân Ca khiến cho hắn không thể khống chế mà rên rỉ. Thỏa thích ở trên lưng của Tân Ca vừa liếm vừa hôn, Ngũ Tử Ngang chịu không nổi, vì vậy liền để Tân Ca nằm lật lại, tách ra hai chân của Tân Ca. Lần này là hai ngón tay.

Không hề nhắm mắt, trong cơn động tình, Tân Ca nhìn Ngũ Tử Ngang xâm phạm hắn như thế nào, nhìn Ngũ Tử Ngang ngậm lấy dục vọng của hắn ra sao, nhìn Ngũ Tử Ngang tách ra hai chân của hắn, nhìn ngón tay của Ngũ Tử Ngang ra vào trong cơ thể của hắn. Khi Ngũ Tử Ngang định tiến vào ngón tay thứ ba thì bị Tân Ca đẩy tay ra, hơi thở dồn dập. Tuy rằng Tân Ca không nói bất luận điều gì nhưng Ngũ Tử Ngang hiểu hắn. Bờ môi lại một lần nữa kè sát vào nhau, khóc mắt vẫn ướt át như cũ, Ngũ Tử Ngang nuốt xuống tiếng kêu rên của Tân Ca, khi Tân Ca lộ ra thân xác thống khổ, Ngũ Tử Ngang chậm rãi dùng chính vũ khí cứng rắn nhất của mình để xâm chiếm người cao ngạo nhất thiên hạ.

Không cho Ngũ Tử Ngang bôi trơn đầy đủ khiến Tân Ca ném trai tư vị thống khổ, nhưng hắn lại thản nhiên mỉm cười, bởi vì đây là điều hắn mà muốn. Từng giọt nước mưa nhiều xuống mặt hắn, Tân Ca lau đi, hai chân quấn quanh trên lưng của Ngũ Tử Ngang, hắn chủ động phối hợp nhịp điệu với đôi phương, nước mưa trên mặt càng lúc càng nhiều, Tân Ca chậm rãi nhắm mắt lại để cho người nọ tận tình luồng cuồng.

“Trẫm cần tắm rửa, trai giới ba... ngày.”

“Sẽ không sai.”

“Mau một chút!”

“Tuân chỉ.”

Mãi cho đến khi Tân Ca rời kinh thì hai người chỉ nói hai câu như thế.

Máu loãng hòa quyện với những sợi tơ bạch dịch châm rãnh tràn ra khỏi địa phương vẫn luôn kè sát của hai người, Ngũ Tử Ngang lưu lại ấn ký lên tất cả những nơi hắn có thể. Long tinh của Tân Ca văng lên thân thể của mình và của Ngũ Tử Ngang, nhưng hai người đều không có ý từ dừng lại, trước khi đến giờ tý thì bọn họ đều không ai muốn dừng lại. Liếm sạch long tinh trước người Tân Ca, Ngũ Tử Ngang xoay mình ôm Tân Ca lên trên người, bộ phận giao hợp của cả hai vì động tác này mà không còn chặt chẽ, đến khi Tân Ca ngồi xuống thì lại tiếp tục tương liên.

Nụ hôn, dây dưa. Mái tóc, giao triền. Thân thể, kè sát. Không cần biết dưới thân mình hồn độn như thế nào, không cần biết lúc này bản thân mình phóng túng dâm đãng ra sao, Tân Ca dưới sự ra vào đên cuồng của Ngũ Tử Ngang mà không ngừng quát to, hắn kéo lấy bàn tay của Ngũ Tử Ngang âu yếm lên hạ thân cương cứng của mình.

Ngũ Tử Ngang cũng hoàn toàn mất đi tự chủ, hắn đã quên người mà mình đang xâm chiếm chính là đương kim thiên tử, là Hoàng Thượng. Hắn từ phía sau, từ bên hông, đến trước mặt. Phàm là bất cứ tư thế nào có thể nghĩ ra thì hắn đều làm với Tân Ca. Hắn thậm chí hung hăng cắn bả vai của Tân Ca, lưu lại dấu răng đỏ sẫm. Không để ý đến hậu huyệt đã sưng tấy của Tân Ca, hắn cứ lần lượt tiến vào, lần lượt va chạm. Những giọt lệ của hắn và Tân Ca hòa quyện cùng một chỗ, tiếp theo lại là một lần đên cuồng, lại là một lần cấm ky.

Không biết làm đến bao lâu, cũng không biết làm bao nhiêu lần, cho đến khi trong phòng đã hoàn toàn tối đen, ngoài phòng truyền đến tiếng gõ canh ty thì Ngũ Tử Ngang mới chậm rãi từ trong cơ thể của Tân Ca mà rời khỏi, sau đó quỳ gối bên giường hôn Tân Ca đã sớm chống đỡ hết nỗi. Tân Ca vẫn như cũ, không nói bất luận điều gì mà chỉ mở miệng nghênh đón. Nụ hôn này cũng không kịch liệt, đến khi Tân Ca thật sự duy trì không nổi mà nhắm mắt mê man thì Ngũ Tử Ngang mới thối lui. Sờ soạng tìm được y phục của mình trên mặt đất, Ngũ Tử Ngang tùy tiện mặc vào rồi đi ra khỏi phòng.

“Ôn công công.” Giọng nói khàn đặc.

“Có nô tài.” Ôn Quế ở ngoài cửa đáp lại.

“Mang nước âm đến rồi lấy cho ta và Hoàng Thượng một bộ xiêm y sạch sẽ.”

“Vương gia, nô tài đã đặt xiêm y ở bên ngoài cho ngài, để nô tài đi lấy nước âm. Không thống lĩnh đã đem toàn bộ thị vệ lui ra ngoài.”

Bên ngoài có một chút động tĩnh, có lẽ là Ôn Quế chạy đi lấy nước. Không ngại Khổng Tắc Huy biết chuyện tình của hắn và Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang tìm đá đánh lửa để thắp đèn. Quay đầu nhìn lại, người trên

giường chật vật không chịu nổi, nhưng khuôn mặt trầm ngù lại rất bình thản, khóc miệng thậm chí mang theo thỏa mãn. Lúc này Ngũ Tử Ngang phát hiện sau lưng của mình rất đau, hắn lấy tay sờ một chút, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy vết máu. Hắn không mặc y phục chỉnh tề mà chỉ đứng tại chỗ cười ngây ngô.

Ôn Quέ mang đến nước ám, không để cho Ôn Quέ tiến vào, Ngũ Tử Ngang tự mình rửa sạch cho Tân Ca. Trong quá trình rửa sạch, hắn biết chính mình đã làm Tân Ca phi thường mệt mỏi, biết chính mình tôn thương Tân Ca, biến chính mình đã cắn nát bờ vai của Tân Ca, biết chính mình làm cho thân thể của Tân Ca loang lổ dấu vết, hắn cũng biết đây là những gì mà Tân Ca muốn. Tân Ca muốn án ký của hắn, muốn hơi thở, muốn tâm, muốn tình của hắn. Hắn toàn bộ đều dâng cho Tân Ca, Tân Ca muốn cái gì thì hắn liền dâng cái đó, cho dù là mạng của hắn.

Bé Tân Ca từ mệt đao đến Nhân Tâm Đường, Ngũ Tử Ngang ôm Tân Ca ngủ thẳng giấc đến khi trời gần sáng. Từ hôm nay trở đi Tân Ca muốn tắm rửa trai giới ba ngày, Ngũ Tử Ngang đã tính toán thời gian rất chuẩn xác, ba ngày này Tân Ca cũng không thể ăn đồ mặn, cũng phải nằm trên giường nghỉ ngơi cho đến khi rời kinh. Trước khi Tân Ca tỉnh lại thì Ngũ Tử Ngang đã xuất cung.

Khi Tân Ca thức dậy thì hoàng hôn đã buông xuống. Tân Ca không hề nhắc đến một màn hoang dâm đêm qua, cũng không hỏi Ngũ Tử Ngang rời đi khi nào. Sau khi dùng cháo, vì không thể nhúc nhích mà phải để cho Ôn Quέ dù hắn tắm rửa thay y phục, sau đó mới quay về ngủ tiếp, Trong lúc mệt mỏi hắn không rảnh bận tâm hôn lễ sắp được cử hành, giữa hai chân không khỏe càng khiến cho hắn không rảnh để ý đến nữ nhân sắp trở thành người đầu gối tay áp của Ngũ Tử Ngang. Trước khi Ngũ Tử Ngang thành thân thì hắn tựa hồ đã chiếm được điều mà hắn muốn.

.....

Mười lăm tháng hai, tiếng pháo nổ liên không dứt trong kinh thành. Đại hôn của Lương Vương, toàn bộ dân chúng kinh thành đều chìm vào không khí vui mừng. Tiếng pháo ở Lương Vương phủ và Liễu phủ từ lúc trời còn tờ mờ sáng đã vang lên. Những tiểu hài tử tụ tập trước cửa Vương phủ và

Liễu phủ đê nhặt những viên kẹo đường được rải trên mặt đất, kinh thành trở nên náo nhiệt vì đại hôn của Lương Vương.

Đại môn của Vương phủ mở rộng, kiệu hoa màu đỏ, đại mã thượng cấp cùng với hàng ngũ đón dâu đều đã chuẩn bị tốt. Lương Vương với lễ phục tân lang trên mặt mang theo nụ cười leo lên lưng ngựa, hét to một tiếng, các huynh đệ lên đường đón dâu. Đội ngũ từ Lương Vương phủ thẳng tắp đi đến trước cửa cung, các quan viên tề tụ về kinh thành để chúc mừng Lương Vương, tình cảnh này có thể so sánh với đại hôn của Hoàng Thượng. Nhưng không ai dám có nửa điểm phê bình úp mở, đây là Hoàng Thượng lệnh cho Lễ Bộ xử lý, là ý tứ của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng coi trọng đại hôn của Lương Vương khiến nhiều người vui mừng, cũng có người ưu tư.

Đội ngũ đón dâu chậm rãi hướng đến Liễu phủ, chiêng trống nỗi lên, tiếng kèn tấu khúc, dân chúng bên đường tranh nhau hồng bao do đội ngũ tung ra. Trong hồng bao bắt quá chỉ có vài đồng xu lẻ nhưng đây là không khí vui mừng, là cát tường. Hai mươi vò Lộc Nhi tửu được chuyển đến từ trong cung, các loại công phẩm quý hiếm cũng từ trong cung chuyển ra, Hoàng Thượng ban tặng lễ vật khiến quan viên cả triều đổ mắt.

Đến khi đội ngũ đón dâu với một màu đỏ rực rỡ dừng trước cửa Liễu phủ thì tiếng pháo lại nổ lên đinh tai nhức óc. Tân lang được mọi người đẩy lên trước khuê phòng của tân nương tử, sau khi bị các đại thâm ma ma gây khó dễ cùng với sự trợ giúp của các huynh đệ thì tân lang rốt cục cũng xông vào được khuê phòng của tân nương tử, nắm lấy mảnh lụa đỏ thắm đặt vào trong tay tân nương tử. Tân nương tử đội mũ phượng, mặt che khăn voan đỏ, được tân lang dẫn đến trước mặt phụ mẫu. Sau khi dâng rượu cho phụ mẫu, tân nương tử thẹn thùng, hai tròng mắt mang theo lệ được tân lang dẫn vào trong cỗ kiệu, rời xa phủ đệ mà mình đã sống hai mươi năm qua.

Giờ lành đã đến, tân nương tử được thú vào Vương phủ, lại một trận tiếng pháo nổ vang vọng khắp chân trời, tân lang cùng tân nương đứng trước bài vị của phụ mẫu, lão phu nhân Phạm Ngũ Thị vì quá vui mừng mà khóc thút thít.

“Nhất bái thiên địa—”

“Nhị bái cao đường——”

“Phu thê giao bái——”

“Đưa vào động phòng——”

Mặc kệ những người ở đây là thật tình hay là giả ý, trên mặt đều mang theo nụ cười vui mừng, trong miệng là những lời chúc phúc. Nhưng có hai người lại cười không nổi, một người là Ngũ Tử Anh, một người là Ôn Quế. Sau khi đại ca dẫn Liễu Song tiến vào động phòng thì Ngũ Tử Anh ảm đạm rời đi, Ôn Quế thì khóc lớn khi Vương gia và Vương phi bái thiên địa.

Có người hỏi, “Ôn công công, vì sao ngài lại khóc a.”

“Ta, ta đang cao hứng...”

“Cao hứng thì ngài phải cười mới đúng a.”

“Ta chỉ muốn khóc.”

“.....”

Tân Lang không chìm đắm trong phòng tân hôn, sau khi hắn dẫn tân nương từ vào động phòng thì liền ra ngoài tiếp khách. Hắn cười sang sảng, uống đến mức thỏa thuê, tựa hồ là cuối cùng đã được đèn bù mong muôn. Mặc kệ là có thể đến hay không thể đến thì đều đến, khiến cho Vương phủ rộng lớn lại có vẻ hơi chật chội. Bá quan đều chờ khách nhân quan trọng nhất đêm nay tiến đến, nhưng vị khách nhân kia vẫn không xuất hiện. Ôn Quế ngồi ở địa vị cao, sau khi uống ba ly rượu thì lên tiếng, “Hôm nay thân mình của Hoàng Thượng không khỏe, không tiện tiến đến, ta đã thay mặt Hoàng Thượng chúc phúc Vương gia.”

Thân mình của Hoàng Thượng không khỏe? Các loại ánh mắt suy đoán tràn ngập trên bàn rượu, lập tức có người hỏi, “Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì? Có thỉnh ngự y xem qua hay chưa?”

“Đã xem qua, bảo rằng Hoàng Thượng mệt nhọc. Đêm nay Hoàng Thượng còn phải đi Thiên Ngự Sơn, cho nên Thái y muốn Hoàng Thượng tĩnh dưỡng để tránh trên đường vất vả.”

“Ra là như thế. Nguyện ngô Hoàng long thể an khang, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Trong lúc nhất thời, những tiếng vạn tuế liên tục được hô to. Ngũ Tử Ngang nhìn thấy đôi mắt vẫn còn ửng đỏ của Ôn Quế, hắn nhẹ nhàng mỉm cười, “Thân mình Hoàng Thượng không khỏe, Ôn công công sớm hồi cung đi. Tử Ngang thành thân không chỉ làm phiền chư vị đại nhân và Ôn công công mà còn làm phiền Hoàng Thượng, trong lòng của Tử Ngang thật sự áy náy. Tử Ngang tự phạt ba ly rượu.” Nói xong, hắn uống cạn ba ly rượu.

Trong lòng khó chịu nhưng Ôn Quế giả vờ bình tĩnh, “Vương gia nói như thế là tôn thọ nô tài. Bất quá nô tài cũng không yên lòng vì Hoàng Thượng, như vậy nô tài xin cáo lui trước.”

“Tử Ngang tiễn Ôn công công.”

Ngũ Tử Ngang tự mình tiễn Ôn Quế đến cửa, khi không có người thì Ôn Quế nhỏ giọng nói, “Hoàng Thượng vẫn chưa thể đứng dậy, nô tài cũng đưa cho Hoàng Thượng dùng được mà Vương gia cho nô tài, Hoàng Thượng đúng là có khỏe hơn một chút, nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng rất nhiều.” Ý tú chân chính đó là: Vương gia, ngài làm hơi quá đáng.

Ngũ Tử Ngang cúi đầu cười vài tiếng, “Là ta lỗ măng. Lần sau ta sẽ chú ý.”

Ôn Quế nhịn không được mà cho Vương gia một cái liếc mắt khinh thường, còn có lần sau a. Không phải không thấy được sự khinh thường trong mắt Ôn Quế, Ngũ Tử Ngang không tiếp tục nhiều lời mà chỉ đưa Ôn Quế lên xe. Sau khi xe ngựa rời đi thì hắn lẩm bẩm, “Như vậy thì hắn mới không đến được a.”

Đứng trước cửa, Ngũ Tử Ngang không lập tức hồi phủ, mãi cho đến khi Ngũ Hiến nhịn không được mà đi ra thúc giục thì hắn mới quay vào phủ. Trước đại môn, lồng đèn đỏ dán hỷ tự chói mắt, trong cung Tần Ca vẫn chưa thể xuống giường nhưng không thể không đứng dậy để thay y phục, một lát sau hắn phải lên đường. So với không khí vui vẻ bên ngoài thì trong cung thập phần yên tĩnh. Khi Ôn Quế trở về nhìn thấy Hoàng Thượng thì lập tức muốn khóc, Tần Ca liếc mắt một cái, Ôn Quế vội vàng cúi đầu lau nước mắt.

Khi Ngũ Tử Ngang say rượu được tam đệ Ngũ Tử Hoa và Ngũ Hiển dìu về động phòng, thì công công truyền lệnh đứng trước tẩm cung của Tân Ca hô to, “Hoàng Thượng, đã đến giờ xuất phát.”

Một tay vịn vào Ôn Quê, Tân Ca chậm rãi đi ra tẩm cung. Chân trời tựa hồ còn nhìn thấy những rặng mây đỏ của ban ngày náo nhiệt lưu lại. Hắn nhìn về hướng Lương Vương phủ của Ngũ Tử Ngang, sau đó mới lên nhuyễn kiệu. Khi Tân Ca ngự liền ra khỏi cửa cung, các quan viên tiến đến tiễn thánh quỳ gối thành hai hàng, duy nhất thiếu Lương Vương Ngũ Tử Ngang. (ngự liền=xe ngựa của vua)

Tiếng cung tiễn vang lên bên ngoài xe, Tân Ca dựa vào trong xe nhắm mắt dưỡng thần. những dấu vết vẫn chưa biến mất ở trên người đều được che giấu dưới long bào, vết cắn trên vai e rằng sẽ lưu lại sẹo. Khi ngày này đến, Tân Ca bình tĩnh vượt ngoài dự kiến của mình, tất cả các giác quan trên thân của hắn đều dồn vào nơi đang đau nhức dưới hạ thể. Ngũ Tử Ngang dùng phương thức này làm cho hắn không rảnh bi ai, không rảnh hồi tiếc.

“Mở ra cửa thành—”

“Cung tiễn Hoàng Thượng—Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế
—”

Sờ vào chuỗi tràng hạt trên cổ tay, vẻ mặt của Tân Ca thực bình tĩnh, thực bình tĩnh. Mười ngày sau hắn sẽ quay lại kinh thành. Tử Ngang, trẫm giao một nửa giang sơn này cho ngươi, mau chóng sinh hạ cho trẫm một nam hài đi. Trẫm không biết còn có thể chịu được bao lâu.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 35

Trốn trong phòng của mình, trên mặt của Ngũ Tử Anh chỉ có lệ, trên bàn uống cạn không biết bao nhiêu vò rượu. Uống hết vò này lại cầm lấy vò khác, vừa khóc vừa uống. Đại ca thành thân, cuối cùng đại ca cũng thành thân. Thân là huynh đệ, hắn chúc phúc cho đại ca, nhưng vì sao tâm của hắn lại đau như thế. Liễu Song, Liễu Song, Song nhi.... Khi một mình một người, hắn không biết đã gọi như vậy bao nhiêu lần. Nhưng hắn không phải đại ca, hắn là Ngũ Tử Anh vô dụng, là Ngũ gia chất phác lão Nhị, ngay cả nói cũng không dám nói với thiên hạ mỹ lệ kia.

Đè nén mà khóc nức nở, Ngũ Tử Anh uống say không biết trời đất, nhỏ giọng gọi lên cái tên kia, “Song nhi....Song nhi....” Người hắn yêu mười mấy năm được gả cho đại ca mà hắn kính trọng và ngưỡng mộ nhất, trở thành đạiẫu của hắn. Hắn làm sao có thể chịu nổi, làm sao có thể chịu nổi. Mà hắn không thể hận, không thể oán, bởi vì Song nhi chưa bao giờ thuộc về hắn, chưa bao giờ.

“Song nhi...” Ngửa đầu uống cạn vò rượu, nam nhi không được roi lê, nhưng tại đây chỉ có một mình hắn, Ngũ Tử Anh không hề cố kỵ mà khóc nức nở. Qua đêm nay hắn phải vĩnh viễn đặt người kia dưới đáy lòng cho đến khi chết. Một bóng đen lặng yên không một tiếng động bỗng nhiên xuất hiện phía sau Ngũ Tử Anh, Ngũ Tử Anh đang say rượu, căn bản không phát hiện đã bị người nọ đánh hôn mê bất tỉnh. Gió thổi tắt ngọn đèn trong phòng, bóng dáng của Ngũ Tử Anh biến mất.

Trong phòng tân hôn, Lương Vương say rượu ngã xuống chiếc giường đỏ thẫm. Vừa rồi hắn miễn cưỡng chống đỡ mới có thể vén lên chiếc khăn đỏ của tân nương, sau đó vì quá say rượu mà ngã xuống, ngay cả ly rượu giao bôi cũng không kịp uống cùng tân nương. Cuối cùng được gã cho người yêu thương, Liễu Song trong ngày thành thân đầu tiên có một chút mệt mỏi. Nàng tự rót rượu rồi uống một ngụm nhỏ, ngay lập tức bị sặc mà ho khan. Sau đó nàng cố sức nâng dậy phu quân say như chết, đem ly rượu còn lại

cho hắn uống. Rồi nàng tự ăn hồng tảo và hoa sinh, tự mình tháo xuồng mũ phượng, thoát hạ y phục tân nương tử. (hồng tảo, hoa sinh= táo đỏ, đậu phộng)

Sờ lên khuôn mặt của phu quân, Liễu Song có một loại hạnh phúc không chân thật. Nàng thật sự được gả cho Ngũ đại ca hay sao? Khi nàng còn là tiểu nha đầu thì nàng chỉ biết Ngũ đại ca sẽ là phu quân của nàng, cả đời này nàng cũng chỉ biết phu quân của mình là Ngũ đại ca, cũng bởi vì vậy mà nàng chờ đợi. Khi thành thân nàng vẫn luôn suy nghĩ như vậy. Nhưng trong một đêm thấp thỏm chờ đợi thì phu quân của nàng ngay cả rượu giao bôi cũng chưa uống cùng nàng. Khẩn trương chờ đợi trong đêm động phòng hoa chúc rơi vào hư không.

Mẫu thân nói rằng đêm nay phu quân của nàng sẽ làm cho nàng từ khuê nữ trở thành nữ nhân chân chính, sẽ làm cho nàng trong đau đớn cảm nhận được cái hạnh phúc mà chỉ nữ nhân mới có thể linh hôi. Đây là chuyện mà một người nữ nhân khi thành thân đều phải trải qua. Tuy rằng nàng sợ hãi nhưng cũng rất mong chờ, mong chờ hôm nay Ngũ đại ca sẽ làm cho nàng trở thành nữ nhân chân chính. Chẳng qua đêm nay phu quân của nàng lại say khuốt. Nghĩ đến thân phận của Ngũ đại ca, Liễu Song lại vì mất mát của bản thân mà cảm thấy thiện thùng, Ngũ đại ca có lẽ là cao hứng, cao hứng vì có thể lấy được nàng làm phu nhân. (=.=)

Vắt khăn lau mặt và tay chân cho Ngũ Tử Ngang, Liễu Song lại cõi sức thoát hạ lẽ phục tân lang của Ngũ Tử Ngang. Ngồi bên giường thận thùng nhìn Ngũ Tử Ngang một hồi lâu, lúc này nàng mới xuống giường thổi tắt ngọn nến, mặt đỏ tim đập gia tốc nằm xuống bên cạnh Ngũ Tử Ngang, kéo qua chiếc chăn đỏ thẫm, thấp thỏm đợi đến đêm mai.

Sau khi hô hấp của Liễu Song trở nên vững vàng thì bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa, vừa mới ngủ được một chút thì Liễu Song thức tỉnh, “Là ai?”

“Vương phi nương nương, có người từ Lương Châu đến phủ muôn gấp Vương gia, bảo rằng có chuyện gấp phải bẩm тầu.”

“Ngũ gia say rượu. Không thể đợi đến mai hay sao?” Liễu Song dò dẫm đứng dậy.

“Bảo rằng chuyện rất gấp, không thể kéo dài.”

Liễu Song bất đắc dĩ lay Ngũ Tử Ngang dậy, “Gia, ngài tĩnh đi.”

“Ngô...” Ngũ Tử Ngang mơ mơ màng màng.

“Gia, có người từ Lương Châu đến, bảo rằng muốn gặp ngài, nói là có chuyện rất gấp.” Liễu Song xuống giường thấp nến.

Người ngoài phòng nhân lúc này còn nói, “Vương gia, người từ Lương Châu đến đây bảo là chuyện rất gấp phải bẩm báo với Vương gia.”

“Bốn vương biết rồi, để bốn vương đi. Ngày thành thân mà cũng không cho ta được yên tĩnh.” Vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang không vui bước xuống giường, tiếp nhận chiếc khăn của Liễu Song đưa qua rồi lau mặt. Tuy là ngủ được một chút nhưng trên người của hắn vẫn nồng nặc mùi rượu.

Sau khi mặc xiêm y xong, Ngũ Tử Ngang áy náy nói, “Song nhi, tối nay ta ủy khuất ngươi. Người đừng chờ ta, cứ ngủ trước. Nếu không có chuyện quan trọng thì ta đi một chút sẽ quay về.” Trong lời nói mang theo ái muội và ám chỉ khiến Liễu Song đỏ mặt.

Liễu Song nhẹ thùng gật đầu, “Hảo.”

Ngũ Tử Ngang đi ra ngoài, Liễu Song một lần nữa quay lại trên giường nhưng không thể ngủ. Tuy đã là ngày thứ hai, nhưng Ngũ đại ca quay về sẽ.... Nghĩ đến đây, nhịp tim của Liễu Song lại đập kịch liệt. Lập tức trở nên bất an, làm thế nào cũng không có cảm giác buồn ngủ. Ra khỏi phòng, một vị người hầu có khuôn mặt xa lạ nhỏ giọng nói với Ngũ Tử Ngang, “Vương gia, người ở Lương Châu có việc gấp muốn bẩm báo.”

“Người nọ hiện tại ở đâu?”

“Đang chờ ở thư phòng.”

“Để bốn vương đến đó.”

Vị người hầu kia nhìn thoáng qua, Ngũ Tử Ngang nhanh chóng ly khai Độc Tâm Cư.

Khi Ngũ Tử Ngang rời đi không bao lâu thì có một ống trúc đâm thủng cửa sổ, âm thanh cực nhẹ không gây chú ý cho Liễu Song, trong lúc nàng đang khẩn trương chờ đợi thì có một làn khói nhẹ chậm rãi bay vào phòng. Mí mắt của Liễu Song càng lúc càng trầm, cuối cùng khép lại. Ngủ không biết bao lâu, Liễu Song chỉ cảm thấy thật nóng, trong mơ hồ nàng đá văng chiếc chăn trên người xuống giường. Sau đó nghe thấy tiếng mở cửa, tựa hồ có người đi vào.

“Ngũ đại ca?” Liễu Song muốn đứng dậy nhưng thân thể không hề có một chút khí lực, nàng cũng cảm thấy hơi chóng mặt.

Có người dò dẫm đến bên giường, nàng lại gọi một tiếng, “Ngũ đại ca?”

“Song nhi...” Người đến cất tiếng khàn khàn, mùi rượu nồng nặc làm cho Liễu Song càng mê man, nàng chỉ cảm thấy trên người rất nóng.

“Ngũ đại ca?” Đã nhận ra ý đồ của người đến, nhịp tim của Liễu Song tựa hồ muốn nhảy ra.

“Song nhi....” Người nọ lại kêu một tiếng, cúi đầu xuống. Hắn hôn lên mặt Liễu Song, rồi dưới sự giúp đỡ của Liễu Song mà hôn lên môi nàng.

Tiếng tơ lụa xé nát, tân lang đến muộn đang mò mẫm y phục của tân nương tử, không biết khi nào thì đã chiếm lấy tân nương tử mà hắn yêu thương từ lâu. Còn tân nương tử trong sự đau đớn cảm nhận được cái gọi là hạnh phúc mà mẫu thân đã nói, giọt máu xứ nữ ngay trên tấm vải trắng được lót dưới thân, nàng từ hoàng hoa khuê nữ trở thành nữ nhân chân chính.

Đến khi Liễu Song tỉnh lại, vốn phải dậy muộn hơn so với nàng nhưng Ngũ Tử Ngang đã mặc chỉnh tề chờ nàng. Liễu Song lập tức ngồi dậy nhưng thân mình không khỏe lại ngã xuống. Ngũ Tử Ngang giữ lại thân mình đang muộn ngồi dậy một lần nữa của nàng, nói một cách ôn nhu, “Đêm qua khiến ngươi mệt mỏi, ngươi nằm nghỉ đi.”

“Ngũ, Gia, thực có lỗi, thiếp...” Trở thành nữ nhân của Ngũ đại ca, tâm tính của Liễu Song biến hóa rất lớn. Chỉ nhìn như vậy mà nàng đã đỏ mặt đậm đà.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn nhu, “Tại sao đã thành thân rồi mà còn xa lạ như vậy? Cứ gọi Ngũ đại ca đi, kêu gia ta nghe không được tự nhiên.”

“Không được, Gia là chủ nhân Vương phủ, thiếp không thể vượt quá quy củ.” Liễu Song vẫn muốn đứng dậy nhưng bị Ngũ Tử Ngang giữ lại, vẻ mặt hơi nghiêm túc, “Ta là Vương gia, chuyện trong phủ do ta định đoạt. Mặc kệ phụ mẫu của ngươi nói cái gì với ngươi, ngươi gả cho ta thì phải nghe lời ta.”

Liễu Song bị hoảng sợ, gật đầu theo bản năng.

Lúc này Ngũ Tử Ngang mới mỉm cười, “Trong phủ không có quy củ. Nếu là không có người ngoài thì ngươi cứ gọi ta là Ngũ đại ca. Người là Vương phi, chuyện trong phủ do ngươi quyết định. Chỗ nào không biết thì cứ hỏi Ngũ Huyền. Duy nhất phải để tâm chính là cô nãi nãi, ngày thường ba huynh đệ chúng ta không ở trong phủ, ngươi nên ở cùng lão nhân gia nhiều một chút.”

“Ngũ đại ca cứ yên tâm, thiếp đã hiểu.”

Ngũ Tử Ngang đắp chăn cho Liễu Song, “Cô nãi nãi phái người truyền lời bảo rằng hôm nay ngươi không cần kính trà. Cứ nghỉ ngơi đi.”

Liễu Song lại đỏ mặt, thấy thái độ của phu quân kiên quyết, nàng cúi đầu đáp ứng. Ngũ Tử Ngang đứng dậy, “Lương Châu còn có một chút việc, ta để cho Quyên Tử tiến vào, có việc gì thì ngươi cứ phân phó cho người bên ngoài đi làm.”

Liễu Song lập tức nói, “Ngũ đại ca đi nhanh đi, thiếp không sao.”

Ngũ Tử Ngang gọi tiểu nha đầu Quyên Tử của Liễu Song, dặn dò nàng chăm sóc Vương phi, sau đó mới vội vàng ly khai. Quyên tử tiến vào, chuyện đầu tiên nàng làm chính là chúc mừng tiểu thư, sau đó mới lấy ra chiếc khăn có máu xử nữ của tiểu thư giao cho ma ma đang chờ bên ngoài —đây là đổi lấy sự trong sạch của Liễu Song, sau này nàng có địa vị chính thức trong Vương phủ.

.....

Ở thư phòng nghị sự với ba người đến từ Lương Châu, cửa thư phòng bị đẩy ra, tiếng nói chuyện im lặng, mọi người kinh ngạc nhìn người vừa đến. Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang chỉ trong nháy mắt liền trầm xuống, hàn liếc mắt nhìn ba người, ba người nọ lập tức đứng dậy rời đi. Trong thư phòng nhất thời chỉ còn lại Ngũ Tử Ngang và người mới đến.

“Ngũ Hiến, không cho bất luận kẻ nào đến thư phòng. Người cũng lui ra.”

“Dạ.”

Người đến có đôi mắt đỏ ngầu, mái tóc hỗn độn, y phục nhiều nếp nhăn, trên người còn mang theo mùi thối của hương rượu. Hắn đóng cửa lại rồi tiến lên vài bước, sau đó quỳ mạnh xuống đất. Hắn không nói cái gì mà chỉ dập đầu. Ngũ Tử Ngang đi đến trước mặt hắn, một tay kéo hắn đứng dậy, tay còn lại tát xuống một bạt tai thật mạnh. Người trúng một bạt tai chỉ khóc, nhưng không nói một câu.

Ngũ Tử Ngang lại cho hắn một quyền rồi vứt hắn xuống đất, “Nếu người không phải thân huynh đệ của ta thì ta không làm thịt người cũng không được!”

Người bị đánh không phải ai khác mà chính là Ngũ Tử Anh. Hắn vừa khóc vừa quỳ xuống dập đầu. Ngũ Tử Ngang thở hổn hển một hơi thật dài rồi lạnh lùng nói, “Ngươi đang làm cái gì? Làm cho ta giết ngươi để người khác nói ta là đại ca mà không bằng cầm thú, ngay cả xá đệ của mình mà cũng có thể xuống tay.”

“Đại ca!” Ngũ Tử Anh khàn giọng gọi, đau khổ đến mức khóc thành tiếng.

Ngũ Tử Ngang cũng thông khổ xoay người, hai bàn tay nắm chặt sau lưng, “Từ khi nào ngươi.... có ý đối với nàng?”

Ngũ Tử Anh chỉ khóc mà dập đầu.

“Ha ha, hiện tại nói những lời này thì có ích gì?” Tự cười giễu, Ngũ Tử Ngang xoay người, “Đứng lên đi.”

“Không, ta là tội nhân, ta đáng chết. Đại ca, ngươi giết ta đi, ta không phải người!” Trên trán của Ngũ Tử Anh đã rướm máu.

Ngũ Tử Ngang nắm hắn dậy rồi lôi hắn ném xuống ghế, “Ngươi thành tâm chết như vậy là muốn cho người khác chế giễu hay là muốn làm cho cô nãi nãi lo lắng?”

Ngũ Tử Anh vẫn đang khóc, cúi đầu không nói lời nào.

Ngũ Tử Ngang thấy thế thì quát lớn, “Ngẩng đầu lên!” Ngũ Tử Anh lập tức ngẩng đầu lên.

“Lau nước mắt! Người không phải đàn bà!”

Ngũ Tử Anh có sức lau khô nước mắt.

Thịnh nộ mà nhìn nhị đệ, Ngũ Tử Ngang nói, “Chuyện này trời biết đất biết ngươi biết ta biết. Ta sẽ nói với người ngoài tối hôm qua ngươi uống say rượu, suýt nữa cưỡng bức nha hoàn trong phủ.”

“Đại ca, ta....”

“Câm miệng!”

Ngũ Tử Anh không dám nói nữa, ngày thường hắn đã kính sợ đại ca, huống chi là khi đại ca thịnh nộ, hơn nữa hắn còn làm chuyện mà thiên lý khó dung.

“Nhớ kỹ! Chuyện này không được phép nói với bất luận kẻ nào. Nha hoàn kia thiếu chút nữa bị ngươi cưỡng bức đã bị ta đưa ra khỏi phủ không biết tung tích. Hiểu chưa?”

Ngũ Tử Anh gật đầu, thật sự hắn còn làm chuyện vô liêm sỉ hơn như vậy.

Ngũ Tử Ngang cắn răng, qua một lúc lâu, hắn nói không cam lòng, “Ngươi là đệ đệ của ta, cho dù có phạm lỗi lầm lớn thế nào thì cũng là đệ đệ của ta, ta không thể bỏ mặc ngươi, càng không thể vì một nữ nhân mà giết ngươi, cho dù nữ nhân này... là đại táu vừa vào phủ của ngươi.”

Ngũ Tử Anh nâng tay tự cho mình một cái tát thật mạnh.

“Cho dù ngươi có đánh chết mình thì cũng vô ích!”

Ngũ Tử Anh buông tay, luống cuống nhìn đại ca.

Ngũ Tử Ngang lạnh mặt nói, “Ngươi thích Liễu Song nhiều bao nhiêu?”

Ngũ Tử Anh chấn động, không đáp.

“Ngươi còn thích người khác?”

Ngũ Tử Anh khẽ cắn môi, “Ta chỉ thích nàng. Một mình nàng.”

“Nếu thích nàng thì vì sao không nói?”

Ngũ Tử Anh cúi đầu, một lúc sau hắn mới mở miệng, “Ta không xứng. Nàng thích đại ca, đại ca cũng...”

“Ta không thích Liễu Song.” Ngũ Tử Ngang cắt ngang lời Ngũ Tử Anh, đổi phương ngạc nhiên ngẩng đầu.

Ngũ Tử Ngang thở hắt một hơi, khàn khàn nói, “Liễu Song là hôn sự mà phụ mẫu đã đính ước cho ta. Nhưng ta chỉ xem nàng là muội muội. Cô nai nái lớn tuổi, Ngũ gia cũng nên có hậu nhân kế thừa, Liễu Song lại vì ta chờ đợi nhiều năm như vậy, ta lại không yêu thương nữ tử nào khác, cho nên mới đồng ý hôn sự này. Nếu ngươi sớm nói với ta thì ta sẽ không thành thân với Liễu Song. Ta sẽ thỉnh Hoàng Thượng ban Liễu Song cho ngươi.”

Ngũ Tử Anh ngốc lăng, không thể nói nên lời.

Ngũ Tử Ngang đi đến trước mặt Ngũ Tử Anh, lấy khăn lau đi nước mắt và vết máu trên mặt của hắn, cúi đầu nói, “Tử Anh, ngươi là đệ đệ của ta, ta tình nguyện vứt bỏ nàng nhưng không thể không cần ngươi. Ngươi thích nàng đã nhiều năm như thế, ngươi hãy tiếp tục thích nàng.”

“Đại ca?” Ngũ Tử Anh mờ mịt, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng bị đại ca đánh chết.

“Đại ca hiện tại không thể thối Liễu Song, cho nên chỉ có thể trước tiên ủy khuất người và Liễu Song.”

Ngũ Tử Anh nghe không hiểu. Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói với hắn. Ngũ Tử Anh càng nghe thì hô hấp càng nhanh, ánh mắt càng bối rối.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 36

Khi Tân Ca đến Thiên Ngự Sơn là lúc chỉ cách giờ lành của xuân té đúng một canh giờ. Sau khi ở trên xe tắm rửa nghỉ ngơi một chút thì Tân Ca trực tiếp lên núi. May mắn hắn đã nghỉ ngơi ba ngày, bằng không hắn căn bản không thể lên núi. Ôn Quế cẩn thận nhìn Hoàng Thượng, sợ thể lực của Hoàng Thượng chống đỡ hết nỗi mà xảy ra bất trắc. Trời tờ mờ sáng nhưng vào tháng hai thì Thiên Ngự Sơn vẫn rét lạnh như trước, tuy nhiên Tân Ca lại chảy mồ hôi ròng ròng, hơi thở cũng có một chút bất ổn. Ôn Quế càng không ngừng oán thầm Ngũ Tử Ngang: Rõ ràng biết Hoàng Thượng phải đi té xuân mà còn làm ra cái chuyện đó với Hoàng Thượng, Vương gia thật sự hơi quá đáng. Ôn Quế không phải không nhận ra giữa Hoàng Thượng và Vương gia đã xảy ra chuyện gì. Hắn vừa cao hứng vì Hoàng Thượng mà cũng vừa đau lòng rất nhiều. Vương gia thành thân mà còn làm chuyện như thế với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng làm sao có thể chịu nổi.

Trộm ngắm vẻ mặt bình tĩnh của Hoàng Thượng vài lần, Ôn Quế có một chút không hiểu, không hiểu vì sao Hoàng Thượng có thể chấp nhận Vương gia thành thân; Không hiểu vì sao Hoàng Thượng nguyện ý trước ngày thành thân của Vương gia mà lại có quan hệ xác thịt với Vương gia; Không hiểu rốt cục chuyện giữa Hoàng Thượng và Vương gia là thế nào. Bất quá không hiểu thì vẫn không hiểu, Ôn Quế tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều, lại càng không lăm miệng. Hắn là nô tài của Hoàng Thượng, tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng mới là bốn phận của hắn. Nghĩ đến đây, Ôn Quế quay đầu bất mãn nhìn Khổng Tắc Huy, Khổng Tắc Huy không nhanh không chậm đi theo sau lưng Hoàng Thượng, hắn biểu hiện phi thường bình tĩnh đối với sự bất mãn của Ôn Quế. Không biết là thật sự không nhìn thấy hay căn bản là không bận tâm.

Ôn Quế oán thầm cũng không phải không có đạo lý. Mặc dù nằm trên giường ba ngày nhưng giữa hai chân vẫn không khỏe khiến Tân Ca đi đến một nữa thì có một chút không thể chịu được. Ôn Quế nhỏ giọng nói, “Hoàng Thượng, để cho nô tài dìu ngài đi.”

“Trầm không yếu đuối như vậy.”

Bảo trì phong thái của một bậc đế vương, cước bộ của Tân Ca vẫn trầm ổn hướng lên đỉnh núi. Chỉ khi Ngũ Tử Ngang ở trước mặt hắn thì hắn mới có thể hiển lộ một chút yếu đuối, cũng chỉ là một chút. Sự tình của hắn và Ngũ Tử Ngang tựa hồ giống như Thiên Ngự Sơn nhìn không thấy đỉnh, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình. Đau lòng nhìn Hoàng Thượng nhẫn nại, Ôn Quê đột nhiên rất nhớ Vương gia.

Khi một tia nắng mặt trời từ trong bóng đêm lộ ra thì Tân Ca đã đứng trên đỉnh núi. Ánh dương quang càng lúc càng chói lọi, cuối cùng, khi những tia nắng vàng rực ám áp hoàn toàn chiếu rọi xuống người hắn cùng với long bào màu kim sắc thì quần thần nhịn không được mà quỳ xuống hô to, “Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế——”

Nhin xuống non sông xinh đẹp dưới chân, trong lòng của Tân Ca thầm nói: Chỉ mong có một ngày hắn có thể cùng Tử Ngang đứng ở nơi này nhìn xuống giang sơn của bọn họ.

.....

Hướng lên trời cầu nguyện năm nay mưa thuận gió hòa, Tân Ca hy vọng phía sau có một đôi mắt hắn rất quyến luyến đang nhìn hắn. Tay chân đã trở nên phi thường lạnh lẽo trong những làn gió sớm mai, Tân Ca càng thêm nhớ nhung đôi tay ấm áp kia. Cuối cùng hoàn thành tất cả nghi lễ rườm rà, Tân Ca dưới ánh nhìn chăm chú khẩn trương của Ôn Quê mà chậm rãi đi xuống té đàn. Té xuân phải liên tục bảy ngày, sau đó hắn ở huyện Thiên Ngự nhận những lời chúc phúc của dân chúng, chứng tỏ cùng bá tánh hưởng phúc, đến tận lúc đó thì xuân té mới xem như chấm dứt, Tân Ca có thể khởi hành hồi kinh.

Từ đỉnh núi hạ sơn đã quá giờ mùi, cả ngày chưa có một giọt nước nào vào miệng, đến khi lên xe ngựa thì mới uống một ngụm nước đầu tiên của ngày hôm nay. Khi hiến tế đế vương không chỉ đích thân lên núi mà càng không được ăn uống bất cứ thứ gì. Nếu là năm rồi thì Tân Ca sẽ không mệt như vậy. Uống xong chén nước, ăn mấy miếng điểm tâm, Tân Ca liền hạ chỉ không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Đến biệt viện hoàng thất ở huyện Thiên Ngự còn khoảng hai canh giờ lộ trình, Tân Ca mệt mỏi nằm ngủ bên

trong. Hôm nay là ngày thứ hai, còn năm ngày nữa thì hắn không cần tiếp tục lên núi.

Đoàn nhân mã hoàng thất chậm rãi hướng đến huyện Thiên Ngự, đến khi chạng vạng thì ngự liễn tiến vào biệt viện. Từ trên xe bước xuống, trên mặt của Tân Ca không hề nhìn thấy thần sắc mệt mỏi. Đợi Hoàng Thượng vào tầm cung, Ôn Quế lập tức phái người truyền văn thiện. Cho tất cả nô tài thối lui, Tân Ca kiềm nén thân thể không khỏe để tự thoa được cho mình. Sau khi hắn và Ngũ Tử Ngang thân mật, hắn để cho Ôn Quế đi ra ngoài cung hỏi thăm nên dùng thuốc gì sau khi xong chuyện, nên chú ý cái gì. Ôn Quế không khiến hắn thất vọng, mang đến loại được rất hiệu quả, mỗi ngày dùng được thoa vào cũng giúp hắn bớt thống khổ. Bất quá Tân Ca tuyệt đối không ngờ hắn và Ngũ Tử Ngang lại có thể làm chuyện như vậy trong tình cảnh cả hai đều thanh tịnh.

Nằm trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi, Tân Ca chờ một lúc sau để dùng bữa cùng bọn quan viên. Hạ thân được thoa được dần dần trở nên thư thái hơn rất nhiều, lên núi hai ngày, nơi vốn đã bót sưng lại trở nên đau nhức, đêm đó làm quá mức. Trước mắt lại xuất hiện hình ảnh dâm loạn đêm hôm đó, khóc miệng của Tân Ca hơi nhéch lên, nhưng ngay lập tức hắn lại lạnh mặt. Tử Ngang và nữ nhân kia trong đêm động phòng hoa chúc không biết sẽ có bao nhiêu kiều diễm, có phải cũng như đêm hôm đó hay không? Nghĩ đến đây thì trong lòng của Tân Ca lại nhộn nhạo một trận. Là đế vương, lý trí của hắn buộc hắn phải bình tĩnh. Nhưng là Tân Ca, lý trí của hắn không có cách nào giữ vững bình tĩnh. Nam nữ khác nhau, sau khi nếm mùi vị nữ nhân, không biết tâm tư của Tử Ngang đối với hắn có thay đổi hay không?

Gỡ xuống chuỗi tràng hạt trên cổ tay, Tân Ca cẩn thận sờ lên từng viên đá, làm cho chính mình bình tĩnh. Nếu cuối cùng Tử Ngang yêu nữ nhân kia....một mũi kim đâm thật sâu vào tâm can của Tân Ca. Qua một lúc lâu, bên ngoài truyền đến ngũ thanh của Ôn Quế, “Hoàng Thượng, có thể dùng bữa.”

Tân Ca đeo chuỗi tràng hạt lên tay, thần sắc bình thản đứng dậy, “Thay y phục.” Ôn Quế cúi đầu bước đến, hắn ngầm trộm Hoàng Thượng một cái rồi vội vàng lấy y phục thay cho Hoàng Thượng.

“Nữ nhân kia xinh đẹp hay không?”

Đang thắt đai lưng cho Hoàng Thượng, Ôn Quέ hoảng hồn, rất nhanh liền phản ứng lại, hắn cẩn thận nói, “Lúc trước nô tài đi Liễu phủ tuyên chỉ cho Hoàng Thượng thì có gặp qua. Bộ dáng coi như cũng được, bất quá nô tài cảm thấy nàng là trèo cao Vương gia.”

Tần Ca xoay người để cho Ôn Quέ điều chỉnh y bào.

“Không có gì ngoài thân phận là tiểu thư Liễu gia, nàng bất quá chỉ là một nữ tử bình thường. Cho dù có tư sắc thì thời gian lâu dài cũng làm cho người ta nhảm chán, huống hồ Vương gia không phải người háo sắc. Vương gia chưa bao giờ ở trước mặt nô tài nhắc đến Liễu gia tiểu thư, sau khi hồi kinh cũng rất ít khi đến thăm Liễu gia tiểu thư, có thể thấy được Vương gia cũng không thích nàng, chỉ là vướng bận hôn sự đã đính ước với nàng mà thôi.”

Tần Ca nâng tay để cho Ôn Quέ điều chỉnh y mệ cho hắn, “Cho dù tư sắc bình thường thì nàng cũng là nữ tử.”

Ôn Quέ vội vàng nói, “Nữ tử thì sao? Nữ tử cho dù có đẹp có hiền thực thì cũng phải lọt vào mắt của Vương gia mới được. Nô tài ngu dốt nhưng nô tài cũng nhìn ra được người mà Vương gia để ý là ai.”

Ôn Quέ không nói thǎng, bất quá kẻ ngốc đều nghe ra ý tứ trong lời của hắn. Hắn lại tiếp tục rèn sắt khi còn nóng, “Vương gia trung thành và tận tâm với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ưu phiền thì đương nhiên Vương gia cũng ưu phiền, chắc hắn có một số việc Vương gia đã tính toán trong lòng, chẳng qua không tiện nói cùng Hoàng Thượng.” Lời này Ôn Quέ nói ra hơi chộp dạ một chút, hắn bất quá là đem những gì mà Khổng Tắc Huy nói với hắn để Hoàng Thượng giải sâu, hy vọng Khổng thống lĩnh không lừa hắn, nếu lừa hắn thì hắn sẽ cáo trạng Khổng Tắc Huy ngay trước mặt Hoàng Thượng!

“Trẫm...”

Đứng trước gương, Tần Ca không nói ra hết lời. Nếu luận về dung mạo thì hắn không hề kém hơn Liễu Song, chẳng qua hắn không giống nàng ở điểm hắn là nam nhi. Hắn sẽ nhẹ, nhẹ không thèm nghĩ đến Tử Ngang và nữ nhân kia ở trên giường mưa như thế nào.

“Bãi giá.”

“Bãi giá Yên Vân Các—”

Đi ra tắm cung, Tân Ca vứt bỏ hình ảnh không thể chịu nổi ra khỏi đầu, Tử Ngang ném tư vị nữ nhân... Hay là trước kia Tử Ngang đã ném qua tư vị của nữ nhân? Nghĩ đến động tác thành thực của Ngũ Tử Ngang đêm hôm đó, trong lòng của Tân Ca lại nổi lên cơn thịnh nộ. Chẳng lẽ Tử Ngang không chỉ ném qua tư vị của nữ nhân mà cả nam nhân cũng đã thử?

.....

Vẫn không biết chính mình bị người phuơng xa đang nghĩ oan, Ngũ Tử Ngang sau ngày thành thân thứ ba đã xuất hiện đúng giờ bên trong Kỳ Lân Các cùng với những vị Nội Các đại thần. Tùng cùng hắn kết giao ở thành Lương Châu, Tiếu Thọ nhân giờ nghỉ giữa ngọ, nhịn không được mà nói, “Vương gia, ngài vừa thành thân, Hoàng Thượng lại không ở kinh thành, ngài không cần phải vội vàng tiến cung như vậy. Chẳng phải Hoàng Thượng đã cho phép ngài nghỉ năm ngày rồi hay sao?”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười cảm kích với Tiếu Thọ, “Hoàng Thượng không ở đây, ta càng không thể lười biếng.” Nói xong, hắn lướt mắt hơi có thâm ý nhìn vào các vị đại thần đang trò chuyện ở cách đó không xa. Tiếu Thọ nhìn sang, cảm thấy hiểu rõ. Việc Lương Vương đi vào Nội các đã khiến triều đình chấn động không ít, nhiều quan viên nói bóng nói gió phản đối, cũng không thiếu người dâng tấu chưƠng cho Hoàng Thượng. Mà các vị Nội các đại thần đối với việc này lại ôn hòa, đa phần là xem chừng như thế nào. May mà Thái sư Lâm Giáp phản đối nhưng cũng không kết bè kết phái, bằng không Ngũ Tử Ngang ở trong triều càng thêm gian nan.

Trong đám quan văn ngoại trừ Liễu Nhiễm thì người duy nhất thân cận với Ngũ Tử Ngang chính là Tiếu Thọ. Hắn nói nhỏ, “Vương gia một lòng vì Hoàng Thượng phân ưu, nạn tuyết năm trước Vương gia vì Hoàng Thượng và triều đình mà tận tâm tận lực, hạ quan nhìn thấy trong mắt, cũng ghi tạc trong lòng. Trong việc triều chính, nếu có chuyện gì Vương gia cần hạ quan thì cứ mở miệng.” Ngũ Tử Ngang nghe xong thì rất cảm động, hắn thở hắt ra một hơi rồi mỉm cười với Tiếu Thọ. Mặc kệ Tiếu Thọ có mục đích gì thì

ít nhất hắn đã thành công mượn sức một vị quan văn, một vị quan văn có địa vị khá cao.

Ngũ Tử Ngang từ nhỏ đã ở bên cạnh Tần Ca, tuy rằng hắn rời kinh ba năm, cũng chưa bao giờ chính thức tiến vào triều chính. Bất quá chuyện trong Nội các cũng không thể làm khó được hắn. Hơn nữa có Tiếu Thọ ở bên cạnh hỗ trợ, Ngũ Tử Ngang cũng sẽ không bối rối tay chân. Hắn hiện tại chỉ có thể nghe nhiều học nhiều, trừ phi có người hỏi ý kiến hắn, nếu không hắn vẫn cứ ít nói là tốt nhất. Chẳng qua khi có người hỏi ý kiến hắn thì hắn cũng không thể quá khoe mẽ, hắn bất quá chỉ là một vị đại thần mới tiến vào Nội các.

Nội các đại thần mặc dù có chức phẩm của chính mình nhưng bọn họ trực tiếp phụng sự Hoàng Thượng. Mỗi ngày các nơi dâng lên đều sẽ được trình đến Nội các, rồi các vị Nội các đại thần sẽ đem những tấu chương cần Hoàng Thượng tự mình phê duyệt, hoặc tấu chương trọng yếu trình cho Hoàng Thượng. Đồng thời bọn họ sẽ đưa ra ý kiến của mình để Hoàng Thượng tham khảo. Mặt khác, Nội các đại thần không chỉ chi phối những chuyện đại sự mà còn có thể chi phối những việc vặt trong triều. Từ chính vụ của Hoàng Thượng, đến việc ăn uống của dân chúng, bọn họ đều quản tất cả.

Tháng ba hàng năm là thời điểm quan viên khắp nơi vào kinh báo cáo công tác, cũng là thời điểm Nội các đại thần bận rộn nhất. Nội các đại thần tiến hành thẩm tra các quan viên mới bẩm tấu Hoàng Thượng. Chỉ có Bố Chính Sứ các tỉnh mới trực tiếp báo cáo công tác với Hoàng Thượng, bởi vậy theo nhiều phương diện mà nói thì Nội các đại thần rất có uy quyền. Mà sở dĩ Nội các thiết lập nhiều vị đại thần cũng là vì phòng ngừa một người kiêu ngạo, nhiễu loạn triều cung. Nhưng như vậy sẽ luôn luôn xuất hiện tranh chấp phe phái, bè đảng hỗn loạn. Vì phòng ngừa tình huống như vậy phát sinh nên triều đình lại có Đô Sát Viện giám sát công tác của bá quan, ngoài ra còn âm thầm thiết lập Diêm La Điện và vài ám bộ để giám sát ngôn hành của Nội các đại thần và bá quan. Mà các vị hoàng đế trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra sẽ không cho phép Nội các đại thần nắm binh quyền trong tay để phòng ngừa hậu hoạn.

Đây cũng là lý do vì sao Ngũ Tử Ngang bị rất nhiều đại thần phản đối. Ngũ Tử Ngang không chỉ là Vương gia khác họ, thời thời khắc khắc uy

hiếp ngôi vị của Hoàng Thượng. Hắn còn chấp chưởng quân cận vệ và nội đình thị vệ của Hoàng Thượng. Sau khi Diêm La Điện bị giải tán, mức độ mà Đô Sát Viện giám sát bá quan vốn không bằng dĩ vãng, nay có một Vương gia khác họ lại cầm binh quyền trong tay tiến vào Nội các, đây không phải chứng tỏ tương lai sẽ có hiểm họa hay sao? Hoàng Thượng ưu ái Lương Vương khiến người ta đỏ mắt, càng làm cho lòng người đó kỵ. Ngoại trừ hai điểm này, sự uy hiếp của Lương Vương đối với Hoàng Thượng càng khiến nhiều người lo lắng. Tuy rằng tất niên Ngũ Tử Ngang từng đến bái niêm tặng lễ vật đến từng phủ đệ, cũng có không ít người gió chiều nào theo hướng này tiến đến Lương Vương phủ nhiều lần, nhưng trong triều vẫn tràn ngập không khí phản đối.

Ngũ Tử Ngang không phải ngốc tử, sao lại không có cảm giác, nhất là sáng nay gặp phải Thái sư Lâm Giáp, sắc mặt của đối phương u ám, phẩy y mê bỏ đi, loại cảm giác bị bài xích này lại càng sâu. Lâm Giáp có địa vị hiển hách trong triều, rất nhiều quan văn là đệ tử của hắn. Mặc dù hắn không có quan hệ cá nhân sâu sắc với các đại thần trong triều, nhưng mặc kệ là xuất phát từ sự tôn kính đối với hắn hay là xuất phát từ thân phận của hắn, thì việc Lâm Giáp phản đối rõ ràng như vậy làm cho địa vị của Ngũ Tử Ngang ở trong triều thật sự bị ảnh hưởng. Ngại Hoàng Thượng nên Lâm Giáp sẽ không nói năng lỗ mang với Ngũ Tử Ngang, bất quá thái độ tuyệt đối không thể xưng là thân mật. Hắn chính là một lão nhân quật cường như thế, ngay cả Tần Ca cũng không có biện pháp đối với hắn, huống chi là Ngũ Tử Ngang.

Bất quá tục ngữ có câu Vung tay không đánh kẻ đang cười. Sau khi cùng Tiếu Thợ tán gẫu, Ngũ Tử Ngang chủ động mặt dày đi đến bên phía Lâm Giáp. Kết quả đương nhiên không cần phải nói, không thiếu được một chút giáo huấn. Ngũ Tử Ngang chỉ mỉm cười, mặc cho Lâm Giáp ở trước mặt mọi người mà giảng cho hắn đạo quân thần. Ngũ Tử Ngang không phải không căm tức, nếu hắn là một cái đại gian thần thì hắn tuyệt đối sẽ nghĩ cách giết chết Lâm Giáp. Nhưng trong triều đình từ trên xuống dưới ngoại trừ hắn thì e rằng chỉ có vị lão Thái sư này là một lòng trung thành và tận tâm với Hoàng Thượng, mà hắn đối với Hoàng Thượng còn có một phần tư tâm không thể cho người ta biết rõ. Vì vậy mang cứ mang, nói cứ nói, để cho Thái sư bớt giận thì Tần Ca mới không khó xử.

Buổi giáo huấn này ước chừng mất một ngày. Cũng chính là một ngày này cả triều văn võ mới kiến thức được sự ôn hòa và rộng lượng của Lương Vương Ngũ Tử Ngang. Cuối cùng hai vị đại tướng Quân Chu Khang Viêm cùng Trang Khiếu ra mặt khuyên bảo thì Lâm Giáp mới chịu buông tha cho Ngũ Tử Ngang. Bị giáo huấn xám mà xám mặt, Ngũ Tử Ngang cười khổ đi vào Kỳ Lân Các tiếp tục làm đệ tử Nội Các. Tân Ca không ở kinh thành, Ngũ Tử Ngang phải đổi mặt một mình với hết thảy những chuyện này, cũng may ở trong mắt mọi người hắn là kẻ có tính tình ôn hòa, không ra vẻ Vương gia, bất mãn thì bất mãn nhưng cũng không có ai giống Lâm Giáp khiết cho hắn sượng mặt như vậy.

Ngày đầu tiên chính thức tham dự triều chính, trong lòng của Ngũ Tử Ngang có đủ loại tư vị. Ủy khuất tất nhiên là có, bất quá hắn là một đại nam nhân, chỉ có một chút ủy khuất như vậy mà chịu không nổi thì đừng nói ba năm sau sẽ trở thành một quyền thần dưới một người trên vạn người. Chẳng qua hắn rất nhớ Tân Ca. Sau đêm hôm đó cùng với Tân Ca thì hắn không có gặp lại Tân Ca, không phải không muốn gặp, mà là không thể gặp.

Tân Ca cũng không thật không ngờ khi hắn không ở kinh thành thì Ngũ Tử Ngang lại lâm vào tình cảnh như vậy, nhưng đây là thời kỳ mà Ngũ Tử Ngang phải trải qua. Hắn tin Ngũ Tử Ngang có thể tự mình xử lý tốt. Hắn không chỉ muốn Ngũ Tử Ngang trở thành quyền thần mà còn muốn làm cho Ngũ Tử Ngang trở thành người mà không ai có thể lay động. Cho dù hắn có chết thì Ngũ Tử Ngang cũng có thể làm quyền thần chân chính hô phong hoán vũ ở trong triều. Vì vậy hắn lưu Ngũ Tử Ngang lại kinh thành để cho Ngũ Tử Ngang đổi mặt với hết thảy điều này.

Mặc dù một ngày ở trong cung không tính là vui vẻ, bất quá là khổ hay là ngọt thì tự mình biết là tốt rồi, không cần thiên hạ đều biết. Cho nên Ngũ Tử Ngang vẫn mang theo nụ cười tươi rói về Vương phủ. Mới tiến vào đại sảnh, hai nữ nhân đang ngồi trong phòng liền lập tức đứng lên, tân nương từ vừa mới được thú vào Vương phủ ngượng ngùng rót một tách trà nóng cho hắn.

“Tử Ngang, hôm nay có thuận lợi không? Hoàng Thượng xuất cung, không ai làm khó dễ ngươi chứ. Song nhi lo lắng cho ngươi cả ngày.”

Ngũ Tử Ngang đi đến bên cạnh cô nãi nãi đang mang theo vẻ mặt lo âu, hắn ngồi xuống rồi trấn an, “Đương nhiên thuận lợi. Tuy rằng Hoàng Thượng không ở trong cung nhưng có nhạc phụ và bọn người tướng quân ở đó thì làm sao có ai gây khó dễ cho ta. Hơn nữa tốt xấu gì ta cũng là Vương gia, người khác xu nịnh còn không kịp, làm sao lại gây khó dễ cho ta?”

“Không có là tốt rồi. Cô nãi nãi lo lắng a.”

“Cô nãi nãi cứ yên tâm đi.”

Nắm lấy tay của Ngũ Tử Ngang, Phạm Ngũ Thị gọi Liễu Song ngồi xuống bên cạnh nàng, rồi đem tay của hai người đặt vào cùng một chỗ, nàng nói với Ngũ Tử Ngang, “Buổi sáng sau khi ngươi rời đi thì Song nhi liền đến đây, cả ngày ở cùng với ta. Song nhi là Vương phi, là nữ chủ nhân trong phủ, việc trong phủ cũng nên giao cho nàng quyết định.”

“Cô nãi nãi cứ làm chủ là được.” Nhân cơ hội vén tóc cho cô nãi nãi, Ngũ Tử Ngang rút tay ra rồi mỉm cười với Liễu Song, “Ngươi muốn làm thế nào thì cứ làm thế này, chỉ cần cô nãi nãi đồng ý là được.”

“Thiép mới vào phủ, cái gì cũng không hiểu. Chuyện trong phủ cứ để cô nãi nãi làm chủ đi, thiép sợ có chỗ lỗ mãng sẽ làm hỏng quy củ trong phủ, khiến cho bọn hạ nhân chê cười.” Liễu Song hiểu biết phép tắc nên nhẹ nhàng nói như thế, ánh mắt lại nhìn bàn tay vừa rút ra của Ngũ Tử Ngang, đột nhiên có loại ảo giác — ôn tồn kịch liệt đâm qua bất quá chỉ là nàng nắm mông.

Nghe Liễu Song nói như thế, trên mặt của Phạm Ngũ Thị che giấu không được sự vui mừng. Nàng không bận tâm là ai quản gia đình này, nhưng Liễu Song hiểu biết phép tắc như thế, sau này Tử Ngang nạp thiép có lẽ sẽ không phản đối.

“Cô nãi nãi, Vương gia, nương nương, hiện tại có thể bụng thức ăn lên được hay chưa?”

“Bụng lên đi. Ta đã sớm đói bụng.”

Ngũ Tử Ngang đứng dậy, tránh đi ánh mắt chăm chú của Liễu Song. Vừa nghe hắn nói đói bụng, Phạm Ngũ Thị nhanh chóng phân phó bọn hạ nhân bưng lên thức ăn. Nghĩ đến sang năm nàng có lẽ sẽ được ấm tôn tử, nàng liền cười đến toe toét.

Ngũ Tử Hoa buổi tối có yến tiệc, Ngũ Tử Anh thì hai ngày mới về phủ một lần, vân thiện chỉ có ba người. Không có Ngũ Tử Hoa quấy rối nên bữa cơm nhanh chóng ăn xong. Đưa Phạm Ngũ Thị ôm hy vọng ấm tôn tử về phòng, Ngũ Tử Ngang và Liễu Song cũng quay về phòng, sau khi thay đổi Xiêm y, Ngũ Tử Ngang bảo Liễu Song nghỉ ngơi trước, hắn đi thư phòng. Sau khi Liễu Song rửa mặt thì ngồi bên giường vừa thêu khăn vừa chờ Ngũ Tử Ngang. Nhưng đợi một hồi đến mức đôi mắt mở không ra mà Ngũ Tử Ngang vẫn chưa quay về. Mang theo một chút mệt mỏi, Liễu Song lên giường một mình, khe khẽ thở dài.

Ánh đèn nhảy lên, một làn khói trắng tiến vào, Liễu Song đang buồn ngủ thì ngay tại lúc này hoàn toàn tiến vào mộng đẹp. Ánh đèn bị thổi tắt, một lát sau, có một bóng đen xuất hiện trong phòng, rồi mới lên giường.

Trong thư phòng, Ngũ Tử Ngang ngẩn người nhìn chuỗi tràng hạt Dương Chi Ngọc vô giá trong tay. Chiếc khăn tay trên chót mũi đã không còn hương vị của người nő, Ngũ Tử Ngang than thở một tiếng rồi đem khăn đặt vào lòng. Khẽ bấm đốt ngón tay, Hoàng Thượng còn bảy ngày nữa mới có thể hồi cung, bảy ngày....những ngày này cũng quá là gian nan. Không được, không thể tiếp tục như thế này, bằng không hắn sẽ quản không được đôi chân của mình mà chạy đến huyện Thiên Ngự. Đeo vào chuỗi tràng hạt, Ngũ Tử Ngang phán chán tinh thần, lặng lẽ ra khỏi Vương phủ.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

Đã sửa bởi Ngọc Sơn Bạc lúc CN T11 27, 2016 9:27 am.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 37

“Cẩn thận một chút, đừng quấy nhiễu Hoàng Thượng.”

Nhin chầm chầm tên tiểu thái giám đang dâng lên tấu chương mà Hoàng Thượng muốn xem vào trong tẩm cung, Ôn Quế lại vội vàng phân phó người chuẩn bị thức ăn khuya cho Hoàng Thượng. Trong khi hắn đang bận rộn thì Khổng Tắc Huy đang dựa vào góc tường ngủ gật lại có vẻ rất nhàn nhã. Sau khi rót trà cho Hoàng Thượng, Ôn Quế liền y theo lệ mà lui ra, khi Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương đều không thích có người ở bên cạnh.

Bấm đốt ngón tay để tính ngày, Ôn Quế nhìn người đang ẩn khuất trong góc tường, do dự một lúc lâu, hắn vẫy lui những người khác rồi nhẹ nhàng đi qua.

“Khổng thông lĩnh....Vương gia....đã nhiều ngày qua mà ngay cả một phong thư cũng không có?”

Khổng Tắc Huy mở ra đôi mắt đang say ngủ, chậm rãi nói, “Không biết.”

Ôn Quế nghe xong thì tức giận đến mức nổi trận lôi đình, “Khổng thông lĩnh ngoại trừ không biết thì còn biết cái gì?”

Khổng Tắc Huy nhún vai, “Ta đói bụng, phiền Ôn công công lấy cho ta một chút thức ăn.”

“Ta đang rất bận, Khổng thông lĩnh tự mình đi lấy đi!” Trừng mắt liếc nhìn Khổng Tắc Huy, Ôn Quế quay đầu bước nhanh ra trước cửa, thật sự là tức chết hắn mà.

Khổng Tắc Huy cũng không bận tâm, nhìn Ôn Quế vài lần, hắn dụi mắt rồi chậm rãi đi qua. Lướt mắt nhìn vào trong phòng, Hoàng Thượng đang

phê tấu chương, hắn nói khẽ với người đang nỗi giận, “Thảo nào người ta hay nói Hoàng Thượng không vội mà thái giám lại vội.”

Ôn Quέ áp chế cỗ họng đang phẫn nộ, “Không thống lĩnh! Người đừng khinh người quá đáng!” Hắn là thái giám thì sao! Thân là thái giám, điều mà hắn không muốn nhất chính là kẻ khác bảo hắn là thái giám.

Nhin thấy ánh mắt giận đến mức đỏ ngầu của Ôn Quέ, Không Tắc Huy lại ôm kiếm lui về góc tường mà đứng, “Nếu Vương gia muốn viết thư thì thư cũng sẽ đến, vì sao Ôn công công không kiên nhẫn chờ đợi.”

“Hù!” Bị đâm vào nỗi đau thầm kín, Ôn Quέ thè khôn bao giờ để ý đến Không Tắc Huy nữa.

Ánh mắt vốn đã muôn nhắm lại, Không Tắc Huy lại mở ra, nhìn vào người nọ đang cúi thấp đầu, đôi vai trầm xuống có vẻ vạn phần khổ sở. Không Tắc Huy đứng thẳng lưng rồi bước qua, đi đến phía sau Ôn Quέ thì dừng lại, hắn nói một cách ôn hòa, “Người là thái giám, đây là sự thật.”

“Người!” Ôn Quέ xoay lại, đôi mắt tức giận bắt đầu rưng rệ.

“Thì tính sao?” Không Tắc Huy vô lễ quan sát Ôn Quέ một phen, “Ở đây thân phận của ta và người giống nhau, không có địa vị cao thấp, cũng không phải là nô bộc của Hoàng Thượng.”

“Người...” Sau khi phẫn nộ vì bị nhục nhã thì đột nhiên không còn ý nghĩa để phát tiết, Ôn Quέ nhất thời á khẩu không trả lời được.

Không Tắc Huy sử dụng kiếm gỗ lên bả vai của Ôn Quέ, “Ta đói bụng, làm phiền Ôn công công giúp tại hạ lấy một chút thức ăn.”

“Ta thật sự rất bận!” Đây Không Tắc Huy ra, Ôn Quέ chớp đi bọt nước trong mắt rồi bước nhanh ra ngoài. Không Tắc Huy nhún vai, tiếp tục lui về góc tường mà đứng.

Giương mắt liếc ra ngoài phòng, Tân Ca cười khúc khích một tiếng, không biết hắn có nên nhắc nhở Không Tắc Huy đừng suốt ngày úc hiếp Ôn Quέ như vậy hay không. Bên người của hắn không có mấy người là tri kỷ,

nếu Khổng Tắc Huy chọc cho Ôn Quế tức đến mức bạo bệnh thì hắn sẽ phi thường phiền não. Mặc dù có Nội các giúp Tân Ca xử lý tấu chương ở khắp nơi nhưng vẫn có một vài chuyện trọng yếu cần Tân Ca phê duyệt, cho nên mỗi ngày đều có người từ kinh thành mang đến tấu chương cho Tân Ca ở nơi này. Mặt khác còn có một vài mật tấu chỉ có thể do Tân Ca xem qua. Đem tấu chương đã phê duyệt đặt sang một bên, gọi người đến lấy, Tân Ca uống mấy ngụm trà nóng, không biết mấy ngày qua không có hắn thì Tử Ngang ở trong triều như thế nào.

“Hoàng Thượng, Uông Ngự Sứ Uông đại nhân cầu kiến.”

“Uông Khanh? Mau truyền.”

“Dạ.”

Đô Sát Viện Hữu Ngự Sứ Uông Chu Hải được phái đi giám sát việc cứu tế ngân lượng cho ba tỉnh gặp nạn tuyết, hắn đột nhiên xuất hiện ở huyện Thiên Ngự thì nhất định đã xảy ra chuyện. Vì vậy khi Uông Chu Hải đầu đầy phong trần, bộ dáng mệt mỏi xuất hiện trước mặt Tân Ca, hắn chưa kịp hành lễ thì Tân Ca đã lập tức hỏi, “Uông khanh không cần đa lễ, Uông khanh đến huyện Thiên Ngự gấp trăm là vì việc cứu tế xảy ra biến cố?”

“Thần khấu kiến ngô Hoàng.” Y phục đầy bùn đất, Uông Chu Hải lập tức trả lời, “Thần cả gan quấy nhiễu Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội. Việc cứu tế phi thường thuận lợi, mặc dù có một ít bạo dân muốn thừa dịp hỗn loạn mà tác quái, bất quá đều bị dễ dàng chế ngự. Rất nhiều dân chúng đến lĩnh bạc đã có nhà cửa để ở, chuẩn bị cày bừa vụ xuân.”

Nói xong, hắn quỳ xuống rồi dập đầu lên tiếng, “Hoàng Thượng, thần vội vàng đến đây là vì muốn thay dân chúng ba tỉnh Thanh Hóa, Tứ Phi, Cao Đường thỉnh cầu. Thỉnh triều đình giảm miễn hoặc giảm bớt thuế má cho ba tỉnh này trong vòng hai năm. Dựa theo pháp lệnh của Đại Đông chúng ta, dân chúng không chỉ nộp thuế ruộng đất căn cứ theo sở hữu ruộng đất, còn phải giao nộp thuế đầu người, thuế đại hộ, thuế công điền và nhiều khoản thuế khác. Tuy rằng triều đình cung cấp ngân lượng giúp dân gặp nạn nhưng thuế má như vậy đối với bọn họ chính là họa vô đơn chí, mặc dù thần biết việc này vi phạm luật pháp của Đại Đông chúng ta, hơn nữa xưa

nay chưa từng có, nhưng thần vẫn khẩn cầu Hoàng Thượng có thể giảm miễn hoặc giảm bớt thuế thu nhập từ ba tỉnh này.”

Chế độ thu thuế của Đại Đông đã kéo dài gần trăm năm, nếu lần này giảm miễn thuế má cho dân chúng ba tỉnh thì về sau phải theo lệ mà giảm miễn thuế má cho dân chúng ở những nơi gặp nạn. Đại Đông hằng năm đều xảy ra thiên tai, việc giảm miễn thuế má sẽ khiến quốc khố cũng bị giảm bớt, có thể nói rằng lấy một mà động cả trăm.

Tần Ca đứng dậy, đi đến bên cạnh Uông Chu Hải vẫn đang quỳ trên mặt đất, hắn khom người giúp Uông Chu Hải đứng lên, “Uông khanh một lòng vì dân, trẫm rất mừng.”

“Hoàng Thượng...” Uông Chu Hải gầy đi không ít, lúc này thật sự rất kích động.

Tần Ca buông hắn ra rồi nói, “Uông khanh dâng sớ, trẫm sẽ cân nhắc. Người nói đúng, dân chúng gặp nạn đã chịu khổ quá nhiều, nếu trẫm còn tiếp tục trung thu thuế má của bọn họ thì bọn họ phải sống như thế nào. Dân chúng an cư lạc nghiệp thì Đại Đông của chúng ta mới có thể an thuận phồn vinh.”

“Hoàng Thượng...” Uông Chu Hải vừa nghe xong thì nhất thời nghẹn ngào.

“Người đâu. Dẫn Uông đại nhân lui xuống nghỉ ngơi.”

“Hoàng Thượng, thần không mệt mỏi.”

“Lui xuống nghỉ ngơi đi, ngươi là lương thần của trẫm, trẫm còn rất nhiều việc phải cần Uông khanh, ngươi cũng không thể mệt mỏi mà kiệt sức.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng, thần xin lui xuống.”

Uông Chu Hải lau mắt rồi cùng tiểu thái giám lui xuống, Tần Ca xoay lưng đi đến bên cửa sổ. Giảm miễn thuế má....Chuyện này hắn không phải chưa từng nghĩ đến. Lời này mà nói ra thì triều đình nhất định sẽ có tranh

chấp, nhưng lời của Uông Chu Hải không thể không để ý. Xét cho cùng, Đại Đông còn rất nhiều điểm cần thay đổi.

“Thuế má, thuế má....”

Đứng bên cửa sổ một hồi, Tân Ca quay trở lại bàn rồi viết nhanh một phong thư, sau đó phái người đưa về kinh thành.

.....

Tự tiện tạm rời cương vị, Ôn Quέ hết vòng tới lại vòng lui, cuối cùng đi đến ngự thiện phòng. Các tiểu công công trong ngự thiện phòng vừa thấy hắn đến thì cúi đầu khom lưng, không ngừng khẩn trương. Ôn Quέ viện có thay Hoàng Thượng đến tuần tra, lung tung chọn vài món ăn đưa cho một vị tiểu công công giao cho Khổng Tắc Huy, sau đó hất hốt hoảng trốn ra khỏi ngự thiện phòng. Trên đường trở về, Ôn Quέ không ngừng phiền não chính mình, vì sao lại đưa thức ăn cho cái tên thảo nhân Khổng Thông lĩnh đáng ghét ấy? Đáng lý phải để hắn đói chết mới đúng.

Đang cúi đầu bước đi, quản sự thái giám trong hành cung vội vã chạy đến, “Ôn tổng quản, ngài đợi một chút.”

“Ân?” Ôn Quέ lập tức thu hồi tâm tư, “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?”

Quản sự thái giám chạy đến rồi gấp rút nói nhỏ, “Ôn tổng quản, có người ở trước cửa hành cung kêu oan, ai u, đuối thế nào cũng không chịu đi. Tiểu nhân bảo thị vệ đuổi nàng đi nhưng nàng lại kháng cự, còn bảo rằng nếu không gặp được Hoàng Thượng thì sẽ chết ở ngoài hành cung. Hiện tại là xuân té, ngộ nhỡ xảy ra án mạng thì cái mạng nhỏ của tiểu nhân đảm đương không nổi. Ôn tổng quản, ngài đi nhìn thử một chút đi.”

“Kẻ nào lớn mật như thế, dám đến nơi này khóc lóc om sòm.” Sắc mặt của Ôn Quέ lạnh lùng, nhanh chóng bước theo quản sự thái giám đến đại môn hành cung.

Còn chưa đến cửa thì Ôn Quέ đã nghe thấy có một nữ nhân đang kêu gào, “Oan uổng a....Hoàng Thượng! Dân phu oan uổng a! Cầu Hoàng

Thượng vì dân phụ giải oan...Oan Uổng a....Hoàng Thượng! Dân phụ oan uổng a! Cầu Hoàng Thượng vì dân phụ giải oan....Oan Uổng a....”

Ôn Quế chậm rãi đi ra ngoài rồi quát lớn, “ Kẻ nào lớn mật như thế, dám đến nơi này khóc lóc om sòm! Mau đuổi nàng đi!”

Nữ tử kia lập tức bị bọn thị vệ kéo ra xa. Lúc này Ôn Quế mới nhìn rõ đối phương, y phục tả tơi, tóc tai bù xù, trên mặt tựa hồ còn có máu. Ôn Quế cảm thấy động lòng, “Khoan đã!”

“Đại nhân! Vị đại nhân này! Van cầu ngài hãy để cho dân phụ gặp Hoàng Thượng, dân phụ oan uổng! Van cầu ngài, đại nhân!” Giây khỏi sự kiềm chế của thị vệ, nữ tử kia vọt đến trước mặt Ôn Quế rồi quỳ xuống ôm chầm lấy chân của hắn, vừa khóc vừa hô to.

“Còn không mau kéo nàng ra!” Quản sự thái giám nhìn thấy như vậy liền kêu lên sợ hãi, hai gã thị vệ tiến lên kéo nữ tử kia ra, nhưng nàng vẫn ôm chặt Ôn Quế không buông tay.

“Tù tù! Tù tù! Buông tay! Ai u!”

“Ôn công công!”

“Mau buông tay a! Hạ y của ta!”

Thật vất vả mới kéo ra được hạ y của mình khỏi tay của vị nữ tử kia, thiếu chút nữa đã đá ngã nàng xuống đất, Ôn Quế vừa thở hổn hển vừa quát, “Có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói! Người kéo hạ y của ta làm chi!” Cũng may hạ y không bị tuột, bằng không hắn không giết nữ nhân này thì cũng không được.

“Ôn công công bót giận, nô tài lập tức bảo người áp giải diêu phu này đi” Quản sự thái giám bị dọa đến mức toàn thân đổ mồ hôi.

“Công công! Đại nhân! Dân phụ oan uổng! Cầu xin đại nhân để cho dân phụ gặp Hoàng Thượng! Cầu xin đại nhân!” Vị nữ tử kia khóc đến mức khàn cả giọng, vừa rồi trong lúc lôi kéo, móng tay của nàng bị gãy đứt, cả tay toàn là máu.

Ôn Quέ vốn không phải là một người tàn nhẫn, huống chi nữ nhân này làm cho hắn nhớ đến một người nào đó với toàn thân đầy máu đã từng ngã xuống ven đường thiêu chát nữa đã chết, kẻ hồn đản lúc nào cũng làm hắn tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi. Ôn Quέ khoát tay nói, “Hiện tại là xuân té, nếu để cho Hoàng Thượng biết việc này thì mọi người sẽ bị ăn đòn một trận. Trước tiên đem nàng dẫn vào trong, tìm một gian phòng không người rồi an bài cho nàng ở đó, đợi chúng ta hỏi rõ tình hình trước rồi hẵn tính sau.”

“Dạ dạ. Nhanh, đem nàng đi vào!”

Quản sự thái giám vội vàng hét to bảo người dẫn nữ tử kia vào trong, có Ôn tổng quản ra mặt thì cái mạng nhỏ của hắn sẽ không sao.

.....

Phái người truyền thư, trong đầu của Tân Ca vẫn suy nghĩ về chuyện thuế má. Hắn muốn thura dịp lần này để cân nhắc kỹ càng. Chuyện thuế má của Đại Đông còn tồn tại rất nhiều vấn đề, nếu không thay đổi thì sau này sẽ xảy ra đại loạn. Nếu có Tử Ngang ở đây thì tốt rồi, hắn có thể cùng Tử Ngang thảo luận, người nọ luôn luôn có rất nhiều chủ ý.

“Hoàng Thượng, có người cầu kiến.” Không Tắc Huy lên tiếng.

Tân Ca nhíu mi, Ôn Quέ thật sự càng lúc càng lớn mật, chạy đi đâu lâu như thế mà cũng chưa chịu trở về, “Truyền.” Giương mắt nhìn lại, người vào khiến cho hắn bất ngờ. Người nọ mặc một thân bạch sam, bộ dáng bình thường, sắc mặt cũng có một chút tráng nhợt.

“Thuộc hạ Diêm Nhật khấu kiến Ngô Hoàng.”

Không Tắc Huy tự giác lui xuống, trong phòng chỉ có Tân Ca và người được gọi là Diêm Nhật. Sau khi Không Tắc Huy rời đi, hắn lại nói, “Thuộc hạ là Nhật Du của Diêm La Điện” Nhật Du, một trong mười đại âm soái.

Tân Ca lạnh mặt, “Người của Diêm La Điện không thể lộ diện trước mặt người ngoài, chẳng lẽ Lương Vương không nói cho các ngươi biết?”

“Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội. Vương gia bảo rằng bên cạnh Hoàng Thượng phải có quý có thể xuất hiện ở ban ngày, bởi vậy ban thường cho thuộc hạ Diêm Nhật, chính là vì làm cho thuộc hạ có thể lộ diện.”

“Vậy đám tiểu quỷ mà ngươi chấp chưởng sẽ hành động ban đêm?”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Bề ngoài của Tân Ca vẫn tức giận nhưng trong lòng lại thập phần khen ngợi, “Ngươi đến đây có chuyện gì?”

“Vương gia lệnh cho thuộc hạ đưa đến một vật cho Hoàng Thượng.” Nhật Du vừa quỳ vừa tiến lên phía trước vài bước, hai tay dâng lên một cái thực hạp. Tân Ca tiếp nhận rồi mở ra, khoe miệng nhịn không được mà nhéch lên. Hương vị thức ăn trong thực hạp lan tỏa làm cho người ta nhịn không được mà thèm thuồng. Tân Ca thản nhiên đây lại thực hạp rồi nói, “Lương Vương thật ra rất biết cách dùng người.”

Nhật Du lập tức lên tiếng, “Vương gia lệnh cho thuộc hạ tùy thân bảo hộ an nguy của Hoàng Thượng.”

“Bên người của trẫm đã có Không thống lĩnh, không cần nhiều người như vậy. Tuy ngươi là Nhật Du, nhưng trẫm cũng không muốn ngươi bị người ta chú ý, ngươi đi tìm Ôn Quê, bảo hắn an bài cho ngươi một thân phận.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Tân Ca đem thực hạp đưa cho hắn, “Hâm nóng thức ăn cho trẫm.”

“Dạ.”

Diêm Nhật mang theo thực hạp lui xuống, khoe miệng của Tân Ca nhéch lên mang theo nỗi nhớ nhung và ngọt ngào. Lướt mắt ra ngoài, Ôn Quê vẫn chưa trở về, Tân Ca không thể không tự rót cho mình một tách trà, Ôn Quê thật sự càng ngày càng lớn mật.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

Đã sửa bởi Ngọc Sơn Bạc lúc CN T11 27, 2016 9:27 am.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 38

Tuy rằng cũng không đói nhưng Tân Ca vẫn ăn hết ngum này đến ngum khác, đây là thức ăn mà người nọ đã phái thủ hạ dùng khoái mã ngàn dặm xa xôi đưa đến. So với những lời tâm tình trong lá thư dài dằng dặc, thức ăn như vậy càng hợp khẩu vị với Tân Ca hơn. Ăn đến mức dạ dày có một chút căng đầy, Tân Ca mới khoát áo choàng ra khỏi tâm cung. Bóng đêm vẫn lạnh lẽo như cũ nhưng tâm tình của Tân Ca lại không tệ, cảm thấy có nhã hứng ngâm thơ. Vừa định xuất ra hai câu thơ mới nghĩ trong lòng thì lại bị cắt ngang.

“Hoàng Thượng, nô tài có việc bẩm báo.”

Liếc mắt nhìn Ôn Quế đang cúi đầu vội vàng bước đến, Tân Ca lạnh mặt nói, “Tổng quản thái giám như ngươi thật sự rất bận bịu.”

“Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Ôn Quế lập tức quỳ xuống, trong lòng biết rõ chính mình đã tự tiện rời khỏi mà không bẩm báo.

“Đứng lên đi. Có chuyện gì?” Hù dọa xong, Tân Ca đi về hướng tâm cung.

Ôn Quế vội vàng đứng dậy, theo sát sau lưng Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, nô tài vừa rồi đi ngự thư phòng lấy thức ăn khuya cho Hoàng Thượng thì biết được có người ở bên ngoài kêu oan, nô tài liền đi qua để tra hỏi, vì vậy mới trì hoãn.” (nói dối không chớp mắt)

“Có người kêu oan?” Tân Ca dừng lại cước bộ, đôi mắt nheo lại.

Ôn Quế cẩn thận đáp, “Dạ, Hoàng Thượng, là một vị nữ tử kêu oan ở bên ngoài, nô tài thấy thần sắc của nàng bất ổn, sợ nháo ra án mạng nên phái người dẫn nàng vào trong. Nô tài có hỏi qua thì tựa hồ là có oan tình.”

“Nói.”

Sau khi nghe Ôn Quế nói xong thì tâm tình đang rất tốt của Tân Ca không còn sót lại một chút gì.

“Dẫn nàng đến đây.”

“Dạ.”

Trở lại tẩm cung, vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì các đại thần đi theo Tân Ca đều tiến đến. Có người ở bên ngoài kêu oan, lúc này Hoàng Thượng đã biết thì ai còn có thể ngồi yên được, ngay cả Uông Chu Hải vừa lui xuống nghỉ ngơi cũng thay xiêm y mà túc tốc chạy đến. Chư vị quan viên thấy sắc mặt của Hoàng Thượng không vui thì trong lòng liên tục thỏa mã Huyện lệnh huyện Thiên Ngự, làm sao lại để Hoàng Thượng té xuân mà phát sinh sự tình như vậy?

Nữ tử kia rất nhanh đã được dẫn đến, Ôn Quế đặc biệt cho nữ tử kia thay đổi xiêm y sạch sẽ một chút, miễn cho nàng xúc phạm long nhan. Nhìn thấy thiên tử, nữ tử liều mạng kêu oan lúc trước cũng sợ tới mức lạnh run.

Tân Ca lạnh lùng hỏi, “Huyện lệnh huyện Thiên Ngự có đến hay không?”

Lễ Bộ Thượng Thư Đoạn Canh lập tức trả lời, “Bẩm Hoàng Thượng, Huyện lệnh huyện Thiên Ngự Quách Hoài đã chờ ở bên ngoài.”

“Truyền.”

“Thần Quách Tử Minh khâu kiến Hoàng Thượng, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...” Dọc đường đi đều cúi đầu, Huyện lệnh huyện Thiên Ngự nơm nớp lo sợ, sắc mặt trắng bệch quỳ xuống đất. Tân Ca cũng không hề liếc mắt nhìn hắn mà chỉ tiếp nhận tách trà từ Ôn Quế. Ôn Quế nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng rồi nói với vị nữ tử kia, “Ngươi có oan tình gì, nhân lúc có mặt của Hoàng Thượng và chư vị đại nhân thì mau nói ra. Hoàng Thượng sẽ làm chủ cho ngươi.”

Nữ tử kia run rẩy dập đầu bái lạy ba cái, giọng nói cũng run run, “Dân phụ Dung Thị, hai năm trước đã theo gia đình phu quân đến nơi này. Gia

đình phu quân của dân phụ hành nghề y, nửa tháng trước... có người đến được xá thỉnh phu quân của dân phụ chẩn bệnh, sau khi phu quân của dân phụ đi thật lâu mà chưa quay về, chưƠng phu của dân phụ không yên lòng, liền đi tìm phu quân, nào ngờ chưƠng phu cũng không quay về. Kết quả đêm đó... trong gia môn có người đến niêm phong dược xá, nói rằng phu quân của dân phụ chữa bệnh chết người, còn nói chưƠng phu bao che tội trạng nên cũng bị bắt giữ.” (chưƠng phu= cha chồng)

“ChưƠng phu và phu quân y thuật cao siêu, chưa bao giờ chữa bệnh chết người. Cho dù có lầm chẩn nhưng cũng phải thăng đường thẩm vấn mới đúng. Nhưng, nhưng Huyện lệnh chưa tra xét mà liền phán chưƠng phu và phu quân một tháng sau sẽ xử trảm.... Sở dĩ phải là một tháng sau mới xử trảm là vì Hoàng Thượng muốn đến Thiên Ngự Sơn để tế xuân.... Quan nha cũng không cho dân phụ vào lao ngục để thăm chưƠng phu và phu quân. Toàn bộ gia sản của dân phụ đều xuất ra hối lộ để gặp mặt chưƠng phu và phu quân lần cuối, vậy mà...”

Nói đến đây, vị nữ tử kia khóc không thành tiếng, Quách Hoài quỳ gối bên cạnh nàng không ngừng đỗ mồ hôi. Nghe đến đây, Tân Ca liền đoán được đại khái, nhất định là hai người kia bị dùng trọng hình.

“Hoàng, Hoàng Thượng, án này, án này thần đã tự mình thẩm vấn, xác thực, xác thực...” Quách Hoài lắp bắp muốn giải thích. Tân Ca mắt kiên nhẫn cắt ngang lời hắn, “Uông Khanh, vụ án này do ngươi phúc thẩm, ba ngày sau trảm muốn biết kết quả.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Vừa nghe vụ án này do Đô Sát Viện Hữu Ngự Sử Uông Chu Hải tự mình thẩm vấn thì Quách Hoài suýt nữa đã co quắp mà ngã xuống đất.

“Hoàng Thượng vạn tuế.....Hoàng Thượng vạn tuế....” Vị nữ tử kia không ngừng dập đầu tạ ơn, Ôn Quế nhanh chóng gọi người dẫn nàng ra ngoài.

Lần lượt nhìn các đại thần ngồi hai bên, Tân Ca mở miệng, “Hiếm khi trảm xuất cung, vậy mà gặp được có người kêu oan. Có thể tưởng tượng được trên đời này có bao nhiêu người muốn kêu oan với trảm.”

“Hoàng Thượng bót giận, Hoàng Thượng thứ tội....”

“Các ngươi quỳ gối trước mặt trẫm, luôn mồm muốn trẫm bót giận, nhưng trong lòng các ngươi có bao nhiêu người thật sự suy nghĩ cho giang sơn của trẫm, phân ưu thay trẫm? Bất quá chỉ là một vụ án nho nhỏ mà lại làm cho người ta kêu oan ở bên ngoài hành cung của trẫm!”

“Hoàng Thượng thứ tội.... Chúng thần hổ thẹn...”

“Trẫm có thể cho các ngươi đội mũ ô sa, cũng có thể tháo xuống được. Ai trung thành vì nước, trung thành vì trẫm thì trong lòng của trẫm tự nhiên biết rõ. Ai là vì tư dục của chính mình, ham vinh hoa phú quý, thàm muôn kiêng lợi cá nhân thì trẫm cũng biết rất rõ.”

“Hoàng Thượng....”

“Các ngươi tự mà giải quyết cho ổn thỏa. Lui ra đi.”

Trong lòng bất an, các đại thần đều khom người lui ra ngoài, Huyện lệnh huyện Thiên Ngụ đang đứng im bất động cũng bị thị vệ kéo ra ngoài. Ôn Quế nhìn Hoàng Thượng, muốn khuyên cũng không biết phải khuyên như thế nào, lúc này chỉ có Vương gia mới có thể khuyên Hoàng Thượng được thôi.

Nghẹn nửa ngày, rốt cục Ôn Quế nhịn không được mà cất tiếng, “Hoàng Thượng....”

“Nàng kia bảo rằng nhà của nàng mấy đời hành y....” Ngoài dự đoán của Ôn Quế, giọng điệu của Tân Ca rất bình thản, không hề có một chút giận dữ, “Sau khi xử án xong thì dẫn chương phụ và phu quân của nàng đến gặp trẫm.”

Ôn Quế ngẩn người, thấy Hoàng Thượng quay đầu nhìn hắn, hắn vội vàng gật đầu xưng dạ. Hắn phát hiện chính mình càng ngày càng không hiểu Hoàng Thượng, chẳng phải mới vừa rồi long nhan rất giận dữ hay sao?

Tân Ca đứng dậy, đi vào bên trong nghỉ ngơi, Ôn Quế không dám phân tâm, lấy y phục thay cho Hoàng Thượng, sau khi Hoàng Thượng lên giường

thì hắn vẫn còn đang suy nghĩ. Suy nghĩ một hồi lâu, hắn đột nhiên bi ai khi phát hiện chính mình là thái giám bên cạnh Hoàng Thượng mà lại không hiểu tâm tư của Hoàng Thượng. Trong lòng lập tức trầm trọng, Ôn Quέ thát thân mà bước ra khỏi tẩm cung, đứng ngoài cửa chờ Hoàng Thượng triệu hồi. Càng nghĩ càng khó chịu, hắn nghiêng tai lắng nghe, Hoàng Thượng có lẽ đã ngủ, hắn rón ra rón rén đi ra ngoài, tìm được Khổng Tắc Huy đang đứng ở một góc tường.

“Khổng thông lĩnh...” Giây dựa nhăn nhó một lúc lâu, Ôn Quέ căn răng hỏi, “Ngươi thấy ta có thích hợp... làm nô tài bên cạnh Hoàng Thượng hay không?” Khổng Tắc Huy chậm rãi mở mắt, chăm chú nhìn hắn một hồi rồi mới nhắm mắt lại, tựa hồ cảm thấy vấn đề này thực ngu xuẩn.

Ôn Quέ mỗi khi giận dữ thì sẽ không thèm tiến đến, nhưng có việc cầu người ta thì thái độ đương nhiên sẽ khiêm tốn một ít. Hắn nhẫn nại bất mãn rồi tiếp tục nói, “Ta cảm thấy hiện tại ta chẳng đoán được suy nghĩ của Hoàng Thượng. Ta là người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng thế nhưng ngay cả tâm tư của Hoàng Thượng cũng đoán không ra, chẳng phải...”

“Người chết nhanh nhất luôn là người cái gì cũng biết rõ.” Khổng Tắc Huy đột nhiên nói ra một câu hù dọa như vậy khiến cho Ôn Quέ nhảy dựng. Ôn Quέ đang muốn hỏi chỉ giáo, chỉ thấy Khổng Tắc Huy ngáp một cái, sau đó ôm lấy thanh kiếm chưa bao giờ rời khỏi người mà lười biếng bước đi. Nhìn Khổng Tắc Huy ly khai, Ôn Quέ chậm rãi lĩnh hội câu nói kia của Khổng Tắc Huy, cân nhắc nửa ngày, hắn rùng mình một cái, rồi mới vội vàng cúi đầu khom người quay về tẩm cung của Hoàng Thượng. Sờ vào cái cổ còn y nguyên của mình, hắn nhẹ nhõm thở dài một hơi.

.....

Sáng sớm, Ngũ Tử Ngang vừa bước vào Kỳ Lân Các, một chân còn chưa kịp đặt vào bên trong cửa thì các vị đại thần Nội Các đã vội vàng gọi hắn, “Vương gia a, ngài đã tới. Ngài mau đến đây mà xem, đây là cấp tín do Hoàng Thượng phái người đưa về.”

“Nga? Trên thư viết cái gì mà các vị đại nhân lại nôn nóng như thế.” Ngũ Tử Ngang cười ha ha bước vào.

“Ngài xem đi. Chuyện này hạ quan không đồng ý.” Trần Hí Ngôn đưa thư truyền qua.

“Hạ quan cũng không đồng ý.” Khấu Dư nói tiếp, thái độ kiên quyết.

“Chư vị đại nhân đừng vội lo lắng, đợi ta xem thử.” Ngũ Tử Ngang mở ra thư tín, vừa nhìn thấy nét chữ quen thuộc, trong lòng của hắn có một chút bất an. Không biết thức ăn mà hắn làm cho Tân Ca có ăn hết hay không? Thân mình có khỏe không? Ai, sao ngày trôi qua chậm như thế.

“Vương gia, ý của ngài thế nào?” Phiền Tử vội vàng hỏi.

Ngũ Tử Ngang giả vờ nhíu mày, kỳ thật là lúc này mới tập trung tinh thần để đọc thư. Nhanh chóng đọc xong, vẻ mặt của hắn trở nên nghiêm túc, “Việc miễn giảm thuế má là do Hoàng Thượng yêu dân như con.” Những người khác lập tức lộ ra vẻ mặt bất mãn.

“Nhưng nếu miễn giảm thuế má cho ba tỉnh kia thì dân chúng đã từng chịu nạn cũng sẽ yêu cầu. Một khi tiền lệ như vậy được tạo ra thì sau này sẽ có rất nhiều hậu hoạn,” Sắc mặt của những người khác lập tức dịu xuống.

“Nhưng nếu đây là ý tứ của Hoàng Thượng thì chúng ta không thể không cân nhắc.” Ngũ Tử Ngang cầm lấy lá thư một lần nữa, lại tưởng niệm nét chữ của Tân Ca, sau đó mới gật đầu mà nói, “Trên thư Hoàng Thượng cũng nói để cho chúng ta một lần nữa định ra chế độ thuế má cho triều đình. Theo ta thấy, Hoàng Thượng muốn giảm miễn thuế má là thứ yếu, định ra chế độ thuế má mới là mục đích chính. Không biết chư vị đại nhân thấy thế nào?”

Tiêu Thọ phụ họa, “Ta cảm thấy Vương gia nói rất có đạo lý. Dù sao thì Hoàng Thượng cũng phải thương nghị với bá quan về việc giảm miễn thuế má mới đúng.”

Những người khác không lập tức trả lời, sau khi suy nghĩ một hồi, bọn họ cũng gật đầu. Ngũ Tử Ngang nói một cách khiêm tốn, “Chế độ thuế má hiện hành ở triều đình khác với Lương Châu, ta còn phải làm phiền chư vị đại nhân giảng cho ta, như vậy ta cũng có thể giúp đỡ được một phần.”

Khâu Dư liếc mắt nhìn những người khác, sau khi trao đổi suy nghĩ thì hắn mới lên tiếng, “Vương gia quá khiêm nhượng. Hạ quan bất tài, cấp cho Vương gia một câu về chế độ thuế má hiện hành của triều đình, nếu Vương gia có chủ ý gì thì mong ngài vui lòng chỉ giáo.”

“Không dám không dám. Làm phiền Khâu đại nhân.” Ngũ Tử Ngang chĩa vào chiếc ghế dựa trong phòng, tư thế chăm chú lắng nghe khiến người ta rất thoái mái.

Hết sức chuyên chú lắng nghe chỉ giáo, tâm tư của Ngũ Tử Ngang đã xoay chuyển mấy trăm vòng. Tân Ca muốn cải cách chế độ thuế má, tất nhiên sẽ khiến cho một bộ phận quan viên phản đối. Thùa dịp này....hắn sẽ suy tính kế hoạch.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 39

Uông Chu Hải phá án thần tốc, tuy Tần Ca cho hắn ba ngày nhưng hắn chỉ cần một ngày đã tra ra vụ án rõ ràng. Ngày hôm sau, Uông Chu Hải tự mình diện thánh để bẩm báo nguyên nhân hậu quả của vụ án cho Hoàng Thượng. Vụ án cũng không phức tạp, một vị danh y trong huyện Thiên Ngự bởi vì đố kỵ với tài năng của phụ tử Dung gia, đố kỵ bọn họ đến huyện đoạt lấy danh tiếng của hắn, vì vậy hắn mua chuộc Huyện lệnh, an bài một vụ án để giấu họ hâm hại phụ tử Dung gia. Nhận được ích lợi nên Huyện lệnh huyện Thiên Ngự Quách Hoài mất đi nhân tính, không cần thẩm vấn mà lập tức dùng đại hình với phụ tử Dung gia, kết quả đương nhiên có thể đoán được.

Nếu là bình thường thì vụ án xử oan này có thể không được giải quyết, nhưng không ngờ năm nay Hoàng Thượng lại chọn Thiên Ngự Sơn để tế xuân. Tức phụ Dung gia cùng đường nên liều chết kêu oan ngoài hành cung, phụ tử Dung gia có thể được minh oan giải tội, kẻ hâm hại bọn họ và Huyện lệnh Quách Hoài bị áp giải vào đại lao, chờ thẩm vấn xử tội. Còn Tần Ca sở dĩ quan tâm đối với vụ án này như thế, thứ nhất là vì muốn cảnh cáo bọn quan viên, thứ hai là vì thân phận của phụ tử Dung gia. (tức phụ =con dâu)

Ôn Quέ dẫn hai người vẫn còn mặc trang phục tù nhân đi vào tầm cung, “Hoàng Thượng, nô tài dẫn phụ tử Dung gia đến.”

“Thảo dân Dung Niệm, Dung Khâu khâu kiến Hoàng Thượng, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Trên người còn mang theo vết thương, hai người cúi đầu quỳ xuống.

“Ngẩng đầu lên.”

Hai người khẽ run rẩy, trong đó người có niên kỷ lớn hơn ngẩng đầu lên trước, người còn lại cũng ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy Hoàng Thượng uy

nghiêm ngặt trước mặt, hai người lại vội vàng cút đầu xuống.

Tần Ca lấy tấu sớ do Uông Chu Hải trình lên, sau khi xem xong thì hỏi, “Lúc trước các ngươi ở huyện An Hợp, vì sao ba năm trước lại đến huyện Thiên Ngự? Theo trãm biết là các ngươi lén lút rời khỏi huyện An Hợp, có thể nói là không cáo mà biệt, như vậy là vì sao?”

Phụ tử hai người khom lưng dập đầu nhưng không ai trả lời, Ôn Quế lạnh lùng nói, “Ở trước mặt Hoàng Thượng mà các ngươi còn không mau nói ra sự thật?”

Hai người lại chấn động, lão giả được xưng là Dung Niệm chậm rãi ngẩng đầu, há miệng thở dốc, rồi mới lặng lẽ thở dài, “Là gia môn bất hạnh.” Nhị tử của hắn là Dung Khâu đang cút đầu xuống đất, bộ dáng phi thường hổ thẹn.

“Tức phụ cùng nhi tử của thảo dân thành thân được năm năm, tình cảm rất tốt. Ba năm trước đây Khâu nhi chưa bệnh cho một vị tiểu thư gia đình phú quý, ai ngờ vị tiểu thư kia lại có tình ý với hắn. Đôi phuơng gia đình cao sang, đương nhiên không chịu để cho nữ nhi chịu ủy khuất mà làm thiếp, vị tiểu thư kia thâm tình với Khâu nhi, tình nguyện làm thiếp cũng muôn gả vào Dung gia. Nhưng mà....ai....” Dung Niệm lắc đầu thở dài, “Khâu nhi không muôn tổn thương thê tử, lại không biết phải làm thế nào để cự tuyệt vị tiểu thư kia, sau đó sự tình trở nên ầm ĩ, bất đắc dĩ thảo dân đành dẫn cả nhà rời khỏi huyện An Hợp.”

Tần Ca đóng lại tấu chương, kỳ thật ở phía trên đã viết cực kỳ rõ ràng. Dung Niệm nói khéo léo, trên thực tế là trong lòng của Dung Khâu chỉ có thê tử của mình, căn bản không có tình ý với vị tiểu thư gia đình phú quý kia. Chỉ cần nghĩ như vậy, Tần Ca lại nhớ đến một người nữ nhân khác, cảm thấy rất khinh thường. Các nàng tiểu thư gia đình phú quý cả ngày ăn không ngồi rồi, một lòng chỉ muốn xuất giá.

“Đúng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Dung Khâu đỡ phụ thân đứng dậy, Tân Ca nhìn kỹ, tuy rằng trên mặt mang theo vết thương nhưng bộ dáng quả thật rất tuấn tú, đôi mắt cũng mang theo khí chất kiên cường chính trực, người hành y nêu là như thế.

Hai người đều bị dùng trọng hình, Dung Niệm niên kỷ đã lớn, quan sát hai người một hồi, Tân Ca nói, “Ôn Quέ, thưởng tạ.”

“Thảo dân không dám!” Hai người vừa nghe xong thì liền quỳ xuống.

Tân Ca thản nhiên nói, “Ngồi xuống đi.”

Ôn Quέ nâng ghế đến rồi lên tiếng, “Còn không mau tạ ơn?”

Hai người vội vàng dập đầu tạ ơn.

Đợi hai người lo sợ bất an ngồi xuống, Tân Ca liếc nhìn Ôn Quέ, Ôn Quέ lập tức cho hạ nhân lui xuống.

Sau khi Tân Ca quan sát hai người vài lượt thì cất tiếng hỏi, “Các ngươi không chữa bệnh chết người, vì sao lại nhận tội trên án trạng?”

Dung Khâu tức giận nói, “Bẩm Hoàng Thượng, thảo dân vốn muốn vì gia phụ mà gánh lấy tội này, nhưng gia phụ từ nhỏ đã dạy thảo dân thân là thầy y thì phải quang minh lỗi lạc, vì vậy cho dù thấy gia phụ vì thảo dân chịu nhục thì thảo dân cũng liều chết không nhận tội. Khẩu cung trên án trạng là do thảo dân và gia phụ chịu không nổi trọng hình mà ngất xỉu, sau đó bọn họ lấy dấu vân tay của thảo dân.”

Thấy sắc mặt của Hoàng Thượng thay đổi, Ôn Quέ lập tức nói, “Hoàng Thượng anh minh, còn các ngươi trong sạch. Ngày sau nếu các ngươi không quên thánh ân thì phải một lòng trị bệnh cứu người.”

“Thảo dân đa tạ thánh ân của Hoàng Thượng, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hai người lập tức quỳ xuống tạ ơn, lần này thoát chết là do Hoàng Thượng cứu giúp, hai người cho đến nay vẫn còn chưa hoàn hồn.

“Đứng lên đi, ngồi xuống.”

Sau khi hai người quỳ xuống, Tân Ca nói, “Năm trước ba tỉnh Thanh Hóa gặp nạn tuyết, dân chúng trôi giật khắp nơi. Hiện tại nơi đó cần đại phu có y thuật cao siêu, mặc dù Trẫm đã phái Thái y ở Thái y viện đến đó nhưng vẫn không đủ người.”

Dung Khâu lập tức đứng lên, “Thảo dân tình nguyện đến đó.” Trên mặt không hề lộ ra thần sắc khó xử.

“Thầy y phải lấy bệnh hoạn làm trọng, thảo dân cũng tình nguyện đến đó.” Dung Niệm đứng dậy nói.

Tân Ca rất vừa ý, “Các ngươi có tấm lòng, Trẫm rất mừng, Trẫm chuẩn cho các ngươi. Bất quá Dung lão tiên sinh niên kỷ đã cao, không cần phải đi.”

“Hoàng Thượng, thảo dân biết rõ thân mình, thảo dân có thể đến đó. Khẩn cầu Hoàng Thượng ân chuẩn.” Dung Niệm quỳ xuống khẩn cầu.

“Hoàng Thượng, thảo dân sẽ chiêu cố phụ thân, cầu Hoàng Thượng ân chuẩn, bằng không gia phụ nhất định sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.” Biết rõ tính tình của phụ thân, Dung Khâu cũng quỳ xuống khẩn cầu.

“Nếu như vậy, Trẫm chuẩn.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Phái người dẫn phụ tử bọn họ quay về nhà, cũng đem tặng một ít thuốc bổ, Tân Ca lệnh cho hai người ở nhà tĩnh dưỡng, đợi thương thế lành lặn thì mới đến ba tỉnh gặp nạn. Trong lòng Ôn Quέ tràn đầy hoài nghi, hắn nghĩ rằng Hoàng Thượng muốn giữ hai người ở lại bên cạnh, chẳng phải Hoàng Thượng vẫn muốn tìm một Thái y trung thành hay sao? Hắn cảm thấy phụ tử Dung Niệm và Dung Khâu thật thích hợp.

Đến buổi tối, tâm tình của Tân Ca rất tốt, lúc này mới giải thích, “Lòng người khó lường. Trẫm muốn xem thử nhân phẩm và đức hạnh của bọn trước, sau đó mới xác định có thể thu giữ hay không.”

Ôn Quέ theo bản năng liền nói, “Hoàng Thượng anh minh.”

.....

Tuy rằng trong lúc xuân té xuất hiện vụ án oan của phụ tử Dung gia nhưng bất quá toàn bộ xuân té coi như thuận lợi. Mười ngày sau, xa đội của Tân Ca rời khỏi huyện Thiên Ngự để khởi hành hồi kinh. Huyện lệnh huyện Thiên Ngự bị bắt giam, chức vụ bị bỏ trống, Tân Ca cũng không hạ chỉ người nào sẽ đến đảm nhiệm chức vụ tân Huyện lệnh huyện Thiên Ngự, mà chỉ nói sau khi hồi kinh sẽ thương nghị.

Sáng sớm hai mươi tám tháng hai, Ngũ Tử Ngang đã thức dậy, sau khi thỉnh an cô nái nái thì hẵn vội vàng ra khỏi Vương phủ đi đến cửa thành cùng các quan viên tiếp giá. Nhớ nhung nhiều ngày như thế, người nọ cuối cùng cũng quay về, ba ngày trước hẵn đã bắt đầu ngủ mất ngủ. Ở cửa thành sót ruột đợi gần một canh giờ, sau đó Ngũ Tử Ngang nhìn thấy bóng dáng của thị vệ hoàng cung, hẵn kiềm chế dục vọng muốn xông lên, giả vờ bình tĩnh chờ đợi ngự liễn tiến đến.

Rốt cục ngự liễn cũng dừng lại trước cổng thành, Ngũ Tử Ngang cùng quan viên quỳ gối hô lớn, “Chúng thần cung nghênh Hoàng Thượng hồi kinh, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tân Ca ở bên trong ngự liễn có thể rõ ràng nhận ra thanh âm của Ngũ Tử Ngang trong những tiếng hô lớn, nhịp tim không ngừng đập nhanh. Ôn Quέ vén lên rèm che, Tân Ca từ trong ngự liễn bước ra, “Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Trong mắt chỉ có một người đang mang theo nụ cười ôn nhu, nhìn hẵn đứng lên, nhìn ánh mắt thâm trầm chăm chú của hẵn đang nhìn mình, Tân Ca khó khăn dời mắt, đảo mắt một vòng rồi thản nhiên nói, “Mấy ngày qua vất vả cho chư vị ái khanh. Đêm nay thiết đãi yến tiệc trong cung, xem như bù đắp cho chư vị ái khanh.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng ban thưởng yến tiệc.”

Giả vờ tùy ý liếc tới liếc lui Ngũ Tử Ngang, Tân Ca đi vào ngự liễn. Ôn Quέ buông rèm che xuống, lén nhìn Vương gia một cái, thấy Vương gia có

một chút ngây ngôc nhìn rèm che, hắn hé miệng cười trộm, nhưng ngay lập tức liền lạnh mặt, Vương gia thành thân, sau này tốt nhất đừng trêu chọc Hoàng Thượng.

Nóng lòng đi theo đoàn xe của Hoàng Thượng vào cung, Ngũ Tử Ngang căn bản không có cơ hội trò chuyện cùng Tân Ca, càng đừng nói ôm Tân Ca một cái để giải nỗi khổ tương tư. Quay lại trong cung, trước tiên Tân Ca thay đổi y phục, sau đó lắng nghe các chư vị đại thần thương tấu. Bất quá hôm nay hắn vừa mới hồi cung nên chỉ lắng nghe mà không làm ra quyết định, nhưng cho dù là như vậy thì hắn cũng không thể thoát thân. Mãi cho đến khi sắp đến dạ yến thì Tân Ca mới có thể rỗi rãi tắm rửa thay y phục.

Ngâm mình trong nước ấm, mệt nhọc mấy ngày liền nhưng hôm nay Tân Ca lại không hề cảm thấy mệt. Trước mắt hắn chính là Ngũ Tử Ngang. Hôm nay hắn không có ánh tượng quá sâu đối với những gì mà các đại thần thương tấu, cho dù kiềm chế không nhìn người nọ nhưng ánh mắt của người nọ lại làm cho thân thể của hắn khô nóng. Hát nước vào mặt, Tân Ca liên tục rửa mặt, không phải không phát hiện ánh mắt lo lắng của người nọ, chẳng qua nhiều ngày không gặp, trước đó giữa hai người lại xảy ra một chút việc, hắn hơi hoảng hốt khi hai người ở cùng một chỗ.

“Hoàng Thượng...”

“Dạ yến đã đến giờ”, Ôn Quέ lên tiếng nhắc nhở.

Định thần một chút, Tân Ca để cho Ôn Quέ tiến vào lau người rồi thay y phục cho hắn. Sau khi mặc long bào cho Hoàng Thượng, Ôn Quέ mang theo vẻ mặt không cam lòng lấy ra một phong thư, hai tay trình lên, “Hoàng Thượng, đây là Vương gia bảo nô tài đưa cho ngài.”

Tâm tư của Tân Cả khẽ động, nhanh chóng tiếp nhận rồi lấy thư ra.

Tân Ca:

Đêm nay ta không quay về.

Ngẩn ngơ vài chữ, không có lạc khoản, giọng điệu kiên quyết. Khóe miệng của Tân Ca hơi nhếch lên, sau đó lập tức giả vờ như không có việc

gì, hắn thản nhiên thiêu hủy lá thư. Tên lưu manh này.

Ôn Quế tò mò nhìn Hoàng Thượng, suy đoán không biết trên thư Vương gia đã viết cái gì mà Hoàng Thượng lại vừa cao hứng lại vừa mất hứng như vậy? Đi theo Hoàng Thượng từ tẩm cung ra ngoài, Ôn Quế vẫn còn liên tục suy nghĩ.

“Bảo với hắn đêm nay đến tiểu viện.”

A? Ôn Quế vẫn chưa kịp hoàn hồn, chỉ thấy Hoàng Thượng đã bước ra khỏi tẩm cung, hắn vội vàng chạy theo. Đợi đến khi vào đại điện thì hắn mới hiểu được, cảm thấy hổ thẹn buồn bực mà khẽ cốc đầu mình một cái, hắn làm thái giám mà càng ngày càng không xứng.

Không dám tiếp tục suy nghĩ miên man, Ôn Quế lập tức lấy lại mười hai phần sinh lực. Thái giám truyền lệnh hô lớn, “Hoàng Thượng giá lâm—” Bá quan đứng dậy nghênh giá, Ôn Quế đầu tiên phát hiện chính là Vương gia, hắn buồn bực: Vương gia có gì mà vui như thế, cười như nở hoa.

Hết thảy động tác của Ngũ Tử Ngang đều là phản ứng của bản năng, trên ngự liễn vội vàng nhìn thoảng qua làm sao có thể bù đắp nổi khổ tương tư nhiều ngày của hắn. Nhìn Tân Ca sau khi tắm rửa, nhìn Tân Ca uy nghiêm ngồi xuống, nhìn Tân Ca giơ tay nhắc chân đều có phong thái của bậc đế vương, Ngũ Tử Ngang chưa bao giờ tự hào và kích động như hiện tại. Người nọ là của hắn, hiện tại là của hắn, sau này là của hắn, cả đời đều là của hắn. Là quân vương của hắn, là Tân Ca của hắn. (làm như fanboy của bé Tân vậy =.=)

Dạ yến bắt đầu chỉ trong chốc lát, Ngũ Tử Ngang đứng dậy nói, “Hoàng Thượng vì bá tánh thiên hạ mà vất vả, thần vạn phần hổ thẹn, thần tự phạt ba chén.” Dứt lời, hắn liền uống cạn ba ly rượu.

Tân Ca thản nhiên nói, “Lương Vương vừa mới vào kinh không lâu, lại mới đại hôn, không biết ở trong kinh có thích ứng hay không.” Trong lòng vì một chuyện mà đau đớn, sắc mặt của Tân Ca trở nên thâm trầm hơn vài phần.

Ngũ Tử Ngang vẫn giữ bộ dáng ôn hòa, “Để cho Hoàng Thượng lo lắng. Lúc này thần vốn phải thuận theo ý tú của Hoàng Thượng để tiến bước, nhưng lại vì việc tư mà không thể, thần phi thường hổ thẹn. Được Thái sư và các chư vị đại nhân không tiếc chỉ giáo, thần thích ứng rất tốt.”

Tần Ca dời mắt, đứng dậy nói với Thái sư, “Trẫm không ở kinh thành mấy ngày này, thật vất vả cho Thái sư.”

“Lão thần hổ thẹn.” Thái sư vội vàng đứng dậy.

Sau khi cùng Thái sư uống một ly rượu, Tần Ca lại lần lượt cùng các đại thần ở Nội Các uống vài ly. Sau khi uống hơn mười ly, trên mặt của Tần Ca lộ ra thần sắc mệt mỏi. Thái sư Lâm Giáp thấy thế thì lập tức nói, “Hoàng Thượng cả ngày vất vả, thần khẩn cầu Hoàng Thượng hồi cung nghỉ ngơi.” Lâm Giáp vừa nói như vậy thì những người khác cũng lập tức phụ họa. Vì các đại thần khuyên bảo nên Tần Ca không thể rời khỏi buổi dạ yến.

Trở lại tẩm cung, Tần Ca nhanh chóng thay đổi xiêm y, mang theo Ôn Quế và Khổng Tắc Huy bí mật xuất cung. Trong khi Ngũ Tử Ngang lại đang mệt mỏi vì vẫn chưa nhận được hồi âm, hắn tự mình uống rượu giải sầu, hắn chỉ biết Tần Ca vẫn còn trách hắn vì chuyện thành thân. Hắn chưa bao giờ bứt rứt như vậy. Lúc này một vị tiểu thái giám tiến đến rót rượu cho hắn, đột nhiên bàn tay run lên, rượu đổ vào người của Ngũ Tử Ngang.

“Vương gia tha mạng, nô tài bất cẩn...” Tiểu thái giám vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Ngũ Tử Ngang nheo mắt lại rồi mỉm cười đỡ tiểu thái giám đứng lên, “Không sao không sao, bất quá chỉ đổ một chút rượu mà thôi.”

“Vương gia, nô tài dẫn ngài đi thay y phục.” Lại có một vị thái giám tiến đến, Ngũ Tử Ngang gật đầu, hắn mỉm cười cáo lỗi với những người khác rồi lập tức đi theo vị thái giám kia ly khai.

Ra đại điện, vị thái giám kia đột nhiên nhỏ giọng nói, “Vương gia, thuộc hạ là tiểu quỷ Dạ Du Điện Hạ, Quân Thượng đã đi tiểu vien trước.” Ngũ Tử Ngang vừa nghe xong thì liền chạy ra ngoài cung, đi được hai bước thì hắn đột nhiên ngừng lại. Tên tiểu quỷ đi theo hắn vẫn chưa rời khỏi, hắn vội

vàng nói, “Quay về phủ thông báo một tiếng, bảo rằng đêm nay ta muốn gặp vài vị bằng hữu Lương Châu, không quay về.”

“Đã.”

Ngay sau đó, Ngũ Tử Ngang chạy như bay, lập tức biến mất.

Don't worry about anything

Just do what you love and you believe it's true

Hey, BEST FRIEND, I'm waiting for you!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 40

Vội vàng chạy đến tiều viện, xác định phía sau không có người theo dõi, Ngũ Tử Ngang nhanh tay đẩy cửa ra. Đại môn không khóa, trong viện cũng rất im áng. Hai gian phòng đều thấp đèn, Ngũ Tử Ngang khóa trái đại môn, bước nhanh vào phòng ngủ của hắn và Tân Ca. Gian ngoài chỉ thấp một ngọn đèn duy nhất nhưng không có người. Đôi mắt luôn ôn hòa của Ngũ Tử Ngang lại tràn đầy nhớ nhung, hắn thoát hạ ngoại bào, thổi tắt nến rồi bước vào bên trong.

Trên giường có một người mặc nội y màu hoàng kim đang nằm ngủ. Gõ xuống đế quan, mái tóc đen huyền xõa dài trên chiếc chăn bằng gấm màu đỏ. Đó là khi Ngũ Tử Ngang phiền muộn đã lén lút mua về để ảo tưởng. Chiếc chăn này hắn đã đặt dưới đáy chiếc rương, bây giờ lại được đắp lên thân của người quan trọng nhất trong đời của hắn. Nếu nói tâm không rung động là giả.

Nhẹ nhàng cởi xiêm y, Ngũ Tử Ngang thoát hài rồi leo lên giường buông rèm. Trên giường nhất thời trở nên tối tăm, Ngũ Tử Ngang chậm rãi chui vào trong chăn, đưa tay vuốt ve mặt của Tân Ca. Người đang ngủ mở mắt ra, trong mắt cũng là nhớ nhung giống như hắn. Có đôi khi không cần nhiều lời. Ngũ Tử Ngang cúi đầu hôn Tân Ca, Tân Ca mở miệng tiếp nhận. Giống như phu quân ra ngoài làm việc mấy đêm liền mới về nhà, mặc dù ái nhân đã mệt mỏi nhưng hắn vẫn không thể kiềm chế dục vọng nhiều ngày nhớ nhung.

Nụ hôn dần dần trở nên kịch liệt, tiếng thở dốc dần dần trở nên nặng nề. Mặc dù xoang mũi toàn bộ đều là hơi thở của Tân Ca nhưng đối với Ngũ Tử Ngang mà nói thì không hề đủ. Nôn nóng thoát hạ tiết khố của Tân Ca, cởi ra nội y, Ngũ Tử Ngang thậm chí vội vàng làm cho Tân Ca xích lõa, hắn hôn Tân Ca, tách ra hai chân của Tân Ca. Đôi tay của Tân Ca luồn vào mái tóc của Ngũ Tử Ngang, phối hợp mà nâng lên thắt lưng.

Khi ngón tay tiến vào khe hở nhỏ hẹp, Ngũ Tử Ngang kề sát vào bên tai của Tân Ca mà cát lên giọng nói khàn khàn, “Ta nhớ ngươi muôn chết.”

“Đừng nói lời vô nghĩa.” Tân Ca ẩn đầu của Ngũ Tử Ngang xuồng, cắn lên môi của hắn. Hai người dây dưa hôn nhau, không ai muốn ly khai.

Thật vất vả mới bôi trơn xong cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nôn nóng đỡ lấy dục vọng đang kêu gào của mình mà xuyên vào cơ thể của Tân Ca. Chỉ trong nháy mắt đã tiến vào toàn bộ, thiếu chút nữa hắn đã chịu không nổi mà bùng nổ. Thực sự là nhớ Tân Ca muôn chết. Sau khi hắn và Tân Ca có tiếp xúc thể xác thì dục vọng của hắn càng ngày càng thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Nhíu mi thừa nhận sự thống khổ khi bị tiến vào, Tân Ca cố ý lưu lại hôn ấn nơi xương quai xanh của Ngũ Tử Ngang. Ngũ Tử Ngang làm sao lại không biết tâm tư của Tân Ca, hắn trả thù cũng giống như Tân Ca, để lại càng nhiều hôn ấn nơi xương quai xanh. Trong lúc Tân Ca chưa kịp thích nghi thì hắn rốt cục đã chờ không kịp mà bắt đầu chuyển động.

Chiếc giường gỗ lắc lư ước chừng hơn mươi lần thì liền trở nên im lặng, Tân Ca chỉ vừa mới có cảm giác, lúc này lô ra vẻ mặt kinh ngạc. Còn người đang nằm trên thân của Tân Ca lại dị thường ảo não, tuy hơn mươi ngày hắn không được chạm vào Tân Ca nhưng hắn lại thật sự quá tệ. Không thể nhìn mặt Tân Ca, Ngũ Tử Ngang thở hổn hển một chút, sau đó chậm rãi di chuyển, dục vọng của hắn lại nhanh chóng sôi trào. Lúc này hắn thè không làm cho Tân Ca cầu xin tha thứ thì tuyệt đối không rút ra!

Ngũ Tử Ngang mất mặt ở trên giường đang tìm cách chứng minh sự dũng mãnh của mình, hắn không biết sau khi hắn quay đầu một lúc thì khóe miệng của Tân Ca hơi nhéch lên.

Nữ nhân kia....bất quá chỉ là như thế.

Tuy đã thè phải làm cho đến khi Tân Ca cầu xin tha thứ thì mới dừng lại, nhưng sau ba lượt thì Ngũ Tử Ngang liền dừng tay. Sau khi rửa sạch cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang cảm thấy mệt mỏi mà ôm Tân Ca nhắm mắt lại. Mỗi đêm phải chạy từ phòng ngủ sang thư phòng, hắn cũng rất mệt mỏi. Tân Ca một lòng muôn níu túc của hắn, Ngũ Tử Ngang lại che giấu lời nói

của vị đại sư kia, cũng che giấu chuyện quan trọng nhất. Hắn thành thân với Liễu Song là vì sinh con, nếu Liễu Song không thể sinh cho hắn nhi tử thì Tân Ca làm sao có thể chịu nổi? Hắn hy vọng làm theo lời của đại sư thì có thể phá giải một cách hiệu quả, bằng không, hắn thật sự không biết từ nay về sau nên làm như thế nào?

Nhi tử, nhi tử, nhi tử chết tiệt. Hắn làm sao mới có thể có nam hài? Ngũ Tử Ngang mò mắt, người trong lòng đã mệt mỏi mà ngủ vùi. Hắn sờ lên bụng của Tân Ca, nếu Tân Ca có thể sinh con cho hắn thì tốt rồi. Tân Ca muốn nhi tử của hắn, hắn làm sao lại không muốn nhi tử của Tân Ca? Cho dù hắn có thể cùng Liễu Song sinh con nhưng hắn không muốn chạm vào Liễu Song. Hết thảy phải chờ đến khi hắn có nhi tử, chỉ cần hắn có nhi tử thì hắn sẽ lập tức giải quyết hết thảy chuyện này, rồi mới toàn tâm toàn ý với Tân Ca, không bao giờ làm cho Tân Ca chịu ủy khuất nữa. Nghĩ đến đây, Ngũ Tử Ngang lại có một chút hốt hoảng, nếu không chạm vào nữ nhân thì hắn làm sao có nhi tử? Thật sự không hiểu ý của đại sư là gì.

Mang theo phiền muộn và ủy khuất không nói nên lời, Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tân Ca mà ngủ. Một đêm không mộng, đến khi trời tờ mờ sáng, người bên cạnh cử động khiến hắn giật mình tỉnh giấc. Kéo lấy Tân Ca đang mặc y phục vào trong lòng, Ngũ Tử Ngang nhắc chân chặt Tân Ca lại, miễn cưỡng nói, “Hôm nay không muốn ngươi hồi cung.”

Tân Ca không giãy dụa, chỉ nói một cách thản nhiên, “Trẫm vừa hồi cung mà thân mình lại không khỏe, ngươi muốn trẫm bị Thái sư lải nhải hay sao?”

Ngũ Tử Ngang nhụt chí buông tay ra, Tân Ca ngồi dậy rồi tiếp tục mặc y phục, “Lương Châu Thất Hiền bao giờ vào kinh?”

“Bốn ngày trước đã vào kinh.” Tân Ca đứng lên, Ngũ Tử Ngang cũng không tiếp tục nằm trên giường. Hắn nhanh chóng mặc xiêm y rồi giúp Tân Ca mặc y phục, “Ngươi muốn cải cách chế độ thuế má, ta nghĩ đây là cơ hội tốt để cho bọn họ vào triều làm quan, ngươi nghĩ thế nào?”

“Trẫm đương nhiên cũng nghĩ như thế. Trẫm tính chọn một trong bảy người bọn họ nhậm chức Huyện lệnh huyện Thiên Ngự. Những người khác thì phải đến những địa phương mà mấy năm liền thu thuế không tốt.”

“Hôm nay ta dẫn bọn họ tiến cung diện thánh.”

“Ân, vì đê phòng có người nói ngươi có tư tâm, sau khi Thái Sư vào cung thì ngươi dẫn bọn họ tiến cung. Có Thái sư đê cử, người bên ngoài khó mà nói ra nói vào.”

“Lại đê cho ngươi vì ta mà lo lắng.”

Tần Ca xoay người, trong mắt chính là tức giận. Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôm lấy hắn rồi thì thầm, “Cuối cùng ngươi đã quay về.”

Trong nháy mắt sự tức giận của Tần Ca tiêu tán không còn sót lại một chút gì, hắn đưa tay ôm lấy Ngũ Tử Ngang rồi cất giọng hỏi, “Mấy ngày nay có tốt không?”

“Cũng không tệ lắm. Hiện tại ta đều phải học hỏi nhiều thứ, cũng không có gì đáng sợ.”

Buông Tần Ca ra, Ngũ Tử Ngang sửa lại đê quan cho hắn, rồi mới vuốt ve gò má của hắn, “Ngươi gầy đi nhiều. Đêm nay ta nấu vài món phái người đưa vào cung cho ngươi ăn, phải ăn hết toàn bộ.”

Câu trả lời của Tần Ca là xoay bước rời đi, “Trẫm trở về cung.”

Ngũ Tử Ngang ở phía sau hắn vừa cười vừa lặp lại, “Nhất định phải ăn hết toàn bộ.”

Lưu manh. Khóe miệng nhéch lên, tâm tình của Tần Ca phi thường tốt, hắn ra cửa rồi lên xe ngựa. Sau khi hắn rời đi, Ngũ Tử Ngang huýt sáo rồi mới ngã xuống giường, ôm lấy chiếc chăn mà hít sâu một hơi: Cuối cùng đã quay về.

.....

Sau khi dùng tảo thiện ở bên ngoài thì Ngũ Tử Ngang mới hồi phủ. Cùng cô nai nai thỉnh an, hắn quay về phòng thay y phục. Liễu Song giúp hắn thay y phục đã lén nhìn hắn vài lần, sau đó do dự mà hỏi, “Đêm qua Ngũ đại ca....thật sự cùng bằng hữu đàm đạo rất thoải mái đúng không?”

Nụ cười trên mặt của Ngũ Tử Ngang đình trệ, “Vì sao lại hỏi như thế?”

Liễu Song đắn đo mà nói, “Thiép cảm thấy sáng nay Ngũ đại ca trở về thì tâm tình rất tốt. Thiép đã lâu chưa thấy Ngũ đại ca cao hứng như thế.”

“Ha ha,” Ngũ Tử Ngang cười ra tiếng, xoay người nhìn Liễu Song mà nói, “Song nhi thật tinh mắt. Hôm qua có một vị hảo hữu đã nhiều năm không gặp đến Biện Kinh, hắn đặc biệt đi đường vòng để ghé kinh thành mà gặp ta. Nhưng hôm qua Hoàng Thượng thiết yến, ta chỉ có thể gặp hắn vào buổi tối. Hôm nay hắn phải đi Biện Kinh, ta và hắn hàn huyên cả đêm. Tuy rằng nhiều năm không gặp, nhưng sau khi tái kiến thì vẫn là cái loại cảm giác như ban đầu.”

Liễu Song hơi thoảng ngượng ngùng mà giải thích, “Không phải thiép muốn biết hành tung của Ngũ đại ca, chỉ là thấy tâm tình của Ngũ đại ca vô cùng tốt, thiép có một chút hiếu kỳ.”

“Ha ha, ta biết, Song nhi đương nhiên không phải loại nữ tử muôn năm rõ hành tung của phu quân như lòng bàn tay, không biết tiến thoái. Người không cần phải cẩn thận như thế.” Ngũ Tử Ngang thản nhiên mà nói khiến nụ cười trên mặt của Liễu Song suýt nữa không thể nhịn được. Tối hôm qua phu quân đi cả đêm không về, tuy phu quân phái người hồi phủ truyền lời nhưng nàng là thê tử thì vẫn muốn biết phu quân đi làm chuyện gì. Nhưng những lời của phu quân lại làm cho nàng xấu hổ vô cùng.

Giả vờ như không thấy Liễu Song mỉm tự nhiên, Ngũ Tử Ngang vui vẻ nói, “Hôm nay ta phải tiến cung diện thánh, buổi tối có thể đến khuya mới quay về, người không cần chờ ta.”

“A, hảo. Ngũ đại ca cũng phải chú ý thân mình.” Còn đang ngượng ngùng nên Liễu Song nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Ta đi đây, đến muộn sẽ bị Hoàng Thượng phạt.” (sợ vợ bắt nhịn đói sao)

“Ngũ đại ca đi thong thả.”

Nhin Ngũ Tử Ngang rời đi, nụ cười trên mặt của Liễu Song cũng lui ra. Tuy rằng Ngũ đại ca ở ngay trước mặt nàng nhưng nàng lại cảm thấy Ngũ

đại ca rất xa cách. Nàng khó có thể liên hệ người nam nhân nhiệt tình như hỏa vào ban đêm cùng với Ngũ đại ca là một. Ngay lập tức nàng liền lắc đầu. Không được suy nghĩ miên man, Ngũ đại ca không phải vẫn là như vậy hay sao? Miễn là ban đêm.....Nam tử trên giường khó tránh khỏi sẽ có khác biệt. Mang theo một chút mỉm cười, Liễu Song lấy tú phẩm rồi đi vào phòng của cô nãi nãi để trò chuyện.

Ra khỏi quý phủ, bước lên kiệu, nụ cười giả tạo trên mặt Ngũ Tử Ngang trở thành khó chịu. Nghĩ đến sau này hắn phải thường xuyên giải thích hành tung của mình với thê tử thì cảm thấy rất phiền toái. Hy vọng Liễu Song đủ thông minh, hiểu được những gì mà hắn vừa mới nói. Hắn và Tân Ca không phải yêu đương vụng trộm, hắn không cần viện cớ giải thích với Liễu Song mỗi buổi tối hắn không về là đi làm chuyện gì.

“Chuyện duyên phận, thí chủ không thể nóng vội” Bên tai lại vang lên lời nói đó của đại sư, Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mi, duyên phận theo như lời của đại sư chính là hắn và Tân Ca?

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 41

“Thảo dân Triệu Hách, Niên Sơ Hoài, Tất Giang, Đường Tĩnh, Hải Tử Khôn, Nhạc Nhạc, Tiêu Tông Lai, khẩu kiến Ngô hoàng, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Thái sư, bảy người này chính là Lương Châu Thất Hiền tiếng tăm lừng lẫy. Lần này Lương Vương quay về Lương Châu là vì cầu hiền tài cho trẫm, thỉnh đến bảy người bọn họ.”

Trong ngự thư phòng, Tần Ca giới thiệu cho Thái Sư Lâm Giáp. Vừa mới hồi cung, hắn đương nhiên muốn cùng Thái sư đàm đạo một phen. Sau khi Lâm Giáp tiến cung, Ngũ Tử Ngang liền dẫn Lương Châu Thất Hiền vào cung. Sau khi Tần Ca giới thiệu xong, Ngũ Tử Ngang lập tức khom người nói, “Thần hổ thẹn, Hoàng Thượng anh minh, cầu hiền nạp sĩ. Nghe nói Hoàng Thượng muốn triệu kiến bọn họ, không cần chờ thần nhiều lời thì bọn họ đã thu dọn hành lý sẵn sàng.”

Triệu Hách có niên kỷ lớn nhất trong Lương Châu Thất Hiền liền mở miệng nói, “Vương gia khiêm tốn. Chúng ta bất quá chỉ là thất phu thôn quê, được Vương gia tiến cử, thật sự hổ thẹn.”fynnz.wordpress.com

Lâm Giáp đứng dậy rồi chắp tay nói, “Hoàng Thượng, mỹ danh của Lương Châu Thất Hiền như sấm bên tai. Lão thần từng muốn tiến cử bọn họ vào triều giúp Hoàng Thượng phân ưu, lại bị sự vụ vướng bận nên chưa thể như nguyện. Vương gia lại có thể tự mình vì Hoàng Thượng mà thỉnh được thất hiền, việc này khiến lão thần hổ thẹn vô cùng.” Nói xong, Lâm Giáp liền quỳ xuống lạy.

Tần Ca và Ngũ Tử Ngang đồng thời đứng dậy để dùi hăn, “Thái sư nói quá lời”, “Thái sư nói như vậy là giảm thọ bốn vương.” Bàn tay của hai người khó tránh khỏi chạm vào nhau, Ngũ Tử Ngang nhân cơ hội sờ soạng một phen, Tần Ca rút tay ra rồi lạnh lùng liếc mắt nhìn hăn.

Dùi Thái sư ngồi xuống, Tần Ca nói, “Ôn Quê, thưởng tạ.”

“Thảo dân tạ long ân Hoàng Thượng.”

Lương Châu Thất Hiền cũng không tiếp tục nói thêm, sau khi cung nhân đưa ghế đến thì bọn họ đều ngồi xuống. Ngũ Tử Ngang theo quy củ ngồi ở vị trí bên cạnh Lâm Giáp, lúc này Tần Ca mới lên tiếng, “Trẫm đã xem qua thi từ văn chương của bảy người các ngươi. Trong đó không thiếu các bài văn chương đủ khiến trẫm cảm động. Triều đình cần người một lòng vì dân chúng vì xã tắc, nhưng càng cần có người tài cán. Lý luận suông thì không đủ.”

“Thảo dân hiểu được.”

Tần Ca nhìn về phía Lâm Giáp, Lâm Giáp hiểu ý, “Hoàng Thượng, mùng mười tháng tư lão thần mở Vịnh Xuân yến cho đệ tử trong phủ, không biết thất hiền có nguyện ý tiến đến hay không?”

Bảy người lập tức đứng dậy mà nói, “Có thể tham dự Vịnh Xuân yến của Thái sư là vinh hạnh của chúng ta.”

Tần Ca lập tức nói, “Có thất hiền thì năm nay Vịnh Xuân yến sẽ náo nhiệt không ít. Không biết Thái sư có nguyện ý cho trẫm tham gia náo nhiệt hay không?”

“Hoàng Thượng nói thế là giảm thọ lão thần. Lão thần tạ long ân Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang vội vàng đứng dậy thi lễ với Lâm Giáp, “Không biết bốn vương có thể tiến đến để trao đổi kiến thức hay không?”

“Là vinh hạnh của lão thần.”

Tần Ca suy nghĩ một chút rồi nói, “Thái sư luôn thích thanh tịnh, nếu cứ như vậy thì đến lúc đó quý phủ sẽ rất đông người. Không bằng mở Vịnh Xuân yến trong cung, Thái sư thấy thế nào?”

Trong phủ chỉ có vài hạ nhân, Lâm Giáp lập tức đồng ý, “Nếu mở ở trong cung thì có thể mời quan viên triều đình cùng tham dự. Quân, thần, dân cùng Vịnh Xuân, lấy văn chương để biểu lộ triều đình cầu tài nạp sĩ.”

“Không bằng thà dịp này mà chiêu cáo nhân sĩ có tri thức trong thiên hạ tham dự Vịnh Xuân yến thì thế nào?” Ngũ Tử Ngang suy nghĩ trong lòng rồi tiếp tục nói, “Quan viên trong triều đình từ trước cho đến nay đều do trọng thần trong triều tiến cử, như vậy át hẳn sẽ có sơ hở. Nếu hiền sĩ trong thiên hạ có thể tề tụ về kinh thành, những hàn sĩ không được ai tiến cử cũng sẽ có cơ hội thi triển tài hoa của mình trước triều đình. Hoàng Thượng có thể nhân cơ hội này mà lựa chọn nhân sĩ tài năng như thất hiền, mưu phúc vì dân chúng.”

Lương Châu Thất Hiền nhất thời lộ ra vẻ mặt vui sướng, Niên Sơ Hoài đứng dậy nói, “Thảo dân vượt quá quy củ. Hoàng Thượng, nhân tài trong thiên hạ ở nơi nào cũng có. Chúng ta không phải không muốn phân ưu vì Hoàng Thượng, dốc sức vì triều đình, nhưng khổ nỗi không có cửa để mà vào. Nếu không có Lương Vương tiến cử thì chúng ta vẫn còn ở Lương Châu mà ngâm khúc thủy lưu thương, chỉ biết than thở bất đắc chí. Nếu Hoàng Thượng có thể khai môn cầu hiền sĩ thì thiên hạ nhất định sẽ có một luồng gió mới.”(bất đắc chí= thất vọng)

Ngũ Tử Ngang tiếp lời, “Cái gọi là hiền sĩ cũng chắc chắn có chênh lệch. Không bằng trước đó xét tuyển những người muốn tiến đến, sau đó mới chân chính thỉnh hiền sĩ tham gia Vịnh Xuân yến.”

Tần Ca hỏi, “Làm sao để xét tuyển? Người đến nhất định rất nhiều.”

Ngũ Tử Ngang trả lời, “Vịnh Xuân yến của Thái sư được tổ chức vào mùng mười tháng tư, không biết có thể kéo dài thêm một tháng đến mùng mười tháng năm hay không. Như vậy có thể giúp cho những sĩ tử ở phương xa không lỡ thời gian. Trước đó, trong kinh tổ chức vài cuộc thi nhỏ. Có thể trực tiếp phát ra Vịnh Thiếp Xuân cho những sĩ tử có danh tiếng, còn những sĩ tử bị mai một cũng có thể thi thố tài năng để cho mọi người biết đến.

Cũng dễ dàng để cho Hoàng Thượng âm thầm quan sát. Có tài hay không có tài, nói miệng không bằng chứng cớ. Ngoài ra, các đại thần cũng có thể tự đề cử hiền sĩ. Chọn hiền tài không chọn thân thế, nếu là chiêu hiền khắp thiên hạ thì bối cảnh gia thế cũng không cần quá mức đê ý. Như vậy Hoàng Thượng nhất định có thể tìm được hiền tài như nguyện.” (hàn sĩ = sĩ tử nghèo)

Lâm Giáp tràn đầy thâm ý nhìn Ngũ Tử Ngang vài lần, sau đó nói với Hoàng Thượng, “Lời nói của Lương Vương rất có lý, lão thần cũng cho rằng có thể chiêu cáo hiền sĩ từ Vịnh Xuân yến. Nếu biện pháp này có ích thì ngày sau cũng có thể giúp Hoàng Thượng cầu hiền nạp sĩ.”

“Chúng ta thay mặt hàn sĩ khắp thiên hạ khâu tạ Vương gia, khâu tạ Thái sư.” Lương Châu Thất Hiền đồng loạt quỳ xuống, đối với đệ tử hàn môn mà nói, đừng bảo là diện thánh, ngay cả gấp mặt quan viên cửu phẩm tép riu còn khó hơn lên trời xanh.

Ngũ Tử Ngang lập tức xu nịnh, “Chẳng qua bốn vương chỉ mượn ý tứ của Thái sư, các ngươi nên tạ là Thái sư. Thái sư vì hiền sĩ thiên hạ, chẳng phân biệt địa vị cao hèn, một lòng muốn phân ưu vì Hoàng Thượng, là tấm gương sáng cho bá quan noi theo.”

Lương Châu Thất Hiền đang muốn khâu đầu tạ ơn thì Lâm Giáp lại nghiêm mặt nói, “Việc này lão phu không lo lắng chu đáo bằng Lương Vương, nhưng nếu không có Hoàng Thượng thánh minh thì lão phu và Vương gia nói cái gì cũng uổng công. Long ân của Hoàng Thượng bao la, hàn sĩ thiên hạ muốn tạ thì cũng nên tạ Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang cười khổ trong lòng, đứng dậy cung kính thi lễ với Lâm Giáp một cái, Lương Châu Thất Hiền cũng nín cười rồi mới bái lễ Lâm Giáp giống như Ngũ Tử Ngang, sau đó hô lớn đối với Hoàng Thượng, “Ngô Hoàng thánh minh, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Miễn lễ, hãy bình thân.” Tân Ca cũng nín cười, bất quá trong lòng của hắn biết rõ tính tình của Thái sư, cũng cảm thấy vui mừng.

Lâm Giáp vốn là người biết thức thời, Vịnh Xuân yến rốt cục được quyết định. Bất quá khiếu cho hắn bất ngờ chính là Vịnh Xuân yến dần dần trở

thành yến hội thi ca phi thường long trọng để tiến cử hiền sĩ. Ở Vịnh Xuân yến thi triển tất cả tài năng, nhiều nhân vật danh lưu sử sách được triều đình trọng dụng. Đương nhiên đây là chuyện sau này.

Mặc dù ở vài phương diện thì Lâm Giáp là một người cõi chấp, bất quá hắn trung thành đối với Hoàng Thượng, đối với triều đình, e rằng ngay cả Ngũ Tử Ngang còn phải than thở không thể sánh bằng. Lương Châu Thất Hiền là do Ngũ Tử Ngang tiến cử, nhưng Lâm Giáp không lo ngại bảy người có trở thành bè đảng của Ngũ Tử Ngang hay không, hắn chỉ tùy việc mà xét, tùy người mà chọn.

Vịnh Xuân yến đã định, Lương Châu Thất Hiền rốt cục có bao nhiêu năng lực thì sẽ có thể thấy được. Diện thánh cực kỳ thuận lợi, thái độ của Lâm Giáp cũng khiến Ngũ Tử Ngang thở phào nhẹ nhõm. Sau đó Lương Châu Thất Hiền được Ngũ Tử Ngang dẫn ra ngoài, trong ngự thư phòng còn lại Tần Ca và Lâm Giáp, hai người tiếp tục bàn về chính sự.

“Hoàng Thượng, khi ngài té xuân có gửi về một phong thư bảo rằng muốn giảm miễn thuế má cho ba tỉnh Thanh Hóa. Còn lệnh Nội các mau chóng thương nghị thiết lập chế độ thuế mới. Không biết các vị đại thần Nội các có dâng tấu hay chưa?”

“Quan điểm của Thái sư về việc thuế má của ba tỉnh Thanh Hóa như thế nào?”

Lâm Giáp im lặng một hồi rồi nói, “Nạn tuyết ở ba tỉnh Thanh Hóa khiến cho dân chúng lầm than, khổ sở không nói nên lời. Nếu vẫn chiểu theo chế độ thu thuế hiện hành thì dân chúng ngay cả thở cũng không có. Nhu cầu của dân chúng không nhiều lăm, chỉ cần ăn no mặc ấm có chỗ nương thân là được. Hoàng Thượng thân là thiên tử, đương nhiên biết rõ đạo lý nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền.”

“Thái sư giáo huấn rất phải.”

Lâm Giáp lại nói, “Nội các đại thần phản đối là sợ hậu hoạn. Lão thần nghĩ đến việc dân chúng ở ba tỉnh gặp nạn có thể dựa theo tình huống gấp thiêng tai mà xét giảm miễn hoặc giảm bớt thuế má. Dựa theo ruộng đất và nhân số tử vong trong nhà để xác định có thể giảm miễn thuế thu nhập hoặc

là thuế công điền hay không. Chế độ thuế mới có thể thiết lập sau thiên tai, thực thi theo đúng luật lệ của thuế má. Sau này những nơi gặp nạn có thể dựa vào chế độ thuế mới mà thực thi. Hoàng Thượng trở về từ xuân té, giảm miễn thuế má cho ba tỉnh Thanh Hóa cũng là thiên ý.”

Tần Ca hiểu rõ, “Ngày mai khi thượng triều thì trẫm sẽ hạ chỉ. Nội các vẫn còn đang thương nghị về chế độ thuế mới, Thái sư có thượng sách gì hay không?”

Lâm Giáp cẩn thận nói, “Quy định về thuế má liên quan đến căn nguyên của quốc gia, lúc này lão thần chưa có biện pháp tốt nhất.” Hắn nhìn Hoàng Thượng rồi hỏi, “Không biết Lương Vương có thượng tấu đối với việc này hay chưa?”

Tần Ca không đáp mà lại hỏi, “Thái sư vẫn lo lắng Lương Vương hay sao? Mặc dù trẫm rời kinh mấy ngày nhưng vẫn biết được vài chuyện trong triều đình. Lương Vương làm người khiêm tốn ôn nhã, đối với trẫm cũng là trung thành và tận tâm. Trẫm hy vọng ngày sau hắn có thể giống như Thái sư, trở thành trợ thủ đắc lực của trẫm, phân ưu vì trẫm.”

Lâm Giáp lo âu nói, “Lão thần không phải không thích Lương Vương, ngược lại lão thần thập phần tán thưởng hắn. Khi Lương Vương còn ở Lương Châu, lão thần lo lắng trời thì cao vua thì xa, hắn sẽ cầm binh uy hiếp đến giang sơn của Hoàng Thượng. Nhưng hiện tại Lương Vương tự nguyện về kinh thành, lão thần cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lòng người khó đoán, Hoàng Thượng hợp ý với Lương Vương như thế, không chỉ cho hắn cầm binh quyền mà còn cho hắn vào Nội các. Lão thần lo lắng ân sủng của Hoàng Thượng càng nặng thì tâm tư của Lương Vương sẽ càng bất định, ngày sau sẽ tạo thành hậu hoạn.”

Tần Ca làm sao lại không biết Thái sư lo lắng, khi hắn còn nhỏ thì ở bên cạnh hắn ngoại trừ Ngũ Tử Ngang chính là Thái sư. Còn nhớ rõ lúc hắn ở thời thiếu niên mà sinh bệnh, canh giữ bên giường hắn không phải phụ hoàng, không phải mẫu hậu mà là Thái sư. Không thể nói với Thái sư quan hệ hiện tại của hắn và Ngũ Tử Ngang, Tần Ca chỉ nói, “Nếu ngày sau hắn có dã tâm đối với trẫm thì trẫm sẽ không nương tay.”(tại sao bây giờ con cua đang có dã tâm với vợ mà không thấy bé Tần không nương tay)

Lâm Giáp đứng dậy rồi quỳ xuống, “Lão thần thề sống chết cũng phải bảo trụ giang sơn của Hoàng Thượng, không cho bất luận kẻ nào hủy đi tâm huyết của tiên Hoàng.”

“Thái sư” Tân Ca nâng Thái sư đứng dậy, không hề nói thêm điều gì. Từ Ngang nhất định sẽ trở thành quyền thần của hắn, hắn đã có thể suy đoán phản ứng của Thái sư đến lúc đó sẽ kịch liệt như thế nào. Nhưng cho dù phụ lòng Thái sư xem hắn như nhì tử thì hắn cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.

Thâm tâm áy náy mà dù Thái sư ngồi xuống, Tân Ca thay đổi đề tài, “Thái sư, người thấy ai thích hợp với chức vụ Huyện lệnh huyện Thiên Ngự?”

“Nếu Lương Châu Thất Hiền nguyện ý phụ tá Hoàng Thượng thì có thể lựa chọn một trong bảy người bọn họ nhậm chức Huyện lệnh huyện Thiên Ngự.” Nhìn ra Hoàng Thượng không muốn bàn về chuyện của Lương Vương, Lâm Giáp áp chế lo lắng mà trả lời. Lâm Giáp trả lời không nằm ngoài dự liệu của Tân Ca, bất quá việc này cũng hợp ý hắn, hắn liền hỏi, “Vậy Thái sư cảm thấy ai thích hợp?”

“Cho dù lão thần chưa từng tiếp xúc với lương Châu Thất Hiền. Bất quá nghe nói Niên Sơ Hoài thận trọng lại tự cao. Huyện Thiên Ngự là nơi để hoàng thất hiến tế, phái hắn đến đó là thích hợp nhất. Bất quá nếu đã tổ chức Vịnh Xuân yến thì nên đợi sau khi chấm dứt hội thi ca thì hắn hạ chỉ.”

“Cứ theo như lời của Thái sư.”

Cùng Thái sư hàn huyên nguyên buổi sáng, sau khi Thái sư rời đi thì Tân Ca ở ngự thư phòng trầm tư một mình. Hắn vốn định triệu kiến Nội các đại thần để thương nghị chế độ thuế mới, bất quá sau khi nhận được một tấu sớ thì Tân Ca hoàn toàn không còn tâm tư.

“Ôn Quê, gọi Diêm Nhật đến đây.”

“Dạ.”

“Chỉ chốc lát sau, Diêm Nhật trong y phục thái giám tiến đến. Đây là lần thứ hai Tần Ca thấy hắn, sắc mặt của hắn vẫn trắng bạch như trước. Tần Ca cho Ôn Quέ lui ra, sau đó hạ mặt chỉ, “Vịnh Xuân yến mừng mười tháng năm, đế cho nhóm tiêu quỷ tung tin là do Thái sư và Lương Vương vì các hàn sī mà khẩn cầu, Trẫm đã đáp ứng.”

Diêm Nhật dập đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

“Lui ra đi.”

Diêm Nhật lui xuống, Tần Ca ngắm nghía viên ngọc châu trên bàn một hồi rồi cất tiếng, “Ôn Quέ, bãi giá. Trẫm muôn đến Lương Vương phủ.”

Ôn Quέ đang canh giữ ở bên ngoài thì suýt nữa đã lảo đảo té ngã, trong lòng hoảng hốt nhìn Khổng Tắc Huy liếc mắt một cái, “Dạ! Hoàng Thượng.” Khổng Tắc Huy từ góc tường đi ra, khi bước qua bên cạnh Ôn Quέ thì lấy chuôi kiếm vỗ lên bờ vai của hắn, “Còn ngăn người làm cái gì? Không mau phái người chuẩn bị xe ngựa.”

“Khổng thông lĩnh, ngài mau nghĩ cách thông báo Vương gia một tiếng a.” Ôn Quέ hạ giọng vội vàng la lên, sau đó hắn lại chạy nhanh đi phân phó người chuẩn bị. Vì sao Hoàng Thượng lại muôn đến quý phủ của Vương gia? Chẳng lẽ tối hôm qua Hoàng Thượng và Vương gia cãi nhau? Không nên a.

Khổng Tắc Huy lại đẩy Ôn Quέ một phen, “Còn không mau đi thay y phục cho Hoàng Thượng.”

“A!” Sắc mặt của Ôn Quέ trắng bêch, vội vàng mở cửa ngự thư phòng.

Sau khi Ôn Quέ bước vào, Khổng tắc huy thấp giọng nói trống rỗng một câu, “Muốn báo tin cho Vương gia hay không thì tự ngươi lo liệu.”

Ngũ Tử Ngang lúc này đang làm cái gì, đang ở đâu? Ôn Quέ hoàn toàn không thể ngờ rằng Ngũ Tử ngang đang uống rượu với Đường Tinh của Lương Châu Thất Hiền tại túu lâu tốt nhất kinh thành. Vì sao lại chỉ với Đường Tinh? Khi Ngũ Tử Ngang đến Lương Châu đã kết giao với một vị bằng hữu chính là Đường Tinh, cũng là Đường Tinh làm cho hắn nhận thức

với sáu người còn lại. Trong kinh nhiều tai măt, vì không muốn người ta chú ý nên sau khi Ngũ Tử Ngang đưa bảy người trở lại khách điếm thì chỉ hẹn Đường Tĩnh ra uống rượu. Sáu người kia hiểu được hắn khó xử nên không hề cảm thấy bất mãn vì điều này.

Trò chuyện một hồi, Đường Tĩnh thân thiết nói, “Vương gia trở lại kinh thành tựa hồ cũng không đắc chí. Mặc dù Tĩnh mới vào kinh thành, nhưng cũng nghe được một chút tin đồn.”

Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Đắc chí hay bất đắc chí cũng là không có cách nào. Ai bảo ta mang họ Ngũ, lại là Vương gia làm chi. Không nói đến chuyện phiền lòng này nữa. Nào, uống cạn đi.”

Đường Tĩnh nhìn Ngũ Tử Ngang uống cạn ly rượu, hắn cũng uống một ngum.

Ngũ Tử Ngang nói một cách cô tịch, “Lần này Vịnh Xuân yến đối với các ngươi mà nói là một cơ hội tốt. Nếu các ngươi có thể vì Hoàng Thượng mà phân ưu cũng là phúc đức của dân chúng. Ai, ta vốn nghĩ rằng tự nguyện hồi kinh sẽ làm cho những người đó yên tâm, nhưng sau khi hồi kinh thì mới biết được trừ phi Hoàng Thượng biếm ta thành thứ dân, bằng không sẽ không có ai tin tưởng lòng trung thành của ta.”

Đường Tĩnh lập tức nâng chén mà nói, “Tại hạ suốt đời không quên ơn tri ngộ của Vương gia, nếu Tĩnh có thể vào triều, chắc chắn sẽ vì Vương gia mà máu chảy đầy roi, tuyệt không hai lời.”

“A, không cần máu chảy đầy roi. Khi ta uất ức thì có thể nghe ta lải nhải vài câu là được rồi.” Ngũ Tử Ngang lại cùng Đường Tĩnh uống một ly, vứt bỏ nỗi cô tịch mới vừa rồi. Đỡ lấy bầu rượu mà Đường Tĩnh đang cầm, hắn tự tay rót đầy rượu cho Đường Tĩnh và chính mình, vừa cười vừa nói, “Kim triêu hữu tửu kim triêu tuý, minh nhật sầu lai minh nhật ưu. Ta tin tưởng ở Vịnh Xuân yến tài năng của Lương Châu Thát Hiền có thể trấn áp quần phuơng, kinh động tứ phía.”(Kim triêu hữu tửu kim triêu tuý, minh nhật sầu lai minh nhật ưu= hôm nay có rượu ta say đã, ngày mai sầu tối mặc sầu trôi)

“Vương gia quá khen” Đường Tĩnh khiêm tốn cung ly cùng Ngũ Tử Ngang, trong lòng thỏa thuê mãn nguyện.

Ngay khi hai người đang cao hứng uống rượu thì một vị tiểu nhị vai vác khăn, tay bưng khay thức ăn tiến vào phòng hai người. Ngũ Tử Ngang liếc mắt nhìn hắn một cái, động tác uống rượu khẽ dừng lại. Sau khi tiểu nhị rời đi thì Ngũ Tử Ngang đứng dậy, “Bỗng nhiên cảm thấy quá mót, ta đi một chút liền quay về.”

Đường Tĩnh đứng dậy đưa tiễn.

Ra khỏi phòng, tiểu nhị lúc trước đưa thức ăn không biết từ đâu xông ra, nhanh chóng để lại một câu, “Hoàng Thượng muốn đến Vương phủ, đã xuất cung.” Thần sắc của Ngũ Tử Ngang đại biến, vội vàng xoay người trở về phòng, thấy vẻ mặt lo âu của hắn, Đường Tĩnh cũng trở nên sốt ruột.

“Đường Tĩnh, xảy ra chuyện lớn. Ta phải nhanh chóng hồi phủ.”

“Vương gia, xảy ra chuyện gì?”

Đường Tĩnh bị hoảng sợ.

“Ta về phủ trước, tối nay ta phái người truyền tin cho ngươi.”

Không giải thích mà vội vàng xoay người bỏ chạy, Đường Tĩnh nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải, chỉ có thể rời đi, quay về tìm những người còn lại để thương lượng.

Chạy thăng một mạch ra khỏi túu lâu, Ngũ Tử Ngang lén ngựa quay về Vương phủ, Vì sao Tần Ca lại đột nhiên muốn đến Vương phủ? Nghĩ đến một nữ nhân trong phủ, trên trán của hắn liền úa mồ hôi lạnh. Xong rồi, xong rồi, lần này tuyệt đối xong rồi.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 42

“Lão phu nhân! Vương phi nương nương!” Quản gia Ngũ Huyền phóng như bay vào sảnh đường, “Trong cung có người truyền chỉ, Hoàng Thượng đang trên đường đến phủ, khoảng một khắc nữa sẽ đến!”

“Cái gì? Hoàng Thượng muốn đến phủ!” Đang trò chuyện cùng Liễu Song thì Phạm Ngũ Thị hoảng hồn, Liễu Song cũng luống cuống.

Trong nhà không có người nam nhân nào, như vậy phải làm sao cho hảo. Nghĩ đến chính mình là Vương phi cũng không thể bối nhọ Ngũ đại ca và Vương phủ, Liễu Song siết chặt khăn tay, sau đó bối rối cất tiếng, “Lão quản gia, trước tiên phái người trải thảm đỏ, mang lên chậu hoa trước cổng để nghênh đón Hoàng Thượng đại giá, chuẩn bị loại trà thượng hạng ở trong phủ, lập tức phái người đi báo Vương gia, nhị gia và tam gia. Còn có...” Nhất thời khẩn trương khiến nàng không nghĩ ra còn phải làm thêm cái gì.

Lúc này Phạm Ngũ Thị cũng trở nên tinh táo, tiếp lời nàng, “Mọi người trong phủ lập tức đi thay y phục rửa mặt chải đầu, có bao nhiêu đèn lồng đỏ thì treo lên hết.”

“Thắp hương lên!” Liễu Song vội vàng bồ sung, “Đem ra hương phiến mà lán trước Hoàng Thượng ban cho.”

Phạm Ngũ Thị lại thêm một câu, “Hoàng Thượng sợ lạnh, đốt tất cả chậu than trong phòng lên!”

“Lão nô lập tức đi phân phó!” Ngũ Huyền xoay người chạy đi.

“Bảo bọn họ tay chân phải nhanh nhẹn! Đừng phạm sai lầm!” Phạm Ngũ Thị lo lắng hô một tiếng.

Liễu Song lại nói, “Cô nãi nãi, chúng ta mau chóng về phòng thay y phục đi.”

“Ai! Đúng rồi đúng rồi! Nhanh chóng thay xiêm y! Xuân Nha, nhanh lên!”

“Dạ đến đây!”

Trước khi Ngũ Tử Ngang quất roi giục ngựa về đến Vương phủ thì bên trong Vương phủ phi thường hỗn loạn. A không, cũng không thể nói như thế. Loạn là loạn, bất quá cũng không đến mức hỗn loạn. Không uổng công Ngũ Huyền là người nhanh nhẹn, trong phủ cho dù có loạn cũng không mất quy củ. Từ sau khi Lương Vương hồi kinh, đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng giá lâm Vương phủ. Cho dù là Hoàng Thượng giá lâm bất thình lình nhưng Vương phủ cũng tuyệt đối không thể mất đi đáng vể tôn quý của mình.

Sáng sớm Tân Ca lại muôn đi Lương Vương phủ một chuyến, bất quá vẫn chưa đến lần nào. Hôm nay cảm thấy không vui, đến Vương phủ nhìn một cái cũng được. Tuy nói dẫu theo vài người để đi dạo, nhưng dù sao hắn cũng là Hoàng Thượng, cũng không phải cải trang xuất tuần hoặc là bí mật hẹn hò, hắn quang minh chính đại đi từ trong cung ra, thiên tử phô trương đương nhiên không thể thiếu được. Chuyện bé xé ra to, đối với việc Tân Ca xuất cung mà nói thì ngẫu nhiên xảy ra một lần như vậy cũng là có nguyên nhân, ai bảo hiện tại trong lòng của hắn cảm thấy khó chịu làm chi.

Bọn thị vệ trong cung cuồng ngựa đi trước mở đường, từ hoàng cung tiến đến Lương Vương phủ, để bảo vệ an nguy của Hoàng Thượng, tránh cho bọn đạo chích nhân cơ hội làm loạn. Phía trước là nghi trượng đội, kỳ phiên, chấp phiến, loan phượng.... Mặc dù không phô trương long trọng bằng lần Tân Ca đi tế xuân, nhưng cũng đủ khiến dân chúng trong kinh thành kính sợ.(nghi trượng đội = đội danh dự hoàng gia, kỳ phiên=lá cờ, chấp phiến=quạt to)

Không dùng ngự liễn, Tân Ca ngồi trên kiệu ngọc do hai mươi tám người nâng, chậm rãi tiến đến Lương Vương phủ. Phía trong kiệu ngọc, Tân Ca ngắm nghía chuỗi tràng hạt do Ngũ Tử Ngang tặng cho hắn, trên hàng lông mày mang theo vài phần tức giận. Cố ý phái người đi Vương phủ truyền tin,

Tần Ca đoán được trong phủ cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Ven đường không có bất luận kẻ nào được qua lại, người nọ vắng mặt trong phủ có lẽ cũng bị ngăn cản không thể quay về. Hắn muốn chính là như thế.

Đeo lại chuỗi tràng hạt, ôm lấy noãn lô, Tần Ca nhắm mắt dưỡng thần. Không bao lâu thì hắn chợt nghe thái giám truyền lệnh hô lớn, “Hoàng Thượng giá lâm—” Kiệu ngọc dừng lại, Ôn Quέ ở bên ngoài cất tiếng, “Hoàng Thượng, đã đến Vương phủ.” Màn xe được vén lên, Tần Ca vội lấy tay của Ôn Quέ mà bước xuống. Phạm Ngũ Thị và Liễu Song cùng tất cả mọi người đã chờ chực trước đại môn Vương phủ, đều quỳ xuống dập đầu hô to vạn tuế. Tần Ca liếc mắt nhìn Liễu Song đang cúi đầu quỳ trên đất, thản nhiên nói, “Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Mọi người đứng dậy.

Nhìn đôi Chu tước ở trước đại môn Lương Vương phủ, Tần Ca được Ôn Quέ dìu vào trong phủ. Một đường trải thảm đỏ từ đại môn đến chính sảnh Linh Ninh Đường, đèn lồng đỏ treo trên cửa, hương thơm phiêu tán toàn bộ Vương phủ. Chỉ trong nửa canh giờ đã có thể bố trí Vương phủ ổn thỏa như vậy, xem ra nô bộc ở Vương phủ cũng có một chút năng lực. Chẳng qua không biết là do Phạm lão thái giáo huấn hay là Vương phi nương nương mới vào phủ có thủ đoạn cao minh. Sắc mặt của Tần Ca đã trầm lại càng thêm trầm, làm cho Ôn Quέ đang không ngừng ngầm trộm úra ra mồ hôi lạnh.

Ngồi xuống, phái người thường tọa cho lão thái thái, Tần Ca dừng mắt lên người của Liễu Song ở phía sau Phạm Ngũ Thị, “Sau khi Lương Vương nhập kinh thì trầm vẫn chưa thể đích thân đến Vương phủ, đó là lúc đại hôn của Lương Vương, trầm vì bận việc xuân té nên không thể tiến đến chúc mừng. Hôm nay nhân dịp nhàn rỗi, trầm liền có ý niệm này trong đầu. Lão phu nhân vào kinh đã quen hay chưa?”

Phạm Ngũ Thị vội vàng đứng dậy, “Lão thân không dám. Lão thân vào kinh cho đến nay vẫn luôn cảm tạ long ân của Hoàng Thượng, thụ sủng nhược kinh. Long ân của Hoàng Thượng đối với Ngũ gia bao la rộng lớn, lão thân ở kinh thành như ở cố hương, quyến luyến không muốn rời đi.”

Ra hiệu cho Ôn Quέ dùu lão thái thái ngồi xuống, lúc này Tân Ca mới dời mắt khỏi người Liễu Song, “Lão phu nhân không cần đa lễ. Lương Vương tự nguyện tước thái áp để hồi kinh, trẫm rất vui mừng, ân sủng như vậy cũng là nên có.” Nói xong, hẵn lại nhìn về phía Liễu Song, “Vương phi là nữ nhi của Liễu Thượng Thư, vốn nổi danh là đệ nhất kinh thành ôn nhu nhàn thực nữ tử. Đây là lần thứ hai trẫm gặp Vương phi. Lần đầu trẫm nhớ rõ là ở Thường Hoa yến ngay trong cung. Khi đó tiên Hoàng vẫn còn tại thế, trẫm vẫn là thái tử. Cũng chỉ thoáng nhìn bên trong đào hoa viên. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên như lời đồn, trẫm có một chút hâm mộ Lương Vương.”

Liễu Song bị Hoàng Thượng nhìn chăm chú thì cảm thấy phi thường khẩn trương, vội vàng khom người nói, “Tiện thiếp bất quá chỉ là nữ tử tầm thường, may mắn được phụ bối và tiên công có giao tình nên mới có thể tìm được lương quân như Vương gia.” Trong lòng của nàng bất an, vì sao Hoàng Thượng lại nhìn nàng như thế?

Liễu Song vẫn cúi thấp đầu, Tân Ca không thấy rõ dung mạo của nàng, hẵn hơi nhêch môi lên, vẻ mặt có một chút ôn hòa, “Thường tọa cho Vương phi.” Tiểu thái giám lập tức nâng ghế tiến đến. Ôn Quέ đứng bên cạnh liếc mắt một cái, trong lòng thắc mắc vì sao Vương gia vẫn chưa trở về?(vợ có cho về đâu mà về =.=)

Liễu Song ngồi xuống, Tân Ca thấy rõ dung nhan của nàng, thần sắc ôn hòa lập tức lui ra, lại trở thành bậc đế vương uy nghiêm lạnh lùng, bất quá âm trầm hơn so với ngày thường một chút, khiến Phạm Ngũ Thị và Liễu Song lạnh run cả người.

Vương phủ tuy rằng đã chuẩn bị loại trà cực phẩm được tiến công, bất quá Hoàng Thượng xuất tuần làm sao lại uống trà của người khác. Ôn Quέ pha trà xong lại dùng ngân châm kiểm tra, sau đó mới bưng đến cho Tân Ca. Tân Ca dùng nắp trà gạt nhẹ trên miệng tách rồi nhấp một ngụm, sau đó biết rõ mà còn cố hỏi, “Lương Vương không ở trong phủ?”

Phạm Ngũ Thị đáp lời, “Bẩm Hoàng Thượng, Tử Ngang sáng sớm đã xuất môn, bây giờ còn chưa hồi phủ.”

Tần Ca buông tách trà, “Buổi sáng sau khi nghị sự thì trẫm đã cho hắn xuất cung. Bây giờ còn chưa hồi phủ, không biết lưu luyến ở nơi nào.” Đôi mắt của Liễu Song nhất thời ám đẩm, Tần Ca đều nhìn thấy rõ ràng.fynnz.wordpress.com

“Hoàng Thượng, Lương Vương hồi phủ.” Đúng lúc này thái giám tiến vào bẩm báo, Còn chưa chờ Tần Ca mở miệng thì có một người với thần sắc lo lắng đang vén rèm che rất dày để tiến vào chính sảnh. Vừa nhìn thấy người ngồi trên ghế chủ tọa, hắn vội vàng tiến lên rồi quỳ xuống.

“Miễn.” Thần nhiên nói một chữ, Tần Ca lại cầm lấy tách trà, mượn cớ không nhìn người nọ. Ngũ Tử Ngang tiến lên hai bước, sau đó cung kính nói, “Hoàng Thượng đến đây, vì sao không phái người truyền lời trước? Thần tiếp giá chậm trễ, thỉnh Hoàng Thượng thứ lỗi.”

Tần Ca vẫn chưa nâng mắt lên, “Ngươi cũng nói là trẫm không phái người truyền lời trước, trẫm làm sao lại có thể trách tội?” Lời nói lạnh lùng, ngay cả kẻ điếc cũng có thể nhận ra tâm tình của Hoàng Thượng lúc này không tốt. Phạm Ngũ Thị và Liễu Song bất an nhìn về phía Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang lại nhìn Tần Ca. Trong lòng cười khổ, hắn nhẹ nhàng nói, “Là thần lỡ lời. Cho dù Hoàng Thượng không phái người truyền lời thì thần cũng nên biết trước mà hồi phủ tiếp giá mới phải.” Hắn đã sớm trở về nhưng vẫn đè là bị người ta ngăn cản ở trên đường.

Tần Ca lại nói, “Như vậy từ nay về sau bên người trẫm sẽ có thủ hạ của Lương Vương theo dõi. Như vậy Lương Vương có thể biết trước nhất cử nhất động của trẫm.”

“Hoàng Thượng bót giận!” Sắc mặt của Phạm Ngũ Thị và Liễu Song tràn đầy sợ hãi, vội vàng dập gối quỳ xuống đất. Ngũ Tử Ngang lại há miệng thở dốc, ở đây nhiều người, hắn thật sự khó mà nói ra lời trấn an. Tần Ca đứng dậy rồi đi đến trước mặt Phạm Ngũ Thị, đưa tay nâng nàng đứng dậy, nhưng việc này làm cho Phạm Ngũ Thị vô cùng sợ hãi.

“Hoàng Thượng, Ngũ phó tướng Ngũ đại nhân cùng Ngũ tham sự Ngũ đại nhân hồi phủ bái lễ.”

Hai người tiến vào rồi cùng nhau quỳ xuống, “Thần Ngũ Tử Anh, Ngũ Tử Hoa tiếp giá chật trễ, thỉnh Hoàng Thượng thứ lỗi.”

“Đều đứng lên đi.”

Một chũđèulàm cho Liễu Song đang quỳ cũng đứng lên. Nhìn thấy dáng người thướt tha lại mang theo dáng thương của nàng; nhìn thấy nàng phi thường sợ hãi liếc mắt nhìn Ngũ Tử Ngang một cái; nhìn thấy Ngũ Tử Ngang khẽ mỉm cười với nàng, trong mắt của Tân Ca hiện lên thần sắc thập phần lạnh lùng. Hôm nay hắn thật sự quá hồ đồ, vì sao lại đến Lương Vương phủ!

Dù lão thái thái ngồi xuống, Tân Ca đứng yên mà nói, “Lần này tiến đến là trẫm đường đột. Lần sau trẫm sẽ báo trước để cho Lương Vương có thể sớm chuẩn bị. Bãi giá...”

“Hoàng Thượng!”

Ngũ Tử Ngang vọt đến trước mặt Tân Ca, cắt ngang hai chũhồi cung sấp xuất ra khỏi miệng. Không khí trong phòng đột nhiên trở nên khẩn trương, sắc mặt của Tân Ca thật không tốt, Ngũ Tử Ngang cũng có vẻ dì thường lo âu và ảo não.

Áp chế sự nóng vội trong lòng, Ngũ Tử Ngang lại nhẹ nhàng lên tiếng, “Hoàng Thượng, thần tội đáng chết vạn lần, dám lỡ lời như thế. Hiếm khi Hoàng Thượng đến phủ mà thần lại không thể tiếp giá, trong lòng rất hoảng sợ, thật sự là ảo não. Thỉnh Hoàng Thượng niệm tình thần chỉ buột miệng, đừng chấp nhặt với thần.” Quay lưng về phía mọi người, trong mắt của Ngũ Tử Ngang là khẩn cầu, là sốt ruột.

Nhin hắn một hồi. Tân Ca xoay mặt đi, “Người đâu.”

“Có nô tài.”

“Truyền ngự y xem chẩn cho lão phu nhân.”

“Da.”

“Hoàng Thượng, lão thân không sao.” Phạm Ngũ Thị sắp bị hù chết vội vàng đứng dậy nhưng lại bị Tân Ca đưa tay ngăn cản.

“Trẫm tiến đến cũng không phải muốn làm khó Lương Vương. Lão phu nhân vừa rồi dập gối quỳ xuống mạnh như vậy, tốt nhất nên để ngự y xem chẩn một chút.” Không nhìn Liễu Song vừa rồi cũng dập gối quỳ xuống, Tân Ca vẫn giữ nguyên sắc mặt lạnh lùng. Phạm Ngũ Thị liếc nhìn Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang khẽ gật đầu với nàng, nàng thoảng an tâm, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trấn an cô nãi nãi, Ngũ Tử Ngang lại vội vàng trấn an người còn lại, “Hoàng Thượng, đến ngọ thiện hãy ở lại Vương phủ của thần mà dùng bữa.”

“Không được, trong cung còn có việc.” Giận đến no cả rồi, làm sao còn khẩu vị mà ăn uống.

Ngũ Tử Ngang nhẫn nại xúc động muốn ôm lấy Tân Ca, lại một lần nữa trấn an, “Hoàng Thượng hiếm khi đến đây, thần không chỉ không tiếp giá mà còn để Hoàng Thượng bụng đói trở về, sau này thần làm sao có mặt mũi mà tiến cung? Thần tự mình xuống trù phòng, thỉnh Hoàng Thượng thưởng thức.”

Tân Ca không hé răng, tức giận trừng mắt nhìn Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang lại lên tiếng, “Hoàng Thượng...” Tân Ca.

Tâm can như muốn mềm nhũn, Tân Ca lại một lần nữa ngồi xuống ghế, “Lương Vương tự mình xuống trù phòng, dù sao trẫm cũng phải thưởng thức một lần mới được. Như vậy hôm nay trẫm ở lại dùng bữa.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Ngũ Tử Ngang hiện lộ vẻ mặt mừng rỡ, “Thần đi chuẩn bị.” Nói xong liền lui ra. Lúc sắp đi thì hắn ra hiệu cho Ngũ Tử Hoa, Ngũ Tử Hoa lập tức hiểu ý.

Sau khi Ngũ Tử Ngang rời đi, Ngũ Tử Hoa tiến lên nói, “Hoàng Thượng, thần đã từng đi buôn vài năm, có được một chút vật hiếm lạ. Không biết Hoàng Thượng có hứng thú hay không?”

“Trong cung có không ít vật hiếm lạ, không biết theo như lời của Ngũ tham sự thì vật hiếm lạ ở đây có bao nhiêu hiếm lạ.” Nói là nói như thế, Tân Ca lại đứng lên, bộ dáng muôn đi nhìn thử. Ngũ Tử Hoa lập tức khom người, “Hoàng Thượng, thỉnh.”

Khoát y mè lê tay của Ôn Quế, Tân Ca đi theo Ngũ Tử Hoa. Khi long bào biến mất ở chính sảnh, Phạm Ngũ Thị thở phào nhẹ nhõm, một tay ấn vào trước ngực, thật sự là hù chết nàng mà. Chậm rãi phục hồi tinh thần, nàng quay đầu nhìn về phía Liễu Song cũng bị dọa chết khiếp, “Song nhi, chân có sao không?” Ngũ Tử Anh còn ở trong phòng đột nhiên ngẩng đầu nhìn.

“Không sao.” Liễu Song miễn cưỡng mỉm cười, nàng ngồi xổm xuống trước mặt Phạm Ngũ Thị, “Cô nãi nãi, để ta xem chân cho người.”

“Ta không sao.” Phạm Ngũ Thị kéo Liễu Song đứng dậy, vẻ mặt lo lắng nói, “Tử Anh, nhanh đi thỉnh đại phu.”

“Cô nãi nãi, ta thật sự không sao, không cần đi.” Gọi Ngũ Tử Anh đang muôn rời đi, Liễu Song liền đứng dậy. Nhưng vừa rồi dùng sức quỳ xuống đã khiến đầu gối trở nên đau nhức, Liễu Song liền ngã sang một bên.

“Song nhi!”

“Đại táu!”

Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy Liễu Song, sau khi nàng đứng thẳng thì lại nhanh chóng buông ra. Chưa kịp hoàn hồn, Liễu Song định nói cảm tạ thì Ngũ Tử Anh lại cúi đầu xoay người bước đi. Dáng vẻ dị thường vội vàng.

“Ai, Tử Anh, tiểu hài tử này.” Phạm Ngũ Thị bất đắc dĩ thở dài. Liễu Song bất giác ôm cánh tay, giật mình ngắn người nhìn phương hướng ly khai của Ngũ Tử Anh, nhịp tim đập nhanh vẫn chưa hồi phục.

Ngụy y rất nhanh liền tiến đến. Đầu gối của Phạm lão thái không có gì trở ngại. Đầu mùa xuân nên kinh thành vẫn còn lạnh, Phạm lão thái ăn mặc đủ kín, khi sợ hãi quỳ xuống cũng bởi vì tuổi lớn nên lực đạo cũng không nặng, chỉ hơi phiếm đỏ một chút mà thôi. Còn Liễu Song được nha hoàn dùi

về phòng lại không may mắn như vậy. Vì dùng sức quá mạnh mà hai đầu gối trở nên tím xanh. Nàng vốn là thiên kim tiểu thư, làm sao chịu nổi ủy khuất như thế. Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, nàng sợ đến mức mà khóc thút thít.

“Nhị gia?”

“Đại phu đã đến.”

“Vương phi nương nương ở bên trong.”

Nghe thấy tiếng nói chuyện, Liễu Song vội vàng lau mắt, thu hồi dáng vẻ thất thố của mình. Đại phu đi vào, bởi vì xem chẩn cho Vương phi nương nương nên Ngũ Tử Anh thỉnh đến là nữ đại phu của Vương phủ. Liễu Song rất cảm kích sự thận trọng của hắn. Ngũ Tử Anh không tiến vào mà chỉ đứng ở bên ngoài. Nghe đại phu ở trong phòng bảo rằng chân của Liễu Song phải thoa dược mấy ngày, hắn liền nắm chặt hai tay. Trước khi đại phu đi ra thì Ngũ Tử Anh vẫn ở bên ngoài chờ chực. Sau khi đại phu đi ra thì hắn mới dẫn đại phu rời khỏi.

Liễu Song thoa dược xong rồi lên giường nghỉ ngơi, tỳ nữ Quyên Tử bưng nước trà tiến vào, “Nương nương, nhị gia bảo Hoàng Thượng ở trong phủ dùng bữa, nữ quyền không cần đi cùng. Người có thể ở trong phòng nghỉ ngơi.”

“Hôm nay Hoàng Thượng tiến đến dường như có gì đó bất mãn với Vương gia. Ta làm sao có thể nghỉ ngơi mà không tiếp kiến?” Liễu Song ngồi dậy, mặt mày đầy phiền muộn, “Ta thật sự lo lắng cho Vương gia. Phụ thân bảo Vương gia ở trong triều rất khó khăn, xem ra quả thật là như vậy.”

“Nương nương, ngài đừng lo lắng. Hôm nay tuy rằng long nhan nổi giận, nhưng chẳng phải cũng đã lưu lại dùng bữa hay sao? Hoàng Thượng còn thỉnh ngự y xem chẩn cho lão phu nhân.” Quyên Tử khuyên giải Liễu Song.

Liễu Song âm thầm thở dài, tiếp nhận tách trà rồi uống mấy ngụm, sau đó thấp giọng hỏi, “Nhị gia đi rồi?”

“Nhị gia đưa đại phu đi rồi.” Quyên Tử nhìn tiểu thư vài lần, “Nếu không có nhị gia thì nương nương chắc chắn đã bị té ngã. Nhị gia chất phác kiệm lời, lại không thường hồi phủ, ta nghĩ rằng nhị gia rất khó ở cùng. Vừa rồi thấy hắn đỡ lấy nương nương như vậy, nô tỳ đột nhiên cảm thấy nhị gia cũng không phải như nô tỳ suy nghĩ.”

Động tác uống trà của Liễu Song tạm dừng, đột nhiên bất giác hốt hoảng. Vừa rồi cánh tay vừa mới ôm nàng....Khi chạm vào trong lòng ngực kia.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 43

Quân tử viễn bào trù, Ngũ Tử Ngang bảo rằng muốn đích thân xuống trù phòng nấu ăn cho Hoàng Thượng nhưng Phạm Ngũ Thị lại hết sức lo lắng. Từ nhỏ đến lớn đứa hài tử này có bao giờ xuống trù phòng để nấu nướng đâu? Liễu Song ở trong phòng nghỉ ngơi một hồi liền đi ra, cũng vô cùng lo lắng. Dám hạ nhân lại một lần nữa quay về bẩm báo rằng trù nghệ của Vương gia phi thường thành thạo, chiên, xào, hầm, luộc, tất cả đều nhuần nhuyễn. Mặc dù không biết hương vị như thế nào nhưng những món ăn đều rất hấp dẫn, khiến người ta thèm nhớ mãi. Điều này làm cho Phạm Ngũ Thị và Liễu Song phi thường buồn bức. Bất quá trước tiên mặc kệ Ngũ Tử Ngang học nấu nướng từ bao giờ, trước tiên phải hầu hạ Hoàng Thượng thỏa đáng mới là quan trọng.

Cùng lúc đó, Tần Ca được Ngũ Tử Hoa đưa đến thư phòng ngắm nhìn mấy thứ mà Ngũ Tử Hoa cho là hiếm lạ, nhưng hắn lại không có tâm tình. Đây là thư phòng của Ngũ Tử Ngang, hắn càng nguyện ý nhìn thấy những thứ mà ngày thường Ngũ Tử Ngang hay sử dụng, những quyển sách mà Ngũ Tử Ngang hay đọc.

Ngũ Tử Hoa vốn cũng không phải dãy Hoàng Thượng đến xem vật hiếm lạ, khi Hoàng Thượng cầm lấy giấy bút của đại ca, tỏ ra hứng thú đối với thi họa cầm địch, thì hắn liền yên lặng thối lui một bên. Sau khi đi vào án thư, nhìn trên bàn có một bộ tự chưa viết xong, Tần Ca cầm lấy bút lông từ trên giá, Ngũ Tử Hoa lập tức tiến lên nghiên mực.(cầm địch = cầm sáo)

“Lương Vương ngày thường cũng thích vũ văn lộng mạc?” Từ khi nào tên lưu manh kia lại có nhã hứng này.(vũ văn lộng mạc=múa búa hành văn)

Ngũ Tử Hoa đắn đo nói, “Khi đại ca ở Lương Châu có kết giao với thát hiền, dần dần cảm thấy hứng thú. Bất quá cũng chỉ lúc nhàn hạ mới ngẫu nhiên viết vài chữ, làm vài câu thơ. Đại ca thường nói hắn không am hiểu nhất chính là ngâm thơ vẽ tranh, không hề có phong nhã.”

Cầm bút nhìn xuống hai chữ Thanh sơn cứng cáp đầy mạnh mẽ, hờn dỗi trong lòng của Tân Ca tan đi một ít. Đặt bút, cổ tay linh động, Thanh sơn trở thành Thanh sơn vô úy tinh hỏa, tịch dương bất cụ nhật mờ. Cho dù công chúa Nữ Trinh quốc đang trên đường vào kinh, cho dù Lương Vương phủ có một vị phu nhân nổi danh kinh thành thì sao? Hắn là đế vương, cho dù tinh hỏa có cháy lan khắp thanh sơn, hoàng hôn không có tà dương, thiên hạ này vẫn là thiên hạ của hắn, Tử Ngang cuối cùng sẽ đứng trên vạn người. (thanh sơn không sợ tinh hỏa, tà dương không sợ hoàng hôn)

Đầu bút khác nhau lại hạ xuống từng chữ mang theo thần vận tương tự. Hờn dỗi nghẹn trong lòng lại trở nên dư thừa. Hôm nay bỗng nhiên nổi giận vô cớ, e rằng đã khiến Tử Ngang sợ hãi, thật sự đã làm khó hắn.

Tân Ca nâng lên y mệ, Ngũ Tử Hoa thông minh thay một trang giấy mới, sau khi Tân Ca viết xong thì Ngũ Tử Hoa cẩn thận đặt lên chiếc bàn nhỏ kế bên. Lặng lẽ nhìn chuỗi tràng hạt màu trắng trên cổ tay trái của Hoàng Thương, từng viên tròn xoe trơn bóng, không phải trân châu cũng không phải băng ngọc, rất giống những viên đá mà đại ca khi vô sự ở Lương Châu đã bắt hắn đi cùng để nhặt về, trong lòng của Ngũ Tử Hoa co rút vài cái. Đột nhiên nhớ đến trên cổ tay của đại ca cũng có một chuỗi tràng hạt bạch ngọc chưa bao giờ rời khỏi người, tim của hắn lại đập mạnh vài tiếng.

Nhắc bút lên, Tân Ca hỏi, “Lương Vương ngày thường có xuống trù phòng nấu nướng hay không?”

Tâm can của Ngũ Tử Hoa run lên, “Thần cũng không biết đại ca sẽ nấu ăn. Thần đến trù phòng xem thử một chút.”

“Đi đi.” Bút hạ xuống một cách có hưng vị.

Ngũ Tử Hoa không hiểu vì sao trên trán lại úa ra mồ hôi, hắn lập tức khom người thối lui. Ôn Quê nhìn ra cửa, khẽ mỉm cười rồi cũng lui xuống.

Giọt mực nhiều xuống trang giấy, đôi mắt sáng rực, Tân Ca viết xuống một vầng thơ: Tân vương lục truất uy tú hải, ca vũ hoan nháo độc ánh ai. Tử dạ Sở ca đồ bi thiết, ngang nhiên hồi tiêu cố vương bài.

Tần Thủy Hoàng diệt lục quốc nhất thống thiên hạ thì thế nào? Khi hoan ca nói cười thì bất quá Tần Vương cũng chỉ là một kẻ đáng thương cô độc. Sở Bá Vương diệt Tần Quốc lại thế nào? Thậm chí ngay cả nữ nhân mà mình thương yêu cũng không thể giữ lại. Hắn cũng là người cô độc, nhưng so với những vị quân vương tiền triều thì hắn có người tâm ý tương thông ở bên cạnh. Mà người này sẽ là cả đời của hắn.

Buông bút xuống, Tần Ca suy đoán không biết Ngũ Tử Ngang khi nhìn thấy vàng thơ này thì sẽ thế nào? Sẽ phát hiện bí mật ẩn chứa trong vàng thơ? Có lẽ sẽ có. Người nọ tâm tư tinh tế, lại thông minh vô cùng, làm sao mà không phát hiện được. Vừa rồi là hắn cố ý gây sự, không nên đem chuyện công chúa Nữ Trinh quốc chuẩn bị tiến đến mà trút cơn giận lên đầu Ngũ Tử Ngang. Vốn là muốn đến thăm Vương phủ của Tử Ngang, đến thăm lão phu nhân, có thể thấy được Vương phi, nhưng hắn lại không thể nào kiềm chế được chính mình. Vàng thơ này coi như lời xin lỗi mà hắn không thể nói nên lời. Khom người thổi lên những dòng chữ vẫn chưa khô, Tần Ca mỉm cười. Không ngờ cũng có lúc hắn viết thơ giải thích, bất quá cảm giác cũng không tệ.

Trong thư phòng không người, Tần Ca vứt bỏ uy nghi của bậc đế vương. Ở trong thư phòng của Ngũ Tử Ngang, hắn cảm giác như người nọ đang ở bên cạnh hắn, cảm thấy vô cùng thân thiết. Đạo một vòng quanh phòng, Tần Ca đứng trước một giá sách lớn. Tìm một hồi, hắn rút ra một quyển sách thoát nhìn rất cũ, có lẽ Tử Ngang vẫn thường hay đọc. Không biết là sách gì. Lật qua vài trang, Tần Ca sững sốt, sách có tên là Đoạn Trường Nhân. Tử Ngang cũng đọc loại sách này? Hắn lật đến trang lời tựa, có một bài thơ của một người đã viết xuống:

Tam xuân phong vũ lạc phiêu diêu, mộng lý đa thiều ngung song nhiêu;
Ai ai Nguyệt nương du đăng tẫn, cô hồn vô ngữ dục đoạn trường.
Thế sự vô thường, thán! Thán! Thán!

(Ba mùa xuân trôi qua, trong mộng ít nhiều bị nhiễu loạn. Nguyệt nương tưởng niệm đến khi đèn dầu cạn khô, người không nơi nương tựa đứt ruột đứt gan cũng không thể nói nên lời. Thế sự vô thường, thật cảm thán! =.= dịch tạm cho hiểu thôi)

Tân Ca nhú mày, chữ viết này là của Ngũ Tử Ngang. Có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với giai nhân Nguyệt nương, nhưng không có cách nào nói ra khỏi miệng, chỉ có thể nhìn giai nhân càng ngày càng tiêu tụy, bi thương vô hạn. Lật nhanh đến trang tiếp theo, vẫn chưa đọc kỹ, Tân Ca vừa nhìn thấy những dòng này thì lửa giận đã bốc lên tận trời.

Băng song thán, hồi mâu khước kiến quân hàm tiếu;

Song giáp hồng, toàn thân tu kiến quân nhu tiếu;

Sư tử kiều biên, xuân phong do lộng quyên mạt hồng;

Yên hoa tùng trung, hạ thiền thanh nhiễu y nỉ kiều.

Bộp, khép lại sách, tâm can của Tân Ca nhói đau từng đợt. Chàng mỉm cười, quân nhu tiếu, Tân Ca như nhìn thấy được Ngũ Tử Ngang đang đứng dưới tàng cây, khoe miệng mỉm cười, sủng nịch nhìn một vị nữ tử đang ưu tư ngồi bên cửa sổ. Nàng kia phát hiện ra hắn, nàng ảo não nấp vào, ngượng ngùng đến mức ngay cả bụi cỏ tiêu điều bên cạnh chàng cũng không dám liếc mắt nhìn. Có lẽ ngay tại bên một chiếc cầu nào đó ở Lương Châu, gió xuân thổi bay chiếc khăn đỏ trong tay nữ tử, trùng hợp được vị nam nhân ở đối diện bắt lấy. Vốn là nhất kiến chung tình, tái kiến lại khuynh tâm. Trong bụi hoa, nam nữ dây lên liệt hỏa nồng nàn, càng không thể vãn hồi, duy nhất không được hoàn mỹ chính là tiếng ve mùa hạ nhiễu loạn âm thanh kiều diễm của vị nữ tử kia.

Cắn chặt răng, lại lật sách ra, đệ nhị thiên vẫn là một vầng thơ tình. So với đệ nhất thiên càng rõ ràng hơn, càng làm cho hắn cảm thấy ghê tởm. Đệ tam thiên, đệ tứ thiên... Tân Ca càng lúc càng lật nhanh, càng về sau từ triền miên hóa thành ưu tư, tình ý hóa thành khuê oán, những câu khóc lóc kể lể, từng tiếng nức nở nghẹn ngào. Thầm oán trách tình lang bạc bẽo, nhưng lại càng mong có một ngày vị tình lang kia có thể hồi đầu. Mà vầng thơ cuối cùng lại cực kỳ giống như di ngôn của nữ tử trước khi lâm chung.

Đoạn trường nhai biên đoạn trường thảo, đoạn trường thâm xứ cô nhặt hào;

Khả hận nguyệt lão bất phân duyên, lãnh bẽ nguyệt nô nại hà kiều

(Đoạn trường thảo bên đoạn trường nhai, cánh chim nhạn cô độc nơi vực sâu thăm thẳm. Thật giận nguyệt lão chẳng phân biệt nhân duyên, lạnh lùng đê Nguyệt nô cô độc bên cầu)

Hơi nhéch lên khóe miệng, Tân Ca nhắm hai mắt khiến người ta nhìn không ra hàm xúc trong đó. Nguyệt nô...Tân Ca lật đến trang –“Ai ai Nguyệt nương du đăng tǎn”, “Tam xuân phong vũ lạc phiêu diêu”—Ba mùa xuân, đó là ba năm. Ngũ Tử Ngang rời kinh không phải là ba năm hay sao? Ha ha ha ha, hảo cho Ngũ Tử Ngang, hảo cho Nguyệt nương. Có lẽ là nữ tử nào ở trong kinh. Thoạt nhìn là một nữ tử xuất thân không cao. Bằng không vì sao khi Lương Vương rời kinh lại không dẫn nàng theo mà chỉ có thể lưu nàng lại kinh thành, bởi vì tình lang rời đi mà buồn bã thương tâm cho đến khi đèn dầu cạn khô?

Hoặc là nữ tử hồng trần ở một thanh lâu nào đó, bằng không Lương Vương đã sớm thú nàng về gia môn, sẽ khôngMộng lý đa thiều ngưng song nhiêu. Chỉ có thể mộng tưởng dung nhan xinh đẹp của nàng ở trong mộng. Ba năm qua không được truyền chỉ mà lại lớn mật hồi cung, hóa ra không phải muôn gặp Hoàng Thượng mà là muôn gặp Nguyệt nương đã quấy nhiễu trong giấc mộng bao đêm liền. Đáng tiếc là vì Hoàng Thượng lạnh nhạt, nên không tiện ở lại kinh thành quá lâu để thăm nàng. Tương tư hóa thành người không nơi nương tựa để vội vàng chạy đến bên cạnh Nguyệt nương, muốn đem toàn bộ ủy khuất và bất đắc dĩ kể cho nàng nghe, làm cho nàng không nén nghẽn nhiều, thế nhưng âm hồn làm sao có thể nói nên lời, trợ mắt nhìn nàng bởi vì hiểu làm mà ôm hận qua đời. Thảo nào quyển sách kia lại cũ nát như thế, không biết Lương Vương trong đêm khuya thanh vắng đã trằn trọc lật đi lật lại xem bao nhiêu lần, tương tư bao nhiêu đêm.

Tân Ca mỉm cười, hắn là Hoàng Thượng mà lại vô tri vô giác phá hỏng một mối nhân duyên tốt đẹp. Có câuCứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, Vương phi là hiền thực nữ tử, nếu Nguyệt nương chưa chết thì có lẽ lúc này Lương Vương đã nạp thiếp vào gia môn. Mỉm cười đặt quyển sách vào chỗ cũ, Tân Ca đi đến trước bàn rồi cầm lấy vàng thơ mà hắn vừa mới viết rồi xé nát, sau đó quăng vào sọt giấy. Lại lấy tiếp hai câu thơThanh sơn vô úy tinh hỏa, tịch dương bất cụ nhật mộc cũng xé nát.

Không còn phẫn nộ vì bị lừa gạt, không còn bi thương chua xót, thậm chí một chút cảm xúc cũng không còn. Hắn sẽ không hoài nghi lòng trung thành của Ngũ Tử Ngang đối với hắn, có lẽ Tử Ngang thích hắn, chẳng qua hắn không phải là người đầu tiên của Tử Ngang, lại càng không phải là người duy nhất. Từng ngày chìm đắm trong sự ôn nhu của Tử Ngang, hắn thả lỏng cảnh giác, dễ dàng phóng ra tất cả tình cảm. Hắn đã quên quân vương phải vô tình, nếu không thể vô tình thì không nên đa tình. Bất quá lại nhớ đến năm trước, trở lại những ngày tháng trước khi Ngũ Tử Ngang hồi kinh.

Cúi đầu nhìn xuống đất, Tân Ca trực tiếp bỏ toàn bộ những mảnh giấy vụn vào chậu than. Ngọn lửa bùng cháy, chỉ chốc lát lại lặng xuống, cũng như nỗi lòng của Tân Ca. Sau khi đột nhiên trỗi dậy mãnh liệt thì chỉ trong nháy mắt lại trở nên vắng lặng, hoặc có thể nói là lãnh tĩnh. Hắn không phải nữ tử, sẽ không giống như nữ tử trong quyển sách vì tình lang bạc bẽo mà ngày ngày rơi lệ cho đến khi thương tâm mà chết. Hắn là Tân Ca, là hoàng đế Đại Đông. Là hắn yêu Ngũ Tử Ngang trước, như vậy thì có cái gì để nói.

“Hoàng Thượng, thức ăn đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể dùng bữa.”

Ôn Quέ đầy cửa thư phòng, chỉ thấy Hoàng Thượng cầm lấy sọt giấy đứng trước chậu than, bóng dáng cương trực, lại làm cho đáy lòng của hắn có một chút hốt hoảng.

“Hoàng Thượng, thức ăn đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể dùng bữa.”

“Trẫm đã biết.”

Buông tay, sọt giấy lăn trên đất vài vòng. Tân Ca xoay người, sắc mặt lãnh tĩnh bước ra thư phòng, cũng thuận tay đóng lại cửa phòng. Ngay cả hắn cũng sợ hãi đối với sự bình tĩnh của mình. Đàm hoa như mộng, hóa ra là tư vị như vậy.(đàm hoa = hoa quỳnh)

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 44

Thỉnh thoảng ngắm trộm Hoàng Thượng, do nhiều năm hâu hạ Hoàng Thượng mà Ôn Quế có thể nhận ra Hoàng Thượng khác thường. Tuy rằng sắc mặt của Hoàng Thượng vẫn như trước, cước bộ không có biến hóa nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được.

“Hoàng Thượng giá lâm —”

Thu liễm tâm tư, dùi Hoàng Thượng tiến vào thiện các, hâu hạ Hoàng Thượng an tọa, Ôn Quế bất an nhìn thoáng qua Khổng Tắc Huy. Khổng Tắc Huy sử dụng chuôi kiếm gỗ nhẹ vào bả vai của mình, Ôn Quế lại càng bất an. Sau khi Tân Ca ngồi xuống, Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Anh và Ngũ Tử Hoa đều lần lượt đi đến.

“Ngồi đi.” Tân Ca thản nhiên nói, không hề nhìn Ngũ Tử Ngang, “Nữ quyền không cần tháp tùng.”

“Da.”

Có người đi ra ngoài truyền chi, Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh Tân Ca, liếc mắt nhìn Ôn Quế, Ôn Quế nhẹ nhàng lắc đầu. Chẳng lẽ Vương gia cũng nhìn ra Hoàng Thượng bất thường? Hắn bung đén chậu nước để Hoàng Thượng rửa tay, hành vi thập phần cẩn thận.

“Hoàng Thượng, thần làm vài món ăn, mong rằng Hoàng Thượng không chê.” Nói lời khách sáo, Ngũ Tử Ngang ra hiệu cho hạ nhân dâng thức ăn lên. Bọn thị nữ bung lênh từng đĩa thức ăn, bước chân nhẹ nhàng không tiếng động, sợ quấy nhiễu thánh giá. Tân Ca vẫn không mở miệng, nhìn bọn thị nữ bày từng món ăn trên bàn. Ngũ Tử Ngang nhìn về phía Ngũ Tử Hoa, trong mắt của Ngũ Tử Hoa là khó hiểu, mới vừa rồi tâm tình của Hoàng Thượng vẫn rất tốt a.

Sau khi thức ăn đã được an bài ổn thỏa, Ngũ Tử Ngang gấp một khói đậu phụ lên chiếc thia của Tân Ca, “Hoàng Thượng, ngài ném thử, là đậu phụ do người trong phủ tự xay.”

Tân Ca cầm thia đưa lên miệng, vẫn không lên tiếng. Lúc này Ngũ Tử Ngang khẳng định Tân Ca đang mất hưng, ngay cả Ngũ Tử Anh trong lòng đầy tâm sự cũng có thể nhận thấy có điểm khác thường mà buông đưa xuống.

“Hoàng Thượng, thức ăn không hợp khẩu vị?” Ngũ Tử Ngang hơi thoảng kè sát vào người Tân Ca một chút. Tân Ca cầm lấy khăn tay che miệng lại, miễn cưỡng nuốt xuống miếng đậu phụ kia, “Không phải.” Nhưng vừa nói xong thì hắn lập tức quay đầu rồi nôn ra tất cả thức ăn từ trong dạ dày cùng với miếng đậu phụ vừa nuốt xuống.

“Hoàng Thượng!” Ôn Quê ở phía sau Tân Ca lập tức kinh hô, “Nhanh đi truyền Thái y!”

“Hoàng Thượng, ngài khó chịu chỗ nào?” Ngũ Tử Ngang sờ tới mức thắt hồn lạc phách, đẩy Ôn Quê ra, sau đó hắn ôm lấy Tân Ca rồi bước đi.

“Buông trãm xuống!” Tân Ca nỗi giận gầm nhẹ.

“Còn không mau đi truyền Thái y, còn sừng sò ở đó làm cái gì!” Rống giận mắng Ngũ Tử Hoa đang ngẩn người, Ngũ Tử Ngang mặc kệ Tân Ca đang nỗi cơn thịnh nộ, hắn ôm Tân Ca đi thẳng đến tiểu viện của mình. Đi được vài bước thì hắn nghĩ đến chuyện gì đó, cước bộ lại xoay chuyển đến thư phòng.

“Ngũ Tử Ngang! Buông trãm xuống!” Tân Ca giãy dụa đòi Ngũ Tử Ngang thả xuống.

Ngũ Tử Ngang ôm sát hắn rồi dùng một giọng điệu mà chỉ có hai người có thể nghe thấy, “Chờ Thái y xem xong, có chuyện gì không thoải mái thì ngươi cứ việc trút giận lên người ta là được. Người muốn ta chết thì cũng không thành vấn đề!”

Tần Ca nắm chặt quyền, trong dạ dày quay cuồng từng đợt. Nghĩ đến trù nghẹt của Ngũ Tử Ngang là vì Nguyệt nương kia mà học được, nghĩ đến việc Ngũ Tử Ngang đã từng ôm áp Nguyệt nương, thậm chí cùng nàng giao triền thì Tần Ca liền nhịn không được mà tiếp tục nôn mửa.

“Thái y có đến không!” Mặc kệ trên người dơ bẩn, Ngũ Tử Ngang rống to.

“Thái y lập tức đến ngay!” Ôn Quế vội vàng kêu lên ở sau lưng hắn.

Một cước đá văng cửa thư phòng, không rảnh lo nghĩ vì sao trong phòng có mùi thiêu đốt thứ gì đó, Ngũ Tử Ngang nhanh chóng đi vào gian phòng ngủ có bình phong ngăn cách, đặt Tần Ca lên giường. Lần lượt thoát hạ ngoại bào bị dính bẩn, lấy ngoại bào lau đi vết bẩn trên người Tần Ca, Ngũ Tử Ngang lại đoạt lấy chiếc khăn trong tay Ôn Quế, vừa lau cho Tần Ca vừa nói, “Hạ nhân đều đi ra ngoài! Ôn công công có thể ở lại chỗ này. Từ Hoa, phái người mang nước ấm đến đây cho ta!” Ngũ Tử Hoa vội vàng chạy đi, những người khác cũng lập tức lui ra ngoài.

“Đại ca, Thái y đã đến.”

Ngũ Tử Anh ở bên ngoài gỗ cửa, sau đó mới đẩy cửa tiến vào, dẫn theo cô nãi nãi cũng vội vàng đi đến cùng Thái y. Vừa thấy Thái y, Ngũ Tử Ngang lập tức thối lui sang một bên rồi nói, “Hoàng Thượng vừa rồi mới nôn ra hai lần.”

Thái y quỳ gối bên cạnh Hoàng Thượng, lập tức bắt mạch cho Hoàng Thượng. Nhưng Tần Ca lại rút tay về, lạnh lùng nói, “Trẫm không sao. Ôn Quế, bãy giá, trẫm muốn về cung.”

“Hoàng Thượng!” Vốn đã nôn nóng đến độ muối bốc hơi, lúc này Ngũ Tử Ngang cảm thấy có một chút phát hỏa. Ôn Quế nhanh tay lẹ mắt đuổi Thái y ra ngoài, Thái y trộm nhìn Hoàng Thượng và Vương gia, sau đó lặng lẽ theo Ôn Quế lui xuống. Ra đến cửa, Ôn Quế liền đuổi tất cả mọi người, chỉ chừa lại một mình hắn và Khổng Tắc Huy canh cửa.

Trong phòng chỉ còn lại Ngũ Tử Ngang và Tần Ca, không có người ngoài, Ngũ Tử Ngang cũng không tiếp tục nhẫn nhịn. Hắn ngồi xuống bên

cạnh Tân Ca rồi hỏi, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Tân Ca súc miệng, sau đó nhắm mắt không hề liên tiếng, trong dạ dày vẫn còn đang khó chịu.

Ngũ Tử Ngang hít sâu mấy hơi làm cho chính mình bình tĩnh, giọng nói trở nên khàn khàn, “Ta biết ngươi đang trách ta. Biết ngươi muốn đến đây khiến ta rất bất an. Ta không muốn ngươi nhìn thấy Liễu Song, nhìn thấy nàng thì trong lòng của ngươi nhất định không thoái mái.” Nhìn người nọ vẫn nhắm mắt không hề để ý đến hắn, Ngũ Tử Ngang cười khổ.

Nắm lấy tay Tân Ca, khi đói phuơng giãy dưa thì hắn lại càng nắm chặt, “Ngươi trách ta, trong lòng của ta làm sao dễ chịu? Tân Ca, đừng đói xử với ta như vậy, ta chịu không nổi.”

Tân Ca mở mắt, trong mắt cũng là bi thương, “Trẫm nào dám trách ngươi.” Dùng sức rút tay ra, hắn tự giễu, “Hôm nay hết thảy đều là trẫm tự làm tự chịu. Ai bảo trẫm không yêu nữ nhân mà lại yêu nam nhân. Yêu nam nhân đã dành, đằng này lại... yêu ngươi.”

Ngũ Tử Ngang sững sốt, chưa kịp ném lấy mùi vị vui sướng thì hắn lập tức bắt lấy bả vai của Tân Ca rồi gầm nhẹ, “Ngươi hối hận?”

Tân Ca giãy dưa thoát khỏi tay của Ngũ Tử Ngang rồi cười lạnh, “Trẫm là tự làm tự chịu, làm sao có thể nói là hối hận? Trẫm chỉ hối hận vì đã cho ngươi biết, hối hận vì giống như nữ nhân lo được lo mất, hối hận vì sao không chôn kín tâm tư này dưới đáy lòng cả đời. Để cho bây giờ khiến người ta chê cười.”

“Ai chê cười? Kẻ nào chê cười?” Ngũ Tử Ngang nổi cơn thịnh nộ, hung hăng bồ nhào lên người Tân Ca, “Hiện tại ngươi hối hận cũng đã muộn! Nếu ngươi đã làm cho ta biết thì đừng hòng còn đường trở ra. Tân Ca, ngươi không thể hối hận! Không được hối hận!”

Cô sức đẩy Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca cảm thấy khó thở, “Làm càn!”

“Ta cứ làm càn!” Như hổ đói vò mồi, Ngũ Tử Ngang áp chế Tân Ca trên giường, hắn hung hăng hôn Tân Ca. Nghĩ đến việc Tân Ca hối hận, Tân Ca

không cần hắn thì hắn liền mất đi lý trí.

Cong đầu gối lên để đẩy Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca vung tay đấm ra một quyền, Ngũ Tử Ngang không hề tránh né mà nhận ngay một quyền. Không ngờ mình lại đánh trúng hắn, Tân Ca sững sót. Chính là trong khoảnh khắc giật mình thì Ngũ Tử Ngang lại một lần nữa đặt Tân Ca dưới thân, điểm huyệt đạo của Tân Ca. Hắn sợ cứ tiếp tục như vậy thì bản thân sẽ không chế được mà làm Tân Ca bị thương.

Tân Ca hoàn toàn bất động, Ngũ Tử Ngang kè sát vào người hắn mà thở hổn hển. Qua một hồi lâu, đến khi hai người tựa hồ đều bình tĩnh thì Ngũ Tử Ngang mới nhởm dậy, liếm vào khóe miệng bị đấm vỡ.

“Nhất nhật phu thê bách nhật ân, vậy mà ngươi cũng thật sự hạ thủ được.”(Nhất nhật phu thê bách nhật ân= Một ngày vợ chồng trăm ngày ân)

“Cởi bỏ huyệt đạo cho trãm!”

Tân Ca tức giận đến mức hai gò má đỏ bừng, hắn đường đường là thiên tử mà lại bị một tên ác thần khi dễ như vậy.

“Đợi lát nữa. Hiện tại giải khai huyệt đạo của ngươi thì ngươi lại không nghe ta nói.” Đứng dậy, thoát ra long bào bị bẩn của Tân Ca, sau đó đắp chăn cho hắn. Ngũ Tử Ngang đi ra ngoài. Mở cửa thư phòng rồi mỉm cười đối với gia nhân đang nóng lòng đứng ở phía xa, Ngũ Tử Ngang lại nói với Ôn Quế, “Ôn công công, hôm nay tâm tình của Hoàng Thượng không tốt, ta cùng hắn tâm sự. Không có gì đáng ngại.”

“A, hảo, nô tài sẽ chờ ở đây, có chuyện gì thì Vương gia cứ việc phân phó là được.”

“Các ngươi đều lui ra đi, nơi này không còn chuyện của các ngươi.” Vãy lui đám nô bộc trong phủ, sau đó xoay người vào thư phòng rồi đóng cửa.

Ôn Quế thở phào một hơi, vừa rồi Hoàng Thượng và Vương gia àm ĩ một trận, bất quá tuy rằng khóe miệng của Vương gia bị thương nhưng tựa hồ không xảy ra chuyện gì.

Một lần nữa lại trở về bên cạnh Tân Ca, Ngũ Tử Ngang lau tay và lau mặt cho hắn, lại lấy đến một tách trà nóng. Tân Ca không uống, Ngũ Tử Ngang liền đặt tách trà bên miệng hắn rồi nhìn hắn chằm chằm. Không thể chống lại tên lưu manh này, Tân Ca chỉ có thể không cam lòng mà uống một ngụm.

Đợi Tân Ca uống xong, Ngũ Tử Ngang mệt mỏi mỉm cười, “Tốt lắm, có thể nói cho ta biết rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì hay không. Ta nghe nói ngươi từ trong cung đi ra thì tâm tình đã không tốt.”

Tân Ca không bận tâm đến hắn, Ngũ Tử Ngang lại mỉm cười, “Tử Hoa bảo rằng ngươi có viết cho ta một bức tự. Vừa rồi ta mới đi xem nhưng tại sao không thấy?” Tân Ca chỉ đơn giản nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn khuôn mặt ôn nhu tươi cười kia, không muốn bị khuôn mặt này tiếp tục lừa gạt.

“Ai....” Ngũ Tử Ngang thở dài một tiếng, “Ta vốn tưởng rằng tốt xấu gì thì mình cũng có thể được sủng ái mười mấy năm, không ngờ mới chỉ hơn mười ngày mà đã bị thắt sủng. Thảo nào mọi người đều bảo Hoàng Thượng là người có mới nói cũ a.”

Tân Ca mở mắt, nỗi cơn thịnh nộ. Ngũ Tử Ngang vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Nếu ta vẫn chưa bị thắt sủng thì ngươi có thể nói cho ta biết rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì hay không. Cho dù chết cũng phải để cho ta chết một cách minh bạch a.”

Tân Ca hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói, “Tam xuân phong vũ lạc phiêu diêu, mộng lý đà thiểu ngưng song nhiêu; ai ai nguyệt nương du đăng tẫn, cô hồn vô ngữ dục đoạn tràng. Thế sự vô thường, thán! Thán! Thán!. Lương Vương cũng là một kẻ si tình. Nếu biết có ngày hôm nay thì vì sao lúc trước không thú người ta vào gia môn, như vậy thì hiện tại sẽ không âm dương chia cách, tương tư thất thường.”

Trong nháy mắt Ngũ Tử Ngang chỉ biết há hốc mồm, vắng thơ này vì sao lại nghe có một chút quen tai?

“Xem ra Lương Vương không nhớ gì cả, để trẫm nhắc cho ngươi nhớ.Bằng song thán, hồi mâu khước kiến quân hàm tiểu; song giáp hồng,

toàn thân tu kiến quân nhu tiêu; sư tử kiều biên, xuân phong do lộng quyên mạt hồng; yên hoa tùng trung, hạ thiền thanh nhiễu y nỉ kiều. Nghĩ ra chưa?”

Ngũ Tử Ngang đỏ mặt lên, nghẹn cả buổi, cuối cùng nghẹn ra một câu, “Ngươi xem ở đâu? Vì sao ta không hề có ân tượng?”

Sắc mặt Tân Ca lại càng lạnh hơn, “Dám làm dám chịu, dám ăn dám nhận. Từ khi nào ngươi lại trở thành kẻ nhát gan như vậy!”

“Oan cho ta a!” Ngũ Tử Ngang cũng giận, “Ngươi biết rõ ta không thích thơ văn, nhất là loại thơ tình nghe đến mức buồn nôn như vậy. Ngươi chỉ cho ta xem là chỗ nào để ta nhớ lại.”

“Cởi bỏ huyệt đạo cho trẫm! Trẫm sẽ để cho ngươi hảo hảo ngẫm lại!”

Ngũ Tử Ngang lập tức giải khai huyệt đạo của Tân Ca, Tân Ca xuống giường rồi đi thẳng đến giá sách, Ngũ Tử Ngang liền đi sát theo sau. Cũng không thèm nhìn vào giá sách mà liền rút ra quyển Đoạn Trường Nhân rồi ném vào mặt Ngũ Tử Ngang, “Ngươi tự mà xem!”

Sau khi thấy rõ đây là sách gì, lúc này sắc mặt của Ngũ Tử Ngang liền biến đổi, tâm can của Tân Ca tựa như bị đao cắt, “Nghĩ ra rồi sao?”

Ngũ Tử Ngang ngắn đầu, biểu tình trên mặt thật vắn vẹo, hắng thở hồn hển mà nói, “Ngươi vì chuyện này mà nổi cơn thịnh nộ với ta? Hiện tại thì ta xem như đã hiểu rõ cái gì là Đậu Nga Oan, ta so với Đậu Nga còn oan hơn đây này!” Xoay người nhặt lên quyển sách, hắng tức giận đến mức run run, “Mụ nội nó, sớm biết cuốn sách bại hoại này sẽ mang đến phiền toái như vậy cho ta thì lúc trước ta nên đốt quách nó cho rồi!” (Đậu Nga oan= 1 điển tích của trung quốc kể về số phận bi thương và nỗi oan khuất của một phụ nữ tên Đậu Nga)

Tân Ca lạnh nhạt nói, “Nàng Nguyệt nương kia mà biết ngươi nói như thế thì sẽ từ ám phủ quay về tìm ngươi.” (hù còn nít àh =.=)

“Nàng muốn tìm cũng không phải là ta! Ta không phải tình lang của nàng!” Lật nhanh quyển Đoạn Trường Nhân, Ngũ Tử Ngang đem quyển

sách vứt xuống đất, cả giận nói, “Ngoại trừ vàng thơ ở trang đầu là do ta viết thì mấy thứ còn lại không hề quan hệ đến ta. Mụ nó, ta chỉ là tiện tay cầm lấy. Có thời gian rãnh rồi đâu mà học người ta thương xuân bi thu để làm cái gì.”

“Lương Vương muốn tự bào chữa như thế nào là chuyện của mình, trẫm không có công phu lắng nghe.” Tân Ca cũng không thèm nhìn Ngũ Tử Ngang mà liền nháy bước rời đi. Nhưng ngay lập tức hắn bị Ngũ Tử Ngang điểm huyệt từ phía sau rồi ôm trở về trên giường.

“Ngươi thật sự nghĩ rằng trẫm không dám giết ngươi hay sao?” Tân Ca tức giận đến mức ngũ thanh trở nên bất ổn.

Ngũ Tử Ngang lại không thèm nói nhiều mà chỉ ngăn chặn bờ môi của Tân Ca, đầu lưỡi mãnh liệt xâm nhập vào khớp hàm, cuốn lấy Tân Ca. Khi Tân Ca nỗi nóng cắn xuống thì hắn lại nhanh chóng rút ra.

“Nếu thật sự cắn đứt lưỡi của ta thì ngươi sẽ hiểu cái gì gọi là đau lòng.” Oán hận mà nhẹ nhàng hôn lên khéo miệng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nói một cách ôn nhu, “Ngươi nỗi nóng với Liễu Song thì ta mặc kệ cho ngươi đánh cho ngươi mắng. Nhưng ngươi lại nỗi nóng vì một đôi uyên ương đã chết bao nhiêu năm, còn cưỡng ép đem nữ nhân đã sờm thuộc về người khác mà giao cho ta, như vậy không đúng.”

Thân mình của Tân Ca khẽ chấn động, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

“Tốt lắm, đừng giận, hảo hảo nghe ta nói.” Giải huyệt cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang áp sát xuống người hắn mà nói, “Để cho ta đoán. Đầu tiên là ngươi nhìn thấy quyển sách kia rất cũ, nghĩ rằng ta nhất định thường xuyên đọc nó, có đúng hay không?”

Biểu tình của Tân Ca khẳng định Ngũ Tử Ngang đã đoán đúng. Hắn thở dài một tiếng rồi nói, “Sau đó mở trang đầu tiên ra thì nhìn thấy vàng thơ của ta đã viết, nghĩ rằng nhất định có liên quan đến ta, đúng không?”

Tân Ca đẩy hắn ra, “Chẳng lẽ không đúng?”

Ngũ Tử Ngang lại ôm lấy Tân Ca rồi tiếp tục áp sát vào người hắn, “Đương nhiên không phải. Những vàng thơ trong quyển sách là do một nữ tử phong trần viết. Bất quá tình lang mà nàng nhắc đến không phải là ta.” Dùng môi ngăn cản Tân Ca muốn mở miệng, cho đến khi đối phương không còn giãy dụa thì hắn mới thối lui, giọng nói khàn khàn, “Tù nhở ta và ngươi cùng nhau lớn lên, ta là người như thế nào thì ngươi át hắn phải hiểu rõ. Nếu ta thực sự thích ai thì làm sao có thể giấu diếm ngươi, giấu diếm phụ thân của ta? Cho dù nàng xuất thân từ thanh lâu thì ta cũng sẽ thú nàng vào gia môn.”

Tân Ca khôi phục lý trí, vừa rồi chỉ lo ghen tuông nên hoản toàn quên mất đức hạnh và nhân phẩm của Tử Ngang. Nhìn thấy hắn tinh táo trở lại, Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Khi ta mới đến Lương Châu liền quen biết Đường Tĩnh, cũng là hắn dẫn ta đến gặp sáu người còn lại. Rời khỏi kinh thành ta rất lo lắng cho ngươi, có thể là nhận ra tâm tình của ta không tốt nên Đường Tĩnh luôn mòi ta đi uống rượu. Lúc ấy ở Lương Châu đang thịnh hành viết loại văn chương Đoạn Trường như vậy. Cũng không biết bọn họ lấy từ đâu ra một quyển Đoạn Trường Nhân như thế, cả ngày đọc mấy thứ thơ văn thương tâm đẫm lệ, thảo nào làm người ta cảm thấy phiền muộn. Sau khi Đường Tĩnh tặng ta một quyển thì ta liền trực tiếp vứt vào trong đồng sách.”

“Khi quay về kinh thành thì phần lớn đồ đạc của ta là do Ngũ Hiến và Ngũ Huyền giúp ta thu thập. Bọn họ cũng không dám tùy tiện xử trí những thứ trong thư phòng của ta, liền đem tất cả đặt vào đây. Nghĩ đến hôn sự của Liễu Song, trong lòng ta càng thêm phiền muộn, còn rãnh rỗi đâu mà xem sách này. Khi Đường Tĩnh đưa ta quyển sách thì có nói là do một nữ tử thanh lâu viết. Nàng cũng không biết tình lang của nàng đã qua đời, nghĩ rằng tình lang vứt bỏ nàng. Tình lang của nàng vì không muốn làm cho nàng thương tâm nên không cho người nói với nàng rằng hắn đã chết. Vì vậy mới có Đoạn Trường Nhân này.”

“Sở dĩ quyển sách thoát nhìn cũ rách là vì vứt bỏ một thời gian không được lau chùi, bị mọt sách gặm. Không tin thì ngươi có thể tự mình xem lại, mọt sách cùng với tự mình lật sách thì làm sao có thể giống nhau. Khi đó ta không biết tâm tư của ngươi, nghĩ rằng sau khi thành thân sẽ bất hòa với ngươi, trong lòng liền có một chút cảm xúc, vì vậy mới viết ra vàng thơ đó.

Ta nói cho chính mình, mặc kệ có bao nhiêu gian nan thì ta cũng không thể giống như hai người kia. Cho dù sẽ chọc ngươi nổi giận, nhưng sau khi thành thân thì ta cũng phải cần mẫn chạy vào trong cung, tuyệt đối không thể thất sủng.” Nói đến đây, Ngũ Tử Ngang thâm tình hôn Tân Ca, nụ hôn đơn thuần dần dần thay đổi hương vị, đầu ngón tay đầy tình sắc đang mở ra xiêm y của Tân Ca, thâm nhập vào bên trong vạt ngoại bào, vuốt ve trước ngực.

“Đừng làm ở đây.” Đè lại tay của Ngũ Tử Ngang, vừa mới vô cớ ăn dấm chua, Tân Ca có một chút thận thùng.fynnz.wordpress.com

Hôn xuống cổ của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang dùng hạ thân thúc vào chân Tân Ca, “Ta nhịn không được,” Hắn nhìn khắp nơi rồi kéo lấy một chiếc khăn, “Ngươi cắn vào.”

Cắn chiếc khăn kia, Tân Ca ngầm đồng ý.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 45

Liếm một vòng từ vành tai của Tân Ca xuống dưới, Ngũ Tử Ngang mở ra xiêm y của Tân Ca, để lộ bờ vai xích lõa. Ở bên cổ lưu lại một hôn ấn đỏ thẫm, sau đó cắn xuống bả vai của Tân Ca, dùng đầu lưỡi đánh một vòng lên dấu răng. Liếm xong, hắn lại kéo xuống y phục của Tân Ca một chút, lưu lại dấu răng màu đỏ nhạt trên da thịt, thỉnh thoảng lại lưu thêm hai ba vết hôn ấn. Sau khi trêu chọc đã đòn, hắn lại tiếp tục kéo y phục xuống trước ngực, lúc này để lộ hai quả thù du màu đỏ sẫm, đây là nơi mà hắn yêu nhất.

Đầu tiên là ranh nanh nhẹ nhàng cọ xát quả bên phải, đợi đến khi nó đứng thẳng thì hắn dùng đầu lưỡi mềm mại khiêu khích, làm cho Tân Ca run rẩy trong khoái cảm. Nghe được tiếng thở dốc vì không thể khống chế của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang lộ ra nụ cười xấu xa. Đầu lưỡi lại lướt qua quả thù du bên trái. Tiếng rên rỉ của Tân Ca phát ra khỏi miệng, lại vội vàng cắn lấy chiếc khăn suýt nữa đã rơi xuống, oán hận trùng mắt nhìn Ngũ Tử Ngang.

Dùng sức liếm một hồi, Ngũ Tử Ngang chậm rãi thối lui, nhưng đầu lưỡi thủy chung không rời đi, khi Tân Ca nghĩ rằng hắn muốn chấm dứt thì hắn lại không hề báo trước mà đột nhiên ngoạm xuống.

“Ngươi!” Tân Ca khó thở nhưng đầu lưỡi đang tàn sát bùa bãi trên nhũ hoa lại làm cho hắn nói không nên lời.

Y phục lại bị thoát xuống phía dưới, nụ hôn kịch liệt lướt dần đến hạ thân. Ngũ Tử Ngang dường như đang cố ý muôn giày vò Tân Ca, tốc độ thoát hạ y phục làm cho Tân Ca hận không thể cho hắn một quyền. Bị dục vọng và lý trí quấn lấy, Tân Ca muốn hô to một tiếng, “Nhanh lên!”

Chiếc rốn lộ ra, đầu lưỡi của Ngũ Tử Ngang lướt đến nơi này. Đây chính là nơi mà Tân Ca cực kỳ mẫn cảm, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua. Đầu

lưỡi đảo một vòng ở trên rốn, bàn tay của Ngũ Tử Ngang luồn vào trong y phục, xâm nhập vào tiết khố, sau đó lại đảo một vòng ở khe hở giữa hai chân của Tân Ca. Đầu lưỡi giày vò đủ kiểu trên chiếc rốn của Tân Ca, ngón tay lại xâm nhập không sâu cũng không cạn vào giữa khe hở giữa hai chân. Hắn nghe thấy tiếng rên rỉ càng lúc càng đầy áp lực của Tân Ca, ý cười xấu xa trong mắt càng nồng đậm.

Phun ra chiếc khăn, Tân Ca đánh một phát lên lưng của Ngũ Tử Ngang, cắn răng gầm nhẹ, “Ngươi nhanh lên một chút!”

“Không, ta muốn cắn thận nhấm nháp hương vị của ngươi.” Ngũ Tử Ngang trả lời làm cho Tân Ca trợn mắt, nhưng hắn không cho Tân Ca cơ hội phản kháng. Thoát ra y bào của Tân Ca, lại tiếp tục kéo xuống hạ y, rồi tách ra hai chân của Tân Ca, cách một lớp tiết khố mà ngoạm lấy bộ phận đã sờm ngóc đầu dậy của Tân Ca.

“Ngô!”

Tân Ca thở dốc vì kinh ngạc, cầm lấy chiếc khăn mà cắn chặt răng.

Ngũ Tử Ngang nhìn Tân Ca một cách đầy tình sắc, tháo ra dây lưng trên tiết khố của Tân Ca nhưng không thoát hạ hoàn toàn, mà lại giống như mới vừa rồi, chỉ kéo xuống một chút, lộ ra lông mao không quá rậm của Tân Ca, một tay xoa nắn xuống nơi này, chậm rãi chạm một chút vào nam cǎn, một tay phối hợp với miệng lưỡi để âu yếm dục vọng đang khóc thút thít của Tân Ca.

Khuôn mặt Tân Ca thật đỏ, không phải bởi vì e lệ mà là vì áp lực. Không biết là vì nước bọt của Ngũ Tử Ngang hay là nước mắt ở hạ thể của Tân Ca mà nơi đang bị cắn nuốt lại lộ ra hình dáng tinh xảo. Tay trái đang vuốt ve hạ phúc của Tân Ca chậm rãi hướng đến nơi cẩm ky, theo động tác của hắn mà dục vọng đang khóc thút thít của Tân Ca lộ ra ngoài. Không dùng tay để chạm vào, Ngũ Tử Ngang lại há mồm ngậm lấy, tay phải nhẹ nhàng ấn vào cúc huyệt cách lớp tiết khố.

“Ngô....” Toàn thân của Tân Ca đỏ ửng, hắn nghiêng mặt qua một bên, khớp hàm cắn chặt. Ngũ Tử Ngang là cố ý muốn tra tấn hắn. Nhẫn耐

không được mà đá Ngũ Tử Ngang, sau khi Ngũ Tử Ngang nhả ra dục vọng của hắn thì hắn nghiêng người rồi tung cước.

“Ngươi định trả thù....ta hay sao?” Hắn đột nhiên không thể xungtrầm.

Trong nháy mắt Ngũ Tử Ngang giật mình ngốc lăng, rồi mới mỉm cười thật ôn nhu. Nằm lên người Tân Ca, hắn thoát hạ hoàn toàn tiết khố của Tân Ca rồi ghé vào bên tai của đối phương mà cất lên giọng nói đầy dụ hoặc, “Phu thê hoan ái tất nhiên phải có một chút tình thú, làm sao mà lại gọi là trả thù.”

“Uhm...a!” Bị người ta cắn vào vành tai nên nói không nên lời, Tân Ca vừa nghe được câu kia mà trong lòng cuồn cuộn ngọt ngào.

“Có lẽ ngươi không thích nhưng ta lại muốn ngươi đáp lại nhiều hơn, Tân Ca.” Đem dục vọng đang dâng trào của mình vào giữa hai chân của Tân Ca, ngón tay của Ngũ Tử Ngang mang theo được cao nhẹ nhàng án vào nhụy cúc, “Muốn nhâm nháp tỉ mỉ hương vị của ngươi như vậy....” Nụ hôn dừng trên bờ vai, “Muốn làm cho ngươi nở rộ vì ta như vậy....” Nghiêng Tân Ca sang một bên, khẽ cắn vào quả thù du đỏ ửng, “Muốn kè sát với ngươi như vậy....” Đem dục vọng của hai người đồng thời nắm trong tay, di chuyển lên xuống, “Muốn làm cho ngươi vì ta mà mở ra thân thể....” Ngón tay mạnh mẽ tiến vào vẫn chưa hoàn toàn bôi trơn, khi Tân Ca cảm thấy khó chịu mà nhíu mi thì hắn hôn lên mi tâm của Tân Ca, “Nói ngươi muốn ta, Tân Ca, nói ngươi chỉ muốn ta.”

“Uhm....A....” Toàn thân của Tân Ca đỏ ửng như trứng tôm luộc chín, đầu ngón tay bấu mạnh vào vai của Ngũ Tử Ngang. Chiếc khăn trong miệng không biết đã rót xuống từ khi nào, hai tay vòng quanh cổ của Ngũ Tử Ngang, ngẩng đầu ngăm lấy cầm của hắn, bờ môi của Tân Ca chậm rãi di chuyển, cùng môi của Ngũ Tử Ngang kè sát cùng một chỗ.

Đột nhiên dùng sức đem Ngũ Tử Ngang đặt dưới thân, ngón tay trong cơ thể trượt ra ngoài. Cuối trên người Ngũ Tử Ngang, Tân Ca kéo lấy tay của Ngũ Tử Ngang đặt vào giữa chân của mình, làm cho Ngũ Tử Ngang cảm nhận địa phương hơi hé mở của hắn.

“Ngươi nói ngươi muốn rất nhiều, cũng tuyệt đối không bằng ta.” Cúi người cắn xuồng vành tai của Ngũ Tử Ngang, hắn dẫn đường cho ngón trỏ của Ngũ Tử Ngang chạm rã xâm nhập vào nhụy cúc của mình, “Từ mười ba tuổi thì ta đã khát vọng ngươi làm như vậy đối với ta. Nghĩ đến ngươi sẽ làm như thế đối với người khác thì ta liền hận không thể tru di cửu tộc của kẻ đó. Bất luận nam nữ.”

“Tần Ca...” Kéo đầu của Tần Ca xuống, Ngũ Tử Ngang hôn hắn, tràn đầy đau lòng. Ngón tay ôn nhu ra vào trong cơ thể Tần Ca, hắn lại một lần nữa hối hận vì sự ngu dốt của mình, vì sao không sớm phát hiện.

Ngón tay trong cơ thể gia tăng thành hai, Tần Ca chấm dứt nụ hôn dài cùng Ngũ Tử Ngang, thở hổn hển mà nói, “Ngươi còn làm như vậy đối với ai?”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Khi còn trẻ đã từng đi thanh lâu vài lần, sau khi hiểu biết nam nữ giao hoan như thế nào thì không tiếp tục đến đó nữa. Mà đối với nam tử thì ta chỉ có một mình ngươi. Mặc kệ ngươi là ai, có được ngươi thì ta đều không thể cứng rắn đối với bất kỳ kẻ nào khác.”

Nắm lấy cằm của Ngũ Tử Ngang, Tần Ca kéo tay hắn, “Ngươi là của ta, ngươi phải nhớ cho kỹ.”

Nắm lấy thắt lưng của Tần Ca rồi xoay người, lại một lần nữa chiếm cứ quyền không chế, Ngũ Tử Ngang đem hai chân của Tần Ca đặt lên vai của mình, đặt dục vọng đang dâng trào trước cửa động ướt át mà cọ sát, “Hoàng Thượng muốn thần thì cũng không thể bội tình bạc nghĩa.”

“Lưu manh, còn không mau tiến vào!”

“Tuân chỉ.”

Dục vọng là thói hư tật xấu của nam nhân. Ngũ Tử Ngang dùng nam căn của mình để đẩy vào nhụy cúc chừa hoàn toàn được bôi trơn của Tần Ca. Tần Ca thích tình sự có một chút đau đớn, như vậy sẽ làm cho hắn tường tận cảm nhận được hắn đang bị ai ôm. Cho dù đau cũng là hạnh phúc. Hắn khát vọng rất lâu, lâu đến mức hắn cần đau đớn để nói cho hắn biết hết thảy

là sự thật. Là đế vương, hắn không thể không kiềm chế tình cảm của mình, chỉ có biện pháp ngu xuẩn này mới làm cho hắn lĩnh hội tất cả.

“Đau không?” Xâm nhập một chút, Ngũ Tử Ngang nhìn sắc mặt của Tân Ca.

“Ta là nam nhân.” Không phải nữ tử. Không cần phải che chở cần thận như tiểu thư nhà người ta. Nhưng bởi vì hắn là nam nhân cho nên có rất nhiều chuyện hắn không thể thuận theo tư tình, không thể nói ra khỏi miệng. Hắn là nam tử, không cần nam tử ôn nhu đối đãi như nữ nhân.

“Ta biết.” Ngũ Tử Ngang làm sao lại không biết người hắn đang ôm là ai? Là người như thế nào? Kìm lòng không đậu mà khom người hôn xuống, trong mắt chỉ có hình ảnh của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang lại khẽ rút ra một chút, sau đó lại mạnh mẽ đẩy vào bên trong.

Hai tay vò đầu Ngũ Tử Ngang, đôi chân vòng quanh thắt lưng của đối phương, Tân Ca kịch liệt đáp lại sự xâm nhập của Ngũ Tử Ngang. Chính là như vậy, chính là như vậy, từ khi mười ba tuổi thì hắn đã khát vọng người này đối đãi với hắn như vậy. Va chạm trong cơ thể hắn, lưu lại ấn ký chỉ thuộc về một mình hắn, làm cho hắn đắm chìm trong cuồng phong bạo vũ, đắm chìm trong sự ôn nhu này.

Ngậm lấy ngón tay của Tân Ca vào miệng, một tay của Ngũ Tử Ngang giữ chặt thắt lưng của Tân Ca rồi cử động thắt lưng nhanh hơn, một tay âu yếm dục vọng đang khóc thút thít của Tân Ca. Tân Ca cắn chặt răng, không cho chính mình hô to, hắn muốn điên rồi. Ngũ Tử Ngang vẫn nhìn hắn, sau đó buông ra dục vọng của hắn để nắm lấy ngón tay của hắn mà liếm. Tân Ca cũng kéo lấy bàn tay đang đặt trên thắt lưng của hắn rồi vươn đầu lưỡi.

“Tân Ca!” Ngũ Tử Ngang rút tay ra, hiện tại hắn không thể chịu nổi kích thích.

“Sao vậy, sấp chịu không nổi?” Tân Ca cười lạnh.

Ngũ Tử Ngang nhíu mắt lại, khéo miệng nỗi lên ý cười xấu xa, “Chịu nổi hay không thì không thể dùng miệng để nói.” Ngay sau đó hắn lại rút ra dục

vọng của mình rồi lật Tân Ca lại, để Tân Ca quỳ trước người hắn, “Một chút nữa phải nhẫn nhịn, bằng không người bên ngoài sẽ nghe thấy.”

Khi nói chuyện, hắn mở ra nhụy cúc của Tân Ca, sau đó hắn liếm lên nhụy cúc nhỏ nhăn ở trước mặt.

“A! Ngô!”

Không hề phòng bị, Tân Ca cắn xuống chiếc gối. Tên...lưu manh này!

Nhụy cúc hồng diễm chỉ trong chốc lát liền trổ nên ướt át, nước bọt cùng với mật dịch từ nhụy cúc cùng nhau chảy xuống túi cầu rồi dừng lại một chút để giao hòa, sau đó lại trượt về dục vọng phần hồng tinh xao hơi thoảng rũ xuống. Toàn thân của Tân Ca trổ nên ửng đỏ. Hắn giãy dụa muôn ly khai nhưng lại bị Ngũ Tử Ngang giữ chặt mà không thể động đậy. Đầu lưỡi của Ngũ Tử Ngang xâm nhập vào sâu bên trong tâm nhụy ngọt ngào, ác liệt tiến nhập, vừa lòng nghe thấy tiếng rên rỉ ở cổ họng của Tân Ca.

Đôi mắt nheo lại, động tác ở đầu lưỡi của Ngũ Tử Ngang càng lúc càng nhanh, khi tiếng rên rỉ của Tân Ca phát ra khỏi miệng thì Ngũ Tử Ngang đột nhiên bật dậy, cầm lấy dục vọng dứ tợn đâm vào nhụy cúc ướt át.

“A!” Lại không kịp phòng bị, Tân Ca gào to một tiếng. Còn chưa đợi hắn thở hắt ra thì người phía sau đã áp chế bờ vai của hắn, sau đó đẩy vào thật mạnh. Lực đạo mãnh liệt làm cho Tân Ca không thể không bắt lấy trụ giường, mật dịch của dục vọng thấm ướt đệm giường dưới thân. Khóe mắt của Ngũ Tử Ngang nhìn thấy chiếc bình phong bằng cẩm thạch, vì tình dục mà khuôn mặt dứ tợn hơi thoảng hiện lên ý tứ xấu xa.

Lại không hề báo trước mà rút ra, Ngũ Tử Ngang kéo Tân Ca đứng lên, làm cho Tân Ca ngồi trên thắt lưng của mình, hắn lại thay đổi vị trí, dựa vào bên giường. Hôn Tân Ca, rồi lại nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể Tân Ca. Sau lưng Tân Ca là chiếc bình phong tròn bóng đang chiếu ra hình ảnh giao hoan của hai người. Hắn thậm chí có thể nhìn thấy dục vọng của mình đang ra vào trong cơ thể Tân Ca. Điều này làm cho Ngũ Tử Ngang càng thêm hưng phấn.

“Nhanh một chút... Ta chịu không nổi rồi...” Nhẫn nại cất lên vài tiếng, Tân Ca lưu lại mấy vết cà rô ràng trên lưng Ngũ Tử Ngang.

“Ta muốn nhìn thấy bộ dáng của ngươi bị ta chiếm hữu, nhưng lại phát hiện làm thế nào cũng xem không đủ.” Ngũ Tử Ngang dùng ngón tay quét lấy cái miệng nhỏ nhăn trên dục vọng của Tân Ca, khiến đôi phương run rẩy.

Bộ dáng gì? Tân Ca khó hiểu mà nhìn lại, nhưng chỉ thấy đôi mắt tham lam của Ngũ Tử Ngang đang nhìn ra phía sau hắn, hắn khó khăn mà quay đầu lại, sắc mặt liền thay đổi trong nháy mắt.

“Ngươi...” Ba chữ Cút cho tabi người nọ nuốt vào miệng, trong một trận đầu váng mắt hoa, Tân Ca nghe thấy Ngũ Tử Ngang gầm nhẹ. Bởi vì mới vừa rồi phát hiện mà kích thích khiến hậu huyệt của Tân Ca cũng không tự kiềm chế mà co rút lại, kẹp chặt Ngũ Tử Ngang, làm cho Ngũ Tử Ngang dục tiên dục tử.

“Ngươi... cái tên này...”

“Vẫn chưa xong đâu, chờ xong rồi thì ngươi muốn mắng ta cũng không muộn.”

Lại một lần nữa không cho Tân Ca nói hết lời, Ngũ Tử Ngang rời khỏi cơ thể của Tân Ca, ôm hắn đặt lên giường, một ngụm ngăm lấy dục vọng vẫn còn chưa phát tiết của Tân Ca. Mặc dù Ngũ Tử Ngang nói với Tân Ca rằng lúc trước chưa chạm qua nam tử nhưng Tân Ca lại rất nghi ngờ. Thủ đoạn thành thạo dâm đãng như thế thì chỉ có lão luyện mới có thể làm được.

Đùa bỡn hai tiểu cầu ở trong miệng, so với bảo bối của mình thì Ngũ Tử Ngang còn yêu quý bảo bối của Tân Ca hơn gấp trăm ngàn lần. Đùa bỡn xong, hắn lại dùng lưỡi kích thích cái miệng nhỏ nhăn trên đầu dục vọng, dùng môi ma sát ngọc trụ đang nóng lòng yêu cầu được âu yếm.

Hai tay khởi động nửa thân trên, Tân Ca bất cẩn nhìn thấy bóng dáng chiếu ra từ trên bình phong, Ngũ Tử Ngang đang hầu hạ hắn bằng miệng. Thân thể trơ nê run rẩy, bạch dịch nóng bỏng chỉ trong khoảnh khắc liền phun ra, văng lên mặt của Ngũ Tử Ngang.fynnz.wordpress.com

Mỉm cười tìm chiếc khăn lau khô mặt, Ngũ Tử Ngang nói với vẻ mặt đang tức giận kia, “Sao vậy, giữa phu thê vẫn nên có một chút tình thú chứ. Có phải thoái mái lắm hay không?”

“Không hè thoái mái!” Tung một cước đá văng Ngũ Tử Ngang, Tân Ca nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ, “Đem thay tấm bình phong này ngay cho trẫm!”

“Vừa mới sử dụng thần thi Hoàng Thượng luôn thuận theo; Hiện tại dùng xong thần thi lại đá văng thần như thế.” Ngũ Tử Ngang than thở rồi đứng lên từ dưới đất, không thèm quan tâm thân hình xích lõa của mình, hắn mặt dày mày dạn mà leo lên giường. Kéo chăn đắp cho hai người.

“Cút đi!” Đã quen đứng đắn, Tân Ca làm sao chịu được loại tình thú này, thẹn quá hóa giận.

Ngũ Tử Ngang hôn Tân Ca, một tay ôm chặt Tân Ca đang đẩy hắn ra, một tay vuốt ve thắt lưng của Tân Ca. Trần an một hồi lâu, cuối cùng Tân Ca không còn đẩy hắn nữa, lúc này hắn mới mỉm cười rồi nói, “Chỉ khi ở trên giường thì ta mới cảm thấy người là Tân Ca của ta. Lui xuống vẻ lạnh lùng của đế vương, chỉ động tình vì ta. Đừng giận, thủ đoạn này của ta đều là do xem qua Đông Cung thư mà thôi, cũng không phải học được từ trên người kẻ khác.”(đông cung thư= sách khiêu dâm)

Tân Ca không lên tiếng, hắn cũng không biết vì sao. Không thể phủ nhận là mới vừa rồi thật sự rất thoái mái.

“Chỉ tiếc là không thể nghe thấy âm thanh của người. Sau này tốt nhất là đến tiểu viện đi, nơi đó không cần phải kiêng kỵ bất luận chuyện gì.”

“Người còn muốn làm cái gì?”

Ngũ Tử Ngang quấn lấy vài sợi tóc hạ xuống của Tân Ca, vừa khẽ hôn vừa nói, “Giữa phu thê có rất nhiều loại tình thú, dù sao cũng phải thử xem thế nào, có phải không?”

Lưu manh! Kéo tóc ra, Tân Ca lạnh lùng nói, “Còn không mau bảo người đem nước vào. Trẫm, ta đói muốn chết.”

“Ai nha, ta đã quên mất ngươi vẫn còn đói bụng!” Ngũ Tử Ngang cấp tốc đứng dậy để mặc xiêm y rồi chải tóc. Xem bộ dáng nóng vội của hắn, Tân Ca miễn cưỡng nằm xuống, khóc miệng hơi nhéch lên. Liếc mắt nhìn tấm bình phong, trong mắt lại hiện lên buồn bực. Muốn tình thú thì để cho tên lưu manh này tự tình thú một mình.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 46

Khi Ngũ Tử Ngang từ thư phòng đi ra, tuyệt đối là bộ dáng của một vị Vương gia đứng đắn. Ôn Quế canh giữ ở cửa đương nhiên biết rõ Hoàng Thượng và Vương gia ở trong phòng đã làm chuyện gì. Bất quá hắn giả vờ như không hề biết, sau khi Vương gia đi ra thì hắn lo lắng hỏi, “Vương gia, Hoàng Thượng không có gì đáng ngại chứ?”

“Ta cùng Hoàng Thượng hàn huyên một lúc thì tâm tình của Hoàng Thượng đã tốt hơn rất nhiều.” Mỉm cười với Ôn Quế, Ngũ Tử Ngang công đạo cho Ngũ Huyền đang đứng ở phía xa, “Mang chậu nước âm đến đây, lấy một chút thức ăn, khẩu vị của Hoàng Thượng không tốt, mang đến thức ăn dễ tiêu một chút.”

“Dạ, Vương gia.” Thấy sắc mặt của Vương rất tốt, Ngũ Huyền lo lắng cả buổi trời, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngũ Huyền rất nhanh tay lẹ chân, Ngũ Tử Ngang vừa vào phòng không bao lâu thì hắn đã bung nước và thức ăn đến. Dương nhiên người đem vào phòng là Ôn Quế, lúc này làm sao có thể để cho ngoại nhân tiến vào.

Không để cho Ôn Quế hùa hạ, Ngũ Tử Ngang tự rửa sạch cho Tân Ca, lại tự mình múc cháo cho hắn ăn. Khúc mắc được hóa giải, khẩu vị của Tân Ca cũng tốt hơn rất nhiều. Sau khi hắn ăn xong một chén cháo thì Ngũ Tử Ngang mới nói, “Tôi nay ta làm một chút thức ăn phái người đưa vào cung cho ngươi.”

Tân Ca thản nhiên nói, “Giữa ngọ ngươi có làm một bàn thức ăn, trẫm chưa ăn miếng nào, tối nay ngươi hâm nóng rồi đưa vào cung cho trẫm.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Thức ăn hâm nóng thì hương vị đều thay đổi, làm sao có thể cho ngươi ăn. Cũng không phải cái gì hiềm lạ, buổi tối ta sẽ làm vài món ngon miệng.”

Tần Ca nhéch môi, không tiếp tục lên tiếng, xem như chấp nhận.

Lại phái người mang đến bát canh tổ yến, Ngũ Tử Ngang đút cho Tần Ca ăn mấy muỗng rồi nói, “Tử hoa bảo rằng ngươi viết cho ta hai bức tự, ngươi đã hủy đi rồi có phải hay không?”

Tần Ca lặng yên một lát, sau đó mở miệng, “Đốt rồi.”

“Ta biết mà. Thảo nào trong phòng có mùi khét.” Vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang trở nên bất đắc dĩ, “Ta chưa kịp nhìn thấy mà ngươi đã đốt rồi. Hai bức tự kia chết cũng thực oan uổng. Hoàng Thượng có phải nên sửa án lại cho chúng nó hay không a?”

Trên mặt của Tần Ca có một chút không néo được giận, Ngũ Tử Ngang mỉm cười kề sát mặt vào hắn, “Thần thỉnh cầu Hoàng Thượng nhắc lại hai bức tự kia có được hay không? Thần không nỡ gây phiền hà cho Hoàng Thượng, chỉ cần Hoàng Thượng nhắc lại hai bức tự kia viết cái gì là được.”

“Trẫm nhất thời có hứng, đã quên viết cái gì rồi.”

“Như vậy sao được!” Ngũ Tử Ngang nóng nảy, “Chẳng phải ta đây oan uổng muốn chết hay sao? Vô duyên vô cớ bị hiểu lầm còn chưa nói, còn mất đi cả hai bức tự.”

Trong lòng có một chút thiện, Tần Ca giương mắt nói, “Để trẫm viết lại hai bức tự khác cho ngươi là được rồi.”

“Ta chỉ muốn hai bức tự kia.” Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng nói, “Tần Ca, cầu ngươi, ngươi viết lại hai bức tự kia cho ta một lần đi.” Nói xong rồi còn hôn Tần Ca một chút. Tần Ca đẩy Ngũ Tử Ngang ra, vốn không muốn viết nhưng hắn nhìn thấy vẻ mặt khẩn cầu của Ngũ Tử Ngang thì lời cự tuyệt nơi đâu lưỡi lại bị kéo trở về.

“Muốn viết cũng phải chờ trẫm ăn no đã.”

“Hảo!” Ngũ Tử Ngang cao hứng, nhịn không được mà hôn Tần Ca thật mạnh một cái, thấy hắn vui sướng như thế, tốc độ ăn cháo của Tần Ca rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Đè bút, bàn tay của Tân Ca chậm chạp không thể hạ xuống, hắn quay đầu nhìn người nam nhân đang kè sát bên cạnh, trong mắt có ý: Tránh xa một chút. Ngũ Tử Ngang cười ha ha, tay cầm tách trà nóng, “Ngươi chưa bao giờ viết chữ cho ta, ta muốn nhìn cẩn thận.”

“Ngươi đứng ở đối diện cũng có thể nhìn thấy, đi qua đó đi.” Tân Ca lạnh mặt, hơi thở của người này dừng bên tai hắn, làm sao hắn có thể tập trung viết chữ. Thấy Tân Ca mất hứng, Ngũ Tử Ngang ủy khuất di chuyển đến đối diện, Tân Ca áp ché không để ý đến hắn, tên lưu manh này.

Đuối người đang làm vướng bận tay chân sang phía đối diện, nhưng Tân Ca vẫn không thể đặt bút xuống giấy. Khung cảnh bất đồng thì tâm tình cũng sẽ không giống nhau. Ngũ Tử Ngang nhìn chăm chú một hồi, buông xuống tách trà rồi đi đến bên cạnh Tân Ca, cầm lấy cây bút từ trên tay hắn.

“Ta nhớ rõ ở trên bàn có hai chữ Thanh sơn.” Một tay ôm Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nhanh chóng hạ bút xuống. Hai chữ Thanh Sơn lưu loát xuất hiện trên giấy. Sau đó hắn ôn nhu mỉm cười đưa bút cho Tân Ca, “Thỉnh Hoàng Thượng viết tiếp.” Nhưng vẫn không buông ra bàn tay đang ôm bên hông của Tân Ca.

Hai người chưa từng như thế này. Khi Ngũ Tử Ngang còn là thư đồng của thái tử cũng chưa bao giờ vô cùng thân thiết viết một bức tự như vậy. Chìm đắm trong ánh mắt của Ngũ Tử Ngang, cảm hứng đã mất đi lúc trước lại quay trở về. Hạ bút, cổ tay không hề ngừng lại, hắn chuyên chú viết tiếp về sau: Thanh sơn vô úy tinh hỏa, tịch dương bất cụ nhật mờ. Sau khi hắn viết xong, chờ Ngũ Tử Ngang đổi giấy, cây bút trong tay lại bị đổi phương cầm lấy, hắn nhìn thấy Ngũ Tử Ngang viết tiếp: Đã cầu tu đắc thiên niên, liên lý cộng song phi. (Đã cầu tu đắc thiên niên, liên lý cộng song phi = Nhưng cầu mong có thể được ngàn năm, như chim liền cánh như cây liền cành)

Tâm can của Tân Ca siết chặt, hắn nhìn chăm chú Ngũ Tử Ngang, sau đó lại nhìn sang hai câu kia, hốc mắt hơi nóng lên. Ngũ Tử Ngang đặt bút vào tay hắn, thay một trang giấy khác, ngữ thanh đầy dụ hoặc, “Còn một bức nữa?”

Ngòi bút của Tân Ca khẽ run:

Tần vương lục truất uy tú hải,
Ca vũ hoan nháo độc ảnh ai;
Tử dạ sở ca đồ bi thiết,
Ngang nhiên hồi tiêu cỗ vương bài

Khi hắn viết xong về cuối cùng thì Ngũ Tử Ngang liền nhìn ra huyền cơ giấu diếm trong bốn câu thơ này: Tần Ca, Tử Ngang. Hắn gắt gao ôm chầm Tần Ca từ phía sau, trong lòng tràn đầy áy náy.(Ghép bốn chữ đầu tiên ở mỗi câu thơ)

Buông bút, sau khi bình phục, Tần Ca thản nhiên nói, “Sáng nay nhận được tin tức, đoàn nhân mã của Nữ Trinh Quốc cách kinh thành chỉ còn một trăm dặm.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên hàn quang, ôm sát vào người Tần Ca, “Thảo nào tâm tình của ngươi mới không tốt như vậy. Đến phủ của ta lại nhìn thấy Liễu Song thì tâm tình lại càng tệ.”

Hai tay của Tần Ca đặt lên trên tay của Ngũ Tử Ngang, “Trẫm đánh giá thấp sự đố kỵ của mình, mặc dù biết rõ trong lòng của ngươi chính là trẫm, nhưng vừa nhìn thấy nàng ở bên cạnh ngươi thì lại áp chế không được lửa giận. Chẳng qua không ngờ lại dọa đến lão thái thái.”

Ngũ Tử Ngang thì thầm bên tai của Tần Ca, “Ta thích nhìn thấy ngươi ghen vì ta, điều đó chứng minh ngươi để ý đến ta. Người là Hoàng Thượng, tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ đều là của ngươi. Ta bất quá chỉ chiếm tiện nghi là được lớn lên từ nhỏ cùng với ngươi. Ta thường xuyên suy nghĩ, nếu không phải như vậy thì ngươi mà ngươi thích tuyệt đối sẽ không phải là ta. Luận về tư sắc, ta thật sự bình thường; luận về tài học, ta lại càng hổ thẹn; còn để cho ngươi hao tâm tổn sức vì ta nhiều như vậy. Ta cả ngày lo được lo mất, sợ ngày nào đó ta sẽ bị thất sủng.”

Tần Ca xoay người lại, vỗ nhẹ một cái tát lên mặt Ngũ Tử Ngang, ngữ thanh lạnh lùng, “Tâm của trẫm không phải nói cho liền cho, nói thu liền thu. Cho dù là thiên hạ tuyệt sắc thì cũng chỉ làm trẫm chướng mắt.”

Ngũ Tử Ngang hôn Tân Ca, bờ môi của hai người dây dưa.

Nếu hắn không phải là Hoàng Thượng thì hắn sẽ dùng tất cả thủ đoạn để có được Tử Ngang.

Nếu hắn không phải là thần tử thì hắn sẽ vứt bỏ hết thảy để ở bên cạnh Tân Ca mà không phải giống như hiện tại, chỉ có thể lén lút.

Thật vất vả mới tách ra, hơi thở của Tân Ca trở nên bất ổn, “Trẫm phải quay về cung.”

Ngũ Tử Ngang đáp lại một câu không hề liên quan, “Sứ đoàn Nữ Trinh quốc tiến đến, dù sao ngươi cũng phải phái người đi nghênh đón.”

Tân Ca lập tức hiểu được, “Ngươi muôn đi?”

Ngũ Tử Ngang lộ ra vẻ mặt ghen tuông mà nói, “Ta muôn đi trước để nhìn xem công chúa Nữ Trinh xinh đẹp đến mức nào, tránh cho ngươi bị nàng câu dẫn.”

“Trẫm hồi cung.”

Đẩy Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca phớt lờ phản ứng của hắn.

“Tân Ca, ta nói thật mà, ngươi phái ta đi!” Ngăn Tân Ca lại, Ngũ Tử Ngang vạn phần nghiêm túc.

Tân Ca tức giận nói, “Ngày mai vào triều, trẫm sẽ hạ chỉ.”

Ngũ Tử Ngang lập tức hớn hở, cúi đầu cúi người chỉnh trang lại xiêm y cho Tân Ca, “Thần cảm tạ long ân của Hoàng Thượng.”

Lưu manh. Trong mắt của Tân Ca đầy áp sự ôn nhu của Ngũ Tử Ngang dành cho chính mình, khiến người ta càng thêm chìm đắm.

.....

Sau khi cung tiễn Tân Ca về cung, Ngũ Tử Ngang trước tiên đi trấn an cô nái nái một buổi. Biết Hoàng Thượng vô sự, Phạm Ngũ Thị mới hoàn hồn.

Chỉ chốc lát còn có thái giám đến truyền chỉ, Hoàng Thượng ban thưởng Lương Vương ba chén ngự tửu, một tấm bình phong bằng ngọc. Việc này trấn an toàn thể người trong Vương phủ. Bất quá Ngũ Tử Ngang lại cười không nỗi, bởi vì Hoàng Thượng đặc biệt phân phó tấm bình phong phải được đặt trong thư phòng, cho dù hắn bất mãn cũng không thể không tiếp chỉ. Đành tro mắt nhìn cung nhân đem tấm bình phong có một mặt là gương nâng ra ngoài, thay bằng tấm bình phong được nạm ngọc nhưng lại không thể nhìn thấy bất luận thứ gì.

Sau khi đi ra từ phòng của cô nãi nãi, Ngũ Tử Ngang phái người ân cần thăm hỏi Liễu Song, cũng không quay về tắm cư mà là đi thư phòng. Hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy, hắn si ngốc nhìn hai bức tự mà Tần Ca đã viết cho hắn, vừa nhìn vừa cười ngây ngô. Hai bức tự này suýt tí nữa đã không có, hắn cần thận cất vào giống như bảo bối. Truyền Ngũ Huyền và Ngũ Hiến đến đây, “Sau này thư phòng của ta không cho bất luận kẻ nào tiến vào. Ngày thường dọn dẹp sẽ do Ngũ Hiến tự mình đến làm.”

Ngũ Hiến hỏi, “Vương gia, nếu Vương phi nương nương muôn vào cũng không được?”

Ngũ Tử Ngang trầm mặt, “Ngươi không hiểu ý của bốn Vương hay sao?”

Ngũ Hiến rụt lui cổ, “Dù sao ta cũng phải hỏi cho rõ ràng.” Vừa dứt lời thì trên đầu của hắn đã bị trúng một cái tát, Ngũ Huyền cả giận nói, “Không biết phân biệt lớn nhỏ!”

Ngũ Hiến vội vàng khom người, “Dạ, Vương gia, ta đã biết.”

Ngũ Tử Ngang nhịn cười mà nói, “Vào kinh thì các ngươi phải thông minh một chút. Nhất là ở trước mặt đám hạ nhân. Miệng không nghiêm, không tuân theo bốn phận thì cũng không thể lưu lại.”

“Vương gia, ta đã hiểu.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Các ngươi lui xuống đi, buổi tối ta phải đi ra ngoài, không quay lại dùng bữa. Sau này mỗi tối nếu ta không quay về phủ

thì người trong phủ không được suy đoán lung tung, nếu phát hiện kẻ nào không giữ mồm giữ miệng, cứ nghiêm trị không tha.”

Ngũ Huyền và Ngũ Hiến lập tức gật đầu tuân theo. Tuy rằng Ngũ Hiến cảm thấy hiếu kỳ không biết Vương gia không quay về phủ thì đi đâu, bất quá Vương gia không nói thì hắn cũng không dám hỏi.

Để cho hai người lui ra, Ngũ Tử Ngang đem hai bức tự mà Tần Ca đã viết cho hắn cất vào mật thất. Tần Ca ban cho hắn tòa Vương phủ này đều đầy đủ tiện nghi, ngay cả mật đạo và mật thất đều có, điều này giúp hắn giảm đi không ít phiền toái. Từ trong mật thất đi ra, hắn chợt nghe Ngũ Hiến bẩm báo ở bên ngoài, “Vương gia, tam gia tiến đến.”

“Cho hắn vào đi.”

Ngũ Tử Hoa vừa vào thì lập tức hỏi, “Đại ca, hôm nay Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Không có gì quan trọng. Sứ đoàn Nữ Trinh quốc tiến đến, tâm tình của Hoàng Thượng phiền muộn. Lại gặp phải mấy tấu chương kiến nghị về tước vị của ta, tâm tình lại càng không tốt. Đến Vương phủ, trùng hợp ta không ở phủ, có thể nói là đổ thêm dầu vào lửa. Hoàng Thượng phát hỏa xong thì tự nhiên sẽ vô sự.” Nghĩ đến tình sự vừa mới xảy ra không bao lâu, Ngũ Tử Ngang thay đổi tư thế ngồi.

Ngũ Tử Hoa lo lắng hỏi, “Kiến nghị cái gì?”

Ngũ Tử Ngang nói một cách thoái mái, “Chẳng phải là mấy lời nhảm tai hay sao? Không biếm ta thành thú dân thì mấy người đó sẽ không chịu ngồi yên. Không nhắc đến nữa, cứ để bọn họ kiến nghị. Hoàng Thượng tin ta thì bọn họ có nộp mấy chục tấu chương kiến nghị mỗi ngày cũng chỉ vô dụng, càng khiến Hoàng Thượng thêm phiền lòng. Người già đây sao rồi? Có thích ứng hay chưa? Nhị ca của ngươi có Quan Độ chiêu cõi nên ta không lo lắng, nhưng ngươi ở Kinh Vận Bộ, ngày thường phải tiếp xúc với các đại quan thương nhân ở khắp nơi, đạo lý đối nhân xử thế phi thường phức tạp. Tuy công việc béo bở, nhưng dễ bị lật thuyền, nhất là có nhiều người lại rất hay để ý đại ca, ngươi cần phải cẩn thận một chút.”

“Đại ca cứ yên tâm. Có chuyện gì ta đều cùng Tư sứ Lưu đại nhân thương lượng, sẽ không tự tiện quyết định. Việc thương buôn mặc dù không bằng quan trường nhưng cũng không khác biệt cho lắm, nơi nào cần cẩn thận thì ta sẽ cẩn thận.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Điểm này thì ta yên tâm. Ta sợ ngươi nếm được cái gì ngon ngọt, ngọt đến mức đầu óc choáng váng bị người ta ngáng chân cũng không biết.”

Ngũ Tử Hoa tự tin nói, “Nếu có như vậy mà ta nhìn không ra thì sẽ không xứng làm đệ đệ của đại ca.”

Ngũ Tử Ngang yên tâm nói, “Ngươi nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Khi nói chuyện cùng Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Hoa âm thầm quan sát đại ca của mình, sau đó hẩn giả vờ nhìn xung quanh, “Đại ca không định treo bức tự mà Hoàng Thượng viết cho đại ca ở trong thư phòng hay sao?”

Ngũ Tử Ngang lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài, “Ngươi không ngại người khác đỏ mắt nhìn phủ chúng ta hay sao? Chờ đại ca thành đệ nhất tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng thì hẵn tính.”

Chẳng lẽ bây giờ đại ca vẫn chưa phải? Ngũ Tử Hoa nuốt xuống những lời này, đứng dậy nói, “Đại ca, ta đến Kinh Vận Bộ có việc.”

“Đi đi, đêm nay đại ca không quay về dùng bữa, ngươi bảo với nhị ca của ngươi, buổi tối hai ngươi sớm quay về dùng bữa với cô nãi nãi.”

Không hỏi đại ca buổi tối muộn đi đâu, Ngũ Tử Hoa ly khai thư phòng của Ngũ Tử Ngang. Ra khỏi Vương phủ rồi lên ngựa, vẻ mặt của hắn đầy trầm tư. Hắn vẫn cảm thấy chuyện hôm nay giữa đại ca và Hoàng Thượng có một chút bất thường. Suy nghĩ thật lâu, trong lòng của hắn dao động, không cho chính mình tiếp tục suy nghĩ.

Tiễn bước Ngũ Tử Hoa, Ngũ Tử Ngang bảo Ngũ Hiến gọi Ngũ Hoán. Từ khi hắn hồi kinh thì lập tức thu xếp Diêm La Điện, Ngũ Hoán cũng ít khi đi theo bên người hắn. Ngũ Hoán đối với việc này rất là ẩn khuất, nghĩ rằng Vương gia không cần y, mỗi ngày y chỉ huấn luyện thị vệ trong phủ. Bên

người Ngũ Tử Ngang đều có xuất thân là bè tôi của Ngũ gia. Phụ thân Ngũ Hiển từng là người hầu bên cạnh phụ thân của Ngũ Tử Ngang. Ngũ Tử Ngang rất tín nhiệm bọn họ, bọn họ cũng chưa bao giờ khiến hắn thất vọng.

Gọi Ngũ Hoán, nhìn thấy vẻ mặt ủm khuất rõ ràng của hắn, Ngũ Tử Ngang mỉm cười một cách quá phật, “Sao vậy, rất bất mãn đối với ta?”

“Vương gia có hộ vệ rất tốt, không cần ta.” Ngũ Hoán không phải không có bất mãn.

Ngũ Tử Ngang cười ha ha vài tiếng, “Không cần ngươi thì hôm nay ta sẽ không tìm ngươi đến đây. Công việc quá nhiều nên không tiện dẫn ngươi theo bên cạnh. Hiện tại ta có chuyện muốn giao cho ngươi, ngươi có nguyện ý làm hay không?”

Ngũ Hoán lập tức quỳ xuống, “Chuyện mà Vương gia công đạo, cho dù máu chảy đầm rơ thì Ngũ Hoán tuyệt đối cũng không chối từ, chỉ cần Vương gia vẫn nhớ đến Ngũ Hoán.”

Ngũ Tử Ngang vỗ tay gọi Ngũ Hoán, Ngũ Hoán đứng dậy đi đến bên cạnh hắn. Ngũ Tử Ngang hạ thấp giọng, “Bên cạnh ta tạm thời không cần ngươi bảo hộ, ta có một việc nghĩ đến nghĩ lui, rốt cục ngươi là người thích hợp nhất.” Bảo Ngũ Hoán ghé sát tai vào, hắn nói mấy câu. Thân mình của Ngũ Hoán chấn động, nhưng chỉ trong nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh, bất quá đồng tử vẫn không ngừng dao động.

“Đến Diêm La Điện thì ngươi sẽ không còn là người của ta mà là người của Hoàng Thượng, ngươi có nguyện ý hay không?”

“Vương gia bảo ta đi thì ta liền nguyện ý.”

“Ngươi không phải là Hắc Vô Thường mà là Bạch Vô Thường. Trọng trách so với người khác nặng hơn nhiều, có chuyện gì thì trực tiếp bẩm báo Diêm La Vương, không được tìm đến ta.”

Ngũ Hoán không nói gì mà chỉ lui về sau vài bước rồi dập đầu thật mạnh xuống đất, lạy ba cái.

Ngũ Tử Ngang vỗ nhẹ lên đầu hắn, “Mặc dù ngươi ly khai Vương phủ nhưng ngươi vẫn là người của Vương phủ. Vào Diêm La Điện thì ngươi chính là Diêm Hoán, nhưng đến khi hồi phủ thì ngươi vẫn là Ngũ Hoán.”

“Thuộc hạ tuyệt đối sẽ không phụ lòng Vương gia!” Ngũ Hoán hiểu rõ là Vương gia đang suy nghĩ cho hắn.

“Đi đi, hiện tại Diêm La Điện thiếu Quý Vô Thường. Khi vô sự thì ngươi có thể hồi phủ, bất quá tuyệt đối không được để cho người ta biết thân phận của ngươi, hiểu chưa?”

“Thuộc hạ đã hiểu!”

“Đi đi.”

Nàng Ngũ Hoán đứng dậy, Ngũ Tử Ngang nhìn hắn lui ra. Chọn hiền tài không chọn thân thế, hắn tin Ngũ Hoán có thể làm tốt Quý Vô Thường.

Ngồi trong thư phòng một lúc, rốt cục Ngũ Tử Ngang quyết định tốt nhất không gặp Liễu Song. Phân phó Ngũ Hiến bảo Ngũ Tử Anh sau khi hồi phủ thì đi thăm Liễu Song, xem thương thế trên chân của nàng, hắn viện cớ không dẫn theo bất luận kẻ nào để ra khỏi phủ. Hẹn Đường Tĩnh tiếp tục đi uống rượu, hai người ở túu lâu lăng phí mấy canh giờ thì mới chịu ly khai. Đến khi trời tối, Ngũ Tử Ngang lén lút đến tiểu viện để nấu vài món ăn cho Tân Ca, phái người đưa vào cung cho Tân Ca. Hắn ở tiểu viện ngồi nửa canh giờ thì cũng vào cung.

“Vương phi nương nương, nhị gia đến.”

Vội vàng lau mắt, Liễu Song đứng dậy rồi đi ra ngoài. Ngũ Tử Anh vào phòng thì nhìn thấy Liễu Song vừa mới khóc, tâm can của hắn siết chặt. Đứng ở nơi đó, hắn không biết phải nói như thế nào thì mới hảo, từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ sứ rồi đưa cho Liễu Song, “Ta đến Thái y viện để xin. Họ bảo là rất hiệu quả. Người dùng thử xem.”

“Đa tạ nhị thúc.” Liễu Song tiếp nhận.

Hai tiếng nghị thúc khiến Ngũ Tử Anh hết sức khó chịu, hắt hả thấp giọng, “Tôi nay đại ca....không quay về dùng bữa. Cô nái nái bảo rằng người không cần phải tháp tùng, cứ ở trong phòng tịnh dưỡng.” Dứt lời, hắt không chờ Liễu Song đáp lại mà liền lập tức xoay người rời đi.

“Nhị thúc?” Liễu Song cầm lấy lọ dược mà giật mình ngây ngốc tại chỗ, đứng trong chốc lát, nàng cầm lọ dược vào buồng trong. Nhìn lọ dược trong tay, nước mắt của Liễu Song lại dâng lên, vì sao người đưa dược không phải là Ngũ đại ca? Ngũ đại ca thậm chí cũng không hề đến thăm nàng.

Rời khỏi tẩm cù của Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Anh trốn về tiểu viện của mình. Ôm đầu ngồi trên giường, hắt dị thường thống khổ. Lúc này bỗng nhiên có một gã hắc y nhân xuất hiện ở trong phòng của hắt, đột nhiên lên tiếng, “Đêm nay Vương gia hồi phủ quá nửa đêm.” Thân mình của Ngũ Tử Anh lập tức căng thẳng.

“Vì sao không cố gắng làm cho nàng yêu thương ngươi? Đây cũng là hy vọng của Vương gia.” Bóng đen vừa nói thêm một câu thì đã biến mất tăm hơi. Ngũ Tử Anh ôm đầu, ngây ngốc nhìn xuống chân

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 47

“Hoàng Thượng, sứ đoàn Nữ Trinh Quốc sắp tiến vào kinh thành, dựa theo lễ nghi, chúng ta phải phái quan viên tiến đến để tiếp đón.” Lâm triều, Lễ Bộ Thượng Thư Đoạn Canh thượng tấu.

Tần Ca đảo mắt nhìn đám quan viên đứng thành hai hàng trái phải, “Chúng ái khanh cảm thấy phái người nào đi tiếp đón thì thích hợp?”

Tiêu Thọ bước ra khỏi hàng ngũ, “Hoàng Thượng, thần nghĩ rằng phái Lương Vương tiến đến tiếp đón là thích hợp nhất. Thân phận của Lương Vương tôn quý, thể hiện việc Hoàng Thượng coi trọng sứ đoàn Nữ Trinh quốc.”

Trần Hí Ngôn cũng bước ra khỏi hàng ngũ, “Hoàng Thượng, thần cũng nghĩ rằng phái Lương Vương tiếp đón là thích hợp nhất.”

Kế tiếp là Khâu Dư, Phiền Tử, đại thần Nội Các và những vị quan thường đẳng đều bước ra để cử Ngũ Tử Ngang đi nghênh đón. Bọn họ vừa mở miệng thì tất cả quan viên đều phụ họa. Trong lòng Tần Ca thập phần hài lòng, hắn mở miệng, “Các ái khanh nói rất có lý, Lương Vương tiếp chỉ.”

“Thần tiếp chỉ—” Ngũ Tử Ngang lập tức bước ra rồi quỳ gối xuống.

“Trầm lệnh cho người lập tức ra kinh, nghênh đón sứ đoàn Nữ Trinh. Lễ Bộ Thị Lang, Viên Ngoại Lang đi cùng, dẫn theo ba trăm thị vệ hoàng cung.”

“Thần lĩnh chỉ—” Ngũ Tử Ngang thần nhiên lui ra. Phản ứng của quan viên trong triều làm cho hắn có một chút giật mình, nhưng nghĩ lại thì Ngũ Tử Ngang cười thầm ở trong lòng, hôm qua Hoàng Thượng “náo loạn” một trận trong phủ của hắn, có lẽ đã bị truyền khắp kinh thành. Đám người thấy

gió chiều nào theo chiều ấy thật ra cũng có một chút nhanh trí. Bất quá hành động của các vị đại thần Nội các vẫn làm cho hắn hơi kinh ngạc.

Bãi triều, Tiếu Thọ tìm được cơ hội gặp riêng Ngũ Tử Ngang, nhỏ giọng nói, “Vương gia, thần nghe nói hôm qua Hoàng Thượng ở quý phủ của ngài nổi cơn thịnh nộ, rốt cục là vì chuyện gì?”

Ngũ Tử Ngang cười khổ một tiếng, “Còn có thể vì chuyện gì? Sứ đoàn Nữ Trinh quốc sắp đến, trong lòng của Hoàng Thượng phiền muộn. Mà lúc ấy ta lại không ở trong phủ, không thể tiếp giá. Hoàng Thượng liền đem cả bụng hỏa khí mà đốt lên đầu ta. Ai, làm thần tử thì một chút ủy khuất cũng không đáng là gì, cũng may Hoàng Thượng sau khi phát hỏa thì tâm tình tốt hơn nhiều, bằng không cái đầu này của ta khó có thể đảm bảo đến ngày hôm nay.”

Tiểu Thọ lắc đầu vừa cười vừa nói, “Vương gia đừng lo lắng cho cái đầu của ngài. Trong triều cũng chỉ có Vương gia mới có thể làm cho Hoàng Thượng nguôi giận. Hôm qua nếu ở trong quý phủ của thần, thần sợ là đã ướt hạ khổ ngay tại chỗ. Bất quá...” Tiểu Thọ nhìn xung quanh một lúc, ghé vào lỗ tai của Ngũ Tử Ngang nói nhỏ, “Thần nghe nói... Hôm qua thân mình Hoàng Thượng không khỏe, là Vương gia ôm Hoàng Thượng vào thư phòng. Hoàng Thượng ở trong thư phòng của ngài gần một canh giờ mới đi ra, mọi người đều đang suy đoán không biết ngài và Hoàng Thượng ở trong thư phòng nói cái gì mà sau khi Hoàng Thượng đi ra thì tâm tình lại tốt như thế?”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên một tia hàn quang cực nhanh, hắn giả vờ sưng sốt, lập tức ảo não nói, “Thật sự là tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa.” Kéo Tiểu Thọ sang một góc khuất, hắn thấp giọng nói, “Ai, hôm qua là ta nóng nảy. Khi Hoàng Thượng dùng bữa, vừa ăn một miếng đã ói ra. Hoàng Thượng lại bảo rằng muốn về cung, không được kêu Thái y. Ta lại không thể vô lễ đối với Hoàng Thượng, dưới tình thế cấp bách đành ôm Hoàng Thượng vào thư phòng. Kết quả là sau đó Thái y tiến đến nhưng Hoàng Thượng vẫn không cho Thái y bắt mạch. Không có biện pháp, ta chỉ có thể đuổi mọi người ra ngoài, khuyên can Hoàng Thượng mãi, quỳ xuống cầu xin tha thứ cả canh giờ thì Hoàng Thượng mới nguôi giận một chút. Ai...”

Tiêu Thọ kinh ngạc, “Chuyện của Nữ Trinh quốc làm cho Hoàng Thượng nổi giận như thế hay sao?”

“Ừm.” Ngũ Tử Ngang nói với vẻ mặt thầm bí, “Việc này người tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, ta cũng là trong lúc vô ý mới biết được, người phải giữ kín như bưng.”

Tiêu Thọ lập tức nghiêm mặt gật đầu.

“Hoàng Thượng đối với việc giường chiếu....thập phần chán ghét, cảm thấy bẩn.”

“Cái gì?” Tiêu Thọ vội vàng che miệng lại, hạ thấp giọng, “Vương gia, đây là ý gì?”

Ngũ Tử Ngang thở dài vài tiếng, ra hiệu cho hắn nhỏ giọng, “Chính là nghĩa đen a. Hoàng Thượng không thích loại sự tình này, cảm thấy ghê tởm, bẩn. Cho nên vừa nghĩ đến vị Công chúa mà sứ đoàn Nữ Trinh đem đến thì Hoàng Thượng liền phát hỏa như vậy. Hoàng Thượng căn bản không thích loại sự tình này, càng đừng nói là để Hoàng Thượng đi chạm vào nữ tử kia.”(giống đang nói xấu vợ quá vậy)

Tiêu Thọ lo lắng nói, “Như vậy thì phải làm sao mới hảo? Chuyện thái tử thì tính sao?”

“Ai, ta cũng vì chuyện này mà phát sầu. Cho nên hôm qua Hoàng Thượng mới nán lại trong thư phòng của ta lâu như vậy. Ta một mực khuyên nhủ Hoàng Thượng, bảo Hoàng Thượng lấy giang sơn xã tắc làm trọng. Nếu không thích, cảm thấy ghê tởm thì cũng phải sủng hạnh vài người nữ nhân, chỉ cần có người sinh hạ hoàng tử là được. Hoàng Thượng cũng hiểu việc sinh con nối dõi là chuyện không thể trì hoãn, bất quá cũng chỉ có thể đến đâu hay đến đó. Cũng không biết Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì, nam nữ hoan ái là bản năng của con người, vì sao lại bẩn?”(muốn đập vào mặt bác ghê)

“Đúng vậy, vì sao lại cảm thấy bẩn?” Tiêu Thọ liên tục lắc đầu, gai nhân trong thiên hạ đều là của Hoàng Thượng, thế nhưng Hoàng Thượng không

muốn cùng các nàng sinh hoạt chuyện phu thê, như vậy...Hắn trùng lớn mắt, môi run rẩy, “Chẳng lẽ Hoàng Thượng...”

“Tiếu đại nhân muốn Hoàng Thượng chém đầu hay sao?” Ngũ Tử Ngang che miệng của Tiếu Thọ lại, “Hoàng Thượng ngay cả giao hoan với nữ nhân còn cảm thấy ghê tởm, huống chi là...Loại sự tình này chúng ta có muốn tưởng cũng không thể tưởng!”

“Ngô ngô!” Tiếu Thọ ra sức gật đầu, nghe Ngũ Tử Ngang nói như thế, sắc mặt của hắn trở nên tốt hơn. Hắn còn tưởng rằng Hoàng Thượng đối với nam nhân...Phívài cái trong lòng, Tiếu Thọ xóa sạch ý niệm này trong đầu ngay lập tức.

Buông miệng của Tiếu Thọ ra, Ngũ Tử Ngang lộ ra bộ dáng mắt kién nhẫn, “Tiếu đại nhân, ta phải đi ngự thư phòng, Hoàng Thượng còn chờ ta lanh binh ra kinh.”

“Vương gia đi thong thả, chuyện này thần chắc chắn sẽ giữ kín như bưng.”

“Ta đi đây.”

Gật đầu với Tiếu Thọ một cái, Ngũ Tử Ngang lấy ra khăn tay lau đi mồ hôi cẩn thận không tồn tại trên trán, bước đi thật nhanh. Sau khi hắn đi, Tiếu Thọ ở ngay tại chỗ cân nhắc, “Hóa ra Hoàng Thượng là vì vậy mới không muốn nạp phi....Cứ như vậy thì chẳng phải kế hoạch của đám người Phiền đại nhân xôi hỏng bỏng không hay sao?” Tiếu Thọ thở dài, bước nhanh ra ngoài cung.

.....

“Ngươi nói như thế cũng không sai. Bất quá ngươi không sợ bọn họ sẽ không chọn nữ nhân mà ngược lại đem nam nhân đưa cho trẫm hay sao?” Hướng thụ Ngũ Tử Ngang hâu hạ, Tần Ca nằm sấp trên giường mà hỏi.

Xoa thắt lưng cho Tần Ca, Ngũ Tử Ngang mỉm cười nhưng trong mắt lại không có ý cười, “Như vậy càng tốt. Nếu bọn họ thực sự đưa nam nhân đến cho ngươi, ngươi cứ trực tiếp chém đầu người mà bọn họ mang đến, sau

này bọn họ tuyệt đối sẽ không dám tự chủ trương.” Ai dám đưa nam nhân cho Tân Ca thì sẽ là kẻ thù của hắn!

Tân Ca lười tranh luận chuyện như vậy cùng Ngũ Tử Ngang, miễn cưỡng hỏi, “Ngươi tin Tiếu Thọ sẽ để lộ việc này ra ngoài?”

“Hắn có giao tình với Phiền Tử, chuyện này hắn nhất định sẽ nói cho Phiền Tử. Nhi tử của Phiền Tử lại thú khuê nữ của tiên sư Trần Hí Ngôn, hai người đều có ý đem nữ nhi của mình vào cung, cho nên Trần Hí Ngôn cũng nhất định sẽ biết. Chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm... Chẳng phải là đều biết hay sao. Ta chỉ kinh ngạc là việc này truyền ra từ trong phủ của ta quá nhanh.”

Tân Ca xoay lại, không để cho Ngũ Tử Ngang tiếp tục xoa thắt lưng, ngữ thanh trở nên lạnh lùng, “Bên cạnh ngươi và Trẫm đều có tai mắt của kẻ khác, tin tức lan truyền đương nhiên sẽ rất nhanh. Trẫm chỉ sợ Thái sư sẽ đến tìm trẫm, nhóm Thái y bên Thái y viện cũng tới phiền trẫm.”

Ngũ Tử Ngang rửa tay, bưng tách trà nóng cho Tân Ca rồi nói, “Chuyện này cũng không phải nói tốt thì có thể tốt, Thái sư có gấp cũng không thể gấp. Còn đám Thái y, ngươi cứ dằn mặt thì bọn họ cũng sẽ không dám lỗ mang. Quý phủ của ta và những kẻ lăm miệng ở bên cạnh ngươi thì ta sẽ phái người xử lý.”

“Hừ, chuyện này nói không chừng chưa đến mấy ngày nữa thì sẽ truyền đến Biện An.” Tân Ca đi đến trước án thư, rút ra tấu chương rồi đưa cho Ngũ Tử Ngang, “Đã có người dâng tấu chương cho trẫm, bảo rằng Hoàng thúc tuổi tác đã cao, nhớ về cố hương, hy vọng trẫm có thể chấp thuận hàn hồi kinh.”

Nhin tấu chương, Ngũ Tử Ngang cũng cười lạnh, “Quan nhà Tân trong triều chỉ còn vài người thôi, không biết âm thầm bỏ ra bao nhiêu ngân lượng.”

“Trẫm sẽ không để cho hắn hồi kinh. Trẫm sẽ cảnh cáo bọn người dâng lên tấu chương này, nếu còn có lần sau thì đừng trách trẫm không lưu tình. Đúng rồi, nhắc đến ngân lượng, Hoài Nam tiền nhiệm Bố Chính Sứ Trương

Thanh Tắc cho đến nay vẫn chưa bắt được, người phái nhóm tiêu quỷ âm thầm đi điều tra chuyện này cho trẫm.”

“Ta đã phái Dạ quỷ. Người nhà của Trương Thanh Tắc không phải đã áp giải về kinh rồi hay sao? Chém lão nương và nhi tử của hắn, để xem hắn có lộ diện hay không.”

“Cứ an bài như thế.”

Liếc mắt một cái đã qua một canh giờ, thần sắc của Tân Ca trở nên hòa hoãn, “Ngươi cần phải đi.”

Ngũ Tử Ngang tiến lên ôm lấy Tân Ca rồi cúi đầu. Hai người hôn nhau một lúc lâu thì Ngũ Tử Ngang mới lưu luyến thối lui, “Ta đi, chậm nhất là ba ngày có thể hồi kinh. Ta sẽ phái Ôn Quê chiếu cố việc ăn uống và nghỉ ngơi của ngươi.”

Tân Ca nhường mi, “Hắn không phải Tống quản thái giám của trẫm hay sao, khi nào lại trở thành người của ngươi?”

Đẩy ra long bào của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang lưu lại một hôn ấn đỏ tươi trên cổ của Tân Ca, xung quanh hôn ấn còn có dấu vết mà hôm qua đã lưu lại, “Sự tình liên quan đến long thể của Hoàng Thượng, Ôn tống quản đương nhiên trở thành Tống quản công công của ta.” Chính trang lại long bào cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang lại hôn hắn một cái, “Ta đi đây.”

“Đi đi.”

Nhin Ngũ Tử Ngang ly khai, Tân Ca liếm bờ môi nóng bừng, trong ánh mắt lấp lánh hạnh phúc.

.....

Lĩnh mệnh Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang hồi phủ dặn dò một phen, sau đó dẫn Ngũ Hiến rồi vội vàng đến hoàng cung. Lễ Bộ Thị Lang, Viên Ngoại Lang cùng ba trăm thị vệ hoàng cung đã chờ trước cửa kinh thành. Lên ngựa, chưa hè dừng lại, Ngũ Tử Ngang dẫn người hướng đến sứ đoàn Nữ

Trinh quốc. Theo tin tức của sứ giả, sứ đoàn Nữ Trinh quốc đêm nay sẽ đến dịch quán Kinh Giao. Bọn họ chỉ cần chờ ở dịch quán là được.

Khi trời sắp tối, đoàn người của Ngũ Tử Ngang đến dịch quán hoàng thất. Sứ đoàn Nữ Trinh quốc cách nơi đây khoảng chừng hai dặm, Ngũ Tử Ngang lệnh cho bọn thị vệ vây quanh dịch quán, đám cung nô đi theo cũng rất nhanh nhẹn an bài dịch quán chu đáo, nghênh đón sứ đoàn và công chúa Nữ Trinh quốc. Nói chuyện phiếm câu được câu không với hai vị quan viên Lễ Bộ, không bao lâu sau liền truyền đến tiếng bẩm báo sứ đoàn Nữ Trinh quốc đã đến. Ngũ Tử Ngang lập tức cùng mọi người ra ngoài nghênh đón.

Sứ đoàn Nữ Trinh lần này phái theo một ngàn người. Không chỉ hộ tống công chúa vào kinh mà còn dâng lên mấy chục xe công phẩm. Quốc Vương đương nhiệm Việt Lặc Sở của Nữ Trinh đang muốn phát triển thực lực của Nữ Trinh, đồng thời tích cực tăng mạnh liên minh cùng Đại Đông, mục đích là chống lại ngoại xâm. Bất quá Việt Lặc Sở không thể ngờ được là hành động của hắn lại mang đến phiền phức rất lớn cho Hoàng đế Đại Đông không ham mê nữ sắc.

Đội ngũ dẫn đầu là dũng sĩ của Nữ Trinh quốc, đường huynh của Quốc vương Việt Lặc Sở chính là Đại quân Việt Lặc Da, nhìn thấy đội ngũ nghênh đón của Đại Đông, hắn lập tức ra hiệu dừng lại rồi xuống ngựa. Ngũ Tử Ngang bước nhanh qua, không quên liếc mắt nhìn cổ xe xa hoa của công chúa.(o_o)

“Lương Vương Ngũ Tử Ngang cung nghênh sứ đoàn.”

“Việt Lặc Da phụng Vương lệnh hộ tống công chúa yết kiến Hoàng đế Đại Đông.”

Hai bên quan viên hành lễ với nhau, Ngũ Tử Ngang đưa tay chỉ về hướng dịch quán, “Thỉnh Công chúa và Việt Lặc Da Đại quân cùng sứ đoàn tiến vào dịch quán nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mốt sẽ vào kinh yết kiến.”

“Hoàng Thượng phái Lương Vương tiến đến, Đại quân vô cùng vinh hạnh.” Hành lễ xong, Việt Lặc Da xoay người nhấc tay ra hiệu, “Thỉnh Công chúa xuống xe.”

Hơn mươi người thị nữ vây quanh phía trước xe ngựa, chỉ thấy rèm xe giật nhẹ, một người đầu đội mũ miến chuỗi ngọc trân châu, thân mặc y phục kim sắc của Nữ Trinh, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng lông chồn màu trắng được thi nữ dìu xuống, chậm rãi bước ra khỏi xe, sau đó mới đi đến trước mặt Ngũ Tử Ngang. Dưới ngọn đuốc, cho dù là đầu đội mũ miện chuỗi ngọc nhưng Ngũ Tử Ngang vẫn thấy được mặt của công chúa, nụ cười trên mặt của hắn thiếu chút nữa đã không thể kiềm chế được.

Trên thân thoang thoảng một mùi hương, sau khi công chúa đến gần, trên mặt của Ngũ Tử Ngang bày ra dáng vẻ hoàn mỹ, nói một cách cung kính, “Thỉnh Công chúa vào dịch quán nghỉ ngơi.”

Công chúa hơi hành lễ đối với hắn rồi mới chậm rãi theo thị nữ tiến vào dịch quán. Lễ Bộ Thị Lang Bùi Bân lập tức phái người mang đến nước ám, chuẩn bị thức ăn. Theo mọi người vào dịch quán, khi không có ai chú ý, trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên vẻ hung ác nham hiểm.

Nói là nghênh đón nhưng Ngũ Tử Ngang phải làm cũng bất quá chỉ là lễ tiết. Đợi đến khi đoàn xe tiến vào kinh thành, Lễ Bộ còn có thể an bài người nghênh đón trước cửa thành. Cho nên ăn uống xong, cùng Việt Lặc Da hàn huyên một hồi, mọi người mệt mỏi lui xuống nghỉ ngơi. Ở một mình trong phòng, rốt cục nụ cười trên mặt của Ngũ Tử Ngang hạ xuống. Tuy rằng hôm qua mới cùng Tân Ca ôn tồn một phen, tuy rằng biết tâm tư của Tân Ca đối với hắn, nhưng hắn không thể không chế được dâm chua đang mãnh liệt cuộn trào trong lòng của mình. Đặt hắn và vị công chúa Nữ Trinh ở bên cạnh nhau, chỉ có người mù mới có thể coi trọng hắn! (

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 48

“Thuế má ở ba tỉnh Thanh Hóa cứ làm theo ý của Thái Sư để xét duyệt tình hình cụ thể. Nội các đại thần phải nhanh chóng thương lượng nghĩ ra biện pháp tốt nhất cho chế độ thuế mới. Trước tháng sáu phải lập ra chế độ thuế mới rồi sau đó mới ban bố xuống dưới.”

“Hoàng Thượng, chậm nhất là ba ngày sau thần sẽ đưa ra công văn giảm thuế cho ba tỉnh Thanh Hóa, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.”

“Hảo.”

“Hoàng Thượng, sứ đoàn Nữ Trinh quốc trụ ở biệt viện Thượng Lâm, tất cả đã được an bài thỏa đáng. Chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua.....tẩm cung của Công chúa....Hoàng Thượng vẫn chưa hạ chỉ.”

Trong mắt của Tân Ca hiện lên vẻ mỉm cười nhẫn, hắn nói một cách khó chịu, “Đợi trẫm gặp Công chúa của Nữ Trinh quốc rồi sau đó mới quyết định.”

“Dạ.” Lẽ Bộ Thượng Thư Đoạn Canh lập tức thôi lui sang một bên. Tại ngự thư phòng bao gồm năm vị Nội các đại thần trong lòng hiểu rõ nhưng không dám nói, tự liếc mắt nhìn nhau một cái.

Tiểu Thọ đảo mắt một vòng, tiến lên mở miệng, “Hoàng Thượng, thiếp mời Vịnh Xuân yến đã được làm xong, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.” Vừa dứt lời, hắn trình lên một thiếp mời có màu vàng nhạt, phía trên được vẽ hoa đào. “Nếu là Vịnh Xuân thì thần nghĩ dùng hoa đào là thích hợp

nhất, có nghĩa “Đào hoa mãn thiên hạ, tài tử biến kinh thành” (Hoa đào khắp thiên hạ, tài tử khắp kinh thành)

Tàn Ca nhìn một lúc rồi gật đầu, “Ý này hay lắm. Giống như thiên hạ đều biết Lương Châu Thất Hiền là nhân tài, thiếp mời trực tiếp đưa đến tay bọn họ. Các ái khanh nếu có tiến cử người nào, chỉ cần thật sự có tài thì có thể tiến cử cho Thái sư. Nếu Thái sư cảm thấy thích hợp thì cũng có thể trực tiếp phát thiếp mời. Những người khác thì sẽ xem bọn họ biểu hiện như thế nào tại hội văn thơ. Nội các, Thái học, Lại bộ đều phải coi trọng việc này, Vịnh Xuân yến không chỉ để cho bọn họ ngâm thi tụng từ, mà là trẫm muốn tuyển chọn những người có đức có tài có thể cống hiến vì triều đình.”

“Thần đã minh bạch, thần nhất định sẽ tận tâm tận lực vì Hoàng Thượng mà lo liệu ổn thỏa cho Vịnh Xuân yến.”

“Hoàng Thượng.” Ôn Quέ tiến đến bẩm báo, “Lương Vương phái người truyền tin, vì thay đổi khí hậu nên thân mình của Công chúa không được khỏe, sứ đoàn ngày mai khoảng vào giờ Thân sẽ tiến vào kinh thành.”

Ở đây mọi người đều nhìn thấy vẻ chán ghét rõ ràng hiện trên mặt của Hoàng Thượng. Tân Ca lanh đạm nói, “Đêm mai ở trong cung thiết yến nghênh đón sứ đoàn, những chuyện khác sẽ do Đoan khanh chiêu cố.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Đoan Canh nhìn Hoàng Thượng, có một chút khó nói, “Sau khi sứ đoàn rời kinh, chiêu theo quy củ....Công chúa phải ở lại trong cung.....Nội Vụ Tư phải trước thời hạn...”

“Trẫm đã biết.” Tân Ca khó chịu cắt ngang lời Đoan Canh, “Đợi trẫm gặp qua rồi sau đó quyết định cũng không muộn. Nội Vụ Tư chẳng lẽ ngay cả một chút việc nhỏ như vậy mà cũng làm không được? Cần trẫm phải định ra trước nửa tháng thì mới có thể thu xếp?”

Đoan Canh không dám hé răng, Ôn Quέ ở bên cạnh thầm kêu oan cho tổng quản thái giám Nội Vụ Tư, Lễ Bộ Thượng Thư này vô duyên vô cớ làm cho người ta chịu tiếng xấu, cũng may Trương tổng quản không ở đây, bằng không sẽ tức chết ngay tại chỗ.

“Bạch khanh.”

“Có thần.”

Đinh Úy Bạch Lộc Niên tiến lên.

“Chuyện Trương Thanh Tắc tham ô ngân lượng tu sửa đê điều đã điều tra đến đâu?”

“Bẩm Hoàng Thượng, vẫn còn đang thẩm tra. Trương Thanh Tắc đảm nhiệm chức vụ Hoài Nam Bố Chính Sứ trong sáu năm, số ngân lượng đã tham ô rất lớn, không chỉ có ngân lượng dùng để tu chỉnh đê điều, còn có khoản thu thuế, khoản ngân lượng người khác đưa hối lộ cũng đạt đến mấy trăm mẫu. Hắn thậm chí còn tự mình định ra danh mục sưu cao thuế nặng, bóc lột dân chúng và thương nhân ở Hoài Nam. Số ngân lượng tịch thu từ trong phủ của Trương Thanh Tắc không bằng một phần mà hắn đã chiếm đoạt. Sau khi thẩm vấn người nhà của hắn, đại bộ phận ngân lượng đều được Trương Thanh Tắc âm thầm chuyển đi, người nhà của hắn cũng không biết tung tích của số ngân lượng này ở đâu.”

“Hắn thật sự là to gan!” Tân Ca cả giận, “Bằng hữu và thuộc hạ của hắn đâu?”

“Người này hành sự phi thường cẩn thận. Trong phủ của hắn thậm chí ngay cả một phong thư cũng không thể tìm được. Đồ cổ thư họa do các thương nhân đưa cho hắn cũng bị hắn đổi thành ngân lượng rồi chuyển đi.”

Phí Khuông nói, “Thần và Bạch đại nhân bất thình lình thẩm vấn vài vị bằng hữu cùng thuộc hạ của Trương Thanh Tắc, bọn họ đều bảo Trương Thanh Tắc tựa hồ có giao tình với người trên giang hồ, bọn họ nhìn thấy vài người giang hồ ra vào quý phủ của Trương Thanh Tắc, nhưng bọn họ cũng không biết thân phận của những người đó. Ngày thường Trương Thanh Tắc không cho bọn họ nhiều lời nên bọn họ cũng không biết rõ.”

Tân Ca lạnh lùng nói, “Trương Thanh Tắc hành sự quả thật là tinh thỷ bất lộ. Tru di tam tộc, trong vòng thất tộc bị xâm chữ lên mặt dày đi biên cương, nữ nhân đưa vào quan diêu, vĩnh viễn không thể chuộc thân. Vụ án này giao cho Hình bộ xử quyết, toàn bộ thi thể vứt ra bãi tha ma, bất luận kẻ nào cũng không được nhặt xác, người nào dám kháng chỉ sẽ luận theo tội mà xử lý, trong vòng mười ngày phải hành hình. Trẫm muốn hắn phải xuất

đầu lô diện.”(tích thủy bất lô=hứng nước không rời một giọt, quan diêu=lò gốm làm cho quan)

“Thần linh chỉ.”

Hình Bộ Thượng Thư Thôi Mẫn cùng Hình Bộ Thị Lang Tống Dụ bị khí thế của Hoàng Thượng ép đến mức úa ra mồ hôi lạnh. Mọi người chỉ cảm thấy lúc này Hoàng Thượng nổi cơn thịnh nộ cũng không nhẹ, lẽ ra vụ án của Trương Thanh Tắc cũng không đến nỗi liên lụy nhiều người như thế, nhưng ngẫm đi ngẫm lại thì có thể là có liên quan đến việc sứ đoàn Nữ Trinh quốc vào kinh. Sắc mặt của Trần Hí Ngôn và Phiên Tử đều có một chút mất tự nhiên, ngay cả Liễu Nhiễm cũng hơi biến sắc.

“Những kẻ lấy ngân lượng của quốc khố mà kiêm lời làm của riêng, Trương Thanh Tắc chính là kết cục của bọn họ!”

“Hoàng Thượng bớt giận——”

“Nếu không có chuyện quan trọng, chư vị ái khanh lui ra đi.”

“Chúng thần xin cáo lui.”

Cúi mình lui ra, sau khi thối lui đến bên ngoài ngự thư phòng thì các chư vị đại thần mới thở hổn hển một hơi, bình phục tinh thần vừa bị long uy của Hoàng Thượng chấn nhiếp.

“Ôn tổng quản, dạo gần đây tâm tình của Hoàng Thượng tựa hồ không được tốt?” Người ngoài đều có thể nhìn thấy, Liễu Nhiễm đi đến trước mặt Ôn Quế rồi thấp giọng hỏi. Trần Hí Ngôn, Phiên Tử và Đoạn Canh vẫn chưa rời đi, cả ba đều tụ lại nơi này.

Ôn Quế nhìn sang trái phải một chút rồi gật đầu, trong lòng còn sờ hãi, “Mấy ngày trước Lương Vương khuyên Hoàng Thượng lập hậu, Hoàng Thượng tức giận. Hình như lại có người trình lên tấu chương cho Hoàng Thượng, khuyên Hoàng Thượng tuyển phi, trong lòng của Hoàng Thượng phiền muộn, chuyện của Trương Thanh Tắc lại chạm vào lúc Hoàng Thượng đang nổi cơn thịnh nộ, cho nên Hoàng Thượng...” Hắn rùng mình một cái.

“Thì ra là thế.” Đã biết được lý do, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, “Cảm tạ Ôn tổng quản.”

“Đừng tạ.” Ôn Quế mỉm cười khoát tay, “Tâm tình của Hoàng Thượng tốt thì chúng ta mới sống yên ổn. May mắn này tới các chư vị đại nhân tuyệt đối đừng đề cập đến chuyện tuyển phi cùng Hoàng Thượng, cũng đừng đề cập đến chuyện công chúa Nữ Trinh quốc, chờ đến khi tâm tình của Hoàng Thượng tốt một chút thì hẵn khuyên Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng không thích, chúng ta làm thần tử cũng không thể cưỡng ép.” Liễu Nhiêm cười giả lả hai tiếng, “Chúng ta không làm phiền Ôn công công.”

“Các vị đại nhân đi thong thả.”

Ôn Quế nhìn các vị đại nhân thất vọng đi xa, trong lòng cười trộm.

“Ôn Quế.”

“A! Có nô tài!”

Vội vàng thu hồi tâm tư, Ôn Quế chạy nhanh vào ngự thư phòng.

“Gọi Diêm Nhật đến cho trẫm.”

“Dạ”

Không dám chần chừ, Ôn Quế tự mình đi tìm Diêm Nhật. Người không khó tìm, nhìn bên ngoài ngự thư phòng một vòng, hẵn liền phát hiện ở bụi hoa cách đó không xa có vài tên tiểu thái giám đang trồng hoa, trong đó có một người với sắc mặt luôn trắng bệch! Người này là Diêm Nhật. Diêm Nhật dường như thấy được Ôn Quế muốn tìm hắn, còn chưa chờ Ôn Quế lên tiếng thì hẵn liền ngẩng đầu, vừa lúc Ôn Quế vẫy tay về phía hắn, Diêm Nhật lập tức đứng dậy rồi bước đến. Khổng Tắc Huy đang đứng ở góc tường ngủ gật lại mở to mắt quan sát Diêm Nhật vài lần, sau đó mới chuyển sang ngắm Ôn Quế.

“Diêm Nhật, Hoàng Thượng gọi ngươi.”

Diêm Nhật gật đầu, lặng lẽ tiến vào.

Hoàng Thượng nhất thời sẽ không tìm hắn, vì vậy Ôn Quế chậm rãi đi đến trước mặt Khổng Tắc Huy. Khổng Tắc Huy ngáp một cái, nghiêng đầu xuống, vừa lúc có thể nghe được Ôn Quế nói chuyện.

“Khổng thống lĩnh, vị công chúa kia của Nữ Trinh quốc có phải khuynh quốc khuynh thành đúng như lời đồn đãi hay không?”

Khổng Tắc Huy rõ ràng sững sót, “Làm sao ta biết?”

Ôn Quế thất vọng nói, “Ta tưởng rằng ngươi biết.”

Khổng Tắc Huy ngậm miệng lại, hơi nghiến răng một chút, “Có đúng hay không thì sao? Người còn lo lắng Hoàng Thượng sẽ coi trọng nàng?”

Ôn Quế lầm bẩm, “Ta đang lo lắng Vương gia sẽ coi trọng nàng, Vương gia cũng không phải như Hoàng Thượng...” Lời nói tiếp theo chưa ra khỏi miệng, Vương gia cũng không phải như Hoàng Thượng chỉ thích nam nhân. Hơn nữa trong lòng Hoàng Thượng chỉ có Vương gia, mà trong lòng Vương gia còn có Vương phi.

Khổng Tắc Huy bẻ cổ của mình một chút rồi nhắm mắt lại, “Ngậm cây cù cải cho bớt lao tâm khổ trí.”

“Ách? Cái gì mà cây cù cải?” Ôn Quế hoàn hồn thì đã thấy phản ứng thờ ơ của đối phương. Phẫn nộ hừ một tiếng, hắn xoay người quay về, trong miệng lầm bẩm, “Cái tên gia khốn lanh huyết này đương nhiên sẽ không lo lắng cho Hoàng Thượng. Ta thấy là ngươi căn bản sẽ không lo lắng cho bất kỳ ai. Trừ ngươi ra thì đối với ai ngươi cũng...” Có thứ gì đó đánh lên cổ của hắn, Ôn Quế há mồm nửa ngày, lại hoảng sợ khi phát hiện mình nói không được!

Kinh hoảng sờ lên cổ, hắn giật mình xoay người, tức giận trừng mắt nhìn người nọ đang chớp mắt ở góc tường. Là y! Tuyệt đối là y! Trừng lớn mắt, hắn cắn răng tiến lên, nhưng vừa nhắc chân thì chỉ thấy có một viên đá đang bắn đến rồi đánh vào lưng thắt lưng của hắn. A a! Thân mình không thể

động đây! Lúc này hắn mới thấy rõ viên đá được bắn ra từ Khổng thống lĩnh!

Góc tường mà Khổng Tắc Huy đang đứng phi thường kín đáo, e rằng chỉ có Ôn Quê biết hắn đứng ở nơi này. Bị điểm huyệt cảm, thân thể lại không thể cử động, hắn có kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, chỉ có thể dùng ánh mắt liều mạng liếc nhìn Khổng Tắc Huy, làm cho y nhanh chóng giải huyệt cho mình. Hắn không ngừng cầu nguyện trong lòng, lúc này Hoàng Thượng tuyệt đối đừng tìm hắn.

Khổng Tắc Huy! Người nhanh chóng giải huyệt cho ta! Ôn Quê trừng mắt đến cực hạn, Khổng Tắc Huy lại ngáp hai cái rồi nhắm mắt lại.

Khổng Tắc Huy! Người nhớ kỹ món nợ này cho ta! Lỗ mũi của Ôn Quê tỏa ra nhiệt khí, tựa hồ có thể thiêu rụi toàn bộ hoa cỏ trong vòng một thước, đáng tiếc trong phạm vi một thước hoàn toàn trống rỗng.

Trong ngự thư phòng, vẫn chưa biết Ôn Quê đang bị khi dễ, Tân Ca hỏi Diêm Nhật, “Ngày đó những người theo trẫm tiến vào Vương phủ, người có án tượng hay không?”

“Dạ có”

“Tìm ra kẻ không biết giữ mồm giữ miệng kia.”

“Dạ!”

“Bảo Diêm Mẫn đêm nay giờ tí đến gặp trẫm.”

“Dạ!”

“Tin tức mà trẫm phái nhóm tiêu quỷ lan truyền đã tiến hành đến đâu.

“Đã lan truyền ra ngoài.”

“Không còn chuyện của ngươi, lui xuống đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Cầm lấy tách trà, phát hiện không có trà, Tần Ca gọi, “Ôn Quέ.” Buông tách trà xuống, hắn nhíu mi rồi giương giọng, “Ôn Quέ!” Tên thái giám bên người này thật sự là càng ngày càng không biết nặng nhẹ!fynnz.wordpress.com

“Ôn quέ!”

Hai viên đá đánh vào người Ôn Quέ, bỗng nhiên có thể cử động, Ôn Quέ liền há mồm mắng, “Không thông linh! Người rất quá đáng! Người....”

“Ôn công công, Hoàng Thượng gọi ngươi đây.” Khổng Tắc Huy không nhanh không chậm lén tiếng, Ôn Quέ đang nổi giận đầy mình thì trong nháy mắt liền rút trở về. Có gắng đè xuống cơn thịnh nộ, hắn lập tức chạy về hướng ngự thư phòng. Xong rồi xong rồi, lúc này cái mông của hắn nhất định không thể đảm bảo. Phía sau hắn, Khổng Tắc Huy khẽ nhéch khóe miệng, nhắc chân đi theo hắn.

“Ôn quέ!”

“Có nô tài!”

Vé mặt đỏ lên, Ôn Quέ chạy vào ngự thư phòng rồi quỳ mạnh xuốn đất, “Có nô tài. Nô tài chậm trễ, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

“Ngươi đi đâu vậy?” Tần Ca rất mất hứng.

“Nô tài.....Nô tài....” Ôn Quέ gấp đến độ muốn khóc, dù sao hắn cũng không thể nói là hắn bị Khổng Tắc Huy điểm huyệt câm.

“Hoàng Thượng.” Ngoài phòng, Khổng Tắc Huy lén tiếng.

“Tiến vào.” Tần Ca nheo mắt lại.

Khổng Tắc Huy vừa tiến vào thì quỳ xuống, “Hoàng Thượng, thuộc hạ mới vừa rồi đã làm phiền Ôn tổng quản đi lấy nước uống cho thuộc hạ, vì vậy Ôn tổng quản không nghe thấy Hoàng Thượng gọi, thỉnh Hoàng Thượng trị tội.” Hốc mắt của Ôn Quέ trở nên đỏ ửng vì tức giận. Chẳng lẽ cái tên gia hỏa này nói như thế thì có thể khiến hắn tha thứ cho y được hay sao?

Sắc mặt của Tân Ca trầm xuống, “Thân là tổng quản thái giám, ngươi là người hầu bên cạnh trẫm, trẫm gọi ngươi châm trà mà ngươi lại không đến, sau này trẫm làm sao có thể sai khiến người khác? Người đâu!”

“Dạ có!” Hai gã thị vệ lập tức tiến vào.

Thân mình Ôn Quế run rẩy, nhưng lại không rên một tiếng mà quỳ rạp trên đất, không vì chính mình mà kêu oan biện bạch. Khổng Tắc Huy mở to hai mắt, hắn thật không ngờ Hoàng Thượng lại thật sự phạt Ôn Quế.

“Ôn Quế thân là tổng quản thái giám, trẽ nãi công việc, thất trách với nhiệm vụ, phạt hai mươi trượng. Đánh ngay tại đây!”

“Dạ!”

Thị vệ lôi Ôn Quế nằm xuống đất.

Không thể tiếp tục bảo trì bình tĩnh, Khổng Tắc Huy lớn tiếng nói, “Hoàng Thượng, là thuộc hạ vi phạm quy củ trong cung nên mới khiến Ôn tổng quản thất trách, là lỗi của thuộc hạ, thỉnh Hoàng Thượng tha cho Ôn tổng quản, cứ trách phạt thuộc hạ!”

So với Khổng Tắc Huy đang nôn nóng lo lắng, Ôn Quế lại có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, “Hoàng Thượng, là nô tài không làm tốt bổn phận của mình, không liên quan đến Khổng thống lĩnh, nô tài cam nguyện chịu phạt.”

Trong mắt của Khổng Tắc Huy hiện lên phẫn nộ, lại càng lớn tiếng hơn, “Ôn tổng quản là bị thuộc hạ liên lụy, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt thuộc hạ.”

Tân Ca không hề dao động, nói một cách lạnh nhạt, “Tôi thất trách của ngươi thì trẫm sẽ xử trí. Ôn Quế là Tổng quản thái giám, nếu không phạt hắn thì sau này trẫm làm sao có thể sai khiến những người khác trong cung? Ai cũng giống như hắn thì còn gì quy củ? Đánh! Đánh mạnh vào cho trẫm!”

Một tảng đá, hai gã thị vệ giơ cao gậy trong tay, Ôn Quế cắn chặt răng, thân mình càng thêm run rẩy. Một trượng hạ xuống mông hắn nhưng lại bị một bàn tay chặt chẽ bắt được.

“Hoàng Thượng! Ôn tống quản là vì thuộc hạ mới phạm lỗi, thỉnh Hoàng Thượng tha cho hắn lần này.”

Đau đớn như dự liệu lại không đến, mà chỉ nghe thấy Khổng Tắc Huy nói như vậy, Ôn Quế không khỏi nghiêng đầu nhìn qua. Nhìn thấy Khổng thông lĩnh đang ngăn cản thị vệ, lỗ mũi của hắn không hiểu vì sao lại cay xè.

Khổng Tắc Huy tự tiện đứng dậy rồi đẩy ra thị vệ, sau đó quỳ gối bên cạnh Ôn Quế, dập đầu hai cái thật mạnh xuống đất, “Thuộc hạ nguyện chịu phạt thay Ôn tống quản.”

“Khổng thông lĩnh!” Ngũ thanh của Ôn Quế trở nên run rẩy, tròng mắt hơi sưng nước.

Ánh mắt lạnh lùng lại mang theo kiên quyết nhìn Khổng Tắc Huy, Tân Ca lên tiếng, “Khổng Tắc Huy chịu phạt thay Ôn Quế, cùng với tội của mình, gia tăng bốn mươi trượng.”

“Tạ Hoàng Thượng khai ân.” Khổng Tắc Huy cúi xuống đất.

“Hoàng Thượng, ngài phạt nô tài đi, là lỗi của nô tài, không liên quan đến Khổng thông lĩnh.” Ôn Quế sắp khóc thành tiếng.

“Đánh mạnh vào.”

“Hoàng Thượng!”

“Đánh!”

Thị vệ đứng hai bên hông Khổng Tắc Huy, giơ cao gậy lên. Khi Ôn Quế ướt đẫm hai mắt là lúc thị vệ hạ mạnh gậy xuống người Khổng Tắc Huy. Một, hai, ba....Ôn Quế liên tục rơi lệ, hắn vừa quỳ vừa xích lên hai bước mà thỉnh cầu, “Hoàng Thượng, là nô tài, là lỗi của nô tài, Hoàng Thượng, ngài đánh nô tài đi.”

“Thêm hai mươi trượng cho trẫm!”

Ôn Quế không dám tiếp tục cầu tình, bùm chặt miệng mà lặng lẽ khóc nức nở. Mỗi một trượng dừng trên người Khổng Tắc Huy cũng dừng trong lòng của hắn. Cho dù mới vừa rồi hắn thực sự rất giận Khổng Tắc Huy, thế không bao giờ để ý đến Khổng Tắc Huy nữa, nhưng hiện tại ý niệm này ở trong đầu hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi. Đôi mắt ướt đầm, nghe thấy âm thanh của mỗi một trượng đánh xuống người Khổng Tắc Huy, Ôn Quế chỉ cảm thấy tâm can càng lúc càng bị siết chặt, không biết lấy từ đâu ra dũng khí, hắn bỗn nhào vào trên người Khổng Tắc Huy, mạnh mẽ hùng lấy một trượng thay Khổng Tắc Huy.

“Hoàng Thượng! Là lỗi của nô tài, muốn đánh thì ngài cứ đánh nô tài đi!”

Hoàn toàn không bận tâm trên thân đang đau rát, Ôn Quế ôm lấy Khổng Tắc Huy mà khóc lóc thỉnh cầu. Thị vệ ngừng tay, chờ mệnh lệnh của Hoàng Thượng.

“Ôn tổng quản, chuyện này vốn là ta gây ra, Hoàng Thượng phạt ta là đúng.” Khổng Tắc Huy muốn đem Ôn Quế từ trên lưng kéo xuống nhưng Ôn Quế lại ôm chặt cổ của hắn, vừa khóc vừa nói với Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, ngài phạt nô tài đi...”

Ngoài dự đoán của mọi người, Tân Ca lại khoát tay cho hai gã thị vệ lui xuống. Hắn đứng dậy rồi đi đến trước mặt Ôn Quế với thần sắc tái nhợt và Khổng Tắc Huy đang cúi đầu lặng im, trong mắt hiện lên vẻ trêu đùa, “Tổng quản thái giám và Thông lĩnh thị vệ của trẫm lại huynh đệ tình thâm như thế, cùng chung hoạn nạn, trẫm thật sự cảm thấy vui mừng.”

Dứt lời, hắn đưa tay đặt lên vai của Ôn Quế đang sững sốt, hoàn toàn ngược lại với thái độ tức giận vừa rồi, giọng nói lại trở nên thản nhiên như ngày thường, “Trẫm nhớ rõ Khổng thống lĩnh có nội lực không tệ, mấy trượng dừng trên người của hắn át hắn chỉ là gã ngựa, chẳng lẽ trẫm nhớ làm?” Liếc mắt nhìn Ôn Quế đang há hốc mồm, vẫn đang nằm trên lưng của Khổng Tắc Huy, tâm tình của Tân Ca vô cùng tốt mà rời đi.

Trong ngự thư phòng yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, trong đầu Ôn Quế trở nên cứng ngắt, không thể lấy lại tinh thần sau khi nghe thấy những lời Hoàng Thượng vừa nói. Dưới thân

nóng hầm hập, hắn trừng mắt nhìn người dưới thân, đột nhiên phát hiện chính mình đang ôm chầm lấy đối phương, hắn sợ hãi quá độ mà lập tức buông ra, đặt mông ngồi xuống đất.

Người đang nằm dưới đất quay đầu nhìn hắn, ánh mắt thâm trầm. Sắc mặt của Ôn Quέ hết xanh lại trắng lại chuyển sang đỏ, hắn xê dịch về phía sau, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bên tai lại vang lên lời nói của Hoàng Thượng, “Trẫm nhớ rõ Không thống lĩnh có nội lực không tệ, mấy trượng dừng trên người của hắn át hắn chỉ là gãy ngựa...”

Oanh, một tiếng nổ tung trong đầu khiến Ôn Quέ trở nên choáng váng, hắn vừa mới, vừa mới, vừa mới làm cái gì? Bối rối đứng lên, tránh đi ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, Ôn Quέ vừa hốt hoảng vừa thất thoát chạy ra ngoài.

Chậm rãi đứng dậy, tâm tình bất định, Không Tắc Huy phủ nhẹ vật ngoại bào, không hề nhìn thấy vẻ thống khổ sau khi bị đánh hai mươi mấy trượng. Một vị tiểu thái giám đi đến nhưng hắn không xoay người lại. Trong tay của vị tiểu thái giám cầm lấy một chiếc lọ sứ, “Không thống lĩnh, Hoàng Thượng ban thưởng cho ngài một lọ hóa ú cao để ngài đem về trị thương.”(hóa ú cao = thuốc thoa trị tan bầm)

Không Tắc Huy lặng lẽ xoay người quỳ xuống, hai tay tiếp nhận, hắn căn răng mà nói, “Tạ long ân của Hoàng Thượng.” Tiểu thái giám giao lọ dược cho hắn xong thì liền rời đi. Nhìn chằm chằm lọ dược cao trong tay, ánh mắt âm trầm của hắn lại càng thêm âm trầm.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 49

Ôn Quέ chạy một mạch về phía Tây Noãn Các, Hoàng Thượng nhất định là đi Tây Noãn Các. Khi chạy được nửa đường thì hắn bị một gã thái giám ngăn lại, bảo rằng phụng theo ý chỉ của Hoàng Thượng, muốn Ôn tổng quản lui xuống nghỉ ngơi, hôm nay không cần hầu hạ. Bất an đứng tại chỗ, Ôn Quέ càng nghĩ càng cảm thấy hổ đồ, càng hổ đồ thì lại càng không thể nghĩ ra. Hoàng Thượng rõ ràng bởi vì hắn thất trách mà nổi giận, nhưng vì sao lại nói ra những lời này? Giống như Hoàng Thượng căn bản không phải nổi giận. Tâm tư của hắn vô cùng hỗn loạn, chưa bao giờ hoảng như thế. Rốt cục Hoàng Thượng có giận hắn hay không? Hay là Hoàng Thượng không cần hắn nữa nên mới không cho hắn hầu hạ?

Chưa bao giờ hỗn loạn như thế, Ôn Quέ trốn trong phòng, càng nghĩ càng sợ hãi. Cho đến khi trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho hắn không thể tiếp tục bỏ mặc thì hắn mới nhớ đến bản thân mình đã bị trúng một trượng. Thoát y phục, đưa lưng về phía gương đồng, Ôn Quέ quay đầu về phía tấm gương thì nhìn thấy trên lưng có một vết thương màu đỏ tím, nhẹ nhàng chạm vào, hắn đau đến mức nhẹ răng. Cảm giác tê rần làm cho hắn thanh tỉnh không ít. Hắn chỉ trúng một trượng mà đã đau như thế, Không thống lĩnh cho dù có nội lực hộ thể nhưng nhất định cũng chịu khổ sở vì hai mươi bốn trượng kia, không biết Không thống lĩnh có bị thương nặng hay không.

Lắc đầu, Ôn Quέ xoa nhẹ lên cái mũi đang bị lèn men của mình, chuyện hôm nay vốn là hắn không đúng, ai bảo hắn đang yên đang lành thì đi tìm Khổng Tắc Huy, bị trêu ghẹo cũng là xứng đáng. Vì sao Khổng Tắc Huy phải thay hắn chịu phạt? Hắn căn bản không muốn nợ Khổng Tắc Huy phần ân tình này. Hốc mắt lại ẩm ướt, Ôn Quέ vội vàng lau đi, không muốn thừa nhận rằng bản thân thật sự cảm động khi Khổng Tắc Huy cầu tình cho hắn. Chưa từng có người nào cầu tình vì hắn như vậy, càng không có ai lảnh tội thay hắn như thế, tuy rằng kẻ hại hắn bị phạt chính là người nợ, nhưng mà....

Có người đẩy cửa vào, Ôn Quế không nghe thấy, đến khi đáy mắt của hắn xuất hiện một đôi chân thì hắn mới hoảng sợ ngẩng đầu lên.

“A!” Cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, lúc này Ôn Quế nhìn thấy một người khiến hắn thật sự hoảng sợ. Người đến có thể nhìn thấy vết thương trên lưng của hắn từ trong chiếc gương đồng, bỗng nhiên tóm lấy Ôn Quế rồi ném hắn nằm sấp xuống giường.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi muốn làm cái gì!” Tay chân của Ôn Quế quào loạn xạ, lại bị đối phương điểm huyệt một cái, trong nháy mắt toàn thân trở nên vô lực mà nằm úp xuống.

“Ngươi ngươi, ngươi muốn làm cái gì!” Ôn Quế như muốn thót tim ra ngoài.

“Thoa dược.” Trầm thấp cất lên hai chữ, Khổng Tắc Huy mở nắp lọ, dùng đầu ngón tay thấm vào hóa ứ cao, thoa lên vết thương chói mắt trên lưng. Dược cao lạnh lẽo làm cho Ôn Quế nhịn không được mà run rẩy, tiếp theo lại có một bàn tay lớn ấm áp dùng trên lưng hắn, chậm rãi dùng vừa lực để thoa dược cao.

“Ta, ta tự mình, tự mình làm.” Thân mình của Ôn Quế run rẩy theo động tác của bàn tay ở trên lưng.

“Ngươi có thể với tới hay sao?” So với vẻ ngoài khẩn trương của Ôn Quế, Khổng Tắc Huy có vẻ thực bình tĩnh, mang theo sự thờ ơ thản nhiên như ngày thường.

“Ta...” Ôn Quế ngậm miệng, một trượng kia đánh vào giữa lưng của hắn, hắn quả thật là với tay không tới. Cái đầu đang chui xuống bỗng nhiên bật dậy, chịu đựng bàn tay đang mang đến cảm giác đau nhức phi thường rõ ràng, mặt mũi của Ôn Quế trắng bệch.

“Nhẫn耐 một chút.” Vẫn là những chữ vô cùng đơn giản, động tác thoa dược cao của Khổng Tắc Huy rất cẩn thận.

Đau đớn dần dần trở nên tê liệt, Ôn Quế không dám quay đầu lại, trải qua chuyện mới vừa rồi, hắn có một loại cảm giác hoang mang không biết phải

đối mặt với Khổng Tắc Huy như thế nào. Do dự một lúc lâu, sau khi Khổng Tắc Huy thoa được cao ba lần cho hắn xong, hắn rốt cục nhịn không được mà mở miệng, “Khổng thông lĩnh, thương thế của ngươi....”fynnz.wordpress.com

“Không đáng ngại.” Màu sắc của vết thương dưới lòng bàn tay đã phai nhạt đi rất nhiều, Khổng Tắc Huy rút tay về, mặc vào y bào cho Ôn Quế, sau đó hóa giải huyệt đạo.

Có thể cử động bình thường nhưng Ôn Quế vẫn nằm sấp bất động, còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với đối phương như thế nào. Khổng Tắc Huy đem lọ dược cao cất vào trong y bào, đầy nhẹ Ôn Quê, nói một cách tự nhiên, “Làm phiền Ôn công công lấy cho ta một chút thức ăn.”

Ôn Quế quay đầu lại, sắc mặt có một chút ửng đỏ, không biết là vì đau hay vì tức giận. Mím chặt môi rồi ngồi dậy, nhanh chóng chỉnh trang y phục, Ôn Quế bước xuống giường. Mới vừa đi đến trước cửa thì bất chợt nghe người nọ nói ở sau lưng, “Lần tới trước khi muốn cứu người thì hãy nghĩ đến năng lực của mình. Ôn công công là tổng quản đại nhân, gấp chuyện lại mất bình tĩnh như thế thì làm sao có thể chưởng quản cả ngàn thái giám và cung nữ trong cung?”

Phẫn nộ quay đầu lại, lúc trước một bụng cảm kích xúc động muôn đa tạ đều tan thành mây khói, “Khổng thông lĩnh tự mình mà đi lấy thức ăn, ta đây rất bận!” Sau đó hắn không hề quay đầu lại mà chỉ trực tiếp đóng sầm cửa rồi ly khai. Giữa hai người lại tựa hồ quay về những ngày trước kia.

Cánh cửa vô tội suýt nữa đã bị mất mạng, Khổng Tắc Huy hít một hơi thật sâu rồi nặng nề thở ra. Nhún nhún vai, hắn chậm rãi đứng lên, đi đến trước gương, nhắc lên vạt ngoại bào để cởi bỏ đai lưng. Kéo xuống hạ y, hướng vào trong gương đồng nhìn lại, trên mông hoàn hảo giống như hôm qua, ngoại trừ những vết thương cũ thì ngay cả một vết thương mới thật nhỏ cũng không có. Đôi mắt của hắn trở nên thâm trầm, mặc lại hạ y, thần sắc lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

.....

Bên trong Tây Noãn Các, Tân Ca nhàn nhã đọc sử thư, thỉnh thoảng lại cắn một miếng điểm tâm quả mơ trên bàn trà, hoàn toàn không thấy long nhan nổi giận như khi ở trong ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng....” Bên ngoài truyền đến tiếng gọi đáng thương của Ôn Quế.

Tân Ca buông sách xuống, “Vào đi.”

Cúi thấp đầu đi vào, Ôn Quế quỳ trên đất, “Hoàng Thượng, nô tài đã biết sai.”

“Đứng lên đi.” Lại một lần nữa cầm sử thư lên, Tân Ca đem tách trà đầy về phía trước. Ôn Quế vội vàng tiến lên rót đầy trà cho Hoàng Thượng, hai tay nâng tách trà đưa qua.

Ngây ngốc đứng nơi đó, Ôn Quế muốn hỏi lại không dám hỏi. Uống xong hai ngụm trà, lại lật qua một trang sách khác, lúc này Tân Ca mới mở miệng, “Có biết vì sao hôm nay trẫm phạt ngươi hay không?”

Ôn Quế cúi đầu, “Dạ, biết.”

Tân Ca nhìn hắn, “Ngươi không biết.”

Ôn Quế sợ tới mức run rẩy, đầu càng cúi thấp.

Sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn vài phần, Tân Ca nói, “Ngươi là tổng quản thái giám, người trong cung đều nhìn ngươi. Cử chỉ của ngươi lỗ mãng thì bọn họ sẽ học theo. Trẫm đi đến quý phủ của Tử Ngang chỉ bất quá vài canh giờ mà đã lan truyền khắp triều đình. Chuyện này không phải là không có liên quan đến việc ngươi không nghiêm khắc với cung nhân!”

“Hoàng Thượng!” Ôn Quế quỳ xuống thật mạnh, “Nô tài vô dụng, Hoàng Thượng, ngài phạt nô tài đi.”

“Trước kia trẫm đã từng nói, nếu không đến mức bất đắc dĩ thì trẫm sẽ không thay ngươi. Muốn ở lại bên cạnh trẫm thì ngươi phải có một chút tiền đồ.”

“Nô tài đã sai rồi, Hoàng Thượng, ngài phạt nô tài đi...” Ôn Quế quỳ xuống bên chân Hoàng Thượng, vô cùng hổ thẹn.

Tần Ca buông sách xuống rồi ngồi dậy, “Ngẩng đầu lên.” Ôn Quế ngẩng đầu lên, nước mắt chực trào. Tần Ca tát cho hắn một bạt tai, tuy rằng không nặng nhưng làm cho nước mắt của Ôn Quế bị dọa ngược trở về.

“Làm Tống quản thái giám của trẫm, ngươi còn kém xa lắm.”

“Hoàng Thượng giáo huấn rất phải.” Áp chế khủng hoảng xuống đáy lòng, Ôn Quế lớn tiếng đáp lời.

“Ngươi khôn khéo, hợp ý nhưng không đủ tàn nhẫn. Chỉ một mình Khổng Tắc Huy đã khiến ngươi rối loạn, mà hắn bất quá chỉ có ý trêu đùa, nhưng trong cung có mấy ai như Khổng Tắc Huy?”

Ôn Quế cảm thấy chấn động, mặt trắng bệch. Không thống lĩnh rất đáng giận nhưng tuyệt đối sẽ không hại Hoàng Thượng, không hại hắn, nhưng nếu là những người khác..... Toàn thân của hắn trở nên phát lạnh. Phủ phục xuống đất, hắn dùng sức dập đầu, “Nô tài đã sai! Nô tài đã biết lỗi!”

Dùng mũi chân ngăn lại Ôn Quế, Tần Ca thu hồi long uy trên người, thản nhiên nói, “Người trong cung nên học lại quy củ một lần nữa, nhất là người bên trẫm, chuyện này do ngươi phụ trách. Làm không tốt thì trẫm sẽ trị tội ngươi.”

“Dạ! Nếu nô tài làm không xong thì Hoàng Thượng cứ chém đầu nô tài.”

“Đứng lên đi.”

Vầng trán của Ôn Quế ửng đỏ, hắn đứng lên nhưng trong mắt đã mắt đi vẻ bối rối.

“Ngươi là tổng quản thái giám, nhớ rõ thân phận của mình, nên nhớ lúc nào thì cần phải lấy thân phận để áp chế kẻ khác. Đừng để người ta tùy tiện cưỡi trên đầu của ngươi. Người cũng phải nhớ kỹ những điều kiêng kỵ của trẫm, làm người bên cạnh trẫm cũng không phải dễ dàng.”

“Nô tài ghi nhớ những lời giáo huấn của Hoàng Thượng.”

Lại một lần nữa cầm lên sú thư, Tân Ca gấp một miếng điểm tâm đưa vào miệng, “Thương tích trên lưng như thế nào?”

Ôn Quέ nở nụ cười, “Để cho Hoàng Thượng lo lắng. Không có gì đáng ngại, không hề đau.”

Khóe miệng nhéch lên mang theo thâm ý, Tân Ca cắn một miếng điểm tâm quả mơ. Không làm cho Ôn Quέ lui xuống, hắn để Ôn Quέ ở bên cạnh hầu hạ. Hầu hạ Hoàng Thượng, phong ba trong lòng Ôn Quέ không ngừng nổi lên, mới vừa rồi hắn có thể sâu sắc cảm nhận được nơi đây là hoàng cung, là nơi nguy hiểm nhất trong thiên hạ, Hắn là Tổng quản thái giám của Hoàng Thượng, không còn là công công bên cạnh Thái tử. Trầm trọng trong lòng rốt cục được mở rộng khai sáng, Hoàng Thượng chịu giáo huấn chính là phúc phận của hắn.

“Chuyện ngày đó là ai lầm miệng, trẫm đã phái người đi thăm dò. Sau khi tra được thì trẫm sẽ đem người đó giao cho ngươi. Người nên biết phải làm sao rồi chứ?”

Ôn Quέ biến sắc, “Nô tài biết.”

Ánh mắt của Tân Ca lướt ra xa, “Chỉ cần một ngày ở trong cung, có rất nhiều chuyện cho dù không muốn cũng phải làm.”

Ôn Quέ nói bằng giọng khàn khàn, “Hoàng Thượng, nô tài đã hiểu rõ, là nô tài lúc trước hành sự bất cẩn khiến Hoàng Thượng phải lo lắng cho nô tài.” Hắn tình nguyện Hoàng Thượng giáo huấn hắn giống như mới vừa rồi, chứ không muốn nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Hoàng Thượng. Tân Ca chỉ hơi lắc đầu, không biết là đối với Ôn Quέ hay là đối với quyết định mới vừa rồi của mình.

Thật lâu sau, khi Ôn Quέ đang thương cảm vì Hoàng Thượng thì đột nhiên hắn nghe được Hoàng Thượng thấp giọng nói, “Trẫm làm sao lại nguyện ý nhìn thấy ngươi trở nên lãnh huyết vô tình, tâm cơ thâm trầm.”

Ôn Quέ run sợ, tận sâu trong nội tâm của hắn cũng sợ, sợ chính mình trở thành người như vậy.

“Nhớ rõ đặt bẩn thân mình ở đâu, khi nào nhàn rỗi thì lấy ra nhìn lại.” Nói một câu mập mờ, Tân Ca chuyên tâm đọc sách. Ôn Quế nghiền ngẫm ý tú của những lời này, thật lâu sau thì hắn mới gật đầu thật mạnh với chính mình.

Khi đi ngủ, Tân Ca không để Ôn Quế hùa hạ, đặc biệt cho phép hắn quay trở về nghỉ ngơi. Tâm tư nặng nề quay trở về phòng, Ôn Quế ngã đầu xuống giường. Hoàng Thượng....cũng đã từng trải qua như vậy. Khi là nô tài bên cạnh Thái tử, trong Đông cung không có thê thiếp nên hắn quá tự do tự tại, mà khi Thái tử đăng cơ thành Hoàng đế thì hắn lại thuận theo lý được thăng chức thành Tống quản thái giám, căn bản chưa được lĩnh giáo sự tàn khốc trong cung. Hồi tưởng về trước kia, hắn mới giật mình nhận ra bản thân mình có quá nhiều may mắn. Vẫn chưa đến mười chín tuổi mà hắn thường xuyên cảm thấy mình đã già đi, nhưng hôm nay hắn mới ý thức được hắn vẫn còn rất non nớt, gặp được người hơi thoảng lợi hại thì có lẽ hắn đã bị người ta vắt thành thây khô. Hắn có thể sống cho đến bây giờ mà vẫn chưa bị người ta kéo xuống thì thật sự là vạn hạnh

Có người tiến vào, thấy rõ là người nào đến thì Ôn Quế lập tức ngồi dậy, cặp mắt trợn to, “Ngươi, Không thông lĩnh có phải đi nhầm chỗ hay không?”

Không Tắc Huy hơi nhíu mi, hắn thấy vàng trán hơi bầm của Ôn Quế. Nghênh ngang đi đến bên cạnh Ôn Quế rồi đặt mông ngồi xuống giường, “Hoàng Thượng lại phạt ngươi?”

“Là ta....” Vừa bị Hoàng Thượng giáo huấn, Ôn Quế nhất thời không biết nên nói như thế nào. Thận trọng, thận trọng, định tâm lại, hắn nói, “Là ta tự mình lĩnh phạt.”

Nếp nhăn giữa mi tâm của Không Tắc Huy trở nên sâu sắc, “Hoàng Thượng nói cái gì với ngươi?”

Vì sao ngươi lại biết? Thiếu chút nữa đã thốt lên, ở trước mặt người này rất khó bảo trì lý trí, hắn vội vàng trán định tinh thần, “Chưa nói cái gì cả.”

Không Tắc Huy liếc mắt nhìn Ôn Quế, đột nhiên ngã thảng về phía sau, nằm trên chiếc giường cũng không quá rộng rãi của Ôn Quế. Ôn Quế đưa

tay muốn túm hắn, Khổng Tắc Huy bắt lấy cổ tay của Ôn Quế, nói một cách không hề cao hứng, “Có chuyện thì cứ nói thẳng!”

“Ta....” Ôn Quế gục đầu xuống, dùng sức rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Khổng Tắc Huy, Ôn Quế quay lưng đi, hắn có thể nhận thấy Khổng Tắc Huy đang trừng mắt nhìn hắn.

Sau khi tâm tư và đầu óc rối loạn được bình tĩnh một ít thì Ôn Quế mới thấp giọng nói, “Hôm nay ta mới phát hiện ta làm Tổng quản thái giám....thật không tốt.”

Khổng Tắc Huy gói đầu lên cánh tay, chăm chú lắng nghe.

“Ta vẫn luôn xem nơi này là Đông cung, nếu không phải hôm nay Hoàng Thượng thức tỉnh ta, e rằng ngày sau ngay cả cái đầu của mình bị mất như thế nào thì ta cũng không biết.”

“Hoàng Thượng bảo rằng ngươi không đủ thủ đoạn nham hiểm.”

Trong nháy mắt thân thể của Ôn Quế trở nên cương trực, hắn nhận lấy đả kích mà xoay đầu lại. Khổng Tắc Huy vẫn bình tĩnh nói, “Có đôi khi ta rất hoài nghi, Tổng quản thái giám như ngươi làm sao có thể sống đến bây giờ? Là người trong cung rất lương thiện hay là ngươi quá tốt số?”

Ôn Quế á khẩu không trả lời được. Hắn thật sự tệ đến thế hay sao?

“Ngươi nên cảm thấy vạn hạnh là trong cung không có phiền tranh chấp.” Trong mắt của Khổng Tắc Huy hiện rõ sự thương hại, “Nếu không ngươi đã sớm bị người ta thay thế.”

“Ta! Ta, ta....” Tự tin của Ôn Quế trong vòng một ngày bị đả kích thành từng mảnh nhỏ, “Ta nghĩ rằng chỉ cần trung thành với Hoàng Thượng, tận sức lực hoàn thành bốn phận, bảo vệ tốt bí mật của Hoàng Thượng là được.” Giống như khi hầu hạ Thái tử.

“Những kẻ bị chết nhanh nhất đều là trung thần.”

Ôn Quế vừa nghe xong, trong nháy mắt khí thế lại trỗi dậy, “Lời này của ngươi là ý gì? Mặc kệ như thế nào cũng phải trung thành với Hoàng

Thượng!” Về điểm này thì hắn tuyệt đối sẽ không thay đổi! Chẳng lẽ tên gia hỏa này căn bản không trung thành với Hoàng Thượng? Ôn Quέ xé dịch ra ngoài giường một chút. Có nên nói cho Hoàng Thượng hay không?

Không Tắc Huy cười nhạo một tiếng, “Ôn tổng quản, ta có thể nhìn thấy từ trên mặt ngươi là muôn đi mật báo.”

Ôn Quέ từ từ đứng lên, nói lời chính nghĩa, “Nếu ngươi bất trung với Hoàng Thượng thì ta nhất định sẽ tố cáo ngươi!”

Vẻ mặt của Không Tắc Huy chỉ trong nháy mắt liền biến sắc, nhảy lên rồi điểm huyệt Ôn Quέ, nói một cách hung tàn, “Ôn tổng quản, thỉnh.”

“Người đâu!” Ngay sau đó Ôn Quέ lại bị điểm huyệt câm. Nghĩ rằng Không Tắc Huy là mật thám bên người Hoàng Thượng, Ôn Quέ tái mặt, gấp đến độ không biết phải làm sao cho phải.

Kéo Ôn Quέ lên giường, Không Tắc Huy vẫn giữ nguyên bộ dáng đáng sợ kia, đè lên người của Ôn Quέ rồi lạnh lùng nói, “Ta sẽ giết ngươi, cũng không ai biết là kẻ nào làm. Người chết thì chức tổng quản của ngươi sẽ do người khác thay thế, đối với người kia mà nói thì cái chết của ngươi vô cùng hữu ích. Hoàng Thượng có lẽ sẽ rất khổ sở, nhưng cũng chỉ như thế, sẽ không thương tâm mà khóc vì ngươi. Chắc chắn, Ôn tổng quản, ngươi thật là đáng thương.”

Ôn Quέ tức giận đến mức đôi mắt muôn nứt ra, không thể động đậy, không thể nói chuyện, hắn ra sức dùng ánh mắt để giết chết Không Tắc Huy, bảo rằng cho dù hắn thành quỷ cũng sẽ không buông tha Không Tắc Huy. Không Tắc Huy tiếp tục nói lời lạnh lùng, “Thái giám nào trong cung mà không nghĩ đến vị trí Tổng quản? Đại thần nào trong triều mà không muốn có giao tình với thái giám bên cạnh Hoàng Thượng? Dao kiếm dễ tránh, ám tiễn khó phòng, thông minh như Ôn tổng quản có thể thoát được mấy lần? Vận khí tốt thì có thể bảo trụ cái mạng. Vận khí xấu thì liên lụy đến Hoàng Thượng. Ôn tổng quản có thể lưu lại toàn thây đã là kết cục tốt.” Vừa nói Không Tắc Huy vừa thoát hạ xiêm y của Ôn Quέ. Điều này làm cho Ôn Quέ sợ hãi, Không Tắc Huy thoát xiêm y của hắn để làm gì! Chẳng lẽ muốn hủy thi diệt tích?

Lột sạch nửa thân trên của Ôn Quế, Khổng Tắc Huy lật ngược hắn lại. Nhìn không thấy mặt Khổng Tắc Huy, Ôn Quế lại càng sợ, một nửa là vì lời nói của Khổng Tắc Huy, một nửa là không biết tên gia khoả mặt người dã thú này muốn làm gì hắn! Không được! Cho dù có chết thì hắn cũng phải trở thành quỷ để đi mật báo cho Hoàng Thượng!

Từ trong lòng lấy ra lọ dược, Khổng Tắc Huy mở nắp rồi dùng tay quệt một chút dược cao lên lưng của Ôn Quế. Đang suy nghĩ làm cách nào để hóa thành lệ quỷ báo thù truyền tin thì Ôn Quế rùng mình vì dược cao lạnh lẽo, khi hắn ý thức được đó là cái gì thì lập tức trở nên sưng sốt. Bàn tay ấm áp dừng trên lưng hắn giống như lúc ban ngày. Cắn môi, hắn cảm thấy nhất thời trở nên mờ mịt.

“Ta có thể đoán được Hoàng Thượng đã nói cái gì với ngươi. Ngươi phải làm như thế nào thì cứ làm như thế này. Hoàng Thượng muốn ngươi tàn nhẫn nhưng không phải muốn ngươi lạm sát kẻ vô tội, ngươi cần gì phải khó xử? Giang hồ có quy củ của giang hồ, hoàng cung có quy củ của hoàng cung, không ai được phép phạm phải quy củ, nếu đã phạm phải thì chỉ có chết.” Giải huyệt cho Ôn Quế, Khổng Tắc Huy tiếp tục thoa thuốc, cũng không sợ Ôn Quế sẽ gọi người tiến vào.

Ôn Quế quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt của người đang thoa thuốc cho hắn thật bình tĩnh, không còn thần sắc hung tàn như vừa rồi. Hắn đột nhiên hiểu được, hiểu được vì sao mới vừa rồi người này lại đột nhiên thay đổi thái độ. Hắn cũng hiểu được vì sao trong lòng của mình lại nặng nề. Nằm sấp trên giường, hắn nhìn lên vách tường rồi thấp giọng nói, “Khổng thông lĩnh, ta sợ....không biết ta sẽ thay đổi như thế nào.”

“Xuy” Khổng Tắc Huy không hề mặt mà nói, “Ôn tổng quản cho dù có thay đổi thì ta cũng có thể liếc mắt một cái cũng nhìn ra.”

Ôn Quế bĩu môi, “Khổng thông lĩnh thật đúng là hỏa nhãn kim tinh.”

“Cũng chưa đến mức là hỏa nhãn kim tinh, chẳng qua ta nghĩ rằng cho dù Ôn tổng quản có thay đổi cũng sẽ không đánh mất chính mình. Chẳng lẽ trong lòng của Ôn tổng quản kỳ thật khát vọng làm một hoạn thần nhiễu loạn hậu cung, can thiệp triều chính, không chuyện ác nào mà không làm, ức nam bức nữ, bị người người phỉ nhổ, để tiếng xấu muôn đời?”

Chậm rãi ngồi dậy, Ôn Quế xoay người cắn răng mà quát, “Khổng thống lĩnh đang tự nói mình hay sao!” Dám nói xấu hắn như thế!

Khổng Tắc Huy đem lọ dược cao cất vào trong lòng rồi ngáp một cái, “Hóa ra là ta đoán sai. Bất quá những lời này của Ôn tổng quản cũng không đúng, ta không phải thái giám, cho nên không thể làm hoạn thần.”

“Ta làm thái giám thì sao!” Ôn Quế khó thở, “Ta sẽ làm một Tổng quản thái giám cho ngươi nhìn bằng cặp mắt khác xưa!”

Khổng Tắc Huy đứng dậy, “Ta mỏi mắt mong chờ.”

“Hù!” Hù mạnh một tiếng đối với bóng dáng rời đi của Khổng Tắc Huy, trong lòng Ôn Quế tràn đầy ý chí chiến đấu hùng hực.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 50

“Hoàng Thượng, sứ đoàn Nữ Trinh quốc đã vào kinh, ngài nên thay y phục.” Nhận được tin, Ôn Quế liền tiến vào bẩm báo. Ngày hôm trước bị Hoàng Thượng và Khổng Tắc Huy giáo huấn một phen, hắn đã rút ra được kinh nghiệm xương máu, sau hai ngày liên tục ngủ ngon, hắn dần dần hiểu rõ sau này hắn nên làm thế nào.

Tần Ca nói một cách phiền chán, “Chờ bọn họ vào cung thì trẫm đi thay y phục cũng không muộn.” Nói xong, hắn lại lấy ra một quyển tấu chương khác.

Ôn Quế tiến lên hai bước, “Hôm nay trời đẹp, Hoàng Thượng có muôn ra ngoài hít thở không khí hay không? Hoàng Thượng ở trong phòng oi bức khó chịu cả ngày, một hồi còn phải đi tiếp kiến sứ đoàn, buổi tối còn dự tiệc, đối với thân thể cũng không tốt.”

Tần Ca giương mắt, hơi thoảng kinh ngạc một chút, nếu là trước kia, Ôn Quế tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này. Hắn buông tấu chương, “Cũng tốt. Thay y phục đi.”

“Dạ.”

Thay xong y phục, Tần Ca dẫn Ôn Quế và Khổng Tắc Huy cùng với vài tên thị vệ đến ngự hoa viên tản bộ. Hoa mai trong ngự hoa viên đang nở rộ, hương thơm làm cho phiền muộn trong lòng của Tần Ca giảm bớt một chút. Lúc này hắn cao hứng phái người hái vài nhánh mai đặt vào trong tâm cung của hắn và Tây Noãn Các. Đi một vòng, Tần Ca nhìn thấy một cây mai ở một góc khuất, hắn đến gần thì thấy ở giữa nhụy hoa có màu lục sắc, hắn hỏi, “Đây là mai gì?”

Lập tức có người tiến lên đáp lời, “Bảm Hoàng Thượng, đây gọi là Thủ Tâm Lục, hương thơm của nó ngọt ngào hơn so với các loại mai khác, cánh

hoa cũng nở to hơn.”

“Vì sao lại đặt nó ở một nơi khuất mắt thế này?”

“Bẩm Hoàng Thượng, cây mai này nở hoa muộn, hoa lại chóng tàn nên nô tài mới đặt nó ở đây.”

Không biết vì sao nhìn màu lục nhạt của loại mai này thì liền nghĩ đến Ngũ Tử Ngang. Tên lưu manh kia cũng không xứng với loại mai này. Hái một đóa hoa để thưởng thức, Tân Ca thuận tay đưa cho Ôn Quế, “Cắt lấy vài nhánh.” Lại chưa nói đưa đến đâu. Ôn Quế hai tay nâng lấy đóa hoa, phái người đến cắt nhánh mai. Nghiền ngẫm cả buổi, hắn ngờ ngợ đoán được Hoàng Thượng muốn đặt mấy nhánh hoa này ở đâu.

Rời khỏi cây mai, Tân Ca tiếp tục tản bộ, lúc này từ xa xa có một vị thái giám chạy đến rồi quỳ xuống trước mặt hắn, “Hoàng Thượng, sứ đoàn Nữ Trinh Quốc sắp tiến cung. Vương gia lệnh cho nô tài đi bẩm báo Hoàng Thượng.”

“Trẫm đã biết.” Mắt hóng tản bộ, Tân Ca áp chế sự khó chịu xuống đáy lòng, đi về hướng đại điện.

“Ôn tổng quản, hoa này...” Vừa cắt vài nhánh Thấu Tâm Lục cho Hoàng Thượng, vị thái giám giật nhẹ y mệ của Ôn Quế, mặt lộ vẻ khó xử.

“Trước tiên đem chúng nó cắm vào trong bình, ta sẽ phái người đến lấy.”

“Dạ, Ôn tổng quản.”

Vị thái giám vội vàng cầm cái khay đựng nhánh mai đi tìm bình hoa, trong lòng buồn bực Hoàng Thượng rốt cục muốn đặt ở chỗ nào. Kỳ thật Ôn Quế cũng không xác định chính mình có đoán đúng hay không, bất quá ngay sau đó hắn đột nhiên thông suốt. Dù hắn đoán đúng hay không thì Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không trách hắn. Nghĩ như vậy, cước bộ của Ôn Quế đi theo Hoàng Thượng cũng nhẹ nhõm không ít.

“Hoàng Thượng giá lâm—”

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế—”

Bá quan đã đợi tại Vũ An điện, lúc này đã gần đến canh ba giờ Dậu, quan viên Lễ bộ và Ngũ Tử Ngang phụ trách nghênh đón sứ đoàn không có mặt ở trên điện. Sứ đoàn sau khi vào kinh thì đang thay y phục ở biệt viện của hoàng thất, chuẩn bị tiến cung diện thánh cho nên phải trì hoãn một vài canh giờ. Để cho bá quan bình thân, đầu đội thiên tử ngọc mao, Tần Ca uy nghi ngồi trên ngai vàng.

Đợi ước chừng một tách trà nhỏ, chợt nghe thái giám bên ngoài hô lớn, “Sứ đoàn Nữ Trinh quốc đến—” Các đại thần không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía đại điện, đều cảm thấy phi thường hiếu kỳ đối với vị công chúa của Nữ Trinh quốc sắp tiến vào.

Rèm che được vén lên, người đầu tiên tiến vào là Lương Vương Ngũ Tử Ngang, theo sát hắn là những người hầu hạ sứ đoàn Nữ Trinh quốc. Hắn vừa đi vào thì nhanh chóng tiến lên rồi quỳ một gối xuống đất, “Thần không để nhục mệnh Hoàng Thượng, nghênh đón sứ đoàn Nữ Trinh quốc tiến cung diện thánh.”

“Việt Lặc Da cùng công chúa một đoàn khẩu kiến Hoàng đế bệ hạ Đại Đông, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Việt Lặc Da dẫn đầu sứ đoàn Nữ Trinh quốc, ra hiệu cho thuộc hạ quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ, bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Sau khi đứng dậy, Ngũ Tử Ngang quay lại vị trí của hắn. Phía sau, công chúa quỳ xuống hành lễ, nâng tay tháo xuống chuỗi ngọc trên mũ miện, hướng lên trên ngai vàng của hoàng đế, nhất thời kinh diễm toàn đại điện. Không phải là một mỹ nữ bình thường của Nữ Trinh quốc, vị công chúa này càng giống một tiểu thư khuê các nhà Hán. Ngoài vẻ tao nhã đoan trang còn ẩn chứa một phần khí khái hào kiệt, rất xứng với khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng, ngay cả Ôn Quέ nhìn thấy mà cũng ngây người.

Công chúa tựa hồ vẫn chưa quen với khí hậu nơi đây, sắc mặt hơi thoảng tái nhợt. Nàng lại cúi người xuống, mở miệng nói, “Việt Lặc Văn Tú bái kiến Hoàng đế bệ hạ, chúc Hoàng đế bệ hạ vạn phúc an khang.” Không e lệ dịu dàng như nữ tử Trung Nguyên, Việt Lặc Văn Tú mỉm cười thản nhiên,

ánh mắt thản nhiên, giọng nói cũng thản nhiên. Ngữ thanh của nàng giống như bộ dáng của nàng, phi thường dễ nghe, không phải trong trẻo như chim hoàng anh mà lại du dương như tiếng cổ cầm, làm cho người ta như mộc xuân phong, rất si mê.(như mộc xuân phong= như ở trong gió mùa xuân)

Bá quan si mê, cung nô trên đại điện si mê, dường như ngay cả người ngồi ở ngai vàng cao nhất cũng si mê, không đáp lại Việt Lặc Vân Tú theo lễ nghi. Trên mặt của mọi người trong sứ đoàn Nữ Trinh quốc hiện lên vẻ đắc ý nhưng thật ra Việt Lặc Da có một chút khẩn trương. Ngũ Tử Ngang cúi đầu, che giấu hàn quang trong mắt, vì sao Tân Ca không lên tiếng? Chẳng lẽ bị vị công chúa kia mê hoặc?

Ôn Quế là người đầu tiên khôi phục tinh thần, hắn thấp giọng ho hai tiếng, nhắc nhở Hoàng Thượng. Khiến hắn giật mình là Hoàng Thượng lại đứng lên! Hắn vội vàng duỗi tay ra. Vịn vào tay Ôn Quế, Tân Ca chậm rãi bước xuống bậc thang, đồng thời cũng lên tiếng, “Đại quân và Công chúa đọc đường vất vả, đêm nay ở trong cung thiết yến chiêu đãi Đại quân và Công chúa cùng sứ đoàn.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Nhin thấy Hoàng Thượng đang đi về phía mình, Việt Lặc Vân Tú hơi cúi đầu, tựa hồ vẫn đang thận thùng. Mà bàn tay trong y mè của Ngũ Tử Ngang đã nắm chặt thành hai đấm, miễn cưỡng không chế bộ mặt giả vờ ôn hòa nhã nhặn của mình.

Không nhìn Ngũ Tử Ngang, Tân Ca chậm rãi chăm chú nhìn Việt Lặc Vân Tú mà không vội vàng đi đến trước mặt nàng, cơ mặt của Việt Lặc Da giật mạnh vài cái. Tân Ca xuyên thấu qua ngọc mao để quan sát Công chúa từ trên xuống dưới, tựa hồ rất vừa lòng đối với Công chúa. Chúng đại thần ở đây có người vui mừng tỳ như Thái sư Lâm Giáp; có người ưu phiền tỳ như Ôn Quế; có người kinh ngạc tỳ như những người biết được Hoàng Thượng không ham mê chuyện giường chiếu; có người suy nghĩ sâu xa tỳ như Liễu Nhiễm và Trần Hí Ngôn; đương nhiên cũng có người đang ăn dầm chua mãnh liệt, ghen tuông điên cuồng, là ai thì không cần phải nhiều lời cũng biết.

Mà càng khiến người ta kinh hãi chính là Tân Ca lại ngả ngớn đưa tay nâng cầm của Công chúa lên, sắc mặt của Công chúa tái nhợt vài phần, đôi mắt lạnh đạm cũng xuất hiện vẻ hoảng sợ. Ngay tại một khắc này Ngũ Tử Ngang ném trọn tư vị đau đớn trong lòng, nếu không phải bởi vì hắn là Lương Vương thì e rằng hắn đã lập tức lao ra mà giật lại tay của Tân Ca, lớn tiếng nói với Tân Ca: Không được nhìn nữ nhân khác!

Khóe miệng của Tân Ca hơi nhéch lên một chút, thu tay về rồi xoay người. Ôn Quế toát mồ hôi lạnh, không dám nhìn về phía Lương Vương. Vẫn bước đi như lúc trước, Tân Ca chậm rãi quay về, khi đi qua bên cạnh Ngũ Tử Ngang, hắn nhìn thoáng qua Ngũ Tử Ngang một chút, đôi mắt ôn hòa của Ngũ Tử Ngang rõ ràng hiện lên sự phẫn nộ. Tân Ca lại nhéch miệng một cái, vịn vào tay của Ôn Quế mà quay về ngai vàng của mình.

“Trẫm nghe nói Công chúa không quen với khí hậu nơi này, không biết thân mình có khỏe hơn chút nào hay không?”

“Nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng, Vân Tú đã khỏe hơn rất nhiều.”

“Ôn Quế.”

“Dạ, có nô tài.”

“Để Công chúa ở Thanh Vận cung.”

“Dạ.”

Cả triều khiếp sợ, ngoại trừ Ngũ Tử Ngang. Không phải Thanh Vận cung tôn quý như thế nào, mà hoàn toàn tương phản. Thanh Vận cung bất quá chỉ là một tẩm cung bình thường của phi tử trong hậu cung. Chẳng phải Hoàng Thượng coi trọng Công chúa hay sao? Vì lý do gì mà lại để cho Công chúa ở một tẩm cung bình thường như thế? Các triều thần âm thầm nghiên ngâm tâm tư của Hoàng Thượng, chẳng lẽ Công chúa khuynh thành như thế vẫn không thể làm cho Hoàng Thượng có dục vọng hay sao?

“Trẫm thấy sắc mặt của Công chúa vẫn không được tốt. Ôn Quế, dẫn Công chúa đi nghỉ ngơi, đợi đến dạ tiệc thì người tự mình đi tiếp Công chúa đến đây.”

“Dạ, nô tài lĩnh chỉ.”

Ôn Quế vội vàng đi nhanh đến trước mặt Vân Tú, “Công chúa điện hạ, thỉnh.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Việt Lặc Vân Tú liếc mắt nhìn Việt Lặc Da rồi theo Ôn Quế ra ngoài.

“Không biết Quân hãn gần đây thế nào? Khi trẫm còn là thái tử thì đã từng gặp qua Quân hãn, trẫm rất khâm phục.”

“Hoàng Thượng nhớ đến Vương huynh, Vương huynh cũng nhớ đến Hoàng Thượng.”

Tiễn bước Công chúa, Tân Ca cùng Việt Lặc Da hàn huyên vài câu, Việt Lặc Da nhân cơ hội dâng lên cống phẩm mang đến lần này, cũng đề cập đến việc hòa thân.(hòa thân=hòa hiếu kết giao)

“Đại Đông và Nữ Trinh hòa thân, có thể nói là thân càng thêm thân. Bất quá thân mình Công chúa không khỏe, việc hòa thân có thể tạm gác lại.” Vẫn giống như dĩ vãng, Tân Ca không có hứng thú với việc thú phi. Lúc trước đến đây đã từng được Lương Vương và Lễ Bộ Thượng Thuchiếu cố, vì vậy Việt Lặc Da cũng không tiếp tục thúc giục mà chỉ mảnh liệt bày tỏ nguyện vọng Nữ Trinh quốc phi thường muôn cùng Đại Đông tạo quan hệ thông gia.

Để cho Lễ bộ và các đại thần Nội Các dẫn sứ đoàn vào trong cung đi dạo và nghỉ ngơi một chút, Tân Ca quay trở về tẩm cung. Trước khi dạ tiệc bắt đầu, hắn có nửa ngày rảnh rỗi để nghỉ ngơi. Tháo xuống ngọc mao nặng nề trên đầu, Tân Ca nằm xuống nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần. Ôn Quế vừa hầu hạ vừa nói một cách thận trọng, “Việt Lặc công chúa....không hổ là đệ nhất mỹ nhân của Nữ Trinh quốc. Nô tài thiêu chút nữa đã nhìn đến mức ngây người.” Vừa rồi ở đại điện, hắn vẫn nghĩ rằng Hoàng Thượng coi trọng Việt Lặc Vân Tú. Tân Ca không hề hé răng, Ôn Quế thấy thế thì càng căng thẳng trong lòng, Hoàng Thượng sẽ không....

“Hoàng Thượng, Lương Vương cầu kiến.”

“Truyệ̀n.”

Tần Ca vẫn nằm im bất động, nhưng hàng lông mi lại nhúc nhích. Người cầu kiến bước nhanh vào trong, tuy rằng có Ôn Quế đang ở đây nhưng vẻ mặt ôn hòa của người nọ lại bốc lên dâm chua ngập trời, Ôn Quế nhìn thấy mà rùng mình.

“Ôn công công, ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Hoàng Thượng.” Đuối người.

Ôn Quế liếc mắt về phía Hoàng Thượng, không dám rời đi, bộ dáng của Vương gia rất dọa người.

“Ngươi lui ra đi.”

“Hoàng Thượng....”

“Đến giờ thì kêu trạ̃m.”

Tần Ca mở mắt, nhìn vào Ngũ Tử Ngang. Ôn Quế lo lắng lui xuống, cũng vãylui người hầu ở bên ngoài. Không còn ngoại nhân ở xung quanh, hắn vội vàng tìm người đang đứng nép vào trong góc, “Hoàng Thượng và Vương gia không có việc gì chứ?”

“Không biết.”

Ôn Quế biến sắc, lo lắng nhìn vào cửa.

Sau khi Ôn Quế ra ngoài, Ngũ Tử Ngang vọt đến trước nhuyễn tháp, đôi mắt đỏ ngầu, “Ngươi coi trọng nữ nhân kia?”

Tần Ca nắm lấy vạt ngoại bào của Ngũ Tử Ngang, kéo hắn về phía mình, cũng thản nhiên hỏi một câu, “Vương phi đạo này thế nào?” Lời thăm hỏi khiến Ngũ Tử Ngang sững sốt, chợt nghe Tần Ca hù lạnh một tiếng. Lý trí lại một lần nữa quay trở về, Ngũ Tử Ngang kè sát vào Tần Ca, sau đó hỏi một cách thận trọng, “Xảy ra chuyện gì? Vì sao đang yên đang lành lại nhắc đến nàng?”

Tân Ca thản nhiên nói, “Trẫm bất quá chỉ nhìn nữ nhân kia bằng đôi mắt, còn ngươi ngày đó lại ở trước mặt trẫm nói chuyện thành thân cùng Liễu Song.” Dấm chua của Ngũ Tử Ngang trong nháy mắt liền bị dập tắt, ôm lấy cổ của Tân Ca, “Ta đáng chết, ta thật đáng chết.”

“Nữ nhân kia có khuynh quốc khuynh thành hay không thì trẫm không cảm nhận được. Bất quá mới vừa rồi ở đại điện Lương Vương vẫn có thể thủy chung bày ra một bộ dáng ôn hòa thản nhiên khiến trẫm vô cùng bội phục.”

Ngay tức khắc ngồi bật dậy, Ngũ Tử Ngang ngạc nhiên trùng mắt nhìn Tân Ca, nhìn thấy ánh mắt trêu tức rõ ràng của đối phương, hắn nghiến răng nghiến lợi, “Ngươi có ý lấy nàng ra để tra tấn ta, nhìn ta khổ sở tan nát cõi lòng.”

“Chẳng lẽ Lương Vương không biết trẫm là người thù dai hay sao?” Tân Ca không hề áy náy, sau đó nâng tay giữ chặt cầm của Ngũ Tử Ngang, “Nhìn thấy công chúa Nữ Trinh khuynh quốc khuynh thành, Lương Vương có động tâm hay không?”

“Ta chỉ nghĩ đến người này!” Gầm nhẹ một tiếng, vì bị trêu gheo mà thở hổn hển, Ngũ Tử Ngang kéo tay Tân Ca xuống, cúi đầu hôn lên môi Tân Ca, phát tiết hết thảy dấm chua trong bụng,

“Dạ tiệc sắp bắt đầu, đêm nay đến tiểu viện đi, trẫm có một thứ đưa cho ngươi.”

“Đêm nay ngươi phải ở với ta cả đêm!”

“Lương ái phi mở miệng, trẫm làm sao có thể không đáp ứng.”

“Grù! Trước tiên để ta sờ một chút!”

“Ngô..... Ngươi sờ ở đâu!”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 51

Ở bên ngoài nghe lén một hồi, Ôn Quέ sờ sờ càn cổ của mình, lúc này lên tiếng sẽ không bị Hoàng Thượng chém đầu chứ. Nhưng sắp đến giờ, hắn còn phải tự mình đi tiếp đón Công chúa. Ho nhẹ hai tiếng, hắn há mồm, “Hoàng Thượng, đã đến giờ.”

“Đã biết.”

Đây người ở trên thân ra, ngũ thanh của Tân Ca khàn đặc dục vọng, “Cần phải đi.”

Hô hấp nặng nề, Ngũ Tử Ngang rống to ra bên ngoài, “Ôn công công cứ đi đón tiếp Công chúa trước, ta sẽ hầu hạ Hoàng Thượng đến sau.”

“A, vậy nô tài đi trước.” Ôn Quέ thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bước đi.

“Không muốn ngươi đi.” Kéo lấy chiếc khăn để lau sạch sẽ cho Tân Ca và chính mình, Ngũ Tử Ngang nói một cách không cam lòng.

“Ngươi nghĩ rằng trẫm muốn đi hay sao?” Tân Ca nhíu mi lại, chưa phát tiết dục vọng khiến cho hắn rất khó chịu. Vẻ mặt khô sở bút rút giống như Ngũ Tử Ngang, trong lòng tựa như bị miêu cào.

Nhanh chóng mặc y phục cho Tân Ca, cũng chỉnh trang lại bản thân, Ngũ Tử Ngang khàn giọng nói bên tai Tân Ca, “Một hồi người viện có uống rượu mệt mà ly khai yến tiệc trước, sau khi đưa sứ đoàn quay về thì ta sẽ đến tiểu viện.”

“Ngươi giải thích với người trong quý phủ không trở về phủ như thế nào?” Tân Ca hỏi ra vấn đề mà trước kia hắn vẫn luôn lảng tránh.

Ngũ Tử Ngang đang chỉnh trang lại y phục cho Tân Ca ở sau lưng, lúc này dừng lại động tác trong tay một chút, trong mắt hiện lên biểu tình hiển nhiên, “Trong phủ không có người lầm lời, ta là Lương Vương, buổi tối không quay về phủ chăng phải là chuyện rất bình thường hay sao? Về phần Liễu Song, ta đã từng nói rõ với nàng, nàng là một nữ tử thông minh, cho dù muốn biết cũng sẽ không hỏi ta.” Sợ Tân Ca lại suy nghĩ nhiều, hắn từ phía sau ôm lấy Tân Ca, “Nếu lúc trước ta thú nàng là vì hôn ước với nàng, thì hiện tại ta thú nàng là vì nhi tử. Ta chưa bao giờ thích nàng, đối với nàng chỉ có tình cảm huynh muội. Kỳ thật người sợ nhất chính là ta, sau khi nhìn thấy Việt Lặc Vân Tú thì hai đêm liền ta đều mất ngủ. Ta căn bản không thể so với nàng.”

Khóe miệng của Tân Ca nhéch lên một đường cong phi thường rõ ràng, hai tay của hắn ôm lấy bàn tay của Ngũ Tử Ngang đang đặt trên thắt lưng, “Nữ nhân cho dù có đẹp thế nào thì cũng khiến ta chướng mắt.” Quay đầu lại, bờ môi của hai người vừa lúc dán vào nhau. Yêu thương cay đắng đã qua, không ngờ đến bây giờ chính là ngọt ngào hạnh phúc.

.....

Tân Ca xuất hiện chậm hơn thời gian đã ước định khoảng một tách trà nhỏ. Trong tiếng vạn tuế hô to, hắn vịn vào tay của Lương Vương Ngũ Tử Ngang mà ngồi xuống ngụ tọa. Hắn vẫn là vị Hoàng đế uy nghiêm lạnh lùng; Tử Ngang vẫn là Lương Vương ôn hòa khiêm tốn, không ai có thể nhìn ra vành tai và tóc mai của hai người vừa mới chạm vào nhau. Chẳng qua xuất hiện như vậy làm cho không ít người ghen tị đỏ mắt với Ngũ Tử Ngang. Tuy rằng Hoàng Thượng đối với Lương Vương có thường có phật, nhưng không thể phủ nhận Hoàng Thượng đối với Lương Vương rất bất đồng. Người cao hứng nhất hiển nhiên chính là Liễu Nhiễm.

Sau khi nghi lễ chấm dứt, nói xong lời khách sáo, các cung nữ dâng lên rượu và thức ăn phong phú, những vũ nương cũng nhẹ nhàng bước đến trình diễn các vũ khúc đặc sắc. Không khí cát tường khiến người ta cảm thấy hơi ngà ngà say. Trong yến tiệc, Tân Ca thỉnh thoảng sẽ nói vài ba câu với Công chúa, thoát nhìn tâm tình cũng không tệ. Trong tình cảnh này không thể thiếu việc kính rượu. Trước tiên là một ly với Việt Lặc Da, sau đó là một ly với Việt Lặc công chúa, rồi mới đến Lương Vương và các trọng

thần trong triều. Còn chưa ăn được bao nhiêu thức ăn mà Tân Ca đã uống trước vài ly rượu.

“Bệ hạ, đây là rượu gì mà lại thơm như thế?” Xem rượu như mạng, Việt Lặc Da ngạc nhiên hỏi.

“Đại quân, đây là Lộc Nhi tửu. Là công phẩm của Lộc nhi quốc tiến công cho Hoàng Thượng. Đại Quân và Công chúa đến đây, Hoàng Thượng đặc biệt phái thần đem ra Lộc Nhi tửu để tiếp đãi.” Lễ Bộ Thượng Thư Đoan Canh thay mặt trả lời.

“Nguyên lai là Lộc Nhi tửu.” Việt Lặc Da chật lưỡi, “Thật sự là thơm!”

“Ban thường cho Đại Quân một vò Lộc Nhi tửu.” Tân Ca mở miệng, lập tức có người ôm một vò rượu đặt trên bàn Việt Lặc Da. Chuyện này khiến cho hắn phi thường phấn chấn, lập tức kính một ly để tạ ơn.

Nội vụ Tống quản Trương công công ở phía sau Ôn Quế nhỏ giọng nói thầm vài câu, tròng mắt của Ôn Quế xoay chuyển, ngữ thanh không lớn không nhỏ được cất lên, “Hoàng Thượng, đây là vò Lộc Nhi tửu cuối cùng. Năm nay Lộc Nhi quốc vẫn chưa dâng lên công phẩm.”

Hắn vừa nói như thế thì Việt Lặc Da có một chút ngượng ngùng. Tân Ca cười cực đam, “Ngươi không nhắc thì trẫm thật sự cũng đã quên. Khi Lương Vương thành thân, trẫm đã ban cho hắn hai mươi vò Lộc Nhi tửu, trong cung e rằng không còn bao nhiêu. Không biết trong phủ Lương Vương còn hay không?”

Ngũ Tử Ngang cười ngây ngô hai tiếng, “Nhắc đến thật hổ thẹn. Ngày đó Hoàng Thượng ban cho thần hai mươi vò rượu.....Thần không nỡ uống. Ngày thành thân, thần dùng là Kinh Đô tửu, hai mươi vò rượu kia....Thần, thần đã cất giấu.”

“Hảo cho ngươi Lương Vương, thảo nào ngày thành thân của ngươi ta uống rượu mà chẳng thấy giống Lộc Nhi tửu, hóa ra là bị ngươi chiếm đoạt làm của riêng! Không được! Ngày mai ngươi phải mời ta uống rượu!” Quan Độ vỗ tay xuống bàn, là người đầu tiên đứng lên náo loạn. Những quan viên

Binh Bộ có giao hảo với Ngũ Tử Ngang cũng trở nên ôn ào, trong lúc nhất thời mọi người đều đòi hỏi phạt Ngũ Tử Ngang.

“Lương Vương như vậy không đúng a. Hoàng Thượng ban rượu cho ngươi là để đãi chúng ta uống. Nên phạt nên phạt, nhất định phải phạt.” Trần Hí Ngôn chẳng nhẽ lại bỏ xuống đáng vể ngông nghênh, nhanh chóng tiếp lời mọi người.

Ngũ Tử Ngang vội vàng giơ lên ly rượu, ngửa đầu uống cạn một ly, “Ta chịu phạt, ta chịu phạt.”

“Một ly không được! Ít nhất mươi ly!”

“Đúng đúng! Ít nhất mươi ly!”

Mǐm cười nhìn mọi người muốn phạt rượu Ngũ Tử Ngang, Tân Ca lên tiếng, “Nếu Lương Vương cất giấu Lộc Nhi tửu thì lấy ra vài hũ cho Đại quân.

Việt Lặc Da nhẫn nại cơn thèm rượu, “Lần này thật sự là thấy thiện.”

Tân Ca nhìn về phía Ngũ Tử Ngang, “Bất quá chỉ là vài vò rượu Lộc Nhi tửu, Lương Vương không đến nỗi hép hòi đến thế.”

Ngũ Tử Ngang lập tức khiêm tốn, “Thần không dám. Ngày mai thần tự mình nâng ly đưa đến cho Đại quân.”

Việt Lặc Da vội vàng xua tay, “Không dám không dám, không dám làm phiền Vương gia. Vương gia vừa mới tân hôn, ta nên đến quý phủ chúc mừng mới đúng.”

“Đại quân khách khí.”

“Không không không, đây là lễ nghi, lễ nghi.”

Hai người bên đây bên đưa, Tân Ca thấy thế liền lên tiếng, “Lương Vương chiếm đoạt Lộc Nhi tửu làm của riêng, không bằng mọi người đều có phần, thỉnh các chư vị đang ngồi đều đến quý phủ của ngươi để uống rượu.”

Ngũ Tử Ngang nhất thời xiù mặt, “Dạ, Hoàng Thượng.”

“Ha ha, Lương Vương đau lòng.” Quan Độ không nể mặt mà hô to, trong lúc nhất thời tràn ngập tiếng cười vang.

Tần Ca là đế vương uy nghiêm, bọn quan viên nào dám ở trước mặt hắn cười đùa như vậy. Lúc này Hoàng Thượng không ngại, lại có một chút dung túng, các quan viên Bình Bộ dưới sự cầm đầu của Quan Độ liên tục thảo phạt Ngũ Tử Ngang, không khí rất náo nhiệt. Tần Ca tựa hồ cũng bị sự náo nhiệt này cuốn hút, lại uống hết ly này đến ly khác. Dạ tiệc diễn ra được một lúc, Tần Ca chống đầu gục xuống bàn.

“Hoàng Thượng, ngài say, nô tài dùi ngài quay về nghỉ ngơi.” Ôn Quê thấp giọng nói.

“Hảo. Trẫm hơi chóng mặt một chút.” Vịn vào Ôn Quê, Tần Ca miễn cưỡng ngồi dậy. Ôn Quê vội vàng dẫn đến một tiểu thái giám có sắc mặt trắng bệch cùng hắn dịu dàng Hoàng Thượng. Vừa thấy Hoàng Thượng đứng dậy, chúng đại thần lập tức dừng lại cười đùa, đều đứng dậy cung tiễn.

“Trẫm say, các ngươi không cần quan tâm đến trẫm, cứ việc tiếp tục ăn uống.” Hé nửa mắt, Tần Ca nhìn sang hướng Việt Lặc Vân Tú, “Thân mình Công chúa không khỏe, cũng sớm trở về nghỉ ngơi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng lo lắng.” Trong buổi tiệc ăn thật sự rất ít, Việt Lặc Vân Tú cúi đầu nói.

“Trẫm quay về trước.”

“Cung tiễn ngô Hoàng, Bệ hạ—”

Thân mình Tần Ca không khỏe nên được dùi xuống, Tần Ca vừa đi thì Quan Độ lại buông lỏng tay chân, bắt lấy Ngũ Tử Ngang để tiếp tục chuốc rượu. Người của Nữ Trinh quốc vốn phóng khoáng, Việt Lặc Da cũng tiến đến kính rượu. Sứ đoàn Nữ Trinh cùng quan viên Đại Đông trực tiếp cung ly nhau. Không có Hoàng Thượng, đám nam nhân hoàn toàn phóng túng. Chỉ khổ cho Ngũ Tử Ngang, cứ như vậy thì đến khi nào hắn mới có thể thoát thân.

Thay đổi thường phục, mang theo Ôn Quέ và Khōng Tắc Huy lén lút xuất cung, Tân Ca đến thẳng tiều viện. Bảo Ôn Quέ nấu nước ấm, hắn ngâm mình thư giãn trong dục phòng. Trong lòng biết Ngū Tử Ngang nhất thời sẽ không đến được, Tân Ca bảo Ôn Quέ nấu chén canh giải rượu đặt trên bếp than hâm nóng, hắn cầm sách nằm trên giường mà đọc. Sau khi cùng Ngū Tử Ngang tiếp xúc da thịt thì hắn cũng rất ít khi uống rượu, đêm nay hắn uống cũng bất quá chỉ là nước mật ong.

Ôn Quέ để lại Diêm Nhật ở tắm cung phụ trách hầu hạ, tuy rằng không biết người nọ từ đâu mà đến nhưng bất quá dùng rất tốt, có Diêm Nhật thay Hoàng Thượng ngăn cản, hắn cũng không sợ có người phát hiện Hoàng Thượng không ở trong cung.

Sau khi thu thập ổn thỏa, Ôn Quέ liền lui ra. Ở gian kê bên có hai chiếc giường nhỏ, trong đó có một chiếc giường đã bị chiếm lấy. Sau khi rửa mặt, Ôn Quέ thoát hài và ngoại bào rồi leo lên giường. Đợi Vương gia đến đây thì hắn còn phải tiếp tục hầu hạ. Nằm lên giường, hắn cũng không bận tâm người đang nằm trên chiếc giường bên cạnh có đang ngủ hay không, hắn tự nói một mình, “Ta còn lo lắng Vương gia sẽ coi trọng Công chúa, kết quả hôm nay Hoàng Thượng thật sự đã khiến ta vô cùng hoảng sợ.”

Người bên cạnh không lên tiếng, Ôn Quέ lại thở dài, “Nếu Vương gia có thể vào cung ở cùng Hoàng Thượng thì tốt rồi.”

“Từ nay về sau Lương Vương trở thành Lương phi?” Khōng Tắc Huy đang ngủ đột nhiên mở miệng, Ôn Quέ lập tức giật mình. Ngẫm lại nếu Vương gia vào cung thì phải lấy thân phận gì, Ôn Quέ không khỏi rùng mình một chút.

“Tổng quản đại nhân làm tốt bốn phận của mình là được rồi. Chuyện của Hoàng Thượng và Vương gia sẽ do Vương gia tự giải quyết.” Khōng Tắc Huy mở mắt, “Ta đói bụng, chuẩn bị cho ta một chút thức ăn đi.”

“Ngươi!” Ôn Quέ tức giận trừng mắt, “Ngươi ngoại trừ ăn chính là ngủ, coi chừng biến thành tru!”

“Đêm nay ta vẫn chưa ăn gì cả!” Khōng Tắc Huy không hề nể mặt, “Nhanh đi.”

“Ngươi không có tay hay sao?” Ôn Quέ không cam lòng, không muốn xuống giường mang hài.

“Ta không biết nấu cơm.” Lời nói của Khổng Tắc Huy suýt nữa làm cho Ôn Quέ hộc ra một búng máu.

Nấu hai bát mì lớn, cũng hơi đói bụng một chút, Ôn Quέ tự làm cho mình một phần. Hai người mỗi người ôm một bát mì, há to mồm mà ăn, không ai nói chuyện với ai. Ăn một hồi, chiếc đũa của Khổng Tắc Huy đột nhiên ngừng lại, Ôn Quέ một họng đầy mì nhìn sang, “Có chuyện gì?”

Khổng Tắc Huy cúi đầu húp một ngụm canh, “Thiếu thịt.”(bật ngửa)

“Trong trù phòng còn một chút thịt, nhưng phải chờ cho Hoàng Thượng và Vương gia, có ăn là đủ rồi, còn đòi hỏi này nọ.” Trừng mắt nhìn Khổng Tắc Huy một cái, không thấy động tĩnh đáp lại, Ôn Quέ liền tiếp tục ăn. Một hồi Vương gia đến đây thì hắn sẽ tiếp tục bận bịu. Khổng Tắc Huy cũng không thanh minh, vùi đầu mà ăn.

Leo qua vách tường của tiểu viện, toàn thân nồng nặc mùi rượu, một người rón rén đi đến trước cửa gian phòng ngủ, vén lên rèm che, nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa chưa được khóa lại, lách mình vào trong. Rất tự giác bung lên chén canh giải rượu được hâm nóng bên ngoài lò than, hắn uống cạn một hơi. Lại rót cho mình một chén trà nóng mà súc miệng, sau đó hắn thoát y phục, chỉ mặc nội y vào phòng ngủ.

Người đang đọc sách trên giường nâng mắt lên, mày nhíu lại, “Đêm nay ngươi uống bao nhiêu rượu?”

“Đừng nói nữa, thiếu chút nữa ta đã đến không được.” Người nọ say khướt ngã gục trên giường, cầm lấy quyển sách trong tay Tần Ca vứt sang một bên, một miếng đầy mùi rượu hôn lên mặt Tần Ca. Hắn vốn muốn hôn miệng Tần Ca, bất quá bị Tần Ca né tránh.

“Toàn thân đầy mùi rượu, đi tắm đi.” Tần Ca đẩy hắn ra.

“Ta nhịn cả đêm, trước tiên để cho ta ăn một lần đã.” Ngũ Tử Ngang nói xong liền sờ xuống hạ khố của Tần Ca, “Đám gia khoả kia, sau này ta sẽ lấy

lại cả vốn lẩn lời, thiếu chút nữa đã chuốc rượu chết ta rồi.”

“Ngươi thật thối.” Tân Ca đầy Ngũ Tử Ngang ra, cũng bị ngạt thở muộn chết.

“Thối thì vẫn muốn ngươi, ngươi là của ta.” Ngũ Tử Ngang say rượu, hắn mạnh mẽ giữ chặt tay Tân Ca, dùng cái miệng đầy mùi rượu ngăn chặn môi của Tân Ca.

Tên lưu manh này!

Tân Ca cong chân lên, một cước đá văng Ngũ Tử Ngang gần rót xuống giường. Ngũ Tử Ngang từ phía sau ôm lấy Tân Ca rồi leo lên giường. Một tay giật xuống sợi dây trém rèm che, áp chế Tân Ca đang vùng vẫy, hắn cột hai tay của Tân Ca lên phía trên thành giường.

“Ngũ Tử Ngang!” Tân Ca thật sự nổi giận, hai tay dùng sức thoát ra.

Ngũ Tử Ngang cắn lén cổ Tân Ca, giọng nói tràn đầy tình dục, “Đây là tình thú, lần tới cho ngươi cột tay ta.”

“Cút ngay! Ngô!”

Vội vàng thoát hạ y phục của Tân Ca, sau đó cởi bỏ xiêm y của mình, Ngũ Tử Ngang lẩy ra dục vọng dâng trào thô to từ trong khe hở của hạ khố. Nhìn cả đêm, lúc này hắn dùng gối đầu kê dưới thắt lưng của Tân Ca, lấy ra được cao ở đầu giường rồi thoa lên dục vọng của mình, sau đó thoa một ít vào cúc huyệt của Tân Ca. Nhìn thấy Tân Ca đã tắm rửa sạch sẽ, hắn nâng lấy dục vọng của mình cọ sát trước huyệt khẩu, sau đó trực tiếp đâm thẳng vào.

“Ngô!” Tân Ca đau đớn mức nhíu chặt mi, tại sao tên lưu manh này vừa say rượu thì lại lỗ mãng như thế.

Khom người hôn lên mi tâm của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nói một cách thô tục, “Con mụ nó, thật sự muốn liều lĩnh nói cho khắp thiên hạ biết ngươi là là của ta! Nói cho bọn họ biết ta không phải là thần tử của ngươi, ta là nam nhân của ngươi!”

Những lời này chỉ trong nháy mắt liền thiêu đốt Tân Ca, hắn thở hổn hển, “Vậy làm đi, từng bước làm cho bọn họ cho dù biết rõ cũng không dám làm gì ngươi.”

“Một ngày nào đó, một ngày nào đó...” Hôn xuống bờ môi của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang không thể khống chế mà dùng chính vũ khí cứng rắn của mình để dốc sức đào xói thân thể Tân Ca. Dấm chua của hắn mãnh liệt hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều.

Nhin lên đôi tay bị chính mình buộc chặt, nhìn Tân Ca để mặc mình làm càn, Ngũ Tử Ngang cử động càng lúc càng nhanh, tiếng gầm nhẹ trong cổ họng càng lúc càng lớn. Một tay của hắn vuốt ve dục vọng của Tân Ca, một tay mơn trớn bắp đùi. Nhụy cúc tương liên chặt chẽ với dục vọng của hắn từ màu hồng nhạt cũng trở nên ửng đỏ như đôi mắt đầy thú tính của hắn.

Tân Ca rên rỉ so với bình thường càng thêm mê người, ngọc trụ chảy nước mắt ướt đẫm bàn tay của Ngũ Tử Ngang. Cắn xuống hồng nhụy trước ngực Tân Ca một chút, Ngũ Tử Ngang đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, đâm cuồng đậm vào rồi rút ra. Trong tiếng kêu động tình không ngừng nghỉ của Tân Ca, hắn đem toàn bộ mầm móng của mình trút hết vào trong cơ thể của Tân Ca, mà lúc này Tân Ca đã bắn ra long tinh trong tay của hắn.

Liếm lấy long tinh trên tay, Ngũ Tử Ngang sờ lên nhũ châú của Tân Ca, nói một cách tà khí, “Đêm nay ta sẽ không cho ngươi ngủ yên.”

Tân Ca lạnh mặt phẫn nộ, vừa thở hổn hển vừa nói, “Sau này không cho ngươi uống rượu!”

“Hôm nay ngươi không chỉ nhìn nàng mà còn chạm vào nàng!” Sau khi uống rượu giả điên, Ngũ Tử Ngang quyết tâm muốn Tân Ca biết chính mình hôm nay có bao nhiêu đồ kỹ. Không chỉ không cởi ra dây trói, hắn thậm chí còn bịt mắt Tân Ca lại, dùng tay và miệng đồng thời tiếp tục khiêu khích dục vọng của Tân Ca.

“Cởi trói cho ta!”

“Không thoái mái? Ta cảm thấy thực thoái mái.”

“Ngươi cút ngay cho ta!”

“Ta cút thì ai làm cho ngươi thoải mái?”

“Ngươi! Ngô!”

.....

Điểm huyệt ngủ của người luôn luôn ngủ gà ngủ gật, Khổng Tắc Huy đem người nọ ôm lên giường, nhíu chặt mi. Hai người có thân phận tôn quý ở gian phòng kế bên dường như không tính để cho hắn an giấc, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gà trống gáy sáng mà hai người kia vẫn không có ý định dừng lại. Chắc, nhĩ lực quá tốt cũng thật phiền toái.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 52

Cả đêm Ngũ Tử Ngang quả nhiên không để cho Tân Ca ngủ. Ngày hôm sau quay về cung, Tân Ca viện cớ đau đầu vì say rượu, ước chừng ở trong tầm cung ngủ nguyên ngày. Ngũ Tử Ngang phải đi cùng sứ đoàn, đương nhiên không tốt hơn là bao. Hồi phủ chợp mắt một hồi lại tiếp tục bận rộn. Phải thiết yến mở tiệc chiêu đãi sứ đoàn và trọng thần trong triều, còn phải xử lý những việc vặt trong Nội các, chuẩn bị cho Vịnh Xuân yến sắp đến. Bất quá tuy không có thời gian để nghỉ ngơi, nhưng chỉ cần nghỉ đến Tân Ca thì hắn liền cảm thấy sinh lực tràn trề. Huống chi lúc này tình cảm của hắn và Tân Ca đang rất tốt đẹp, tuy rằng hai người chưa thể nói là gắn bó như keo sơn, nhưng cũng là Tân hôn yến nhĩ, người gặp chuyện vui, tinh thần sảng khoái, có mệt hay không cũng chỉ là thứ yếu.(Tân hôn yến nhĩ=uyên ương mới cưới)

So với Ngũ Tử Ngang đang bận rộn thì Tân Ca có vẻ nhàn nhã hơn rất nhiều. Hắn là Hoàng Thượng, chuyện chiêu đãi sứ đoàn đương nhiên không đến phiên hắn. Hắn chỉ cần thỉnh Việt Lặc Da ở trong cung dùng bữa, lệnh cho Lễ Bộ đáp lễ khi sứ đoàn trở về. Hắn không hề triệu kiến công chúa, cũng không tự mình đến thăm.

Việt Lặc Da cũng không tiếp tục giục hôn sự, tựa hồ chỉ cần Tân Ca lưu lại công chúa thì hắn đã hoàn thành sứ mệnh. Sau khi hoàn thành lễ nghi với Hoàng đế Đại Đông thì Việt Lặc Da liền cùng Ngũ Tử Ngang quần lấy nhau. Ai bảo trong Lương Vương phủ có Lộc Nhi tửu mà hắn thèm nhỏ dãi làm chi? Vô hình trung, Lương Vương và Đại quân của Nữ Trinh quốc trở thành Tứ nhục bằng hữu. Vương phủ thiết yến lại làm cho Ngũ Tử Ngang có thể kéo gần quan hệ với những đại thần có liên quan, đây đều là những việc mà Tân Ca mong muốn nhìn thấy.(tứu nhục bằng hữu=bạn nhậu)

“Ngũ Hiến, hoa mai này ngươi đem phơi khô rồi cất vào cho ta.” Đưa cho Ngũ Hiến một cái túi, Ngũ Tử Ngang bận tối mày tối mặt mà đi vào thư

phòng. Ngũ Hiến mở túi ra, nhìn thấy nhánh hoa bên trong, cảm thấy kinh ngạc, “Vương gia, ngài có được chúng nó từ nơi nào?” Từ khi nào mà Vương gia lại có nhã hứng như vậy?

“Bảo ngươi làm thì cứ làm đi, hỏi nhiều để làm gì?” Ngũ Tử Ngang trừng mắt liếc nhìn Ngũ Hiến một cái, Ngũ Hiến không dám tiếp tục nhiều lời.

“Thông minh một chút, đừng để cho người ta hỏi Đông hỏi Tây.”

“Dạ rõ.”

Vùi đầu vào công văn, nghĩ đến nhánh mai này, Ngũ Tử Ngang mỉm cười. Hắn e rằng trong thiên hạ này chỉ có duy nhất một người sẽ được Hoàng Thượng tặng hoa. Nhánh hoa mai này vốn được cắm trong tiểu viện, nhìn thấy hoa sắp tàn, hắn đem về bảo Ngũ Hiến làm thành hoa khô. Bó hoa đầu tiên mà Tần Ca tặng hắn thì hắn đương nhiên phải giữ gìn thật tốt.

“Loại mai này gọi là Thấu Tâm Lục, ta cảm thấy rất hợp với ngươi nên phái người hái vài nhánh.”

“Thích hợp với ta?”

“Thấu Tâm Lục....Không cảm thấy trong lòng có điểm thông thấu minh bạch hay sao?”

“Ngươi nói như thế thì quả thật là có một chút ý tứ này. Ta sẽ ghi nhớ.”

Hồi tưởng lại lời nói vào buổi sáng nay của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang thở hắt ra một hơi. Người nọ mặc kệ làm chuyện gì cũng đều nghĩ đến hắn, so sánh với Tần Ca mà nói thì hắn rất sơ ý. Nếu không phải người nọ thường xuyên ở bên cạnh nhắc nhở thì hắn không biết sẽ gặp bao nhiêu khó khăn. Nếu hắn có thể sớm nhìn ra tâm tư của người nọ đối với hắn....Ngũ Tử Ngang vỗ vỗ cái trán. Hiện tại nói cái gì cũng vô nghĩa, sớm làm cho người nọ không còn ủy khuất mới là quan trọng.

Nghĩ như vậy, Ngũ Tử Ngang liền cảm thấy phấn chấn trở lại. Trong chốc lát phải đi tiếp đãi vài vị tài tử vừa mới tiến vào kinh thành, còn phải

uống rượu cùng Việt Lặc Da, buổi tối còn phải đi Liễu phủ... phải làm rất nhiều chuyện.

“Đại ca, hiện tại ngươi có rảnh hay không?” Ngũ Tử Hoa gõ cửa thư phòng. Ngũ Tử Ngang ngẩng đầu khỏi chồng công văn, vừa cười vừa nói, “Có khi nào lại không rảnh với thân huynh đệ của mình?”

“Hắc hắc.” Ngũ Tử Hoa cầm một danh mục lễ vật đến trước mặt Ngũ Tử Ngang rồi truyền qua, “Hoàng Thượng lệnh Lễ Bộ chuẩn bị đáp lễ cho sứ đoàn, Đoan đại nhân bảo Kinh Vận Bộ làm một phần danh mục lễ vật, Lưu đại nhân giao việc này cho ta, ta viết một phần, muốn trước tiên thỉnh đại ca nhìn một chút.”

“Hảo, để ta xem.” Tiếp nhận từ tay Ngũ Tử Hoa, Ngũ Tử Ngang tiến hành kiểm tra cẩn kẽ, một lúc sau hắn hỏi, “Ngươi ở Kinh Vận Bộ, hắn là thường chạm mặt với Liễu Vân Phi, hắn chấp chưởng việc vận chuyển muối, ngươi có thể học hỏi từ hắn.”

Trên mặt của Ngũ Tử Hoa nhất thời hiện lên một chút lúng túng, Ngũ Tử Ngang liếc mắt một cái, cảm thấy khó hiểu, “Xảy ra chuyện gì? Công việc của ngươi và hắn khác nhau thì làm sao có chuyện xung đột.”

Ngũ Tử Hoa do dự một lúc, sau đó kề sát vào bên tai của Ngũ Tử Ngang mà thấp giọng, “Ta nghe được một chút tin đồn, nghe nói Liễu Vân Phi dường như lén lút đi lại rất nhiều với đám dân buôn lậu vận chuyển muối.... Trước kia khi ta còn đi buôn thì có quen biết một người bằng hữu có họ hàng xa làm nghề vận chuyển muối, trong lúc vô ý Liễu Vân Phi để lộ ra chuyện này, bằng hữu của ta biết được hiện tại ta ở Kinh Vận Bộ nên liền đem chuyện này nói cho ta biết.”

Ánh mắt của Ngũ Tử Ngang lóe lên, hắn thu liêm ý cười, nghiêm túc hỏi, “Việc này ngoại trừ ngươi ra thì còn ai biết được?”

Ngũ Tử Hoa cảm thấy có một chút khẩn trương vì thần sắc của Ngũ Tử Ngang, lập tức nói, “Ta không nói với bất luận kẻ nào. Cũng daren dò vị bằng hữu kia, làm cho hắn giả vờ như không biết, rồi bảo hắn daren dò người họ hàng của mình cũng đừng đi nói lung tung. Đại ca, chúng ta và Liễu gia hiện tại là thông gia, ngươi nói thử xem có phải bên phía Liễu gia ý vào

quan hệ với Lương Vương phủ hay không....Ta thực lo lắng, nếu không thì ta sẽ lén nhắc nhở Liễu Vân Phi để hắn không gây phiền hà cho ngươi.”

Trong lòng của Ngũ Tử Ngang xoay chuyển, sau khi trầm ngâm thật lâu, hắn nói, “Việc này ngươi cũng giả vờ như không biết.”

“Đại ca?”

“Chuyện này ta có suy tính của ta. Nhớ kỹ, ngươi phải giả vờ như không biết, không cần nhắc nhở Liễu Vân Phi, lại càng không được nói với nhị ca của ngươi.”

Từ trước đến nay luôn sùng bái đại ca, Ngũ Tử Hoa không hề hỏi nhiều, gật đầu tỏ vẻ đã rõ. Ngũ Tử Ngang cũng không giải thích, một lần nữa xem danh mục lễ vật, sau khi sửa chữa vài chỗ thì nói, “Nữ Trinh là thuộc địa, đáp lễ không thể quá kém nhưng cũng không cần tất cả đều là thượng đẳng, chỉ cần một hai món thượng phẩm là được, bằng không sẽ tổn hại long uy của Hoàng Thượng. Chủ yếu là thể hiện phong phạm của Đại Đông ta, biểu đạt thánh ân của Hoàng Thượng; lại không mất quốc uy và không nên quá rụt rè.”

“Ta sẽ nhớ kỹ.” Ngũ Tử Hoa khiêm tốn thụ giáo. Liếc mắt một cái thì lại thấy nụ cười quen thuộc đã trở lại trên mặt của đại ca, hắn thúc khuỷu tay Ngũ Tử Ngang, hỏi một cách không đứng đắn, “Ta nghe nói Công chúa Nữ Trinh rất được, đại ca, có thật hay không?”

Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang nhất thời sầm lại, “Ngươi nghe ai nói?”

Ngũ Tử Hoa ngượng ngùng nói, “Lưu đại nhân ngày đó không phải tiến cung tiếp đón hay sao? Sau khi hắn trở về thì có bảo rằng Công chúa Nữ Trinh là tiên nữ hạ phạm, dung mạo khuynh thành.”

“Ngươi muốn tiến cung nhìn thử?”

“A, đại ca, ta phải nhanh chân đem danh mục lễ vật đưa cho Lưu đại nhân, tiễn đệ ta đi trước.” Thấy đại ca có một chút mỉm cười, không hiểu rõ nên Ngũ Tử Hoa vội vàng bỏ cửa chạy lấy người. Ra khỏi thư phòng, đóng cửa lại, vẻ mặt của Ngũ Tử Hoa suy nghĩ sâu xa.

“Hừ!” Nặng nề hùm một tiếng, Ngũ Tử Ngang vẫn còn đang ghen tuông, lúc này lại càng bốc mùi dấm chua nồng nặc.

.....

Dùng xong bữa do người nào đó tỉ mỉ chuẩn bị, Tân Ca miễn cưỡng dựa vào nhuyễn tháp, tâm tình sung sướng. Bởi vì người nào đó quá mức bận bịu nên căn bản không có thời gian ở bên cạnh hắn, vì để bày tỏ sự áy náy, người nọ liền làm một bữa cơm tẩm bổ mỗi ngày phái người lén lút đưa vào cung cho Tân Ca ăn. Chỉ có thể nhìn thấy Ngũ Tử Ngang khi lâm triều nhưng Tân Ca cũng không bởi vì vậy mà bất mãn. Hắn không phải nữ nhân ngày ngày chờ phu quân quay về nhà, ước gì Ngũ Tử Ngang thời khắc nào cũng ở bên cạnh hắn, hai người bọn họ đều có nhiều sự vụ bê bonen.

“Ôn Quế.”

“Có nô tài.”

“Phụ tử Dung gia có tin tức gì hay không?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Dung gia phụ tử hiện tại đang ở huyện Đại Xương tỉnh Tú Phi. Y thuật của bọn họ rất cao minh, dân chúng ở nơi đó đều rất kính trọng bọn họ. Lúc này xem ra Dung gia phụ tử có thể được xem là đức hạnh vẹn toàn, chỉ là tính tình hơi ngay thẳng một chút, thường khiến bọn cường hào khó chịu. Nếu không phải bọn họ là phụng lệnh Hoàng Thượng thì e rằng đã bị người ta hãm hại.”

Tân Ca lạnh lùng nhếch môi. Ôn Quế đến gần rồi thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, có muôn triệu bọn họ tiến cung hay không?”

“Vẫn chưa đến lúc.” Tân Ca đứng dậy, đi đến bên cạnh án thư, “Ở bên cạnh trẫm, nếu chỉ có bản lĩnh thì còn thiếu rất nhiều. Ngay thẳng mà không khéo đưa đẩy thì chỉ làm cho trẫm phiền lòng.”

“Nô tài hiểu rõ.” Tràn đầy linh hôi, Ôn Quế gật đầu.

Tân Ca chấp bút viết một phong thư rồi giao cho Ôn Quế, “Đem lá thư này giao cho Diêm Nhật, bảo hắn phái người truyền đến tận tay Dung gia

phụ tử.”

“Dạ.” Ôn Quế tiếp nhận.

Khi Ôn Quế đi truyền tin thì có một người lặng lẽ xuất hiện trước mặt Tân Ca, quỳ trên mặt đất, “Thuộc hạ phụng lệnh tiến đến, thỉnh Hoàng Thượng phân phó.”

Tân Ca chậm rãi đi đến nhuyễn tháp rồi ngồi xuống, sắc mặt lạnh lùng. Để cho người nọ quỳ trong chốc lát, hắn mới mở miệng, “Trẫm và Lương Vương, ngươi trung với ai?”

Người tới chấn động toàn thân, ngẩng đầu lên sau đó lại lập tức cúi xuống, “Thuộc hạ nghe lệnh Hoàng Thượng.”

“Nếu trẫm bảo ngươi giết Lương Vương thì sao?”

Lúc này người nọ mới ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ chấn động nhưng hắn lại một lần nữa nhanh chóng áp chế. Trong lòng khó khăn cân nhắc một lúc, sau đó hắn nặng nề dập đầu mà nói, “Quỷ chúng của Diêm La Điện chỉ nghe lệnh Hoàng Thượng! Hoàng Thượng muốn giết Lương Vương, thuộc hạ không thể trái lệnh. Nhưng Lương Vương có ơn đối với thuộc hạ, sau khi thành sự thì thuộc hạ sẽ một mạng đền một mạng.”

Vẻ nghiêm nghị trên mặt của Tân Ca lui ra, thản nhiên nói, “Nếu ngươi lập tức trả lời hoặc cân nhắc quá lâu thì trẫm đã giết ngươi.”

Người đến ngẩng đầu lên, trong mắt là bình tĩnh.

“Trẫm lệnh Lương Vương thay trẫm chấp chưởng Diêm La Điện, trẫm sẽ không giết hắn. Nhưng nếu có một ngày trẫm phải làm chuyện mà không thể cho hắn biết, ngươi là Diêm La Vương, lại là sư đệ của hắn, trẫm không thể không phòng.”

Người đến là Diêm Mẫn, hắn dập mạnh đầu xuống đất, trong mắt hiện lên một sự an tâm, “Chỉ cần thuộc hạ một ngày là Diêm La Vương thì sẽ là nô tài của Hoàng Thượng.”

“Trong Diêm La Điện có nữ nhân hay không?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Phong chấp chưởng nữ quý của Diêm La Điện, phụ trách thăm dò tin tức.”

Sắc mặt của Tân Ca dưới ánh đèn trở nên đen tối khó phân biệt, ngón tay khẽ gõ trên đầu gối trong chốc lát, sau đó hắng mở miệng, “Từ chỗ của Hoàng Phong, chọn ra bốn nữ nhân có công phu hảo, kín mồm, thông minh, tốt nhất là mười tám mươi chín tuổi. Trẫm có việc cần dùng.”

“Dạ!”

“Không được để cho Lương Vương biết.”

“Thuộc hạ hiểu rõ!”

“Ngươi đi đi. Sau khi sứ đoàn rời kinh thành thì trẫm sẽ triệu kiến các nàng.”

“Dạ! Thuộc hạ cáo lui.”

Từ trong lòng lấy ra mảnh giấy rồi dâng hai tay cho Hoàng Thượng, Diêm Mẫn bước đi lặng lẽ cũng như khi hắng đến đây. Mở ra mảnh giấy, trong mắt của Tân Ca lộ ra hàn quang, “Truyền Lý Thao đến gấp trẫm.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng?” Khi Diêm Nhật quay về thì Ôn Quế cũng vừa vặn nghe được lời phân phó của Hoàng Thượng, hắng nghi hoặc bước đến. Tân Ca đưa cho hắng mảnh giấy, hắng vội vàng tiến lên tiếp nhận, tập trung nhìn vào, sau đó trở nên sững sốt.

“Có nhận ra không?”

“Dạ có.” Ôn Quế xem qua danh sách rồi nói, “Có sáu người là tùy thị của Hoàng Thượng, bốn người trong Nội vụ tư, hai người ở ngự thiện phòng.”

“Thần Lý Thao tiến đến phụng mệnh.” Đúng lúc này, thị vệ hoàng cung Phó thống lĩnh Lý Thao phụng chỉ tiến vào.

“Đem mảnh giấy giao cho hắn.” Tân Ca đè nén cơn thịnh nộ mà nói. Ôn Quế suy tính trong lòng, đem tờ giấy giao cho Lý phó thống lĩnh. Lý Thao đưa hai tay tiếp nhận, sau đó nhanh chóng đọc qua, chợt nghe Hoàng Thượng hỏi, “Có nhận ra không?”

“Dạ có.” Lý Thao cảm thấy kinh ngạc, vì sao lại có thị vệ hoàng cung và còn có thị vệ ngự tiền?

Tân Ca lạnh lùng mở miệng, “Trước đó vài ngày trẫm đến Lương Vương phủ, bất quá chỉ là nửa canh giờ mà trẫm ở Lương Vương phủ làm cái gì thì tin tức đã lan truyền khắp triều đình.”

“Thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!” Ôn Quế và Lý Thao đồng thời quỳ xuống.

“Những người này là những kẻ lăm miệng ngày hôm đó. Nên xử trí như thế nào thì trẫm giao cho các ngươi.”

“Dạ!”

“Giết gà dọa khỉ, đừng làm cho trẫm vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà phiền lòng.”

“Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, làm không xong thì thuộc hạ tự nhiên sẽ chịu phạt.”

“Đi đi.”

Hai người lui xuống, Tân Ca xoa lên huyệt thái dương đang phát đau, thực sự mắt kiên nhẫn. Việc giảm thuế cho ba tỉnh Thanh Hóa đã được bố trí ổn thỏa, tình hình thực thi xem như thuận lợi. Có Tử Ngang giúp hắn, so với dĩ vãng hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhưng cũng có nhiều chuyện khiến hắn phiền lòng hơn, tỷ như mỗi khi hắn và Tử Ngang ở bên nhau thì không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm. Nhẩm tính thời gian, Tân Ca đột nhiên mở mắt, nhíu chặt mi tâm. Tử Ngang thành thân đã hơn một tháng.

Tân Ca có được danh sách, Ngũ Tử Ngang đương nhiên cũng có một danh sách. Từ Lương Châu đến kinh thành, ngoại trừ cung nô do Hoàng Thượng ban cho, trong phủ cũng thỉnh không ít người, đương nhiên tốt xấu lẫn lộn. Gọi Ngũ Huyền, Ngũ Tử Ngang giao danh sách cho y, bảo y đi xử lý. Hắn biết rất rõ thủ đoạn của Ngũ Huyền, chưa đến một tháng thì những kẻ chưa nhớ kỹ quy củ của Vương phủ sẽ cảm thấy may mắn vì bọn họ chưa có cơ hội lầm miệng.

.....

Mùng mười tháng năm, Hoàng Thượng thiết đãi Vịnh Xuân yến trong cung, mặc kệ là đệ tử danh gia hay là hàn sĩ thanh môn thì đều có cơ hội được mời vào cung dự Vịnh Xuân yến, ở trước mặt Thánh Thượng mà thi trổ tài hoa. Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp ngõ ngách Đại Đông. Nhất là những nhóm hàn sĩ không có gia cảnh và chỗ y vào, Vịnh Xuân yến làm cho bọn họ có hy vọng được làm quan. Lúc đầu, có rất nhiều người hoài nghi tính chân thật của việc này, nhưng khi Lương Châu thất hiền, Lạc Dương tứ tài tử, Tân Môn tam kiệt lần lượt nhận được Đào Hoa thiếp, tất cả mọi người đều bắt đầu tin tưởng.

Trong lúc nhất thời, trên phố lan truyền Vịnh Xuân yến là do Lương Vương và Thái sư vì các hàn sĩ thiên hạ mà thỉnh cầu, sau đó được Hoàng Thượng chấp thuận. Lương Châu thất hiền trở thành nhân chứng ngày hôm đó, cũng chính miệng nói ra Vịnh Xuân yến xác thực là do Lương Vương và Thái sư xin chỉ thị của Hoàng Thượng mà có. Mặc dù có những hàn sĩ không nhận được Đào Hoa thiếp nhưng bọn họ đều vô cùng kính trọng Lương Vương và Thái sư.

Vì chính tiền đồ và hoài bão của mình, các nho sinh sĩ tử đều đến kinh thành. Thái sư viện, Nội các, quan viên Lại bộ vì Vịnh Xuân yến mà vô cùng bận rộn. Những sĩ tử chưa từng bộc lộ tài năng, nếu muốn có được Đào Hoa thiếp thì nhất định phải trổ hết tài nghệ ở hội thi. Từ mùng ba tháng tư đến hai mươi tám tháng tư, trước ngày diễn ra Vịnh Xuân yến thì trong kinh sẽ tổ chức nhiều cuộc thi. Còn những tài tử đã nhận được Đào Hoa thiếp như Lương Châu thất hiền thì có thể ở hội thi mà bàn luận học hỏi lẫn nhau, nhằm nhận được lời khen ngợi của Hoàng Thượng tại Vịnh Xuân yến.

Ngay khi các tài tử lũ lượt về kinh thành thì sứ đoàn Nữ Trinh sau hai mươi ngày lưu lại tại kinh thành phải khởi hành về Nữ Trinh quốc. Mang theo lễ vật do Hoàng đế bệ hạ Đại Đông ban cho, Việt Lặc Da để lại công chúa, lưu luyến bịn rịn với Lương Vương, dẫn đầu sứ đoàn thượng lộ hồi trinh. Trong hơn hai mươi xe chất đầy lễ vật có một xe là Lương Vương Ngũ Tử Ngang lén đưa cho Việt Lặc Da, trong đó có hai vò Lộc Nhi tửu. Việt Lặc Da lại đem bảo đao của chính mình tặng cho Ngũ Tử Ngang, xưng huynh gọi đệ, bảo hắn sau này nhất định phải đến Nữ Trinh một chuyến, Ngũ Tử Ngang vui vẻ đáp ứng. Hai nam nhân bởi vì vài vò rượu mà thành tri kỉ hảo hữu.

Hết thấy đều thực thuận lợi, nhưng cũng có chuyện không hề thuận lợi. Tiền nhiệm Hoài Nam Bố Chính Sứ Trương Thanh Tắc vẫn như cũ không lộ diện, cho dù cả nhà bị xử trảm, thậm chí ngay cả cướp pháp trường cũng không có, điều này làm cho Tân Ca rất tức giận. Mà Diêm La Điện vẫn chưa truy ra tung tích của Trương Thanh Tắc, tựa như đã biến mất khỏi thế gian. Trương Thanh Tắc tham ô thu nhận hối lộ, năm trăm tám mươi chín vạn ngân lượng cùng tám mươi vạn hoàng kim đều mất tích. Số ngân lượng nhiều như thế mà rơi vào tay người có mưu đồ thì hậu quả rất khó lường. Tân Ca hạ lệnh các nơi nghiêm ngặt tra xét ngân lượng khả nghi, cần phải tìm ra số ngân lượng đó.

Khi sứ đoàn Nữ Trinh rời khỏi kinh thành, hoàng cung vốn yên bình đột nhiên bao phủ bởi một tầng huyết tinh tĩnh mịch. Việc xâu trong nhà không thể rêu rao ra ngoài, sứ đoàn ở kinh thành, Tân Ca không để cho Ôn Quέ và Lý Thao động thủ. Hiện tại sứ đoàn ly khai, cũng là lúc phải xử trí sạch sẽ. Không còn vẻ ôn nhu dễ gần như trước kia, Ôn Quέ viện cớ, phái người dụng hình đối với đám nô tài trong danh sách trước mặt cả trăm cung nô cùng các thái giám quản sự và ma ma quản sự. Tình cảnh ngày đó làm cho Ôn Quέ ước chừng mất mười ngày ăn uống không vô, có lẽ là vì Khổng Tắc Huy châm chọc khiêu khích hắn nên hắn mới tự mình chủ đạo bạo ngược như vậy.

Dựng thẳng lỗ tai để lắng nghe động tĩnh trong phòng, sau khi gian phòng rốt cục trở nên yên tĩnh, Ôn Quέ cúi đầu bung nước ấm đi vào. Sau khi đặt chậu nước xuống thì hắn lại cúi đầu lui ra. Qua một hồi lâu, Ngũ Tử Ngang thần thanh khí sảng từ ngự thư phòng đi ra. Tiễn bước sứ đoàn, cuối

cùng rỗi rảnh ở bên Hoàng Thượng, hắn mệt tấu ước chừng mất hai canh giờ. Hắn vốn muốn đi tiểu viện cùng Tân Ca hảo hảo ôn tồn một phen, nhưng tối nay Tân Ca muốn cùng Thái sư dùng bữa nên hắn chỉ đành từ bỏ.

Vương gia vừa đi, Ôn Quê liền tiến vào ngự thư phòng. Chỉ thấy Hoàng Thượng nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, vẻ mặt lười nhác cùng với dục vọng vừa mới thối lui. Ngũ Tử Ngang đã rửa sạch kỹ càng cho Tân Ca, việc Ôn Quê phải làm là dâng lên chén canh tắm bổ cho Hoàng Thượng. Uống xong canh, ngũ thanh của Tân Ca hơi khàn khàn, “Diêm Nhật có giao cho người bốn ả cung nữ hay chưa?”

“Dạ có. Nô tài tạm thời an trí các nàng ở Tẩy y phường.”

“Phái người dẫn các nàng đến đây.”

“Dạ.”

Đợi một hồi, bốn ả cung nữ được dẫn đến trước mặt Tân Ca. Đến khi các nàng ngẩn đầu, Tân Ca tinh tế quan sát một phen, cảm thấy vừa lòng. Bộ dáng của bốn người rất bình thường, không hề có điểm thu hút nhưng mặt mày lại vô cùng quyết đoán và khôn khéo. Từ trên nhuyễn tháp đứng lên, hắn mở miệng, “Bãi giá Thanh Vận cung.”

A? Ôn Quê kinh hãi.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 53

“Hoàng Thượng giá lâm—”

Vài người trong Thanh Vận cung nghe tiếng thông báo thì sắc mặt lộ vẻ kích động. Công chúa Việt Lặc Vân Tú lập tức tái nhợt sắc mặt, thị nữ vội vàng giúp nàng chỉnh trang lại dáng vẻ, sau đó bước nhanh ra ngoài.

“Nô tỳ cung nghênh Hoàng Thượng.” Vừa nhìn thấy một vật màu minh hoàng thì Việt Lặc Vân Tú liền vội vàng quỳ xuống.

“Nô tỳ cung nghênh Hoàng Thượng.” Bốn á thị nữ tùy thị của Nữ Trinh quốc cũng tiến đến quỳ gối phía sau Việt Lặc Vân Tú.

“Trẫm có chuyện muốn nói với Công chúa, các ngươi đều lui xuống đi.” Tân Ca nói một cách thản nhiên.

Đám người hồn hồn đứng dậy rồi cúi đầu lui ra, Ôn Quê lại đưa tay ngăn cản bốn á cung nữ của Việt Lặc Vân Tú, sau đó mỉm cười nói, “Các ngươi tạm thời lưu lại.” Sắc mặt của bốn người biến đổi, bàn tay của Việt Lặc Vân Tú trong y mệ lại càng run rẩy.

Không Tắc Huy đóng cửa, hai tay ôm kiém dựa vào trên cửa. Vừa thấy tư thế của hắn, sắc mặt của bốn á thị nữ trở nên tái xanh, đều cúi thấp đầu. Tân Ca tiến lên rồi nâng Việt Lặc Vân Tú đứng dậy, nắm lấy cằm của nàng mà tán thưởng, “Công chúa thật sự có thể nói là quốc sắc thiên hương, sau khi nhìn thấy Công chúa thì trẫm ngày ngày đều nghĩ về Công chúa.”

Ôn Quê trùng lớn mắt, đây là Hoàng Thượng?

“Nô tỳ không dám nhận.” Việt Lặc Vân Tú cúi đầu, hàng lông mi run rẩy.

Tân Ca buông tay, như cười như không mà tiến đến bên nhuyễn tháp rồi ngồi xuống, sắc mặt trở nên nghiêm nghị, “Thoát xiêm y.”

Việt Lặc Vân Tú ngẩng đầu lên, tròng mắt lấp ló hoảng sợ, thị nũ tùy thân của nàng đang muốn lên tiếng thì đã bị bốn ả nữ tử mà Tân Ca mang đến che miệng lại, một cước thúc vào chân mà quỳ xuống đất, gần như chỉ trong nháy mắt thì các nàng đều bị điếm huyệt không thể động đậy. Trong mắt của Khổng Tắc Huy hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng vẫn bảo trì bình tĩnh như cũ, Ôn Quế thì không giống như Khổng Tắc Huy, hắn kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt, thật sự đoán không ra Hoàng Thượng muốn làm gì.

“Công chúa nghe không hiểu lời của trẫm hay sao?” Ngay cả Ôn Quế nhìn thấy sắc mặt của Tân Ca mà cũng cảm thấy bồn chồn trong lòng. Việt Lặc Vân Tú thụt lui hai bước, cố gắng trấn định mà nói, “Hoàng Thượng, việc mà ngài muốn nô tỳ làm.....thứ lỗi cho nô tỳ làm không được.”

“Nô tỳ?” Trong lời nói của Tân Ca như có chứa hàm ý, “Như vậy hôm nay Công chúa sẽ hậu hạ trẫm một chút. Ôn Quế, thoát hạ xiêm y cho trẫm. Trẫm muốn sủng hạnh Công chúa.”

“Dạ.” Ôn Quế bước từng bước nhỏ tiến lên, đang muốn thoát xiêm y cho Hoàng Thượng thì chợt nghe hé lùm một tiếng, Ôn Quế theo bản năng quay đầu lại thì nhìn thấy Công chúa lại quỳ xuống.

“Sao vậy, Công chúa không muốn thị tẩm?” Đẩy tay của Ôn Quế ra, Tân Ca đè ép long uy trên người.

Việt Lặc Vân Tú dập đầu, “Thỉnh Hoàng Thượng trách phạt. Nô tỳ....không muốn thị tẩm.”

Trong nháy mắt Ôn Quế hít sâu một luồng lãnh khí, chỉ cảm thấy vị công chúa Nữ Trinh này thật sự là to gan.

“Không muốn thị tẩm?” Trong mắt của Tân Ca hiện lên vẻ cười nhạo, “Theo như trẫm nhìn thấy là không thể thị tẩm, đúng không? Trẫm nên gọi ngươi là Công chúa hay nên xưng ngươi một tiếng Hoàng tử?”

Việt Lặc Vân Tú đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt là bối rối. Tròng mắt của Ôn Quế suýt nữa đã rót ra, ngay cả Khổng Tắc Huy cũng ngây ngẩn cả người.

“Thoát xiêm y của nàng cho trãm!”

Bốn á thị nữ tiến lên, Việt Lặc Vân Tú vội vàng đứng dậy mà né tránh. Không còn là vị công chúa dịu dàng, nàng thi triển quyền cước không cho bốn người tiếp cận. Ôn Quê vội vàng che trước mặt Hoàng Thượng, sợ quyền cước không có mắt sẽ bị thương Hoàng Thượng. Thấy Hoàng Thượng bình tĩnh ngồi trên nhuyễn tháp, Khổng Tắc Huy đang đứng thẳng lưng lại một lần nữa dựa vào cánh cửa.

Diêm Mẫn chọn ra bốn á nữ tử này có công phu không tệ, tuy rằng công phu của Việt Lặc Vân Tú xem như cũng lợi hại nhưng dây dưa một lúc thì nàng đã bị một người đá trúng đầu gối, vì đau đớn mà quỳ xuống đất. Hai người nhân cơ hội bẻ ngược cánh tay của nàng, mạnh mẽ chè ngự nàng, hai người còn lại tiến lên kéo xuống vật ngoại bào trên người nàng.

Bên trong xiêm y là một mảnhtron nhẵn, lòng ngực chỉ có nam nhi mới có rốt cục bại lộ trước mặt Tân Ca. Hai miếng độn ngực rơi xuống đất, sự tình bị vạch trần, không còn vẻ kinh hoảng như mới vừa rồi, Việt Lặc Vân Tú thở dốc lấy lại bình tĩnh mà nhìn người đang ngồi trên nhuyễn tháp. Ôn Quê há mồm thật to, lại nhanh chóng khép lại, cảm thấy bội phục hỏa nhãn kim tinh của Hoàng Thượng, e rằng ngoại trừ Hoàng Thượng thì căn bản không ai có thể nhìn ra người này là nam cài nữ trang.

“Xem hắn có đích dung hay không.”

Một vị thị nữ sờ lên mặt Việt Lặc Vân Tú rồi nói, “Bẩm Hoàng Thượng, mặt của hắn là thật.”

“Dẫn hắn lại đây.”

Bốn á thị nữ đem Việt Lặc Vân Tú kéo đến bên chân Tân Ca, Tân Ca lạnh lùng nhìn hắn, “Tên của ngươi.”

“Việt Lặc Vân Sơn.” Không hề có ý biến giọng, ngữ thanh lại mang theo đặc trưng của một người nam nhân.

“Vì sao phải giả trang Công chúa?”

Việt Lặc Vân Sơn cười nhẹ, “Vân Tú là muội muội của ta, nàng thuộc về người nam nhân mà nàng yêu, mà không phải là vật để đổi quyền lợi cho Việt Lặc Sở.” Nhắc đến Việt Lặc Sở, trên mặt của Việt Lặc Vân Sơn rõ ràng hiện lên vẻ chán ghét.

Tần Ca nhìn kỹ khuôn mặt kia rồi hỏi, “Bộ dáng của Việt Lặc Vân Tú và ngươi giống nhau?”

“Ta và Vân Tú là huynh muội song sinh.” Việt Lặc Vân Sơn lo lắng nói, “Hoàng Thượng, ngài muốn giết muốn chém thì cứ tùy ý. Vân Tú đã có ái nhân, dưa hái non không ngọt, thỉnh Hoàng Thượng thành toàn cho bọn họ!”

“Lá gan của ngươi rất lớn.” Tần Ca nói một cách thản nhiên nhưng lại làm cho Việt Lặc Vân Sơn toát mồ hôi lạnh. “Việt Lặc Da có biết thân phận của ngươi hay không?”

Việt Lặc Vân Sơn hơi thoảng nghiêng mặt, né tránh ánh mắt của Hoàng Thượng, “Đến nửa đường hắn mới biết.”

“Chẳng lẽ ngươi bên cạnh ngươi không có ai phát hiện?”

“Có các nàng, là thị nữ bên cạnh Vân Tú.” Nghĩ tới điều gì đó, Việt Lặc Vân Sơn cuồng quýt nhìn qua, “Bốn người bọn họ không hề tiết lộ tin tức. Chuyện này là do ta tự chủ trương, không quan hệ đến các nàng!”

Tần Ca không thèm nhìn mặt bốn nữ nhân té trên mặt đất, hắn chỉ gọi một tiếng, “Khổng Tắc Huy.”

Khổng Tắc Huy rút kiếm tiến đến.

“Đừng!” Việt Lặc Vân Sơn bị bốn ả thị nữ gắt gao áp chế xuống đất. Trong ánh mắt hối hận và hoảng sợ của mình, bốn ả tỳ nữ biết bí mật nằm chết trước mặt hắn.

“Không ai có thể lừa gạt trẫm.” Tần Ca nhìn thoảng qua bốn người nằm trong vũng máu tươi, “Ngươi là Công chúa Nữ Trinh quốc, trẫm không giết

ngươi. Nữ Trinh quốc đâm lao phải theo lao, dùng một người nam nhân để lừa trẫm, chuyện này trẫm sẽ không để yên. Ôn Quế.”

“Có nô tài.”

“Công chúa vì tưởng niệm cố hương quá độ mà thân thể hư nhược, bị quỷ quái nhập thân nên bị điên loạn thất thường. Đem Công chúa đưa đến Cẩm Đà Tự, khu quỷ tĩnh dưỡng. Bất luận kẻ nào cũng không được gặp riêng Công chúa, ai trái lệnh thì cứ theo quy củ mà xử trí.”(khu quỷ=xua quỷ)

“Nô tài đi an bài.”

“Bốn người các ngươi kể từ hôm nay trở thành tỳ nữ bên cạnh Công chúa, phải chiếu cố hảo cho Công chúa, không được làm cho người ta quấy nhiễu Công chúa tịnh dưỡng.”

“Nô tỳ tuân chỉ.”

“Trẫm hồi cung, các ngươi thu dọn sạch sẽ nơi này cho trẫm.”

“Nô tài cung tiễn Hoàng Thượng.”

Không hề thương hại Việt Lặc Vân Sơn với y phục hồn độn ngồi dưới đất, Tân Ca đứng dậy hồi cung, trước khi mở cửa, hắn để lại một câu, “Phé võ công của hắn.”

“Buông ra....đừng!!”

Nhốt Việt Lặc Vân Sơn đang giãy dụa ở trong phòng, Tân Ca nghiêm mặt hồi cung. Đi vào tắm cung, hắn chỉ lưu lại một mình Khổng Tắc Huy, “Không lưu bất cứ một cung nữ thái giám và thị vệ nào trong Thanh Vận cung. Chuyện này giao cho ngươi.”

“Dạ.” Khổng Tắc Huy lĩnh mệnh, nhưng trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, sự tình này không phải nên giao cho Lý Thao hay sao? Nghĩ đến chuyện gì đó, hắn liền nhíu mày, chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn giấu Lương Vương? Bất quá hắn đương nhiên sẽ không hỏi.

.....

Chạng vạng, tự mình chạy đến Cẩm Đà Tự, Ôn Quế đã trở lại. Cẩm Đà Tự ở Kinh Giao, là ngôi miếu của hoàng thất. Công chúa phải ở lại nơi đó, hẵn đương nhiên phải an bài thỏa đáng.

“Hoàng Thượng, nô tài đã nói cho phuơng truong Tuệ Thanh trụ trì Cẩm Đà Tự lời phân phó của Hoàng Thượng. Hắn nói nội trong ba ngày sẽ thu thập thỏa đáng Mai Hoa viên. Nơi đó thanh tĩnh, lại ở trong nội tự, không có khách hành hương tiến vào, rất thích hợp để Công chúa tịnh dưỡng.”

“Ừm.” Tân Ca dựa vào ghế, miễn cưỡng đáp lời.

Trộm ngắm Hoàng Thượng vài lần, Ôn Quế do dự một lúc rồi mới mở miệng, “Hoàng Thượng, chuyện này, ngài...”

“Cẩn thận cái miệng của ngươi.” Tân Ca mở mắt ra, Ôn Quế run rẩy không dám hỏi.

Tân Ca vươn tay, Ôn Quế vội vàng rót trà cho Hoàng Thượng rồi bưng lên. Uống hai ngụm, Tân Ca nói, “Trẫm biết ngươi muốn nói cái gì. Chuyện này trẫm không định nói cho hắn biết.”

Vì sao? Ôn Quế nghi hoặc.

“Hừ.” Lạnh lùng hờ một tiếng, Tân Ca không nói tiếp mà chỉ dặn dò một câu, “Bảo với Không Tắc Huy, chuyện này không được tiết lộ cho hẵndù chỉ một chữ.”

Ôn Quế co rút bả vai, “Nô tài nhớ kỹ. Nô tài tuyệt đối một chữ cũng không nói với Vương gia.”

Lý do mà Tân Ca muốn giấu Ngũ Tử Ngang cũng rất đơn giản. Khi Công chúa là nữ nhi thì dấm chua của người nọ đã bốc lên tận trời xanh, hành hẵn gần như cả đêm, đó là hẵn hoàn toàn không có hứng thú với nữ nhân. Nếu biết Công chúa biến thành nam nhân, lại là nam nhân có bộ dáng khuynh thành như vậy, trừ phi giết Việt Lặc Vân Sơn, bằng không hẵn đừng mong có ngày an bình. Trong mắt Tân Ca thì chuyện này là một việc bé nhỏ

không đáng kể, nếu có thể tránh được phiền phức thì tiếp tục giấu diếm thân phận chân chính của Công chúa là tốt nhất. Dù sao hắn đã giam lỏng Công chúa ở Cẩm Đà Tự, người nọ át hắn sẽ không tiếp tục ăn đấm chua vô duyên vô cớ.

Nghĩ đến đây, thần sắc của Tân Ca hơi thoảng ôn hòa một chút, Ôn Quê thấy thế thì lập tức hỏi, “Hoàng Thượng làm sao có thể nhận ra...”

“Nam nhân chính là nam nhân, cho dù có giả trang như thế nào cũng không thể hoàn toàn trở thành nữ nhân. Nữ nhân trong cung nhiều như vậy, trầm làm sao lại nhận không ra.” Việt Lặc Vân Sơn vừa tiến đến thì hắn đã nhận ra sự khác thường. Cho dù xinh đẹp thì y vẫn là nam nhân. Bởi vậy hắn mới nâng đầu của Việt Lặc Vân Sơn lên nhìn thử thì quả nhiên nhìn thấy hầu kết không thể che giấu của y.

“Hoàng Thượng anh minh.” Ôn Quê suy nghĩ một chút, thầm nghĩ ra bốn chữ này. Hắn nhìn thế nào cũng không thấy có gì khác biệt.

.....

Sau khi cùng Thái sư dùng bữa, Tân Ca phái Diêm Nhật tìm Diêm Mẫn tiến đến. Không che giấu chuyện của Việt Lặc Vân Sơn, hắn nói cho Diêm Mẫn biết y là huynh trưởng song sinh của Việt Lặc Vân Tú. Diêm Mẫn sau khi nghe xong thì rất trấn tĩnh.

“Chuyện này không được nói cho Lương Vương biết.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Tìm được Việt Lặc Vân Tú thì đem nàng an trí cho ổn thỏa, đừng để người của Nữ Trinh quốc tìm thấy nàng.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Đi đi.”

Diêm Mẫn lặng lẽ lui xuống, Tân Ca nhếch môi. Chuyện của Việt Lặc Vân Sơn đối với hắn mà nói là chưa xấu thành tốt. Nếu y thật sự là nữ nhân thì có thể phiền phức một chút. Việt Lặc Da biết thân phận của y, Việt Lặc

Sở cũng chắc chắn đã biết được. Nữ Trinh quốc nợ hắn một lời công đạo, khi bọn họ chộp dạ thì nhất định sẽ nhanh chóng tìm cho bằng được Việt Lặc Vân Tú chân chính, thura dịp trước khi hắn triệu Công chúa thì thâu lương hoán trụ. Đáng tiếc là bọn họ đã trễ một bước.(thâu lương hoán trụ=treo đầu dê bán thịt chó)

Nếu hắn không nhìn ra Việt Lặc Vân Sơn là nam nhân thì có lẽ sẽ làm cho bọn họ thực đắc thủ. Bất quá chuyện hôm nay hắn triệu công chúa thị tẩm át hắn đã bị truyền ra ngoài, không bao lâu sau bên phía Nữ Trinh quốc sẽ nhận được tin tức. Nếu sau đó hắn phái đại binh tiếp cận thì Việt Lặc Sở sẽ làm thế nào? Xuất ra một phong mật tín mà hắn đã sớm chuẩn bị, Tân Ca gọi Diêm Nhật, phái y đưa phong thư đến tận tay đại tướng quân Thượng Phong ở biên ải.

Đứng bên cửa sổ, Tân Ca ngửa đầu nhìn lên ánh trăng rằm trên trời. Đã cuối tháng ba, thời gian trôi qua thật nhanh. Tử Ngang tựa như mới trở về ngày hôm qua. Để cho hắn khó mà tin được hắn và Tử Ngang lại có thể ở bên nhau như bây giờ. Hắn còn tưởng rằng hắn sẽ phải chờ thật lâu, thật lâu.

“Hoàng Thượng.” Diêm Nhật đột nhiên không được truyền mà lại xuất hiện trong tẩm cung.

Tân Ca quay đầu nhìn lại rồi nhíu mi, “Chuyện gì?”

“Diêm La Vương lệnh cho thuộc hạ bẩm báo với Hoàng Thượng, nửa canh giờ trước Thái y đã chẩn đoán Vương phi nương nương có thai.”

Tâm can lập tức siết chặt, Tân Ca cảm thấy vang lên một tiếng ong ong trong đầu. Diêm Nhật không chờ Hoàng Thượng đáp lại, giống như hắn đến đây chỉ để bẩm báo chuyện này. Sau đó hắn lặng lẽ lui xuống.fynnz.wordpress.com

Năm đấm gắt gao siết chặt, sắc mặt của Tân Ca dị thường khó coi. Nữ nhân kia....cuối cùng có thai, vì sao hắn lại không hề cảm thấy vui sướng.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 54

Lương Vương phủ, trong độc tâm cư của Lương Vương Ngũ Tử Ngang, Phạm Ngũ Thị vui vẻ ra mặt đang ngồi bên giường, cao hứng nắm tay Liễu Song, cười đến mức toe toét. Ngũ thanh đầy thâm ý, “Tử Ngang, Song hiện tại có thai, người cho dù có bận rộn cũng phải ở phủ nhiều một chút với nàng, phải săn sóc nàng nhiều hơn.” Nàng làm sao lại nhìn không ra trong ánh mắt của Liễu Song thỉnh thoảng sẽ hiện lên sự cô đơn vắng vẻ.

“Cô nãi nãi, chỉ cần ta rãnh rỗi thì nhất định sẽ ở trong phủ cùng với nàng.” Ngũ Tử Ngang cũng đang dị thường cao hứng, thấy cô nãi nãi còn có lời muốn nói, hẵn lại lập tức lên tiếng, “Ta làm sao lại không muốn ở trong phủ cùng với Song nhi, cùng với người, nhưng ta là Vương gia, thân bất do kỷ. Nếu không ngày mai ta tiến cung thỉnh Hoàng Thượng ban cho vài ngày ở phủ cùng Song nhi, cô nãi nãi người thấy thế có được hay không?”

“Vương gia, ngài tuyệt đối đừng làm như thế.” Liễu Song vội vàng nói, “Ta không cần Vương gia suốt ngày ở bên cạnh. Vương gia được Hoàng Thượng ưu ái, đáng lý phải phân ưu vì Hoàng Thượng, đây cũng là vinh quang cho Ngũ gia chúng ta. Nếu Vương gia thỉnh Hoàng Thượng để đặc biệt ở bên cạnh thiếp, thiếp hằng ngày sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Thiếp sẽ chăm sóc tốt tiểu hài tử trong bụng, Vương gia cứ chuyên tâm với sự vụ của ngài.”

“Ai, Tử Ngang, người thật sự là thú được một vị Vương phi rất tốt a.” Phạm Ngũ Thị đem tay của hai người nắm vào cùng một chỗ, nàng nói một cách cảm khái. Lúc này Ngũ Tử Ngang không rút tay ra.

“Song nhi, hiện tại thân mình của ngươi không như trước kia, nhất định phải tuyệt đối cẩn thận. Sắp đến Vịnh Xuân yến, khắp thiên hạ đều biết việc này có liên quan đến ta, ta át hẳn sẽ rất bè bộn nhiều việc, có lẽ sẽ bận đến

mức không quay về được. Người đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần rãnh rồi thì ta nhất định sẽ trở về cùng người.”

Khuôn mặt Liễu Song ửng đỏ, “Vương gia cứ lo việc của mình. Trong phủ có cô nãi nãi và quản gia, thiếp không cần phải bận tâm chuyện gì. Điều mà thiếp quan tâm nhất chính là sức khỏe của Vương gia. Thiếp hiện tại thân mình bất tiện, không thể tận tâm chăm sóc Vương gia, Vương gia tuyệt đối phải chăm sóc chính mình, đừng để thân thể quá mệt mỏi.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn nhu, “Người cứ yên tâm. Người phải chăm sóc tốt cho mình và tiêu hale từ trong bụng của người. Muốn ăn cái gì thì bảo hạ nhân làm cho người ăn. Một lát nữa ta sẽ nói với Tử Anh một tiếng, hiện tại trong phủ chỉ còn hắn là nhàn rỗi, khi nào hắn không có việc thì bảo hắn đi cùng với người ra ngoài một chút, tán bộ giải sầu. Trong tay của hắn có binh sĩ, có hắn đi theo người thì ta cũng yên tâm.”

Sắc mặt của Liễu Song hơi biến đổi một chút, nàng cúi mắt rồi mở miệng, “Không cần làm phiền nhị gia. Thiếp cũng không thích đi ra ngoài.”

“Bảo Tử Anh ở bên cạnh thì không thích hợp.” Phạm Ngũ Thị nhíu mày, “Hắn rất chất phác, lại là tiểu thúc tử, ở bên cạnh Song nhi thì sẽ làm cho người ta nói ra nói vào.”

Ngũ Tử Ngang nói một cách yên tâm, “Chính là vì Tử Anh chất phác nên người ta mới không nói ra nói vào, ta cũng sẽ yên tâm. Nếu là Tử Hoa, ta còn muốn làm cho hắn cách xa Song nhi một chút. Nếu không có một ngày Song nhi nhất định sẽ cảm thấy Tử Hoa tốt hơn so với ta.”

“Cái đúra hài tử này.” Phạm Ngũ Thị bị Ngũ Tử Ngang pha trò mà nở nụ cười, Liễu Song cũng mỉm cười.

Ngũ Tử Ngang thở dài, trong lời nói tràn đầy áy náy, “Song nhi, ủy khuất người. Chuyện trong triều ta không chỉ muốn xen vào mà còn muốn phụ trách nhiều hơn, như vậy Hoàng Thượng mới có thể càng ngày càng tín nhiệm ta, Ngũ gia chúng ta mới có thể yên ổn sống tại kinh thành. Hiện tại Tử Anh và Tử Hoa đều vào góp sức cho triều đình, ta yên ổn thì bọn họ mới có thể yên ổn.”

Liễu Song mỉm cười, “Thiếp hiểu được, Vương gia cứ tập trung vào triều chính. Có chuyện gì thì ta sẽ tìm nhị thúc thương lượng.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Tử Anh đúng là có một chút chất phác nhưng hăn thận trọng, lại thật thà phúc hậu. Cô nãi nãi lớn tuổi, người lại mang thai, có hăn ở trong phủ chiếu cố thì ta cũng yên tâm. Thùa dịp đầu xuân, tiết trời cũng ấm áp, người đừng ru rú trong phủ. Không có việc gì thì cùng cô nãi nãi ra phủ đi dạo, bảo Tử Anh đi cùng hai người.”

“Hảo, Vương gia cứ yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho mình và tiểu hài tử.” Trên mặt của Liễu Song là niềm hạnh phúc của người sắp làm mẫu thân.

Nhin xem sa lậu, Ngũ Tử Ngang đỡ lấy cô nãi nãi, “Cô nãi nãi, đã muộn rồi, ngài nên trở về nghỉ ngơi.”(sa lậu=đồng hồ cát)

“A, đúng là nên trở về.” Phạm Ngũ Thị đứng dậy rồi lại dặn dò, “Ba tháng đầu người phải cẩn thận, đừng đi lại lung tung, có chuyện gì thì cứ phái hạ nhân đi làm.”

“Song nhi nhớ kỹ.”

Ngũ Tử Ngang lại nói thêm một câu, “Ta đã phân phó với Ngũ Huyền là thuốc an thai của Vương phi phải được chiếu cố đầy đủ. Tử Hoa ở Kinh Vạn Bộ, ta sẽ bảo hăn chọn vài vật hiếu lạ cho Song nhi bồi bổ thân mình.”

“Vậy là tốt rồi.” Phạm Ngũ Thị thoáng yên lòng, được Ngũ Tử Ngang dìu ra ngoài.

Nhin trượng phu rời đi, Liễu Song sờ lên bụng của mình. Người nọ là phụ thân của tiểu hài tử trong bụng nàng, nhưng vẫn làm cho nàng cảm thấy xa lạ. Trượng phu của nàng ở ban đêm kịch liệt muốn nàng nhưng đến ban ngày lại hoàn toàn thay đổi thành một người khác, làm cho nàng có một chút cảm giác không chân thật. Khẽ thở dài một tiếng, nàng nhẹ nhàng sờ bụng. Thôi, nàng sắp làm nương, tâm tình của phu quân có lẽ sẽ thay đổi, nhưng tiểu hài tử vĩnh viễn sẽ là của nàng.

Nghĩ đến đây, Liễu Song hạnh phúc mỉm cười, nàng sắp làm nương.

Trên đường quay về, Phạm Ngũ Thị nói lời sâu xa, “Tử Ngang, ngươi và Song nhi hiện tại vẫn là tân hôn, nhưng vì sao cô nái nái cảm thấy trong lòng của ngươi căn bản không có nàng? Cô nái nái biết ngươi bận rộn nhưng Song nhi là tức phụ mới vừa qua khỏi cửa của ngươi, nàng vừa cao nhã lại thanh khiết, ngươi dù bận thế nào cũng phải săn sóc nàng, yêu thương nàng mới đúng. Lần Trước Hoàng Thượng đến phủ, Song nhi bị thương ở chân, vậy mà ngươi cũng không tự mình đến thăm nàng, ngươi có biết Song nhi đau lòng đến mức nào hay không. Ai, cô nái nái là người từng trải, hiểu được nỗi đau khi không được trượng phu yêu thương.”

Trên mặt của Ngũ Tử Ngang vẫn là nụ cười thản nhiên, “Cô nái nái, ta vẫn xem Song nhi như muội muội, tuy hiện tại nàng đã là thê tử của ta nhưng ta vẫn rất khó có thể xem nàng như một vị ái thê mà đói dai. Nếu không phải sớm có hôn ước với Liễu gia thì ta tuyệt đối sẽ không thành thân với nàng.”

“Tử Ngang?” Phạm Ngũ Thị kinh hô.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười trấn an, “Chẳng qua ta vẫn chưa thể thích ứng. Thời gian trôi qua thì có lẽ sẽ tốt hơn. Vả lại ta thật sự bè bônenhiều sự vụ, cho dù không trở về phủ thì ta cũng không thể chớp mắt được nhiều. Hoàng Thượng coi trọng ta, ta càng phải chứng tỏ năng lực của mình cho Hoàng Thượng xem. Ta biết từ khi thành thân đến nay vẫn luôn ủy khuất Song nhi, chờ đến khi ta có chỗ đứng vững vàng thì ta sẽ bồi thường cho nàng.”

Bờ môi của Phạm Ngũ Thị giật giật, do dự một lúc sau mới lên tiếng, “Tử Ngang, ngươi thành thật nói cho cô nái nái biết, có phải ngươi đã có người tâm đầu ý hợp hay không? Buổi tối ngươi không quay về có phải vì qua đêm ở nơi đó hay không? Người không cần sợ Song nhi chịu không nổi. Nàng có tri thức lại hiểu biết lễ nghĩa, ngươi có thú thêm mấy tiểu thiếp nữa thì nàng cũng sẽ không để ý.”

“Cô nái nái!” Vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang tràn đầy kinh ngạc và ủy khuất, “Người nghĩ đi đâu vậy. Ta bận rộn đến mức kiệt sức thì làm sao còn có thời gian đi tìm nữ nhân. Ta vừa thú Song nhi vào phủ, lại lập tức nạp thiếp, cho dù ngài nguyện ý thì ta cũng không bằng lòng. Một người Vương phi mà ta còn không thể ở bên cạnh, nếu thêm vài người nữa thì ta sẽ chết sớm.”(lúc đó là tru di cửu tộc luôn ah, chứ không phải mình bé chết đâu)

“Phi phi phi, nói cái gì mà chết sớm.” Phạm Ngũ Thị nở nụ cười, cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, “Cô nãi nãi nghĩ rằng người có ái nhân ở bên ngoài nhưng lại không tiện mang về cho nên mới thường xuyên không hồi phủ.”

Ngũ Tử Ngang xùu mặt, “Cô nãi nãi, ngài tha cho ta đi.”

“Hảo hảo hảo, cô nãi nãi không nói nữa, là cô nãi nãi nghĩ oan cho người.”

Tiễn cô nãi nãi về phòng, nụ cười trên mặt Ngũ Tử Ngang lập tức biến mất, thậm chí còn mang theo vẻ lo lắng trầm trọng. Đang muốn ra phủ để gặp một người thì quản gia Ngũ Huyền đến tìm hắn, “Vương gia, nhị gia hồi phủ, muốn gặp ngài.”

Ngũ Tử Ngang nhíu mày lại, “Bảo hắn đến thư phòng.”

“Dạ.”

Bước nhanh đến thư phòng, Ngũ Tử Anh đã ở nơi đó mà chờ đợi trong lo lắng. Vãy lui thị vệ trước cửa, Ngũ Tử Ngang đóng cửa lại, sau đó dùng tay ra hiệu thấp giọng với Ngũ Tử Anh.

“Đại ca! Song nhi có thai?” Gấp rút trở về, vẻ mặt của Ngũ Tử Anh tràn đầy hưng phấn và khẩn trương.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Đúng vậy, người sắp làm cha.”

Lúc này Ngũ Tử Anh hít sâu một hơi, đôi mắt trở nên ửng đỏ.

Tiến lên võ vai đệ đệ, Ngũ Tử Ngang nói, “Ủy khuất cho người, Tử Anh. Ta đã dặn dò Song nhi và cô nãi nãi. Sau này người sẽ cùng bọn họ ra phủ giải sầu. Song nhi có thai, sau này cần người ở bên cạnh. Ta đã hỏi thăm, qua ba tháng thì nàng có thể đi đứng bình thường. Người nên dẫn nàng đi ra ngoài tản bộ giải sầu, đừng để cho nàng suốt ngày ru rú trong phủ.”

Ngũ Tử Anh ra sức gật đầu, kích động đến mức không thể nói nên lời.

Bàn tay của Ngũ Tử Ngang đang đặt trên vai Ngũ Tử Anh bỗng nhiên dùng sức, hắn nói một cách nghiêm túc, “Ngươi nhất định phải nhẫn耐. Đại ca cam đoan với ngươi, nhất định sẽ làm cho ngươi và Song nhi ở bên nhau. Nhưng trước đó ngươi phải nhẫn耐, không được để lộ ra nửa điểm dấu vết. Càng không thể để cho Song nhi phát hiện.”

“Ta biết, ta biết.” Ngũ Tử Anh lau mắt.

Ngũ Tử Ngang ôm hắn, “Sắp làm cha, còn không mau nghỉ cho tiêu hài tử của mình một cái danh tự?”

“Ta quay về sẽ lập tức suy nghĩ!” Ngũ Tử Anh vội vàng ly khai, hưng phấn đến mức khi hắn rời đi cũng đã quên đóng cửa phòng.

“Ngũ Hiến!”

“Có tiêu nhân.”

“Ta muốn đến đại lao của Hình bộ một chuyến, ngươi đi báo với Vương phi một tiếng. Đêm nay e rằng ta không quay về được.”

“Có cần tiêu nhân đi cùng hay không?”

“Không cần.”

“Vậy tiêu nhân hiện tại đi bẩm báo với nương nương.”

Sau khi đóng cửa thư phòng, Ngũ Tử Ngang nhanh chân bước ra khỏi phủ. Biết được đêm nay hắn có việc quan trọng, không thể hồi phủ, Liễu Song chỉ hít sâu một tiếng, không hề nói thêm điều gì. Không đau lòng là gạt người, nhưng ai bảo nàng gả cho Vương gia làm chi?

“Nương nương, nhị gia đến. Dưa cho nương nương thứ gì đó rồi lập tức ly khai. Bảo là đã muộn, không tiện vào đây.”

Đang thương cảm, Liễu Song vừa nghe xong thì lập tức ngồi dậy, trong lòng trở nên rạo rực. Tỳ nữ Quyên Tử ôm một cái hộp đem vào giao cho nương nương, còn bảo rằng, “Nhị gia nói Vương gia bận bịu, nương nương có chuyện gì thì cứ tìm hắn là được.”

Liễu Song ôm chiếc hộp, đôi tay có một chút bất ổn, nàng trấn tĩnh tinh thần mà hỏi, “Nhị gia....quay về quân doanh?”

Quyên Tử nhớ lại một chút rồi mới nói, “Hình như là vậy. Nhị gia vẫn còn mặc chiến khải trên người.”

“Ngươi lui xuống đi, ta mệt mỏi.”

“Như vậy...”

“Đêm nay Vương gia đi Hình bộ, không quay về, cứ đặt ở đầu giường là được.”

“Như vậy nô tỳ lui xuống.”

Sau khi Quyên Tử rời đi, Liễu Song mở chiếc hộp, trong hộp có một phong thư. Lấy thư ra, phía dưới là ba dây tơ thượng đẳng, màu sắc nào cũng có, còn có những cây kim châm với đủ kích cỡ. Trong lòng của Liễu Song vừa lướt qua một chút chua xót, vừa lướt qua một chút ngọt ngào. Khi dùng bữa, nàng đã từng thuận miệng bảo rằng mình thích thêu thùa, thế nhưng nhị gia lại nhớ kỹ. Nàng nhớ rõ khi đó Vương gia cũng đã...

Mở ra lá thư, trên thư chỉ viết một chữ, “Thêu”, Liễu Song nhịn không được mà bật cười thành tiếng. Loại tơ này chỉ dùng để thêu, không thêu thì còn có thể làm cái gì? Đem thư cất lại vào hộp, sau đó Liễu Song nằm xuống. Trong lòng không còn cảm thấy khổ sở như mới vừa rồi. Nhị gia chất phác thật thà nhưng lại là một người thận trọng. Nếu Vương gia có thể giống như nhị gia thì tốt rồi....Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu thì Liễu Song trừng to hai mắt, bịt kín miệng. Nàng vừa mới suy nghĩ chuyện gì a! Kéo lấy tấm chăn trùm quá đầu, Liễu Song hoảng hốt vì chính ý niệm kia ở trong đầu của mình.

.....

Một bóng đen quen thuộc xuyên qua trên nóc hoàng cung. Rất nhanh đi vào tắm cung của Hoàng đế, bỗng nhiên một người ngăn cản đường đi của hắn. Tháo khăn che mặt xuống, hắn y nhán để cho đối phương thấy rõ mình là ai.

“Không ngờ Lương Vương cũng làm chuyện mà bọn đạo chích hay làm.” Khổng Tắc Huy thu kiếm trở về.

Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Là ta không còn biện pháp. Lúc này có lẽ Hoàng Thượng sẽ không muốn gặp ta. Ta lại không thể tiến cung vào giữa đêm khuya như vậy.”

“Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, ngươi nhỏ tiếng một chút.” Bỏ lại một câu, Khổng Tắc Huy nhảy xuống từ trên mái ngói. Ngũ Tử Ngang kéo lên khăn che mặt, tìm nơi ẩn khuất mà nhảy xuống.

Cũng không phải thủ vệ hoàng cung lợi lỏng, mà là sau khi Diêm La Điện được phục hồi thì các ám vệ đều được đổi thành tiểu quỷ. Thân là lão đại đứng phía sau điều khiển Diêm La Điện, Ngũ Tử Ngang tiến cung đương nhiên sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Dưới sự trợ giúp của Khổng Tắc Huy, không hề kinh động đến thị vệ bên ngoài tắm cung, Ngũ Tử Ngang đi đến phòng ngủ của Tân Ca. Rèm che đã được buông xuống, hắn gỡ ra khăn che mặt, đi đến bên giường rồi vén màn lên.

Người đang nằm xoay lưng về hắn bỗng nhiên quay lại, không hề kinh ngạc khi thấy hắn đến. Vừa nhìn thấy đôi mắt của người nọ, Ngũ Tử Ngang đau lòng mà ngồi xuống bên giường, cầm lấy tay của Tân Ca, “Ta biết rằng ngươi sẽ khó chịu. Cho nên đêm nay ta nói cái gì cũng vô dụng.”

“Nàng quả thật có thai?” Giọng nói của Tân Ca có một chút khàn đặc.

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Hơn một tháng. Đại phu nói rằng trễ nhất là sang tháng giêng năm sau đúra nhỏ sẽ ra đời.” Đem bàn tay của Tân Ca áp lên mặt mình, giọng nói của hắn cũng khàn khàn, “Tân Ca, ta so với ai khác đều hy vọng bào thai này có thể là nam hài nhi. Ta không biết chính mình có thể chịu đựng đến khi nào. Nghe thấy đại phu bảo rằng nàng có thai, ta lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại lo lắng. Ta lo lắng cho ngươi, vô cùng lo lắng.” Nói xong, hắn đem bàn tay của Tân Ca đặt lên ngực của mình.

Tần Ca nhìn Ngũ Tử Ngang, yết hầu pháp phồng vài lần, sau đó hạ lệnh, “Ôm ta.”

Giụt xuống rèm che, Ngũ Tử Ngang hung hăng hôn Tần Ca. Tần Ca rút ra trâm gài tóc của Ngũ Tử Ngang, dùng sức xé mở xiêm y của hắn, hơi thở dày đặt của hai người giao hòa cùng nhau.

“Tần Ca, Tần Ca, ta nên làm sao đây....Ta nên làm sao đây....”

“Làm cho ta biết người đang ôm ta là ai.”

“Là ta, là ta, chỉ có thể là ta.....Tần Ca.....Tần Ca....”

Hai thân thể xích lõa dây dưa cùng một chỗ, đôi mắt của Ngũ Tử Ngang đỏ bừng, hắn điên cuồng ra vào trong cơ thể Tần Ca. Tần Ca để lại vết máu đỏ tươi trên lưng của hắn, tựa hồ chỉ có cách này mới làm cho bọn họ cảm nhận được sự tồn tại của nhau.fynnz.wordpress.com

Đến khi trời tờ mờ sáng, Ngũ Tử Ngang khẽ hôn Tần Ca đã sớm thiếp đi, sau đó không thể không xuống giường mà mặc y phục. Kéo chăn đắp lên thân thể đầy vết xanh tím rồi lặng lẽ rời đi.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 55

“Ôn Quέ.”

“Ôn Quέ?”

“Ôn Quέ!”

Bỏ lại tấu chương, lúc này vốn đã phiền muộn trong lòng, Tân Ca liền quát to, “Tìm Ôn Quέ đến cho trãm!”

Nhanh chóng có một vị tiểu thái giám tiến vào, nơm nớp lo sợ mà quỳ trên mặt đất, “Hoàng Thượng, nô tài tùy thị, thỉnh Hoàng Thượng phân phó.”

“Ôn Quέ đâu?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Ôn tống quản bảo nô tài sáng nay tùy thị ở đây, hắn sẽ lập tức tiến đến.”

“Hắn xảy ra chuyện gì?”

Tiểu thái giám không thể lên tiếng. Tân Ca vỗ một cái xuống bàn, tiểu thái giám sợ đến mức vội vàng nói, “Đêm qua Ôn tống quản bị ngã, không thể đứng dậy....”

“Khổng Tắc Huy.” Tân Ca chưa dứt lời thì Khổng Tắc Huy đã xuất hiện.

“Ngươi lui xuống đi.”

“Dạ.”

Trong lòng vô cùng phiền muộn, Tân Ca lại một lần nữa cầm lấy tấu chương nhưng hắn không thể tập trung. Mấy ngày sau sẽ là Vịnh Xuân yến,

hắn đem việc này hoàn toàn giao cho Ngũ Tử Ngang. Từ khi biết Liễu Song có thai, hơn một tháng nay trong lòng của hắn vẫn luôn rầu rĩ. Bảo Ngũ Tử Ngang giúp hắn sinh hài tử rõ ràng là chủ ý của hắn nhưng đến khi chuyện này xảy ra thì hắn lại dị thường khó chịu. Cũng bởi vì vậy, khi Lương Vương phủ truyền ra tin tức Vương phi có thai thì hắn cũng không ban thưởng thứ gì, cũng chẳng quan tâm. Đặt tấu chương xuống án thư, Tân Ca không có tâm tình phê duyệt, hắn đứng dậy rồi bước ra ngự thư phòng. Xuân về hoa đua nở, hắn đến ngự hoa viên ngắm hoa giải sầu.

Ra khỏi ngự thư phòng, chẳng biết Diêm Nhật từ nơi nào xông ra, đi theo phía sau hắn. Đối với vị tiểu thái giám có lai lịch cổ quái này, nhiều người trong cung đều tưởng rằng hắn là thân thích của Ôn Quế, ruy rằng cảm thấy rất bất mãn khi hắn có thể hầu hạ Hoàng Thượng nhưng không ai dám nói bóng nói gió. Huống chi hiện tại Ôn tổng quản cũng đã thay đổi thành một người khác, hờ một tí là lại thường cho mây trượng, vì vậy không có ai dám tỏ vẻ bất mãn.

Vãy lui đám thái giám tùy thị, Tân Ca chỉ dẫn theo Diêm Nhật và vài tên hộ vệ. Đi vào ngự hoa viên, thược dược trong vườn đã nở rộ. Hồng hoa lục diệp, tràn đầy sắc xuân. Tìm một tảng đá mà ngồi xuống, nhưng phiền muộn trong lòng cũng không vì xuân sắc diễm lệ mà tiêu tán. Ngồi được một lúc, trong lòng của hắn khẽ động.

“Đến Cảm Đà Tự.”

“Dạ.”

.....

Khập khiêng đi đến phía trước bô xí bằng gỗ, tay phải của Ôn Quế vẹn vào tường, tay trái khẽ run rẩy mà cởi bỏ hạ khô. Hạ Khô thăng tắp rơi xuống đất, nhấm thăng ngay bô xí, tay trái của hắn đỡ lấy bộ phận bé tí dưới hạ thân, bắt đầu tiểu tiện. Nếu nói Ôn Quế để ý nhất điểm nào trên thân thể thì chính là bộ phận lại dài ra ở nơi này. Mặc dù nó không dài đến nửa ngón tay, nhưng đêm khuya thanh tĩnh, đụng vào bộ phận này thì Ôn Quế sẽ cảm thấy bản thân mình vẫn là nam nhân, không phải hoạn quan như người ta hay nói. Nhất là hắn có thể giống như nam nhân, có thể đứng thẳng mà tiểu tiện, không cần phải khuất nhục ngồi xuống.

Trong cung cứ cách vài năm sẽ kiểm tra thân thể của thái giám, xem có người nào lại dài ra nữa hay không, nếu dài ra thì sẽ “gọt bót”. Cũng may hắn luôn đi theo bên cạnh Hoàng Thượng, cho dù có kiểm tra cũng sẽ không kiểm tra được trên người hắn. Nếu hắn là một tiểu thái giám không quyền không chức thì một chút bảo bối của hắn căn bản cũng không có khả năng giữ được.

Ngay khi Ôn Quế đang sung sướng tiểu tiện thì có người lại đá văng cửa phòng của hắn, căn bản không cho hắn có cơ hội mặc vào hạ khô mà liền xông thẳng vào phòng hắn.

“A!!!” Một tiếng thét chói tai vang đến tận mây xanh. Mặc kệ chính mình còn chưa tiểu tiện xong, Ôn Quế khom người kéo hạ y, nhưng bởi vì trên chân bị thương nên hắn loạng choạng ngã xuống đất.

“Đi ra ngoài!!!” Chật vật đến mức cực điểm, Ôn Quế dùng tay che hạ thân, hắn muốn khóc thành tiếng. Dưới hạ thân lại xuất hiện một vũng nước.

Người tới rõ ràng cũng bị chấn động khi nhìn thấy tình cảnh này, hắn ngốc lăng mà đứng yên tại chỗ, không còn vẻ ác liệt như trước kia. Bất quá lại làm cho Ôn Quế hô to một tiếng, “Đi ra ngoài.” Khi hắn phục hồi tinh thần thì liền đóng cửa lại, sau đó đi đến trước mặt Ôn Quế.

“A a a, ngươi đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Ôn Quế khóc rống.

Ôm người đang giãy dụa từ dưới đất đứng lên, Khổng Tắc Huy bế Ôn Quế lên giường.

“Ngươi đi ra ngoài a....” Gắt gao che hạ thân, khuôn mặt vốn bị bầm tím của Ôn Quế lại trở nên trắng bệch.

Khổng Tắc Huy không nói một lời nào, tìm đến một chiếc khăn rồi lau sạch một chút nước trên mặt đất, lại đem bô xí đi ra ngoài. Ôn Quế cũng không dám động đậy, chỉ biết co ro trên giường, nước mắt không ngừng chảy xuống. Qua một lúc lâu thì Khổng Tắc Huy mới quay lại, dùng chân đóng cửa. Tay hắn nâng một cái chậu bằng gỗ, trong bồn là nước nóng đang nghi ngút khói.

Đem chậu nước đặt trên ghế, hắn lại tìm lấy một cái khăn sạch trong phòng. Vắt lấy chiếc khăn thấm nước, sau đó đi đến bên giường. Vì hắn đến gần mà Ôn Quế lui ra phía sau. Khổng Tắc Huy dùng tay chặn lại Ôn Quế, đem chiếc khăn đặt sang một bên, tay còn lại thì bắt đầu kéo xuống hạ khố đang vướng trên đầu gối của Ôn Quế.

“Ngươi đi ra ngoài, đi ra ngoài...” Hai tay che kín hạ thể, thân mình của Ôn Quế run rẩy.

“Không nên thấy cũng đã thấy, còn che làm cái gì.” Nói ra một câu làm cho Ôn Quế hận không thể chết ngay lập tức, Khổng Tắc Huy dùng sức kéo tay Ôn Quế ra, cầm lấy chiếc khăn. Ôn Quế khép chặt hai chân, tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy nơi đó của hắn, lại dùng tay che kín. Ánh mắt của Khổng Tắc Huy rét lạnh, trực tiếp điểm huyệt đạo của Ôn Quế.

“Ngươi đi ra ngoài....đừng nhìn....” Ôn Quế hổ thẹn đến mức tầm mắt trở nên đen kịt, nước mắt càng lúc càng nhiều.

Khổng Tắc Huy không nói một lời nào, cẩn thận chùi lau cho Ôn Quế. Chiếc khăn ẩm áp lau xuống hạ thân, nhưng Ôn Quế lại cảm thấy lạnh đến mức phát run. Sau khi lau khô sạch sẽ cho Ôn Quế từ trên xuống dưới, Khổng Tắc Huy lại ôm lấy Ôn Quế rồi đặt hắn lên chiếc ghế duy nhất trong phòng, cầm lấy tấm chăn phủ lên người của Ôn Quế, “Tấm trải giường để ở đâu?”

Ôn Quế không trả lời mà chỉ khóc.

Nhin Ôn Quế vài lần, Khổng Tắc Huy cũng không hỏi tiếp, bắt đầu lục tung trong phòng. Không mất quá nhiều thời gian, hắn đã tìm thấy một tấm trải giường sạch sẽ trong chiếc rương đựng y phục của Ôn Quế.

Thay đổi khăn trải giường, bê Ôn Quế đang khóc như mất cha mướt nương lên giường, lấy ra một cái hạ khố trong rương đựng y phục rồi mặc vào cho hắn, còn cẩn thận thắt lại hạ khố, đột nhiên Khổng Tắc Huy rống lớn một tiếng, “Không được khóc!”

Ôn Quế giật mình, lập tức dừng khóc.

Không Tắc Huy không hề nhẹ nhàng mà dùng khăn lau lên khuôn mặt đầy nước mắt của Ôn Quế, giọng nói ồm ồm, “Có gì mà khóc, cũng không phải là người ngoài nhìn thấy. Chẳng lẽ ta sẽ chê cười người, khinh thường người? Cũng không phải hôm nay ta mới biết người là thái giám.”

“Ngươi!” Ôn Quế thịnh nộ mà trừng mắt, hắn không thể chịu nổi có người bảo hắn là thái giám. Đôi mắt sưng đỏ đẫm lệ trừng lên thật sự là không có khí thế.

Không Tắc Huy vứt bỏ chiếc khăn, “Chắc, hiện tại ngươi xấu muôn chét, thực muốn làm cho người ta đến xem bộ dạng này của ngươi.”

“Khi dễ ta thì ngươi mới cao hứng hay sao?” Ôn Quế lau mắt, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

Không Tắc Huy chạm vào xương gò má bị bầm tím của Ôn Quế, “Sao vậy?”

“Không liên quan đến ngươi!” Ôn Quế nghẹn ngào rống to đáp trả.

“Nói. Nếu không ta sẽ lột hạ y của ngươi, gọi mọi người đến xem Ôn đại tổng quản?” Không Tắc Huy lạnh mặt.

Ôn Quế sợ hãi mà che lại hạ thân, vừa co rúm vừa lắc đầu, “Đừng!”

“Vậy thì nói!”

Cúi đầu lảng tránh ánh mắt hung ác của Không Tắc Huy, Ôn Quế thấp giọng mở miệng, “Tôi hôm qua....từ trên mái nhà.....ngã xuống....”

“Đang yên đang lành leo lên đó làm gì?” Nâng cằm của Ôn Quế lên, Không Tắc Huy hỏi một cách hung tợn.

Ôn Quế giật giật bờ môi, nhưng không lên tiếng, chăng qua đôi mắt lại càng thêm ửng đỏ. Không Tắc Huy thấy thế, không thèm nói hai lời mà lập tức kéo chăn ra rồi nắm lấy hạ y của Ôn Quế, Ôn Quế sợ tới mức lập tức đe lại tay hắn, sau đó hốt hoảng hô lên, “Hôm qua là ngày kỷ niệm cha ta đưa ta đi tịnh thân!”(tịnh thân=thiến)

Đồng tử của Khổng Tắc Huy đột nhiên co rút, trong mắt phản chiếu hình bóng của một người đang rơi lệ. Một tay vẫn nâng cầm của Ôn Quế, tay kia lại dùng sức lau đi hai hàng lệ, Khổng Tắc Huy ché giễu mà nói, “Ta còn tưởng là ngày gì tốt lành nên Ôn công công mới cao hứng lên mái nhà ngắm trăng.”

Ôn Quế sụt sịt cái mũi, căm tức nhìn Khổng Tắc Huy.

Hóa giải huyệt đạo cho Ôn Quế, Khổng Tắc Huy buông tay, “Ngươi vô duyên vô cớ không trình diện, Hoàng Thượng phái ta đến xem.”

Trong lòng trở nên xúc động, Ôn Quế tức giận đến mức mắng to, “Chẳng lẽ ngươi không biết gõ cửa hay sao?”

“Không.”

“Ngươi!”

Đánh thì đánh không lại, mắng cũng mắng không xong, Ôn Quế tức giận đến mức nắm chặt quyền.

“Thì có sao? Cùng lăm thì ta thoát khố cho ngươi xem lại.”

“Hỗn đản!”

Không thể nhịn được nữa, Ôn Quế tung quyền, đáng tiếc còn chưa đụng đến khuôn mặt làm cho hắn chán ghét thì nắm đầm đã bị người nọ dễ dàng chụp vào trong tay. Cầm lấy tay của Ôn Quế, Khổng Tắc Huy dùng sức một chút, kéo Ôn Quế vào trong lòng, tay còn lại ôm choàng lấy hắn.

“Ngươi, ngươi, ngươi buông ra!” Ôn Quế hốt hoảng.

“Muốn xem hay không?”

“Ai, ai muốn xem? Ngươi buông ra!”

Không nhìn thấy trực diện của Khổng Tắc Huy, Ôn Quế sợ hãi một cách vô cớ. Đang yên đang lành lại ôm hắn làm gì!

“Đáng tiếc.” Tràn đầy thất vọng. Buông người trong lòng ra, Khổng Tắc Huy xốc chăn lên.

“Ngươi muốn làm gì?” Ôn Quế hét chói tai.

“Ta có thể làm được gì? Hay là Ôn công công hy vọng ta làm cái gì?” Khổng Tắc Huy không có hảo ý mà kè sát vào người Ôn Quế, còn liếm khóe miệng.

“Đừng! Không có, không có!” Ôn Quế sợ đến mức đưa hai tay đẩy vào ngực Khổng Tắc Huy, quên mất bản thân mình vừa mới bị khuất nhục.

Ánh mắt của Khổng Tắc Huy biến đổi, vẻ mặt lại trở nên già dặn như trước kia. Ngồi xuống bên cạnh Ôn Quế, hắn xem xét chân cho Ôn Quế, “Vết thương thế nào?” Không dám tiếp tục chọc giận Khổng Tắc Huy, Ôn Quế hơi nâng chân trái lên. Khổng Tắc Huy xắn lên hạ y của Ôn Quế, thấy được vết bầm tím trên mắt cá chân trái của y.

“Có lẽ ngươi là Tổng quản thái giám ngốc nhất từ trước đến nay.” Nghe không ra có tâm tình châm biếm, Khổng Tắc Huy đứng lên, “Ta đi lấy thuốc trị thương, ngươi thành thật mà ngồi chờ, nếu để cho ta phát hiện ngươi chạy lung tung...” hắn cúi đầu nói một câu âm hiểm ở bên tai Ôn Quế, “Ta liền lột hạ khô của ngươi, đem ngươi ném ra ngoài.”

Ôn Quế theo bản năng mà liên tục lắc đầu, chờ đến khi hắn phục hồi tinh thần thì Khổng Tắc Huy đã biến mất.

“Ngươi, ngươi, ta, ta bị thương thì liên quan gì đến ngươi! Ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà quản ta!” Sắc mặt hết trắng lại đen, Ôn Quế rống to một mình ở trong phòng.

.....

Cảm Đà Tự, mặc thường phục xuất cung, Tân Ca cầu nguyện ở trong lòng đối với Bồ Tát, “Thỉnh Bồ Tát phù hộ, phù hộ Liễu Song lần này mang thai nam hài.” Thành kính dâng hương, quỳ xuống, dập đầu.

“Cầu Bồ Tát phù hộ, phù hộ ta có thể đạt được Đào Hoa thiếp.” Bên cạnh truyền đến một ngũ thanh, Tân Ca mở mắt nhìn sang. Chỉ thấy một thiếu niên công tử có khuôn mặt cực kỳ thanh tú tuấn lăng, quỳ gối dâng hương rồi dập đầu.

“Bồ Tát, ta vào đây một lòng thành kính dâng hương, ngài nhất định phải phù hộ ta có được Đào Hoa thiếp.” Thiếu niên lại một lần nữa nghiêm túc dập đầu, sau đó mới đứng dậy.fynnz.wordpress.com

Tân Ca vịn vào tay của Diêm Nhật mà đứng lên rồi mở miệng nói, “Công tử nóng lòng cầu công danh như thế hay sao?”

Thiếu niên nghe tiếng liền quay đầu lại, vừa thấy đối phương có dung mạo bất phàm, thần sắc uy nghiêm, hắng giọng ngừng lắc đầu, “Không phải, là ta và phụ thân của ta đánh cược, nhất định có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, cho nên mới cầu Bồ Tát phù hộ.”

“Đánh cược? Là cược cái gì?” Tân Ca cảm thấy hứng thú, sắc mặt cũng ôn hòa hơn một chút.

Ánh mắt của thiếu niên lập tức sáng ngời, “Phụ thân đánh cuộc ta nhất định không thấy được Hoàng Thượng. Ta và hắn đánh cược, nếu ta nhìn thấy thì sau này hắn sẽ không ép ta thú tiểu cô tử của biếu muội của nữ nhi của biếu cữu và nhị di.”(tiểu cô tử = em gái chồng, biếu muội = em họ, biếu cữu= cậu họ)

“Nếu không nhìn thấy thì sao?”

Thiếu niên rầu rĩ, “Nếu không nhìn thấy thì ta phải thú tiểu cô tử của biếu muội của nữ nhi của biếu cữu và nhị di. Ta nghe nói nàng một tay có thể chém nát đại thạch. Nếu ta thú nàng thì đời ta xong xuôi.”

Trong mắt của Tân Ca có ý cười, “Ngươi gọi là gì?”

Vẻ mặt của thiếu niên lập tức khó xử, Tân Ca nghĩ rằng hắn không muốn nói, chợt nghe thiếu niên áp úng mở miệng, “Ta gọi là....Ta gọi là Hà Hoan.” Nói xong, hắn liền vội vàng róng lên, “Là Hà của Hà xứ bát tri xuân!”(nơi nào lại không biết mùa xuân)

“Phốc!” Xung quanh có người nghe được nhưng không thể nhịn cười.

Thấy gò má của thiếu niên đỏ bừng, Tân Ca khẽ nhếch môi, “Ý tú của phụ mẫu ngươi chính là Hả xử bất膳 hoan.”(nơi nào có hạnh phúc vĩnh viễn)

“A? Sao ngươi biết vậy?” Thiếu niên trùng lớn đôi mắt vốn đã rất lớn, thập phần kinh hỉ.

Tân Ca không trả lời mà chỉ nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó nói với Diêm Nhật, “Quay về thôi.”

“Dạ.”

“Ai ai, đợi một chút, ta còn chưa biết tên của ngươi mà.” Thiếu niên vội vàng ngăn cản Tân Ca.

“Nếu có duyên thì sẽ tái kiến. Chúc cho lời khẩn cầu của ngươi thành sự thật, có được Đào Hoa thiếp,” Lời nói không rõ hàm nghĩa, Tân Ca bước ra khỏi đèn thờ, lưu lại một vị thiếu niên công tử với đôi mắt sáng bừng và hai má ửng đỏ.

“Phụ thân, cho dù ta thua thì ta cũng không muốn thành thân với tiểu cô tử của biểu muội của nữ nhi của biểu cữu và nhị di, ta đã tìm được người mà ta thích rồi!”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 56

Quay trở lại trong cung, tâm tình rõ ràng tốt hơn rất nhiều, Tân Ca ngồi phía sau án thư trong ngự thư phòng, nhìn Đào Hoa thiếp trong tay, hắn có mười tấm thiếp, là Ngũ Tử Ngang cho hắn. Lần này tâm tình của hắn không tốt, người nọ bảo hắn ra cung đi dạo, có lẽ sẽ gặp được vài tài tử có học thức uyên bác, đến lúc đó hắn có thể trực tiếp ban cho Đào Hoa thiếp, không cần phải chuyển cho Ngũ Tử Ngang hoặc Lại Bộ. Ngũ Tử Ngang nhất định không thể ngờ được tấm Đào Hoa thiếp đầu tiên mà Tân Ca xuất ra lại ở trong tình cảnh như vậy.

“Đi điều tra cái tên Hà Hoan hiện ở tại nơi nào.”

“Dạ.”

Diêm Nhật lui xuống.

Cầm lấy bút lông, viết xuống cái tên Hà Hoan trên Đào Hoa thiếp, đóng xuống ngự án, trong lòng của Tân Ca lướt qua một chút chua xót. Đường tình của hắn và Tử Ngang lận đận, vị thiếp niêng kia nếu thật sự không muốn thú tiêu cô tử của ai đây thì không bằng hắn giúp y một phen.

Đặt Đào Hoa thiếp sang một bên, Tân Ca cầm lấy tấu chương, cứ mỗi lần nghĩ đến Ngũ Tử Ngang thì lại dâng lên phiền muộn, áp chế nỗi lòng, chuyên tâm vào việc triều chính. Chuyện vụn vặt của thiên hạ là liều thuốc hữu hiệu để giải sầu.

“Hoàng Thượng.”

“Vào đi.”

Không Tắc Huy tiến vào ngự thư phòng, quỳ xuống một gối, “Bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ đã ghé thăm Ôn công công. Đêm qua hắn té ngã

từ trên mái nhà, chân bị thương.”

Nhíu mày, “Đứng lên đi, có nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng, chỉ bị trật gân, đi lại không tiện.”

“Vậy để cho hắn nghỉ ngơi vài ngày. Người đến Thái y viện lấy thuốc trị thương, cứ nói là trầm ưng thuận.”

“Dạ”

Không Tắc Huy lập tức lui ra, Tân Ca lắc lắc đầu.

Khi Tân Ca đang phê duyệt tấu chương thành một xấp nhỏ thì Diêm Nhật trở lại, bẩm tấu, “Hoàng Thượng, Hà Hoan ở tại khách điểm Tài tử.”

“Khách điểm Tài tử?” Tân Ca hơi nhíu mày.

“Chính là khách điểm Đông phúc. Một tháng trước đã đổi tên thành khách điểm Tài tử. Lúc này đa phần các tài tử tham gia Vịnh Xuân yến vào kinh đều ở tại nơi đó.”

“Lão bản của khách điểm thật sự rất biết kinh doanh.” Tân Ca không nâng đầu mà chỉ tiếp tục phê duyệt tấu chương. Một lát sau, hắn đặt xuống bút lông, “Chân của Ôn Quέ bị thương, không tiện tùy thị, trước khi thương thế của hắn lành lặn, người sẽ tùy thị bên cạnh trầm.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

“Ngày mai trầm vi phục xuất cung, người đi tìm Không Tắc Huy và Lý Thao.”

“Dạ.”

Diêm Nhật lui xuống, nhưng khi Tân Ca vừa muốn uống trà thì Diêm Nhật lại tiến vào, hai tay gio lên đỉnh đầu, trên tay là một mảnh giấy. Tân Ca cầm lấy, Diêm Nhật lặng lẽ lui ra.

Tân Ca, ta muốn gặp ngươi.

Tim nhói lên, trong lòng dâng trào một nỗi chua xót. Hắn và Tử Ngang....đã mười ngày không gặp.

“Không Tắc Huy.”

“Có thuộc hạ.”

Sau khi Không Tắc Huy tiến vào, Tân Ca hạ thấp giọng, “Đêm nay trẫm muốn ra ngoài.” Không Tắc Huy hiểu được, lập tức gật đầu.

Đêm khuya, xe ngựa vẫn còn chưa dừng lại thì đại môn của tiểu viện đã mở ra. Một người tượng tư khổ sở đang đứng trước cửa. Xe vừa dừng lại thì hắn liền vội vàng tiến đến rồi vén lên rèm che, sau khi nhìn thấy người bên trong, hắn ngây ngôc mà mỉm cười.

Vịn vào mu bàn tay của người nọ để bước xuống xe ngựa, Tân Ca không buông tay, tùy ý để đổi phuong nắm chặt, sau đó lạnh lùng nói, “Trẫm vẫn chưa dùng bữa.”

“Đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, chỉ còn chờ người đến.” Vui sướng dắt Tân Ca đi vào, Ngũ Tử Ngang nhìn Tân Ca mà không biết chán, người này gầy đi nhiều.

Dắt Tân Ca vào phòng, Ngũ Tử Ngang mới phát hiện không thấy Ôn Quế, chỉ có Không Tắc Huy đến đây. Tân Ca lên tiếng trước, “Ôn Quế ngã xuống từ trên mái nhà, bị thương ở chân. Gần đây Diêm Nhật đi theo ta.”

“Có nghiêm trọng hay không?” Ngũ Tử Ngang dùi Tân Ca ngồi xuống nhuyễn tháp, đưa tới tách trà nóng.

“Không Tắc Huy bảo không nghiêm trọng. Hắn bảo không nghiêm trọng thì át hắn là không nghiêm trọng.” Một câu của Tân Ca khiến Ngũ Tử Ngang lầm lết, nhưng Tân Ca không nhiều lời.

Hai người kia xảy ra chuyện gì hay sao? Suy nghĩ một chút nhưng Ngũ Tử Ngang cũng không hỏi nhiều. Hắn quan tâm nhất chính là Tân Ca, chuyện của người khác là hắn có lòng mà không có sức. Huống chi Không

Tắc Huy từ trước đến nay hành sự đều có chừng mực, hắn cũng không cần phải lo lắng thay y.

Bung ra thức ăn đã sớm chuẩn bị chu đáo từ trong trù phòng, Ngũ Tử Ngang để cho Khổng Tắc Huy một phần, hắn và Tân Ca ở trong phòng ngồi ăn, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Tân Ca không hỏi cái thai của Liễu Song như thế nào, Ngũ Tử Ngang cũng không đề cập, hai người cố ý tránh nhắc đến Liễu Song cũng như hài tử trong bụng của nàng.

Dùng xong bữa, Tân Ca hỏi, “Vịnh Xuân yến làm đén đâu rồi?”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Lúc này mọi chuyện đều rất thuận lợi. Tài tử của Đại Đông chúng ta so với ta tưởng tượng còn nhiều hơn rất nhiều. Mấy ngày gần đây ta đều ở các hội thi, chứng kiến không ít tài tử có thể so với Lương Châu thất hiền. Sở dĩ không có tiếng tăm nên thời vận không tốt. Ta chấm được vài người khá đặc biệt, chờ sau khi hội thi chấm dứt thì ta sẽ trình lên ngươi.”

Tân Ca không cảm thấy quá hào hứng, “Ngươi nhìn người luôn luôn chuẩn xác, không bằng trình cho ta xem những người đặc biệt. Đến lúc đó Lại Bộ nhất định sẽ nghĩ ra một danh sách. Vịnh Xuân yến không chỉ tuyển người cho triều đình mà cũng là tuyển người cho ngươi. Người thấy người nào có thể sử dụng thì thu về dưới trướng. Đường đường là Lương Vương mà không có vài tên thủ hạ đặc lực thì coi sao được.”

Ngũ Tử Ngang ôn nhu mỉm cười, “Lại làm cho ngươi lo lắng vì ta.”

Tân Ca giương mắt nhìn hắn, “Muốn trăm đánh chết ngươi hay sao?”

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang ôm chầm lấy Tân Ca, ghé vào bên tai Tân Ca mà thấp giọng, “Tân Ca, Tân Ca....Ta căn bản không dám tưởng tượng có một ngày thiêu ngươi. Ta có thể không cần làm Lương Vương, không cần bất luận thứ gì, duy nhất chỉ cần ngươi, chỉ cần ngươi.”fynnz.wordpress.com

Hô hấp của Tân Ca dồn dập, hai tay ôm chặt lấy Ngũ Tử Ngang, giọng nói khàn khàn, “Ta muốn ngươi sinh nam hài cho ta, nhưng mỗi lần nghĩ đến nàng thì lòng ta giống như đang bị thiêu đốt. Người rõ ràng là người

của ta, lại phải đồng giường cộng chǎm với nàng, ta đố kỵ, có đôi khi ta hận không thể giết nàng.”

Ngũ Tử Ngang càng ôm chặt Tần Ca, không hề nói thêm điều gì. Cho dù Tần Ca hiểu làm hắn thì hắn cũng sẽ không nói cho Tần Ca biết hắn chưa từng chạm vào Liễu Song. Chỉ cần Liễu Song mang thai rồi sinh nam hài thì hắn và Tần Ca đều được giải thoát. Bí mật này cho dù có chết thì hắn cũng sẽ không nói với Tần Ca, hắn không thể chịu được việc Tần Ca vì con női dỗi mà chạm vào nữ nhân khác. Nếu xảy ra chuyện này thì hắn sẽ giết người, sẽ làm ra hành động điên cuồng mà ngay cả hắn cũng không dám tưởng tượng.

Hắn hiểu Tần Ca. Mặc kệ Tần Ca giận như thế nào, oán như thế nào, chỉ cần Liễu Song có thể sinh hài tử thì hắn đều có thể chịu được bấy nhiêu oán hận. Vị đại sư kia đã nói mệnh của hắn không có con, hắn không dám mạo hiểm, ngộ nhỡ hắn chạm vào Liễu Song mà Liễu Song không thể sinh hài tử....Hắn hy vọng Tử Anh có thể thay hắn làm được. Điều là hài tử của Ngũ gia thì của ai cũng đâu có gì khác biệt.

“Đã mười ngày qua ta chưa chạm vào ngươi.” Ngũ Tử Ngang khẽ liếm vành tai của Tần Ca.

Trong nháy mắt Tần Ca liền động tình, khẽ thở hổn hển mà nói, “Như vậy còn không nhanh một chút. Sáng mai ta còn phải vào triều.”

Ôm lấy Tần Ca, Ngũ Tử Ngang bước nhanh vào phòng ngủ.

Đến khi trong phòng bình lặng thì Ngũ Tử Ngang trước tiên rửa sạch cho Tần Ca, sau đó mới đem chậu nước đi đổi. Hắn vừa mới tiến vào trù phòng thì người còn lại cũng đang đi đến.

“Lương Vương có thể chắc chắn làm cho trong lòng của Hoàng Thượng chỉ có một mình ngươi hay không?”

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Ngũ Tử Ngang chớp mắt, che khuất hào quang sắc bén trong mắt.

Khổng Tắc Huy nhìn hắn, sau một lúc lặng yên thì mới nói, “Ngày mai Hoàng Thượng muốn vi phục xuất cung, tựa hồ muốn đến khách điếm Tài tử.” Nói xong câu này, Khổng Tắc Huy xoay người rời đi.

Ngày mai Tân Ca muốn xuất cung? Vì sao không nói cho hắn biết? Đứng bên cạnh bếp lò, Ngũ Tử Ngang suy nghĩ về câu nói kia của Khổng Tắc Huy.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 57

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Tân Ca dẫn theo Khổng Tắc Huy lặng lẽ quay về cung. Trước khi rời đi, Ngũ Tử Ngang không hỏi Tân Ca về chuyện khách điểm Tài tử. Sau khi Tân Ca hồi cung thì hắn quay về Vương phủ một chuyến để thăm hỏi Liễu Song rồi liền quay về thư phòng.

Bấy triều, Tân Ca dẫn Khổng Tắc Huy, Lý Thao, Diêm Nhật và vài tên thị vệ vi phục xuất cung. Để xe ngựa dừng trên giao lộ ở Trường Viên Nhai, Tân Ca dẫn theo người chậm rãi đi dạo. Trường Viên Nhai là đường phố náo nhiệt nhất kinh thành, nơi này tập trung các khách điểm, túu lâu, hoa lâu và một vài địa điểm phỏng túng nổi danh nhất kinh thành. Vịnh Xuân yến làm cho đường phố vốn đã náo nhiệt lại càng dị thường đông đúc, mà những khách nhân ở trên Trường Viên Nhai lại mang đến một cỗ hơi thở nho nhã trí thức.

Đi vào Trường Viên Nhai, khắp nơi có thể nghe được những lời ngâm thi tụng từ. Rất nhiều người vừa nhìn cũng biết là văn sĩ, đang vội vàng đi ngang qua người Tân Ca, bọn họ đang hướng đến các hội thi. Cho dù là những văn sĩ giống như Lương Châu thất hiền đã sớm nhận được Đào Hoa thiệp thì cũng mỗi ngày tiến đến các hội thi để giúp vui. Thứ nhất là kết giao với các danh sĩ khắp nơi, lấy thơ kết bằng hữu. Thứ hai là có cơ hội trổ tài. Mặc dù bọn họ đã được Hoàng Thượng nhận thức nhưng vẫn chưa được đại bộ phận văn sĩ nhận thức, vì vậy bọn họ cũng không thể xem là chân chính nổi danh.

Tân Ca hứng thú nhìn mọi người tới lui trên phố, bầu không khí như vậy làm cho hắn thập phần hài lòng. Vịnh Xuân yến so với hắn tưởng tượng thì long trọng hơn rất nhiều. Ở xa xa liền nhìn thấy tấm biển kim từ rất lớn có viết bốn chữ Khách Điểm Tài Tử, Tân Ca hơi dừng lại một chút, sau đó mới bước qua. Vẫn chưa đến cửa khách điểm thì đoàn người của Tân Ca đã bị tiểu nhị ngăn ở trước cửa.

“Mời khách quan dừng chân, chưởng quầy của chúng ta có nói, nếu muốn vào khách điếm Tài tử thì trước tiên phải làm một bài thơ mới được.”

Hai tay đang khoanh trước ngực của Khổng Tắc Huy được buông xuống, Lý Thao trầm mặt muốn tiến lên đuổi người, Tân Ca liền nâng tay ngăn cản Lý Thao, nhìn đám người tụm ba tụm bảy ở trong khách điếm, hắn nhéch khóe môi, “Nếu đây là quy củ của chưởng quầy thì tại hạ không thể không tuân theo.”

Lý Thao lui ra, tiểu nhị rất kiêu ngạo mà nói, “Lương Vương đến khách điếm của chúng ta cũng đã để lại một bài thơ, trừ phi ngài là Hoàng Thượng, bằng không a, ai cũng không thể phá hủy quy củ này.”

Tân Ca cũng không tức giận, tâm tình cực hảo mà hỏi lại, “Không biết Lương Vương làm bài thơ gì?”

Tiểu nhị ngay lập tức cung kính nói, “Lương Vương làm thơ chính là trấn điếm chi bảo của khách điếm chúng ta, không thể tùy tiện để người khác xem. Ngài muốn làm thơ thì nhanh lên, đừng cản đường người ta.”

Khổng Tắc Huy vừa nhắc chân lên một bước thì Tân Ca liền ngăn cản, “Nhập cảnh tùy tục, nếu muốn làm thơ thì ta sẽ làm một bài thơ.” Nhìn thấy tiểu nhị bị sắc mặt của Khổng Tắc Huy dọa ngây người, Tân Ca chậm rãi mở miệng, “Đào hoa thụ thượng đào hoa diệp, đào diệp thông thông bất kiến hoa, cảm vấn đào hoa hà sở khứ, Vịnh Xuân yến trung mãn đào hoa.”(Đào diệp trên cây hoa đào, đào diệp trùng trùng không thấy hoa, xin hỏi hoa đào ở nơi nào, trong Vịnh Xuân yến mãn hoa đào.)

“Hảo!”

Trong khách điếm có người trầm trồ tán thưởng, tiểu nhị không dám ngăn cản, vội vàng nghiêng người cho qua.

Tân Ca nhắc chân đi vào, bên trong khách điếm vốn đã chật kín, có người liền đứng dậy nhường chỗ. Bởi vì theo quy củ của lão bản khách điếm, mỗi khi có người lạ muốn tiến vào thì tất cả mọi người sẽ chờ người nọ làm thơ. Bài thơ vừa rồi của Tân Ca đương nhiên cũng được những người ngồi ở đây nghe thấy. Hắn vừa ngồi xuống thì lập tức có người vây đến bên cạnh.

“Vị huynh đài này, ngươi từ đâu đến đây? Nghe giọng nói có lẽ là nhân sĩ kinh thành.” Người vừa mới trầm trồ tán thưởng liền lên tiếng hỏi thăm.

Tần Ca thản nhiên mở miệng, “Tại hạ nghe nói nơi này có hội thi, liền muốn đến để mở mang kiến thức.”

Một người khác lại hỏi, “Không biết phải xưng hô như thế nào với huynh đài?”

“A! Là ngươi!” Đúng lúc này, một ngữ thanh tràn đầy kinh hỉ truyền đến, một người đẩy ra đám đông rồi vọt đến trước mặt Tần Ca, gò má ửng hồng lộ ra sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Tần Ca khẽ gật đầu với hắn, “Thực trùng hợp.”

“Đúng vậy đúng vậy! Rất trùng hợp!” Đôi mắt to của người nọ đang tỏa sáng.

“Hà công tử, ngươi biết hắn?” Vị công tử vừa hỏi Tần Ca xưng hô như thế nào liền xoay qua hỏi.

“Đúng vậy!” Hà Hoan cao hứng nhìn chằm chằm Tần Ca, rồi lại có một chút thận thùng, “Là ta ngày hôm qua gặp được ở trong miếu, ta vẫn chưa biết vị đại ca này xưng hô như thế nào.”

“Tại hạ Phùng Duy Châu, bài thơ vừa rồi của huynh đài có thể nói là rất hay, không biết xưng hô với huynh đài như thế nào?” Người này ôm quyền, lại hỏi một lần nữa.

Tần Ca ngẩng đầu nhìn, đôi phượng mặc một bộ bạch sam, hai tay ôm quyền lộ ra miếng vá nơi khuỷu tay. Y phục mặc dù nghèo nàn nhưng thần thái lại không hề hèn mọn, ngược lại có vài phần rất thật thà phúc hậu.

Nhin trái lại nhìn phải, không nhìn thấy người mà hắn nhận thức, Tần Ca hơi thoảng nhẹ nhàng thở ra, sau đó mở miệng, “Tại hạ họ Lương.” Trong lòng không hiểu vì sao lại nảy lên một nỗi vui sướng.

“Lương đại ca!” Hà Hoan cực kỳ thân mật gọi người mới đến, đôi mắt càng thêm sáng ngời.

“Lương huynh cũng đến tham dự Vịnh Xuân yến hay sao?” Phùng Duy Châu hữu lễ đứng tại chỗ mà hỏi, trong khi Hà Hoan đã ghé sát vào bàn.

“Ta chỉ tò mò, tiến vào để giúp vui mà thôi.”

Trong nháy mắt Phùng Duy Châu thay đổi sắc mặt, nói một cách nghiêm túc, “Làm sao có thể nói là vào để giúp vui mà thôi? Cuối cùng Hoàng Thượng cũng mở rộng hoạn lộ cho hàn sĩ chúng ta. Nghe huynh đài mở miệng thì át hắn là người đọc đủ thi thư, không biết sang năm có còn cơ hội như vậy hay không, huynh đài phải nhân cơ hội mà thể hiện tài hoa, làm cho Hoàng Thượng biết hàn sĩ cũng có thể góp sức cho triều đình, cũng có thể góp sức giúp đỡ dân chúng.”(hoạn lộ= đường làm quan)

Sau khi nói xong lời nói chính nghĩa, Phùng Duy Châu vừa cúi đầu thì nhìn thấy ngón út trên tay phải của Tần Ca đeo một chiếc nhẫn bằng đá mèo, hắn liền dừng lại. Hai gò má hóp vào đang nổi lên vẻ thận thùng, lúc này hắn mới phát hiện y phục của vị Lương công tử này rất bất phàm, còn dẩn theo thị vệ cầm đao kiếm. Hắn há mồm thở dốc, vì chính sự lỗ mãng của mình mà áy náy, lại không biết nên nói cái gì, nhất thời không thể đổi mặt với đối phương. Thân là hàn sĩ, Vịnh Xuân yến chính là cơ hội duy nhất để hắn xuất đầu lộ diện, nhưng người trước mặt chính là một công tử danh gia vọng tộc, nói không chừng là thiếu gia của một vị quan nào đó, là người mà hắn không thể sánh bằng.

Tần Ca vỗ nhẹ tay phải lên bàn, Phùng Duy Châu theo bản năng mà ngồi xuống. Sau khi tỉnh ngộ hắn mới phát hiện mặt mày của người này rất uy nghiêm, làm cho hắn không dám không theo. Thấy hắn sưng sốt, những người vây quanh cũng nhận ra thân phận của Tần Ca không phải tầm thường, mọi người đều im lặng. Nghe nói sẽ có quan viên cải trang ở các hội thi để âm thầm chọn nhân tài thích hợp mà trao tặng Đào Hoa thiếp. Nghĩ rằng người này có lẽ chính là một trong số đó, mọi người cũng bất giác trở nên khẩn trương, chỉ có Hà Hoan, ngoại trừ vui mừng thì chỉ có vui mừng.

“Lương đại ca, ngươi không tham gia Vịnh Xuân yến hay sao? Phùng đại ca rất lợi hại, cũng không biết vì sao không ai cho hắn Đào Hoa thiếp.” Hà Hoan ghé sát trên bàn, hỏi một cách tò mò, y phục trên người của hắn vì

nhiều ngày chưa thay đổi mà hơi nhăn nhúm một chút, nhưng vẫn khó che giấu khí chất của một vị công tử cao quý.

Tần Ca nhìn Phùng Duy Châu đang cúi đầu, nói với Hà Hoan, “Ngươi thì sao, nhận được Đào Hoa thiếp hay chưa?”

Hà Hoan xụ mặt, bất quá lập tức cười mỉm chi mà nói, “Vẫn chưa, hôm nay ta sẽ đi miếu dâng hương tiếp, cầu Bồ Tát phù hộ.”

Có người tiếp lời, “Trong bụng không có văn chương, cầu Bồ Tát phù hộ cũng vô dụng. Hà Hoan công tử, ngươi đừng ở đây lãng phí ngân lượng, nhanh chóng về nhà thú tiêu cô tử của biếu muội của nữ nhi của biếu cữu và nhị di của ngươi đi. Chờ ngươi nhận được Đào Hoa thiếp thì không chừng ngươi cũng đã bảy tám chục tuổi, tôn tử đều đã kêu là thái gia già.”

“Ha ha ha....” Mọi người trong khách điếm đều cười rộ lên.

Hà Hoan thở hổn hển mà đứng lên kêu to, “Ta nhất định có thể nhận được Đào Hoa thiếp để nhìn thấy Hoàng Thượng! Ta không cần thú tiêu cô tử của biếu muội của nữ nhi của biếu cữu và nhị di, ta có người mà ta thích rồi!”

“Hà Hoan công tử!” Phùng Duy Châu vội vàng kéo hắn ngồi xuống, “Gặp Hoàng Thượng là vì thi triển hoài bão, có thể nào là vì đào hôn? Hơn nữa ngươi cũng không thể ở trước mặt mọi người mà nói đến người ngươi thích.”

“Ta nhất định phải gặp được Hoàng Thượng.” Hà Hoan trộm ngắm nhìn Tần Ca một cái, sau đó gật đầu thật mạnh, “Hôm nay ta phải đi vào miếu cầu Bồ Tát. Mỗi ngày đều đi, cho đến khi nhận được Đào Hoa thiếp mới thôi. Phụ thân ta có nói, kim thành sở trí, kim thạch vi khai, Bồ Tát nhất định sẽ phù hộ ta.”(kim thành sở trí, kim thạch vi khai = dù ai nói ngả nói nghiêng, lòng ta vẫn vững như kiềng ba chân)

“Yêu, Hà Hoan công tử thật không tệ, còn biết cái gì gọi là kim thành sở trí, kim thạch vi khai”

“Ha ha ha....”

“Ta, ta cũng đã từng đọc sách mà!” Hà Hoan tức giận đến đỏ bừng mặt.

“Các ngươi đừng nói hắn như thế.” Phùng Duy Châu nhịn không được mà lên tiếng.

Tần Ca nhéch môi, mở miệng nói, “Hà Hoan công tử muôn nhận được Đào Hoa thiếp thì trước tiên phải có tri thức. Khẩn cầu Bồ Tát cũng không thành.”

“Lương đại ca....” Vừa nghe người mình thích nói như thế thì Hà Hoan phi thường mất nhuệ khí. Bất quá chỉ trong nháy mắt hắn lại lập tức tỉnh ngộ, vỗ vỗ ngực, “Thơ của ta không hay như bọn họ nhưng ta có công phu a. Mọi người đều nói văn võ song toàn, các ngươi là văn, còn ta chính là võ. Đúng! Các ngươi có thể phân ưu vì Hoàng Thượng, ta cũng có thể, ta có thể bảo hộ Hoàng Thượng!”

“Xuy.” Có người cất lên một tiếng khinh thường, Hà Hoan lập tức trợn mắt nhìn, “Khinh công của ta rất lợi hại!”

Khổng Tắc Huy hai tay khoanh trước ngực, đảo mắt vài lần trên người Hà Hoan, nói một cách khinh thường, “E rằng cũng chỉ có khinh công là lợi hại.”

Hà Hoan tức giận đến mức mặt đỏ như trái táo, “Khinh công có thể chạy thoát thân!”

“Ha ha ha...” Lại vang lên những tiếng cười rộ.

“Ngươi nói cũng không sai.” Tần Ca mở miệng, lời nói của hắn làm cho Khổng Tắc Huy nhíu mày, nhưng lại làm cho Hà Hoan cao hứng đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Hà Hoan cầm tay Tần Ca, trưng lên đôi mắt thật to mà hỏi, “Lương đại ca, ngươi nói ta có thể nhận được Đào Hoa thiếp thật ư?”

Tần Ca giả vờ lấy tách trà để rút tay ra, “Chẳng phải ngươi vừa mới nói, kim thành sở trí, kim thạch vi khai hay sao? Có lẽ ngươi mỗi ngày cầu Bồ Tát phù hộ, cho nên Bồ Tát thật sự sẽ phù hộ cho ngươi.”

“Ta sẽ mỗi ngày đi câu Bồ Tát!” Người mình thích không chỉ cười nói với hắn mà còn khích lệ hắn, Hà Hoan sung sướng đến choáng váng.

Uống mấy ngụm trà, Tân Ca đứng lên, nhìn về phía Phùng Duy Châu, “Gặp Hoàng Thượng, ngươi ăn mặc nghèo hèn như vậy cũng không được.” Diêm Nhật lập tức lấy ra mười lượng bạc đặt trước mặt Phùng Duy Châu, Phùng Duy Châu vội vàng đầy ngân lượng trở về.

“Mười lượng bạc này là ta cho ngươi mượn.” Lại đem ngân lượng đặt trước mặt Phùng Duy Châu, Tân Ca nháu bước rời đi

“Ta, ta không biết đi đâu để trả lại cho ngươi.” Phùng Duy Châu ở sau lưng hắn kêu lên.

“Lương đại ca, ta còn có thể tái kiến ngươi hay không?” Hà Hoan lưu luyến bịn rịn.

Tân Ca dừng bước, rồi lại nháu chân rời đi.

Nhin mươi lượng bạc, Phùng Duy Châu mím chặt môi, cầm lấy nó rồi đứng lên, sâu muộn một lúc lâu, cũng không còn quản cuộc thi trong chốc lát sẽ diễn ra. Hà Hoan đứng ở cửa lưu luyến nhìn Lương đại ca đi xa, trong miệng lầm bẩm, “Ta còn không biết Lương đại ca ở tại nơi nào.” fynnz.wordpress.com

Đi ra Trường Viên Nhai, Tân Ca lấy ra hai tấm Đào Hoa thiếp từ trước ngực rồi đưa cho Diêm Nhật ở sau lưng, “Một tấm giao cho Hà Hoan, tấm còn lại giao cho Phùng Duy Châu.”

“Dạ.” Diêm Nhật tiếp nhận, xoay người nhanh chóng rời đi.

“Chủ tử?” Không Tắc Huy nhịn không được mà lên tiếng.

Tân Ca chỉ thản nhiên nói, “Tài học có đôi khi không phải là điều quan trọng nhất.” Không tiếp tục giải thích, hắn hạ lệnh, “Quay về đi.”

“Dạ.” Dù khó hiểu như thế nào thì Không Tắc Huy cũng không thể hỏi nhiều.

Khi Diêm Nhật quay lại khách điếm Tài tử để đưa Đào Hoa thiếp cho Hà Hoan và Phùng Duy Châu, trong khách điếm vang lên những tiếng kêu la chán thiêng, khác hẳn với một góc hẻo lánh bên ngoài khách điếm, có một người đang lạnh mặt. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm bàn tay đang hớ gio lên Đào Hoa thiếp, nhìn Hà Hoan đang cực độ vui sướng, bàn tay mạnh mẽ cào tróc một lớp vỏ cây.c

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 58

“Gia, thuộc hạ vô năng, thuộc hạ tra không ra lai lịch của Hà Hoan.”

“Còn Phùng Duy Châu?”

“Phùng Duy Châu là người ở phía Đông huyện Cao Đường, phụ mẫu của hắn đều đã chết vì nạn tuyết năm ngoái, trong nhà chỉ còn lại một mình hắn. Mười ngày trước hắn vào kinh thành, trên người không có một đồng xu, ăn ngủ đâu đàng hoàng. Sau đó hắn kết giao với Hà Hoan, Hà Hoan liền thỉnh hắn vào ở tại khách điếm Tài tử. Xem như cũng là người thân quen nhất với Hà Hoan.”

“Hắn không biết lai lịch của Hà Hoan?”

“Thuộc hạ đã âm thầm điều tra, hắn chỉ biết Hà Hoan là công tử nhà phú quý đến từ phía Nam, là đào hôn mà đến đây.”

Phát tay để cho thủ hạ lui ra, vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang đầy lo lắng mà ngồi trước án thư. Trong lòng của hắn như có một ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt, nung nóng đôi mắt đã trở nên đỏ bừng. Nhưng đầu óc của hắn vẫn vô cùng thanh tịnh, hắn không thể tức giận mà mất đi thần trí, nhất là ngay lúc này. Định tâm một lúc lâu, hắn đứng lên, chỉnh trang lại y phục rồi ra khỏi thư phòng.

Cưỡi ngựa đến khách điếm Tài tử, Ngũ Tử Ngang còn chưa xuống ngựa thì chưởng quầy khách điếm đã tự mình đi ra dẫn ngựa cho hắn. Bên trong khách điếm, các tài tử vừa thấy Lương Vương tiến đến thì đều đứng dậy, cử chỉ cung kính mà nghênh đón Lương Vương. Hôm nay trong khách điếm có bốn người nhận được Đào Hoa thiếp, khiến bọn họ không thể chấp nhận chính là hoàn toàn bất tài như Hà Hoan lại có thể giành được Đào Hoa thiếp, mọi người buồn bực rất nhiều nhưng cũng vạn phần hy vọng có người tinh tường nhận ra tài năng của bọn họ. Hiện tại Lương Vương tiến

đến, bọn họ lại khẩn trương muôn đem tri thức của mình để thi triển ra ngoài, chỉ vì Đào Hoa thiếp gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời.

“Vương gia, ngài hôm nay tiến đến là để nghe ngâm thơ a, hay là uống trà?” Khi Lương Vương tiến vào, lão bản khách điểm cúi đầu khom lưng hỏi. Người trong khách điểm nhất thời đều dựng cao lỗ tai. Nghe thơ thì át hẳn là đến chọn người; uống trà chính là đến thư giãn. Mọi người đều hy vọng Lương Vương đến để nghe ngâm thơ.

Ngũ Tử Ngang nhúóng mi, cười lạnh đạm, “Nếu ta nói là đến để uống trà, chẳng phải sẽ khiến mọi người mất hứng hay sao?”

“Vương gia nguyễn đến đây để nghe ngâm thơ, chúng ta làm sao dám để Vương gia thất vọng?” Lập tức có người cao hứng hô lên một câu. Tất cả mọi người yên tâm, đều nhường chỗ cho Lương Vương an tọa.

Đảo mắt một vòng quanh khách điểm, Ngũ Tử Ngang chọn một chỗ rồi ngồi xuống, hỏi một cách hiếu kỳ, “Nghe nói hôm nay trong khách điểm có bốn vị tài tử nhận được Đào Hoa thiếp, không biết là ai?”

Biểu tình trên mặt của mọi người đều khác nhau, có người nói không cam lòng, “Có bốn người nhận được Đào Hoa thiếp là sự thật, nhưng không hẳn là tài tử. Cũng không biết vị quan gia kia là ai lại giao Đào Hoa thiếp cho hai người không hề có học thức.”

“Nga?” Ngũ Tử Ngang trầm mặt, “Hoàng Thượng đã nói rõ Đào Hoa Thiếp chỉ dành cho người có tài học thật sự. Hai người kia là ai? Quả thực bất tài hay sao?”

“Vương gia, việc này hoàn toàn đúng sự thật!” Một thư sinh tiến lên, tức giận mà nói, “Sáng nay có một vị quan gia lạ mặt tiến đến khách điểm, cũng không nghe chúng ta ngâm thơ mà đã phái thủ hạ của hắn giao cho hai người nọ Đào Hoa thiếp. Một trong hai người đừng nói là thơ, ngay cả chữ viết cũng không tốt; người còn lại nếu so với mọi người thì tài học chỉ thuộc dạng thông thường. Nhưng người nọ lại tặng Đào Hoa thiếp cho bọn họ. Vì việc này mà chúng ta rất bất bình. Mọi người khổ học mười năm, thật vất vả mới có cơ hội cho hàn sỹ, kết quả đi vào kinh thành cũng chỉ bằng những người hé ra một câu hay có một phần giao tình là được.”

Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang nghiêm túc, hắn cau mày lại, “Ta sẽ đích thân gặp hai người kia, nếu quả thực như thế thì ta sẽ bẩm báo Hoàng Thượng để thu hồi Đào Hoa thiếp của bọn họ.”

“Đa tạ Vương gia đã làm chủ cho chúng ta.”

.....

Lão bản của khách điếm đặc biệt dành một gian phòng cho hắn, chờ đợi khoảng một tách trà nhỏ thì có người gõ cửa, “Vương gia, ta đã dẫn người đến.”

“Vào đi.” Ngũ Tử Ngang nắm chặt quyền.

Cửa mở, lão bản của khách điếm dẫn theo một người, vừa thấy người nọ thì Ngũ Tử Ngang thả lỏng bàn tay, ôn hòa mỉm cười với đối phương, chỉ vào ghế ngồi phía đối diện với mình, “Ngồi đi, bốn vương không phải đến để thẩm án, đừng sợ.”

Phùng Duy Châu bất an tiến vào rồi hành lễ với Lương Vương, hắn lo lắng đi đến phía đối diện rồi ngồi xuống. Ngũ Tử Ngang ra hiệu cho lão bản, lão bản liền lui ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Ngũ Tử Ngang cầm lấy tách trà trên bàn rồi nhấp một ngụm, nói một cách tùy ý, “Bốn Vương hôm nay đến khách điếm để nghe ngâm thơ, có người nói ngươi không nên nhận được Đào Hoa thiếp nhưng rốt cục lại nhận được. Thấy bọn họ đều căm giận bất bình, việc này bốn Vương không thể không hỏi thăm, mong ngươi có thể hiểu rõ.”

“Ta hiểu.” Phùng Duy Châu cúi đầu, “Ngay cả ta vẫn chưa thể tin chính mình lại nhận được Đào Hoa thiếp.”

Ngũ Tử Ngang căn bản không bận tâm về chuyện Phùng Duy Châu nhận được Đào Hoa thiếp. Hắn buồn bức chính là lão bản khách điếm vì sao không dẫn đến người mà hắn muốn gặp. Nhưng hắn lại không thể biểu hiện quá mức rõ ràng, chỉ phai nhẫn nại mà thuận miệng nói, “Người nọ nếu đã cho ngươi Đào Hoa thiếp thì chứng tỏ ngươi có thể hữu dụng, đừng tự ti. Người có cảm tưởng gì đối với Vịnh Xuân yến lần này?”

Ánh mắt của Phùng Duy Châu nhất thời sáng lên, ngẩng đầu mà nói, “Vịnh Xuân yến là hành động anh minh của Hoàng Thượng. Hàn sỹ chúng ta cho dù có nhiều tri thức thì cũng rất khó có ngày xuất đầu lộ diện. Lần này là Hoàng Thượng đã mở rộng một cánh cửa cho hàn sỹ chúng ta....”

Phùng Duy Châu nói rất dõng dạc, vô cùng xúc động. mới đầu Ngũ Tử Ngang không có tâm tư lắng nghe nhưng càng nghe hắn lại càng chăm chú. Nhất là trong mắt của Phùng Duy Châu luôn luôn hiện lên thủy quang, lời nói thể hiện sự cảm kích đối với Hoàng Thượng. Đối với tình cảnh gian khổ bi thương của hàn môn sỹ tử, dường như có cái gì trong đầu chợt lóe lên rồi biến mất, nhanh đến nỗi nữa đã làm cho hắn không thể nắm bắt.

“Vương gia, bản thân ta hiểu rõ, có thể nhận được Đào Hoa thiếp chính là cơ hội trời cho, nếu có thể gặp được Hoàng Thượng, ta sẽ cầu Hoàng Thượng mỗi năm đều tổ chức Vịnh Xuân yến. Hàn môn sỹ tử sống rất gian khổ...” Nói đến đây, Phùng Duy Châu khóc òa.fynnz.wordpress.com

“Còn ngươi thì sao? Ngươi khổ học nhiều năm như thế, lại nhận được Đào Hoa thiếp, không muốn nhân cơ hội vào triều làm quan, đi lên con đường hoạn lộ hay sao?” Ngũ Tử Ngang nhìn chăm chú Phùng Duy Châu.

Phùng Duy Châu sững sốt, ngượng ngùng lau nước mắt rồi ngẩng đầu lên, “Ta, ta tự hiểu rõ....học thức của ta kém xa người khác, đến kinh thành cũng chỉ là vì thành toàn tâm nguyện của phụ mẫu mà thôi.”

Ngũ Tử Ngang đứng dậy, đi đến trước mặt Phùng Duy Châu, một tay đặt lên bờ vai của hắn, “Ta tin tưởng ngươi chắc chắn sẽ trở thành một vị thanh quan được dân chúng kính yêu.”

“Vương gia?” Phùng Duy Châu kinh ngạc đứng bật dậy.

“Đào Hoa thiếp không phải tùy tiện mà giao ra ngoài.” Võ vai Phùng Duy Châu, Ngũ Tử Ngang tiến lên mở cửa rồi đi ra ngoài.

“Vương gia, Hà Hoan công tử....”

“Bôn Vương sức nhớ còn có chuyện hệ trọng. Bôn Vương sẽ gặp Hà Hoan công tử tại Vịnh Xuân yến.”

Vội vàng rời khỏi khách điếm, Ngũ Tử Ngang lén ngựa thảng hướng đến hoàng cung. Có lẽ hắn đã tức giận mà mất đi thần trí, vì sao không trực tiếp tiến cung hỏi người nọ, người nọ sẽ không giấu hắn, tuyệt đối sẽ không!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 59

“Hoàng Thượng, Vương gia cầu kiến.”

Tần Ca đứng bên cạnh hồ sen liền quay đầu lại, chỉ thấy ở cách đó không xa có một người đang mỉm cười nhìn hắn. Thần sắc của hắn nhất thời trở nên ôn hòa, gật đầu với người nọ.

Vui sướng bước đến trước mặt Tần Ca, Ngũ Tử Ngang hành lễ, “Vi thần bái kiến Hoàng Thượng.”

“Không cần đa lễ. Mấy ngày gần đây ngươi bận rộn an bài Vịnh Xuân yến, vì sao còn có thời gian rảnh rồi mà tiến cung?” Ý là: Tối hôm qua chẳng phải vừa mới gặp hay sao?

Ngũ Tử Ngang cười một cách sâu xa, “Thần có việc muốn bẩm báo với Hoàng Thượng, liên quan đến Vịnh Xuân yến.”

“Bãi giá Đông Noãn Các.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Vào Đông Noãn Các, Tần Ca cho cung nhân lui ra. Đến khi Đông Noãn Các được đóng cửa thì Ngũ Tử Ngang liền bước nhanh đến chỗ Tần Ca rồi ôm hắn vào lòng, sau đó cúi đầu đặt xuống một nụ hôn sâu. Tần Ca không giãy dụa, hắn ngửa đầu thừa nhận tình cảm nồng nàn từ Ngũ Tử Ngang, cho đến khi đối phương thở hổn hển rồi buông hắn ra.

“Không phải có việc muốn bẩm táu hay sao?” Chẳng lẽ chỉ vì như vậy?

Ngũ Tử Ngang không buông tay mà chỉ vùi đầu vào bên cổ của Tần Ca, nói một cách ẩn khuất, “Ta nghe nói hôm nay ngươi đến khách điếm Tài tử.”

Tần Ca nheo mắt lại, “Tin tức của ngươi thật sự rất nhạy.”

“Ngươi cho hai người Đào Hoa thiếp.” Ăn dấm.

Tần Ca đầy Ngũ Tử Ngang ra, đồng tử hơi thoảng sáng lên, “Lương Vương mới từ khách điểm Tài tử trở về?”

Ngũ Tử Ngang không hề che giấu mà chỉ gật đầu, lại đem Tần Ca ôm vào lòng, “Ta không thích ngươi để ý đến người khác. Ta nghe nói trong đó có một người cẩn bản không có tài học gì cả, nhưng ngươi lại cho hắn Đào Hoa thiếp, bộ dáng của người nọ cũng không tệ lăm.”

Tần Ca vùi đầu vào lòng của Ngũ Tử Ngang, khóc miện nhịn không được mà nhếch lên, giả vờ tức giận, “Ngươi phái người theo dõi trãm?”

“Ta trùng hợp ở ngay trước cửa khách điểm.” Ngũ Tử Ngang càng ôm chặt đồi phương vào lòng.

Đưa tay vòng quanh thắt lưng của Ngũ Tử Ngang, Tần Ca thả lỏng thân thể mà dựa vào lòng của Ngũ Tử Ngang, tâm tư chưa bao giờ ngọt ngào đến như vậy. Hắn ăn dấm chua của người này không biết bao nhiêu lần, đây lại là lần đầu tiên người này ăn dấm chua của hắn, không cần nói cũng biết trong lòng cao hứng như thế nào.

“Ta rất khó chịu. Nhất là nhìn thấy ngươi và cái tên Hà Hoan dường như rất thân quen, ta thật muốn giết ngươi. Tần Ca, vì sao ngươi lại cho cái tên Hà Hoan kia Đào Hoa thiếp?”

“Vì sao không hỏi ta lý do đưa Đào Hoa thiếp cho người còn lại?”

Ngũ Tử Ngang không hề ngượng ngùng mà lên tiếng, “Ta đã gặp người nọ, hắn tuyệt đối không thể lọt vào mắt của ngươi.”

Tần Ca lại một lần nữa đầy Ngũ Tử Ngang ra, lui về sau hai bước, “Vì sao ngươi biết hắn sẽ không lọt vào mắt của trãm?”

“Tần Ca!” Ngũ Tử Ngang đưa tay kéo Tần Ca trở về, trong lòng nôn nóng.

Khóe miệng nhéch lên, tâm tình của Tân Ca rất tốt, thật sự tốt. Ngũ Tử Ngang cẩn thận xem xét đối phương, bày ra vẻ mặt đáng thương, “Ngươi thật sự không coi trọng bọn họ chứ?”

Đôi mắt phượng xinh đẹp trở nên nghiêm nghị, Tân Ca đầy tay của Ngũ Tử Ngang ra, “Lương Vương thật sự nhàn nhã thoái mái, trẫm còn tưởng rằng lần này ngươi bận rộn đến mức muốn phân thân cũng không được. Nếu ngươi nhàn rỗi như thế thì trẫm sẽ giao phó thêm một vài chuyện cho ngươi giải quyết.”

“Tân Ca....” Ngũ Tử Ngang mặt dày mà giữ chặt tay của Tân Ca, “Ngươi đừng để ta ăn dấm a. Vừa tới một công chúa, mới vài ngày sau lại có thêm cái gì Hà Hoan, đều là người có bộ dáng đẹp hơn ta. Ta....”

Lời nói chưa dứt liền bị vị đế vương chủ động nuốt vào miệng. Giữ chặt sau đầu của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca hôn lên môi Ngũ Tử Ngang. Hắn sẽ không nói những lời trấn an người này, hắn cũng nói không nên lời. Nhưng người này lo lắng và bất an như vậy làm cho hắn phi thường phi thường hài lòng.

Ôm lấy thắt lưng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang dùng sức mà bế Tân Ca lên, bước nhanh về phía trước rồi đặt Tân Ca lên nhuyễn tháp. Những nụ hôn tinh tế không ngừng dừng trên mặt Tân Ca, cuối cùng che phủ bờ môi của đối phương, mang theo dấm chua nồng nặc. Cho đến khi Ngũ Tử Ngang sắp khống chế không được dục vọng của mình thì hắn mới dời môi, trong khi nhẫn tình của Tân Ca đã lắp đầy sắc xuân.

Đưa tay xoa mặt Ngũ Tử Ngang, Tân Ca khàn khàn nói, “Lương Vương mà trẫm nhận thức luôn đa mưu túc kế, sẽ không cho phép bắt cứ chuyện gì chi phối tâm tư của mình, lại càng không thể vì những chuyện không liên can mà mất đi lý trí.”

Ấn bàn tay của Tân Ca lên mặt mình, Ngũ Tử Ngang cũng nói bằng một giọng khàn khàn, “Đó là vì thân làm thần tử, ta nhận thấy mình vẫn chưa đủ để yêu một người ở vị trí tối cao như vậy. Ta tự nhận mình tuyệt đối là thần tử đặc lực nhất của người nọ, nhưng sau khi ta hiểu rõ lòng của mình thì ta mới phát hiện bản thân mình thô tục như thế nào. Mặc dù biết rõ trong lòng người nọ có ta, nhưng ta lại thường xuyên lo được lo mất, sợ có một người

nào đó xuất sắc hơn ta gấp trăm lần chiếm được tâm của người nọ. Ta không chỉ có bộ dáng bình thường, mà còn có thê thát, trong thiên hạ không biết có bao nhiêu người khát vọng được lọt vào mắt của người nọ, ta làm sao lại không sợ hãi?”

Tâm Can của Tân Ca trở nên chua xót, bàn tay còn lại khẽ vuốt lên những sợi râu mọc lấm tấm ở trên cầm của Ngũ Tử Ngang, hắn nói một cách thản nhiên, “Ở Vịnh Xuân yến có thể chọn được những tài tử nổi bật, người biết, người khác cũng biết. Những người này thường rất tự cao, khó có thể khống chế. Trong triều đình, việc mượn sức người át không thể thiếu, trong tay của người có người nhưng vẫn chưa đủ. Phùng Duy Châu có tài học bình thường nhưng lại cực kỳ thật thà phúc hậu, người như vậy mới là người hữu dụng. Những kẻ có tài học sẽ để cho Lại Bộ sử dụng. Phùng Duy Châu mới là người mà người muôn nhân cơ hội này để tìm kiếm.”

Ngũ Tử Ngang kìm lòng không đậu mà cầm lấy tay của Tân Ca rồi hôn một cách si mê. Hắn làm sao lại không hiểu, sau khi hắn gặp mặt Phùng Duy Châu thì lập tức hiểu được lý do vì sao Tân Ca giao Đào Hoa thiếp cho Phùng Duy Châu.

“Mà Hà Hoan....”

“Tân Ca, người đừng nói. Người đưa Đào Hoa thiếp cho hắn cũng là có dụng ý của người, ta sẽ không ăn đấm chua lung tung.”

Tân Ca đem tay còn lại đến bên miệng Ngũ Tử Ngang, để cho đối phương hôn lên, sau đó hắn tiếp tục mở miệng, “Giao Đào Hoa thiếp cho Hà Hoan chẳng qua là vì từ trên người hắn, ta nhìn thấy người và ta.”

Ngũ Tử Ngang dừng hôn, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu.

“Hắn nói hắn và phụ thân của hắn đánh cược, nếu có thể gặp được ta thì phụ thân của hắn sẽ không buộc hắn thú người nữ tử mà hắn không thích. Người và ta cũng không biết cả đời này có thể ở bên cạnh nhau mà không cần phải kiêng ky bất cứ điều gì hay không. Nếu ta không phải Hoàng Thượng, nếu ta không cần con nối dõi thì người có thú Liễu Song hay không?”

“Sẽ không!” Ngũ Tử Ngang mạnh mẽ hôn môi Tân Ca, tâm can giống như bị ai bóp nghẹn, lý do mà Tân Ca giao cho Hà Hoan Đào Hoa thiếp chính là như vậy! Cũng là hắn vô dụng, cũng là hắn vô dụng....

Đẩy Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca không nặng không nhẹ mà vỗ một cái tát trên mặt hắn, “Giả sử ta thật sự coi trọng những người khác, ngươi cũng không thể mất đi lý trí của mình. Không bằng nghĩ cách đoạt lại trẫm một lần nữa.”

Ngũ Tử Ngang nở nụ cười, nhéch miệng cười to, “Ta sẽ không để ngươi thích người khác. Cái tên Hà Hoan kia chỉ là một tiểu quỷ còn chưa mọc đủ lông, làm sao có thể so sánh với ta.”(so sánh kiểu gì kỳ vây nè =.=)

Tân Ca nhường mi, “Lương Vương tự tin như thế, trẫm cũng không cần phải lo lắng nhiều.”

Hôn một cái ở bên môi của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang đứng dậy, đồng thời cũng kéo Tân Ca đứng dậy. Sau khi chỉnh trang lại xiêm y cho Tân Ca, hắn nhìn ra sắc trời bên ngoài cửa sổ rồi lên tiếng, “Ta đi đây, còn phải cùng mọi người dùng bữa. Người như Phùng Duy Châu thì ta sẽ lưu ý, ngươi cứ yên tâm.”

“Đi đi.” Tân Ca cũng không giữ lại, đứng dậy giúp Ngũ Tử Ngang vuốt thăng nếp nhăn trên bả vai, hắn gật đầu với đối phương.

Lại nhẹ nhàng hôn Tân Ca một cái, Ngũ Tử Ngang lưu luyến mà ly khai.

Sau khi hắn rời đi, Tân Ca ôm ngực rồi ngồi xuống, trên mặt rõ ràng là một nụ cười rất tươi. Lần này vì Liễu Song có thai mà dâng lên phiền muộn, nhưng lại vì những lời mới vừa rồi của Ngũ Tử Ngang mà hoàn toàn biến mất. Yêu, rất yêu, yêu hơn cả dĩ vãng. Không phải cố ý muốn người nọ ăn đấm, chẳng qua những lời này hắn nói không nên lời. Nếu hắn nói ra thì có lẽ Tử Ngang sẽ yên lòng, sẽ không lo được lo mất như thế, sẽ không đáng yêu như thế, không tùy tiện nói ra những lời như thế. Có lẽ mỗi ràng buộc giữa hắn và Tử Ngang vẫn chưa đủ, hy vọng Liễu Song có thể sinh nam hài. Hắn mang theo hài tử của Tử Ngang ở bên cạnh thì Tử Ngang sẽ càng thêm yên tâm.

“Ôn Quê.”

“Có nô tài.”

“Lương Vương phi có thai, ngươi mang theo thủ dụ của trẫm, lệnh cho Lẽ bộ chọn lựa những lẽ vật thích hợp mà ban tặng.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Sờ lên chuỗi tràng hạt bằng đá ở trên cổ tay, nụ cười của Tân Ca vẫn không hề lui ra.

.....

Lương Vương phủ, nhìn lẽ vật được chất đống trên bàn nhưng trong lòng của Liễu Song cũng không vui sướng như biểu hiện bên ngoài. Trái lại Phạm lão thái thái thì cười toe toét. Theo lý khi Vương phi có thai thì trong cung nên có một chút tỏ vẻ. Một tháng trôi qua nhưng vị kia trong cung chẳng hề quan tâm, làm cho nàng rất lo lắng. Hiện tại rốt cục cũng ban tặng, mà lẽ vật lại toàn là cực phẩm, đủ để chứng minh địa vị của Ngũ Tử Ngang ở trước mặt Hoàng Thượng, Phạm lão thái thái làm sao còn có thể mỉm hính.

“Song nhi, đây đều là của Hoàng Thượng ban cho ngươi. Những thứ bỏ dường thì ngươi phải ăn cho hết.”

Liễu Song mỉm cười nói, “Cô nãi nãi, nhiều như thế thì Song nhi làm sao có thể ăn cho hết. Hoàng Thượng nói là ban cho Song nhi cũng là ban cho Vương phủ chúng ta. Đây đều là lụa là gấm vóc, không bằng may xiêm y cho Vương gia và cả nhị gia cùng tam gia, cũng thuận tiện may cho cô nãi nãi hai bộ y phục mới. Như vậy có thể đi ra ngoài ngắm hoa, cô nãi nãi ăn mặc có một chút sinh khí mới tốt. Ta lập tức bảo Quyên Tử đi thỉnh sư phụ, chúng ta đều may xiêm y mới.

“Hảo, hảo.” Phạm lão thái thái cao hứng gật đầu, nàng phi thường hài lòng đối với chất túc phụ của mình.(chất túc phụ=cháu dâu)

Trước tiên chọn cho Phạm lão thái thái và Vương gia mấy xấp lụa, sau đó Liễu Song chọn cho mình vài xấp lụa có màu sắc diễm lệ một chút. Khi sư phụ đang đo cho cô nãi nãi thì nàng lại đặc biệt chọn một xấp lụa màu chàm rồi đưa cho Quyên Tử đem về phòng. Chờ đến khi cùng cô nãi nãi dùng bữa xong, Quyên Tử đưa nàng về phòng, lúc này mới hiểu kỳ mà hỏi, “Nương nương, xấp lụa màu chàm mà người chọn để làm xiêm y hơi tối mắt, đưa cho Vương gia mặc không hợp lắm.”

Liễu Song sờ lên xấp lụa kia rồi cúi đầu nói, “Nhị gia ở trong quân, phải ăn mặc chững chạc một chút. Nếu nhị gia quay về thì người bảo hắn đến đây một chuyến để ta đo cho hắn.”

“Nương nương?” Trong mắt của Quyên Tử hiện lên vẻ bối rối.

Liễu Song giương mắt, sắc mặt bình tĩnh, “Bộ xiêm y trên người nhị gia mặc đã cũ. Ta là tẩu tử của hắn, vốn phải quan tâm một chút. Đừng lầm lời, đi xem nhị gia quay về hay chưa.”

“Dạ, nương nương.” Quyên Tử cúi đầu lui xuống.

Liễu Song cắn môi, nhịp tim đập thình thịch. Nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, khi chọn vải lại nhịn không được mà muốn tự mình chọn một xấp cho người nọ. Khóe mắt lướt đến hộp đựng đồ thêu may trên bàn trang điểm, mộc oa nhi tinh xảo, hộp son mới mua....Nàng bất giác lại đỏ mặt. Nhị gia vẫn giống như dĩ vãng, không nói nhiều lắm, khi thấy nàng cũng chỉ áp úng một hai câu. Nhưng nhị gia thường xuyên tặng nàng những vật nhỏ nhặt, hơn nữa đều là nhờ Quyên Tử giao cho nàng, cũng không trực tiếp giáp mặt mà đưa tặng. Nàng không chỉ không tức giận, ngược lại vẫn thường xuyên tràn ngập mong chờ, mong chờ qua vài ngày sau sẽ nhận được cái gì.

So với nhị gia chất phác quan tâm thì phu quân ôn nhu của nàng lại cực kỳ lạnh đạm. Từ khi nàng mang thai, phu quân rất ít khi vào phòng lúc nàng ngủ, thậm chí cùng nhau dùng bữa cũng rất ít. Đôi khi dăm ba ngày nàng cũng không thấy mặt phu quân được một lần. Tuy rằng mỗi lần phu quân gặp nàng thì đều ân cần thăm hỏi thân mình của nàng như thế nào, cái thai có ổn hay không, nhưng nàng lại không thể nhìn ra một chút vui mừng từ nụ cười ôn nhu của phu quân. Tuy nhiên đến đêm khuya, khi nửa mơ nửa

tỉnh thì người nam nhân nhẹ nhàng săn sóc xoa bóp thắt lưng cho nàng, thân mật ôm chặt lấy nàng lại làm cho nàng vô cùng quyến luyến. Mà nàng cẩn bản không thể liên hệ người nam nhân ở ban đêm cùng với phu quân vào cùng một chỗ.

Liễu Song thường xuyên vì chính sự hoài nghi của mình mà kinh hãi, sau đó nàng liền đem sự suy đoán đáng sợ này chôn giấu dưới đáy lòng. Nàng có nghe đại ca từng nói, có vài người ban ngày là một dạng, đến ban đêm lại trở thành một dạng khác. Có lẽ phu quân của nàng chính là người như vậy. Nếu thật sự là thế, nàng vạn phần hy vọng ban ngày vĩnh viễn sẽ không đến. Bởi vì nàng phát hiện chính mình đã quyến luyến sâu đậm với người phu quân vào buổi tối vẫn luôn thương yêu nàng.

“Đại táu.”

Thâm tâm của Liễu Song nhất thời chấn động, hai gò má trở nên nóng rần. Hít sâu vào mấy hơi, làm cho chính mình bình tĩnh, nàng mở miệng, “Vào đi.”

“Đại ca không ở đây, ta không tiện đi vào, Đại táu có việc gì thì cứ phân phó.” Người nam nhân đứng bên ngoài đang kiềm chế dục vọng muốn bước vào, chua xót cất lên hai tiếng đại táu.

Liễu Song ôm ngực để định thần trong chốc lát, sau đó tìm thước đo rồi bước ra ngoài. Vừa thấy người nọ đứng bên ngoài, nhịp tim của nàng bất giác nhảy lên vài cái.

Mỉm cười, nàng nói với người nam nhân đang cúi đầu, “Hôm nay Hoàng Thượng có ban thưởng một chút lụa là, ta và cô nãi nãi thương lượng, bảo rằng sẽ may vài bộ xiêm y cho mỗi người. Kích thước của tam đệ thì cô nãi nãi đã có, người bận rộn, ta cũng không tiện gọi người quay về ngay lúc ấy. Lại đây, để ta đo cho ngươi. Ngày mai ta bảo sư phụ may xiêm y cho ngươi.”

“Đa, đa tạ.” Ngũ Tử Anh ngẩng đầu, nhanh chóng liếc mắt nhìn Liễu Song một cái, phi thường kích động, tay chân cũng không biết phải bày ra như thế nào.

Nhin hắn như vậy, tân can của Liễu Song bất chợt mềm nhũn, nàng đi đến trước mặt Ngũ Tử Anh, “Xoay người lại.”

“A.” Ngũ Tử Anh lập tức nghe lời xoay người.

Tỉ mỉ đo kích thước ở sau lưng cho Ngũ Tử Anh, Liễu Song lại làm cho hắn xoay người lại. Khi quay người, hô hấp của Ngũ Tử Anh liền thay đổi. Liễu Song đang đứng trước mặt hắn, hắn có thể tinh tường ngửi được mùi hương trên người Liễu Song. Liễu Song làm sao lại không phát hiện hơi thở của Ngũ Tử Anh thay đổi. Nàng chỉ thản nhiên đo cho Ngũ Tử Anh, cũng không giương mắt nhìn hắn.

Sau khi đo xong xuôi, Liễu Song liền thổi lui, Ngũ Tử Anh cũng lui ra sau hai bước, cúi đầu, cả hai tai đều đỏ ửng. Khóe mắt của Liễu Song hàm chứa ý cười, nàng hỏi, “Ta chọn cho ngươi một xấp lụa màu chàm, không biết ngươi có thích hay không, để ta bảo Quyên Tử mang đến cho ngươi nhìn thử một cái.”

“Không cần không cần, ngươi, ngươi chọn, ta đều thích.” Ngũ Tử Anh liên tục lắc đầu, lắp bắp nói, “Ta, ta đi, không phải, ta...” Trong lúc bối rối, tay chân của hắn tẩy máy mà lấy ra một gói giấy từ trong lòng rồi đặt lên bàn, “Cho, cho ngươi. Ta đi ăn cơm.” Nói xong, hắn xoay người, bước chân hỗn loạn mà bỏ chạy.

“Phốc” nhìn người nọ hốt hoảng bỏ chạy, Liễu Song nở nụ cười. Lấy gói giấy trên bàn, nàng mở ra, bên trong là mứt hoa quả. Cầm lấy một viên rồi đặt vào miệng, thật chua nhưng lại thật ngọt. Quyên Tử đứng một bên mà lo lắng nhìn tiểu thư, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Đêm khuya, trong lúc ngủ say, Liễu Song xoay người thì vừa vặn chạm vào lồng ngực nóng rực của một người. Nàng quen thuộc ôm người nọ chìm vào giấc ngủ, không có ý đồ mở mắt nhìn phu quân của nàng. Người nọ thật cẩn thận vuốt ve mặt nàng, khẩn trương hôn nàng. Liễu Song giữ chặt tay hắn rồi đặt lên bộ ngực của mình, vì mang thai nên càng trở nên căng tròn.

“Song, song nhi....” Khàn khàn, khó nhịn.

“Cần thận một chút là được, sẽ không làm đúra nhỏ bị thương.” Lâm bẩm trong cơn buồn ngủ, Liễu Song chạm vào miệng của đối phương, chạm rai hôn lên.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 60

Hoàng Thượng, hôm nay trời rất đẹp, ngài xuất cung một chút đi.”

Thấy Hoàng Thượng đặt bút xuống, Ôn Quế nhân cơ hội lên tiếng.

Tân Ca nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài có thể nói là chan hòa ánh sáng. Trời tháng năm rất ấm áp dễ chịu. Hơn một tháng, vì Vịnh Xuân yến mà hắn và Ngũ Tử Ngang tuy rằng thường xuyên gặp mặt nhưng đều ở lúc lâm triều. Hai người cơ bản không có thời gian ở bên nhau, càng đừng nói đến việc đến tiểu vien.

“Cũng tốt. Xuất cung hít thở không khí đi. Ngày mai là Vịnh Xuân yến, hiện tại các tài tử Đại Đông đều tề tụ về kinh thành, nói như vậy át hẳn lúc này kinh thành phi thường náo nhiệt.”

“Nô tài đi chuẩn bị.”

Ôn Quế vừa nghe xong thì liền vui mừng chạy đi.

Xoa xoa mi tâm, Tân Ca thả lỏng cơ thể rồi dựa lưng vào ghế ngồi. Hắn toàn quyền giao cho Ngũ Tử Ngang thu xếp Vịnh Xuân yến, sau khi đưa ra hai tấm Đào Hoa thiếp vào tháng trước thì hắn chưa hề xuất cung. Đôi khi Ngũ Tử Ngang sẽ tiến cung vào đêm khuya, cùng hắn ôn tồn trong chốc lát, trời tờ mờ sáng đã rời đi. Không đành lòng thấy Ngũ Tử Ngang mệt nhọc như thế, hắn lấy thánh chỉ để ra lệnh cho Ngũ Tử Ngang trước khi chấm dứt Vịnh Xuân yến thì không được tiến cung một mình.

Nhắm mắt lại, hắn tựa hồ có thể cảm giác được nụ hôn của Tử Ngang dừng trên mặt, trên cổ, trước ngực của hắn. Đã gần hai mươi ngày không ôn tồn cùng Tử Ngang, nhớ môi của người nọ, tay chân, nhiệt độ cơ thể, những cái đụng chạm....nghĩ đến Tử Ngang thì thân mình của hắn lại trường đau.

Hắn dường như chưa từng chủ động đi tìm người nọ, duy nhất một lần cầu kinh vô lý với người nọ tại Vương phủ.

“Hoàng Thượng, nô tài đã phân phó xong xuôi. Trước tiên nô tài theo Hoàng Thượng quay về tắm cung thay y phục.”

“Ngươi đến tắm cung đem xiêm y đến đây. Chờ bọn họ chuẩn bị ổn thỏa thì ngươi quay lại, trẫm muôn nghỉ ngơi một lúc.”

“Dạ.”

“Bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào quấy rầy trẫm.

“Nô tài tuân chỉ.”

Ôn Quέ đóng cửa Đông Noãn Các.

“Tử Ngang....”

Ngón tay lướt qua gò má, dừng lại ở xương quai xanh bị y phục che khuất. Hôn ấn ở nơi này đã sớm phai nhạt. Nhẹ nhàng cọ sát vài cái ở trên cổ, ngón tay thon dài của Tân Ca bắt đầu giải khai y khẩu của long bào.

Tử Ngang....hiện tại đang làm gì? Có phải đang bận rộn vì Vịnh Xuân yên hay không. Không, không đơn giản là Vịnh Xuân yên, còn có đại sự ở trong triều. Đã có cơ sở cho chế độ thuế má mới, sau khi Vịnh Xuân yên chấm dứt thì hắn sẽ bắt đầu làm thử, người nọ sẽ càng lúc càng bận rộn.

Y khẩu được lần lượt mở ra, cách nội y đơn bạc bằng lụa tơ tằm, Tân Ca khẽ vuốt đầu nhũ bên trái của mình.

“Ngô....” Tử Ngang....

Đây là thân thể mà người nọ vô cùng quyến luyến, đã lâu rồi không được âu yếm.

“An...”

Không đủ, đụng chạm như vậy căn bản không đủ.

Hơi vội vàng cởi bỏ nội y, Tân Ca đưa tay đi vào, hai ngón tay xoa nắn đầu nhũ đã đứng thẳng của mình. Trong đầu là hình ảnh Tử Ngang dùng ngón tay dày vết chai sần đang xoa nắn đầu nhũ của hắn, hoặc là Tử Ngang dùng đầu lưỡi đê khiêu khích kích tình.

“A...”

Tử Ngang làm thế nào với hắn?

Xốc lên vạt y bào, buông xuống đai lưng, một tay trực tiếp xâm nhập vào trong hạ khố, vuốt ve dục vọng hơi thoảng ngang đầu của mình.

“Ngô ân....”

Bàn tay lạnh lẽo bao vây bộ phận nóng rực, Tân Ca khẽ nhíu mày. Bàn tay của Ngũ Tử Ngang rất ấm, vết chai sần trên những ngón tay cũng không ít như của hắn. Ất hắn là thật dày, sẽ cọ sát làm cho hắn hơi đau mới phải.

Bàn tay di chuyển lên xuống, Tân Ca thấp giọng kêu, “Tử Ngang.....tiến vào...

Không đủ, không đủ, cảm giác này vẫn còn cách rất xa.

“Tân Ca, muốn ta hay sao?” Hắn dường như nhìn thấy Tử Ngang.

“Muốn.”

“Để ta giúp ngươi.”

“Nhanh lên.”

Động tác trên tay nhanh hơn, lực đao xoa nắn đầu nhũ được gia tăng.fynnz.wordpress.com

“Thoái mái không? Mỗi lần chỉ cần ta nhẹ nhàng liếm vào nơi này thì nó lập tức sẽ trở nên ửng đỏ.”

Thoái mái....Hắn thích Tử Ngang liếm hai quả thù du trước ngực mình.

“Tần Ca, ở nơi này của ngươi chính là cực phẩm mỹ vị của nhân gian. Sau khi ta nếm qua một lần thì liền nhớ mãi không quên.”

Bạch dịch vì động tình mà thấm ướt bàn tay, làm cho khoái cảm của Tần Ca tăng lên kịch liệt. Giống như bộ phận yếu ớt kia đang được bao lấy trong khoang miệng quen thuộc, vừa ấm áp và ướt át.

Tử Ngang...nhanh một chút, nhanh một chút nữa....

Nghe không thấy âm thanh dâm mỹ phát ra từ bàn tay, Tần Ca có cảm giác hắn đang được người nọ âu yếm.

“Tần Ca, la lên, ta muốn nghe tiếng la của ngươi.”

“Ngô...”

Cắn chặt môi, lâm vào tình dục nhưng hắn vẫn nhớ rõ bên ngoài còn có thị vệ canh gác.

“Tần Ca, cùng nhau, chúng ta cùng nhau. Ta muốn nhìn thấy bộ dáng của ngươi lên đỉnh vì ta.”

“Ngô!”

Tốc độ trên tay đạt đến cực hạn, thân thể đã lâu chưa hoan ái rất nhanh liền lên đến đỉnh. Thát thần nhìn lên trụ xà, sau khi thở hổn hển, Tần Ca nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt ra thì đã hoàn toàn khôi phục vẻ điềm tĩnh.

Lấy tấm khăn lụa đặt trên bàn để lau khô tay và dấu vết ô bẩn trên thân, hắn vứt chiếc khăn vào chậu than. Thần sắc thản nhiên mà đứng lên, chỉnh trang lại một chút. Hắn đi đến chậu nước để rửa tay, sau đó mới cầm lấy một thanh hỏa chiết rồi đốt cháy chiếc khăn trong chậu than.

Nhin chiếc khăn dần dần hóa thành tro tàn trong chậu than, mi tâm của Tần Ca vẫn không giãn ra. Hắn rất ít khi tự mình giải quyết, cảm giác phóng thích vừa rồi rất tốt nhưng sau đó lại trở thành hư không. Thân thể không được lắp đầy đang cảm thấy khó chịu.

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

“Thay xiêm y.”

“Dạ.”

.....

Trên xe ngựa, Ôn Quế cẩn thận ngắm nhìn Hoàng Thượng. Lúc nãy khi hắn thay y phục cho Hoàng Thượng thì vẻ mặt của Hoàng Thượng không hề vui. Dọc đường đi, Hoàng Thượng cũng không nói một lời nào, mi tâm nhíu chặt vẫn chưa giãn ra, hắn không thể đoán được trong khoảng thời gian rất ngắn mà hắn không ở bên cạnh thì đã xảy ra chuyện gì khiến Hoàng Thượng mất hưng như vậy

“Hoàng Thượng, nô tài nghe nói nhóm sĩ tử nhận được Đào Hoa thiếp đều đã đến khách điểm Tài tử, ngài có muốn đến đó nhìn một chút hay không?”

“Không. Tìm một nơi yên lặng đi.”

“Dạ.”

Ôn Quế ra xe ngựa, phân phó cho Lý Thao tìm một nơi yên lặng.

Vén lên rèm che, nhìn thấy khắp nơi dào dạt không khí của tri thức ở các ngã tư đường, Tân Ca buông rèm xuống, “Đến bờ hồ đi. Bao một cái thuyền, hôm nay trẫm dùng bữa trên thuyền.”

“Dạ.”

Xe ngựa vững vàng chạy về Thương Lan Hồ, ước chừng mất một chung trà nhỏ thì xe ngựa đã đến bên hồ. Ở trên xe đợi một lúc, Tân Ca nghe được ngữ thanh của Ôn Quế, “Chủ tử, nô tài đã chuẩn bị ổn thỏa, thỉnh chủ tử lên thuyền.”

Ôn Quế vén lên rèm che, dìu Hoàng Thượng xuống xe. Một chiếc thuyền cực kỳ xa hoa đã cập ở bên bờ hồ. Tân Ca vừa xuống xe thì lập tức dẫn đến những ánh nhìn chăm chú của những người du xuân bên hồ.

Không thể trách Ngũ Tử Ngang thích ăn dấm chua. Nếu Tân Ca cùng đệ nhất mỹ nhân Nữ Trinh quốc đứng bên cạnh nhau cũng tuyệt đối sẽ không bị nàng lấn át về nhan sắc. Tân Ca vốn dị thường tuấn mĩ, là một vẻ đẹp hoàn toàn khác với Việt Lặc Vân Sơn. Thần sắc của hắn không chỉ sắc bén mà ánh mắt còn ẩn chứa uy nghi, khiến người ta nhìn thấy chỉ càng động tâm.

Xung quanh lập tức truyền đến những tiếng xì xầm khe khẽ, không biết là công tử nhà ai mà lại tuấn mĩ như vậy. Nhưng Tân Ca không hề để ý, sau khi theo Ôn Quế lên thuyền, hắn liền vào khoang thuyền, lưu lại phía sau những niềm luyến tiếc.

Ngoại trừ Ôn Quế, Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật nhất định sẽ đi theo, thì Tân Ca còn dẫn theo Lý Thao và hai mươi tên thị vệ. Bọn thị vệ đứng xung quanh thuyền, canh gác nghiêm ngặt. Lý Thao, Khổng Tắc Huy, Ôn Quế và Diêm Nhật đều ở trong khoang thuyền. Ôn Quế pha loại trà được mang đến từ trong cung cho Hoàng Thượng, sau đó mang đến một phần điểm tâm và hoa quả, “Hoàng Thượng, có muốn tìm người xướng khúc hoặc hiến vũ hay không?”

“Có thể tấu cầm hay không?”

“Để nô tài đi hỏi.”

Ôn Quế lập tức ly khai. Hắn bao một chiếc thuyền tốt nhất ở nơi này, chủ nhân của thuyền phường có rất nhiều xướng kỹ và vũ nương, đương nhiên sẽ không thiếu người tấu cầm. Chỉ chốc lát sau Ôn Quế liền trở về, “Hoàng Thượng, chủ thuyền bảo rằng cầm sư giỏi nhất kinh thành đang ở chỗ của hắn. Hiện tại Hoàng Thượng muốn nghe hay không?”

“Truyền người nọ lên đây.”

“Da.”

Ôn Quế lại chạy ra. Khổng Tắc Huy vẫn là bộ dáng già dặn, hắn tìm vị trí gần Hoàng Thượng nhất để dựa vào rồi chợp mắt. Thấy Ôn Quế ra ra vào vào rất bận rộn, hắn lặng lẽ cười nhạo. Từ khi hắn bắt đầu nhìn thấy thân thể của Ôn đại tổng quản thì Ôn đại tổng quản liền bắt đầu né tránh hắn. Khổng Tắc Huy không tỏ ra thái độ gì đối với việc này, thậm chí không hề

buồn bực. Có lẽ hắn cũng biết bản thân mình khiến người ta e ngại, cho nên hắn luôn bảo trì khoảng cách an toàn với Ôn Quế.

Gió mát hiu hiu thổi bên bờ hồ mang theo ý xuân nồng nàn, trên bờ kè đến người đi, nam nữ ăn mặc diễm lệ trong ánh nắng tươi đẹp của ngày xuân mà động xuân tâm sau một mùa đông dài đằng đẵng. Tân Ca vô thức nhìn bên bờ, tâm tư lại nhớ đến chuyện mà hắn đã làm vào lúc trước, dù vị khó chịu sau đó vẫn chưa tán đi, điều này làm cho hắn phi thường phiền lòng.

“Hoàng Thượng, người đến.”

Ngũ thanh của Ôn Quế kéo lại suy nghĩ của Tân Ca. Nữ tử đang ôm cầm sau khi được cẩn thận lục soát liền đi theo Ôn Quế đứng ở nơi cách xa Tân Ca mười bước chân.

“Ta là Phỉ Nhi, không biết muôn nghe khúc nào?”

“Ngươi cứ tấu bất kỳ khúc nào cũng được.”

Tân Ca không đề ra yêu cầu, hắn chỉ muốn nghe âm thanh của tiếng cõi cầm.

Phỉ Nhi bày cầm ra, sau khi trầm tư một lúc thì hai tay nhẹ nhàng đặt lên dây cầm. Đầu ngón tay của nàng chậm rãi cử động, tiếng cầm vang lên.

Tân Ca không có ánh tượng đối với dung mạo của Phỉ Nhi, khi tiếng cầm vang lên, hắn liền nhìn về phía bờ hồ.

Nữ tử tấu cầm rất khá, tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất cầm sư tại kinh thành. Bất quá Ôn Quế chỉ âm thầm lắc đầu, so với cầm nghệ của Hoàng Thượng thì vẫn còn cách rất xa. Nói ra mới nhớ, đã lâu hắn chưa được nghe Hoàng Thượng tấu cầm. Tình cảm của Hoàng Thượng và Lương Vương tốt đẹp, chẳng lẽ không còn cách nào khiến Hoàng Thượng tấu cầm nữa hay sao?

Phỉ Nhi tấu cầm thật sự nhập thần, tựa hồ cũng nhìn ra người trước mặt không muốn bị quấy rầy, nàng chỉ lặng lẽ tấu cầm, thủy chung cúi thấp

đầu, hết sức chăm chú vào việc chuyển động mười ngón tay.

Lắng nghe, Tân Ca giãn ra mi tâm đang nhíu chặt, hắn quay đầu nhìn về phía Phi Nhi. Thông qua mùi hương yên chi, cho dù cúi thấp đầu cũng có thể khiến người ta nhìn ra nàng là một người vô cùng kiều my và diễm lệ.

Ôn Quέ không bị tiếng cầm mê hoặc, lúc này hắn hơi hoảng một chút, Hoàng Thượng chắc không coi trọng người nữ nhân này chút. Lập tức hắn tự tát cho mình một cái bạt tai ở trong lòng. Hoàng Thượng đâu phải người dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy.

“A? Kia không phải là thuyền của Lương Vương phủ hay sao? A! Đó là Lương Vương và Lương Vương phi.”

Lời nói truyền đến từ chiếc thuyền bên cạnh cắt ngang tầm mắt chăm chú của Tân Ca, hắn lập tức nhìn về phía cửa sổ, Ôn Quέ và Lý Thao cũng hiểu kỹ nhìn theo. Chỉ thấy cách bọn họ một đoạn có một chiếc thuyền, trên đầu thuyền đứng vài người, một trong số đó không phải Lương Vương thì là ai? Đôi mắt của Tân Ca bất chợt trở nên lạnh lùng, không cần nhìn cũng biết nữ nhân đứng bên cạnh Lương Vương là ai.

Ôn Quέ cũng nhìn thấy nữ nhân đang mỉm cười hạnh phúc bên cạnh Lương Vương, kia không phải Lương Vương phi thì là ai?

“Chủ tử....” Hắn bất an nhìn về phía Hoàng Thượng.

“Tránh đi.”

Sắc mặt của Tân Ca rất bình tĩnh, ánh mắt cũng rất bình tĩnh, nhưng Ôn Quέ lại nhịn không được mà trong lòng trở nên phát lạnh.fynnz.wordpress.com

Hắn nghĩ rằng người này đang bận rộn. Tân Ca lui về phía sau, che giấu tung tích, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người của Ngũ Tử Ngang đang thật cẩn thận che chở Vương phi. Hôm nay át hắn là cả Vương phủ đi du ngoạn, Ngũ Tử Anh, Ngũ Tử Hoa và Phạm lão thái thái đều ở trên thuyền, thật sự là một hình ảnh hạnh phúc ám áp a. Bàn tay dưới y mệ siết chặt, móng tay

bấm vào lòng bàn tay, có người ngoài ở đây, hắn không thể lộ ra nửa điểm khác thường.

“Tử Ngang, ngươi dù Song nhi cẩn thận.” Phạm lão thái thái đang ngồi trên ghế cứ lo lắng mà luôn mồm dặn dò.

Ngũ Tử Ngang dù Song nhi quay đầu lại rồi đáp lời, “Cô nãi nãi yên tâm, ta đang dùu nàng mà.” Nói xong, hắn nhìn về phía Liễu Song, “Có muốn vào trong hay không?”

Liễu Song ngẩng đầu mỉm cười, “Ta muốn đứng bên ngoài trong chốc lát. Gia, ngài không cần ở bên cạnh ta, ngày mai là Vịnh Xuân yến, ngài còn rất nhiều chuyện phải giải quyết.”

Phạm Ngũ Thị lập tức nói, “Song nhi, ngày nào mà Tử Ngang chẳng bận rộn, nhưng dù có bận cũng nên dành một chút thời gian ở bên cạnh ngươi mới đúng. Có phải hay không, Tử Ngang?”

Ngũ Tử Ngang bất đắc dĩ mỉm cười, “Cô nãi nãi nói hết những gì mà ta muốn nói rồi.”

“Cảm tạ gia.”

Nói một lời cảm tạ khách khí, Liễu Song đưa tay ôm lấy phần bụng vẫn chưa nhô lên của mình, cẩn thận ổn định tư thế.

Nhìn một đôi uyên ương trước mắt, Phạm Ngũ Thị cười toe toét, quả nhiên là Tử Ngang chọn rất xứng. Liếc mắt nhìn Tử Anh đang lảng lặng phiền muộn, trong mắt của nàng hiện lên một chút lo lắng.

Ngũ Tử Ngang dù Liễu Song đứng ở đầu thuyền ngắm cảnh, trên mặt thoái mái thích ý nhưng trong lòng lại tràn đầy lo lắng. Không phải là hắn không thấy chiếc thuyền lớn nhất ở bên kia bờ hồ, xung quanh thuyền còn có hai mươi tên thị vệ. Hai mươi người kia ăn diện bình thường nhưng đao trên lưng lại là loại chỉ dành riêng cho thị vệ hoàng cung. Ai xuất hành mà lại mang theo thị vệ hoàng cung? Huống chi bên bờ còn có cỗ xe ngựa mà hắn phi thường quen thuộc, rèm trúc trên thuyền buông xuống một nửa, hắn nhìn không thấy người trong thuyền. Hắn vạn phần hy vọng người nọ

không nhìn thấy hắn và Liễu Song. Thấy chiếc thuyền kia chạy ra xa xa, hắn thở phào nhẹ nhõm.(cốc cái đầu của ngươi nè, con cua)

Cách rèm trúc, nhìn Lương Vương thỉnh thoảng nhìn về hướng hắn, Tân Ca cầm lấy tách trà trên bàn, không thay đổi sắc mặt mà chỉ tập trung uống trà, làm cho người ta nhìn không ra tâm can của hắn đã đau đến mức làm cho hắn không thể thở nổi. Cho dù biết rõ trong lòng của người nọ chỉ có một mình hắn, nhưng vừa rồi nhìn thấy tình cảnh kia vẫn làm cho hắn không thể nuốt trôi. Tử Ngang a Tử Ngang, ngươi ăn dấm thì còn có thể đến hỏi ta, mà ta cho dù có đau lòng đến chết cũng không thể nhiều lời dù chỉ một câu. Bởi vì đây không phải là chuyện có thể thay đổi bởi vì ta ăn dấm.

Âm!

Nước trong tách trà của Tân Ca rõ ràng đang sóng sánh, nước trà văng ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?”

Âm! Âm!

Ôn Quέ mất thăng bằng mà ngã xuống sàn, Khổng Tắc Huy và Lý Thao lập tức xông ra ngoài.

“Chủ tử!”

Ôn Quέ loạng choạng hướng đến bên cạnh Hoàng Thượng, chiếc thuyền bị va chạm kịch liệt, tiếng động rất lớn không ngừng truyền đến, dường như có người đang đục thuyền.

“Thích khách! Cẩn thận!”

Thị vệ bên ngoài thuyền hô to, tiếp theo nhanh chóng truyền đến tiếng dao kiếm va chạm. Phi Nhi kinh hoảng mà ôm cầm trốn vào mép thuyền, sắc mặt tái nhợt. Tân Ca ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, sắc mặt càng thêm băng lãnh.

Rối loạn ở nơi này kinh động những chiếc thuyền khác ở bên hồ. Ngũ Tử Ngang đang hướng về nơi này thì thấy ở xa xa chiếc thuyền lớn đang một mình đi vào giữa hồ đang xảy ra ảm đạm. Thần sắc của hắn lập tức đại biến, hắn quát to, “Lái thuyền sang hướng đó!”

“Tử Ngang! Nguy hiểm! Không thể qua đó!” Phạm Ngũ Thị hô to.

Ngũ Tử Ngang quay đầu nóng nảy quát thuyền phu, “Lập tức lái qua đó! Bằng không ta tru di cừu tộc nhà ngươi!” Đồng tử trở nên đỏ ngầu.

Thuyền phu không dám trái lời, nhanh chóng quay thuyền lại rồi lái về hướng chiếc thuyền kia.

Bộ dáng của hắn làm cho Liễu Song và Phạm Ngũ Thị vô cùng sợ hãi. Một đôi tay vững vàng dìu nàng vào khoang thuyền, chưa kịp hoàn hồn, khi nàng ngẩng đầu đã nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy.

“Nhất định đã xảy ra chuyện nên đại ca mới nôn nóng như thế.” Bỏ lại một câu, Ngũ Tử Anh nhanh chóng ra khỏi khoang thuyền. Ngũ Tử Hoa cũng dìu Phạm Ngũ Thị đang bị dọa mất hồn mất vía vào trong.

“Nhanh lên! Nhanh lên nữa!”

Toàn bộ mọi người trên thuyền đều có thể nhận thấy Ngũ Tử Ngang đang nổi giận, Ngũ Tử Anh và Ngũ Tử Hoa đều nói không nên lời trước bộ dạng hiện tại của đại ca.

Bên ngoài đánh nhau phi thường kịch liệt, nước đã tràn vào đáy thuyền. Tân Ca lảng lặng ngồi yên trong khoang thuyền che rèm trúc. Phỉ Nhi đang ôm cầm cúi đầu trốn ở một góc, bàn tay run rẩy lảng lẽ với vào bên trong y mê.

Thuyền phu tập trung hết sức lực để hướng về chiếc thuyền kia, nhưng Ngũ Tử Ngang lại chờ không kịp. Hắn nhìn sang trái phải, cắn răng một cái, lập tức khinh công nhảy xuống thuyền.

“Tử Ngang!”

“Vương gia!”

“Đại ca!”

Mũi chân đạp nhẹ lên mặt nước, nhảy lên vài cái, hắn dừng trên một chiếc thuyền khác.

“Tử Anh! Lập tức đi điều binh! Phong tỏa cửa thành!”

“Dạ!”

Ngũ Tử Anh nhanh chóng phản ứng, lệnh cho thuyền phu cập vào bờ.

“Tử Hoa, lên bờ đưa cô nái nái và đại táu hồi phủ.”

“Cứ giao cho ta!”

Nhin thoảng qua đại ca đang dừng trên một chiếc thuyền khác, Ngũ Tử Hoa phi thường nôn nóng. Nhưng hiện tại đang ở dưới nước, hắn chỉ có thể lo lắng mà thôi.

P/S: o_o, cái vụ sắc đẹp của Tân Ca ta thấy hơi ngộ, từ đầu đến tận lúc này, đây là lần đầu tiên miêu tả Tân Ca đẹp, người đi đường phải ngất ngây @@, có thể sánh với Việt Lặc Vân Sơn, nghĩa là rất đẹp, ta vẫn còn nhớ cái cảm giác lúc Việt Lặc Vân Sơn vào triều đã khiến mn đều ngây ngẩn, vậy sao lần Tân Ca đến khách điểm tài tử ta lại chẳng có cảm giác đó =.=, có chăng chỉ là uy nghiêm mà thôi, từ lúc đầu cho đến tận đây ta chỉ cảm thấy vẻ đẹp của Tân Ca là kiểu đẹp đàn ông nam tính chứ chẳng được kiểu tuấn mĩ của nữ vương thụ như vậy. Chỗ này hơi bất hợp lý một chút. Làm ta có cảm giác giống như bé Tân mới đi phẫu thuật thẩm mĩ về vậy 0.0

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 61

Bên ngoài thuyền đang đánh nhau kịch liệt, Ôn Quέ bảo hộ trước người Hoàng Thượng, khẩn trương nhìn xuyên qua rèm trúc để hướng ra bên ngoài, trong lòng đang lo lắng vì một người mà hắn không chịu thừa nhận.

Chiếc thuyền tựa hồ cách khá xa bờ nhưng Ôn Quέ vẫn mơ hồ nghe thấy có tiếng người hô to, “Bắt thích khách! Bắt thích khách!”

Thuyền bắt đầu nghiêng, sàn thuyền cũng bắt đầu tràn nước. Đúng lúc này, thân tàu lắc lư kịch liệt, thân thể lượng choạng sang một phía. Khóe mắt nhìn thấy Hoàng Thượng cũng ngã về phía sau.

“Tần Ca! Người chết đi!” Phi Nhi run rẩy ở một góc bỗng nhiên nhảy dựng lên rồi phóng về phía Tần Ca, tung ra một nấm bột trắng.

“Ngung thở!”

Cây cỏ cầm được giơ cao, Phi Nhi rút ra một thanh kiếm từ trong cổ cầm, chĩa thẳng vào tim của Tần Ca.

“Hoàng Thượng.”

Ôn Quέ không ngại nguy hiểm mà phóng về hướng Hoàng Thượng. Nhưng ngay lúc này hắn liền bị một người tóm được rồi vứt sang một bên, một bóng người còn nhanh hơn Phi Nhi đã che trước mặt Tần Ca.

Keng!

Đoán kiếm trong tay người này đỡ được một chiêu trí mạng của thích khách. Không cho thích khách cơ hội đắc thủ, hắn nhát lên chiếc bàn trước mặt, thừa dịp Phi Nhi lui lại liền đem Hoàng Thượng đẩy về phía Ôn Quέ. Là Diêm Nhật vẫn luôn luôn im lặng. Trong mắt Tần Ca lướt qua một tia sáng lạnh.

Không ngờ bên cạnh Tân Ca lại có một vị tiểu thái giám võ công cao cường như vậy, Phỉ Nhi rõ ràng rất sảng sốt, nhưng nàng nhanh chóng hồi phục tinh thần, một nắm bột trắng lại tiếp tục được nàng tung ra.

“Ngưng thở!”

Diêm Nhật hét lớn một tiếng, đoán kiếm trong tay triền đấu cùng trường kiếm của Phỉ Nhi.

“Hoàng Thượng, ngài không sao chứ!” Ôn Quέ bối rối bảo vệ Hoàng Thượng nhưng chỉ cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng nề.

“Hoàng Thượng, ngài...” Trước mắt trở nên tối om, hắn ngất xỉu trên người Tân Ca.

Đẩy Ôn Quέ ra, Tân Ca vẫn điềm tĩnh nhìn nữ tử đang giao thủ cùng Diêm Nhật, khẽ phát y mê, một ngọn chủy thủ rơi vào bàn tay.

Âm!

Một tảng đá mang theo sát khí nồng nặc phá vỡ cửa sổ mà vào, dừng bên cạnh Tân Ca. Nếu không phải Tân Ca đẩy Ôn Quέ sang phía bên kia thì Ôn Quέ ắt hẳn đã tan xương nát thịt.

“Hoàng Thượng!” Diêm Nhật quay đầu lại, thất kinh hồn vía.

Phỉ Nhi bắt lấy cơ hội, mũi kiếm trong tay đột nhiên chêch hướng.

Chú!

Chủy thủ trong tay của Tân Ca phóng ra khỏi tay.

Cảm nhận được hàn khí, Diêm Nhật uốn người về phía sau theo một góc độ quý dị, trở mình một cái, đoán kiếm xẹt qua chân trái Phỉ Nhi. Công phu của Phỉ Nhi cũng không tệ, khi đoán kiếm xẹt qua cũng là lúc nàng đánh bay chủy thủ của Tân Ca đang phóng về hướng nàng, đồng thời tránh được sự công kích của Diêm Nhật. Nàng liều mạng đâm về phía Tân Ca.

Chú!

Keng!

Một thanh kiếm từ bên ngoài phóng đến, một bóng người xâm nhập vào trong khoang thuyền.

Diêm Nhật nhảy lên cao, hàn quang trong tay lóe lên. Phi Nhi gạt đi thanh kiếm đang hướng thẳng vào ngực nàng. Tiếp theo nàng thối lui vài bước, né được một kiếm đang đánh úp từ phía sau trong gang tấc. Thân tàu chao đảo cũng ảnh hưởng đến thế tấn công của Phi Nhi. Người vọt vào tung ra chưởng phong sắc bén về phía nàng, lại thêm một người khác từ cửa sổ nhảy vào với từng chiêu thức đều là đòn trí mệnh. Phi Nhi có công phu không tệ nhưng không có cách nào ngăn cản ba vị cao thủ cùng giáp công một lúc.

“Bắt sống.”

Một tiếng lạnh lùng vang lên từ phía sau Phi Nhi, không để cho nàng kịp hành động, một thanh đoản kiếm đâm xuyên qua bả vai của nàng. Không biết Tân Ca đã xuất hiện ở sau lưng nàng từ khi nào, hắn tung ra một chưởng vào sau lưng của nàng. Không Tắc Huy đá lên một cước, trước khi nàng cắn lưỡi tự sát thì đã bị trúng một cước vào đầu. Phi Nhi nặng nề ngã xuống sàn thuyền.

“Tân, Hoàng Thượng! Ngài không sao chứ!”

Lạnh lùng nhìn nữ thích khách té ngã trên sàn, Tân Ca được một người dùng sức ôm vào lòng.

Thân mình của Tân Ca loạng choạng, giương mắt nhìn vào khuôn mặt đang tái nhợt, người nọ phi thường lo lắng, lúc này mí mắt của hắn trở nên nặng nề.

“Đừng àm ĩ, trẫm bị trúng mê được.”

“Hoàng Thượng!”

Thân thể đang được Ngũ Tử Ngang ôm chặt bỗng nhiên mềm nhũn rồi ngã vào lòng hắn, đôi mắt của Ngũ Tử Ngang như muốn nứt ra.

“Vương gia, thuyền cứu viện của chúng ta đã đến, ngài đưa Hoàng Thượng đi trước đi.” Cơ hồ mới vừa rồi nhảy vào cùng lúc với Ngũ Tử Ngang, Khổng Tắc Huy nhặt lên thanh kiếm của mình.

“Tình hình bên ngoài thế nào?” Vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang chỉ còn khát máu và tàn bạo mà trước kia chưa bao giờ xuất hiện.

“Đã giải quyết gần xong.”

“Đem người này cũng thi thể của những người khác đều mang đi, đừng để cho nàng chết, càng không cho bất kỳ kẻ nào biết nàng bị nhốt ở đâu.”

“Ta đã rõ.”

Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tần Ca ra khỏi khoang thuyền đã ngập nước quá bàn chân. Bên ngoài thuyền, thi thể của thích khách nằm ngổn ngang trên sàn. Ngũ Tử Ngang ôm Tần Ca bước lên chiếc thuyền cứu viện, trên thuyền là các thị vệ kinh thành vừa hỏa tốc chạy đến đây. Khổng Tắc Huy đem Ôn Quê cũng bị ngất xỉu đặt lên thuyền.

“Lý Thao, ngươi đi cùng Hoàng Thượng.”

“Đại nhân.”

“Đi mau!”

“Lý Thao, nơi này để cho Khổng thống lĩnh.”

Nhìn vào mắt của Khổng Tắc Huy, Ngũ Tử Ngang hạ lệnh. Lý Thao không thể không cùng Diêm Nhật và Vương gia rời đi. Sau khi chiếc thuyền chở Hoàng Thượng ly khai, hai tròng mắt của Khổng Tắc Huy hiện lên hung quang.

“Chạy đi đâu!”

Thạch chùy gào thét phóng đến sau đầu của Khổng Tắc Huy. Nhan sắc trong đồng tử hiện lên màu nâu, Khổng Tắc Huy nghiêng đầu né tránh thạch chùy, nâng kiếm, dây xích của thạch chùy cuốn lên thân kiếm của Khổng Tắc Huy. Chỉ thấy một gã có thân người vạm vỡ cùng cánh tay thô

kêch như thân cây, Khổng Tắc Huy phóng về phía hắn. Hai mươi tên thị vệ mà Tần Ca dẫn theo đã có mười mấy người chết dưới thạch chùy của tên hán tử to lớn này, còn lại bảy tám gã thị vệ vừa nhín thấy Khổng Tắc Huy bị người nọ túm lấy, bọn họ liền liều mạng xông lên.

“Hết thảy cút ngay cho ta!”

Kiếm khí bắn ra từ phía, thị vệ vừa nhào đến liền bị kiếm phong quét ngã xuống đất.

Hàn quang hiện lên, chợt nghe một tiếng keng, thạch chùy đánh nghiêng sàn tàu, một cánh tay với máu chảy đầm đìa của hán tử to lớn bị rơi xuống nước. Không ngờ võ công của Khổng Tắc Huy lại cao thâm như vậy, hán tử nọ giật mình ngây người, tiếp theo đó hắn cũng không còn cơ hội để phản kháng.

Một cước dãm nát lồng ngực hán tử to lớn, mũi kiếm chỉ vào cổ hắn, Khổng Tắc Huy nói, “Ai phái các ngươi đến?”

Tròng mắt của hán tử đột nhiên mở to, khoe miệng chảy ra máu tươi, thân mình co rúm vài cái, hắn chết không nhắm mắt. Không tin chính mình lại dễ dàng chết trong tay của đối phương như vậy.

“Hừ, lại dùng chiêu này.” Kiếm quang hiện lên, tên thích khách lập tức đầu lìa khỏi cổ.

Liếm đi vài giọt máu loãng trên mu bàn tay, Khổng Tắc Huy tra kiếm vào vỏ, “Thuyền tới chưa?”

“Bẩm Thống lĩnh, đã đến.” Vài tên thị vệ còn sống sót đang nhìn Khổng Tắc Huy với ánh mắt khác lạ.

“Đem thi thể này cùng với nữ nhân bên trong lênh thuyền.”

“Dạ.”

.....

Dân chúng trong kinh thành cũng không biết trên Thương Lan Hồ đã xảy ra đại sự, là Hoàng Thượng bị ám sát, nhưng cửa thành bị phong tỏa, binh lính canh gác nghiêm mật các yếu đạo, cho nên dân chúng cũng biết chuyện xảy ra ở Thương Lan Hồ không hề nhỏ. Một màn ám sát bất chợt làm cho Vịnh Xuân yên như bị phủ bởi một tầng bóng đêm.”

“Hoàng Thượng tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa. Đại phu nói phải mất một lúc nữa mới có thể tỉnh lại.”

“May mắn thích khách dùng là mê dược, nếu là phấn độc thì nguy rồi.”

“Ta đáng trách, là ta không phòng bị tốt.”

“Lương Vương đừng quá tự trách như thế.”

Thái sư Lâm Giáp được bí mật thính đến, thần sắc ngưng trọng mà ngồi xuống, “Từ khi Tiên Hoàng bình định thiên hạ vẫn chưa bao giờ xuất hiện việc ám sát Hoàng Thượng. Sau khi Hoàng Thượng đăng cơ cũng từ hải thái bình, ta thật sự nghĩ không ra là ai dám can đảm ám sát Hoàng Thượng. Hôm nay Hoàng Thượng xuất cung bất quá chỉ là nỗi hưng, làm sao thích khách biết được Hoàng Thượng sẽ ở trên chiếc thuyền kia? Còn chuẩn bị mai phục kỹ lưỡng như vậy?”

Vừa nói xong, hắn liền nhíu mi lại, nhìn về phía Ngũ Tử Ngang.

“Trước khi Hoàng Thượng xuất cung đã có người mật báo.” Ngũ Tử Ngang áp chế con khát máu của mình xuống đáy lòng, trên mặt chỉ còn lại sự lo lắng và trầm trọng.

Lâm Giáp gật đầu, “Có người muốn ám sát Hoàng Thượng, Vịnh Xuân yên ngày mai...”

“Vẫn tiến hành.” Ngũ Tử Ngang trầm giọng nói, “Hoàng Thượng không cho lộ ra bởi vì ngày mai chính là Vịnh Xuân yên.”

Lâm Giáp nhíu mi, sau khi nghĩ một lúc, hắn mới lên tiếng, “Trước tiên truy tìm mật thám bên người Hoàng Thượng. Vương gia chưởng quản hoàng cung, ngày mai Vương gia phải lưu tâm ở Vịnh Xuân yên.”

“Nếu ngày mai ở Vịnh Xuân yến mà ta còn để cho Hoàng Thượng gặp nạn thì ta không xứng đáng làm Lương Vương nữa.”

Lâm Giáp nhìn sắc trời rồi nói, “Ta tiến cung trước. Việc Hoàng Thượng gặp chuyện hoặc ít hoặc nhiều sẽ roi vào tai đám triều thần, ta tiến cung đi ổn định bọn họ. Hoàng Thượng tạm thời giao cho Vương gia.”

“Ta sẽ chiếu cố Hoàng Thượng cẩn thận.”

Sau khi bí mật đưa Thái sư từ cửa sau rời đi, sắc mặt của Ngũ Tử Ngang lập tức trở nên âm trầm. Trở lại căn phòng nhỏ yên tĩnh ở hậu viện phía sau Vương phủ, lệnh cho thị vệ canh gác nghiêm ngặt, hắn đi vào phòng ngủ. Đội thị vệ này là những người tinh nhuệ nhất đã đi theo Ngũ Tử Ngang từ Lương Châu đến đây, cũng là thủ hạ trung thành nhất. Sau khi đưa Tần Ca vào Vương phủ, hắn liền lệnh cho phó quan điều những người này đến đây, cũng không cho bất luận kẻ nào đến gần nơi này.

Trong phòng ngủ, người trên giường vẫn còn đang mê man. Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy tay của người nọ, bàn tay khẽ run rẩy. Nếu hôm nay hắn không đi theo cô nái nái du hò....Nắm chặt bàn tay lạnh lẽo kia, Ngũ Tử Ngang không dám tưởng tượng.

“Trừ phi có ta, bằng không ngươi không được rời khỏi Hoàng Thượng nửa bước.”

“Dạ!”

Diêm Nhật quỳ gối một bên.

“Ôn Quέ không đủ tàn nhẫn, ngươi đi hỏi cung đi.”

“Dạ.”

Diêm Nhật đứng dậy rồi rời đi.

Sau khi Ngũ Tử Ngang đưa Tần Ca lên bờ thì đã âm thầm hạ lệnh, hôm nay phàm là những kẻ biết Tần Ca xuất hành đều bị bí mật bắt giam. Hai mươi tên thị vệ hộ tống Tần Ca ra ngoài cũng không may mắn thoát khỏi.

Bỏ xuống hình tượng ôn nhu, lúc này Ngũ Tử Ngang làm sao còn bóng dáng của một vị Lương Vương nữa, e rằng Tân Ca nhìn thấy cũng sẽ bị chấn động. Cúi đầu, khẽ hôn lên bờ môi lạnh lẽo của Tân Ca, chỉ có như vậy thì Ngũ Tử Ngang mới có thể ngăn chặn cơn khát máu đang cuồn cuộn bốc lên dưới đáy lòng. Ngay cả hắn cũng kinh ngạc với sự biến hóa của mình, chính vì Tân Ca mà xảy ra biến hóa như vậy.

Hơi thoảng mở ra bờ môi đang khép hờ, Ngũ Tử Ngang dừng lại một chút. Ngay sau đó hắn liền hung hăng chiếm đoạt bờ môi vẫn chưa đủ hồng hào kia, tùy ý liếm mút, lớn mật xâm nhập.

Bờ môi lại mở ra một chút, người đang bị động mà thừa nhận nụ hôn mãnh liệt đang chậm rãi mở mắt. Khi hắn nhìn thấy đôi mắt ôn nhu quen thuộc của người nọ, hắn liền nhắm mắt lại, cùng đối phương thâm triền.

Sau một lúc lâu, Ngũ Tử Ngang mới thổi lui để cho Tân Ca có thể hít thở. Chờ đến khi mê muội trong đầu trôi qua thì Tân Ca bắt đầu chậm rãi mở mắt.

“Rốt cục ngươi đã tỉnh.” Nắm chặt tay của Tân Ca, ngữ thanh của Ngũ Tử Ngang khàn khàn.

“Nếu trẫm không bị ám sát, ngươi sẽ đến chứ?”

Khóe mắt của Ngũ Tử Ngang chỉ trong nháy mắt liền ướt át, “Sẽ đến.”

Nắm lại tay của đối phương, Tân Ca thấp giọng nói, “Khi tên thích khách kia tấu cầm thì trẫm chợt nhận ra tâm tư của nàng bất ổn. Đây cũng là vì sao trẫm rất hiềm khi tấu cầm. Tiếng cầm sẽ tiết lộ lòng người, mặc kệ là hắn có trình độ tấu cầm thâm cao như thế nào đi chăng nữa.”

“Vậy vì sao ngươi không nói với Không Tắc Huy!” Ngũ Tử Ngang siết chặt tay của Tân Ca.

Khóe miệng của Tân Ca nhếch lên một chút, “Trẫm muốn đoạt lấy ngươi từ bên người của nữ nhân kia. Người, là của trẫm.”

Đôi mắt của Ngũ Tử Ngang trợn to, sau đó mói hung hăng hôn Tân Ca, dùng sức xốc chấn lên, thoát ra y phục của Tân Ca.

“Hôm nay, trẫm rất nhớ ngươi. Ngươi phải lấp đầy trẫm.”

“Ta muốn hung hăng xuyên vào ngươi, cho dù ngươi cầu xin tha thứ thì ta cũng tuyệt đối không nương tay!”

“Vậy làm cho trẫm nhìn xem.”

Nhanh chóng đứng dậy rồi cởi ra trói buộc trên người, Ngũ Tử Ngang nhét y phục của mình vào miệng của Tân Ca, thô lỗ kéo xuống y phục trên người Tân Ca. Sau đó lật ngược Tân Ca nằm sấp xuống, tách ra nhụy đòn của Tân Ca, hắn liếm lên một cách thèm khát.

“Ngô....”

Cắn chặt y phục trong miệng, Tân Ca nằm sấp trên giường, nhêch lên bộ phận đang bị liếm hôn.

Đầu lưỡi vừa bôi trơn nhụy cúc, vừa làm ra động tác xâm nhập. Thân thể dưới bàn tay của hắn đang run rẩy, buộc chặt, lại dâng lên nhiệt độ mà hắn vô cùng khát vọng. Đã lâu rồi, đã lâu rồi chưa chạm vào thân thể này, hắn căm bản không có kiên nhẫn tiếp tục bôi trơn cho Tân Ca.

“Ta muốn tiến vào.”

“.....”

Đỡ lấy hỏa long đang kêu gào của mình, Ngũ Tử Ngang không hề thương tiếc mà len lỏi vào nhụy cúc vẫn chưa được bôi trơn đầy đủ của Tân Ca. Hắn muốn nhanh chóng tiến vào nơi ấm áp kia, sự tàn nhẫn hung ác dưới đáy lòng sấp áp chế không được, hắn muốn biết người nợ vẫn còn sống, vẫn còn nhiệt độ.

“Ngô!”

Ngửa đầu chịu đựng nỗi thống khổ vì bị xé rách, Tân Ca nằm chặt đệm giường. Nhả ra y phục đang ngậm trên miệng, hắn quay đầu lại, “Dùng sức

một chút!”

Ánh mắt lưu chuyển phong tình, hàng lông mày uy nghi của một vị đế vương, thân mình ửng đỏ vì bị xâm nhập mãnh liệt, làm cho Ngũ Tử Ngang càng nhìn càng muốn tàn phá, muốn hung hăng chà đạp vị đế vương tôn quý nhất thiên hạ này.

Đột nhiên rút ra, đỡ lấy dục vọng mang theo tơ máu, Ngũ Tử Ngang càng dùng sức mà đâm sâu vào, không thèm bận tâm tiếng rên rỉ kêu la của Tân Ca sẽ bị người bên ngoài nghe thấy. Tương phản, tiếng kêu như vậy chỉ làm cho lý trí của hắn trở thành hư vô. Trước mắt là tình cảnh hỗn loạn trên thuyền, nữ thích khách cầm trường kiếm, cự thạch đập xuống sàn tàu làm thủng tung lỗ to....Tân Ca, cho ta, cho ta, bằng không thì ta sẽ điên mất.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 62

Tựa vào đầu giường, vuốt ve thân thể xích lõa ở trong lòng, Ngũ Tử Ngang lúc này đã bình tĩnh trở lại, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ hối hận. Nhưng hắn không thể nói, bởi vì người trong lòng của hắn muốn hắn làm như vậy. Nếu hắn nói hối hận thì người này sẽ tức giận.

“Có ổn không?”

“Trầm không mảnh mai như vậy.”

Hậu huyệt vừa sưng vừa đau, mặc dù đã được thoa dược nhưng vẫn không xóa được cảm giác như bị thiêu đốt. Bất quá trong lòng của Tân Ca lại là thoái mái và thích ý, chỉ có cảm giác như vậy mới có thể tiêu trừ sự hư không và khổ sở sau khi hắn tự mình vuốt ve lúc trước.

“E rằng việc ngươi gặp chuyện đã bị lan tin ra ngoài. Thái sư tiên cung trấn an đám người đó. Tối nay ta tự mình đưa ngươi hồi cung.”

“Thái sư?”

Tân Ca nhíu mi lại.

“Là ta thỉnh Thái sư đến đây. Có Thái sư trấn giữ thì những kẻ có mưu đồ mới có thể an phận.”

Sau khi yên lặng một lúc lâu thì Tân Ca thản nhiên nói, “Trầm không có con nối dõi, nếu trẫm chết thì Đại Đông sẽ loạn. Người có mưu đồ e rằng không chỉ có một người a.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên hàn quang, hắn ôm sát Tân Ca, “Lần này là ta sơ sẩy.”

“Công phu của Diêm Nhật không tệ, cũng đủ thông minh, cứ lưu hắn ở chỗ của ta. Ôn Quέ không có võ công, gặp phải chuyện thì trãм sẽ bất tiện.”

“Ta để hắn ở bên cạnh ngươi chính là vì đề phòng bất trắc. Ngươi thích là tốt rồi.”

Thở hắt ra một hơi thật dài, Ngũ Tử Ngang kè sát mặt vào trán của Tân Ca, giọng nói khàn khàn, “Ta phái thêm vài tên tiểu quỷ đến bên cạnh ngươi. Cứ nghĩ đến việc không có ta ở bên cạnh mà ngươi lại gặp phải nguy hiểm thì lòng ta liền hốt hoảng. Tân Ca, ta không dám nghĩ, không dám nghĩ....”

“Trãм không sao. Những người đó vẫn chưa làm gì được trãм.” Ngửa đầu, vừa lúc có thể hôn lên môi Ngũ Tử Ngang, sau khi Tân Ca cùng hắn giao triền trong chốc lát, ngũ thanh mang theo tình dục được cất lên, “Đừng để cho đám thích khách này quấy nhiễu sự bình tĩnh của ngươi. Trãм là thiên tử, không có khả năng tự bảo vệ mình thì làm sao có thể là hoàng đế. Cho dù trãм xảy ra chuyện thì ngươi cũng không thể rối loạn địa thế. Người nên vì trãм mà bảo vệ tốt Đại Đông.”

“Tân Ca, ngươi rất tàn nhẫn đối với ta.” Ngũ Tử Ngang đặt Tân Ca dưới thân, cùng Tân Ca hôn một trận thật sâu, sau đó mới nói, “Nếu ngươi gặp chuyện bất trắc thì ta phải sống thế nào? Tân Ca, ta sẽ bảo vệ tốt Đại Đông cho ngươi, ngươi cũng nên vì ta mà bảo hộ chính mình.”fynnz.wordpress.com

“Ta biết.”

Đè đầu của Ngũ Tử Ngang xuống, Tân Ca nâng môi lên. Vì người nam nhân mà hắn vẫn chưa hoàn toàn giành được, hắn sẽ bảo hộ tốt bản thân mình.

Đêm đó, Ngũ Tử Ngang tự mình hộ tống Tân Ca hồi cung. Nhìn thấy Hoàng Thượng bình an quay về, đám quan viên vẫn đang lo lắng chờ đợi ở trong cung lúc này mới có thể nhẹ nhõm thở phào một hơi. Ở trong ngự thư phòng trút hết cơn thịnh nộ, Tân Ca ngay lập tức hạ thánh lệnh, nghiêm tra thích khách. Lương Vương Ngũ Tử Ngang có công hộ giá, Tân Ca trực tiếp ban thưởng cho hắn một kim bài miễn tử, coi như thừa dịp này lại một lần

nữa nâng lên địa vị của Ngũ Tử Ngang ở trong triều.(vì sao Diêm Nhật không được kim bài miễn tử)

Sau khi bọn quan viên lui ra, Tân Ca mới hiển lộ vẻ mệt mỏi, nǎm nghiêng trên nhuyễn tháp. Chỉ còn một mình Ngũ Tử Ngang lưu lại, hắn đương nhiên tiến lên xoa bóp cho Tân Ca, lại tự mình pha trà bưng nước.

“Đêm nay ta không quay về, ở trong cung cùng người. Sáng mai sẽ hồi phủ thay y phục.”

Xảy ra chuyện như vậy, Ngũ Tử Ngang không thể rời khỏi Tân Ca.

“Bảo người của Vương phủ đem y phục trực tiếp đưa vào cung.”

“Cũng tốt.”

Ngũ Tử Ngang chỉ mong sao hắn có thể ở bên cạnh Tân Ca nhiều hơn. Tuy rằng Tân Ca không nói một lời nào nhưng người này tận mắt nhìn thấy hắn và Liễu Song ở bên nhau, trong lòng tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

“Hồi cung đi, hôm nay người đã vất vả, ta hầu hạ người nghỉ ngơi.”

“Hảo.”

Trong mắt của Tân Ca là sự ôn nhu không hiện rõ, nhưng đối với Ngũ Tử Ngang mà nói, ánh mắt như vậy đã là không dễ có được. Ngũ Tử Ngang cẩn thận nâng Tân Ca đứng dậy rồi đưa hắn hồi cung. Ôn Quế vẫn còn đang hôn mê, đêm nay Ngũ Tử Ngang sẽ tự mình hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa và nghỉ ngơi.

.....

“Đêm nay Tử Ngang không hồi phủ?”

“Dạ. Vương gia vừa mới phái người trở về truyền lời, Hoàng Thượng gấp chuyện, hắn muốn ở lại trong cung. Ngày mai là Vịnh Xuân yến, không thể xảy ra sơ suất.”

Phạm Ngũ Thị gật đầu, lại hỏi, “Có cần phái người đưa y phục vào trong cung cho Tử Ngang hay không?”

Liễu Song mỉm cười, “Đã có người đem đi, là người ở trong cung. Vị công công kia bảo rằng Vương gia hộ giá có công. Hoàng Thượng ban thưởng cho một kim bài miễn tử.”

“Thật ư?” Vẻ mặt của Phạm Ngũ Thị phi thường kinh hỉ. Thấy Liễu Song gật đầu, nàng liền nở nụ cười, “Thật tốt quá, có kim bài miễn tử thì Tử Ngang cũng giảm được một chút tai họa.”

Liễu Song chỉ cười nhưng không nói, bất quá cũng nhìn ra được là cực kỳ cao hứng.

“Đại táu, hôm nay ngươi cũng bị kinh động, sớm trở về nghỉ ngơi đi.” Ngũ Tử Hoa ở bên cạnh nói. Đại ca ở trong cung, nhị ca đi quân doanh, trong phủ chỉ còn mình hắn có thể làm chủ.

Liễu Song gật đầu, hơi lộ ra sắc mặt mệt mỏi, “Đúng là hơi mệt một chút. Cô nãi nãi, ta về phòng nghỉ ngơi, ngài cũng sớm đi ngủ đi.”

“Đừng lo cho ta, ngươi nhanh chóng quay về phòng, cẩn thận thân mình.”

“Dạ.”

Liễu Song được thi nữ dìu về phòng. Sau khi nàng rời đi, Phạm Ngũ Thị liền thở dài.

“Cô nãi nãi, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

Phạm Ngũ Thị chỉ mỉm cười, “Canh giờ không còn sớm, ngươi cũng mau quay về nghỉ ngơi đi.”

“Ta đưa cô nãi nãi quay về phòng.” Ngũ Tử Hoa tiến lên nâng cô nãi nãi dậy.

“Hảo, ta về phòng.”

Sau khi đưa cô nãi nãi quay về, vẻ mặt của Ngũ Tử Hoa trở nên ngưng trọng. Mới vừa rồi không phải là hắn không nhìn thấy sự lo lắng trong mắt của cô nãi nãi. Đó cũng là chuyện mà hắn đang lo lắng. Cô nãi nãi át hắn vẫn chưa nhận ra một chuyện khác, nếu không sẽ không chỉ lo lắng mà thôi. Trên đường quay về phòng, Ngũ Tử Hoa đi ngang qua tiểu viện của Ngũ Tử Anh, hắn thả chậm bước bộ. Sau khi đứng trước cửa một hồi lâu thì hắn mới nhanh chóng quay về phòng của mình.

.....

Đây là lần đầu tiên ngủ lại trong tẩm cung của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang có một loại hung phấn khó hiểu. Trong một gian phòng ở bên cạnh tẩm cung có một chiếc giường nhỏ, có thể cho quan viên lưu lại để nghỉ ngơi. Trong cung cũng không phải không có phòng để nghỉ ngơi, chiếc giường kia cũng không phải mới được đặt vào. Khi Tiên Hoàng còn sống, nguy hiểm luôn rình rập khắp nơi, vì để ở bên cạnh bảo hộ Hoàng Thượng, phụ thân của Ngũ Tử Ngang, lúc ấy là thị vệ bên cạnh Hoàng Thượng, Đại nội thống lĩnh Ngũ Hạo cơ hồ hằng đêm đều ngủ lại trong tẩm cung của Hoàng Thượng, chiếc giường nhỏ kia vẫn luôn được Ngũ Hạo sử dụng.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng Ngũ Tử Ngang kế thừa di phong của tiên phụ, ở bên cạnh bảo hộ Hoàng Thượng, chịu ủy khuất nằm trên chiếc giường kia, thì hắn lại đang sung sướng nằm trên long sàn của Hoàng Thượng, lớn mật giờ trô trên người Hoàng Thượng.

“Ngày mai ngươi rất bận, còn chưa chịu ngủ?”

Tần Ca hỏi thì hỏi nhưng không ngăn cản.

“Ngủ không được. Sờ ngươi một chút thì trong đầu mới an ổn.”

Lưu lại một hôn ấn đỏ ửng trên xương quai xanh của Tần Ca, bàn tay của Ngũ Tử Ngang bồi hồi trên bắp đùi nhẵn nhụi của Tần Ca. Tần Ca hơi cong chân lên, đụng phải dục vọng anh tuấn của Ngũ Tử Ngang, ánh mắt nhất thời ôn nhu một chút.

“Vào đi.”

Đưa chân cọ xát lên thắt lưng của Ngũ Tử Ngang một chút

“Không được, ta sờ ngươi là được rồi.”

Nơi đó của Tân Ca vừa bị thương, hắn cũng không nhẫn tâm. Hôn môi của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang cầm dục vọng của hai người rồi nhẹ nhàng cọ xát.

“Ngô.....”

Ôm lấy cổ của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca hưởng thụ sự yên bình và hạnh phúc vào giờ khắc này.

“Vương gia.”

Một ngữ thanh không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn để Ngũ Tử Ngang nghe thấy. Là Diêm Nhật.

“Đã thẩm tra xong rồi.”

Võ vỗ Ngũ Tử Ngang, Tân Ca cũng không tiếp tục khiêu khích hắn.

“Đến thực không đúng lúc.”

Cắn một cái thật mạnh ở ngoài miệng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang mở chăn ra, tùy ý khoác xiêm y rồi đi ra ngoài. Cũng không lo lắng Diêm Nhật biết chuyện của hắn và Tân Ca.

Vừa thấy Vương gia đi ra, Diêm Nhật cúi đầu nhỏ giọng nói, “Vương gia, thuộc hạ đã tra xét xa phu, hắn nói khi Ôn Quế phân phó cho hắn chuẩn bị ngựa thì trong mã phòng còn có hai người. Hai người kia thuộc hạ đều đã hỏi qua, trong đó có một người bảo rằng trước khi Hoàng Thượng xuất cung thì nội vụ tông quản Trương công công có lại đây lấy ngựa, hắn đã nói cho Trương công công biết chuyện Hoàng Thượng sẽ xuất cung.”

“Trương công công hiện tại ở nơi nào?”

“Đã chết. Tự sát bằng độc.”

Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mi, “Không hỏi ra được bất cứ điều gì hữu dụng?”

“Trương công công ở ngoài cung có một nghĩa tử, thuộc hạ hỏi hắn, hắn nói Trương công công từng âm thầm bảo hắn đưa mấy thứ giống bức họa cho Trần Hí Ngôn Trần đại nhân. Nhưng không nói rõ đó là cái gì. Hình như bên phía Không thống lĩnh đã tra ra được vài thứ, Không thống lĩnh bảo thuộc hạ bẩm báo với Vương gia.”

Mi tâm của Ngũ Tử Ngang giãn ra rất nhiều, “Ngươi lui xuống đi, bảo vệ tốt Hoàng Thượng.”

“Dạ.”

Sau khi Diêm Nhật rời khỏi.

“Trần Hí Ngôn?”

Đôi mắt của Ngũ Tử Ngang nheo lại, lạnh lùng nở nụ cười.

Khi quay về phòng, vẻ mặt đông lạnh đương nhiên không còn tồn tại.

“Ta đến chỗ của Không Tắc Huy một chuyến, ngươi ngủ trước đi.”

“Đem theo cái này.”

Tần Ca đưa ra ngọc án, Ngũ Tử Ngang tiếp nhận, phi thường kinh ngạc.

“Nếu muốn hạ thủ dù thì cứ trực tiếp dùng ngọc án là được.” Tần Ca nói một cách tùy ý, xem như cũng không phải chuyện đại sự. Nhưng trong thiên hạ chỉ có thái tử mới có thể nhận được ngọc án, nó đại biểu cho hoàng quyền của đế vương. Tần Ca lại tùy tiện giao cho Ngũ Tử Ngang như thế.

“Ta sẽ cất giữ cẩn thận.” Không nói cảm tạ, hắn lưu lại một nụ hôn trên môi của Tần Ca, sau đó nhanh chóng mặc y phục chỉnh tề rồi ra khỏi cung.

Năm trong tâm chǎn có hơi thở của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca thư thái nhǎm mắt lại. Nếu Ngũ Tử Ngang phản bội hắn thì thiên hạ này có lưu lại cũng vô dụng. Hắn tuyệt đối không làm kẻ cô đơn.

.....

Vừa tiến vào địa lao, Ngũ Tử Ngang liền nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Khổng Tắc Huy. Lúc này hắn chậm rãi mỉm cười. Đi lên phía trước, thấp giọng hỏi, “Ôn công công tinh chưa?”

“Vẫn chưa.” Ánh mắt như lưỡi đao của Khổng Tắc Huy thật sự có thể giết chết người.

Vốn mang theo lời nói vui đùa, nhưng vừa nghe Khổng Tắc Huy bảo Ôn Quế vẫn chưa tỉnh lại, Ngũ Tử Ngang cũng bất giác trở nên lo lắng, “Sao vậy, đó chỉ là khói mê, đáng lý đã phải tỉnh từ lâu rồi.”

“Ta cũng mới biết thể chất của hắn lại đặc biệt như thế.” Trên người Khổng Tắc Huy còn dính máu tươi do chém giết vào ban ngày, giọng nói thấp thỏm bất an, “Đối với người bên ngoài mà nói thì đó chỉ là mê dược, nhưng đối với hắn lại là độc dược. Ta đã cho hắn uống thuốc giải, nhưng không phải vài ba ngày thì hắn có thể tỉnh lại.”

Ngũ Tử Ngang phát tay, để cho Dạ Quý âm thầm đi theo hắn tiến vào trong, rồi mới thấp giọng hỏi, “Là thật?”

Khổng Tắc Huy giương mắt liếc hắn một cái, rồi lại cúi mắt, “Không biết.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang trở nên sáng tỏ, hắn cười nhẹ một tiếng, “Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, nhưng Ôn Quế có phải là rắn rết hay không, Không thông lĩnh sớm tối ở bên cạnh hắn ăn hắn phải là người rõ ràng nhất mới phải.”

Khổng Tắc Huy lại chuyển đề tài, “Nữ nhân kia đã khai báo, nàng là sát thủ của Ám Dạ Môn, cả chủ thuyền cũng vậy. Có người bỏ một số ngân lượng lớn để mua mạng của Hoàng Thượng, bọn họ đã mai phục tại kinh

thành gần một tháng. Hôm nay tin tức Hoàng Thượng xuất cung đã có người sớm tuồn ra ngoài.”

“Là ai muốn mua mạng của Hoàng Thượng?”

“Bọn họ bất quá chỉ là những kẻ nhận tiền giết người, cũng không biết người mua là ai. Muốn hỏi thì phải hỏi Môn chủ Ám Dạ Môn, hắn nhất định biết rõ.”

“Ta sẽ phái người đi thỉnh giáo.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn hòa nhưng hàn sương trong mắt cũng đủ để đóng bằng người ta.

“Ta đã ta xét thi thể của thích khách, có một cái chùy không phải của người Ám Dạ Môn.”

“Là ai!”

“Ni Sở.”

Ngũ Tử Ngang và Khổng Tắc Huy nhìn nhau, ánh mắt đều trở nên sắc bén. Khổng Tắc Huy tự do tự tại trong triều đình nhưng vẫn thủy chung là kiếm khách độc hành bên cạnh Hoàng Thượng, còn Ngũ Tử Ngang là Lương Vương nắm đại quyền tại đương triều. Nhưng hơi thở trên người của cả hai đều giống nhau, tựa như một thanh kiếm sắc bén phóng ra trong bóng tối, xơ xác tiêu điều mà lại lãnh liệt.

“Là Ni Sở sao?”

“Nhìn qua là Ni Sở.”

“Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, không sai, không sai.” Võ võ vai của Khổng Tắc Huy, Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Ngươi quay về đi.”

Khổng Tắc Huy đứng thẳng dậy, cũng tính quay về, “Vương gia không cần phải đi vào.”

“Ta nán lại một lúc, đi đi.”

Hiểu rõ, Không Tắc Huy nhún vai, hai tay ôm kiềm ly khai khỏi địa lao.

Trong địa lao tối tăm, Ngũ Tử Ngang giống như một bạo quân vừa mới cuồng sát. Hắn chỉnh trang lại vạt y bào không hề có nếp nhăn, cuộn y mệ lên rồi đi vào bên trong địa lao. Quần ngục với toàn thân đầy vết sẹo dài vừa nhìn thấy hắn thì liền cung kính mở ra cửa ngục. Đi vào trong phòng hành hình, Ngũ Tử Ngang lấy ra khăn tay trong y mệ rồi bit kín mũi.

Bên trong nồng nặc mùi máu tanh, rõ ràng máu tươi trên đất đã sớm được thu dọn sạch sẽ nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy trước mắt toàn bộ là máu. Nữ nhân bị trói trên cột với toàn thân xích lõa, cả người không còn chỗ nào hoàn hảo, mười móng tay đều bị rút sạch, trên mặt cảm đầy kim châm.

Ngũ Tử Ngang ra khỏi phòng hành hình, nhỏ giọng đói với quản ngục, “Đem nàng mang đi, chừa trị cho nàng. Không được cho bất luận kẻ nào biết, tạm thời bố trí ở chỗ của ngươi.”

“Dạ.”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 63

Vịnh Xuân yên mà những hàn sỹ của Đại Đông chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng được bắt đầu. Vì cân bằng thế lực của các gia tộc danh giá, lần này những đệ tử của các gia tộc danh giá đều không cần tham dự hội thi cũng có Đào Hoa thiếp. Có một số việc không phải một sớm một chiều có thể thay đổi. Bất quá vài năm nay chuyện các quan viên xuất thân từ các gia tộc danh giá nhận tham ô hối lộ đã phát sinh nhiều lần, phẩm hạnh chênh lệch không đồng đều đã sớm khiến dân chúng oán thán khắp nơi. Hơn nữa có Thái sư Lâm Giáp và Ngũ Tử Ngang đứng giữa điều đình, nên các gia tộc danh giá cho dù cảm thấy bất mãn đối với việc chiêu cáo hiền sỹ thiên hạ tham dự Vịnh Xuân yên, thì bọn họ cũng không dám làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn. Muốn trách chỉ có thể trách bọn họ bất tài vô dụng. Đối với Đại Đông mà nói, chiêu hiền nạp sỹ đã là sự tình cực kỳ khẩn cấp.

Sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng thì hoàng cung đã mở rộng đại môn. Nhưng các học sỹ còn đến sớm hơn giờ mở cửa hoàng cung. Còn những người chưa nhận được Đào Hoa thiếp cũng sớm chờ đợi trước đại môn, ôm một tia hy vọng cuối cùng, hy vọng lão thiên gia rũ lòng thương có thể phái xuống một vị Bồ Tát để đưa cho bọn họ một tấm thiệp màu hồng nhạt, để mở rộng con đường làm quan.

Giờ mèo nhị khắc, Nghi quan xuất hiện trước đại môn, đám người xếp hàng bắt đầu xôn xao, cuối cùng thời khắc tiến cung đã đến. Thảm tra danh sách, kiểm tra Đào Hoa thiếp, cẩn thận lục soát từng người một, sau khi tiến hành một ít xác định phức tạp thì các sỹ tử có thể cầm Đào Hoa thiếp mà tiến vào cung. Hoạn lộ lúc này đã rộng mở, thật dài, nhưng coi như đã quang minh bước chân trên con đường làm quan, sẽ thấy được cái đích cuối cùng.

“Còn sớm, ngươi ngủ thêm một lát đi. Ta đi trước, ngươi đến muộn một chút cũng không sao.”

Trên giường truyền đến vài tiếng sột soạt, chỉ chốc lát sau, rèm che được vén lên, Ngũ Tử Ngang từ trên giường bước xuống, đang muốn buông rèm thì người trên giường lại vươn tay, hắn liền hiểu rõ, lập tức treo rèm sang một bên.

Đế vương lười nhác nằm trên giường mà lại vô cùng quyến rũ, ánh mắt uy nghi lạnh lùng sau một đêm cùng người âu yếm ôm nhau mà ngủ đã lui đi không ít. Mái tóc đen thật dài phân tán trên giường, vì người nào đó mà nội y mỏng manh rộng mở lộ ra nhiều ấn ký rõ ràng trên xương quai xanh, càng làm cho hắn phi thường mị hoặc. Sự quyến rũ này ở trong mắt của người khác chính là xuân được không thể ngăn cản được, người đang mặc y phục lại một lần nữa quay về bên giường, khom người hôn lên môi hắn, mạnh mẽ xâm nhập, đầu lưỡi nhấp nháy hết thảy ngọt lành có thể nếm được trong khoang miệng.

Đế vương cũng không còn ngại thân phận mà quở trách đối phuơng như trước kia, cũng không tiếp tục giãy dưa. Khi bờ môi của đối phuơng hạ xuống thì hắn liền mở miệng mời gọi đối phuơng xâm nhập. Sự e lệ và rụt rè đối với khát vọng của nữ nhi không xuất hiện trên người của hắn. Hắn khát vọng người nam nhân này, sẽ không đẩy ra người nam nhân đã cho hắn nhiệt tình như vậy. Người nam nhân này là của hắn.

“Thực không muôn đi.”

Trong đầu càng không ngừng hiện lên năm tần láy quốc sự làm trọng, Ngũ Tử Ngang luyến tiếc mà thối lui, trong mắt là ảo não. Nam nhân buổi sáng rời giường chính là lúc tình dục mạnh mẽ nhất, huống chi là đối với người mình yêu. Chỉ có thánh nhân mới có thể không chế dục niệm, nhưng kể từ khi biết được tâm tư của người này, bản chất tục nhân trong người của hắn càng khó có thể kiềm chế khát cầu của mình đối với người này.fynnz.wordpress.com

Vén lên một lọn tóc đang rũ xuống bên trán của Ngũ Tử Ngang, trong giọng nói khàn đặc của Tân Ca mang theo dục vọng nồng đậm mà mỗi người nam nhân mỗi buổi sáng sớm đều có, “Ngươi còn chưa đi xem biệt viện mà trẫm cấp cho ngươi.”

Ngũ Tử Ngang lập tức nghe ra thâm ý trong lời của Tân Ca, liền nở nụ cười, “Đúng rồi, bận rộn một thời gian lâu như vậy, cũng nên dành một ít thời gian nghỉ ngơi một chút. Hoàng Thượng có muốn đến biệt viện của thần ở lại hai ngày hay không?”

Tân Ca nhéch môi, “Trẫm không thích nhiều người, thích thanh tĩnh một chút.”

“Đó là đương nhiên.” Lại hôn Tân Ca một cái, Ngũ Tử Ngang đứng dậy, Tân Ca thuận thế thả lọn tóc trong tay ra.

“Ngươi nằm thêm một chút, chờ Diêm Nhật ở bên ngoài gọi ngươi thì hắn đến.”

“Hảo.”

Buông rèm, Ngũ Tử Ngang gọi Diêm Nhật tiến vào. Sau khi rửa mặt xong, ăn vài thứ đơn giản thì hắn liền ly khai tắm cung.

Sau khi người nọ rời đi, Tân Ca nhắm mắt ngủ thêm một chút. Hậu huyệt sưng tấy, tinh tường lưu lại cho hắn một cảm giác đã từng bị người nọ nhồi nhét. Đêm qua sau khi Ngũ Tử Ngang quay về, hai người lại hoan tình thêm một lần nữa. Không phải Ngũ Tử Ngang tự chủ quá kém mà là vì Tân Ca khiêu khích. Chỉ cần một ánh mắt, một động tác, một nụ hôn chủ động và vuốt ve của hắn thì Ngũ Tử Ngang sẽ hoàn toàn buông xuôi, chỉ muốn rong ruổi tung hoành trong thân mình xinh đẹp kia. Đây là hậu quả mà Tân Ca tự rước lấy, cũng là hắn cố ý.

.....

Hôm nay hoàng cung phi thường náo nhiệt, nếu hậu cung có thêm vài mỹ nhân thì sẽ càng làm cho sự náo nhiệt thêm phần diễm lệ. Đáng tiếc hoàng cung không có hậu cung, mặc dù mỗi ngày đều có người quét tước các tiểu viện cấp cho cung phi nhưng nơi này vẫn vô cùng lạnh lẽo. Sau lần Tân Ca nổi giận khiển trách Ôn Quέ thì liền lệnh cho Ôn Quέ đuổi hơn phân nửa thị nữ ra khỏi cung. Hắn không thích nữ sắc, lưu lại đám nữ nhân trong mắt tràn đầy xuân tình ở trong cung là một tai họa.

Chuyện Hoàng Thượng bị ám sát cũng không truyền khai trong kinh thành, cho dù có nghe thấy cũng không ai dám hỏi nhiều. Từ phía trong ngự hoa viên đều có thị vệ hoàng cung mặc áo giáp cầm binh khí. Tuy rằng bao phủ bởi không khí khẩn trương và quá phận lạnh lẽo, nhưng đối với các môn sinh không biết rõ chuyện đã xảy ra vào ngày hôm qua thì bọn họ chỉ xem đây là sự nghiêm ngặt trong hoàng cung, không hề ảnh hưởng đến niềm hưng phấn và nóng lòng khi sắp được diện thánh của bọn họ.

“Vương gia, lần này Vịnh Xuân yến rất được lòng học sĩ trong thiên hạ, chúng ta đều vạn phần hy vọng sau này hằng năm đều có thể tổ chức Vịnh Xuân yến như vậy.”

“Vương gia, ngài cho những hàn sỹ như chúng ta cơ hội này, chúng ta trong lòng vô cùng kính nể, dị thường kính ngưỡng.”

“Vương gia....”

Vịnh Xuân yến được tổ chức trong ngự hoa viên, Ngũ Tử Ngang bị các môn sinh tiến cung vây quanh. Trong đó đương nhiên có đủ người nhân cơ hội vuốt mông ngựa, nhưng cũng không thiếu những người thật sự cảm kích. Thái sư không thích người a dua nịnh hót, sau khi tiến cung liền tiến thẳng đến ngự thư phòng của Hoàng Thượng, tìm không thấy Thái sư, bọn họ đương nhiên sẽ tìm Lương Vương ôn hòa dễ gần.

“Đừng nói như thế, bốn Vương hổ thẹn. Vịnh Xuân yến lần này là bốn Vương chỉ mượn ý tứ của Thái sư để đề cử với Hoàng Thượng. Nếu không có ân đức của Hoàng Thượng, không có chư vị đại nhân giúp đỡ thì Vịnh Xuân yến cũng thật khó có thể được cử hành tốt như vậy. Đến đến đến, để ta giới thiệu với các ngươi vài vị đại nhân. Tương lai các ngươi nếu ai vào triều làm quan thì cũng không thể quên ân tình của các đại nhân a.”

“Đa tạ Vương gia chỉ dẫn.”

Một đám người đi theo sau lưng Ngũ Tử Ngang đến gặp các chư vị đại nhân. Trải qua chuyện hôm qua, việc Ngũ Tử Ngang trở thành tâm phúc bên người Hoàng Thượng là ván đã đóng thuyền, không ai sẽ hoài nghi. Cho dù hiện tại nhìn thấy hắn bị mấy trăm môn sinh vây quanh xu nịnh thì mọi người cũng chỉ có thể đố ky trong lòng mà không thể nói ra khỏi

miệng. Ngũ Hạo, phụ thân của Ngũ Tử Ngang là người duy nhất được ở trong tâm cung của Tiên Hoàng, cuối cùng được phong làm Vương, thánh ân vô lượng. Mà đêm qua, Ngũ Tử Ngang lại trở thành thần tử đầu tiên tiến vào tâm cung của Hoàng Thượng, trong lòng của mỗi người đều ngon ngang trăm mối.

Sáng nay, sau khi Ngũ Tử Ngang từ tâm cung của Hoàng Thượng đi ra thì hắn đã rõ ràng cảm giác được thái độ biến hóa của mọi người đối với hắn – cung kính hữu lễ. Mặc kệ là các vị Đại thần Nội các, hay là Lục bộ Thượng Thư Thị Lang, mọi người đều phi thường hữu lễ đối với hắn. Ngay cả Tiếu Thọ vốn có giao hảo với hắn cũng lộ ra ý tú tôn kính trong ngôn hành. Đêm qua Tân Ca ban cho hắn một kim bài miễn tử, nhưng không chỉ là miễn tử.

Bất quá người thông minh sẽ không đem công lạo chộp vào trên tay của mình. Ngũ Tử Ngang dẫn nhóm môn sinh đi gặp mặt các vị đại nhân, hắn thành công trong việc thỏa mãn hư vinh của đám đại nhân khi được các môn sinh tôn kính. Những người với đầy bụng học thức cũng không phải đều là con mọt sách, kẻ nào biết ăn nói, giỏi về bàn mưu tính kế, Ngũ Tử Ngang liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra. Sau khi hắn cùng các vị đại nhân tán gẫu xong thì người đi theo sau lưng hắn cũng rõ ràng giảm đi rất nhiều.

Sau một vòng giao thiệp với mọi người, Ngũ Tử Ngang tinh mắt phát hiện một thân ảnh. Người nọ thanh tú như ngọc, mắt sáng mày ngài, đồng tử như ánh sao rực rỡ thu hút lòng người. Thân thể cao thon, trên người mặc hoa phục màu thủy lục với chiếc trâm cùng màu trên búi tóc càng tăng thêm phần nổi bật. Mà giọng nói của hắn lại trong trẻo, mang theo một chút thanh nhã mỏng manh. Cái miệng nhỏ nhắn màu hồng phấn khi hợp lại sẽ làm cho người có tâm nhạy không được mà muốn tiến lên ngoạm lấy.

Người này vừa xuất hiện thì liền dẫn đến vô số ánh mắt lườm nguýt. Ngay cả các vị đại thần đã nhìn quen phong nguyệt cũng đều ngẩn người, càng đừng nói các công tử ngây ngô. So với hắn, vị công tử ở bên cạnh hắn lại có vẻ cực kỳ ảm đạm. Người nọ phủ một thân trường y màu xám, dường như là một bộ y phục mới may, nhưng chất liệu lại là hàng thấp nhất. Đôi hài vải trên chân có thể nhìn thấy dấu vết của năm tháng, búi tóc cũng bất

quá chỉ dùng một cây trâm bình thường được quấn bằng vải màu xám, toàn thân lộ ra một hơi thở nghèo kiết hủ lậu.

Nhưng bất đồng với người khác chính là trong mắt của Ngũ Tử Ngang lại là khen ngợi và thưởng thức đối với vị công tử nghèo kiết hủ lậu kia. Mà ánh mắt của hắn lại lạnh lùng nghiêm nghị đối với vị công tử thanh tú, thậm chí còn âm thầm căm rắng. Tên gia khóa này trang điểm lộng lẫy như thế là muốn câu dẫn ai? Tưởng rằng trở thành như vậy thì Tân Ca sẽ coi trọng y hay sao? Nằm mơ! Tân Ca là của hắn, là của Lương Vương Ngũ Tử Ngang!

Ghen tuông cực độ làm cho Ngũ Tử Ngang quên mất vị công tử thanh tú xung là Hà Hoan căn bản không biết Tân Ca là đương kim Hoàng Thượng. Bất quá nếu làm cho Hà Hoan biết người mà hắn thích là Hoàng Thượng thì hắn tuyệt đối sẽ đem tất cả bảo bối dưới đáy rương để trang điểm cho mình càng thêm lộng lẫy, làm cho người nọ liếc mắt một cái liền coi trọng hắn.

“Vương gia, ngài sao vậy?”

Một vị thư sinh đang nói chuyện cùng Ngũ Tử Ngang thấy Vương gia luôn nhìn về một hướng khác mà không nói lời nào, hắn nhịn không được nên hỏi như vậy.

Ngũ Tử Ngang lập tức thu hồi tâm tư, lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, “Nghĩ đến có nhiều người nhận được Đào Hoa thiếp như vậy, Đại Đông chúng ta lại có nhiều hiền sĩ như thế, lòng ta rất cảm khái a.”

“A, đây là cơ hội mà Vương gia và Thái sư đã ban cho chúng ta.” Người này lập tức nói, trong lòng lại tự hỏi: biểu tình vừa rồi của Vương gia dường như cũng không phải cảm khái. Bất quá hắn đương nhiên sẽ không hỏi nhiều.

“Hà Hoan, hôm nay ngươi ăn mặc rất khoa trương, ngươi xem, mọi người đều đang nhìn ngươi kìa.”

Phùng Duy Châu ở bên cạnh Hà Hoan nhỏ giọng oán giận, hắn sợ nhất chính là khiến người khác chú ý. Nhưng hiện tại cơ hồ tất cả mọi người đều đang nhìn hắn và Hà Hoan, nói chính xác là nhìn Hà Hoan.

Hà Hoan không hề keo kiệt mà lộ ra nụ cười đẹp nhất đối với hắn, “Ta đâu có khoa trương? Ngày thường ở nhà ta đều mặc như vậy. Hơn nữa bọn họ muốn xem thì cứ để bọn họ xem, cũng chẳng mất mát gì. Chứng minh ta rất được mọi người yêu thích. Phùng đại ca, ta đã nói đi mua một đôi giày mới mà người không chịu. Người không muốn hao phí ngân lượng của người nợ thì ta có thể cho người mượn a.”

“Không, ta như vậy là được rồi.” Phùng Duy Châu cúi đầu, nghĩ đến người kia vào ngày đó, hắn liền nhịn không được mà tự cảm thấy hổ thẹn.

Hà Hoan kiêng mũi chân nhìn xung quanh, tìm một vòng, hắn thất vọng mà hạ chân xuống, “Ai, không thấy người nợ đâu cả. Điều do ta rất hò đồ, ngày đó lại quên hỏi danh xưng của hắn. Cũng không biết hôm nay hắn có đến hay không.”

“Trên người của hắn có Đào Hoa thiếp át hắn là quan viên trong triều. Không phải hôm nay các vị đại nhân lục phẩm trong triều đều đến Vịnh Xuân yến hay sao?” Phùng Duy Châu cũng nhịn không được mà ngẩng đầu tìm kiếm trong đám người.

“Ngày hôm qua ta đi vào miếu để cầu Bồ Tát, cầu Bồ Tát phù hộ ta có thể nhìn thấy hắn.” Hai gò má của Hà Hoan trở nên ửng đỏ, “Chỉ cần Bồ Tát có thể phù hộ ta nhìn thấy hắn thì ta sẽ cam nguyện luyện thư pháp trong vòng một tháng.”

Phùng Duy Châu nhịn không được mà giật dữ nói, “Hà Hoan, không phải ta lải nhải. Người nên chuyên tâm đọc sách luyện chữ. Chữ của ngươi a, ngay cả tiểu oa nhi năm tuổi còn viết đẹp hơn cả ngươi.”

Hà Hoan trầm mặt xuống, “Chữ viết ở nơi này rất khó viết nga.”

Phùng Duy Châu sững sót, “Chữ viết ở nơi này?”

Hà Hoan lập tức nói, “Không có gì. Ta sẽ cố gắng luyện tập.”

Lại tiếp tục kiêng mũi chân nhưng vẫn không tìm được người mình thích, Hà Hoan giật nhẹ y mệ của Phùng Duy Châu rồi hỏi một cách hiếu kỳ, “Phùng đại ca, vì sao ngươi không đi gặp Lương Vương? Người xem, bọn

họ đều đang tìm cơ hội cùng trò chuyện với Lương Vương. Chẳng phải Lương Vương đã đích thân gặp riêng người hay sao?"

Liếc mắt nhìn Lương Vương đang bị các môn sinh và các đại nhân vây quanh, Phùng Duy Châu lắc đầu, "Ta đã nói, ngày đó ta là may mắn mới được Lương Vương triệu kiến, ta không cần phải làm cho người khác chú ý." Hơn nữa hắn cũng không thích làm ra chuyện xu nịnh.

"Người thì sao, vì sao người không đi?"

Hà Hoan lập tức rụt lui cỗ, đem chính mình nấp phía sau Phùng Duy Châu, "Ta không cần đi. Ngộ nhỡ hắn hỏi ta cái gì mà ta đáp không ra, hắn thu hồi Đào Hoa thiếp rồi đem ta đuổi ra ngoài, chẳng phải là ta sẽ rất thảm hay sao? Ta nhất định phải nhìn thấy Hoàng Thượng, ta không muốn thú tiểu cô tử của biểu muội của nữ nhi của biểu cữu và nhị di."

Sự lo lắng của Hà Hoan cũng là sự lo lắng của Phùng Duy Châu. Tuy rằng Lương Vương không thu hồi Đào Hoa thiếp của hắn, nhưng hắn biết rõ năng lực của mình. Vì không muốn làm mất thể diện ở trước mặt người khác nên hắn cũng không muốn tiến vào giúp vui.

"Như vậy hai chúng ta tìm một chỗ để tránh đi. Một lúc nữa Hoàng Thượng mới xuất hiện."

"Cũng được."

Ngũ Tử Ngang thấy Hà Hoan và Phùng Duy Châu đi đến hòn non bộ ở góc hoa viên. Nghĩ đến việc Tân Ca trong chốc lát nữa sẽ đến, tâm tư của hắn cũng rất khó chịu. Hy vọng Hà Hoan sau khi nhìn thấy Tân Ca sẽ không làm ra hành động dư thừa, bằng không hắn tuyệt đối sẽ ném tên Hà Hoan này xuống sông. Tân Ca của hắn há có thể để cho người khác mơ ước viễn vông.

Mà lúc này, Tân Ca đang ở ngự thư phòng trò chuyện với Thái sư Lâm Giáp. Lâm Giáp vừa tiến cung thì liền đi gặp Hoàng Thượng, không chỉ vì sự tình ngày hôm qua mà Hoàng Thượng gấp phải.

"Hoàng Thượng, đêm qua ngài lưu Lương Vương ở tẩm cung...."

“Thái sư, trẫm đã có an bài đối với chuyện của Lương Vương.”

Trong mắt của Lâm Giáp hiện lên một chút lo lắng không hiển rõ, ngữ khí trầm trọng, “Hoàng Thượng đã có quyết định, lão thần cũng không nên nhiều lời. Lão thần chỉ mong Hoàng Thượng có thể lấy giang sơn xã tắc làm trọng. Việc có con nối dõi, Hoàng Thượng không thể tiếp tục kéo dài. Ngôi vị thái tử sẽ có nhiều người thèm muốn.”

“Trẫm biết.” Tân Ca vừa lạnh lùng vừa cung kính mà nói, “Mặc kệ ai có chủ ý đồi với ngôi vị thái tử, trẫm cũng sẽ không cho hắn như nguyện. Thái sư, trẫm đáp ứng ngươi, trẫm nhất định sẽ có con nối dõi, sẽ có người kế thừa ngôi vị, trẫm sẽ không đem giang sơn mà Tiên Hoàng đã giao cho trẫm xem là trò đùa.”

Lâm Giáp như trút được gánh nặng, “Hoàng Thượng nói như thế thì lão thần an tâm.”

Sắc mặt của Tân Ca hơi thoảng ôn hòa một ít, “Thái sư, trẫm mong tương lai ngài có thể tiếp tục làm Thái sư cho thái tử. Có ngài truyền thụ học thức cho thái tử thì trẫm mới có thể yên tâm.”

“Hoàng Thượng...” Hốc mắt của Lâm Giáp chỉ trong khoảnh khắc đã ướn ướt.

“Hoàng Thượng, các sĩ tử đều đã có mặt tại ngũ hoa viên.”

“Hảo, trẫm sẽ đến ngay.”

Lâm Giáp đứng lên, “Hoàng Thượng, lão thần đi trước.”

“Thái sư cùng đi với trẫm. Ngài là chủ nhân của Vinh Xuân yến, trẫm bất quá chỉ cho Thái sư mượn chỗ mà thôi.” Nói xong, Tân Ca đi đến trước mặt Thái sư rồi vươn tay.

Lâm Giáp kích động cầm tay Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cho tới nay vẫn luôn tôn kính đối với hắn

.....

“Hoàng Thượng giá lâm—”

Theo một tiếng truyền lệnh, ngự hoa viên đang náo nhiệt chỉ trong nháy mắt liền trở nên yên lặng. Khi thân ảnh mặc long bào màu minh hoàng uy nghiêm xuất hiện trước mặt mọi người thì tất cả đều quỳ xuống hô lớn, “Chúng thần, thảo dân khấu kiến ngô Hoàng, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế—”

Buông tay Thái sư ra, Tân Ca chậm rãi đi đến phía trước ngai vàng rồi an tọa. Vương miện che khuất dung nhan nhưng vẫn lộ ra sự tôn quý và uy nghiêm không thể xem nhẹ.

“Miễn lễ, bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng—”

Mọi người đứng dậy, trong đó có một người lớn mặt ngang đầu, hiếu kỳ nhìn lên người đang ngồi phía trên ngai vàng, sau khi hắn xuyên thấu qua vương miện mà nhìn thấy rõ mặt của Hoàng Thượng thì hắn khẽ A!một tiếng, hai gò má hồng hào chỉ trong nháy mắt liền thắt sắc.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 64

Khi Hoàng Thượng ngồi xuống, các sĩ tử tham gia Vịnh Xuân yến liền dựa theo vị trí mà Lễ quan lúc trước đã an bài để ngồi xuống. Lần đầu tiên diện thánh, cho dù là các tài tử đã nổi danh cũng không thể tránh khỏi mà trở nên khẩn trương, huống hồ những người cẩn bản chưa từng nhìn thấy lần nào. Không ai dám ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, ngay cả Lương Châu thất hiền đã từng gặp mặt Hoàng Thượng cũng chỉ cung kính mà ngồi.

“Mọi người đều biết hằng năm Thái sư đều tổ chức Vịnh Xuân yến ở quý phủ vì để quảng chiêu môn sinh, lựa chọn nhân tài cho triều đình. Đầu năm, Thái sư có nói với trẫm, bất luận xuất thân cao hèn hay học thức như thế nào thì phải quảng chiêu hiền sĩ thiêng hạ góp sức vì triều đình. Câu này của Thái sư như một lời thúc tinh. Bởi vậy trong Vịnh Xuân yến hôm nay, mọi người không cần câu nệ. Vô luận là thi từ ca phú, hay là xã tắc thiêng hạ, tất cả đều có thể bàn luận thoải mái.”

“Hoàng Thượng thánh minh —”

Các học sĩ đều quỳ xuống dập đầu bái lạy.

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Các hàn sĩ là những người chân thành cảm kích Hoàng Thượng đã đồng ý cho bọn họ cơ hội như vậy, nhưng vừa rồi Hoàng Thượng chỉ nhắc đến Thái sư mà không nhắc đến Lương Vương, chuyện này làm cho bọn họ cảm thấy khó hiểu. Lương Vương và Thái sư cùng nhau thương tấu Hoàng Thượng để bạt việc chiêu cáo hàn sĩ thiêng hạ tham dự Vịnh Xuân yến đã sớm lan truyền khắp ngõ ngách của Đại Đông, nhưng vì sao Hoàng Thượng chỉ nhắc đến một mình Thái sư, mà không hề nhắc đến Lương Vương dù

chỉ một chữ? Ngay cả các vị quan viên đang ngồi cũng cảm thấy buồn bực trong lòng.

Ngay lập tức có người ở trong lòng bênh vực cho Lương Vương. Các môn sinh đọc đủ thi thư, lại mới ra đời, không thể chịu nổi những việc bất công như thế này. Hoàng Thượng bất công như thế với Lương Vương nhưng Lương Vương không chỉ không thất vọng, mà vẻ mặt vẫn ôn hòa tươi cười, hảo cảm của bọn họ đối với Lương Vương chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi lại lập tức gia tăng nhanh chóng.

Lâm Giáp ngồi bên tay trái của Hoàng Thượng, hắng khẽ lên tiếng, “Hoàng Thượng, có thể bắt đầu được chưa?” Tân Ca gật đầu. Lễ quan lập tức hô lên, “Vịnh Xuân yên bắt đầu—”

Mọi người lập tức thu hồi tâm tư, bày ra trận địa sẵn sàng nghênh địch.

Lâm Giáp chậm rãi mở miệng, “Vịnh Xuân yên,Xuân là sự khởi đầu. Lão phu lấy Xuân làm đề, thỉnh chư vị ngâm thơ chỉ phú. Trên bàn của chư vị đều có văn phòng tú bửu, có thể viết xuống.”

Một trăm bốn mươi sáu cái bàn, một trăm bốn mươi sáu vị môn sinh. Lâm Giáp vừa dứt lời thì mọi người lập tức chấp bút, cơ hồ là viết không cần nghĩ ngợi. Có thể đến nơi này đều là những người có đức hạnh và tài năng, thi từ chỉ là một phần bản lĩnh. Bất quá vẫn có mười mấy người chậm chạp một chút, bàn tay hơi run lên, sắc mặt khá khẩn trương. Còn dòng cháu giống, hữu danh vô thực đương nhiên cũng có, trong đám quan viên đang ngồi có người cảm thấy nổi giận đối với những kẻ chậm chạp hạ bút như vậy, những người đó đều xuất thân từ dòng tộc của bọn họ.

Đương nhiên cũng có người không có bất luận kẻ chống lưng. Lúc này có những người đặt bút một cách xuất thần, gần như đã viết xong mà hắng vẫn còn chưa biết nên viết như thế nào. Nhìn xem Phùng Duy Châu ở bên cạnh cũng đã viết xong, hắng gấp đến độ trên trán bắt đầu toát mồ hôi. Từ phía đều thật yên lặng, hắng muốn Phùng Duy Châu giúp hắng một tay nhưng cũng không thể mở miệng.

Cỗ tay của Phùng Duy Châu cương trực mà viết xuống một bài thơ, khi quay đầu nhìn thấy Hà Hoan vẫn chưa viết một chữ nào, hắng còn khẩn

trương hơn so với đối phương.

“Hà Hoan! Vì sao ngươi chưa viết được chữ nào?” Liếc mắt nhìn mọi người xung quanh, trên cơ bản tất cả đều đã viết xong.

Hà Hoan muốn khóc, “Ta, ta không....trong đầu của ta cái gì cũng không có.....làm sao bây giờ a, Phùng đại ca.”

“Vậy, vậy, vậy....” Cho dù nói ra ba chữ vậy, nhưng Phùng Duy Châu cũng không biết nên làm sao.

Hai người bọn họ ngồi ở hàng ghế cuối cùng nhưng ngũ thanh của Hà Hoan vẫn khiến người bên ngoài ghé mắt. Đối với việc hắn có được Đào Hoa thiếp, những người ở cùng khách điểm Tài tử rất bất mãn. Cho nên một trong những người có được Đào Hoa thiếp cất lên tiếng xì xầm không lớn cũng không nhỏ, “Có vài người cho dù có được Đào Hoa thiếp thì sao? Không có bản lĩnh thật sự, đến đây cũng chỉ để bẽ mặt.”

“Ngươi!” Đôi mắt của Hà Hoan ửng đỏ.

“Chuyện gì mà ôn ào như vậy?” Lẽ quan nghe thấy tiếng xì xầm liền tiến đến hỏi. Mọi người đều hướng ra nơi phát lên tiếng ôn mà nhìn lại.

Khi Tân Ca ngồi xuống thì đã nhìn thấy Hà Hoan. Trong những người đến đây vào hôm nay, bộ dạng của Hà Hoan phi thường khiến người ta phải chú ý, hơn nữa hắn đã lưu lại một chút tâm tư nên đương nhiên sẽ dễ dàng phát hiện.

Người nói chuyện từ chỗ ngồi liền đứng lên rồi quỳ xuống, “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội. Là thảo dân thấy có người một chữ cũng không biết viết, nhịn không được mà nói lời hò đò, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

Lâm Giáp trầm mặt xuống, “Ngươi nói người nọ là ai?” Vì sao lại có người như vậy trà trộn vào đây!

“Là, là ta...” Hà Hoan cầm bút trong tay, miễn cưỡng ngẩng đầu đứng lên. Hai gò má của hắn ửng đỏ, dường như sắp khóc.

“Nguyên lai là ngươi.” Trước khi Lâm Giáp mở miệng thì đã có người lên tiếng trước.

Hắn vừa mở miệng, Hà Hoan lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt vừa là kinh hỉ vừa là ủy khuất, còn có hổ thẹn vì chính mình không viết được chữ nào. Mà người nọ vừa mở miệng thì Phùng Duy Châu cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngữ thanh này, ngữ thanh này.

Đồng thời khi người này vừa mở miệng thì Ngũ Tử Ngang liền cảm thấy không vui. Những người khác lại phi thường kinh ngạc, chẳng lẽ Hoàng Thượng nhận thức người nọ.

“Hoàng Thượng?” Lâm Giáp lên tiếng.

Tần Ca thản nhiên nói, “Trẫm đã gặp qua người này ở khách điếm Tài tử, Đào Hoa tiếp của hắn cũng là do trẫm ban tặng.”

Người vừa chế nhạo Hà Hoan ngay lập tức tái mặt, thân mình đang quỳ trên đất lại cúi thấp một chút, cả người lạnh run. Phùng Duy Châu choáng váng mà nhìn thẳng lên Hoàng Thượng đang ngồi trên ngai vàng.

“Ngươi lại đây.” Một câu này của Tần Ca làm lật đổ bình đàm chua của người nào đó, cũng làm cho mọi người ở đây càng lườm nguýt đối với Hà Hoan.

Khuôn mặt của Hà Hoan như muốn chặc khóc, trên tay còn cầm cây bút lông dính mực, hắn cúi thấp đầu, khổ sở đến cực điểm mà hướng đến chỗ của Tần Ca. Khi hắn đến trước mặt Tần Ca thì nước mắt đã rơi xuống đất.

“Đưa bút cho trẫm.”

Hà Hoan đưa tay, cây bút lông bị một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy. Hắn sụt sít mũi, ngẩng đầu lên. Xuyên qua vương miện phủ ngọc châu, hắn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của Hoàng Thượng, thật sự chính là người mà hắn ngày nhớ đêm mong. Nhưng hiện tại rõ ràng cách gần như vậy mà hắn lại cảm thấy rất xa, rất xa.

“Đem giấy đến.”

Lập tức có người đặt lên một tờ giấy trắng trước mặt Hoàng Thượng. Tân Ca thản nhiên nói với tất cả mọi người ở đây, “Có lẽ các ngươi đều rất muốn biết vì sao trẫm lại ban cho hắn Đào Hoa thiếp.”

Không ai dám gật đầu, mọi người chỉ liều mạng gật đầu ở trong lòng.

Tân Ca không lập tức trả lời mà chỉ đặt bút viết lên giấy.

Ngày ngày khẩn cầu với Bồ Tát, cầu trời giáng xuống một quý nhân. Người nói xuân đến tình xuân nở, thế nhưng tình ta không có xuân. Nếu quý nhân ban xuân hoa thiếp, lệnh phụ mẫu có thể bất tuân. Nghĩ đến tình ta tận chân trời, hướng đến chân trời cầu chân tình.

Đường nhân duyên là do trời định, lòng nếu không muốn chớ cưỡng cầu. Rau hạnh ngắn dài dưới xuân thủy, ý trung nhân ở bên kia bờ. Kim thành sở trí kim thạch khai, Bồ Tát giáng xuống một người dung. Người dung ban tặng xuân hoa thiếp, chỉ vì chân tình có thể tin.(ta tự biên tự diễn =.=)

“Hà Hoan, đọc cho bọn họ nghe.”

Hà Hoan ngạc nhiên Hoàng Thượng viết một bài thơ, chợt nghe Hoàng Thượng bảo hắn đọc, hắn nâng lên đôi mắt còn đang lóng lòng vài giọt lệ, mơ màng nghi hoặc. Tân Ca cầm giấy đưa cho hắn, lúc này Hà Hoan mới phản ứng lại, gò má ửng hồng nhận lấy tờ giấy. Từng chữ một được đọc lên. Tuy rằng không phải hoàn toàn hiểu rõ, nhưng Hà Hoan không khẩn trương cũng không cảm thấy hổ thẹn, trong lòng tràn đầy vui sướng. Mà nghe hắn đọc thơ, những người mang theo bất mãn trong lòng rốt cục cũng hiểu được. Ngay cả Thái sư Lâm Giáp cũng bỏ đi nét mặt nghiêm túc, vì tán thưởng hành vi của Hoàng Thượng mà gật đầu.

Khi Hà Hoan đọc xong, Ngũ Tử Ngang đứng lên nói, “Hoàng Thượng nhân từ, sau khi biết được vị công tử này vì lệnh của phụ mẫu mà phải thú người mà hắn không yêu, vì vậy đã ban tặng Đào Hoa thiếp. Chỉ vì giải quyết nan đề giúp vị công tử này, để cho vị công tử này có thể sánh duyên với người mình thật lòng yêu. Thần hổ thẹn, thần cũng không biết khổ tâm của Hoàng Thượng.”

Hà Hoan quay đầu nhìn lại, ở tại kinh thành lâu như thế, hắn biết người này chính là đinh đinh đại danh Lương Vương Ngũ Tử Ngang. Nhưng hình như lời nói của Lương Vương có chỗ nào đó không đúng, tuy nhiên hắn vẫn không thể nghĩ ra là chỗ nào?fynnz.wordpress.com

“Hoàng Thượng nhân từ, chúng thần, thảo dân hổ thẹn.”

“Người không biết không đáng trách. Người đứng lên đi.” Nói với người còn quỳ trên đất, sau đó Tân Ca lại lên tiếng, “Trẫm và Hà Hoan là ngẫu nhiên tương ngộ. Phụ thân của hắn bảo rằng nếu có thể nhận được Đào Hoa thiếp để nhìn thấy trẫm thì sẽ không buộc hắn thú người nữ tử mà hắn không thích. Trẫm không nạp phi, không có nghĩa trẫm muốn nhìn thấy người hữu tình bị rẽ thủy chia uyên. Nếu trẫm đã biết được thì nên ra tay tương trợ. Nhưng mặc kệ như thế nào thì Vịnh Xuân yến cũng có quy củ, Hà Hoan nhận được Đào Hoa thiếp, gấp được trẫm coi như đã hoàn thành tâm nguyện. Hôm nay hắn có thể rút khỏi cuộc thi, chỉ là quan khách do trẫm thỉnh đến mà thôi.”

Mọi người nhát thời ô lên, Hoàng Thượng lại khoan hồng đối với Hà Hoan như thế. Hà Hoan chớp chớp đôi mắt to tròn, sau một lúc lâu trì độn thì mới hiểu được ý tứ của Hoàng Thượng. Hắn úc chế vì không được nhảy dựng lên, chỉ có thể cao hứng mà nói, “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Tân Ca chỉ vào vị trí bên cạnh Ngũ Tử Ngang, “Kê cho hắn một chiếc bàn, để cho hắn ngồi bên cạnh Lương Vương.”

“Dạ.”

“Đa tạ Hoàng Thượng!” Hai gò má của Hà Hoan lại trở thành màu hồng đào.

Cung nhân nhanh chóng đưa ghế và bàn đặt bên cạnh Ngũ Tử Ngang. Hà Hoan phi thường vui sướng, hắn đi đến rồi ngồi xuồng, vô cùng cao hứng mà nhìn Tân Ca. Nguyên lai người hắn thích chính là Hoàng đế Đại Đông a, là thật hay sao. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn bỗng nhiên xụ mặt xuồng. Người nọ là Hoàng đế Đại Đông, làm sao mà lại thích hắn.

Tần Ca nhìn thoảng qua Ngũ Tử Ngang đang hàm chúa dầm chua dưới đáy mắt, sau đó chuyển hướng sang Lâm Giáp, “Thái sư, tiếp tục đi.”

Lâm Giáp lập tức nói, “Mọi người viết lạc khoản phía dưới bài thơ của mình rồi nộp lên.”

Vịnh Xuân yên bị Hà Hoan gián đoạn lại tiếp tục được tiến hành. Bót đi một đối thủ, hào hứng của mọi người cũng càng thêm tăng cao.

.....

Lâm Giáp không hổ là Thái sư, phi thường hiểu rõ làm cách nào để khai thác nhân tài. Đề mục của hắn từ giản lược đến nan giải, từ dân chúng đến trị quốc, bao hàm muôn vàn sự kiện. Ngụ hoa viễn thật giống một trường thi long trọng, mặc kệ là Lương Châu thất hiền hay là vô danh tiểu tốt, không ai có thể nhận được ưu đãi.

Vịnh Xuân yên là do Thái sư chủ trì, Ngũ Tử Ngang lúc này có thể thanh nhàn. Muốn tìm cũng đã tìm được, muốn tra cũng đã tra ra, hiện tại tâm tư của hắn đều đặt trên người của Hà Hoan đang hiển lộ một đôi mắt si mê.

“Ngươi gọi là Hà Hoan?”

Ánh mắt không hề rời khỏi Tần Ca, Hà Hoan vô thức gật đầu.

“Nghe khẩu âm của ngươi không giống nhân sĩ kinh thành.”

Trong nháy mắt Hà Hoan liền thanh tịnh, hắn nói một cách mập mờ không rõ, “Ách, ân, ta từ quê nhà đến đây, không phải người kinh thành.”

“Quê nhà của công tử ở đâu?”

Đầu ngón tay của Hà Hoan chậm rãi di chuyển đến khóe miệng, hắn lẩm bẩm, “Ách, là một địa phương nhỏ, có lẽ Vương gia cũng không biết.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười rất ôn hòa, “Hà công tử không nói làm sao biết ta sẽ không biết?” Sau đó sắc mặt của hắn trở nên hơi nghiêm túc, “Hà công tử cảm thấy rất khó xử hay sao? Tựa hồ không muốn nói cho bốn Vương biết.”

Thân mình của Hà Hoan run rẩy, hết nhìn trái lại nhìn phải rồi mới lên tiếng, “Ta, ân, phụ thân của ta không cho ta nói với người bên ngoài nhà của ta ở nơi nào. A, đúng, đó là thế ngoại đàm nguyên, chỉ có thể nói với người thân cận nhất.”(Thế ngoại đàm nguyên= chôn bồng lai tiên cảnh)

“Ha ha, Hà công tử nói như thế thì bỗn Vương sẽ không hỏi tiếp. Nhưng bỗn Vương rất muốn biết thế ngoại đàm nguyên là như thế nào.” Đáy mắt của Ngũ Tử Ngang không hề có ôn hòa.

“.....” Hà Hoan kéo ghế ra ngoài, cách Lương Vương xa một chút.

Nhin Tân Ca, một chốc sau Ngũ Tử Ngang lại mở miệng, “Không biết Hà công tử đã tìm được ý trung nhân hay chưa? Hoàng Thượng giúp người thoát được hôn ước đã đính hạ của phụ mẫu, vì sao công tử không tìm ý trung nhân, chẳng phải là rất đáng tiếc hay sao?”

Ánh mắt của Hà Hoan nhất thời bừng sáng, “Tìm được rồi!” Tiếp theo lại trở nên ám đạm, “Nhưng có lẽ người ta sẽ không thích ta.”

Đôi mắt của Ngũ Tử Ngang nhíu lại, hắng xoay người qua, “Chẳng hay Hà công tử coi trọng cô nương nhà ai? Nếu bỗn Vương có thể tương trợ thì bỗn Vương tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Hà Hoan nhịn không được mà lén lút đưa mắt nhìn người đang nói chuyện với Thái sư, sau đó hắng lặp lại, “Nàng sẽ không thích ta....”

Một cái liếc mắt này của Hà Hoan lại làm bùng lên dâm chua trong lòng của Ngũ Tử Ngang. Nếu lúc trước chỉ là suy đoán, hiện tại chính là khẩn định!

Bàn tay đặt trên bàn vì phẫn nộ mà run run, hắng thu tay về, bảo trì ngữ điệu ôn hòa, “Nếu người nọ không thích người thì công tử không nên cưỡng cầu. Tục ngữ có câu: Hái xanh không ngọt.”

Hà Hoan cúi đầu xuống, bộ dáng như bị đả kích.

Từ đầu đến cuối, Tân Ca cũng không nhìn Ngũ Tử Ngang mà lại thường xuyên liếc mắt nhìn Hà Hoan, đây có thể nói là lửa cháy đỏ thêm dầu. Sau

khi Vịnh Xuân yên tiến vào giai đoạn biện luận, Ngũ Tử Ngang viện cớ đi nhà xí để ly khai.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 65

Diễn ra trong vòng ba canh giờ, Vịnh Xuân yến có thể nói là kết thúc viên mãn. Rất nhiều người có thể bộc lộ tài năng ở lần Vịnh Xuân yến này, học thức khiến tất cả đều bị chấn nhiếp. Lâm Giáp chọn lựa một nhóm thiếu niên có tài để làm đệ tử của mình, tiếp tục rèn luyện học vấn, chuẩn bị sẵn người để ngày sau triều đình có thể sử dụng. Lương Châu thất hiền, tứ tài từ Lạc Dương, Tân Môn tam kiệt đều trổ hết tài năng, giành được sự tán thưởng của Tân Ca.

Người tham dự Vịnh Xuân yến đều đem tất cả tri thức và học vấn của mình bộc lộ ra ngoài, không khí náo nhiệt và kịch liệt của Vịnh Xuân yến tựa hồ chỉ trong nháy mắt liền trôi qua, rất nhiều người vẫn chưa đạt được tâm nguyện, rất nhiều người đều mong Hoàng Thượng có thể xem xét cho mình thêm vài lần, rất nhiều người mang hy vọng mà đến lại mang hy vọng trở về. Mà những người chỉ có biểu hiện gọi là tạm được thì đành chấp nhận sự thật, có thân phận danh giá thì sao, không có thực lực và tài năng cũng đều uổng công.

Mỗi người đem theo tâm tư khác nhau mà ly khai hoàng cung, ly khai nơi có thể đem đến cho bọn họ vinh quang và tôn quý. Phùng Duy Châu ảm đạm nhìn ngai vàng của Hoàng Thượng một cái, cúi đầu theo mọi người ly khai khỏi hoàng cung. Đi được vài bước, hắn dừng lại một chút, trong mắt là giãy dụa và do dự. Lại hồi đầu liếc nhìn nơi mà Hoàng Thượng đã ngồi ở đấy cách đó không lâu, hắn khẽ cắn môi, từ trong ngực lấy ra mười lượng bạc, bước nhanh đến trước mặt Nghi quan rồi nói, “Thỉnh đại nhân đem mười lượng bạc này giao cho Hoàng Thượng.”

“Ân?” Nghi quan ló ra vẻ mặt khó hiểu.

Phùng Duy Châu khom người nói, “Đây là...đây là số ngân lượng mà thảo dân đã nợ bệ hạ, thỉnh đại nhân giúp thảo dân trả lại cho Hoàng Thượng.”

Nghĩ hoặc trong mắt của Nghi quan càng sâu, nhưng hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm, cũng lười phải lầm lời với Phùng Duy Châu, hắn đưa tay cầm lấy, “Bôn quan sẽ giao cho Hoàng Thượng.”

“Đa tạ đại nhân.” Hành lễ, cuối cùng lại liếc mắt nhìn ngai vàng đang được người nâng đi, Phùng Duy Châu buồn bã như bị mất đất.

Hết thảy đều giống như hoa phù dung sớm nở tối tàn. Hoàng Thượng cho hắn Đào Hoa thiếp, cho hắn một cơ hội nhưng hắn không thể nắm giữ, dốc hết sức để suy nghĩ, dùng hết toàn lực, nhưng khoảng cách của hắn so với người bên ngoài căn bản là không thể đuổi kịp. Điều là học hành gian khổ, nhưng hắn lại kém người khác nhiều như vậy. Nghĩ đến Lương Châu thất hiền vừa xuất lời ra khỏi miệng là có thể được ánh mắt tán dương của Hoàng Thượng; Tú tài từ Lạc Dương đề bút là có thể được Hoàng Thượng chú ý; tiếng cầm của Tân Môn tam kiệt lại làm Hoàng Thượng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.....Hắn kỳ thật không nên đến.

Ngay cả Hà Hoan không biết gì, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt cũng có thể được Hoàng Thượng yêu thích, hàng người bình thường vô năng giống như hắn đừng nói là dốc sức vì Hoàng Thượng, ngay cả làm cho Hoàng Thượng liếc mắt một cái cũng khó khăn. Trong phần đông môn sinh, hắn giống như một hạt bụi, không thể khiến bất luận kẻ nào chú ý. Không cam lòng....mười lượng bạc mà hắn luyện tiếc không dám dùng cứ như vậy mà trả trở về, thậm chí hắn cũng không dám trả trực tiếp mười lượng bạc cho Hoàng Thượng.

Nghĩ đến việc Hà Hoan được Hoàng Thượng mang đi, nghĩ đến người bên cạnh thì thầm rỉ tai việc Hoàng Thượng coi trọng Hà Hoan, đáy lòng của Phùng Duy Châu có một chút hâm mộ khó hiểu. Sớm biết như vậy thì khi ấy hắn sẽ không nhận mười lượng bạc kia, sớm biết như vậy thì khi ấy hắn phải đuổi theo Hoàng Thượng cho đến cùng để trả lại mười lượng bạc kia. Dù sao như vậy vẫn còn tốt hơn là bây giờ tự tìm khổ sở. Chỉ là lúc ấy vì sao....Hoàng Thượng lại cho hắn ngân lượng?

Cuối cùng không còn liếc mắt nhìn ngự hoa viên trăm hoa đua nở, Phùng Duy Châu chớp xuống một giọt chua cay trong mắt, nhanh chóng ly khai nơi mà hắn vốn không nên đến. Sau khi trở về khách điếm, hắn sẽ thu thập tay nải rồi hồi hương, cả đời này sẽ không tiếp tục mơ tưởng giấc mộng

không thực tế này nữa. Triều đình và hoàng cung vĩnh viễn là nơi mà hắn mong muốn nhưng không thể với tới.

Ngồi ở trên ghế, Hà Hoan hiếu kỳ hết nhin Đông lại nhin Tây. Nơi này chính là chỗ mà ngày thường Hoàng Thượng xử lý triều chính hay sao? So với trí tưởng tượng của hắn thì nhỏ hơn một chút, cũng đơn giản hơn. Hắn nghĩ rằng nơi ở của Hoàng Thượng phải nguy nga lộng lẫy, dị thường xa hoa. Những làn khói chậm rãi lan ra từ lư hương, Hà Hoan hít thật sâu một hơi, thật là thơm. Hắn không hề e dè mà cứ đứng dậy đi đến bên lư hương, dùng lực để ngửi vào, đây mùi gì? Hắn chưa từng ngửi qua.

“Hà công tử, Hoàng Thượng bảo ngài ở chỗ này chờ, thỉnh công tử an tọa.” Tiêu thái giám phụ trách trông coi Hà Hoan lên tiếng. Sắc mặt của Hà Hoan nhất thời xụ xuồng, đành ngoan ngoãn ngồi trở về.

“Khi nào thì Hoàng Thượng đến a.” Vì sao Hoàng Thượng muốn lưu hắn lại? Hà Hoan có một chút bất an.

“Nô tài không biết, khi nào Hoàng Thượng muốn tới thì sẽ tới.” Tiêu thái giám nói một cách thản nhiên.

Hoàng Thượng không có phi tần, lúc này lại đột nhiên có hứng thú đối với vị tiểu công tử có bộ dáng cực tuấn tú này, còn lưu hắn lại trong cung, mọi người trong lòng đều có so đo. Nhất là Thái sư Lâm Giáp, khi nghe thấy Hoàng Thượng lưu lại Hà Hoan thì sắc mặt liền thay đổi. Chẳng lẽ Hoàng Thượng coi trọng vị Hà Hoan này? Đây là nghi hoặc trong lòng của mọi người, cũng có thể nói là sầu lo.

“A....đói quá, khi nào thì ta có thể xuất cung để đi ăn?” Ngồi trên ghế chán đến chết, Hà Hoan xoa bụng, thèm thuồng nhìn mấy món điểm tâm trên bàn.

Tiêu thái giám đã sớm được phân phó nén lập tức đem điểm tâm ở trên bàn đặt trước mặt Hà Hoan, Hà Hoan cao hứng tiếp nhận, cũng không bận tâm trên tay còn dính mực, hắn cầm lấy rồi há mồm ăn ngấu nghiến.

“Có nước hay không?” Vừa nhai điểm tâm, Hà Hoan vừa hỏi.

Tiểu thái giám rót trà cho hắn.

“Ta không uống trà, ta muốn uống nước.”

Tiểu thái giám nhẫn nại, thay cho Hà Hoan một ly nước.

Hà Hoan cũng không khách khí, tiếp tục ăn ngẫu nhiên.

Mà trong ngự thư phòng, sắc mặt của Thái sư Lâm Giáp và Lương Vương Ngũ Tử Ngang cũng tuyệt đối không thể xung là hảo. Một người thì không hy vọng Hoàng Thượng lưu lại Hà Hoan bởi vì sợ Hoàng Thượng coi trọng hắn, người còn lại thì dám chua đang cuồn cuộn bốc lên.

“Hoàng Thượng, Hà Hoan kia....”

Sau khi thay đổi xiêm y, Tân Ca bước vào ngự thư phòng, Lâm Giáp liền hỏi ngay lập tức, thần sắc ngưng trọng.

Đi đến long ỷ rồi ngồi xuống, để cho đám nô tài lui ra, Tân Ca thản nhiên nói, “Thái sư lo lắng quá nhiều. Trẫm sở dĩ lưu lại Hà Hoan là vì sáng nay trẫm vừa nhận được một phong thư.” Nói xong, hắn lấy ra một phong thư được đặt trong một quyển sách rồi đưa cho Thái sư.

Lâm Giáp nâng hai tay để tiếp nhận, rồi lập tức mở ra. Khi hắn xem xong thì đôi mắt lộ ra kinh ngạc, thần sắc trở nên thoái mái không ít. Sau đó hắn mới đưa thư cho Lương Vương, Ngũ Tử Ngang cơ hồ là muốn đoạt lấy lá thư, vừa xem xong thì sắc mặt cực kỳ khó có thể hình dung.

“Hôm qua phong thư này đã đến tay trẫm. Nhưng hôm qua xảy ra chuyện nên trẫm không có tâm tư đọc nó. Sáng nay khi thức dậy thì đã mở ra. Bởi vì trẫm cũng không biết Hà Hoan này là thật hay là giả, cho nên không nói với Thái sư và Lương Vương. Trẫm đã phái người đi kiểm tra thân phận của hắn, mặc kệ là thật hay là giả thì trẫm cũng phải tạm thời lưu hắn lại trong cung.”

“Lão thần hổ thẹn, thỉnh Hoàng Thượng ban tội.”

Lâm Giáp nói xong thì quỳ xuống, Tân Ca liếc mắt nhìn Ngũ Tử Ngang một cái, Ngũ Tử Ngang vội vàng đỡ hắn dậy.

“Thái sư có băn khoăn cũng là chuyện bình thường, có lẽ Lương Vương cũng nghĩ rằng trẫm coi trọng hắn.”

“Thần hổ thẹn.” Ngũ Tử Ngang cắn răng.

Trong mắt hiện lên ý cười, Tân Ca nói, “Là trẫm không sớm nghĩ đến, Phượng Minh quốc họ Hà, quốc vương Phượng Minh quốc có ba nhi tử, một gã tên Hà Sầu, một gã tên Hà Nhạc, Hà Hoan át hắn là tam hoàng tử được Hà Nguyên sủng ái nhất theo lời đồn. Lương Vương, Phượng Minh và Đại Đông chúng ta không có hiệp ước đồng minh, nếu chứng thật Hà Hoan là tam hoàng tử Phượng Minh quốc thì người nên thay trẫm bố trí ổn thỏa cho hắn, chờ đến khi người của Phượng Minh quốc tiến đến đón hắn trở về. Việc này liên quan đến liên minh về sau của hai nước.”

“Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm.”

Tân Ca gật đầu nhìn về phía Lâm Giáp, “Thái sư, Hà Hoan bảo rằng hắn không muốn thú tiểu cô tử của biểu muội của nữ nhi của biểu cữu và nhị di, ngài có biết nữ tử đó là ai hay không? Hà Nguyên sủng ái hắn như vậy thì sẽ không tiện chỉ hôn cho hắn.”

Lâm Giáp bắt đầu bấm đầu ngón tay để tính toán, quan hệ này có một chút phức tạp. Qua một lúc lâu, cặp mắt của hắn trở nên sáng ngời, “Hoàng Thượng, nếu lão thần nhớ không lầm thì người mà Hà Hoan phải thành thân chính là tam công chúa của Ni Sở quốc. Nghe đâu Hà Nguyên rất sủng ái một vị Vương phi đến từ vọng tộc của Ni Sở quốc, tam hoàng tử chính là do vị Vương phi này sinh ra. Chẳng qua vị Vương phi này đã sớm qua đời, cho nên Hà Nguyên phi thường sủng ái người con thứ ba này.”fynnz.wordpress.com

Ngũ Tử Ngang nhíu mi nói, “Tam hoàng tử được sủng ái như thế thì vì sao lại để hắn một mình đi vào Đại Đông?”

Vẽ mặt của Tân Ca cũng mang theo lo ngại, sau khi suy nghĩ sâu xa, hắn nói, “Trên thư Hà Nguyên bảo rằng sẽ phái người đón Hà Hoan trở về, đến lúc đó trẫm sẽ dò xét ý tứ của sứ giả. Thái độ làm người của Hà Nguyên thận trọng, hắn không thể lơ là đối với tam hoàng tử mà hắn rất sủng ái như thế.”

Ngũ Tử Ngang và Lâm Giáp gật đầu, trong đó chắc chắn có nguyên nhân.

Tạm thời đem chuyện của Hà Hoan đặt sang một bên, Tần Ca nói, “Trẫm đã xem qua thuê pháp do Nội các định ra, Thái sư và Lương Vương nếu xem qua mà cảm thấy không có gì bất ổn thì trẫm sẽ lần lượt hạ chỉ ban hành xuống dưới. Hôm nay lựa chọn ra những người đó cũng có thể thửa dịp sử dụng, thuê mới vừa ban hành thì các nơi ắt hẳn sẽ có phản ứng. Trong bụng chỉ có văn chương thì vẫn chưa đủ.”

“Lão thần hiểu rõ.”

“Thần hiểu rõ.”

“Phiền Thái sư và Lương Vương bổ sung danh sách các quan viên vẫn còn thiếu rồi nhanh chóng lập tấu chương dâng lên cho trẫm, chuyện này trẫm sẽ trực tiếp hạ chỉ, không cần thương nghị với Nội các.”

“Dạ.”

“Còn chuyện của thích khách....”

“Thần tuyệt đối không để chuyện ngày hôm qua phát sinh thêm lần nữa!”

Ngũ Tử Ngang trầm giọng nói, đôi mắt trở nên đông lạnh.

Tần Ca gật đầu đối với hắn, “Trẫm tin tưởng Lương Vương.”

Lâm Giáp nhân cơ hội lên tiếng, “Hoàng Thượng, trước khi bắt được người chủ mưu, thỉnh Hoàng Thượng đừng xuất cung, mọi chuyện cần phái cẩn thận.”

“Trẫm biết. Nếu Thái sư không còn chuyện gì thì cứ trở về nghỉ ngơi, trẫm còn có chuyện muốn nói với Lương Vương.”

“Lão thần lui xuống.”

Lâm Giáp vừa đi, Ngũ Tử Ngang liền nhảy đến bên cạnh Tân Ca rồi ôm chặt lấy hắn, cắn răng nói, “Ngươi đang cố ý.”

Rúc vào trong lòng Ngũ Tử Ngang, Tân Ca mệt mỏi nhắm mắt lại, “Trẫm không cần cố ý, là ngươi tự tìm phiền não.”

Ngũ Tử Ngang khom người, khẽ hôn tóc của Tân Ca, “Ngươi nhìn ra không? Hắn thích ngươi, khi hắn nhìn ngươi thì trong mắt tràn đầy e lệ và yêu thích. Có kẻ mơ mộng người của ta, nếu ta còn có thể bảo trì phong độ thì ta sẽ không là nam nhân.”

“Trẫm quản không được người khác thích trẫm. Trẫm duy nhất chỉ có thể quản được lòng mình.”

Thân mình của Ngũ Tử Ngang chấn động, nắm chặt tay của Tân Ca, hai người chăm chú nhìn nhau, “Tân Ca, nếu có thể đem ngươi giấu đi thì thật là tốt.”

Tân Ca hơi nhéch khốé môi, “Trẫm cũng muốn đem ngươi giấu đi, để ngươi trở thành nam quân duy nhất, là Lương hậu duy nhất của trẫm.”

Ngũ Tử Ngang cười hắc hắc rồi kè sát vào người Tân Ca, “Vậy Hoàng Thượng còn không mau hạ chỉ.”

“Lưu manh.” Đẩy Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca đứng lên, “Đi thôi, cùng trẫm đi gặp Hà Hoan. Trẫm đem hắn giao cho ngươi, ngươi phải nghĩ ra biện pháp làm cho hắn cao hứng, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để Đại Đông và Phương Minh liên kết.”

Ngũ Tử Ngang ủ rũ, vô lực gật đầu, “Ta đã biết, ta sẽ làm tốt bốn phận của người làm chủ, làm cho hắn vô cùng cao hứng để trở về.”

Hôn một cái lên mặt của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca liền bước đi.

Ôm gò má được Tân Ca hôn, Ngũ Tử Ngang như một tiểu hài tử vui mừng mà chạy theo, trước khi xuất môn, hắn lại hung hăng ôm Tân Ca một phen.

.....

Sờ lên khuôn mặt của người đang nằm trên giường, sắc mặt của Khổng Tắc Huy tối sầm, hắn ngồi xếp bằng bên cạnh người nọ. Cái tên này thật ngốc, chỉ trúng khói mê mà có thể ngủ lâu như thế. Dùng thìa múc một chút nước rồi mở miệng của người nọ ra, hắn chậm rãi đúc nước vào.

Đây là chỗ của hắn ở trong cung. Không giống với các thị vệ khác, hắn ăn đồ của Hoàng Thượng, dùng đồ của Hoàng Thượng, ở tại chỗ của Hoàng Thượng. Hắn không có nhà, tiểu viện yên lặng ở trong cung này chính là nhà của hắn. Nói là tiểu viện cũng hơi phóng đại, chẳng qua chỉ có hai gian phòng, một gian là phòng ngủ, gian còn lại là trù phòng. Bất quá trong trù phòng bám đầy bụi băm, hắn tuyệt đối không xuống bếp.

Trong tiểu viện mọc đầy cỏ dại, ngay cả gian phòng của hắn cũng rất bừa bộn, y phục quăng lung tung. Dù sao hắn là loại người ăn no thì lại nằm kềnh, thu gọn chỉnh tề để làm chi. Chẳng qua có một người ngẫu nhiên sẽ giúp hắn gọn dẹp một chút, đương nhiên người này cũng không phải tự nguyện. Người này có đôi khi hảo tâm hiềm thấy mà đưa đồ ăn cho hắn, bởi vì thật sự nhìn không vừa mắt mà vừa oán giận vừa thu gọn cho hắn. Bất quá hắn cứ mặc người nọ oán giận, dù sao người thu gọn cũng không phải là hắn, những lời oán giận cứ chạy từ tai này sang tai kia.

Hiện tại trong phòng của hắn vẫn bừa bộn như thường, vô cùng thê thảm, bất quá chỉ có chiếc giường coi như là còn sạch sẽ, ít nhất tấm trải giường là do Khổng Tắc Huy đi đến phòng của người nọ để lấy, tấm trải giường của hắn đã ô uế, cũng lười tẩy sạch. Số lần hắn giặt y phục trong đời này có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho dù có bị giáng xuống làm hộ vệ thì hắn vẫn sẽ cứng đầu như thế. Chờ người này tỉnh, hắn sẽ đem toàn bộ y phục dơ bẩn đưa cho y, y có cách làm cho hắn gọn gàng.

“Thật là ngốc.”

Đã vô số lần chỉ mắng một câu duy nhất, Khổng Tắc Huy lại múc từng muỗng cháo vào miệng của người nọ. May mắn nay Lương Vương đều ở trong cung, hắn không cần đến đó. Chờ cái tên này tỉnh lại rồi nói sau.

Dùng tay lại một chút, Khổng Tắc Huy đột nhiên ôm lấy Ôn Quê rời khỏi giường. Cơ hồ là cùng lúc, một mũi tên xuyên qua cửa sổ mà vào, bắn thẳng vào trên gối đầu.

Khổng Tắc Huy không truy đuổi, bởi vì trên mũi tên có mang theo một phong thư, người truyền tin làm sao lại để cho hắn đuổi theo. Hắn cũng không cần phải đuổi theo, kia bất quá chỉ là một tên lừa la.

Nhô xuống mũi tên, lại đặt Ôn Quέ lên giường một lần nữa, Khổng Tắc Huy mở thư ra.

Ám Dạ:

Còn nhớ Minh Châu hay không? Hắn không có được làm cho hắn phải tự nguyện, khách nhân trong Bách Hoa Lâu đều đang chờ hắn.

Hủy nát lá thư trong tay, nắm đấm của Khổng Tắc Huy nổi lên xanh. Minh Châu.....Minh Châu.....đã năm năm, vì sao nghe thấy cái tên đó thì hắn vẫn sẽ như thế....

Nhanh chóng bước vào trong phòng, nhìn người nọ đang nằm trên giường. Khổng Tắc Huy hít sâu vài cái, khuôn mặt hung hăn lại trở về với vẻ thản nhiên như mới vừa rồi. Ám Dạ đã chết, hắn là Khổng Tắc Huy, là hộ vệ bên người Hoàng Thượng. Tin tức của đối phương cũng rất nhanh, làm sao lại biết hắn ở trong này?

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 66

“A, ăn ngon thật, thức ăn trong phủ của Lương Vương đại ca thật ngon.”

Giống như người bị bỏ đói cả tháng trời, hắn vùi đầu mà ăn, ngay cả trên mặt dính hạt cơm cũng không biết. Ai mà nhìn thấy hắn như vậy thì rất khó có thể đem hắn liên hệ với một vị hoàng tử.

“Tam điện hạ, ngài ăn chậm một chút, uống miếng trà đi, coi chừng mắc nghẹn.” Phạm Ngũ Thị vừa cười vừa rót đầy trà cho khách quý.

Hoàng tử hai tay đều dính đầy mỡ, hắn nâng mặt lên cũng dính đầy mỡ, ợ một cái rồi nói, “Ta không uống trà, chỉ uống nước.”

Lập tức có người đem đồ tách trà rồi thay bằng nước.

“Đa tạ Lương Vương đại ca.” Cúi đầu uống cạn tách nước, Hà Hoan lại vùi đầu vào miếng chân giò mà ăn.

Thân phận đã bị bại lộ, Hà Hoan cũng không cần phải che giấu. Sau khi ở trong cung một đêm, hắn liền theo Ngũ Tử Ngang quay về Lương Vương phủ. Trước khi sứ giả của Phượng Minh Quốc đến đón hắn, hắn sẽ tạm thời ở trong Lương Vương phủ. Tân Ca vốn có ý muốn Hà Hoan ở lại trong cung nhưng lo lắng sẽ có người thích ăn dấm chua, vì vậy mới gửi Hà Hoan ở chỗ của Ngũ Tử Ngang, cũng miễn cho Ngũ Tử Ngang đa nghi.

Bị người nào đó ăn uống đến mức làm cho bản thân mình mất hết khẩu vị, Ngũ Tử Hoa nhìn về phía đại ca, dùng ánh mắt để hỏi: Đại ca, ngươi xác định hắn là tam hoàng tử Phượng Minh Quốc? Không phải là khát cái chứ?

Ngũ Tử Ngang dùng vẻ mặt ôn hòa gấp một miếng cá cho Hà Hoan, hắn trực tiếp hỏi, “Tam điện hạ, ngươi ở kinh thành mấy ngày nay chưa được ăn bữa nào ngon hay sao?”

Hà Hoan nâng mặt lên, đôi mắt thật to lấp lánh niềm vui, trong miệng đầy thịt mà trả lời, “Mấy món bên ngoài mỗi lần ta ăn thì đều bị tiêu chảy, chỉ có thể ăn bánh mìn thầu và mấy món dưa muối, cùng với thịt khô.”

Ngũ Tử Hoa lập tức nói, “Vậy tam điện hạ hiện tại không sợ tiêu chảy hay sao?”

Hà Hoan lắc đầu, “Nơi này là Lương Vương phủ, thức ăn rất sạch sẽ, tất nhiên sẽ không tiêu chảy.”

Ngũ Tử Ngang và Ngũ Tử Hoa trao đổi ánh mắt với nhau, Liễu Song nhìn thấy, nàng mỉm cười, chấp đũa gấp cho Hà Hoan vài miếng thịt bò.

“Đa tạ Vương phi tỷ tỷ.” Hà Hoan nhếch miệng cười với đối phương, lộ ra mấy miếng thịt vẫn chưa nuốt xuống, khiến Liễu Song vừa hé miệng là nở nụ cười.

“Oa!” Vội vàng nuốt xuống thức ăn trong miệng, Hà Hoan kinh hô, “Vương phi tỷ tỷ khi cười lên thật xinh đẹp, là tỷ tỷ xinh đẹp nhất mà ta từng nhìn thấy.”

Cúi đầu dùng bữa, chiếc đũa trong tay Ngũ Tử Anh run lên, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, sau đó hắng gấp vài miếng thức ăn rồi cúi đầu ăn nhanh hơn. Liễu Song ngượng ngùng đến đỏ mặt, không biết nên ứng đối như thế nào. Nàng chưa bao giờ gặp ai thắng thắn như vậy.

Trái lại Ngũ Tử Ngang lại không thèm quan tâm phu nhân của mình bị nam nhân khác khen xinh đẹp, hắng cười ha ha, “Tam điện hạ không phải sắp thành thân hay sao, bị tân nương tử nghe được cũng không tốt nga.”

Hà Hoan lập tức trùng lớn mắt, “Ta đã thắng cược, không cần phải thú tiêu cô tử của biếu muối của nữ nhi của biếu cữu và nhị di. Phụ vương tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Nói xong, trong mắt của hắn hiện lên e lệ, hai tay cầm lấy một cái chân giò mà cắn, sau đó nói một cách ngập ngừng, “Hơn nữa, ta, ta đã có người trong lòng....Tuy rằng, tuy rằng không biết hắn có thích ta hay không, nhưng mà ta, ta nhất định phải nói cho hắn biết, làm cho hắn cũng thích ta.”

Lúc này lại là đôi đũa trong tay của Ngũ Tử Ngang run lên bần bật, Ngũ Tử Hoa nhìn xem đại ca, sau đó lại nhìn nhị ca, hắn cảm thấy có một chút khẩn trương.

“Không biết tam điện hạ thích ai?” Bị khen xinh đẹp, Liễu Song không nhìn thấy trên bàn đang dậy sóng, nàng hiểu kỳ mà hỏi.

Hà Hoan lại càng đỏ mặt hơn, đầu cũng cúi vào trong bát. Ngay khi Liễu Song nghĩ rằng hắn sẽ không trả lời thì hắn lại cúi đầu nói, “Ta, ta thích Hoàng đế ca ca.”

“....”

Trên bàn ăn nháy mắt trở nên im lặng, mọi người đều trùng to mắt nhìn Hà Hoan, sắc mặt hồng nhuận trên mặt Liễu Song cũng lui xuống. Đôi đũa đang gấp rau của Ngũ Tử Anh khụng giữa không trung, cơm trong miệng của Ngũ Tử Hoa suýt nữa thì rót ra ngoài, Phạm Ngũ Thị chỉ cảm thấy gần như sắp thở không được. Nếu không có khả năng giữ bình tĩnh trong nhiều năm qua thì Ngũ Tử Ngang tuyệt đối sẽ nắm y phục của Hà Hoan mà hung tợn nói thẳng vào mặt hắn, “Tần Ca là của ta! Người đừng hòng mơ tưởng!”

Tựa hồ cũng đã nhận ra trên bàn ăn không thích hợp, Hà Hoan ngẩng đầu. Khi hắn nhìn thấy biểu tình của mọi người thì mới thấp giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì hay sao?”

Ngũ Tử Ngang cười không nổi, lúc này cũng trầm giọng xuống, “Tam điện hạ há có thể tùy tiện lấy Hoàng Thượng ra nói đùa. Hoàng Thượng là quốc quân của Đại Đông chúng ta, tam điện hạ thân là nam nhi, há có thể dễ dàng nói thích bệ hạ như vậy?”

Hà Hoan tròn xoe mắt nhìn một cách khó hiểu, “Ta không thể thích Hoàng đế ca ca hay sao? Phụ vương nói ta có thể thích bất cứ ai, cho dù hắn là nam hay là nữ a. Chẳng qua ta không thích tiểu cô tử của biểu muội của nữ nhi của biểu cữu và nhị di. Một chưởng của nàng có thể phá vỡ đại thạch, nàng sẽ đánh chết ta.”

Mu bàn tay của Ngũ Tử Ngang nổi lên gân xanh, Ngũ Tử Hoa vội vàng lên tiếng trước khi đại ca mở miệng, “Tam điện hạ, ngài nghĩ sai rồi. Trước

tiên không nói đến thân phận của Hoàng Thượng, ngài là nam tử, Hoàng Thượng cũng là nam tử. Hoàng Thượng sẽ không thích ngài, ngài cũng không thể thích Hoàng Thượng.”

“Nam tử đương nhiên có thể thích nam tử mà.” Hà Hoan há mồm muôn giải thích, nhưng hắn lập tức nghĩ đến điều gì đó thì liền ngậm miệng lại, sau đó chỉ nói, “Ta thích hoàng đế ca ca, hắn là người mà ta thấy thích nhất.”

“Tam điện hạ thật sự là đồng ngôn vô kỵ.” Ngũ Tử Ngang áp ché lừa giận trong lòng rồi mới nói, “Tam điện hạ ăn nhanh đi, không phải ngài nói đã gần hai tháng không được ăn ngon hay sao?”(đồng ngôn vô kỵ= con nít nói chuyện không biết cố kỵ)

“A, đúng vậy, ta vẫn chưa ăn no mà.” Hà Hoan tiếp tục cắn chân giò trên tay, đem chuyện híchí tạm thời đặt sang một bên.

“Tử Hoa, Tử Anh, nâng đũa lên đi a, ngăn người làm cái gì?” Ngũ Tử Ngang gấp thức ăn cho cô nãi nãi đang sững sờ, trên mặt khôi phục lại nụ cười ôn hòa. Ngũ Tử Anh nhìn Hà Hoan vài lần, thu hồi chiếc đũa, tiếp tục há mồm ăn hết bá cơm. Sau đó hắn gác đũa lên chén rồi đứng dậy, “Đại ca, trong quân còn có việc, ta đi trước.”

“Ngươi đi đi.”

“Tam điện hạ, thỉnh chật rãi dùng bữa. Cô nãi nãi, ta đi đây.”

“Ừm.” Hà Hoan miệng đầy thịt, không thể nói chuyện.

“Ngươi đi đi.” Trong mắt của Phạm Ngũ Thị có băn khoăn và lo lắng.

Nhin Ngũ Tử Anh rời đi, Liễu Song cúi đầu chật rãi ăn, nàng không còn hứng để nói chuyện. Ngũ Tử Hoa lặng lẽ nhìn đại ca cũng đang cúi đầu dùng bữa, trong lòng trở nên lo lắng.

Giống như là chau chấu quá cảnh, Hà Hoan ăn uống no đủ rồi liếm ngón tay, nhìn xuống bàn ăn cơ hồ là bị hắn ăn gần hết, vừa lòng ợ một cái, “Ăn no, ăn ngon thật.”

“Tam điện hạ muốn ăn cái gì thì cứ việc phân phó quản gia là được. Không cần khách khí, cứ xem nơi này là nhà của mình.” Phạm Ngũ Thị nói lời khách sáo.

Hà Hoan lập tức nói, “Buổi tối ta muốn ăn chân giò. Ăn ngon thật.”

“Ha ha, hảo.” Phạm Ngũ Thị lập tức dẫn tới nha hoàn, bảo nàng phân phó cho trù phòng buổi tối làm chân giò cho tam điện hạ.

Lau khô miệng rồi rửa tay, Hà Hoan vừa ăn no thì liền vội vàng hỏi, “Lương Vương đại ca, hôm nay khi nào thì ta có thể tiến cung? Ta muốn đi gặp Hoàng đế ca ca.”

Ngũ Tử Ngang cắn răn, vừa cười vừa nói, “Bệ hạ phân phó tam điện hạ có thể tiến cung bất cứ lúc nào.”

Hà Hoan mừng rỡ, “Thật tốt quá! Hiện tại ta muốn đi.”

“Tam điện hạ đợi đã, ta còn có vài việc phải xử lý, xử lý xong ta sẽ dẫn tam điện hạ tiến cung. Tam điện hạ không ngại ở trong phủ đi dạo một lúc chứ, ta tìm người đi cùng với ngài.”

Ngũ Tử Hoa lén lút xua tay, tuyệt đối đừng tìm hắn.

“Ngũ Hiến, ngươi cùng tam điện hạ đi dạo.”

“Dạ, Vương gia.”

“Như vậy là được rồi.”

Biết Lương Vương bận rộn sự vụ, Hà Hoan tuy rằng không vui cũng chỉ có thể đồng ý. Sau khi đứng dậy nói đa tạ thì hắn liền đi theo Ngũ Hiến.

“Cô nãi nãi, ta còn có việc phải xử lý, ta đi thư phòng đây. Song nhi, ngươi ở lại với cô nãi nãi a.”

“Vương gia cứ đi đi.”

Phạm Ngũ Thị miễn cưỡng cười cười, “Ngươi đi đi, không cần lo cho ta.”

Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi rời đi. Sau khi hắn đi, Ngũ Tử Hoa cũng viện có việc cần xử lý để ly khai.

“Ai....” Thở dài một hơi, Phạm Ngũ Thị lắc đầu.

“Cô nãi nãi?”

“Không có gì.” Phạm Ngũ Thị ân cần mỉm cười với Liễu Song, “Ngươi cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi, ta ở đây là được rồi.”

“Hảo, vậy ta lui xuống.”

Liễu Song cũng không miễn cưỡng, nàng chậm rãi đứng lên, đỡ lấy sau lưng rồi ly khai.

Phát tay cho mọi người lui xuống, Phạm Ngũ Thị lẩm bẩm, “Lão thiên gia, cầu người phù hộ cho Ngũ gia chúng ta được bình an, đừng tiếp tục dây sóng.”

.....

“Đại ca, là ta.”

“Vào đi.”

Đẩy ra cửa thư phòng, sau đó đóng lại. Ngũ Tử Hoa đi đến bên án thư rồi ngồi xuống trước mặt đại ca với thần sắc rõ ràng là không tốt, muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.” Tâm tình của Ngũ Tử Ngang không tốt, cũng không giả vờ hiền lành trước mặt đệ đệ của mình.

Sau một lúc trầm ngâm, Ngũ Tử Hoa mới lên tiếng, “Đại ca, ngươi đang giận cái gì?”

Ánh mắt của Ngũ Tử Ngang ngay lập tức trở nên thâm trầm, “Ngươi muốn nói cái gì?”

Nhìn ánh mắt của đại ca rõ ràng là nghiêm nghị và lạnh lùng hơn trước kia, Ngũ Tử Hoa cười khổ một tiếng, “Đại ca, đã rất lâu ta chưa nhìn thấy ngươi như vậy. Ở trong lòng ta, ngươi luôn là người ôn hòa khiêm tốn, không cùng bất luận kẻ nào tranh chấp hơn thua. Nhưng mới vừa rồi ở trước mặt Hà Hoan, ngươi thiếu chút nữa đã trở mặt.”

Ngũ Tử Ngang không lên tiếng, hai mắt nhìn chằm chằm Ngũ Tử Hoa.

“Đại ca, ngươi....có thích đại táu hay không?”

Lời này vừa nói ra thì ánh mắt của Ngũ Tử Ngang liền âm trầm thêm vài phần.

“Ngươi nhìn ra cái gì?”

Ngũ Tử Hoa bị bộ dáng như vậy của Ngũ Tử Ngang hù dọa, đây là đại ca của hắn hay sao?

Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi đi đến trước mặt Ngũ Tử Hoa, cất lên ngữ thanh khiến người ta phải hoảng sợ, “Tử Hoa, ngươi nhìn ra cái gì?”

Ngũ Tử Hoa úa mồ hôi lạnh, theo bản năng hắn lui ra sau vài bước, né tránh lời chất vấn của Ngũ Tử Ngang, hơi hơi nghiêng đầu mà nói, “Ta cảm thấy....đại ca không thích đại táu.”

Khóe miệng của Ngũ Tử Ngang nhéch lên một đường cong không thể xung là nụ cười, hắn xoay người, đưa lưng về phía Ngũ Tử Hoa mà cười nhẹ vài tiếng, “Không hổ là đệ đệ của ta, tâm tư thật sự thông suốt hơn người ngoài một chút.”

“Đại ca?”

“Tử Hoa, ta là huynh trưởng của ngươi, là chủ nhân của Lương Vương phủ. Ngươi không cần quản chuyện của ta, đại ca đã an bài ổn thỏa. Lương Vương phủ sẽ không bị hủy trong tay của đại ca. Có một số việc ngươi nhìn ra thì cứ xem như bị hờn đờ, đại ca biết rõ bản thân mình đang làm cái gì.

Nếu cô nãi nãi cũng nhìn ra một chút gì đó thì người phải giúp đại ca mở rộng lòng nàng.”

“Đại ca....”

Tâm tư của Ngũ Tử Hoa như trống gỗ dồn dập, hắn tựa hồ nhìn ra được một ít sự tình mà không phải hắn có thể đụng đến.

“Tử Hoa, người chỉ cần nhớ rõ ta là đại ca của ngươi, ta sẽ không lấy mấy trăm nhân khẩu của toàn Vương phủ mà xem là trò đùa. Nếu đời này đại ca phải phụ ai thì đại ca tình nguyện phụ Vương phi. Nhưng ta phụ bạc nàng cũng sẽ vì nàng mà an bài hảo đường lui. Ngày sau ngươi sẽ minh bạch.”fynnz.wordpress.com

Ngũ Tử Hoa nắm chặt quyền, nhìn tấm lưng kiên nghị của đại ca, hắn đoán không ra đại ca vì sao phải đưa lưng về hắn khi nói ra những lời này, nhưng hắn có thể nghe ra nỗi khổ và bất đắc dĩ trong lời nói của đại ca.

Tiến lên hai bước, Ngũ Tử Hoa đặt hai tay lên vai của Ngũ Tử Ngang rồi dùng sức, “Đại ca, ta tin tưởng. Từ khi còn nhỏ thì ta đã tin ngươi, chỉ cần Ngũ gia có ngươi thì tuyệt đối sẽ không sao. Đại ca, ta là đệ đệ của ngươi, ngươi bảo ta làm gì thì ta liền làm cái đó, sau này tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều.”

Ngũ Tử Ngang xoay người lại, trên mặt là nụ cười ôn hòa mà Ngũ Tử Hoa quen thuộc. Hắn đặt tay lên vai của đệ đệ mình, “Có những lời này của ngươi là đủ rồi. Trước khi ta giao cho ngươi chuyện để làm thì ngươi phải vững vàng.”

“Ta biết.”

Tiến bước Ngũ Tử Hoa, Ngũ Tử Ngang ngồi một mình trong thư phòng. Tử Hoa nhìn ra tâm tư của hắn, e rằng cô nãi nãi cũng đã phát hiện. Cũng may đều là người trong nhà, cũng không phải quá phiền phức. Chẳng qua....phun ra một hơi phiền muộn, hắn chà xát mặt, sau này cần phải cẩn thận mới được.

“Chủ tử, nữ nhân kia đã tỉnh.”

Trong phòng có người lên tiếng nhưng lại không lộ diện.

“Trước tiên ngươi bảo vệ nàng. Đừng cho nàng biết thân phận của ngươi, bất cứ chuyện gì cũng không cần phải nhiều lời.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

“Đi đi.”

Uốn thảng lừng, Ngũ Tử Ngang lại trở thành Lương Vương mà mọi người quen thuộc.

“Người đâu.”

“Có thuộc hạ.”

“Nói cho tam điện hạ, bốn vương muốn tiến cung.”

“Dạ.”

Đứng lên, khẽ mỉm cười một chút, Ngũ Tử Ngang hôn lên chuỗi tràng hạt trên tay. Thích thì thế nào? Trong lòng của người nọ chỉ có một mình hắn, vĩnh viễn cũng sẽ chỉ có một mình hắn.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 67

Sao mà lại đói như vậy? Từ từ mở to đôi mắt, Ôn Quế đầu váng mắt hoa mà ngây ngốc một lúc lâu, một hồi sau mới nhìn thấy cây xà nhà bằng gỗ trên đỉnh đầu. Hắn xoa cái bụng đang kêu ợ ợt, sau khi thanh tịnh một chút thì hắn chậm rãi xoay cần cỗ cứng ngắc, đến khi cảnh tượng trong phòng ập vào mắt thì hắn mới giật mình bật dậy.

“Ai u.” Ngay sau đó, một trận choáng váng tấn công làm hắn ngã ngửa ra phía sau.

Một người đá văng cửa phòng mà vội vàng bước vào, khi hắn đi đến bên giường thì Ôn Quế nâng lên ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, sắc mặt trắng bệch, bờ môi tái nhợt nói không nên lời.

“Sao vậy, ngủ nhiều đến mức choáng váng cho nên không nhận ra ta?”
Không Tắc Huy ngồi xuống bên giường, kéo tay Ôn Quế một cách thô lỗ.

Ôn Quế chớp mắt, thiếu chút nữa lại bất tỉnh.

“Ngủ ba ngày chắc rất đói bụng, để ta lấy thức ăn cho ngươi, đừng chạy lung tung a.” Không hề giải thích một câu nào, Không Tắc Huy nhác mông rời đi.

Sao, sao hắn lại ở trong phòng Không Tắc Huy! Ôn Quế trở nên chật vật, hắn khó khăn mà thở dốc. Phóng mắt nhìn lại, trong phòng vô cùng bừa bộn, bụi bặm bám trên bàn dày cả tấc, miến bàn đến đồng xiêm y tùy tiện quấn vào tấm lót trải giường rồi vứt xuống sàn. Đầu óc choáng váng, hắn bất cẩn mà thoảng nhìn qua một phần màu xám trên bộ y phục không rõ màu được treo lên giá, lúc này tầm mắt trở nên tối sầm, nặng nề mà nằm sấp xuống giường, ra là một cái tiết khố không biết đã bao lâu chưa được giặt!

Hắn lại nằm ở nơi mà hắn đã từng thè vò sô lần tuyệt đối không nêu bước vào, cả đời này hắn chưa bao giờ gặp qua căn phòng nào đáng sợ như thế. Ôn Quế cố gắng không suy nghĩ vì sao mình lại ở chỗ này, thầm muốn nhanh chóng rời khỏi nơi vừa bắn lại vừa bê bộn như vậy, làm cho toàn thân của hắn nhịn không được mà cảm thấy ngứa ngáy.

Âm!

Người luôn luôn không thích lấy tay mở cửa đang đá văng cánh cửa, bung đến một cái khay, trên khay có một chén cháo, một đĩa dưa muối và một cái bánh mìn thầu.

Ôn Quế trừng mắt nhìn Khổng Tắc Huy một cách hung tợn, muốn hắn giải thích vì sao mình lại ở trong này.

“Ôn công công không nhớ gì hay sao?” Ngồi xuống bên giường, Khổng Tắc Huy trực tiếp đặt khay thức ăn lên giường, Ôn Quế theo bản năng mà lui về phía sau rồi hô to, “Làm sao có thể đặt thức ăn lên giường!”

“Yêu, Ôn công công ba ngày chưa ăn thứ gì mà vẫn còn có sức hay sao.” Khổng Tắc Huy cầm một chiếc đũa đâm vào bánh mìn thầu rồi truyền sang, hỏi một cách không có hảo ý, “Ngươi xác định muốn ta đặt thức ăn lên bàn?”

Ôn Quế lập tức nghẹn họng, đúng vậy, đặt trên bàn thì còn sức để đến đó mà ăn hay sao. Bụng lại phát lên tiếng hò hét kêu gào, đói đến mức hắn cũng không muốn bận tâm bắt cứ chuyện gì nữa. Vội vàng đoạt lấy bánh mìn thầu, hắn há lớn miệng mà hung hăng cắn một miếng.

Cắn ha ba ngụm liền nuốt xuống, hắn nâng lên bát cháo húp một họng, sau đó lại há miệng cắn bánh mìn thầu. Ăn ngấu nghiến trong chốc lát, đầu óc hồ đồ dần dần thanh tỉnh. Ôn Quế bất thình linh dừng lại, kinh hoàng nhướng mắt lên, một bàn tay ấm áp to lớn đang đặt trên đỉnh đầu của hắn, cũng che khuất tầm nhìn.

“An tâm mà ăn đi. Hoàng Thượng đang cùng Lương Vương uống trà, không đếm xỉa đến ngươi đâu. Có chuyện gì thì chờ ăn uống no đủ rồi nói sau.”

Những lời này chính là một thang thuốc an thần, Ôn Quέ nhẹ nhàng thở hắt ra. Bàn tay trên đầu ly khai, hắn áp úng nói một tiếng “Đa tạ”, sau đó không hề mở miệng mà chỉ chuyên tâm ăn uống. Không Tắc Huy cũng không nói, đôi mắt thâm trầm nhìn người nọ há to mồm mà ăn ngầu nghiến, một phần tâm can đang buộc chặt cũng trở nên thả lỏng.

Càn quét một trận, Ôn Quέ lau miệng, thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới giương mắt nhìn lên, “Còn nữa không?”

Không Tắc Huy chỉ một ngón tay lên trán Ôn Quέ, đem khay thức ăn đặt lên cái bàn bẩn thỉu, sau đó mới nói, “Ngươi nhịn đói ba ngày, ăn nhiều một lần sẽ tổn thương dạ dày của ngươi. Sau hai canh giờ thì hắn ăn tiếp.”

Ôn Quέ xoa bụng rồi gật đầu, hắn nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, “Hiện tại là giờ gì?”

“Sắp đến giờ Thân.”

Ôn Quέ cúi đầu, tiếp tục xoa bụng, trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng lại không biết nên hỏi thế nào.

“Ngươi trúng khói mê, bị mê man ba ngày.”

Ôn Quέ ngẩng đầu, ánh mắt trở nên phức tạp, “Ba ngày này...”

“Đúng, ba ngày này ngươi đều ở chỗ của ta. Chỗ của ngươi đồng người, phiền phức.”

Ôn Quέ khẽ động khóe miệng rồi nghẹn ra một câu, “Ba ngày.....đều là ngươi.....”

“Đúng vậy. Bằng không còn có ai vào đây? Ta sống đến bây giờ ngoại trừ chính mình vẫn chưa từng hầu hạ người khác, Ôn công công phải đèn đáp ta như thế nào?” Không Tắc Huy khoanh hai tay trước ngực, rõ ràng là một bộ dáng lưu manh.

Ôn Quέ lại động khóe miệng rồi tiếp tục nghẹn ra một câu, “Đa tạ Không thống lĩnh.” Hốc mắt hơi nóng lên, không ngờ lúc hắn hôn mê lại còn có người chăm sóc cho hắn.fynnz.wordpress.com

“Một câu đà tạ là đủ hay sao?”

Ôn Quế không cam lòng mà hỏi, “Không thông lĩnh muôn ta đền đáp thế nào?”

Khổng Tắc Huy quay đầu, hắn đảo mắt nhìn căn phòng bè bộn, không cần nói thì Ôn Quế cũng hiểu ý.

“Ngày mai ta lại đây dọn dẹp cho ngươi.” Biết ngay người này sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn. Trên mặt của Ôn Quế không muôn nhung trong lòng lại nhẹ nhàng thở phào một cách khó hiểu.(nghĩ bụng nè)

“Không riêng gì phòng của ta, còn có y phục chưa giặt.” Người nào đó được một tấc lại muôn tiền thêm một thước.

“Biết rồi!” Trên trán của Ôn Quế nổi gân xanh.

“Có điều tra ra thích khách là do ai phái đến hay chưa?”

“Nếu dễ dàng điều tra như vậy thì sẽ không có ai dám ám sát Hoàng Thượng.”

“Như vậy chẳng phải Hoàng Thượng sẽ bị nguy hiểm hay sao?”

Vẻ mặt vừa mới hồng hào một chút của Ôn Quế lại trở nên thất sắc. Là ai? Chẳng phải đám phản loạn đã bị Tiên Hoàng thanh trừ rồi sao?

“Trên đời không có chuyện nào có thể thoát khỏi lưới trời, cây kim trong bọc cũng có ngày phải lòi ra. Người bận tâm cũng vô dụng, không bằng lưu tâm đám người bên cạnh Hoàng Thượng một chút. Người là công công bên cạnh Hoàng Thượng, phải đề phòng những người có tâm muốn ra tay từ chỗ của ngươi.”

Ôn Quế rùng mình, trong nháy mắt đầu óc hoàn toàn thanh tịnh.

“Ta biết, ta sẽ thật cẩn thận.” Sau đó hắn mới chân thành nói với người trước mặt, “Đa tạ ngươi, Không thông lĩnh.”

“Một câu đà tạ là đủ hay sao?”

“Ta đã đáp ứng ngày mai sẽ giúp ngươi dọn dẹp phòng ở, giặt sạch y phục.”

Khổng Tắc Huy đưa tay sau đầu của Ôn Quế rồi kéo hắn đến trước người, ám muội kè sát vào bên tai hắn mà nói, “Về sau ba bữa ăn của tại hạ phải làm phiền Ôn công công.”

Gò má của Ôn Quế nóng lên, hắn dùng sức đẩy Khổng Tắc Huy ra, nói một cách buồn bực, “Ta rất bận! Khổng thống lĩnh không thể tự mình đi ngự thiện phòng lấy thức ăn hay sao? Vả lại Hoàng Thượng cũng đã sớm ngầm đồng ý cho ngươi dùng bữa ở ngự thiện phòng kia mà.”

“Lười đi,” Khổng Tắc Huy căn bản không cho Ôn Quế cự tuyệt, “Buổi tối lấy cho ta một cái đùi gà, những thứ khác thì tùy Ôn công công.”

“Ngươi!”

Dường như đã lấy lại toàn bộ khí lực, Ôn Quế xốc chăn lên rồi bước xuống giường. Nhanh chóng mang hài vào, hắn cũng không hề quay đầu lại mà cứ thăng bước ra ngoài, “Ta rất bận!”

“Chỗ này của ta rất bè bô, buổi tối ta sẽ tá túc trên giường của Ôn công công.”

Dưới chân của Ôn Quế lảo đảo một chút, hắn hoảng hốt quát lên, “Buổi tối ta sẽ thu dọn sạch sẽ cho ngươi!” Không dám nghe Khổng Tắc Huy tiếp tục nói ra những lời kinh hãi, Ôn Quế loạng choạng chạy ra ngoài.

Đứng bên cửa sổ nhìn người nọ nhanh chóng biến mất tăm hơi, trên mặt của Khổng Tắc Huy không còn vẻ bối rối như mới vừa rồi. Được làm vua thua làm giặc, bại chính là bại. Bị người ta kéo từ trên cao xuống dưới, chạy trối chết như dã cầu trốn vào đồng hoang, không phải không từng nghĩ đến việc báo thù. Chỉ là sau khi trải qua những tháng ngày sống không bằng chết kia đã làm thức tỉnh cuộc đời của hắn một lần nữa. Cũng là một lần sống lại, thành bại trong quá khứ không còn quan hệ đến hắn. Chẳng qua có người không muốn nhìn thấy hắn sống quá thư thái, muốn kéo hắn trở về.

“Nên nói ngươi là thông minh hay là ngu xuẩn.” Trong mắt của Khổng Tắc Huy lóe lên hào quang màu nâu đầy khát máu.

.....

“Nô tài khéo kiến Hoàng Thượng, nô tài khéo kiến Vương gia. Hoàng Thượng, nô tài vô dụng, đến bây giờ mới tỉnh lại, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Quỳ dưới đất, thay đổi một bộ xiêm y khác, sau khi rửa mặt thì Ôn Quế liền chạy đến khéo kiến Hoàng Thượng.

“Đứng lên đi, ngươi vì trẫm mà trúng khói mê, bảo trẫm làm sao có thể phạt ngươi?” Nhìn thấy Ôn Quế, Tân Ca làm sao mà không cao hứng. Bên cạnh hắn không có bao nhiêu người có thể xem là tri kỷ, Ôn Quế lại là nô tài làm cho hắn hài lòng nhất.

“Hoàng Thượng, ngài không sao chứ.” Ôn Quế khẩn trương xem xét sắc mặt của Hoàng Thượng. Ngày đó hắn bị hôn mê, cũng không biết Hoàng Thượng có bị thương hay không.

“Trẫm không sao.” Tân Ca cầm lấy một cái hộp đen rồi đưa qua, “Đem thứ này đặt bên người của ngươi để phòng thân.”

“Hoàng Thượng?” Ôn Quế sững sốt, chỉ cảm thấy sóng mũi như đang lên men.

“Bên cạnh trẫm chỉ có ngươi là không có võ. Chuyện như vậy chắc chắn sẽ tiếp tục xảy ra, ngươi cần phải có thứ để phòng thân. Chỉ cần ngươi không sinh chuyện, không trỗi dậy thì trẫm sẽ không thay ngươi.”

“Hoàng Thượng....” Lúc này nước mắt của Ôn Quế lập tức trào ra, hắn vội vàng lau mắt rồi tiến lên nhận lấy cái hộp, quỳ trên đất tạ ơn.

“Khổng thông linh át hắn biết cách sử dụng nó. Người đi tìm hắn dạy cho ngươi. Những ai ra vào trong cung, nhất là người bên cạnh trẫm, ngươi phải điều tra kỹ lưỡng.”

“Nô tài đã hiểu. Nô tài biết rõ nên làm thế nào.”

“Lui xuống đi.”

“Tạ long ân của Hoàng Thượng, nô tài cáo lui.”

Ôn Quế nhịn khóc mà lui xuống. Hắn vừa đi thì Ngũ Tử Ngang đang ngồi trên ghế lập tức đứng dậy rồi đi qua.

“Tại sao ngươi lại đem vật phòng thân mà ta đã tặng cho ngươi để ban cho Ôn Quế?”

“Ta còn thiếu vật phòng thân hay sao?”

Tần Ca dựa ra phía sau, người ở sau lưng hắn đang xoa đầu cho hắn.

“Ôn Quế rất trung thành đối với trẫm, cũng không có tâm địa gian xảo như những tên nô tài khác. Hắn thật sự là một người hiếm thấy ở trong cung. Chuyện của ngươi và ta càng ít người biết càng tốt. Nếu hắn chết, trẫm phải tìm người khác, mà rất khó có thể tìm được một kẻ không có tâm hại người.”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Ngươi đem vạn tiền xuyên tâmgiao cho hắn, cũng là bởi vì Không Tắc Huy. Hình như hắn có ý đói với Ôn Quế.”

Tần Ca nhếch môi cười, “Hóa ra ngươi cũng đã biết. Trong cung từ trên xuống dưới có nhiều nô tài như thế nhưng hắn chỉ thích trêu chọc Ôn Quế. Chỉ cần không phá hư đại sự của trẫm thì trẫm sẽ tùy ý bọn họ.”

“E rằng ngươi là quân chủ anh minh nhất từ trước đến nay.” Ngũ Tử Ngang cúi đầu, hạ xuống một nụ hôn tiếp theo ở ngoài miệng của Tần Ca, khi hắn định dời môi thì Tần Ca lại vươn hai tay chế ngự cổ của hắn, bờ môi của hai người lại dán vào nhau.

“Lai lịch của Không Tắc Huy không đơn giản, có Ôn Quế ở bên cạnh kiềm chế cũng không phải chuyện xấu.”

“Hình như có người gửi cho Không Tắc Huy một phong thư, ta sẽ tiếp tục phái ngươi âm thầm điều tra. Hắn tựa hồ là định tự mình giải quyết, bất

quá quan hệ đến an nguy của Hoàng Thượng, chuyện này ta không thể không nhúng tay.”

“Ngươi cứ theo dõi là được.”

“Cái tên Hà Hoan kia nói thật rõ ràng, hắn muốn làm cho ngươi thích hắn.” Một bàn tay của Ngũ Tử Ngang không nghiêm túc mà cởi bỏ y khâu trên vạt ngoại bào của Tân Ca, sau đó chậm rãi lần mò vào trong.

“Trẫm sẽ nói rõ với hắn. Người của Phượng Minh quốc mấy ngày sau sẽ đến, người mà Hà Nguyên phái đến là nô tài tâm phúc của hắn. Xem ra hắn cũng không muốn cho người ta biết thân phận của Hà Hoan.”

Tân Ca cũng cởi bỏ y khâu trên vạt ngoại bào của Ngũ Tử Ngang, để mặc bàn tay đang vuốt ve trên nhũ hoa của hắn, “Nghe nói bộ dạng của Hà Nguyên rất nữ tính, nhìn tướng mạo của Hà Hoan cũng có thể nhận ra vài phần. Nếu trẫm phái ngươi đi sứ ở Phượng Minh quốc, ngô!” Đầu nhũ bị người nọ dùng lực nhéo một chút.

“Ta chỉ chờ đến ngày được làm Lương hậu, bệ hạ của ta.” Thô bạo mà xé mở vạt ngoại bào của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang trườn xuống trước người Tân Ca rồi cắn một ngum lên đầu nhũ đang động tình.

“Ôn Quέ, trẫm và Lương Vương có chuyện quan trọng muốn thương lượng, không cho bất luận kẻ nào vào quấy nhiễu.”

“Dạ, Hoàng Thượng.”

Ôn Quέ hiểu rõ, ngay lập tức liền cho đám nô tài canh giữ ngoài phòng đều lui xuống.

“Thật không hiểu Hà Nguyên dạy nhi tử của mình như thế nào. Làm cho hắn xuẩn ngốc như thế, còn ra vẻ rất đương nhiên. Nếu hắn không phải là tam hoàng tử của Phượng Minh quốc, dám ở trước mặt ta nói thích ngươi mà ta không giết hắn thì ta sẽ không phải là nam nhân.”

Đầu lưỡi men theo hai chiếc túi cùng ngọc hành kiều diễm mà khẽ liếm qua liếm lại, Ngũ Tử Ngang nói chuyện nghiêm túc nhưng lại làm ra

chuyện không đứng đắn.

“....” Tân Ca nhẹ tay đặt lên đầu của Ngũ Tử Ngang, kích thích dưới hạ thân làm cho hắn không thể lén tiếng.

Há mồm ngậm lấy đầu ngọc hành trăng nõn, Ngũ Tử Ngang tham lam mút vào mấy cái, sau đó lại nói, “Ngươi sớm nên nói rõ với hắn, làm cho hắn đừng tiếp tục nói những chuyện viễn vông như vậy, nhanh chóng mà thành thân với tam công chúa.”

“Việc này trong chốc lát nói sau, ngươi chuyên tâm một chút đi.” Tân Ca có sức làm cho Ngũ Tử Ngang đứng lên, đồng thời vội vàng thoát xuống hạ khố của Ngũ Tử Ngang.

Dục vọng thô to màu hắc hồng nhảy lên trước mặt hắn, Tân Ca không hề nghĩ ngợi mà há mồm liếm lên.

“Ngô! Tân Ca!” Ngũ Tử Ngang gầm nhẹ, vội vàng lui ra sau, đem dục vọng của mình rút khỏi miệng của đối phương, hai mắt đỏ ngầu mà hôn lên môi của Tân Ca. Hắn không thể để cho Tân Ca liếm xuống nơi này của hắn.

Đây Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca đưa tay cầm lấy dục vọng thô to của Ngũ Tử Ngang, nói một cách không vui, “Trẫm là Hoàng Thượng, ngươi dám kháng mệnh?”

“Tân Ca....” Nhìn miệng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang chỉ cảm thấy thắt lưng trở nên mềm nhũn, đúng là muôn phát tiết.

“Đứng cho ngay ngắn vào.” Hạ thánh chỉ, Tân Ca nghiêng về phía trước rồi ngậm lấy nam căn của Ngũ Tử Ngang. Ngũ Tử Ngang cắn răn nhịn xuống tiếng rên rỉ đang muôn xuất ra khỏi miệng, không dám nhìn thẳng vào vị đế vương đang dùng miệng để hầu hạ hắn. Sự kích thích như vậy còn lợi hại hơn khi trực tiếp tiến vào cơ thể của Tân Ca.

Đầu lưỡi ngây ngô liếm lên nam căn màu đỏ sẫm của hắn, trên mặt của vị đế vương với y phục bất chỉnh không hề mang theo vẻ ghê tởm, tỉ mỉ liếm lấy mỗi một tấc trên dục vọng của hắn. Hành động dâm mỹ như vậy khiến người ta như muốn điên cuồng, làm người ta trở nên thú tính. Ngũ Tử

Ngang chịu không nổi, hắn giữ chặt Tân Ca rồi rút ra dục vọng, sau đó làm cho Tân Ca xoay người lại, để Tân Ca vịn vào long ỷ.

“Ta không thể nhịn cho đến khi lên giường.” Giọng nói khàn đặc, hắn nâng lên dục vọng ướt át của mình mà ma sát qua lại trước hậu huyệt của Tân Ca, sau đó trực tiếp đẩy vào nhụy cúc kiều diễm.

“Vào đi.”

“Uhm!”

Chèn vào phần đầu, dục vọng nóng bỏng chậm rãi mà lại tàn nhẫn xé mở nhụy cúc e lệ, thẳng tiến vào sâu bên trong. Sau khi để cho nam căn hoàn toàn xâm nhập vào cơ thể của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang kéo xuống long bào khoác hờ hững trên người của Tân Ca, giống như dã thú lỗ mõng mà liếm lên tấm lưng ngọt ngào, rồi mới dùng hai tay chế ngự thắt lưng của Tân Ca, sau đó mạnh mẽ chuyển động.

“Ngô!” Nuốt xuống tiếng rên rỉ, Tân Ca không hề cảm thấy bản thân mình đang có hành vi dâm loạn. Đang rong ruổi trong cơ thể hắn chính là người nam nhân mà hắn yêu nhất, là người nam nhân mà cả đời này hắn không thể dứt bỏ. Thân thể này của hắn chỉ rộng mở vì người nam nhân này, mà tim của hắn cũng chỉ đập vì người nam nhân này.

“Ngươi là của ta, Tân Ca, ngươi là của ta.” Lưu lại một hôn ấn màu đỏ tươi trên tấm lưng trắng nõn, Ngũ Tử Ngang vòng hai tay dưới nách của Tân Ca rồi ôm chặt lấy hắn.

“Ta là của ngươi, Tử Ngang, ngươi cũng là của ta.” Kề sát vào người nam nhân ở sau lưng, Tân Ca cắn môi. Chính là như vậy, đúng, chính là như vậy mới làm cho hắn cảm nhận được hắn đang tồn tại, làm cho hắn biết người nam nhân này là của hắn, sẽ không bao giờ rời xa hắn.

Y phục của hai người vẫn chưa hoàn toàn thoát hạ. Dưới hạ thân, dục vọng rực lửa đang cuồng dã mà ra vào ở nơi mềm mại nhất của vị đế vương này. Kéo đầu của Tân Ca ngược ra sau, cùng Tân Ca hôn sâu, Ngũ Tử Ngang đem toàn bộ nỗi khổ không thể nói thành lời của mình để dung nhập vào mỗi một lần đâm xuyên thân thể của Tân Ca.

Tần Ca, ta là của ngươi, từ thân thể đến tâm can, không có chỗ nào là không phải của ngươi. Ta không hề nói đùa, nếu để cho ta lựa chọn, ta càng nguyện ý làm Lương hậu của ngươi mà không phải là Lương Vương. Bởi vì như vậy ta sẽ không hề cố kỵ để có được ngươi.

.....

Trên đường phố náo nhiệt, một ông lão cầm gậy loạng choạng mà đi, thắt lưng còng xuống, chậm rãi tiến vào một ngõ nhỏ. Trong ngõ nhỏ không có ai, ngẫu nhiên có vài tiểu hài tử chạy ngang qua người hắn. Ông lão đi đến chỗ sâu trong cùng của ngõ nhỏ rồi dừng lại, bàn tay khô gầy lấy ra một chìa khóa ở bên hông để mở ổ khóa, sau đó mới đẩy cửa tiến vào. Khóa trái cửa, ông lão chậm rãi vào phòng.

“Ngài đã trở lại.”

Người ở trong phòng khi thấy ông lão tiến vào thì lập tức đứng dậy, vẻ mặt kính sợ. Trong khi ông lão lại bất ngờ đứng thẳng lưng rồi đi đến trước bàn gỗ để ngồi xuống.

“Có kẻ nào khả nghi tiến đến Bách Hoa lâu hay không?” Ngữ thanh của ông lão hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt đầy nếp nhăn của hắn, trong mắt lại là hào quang sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người nọ lắc đầu rồi nhíu mi nói, “Chủ nhân, chẳng lẽ chúng ta đã đoán sai? Hắn căn bản không phải là Ám Dạ.”

“Không, hắn tuyệt đối chính là Ám Dạ.” Ông lão lạnh lùng nói, “Một chiêu mà hắn dùng để giết Hòa thượng giống y như đúc với Ám Dạ. Ám Dạ tiêu thất năm năm, không ngờ hắn lại ở bên cạnh Tần Ca. Sơ sẩy một chút mà lại khiến chúng ta phiền phức như vậy. Kiên nhẫn chờ đi.”

“Ngô nhỡ hắn thẹn quá hóa giận mà giết chết Minh Châu thì sao? Vì sao không trực tiếp giết hắn?”

Ông lão liếc mắt một cái, người nọ không dám nói tiếp nữa.

“Cứ làm theo những gì đã được phân phó, đừng lầm lời. Nếu có thể giết hắn thì ta đã sớm động thủ, không cần chờ người đến hỏi.”

“Thuộc hạ lầm miệng.”

“Ta muốn rời đi kinh thành một quãng thời gian. Chuyện ở kinh thành ta giao cho ngươi, mọi việc phải cẩn thận.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

Ông lão đứng lên, chống gậy xuống đất rồi lại ly khai.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 68

Giống như đang đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than, Phùng Duy Châu dì thường bất an nhìn về phía Vương gia. Đáng lý lúc này hắn đang trên đường hồi hương, nhưng vì sao hắn lại bị người ta đưa về quý phủ của Vương gia? Hắn chỉ cảm thấy như mình đang nằm mơ, hắn đã chìm xuống tận đáy lòng khi ly khai khỏi hoàng cung, vì sao lại....

Ước chừng nửa canh giờ, lúc này Ngũ Tử Ngang mới tiễn bước đám người cuối cùng, Phùng Duy Châu ở trong phòng chờ Ngũ Tử Ngang trò chuyện một lúc lâu, thấy hắn vừa nhắc đầu thì Phùng Duy Châu lập tức đứng lên.

Ngũ Tử Ngang liền nói một cách khiêm tốn, “Ngồi xuống đi, ngồi xuống đi, đừng câu nệ. Thật có lỗi a, lần này bè bộn nhiều việc, khiến cho ngươi phải đợi lâu.”

“Vương gia tuyệt đối đừng nói như thế, thảo dân không dám.” Phùng Duy Châu sợ đến mức muôn quỳ lạy.

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang lướt qua một chút thâm trầm, hắn nói thảng, “Phùng Duy Châu, ngươi có nguyện ý làm môn sinh của bốn Vương hay không?”

“.....” Phùng Duy Châu lúc này liền sững sờ ngay tại chỗ, giống như một tảng đá rót từ trên cao xuống dưới, nện thảng vào đầu của hắn!!

.....

“Bồ Tát ở trên trời, cầu ngài phù hộ đại ca, phù hộ Ngũ gia...”

Quỳ gối trước mặt Bồ Tát tại Cẩm Đà tự, trong lòng của Ngũ Tử Hoa lặng lẽ cầu nguyện. Mặc kệ là đại ca hay là nhị ca, chuyện mà bọn họ phải

làm hoặc là đang làm đều có khả năng dẫn đến tai ương ngập đầu cho Ngũ gia, nhất là đại ca. Hắn không biết có phải chính mình đa tâm hay không, nhưng từ sau lần Hoàng Thượng đến phủ thì hắn liền mơ hồ cảm thấy giữa đại ca và Hoàng Thượng....Hắn không dám tiếp tục tưởng tượng, nhất là sau khi đại ca nói với hắn những lời đó.

Thành kính dâng hương, lại cúng một ngàn lượng bạc cho miếu, Ngũ Tử Hoa được phuơng trượng trụ trì thỉnh vào hậu viện của thiền tự. Thấy bộ dáng muôn nói lại thôi của trụ trì, hắn liền hỏi, “Phuơng trượng đại sư có chuyện gì khó nói hay sao?”

Phuơng trượng hơi hành lễ rồi nói, “Ngũ đại nhân là bào đệ của Vương gia, lão nạp có một chuyện muôn thỉnh cầu.”

“Phuơng trượng cứ nói.”

Phuơng trượng khó xử mà thở dài, “Hoàng Thượng để cho công chúa của Nữ Trinh tĩnh dưỡng trong tự, mấy ngày trước đây công chúa bị bệnh, nghe nói ho rất nhiều, Hoàng Thượng không cho bất luận kẻ nào quấy rầy công chúa, lão nạp vốn định xem bệnh giúp cho công chúa nhưng lại bị thị nữ bên cạnh nàng ngăn cản. Ngũ đại nhân, người xuất gia từ bi hỉ xá. Tuy bảo rằng công chúa tĩnh dưỡng ở nơi này, nhưng kỳ thật là đang bị giam lỏng. Lão nạp không đành lòng nhìn thấy công chúa cứ như vậy mà ngọc nát hương tan, xin Ngũ đại nhân có thể thỉnh Vương gia ra mặt khẩn cầu Hoàng Thượng phái ngự y chẩn bệnh cho công chúa.”

“Có chuyện này hay sao?” Ngũ Tử Hoa nhíu mi, “Ta đi xem một chút.”

Phuơng trượng ngăn hắn lại, “Hoàng Thượng không cho bất luận kẻ nào tiến vào, trừ phi có thủ dụ của Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Hoa nghĩ một chút rồi nói, “Phuơng trượng đại sư, ta sẽ nghĩ cách vì chuyện này.”

“Lão nạp đa tạ Ngũ đại nhân.”

Cáo từ phuơng trượng, Ngũ Tử Hoa nhanh chóng quay về Vương phủ. Sau khi hỏi hạ nhân thì biết đại ca đang ở thư phòng, hắn lập tức đi một

mạch vào thư phòng.

“Đại ca, ngươi có ở đó hay không?”

“Vào đi.”

Ngũ Tử Hoa đẩy cửa tiến vào, thấy trong phòng có ngoại nhân, hắn liền đứng tại chỗ.

Phùng Duy Châu đứng lên rồi nói, “Vương gia, thảo dân nguyện ý nghe theo hết thảy sự phân phó của Vương gia.” Trong mắt là niềm cảm kích không thể che giấu.

Ngũ Tử Ngang nói một cách ôn hòa, “Chưa nói đến việc phân phó, bất quá sau này sẽ có chuyện cần ngươi đi làm. Trước tiên ngươi theo bốn Vương mà hành sự, có một số việc bốn vương giao cho người ngoài cũng bất tiện.”

“Vương gia cứ việc phân phó.”

“Ngũ Hiến.”

“Có tiểu nhân.”

“An bài cho Phùng đại nhân một gian phòng, sau này hắn sẽ ở trong quý phủ, ngươi đi chuẩn bị đi, không được sơ suất.”

“Vương gia cứ yên tâm.”

“Phùng Duy Châu, trước tiên ngươi lui xuống để nghỉ ngơi đi.”

“Tại hạ không quấy rầy Vương gia, tại hạ lui xuống.”

Phùng Duy Châu cầm lấy tay nải, cước bộ bát ổn mà ly khai khỏi thư phòng. Hắn vừa đi thì Ngũ Tử Hoa liền đóng cửa lại, sau đó hiếu kỳ mà nhìn về phía đại ca.

“Hắn là sĩ tử không được trúng tuyển trong Vịnh Xuân yến, ta thấy hắn không tệ nên đem hắn về đây, sau này hắn chính là người của ta, sẽ ở tại

quý phủ.”

“Nga.”

Ngũ Tử Hoa thường không có dị nghị đối với những chuyện như vậy, đại ca nhìn người cũng không hề sai lầm.

“Xảy ra chuyện gì mà lúc này lại đến tìm ta? Kinh Vận Bộ hôm nay không có việc hay sao?”

“Hôm nay không có việc nên ta cũng lười nhác, vì vậy đã đến Cẩm Đà tự một chuyến. Cầu Bồ Tát phù hộ cho cô nãi nãi thọ lâu trăm tuổi.”

“Ha ha a, ngươi thật có lòng.”

Chỉ sang bên cạnh, để cho Ngũ Tử Hoa ngồi xuống, Ngũ Tử Ngang nói, “Liễu Vân Phi phái người truyền lời, bảo rằng đêm nay mời ta đến Quê Hoa lâu để uống rượu. Đại cữu tử của ta cũng không phải loại người tùy tiện think kẻ khác uống rượu. Buổi tối ngươi đi theo ta, có mặt ngươi thì e rằng sẽ có vài chuyện hắn khó mà nói ra lời.”(đại cữu tử = anh vợ)

Ngũ Tử Hoa gật đầu, “Đại ca, chuyện của Liễu gia ngươi tính thế nào? Dù sao đạiẫu....”

Ngũ Tử Ngang nói một cách thản nhiên, “Sớm hay muộn thì chuyện của Liễu gia cũng sẽ bị vạch trần với Hoàng Thượng. Nếu không phải ta lo lắng cho Song nhi thì đã sớm bẩm báo với Hoàng Thượng chuyện của Liễu Vân Phi. Ta đã âm thầm điều tra việc hắn buôn bán muối lậu thì cũng đã tìm cho hắn một con đường lui. Dù sao Liễu gia cũng là thông gia của chúng ta, ta nên có chừng mực.”

“Đại ca nói thế nào thì ta chỉ biết nên làm thế này. Ta tìm vài người bằng hữu là thương nhân để hỗ trợ, đều là những người đáng tin cậy. Chuyện của Liễu Vân Phi thì ta đã nắm giữ bảy tám phần, khi nào đại ca cần thì ta sẽ lấy ra.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười tán thưởng, “Tuy ngươi và Tử Anh đều là huynh đệ của ta nhưng nếu thật sự có chút chuyện thì ta chỉ có thể tìm

ngươi. Nhị ca của ngươi ở trong quân doanh là tốt nhất, nơi đó tương đối tự tại một chút, rất thích hợp với hắn.”

Ngũ Tử Hoa nói một cách hổ thẹn, “So với đại ca thì ta còn kém xa. Trong phủ nếu không có đại ca thì không biết đã biến thành bộ dạng gì.”

Ngũ Tử Ngang hỏi, “Đúng rồi, ngươi còn chưa nói với ta hiện ại ngươi tới tìm ta là vì chuyện gì. Chắc không phải là chuyện của Liễu Vân Phi chứ.”

Trong mắt của Ngũ Tử Hoa hiện lên vẻ ngượng ngùng, hắn hạ giọng nói, “Đại ca, Hoàng Thượng không định đem vị công chúa Nữ Trinh Quốc kia hồi cung hay sao?”

Thần sắc của Ngũ Tử Ngang đại biến, nhíu mi hỏi, “Đang yên đang lành, ngươi hỏi nàng làm gì?”

Ngũ Tử Hoa cẩn thận lựa lời mà nói, “Phương trượng của Cẩm Đà tự nói với ta hình như vị công chúa của Nữ Trinh Quốc bị bệnh, nhưng thị nữ bên cạnh nàng không cho đại phu chẩn bệnh. Phương trượng là người xuất gia, đương nhiên không thể khoanh tay ngồi yên mà nhìn nàng chết vì bệnh, cho nên đã tìm ta, nhờ ta van cầu đại ca khuyên nhủ Hoàng Thượng thỉnh Thái y chẩn bệnh cho công chúa.”

Ánh mắt của Ngũ Tử Ngang trở nên thâm thúy, trong nháy mắt liền có mười mấy cái ý niệm hiện lên trong đầu của hắn. Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của tam đệ, trong lòng của hắn nhanh chóng sàng lọc, có một ý niệm lớn mật xông ra. Giả vờ như đang suy xét về chuyện này, hắn im lặng không lên tiếng, âm thầm tính toán khả năng thành công của ý tưởng này ở trong đầu.

Ngũ Tử Hoa có một chút khẩn trương, sau khi cùng đại ca nói về chuyện kia thì hắn lại càng kính sợ đại ca thêm vài phần. Hiện tại thấy đại ca cũng không phải quá cao hứng, cũng không nói gì, trong lòng của hắn có một chút bất an. Sự tình liên quan đến Hoàng Thượng, vốn là chuyện mà hắn không nên nhúng tay vào. Hắn chỉ là đánh cuộc, đánh cuộc quan hệ giữa đại ca và Hoàng Thượng có phải như hắn đã suy đoán hay không, đánh cuộc đại ca có thể thay Hoàng Thượng làm chủ hay không.

Một lúc lâu sau thì Ngũ Tử Ngang mới lên tiếng với vẻ mặt suy nghĩ cẩn kẽ, “Được rồi, dù sao nàng cũng là công chúa Nữ Trinh, nếu xảy ra sơ xuất thì sẽ ảnh hưởng đến việc kết giao giữa Đại Đông chúng ta và Nữ Trinh quốc. Người cầm lấy lệnh bài của ta đem đến Cảm Đà tự rồi trực tiếp đưa cho phuơng trượng. Trước tiên để cho hắn xem xét tình hình của công chúa, nếu thật sự không được thì sẽ tìm Thái y.”

“Đa tạ đại ca!” Trong mắt của Ngũ Tử Hoa lộ ra sự vui sướng, nhưng trong lòng lại càng thêm lo lắng, chẳng lẽ hắn đoán đúng hay sao?

Ngũ Tử Ngang cởi xuống lệnh bài trên thắt lưng rồi đưa cho Ngũ Tử Hoa, “Chuyện này ta sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng phê chuẩn thì ta sẽ đưa cho người thủ dụ của Hoàng Thượng. Tuy rằng Hoàng Thượng không thích nàng nhưng nàng vẫn là nữ nhân của Hoàng Thượng, người đừng làm cản để tránh cho ta bị vạ lây”

Ngũ Tử Hoa kinh hô, “Đại ca! Người nói ai vậy. Ta chỉ là không muốn phuơng trượng khó xử, cũng không muốn nhìn một người nữ tử cứ như vậy mà chết một cách oan uổng. Nàng là công chúa, lại là Hoàng phi, ta làm sao có tà niệm trong đầu a. Để cho cô nai nai mà nghe được, không đánh gãy chân của ta cũng lạ.”

“Được rồi, đừng khoa trương với ta nữa, đi đi.” Ngũ Tử Ngang giả vờ đá Ngũ Tử Hoa một cước.

“Đa tạ đại ca.” Ngũ Tử Hoa tránh né, vô cùng cao hứng mà cầm lấy lệnh bài của đại ca để ly khai.

“Nhớ rõ buổi tối theo giúp ta uống rượu a.”

“Đại ca yên tâm đi.”

Ngũ Tử Hoa ly khai, còn Ngũ Tử Ngang vẫn âm thầm tính toán trong lòng. Công chúa Nữ Trinh quốc có bộ dáng khuynh thành, nếu Tử Hoa coi trọng nàng thì xem như cũng thay hắn giải quyết một cái đại phiền toái. Còn về phía của Tân Ca, hắn tin tưởng người nọ sẽ không phản đối.

.....

“Tử Hoa?”

Sau khi nghe Ngũ Tử Ngang nói xong thì Tân Ca liền sững sốt.

Ngũ Tử Ngang chỉ nghĩ Tân Ca giật mình là vì Ngũ Tử Hoa quá mức lưu tâm đối với chuyện này, hắn liền giải thích, “Tử Hoa luôn thương hương tiếc ngọc, phương trượng lại mở miệng với hắn, cho nên hắn mới đến cầu ta. Việt Lặc Vân Tú dù sao cũng là công chúa, nếu nhốt tại Cẩm Đà tự như vậy thì cũng thật đáng thương. Bên cạnh Tử Hoa cũng không có nữ nhân, nếu Hoàng Thượng không ngại thì cứ đem công chúa gả cho Tử Hoa đi.”fynnz.wordpress.com

Tân Ca xoay người, tránh đi ánh nhìn chăm chú của Ngũ Tử Ngang, mi tâm nhíu chặt.

Ngũ Tử Ngang thấy thế thì liền trở nên âm trầm, hắn tiến đến trước mặt Tân Ca, vẻ mặt vô cùng đáng thương, “Chắc ngươi không luyến tiếc nàng chứ?”

Tân Ca trùng mắt liếc hắn một cái, “Nếu trẫm luyến tiếc thì ngươi sẽ để cho trẫm chạm vào nàng hay sao?”

“Sẽ không!” Bộ mặt của Ngũ Tử Ngang lập tức trở nên dữ tợn.

Võ nhẹ một cái tát lên mặt của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca cảm thấy hơi đau đầu, “Thôi. Ngươi muốn làm như thế nào thì cứ làm. Trẫm vốn định nhốt nàng cả đời ở nơi đó. Nếu Tử Hoa coi trọng nàng, mà nàng cũng nguyện ý thì trẫm sẽ thành toàn cho hai người. Đến lúc đó phải giải thích như thế nào với Nữ Trinh Quốc thì để cho tên huynh trưởng này đi đau đầu với bọn họ.”

Ngũ Tử Ngang hoàn toàn yên tâm mà nở nụ cười, “Ta muốn chính là những lời này của ngươi, mọi chuyện cứ giao cho ta là được rồi.” Sau đó hắn mới vươn tay, “Thủ dụ.”

Tân Ca lập tức viết một tờ thủ dụ rồi đóng ngọc tỷ để giao cho Ngũ Tử Ngang. Ngũ Tử Ngang nhìn một lượt, sau đó cất vào trong ngực rồi mới ôm Tân Ca mà hôn một lúc.

“Đem nàng gả cho người khác thì ta mới có thể hoàn toàn yên tâm.”

“Trẫm thấy ngươi rất nhàn rỗi.”

Đây lòng của Tân Ca thì lại có một chút dở khóc dở cười, hắn càng không biết nên làm sao để mở miệng về thân phận chân thật của Việt Lặc Vân Tú. Thấy Ngũ Tử Ngang với sắc mặt của một kẻ tiểu nhân sau khi thực hiện được âm mưu đen tối, trong lòng của hắn lại bật cười, quên đi, chờ Ngũ Tử Hoa phát hiện ra chuyện này thì hắn tính sau.

“Còn Hà Hoan thì sao?” Người nào đó thích ăn đấm chua vẫn luôn nhớ rõ mỗi một tên tình địch của mình.

“Trẫm sẽ tìm cơ hội để nói rõ với hắn,” Bất đắc dĩ nhưng lại thật ngọt ngào.

“Phải nhanh một chút.” Được đằng chân lân đằng đầu.

“Chẳng lẽ ngươi thật sự nhàn rỗi?” Người nào đó nghiêm mặt trừng mắt.

“Không nhàn rỗi, không nhàn rỗi, trong Nội các còn có việc cần thương nghị, ta cũng phải tranh thủ thời gian mới tới được, ta đi đây, buổi tối ta qua đêm ở trong cung, Hoàng Thượng đừng quên hạ chỉ.”

Trong mắt của Tân Ca lộ ra sự nghi hoặc, “Trẫm nói muốn Lương Vương buổi tối ngủ lại trong cung từ bao giờ?”

Có người mặt dày mày dạn kè sát vào Tân Ca mà nói, “Vẫn chưa bắt được thích khách, làm sao ta có thể an tâm hồi phủ. Buổi tối Hoàng Thượng tốt hơn hết là lưu ta lại để hầu hạ đi.”

Mím chặt môi, Tân Ca xoay mặt sang chỗ khác, “Đến tối nói sau.”

“Tân Ca.....”

“Chẳng phải Lương Vương rất bèle bộn nhiêu việc hay sao?”

Nhin thấy đã đến lúc phải đi, Ngũ Tử Ngang cúi đầu rồi hung hăng hôn lên môi của Tân Ca, “Ta phải ngủ lại ở trong cung vào ban đêm.” Dứt lời,

hắn liền vội vàng chạy đi.

“Lưu manh.”

Khóe mắt mang theo ý cười mà mắng một câu, Tân Ca lại lập tức khôi phục vẻ nghiêm túc.

“Diêm Nhật.”

“Có nô tài.”

Sắc mặt luôn luôn trắng bệch, Diêm Nhật thấp đầu mà bước vào.

“Nói với thị nữ bên cạnh công chúa, về thân phận của Việt Lặc Vân Sơn, các nàng phải hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nếu hắn không tự nói ra thì các nàng cũng không nên lầm lời.”

“Dạ.”

“Đi đi.”

Diêm Nhật lui xuống.

Xoa xoa thái dương, Tân Ca khẽ thì thầm trong lòng, “Tốt nhất đừng xảy ra chuyện rắc rối.”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 69

Ánh mắt của Hà Hoan chăm chú nhìn người trước mặt, đôi mắt tràn đầy sự yêu thích không thể che lấp. Thích, hẵn thích Hoàng đế ca ca của Đại Đông. Nhìn thấy người này thì hẵn sẽ không cần lý do mà chỉ muốn thân cận với Tân Ca, muốn cùng người này ở bên cạnh nhau.

Tân Ca đang phê duyệt tấu chương của Nội các làm sao mà không biết Hà Hoan đang nhìn mình, không chỉ là nhìn mà còn có một chút suồng sã. Bất quá sự suồng sã này không hề có nửa điểm dâm loạn hoặc ghê tởm, mà là rất thuần khiết, chỉ đơn giản là thích, cũng không làm cho hẵn khó chịu.

Tân Ca không phủ nhận bản thân mình thích Hà Hoan, nhưng không phải là cái loại thích như đối với Ngũ Tử Ngang. Cho dù không nhận được phong mật thư của Phượng Minh Vương thì hẵn cũng sẽ lưu lại Hà Hoan. Trên người của Hà Hoan có một loại hương vị khiến hẵn bất giác cảm thấy thanh thản, làm cho hẵn nhịn không được mà muốn đối xử tốt với Hà Hoan một chút. Không liên quan đến tình dục, mà càng giống như tình cảm thủ túc.

Hà Hoan ngạc nhiên nhìn Tân Ca đến mức chảy cả nước dãi, bởi vì miệng không ngậm lại cho nên nước dãi cứ chảy ra. Đến khi Tân Ca xử lý xong xuôi những sự vụ khẩn cấp, cho người đem tấu chương mang đến Nội các, thì liền nhìn thấy nước dãi ở khóe miệng của Hà Hoan đang nhiễu xuống đất.

“Tam điện hạ.”

“....” Người đang ngạc nhiên vẫn đang phiêu diêu miên cung lạc.

Tân Ca đứng lên, đi đến trước mặt Hà Hoan, lấy khăn tay lau sạch sẽ nước dãi ở khóe miệng của hẵn.

“A!” Hà Hoan hoản hồn, khi hắn ý thức được người trước mắt đang làm cái gì thì khuôn mặt của hắn chỉ trong nháy mắt liền trở nên đỏ bừng, “Hoàng đế ca ca....”

“Ôn Quê.”

“Có nô tài.”

“Đi lấy điểm tâm và hoa quả đến đây.”

“Dạ.”

“Hoàng đế ca ca, ta không đói bụng.” Trong mắt của Hà Hoan tràn ngập vui mừng.(nhìn no bụng rồi)

Tần Ca trở lại long ỷ mà ngồi xuống, “Mấy ngày nay ở Lương Vương phủ có quen hay không?”

Hà Hoan liên tục gật đầu, “Đã quen đã quen. Quý phủ của Lương Vương đại ca có rất nhiều thức ăn ngon, Lương Vương đại ca còn phái người dẫn ta ra ngoài du ngoạn.”

Trong mắt của Tần Ca lướt qua một chút suy nghĩ, Hà Hoan được sủng đến mức khiến người ta cảm giác thật sự mong manh, nhưng không hề tùy hứng làm nũng, đúng là hiếm thấy. Quả thật Phượng Minh Vương rất sủng ái tiểu hài tử này, nhưng sủng cũng rất có tâm, từ trong ra ngoài đều rất thanh sạch.

“Tam điện hạ có thể nói cho trẫm biết vì sao người lại đến Đại Đông hay không?”

Tần Ca nghĩ rằng Hà Hoan sẽ rất khó xử, nào ngờ Hà Hoan lại trả lời không cần suy nghĩ, “Phụ Vương rất thích Đại Đông, nhưng ngại thân phận của mình nên không thể đến đây. Ta muốn thay Phụ Vương đến thăm Đại Đông, nhìn xem kinh thành của Đại Đông.”

Tần Ca vừa nghe xong thì rất sững sốt.

Hà Hoan bĩu môi, nói một cách thương cảm, “Phụ Vương bảo hắn có một vị bằng hữu rất quan trọng là người Đại Đông, nhưng người nọ không còn sống ở trên đồi, người nọ là người kinh thành. Phụ Vương bảo muôn ta thú tiễn cô tử của biếu muội của nữ nhi của biếu cữu và nhị di, ta quá sợ hãi mà bỏ chạy đến nơi này. Bất quá ở đây thật sự phồn hoa, phồn hoa hơn cả Phượng Minh quốc của chúng ta rất nhiều.”

Tần Ca hỏi một cách trầm tĩnh, “Người mà ngươi phải kết hôn là tam công chúa của Ni Sở quốc?”

Hà Hoan sững sót, “Vì sao mà Hoàng đế ca ca biết được? Hoàng đế ca ca gặp nàng rồi ư? Có phải bộ dáng của nàng rất đáng sợ hay không?”

Tần Ca thản nhiên nói, “Trẫm chưa gặp nàng, chỉ đoán mà thôi.”

“Hoàng đế ca ca thật lợi hại, có thể đoán ra được.” Hà Hoan nhíu mày nhíu mũi, “Bất quá nàng chẳng phải là tam công chúa gì đâu, có công chúa nào lại có thể chưởng một phát mà làm nát đại thạch. Điều do nhị di, không nên sắp đặt việc hôn ước này cho ta, cũng không biết vì sao Phụ Vương lại không phản đối. Bất quá hiện tại ta không cần phải lo lắng, ta thắng cuộc, Phụ Vương sẽ không bức ta thú nàng nữa.”

Trong lòng của Tần Ca đang suy tính lời nói của Hà Hoan, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh mà lên tiếng, “Phụ Vương của ngươi đã phái mật sứ tiến đến để đón ngươi trở về, khoảng hai ngày nữa sẽ đến.”

“A....” Hà Hoan xu mặt, thàn sắc lại hiện lên vài tia hồng nhuận, “Ta, ta vẫn chưa muốn trở về.”

“Chẳng lẽ ngươi không nhớ Phụ Vương của ngươi hay sao?”

“Nhớ!” Trong mắt của Hà Hoan rõ ràng là sự nhớ nhung, sau đó hắn khó xử nhìn về phía Tần Ca, “Nhưng mà....” Hắn vẫn chưa nói với người này là hắn thích người này mà.

“Trẫm biết ngươi thích trẫm.” Trực tiếp làm rõ.

“A!”

Hà Hoan giật mình nhảy dựng lên, tay chân không biết nên đặt ở chỗ nào, tâm tư bị người trước mặt vạch trần, hắn ngượng ngùng đến mức không biết phải làm thế nào cho phải.

Tần Ca vẫn giữ bộ dáng lãnh đạm như lúc trước, “Sau khi trẫm nghe Lương Vương nói như thế thì cũng lấy làm kinh hãi. Tam điện hạ có dung mạo xuất chúng, tâm tư như ngọc, có thể được tam điện hạ yêu thích, trẫm cũng không khỏi có một chút tự đắc.”

“Hoàng đế ca ca....” Khuôn mặt của Hà Hoan đỏ đến mức muôn xuất huyết.

Tần Ca hơi mỉm cười, nhìn Hà Hoan đang ngây dại.

“Chỉ là trẫm càng hy vọng tam điện hạ đối với trẫm như yêu thích một người huynh trưởng.”

“Hoàng đế ca ca....” Huyết sắc trên mặt của Hà Hoan rút lui hơn phân nửa.

“Tam điện hạ, trẫm đã có người trong lòng. Trẫm, rất thích hắn, rất yêu hắn. Cả đời này của trẫm ngoại trừ hắn ra thì sẽ không yêu người nào khác. Khi gặp tam điện hạ ở trong miếu, trẫm cũng không biết thân phận của tam điện hạ, nhưng lại cảm thấy giống như đã từng gặp tam điện hạ ở nơi nào đó, nhện không được mà muốn giúp người. Trẫm không có huynh đệ tỳ muội, trẫm rất muốn có một vị hoàng đệ giống như tam điện hạ.”

“Hoàng đế ca ca....” Hà Hoan khóc, đây là lần đầu tiên hắn thích một người, cứ như vậy mà bị đối phương cự tuyệt, tâm can của hắn đau, đau quá, đau quá. Nhưng hắn lại rất cao hứng, người này không phải hoàn toàn cự tuyệt hắn.

Ngồi trong chốc lát, Tần Ca đứng lên rồi rút khăn ra. Đi đến trước mặt Hà Hoan đang khóc để lau mặt cho đối phương. Những gì hắn nói hoàn toàn không phải giả, hắn quả thật có một loại cảm giác giống như đã từng gặp Hà Hoan ở nơi nào đó.

“Hoàng đế ca ca...tâm của ta đau a....” Hà Hoan ôm lấy Tân Ca rồi khóc lớn.

“Nếu trẫm không có người trong lòng thì trẫm nhất định sẽ cho người thích.” Tân Ca nhẹ nhàng vỗ về Hà Hoan.

Hà Hoan ô ô khóc rống, hai tay gắt gao siết chặt lấy long bào của Tân Ca. Tân Ca cũng không tiếp tục khuyên nhủ, cứ đứng như vậy mà vòng tay quanh người Hà Hoan, để mặc y khóc. Hà Hoan năm nay mười sáu tuổi, ước chừng nhỏ hơn h้า năm tuổi, làm đệ đệ của h้า cũng không có gì là sai.

Khóc đã đời, Hà Hoan mới dừng khóc. Ngẩng đầu dậy từ trong lòng của Tân Ca, đôi mắt sưng đỏ nhìn long bào của Tân Ca bị h้า khóc đến mức ướt cả một mảnh, h้า ngượng ngùng dùng y mệ lau khô.

Kéo xuống tay của Hà Hoan, Tân Ca cúi đầu hỏi, “Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Ân...” Hà Hoan gật đầu, thẹn thùng nói, “Thực có lỗi, Hoàng đế ca ca, ta làm bẩn long bào của ngươi.”

“Chỉ là một bộ xiêm y mà thôi.” Tân Ca buông Hà Hoan ra, dìu Hà Hoan ngồi xuống, sau đó h้า ngồi bên cạnh Hà Hoan.

Hà Hoan khóc thút thít, h้า yên lặng một lúc lâu, sau đó mới cất tiếng hỏi bằng giọng mũi, “Hoàng đế ca ca, người ngươi thích là ai? Người được Hoàng đế ca ca thích nhất định phi thường phi thường tốt.” Sau khi khóc xong, h้า nhanh chóng tiếp nhận sự thật tàn khốc là Tân Ca không thích h้า.

Tân Ca hỏi một cách nghiêm túc, “Ngươi có thể giữ bí mật cho trẫm hay không? Trẫm không thể để cho người ta biết chuyện này.”

“Có thể!” Hà Hoan dùng sức gật đầu.

Tân Ca thản nhiên nói, “Người trẫm thích là Lương Vương.”

“A!” Hà Hoan hít sâu một hơi lạnh khí, “Là....” Hắn vội vàng che miệng lại, hạ thấp giọng, “Là Lương Vương đại ca?”

Tần Ca gật đầu.

Hà Hoan ngây người nhìn hắn, có bộ dáng không thể tiếp nhận.

“Cảm thấy giật mình vì trẫm thích nam tử hay sao?” Trong lòng của hắn hơi thoáng thất vọng, hắn nghĩ rằng Hà Hoan sẽ chấp nhận.

Hà Hoan ngạc lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu, “Hoàng đế ca ca, Lương Vương ca ca có Vương phi, làm sao ngươi có thể thích hắn?” Hồi xong, hắn liền biến sắc, nước mắt lại sắp sửa rơi xuống, “Hoàng đế ca ca, ngươi nhất định là lén lút thích Lương Vương ca ca....Lương Vương ca ca nhất định là không biết Hoàng đế ca ca thích hắn, bằng không hắn nhất định sẽ không thú Vương phi tỳ tỳ.”

Không cho Tần Ca cơ hội nói chuyện, Hà Hoan bỗn nhào vào trong lòng của Tần Ca mà khóc lớn, “Hoàng đế ca ca....Trong lòng của ngươi nhất định còn đau hơn cả ta, ô ô....Hoàng đế ca ca, ta đau lòng quá a, đau quá, đau quá....”(khoa trương quá bé ơi =.=)

Tần Ca nâng tay lên rồi đặt lên đầu của Hà Hoan. Hàng lông mày hơi chấn động, hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra. Thật không ngờ, một tiểu hài tử vừa mới gặp chỉ vài lần lại đau lòng vì hắn, lại khóc thương vì hắn. Sờ đầu của Hà Hoan, hắn hỏi, “Không sợ hay sao? Người trẫm thích là nam tử.”

Hà Hoan vừa khóc vừa lắc đầu, chôn mặt trong lòng của Tần Ca, nức nở nói, “Phụ Vương bảo thích chính là thích, không cần phân biệt nam nữ. Ta thích Hoàng đế ca ca, ta cũng là nam....” Ngẩng đầu, nước mắt của Hà Hoan vẫn không dừng lại, “Hoàng đế ca ca, ta sẽ không tiếp tục thích ngươi, ta có thể xem ngươi là thân ca ca của ta hay không?”

Tần Ca nhéch môi lên, “Chẳng phải ngươi đã kêu trẫm là Hoàng đế ca ca hay sao?”

Hà Hoan vui mừng, vừa khóc vừa nở nụ cười, “Hoàng đế ca ca.”

Tần Ca lại lấy khăn tay mà lau khô hai hàng lệ trên mặt Hà Hoan, “Nam nhi không nên dễ dàng khóc, đừng tùy tiện khóc ở trước mặt người khác. Trẫm tin tưởng người nhất định sẽ gặp được người mình thích, và người đó cũng thích người.”

Hà Hoan hít mũi, dùng sức gật đầu, “Ta nhất định có thể tìm được người cũng xinh đẹp giống như Hoàng đế ca ca.”

Không sửa lại ngôn từ mà Hà Hoan sử dụng, Tần Ca chỉ mỉm cười khiến Hà Hoan nhìn một cách ngây ngẩn.

“Hoàng đế ca ca, Lương Vương đại ca có biết người thích hắn hay không?”

Nụ cười bên khóe miệng của Tần Ca biến mất, Hà Hoan lại muốn khóc. Tần Ca lau khóe mắt của hắn, nói một cách thản nhiên, “Hắn là Lương Vương, trẫm là vua của một nước, biết hay không thì có gì khác nhau. Hà Hoan, sau này không được bỏ đi một mình như vậy. Người là tam hoàng tử của Phượng Minh quốc, lại là tiểu hài tử mà Phụ Vương của người sủng ái nhất, nguy hiểm bên ngoài đáng sợ hơn người đã nghĩ rất nhiều.”fynnz.wordpress.com

Hà Hoan thụ giáo mà gật đầu, sau đó lại nhoài người về phía Tần Ca, “Thân công công có nói với ta rồi....Hoàng đế ca ca, đại ca và nhị ca không thích ta có phải bởi vì Phụ Vương yêu thương ta hay không?”

Tâm tư của Tần Ca khẽ động, “Đương nhiên.”

Hà Hoan nhắm mắt lại, sau một lúc lâu thì hắn mới râu rĩ mà nói, “Hoàng đế ca ca, ta muốn mang Phụ Vương rời đi. Phụ Vương ở trong cung không hề vui vẻ, hắn luôn có tâm trạng. Đại ca và nhị ca lại không nghe lời của Phụ Vương, nhất là đại ca luôn chọc giận Phụ Vương, đôi khi còn làm Phụ Vương tức đến sinh bệnh.”

Nghe Hà Hoan tiết lộ bí mật hoàng thất của Phượng Minh quốc một cách vô tư, trong lòng của Tần Ca liền nhanh chóng nảy ra một ý niệm. Hắn nâng đầu của Hà Hoan lên rồi nói, “Hà Hoan, trẫm sẽ phái Lương Vương hộ tống ngươi trở về. Đại Đông và Phượng Minh kết giao thì mới có thể giữ vững

bình yên cho cả đôi bên. Chuyện này Lương Vương sẽ trao đổi với phụ Vương của ngươi, ngươi cũng phải khuyên nhủ Phụ Vương của mình. Nhưng mặc kệ Đại Đông và Phượng Minh quốc có thể kết giao hay không, chỉ cần khi nào ngươi muốn thì trẫm nhất định sẽ giúp ngươi.”

“Hoàng đế ca ca, đa tạ ngươi.” Hà Hoan quyền luyến hương vị huynh trưởng trên người của Tân Ca, hắn suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, “Sau khi trở về thì ta sẽ khuyên Phụ Vương. Ta rất ngốc, không giúp gì được cho Phụ Vương, nhưng có một số việc ta hiểu rõ. Đại ca và nhị ca sau này nhất định sẽ khi dễ Phụ Vương, ta muốn bảo hộ Phụ Vương. Hoàng đế ca ca, ta rất sợ đại ca và nhị ca sẽ tổn thương Phụ Vương.”

“Trẫm sẽ nghĩ cách để bảo hộ ngươi và Phụ Vương của ngươi.”

“Hoàng đế ca ca...”

Hà Hoan cảm kích mà ôm chặt Tân Ca, nỗi lo lắng âm thầm trong lòng hơi thoáng dịu đi một ít.

.....

“Xem ra Phượng Minh quốc cũng không an bình như trong suy nghĩ của ngươi và ta.”

Sau khi nghe được Tân Ca thuật lại những lời của Hà Hoan thì Ngũ Tử Ngang trầm giọng nói. Hà Hoan dễ dàng buông tha cho Tân Ca, điều này làm cho tâm tình của hắn rất tốt.

Tân Ca với vẻ mặt nghiêm nghị đang nằm trên giường để hưởng thụ sự xoa bóp của Ngũ Tử Ngang, “Phượng Minh không được loạn. Một khi nó loạn thì Nữ Trinh và Ni Sớ đều có thể thừa dịp để xâm lấn, mà giữa Đại Đông và Phượng Minh cách hai nước Lộc Nhi và Á Mộc, đến lúc đó Đại Đông sẽ rất bị động. Tử Ngang, lần này ngươi tự mình hộ tống Hà Hoan quay về, ngươi nhất định phải gặp Phượng Minh Vương. Còn hai tên hoàng tử khác thì thăm dò tính tình của bọn họ.”

“Ta biết, cứ giao cho ta là được.” Ngũ Tử Ngang xoa thái dương của Tân Ca, nói một cách ôn nhu, “Đừng suy nghĩ, suy nghĩ nhiều thì ngươi lại đau

đầu. Ta lập tức chọn một ám quỷ thích hợp ở Diêm La Điện để an bài bên cạnh Hà Hoan. Người nhận thức hắn làm đệ đệ, ta sẽ giúp người chiếu cố hắn thật tốt.”

Tần Ca mệt mỏi trả lời, “Phụ Hoàng và trẫm mặc dù không thân cận, nhưng hắn chỉ có một mình trẫm là hoàng tử, trẫm không có huynh đệ tranh đoạt vương vị, xem như đăng cơ thuận lợi. Nếu Hà Hoan không ngốc một chút, chỉ với sự sủng ái của Phượng Minh Vương dành cho hắn thì e rằng hắn đã sớm bị người ta trừ khử.”

Ngũ Tử Ngang đem Tần Ca ôm vào lòng, hôn lên thái dương của hắn rồi nói, “Tính tình của ngươi và tiên Hoàng không hề giống nhau. Nếu tiên Hoàng còn tại thế thì chắc chắn hắn sẽ nói sớm chết thì sớm đẻ thai, có chết thì nên tự trách chính mình không có năng lực.”

Tần Ca tức giận trừng mắt liếc Ngũ Tử Ngang một cái, “Hà Hoan rất vừa mắt trẫm, trẫm sẽ không khoanh tay mặc kệ đối với chuyện của hắn.”

“Ta biết, ta biết.” Ngũ Tử Ngang vội vàng nói, “Hiếm khi có được một người thật lòng đối xử tốt với ngươi, lại không ham muốn có được ngươi, ta làm sao lại mặc kệ. Nếu là người khác thì chắc chắn đã bị đánh nát thây, còn Hà Hoan thì sẽ không sao. Nhưng ta rất kính nể tấm lòng rộng lượng của hắn. Vả lại hắn cũng là hoàng tử của Phượng Minh Quốc, giúp hắn cũng có lợi cho Đại Đông chúng ta. Ta đáp ứng ngươi để cho hắn làm Phượng Minh Vương, được chưa?”

“Lương Vương thật là có khẩu khí.” Sắc mặt của Tần Ca trở nên ôn hòa.

Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Ta cũng không phải đang lấy lòng mỹ nhân a.”

Đẩy Ngũ Tử Ngang ra, Tần Ca nói, “Phượng Minh Quốc có giao hảo với Ni Sở quốc, thừa dịp này cùng Phượng Minh kết giao, chúng ta và Ni Sở cũng nâng lên một tầng quan hệ. Ôn định Phượng Minh, Ni Sở và Nữ Trinh thì chúng ta mới có thể chuyên tâm đối phó với Đột Quyết. Mấy năm nay Đột Quyết đặc biệt nhu thuận, trẫm cũng không tin bọn họ lại trở thành con thỏ.”

“Ta đã biết.”

.....

“Bồ Tát Bồ Tát, cầu người phù hộ cho ta sớm ngày gặp được người mình thích, người đó cũng thích ta. Cầu Bồ Tát phù hộ Hoàng đế ca ca và Lương Vương ca ca có thể sớm ngày ở bên nhau.”

Sau khi quỳ xuống đất thành kính khẩn cầu, Hà Hoan cung kính thấp hai nén hương cho Bồ Tát.

Sau khi dâng hương, hắn buồn bã nhìn những người khách hành hương đang tới lui. Bị Hoàng đế ca ca cự tuyệt mà không đau lòng là giả, bất quá Hoàng đế ca ca đã nhận hắn làm đệ đệ, hắn cũng không quá thương tâm như vậy. Hoàng đế ca ca thích Lương Vương ca ca, hắn sẽ không thích Hoàng đế ca ca nữa. So với hắn, Lương Vương ca ca càng xứng đôi với Hoàng đế ca ca hơn, đương nhiên nếu Lương Vương ca ca không thành thân thì mới là tốt nhất.

Đang định rời đi thì khéo mắt của Hà Hoan nhìn thấy một người mà hắn nhận thức, hắn chớp mắt một cách hiếu kỳ, sau đó liền bám theo, Ngũ tam ca vì sao không dâng hương mà lại đi vào hậu viện?

Lén lút bám theo Ngũ Tử Hoa, Hà Hoan nín thở giống như kẻ trộm. Ngũ tam ca vì sao càng lúc lại càng đi vào bên trong? Chẳng phải đã bảo nơi này là cấm địa hay sao? Hắn cũng không biết thị vệ trong hậu viện đã sớm phát hiện ra hắn, nhưng bởi vì phía sau hắn có công công Diêm Nhật mà thường ngày vẫn đi theo bên cạnh Hoàng Thượng, cho nên bọn thị vệ đều giả vờ như không nhìn thấy hắn. Bằng không hắn căn bản không có khả năng xâm nhập Cấm Đà tự như vậy.

Trốn ở sau lưng một gốc cây anh đào, Hà Hoan với vẻ mặt tràn đầy hiếu kỳ đang nhìn Ngũ Tử Hoa đi vào một tiểu viện. Có người ở bên trong hay sao? Thấy bộ dáng của Ngũ tam ca cao hứng như vậy. Đôi mắt to tròn vừa xoay chuyển một vòng, Hà Hoan hé miệng cười trộm, lặng lẽ đi qua. Đến gần mới phát hiện bên ngoài tiểu viện có thị vệ, bộ dáng thật hung dữ. Hà Hoan cảm thấy khó khăn, suy nghĩ có muốn vào hay không.

“Diêm Nhật, người ở trong tiểu viện là ai? Là phuơng trượng đại sư? Chẳng phải phuơng trượng đại sư đều ở trong thiền phòng hay sao?”

“Là công chúa Nữ Trinh quốc.”

“A?!” Hà Hoan quay đầu lại rồi kinh hô, “Công chúa Nữ Trinh ở nơi này? Chẳng phải nàng nên ở trong cung của Hoàng đế ca ca hay sao?” Cả thiên hạ đều biết chuyện liên minh giữa Đại Đông và Nữ Trinh

“Thân thể của công chúa không tốt, vì vậy tịnh dưỡng ở nơi này.” Diêm Nhật không hề thay đổi sắc mặt, chỉ đơn giản trả lời như vậy.

“Hóa ra là như thế a....” Quay đầu lại, trong lòng của Hà Hoan giống như bị miêu cào, “Diêm Nhật, bọn họ đều bảo công chúa tỳ ty của Nữ Trinh rất đẹp, ta rất muốn nhìn một chút a.” Không đợi Diêm Nhật mở miệng, hắn liền cúi người thật cẩn thận mà tiến về phía trước, Diêm Nhật lại thăng lồng, không hề e dè mà đi theo phía sau.

Thành công tránh được hai gã thị vệ trước cửa, Hà Hoan trốn đến chân tường. Vắt vả cùng Diêm Nhật kéo đến một tảng đá, sau đó hắn đứng lên tảng đá rồi nhìn vào bên trong tiểu viện. Hắn muốn nhìn xem công chúa Nữ Trinh có phải còn xinh đẹp hơn Phụ Vương hay không. Nhìn một lúc lâu, trong tiểu viện ngoại trừ gốc anh đào thì không còn gì khác, khiến cho hắn cảm thấy bị mất tinh thần.

“Công chúa, người cứ ở trong phòng thì sẽ dễ sinh bệnh, người không muốn đại phu chẩn bệnh thì ở trong sân đi lại một chút đi. Bên ngoài rất ấm áp, sưởi nắng cũng rất tốt.”

“.....”

“Công chúa, lạnh không?”

“.....”

Hơi tránh né Ngũ Tử Hoa, Việt Lặc Vân Sơn mặc nữ trang liên tục lắc đầu.

Nghe được ngữ thanh của Ngũ Tử Hoa, Hà Hoan mở to đôi mắt. Hắn nhìn thấy hai người ở trong phòng đi ra, hắn vội vàng kiêng chân rồi lập tức che miệng lại.

“Công chúa, người....ghét ta hay sao.” Ngũ Tử Hoa mỉm cười chua xót,
“Người không hề nói với ta một câu nào.”

“.....” Việt Lặc Sơn nhìn Ngũ Tử Hoa, dung mạo khuynh thành lại
nhợt nhạt vì sinh bệnh. Bị nhốt tại nơi này, võ công bị phế bỏ, ngoại trừ chờ
chết, hắn chẳng thể làm được gì. Nhưng hiện tại lại có một người ngày ngày
chạy đến chỗ này với hắn, hắn không biết Hoàng đế Đại Đông muốn làm gì,
hắn phải cẩn thận ứng phó.

“A, không nói đến chuyện này nữa. Công chúa, chúng ta qua bên kia
ngồi đi, để ta pha trà cho công chúa.” Chỉ vào bàn đá, Ngũ Tử Hoa phân
phó bốn ả tỳ nữ đi theo sau bọn họ, “Đem đến cho công chúa một tấm
đệm.”

Một ả tỳ nữ quay về phòng, sau đó nhanh chóng cầm ra một tấm đệm.
Ngũ Tử Hoa tự mình tiếp nhận rồi đặt xuống ghế đá, “Thỉnh công chúa an
tọa.”

Việt Lặc Sơn ngồi xuống, vẫn không chịu mở miệng.

Mà lúc này có một người nhìn lén ở bên ngoài đang trùng to đôi mắt, hai
gò má đỏ ửng. Kinh ngạc nhìn vị công chúa Nữ Trinh ngồi đối diện về
hướng của hắn, mĩ貌 vô song, một thân y phục màu hạnh hoàng, hắn
nghe được nhịp tim của mình đang đập liên hồi.(hạnh hoàng = màu vàng
ửng đỏ)

“Diêm Nhật....Ta tìm được người mà ta thích rồi....”

Đáp lại hắn là khuôn mặt trắng bệch như ngày thường của Diêm Nhật,
thần sắc không hề thay đổi.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 70

Thủ dụ của trẫm?”

Tần Ca ngồi trên ngai vàng lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, còn mang theo một chút bất ngờ.

“Hoàng đế ca ca, thị vệ canh cổng bảo là phải có thủ dụ của Hoàng đế ca ca thì mới cho ta tiến vào gặp công chúa tỳ tỳ. Hoàng đế ca ca, công chúa tỳ tỳ rất đẹp a, ta tìm được người mà mình thích rồi.”

Nhin khuôn mặt trắng ngần trở nên đỏ ửng, đôi mắt hàm xuân, Tần Ca á khẩu không thể trả lời. Tâm tình của Hà Hoan chuyển biến thật sự nhanh. Nhưng suy đi nghĩ lại, người này đến tột cùng có biết thích là gì hay không. Hắn giống như chỉ cần nhìn thấy một người có bộ dáng không tệ là sẽ thích người đó.

“Hoàng đế ca ca, không được hay sao?” Thấy Tần Ca đã một lúc lâu vẫn chưa mở miệng, Hà Hoan nhẫn nhịn nỗi mất mát trong lòng mà hỏi như vậy.

Tần Ca xoa lên thái dương đang choáng váng rồi đáp lại, “Không thành vấn đề. Hà Hoan, người xác định là người thích nàng?”

“Ân!” Hà Hoan cực lực gật đầu, hai gò má càng ửng đỏ, “Công chúa tỳ tỳ là tỳ tỳ xinh đẹp nhất mà ta đã từng nhìn thấy.”

Trong lòng của Tần Ca bát đắc dĩ mà lắc đầu, cầm lấy một tờ giấy, nhanh chóng viết lên hai câu ở mặt trên, rồi mới đóng xuống ngọc tẩy, sau đó đưa cho Hà Hoan. Hà Hoan cao hứng tiếp nhận, nâng lên trước mặt giống như bảo bối. Cân nhắc trong chốc lát, hắn ngượng ngùng nhìn lại, “Hoàng đế ca ca, phía trên viết cái gì vậy? Chữ của Hoàng đế ca ca thật đẹp, nhưng mà.....Ta không đọc được.” Văn tự của Phượng Minh Quốc khác với Đại

Đông, hơn nữa Hà Hoan từ nhỏ đã không thích đọc sách, cũng khó trách hắn không đọc được.

“Đây là để cho thị vệ xem. Thị vệ nhìn thấy thì sẽ cho người đi vào.”

“Nga....đa tạ Hoàng đế ca ca.”

Cũng không cần biết rõt cục thủ dụ viết cái gì, Hà Hoan thổi khô chử viết, sau đó cẩn thận cất vào trong vạt y bào.

“Hoàng đế ca ca, ta không quấy rầy ngươi nữa, ta đi gặp công chúa tỳ tỳ đây.”

“Đi đi.”

Hà Hoan vội vàng ly khai, biểu tình trên mặt của Tân Ca có một chút kỵ lạ.

“Hoàng Thượng?”

Ôn Quέ nhin không được mà hỏi, chẳng lẽ Hoàng Thượng không sợ Hà Hoan nhận ra thân phận nam nhi của công chúa Nữ Trinh hay sao?

Tân Ca như cười như không mà trả lời, “Trẫm nghe nói Ngũ Tử Hoa mấy ngày nay đều thường xuyên đến Cẩm Đà tự, thêm một người cũng không sao.”

“A?” Ôn Quέ sững sót, lời này của Hoàng Thượng là có ý gì?

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

Ôn Quέ vội vàng thu hồi tâm tư.

“Ngươi để ý Không Tắc Huy, nếu hắn có gì bất thường thì nói với trẫm.”

“....”

Ôn Quέ sừng sốt.

“Đừng hỏi nhiều.”

“....Dạ, Hoàng Thượng.”

Ôn Quέ cảm thấy buồn bã, chẳng lẽ Hoàng Thượng nghi ngờ Khổng thông linh? Nghĩ đến khả năng này, tâm can của hắn bỗng nhiên nhói đau.

“Ngươi lui xuống đi.”

“Dạ.”

Ôn Quέ khom người lui ra. Hắn vừa đi thì một người từ trong góc xuất hiện, đi đến bên cạnh Tân Ca.

“Thật sự không cần trầm xuất thủ?”

“Khi cần thì ta sẽ không khách khí với Hoàng Thượng.”

“Trầm không rõ vì sao ngươi muốn làm cho Ôn Quέ lâm vào thế lưỡng nan. Trầm nhìn ra được hắn cũng không nguyện ý bán đứng ngươi.”

“Ta đối với Hoàng Thượng không có hai lòng, hắn đương nhiên sẽ không bị khó xử. Nhưng chẳng phải Hoàng Thượng đã nói, Ôn tông quản bè bộn nhiều việc, làm gì có thời gian quan tâm đến chuyện của ta.”

Tân Ca nhường mi, Khổng Tắc Huy thản nhiên ôm thanh kiếm chưa từng rời khỏi của người hắn mà nhìn thẳng về phía Tân Ca.

Cứ như vậy nhìn nhau một lúc lâu, Tân Ca mới mở miệng, “Khi tất yếu, trầm cho phép ngươi điều động thị vệ trong cung của trầm.”

“Đa tạ long ân của Hoàng Thượng.”

Khổng Tắc Huy quỳ gối xuống đất, dập đầu lạy ba lạy, rồi lặng lẽ ly khai.

Tân Ca chống cầm trầm tư, hắn vừa bị ám sát, còn có người truyền tin cho Khổng Tắc Huy, hết thảy chuyện này chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?

Không, tuyệt đối không phải trùng hợp. Có một người đang âm thầm theo dõi hắn, theo dõi người bên cạnh hắn.

.....

Bên trong túu lâu chật kín khách, mọi người ăn uống linh đình. Trên tầng ba có một gian phòng tao nhã nhất, Lương Vương Ngũ Tử Ngang, tâm phúc bên cạnh đương kim Hoàng Thượng đang cùng vài vị trọng thần trong triều vây quanh bên bàn ăn, vài cô nương có bộ dáng thanh tú rúc vào trong lòng mấy người đó, tình cảnh có vẻ rất kiều diễm. Trần Hí Ngôn, Liễu Vân Phi, và vài tên quan viên của Lục bộ, còn có ba người môn sinh mà Ngũ Tử Ngang vừa mới thu nạp.fynnz.wordpress.com

Sau khi mời vài ly rượu, giữa bọn họ cũng trở nên thân quen thêm vài phần, đương nhiên cũng không cần tiếp tục che giấu. Trong lòng của Liễu Vân Phi là một cô nương diễm lệ, Trần hí Ngôn tuy rằng không lộ liễu như vậy nhưng bên cạnh cũng có một vị cô nương hầu rượu. Ngũ Tử Ngang cũng ôm một vị cô nương khác, hoàn toàn không thích hợp với bộ dáng ôn hòa chính trực như ngày thường của hắn, khiến cho Phùng Duy Châu cùng với hai người môn sinh khác phải trùng to mắt.

Đến khi ngà ngà say, Liễu Vân Phi hỏi, “Tử Ngang, Vương phi có thai, ngươi có muốn nạp thêm một hầu thiếp nữa hay không?”

“Đại ca, lời này thật sự không nên xuất ra từ miệng của ngươi a.” Võ võ cô nương trong lòng, Ngũ Tử Ngang buông nàng ra, vừa cười vừa nói, “Ta và Song nhi thành thân chưa đến nửa năm mà lại nạp thiếp, chẳng phải là sẽ khiến nàng thương tâm hay sao.”

Liễu Vân Phi không hề để ý mà chỉ trả lời, “Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, Tử Ngang thân là Lương Vương, há có thể chỉ có nhất thê? Nếu nói không, chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười hay sao? Ta tuy là đại ca của Song nhi, nhưng ta cũng là nam nhân. Huống chi hiện tại nàng đang mang thai, rất là bất tiện, ngươi cũng không thể ủy khuất chính mình. Bao nhiêu cô nương nhà lành đều muốn tiến vào Lương Vương phủ, cho dù chỉ là hầu thiếp cũng cam nguyện mà, có phải hay không Trần đại nhân.”

Trần Hí Ngôn ha ha cười to, “Chuyện này còn phải xem ý tú của Vương gia. Lão thần nghĩ rằng cho dù là thiếp thì Vương gia cũng sẽ yêu thương mà đối xử tử tế.”

Hắn vừa dứt lời thì Liễu Vân Phi lập tức nói, “Đúng rồi, bây giờ ta mới nhớ, chất nữ của Trần đại nhân chẳng phải vẫn ở quý phủ của đại nhân hay sao? Trần đại nhân cứ đem chất nữ của mình hứa gả cho Tử Ngang là được. Ta cũng không sợ sau khi nàng vào Vương phủ thì sẽ khi dễ muội muội của ta.”

“Ai ai ai, sao lại nói giống như ta sắp sửa nạp thiếp thế này. Vân Phi a, ngươi tuyệt đối đừng hại ta, ngộ nhỡ để cho Song nhi nghe được mà động thai khí thì cô nái nái tuyệt đối sẽ không tha cho ta. Hơn nữa, chất nữ của Trần đại nhân làm sao có thể làm thiếp? Như vậy là hủy hoại đời của người ta.”

Trần Hí Ngôn chỉ cười không nói, sau đó tùy ý liếc nhìn Liễu Vân Phi một cái.

Liễu Vân Phi ra hiệu cho các cô nương đang ngồi, các nàng lập tức đứng dậy rồi lui ra ngoài. Sau đó hắn mới nửa thật nửa giả mà lên tiếng, “Ngồi ở đây đều là người một nhà, ta cũng không thừa nước đục thả câu. Tử Ngang, Hoàng Thượng không chịu nạp phi, ngươi là Vương gia duy nhất trong triều. Những kẻ muốn dâng người vào cung không được thì sẽ nghĩ đến biện pháp đưa cho ngươi. So với thú một người nhìn không thấu tâm tư, không bằng thú một người biết rõ nguồn gốc. Kỳ thật ta cũng có tư tâm, không muốn Song nhi sau này phải chịu ủy khuất hoặc bị khi dễ.”

Trên mặt của Ngũ Tử Ngang vẫn bảo trì nụ cười ôn hòa, “Tại sao đại ca lại khẳng định ta sẽ nạp thiếp? Nói thật, ta chưa từng có ý niệm này trong đầu. Tử Anh và Tử Hoa còn chưa có hôn sự, ta lại mới thú thê, thật sự không tốt. Huống chi nếu chuyện này rơi vào tai của Hoàng Thượng thì đối với ta cũng bất hảo. Ta vừa mới hồi kinh, còn chưa làm ra cái gì mà chỉ nghĩ đến việc thú lão bà, đây rõ ràng là muốn làm cho Hoàng Thượng tước vương vị của ta a.” Nói xong, hắn liên tục lắc đầu, “Việc này tạm thời đừng đề cập, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Liễu Vân Phi ngượng ngùng cười cười, “Ta cũng chưa bao người nạp thiếp ngay hiện tại a. Chẳng qua chỉ là nhắc nhở người. Chờ thêm ba bốn năm nữa, người đứng vững trong triều đình, đương nhiên sẽ có rất nhiều người đem nữ nhi dâng lên Vương phủ cho người. Ta chỉ là nói trước mà thôi, người không được thú người mà có thể khi dễ Song nhi, bằng không đại cữu ca này cũng không đáp ứng.”

“Tất cả đều là do người tự nói. Muốn ta thú cũng là người, không cho ta thú cũng là người. Ta làm cô gia thật sự là khó quá a. Chuyện nạp thiếp tính sau, dù sao hiện tại ta cũng không có tâm tư này.” Ngũ Tử Ngang nói một cách không có hứng thú, sau đó cầm lấy ly rượu, “Đừng nhắc đến chuyện này nữa, uống rượu đi.”

“Hảo, uống rượu, uống rượu.” Liễu Vân Phi cùng các vị đang ngồi đều nâng ly lên, không khí trên bàn tiệc lại trở nên náo nhiệt.

Mãi cho đến khi thực khách trong túru lâu đều trở về gần hết thì Ngũ Tử Ngang mới được Phùng Duy Châu cùng một vị môn sinh khác dìu xuống lâu, lúc này hắn đã say bí tỉ. Sau khi nói lời từ biệt với mọi người, hắn được đưa vào xe ngựa để hồi phủ.

Xe ngựa vừa lăn bánh thì Ngũ Tử Ngang đang nhắm mắt lại đột nhiên mở mắt ra. Phùng Duy Châu cùng hai vị môn sinh khác ngồi ở trước mặt hắn đang cúi thấp đầu, bộ dáng như bị thất hồn lạc phách. Ba người đều là những sĩ tử tham gia Vịnh Xuân yến nhưng không trùng tuyển, được Ngũ Tử Ngang thu về làm môn hạ. Ba người thấy hắn tỉnh thì đều lập tức ngồi thẳng lưng, “Vương gia.”

“Sao vậy, có phải rất hối hận vì đã đi theo ta hay không?” Hơi thở của Ngũ Tử Ngang mang theo mùi rượu nhưng đôi mắt lại vô cùng thanh tịnh.

Ba người lắc đầu, sau đó Phùng Duy Châu khẽ cắn môi rồi hỏi, “Vương gia, vì sao ngài muốn dẫn chúng ta cùng đi uống rượu với ngài?”

Ngữ khí của Ngũ Tử Ngang trở nên nghiêm khắc, “Bởi vì các ngươi phải học cách uống rượu, học cách nói chuyện với những người khác nhau. Đây là đạo làm quan. Các ngươi theo ta không chỉ để học hỏi và giúp ta làm việc, mà còn phải học cách làm quan.”

Ba người nhất thời yên lặng.

“Ta cho các ngươi vài ngày để suy nghĩ, là muốn tiếp tục theo ta hay là muốn hồi hương. Theo ta cũng không phải một chuyện dễ dàng, thậm chí còn liên lụy đến cả tánh mạng.”

Ba người đều không lập tức trả lời mà chỉ lặng lẽ cúi đầu.

Ngũ Tử Ngang cũng không thúc giục, môn sinh của hắn không phải mỗi ngày chỉ ở quý phủ ăn không ngồi rồi, làm kẻ vô tích sự, mà phải phụ tá hắn, vì hắn làm chuyện đại sự. Đây cũng là lý do mà hắn dẫn theo ba người đi uống rượu. Hắn muốn tôi luyện ba người trở thành những kẻ có thể tự mình đảm đương sự vụ. Là môn sinh của Lương Vương Ngũ Tử Ngang, không phải chỉ có trung thành là đủ.

Trở về phủ, Ngũ Tử Ngang không quay về phòng của hắn và Vương phi, mà lại đến thăng thư phòng. Sau khi tẩy rửa một thân nồng nặc mùi rượu, hắn nằm ở trên giường trong thư phòng để nhắm mắt dưỡng thần. Những người đó không thể thuyết phục Tân Ca thú phi vì vậy đã đánh chủ ý vào hắn. Liễu Vân Phi cũng quá vội vàng, sợ hắn nhìn không ra Trần Hí Ngôn muốn gả chất nữ của y cho hắn hay sao?

Ngũ Tử Ngang nở nụ cười. Đám người này rõ ràng là muốn hại hắn, đừng nói là nạp thiếp, cho dù trong đầu chỉ xuất hiện một chút ý niệm nạp thiếp thì người nọ ở trong cung không rút gân lột da của hắn cũng lạ.

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ cửa sổ.

Ngũ Tử Ngang lập tức đứng dậy rồi đi đến mở ra. Một người từ ngoài cửa sổ nhảy vào. Vừa thấy rõ người đến, hắn cũng giật mình, “Hóa ra Khổng thống lĩnh cũng có sở thích này.”

“Nga, nếu không phải đêm nay Lương Vương không tiến cung thì ta cũng không cần đến đây một chuyến.” Nghênh ngang đi vào thư phòng của Lương Vương, Khổng Tắc Huy rất tự giác rót cho mình một tách trà.

“Vô sự bất đăng tam bảo điện, nói đi, có chuyện gì?” Ngũ Tử Ngang hỏi một cách sáng khoái. (vô sự bất đăng tam bảo điện=không có chuyện gì thì

không cần đến chùa cầu khẩn)

Khổng Tắc Huy nói thảng, “Ta cần một tòa biệt viện, tốt nhất không có người.”

“Ta có thể hỏi ngươi cần tòa biệt viện kia để làm gì hay không?”

“Yêu đương vụng trộm”

“.....”

Lúc này Ngũ Tử Ngang cũng lắp bắp kinh hãi. Ở trong trí nhớ của hắn, đã năm năm quen biết Khổng Tắc Huy, nhưng người này còn thanh tâm quả dục hơn cả hòa thượng, đương nhiên chỉ là ở phương diện đối với nữ nhân mà thôi.

Khổng Tắc Huy bĩu môi, “Thịt dâng lên trước cửa mà ta không ăn thì đúng là không có đạo lý. Khi nào Vương gia có thể giao tòa biệt viện cho ta.”

Ngũ Tử Ngang cẩn thận xem xét Khổng Tắc Huy, một lát sau hắn mới mở miệng. “Ngày mai ta tiến cung sẽ giao chìa khóa của tòa biệt viện cho ngươi. Là của Hoàng Thượng ban cho ta, ta chưa từng sử dụng nên cũng không có ai ở bên trong.”

“Đa tạ Lương Vương.” Khổng Tắc Huy đặt xuống tách trà, rõ ràng còn có việc muôn nói.

“Còn muôn mượn cái gì nữa?”

Trong mắt của Khổng Tắc Huy hiện lên vẻ tà ác, “Còn phải mượn Vương gia một chút.”

“.....”

“Giúp ta đến Bách Hoa lâu chuộc một tiểu quan, ngân lượng thì ta nợ trước, ngày sau sẽ chậm rãi trả lại cho Vương gia.”

“Không được!” Ngũ Tử Ngang lập tức từ chối, “Ngươi làm vậy là hại ta!”

“Vương gia ở trong lâu hết ôm trái rồi ôm phải, chiếm hết tiện nghi, đi chuộc một tiểu quan thì tính là cái gì.”

“....Hoàng Thượng biết hay chưa?”

Không Tắc Huy nhếch miệng cười.

“Chết tiệt!”

Vợt đến sau bình phong rồi vớ lấy xiêm y, Ngũ Tử Ngang vội vàng muốn tiến cung.

“Vương gia đừng vội, sáng sớm ngày mai tiến cung giải thích cũng không muộn. Trước tiên theo ta đi Bách Hoa lâu chuộc người.”

“Không Tắc Huy! Ngươi muốn nhìn ta bị rút gân lột da có đúng hay không!”

“Dù sao Vương gia cũng phải đi giải thích, không bằng giải thích một lần cho xong xuôi để tránh phiền phức. Chuyện này ta thật sự không tiện ra mặt, ân tình này của Vương gia, ngày sau Không mõ sẽ báo đáp gấp bội. Hơn nữa chuyện này có thể liên quan đến việc Hoàng Thượng bị ám sát.”

“....Ta thật sự là gãy nhầm thô phi!”

“Đi thôi.”

“Nếu hắn trách ta thì ta tuyệt đối không tha cho ngươi!”

“Vương gia át hắn là có biện pháp để làm cho Hoàng Thượng không trách ngươi.”

“....Ta thật sự là gãy nhầm thô phi!”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 71

Ai cũng có thể nhìn ra hôm nay tâm tình của Hoàng Thượng không tốt, càng đừng nói tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng, Lương Vương Ngũ Tử Ngang. Sáng sớm các vị đại nhân Nội các bẩm tấu về việc chấp hành các quy định thuế mới với Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng không chỉ không liếc mắt nhìn Lương Vương một cái, ngay cả khi nói chuyện với hắn thì cũng lãnh đạm, khiến cho Ngũ Tử Ngang luống cuống toát mồ hôi lạnh.

Nghe xong chính sự, Tân Ca lạnh lùng liếc mắt nhìn khuôn mặt khẩn trương của Lương Vương, sau đó hỏi một cách thản nhiên, “Trầm nghe nói Lương Vương muốn nạp thiếp, thật sự là có chuyện này hay sao? Lương Vương mới vừa thành thân không bao lâu mà đã nghĩ đến việc nạp thiếp, không biết là coi trọng khuê tú nhà ai mà lại nóng vội như thế, trầm thật sự có một chút hiếu kỳ.”

Thân mình của Trần Hí Ngôn hơi chấn động, hắn cúi đầu. Ngũ Tử Ngang cũng vội vàng tiến lên mà thanh minh, “Hoàng Thượng, oan uổng cho thần. Thần vừa mới thành thân chưa được bao lâu. Vương phi lại đang có thai, thần căn bản chưa từng có ý niệm này trong đầu. Không biết Hoàng Thượng nghe được những lời này từ đâu?”

“Trong triều đang lan truyền việc Lương Vương muốn nạp thiếp, trầm chỉ thoảng dưng lỗ tai cũng đã nghe được. Nam nhân tam thê tứ thiếp đúng là chuyện bình thường, nếu Lương Vương muốn nạp thiếp thì cũng không thể chỉ trích, chẳng qua Lương Vương vừa hồi kinh, tốt nhất là nên lấy quốc sự làm trọng, chuyện về nữ nhân thì ít hôm nữa hắn tính sau cũng không muộn. Trầm không muốn nghe người ta nói Lương Vương chỉ là một kẻ háo sắc.”

“Thần không dám, Hoàng Thượng giáo huấn rất phai.” Trong lòng của Ngũ Tử Ngang thầm oán Liễu Văn Phi và Trần Hí Ngôn đã hại hắn.

“Còn có một chuyện mà Lương Vương cũng cần phải giữ thân mình trong sạch. Có người nói với trẫm đêm qua Lương Vương đi Bách Hoa lâu để chuộc một tiểu quan. Từ khi nào thì Lương Vương cũng để ý đến nam sắc?”

Ai cũng có thể nhận ra long nhan đang nổi giận, không ai dám lên tiếng biện hộ cho Ngũ Tử Ngang.

“Oan uổng cho thần....” Ngũ Tử Ngang quỳ xuống, “Đêm qua thần phải đi Bách Hoa lâu để chuộc một tiểu quan, nhưng cũng không phải thần coi trọng tên tiểu quan kia. Mà là.....là chuyện xấu trong nhà, chuyện xấu trong nhà, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

“Nếu là chuyện xấu trong nhà, vậy thì đừng nói.” Tân Ca hoàn toàn không hề liếc nhìn Ngũ Tử Ngang.

“Hoàng Thượng....” Ngũ Tử Ngang lộ ra vẻ mặt khó xử, gấp đến mức mặt mũi đều trở nên trắng bệch, “Hoàng Thượng, là, kỳ thật là....kỳ thật là người trong phủ đến Bách Hoa lâu....để uống rượu, nhìn thấy tiểu quan tên là Minh Châu bị người ta lăng nhục rất đáng thương, vì vậy muốn chuộc thân cho hắn. Nhưng khé ước mà Minh Châu ký lại là văn tự bán dứt, người hầu kia của ta ngày thường đã quen thói tùy tiện, khi trở về càng không ngừng năn nỉ ta ra mặt chuộc thân cho tên Minh Châu kia. Người hầu của ta lại lớn lên từ nhỏ cùng với ta, cũng có thể xem như là huynh đệ, ta không nỡ thấy hắn cầu xin như vậy nên liền đi giúp hắn chuộc người nọ ra. Nhưng ta tuyệt đối không thể để cho Minh Châu kia ở trong quý phủ làm bại hoại thanh danh của ta, cho nên ta liền để cho tên người hầu tiên bước hắn suốt đêm, thỉnh Hoàng Thượng minh xét....”

Tân Ca vẫn đang lạnh mặt, “Trẫm không tiện xen vào việc nhà của Lương Vương, nhưng người là Lương Vương, là đại thần của Nội các, là thần tử mà trẫm nể trọng. Mỗi một cử chỉ hành vi của người đều được bá quan ghé mắt, đừng để cho trẫm nhìn thấy quá nhiều tấu chuong hạch tội của ngươi.”

“Thần biết tội....”

Tiếp theo, Tân Ca đảo mắt một vòng lên người của các đại thần rồi nói, “Thân là trọng thần triều đình, các ngươi phải khéo léo trong ngôn hành, trang nghiêm trong cử chỉ. Đừng để người khác chê cười. Bằng không trẫm làm sao có thể đi quản người khác?”

“Hoàng Thượng giáo huấn rất phải, chúng thần hổ thẹn.” Những người bị vạ lây đều âm thầm oán trách Ngũ Tử Ngang.

“Đều lui xuống đi.”

Tân Ca lộ ra bộ dáng mệt kiêm nhẫn, tựa hồ hôm nay không muốn bàn chuyện quốc sự.

“Hoàng Thượng....” Ngũ Tử Ngang vẫn quỳ dưới đất, vẻ mặt khẩn cầu.

“Lương Vương lưu lại, các ngươi đều lui ra đi.”

“Dạ, Hoàng Thượng, chúng thần xin cáo lui.”

Những người khác đều liếc nhìn Lương Vương một cái rồi lui ra ngoài.

Ôn Quέ cũng rất tếu nhị mà vãy lui những người khác, sau đóng lại đại môn của ngự thư phòng cho Hoàng Thượng.

Mọi người vừa ly khai thì Ngũ Tử Ngang lập tức đứng dậy, vẻ mặt ủy khuất mà đi đến ôm lấy Tân Ca, “Ai ăn nói lung tung trước mặt ngươi? Ngay cả nữ nhân duy nhất ở trong phủ mà ta còn không muốn, làm sao có thể đi nạp thiếp? Tối hôm qua ta đi Bách Hoa lâu là vì giúp Khổng Tắc Huy ra mặt, chẳng lẽ hắn không nói với ngươi?”

Tân Ca giương mắt, lạnh lùng hỏi, “Tối hôm qua chẳng phải ngươi hết ôm trái rồi lại ôm phải hay sao?”

Ngũ Tử Ngang nhất thời phát cáu, “Có, ta có. Tối hôm qua cùng Liễu Vân Phi và Trần Hí Ngôn uống rượu, Liễu Vân Phi đầy cho ta hai cốc nương. Trong mấy trường hợp này thì Trần Hí Ngôn đều để cho nữ tử hầu hạ, ta thế nào có thể làm quân tử. Tân Ca, ngươi đừng vì chuyện này mà tức giận, ngươi hiểu rõ lòng ta mà.”

Tần Ca thở hắt ra rồi ôm lấy Ngũ Tử Ngang, “Làm sao trẫm lại không biết, trẫm không phải giận ngươi.”

Lúc này Ngũ Tử Ngang mới thở phào mà nở nụ cười, hắn còn tưởng rằng người này đang giận hắn, “Cho dù bọn họ có đầy cho ta một ngàn nữ nhân thì ta cũng lười nhìn. Cho dù là góp vui lấy lệ thì ta cũng có chừng mực, tuyệt đối không để cho người khác chiếm tiện nghi. Trần Hí Ngôn muốn gả chất nữ của hắn cho ta, bảo Liễu Văn Phi thuyết phục. Đừng nói là ngươi không đáp ứng, cho dù ngươi đáp ứng thì ta cũng sẽ không thú bất kỳ ai, đời này của ta chỉ muốn thành thân với một người.”

“Bọn họ không có cách đưa nữ nhân cho trẫm, vì vậy sẽ nghĩ cách mà đầy cho ngươi, trẫm đương nhiên nhìn ra. Chẳng qua cho dù biết rõ không liên quan đến ngươi, nhưng trẫm vẫn nhịn không được mà cảm thấy mất hứng.”

Ôm chặt Tần Ca, Ngũ Tử Ngang mỉm cười ôn nhu, “Đừng vì chuyện cỏn con như vậy mà nỗi giận, làm mệt thân mình, thân thể của ngươi không khỏe thì người đau lòng chính là ta. Vừa rồi ngươi giáo huấn ta, ta dám chắc một hai năm nữa bọn họ cũng không dám công khai đưa nữ nhân cho ta. Tần Ca, hãy tiếp tục nhẫn nhịn. Ta bây giờ vẫn còn thân bất do kỷ, chờ đến khi ta có thể một tay che trời, ta tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ làm ra loại sự tình như vậy mà chọc giận ngươi nữa.”

“Một tay che trời....Ngươi không sợ trẫm chém đầu của ngươi hay sao.” Tâm tình của Tần Ca tốt hơn rất nhiều.

Sự ôn nhu trong mắt của Ngũ Tử Ngang có thể nhấn chìm người ta, khi Tần Ca ngẩng đầu lên thì ngay lập tức liền bị sa vào trong sự ôn nhu này. Ngũ Tử Ngang cầm lấy tay của Tần Ca rồi nhẹ nhàng hôn lên, “Cho dù ta có dùng một tay che trời thì ngươi chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể làm cho ta nằm im bất động.”

“Đêm nay ở trong cung với ta.” Là tamà không phải là trẫm.

“Ta cầu còn không được, nếu không để cho ta hầu hạ thì ta sẽ nghẹn đến chết.” Ngũ Tử Ngang ngậm lấy một ngón tay của Tần Ca.

“Trước tiên ngươi xuất cung, chờ đến đêm khuya thì lén lút tiến vào.”

“....Vì sao? Chẳng lẽ Hoàng Thượng không lưu thần qua đêm ở trong cung?”

Ngũ Tử Ngang suýt nữa đã cắn đầu ngón tay của Tân Ca.

Tân Ca rút tay ra rồi nói, “Trẫm vừa giáo huấn ngươi mà lại lập tức lưu ngươi qua đêm, chẳng phải rõ ràng là khiến cho người ta nghi ngờ hay sao?”

“Ta....” Ngũ Tử Ngang suýt nữa đã thở không nổi, lúc này hắn há miệng thở dốc, xu xuống cả hai vai, “Nói cũng đúng.”

“Ngươi đi đi, buổi tối thì quay lại.”

“Hảo, ta đi đây.”

Khom người để hôn lên môi của Tân Ca một cái, sau đó Ngũ Tử Ngang ủ rũ bước ra khỏi ngự thư phòng, không nhìn thấy vẻ tinh quái đang hiện lên trong mắt của Tân Ca. Hoàng đế Đại Đông thật sự là có thể nỗi máu ghen.

.....

“Công chúa tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp, ngươi là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng nhìn thấy.”

Hai tay chống dưới cầm, Hà Hoan nhìn công chúa Nữ Trinh Quốc ở trước mắt mà không chớp mắt, vẻ mặt tràn đầy yêu thích đối với người này.

Việt Lặc Vân Sơn vẫn bị Hà Hoan nhìn chằm chằm, hắn cúi thấp đầu, không nói một lời, trong tay cầm lấy một miếng gỗ nhỏ. Hắn đoán không ra người trong cung có chủ ý gì, không chỉ cho phép Ngũ Tử Hoa đến gặp hắn, thậm chí còn cho phép một vị tiểu công tử như vậy có thể hằng ngày chạy đến nơi này. Đoán không ra, vì vậy Việt Lặc Vân Sơn không tiếp tục suy đoán. Hắn cũng không nói, như vậy nguy cơ bị người ta nhận ra thân phận thật sự cũng sẽ giảm bớt.

Hắn sợ vị Hoàng đế Đại Đông kia lại bày ra cạm bẫy, cho nên hắn phải vạn phần cẩn thận, nói ít thì sai ít. Hắn thuở nhỏ đã thích khắc tượng gỗ, có một lần Ngũ Tử Hoa đến thăm hắn, hỏi hắn muốn làm cái gì, hắn nhân cơ hội viết lên giấy, ngày hôm sau Ngũ Tử Hoa liền mang đến đủ khúc gỗ và dao khắc cho hắn. Nghĩ đến Ngũ Tử Hoa, Việt Lặc Vân Sơn càng đoán không ra. Người nọ là bào đệ của Lương Vương, Hoàng Thượng đáng lý không nên tùy tiện bảo người nọ đến đây.

“Công chúa tỷ tỷ, ngươi đang khắc cái gì?”

Tạm thời đã nhìn đủ, lúc này Hà Hoan mới hỏi một câu như vậy.

Việt Lặc Vân Sơn cầm bút rồi viết xuống giấy, Ngựa.

“Công chúa tỷ tỷ đang khắc con ngựa? Công chúa tỷ tỷ thật là lợi hại.” Đôi mắt to tròn của Hà Hoan nhất thời mở to, nhìn Việt Lặc Vân Sơn một cách vô cùng sùng bài, cảm thấy bản thân mình càng ngày càng thích người này.

“Xuân, công chúa đã thức dậy chưa?”

“Bẩm đại nhân, công chúa đã thức dậy rồi, đang ngồi trong sân.”

“A, ta đến đây thật đúng lúc.”

Mang theo điểm tâm ngon nhất kinh thành, Ngũ Tử Hoa nhẹ nhàng bước đến. Khi hắn nhìn thấy có người ngồi ở vị trí mà hắn vẫn thường hay ngồi thì nụ cười trên mặt của hắn chỉ trong nháy mắt liền trở nên cứng ngắc.

“Ngũ tam ca!” Hà Hoan cao hứng nhìn người đang bước đến, chào hỏi một cách nhiệt tình.

“Tam, Hà Hoan? Vì sao ngươi....lại ở đây?” Ngũ Tử Hoa sững sốt.

“Ta thỉnh thủ dụ từ Hoàng đế ca ca.” Hà Hoan cười vui vẻ, khi hắn thấy thứ gì đó ở trong tay của Ngũ Tử Hoa thì liền kinh hỉ xông lên, “A, điểm tâm! Ta thích nhất điểm tâm ở tiệm này.”

“.....”

Ngũ Tử Hoa choáng váng. Vì sao Hoàng Thượng lại cho Hà Hoan thủ dụ? Vì sao Hà Hoan lại ở nơi này?

“Công chúa tỳ tỳ, mau tới ăn một chút điểm tâm, điểm tâm ở tiệm này ăn được lắm.” Lấy điểm tâm của Ngũ Tử Hoa mang đến mà mượn hoa hiến Phật, Hà Hoan hoàn toàn không hề tỏ vẻ ngượng ngùng.

Nhin Ngũ Tử Hoa đang ngây ngốc đứng tại chỗ, rõ ràng là bị đả kích, lại liếc nhìn Hà Hoan ăn như bị bỏ đói, trong mắt của Việt Lặc Vân Sơn lướt qua một chút ý cười không hiện rõ.

.....

Màn đêm buông xuống, Ngũ Tử Ngang nóng lòng đi tới đi lui trong thư phòng. Vì sao hôm nay thời gian qua chậm như thế?

“Cốc cốc cốc”

“Vào đi.” Ngũ Tử Ngang nhíu mi, là kẻ nào?

Cửa mở, người vào là Ngũ Hiến, vẻ mặt mang theo nghi ngờ, “Vương gia, bên ngoài có người muốn gặp ngài, bảo là một vị hảo hữu của ngài.”

“Hảo hữu của ta? Hắn tên là gì?”

“Hắn không nói, hắn bảo chỉ cần Vương gia gặp hắn thì tự động sẽ biết.”

“.....” Ngũ Tử Ngang nhướn mi, “Mời hắn vào đây.”

“Dạ.”

Ngũ Tử Ngang đi đến phía sau án thư, trong lòng buồn bực. Hắn cũng không nhớ rõ chính mình có một vị bằng hữu thầm bí như vậy. Đợi trong chốc lát, Ngũ Hiến liền dẫn người đến. Khi hắn nhìn thấy người đi theo Ngũ Hiến bước vào thì trong mắt liền lóe sáng, hắn căn bản không biết người này!

“Vương gia, đã lâu không gặp.” Người nọ chào hỏi hắn một cách quen thuộc. Ngũ thanh hơi nhẹ nhàng, khuôn mặt trắng mịn, bộ dáng khoảng

chừng tú tuân.fynnz.wordpress.com

“Ngũ Hiến, ngươi lui xuống đi. Đóng cửa lại cho ta.”

Ngũ Hiến lo lắng nhìn Vương gia, sau đó lui xuống rồi đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng thì người nọ đột nhiên quỳ xuống, “Tại hạ là Thân Mộc, phụng chỉ Phượng Minh Vương tiến đến để nghênh đón tam điện hạ hồi cung. Thân Mộc có chuyện quan trọng cần mật đàm với Hoàng đế bệ hạ, vì vậy không thể không quấy rầy Vương gia, thỉnh Vương gia đừng trách.”

“Hóa ra là Thân đại nhân.” Ngũ Tử Ngang vội vàng tiến đến để nâng Thân Mộc đứng dậy. Thân Mộc là Tổng quản công công bên cạnh Phượng Minh Vương, địa vị của hắn ở Phượng Minh Quốc cũng ngang ngửa với Ôn Quế.

Sau khi đứng dậy, Thân Mộc liền lên tiếng, “Ba ngày sau Thân Mộc sẽ chính thức tiến cung gặp mặt Hoàng đế bệ hạ, nghênh đón tam điện hạ quay về. Thân Mộc vào kinh trước là vì không muốn kinh động người khác, mong rằng có thể được Vương gia giúp đỡ, để cho Thân Mộc có thể lén gặp mặt Hoàng đế bệ hạ một lần.”

“Thân đại nhân nói như vậy là quá khách khí. Ta lập tức an bài cho đại nhân và Hoàng Thượng gặp mặt.”

“Thân Mộc đa tạ Vương gia. Lần này Thân Mộc tiến đến có mang theo mật thư của Phượng Minh Vương, nếu không phải bất đắc dĩ, Thân Mộc sẽ không vô lễ tiến đến gặp Vương gia như vậy.”

“Tuyệt đối đừng nói như thế. Thỉnh Thân đại nhân nghỉ ngơi tạm một chút, ta lập tức sẽ nghĩ cách.”

“Đa tạ Vương gia.”

Phái người mang đến vài món ăn, Ngũ Tử Ngang ra khỏi thư phòng, hắn không tiến cung mà lại đi quanh phủ một vòng rồi sau đó mới quay về thư phòng. Đến khi trời hoàn toàn tối mịt, hắn lén lút dẫn Thân Mộc ra khỏi

Vương phủ. Đánh xe ngựa vài vòng ở kinh thành, sau khi xác định không có ai đi theo thì Ngũ Tử Ngang mới đưa Thân Mộc vào tiểu viện.

Đợi ước chừng một tách trà nhỏ thì có một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa tiểu viện. Người trên xe khoác áo choàng che khuất dung mạo. Sau khi hắn đi vào tiểu viện thì xe ngựa lập tức rời đi.

Tiến vào phòng, người này liền mở ra mũ áo choàng. Sau khi nhìn thấy hắn thì Thân Mộc lập tức quỳ xuống hành lễ, “Tại hạ Thân Mộc, khấu kiến Hoàng đế bệ hạ.”

“Mau mau đứng dậy.”

Thân Mộc đứng lên, rút ra một phong thơ từ trong y mệ rồi dâng lên bằng hai tay, “Hoàng đế bệ hạ, đây là mật thư do Phượng Minh Vương nhờ tại hạ giao cho bệ hạ.”

Tần Ca lấy thư ra, sau khi xem xong thì hắn liền cau mày, sắc mặt dị thường chăm chú.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 72

“Vương gia.”

“Nàng hiện tại như thế nào?”

“Bẩm Vương gia, thương thế của nàng đã lành lặn hơn phân nửa, bất quá vẫn chưa thể xuống giường đi lại.”

“Tiếp tục chăm sóc.”

“Dạ.”

Đẩy cửa tiến vào, sau đó Ngũ Tử Ngang đóng cửa lại, trực tiếp đi vào phòng ngủ. Nữ nhân đang dựa vào đầu giường vừa thấy hắn thì lập tức đè phòng mà ngồi dậy. Trên khuôn mặt tái nhợt vẫn có thể nhìn thấy vết roi, hai tay bầm tím bị rút móng vẫn chưa dài ra.

Mỉm cười ôn hòa đối với nàng, Ngũ Tử Ngang kéo ghế rồi ngồi xuống, cách xa chiếc giường một khoảng, “Ngươi nhất định rất muốn biết vì sao bốn Vương lại cứu ngươi ra có đúng hay không?”

Nữ Nhân lạnh lùng nói, “Muốn giết thì cứ giết, Vương gia không cần nhọc tâm, những gì muốn nói thì ta đều đã nói, dù sao cũng chỉ là chết.”

Ngũ Tử Ngang vẫn ôn hòa vừa cười vừa nói, “Bốn Vương có nói muốn nghe được cái gì từ chính miệng của ngươi hay sao? Bốn Vương chỉ là không nỡ nhìn thấy một nữ tử bị đối xử như vậy, không đành lòng mà thôi. Đợi đến khi thương thế của ngươi khỏi hẳn, ngươi muốn rời đi khi nào thì cứ việc. Người cũng chỉ là người bán mạng đáng thương, bốn Vương sẽ không gây khó dễ cho ngươi.”

Nữ tử ngây người, khóc mắt liếc nhìn Ngũ Tử Ngang, thầm nghĩ hắn có âm mưu gì. Làm nghề này, mặc kệ là bị bắt hay là thất bại thì đều sẽ chết,

nàng cũng đã sớm chuẩn bị tốt. Vả lại nàng đã nói ra thân phận của mình, cho dù không bị quan phủ giết chết thì cũng sẽ bị người trong tổ chức thanh trừng.

“Bỗn Vương xưa nay không thích khó xử nữ nhân. Nếu lúc ấy bốn Vương ở đây thì nhất định sẽ không để cho bọn họ đối đãi với người như thế. Bất quá ám sát Hoàng Thượng thì sẽ bị xử tử lăng trì, nếu sau này người quay về mà gặp được chủ tử của mình thì thay bốn Vương nói với hắn: Nã nhân tiễn tài, thế nhân tiêu tai. Nhưng phải xem kỹ là ngân lượng của ai, chỉ cần vô ý thì sẽ tai ương ngập đầu.”(Nã nhân tiễn tài, thế nhân tiêu tai = của đi thay người)

Nói xong, Ngũ Tử Ngang đứng dậy, từ trong lòng lấy ra mấy tấm ngân phiếu đặt bên giường, “Bỗn Vương lưu lại ngân lượng này cho người, sau khi dưỡng hảo thương thế thì cứ ly khai. Bỗn Vương cứu một mình người ra, nếu để cho Hoàng Thượng biết được thì bốn Vương e rằng cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này. Ly khai kinh thành, ẩn náu càng xa càng tốt.” Lưu lại một câu lắp lủng, hắn liền xoay người rời đi.

Kinh ngạc nhìn Ngũ Tử Ngang ly khai, nữ tử lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Nàng đoán không được trong lòng của vị Lương Vương này có chủ ý gì. Trầm tư một hồi lâu, nàng cầm lấy mấy tấm ngân phiếu, trong mắt có vài phần kỳ vọng.

Ra khỏi phòng, Ngũ Tử Ngang thấp giọng nói với thủ hạ, “Theo dõi nàng chặt chẽ.”

“Dạ.”

.....

“Ô ô....Hoàng đế ca ca....”

Sáng sớm phải đi Cẩm Đà tự để gặp mỹ nhân, Hà Hoan khóc lóc àm ī mà quay trở lại.

Đang ở ngự hoa viên cùng vài vị trọng thần uống trà, Tân Ca kinh ngạc làm ngã tách trà, Ôn Quế vội vàng dâng khăn lên. Thấy thế, vài vị đại nhân

liền nhìn nhau rồi cùng lúc đứng dậy.

“Hoàng Thượng, chúng thần cáo lui.”

“Ân.”

Khi đi ngang qua Hà Hoan, mọi người cũng không nhịn được mà liếc trộm vài cái. Gây đây trong cung lan truyền việc Hà Hoan là tam hoàng tử của Phượng Minh quốc, Hoàng Thượng cố ý giữ vị tam hoàng tử này ở bên cạnh, bằng không vì sao Hoàng Thượng không nhắc đến việc đưa Hà Hoan trở về. Chỉ cần nhìn thấy Hoàng Thượng cho phép hắn đến Cầm Đà tự gặp công chúa Nữ Trinh thì từ trong hoàng cung ra đến bên ngoài đều có thể hiểu rõ ý tứ trong việc này. Tân Ca đương nhiên cũng biết suy nghĩ trong lòng của người khác, nhưng hắn vẫn giữ im lặng. Quá mấy ngày nữa thì Hà Hoan sẽ rời Đại Đông, hắn không cần phải giải thích.

“Ô ô ô.....Hoàng đế ca ca....” Đi đến trước mặt Tân Ca, Hà Hoan khóc một cách thương tâm.

“Xảy ra chuyện gì? Hôm nay không gặp công chúa hay sao?” Tân Ca kéo Hà Hoan ngồi xuống bên cạnh, trên mặt hiện lên một chút ôn hòa hiềm thấu.

Hà Hoan lắc đầu, sau đó bỗn nhào vào lòng của Tân Ca mà gào khóc, “Hoàng đế ca ca....Công chúa tỷ tỷ....Oa oa....Nàng không thích, thích ta.....Ô ô ô....”

Ôn Quέ cố gắng không trợn mắt, công chúa Nữ Trinh là nam nhân, thích Hà Hoan mới là chuyện lạ.

Trong mắt của Tân Ca lướt qua một ý cười quá phận, hắn sờ lên tóc của Hà Hoan, “Nàng nói gì với người?”fynnz.wordpress.com

“Ân....” Hà Hoan gật đầu, vừa khóc vừa hít thở để lấy hơi, “Nàng nói, nàng, muốn, một lòng, hướng Phật.....sẽ không, thích....người khác.....ô ô ô....”

“Nếu đau lòng như thế, vì sao không quần lấy nàng? Chẳng phải có câu liệt nữ phạ triền lang hay sao?”(Liệt nữ phạ triỀn lang = những cô gái cương trực thường sợ những chàng trai quần quýt)

Tròng mắt của Ôn Quέ suýt nữa đã rót ra ngoài. Hoàng Thượng đang cố ý trêu đùa Hà Hoan? Hà Hoan sững lại một chút, sau đó lại vòng hai tay ôm chặt Tần Ca, vừa lắc đầu vừa khóc lóc như cũ.

Trong mắt của Tần Ca trở nên sáng tỏ, lại nói, “Ngươi thích nàng, cho dù nàng không thích ngươi thì ngươi cũng không thể dễ dàng buông tha. Chẳng lẽ nàng có người trong lòng?”

Hà Hoan sụt sịt mũi, ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng trong đôi mắt to tròn vừa điềm đạm lại vừa đáng yêu.

“Ngũ tam ca bảo rằng hắn thích công chúa tỳ tỳ, hy vọng ta có thể nhường công chúa tỳ tỳ cho hắn.”

“Hắn nói như thế?”

Hà Hoan gật đầu, nước mắt lại rơi xuống.

“Hoàng đế ca ca, ta rất thích công chúa tỳ tỳ nha, nàng là tỳ tỳ xinh đẹp nhất mà ta đã từng gặp. Nhưng Ngũ tam ca cũng thích công chúa tỳ tỳ, mà ta cũng thích Ngũ tam ca.” Hắn rất khó xử, nhưng vì bị cự tuyệt mà lại càng khổ sở hơn.

“Quân tử hữu thành nhân chi mĩ. Người còn nhỏ, Việt Lặc Vân Tú ước chừng lớn hơn người bốn tuổi, qua vài năm sau nàng sẽ nhân lão chau hoang, người sẽ nhìn thấy một nữ tử khác còn xinh đẹp và thích hợp với người hơn nàng.”(quân tử hữu thành nhân chi mĩ= quân tử tác thành việc tốt cho người khác. Nhân lão chau hoang= người về già sẽ giống như ngọc trai ngã màu vàng)

Hà Hoan dừng khóc, hỏi một cách không xác định, “Ta có thể hay sao? Ngũ tam ca cũng nói ta còn quá nhỏ, không thể đem lại hạnh phúc cho công chúa tỳ tỳ được.”

Tần Ca nhường mi, “Chẳng lẽ hắn có thể làm cho Việt Lặc Vân Tú hạnh phúc?”

Hà Hoan nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi mới nỗi giận gật đầu, “Ngũ tam ca cao hơn ta, ta nhón chân cũng chỉ mới đến cầm của công chúa tỳ tỳ. Nếu ta và công chúa tỳ tỳ thành thân thì ta chưa hẳn bέ được công chúa tỳ tỳ vào động phòng hoa chúc a. Ngũ tam ca cao hơn công chúa tỳ tỳ, như vậy nhất định có thể.” Nói tới đây, hắn cũng dừng khóc.

Tần Ca sờ đỉnh đầu của Hà Hoan như sờ đầu của một con tiểu cẩu, “Cho nên phải tìm một người môn đăng hộ đối với người mới được. Người tìm người thấp hơn một cái đầu, khi thành thân mới có thể bέ tân nương tử vào động phòng hoa chúc.”

Hà Hoan lập tức lau mặt rồi đứng lên, kéo Ôn Quέ sang để so chiều cao. Sau khi so xong, hắn mới biết bản thân hắn còn cao bằng Ôn Quέ, hắn nhất thời xu mặt.

Ôn Quέ thật sự nhịn không được liền nói, “Tam điện hạ, bộ dáng của ngài vừa tuấn tú, thân phận lại tôn quý, còn sợ ngày sau không tìm thấy mỹ nhân hay sao? Tam điện hạ năm nay bất quá chỉ mới mười lăm, chờ qua vài năm nữa thì thân hình của điện hạ cũng sẽ cao lớn, lúc đó các cô nương muôn gả cho điện hạ không phải là sẽ xếp hàng dài từ Phượng Minh đến Đại Đông hay sao?”

“Thật ư?” Hai gò má của hà Hoan lập tức hiện lên hai răng mây đỏ ửng.

Tam điện hạ còn thật ư nữa sao. Khóe mắt của Ôn Quέ run rẩy, bày ra nụ cười thành khẩn nhất, “Đương nhiên, đến lúc đó không biết cô nương nhà ai sẽ may mắn [xúi quẩy] được điện hạ xem trọng a.”

Vừa mới khóc lóc thảm thương thì Hà Hoan liền lập tức trở nên mờ cờ trong bụng, giống như ngay sau đó các cô nương muôn gả cho hắn đều sắp sửa xếp thành hàng dài.

Cho dù Tần Ca luôn nghiêm nghị nhưng nhìn thấy bộ dáng như vậy của Hà Hoan thì cũng phải nở nụ cười. Đôi mắt to tròn của Hà Hoan nhất thời tràn đầy kinh hỉ, hắn chảy nước miếng, nói một cách không hề che

giấu, “Hoàng đế ca ca, ngươi cười còn đẹp hơn cả công chúa tỳ tỷ. Ta cảm thấy ta vẫn thích Hoàng đế ca ca nhất.”

“Tam điện hạ, ngài tuyệt đối đừng nói như vậy a!” Ôn Quέ sốt ruột.

“Ha ha....” Đây là lần đầu tiên Tân Ca cười lớn tiếng thoả mái như vậy, khiến cho Hà Hoan choáng váng, mà cả Ôn Quέ cũng choáng váng.

Nhanh chóng thu hồi nụ cười, Tân Ca thản nhiên nói, “Hà Hoan, Phụ Vương của ngươi phái người tới đón, người nọ đã đến đây.”

“A!” Hà Hoan sững sốt, huyết sắc trên mặt lập tức thoái lui.

Tân Ca nhìn thoảng qua Ôn Quέ, Ôn Quέ liền hiểu ý, vội vàng đi thỉnh người của Phượng Minh quốc tiến đến.

“Hoàng đế ca ca....” Lại bỗ nhào vào lòng của Tân Ca, Hà Hoan muôn khóc, “Ta không muốn rời xa Hoàng đế ca ca.”

Tân Ca nói, “Có buổi tiệc nào mà lại không tàn. Người là hoàng tử của Phượng Minh quốc, ở lại nơi này của trẫm thì sẽ có người nói trẫm đem ngươi làm chất tử, như vậy sẽ có kẻ viện cớ gây phiền phức cho trẫm.”

Hà Hoan gật đầu, hắn hiểu rõ.

“Hoàng đế ca ca, sau này ta còn có thể gặp lại ngươi hay không?”

“Sẽ gặp. Phụ Vương của ngươi cũng nhớ ngươi, sớm quay trở về đi.”

“Hoàng đế ca ca, ta sẽ rất nhớ ngươi.”

“.....”

“Tam điện hạ.”

Hà Hoan đột nhiên quay đầu, khi hắn nhìn thấy người gọi hắn thì hắn liền hô lớn một tiếng rồi nhào vào lòng của đối phương, “Thân công công!”

“Tam điện hạ, ngài làm cho nô tài lo lắng gần chết.” Thân Mộc ôm lấy Hà Hoan, cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

“Thân công công, Phụ Vương của ta có khỏe không?”

“Khỏe, Vương rất khỏe, chỉ là rất nhớ điện hạ.”

“Ta cũng rất nhớ Phụ Vương.”

Gặp được người trong nhà thì Hà Hoan liền vứt đi vẻ khổ sở vừa rồi, sắc mặt lại trở nên vui sướng. Ôn Quế ở bên cạnh bối rối, vì tam hoàng tử này quả thật hay thay đổi, cũng may là hắn sắp đi, bằng không, không biết sẽ còn làm cho Hoàng Thượng rước lấy bao nhiêu phiền phức a.

Hàn huyên với Hà Hoan một lúc, Thân Mộc lặng lẽ nhìn Tân Ca, Tân Ca ra hiệu cho hắn yên tâm, hết thảy đều đã an bài thỏa đáng.

.....

Năm ngày sau, Hà Hoan gào khóc mà cáo biệt Tân Ca, lên đường về Phượng Minh quốc. Hắn vừa đi thì không ít người đều thở phào nhẹ nhõm. Có Lương Vương, có bào đệ của Lương Vương, có các đại thần mong đợi Hoàng Thượng sớm ngày nạp phi, có cả vị công chúa mà hắn suốt ngày nói thích.

Bất quá cũng có người luyến tiếc, tâm tính như tiểu hài tử của Hà Hoan rất hợp với khẩu vị của Tân Ca, hắn chỉ sợ duy nhất một điều là vì Hà Hoan rời đi mà hắn nảy sinh cảm giác quyến luyến. Mà hắn lại càng quyến luyến là vì đi theo Hà Hoan về Phượng Minh quốc chính là Lương Vương Ngũ Tử Ngang.

Vì bày tỏ lòng hữu nghị đối với Phượng Minh quốc, Tân Ca đặc biệt phái Ngũ Tử Ngang thống lĩnh ba trăm tinh binh hộ tống Hà Hoan trở về. Dừng ở cửa thành nhìn đoàn người đi xa cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng, Tân Ca nhẫn耐 sự khó chịu dưới hạ thân, vịn vào Ôn Quế mà bước lên loan giá. Ngày hôm qua hắn viện cớ cùng Lương Vương trao đổi chuyện quan trọng để ở cùng người nợ suốt một ngày, cũng nằm trên

giường suốt một ngày, người nọ tựa hồ muốn đem hết thảy hoan ái để bù đắp cho những ngày phải phân ly sắp tới.(loan giá=xe của vua)

“Tần Ca, ta không ở kinh thành, ngươi cần phải cẩn thận. Lần này Khổng Tắc Huy muốn giải quyết chuyện của hắn, e rằng không thể chiêu cõi cho ngươi, nếu ngươi không có chuyện gì thì đừng xuất cung. Mặc dù ta đã đặt vài tên tiểu quỷ ở bên cạnh ngươi nhưng ta vẫn rất lo lắng.”

“Trẫm sẽ chú ý, ngươi đi đến Phượng Minh quốc phải cẩn thận. Nghe Hà Hoan nói hai vị huynh trưởng kia của hắn cũng không đơn giản, ngươi phải đề phòng.”

“Ta biết.”

Nầm nghiêng bên trong loan giá, Tần Ca nhớ lại lúc hùng đông thì hắn vẫn còn cùng Ngũ Tử Ngang ôm nhau, hiện tại hắn lại cô đơn ngồi ở đây một mình, thật sự cảm thấy buồn bã. Nhưng ngay sau đó hắn lại thản nhiên mỉm cười. Hắn là đế vương, cũng không phải người cô đơn, hắn có người yêu thương, người nọ cũng sẽ cùng hắn gánh vác cả thiên hạ này.

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

“Đến Lương Vương phủ, trẫm muốn đến thăm Phạm lão thái thái.”

“Dạ.”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 73

Trong lều, Ngũ Tử Ngang đang viết thư cho Tân Ca. Hắn đã viết xong một bức thư, nhưng đây là thư công, là Lương Vương dâng lên cho Hoàng Thượng, còn hiện tại hắn đang viết cho Tân Ca, là thư của Ngũ Tử Ngang dành cho Tân Ca. Thủ phủ của Phượng Minh quốc cách kinh thành Đại Đông rất xa, đi và về cũng phải mất tám chín tháng. Chỉ cần nghĩ đến đây thì hắn cảm giác như bị hành hạ. Nhưng là vì tương lai của hắn và Tân Ca, vì hắn muốn một tay che trời, sau này sẽ thường xuyên phải phân ly như vậy.

Khi sứ đoàn Nữ Trinh quốc đến kinh thành, bởi vì Lộc Nhi tửu trong quý phủ của hắn mà hắn và Việt Lặc Da kết giao bằng hữu. Lần này đưa Hà Hoan quay về Phượng Minh quốc, Tân Ca lại cho hắn có cơ hội cùng Phượng Minh Vương kết giao. Muốn có được quyền thế cần phải mất thời gian, chậm rãi bắt vào trong tay. Đối với việc hắn được sủng ái, những người bảo thủ trong triều rất hoảng sợ, vì trấn an những người này, Tân Ca đành lựa chọn phái hắn đưa Hà Hoan quay về Phượng Minh. Đợi cho hắn từ Phượng Minh trở về, những người giao hảo với hắn từ Vịnh Xuân yến cũng tiến lên con đường làm quan, thì trên cơ bản đã có thể đứng vững trong triều. Chỉ cần hắn hộ tống Hà Hoan hồi kinh thuận lợi, sau đó nhận được thư tín liên minh giữa Phượng Minh và Đại Đông, thì Tân Ca muốn ban thưởng một cách sủng ái cũng không có gì là vô lý, những người đó mất ghen tỵ cũng không thể nói gì hơn.

“Hô...”

Thở hắt ra, Ngũ Tử Ngang sờ lên chuỗi tràng hạt bằng Dương Chi ngọc trên cổ tay, tiếu quỷ đưa tin, Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy ra cung. Không ai chăm sóc, Tân Ca có phải lại không thèm quan tâm đến thân mình mà sẽ thức trắng đêm để phê duyệt tấu chương hay không? Nhầm tính ngày tháng, hắn không kịp quay về khi Liễu Song hạ sinh, như vậy cũng tốt, hắn không

ở kinh thành, Tử Anh cũng có thể viện thêm chút cớ để ở bên cạnh Liễu Song.

Tân ca:

Ta rất nhớ người, dọc đường đi ta vẫn luôn muôn giục ngựa trở lại kinh thành để gặp người. Nhưng mỗi khi nghĩ đến con đường Lương hậu của ta thì ta lại cố nhịn. Ta không thể cô phụ dụng tâm của người, nam nữ tình trường không phải là thứ mà người muốn. Người muốn chính là ta có thể dưới một người trên vạn người, là ta có thể một tay che trời. Vì để ngày này sớm đến, ta có thể nhẫn耐 tất cả, chỉ duy nhất một chuyện không thể chịu đựng: Chính là người trong lòng của người không phải là ta.

Tân Ca, nếu nhàn rỗi thì người đi đến tiểu viện của hai chúng ta mà nghỉ ngơi. Ở trong lòng ta, Vương phủ không phải là nhà của ta, tiểu viện nhỏ kia mới chính là nơi mà ta muốn trở về.

Ta nhớ người, không có người ở bên cạnh, mỗi buổi tối đều vô cùng gian nan. Khi ngủ không được thì ta thường sờ lên chuỗi tràng hạt mà người đã tặng cho ta, nhớ lại những khi chúng ta ở bên nhau, ta mới có thể mơ màng mà an giấc, nhưng mỗi khi mơ thấy người trong mộng thì ta liền thức tỉnh. Bởi vì khi ta định ôm người thì hai tay của ta lại rơi vào khoảng không.

Tân Ca, tuy rằng ngự trù trong cung làm thức ăn không ngon bằng ta, nhưng người cũng phải ăn nhiều một chút. Người không biết ta lo lắng cho người nhiều như thế nào đâu, cũng may hiện tại trời nóng, người sợ lạnh nên tay chân sẽ không tiếp tục bị tổn thương do giá rét, nhưng trời nóng thì ta lại lo, lo người ăn không ngon ngủ không yên. Tân Ca, đáp ứng ta, đáp ứng ta rằng người sẽ tự chiêu cố cho chính mình.

Đem tất cả nỗi nhớ và sự lo lắng viết xuống từng câu từng chữ, Ngũ Tử Ngang không thể dừng bút. Mỗi một ngày đều có rất nhiều chuyện muốn nói với người nọ, nhưng vì để tránh phiền phức mà hắn không thể mỗi ngày đều viết thư cho Tân Ca.

Sau một canh giờ, rốt cục Ngũ Tử Ngang cũng viết thư xong. Đem thư công giao cho người đặc trách mang về kinh thành, còn thư hắn viết riêng cho Tân Ca thì giao cho một tên tiểu quỷ.

Không khí bên ngoài lều rất yên ắng, ngoại trừ thị vệ tuần tra ban đêm thì mọi người đã đi ngủ, Ngũ Tử Ngang cũng nằm trên giường nhưng không buồn ngủ, trong đầu tràn ngập bộ dáng động tình của Tân Ca, khiến cho khóc miệng của hắn thản nhiên mỉm cười.

.....

Sau khi hầu hạ Hoàng Thượng an giấc, Ôn Quế buông màn xuống, thổi tắt mấy ngọn nến, thắp lên một chút huân hương cho dễ ngủ rồi mới nhẹ nhàng lui ra. Tối nay sẽ do Diêm Nhật trực, hắn có thể quay về nghỉ ngơi. Theo bản năng, hắn nhìn thoáng qua góc tường mà Khổng Tắc Huy vẫn hay dựa vào, bên dưới khuôn mặt bình tĩnh của Ôn Quế lại hiện lên vẻ lo lắng dị thường, từ khi Vương gia đưa Hà Hoan quay về Phượng Minh cũng đã quá mười ngày, sau đó hắn cũng không nhìn thấy Khổng thống lĩnh. Hắn đã bẩm báo việc này với Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng chỉ nói Khổng thống lĩnh xin nghỉ vài ngày, khi Khổng thống lĩnh trở về thì Ôn Quế phải vô cùng cẩn thận với ngôn hành của Khổng thống lĩnh, có gì dị thường thì phải lập tức bẩm báo.

Âm thầm thở ra một hơi ngọt ngạt, Ôn Quế ly khai tầm cung, công đạo những địa phương cần phải chú ý với mấy tên thái giám trực đêm, hắn không quay về chỗ ở của mình mà lại đến tiểu viện của Khổng Tắc Huy. Trong viện vẫn giống như mấy ngày trước đây, không hề thấp đèn, chứng tỏ chủ nhân vẫn chưa quay về.

Ở bên ngoài tiểu viện nhìn xung quanh trong chốc lát, Ôn Quế đi vào trong, đẩy ra cánh cửa mà Khổng Tắc Huy chưa khóa lại. Người này tựa hồ không hề lo lắng sẽ có kẻ trộm tiến vào, cho đến bây giờ cửa vẫn không được khóa. Quen thuộc mà lần mò vào trong phòng, đi đến bên cạnh bàn, Ôn Quế tìm được đồ đánh lửa rồi đốt nến lên. Trong gian phòng sáng sửa không còn bè b晏 như lúc trước, ngược lại rất sạch sẽ ngăn nắp. Ôn Quế cầm chổi, lại tỉ mỉ quét sàn nhà mà hôm trước đã quét một lần, rồi cầm lấy cây lau nhà, tiếp tục lau bàn, dọn giường.

Không còn chủ nhân khiến gian phòng vô cùng sạch sẽ, nhưng Ôn Quế lại cảm thấy thiếu vắng một chút gì đó. Từ lúc hắn theo Hoàng Thượng, sau khi Vương gia gấp được Khổng Tắc Huy suýt tí nữa đã chầu Diêm Vương, thì hằng ngày cả hai người đều ở bên cạnh Hoàng Thượng, đột nhiên có

một ngày người này vắng mặt, không còn ai nói với hắn làm phiền Ôn công công lấy cho ta một chút thức ăn, Ôn Quế chỉ cảm thấy phi thường không quen. Ở một mình trong phòng của Khổng Tắc Huy, Ôn Quế hơi nhớ nhung những lần cãi nhau của hai người.

“Có chuyện gì cần phải rời đi lâu như thế chứ?” Thu dọn xong, Ôn Quế ngồi yên bên giường rồi thì thào nói nhỏ, “Chẳng phải Khổng thống lĩnh đã nói hắn không còn thân nhân hay sao? Hay là...” Nhớ đến ngày đó người nọ toàn thân đều bị thương, trên người trúng độc mà còn bị truy sát, Ôn Quế nhịn không được mà rùng mình, Khổng thống lĩnh chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ. Nếu thật sự là như vậy thì phải làm sao? Vương gia không ở kinh thành, Hoàng Thượng lại tựa hồ đang nghi ngờ Khổng thống lĩnh, ngộ nhỡ....Càng nghĩ càng sợ hãi, Ôn Quế ngồi không yên, hắn đứng bật dậy, khi hắn vừa nhấc đầu lên thì lại phát hiện trước mặt mình không biết từ khi nào đã có thêm một người.

“A!! A!!”

Tiếng thét chói tai bị đối phuơng dùng tay bụt lại, đồng thời Ôn Quế cũng bị đối phuơng khóa chặt vào lòng. Khi hắn thấy rõ mặt đối phuơng thì đôi chân đột nhiên mềm nhũn, nếu không phải được người nọ ôm lấy thì nhất định là hắn đã đặt móng té xuống đất.

“Ôn công công nhiều ngày không thấy tại hạ, tựa hồ rất nhớ tại hạ a.” Người nọ mở miệng một cách ác liệt, sau đó buông bàn tay đang bịt miệng của Ôn Quế ra, nhưng không buông bàn tay đang đặt trên thắt lưng của Ôn Quế.

“Khổng thống lĩnh! Dọa người sẽ hù chết người đó, ngươi có biết hay không! Thiếu chút nữa ta đã bị ngươi hù chết!” Ôn Quế mặt đỏ tai hồng mà gầm nhẹ, trong lòng bởi vì những lời này của đối phuơng mà đậm kịch liệt.

“Ôn công công vẫn chưa trả lời có phải đang nhớ tại hạ hay không.” Khổng Tắc Huy đột nhiên trở về, hắn không tính buông tha cho Ôn Quế, vừa cười xấu xa vừa hỏi như vậy.

Ôn Quế liếc nhìn hai bên, trong miệng trở nên lúi lưỡi, “Ta, ân, Khổng thống lĩnh không nói một tiếng mà mỉm cười, ta muốn hỏi một chút, ách, hỏi

một chút có phải Khổng thống lĩnh gắp phải chuyện gì phiền toái hay không. Dù sao thì Khổng thống lĩnh và ta cũng đã quen biết nhiều năm, ta quan tâm, cũng là...theo lẽ thường.” Lúc này Ôn Quế phát hiện chính mình bị Khổng Tắc Huy ôm lấy thắt lưng, sắc mặt của hắn lại càng đỏ hơn vài phần, vội vàng giãy dụa.

Khổng Tắc Huy buông tay ra, vẻ mặt không đứng đắn lại trở thành khó xử, “Tại hạ gần đây gắp phải một chút chuyện phiền toái, có lẽ cần Ôn công giúp đỡ.”

“Phiền toái? Phiền toái gì?” Ôn Quế tựa hồ không ý thức được trong mắt của mình tràn đầy lo lắng và sốt ruột.

Khổng Tắc Huy nhìn chằm chằm đôi mắt đang hiện lên cảm xúc khó hiểu của Ôn Quế, hít thở dài, “Quên đi, Ôn công công nhất định không muốn.”

“Ngươi còn chưa nói thì làm sao biết ta không muốn?” Ôn Quế nóng nảy, “Chỉ cần không gây bất lợi cho Hoàng Thượng thì ta đều nguyện ý!”

“Thật sự?” Trong câu hỏi ẩn chứa một chút mong chờ.

“Khổng thống lĩnh nói mau đi!” Thấy người này vẫn bình an, trong lòng của Ôn Quế thoảng thả lỏng.

Trên mặt của Khổng Tắc Huy hiện lên vẻ nghiêm túc hiềm thấy, hắn khom người, tiến đến bên tai của Ôn Quế rồi thì thầm vài câu, Ôn Quế lập tức trùng to mắt. Sau khi hắn nói xong, Ôn Quế cảm thấy thật khó xử, “Ta phải hầu hạ Hoàng Thượng, cho dù có muốn xuất cung cũng phải có ý chỉ của Hoàng Thượng....”

“Nếu ta có thể xin được ý chỉ của Hoàng Thượng thì Ôn công có nguyện ý xuất cung giúp ta hay không?”

Thoảng tránh đi hơi nóng ở bên tai, Ôn Quế hỏi một cách kinh ngạc, “Hoàng Thượng có thể chấp thuận hay sao?”

“Ôn công công cứ trả lời là nguyện ý hay là không.”

Ôn Quế thiếu chút nữa đã lập tức nói ra hai chữ Nguyên ý, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Hoàng Thượng bảo hắn theo dõi Khổng Tắc Huy thì hắn lại không muốn. Hắn không thể phản bội Hoàng Thượng, cũng không muốn phản bội Khổng Tắc Huy, hắn chỉ cúi đầu, một lúc lâu sau vẫn không thể nói lên lời nào.

“Ai, nhân tình lúc nóng lúc lạnh a....Mới vừa rồi Ôn công công còn nói chỉ cần không gây bất lợi cho Hoàng Thượng thì sẽ đáp ứng, hiện tại lại không lên tiếng, đây chẳng phải là đang trêu người hay sao.”

Ánh mắt của Khổng Tắc Huy hoàn toàn không hợp với vẻ đùa cợt phát ra từ trong miệng của hắn.

Ôn Quế vẫn cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói, “Ta, vừa rồi là ta lỡ lời....Ta là Tổng quản, phải bận tâm chuyện trong cung, ta làm sao có thể tùy tiện rời đi.” Hắn đột nhiên phát hiện bản thân mình không thể làm được việc theo dõi Khổng Tắc Huy, không thể đem mỗi lời nói cử chỉ của Khổng Tắc Huy mà bẩm báo với Hoàng Thượng, người này ngày thường tuy rằng thích khi dễ hắn, nhưng mà....hắn làm không được.

“Ôn công công đã nói như thế thì ta cũng không thể miễn cưỡng.” Khổng Tắc Huy xoay người, đưa lưng về phía Ôn Quế rồi thản nhiên nói, “Đêm đã khuya, Ôn đại tổng quản cũng nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Chỉ trong nháy mắt thân mình của Ôn Quế lập tức chấn động, hắn cắn chặt răng, “Ta phải quay về, Khổng thống lĩnh cũng nghỉ ngơi đi.” Sau đó hắn cúi đầu ly khai.

Xuyên qua cửa sổ, nhìn người nọ xu vai mà bước đi, khéo môi của Khổng Tắc Huy nhếch lên, rồi mới cúi đầu phát ra tiếng cười, tiếp theo tiếng cười càng lúc càng lớn. Dường như hắn càng ngày càng bị nghiện việc khi dễ Ôn đại tổng quản a.

Sáng hôm sau, Ôn Quế cơ hồ là một đêm mất ngủ, khi đi vào tắm cung hầu hạ Hoàng Thượng thay y phục, hắn rất bất ngờ khi nhìn thấy Khổng Tắc Huy đã có mặt, hơn nữa còn đang dựa vào góc tường mà người nọ hay đứng. Trong lòng không biết vì sao lại đập thình thịch, nhưng tiếp theo lại vô cùng đau đớn, tóm lại là thập phần khó chịu.

Nhìn vào gương thấy Ôn Quέ đang cúi đầu thay y phục cho mình, Tân Ca thản nhiên mở miệng, “Ôn Quέ, vừa rồi Khổng Tắc Huy có thỉnh cầu với trãm, muốn người xuất cung giúp hắn một chút chuyện, trãm chấp thuận.”

“Hoàng Thượng?” Ôn Quέ đột nhiên ngẩng đầu, vừa khiếp sợ vừa bối rối.

Thần sắc của Tân Ca không hề thay đổi, “Trãm vẫn chưa từng hỏi qua lai lịch của Khổng Tắc Huy, hắn cũng chưa từng nói với trãm. Trãm chấp thuận để người xuất cung là vì nhân cơ hội này mà điều tra rõ lai lịch của hắn. Tuy rằng hắn ở bên cạnh trãm đã nhiều năm nhưng cũng chưa ổn, trãm không thể không cẩn thận. Trãm không thể lưu lại một người không rõ lai lịch ở bên cạnh.”

“Hoàng Thượng....” Ôn Quέ hoảng sợ.

Tân Ca lại nói, “Đương nhiên trãm phái người đi cũng không phải chỉ để điều tra lai lịch của hắn, Khổng Tắc Huy mấy năm nay vẫn luôn trung thành đối với trãm, hắn mở lời thỉnh cầu trãm, cho nên trãm cũng không tiện từ chối. Chỉ cần có thể chứng minh là hắn sẽ không gây bất lợi cho trãm thì trãm cũng không bận tâm xuất thân của hắn. Trãm biết người và hắn đã làm việc cùng nhau nhiều năm qua, để người theo dõi hắn cũng là làm khó cho người, vì vậy người càng phải vì hắn mà chứng minh sự trung thành của hắn đối với trãm, nếu hắn thật sự có chuyện gì phiền toái thì người cũng có thể thay mặt trãm giúp hắn giải quyết, miễn cho hắn phải lo lắng ưu phiền.”

Ánh mắt của Ôn Quέ nhất thời sáng ngời, hắn tin tưởng Khổng Tắc Huy tuyệt đối không hai lòng đối với Hoàng Thượng, nếu có thể chứng minh Khổng Tắc Huy trung thành, như vậy....Ôn Quέ quỳ xuống, dập đầu bái lạy, “Nô tài nguyện ý đi, nô tài nguyện ý phân ưu vì Hoàng Thượng.”

“Trong chốc lát người thu dọn một chút rồi xuất cung với Khổng Tắc Huy.” Tân Ca đưa ra một lệnh bài, “Đây là vật dùng để chứng minh thân phận của người, khi nào gặp phiền phức thì có thể lấy ra, nhớ một điều, ra ngoài cung thì phải tận lực che giấu thân phận của mình.”

“Nô tài nhớ kỹ, nô tài tạ long ân của Hoàng Thượng.” Ôn Quέ dâng hai tay tiếp nhận.

“Đứng lên đi.”

Ôn Quέ đứng dậy, đôi mắt ửng đỏ, “Hoàng Thượng, Vương gia không ở kinh thành, nô tài lại không thể hầu hạ bên cạnh ngài, ngài nhất định phải chú ý long thể.” Nói đến câu cuối cùng thì đã nghẹn ngào.

“Đi đi.”

“Dạ. Nô tài, nô tài đi đây.”

Ôn Quέ lau mắt, cất vào lệnh bài, lại quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, sau đó mới đứng dậy rồi ly khai.

Hắn vừa đi thì Khổng Tắc Huy đi vào, quỳ xuống khâu tạ. Tân Ca trầm giọng nói, “Trẫm đã quen có Ôn Quέ hầu hạ bên cạnh, ngươi phải đem hắn còn toàn vẹn không được tổn thương một cọng tóc mang về cho trẫm.”

“Hoàng Thượng cứ yên tâm, tạ ơn Hoàng Thượng đã thành toàn.”

“Người mà ngươi muốn thì trẫm đã công đạo Diêm Nhật, ngươi cứ đi tìm hắn.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Khổng Tắc Huy đứng lên, nói một cách nghiêm túc, “Lần này thuộc hạ đi chỉ là vì để giải quyết trước việc kia.”

Tân Ca gật đầu, Khổng Tắc Huy bước đi, hắn không chờ Ôn Quέ mà lại ly khai hoàng cung trước.

Sau khi Tân Ca đến ngự thư phòng thì Ôn Quέ cầm lấy lệnh bài của Hoàng Thượng đã cho hắn, ngồi lên xe ngựa do Hoàng Thượng đã lo liệu để hắn xuất cung. Khi xe ngựa chạy được một quãng, đi ngang qua một ngõ nhỏ thì có một bóng người xuất hiện trong xe của hắn. Xe ngựa chạy ra ngoại thành, chạy thẳng đến biệt viện của Lương Vương Ngũ Tử Ngang ở ngoại ô.

Sau khi Ôn Quế đi, Tân Ca lệnh cho Diêm Nhật tạm thời tiếp nhận công việc của Tổng quản thái giám. Vị tiểu thái giám với khuôn mặt trắng bệch, bước đi nhẹ nhàng không một tiếng động giống như u hồn đột nhiên một bước lên trời, khiến cho vô số người phải ghen tỵ đỏ mắt. Khi mọi người đang nghị luận có phải Ôn Quế bị Hoàng Thượng giáng chức hay không, hoặc là khi nào sẽ bị Diêm Nhật chèn ép, thì thế lực của Diêm La điện đã chính thức xông vào đại nội hoàng cung.

.....

“A!! Cứu ta.....Cứu ta....”

Đứng ở ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết ở bên trong, toàn bộ lông tơ trên người Ôn Quế đều dựng đứng, sờn cả gai ốc. Hắn nghiêng đầu rồi thấp giọng hỏi người bên cạnh, “Người ở bên trong là ai vậy?”fynnz.wordpress.com

“Suyt....” Khổng Tắc Huy kéo hắn đi đến bên cửa sổ, chọt một ngón tay vào giấy dán cửa rồi nhỏ giọng nói, “Nhìn, nhớ rõ không được lên tiếng.”

“Nga.” Ôn Quế tiếp cận, một con mắt nhìn vào trong phòng, khi hắn nhìn thấy người kêu la cứu mạng trong phòng thì mặt của hắn trở nên đỏ ửng, liên tục rút lui vài bước. Người ngồi trên giường đối diện với cửa sổ hoàn toàn xích lõa, từ chi bị trói ở trên giường! Tóc tai hỗn độn che khuất khuôn mặt, bất quá vừa rồi chỉ cần liếc mắt nhìn thì Ôn Quế vẫn nhìn ra người nọ là nam tử.

“Suyt....” Ra hiệu chớ có lên tiếng, Khổng Tắc Huy lại khoét một lỗ trên cửa sổ, sau đó ôm lấy bả vai của Ôn Quế rồi kéo hắn sang, “Nhìn kỹ, đừng lên tiếng.”

Ôn Quế miễn cưỡng liếc mắt nhìn vào.

Lúc này một cánh cửa trong phòng mở ra, một người che mặt đi vào, sau lưng hắn có năm hán tử cường tráng. Người nọ chỉ vào nam tử trên giường rồi ra hiệu cho năm tên hán tử, sau đó liền ly khai, cũng đóng cửa lại.

Ưc, Ôn Quế cơ hồ nghe được tiếng nuốt nước bọt của mình, đây là muôn làm chuyện gì? Sau đó đôi mắt của hắn trợn to, thân thể cứng ngắc, bàn tay đang ôm trên bả vai của hắn vẫn dùng sức ché ngự hắn, Ôn Quế không thể lui ra. Không phải bảo hắn đến đây để hỗ trợ hay sao? Vì sao lại muôn hắn ở đây xem Đông Cung sống!!!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 74

Ở một thị trấn nhỏ tại kinh thành, khi mặt trời tháng mười như ông lão chậm rãi leo lên đỉnh đầu thì dân chúng trong thôn mới mở cửa, chuẩn bị một ngày kiếm sống bận rộn. Lò rèn duy nhất trên trấn nhỏ cũng được dọn hàng, thợ rèn với chùm râu xồm xoàm vừa ngáp vừa mở ra từng miếng ván cửa rồi dựng bên vách tường, khi hàn chuẩn bị đặt miếng ván cuối cùng xuống đất thì đôi mắt buồn ngủ cũng lập tức thanh tịnh, hàn vừa kinh ngạc vừa chấn động mà trùng mắt nhìn một chiếc lá màu đen ở trên ván cửa. Phân nửa chiếc lá cắm thẳng tắp trên ván, một trận gió thổi qua, phân nửa chiếc lá còn lại rung rung theo gió.

Hán tử nhìn chăm chăm vào chiếc lá màu đen, sau khi kinh ngạc một lúc, đôi mắt của hàn dần dần lắp đầy một lớp thủy quang, hô hấp có một chút không thông, bàn tay đang run rẩy. Hắn cẩn thận rút xuống chiếc lá trên ván cửa, chiếc lá màu đen đại biểu cho thân phận của một người, mà nghe nói người nọ đã qua đời từ rất nhiều năm.

Cẩn thận kiểm tra chiếc lá, quả thật là thứ mà hắn rất quen thuộc. Hán tử lập tức cất vào chiếc lá, nhanh chóng đi đến bên tường rồi lắp những tấm ván cửa trở lại.

Ban đêm, cả ngày đều không đi ra ngoài, hán tử ở trong phòng lo lắng mà chờ đợi, ngay khi hắn nghĩ rằng chiếc lá màu đen mà buổi sáng mình nhìn thấy là giả thì trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa rất nhẹ, nhưng lại làm cho hán tử nhát thời toát đầy mồ hôi. Hán tử vội vàng tiếp cận, tiếng gỗ cửa đã không còn, hán tử lấy ra chìa khóa từ sau thắt lưng, nín thở ngưng thần, nhẹ nhàng mở ra cửa phòng. Đúng lúc này ngoài cửa có một luồng chướng phong đột nhiên tập kích vào bên trong, hán tử nhẹ nhàng tránh ra, ánh đèn trong phòng lung lay vài cái, cửa đóng lại, trong phòng có thêm một người.

Tránh đi công kích của người nọ, khi hán tử nhìn thấy người nọ kéo xuống mũ trùm đầu thì chủy thủ trong tay lập tức rót ra, hán quỳ thăng xuống đất trước mặt người nọ, vạn phần kích động mà mở miệng, “Môn chủ!”

Người này thấp giọng nói, “Ngươi có biết những người khác hiện tại ở nơi nào hay không?”

“Dạ biết.”

“Đem mọi người tìm trở về, nghỉ ngơi nhiều năm như thế, có vài món nợ cũng nên tính toán sòng phẳng.”

“Môn chủ!” Hàm dưới của hán tử buộc chặt, “Mấy năm nay ngài....”

“Chuyện quá khứ đã qua, rời khỏi Ám Dạ môn đối với các ngươi mà nói cũng là chuyện tốt. Chẳng qua có người không muốn ta yên tĩnh, ta cũng không thể không nể mặt hắn. Ta ở nơi này chờ các ngươi, sau khi tìm được bọn họ thì dẫn bọn họ đến đó.” Nói xong, người này đưa cho hán tử một tờ giấy, sau khi hán tử thấy rõ địa điểm viết ở mặt trên thì liền đốt tờ giấy.

“Thuộc hạ lập tức lên đường.”

“Nhanh đi.”

“Dạ!”

Kéo lại mũ trùm đầu, người nọ lại lặng lẽ ly khai, nhìn thấy bóng dáng của hắn biến mất trong bóng đêm, hán tử thu hồi vẻ kích động rồi lập tức quay về phòng thu dọn hành trang. Chỉ chốc lát sau hắn cũng ly khai, trên cửa treo một tấm biển Hồi hương, không chắc ngày về.

.....

Trải qua bốn tháng lộ trình, đoàn người của Ngũ Tử Ngang rót cục cưng đến đại đô của Phượng Minh quốc. Tiến đến nghênh đón bọn họ là trưởng tử Lô Nghĩa Vương Hà Sầu. Nhìn thấy hắn, Hà Hoan cũng không có gì vui mừng, Hà Sầu cũng chỉ hỏi hét trán an vài câu, sau đó liền dẫn đoàn người của Ngũ Tử Ngang đi bái kiến Quốc Quân.

Trong tám nước, Đại Đông có phạm vi lớn nhất, mặc dù trải qua nhiều năm chiến loạn nhưng khi Hoàng đế trước kia là Tân Di trị vì thì không chỉ dẹp ổn nội loạn mà còn làm cho các quốc gia xung quanh không dám tùy ý lỗ mang, nếu không phải Tân Di sớm qua đời thì Đột Quyết, Nữ Trinh, Phượng Minh và cả Ni Sở cũng có thể đã bị gom vào bản đồ của Đại Đông. Chẳng qua sau khi Tân Di đánh đuổi Đột Quyết ra quan ngoại thì liền chấm dứt chiến tranh, không còn xuất binh hành trướng Đại Đông, vài năm sau thì Tân Di lại đột ngột qua đời. Cũng vì chuyện này, sau khi Tân Ca đăng cơ tuy rằng không còn nội ưu nhưng lại có họa ngoại xâm. Lần này Ngũ Tử Ngang đưa Hà Hoan quay về Phượng Minh trở thành một chuyện có ý nghĩa quan trọng đối với tương lai của Đại Đông.

Dọc đường đi, Ngũ Tử Ngang được Hà Hoan thuật lại rất nhiều sự tình về hai vị ca ca của mình, hắn cũng không bất ngờ khi Hà Sầu lãnh đậm đối với việc Hà Hoan trở về. So với Hà Hoan, Hà Sầu cường tráng hơn rất nhiều, không nói là lung hùm vai gáu thì cũng là cao to lực lưỡng, bộ dáng của hai người không hề có chỗ tương tự. Nghe nói Phượng Minh Vương có khuôn mặt như nữ tử, dị thường xinh đẹp, bộ dáng của Hà Sầu rất bình thường, Ngũ Tử Ngang lặng lẽ quan sát một lúc lâu cũng không nhìn ra Hà Sầu và Hà Hoan làm sao lại là huynh đệ.

“Lương Vương dọc đường vất vả, Phụ Vương đã hạ chỉ đêm nay sẽ nghênh đón sứ đoàn của Lương Vương vào cung.” Hà Sầu dùng tiếng quan thoại của Đại Đông có mang theo tiếng địa phương của Phượng Minh, cư xử rất hữu lễ với Ngũ Tử Ngang, xác nhận là Phượng Minh Vương hạ lệnh, phải chiêu đãi nồng hậu.

Trên mặt của Ngũ Tử Ngang vẫn là nụ cười ôn hòa, hắn nói một cách khiêm tốn, “Bốn Vương phụng ý chỉ của Hoàng Thượng hộ tống tam hoàng tử về Phượng Minh, nhiệm vụ trọng đại, trên đường không xảy ra sơ suất, ta xem như không phụ lòng Hoàng Thượng và bệ hạ.”

Hà Hoan đi theo phía sau Ngũ Tử Ngang, thấp đầu không nói lời nào. Hắn tự mình lén lút rời khỏi Phượng Minh để đến Đại Đông, bất quá huynh trưởng của hắn tựa hồ cũng không hề lo lắng cho hắn, Hà Hoan cảm thấy có một chút khổ sở đối với chuyện này, nhưng hắn cảm thấy mắt mát cũng không phải tất cả đều là vì bị huynh trưởng lạnh nhạt, mà là vì hắn lo lắng cho ngày sau của hắn và Phụ Vương. Gần mười tháng không gặp Phụ

Vương, mặc dù có nhận được thư của Phụ Vương nhưng hắn vẫn thẹn phần lo lắng.

Lúc này đoàn người đã đến cửa cung. Hoàng cung của Phượng Minh quốc cũng uy nghiêm trang trọng, cũng lộng lẫy huy hoàng như Đại Đông của Hoàng đế Tân Ca. Đại môn của hoàng cung mở rộng, ý tứ chính là nghênh đón khách quý từ xa đến thăm. Ngay đại môn có một đội nhân mã đứng chờ, người dẫn đầu có thân hình cao gầy, mày kiếm mắt phượng, đầu đội ngọc quan của hoàng tử, Ngũ Tử Ngang đoán được thân phận của hắn. Sau đó hắn chợt nghe Hà Hoan gọi một tiếng cũng không quá thân thiện, “Nhị hoàng huynh.”

Người này chính là nhi tử thứ hai Hà Nhạc của Phượng Minh Vương. Hắn mỉm cười nhẹ nhàng với Hà Hoan, “Rốt cục ngươi cũng đã quay về, không bị thất lạc cũng đã là vạn hạnh.”

“Ta biết tìm đường.” Hà Hoan râu rի đáp lại, hắn nhích đến gần Ngũ Tử Ngang.

Đối phương không hề nhìn hắn mà chỉ nói với Ngũ Tử Ngang, “Ta phụng chỉ của Phụ Vương ở đây tiếp đón Lương Vương đại giá, Lương Vương dọc đường vất vả, thỉnh.”

“Không dám, đại điện hạ, nhị điện hạ, thỉnh.”

Ngũ Tử Ngang cùng Hà Hoan và thị vệ bên cạnh của hắn đi theo hai vị hoàng tử Hà Sầu và Hà Nhạc đi vào đại môn. Mà Thân Mộc tiến đến kinh thành tiếp đón Hà Hoan trở về đã sớm tiến cung điện thánh sớm hơn bọn họ một bước.

Ngũ Tử Ngang nghĩ rằng hai người sẽ đưa hắn đến chính điện, nhưng càng đi thì càng chứng tỏ hắn đã đoán sai, đường như bọn họ đang đi vào hậu cung của Phượng Minh Vương thì đúng hơn, thần sắc vẫn tươi cười, Ngũ Tử Nang lặng lẽ quan sát khắp tứ phía, nơi này có rất nhiều thị vệ, nhưng bầu không khí lại vô cùng khác thường, thị vệ tựa hồ hơi quá nhiều.

“Hoàng huynh, Phụ Vương không ở Thu Thảo Các hay sao?” Hà Hoan hỏi.

Hà Sâu trả lời không nhanh cũng không chậm, “Phụ Vương chuyển đến Thiên Phương Uyển, người đã lâu không ở trong cung, đương nhiên là không biết.”

“Vì sao Phụ Vương lại chuyển đến Thiên Phương Uyển?” Vẻ mặt của Hà Hoan trở nên bất an, Phụ Vương thích nhất Thu Thảo Các, ngài đã nói đó là nơi mà mẫu phi hạ sinh hắn.

Sắc mặt của Hà Sâu thoảng lạnh lùng, “Đây là ý tứ của Phụ Vương, làm sao mà ta biết được, trong chốc lát gặp Phụ Vương thì người cứ trực tiếp hỏi Phụ Vương.”

“....” Hà Hoan cúi thấp đầu, kiềm nén nghẹn ngào.

Tâm tư của Ngũ Tử Ngang lơ đãng vài vòng, sau đó vừa cười vừa nói, “Phượng Minh cũng lạnh không kém gì Đại Đông, Thiên Phương Uyển có lẽ ám áp hơn.”

Hà Nhạc gật đầu mỉm cười, “Phụ Vương vẫn luôn ở tại Thu Thảo Các, có nhiều nơi cần phải tu sửa.”

Hà Hoan vẫn cúi thấp đầu không hé răng, Phụ Vương rõ ràng đã từng nói hắn không thích chuyển đến nơi khác, nhất định là đại ca và nhị ca đã làm cái gì đó mới khiến cho Phụ Vương phải chuyển đến Thiên Phương Uyển.

Tiếp theo Ngũ Tử Ngang cùng Hà Sâu và Hà Nhạc tán gẫu vài câu, đến khi hai người dừng lại bước thì Ngũ Tử Ngang rốt cục cũng hiểu vì sao khi biết Phượng Minh Vương chuyển đến Thiên Phương Uyển thì Hà Hoan lại có phản ứng lớn như thế, nơi này cũng không phải là chỗ mà vua của một nước nên ở.

Bước vào viện tử tròng đầy thảo mộc, Hà Sâu và Hà Nhạc ở cửa cất tiếng, “Phụ Vương, nhi thần đã dẫn đến Lương Vương và Hà Hoan.”

“Mau mời bọn họ tiến vào?” Giọng hơi khàn khàn.

Một tên nô tài vén rèm cửa, Hà Hoan liền vọt vào trong. Ngũ Tử Ngang bước qua bậc cửa, hắn chợt nghe thấy tiếng hô to, “Phụ Vương! Ngài xảy ra

chuyện gì? Ngài bị bệnh hay sao?”

Tâm trạng của Ngũ Tử Ngang đột nhiên lay động, chỉ thấy trên mặt của Hà Sầu và Hà Nhạc hiện lên một chút mắt tự nhiên.

Bước nhanh vào bên trong, nhìn thấy người đang ngồi trên nhuyễn tháp, Ngũ Tử Ngang áp chế cảm xúc dưới đáy lòng rồi khom mình hành lễ, “Lương Vương Ngũ Tử Ngang của Đại Đông lĩnh chỉ của Hoàng đế bệ hạ nước ta để hộ tống tam hoàng tử hồi quốc, Ngũ Tử Ngang bái kiến Vương thượng.”

“Lương Vương dọc đường vất vả.”

“Trước khi đi, Hoàng Thượng đã từng dặn dò thần nhất định phải đưa tam điện hạ bình an quay về, thần xem như đã hoàn thành sứ mệnh.”

“Sau khi Lương Vương quay về thì thay quả nhân cảm tạ Hoàng đế của các ngươi, đêm nay quả nhân thiết yến tẩy trần cho Lương Vương.”

“Tạ bệ hạ.”

Phượng Minh Vương với sắc mặt tái nhợt, hắn không hề nhìn đại và nhị hoàng tử, mà chỉ choàng tay ôm lấy Hà Hoan ở bên cạnh rồi nói, “Quả nhân đã lâu không gặp Hoan nhi, muốn cùng hắn trò chuyện, các ngươi vô sự thì liền lui ra. Đến dạ yến thì các ngươi lại đến.” Không giống những người khác, Phượng Minh Vương lại sử dụng tiếng quan thoại của Đại Đông.

“Phụ Vương.” Hà Sầu và Hà Nhạc cùng lên tiếng, cũng không muốn rời đi.

Trên vẻ mặt dị thường tuấn mĩ của Phượng Minh Vương hiện lên sự tức giận, mặc dù giờ khắc này vẻ mặt của hắn có bệnh trạng, nhưng nhìn qua vẫn vô cùng xinh đẹp, ngay cả hàng lông mày lá liễu khi nhíu lại cũng chỉ có nữ tử mới có, chiếc cầm trọn bóng làm cho hắn căn bản không giống một nam tử đã quá tuổi tứ tuần. Nhưng ánh mắt của hắn lại vô cùng sắc bén, cho dù thân thể đang ở trong tình trạng suy yếu nhưng vẫn uy nghiêm như cũ, lời nói thể hiện khí thế của một bậc đế vương không cho phép làm trái.

Hà Sâu và Hà Nhạc có một chút căm giận mà trùng mắt nhìn Hà Hoan, sau đó mới nói một cách không cam lòng, “Nhi thần lui xuống.”

“Các ngươi cũng đều lui ra.”

Người hầu trong phòng khom người lui ra ngoài, cửa được đóng lại.

Sau khi bọn họ rời đi thì Hà Hoan liền ôm lấy Phụ Vương mà khóc lóc, “Phụ Vương, ngài xảy ra chuyện gì? Có phải Hoàng huynh lại chọc giận ngài hay không?”

Khác với vẻ lãnh đạm mới vừa rồi, lúc này Phượng Minh Vương lại lộ ra khuôn mặt ôn nhu đối với tiểu nhi tử của mình, hàn ho nhẹ vài tiếng, sau đó ôm chặt Hà Hoan rồi nhìn về phía Ngũ Tử Ngang, “Để cho Lương Vương chê cười, Hoan nhi không gây ra chuyện gì phiền toái ở kinh thành chứ?”

Ngũ Tử Ngang nói, “Không có, trước khi đi mà Hoàng Thượng vẫn còn quyền luyến hàn.” Trong lòng của hàn thầm nói: Nhìn thái độ của Phượng Minh Vương đối xử với tiểu nhi tử thì cũng khó trách hai vị hoàng tử đều bất mãn.

Phượng Minh Vương cười nhẹ, tựa hồ là đang nghĩ đến cái gì đó, trong mắt lướt qua một chút u ám không rõ, hàn vỗ về Hà Hoan đang khóc thút thít, “Đi lấy ghế cho Lương Vương đi.”

“Cứ để ta tự lấy là được, tạ bệ hạ.”

Ngũ Tử Ngang thuận tay kéo lấy một chiếc ghế ở kế bên rồi an tọa.

Hà Hoan vẫn ôm Phụ Vương không chịu buông tay, vừa khóc vừa hỏi, “Phụ Vương, vì sao ngài lại chuyển đến nơi này? Có phải Hoàng huynh làm cái gì hay không?”

Phượng Minh Vương lộ ra vẻ mặt yêu thương, “Bạn họ vẫn chưa có bản lĩnh như vậy, chẳng qua ta chỉ muốn chuyển đến một nơi thanh tĩnh mà thôi. Hoan nhi, dọc đường cũng vất vả, đi tắm rửa đi, rồi thay đồ xiêm y, buổi tối Phụ Vương còn phải thiết yến chiêu đãi Lương Vương, ngươi phải ăn mặc trang trọng để tham dự mới được.”

“Ta...một chút nữa ta sẽ đi.” Hà Hoan không muốn rời xa Phụ Vương.

“Đi ngay đi, Phụ Vương bảo Thân Mộc đi cùng với ngươi.” Nói xong, Phượng Minh Vương giương giọng, “Thân Mộc.”

“Có nô tài” Thân Mộc từ bên ngoài mở cửa đi vào.

“Ngươi đi cùng điện hạ về cung.”

“Dạ.”

“Phụ Vương...” Hà Hoan không muốn đi.

“Đi đi, ngoan ngoãn nghe lời.” Phượng Minh Vương thu hồi nụ cười, nhìn ra ý tú của Phụ Vương, Hà Hoan đứng dậy đi theo Thân Mộc.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại Phượng Minh Vương và Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh gì, tất cả mọi người có lẽ đã lui xuống, hắn đứng lên rồi thấp giọng nói, “Bệ hạ lưu lại một mình Tử Ngang, nhất định là có điều gì muốn nói với Tử Ngang.”

Nào ngờ Phượng Minh Vương chỉ mỉm cười, vẻ mặt như chìm vào hồi ức, “Ngươi và phụ thân của ngươi rất giống nhau, bất quá hắn trầm tĩnh hơn ngươi, bất cứ thời điểm nào gặp hắn thì hắn đều chỉ lặng lẽ đứng phía sau Tân Di.”

Ngũ Tử Ngang sững sốt, Phượng Minh Vương đã gặp qua phụ thân của hắn? Không, Phượng Minh Vương không chỉ gặp qua phụ thân mà còn gặp qua tiên Hoàng!

Phượng Minh Vương dựa vào nhuyễn tháp ở sau lưng, rồi lên tiếng hỏi, “Hoàng Thượng có khỏe không?”

Ngũ Tử Ngang lại sững sốt, hắn nghĩ rằng Phượng Minh Vương sẽ tiếp tục nói về việc của phụ thân hắn và tiên Hoàng, hắn cẩn thận trả lời, “Hoàng Thượng rất khỏe.”

Phượng Minh Vương nhếch khóe môi, nói một cách buồn bã, “Nhầm đi nhầm lại, năm nay hắn ăn hắn đã hai mươi hai.”

“Tháng bảy vừa qua Hoàng Thượng vừa tròn hai mươi hai.” Tâm can của Ngũ Tử Ngang trở nên đau đớn, năm nay hắn lại không thể cùng mừng sinh thần với Tân Ca, bất quá hắn vẫn đang bảo trì vẻ mặt ôn hòa, trong khi thái độ của Phượng Minh Vương rất kỳ quái, hắn phải cẩn thận ứng đối.

“Lương Vương quả thật đề phòng đối với quả nhân.” Dung nhan diễm lệ của Phượng Minh Vương lộ ra vẻ mệt mỏi.

Ngũ Tử Ngang lập tức nói, “Tử Ngang không dám, Tử Ngang chỉ là có một chút hờ đồ.”

Phượng Minh Vương không lên tiếng mà chỉ nhìn kỹ Ngũ Tử Ngang, qua một lúc lâu, hắn vỗ xuống chỗ trống bên cạnh, Ngũ Tử Ngang do dự một chút, sau đó vẫn đi qua bên cạnh Phượng Minh Vương rồi ngồi xuống, bất quá vẫn cách một khoảng với đối phương.

Phượng Minh Vương tỉ mỉ quan sát dung nhan của Ngũ Tử Ngang, hắn nói một cách mơ hồ, “Nhìn kỹ lại thì người vẫn rất khác với phụ thân của mình, người khôn khéo hơn phụ thân của người một chút. Quả nhân nghe nói Lương Vương của Đại Đông rất ôn hòa chân chất, bất quá ta thấy người có sự ôn hòa, còn chân chất chỉ là biểu tượng.”

“Tử Ngang không hiểu.” Ngũ Tử Ngang giả vờ hờ đồ.

Phượng Minh Vương nói, “Sự ôn hòa của Phụ thân ngươi xuất phát từ con người của hắn, còn vẻ chân chất lại mang theo sự quật cường phi thường. Khi ôn hòa, không có bất luận kẻ nào có thể nhẹ nhàng hơn hắn. Khi chân chất lại là một con ngưu có kéo cũng chẳng chịu đi. Làm ta muôn hận cũng không thể hận nổi.” Nói ra một câu cuối cùng, giọng điệu của Phượng Minh Vương rất lạnh, Ngũ Tử Ngang không cười, theo khẩu khí của Phượng Minh Vương thì hắn có thể nghe ra hận ý của người này đối với phụ thân hắn.fynnz.wordpress.com

“Ở trước mặt ngươi, phụ thân của ngươi có thái độ gì?” Phượng Minh Vương tựa hồ rất hiểu kỳ đối với Lương Vương trước đó.

Ngũ Tử Ngang cân nhắc mà nói, “Tiên phụ hàng năm vẫn hồi hả ngược xuôi đi theo Hoàng Thượng, sau khi về đến nhà thì đều đối xử rất tốt với ba

huynh đệ chúng ta, hắn chưa bao giờ chửi mắng chúng ta.”

“Hồi hả ngược xuôi.....” Phượng Minh Vương nhếch môi mang theo ý tứ chê cười, nhưng hắn lại không nói tiếp, mà chỉ chuyển đề tài, “Hoàng Thượng của các ngươi đáp ứng thỉnh cầu của quả nhân, quả nhân cũng sẽ làm được việc đã hứa hẹn.”

Hắn ngồi dậy, tiến đến bên tai của Ngũ Tử Ngang rồi mở miệng.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 75

Yến tiệc đêm đó náo nhiệt đúng như trong tưởng tượng, bất quá thân mình của Phượng Minh Vương tựa hồ không được tốt lắm, không hề có tinh thần. Nhưng Ngũ Tử Ngang nhận ra tâm tình của hắn lại vô cùng tốt, cùng nhìn ra hắn sủng ái tiểu nhi tử Hà Hoan như thế nào. Hà Hoan không những được ngồi trên long tọa để ăn uống, mà còn có thể làm nũng muôn ăn cái này muốn uống cái kia với Phụ Vương. Cũng khó trách hai vị nhi tử khác của Phượng Minh Vương lại không thích người đệ đệ này.

“Hoan nhi, dọc đường ngươi được Lương Vương chiêu cố, hãy kính Lương Vương một ly rượu đi.” Sau khi ăn trong chốc lát, Phượng Minh Vương khẽ nhắc nhở nhi tử của mình.

Ăn mặc phi thường xinh đẹp, Hà Hoan hai tay dâng ly rượu, nghe lời Phụ Vương mà đi đến trước mặt Ngũ Tử Ngang, cúi người thật sâu, nói rất có kiểu cách, “Hà Hoan đa tạ Lương Vương đại ca, ly rượu này Hà Hoan kính Lương Vương đại ca.” Nói xong, hắn ngửa đầu uống cạn.

“Tam điện hạ khách khí.” Ngũ Tử Ngang vội vàng đứng dậy.

Sau khi uống cạn ly rượu, Hà Hoan quay về bên cạnh Phụ Vương rồi ngồi xuống. Ngũ Tử Ngang phát hiện Hà Sâu và Hà Nhạc trùng mắt nhìn Hà Hoan một cái, lúc này Hà Sâu đứng lên rồi nói, “Từ lâu đã nghe nói Lương Vương là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế Đại Đông, hôm nay được gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền. Tướng mạo của Lương Vương hiên ngang, phong độ bất phàm, ta kính Lương Vương một ly, cảm tạ Lương Vương đã đưa áu đệ trở về, áu đệ được Phụ Vương sủng ái nên khó tránh khỏi tùy hứng, dọc đường có lẽ đã gây ra không ít phiền toái cho Lương Vương.”

“Không dám không dám.” Ngũ Tử Ngang lại vội vàng đứng lên, “Dọc đường đi, tam điện hạ thường xuyên nhắc về đại điện hạ và nhị điện hạ với

ta, ta cũng rất ngưỡng mộ hai vị điện hạ.”

“Ha ha, e là tam đệ đã nói ta và đại ca ngày thường vẫn luôn khi dễ hắn.” Hà Nhạc giống như đang nói đùa, cũng nâng lên ly rượu, ba người nở nụ cười vài cái, cung ly giữa không khí.

Phượng Minh Vương dựa vào ngai vàng, một á thị nữ ngồi chồm hổm ở bên chân hắn mà xoa bóp. Một tay của hắn ôm lấy vai của Hà Hoan, như cười như không mà nhìn Ngũ Tử Ngang trò chuyện vui vẻ cùng hai vị trưởng tử. Hà Hoan trừng to mắt nhìn đại ca rồi lại nhìn nhị ca, sau đó mới nhỏ giọng nói vào bên tai của Phụ Vương, “Phụ Vương, nếu ngài không thoái mái thì nhi thần đưa ngài quay về, Lương Vương đại ca sẽ không bận tâm đâu.”

“Ngươi thật ra là rất thích hắn” Phượng Minh Vương đá đá chân, thị nữ lập tức lui xuống.

Hà Hoan nhất thời mỉm cười, “Lương Vương đại ca đối xử với ta rất tốt, trên đường trở về hắn vẫn luôn giải thích cho ta phong cảnh ở ven đường. Khi ở kinh thành thì ta cũng ngụ ở quý phủ của Lương Vương đại ca, Lương Vương đại ca còn cho người dẫn ta ra ngoài du ngoạn nữa.”

Phượng Minh Vương nhìn nhi tử của mình một cách sủng ái, ngũ thanh cũng trở nên ôn nhu hơn vài phần, “Hoan nhi thích kinh thành Đại Đông chứ? Nơi đó có đẹp không?”

“Đẹp!” Đôi mắt của Hà Hoan sáng rực, “Trong kinh thành có rất nhiều cây, còn có những dòng sông nhỏ, ngoại thành thì có núi. Hoàng cung của Hoàng đế ca ca cũng rất đẹp, đúng rồi Phụ Vương, Hoàng đế ca ca còn viết cho ta một bài thơ a.”

“Nga?” Trong mắt của Phượng Minh Vương đột nhiên lóe lên, “Ngươi ở lâu như thế không về, đêm nay đến chỗ của Phụ Vương đi, Phụ Vương muốn nghe xem ngươi ở kinh thành Đại Đông đã gặp được những ai.”

“Hảo” Trong mắt của Hà Hoan là nhớ nhung, “Phụ Vương, Hoàng đế ca ca rất tốt, còn đối xử với ta tốt hơn cả Lương Vương đại ca.”

“Thật sao....” Ánh mắt của Phượng Minh Vương trở nên xa xăm, sau đó hắn ôm ngực ho khan vài tiếng.

Hắn vừa ho thì Hà Sầu và Hà Nhạc cũng lập tức im lặng mà nhìn sang, Ngũ Tử Ngang đương nhiên cũng thu liễm tâm tư. Hà Sầu và Hà Nhạc đồng thời lên tiếng, “Phụ Vương, thân mình của ngài không khỏe, sớm quay về nghỉ ngơi đi, ta và đại ca [nhi đệ] ở đây tiếp đãi Lương Vương là được.”

Ngũ Tử Ngang cũng lập tức mở miệng, “Bệ hạ, ngài quay về nghỉ ngơi đi, thân thể của ngài đang mang bệnh mà lại tẩy trần cho Tử Ngang, Tử Ngang sợ hãi.”

“Quả nhân không sao, hôm nay Hoan nhi đã trở về, tâm tình của quả nhân rất tốt, nếu quả nhân chịu không nổi thì sẽ trở về. Lương Vương gia không cần khách khí, cứ ăn uống no say là được.” Không hề liếc mắt nhìn hai vị nhi tử của mình, Phượng Minh Vương ra hiệu cho Thân Mộc, Thân Mộc lập tức hô lớn, “Vũ xướng—”

Tiếp theo một vũ khúc bắt đầu vang lên, các nàng vũ cơ mặc hoa phục nhẹ nhàng lướt vào.

Hà Sầu và Hà Nhạc sầm mặt, Ngũ Tử Ngang thấy thế thì lập tức nâng ly hướng Phượng Minh Vương, “Bệ hạ, xin thứ lỗi cho Tử Ngang vô lễ, bệ hạ và tam điện hạ ở bên cạnh nhau thật sự không giống phu tử, nếu nói là huynh đệ thì còn có người tin tưởng.”

Hà Hoan lập tức gật đầu, nói một cách tự hào, “Phụ Vương là người đẹp nhất Phượng Minh quốc của chúng ta.”

“Ha ha.” Phượng Minh Vương sờ lên mặt của Hà Hoan, “Phụ Vương già rồi, Hoan nhi đẹp hơn cả Phụ Vương lúc còn trẻ.”

Hà Hoan bĩu môi, “Không phải a, Phụ Vương không hề già, ngô, Phụ Vương là Phụ Vương đẹp nhất mà ta từng nhìn thấy.”

“Ha ha....” Tiêu nhi tử lấy lòng Phượng Minh Vương khiến hắn cười to ra tiếng, sắc mặt vốn nhợt nhạt lại vì vui vẻ mà trở nên hồng hào, làm cho

nụ cười của hắn càng thêm mê người. Lời nói của Ngũ Tử Ngang không phải là xu nịnh, hắn căn bản không thể nhìn ra trên khuôn mặt mị hoặc và tôn quý của Phượng Minh Vương có nét nào của người vượt quá tuổi tú tuân. Nếu nói Tân Ca là u lan mặc lục thì Phượng Minh Vương chính là mẫu đơn diễm hồng, nhưng mọi người chỉ có thể đứng từ xa ngược nhìn bọn họ.

Ngũ Tử Ngang tựa như vô tình liếc mắt nhìn Hà Sầu và Hà Nhạc một cái, chỉ thấy hai người giật mình ngây ngốc mà nhìn nụ cười trên mặt của Phượng Minh Vương, hắn liền mượn động tác uống rượu để chớp mắt, tâm tư không ngừng xoay chuyển.

Xem vũ xướng trong chốc lát, Phượng Minh Vương mệt mỏi, khi hắn đứng lên thì Hà Sầu và Hà Nhạc cũng nhanh chóng đứng dậy để đi sang mà dìu hắn, nhưng Phượng Minh Vương lại né tránh không cho bọn họ đụng chạm, mà chỉ nắm lấy tay của Hà Hoan rồi nói, “Hoan nhi, Phụ Vương mệt, ngươi dìu Phụ Vương quay về đi.”

“Hảo, Phụ Vương.” Hà Hoan đỡ lấy Phụ Vương, không nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười của hai vị huynh trưởng.

“Lương Vương, quả nhân đi về trước, ngươi cứ tiếp tục, ở đây không cần phải câu nệ.”

“Bệ hạ không cần bận tâm đến Tử Ngang, thỉnh bệ hạ nhanh chóng nghỉ ngơi.”

Phượng Minh Vương lại lãnh đạm nói với hai người kia, “Các ngươi ở đây tiếp đãi Lương Vương, không được đánh mất lễ nghi.”

Hà Sầu và Hà Nhạc áp chế bất mãn mà nói, “Thỉnh Phụ Vương yên tâm.”

Hơi gật đầu với Ngũ Tử Ngang, Phượng Minh Vương dẫn theo Hà Hoan ly khai. Trừng mắt nhìn Phụ Vương nắm tay Hà Hoan, trong mắt của Hà Sầu và Hà Nhạc đều bốc lên hỏa diễm giống nhau.

Ngũ Tử Ngang giả vờ như không nhìn thấy, ngũ khí hàm chứa sự day dứt, “Thân mình của bệ hạ không khỏe mà còn tẩy trần cho ta, Tử Ngang

thật sự lấy làm áy náy.”

Hà Sâu và Hà Nhạc xoay người lại, Hà Sâu miến cưỡng vừa cười vừa nói, “Phụ Vương luôn yêu thương tam đệ, Lương Vương tự mình đưa tam đệ trở về, Phụ Vương đương nhiên muốn đích thân nghênh đón Lương Vương, Lương Vương không cần phải tự trách.”

Ngũ Tử Ngang nhân cơ hội nói, “Đêm nay không bằng dừng tại đây, thân mình bệ hạ không khỏe, Tử Ngang cũng vô pháp an tâm mà ở nơi này uống rượu. Nếu hai vị điện hạ không chê, ngày mai Tử Ngang đãi khách, không biết hai vị điện hạ có vui lòng đến dự hay không.”

Hà Sâu nói, “Lương Vương khách khí, ngài từ đường xa đến đây thì làm sao có thể để cho ngài đãi khách, ngày mai ta sẽ làm chủ, thỉnh Lương Vương gia đến quý phủ một chuyến, đến lúc đó nhị đệ cũng sẽ đến, Lương Vương không nên từ chối.”

Ngũ Tử Ngang lập tức thoái mái đáp lại, “Được đại điện hạ mời thì làm sao Tử Ngang có thể nào lại không đi, Tử Ngang cầu còn không được nữa là.” Dứt lời, hắn tươi cười rồi nháy mắt vài cái, “Nói thật, vừa rồi có bệ hạ ở đây, ta không dám uống nhiều, đọc đường đi vì hộ tống tam điện hạ nên con sâu rượu trong bụng của ta đã thèm uống vài tháng.”

Hà Sâu và Hà Nhạc lúc đầu là ngẩn người, tiếp theo lại cùng Ngũ Tử Ngang cười ha ha, Hà Nhạc nói, “Chẳng phải ngày mai ta nên đem theo bình rượu tốt nhất ở trong phủ của ta hay sao?”

“Nhị đệ, ngươi đương nhiên phải mang theo, ta sợ rượu trong quý phủ không đủ uống.”

“Ha ha ha....”

.....

Trong Thiên Phương Uyển, Hà Hoan chóng cầm ở trên giường mà thuật lâikỳ ngôcủa hắn tại kinh thành Đại Đông cho Phụ Vương nghe, Phượng Minh Vương nằm nghiêng ở bên cạnh, khóc miệng mỉm cười mà chăm chú lắng nghe.

“Phụ Vương, hài nhi không biết viết thơ, bị người ta chê cười, Hoàng đế ca ca liền gọi hài nhi đi lên rồi viết cho ta một bài thơ, sau đó bảo hài nhi đọc cho bọn họ nghe, sau đó không còn ai dám cười ta nữa.”

“Tần Ca viết cái gì cho ngươi? Ngươi có nhớ hay không?”

“Ngô.....hài nhi nhớ chứ.....Ách, đế hài nhi ngẫm lại.”

“Hảo, ngươi chậm rãi nhớ lại, Phụ Vương không vội.”

Ho nhẹ vài tiếng, Phượng Minh Vương chậm rãi vuốt ve mái tóc xõa dài trên vai của Hà Hoan, vừa đen láy vừa mềm mại. Nếu nói cả đời này có chuyện gì mà hàn tiếc nuối nhất thì chính là Hoan nhi cơ hồ mỗi một điểm đều cực kỳ giống hăn.

“Phụ Vương, con nhớ rồi.”

“Hảo, ngươi đọc đi,”

“Ngô....Ngày ngày, khẩn cầu với Bồ Tát, cầu trời giáng xuống...một quý nhân. Người nói, người nói xuân đến tình xuân nở...”

Hà Hoan nhíu mày nhở lại, đọc bài thơ một cách vấp váp, nhưng Phượng Minh Vương chẳng những không tức giận mà trái lại còn yêu thích ngắm nhìn nhí tử của mình. Khi Hà Hoan đọc xong câu cuối cùng thì hăn vừa cười vừa hỏi, “Không muốn thú tam công chúa hay sao?”

Hà Hoan bĩu môi, “Không muốn. Một chưởng của nàng có thể phá nát đại thạch, ta không muốn thành thân với nàng đâu, nàng nhất định sẽ khi dễ ta. Hơn nữa nàng cũng nhất định không đẹp bằng công chúa tỷ tỷ. Ta muốn thú một người đẹp như công chúa tỷ tỷ hoặc là Hoàng đế ca ca.”

“Công chúa tỷ tỷ?” Ánh mắt của Phượng Minh Vương khẽ biến.

“Chính là công chúa tỷ tỷ của Nữ Trinh quốc a.” Gò má của Hà Hoan nhất thời trở nên đỏ ửng, “Công chúa tỷ tỷ rất đẹp, ngay cả thần tiên còn chưa đẹp bằng,” Nói xong, hăn nhận thấy có điểm không đúng, lập tức bổ sung, “Đương nhiên Phụ Vương là người đẹp nhất.”

“Ha ha, Phụ Vương là nam nhân, xinh đẹp cũng chưa hẳn là chuyện tốt.” Nhìn ra tâm tư của nhi tử, Phượng Minh Vương hỏi, “Ngươi thích công chúa Nữ Trinh?”

Hà Hoan khổ sở nói, “Phụ Vương, có phải ta ngốc lầm không? Ta thích Hoàng đế ca ca nhưng Hoàng đế ca ca lại không thích ta. Sau đó ta gặp được công chúa tỷ tỷ, đến lúc ta bám theo công chúa tỷ tỷ thì công chúa tỷ tỷ cũng không thích ta.”

Trong mắt của Phượng Minh Vương lóe lên một tia sắc bén, hắn ôm chầm lấy Hà Hoan, “Ai dám nói Hoan nhi của Phụ Vương ngốc thì Phụ Vương sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn. Hoan nhi là bảo bối trân quý nhất của Phụ Vương. Công chúa Nữ Trinh là người của Tần Ca, nàng đương nhiên không dám thích ngươi. Còn Tần Ca là vua của một nước, lại là nam tử giống như ngươi, không thể tiếp nhận sự yêu thích của Hoan Nhi dành cho hắn. Không phải mọi người đều có thể chấp nhận tình cảm nam tử. Sau này Hoan nhi nhất định sẽ gặp được người mà ngươi yêu thích, bây giờ ngươi còn nhỏ, đừng vội.”

“Ngô....” Rúc vào trong lòng của Phụ Vương, Hà Hoan có một chút khó xử, dường như rất do dự.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Phụ Vương...” Hà Hoan há mồm rồi khép lại, “Ta đã hứa sẽ giữ bí mật cho Hoàng đế ca ca.”

“Hoan nhi có chuyện gì không thể nói với Phụ Vương hay sao?” Phượng Minh Vương thở dài một tiếng, “Hoan nhi đã lớn, cũng có tâm sự của mình, Phụ Vương không còn là người quan trọng nhất trong lòng của Hoan nhi nữa.”

“Phụ Vương đương nhiên là người quan trọng nhất đối với Hoan nhi!” Hà Hoan ôm lấy Phụ Vương, trong ký ức của hắn không có mẫu phi, từ khi còn nhỏ thì hắn đã ở bên cạnh Phụ Vương. Phụ Vương dạy hắn viết, dạy hắn học, sủng hắn, bảo hộ hắn, hắn cũng không cảm thấy bản thân mình đáng thương vì thiếu mẫu phi, bởi vì Phụ Vương đem cả tình yêu của mẫu phi đều dồn cho hắn.

“Hoan nhi có chuyện gì khó xử? Nói cho Phụ Vương nghe một chút.” Ngón tay khẽ vuốt lên hàng lông mày của nhi tử, đây là điểm duy nhất không giống mình, Phượng Minh Vương mang theo lời dụ dỗ mà hỏi Hà Hoan.

“Ngô....” Hà Hoan chớp đôi mắt to rồi nhỏ giọng nói, “Phụ Vương nhất định nhất định nhất định phải thay ta giữ bí mật, không thể để cho người khác biết, bằng không Hoàng đế ca ca nhất định sẽ giận ta, không bao giờ để ý đến ta nữa.”

“Hảo.”

Hà Hoan ghé vào bên tai của Phụ Vương rồi thấp giọng thì thầm, tinh quang trong mắt của Phượng Minh Vương lập tức lóe lên, sau khi nhi tử dứt lời thì ánh mắt của hắn khôi phục lại vẻ ôn nhu mà bình thường vẫn luôn lộ ra đối với Hà Hoan.

“Phụ Vương, ngươi nhất định nhất định phải giữ bí mật giúp ta.”

“Quân vô hí ngôn, Phụ Vương đã đáp ứng với ngươi thì đương nhiên sẽ làm được.”

Thuận thế nằm trong lòng của Phụ Vương, Hà Hoan nói một cách rầu rĩ, “Nhưng Hoàng đế ca ca dường như rất đau khổ, có lẽ Lương Vương đại ca cũng không biết, ân, nhất định là không biết, bằng không Lương Vương đại ca vì sao lại thành thân, hơn nữa Vương phi tỷ tỷ đã mang thai. Phụ Vương, hài nhi cảm thấy Hoàng đế ca ca thật đáng thương, so với ta còn đáng thương hơn.”

“A, Hoan nhi làm sao lại đáng thương?”

Hà Hoan ôm chặt Phụ Vương rồi rầu rĩ nói, “Phụ Vương, chúng ta đi thôi.”

Phượng Minh Vương sững sốt, bàn tay đặt trên người nhi tử run rẩy, “Xảy ra chuyện gì?”

“Phụ Vương, ngài ở đây không thoải mái, không vui vẻ, đại ca và nhị ca cũng không đối xử tốt với ngài, hài nhi không ở đây mấy ngày có phải bọn họ lại chọc Phụ Vương nổi giận hay không? Phụ Vương, hài nhi thật vô dụng, hài nhi bảo hộ không được Phụ Vương.” Nói tới đây, Hà Hoan chực khóc.

Phượng Minh Vương thản nhiên mỉm cười, hôn lên tóc của nhi tử một cách sủng nịch, “Hai người kia vẫn chưa đến mức làm cho Phụ Vương lo lắng. Hoan Nhi, ngươi là người quan trọng nhất của Phụ Vương, ngươi đã trưởng thành, phải học cách tự chiếu cố chính mình, phải học cuộc sống độc lập rời xa Phụ Vương. Đây cũng là lý do vì sao Phụ Vương lại cho phép ngươi tự mình chạy đến Đại Đông.”

“Phụ Vương?” Hà Hoan ngẩng đầu khiếp sợ.

Phượng Minh Vương vẫn mỉm cười ôn nhu, ngữ khí thâm trầm, “Thời gian trôi qua thật nhanh a....Chớp mắt mà Hoan nhi đã mười sáu, Phụ Vương rõ ràng cảm thấy như ngươi chỉ mới được sinh ra, còn đang khóc trong lòng của Phụ Vương.”

“Phụ Vương....” Hà Hoan muôn khóc.

Phượng Minh Vương cầm tay nhi tử, nói một cách nghiêm túc, “Hoan nhi, khi ra ngoài, mặc kệ gặp phải chuyện gì khó thì cũng không được phép khóc. Cho dù Phụ Vương không ở bên cạnh ngươi thì ngươi nhất định cũng phải kiên cường. Người là nhi tử của Phụ Vương, là hoàng tử của Phượng Minh quốc, nếu thật sự nhin không được thì buổi tối có thể chui vào chăn mà khóc. Một ngày nào đó Phụ Vương sẽ già rồi chết, ngươi phải học cách chiếu cố chính mình, có hiểu hay không?”

“Phụ Vương...” Hà Hoan nhào vào khóc nức nở trong lòng của Phụ Vương, “Phụ Vương sẽ không chết, Phụ Vương sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Hoan nhi.”

“Hài tử ngốc.” Ở góc độ mà Hà Hoan không thể nhìn thấy, trong mắt của Phượng Minh Vương là buồn bã, là thống khổ, hắn nói bằng giọng khàn khàn, “Ai cũng phải chết, cho dù Phụ Vương là Quốc quân thì cũng phải

chết. Hoan nhi, nói với Phụ Vương là người sẽ nhớ kỹ những lời của Phụ Vương.”

“Ân....” Hà Hoan gật đầu, “Hài nhi nhớ kỹ, hài nhi, hài nhi....Phụ Vương....”

Thở một hơi thật dài, Phượng Minh Vương nhắm mắt lại, đã....Hoan nhi đã mười sáu tuổi a....

.....

Trong quý phủ của Hà Sâu, sau khi từ hoàng cung trở về, hắn và Hà Nhạc ở trong thư phòng để mưu đồ bí mật.

“Đại ca, mưu sĩ trong phủ của ta trước đó vừa dẫn đến một người, người này tên là Trương Thanh Tắc, hơn một trăm nhân khẩu trong nhà của hắn đều bị Hoàng đế Đại Đông Tần Ca xử tử. Ta và hắn có tán gẫu vài lần, Trương Thanh Tắc rất có đầu óc, hơn nữa người này quả thật không đơn giản, sau khi hắn bị bắt rồi nữa đường áp giải về kinh thành thì được bằng hữu cướp đi, bảo toàn được tánh mạng. Ta phái người đến Đại Đông điều tra, hóa ra hắn tham ô hơn cả trăm vạn lượng tu sửa đê điều, số ngân lượng này hiện tại đều ở trong tay hắn.”

Vẻ mặt của Hà Sâu đầy khôn khéo, “Vì sao hắn tham ô nhiều ngân lượng như thế mà không tìm một nơi để tiêu dao, chạy đến tìm người để làm gì?”

Hà Nhạc cười cười, “Đại ca có điểm không biết, Trương Thanh Tắc kỳ thật là người của Đột Quyết.”

“Người Đột Quyết?”

“Đúng, hắn là mật thám do Đột Quyết phái đến Đại Đông, nhưng sau chuyện đó thì Đột Quyết chỉ muốn chiếm lấy số ngân lượng kia, mặc kệ sinh tử của hắn, lại làm cho thê thiếp của hắn bị trăm đầu thị chung, bởi vì như vậy mà hắn ghi hận trong lòng, chạy trốn đến Phượng Minh, muốn tìm ta để nương tựa.”

“Hắn muốn cái gì?”

Sắc mặt của Hà Nhạc trở nên âm trầm dưới ánh nến, “Hắn muốn....mạng của Hoàng đế Đại Đông.”

Hà Sâu chớp mắt.

“Đại ca, Tân Ca hiện tại không có nhi tử, chỉ cần hắn chết thì Đại Đông tất nhiên sẽ loạn. Một khi Đại Đông loạn thì Phụ Vương cũng sẽ loạn, đây là cơ hội của ta và ngươi!” Hà Nhạc oán hận nói, “Trong lòng của Phụ Vương chỉ có tam đệ, căn bản không có ta và ngươi! Người xem, đêm nay ngay cả nhìn mà hắn cũng không thèm nhìn chúng ta một cái! Chẳng lẽ bởi vì bộ dáng của ta và ngươi không giống Phụ Vương nên mới bị Phụ Vương lạnh nhạt hay sao?”

Hà Sâu cắt bót một đoạn tim đèn cây, nói một cách lạnh lùng, “Không phải hiện tại ta và ngươi mới biết Phụ Vương chỉ thích tam đệ. Phụ Vương đã nhận ra tâm tư của ta, tuy rằng hiện tại hắn vô tâm với chính sự, nhưng hắn là Phượng Minh Vương, đám lão thần chỉ biết nghe theo hắn. Không có quân phù ấn tín thì chúng ta không thể tự tiện manh động.”

“Hừ! Phụ Vương trì hoãn không lập thái tử, chẳng phải là muốn đem vị trí thái tử giao cho tam đệ hay sao! Tam đệ không xứng, ngoại trừ bộ dáng thì làm sao có thể so với ta và ngươi? Vì sao Phụ Vương không hề liếc nhìn ta và ngươi dù chỉ một cái?” Hà Nhạc nện một quyền xuống bàn, “Hắn thích người Đại Đông thì ta sẽ hủy diệt Đại Đông!”

Hà Sâu vỗ vỗ tay của Hà Nhạc, thấp giọng nói, “Ngũ Tử Ngang hiện tại ở đây, người này có thể đạt được tín nhiệm của Tân Ca thì nhất định không đơn giản, đừng để cho hắn nhìn ra bất luận manh mối nào. Người bảo Trương Thanh Tắc chờ Ngũ Tử Ngang rồi đi thì hắn dẫn hắn đến gặp ta, người Đột Quyết cũng không thể dễ dàng tin tưởng.”

“Hảo, bất quá mặc kệ hắn có thể tin hay không, chỉ cần có thể lợi dụng thì chúng ta cứ lợi dụng. Hơn nữa ta cảm thấy Ngũ Tử Ngang đến Phượng Minh cũng là một cơ hội tốt, hắn là tâm phúc bên cạnh Tân Ca, nếu có thể....” Ý tứ của Hà Nhạc không cần nói thì cũng đã quá rõ ràng.fynnz.wordpress.com

Hà Sầu gật đầu rồi nói, “Cẩn thận vẫn tốt hơn. Ngày mai hắn đến đây thì chúng ta sẽ quan sát, nếu có thể để cho chúng ta lợi dụng thì cũng là một chuyện tốt.”

“An.”

.....

Nằm ở trên giường, Ngũ Tử Ngang không buồn ngủ. Tuy rằng hôm nay vừa mới đến Phượng Minh nhưng cái mũi của hắn vẫn ngửi ra một chút hương vị. Nhất là thái độ của Phượng Minh Vương làm cho hắn tựa như bị lạc vào một rừng cây mây, rõ ràng nhìn thấy đường ra nhưng làm cách nào cũng không qua được. Còn Phượng Minh Vương vì sao phải làm như vậy? Đây có thể xem như một cuộn tơ rối vò, đến khi hắn tìm được đầu sợi tơ thì mới có thể chậm rãi hiểu rõ.

Ai, thật muôn lên đường về ngay lập tức. Bàn tay sờ lên từng viên ngọc châu trên chuỗi tràng hạt, Ngũ Tử Ngang suy nghĩ sâu xa, tình hình của Phượng Minh Vương còn phức tạp hơn so với dự đoán của hắn, hơn nữa thân mình của Phượng Minh Vương cũng không khỏe. Tân Ca, người nhất định cũng không nghĩ đến tình hình sẽ là như vậy, có đúng không? Khi sờ lên chuỗi tràng hạt thì Ngũ Tử Ngang liền nghĩ thầm: Ngày mai đến dự tiệc tại quý phủ của Hà Sầu, hắn cẩn thận làm việc là được, tùy cơ ứng biến, nhìn xem có thể phát hiện được dấu vết gì hay không.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 76

Ngày thứ hai, sau khi Ngũ Tử Ngang dùng ngọ thiện tại hành cung do Phượng Minh Vương an bài thì liền tiến cung bái kiến Phượng Minh Vương. Có lẽ là vì nhi tử đã trở lại nên tâm tình tốt hơn, hôm nay sắc mặt của Phượng Minh Vương đã hồng hào hơn rất nhiều so với hôm qua. Không ngừng hỏi hắn ở có quen hay không, ăn có ngon hay không, Ngũ Tử Ngang lần lượt trả lời rất hài lòng. Phượng Minh nằm ở phía Nam Đại Đông nên ám áp hơn so với Đại Đông, nhưng hiện tại đã bắt đầu vào mùa đông, sau mấy trận mưa khiến quốc đô của Phượng Minh trở nên âm u lạnh lẽo, đối với người đã quen với cái lạnh khô hanh của Đại Đông thì cái lạnh ở nơi này lại lạnh đến thấu xương. Người ta hay bảo người phương Bắc chịu rét rất giỏi, kỳ thật cũng không phải, cái lạnh của phương Bắc khi mặc đồ ấm thì sẽ không lạnh, nhưng ở phương Nam cho dù mặc nhiều lớp y phục như thế nào thì hàn khí vẫn có thể tiến vào thân.

Sau khi nói loanh quanh vài câu, Ngũ Tử Ngang mới nói ra mục đích chính, “Bệ hạ, Tử Ngang phụng ý chỉ của Hoàng Thượng hộ tống tam điện hạ trở về, Tử Ngang đã hoàn thành sứ mệnh, cũng đã đến lúc phải trở về phục mệnh với Hoàng Thượng của ta. Hôm nay Tử Ngang tiến đến để từ giã bệ hạ, đường xá quay về Đại Đông khá xa, ít ngày nữa Tử Ngang phải hồi kinh.”

Phượng Minh Vương hơi gật đầu rồi nói, “Từ Phượng Minh đến Đại Đông nhanh nhất cũng mất ba tháng, quả nhân nghe nói Lương Vương phi có thai, e rằng sẽ sinh trước tân niên, hiện tại đã là giữa tháng chín, có lẽ Lương Vương quay về không kịp. Cũng là do Hoan nhi ngày thường bị quả nhân nuông chiều, tùy hứng làm xằng, bằng không thì cũng sẽ không làm hại Lương Vương rời xa Vương phi.”

“Bệ hạ nói quá lời, Tử Ngang sẽ bứt rút. Tam điện hạ kêu Tử Ngang một tiếng ca ca, nói như thế nào thì Tử Ngang cũng phải đưa tam điện hạ quay về. Hoàng Thượng của ta cũng rất thích tam điện hạ, Hoàng Thượng vốn

muốn giữ tam điện hạ ở lại thêm vài ngày nhưng tam điện hạ nhớ bê hạ, cho nên Hoàng Thượng của ta không an lòng, vì vậy mới phái ta tự mình hộ tống tam điện hạ quay về.”

Trong phòng ngoại trừ Thân Mộc thì không còn người khác, thị vệ bên ngoài cũng bị điêu đi, Ngũ Tử Ngang cũng không sợ người có tâm nghe được ý tú trong lời của hắn. Sau khi Hà Sầu và Hà Nhạc biểu lộ sự bất mãn rõ ràng đối với Hà Hoan, xuất phát từ việc lo lắng cho sau này, Ngũ Tử Ngang cũng không muốn cho hai người kia nghĩ rằng hắn và Tân Ca ở bên phe của Hà Hoan, điều này cũng không phải chuyện tốt đối với Đại Đông và cả Hà Hoan. È rằng Phượng Minh Vương cũng có tâm tư này cho nên chỉ lưu lại một mình tâm phúc là Thân Mộc ở bên cạnh.

Phượng Minh Vương liếc mắt ra hiệu cho Thân Mộc, Thân Mộc hiểu ý, lập tức đi ra ngoài. Yên lặng uống mấy hộp trà, Phượng Minh Vương mở miệng, “Lương Vương là tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng của Đại Đông, nghe nói Hà Sầu muốn thỉnh Lương Vương đêm nay đến quý phủ của hắn uống rượu.”

Vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang vẫn thản nhiên, hắn mỉm cười ôn hòa, “Đại điện hạ thấy con sâu rượu của ta ngọ ngoạy, vì vậy mới thỉnh ta đến quý phủ của hắn uống rượu.”

Phượng Minh Vương mỉm cười một cách mơ hồ, sau đó lại nói, “Gần đây ta nghe được một chút phong phanh, có một tội phạm trọng yếu chạy trốn từ Đại Đông của các ngươi đến Phượng Minh, hiện tại đang ở quý phủ của Hà Sầu, nghe nói người này tên là....Trương Thanh Tắc.”

Ngũ Tử Ngang sững sốt, sự ôn hòa trên mặt nháy mắt biến mất.

Phượng Minh Vương ho nhẹ vài tiếng, tựa hồ rất vừa lòng khi thấy Ngũ Tử Ngang biến sắc, sau đó tiếp tục nói, “Trương Thanh Tắc tựa hồ có một chút bản lĩnh, chẳng qua hiện tại thân mình của quả nhân bất tiện, nếu xảy ra nhiều chuyện thì sẽ ảnh hưởng đến việc quả nhân tĩnh dưỡng, Lương Vương át hẳn là hiểu được ý tú của quả nhân chứ.”

Ngũ Tử Ngang lập tức đứng dậy rồi nghiêm mặt nói một cách cung kính, “Tử Ngang hiểu được, Tử Ngang tạ ơn bê hạ đã chỉ điểm.”

Lại ho khan vài tiếng, Phượng Minh Vương tựa hồ cảm thấy mệt mỏi, nói chuyện một cách vô lực, “Quả nhân mệt mỏi, buổi tối Lương Vương còn phải đi dự tiệc, trở về nghỉ ngơi đi, như vậy đêm nay mới có tinh thần.”

Ngũ Tử Ngang lập tức khom mình hành lễ, “Long thể của bệ hạ quan trọng hơn, cần phải cẩn thận điều dưỡng, Tử Ngang lui xuống.”

Khi hắn sắp sửa đi ra ngoài thì hắn lại nghe được giọng nói của Phượng Minh Vương, “Lương Vương, quả nhân có thể tin tưởng Đại Đông hay không?”

Ngũ Tử Ngang ngẩng đầu trầm giọng nói, “Bệ hạ cứ yên tâm, tam điện hạ là nghĩa đệ của Hoàng Thượng, cũng là nghĩa đệ của Tử Ngang.”

Phượng Minh Vương gật đầu, không nói ra suy nghĩ của mình, Ngũ Tử Ngang mở cửa, sau đó vén rèm rồi bước đi.

Thân Mộc đi vào, sắc mặt của Phượng Minh Vương không được tốt, hắn đi đến bên cạnh Phượng Minh Vương rồi quỳ xuống, sau đó nhỏ giọng nói, “Bệ hạ, chỉ cần ngài xuất thủ thì đại điện hạ và nhị điện hạ căn bản sẽ không thể đạt được kết quả mà bọn họ mong muốn, tam điện hạ cũng có thể yên ổn mà ngồi trên ngai vàng, vì sao ngài lại khoanh tay để mặc quyền thế của đại điện hạ và nhị điện hạ càng lúc càng lớn?”

Phượng Minh Vương lắc đầu, Thân Mộc không hiểu biểu tình trên mặt của hắn, “Thân Mộc, đã mười bảy năm a....”

“Bệ hạ....” Trong khoảnh khắc, Thân Mộc tuôn trào hai hàng lệ.

Phượng Minh Vương nói một cách thản nhiên, “Điều mà quả nhân muốn chính là Hoan nhi có thể vô ưu vô lỵ cả đời.”

“Bệ hạ....” Thân Mộc áp chế tiếng nức nở của mình.

“Vì sao rốt cục ta cũng không thể quên được hắn?” Phượng Minh Vương cúi đầu cát lên một tiếng cảm khái, tựa hồ nói ra hết thảy buồn khổ trong lòng với một vị hảo hữu lâu năm, “Trong lòng của hắn không chỉ không có

ta, còn tồn thương ta, xỉ nhục ta, nhưng vì sao ta vẫn không thể quên được hắn, thậm chí ngay cả hận cũng hận không được...”

“Bệ hạ....”

“Hắn vĩnh viễn sẽ không biết nỗi khổ mà ta đã chịu đựng.....Ta không cam lòng, không cam lòng.....”

“Bệ hạ....”

.....

Sau khi từ hoàng cung đi ra, Ngũ Tử Ngang lập tức trở về hành cung, hàn huyên vài câu với thị vệ trong Phượng Minh hành cung, rồi hắn vừa ngáp vừa vào phòng. Tiếp theo hắn nhanh chóng viết một phong thư đưa cho tiểu quỷ mà hắn mang theo đem về kinh thành. Sau khi xong xuôi mọi việc, Ngũ Tử Ngang trầm tư thật lâu, hắn thấp giọng nói với căn phòng không người, “Trương Thanh Tắc ở tại quý phủ của Hà Nhạc, tìm ra hắn, đừng rút dây đòng rùng, theo dõi hắn chặt chẽ, nếu hắn có gì khác thường thì liền loại bỏ hắn.”

Không ai trả lời, trước mắt của Ngũ Tử Ngang rót xuống một quả hạnh nhân, hắn cầm lấy rồi ngâm vào miệng.

Đem cuộc mật đàm lúc trước giữa hắn và Phượng Minh Vương cẩn thận suy nghĩ lại một lần nữa, Ngũ Tử Ngang cũng có một chút suy tính đối với tiệc rượu tối nay. Hắn cảm thấy khó lý giải đối với Phượng Minh Vương, cho dù bộ dạng của Hà Sầu và Hà Nhạc không giống mình thì cũng không nên độc sủng tiểu nhí tử như vậy. Hà Hoan ngoại trừ bộ dáng thì hoàn toàn không còn điểm nào vượt trội hai vị hoàng huynh của mình. Phượng Minh Vương một lòng muốn cho Hà Hoan kế thừa ngai vàng, chẳng lẽ sẽ không biết Hà Hoan cẩn bản không thể gánh vác ngôi vị hoàng đế hay sao? Còn Hà Sầu và Hà Nhạc bất mãn với Phượng Minh Vương, nhưng trong bất mãn còn mang theo một loại mùi vị khác, Ngũ Tử Ngang không biết có phải mình nhìn lầm hay không.

Cả buổi chiều nằm trên giường suy nghĩ lung tung rất nhiều, nhất là chuyện của Trương Thanh Tắc, cho đến khi Hà Sầu phái người đến đón hắn

thì hắn mới giật mình nhận ra cả buổi chiều đã trôi qua. Lập tức thay đổi xiêm y, để cho thị vệ bên người cầm lấy lễ vật đưa cho Hà Sầu và Hà Nhạc, hắn chấn hưng tinh thần rồi lên xe ngựa.

Đi vào Vương phủ, Hà Nhạc đã ở đó, vừa thấy tình thế trong phòng, Ngũ Tử Ngang thầm cười khổ, chẳng lẽ không có nữ nhân thì không thể uống rượu ngon hay sao? Hắn vừa ngồi xuống thì lập tức có hai cô nương xinh đẹp đi đến bên cạnh châm trà dâng điểm tâm, tiếp theo lại ngồi xuống bên cạnh hắn. Hà Sầu cười ha ha, “Lương Vương, đêm nay không say không về a, nữ nhân xinh đẹp nhất của quốc đô đều được ta gọi đến đây.”

Ngũ Tử Ngang lắc đầu, vừa cười vừa nói, “Ngũ Tử Ngang làm sao có thể không nhận ý tốt của điện hạ, nghe nói nữ nhân của Phượng Minh Quốc rất xinh đẹp, quả thật tai nghe không bằng mắt thấy.” Nói xong, hắn một trái một phải ôm hai mỹ nhân ở bên cạnh.

Hà Sầu và Hà Nhạc liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi ba người mới cười ha ha.

Thức ăn dâng lên, rượu cũng được châm đầy, trong Vương phủ một đoàn hoan ca điểm vũ, uống đến mức cao hứng, Ngũ Tử Ngang đôi khi lại nhảy cơ hội ăn đậu hủ của nữ nhân. Thấy hắn không câu nệ cũng không giả vờ đứng đắn, Hà Sầu và Hà Nhạc cũng ôm mỹ nhân bên cạnh, hết sờ lại hôn, trong lúc nhất thời không khí liền trở nên đậm đà. Ngay khi Ngũ Tử Ngang cùng Hà Sầu và Hà Nhạc trò chuyện với nhau thật vui vẻ thì một đôi mắt từ một nơi bí mật gần đó đang nhìn chăm chăm vào Ngũ Tử Ngang.

.....

Kinh thành, đã nhiều ngày qua tâm tình của Tân Ca rất phiền muộn, không phải bởi vì Ngũ Tử Ngang ở tận Phượng Minh. Hắn đã nhận được thư của Ngũ Tử Ngang, biết người nọ đọc đường đi thuận lợi, biết Tử Ngang vẫn luôn nhớ nhung mình, hắn rất cao hứng. Hắn phiền muộn chính là hai tháng sau thì Liễu Song sẽ hạ sinh. Đã nhiều ngày qua hắn đều ở Phật đường để niệm kinh, cầu nguyện thượng thiên để cho Ngũ Tử Ngang có một nam hài nhi.

“Hoàng Thượng, thư của Vương gia.” Diêm Nhật đi vào, hai tay trình lên một phong thư, đây là mật thư.

Sắc mặt của Tân Ca chỉ trong nháy mắt liền trở nên hòa hoãn vài phần, hắn nhận thư, Diêm Nhật lập tức lui xuống. Mở thư ra, đầu tiên vẫn là những lời nhớ nhung, nhưng sau đó sự ôn nhu trong mắt của Tân Ca càng lúc càng sắc bén, khi hắn xem xong thư thì liền lên tiếng, “Diêm Nhật.”

“Có nô tài.”

“Lập tức kêu Diêm Mẫn tới gấp trãm.”

“Dạ.”

Sau khi Diêm Nhật rời đi thì Tân Ca lại cầm thư đọc lại một lần nữa rồi mót đề bút viết thật nhanh một phong thư, phía trên ấn xuống ngọc tỷ của mình rồi phái người bí mật tức tốc đưa đến Quốc quân Hà Nguyên của Phượng Minh.

“Hoàng Thượng.”

Ban ngày, Diêm Mẫn lặng lẽ đi đến thư phòng, Diêm Nhật ở bên ngoài đã vãy lui mọi người, Tân Ca nói thăng, “Trương Thanh Tắc hiện tại đang ở quý phủ của nhị hoàng tử Phượng Minh Vương Hà Nhạc, người điều động nhân thủ trong Diêm La điện đến đó, Lương Vương bên kia để lại người, không được làm cho Trương Thanh Tắc chạy khỏi Phượng Minh quốc. Lương Vương sẽ công đạo mọi chuyện, bảo bọn họ khi đến đó thì nghe lệnh mà hành sự.”

“Dạ.”

“Với lại....”

Tân Ca bảo Diêm Mẫn đến gần, sau đó ghé vào lỗ tai của hắn rồi thấp giọng phân phó vài câu, Diêm Mẫn gật đầu.

“Đi đi.”

“Dạ.”

Diêm Mẫn lại lặng lẽ tiêu thất.

Trương Thanh Tắc ở tại Phượng Minh...Tần Ca lạnh mặt, hắn vẫn xem thường người này. Nghĩ lại trong chốc lát, hắn nháu bút rồi viết tiếp một lá thư.

“Hoàng Thượng.”

Diêm Nhật đi đến, khom người nói, “Vừa mới có tin từ bên kia, đêm nay tập kích Bách Hoa lâu, thỉnh Hoàng Thượng đề phòng.”

Tần Ca đem lá thư đã viết xong đưa cho Diêm Nhật, “Đưa đến Nội các, thư này từ Nội các đưa đến Ni Sở.”

“Dạ.”

“Bên kia có nói khi nào sẽ trở về hay không?”

“Không, bất quá nô tài nghĩ rằng sẽ rất nhanh, bên kia bảo rằng hết thảy đều thuận lợi, nữ nhân mà lúc trước Vương gia lưu lại đã lén đi tìm lão bản Bách Hoa lâu, sau đó thì nữ nhân kia bị giết chết ngoài kinh thành, bên kia tìm hiểu nguồn gốc và đã tra ra trong Bách Hoa lâu có miêu, đêm này sẽ giăng lưới. Chẳng qua bên kia lo lắng cầm vệ quân sẽ làm hư chuyện.”

“Ngươi đi tìm Quan độ, bảo với hắn đêm nay trẫm muốn đến Cẩm Đà tự.”

“Dạ.”

“Đợi đã.” Kêu Diêm Nhật lại, Tần Ca do dự một lát rồi mới hỏi, “Ngũ Tử Hoa thường xuyên chạy đến Cẩm Đà tự hay sao?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Ngũ Tử Hoa cơ bản cách hai ngày sẽ đến đó, nếu vô sự thì mỗi ngày đều đi.”

“Tốt lắm, ngươi đi đi.”

“Nô tài cáo lui.”

Vô thức gõ lên bàn, Tân Ca nghĩ đến mật báo vừa thu được gần đây, Liễu Song và Ngũ Tử Anh mấy tháng nay rất gần gũi, lần nào nàng ra khỏi phủ thì đều có Ngũ Tử Anh đi cùng, chuyện này....Tân Ca vừa mừng thầm vừa căm tức. Tử Ngang vì Ngũ gia, vì triều đình mà bôn ba khắp nơi, trong khi nữ nhân kia không chịu yên bề gia thất! Nhảm tính thời gian, có lẽ phải đến tân niên thì Ngũ Tử Ngang mới có thể trở về, Tân Ca nghĩ đến lui, rốt cục quyết định chờ sau khi Ngũ Tử Ngang quay về thì mới đem chuyện này tiết lộ cho hắn. Nhưng nghĩ lại, Liễu Song thích người khác thì chẳng phải rất vừa vặn hay sao?

Xoa xoa thái dương, Tân Ca vì mâu thuẫn nội tâm mà có một chút đau đầu. Thôi thôi, việc quan trọng nhất lúc này là tiểu hài tử trong bụng của Liễu Song, hết thảy phải chờ đến khi sinh hạ đứa nhỏ xong, chờ Tử Ngang quay về rồi nói sau.

Khi trời tối, Tân Ca dẫn theo tùy thị cùng thị vệ xuất cung. Khi mọi người đang ngủ say thì một đám sát thủ máu lạnh xâm nhập Bách Hoa lâu, là xuân lâu nổi danh của kinh thành, giết chết vài người giang hồ trong lâu, còn có hơn mười cô nương và tướng công. Tú bà và lão bản của Bách Hoa lâu cũng không rõ tung tích. Dưới chân thiên tử mà lại xảy ra tội ác tráng trọn tàn bạo như vậy, toàn bộ kinh thành đều xôn xao, Nội các vội vàng phái người đi Cẩm Đà tự bẩm tấu Hoàng Thượng.

.....

Quỳ trên mặt đất, trong lòng của Việt Lặc Vân Sơn thấp thỏm không yên, hắn không đoán được vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên đến Cẩm Đà tự, chẳng lẽ là....nghĩ đến khả năng này, hắn mím chặt môi.

Cố ý im lặng mà nhìn chằm chằm Việt Lặc Vân Sơn, sau khi để cho thân mình của đối phương hơi run rẩy thì Tân Ca mới mở miệng, “Trẫm nghe nói mấy tháng nay Ngũ Tử Hoa thường đến nơi này, ngươi và hắn trò chuyện với nhau rất vui vẻ?”

“Từ khi Ngũ đại nhân biết thân mình của ta không khỏe thì thường xuyên đến đây đưa một chút thức ăn bổ dưỡng, nói là nhận được ý chỉ của Hoàng Thượng. Khi Ngũ đại nhân đến đây thì chỉ ngồi uống một tách trà trong chốc lát rồi ly khai, thỉnh Hoàng Thượng nắm rõ.”

“Hắn có biết thân phận của ngươi hay không?”

Việt Lặc Vân Sơn lắc đầu, “Không biết. Vân Sơn ghi nhớ ý chỉ của Hoàng Thượng, không dám nói bậy.”

Tần Ca lạnh lùng nói, “Ngươi là công chúa hòa hiếu kết giao với trẫm, trước khi trẫm chưa lập hậu thì ngươi cũng chỉ có thể là công chúa, ngươi hiểu chua?”

“Vân Sơn hiểu rõ, Vân Sơn....sẽ không cùng Ngũ đại nhân gặp mặt nữa.” Việt Lặc Vân Sơn cắn chặt môi.

“Ngũ Tử Hoa là đệ đệ của Lương Vương, hắn muôn tới Cẩm Đà tự thì trẫm không tiện ngăn cản, nhưng ngươi phải nhớ rõ thân phận của mình, chỉ cần ngươi thành thật thì ngày sau trẫm sẽ cho ngươi một lời công đạo.”

Việt Lặc Vân Sơn sững sót, kinh ngạc đến mức quên cả tôn ti mà ngẩng đầu nhìn Tần Ca, không hiểu ý tứ của đối phương. Chẳng lẽ Hoàng Thượng không phải là không cho hắn và Tử Hoa gặp mặt hay sao?

Tần Ca chỉ nói một cách lanh đạm, “Thân phận của ngươi thì trẫm sẽ có tính toán, bây giờ vẫn chưa đến lúc ngươi trở thành Việt Lặc Vân Sơn.”

Chỉ trong khoảnh khắc thì Việt Lặc Vân Sơn liền trợn to mắt, sau đó mới cung kính dập đầu, “Vân Sơn nhớ kỹ, ta ơn Hoàng Thượng tha mạng.” Hắn còn có thể nhìn thấy Tử Hoa, còn có thể....nhưng mỗi lần nghĩ đến bản thân mình kỳ thật là nam tử thì nỗi lòng của Việt Lặc Vân Sơn lại tràn đầy chua sót, nếu người nọ biết hắn là nam nhân thì nhất định sẽ rời đi, nhất định.

“Ngươi lui xuống đi, trẫm muốn nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Việt Lặc Vân Sơn đứng lên rồi lui ra ngoài, trong lòng không ngừng đập thình thịch. Bị phế bỏ một thân võ công, hắn đã sớm chuẩn bị cả đời sẽ bị nhốt ở trong này, nhưng vừa rồi những lời của Hoàng Thượng lại cho hắn một chút hy vọng, một chút hạnh phúc. Cũng không biết muội muội hiện tại có khỏe không, còn có Tử Hoa....áp chế nỗi lo lắng trong lòng, Việt Lặc

Vân Sơn không dám lộ ra nửa điểm vui sướng, chỉ lặng lẽ quay về phòng.fynnz.wordpress.com

Khi trời tờ mờ sáng thì Diêm Nhật nhận được thư khẩn từ Nội các, hắn không bẩm báo Hoàng Thượng mà chỉ nói với người truyền tin, “Hoàng Thượng vì phòng ngừa năm nay lại có nạn tuyết nên hôm qua đã cùng trụ trì đại sư bé quan cầu phúc, phải năm ngày sau mới xuất quan. Hoàng Thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu, nếu bởi vì như vậy mà dẫn đến tai họa thì mặc kệ là ai đều sẽ bị xâm chửi lên mặt rồi đưa đi sung quân.”

Bất đắc dĩ Nội các chỉ có thể tự mình xử lý chuyện này, đóng cửa kinh thành, lệnh cho Hình bộ cùng Thủ bạ quân của kinh thành và Đô Sát Viện điều tra án mạng tại Bách Hoa lâu. Năm ngày sau Tần Ca xuất quan, Đinh Ủy Bạch Lộc Niên dâng lên kết quả điều tra bước đầu: Là giang hồ báo thù. Tần Ca hạ chỉ, bất chấp luật lệ của giang hồ Đại Đông, tiến hành thanh trùng. Lệnh vừa được hạ xuống thì đệ nhất sát thủ Ám Dạ Môn đã lan truyền tin tức, nguyện quy thuận triều đình, góp sức vì triều đình. Trong lúc nhất thời, các môn phái giang hồ đều lâm vào hỗn loạn.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 77

Đêm đó Ngũ Tử Ngang và Hà Sầu cùng Hà Nhạc quả thật uống không say không về, căn bản là Ngũ Tử Ngang say đến mức không thể trở về, vì vậy trực tiếp ngủ lại một đêm ở tại quý phủ của Hà Sầu, thảng cho đến ngày hôm sau khi trời sắp tối thì hắn mòi tỉnh rượu. Khi tỉnh lại, hai mỹ nữ hầu hạ hắn đêm qua giúp hắn rửa mặt thay xiêm y, giữa đôi mắt đẹp lộ ra vài phần tiếc nuối. Hai người đúng là ngủ một đêm trên giường của Ngũ Tử Ngang, nhưng cả đêm Ngũ Tử Ngang say rượu, ngay cả khí lực để nâng tay còn không có thì làm sao sinh long hoạt hồ cùng hai người đại chiến mấy trăm hiệp trên giường được.

Bất quá trước tiên không nói đến thực tế như thế nào, về bì ngoài thì Ngũ Tử Ngang và hai vị hoàng tử uống rượu đến mức chủ và khách đều mặc sức phóng túng, Ngũ Tử Ngang đưa tặng cho hai vị hoàng tử những món lễ vật quý giá cũng làm cho bọn họ cười như nở hoa, những món lễ vật này là do Ngũ Tử Ngang trước khi lên đường đã lấy ra từ bảo khố của Tần Ca. Sau khi thu thập ổn thỏa, Ngũ Tử Ngang ra khỏi phòng, lập tức có người dẫn hắn đi gặp Hà Sầu. Đến nơi, Hà Sầu tựa hồ cũng vừa mới thức dậy, Hà Nhạc đã ở đó, vừa thấy hắn đến, hai người lập tức vui vẻ nghênh đón.

“Tôi qua Lương Vương có khỏe không.” Vẻ mặt ám muội.

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Rượu của quý phủ thật ngon, hiện tại ta vẫn còn ngửi thấy hương rượu. Không biết nhị điện hạ mang đến là rượu gì, uống còn thuần túy hơn cả Lộc Nhi tửu.”

Hà Nhạc nói một cách tự đắc, “Đó là do quý phủ của ta ủ ra, nếu Lương Vương thích thì ta sẽ đưa cho Lương Vương vài hũ.”

“Ha ha, như vậy thì thật tốt.” Tiếp theo Ngũ Tử Ngang chắp tay nói, “Nhị vị điện hạ, hôm qua ta tiến cung có nói với bệ hạ mấy ngày nữa ta sẽ khởi hành hồi kinh. Vương phi sắp lâm bồn, ta phải nhanh chóng quay về.”

Hà Sầu và Hà Nhạc liếc mắt nhìn nhau một cái, Hà Sầu nói, “Hóa ra Vương phi có thai, cũng là do tam đệ tùy hứng, bằng không cũng sẽ không làm hại Lương Vương phải rời xa Vương phi để đến Phượng Minh. Nếu Phụ Vương đã đáp ứng thì ta và nhị đệ cũng không tiện lưu ngài lại. Cái gọi là lễ thượng vãng lai mới có thể trở thành bằng hữu, ta và nhị đệ cũng đã chuẩn bị một phần lễ mọn cho Lương Vương, mong rằng Lương Vương không chê.”

Ngũ Tử Ngang liên tục xua tay, “Điện hạ quá khách khí, ta đến quý phủ của điện hạ làm khách thì há có thể không chuẩn bị lễ vật.”

Hà Sầu vừa cười vừa nói, “Lương Vương phải về, ta và Nhị đệ cũng nên chuẩn bị một phần tổng lễ mới đúng a. Lương Vương không cần khách khí, ta và Nhị đệ đều cảm thấy đặc biệt hợp ý với Lương Vương, sau này mỗi bang giao giữa Phượng Minh và Đại Đông phải làm phiền Lương Vương chiếu cố.”

Ngũ Tử Ngang thoái mái lên tiếng, “Nào dám nào dám, nên là như vậy, nên là như vậy. Đại điện hạ và nhị điện hạ khí độ bất phàm, Tử Ngang cũng cảm thấy đặc biệt hợp ý với nhị vị điện hạ. Nếu như vậy thì Tử Ngang cũng sẽ không từ chối, sau này nhị vị điện hạ có chuyện gì cần ta thì cứ mở miệng là được.”

“Có những lời này của Lương Vương là quá đủ.”

“Ha ha....”

Ba người cười to.

Không cự tuyệt Hà Sầu và Hà Nhạc đưa cho hắn hai vị mỹ nhân kia, Ngũ Tử Ngang quay về hành cung rồi đêm đó tiến cung để từ biệt Phượng Minh Vương.

Vừa nghe Ngũ Tử Ngang nói phải đi, Hà Hoan liền muốn khóc, nhưng ngại có Phụ Vương ở đây nên hắn nhịn xuống. Phượng Minh Vương không lưu lại Ngũ Tử Ngang, chuyện muốn công đạo cũng đã công đạo, lúc này đáp ứng Ngũ Tử Ngang hai ngày sau có thể lên đường hồi kinh. Ngũ Tử Ngang tiến cung còn có một chuyện quan trọng khác chính là hy vọng có

thể cùng Phượng Minh quốc ký kết hiệp ước hữu hảo giữa hai nước, Phượng Minh Vương cũng thẳng thắn đáp ứng. Một cái hiệp ước đồng minh, ký vài chữ cũng không phải việc gì khó khăn.

Sau khi Ngũ Tử Ngang rời khỏi chỗ của Phượng Minh Vương thì Hà Hoan liền đuổi theo, rồi kéo hắn đến một chỗ hẻo lánh mà hỏi một cách khéo, “Lương Vương đại ca, ngươi không thể ở lại thêm vài ngày rồi hắn đi hay sao?”

Ngũ Tử Ngang vừa thở dài vừa lắc đầu, “Cho dù ta ở lại thêm vài ngày thì cũng phải đi.” Nhận thấy từ phía không có mặt thám, hắn thấp giọng nói, “Tam điện hạ, ngươi một mình ở trong này phải vạn phần cẩn thận, chiêu có hảo cho mình và bệ hạ. Ta đã lưu lại người ở bên cạnh ngươi để âm thầm bảo vệ an toàn cho ngươi.” Nói xong, hắn lấy ra một ống trúc tinh xảo nhỏ bằng ngón tay rồi nhét vào tay của Hà Hoan, “Khi gặp nguy hiểm thì thối nó, nhớ rõ nếu chưa đến lúc bất đắc dĩ thì không nên thối.”

“Ân!” Hà Hoan cũng xem như thông minh, nhanh chóng cất vào.

“Tam điện hạ, ngươi là đệ đệ được Hoàng Thượng nhận thức, ta và Hoàng Thượng sẽ không mặc kệ ngươi, bất quá ngươi cũng phải cẩn thận, đề phòng xung quanh, hiểu chưa?”

“Ta nhớ kỹ!”

Trong mắt của Hà Hoan hiện rõ sự kiên cường.

“Tam điện hạ, ta đi đây, miễn cho có người nhìn thấy.”

Hà Hoan gật đầu, buông ra y phục của Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang lại nhìn hắn một cái rồi nhanh chóng ly khai.

Nhin Ngũ Tử Ngang rời đi cho đến khi khuất bóng, Hà Hoan lau mắt rồi đi vào phòng.

Ngày hôm sau, Phượng Minh Vương vào triều, chính thức tiếp kiến sứ đoàn của Ngũ Tử Ngang, thượng triều Ngũ Tử Ngang cũng chính thức đề cập đến việc quay về Đại Đông. Ngoài dự đoán của mọi người, Phượng Minh Vương từ trước đến nay luôn không muốn kết giao với Đại Đông lại hạ lệnh ký kết hiệp ước đồng minh. Hai nước phái sứ giả tương hỗ, trước khi Ngũ Tử Ngang rời đi thì chính thức ký kết hiệp ước đồng minh với Đại Đông. Lệnh này vừa được hạ chỉ thì triều đình Phượng Minh liền xôn xao, trước đây Phượng Minh Vương đã từng kiên quyết nói rằng không kết giao với Đại Đông. Nay cả Hà Sầu và Hà Nhạc đều thay đổi sắc mặt, nghĩ rằng có thể là do Hà Hoan nói lời hay ý đẹp bên tai Phụ Vương, hai người không khỏi nhìn Phụ Vương vài lần, cũng càng có tâm đồi với Ngũ Tử Ngang.

Nghi thức giao kết đồng minh thập phần thuận lợi, ở ngày thứ ba, trước khi Ngũ Tử Ngang lên đường thì ký danh tự của mình và đóng con dấu Lương Vương lên văn kiện đồng minh rồi phái khoái mã đưa về kinh thành, sau khi Tân Ca nhận được văn kiện đồng minh thì trong một tháng sẽ phái sứ thần mang theo lễ vật hữu hảo đi đến Phượng Minh để dâng lên văn kiện đồng minh của Đại Đông, như vậy hai nước chính thức kết giao đồng minh, trọn đời hữu nghị.

Trước khi đi, Ngũ Tử Ngang lại cùng Hà Sầu và Hà Nhạc dùng bữa tại quý phủ của Hà Nhạc, hắn cũng dẫn theo hai vị mỹ nhân mà Hà Sầu đã tặng cho hắn, làm như vô cùng yêu thích. Tiếp theo hắn lại tiến cung vấn an Phượng Minh Vương, không lưu lại quá lâu, cũng không nói chuyện với Hà Hoan. Sáng hôm sau Ngũ Tử Ngang được Hà Sầu Hà Nhạc còn có Hà Hoan tiễn ra khỏi hoàng cung, hắn mang theo mấy trăm cẩm vê quân đóng quân ngoài thành. Cùng Hà Sầu và Hà Nhạc nói mấy câu, lại hỏi han Hà Hoan vài tiếng, Ngũ Tử Ngang nở nụ cười thâm ý đối với Hà Sầu và Hà Nhạc, sau đó lên ngựa rồi hạ lệnh xuất phát. Hà Sầu nhìn Hà Nhạc một cái, Hà Nhạc cười cười, hai người đồng thời liếc mắt nhìn Hà Hoan đang mệt mỏi, không hề nói một câu nào mà đều tự lên xe ngựa rồi hạ lệnh hồi phủ.

“Tam điện hạ, lên ngựa đi, Lương Vương đã đi rồi.”

Khổ sở xoay người lên lưng ngựa, Hà Hoan lại quay đầu nhìn thoáng qua đoàn xe đã đi xa, mang theo nỗi bất an mà giục ngựa hướng về hoàng cung. Buộc trên cổ tay là ống trúc mà Ngũ Tử Ngang đã đưa cho hắn, Hà Hoan ốn

định tinh thần, có Hoàng đế ca ca và Lương Vương đại ca, hắn nhất định phải bảo vệ tốt bản thân và Phụ Vương!

Sau khi tụ họp với quân cấm vệ ở ngoài thành, Ngũ Tử Ngang lập tức hạ lệnh ven đường không nghỉ ngơi mà phải hỏa tốc chạy về kinh thành. Mỗi lần nghĩ đến Tân Ca thì nỗi nhớ nhà của Ngũ Tử Ngang lại giống như mũi tiễn. Không cần lo lắng và chăm sóc cho một hoàng tử chân yếu tay mềm vì vậy tốc độ đi đường có thể tăng lên gấp đôi! Hôm nay trời rất đẹp, mấy ngày mưa dầm đã qua, lúc này vắng thái dương đã lộ diện, thời tiết tháng chín ở Phượng Minh rất ấm áp. Ngũ Tử Ngang không khỏi cảm thấy lão thiên gia cũng đang giúp hắn, sắp quay về, hắn sắp quay về!

.....

Một trận gió thổi qua, chiếc lá khô trên cành sau vài lần từ chối thì mới chịu hạ xuống, theo làn gió lướt nhẹ, cuối cùng dừng trên hành lang trong cung điện vừa mới được dọn dẹp không bao lâu. Cước bộ vội vàng giẫm nát chiếc lá khô kia, phát lên tiếng vang rỗng rắc. Dường như gấp phải chuyện gì vui sướng, đôi chân vòng qua một khúc hành lang, sau đó lại càng thêm vội vàng.

Vừa mới lâm triều cùng các đại thần Nội các, tâm tình của Tân Ca vô cùng vui vẻ khi đọc thư của Ngũ Tử Ngang vừa gửi về. Người nọ đã ly khai Phượng Minh quốc đô, trên đường không chậm trễ, có lẽ trước tất niên thì người nọ có thể về đến kinh thành. Hai mươi chín tháng năm đưa Hà Hoan rời kinh, đến bây giờ đã là hai mươi tháng mười một, đã qua nửa năm, nửa năm hắn không gặp Tử Ngang.

“Hoàng Thượng, Ôn tống quản đã trở lại.” Lúc này Diêm Nhật ở bên ngoài nói vọng vào.

Tân Ca khẽ giật mình, sau đó cất vào phong thư rồi lên tiếng, “Để cho hắn tiến vào.”

Màn cửa vừa được nhấc lên, một người vội vàng tiến vào, chưa được vài bước thì liền quỳ xuống hô to, “Hoàng Thượng! Nô tài đã quay về!”

Nhin Ôn Quế đang mừng đến phát khóc, trong mắt của Tân Ca cũng thản nhiên hiện lên sự vui mừng, hắn nói, “Đứng lên đi, mọi việc ổn thỏa chứ?”

Ôn Quế đứng dậy, kích động không thôi, “Bẩm Hoàng Thượng, mọi chuyện đều đã giải quyết gần như ổn thỏa, nô tài, nô tài nhớ Hoàng Thượng nên quay về trước.”

Tinh tế quan sát Ôn Quế một phen, Tân Ca gật đầu, “Trẫm tưởng rằng ngươi bên ngoài sẽ chịu vất vả, xem ra Không thống lĩnh cũng không để ngươi phải chịu khổ, so với lúc trước khi xuất cung thì còn béo hơn một chút.”

Trên mặt của Ôn Quế hiện lên một chút đỏ ửng không bình thường, hắn nói một cách xấu hổ, “Kỳ thật, kỳ thật cũng hoàn hảo, không có chuyện gì quá khó khăn, đều là Không thống lĩnh lo liệu chuyện bên ngoài, nô tài bất quá chỉ giúp một chút mà thôi.”

Tân Ca không phải Không Tắc Huy thích trêu đùa Ôn Quế, nhìn thấy hắn gượng gạo cũng không xoáy sâu vào vấn đề mà chỉ hỏi, “Chuyện của Ám Dạ Môn như thế nào?”

Ôn Quế nghiêm mặt, bước nhanh đến bên cạnh Hoàng Thượng rồi thấp giọng nói, “Bẩm Hoàng Thượng, Không thống lĩnh bảo rằng sau khi tiêu diệt xong đám dư nghiệt trong chốn võ lâm thì sẽ quay về kinh. Chẳng qua tiền Môn chủ Tử Vụ của Ám Dạ Môn không rõ tung tích, trước khi Không thống lĩnh đến trước Ám Dạ Môn thì đã biến mất. Tú bà và lão bản của Bách Hoa lâu cũng không biết đi về đâu. Bất quá....bên cạnh của Tử Vụ có một người là Minh Châu có nói đã từng nhìn thấy Tử Vụ tới lui với người Đột Quyết, Không thống lĩnh bảo nô tài quay về trước, hắn tiếp tục điều tra. Tử Vụ nhất định biết rõ người đứng phía sau vụ ám sát Hoàng Thượng lần trước.”

Trong mắt của Tân Ca hiện lên sắc bén, sau khi yên lặng một lúc lâu thì hắn mới lên tiếng, “Nửa năm qua ngươi vất vả, lui xuống nghỉ ngơi đi. May mắn không có ngươi thì Diêm Nhật tạm thay ngươi làm Tổng quản, hắn làm không tệ. Nay ngươi đã trở lại thì tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Tổng quản, để cho Diêm Nhật làm Phó tổng quản giúp ngươi xử lý chuyện trong cung.”

“Dạ Hoàng Thượng, nô tài không mệt, nửa năm qua nô tài không được gặp Hoàng Thượng, ngày ngày nhớ mong được hầu hạ Hoàng Thượng.” Ôn Quế không muôn quay về.

Tần Ca cũng không miễn cưỡng mà chỉ gật đầu, Ôn Quế nhất thời mỉm cười. Nghiên mực cho Hoàng Thượng, nghe thấy mùi mực thản nhiên trong ngự thư phòng, tâm tư của Ôn Quế vẫn không thể bình phục. Trong nửa năm xuất cung đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng có lúc cực kỳ mạo hiểm, nhưng đều đã trôi qua. Giờ khắc này nhìn Hoàng Thượng, trong lòng Ôn Quế cảm khái, nghĩ đến cái gì đó, trên mặt của hắn lại hiện lên một chút đỏ ửng mất tự nhiên, hắn vội vàng cúi đầu chuyên tâm nghiên mực, sợ lúc bất cẩn sẽ vô ý tiết lộ ý niệm trong đầu.

Tần Ca nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng của Ôn Quế nhưng không lên tiếng. Nửa năm qua Ôn Quế và Khổng Tắc Huy ở bên ngoài đều có truyền lại tin tức, cả Diêm La điện cũng bẩm báo tin tức, vì vậy những việc nên biết và không nên biết thì hắn đều biết rõ.

Tuy rằng nửa năm không hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng nhưng Ôn Quế làm mọi chuyện vẫn rất quen thuộc, đã quen với việc được hắn hầu hạ nên Tần Ca cũng không hề cảm thấy xa lạ. Lúc này đã vào mùa đông, viết thư trong chốc lát thì bàn tay của Tần Ca lại tê cứng, mất đi cảm giác, Ôn Quế vội vàng cầm noãn lô dâng lên.

“Không cần ở đây hầu hạ, nửa năm không ở trong cung, chỗ của ngươi cũng cần phải dọn dẹp một chút.”

Ôn Quế vừa cười vừa nói, “Nô tài không vội, nô tài cũng không có nhiều đồ, ở bên cạnh Hoàng Thượng thì nô tài mới cảm thấy mình đã quay lại, ở bên ngoài ngày nào nô tài cũng đều nhớ đến Hoàng Thượng.” Hắn nói không phải là lừa dối, hắn quả thật mỗi ngày đều nhớ Hoàng Thượng.

Tần Ca nhéch khóe môi, ôm noãn lô ấm áp, nghĩ đến hai ngày nay tiết trời âm u, chẳng lẽ tuyết sắp rơi? Mong rằng đừng tiếp tục xảy ra nạn tuyết.

“Hoàng Thượng.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Diêm Nhật, còn chưa chờ Tần Ca lên tiếng thì hắn liền vội vàng nói, “Vương phủ vừa phái người tới báo tin Lương Vương phi lâm bồn.”

Tần Ca bật dậy, noãn lô trên tay rơi xuống đất.

Giật mình chỉ trong nháy mắt, Tần Ca nhanh chóng hạ chỉ, “Lập tức lệnh cho ngự y đến Lương Vương phủ! Phái người đến Vương phủ, bẩm báo tin tức thường xuyên cho trẫm!”fynnz.wordpress.com

“Dạ!”

“Hoàng Thượng....” Giọng nói của Ôn Quế thoảng chốc nghẹn ngào.

Tần Ca siết chặt quyền, tim đập nhanh kịch liệt, không phải còn nửa tháng nữa mới đến hay sao?

“Hoàng Thượng, Vương gia đã quay về hay chưa?”

“Ôn Quế, ngươi lập tức phái người truyền tin cho Lương Vương, nói cho hắn biết Liễu Song lâm bồn, bảo hắn tức tốc hồi kinh!”

“Dạ!”

Ôn Quế vội vã chạy đi.

Đứng ở nơi đó, bàn tay của Tần Ca đang trở nên run rẩy, Liễu Song lâm bồn, lâm bồn....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 78

Lương Vương phi lâm bồn, không chỉ có người trong Vương phủ hót hả ngược xuôi mà trong cung cũng phá lệ khẩn trương. Cứ mỗi nửa canh giờ lại có người chạy vào cung báo tin, Tần Ca thậm chí phái cả ngự y tốt nhất trong cung đến Vương phủ, như vậy đủ thấy Hoàng Thượng sủng ái Lương Vương như thế nào. Liễu phủ thì vừa vui sướng vì được Hoàng Thượng ân sủng lại vừa lo lắng Liễu Song đang bước một chân ở quý môn quan. Nếu Liễu Song có thể sinh hạ nam hài thì không chỉ có thể bão đảm địa vị của nàng ở Lương Vương phủ, mà dựa theo tình hình Hoàng Thượng coi trọng việc này như thế, nếu là nam hài thì chắc chắn sau này Hoàng Thượng lại càng ân sủng đối với Ngũ Tử Ngang nhiều hơn.

Lúc này trong Lương Vương phủ, Liễu Nhiễm cùng phu nhân, Phạm lão thái thái, Ngũ Tử Anh, Ngũ Tử Hoa đều ở Độc Tâm cư chờ đợi. Ngũ Tử Anh ôm đầu lui vào trong góc, nữ nhân mà hắn yêu nhất đang ở trong phòng sinh hài nhi của hắn, nhưng hắn không chỉ không được ở bên cạnh mà ngay cả một câu cũng không thể nhiều lời, hắn cắn chặt môi, từ bên trong truyền đến tiếng kêu đau đớn tựa như có một thanh chủy thủ đang đâm vào tâm can của hắn.

“Tử Hoa, phái người đi báo tin cho đại ca của ngươi chưa?” Phạm Ngũ Thị không còn tâm tư đi lo lắng thái độ dị thường của Ngũ Tử Anh, nàng hỏi một cách nôn nóng.

“Đã phái người đi.” Ngũ Tử Hoa liếc mắt nhìn nhị ca một cái, trong lòng vừa vội lại vừa sợ.

“A.....A.....”

Tiếng kêu của Liễu Song tràn đầy thống khổ, đã quá hai canh giờ mà chỉ mới đau bụng tiền sản. Hai nắm đấm của Ngũ Tử Anh bị siết chặt đến mức trắng bệch, gân xanh ứa ra. Ngũ Tử Hoa lặng lẽ đi đến bên cạnh nhị ca rồi

ngồi xuống, nâng tay choàng qua vai của hắn. Thân thể của Ngũ Tử Anh chấn động, lại tiếp tục cúi đầu.

Bọn thị nữ liên tục ra ra vào vào, chợt nghe bà mụ trong phòng kêu to, “Vương phi nương nương, người cố chịu đựng một chút, người phải giữ lại khí lực a. Hài nhi còn phải mất vài canh giờ nữa mới chui ra.”

“A....A....”

Thân là tiểu thư khuê các sống an nhàn sung sướng, lại là Lương Vương phi có địa vị cao quý, Liễu Song chưa bao giờ nếm trải mùi vị đau khổ như vậy. Nàng chỉ cảm thấy đau đớn chết đi sống lại, giống như có ai đang rạch dao trong bụng của nàng. Mồ hôi ướt cả tóc, nước ối đã vỡ, nước mắt tuôn trào, trong lòng đau khổ, ủy khuất và nhớ nhung đè nén trong lòng toàn bộ dồn vào nước mắt và tiếng quát to của nàng.

Quỳ gối trong Phật đường của hoàng cung, Tân Ca khẩn cầu lão thiên gia ban cho hắn và Ngũ Tử Ngang một nam hài nhi. Ôn Quế cũng sốt ruột đứng trước cửa, hắn làm sao lại không biết Hoàng Thượng và Vương gia mong mỏi cái thai của Vương phi này là nam hài nhi nhiều như thế nào. Hắn chắp tay ngưỡng mặt rồi khẩn cầu một cách thành kính, “Lão thiên gia a, cầu người phù hộ Vương phi nương nương sinh hạ một nam hài nhi.”

Đã quá bốn canh giờ mà hài nhi trong bụng của Liễu Song vẫn chưa chịu đi ra, ngụ ý tuy rằng y thuật cao minh nhưng chuyện lâm bồn thì bọn họ cũng không có cách nào, càng đừng nói đến bà mụ đỡ đẻ đã vào phủ. Trời sắp tối, Tân Ca vẫn lặng lẽ quỳ trước tượng Phật, không hề nhúc nhích. Ôn Quế bên ngoài nhỏ giọng hỏi, “Hoàng Thượng, ngài nên dùng bùa, để nô tài truyền lệnh.”

“Không cần, trẫm không đợi. Vương phủ có tin gì mới hay chưa?”

“Bẩm Hoàng Thượng, vừa rồi Diêm Nhật mới truyền tin, e rằng không nhanh như vậy.”

Hàng lông mày của Tân Ca nhíu chặt, lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi.

“Tiếp tục phái người đi.”

Lại qua hai canh giờ, đứa nhỏ vẫn chưa chịu ra, bà mụ cũng vô cùng lo lắng, nhưng người nữ nhân nào sinh đứa nhỏ mà lại không lâu như thế? Sinh mất ba ngày ba đêm cũng không hiếm lạ. Liễu Song liên tục kêu gào, Ngũ Tử Anh ngồi không yên, đứng dậy muôn đi ra ngoài thì lại bị Ngũ Tử Hoa ngăn cản, nhìn thoáng qua cô nãi nãi cùng phu phụ Liễu Nhiễm, khuyên nhị ca nên nhịn xuống.

Phạm Ngũ Thị nhìn sang rồi lên tiếng, “Tử Anh, Tử Hoa, hai người các ngươi đi ra ngoài đi, các ngươi chưa thành thân, ở đây nghe tiếng nữ nhân sinh nhi tử cũng không tốt. Nếu bên phía Tử Ngang có tin tức thì các ngươi nhanh chóng đến đây báo cho ta biết.”

“Ai, ta và nhị ca đi ra ngoài một chút, trong chốc lát sẽ quay lại.” Ngũ Tử Hoa đem Ngũ Tử Anh đã đỡ bừng hai mắt lôi ra ngoài. Liễu Nhiễm cau mày nhìn Ngũ Tử Anh rời đi, nửa năm qua hắn có nghe được một ít phong phanh trong Vương phủ.

Lúc này Phạm Ngũ Thị lại mở miệng, “Tử Ngang đi Phượng Minh đã hơn nửa năm, Tử Hoa lại thường xuyên vắng nhà, nếu trong phủ không có Tử Anh thì lão bà như ta cùng với Song nhi thật sự không biết nên làm sao để quản cái Vương phủ này. Trước khi Tử Ngang lên đường đã phó thác Song nhi cho Tử Anh, bảo hắn chiêu cố tẩu tử, Tử Anh còn trông mong người điệt nhi này hơn cả đại ca của hắn.”

Trên mặt của Liễu Nhiễm lập tức nở nụ cười, “Vương gia bận rộn, thường xuyên không ở quý phủ, Tử Anh tuy kiệm lời, nhưng có hắn ở trong phủ chiêu cố cho lão phu nhân và Vương phi cũng tốt.”

“Đúng vậy.” Phạm Ngũ Thị vui mừng nói, “Nửa năm nay may mắn có Tử Anh, bằng không một lão bà như ta lại thêm Song nhi mang thai trong người thì Vương phủ quả thật sẽ hỗn loạn.”

Mấy câu nói đó làm cho bất an trong lòng của Liễu Nhiễm bị tiêu trừ. Ai chẳng biết Ngũ Tử Ngang cực kỳ hiếu thuận đối với cô nãi nãi của hắn, nếu Phạm Ngũ Thị chưa từng để tâm chuyện Liễu Song và Ngũ Tử Anh thân cận quá mức thì Ngũ Tử Ngang lại càng không đặt chuyện này trong lòng.

Nghĩ đến lợi ích thực tế kể từ sau khi Liễu gia cùng Vương phủ trở thành thông gia, thì Liễu Nhiễm tuyệt đối sẽ không cho phép nữ nhi của hắn làm ra chuyện tốn hại gia môn. Ngũ Tử Ngang sắp quay về, chỉ cần nữ nhi của hắn có thể sinh hạ nam hài thì sau này quan hệ giữa Liễu gia và Vương phủ sẽ càng thêm gắn bó, có lẽ không quá vài năm thì Liễu gia sẽ trở thành một đại gia tộc có quyền cao chức trọng nhất trong triều.

Âm thầm tính toán chi li, vẻ mặt lo lắng của Liễu Nhiễm thỉnh thoảng lại hướng ra ngoài nhìn xung quanh, hắn không phải không đau lòng cho nữ nhi của mình, chẳng qua so sánh với vinh hoa phú quý của toàn Liễu gia thì nữ nhi đau một chút cũng chẳng đáng là gì.

Kéo nhị ca đi ra ngoài, Ngũ Tử Hoa đưa nhị ca vào phòng của mình, vãy lui tỳ nữ, Ngũ Tử Hoa nhịn không được mà nói, “Nhị ca, ngươi như vậy làm cho kẻ không biết sẽ tưởng rằng là nhị tẩu đang lâm bồn đó.”

Trong nháy mắt Ngũ Tử Anh liền cứng đờ, đôi môi mím chặt không nói lời nào.

Ngũ Tử Hoa áp ché nỗi hoảng sợ trong lòng, sau đó lại nói, “Miệng lưỡi thế nhân đáng sợ, cho dù không phải vì đại tẩu hay vì đại ca thì ngươi cũng không được như vậy. Mới vừa rồi có mặt Liễu Nhiễm ở đó, ngươi cứ như thế mà sott ruột chẳng phải là làm cho hắn đa nghi hay sao? Nửa năm qua đại ca không ở trong phủ, lúc trước ngươi thường xuyên ở bên cạnh đại tẩu, đã có người nhàn rỗi nhiều lời truyền ra ngoài. Đại ca trở về còn phải bận rộn chuyện triều chính, chúng ta không thể để cho hắn vướng bận chuyện gia sự.”

Ngũ Tử Anh nắm chặt hai tay, đờ đẫn mà gật đầu.

Ngũ Tử Hoa vỗ vai nhị ca, thấp giọng nói, “Mặc kệ trong lòng đại ca suy tính chuyện gì, nhị ca, cho dù ngươi lo lắng cũng không được để lộ ra nửa phần. Người trong nhà nhìn thấy thì không sao, nhưng nếu để cho ngoại nhân nhìn thấy thì từ không sao cũng thành có sao. Càng đừng nói đến vô số người đang chằm chằm nhìn Vương phủ và đại ca.”

Ngũ Tử Anh lại gật đầu, hắn chà mặt, buộc chính mình phải tĩnh táo trở lại.

Lúc này Ngũ Tử Hoa mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, “Hai chúng ta đừng vội qua đó, ta phái người đi canh, đến giờ thì sẽ truyền tin lại đây.”

Ngũ Tử Anh ngửa đầu nói một cách thật lòng với người đứng trước mặt hắn, “Đa tạ ngươi, tam đê.”

Ngũ Tử Hoa vừa cười vừa nói, “Huynh đệ mà nói tạ cái gì. Đại ca nhất định không kịp quay về, hiện tại trong phủ ngươi là lớn nhất, đợi lát nữa đưa nhỏ ra đời thì làm nhị thúc phải chuẩn bị hồng bao đó.”

Ánh mắt của Ngũ Tử Anh hơi lóe lên, Nhị thúc... hít một hơi thật sâu, trên mặt mang theo một nụ cười không rõ và nỗi chờ mong, “Ta đã sớm chuẩn bị tốt, mặc kệ là nam hay nữ thì ta đều thương yêu nó.”

“Chuyện đó là nhất định rồi, đây chính là nhi tử đầu tiên của Ngũ gia chúng ta.” Ngũ Tử Hoa thầm nói trong lòng: Đại ca, ngươi nhanh chóng quay về đi.

Huynh đệ hai người ngồi trong phòng trò chuyện câu được câu không, tâm tư đều dồn vào Độc Tâm Cú. Một tên hạ nhân nhận được lệnh nên không ngừng chạy tới chạy lui bẩm báo tình hình của Vương phi nương nương cho hai người. Ngay khi tiếng trống giờ tí vang lên không bao lâu thì tên hạ nhân hốt hoảng chảy tới hô to, “Nhị gia! Tam gia! Bà mù bảo cuồng rốn có lẽ đã quần lấy đứa nhỏ, đứa nhỏ ra không được, nương nương và đứa nhỏ đều gặp nguy hiểm!”

“Cái gì?”

Hai người đầy tên hạ nhân ra rồi bỏ chạy, tâm tư của Ngũ Tử Anh chỉ trong nháy mắt liền nổ tung, hắn không còn nghe thấy bất luận điều gì.

Không bao lâu thì trong cung cũng nhận được tin tức, đang quỳ trong Phật đường, Tần Ca vội vàng đứng dậy, tiếp theo bỗng nhiên chóng mặt mà ngã thật mạnh xuống đất. Nghe thấy động tĩnh, Ôn Quέ lập tức mở cửa ra, thấy Hoàng Thượng ngã xuống đất thì hắn liền vọt vào.

“Hoàng Thượng! Ngài làm sao vậy?”

Cơ hồ là một ngày chưa ăn uống, lúc trước lại quỳ vài canh giờ, Tân Ca bắt lấy Ôn Quế rồi nói, “Ngươi tự mình đi Vương phủ! Nói với ngự y nhất định phải bảo đảm cho đứa nhỏ và Liễu Song!”

“Hoàng Thượng, đê nô tài đi gọi ngự y, ngài ngã có sao không?”

“Đi nhanh đi!”

“Dạ! Nô tài đi ngay!”

Đôi mắt của Ôn Quế trở nên cay xè, hắn xoay người bỏ chạy. Tân Ca ngồi dưới đất, chờ đến khi trong đầu bót choáng váng thì lập tức đứng dậy rời khỏi Phật đường.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Ôn Quế vừa chạy đi thì lập tức vừa hô lớn vừa quay trở về, trên mặt là kinh hỉ, vừa thở hổn hển vừa nói liên tục, “Hoàng Thượng! Vinh gia phụ tử đã trở lại! Ở bên ngoài cung cầu kiến Hoàng Thượng!” Trời không tuyệt đường người a!

“Truyền chỉ của trẫm! Lập tức đưa bọn họ đến Lương Vương phủ, mặc kệ dùng bất cứ biện pháp gì, phải bảo đảm đứa nhỏ và Lương Vương phi!”

“Dạ!”

Ôn Quế gắng hết sức chạy như điên, cả đời này có lẽ hắn chưa bao giờ chạy nhanh như thế.

Trong Lương Vương phủ, Phạm Ngũ Thị và mẫu thân của Liễu Song đã khóc nức nở, Ngũ Tử Hoa giữ chặt không cho nhị ca đi vào, cũng không ngừng thì thầm bên tai hắn, “Nhị ca! Người không thể đi vào! Đó là phòng ngủ của đại ca! Đó là đại táu!” Nếu lúc trước chỉ là nghi ngờ, hiện tại thì hắn hoàn toàn khẳng định.

Trong cổ của Ngũ Tử Anh là tiếng gầm hét thống khổ không thể cất ra khỏi miệng, đó là nữ nhân của hắn! Là Song nhi đang sinh hài nhi của hắn! Nữ nhân và hài nhi của hắn đang nguy hiểm đến tính mạng mà hắn ngay cả gặp mặt cũng không được!

Nhìn thấy mọi người đang trấn an cô nãi nãi và Liễu phu nhân, Ngũ Tử Hoa mạnh mẽ lôi nhị ca ra ngoài sân rồi gầm nhẹ, “Nhị ca! Nếu ngươi vọt vào như thế chẳng phải là muốn bức tử đại tầu hay sao?”

Ngũ Tử Anh lập tức ngẩng đầu, khóc môi run rẩy, sắc mặt tái nhợt lắp kín một tầng tử khí. Một suy nghĩ chợt lướt qua đầu của Ngũ Tử Hoa, hắn thấp giọng nói, “Nhị ca, cho ta một tín vật của ngươi, ta sẽ phái ngươi mang vào đưa cho đại tầu. Ngươi nhất định phải bình tĩnh!”

Ngũ Tử Anh chỉ cất lên những tiếng vô nghĩa, khóc môi cũng bị chính mình cắn nát, tựa hồ không nghe thấy lời nói của Ngũ Tử Hoa, lúc này tâm tư của hắn cũng đã đi theo Liễu Song.

“Nhị ca!”

Ngũ Tử Hoa gầm nhẹ, kéo thần trí của Ngũ Tử Anh quay về một chút.

“Nhị ca, đưa cho ta tín vật của ngươi, ta sẽ tìm cách đưa vào trong giúp ngươi.”

Bờ môi của Ngũ Tử Anh lại run rẩy, tựa hồ là hiểu được, hắn hoang mang rối loạn mà sờ soạng trên người, lục lọi một lúc lâu thì mới lấy được một cái túi rồi nhét vào trong tay của Ngũ Tử Hoa, sau đó nói một cách run rẩy, “Đây! Đem cái này giao cho Song nhi, ta ở bên ngoài chờ, ta vẫn luôn luôn ở bên ngoài.....ở bên ngoài chờ.....nàng.”

Tâm tư của Ngũ Tử Hoa càng lúc càng trầm trọng, hắn không nói thêm bất luận điều gì mà chỉ kéo nhị ca vào một góc rồi công đạo, “Nhị ca, ngươi chờ ở ngay đây, đừng đi vào.”

Ngũ Tử Anh gật đầu, co lại thân mình, không cho ai nhìn thấy hắn.

Nhìn bộ dáng của nhị ca khiến sóng mũi của Ngũ Tử Hoa như bị lên men. Nắm chặt cái túi, hắn nhanh chóng bước vào bên trong viện. Ngũ Tử Anh chậm rãi ngồi xổm xuống, cho dù ở đây mà hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Liễu Song, hắn hung hăng nắm chặt tóc của mình, lặng lẽ khóc rống.

Ngũ Tử Hoa ở trong viện tìm người đem chiếc túi đưa vào trong, tình hình trong phòng rất nguy cấp, các tỳ nữ ra ra vào với sắc mặt trắng bệch. Vì để tránh phiền phức, Ngũ Tử Hoa phải tìm một người kín mồm, nhưng hắn lại không biết tỳ nữ nào kín mồm, hơn nữa hắn cũng không tiếp xúc nhiều với tỳ nữ bên cạnh đại táu. Ngay khi hắn đang vô cùng lo lắng thì hai vị ngự y mang theo thủ dụ của Hoàng Thượng đã đi đến Vương phủ.

Vừa mới hồi kinh sau khi lặn lội cả chặng đường xa xôi, phụ tử Vinh gia đã nhận được tin tức về tình hình của Vương phi, cùng hai người đến đây còn có thê tử của Vinh Khâu. Cầm lấy thủ dụ, Vinh Khâu không nói hai lời mà chỉ lấy ra một chiếc khăn từ y mệ rồi bịt kín mắt của mình, sau đó mới nói, “Ta muốn đi vào.”

“Vinh thái y, chuyện này tuyệt đối không được!” Liễu Nhiễm là người đầu tiên không đồng ý.

Phạm Ngũ Thị thì lại hỏi, “Vinh thái y, ngài có nắm chắc hay không?”

“Ta sẽ không chạm vào Vương phi nương nương, ta đã bịt mắt, cũng không thể nhìn thấy. Ta chỉ tìm mạch cho Vương phi, thê tử của ta sẽ tự tay châm kim, không thể tiếp tục kéo dài!”

“Cô nãi nãi! Để cho Vinh thái y vào đi!” Ở bên ngoài nghe được tin tức, Ngũ Tử Anh rốt cục nhịn không được mà hô to.

Phạm Ngũ Thị quyết định nhanh chóng, “Lão thân đem sinh mạng của Vương phi và đứa nhỏ giao cho Vinh thái y.”

“Đa tạ lão thái thái.” Vinh Khâu gật đầu, thê tử của hắn dù hắn đi vào bên trong. Liễu Nhiễm tuy rằng không muốn nhưng Vinh Khâu đã tự bịt mắt, và lại đến lúc đó sẽ do thê tử của hắn châm kim, cho nên không thể nói thêm được điều gì mà chỉ nhìn Ngũ Tử Anh một cách thâm trầm.

Ngũ Tử Anh cắn chặt khớp hàm, sau khi Vinh Khâu đi vào thì hắn liền ra ngoài sân, tiếp tục đến một góc mà ngồi chờ đợi tin tức.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 79

“Oa oa....”

Tiếng trẻ con nỉ non khóc cũng không quá to nhưng chỉ trong nháy mắt đã làm cho toàn Vương phủ đang khẩn trương cả đêm tràn ngập trong không khí vui mừng. Y phục của Ngũ Tử Anh hoàn toàn bị mồ hôi lạnh thấm ướt, lúc này hắn giật mình đứng lên từ dưới đất rồi chạy vào trong viện. Bà mụ với trán đầy mồ hôi vội vàng chạy ra báo tin vui.

“Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng đại nhân, Vương phi nương nương sinh được một thiên kim, mẹ tròn con vuông.”

“Ai u! Lão thiên gia phù hộ, lão thiên gia phù hộ!” Đợi cả đêm, Phạm Ngũ Thị ngồi trên ghế đến mức mềm nhũn cả hai chân, lúc này nàng liên tục hướng lên trời mà cảm tạ thần linh

Ngũ Tử Anh suýt nữa đã chực khóc, hắn vội vàng cúi đầu. Ngũ Tử Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ôm vai nhị ca rồi nói, “Hô, thật tốt quá, như vậy có thể công đạo khi đại ca trở về.”

“Hảo, hảo.” Sắc mặt của Liễu Nhiễm vui mừng nhưng trong mắt lại che giấu không được nỗi thất vọng, vì sao lại là một tiểu nha đầu.

Sau khi bà mụ báo hỉ thì liền đi vào, còn Vinh Khâu bịt kín đôi mắt được người dìu ra ngoài. Hắn vừa tháo xuống khăn bịt mắt thì lập tức có một người quỳ xuống ngay trước mặt.

“Vinh thái y, đà tạ ngài.”

“Ai nha, nhị gia đừng làm thế.”

Vinh Khâu vội vàng đỡ Ngũ Tử Anh đứng dậy, Ngũ Tử Hoa sau khi ngây người cũng nhanh chóng chạy sang dìu Ngũ Tử Anh.

Lúc này Phạm lão thái thái mới lên tiếng, “Vinh thái y, ngài thật sự là diệu thủ hồi xuân, lão thân đa tạ đại ân của ngài và phu nhân đối với Ngũ gia chúng ta.”

“Xin lão phu nhân đừng nói thế, ta chỉ làm tròn bổn phận của mình.” Vinh Khâu khom người đáp lễ, “Nếu muôn tạ thì lão phu nhân nên đi tạ Hoàng Thượng, là Hoàng Thượng biết tình hình của Vương phi nương nương nguy cấp nên liền hạ chỉ cho ta tức tốc đến đây.”

Phạm Ngũ Thị lập tức quỳ xuống, mọi người trong Vương phủ cũng quỳ xuống rồi hướng về hoàng cung mà dập đầu.

Chò phu nhân của Vinh Khâu làm xong công đoạn cuối cùng cho Vương phi nương nương thì Vinh Khâu liền cùng phu nhân hồi cung phục mệnh. Trên giường, sau khi đã trải qua ranh giới sinh tử, Liễu Song mơ màng nhắm mắt lại. Nàng cũng có một chút thắt vọng vì đã sinh ra nữ nhi, nhưng bàn tay đang cầm chặt cái túi lại làm cho nàng hạnh phúc thêm vài phần, người nọ nhất định đã rất lo lắng. Nghĩ đến Vinh phu nhân khi đi vào không hề nói điều gì mà chỉ đặt vào tay nàng cái túi, Liễu Song vô cùng cảm kích, nếu Vinh phu nhân nhiều lời thì chắc chắn sẽ rước lấy không ít phiền toái. Trong lòng hoảng loạn một chút, sau khi mệt mỏi đến cực điểm, Liễu Song nặng nề chìm vào giấc ngủ, không biết có người đang trốn trong một góc mà lặng lẽ nhìn nàng.

.....

“Hoàng Thượng, hôm nay ngài chưa ăn gì cả, để nô tài đi truyền lệnh dùm ngài.”

Tại Đông Noãn Các, Ôn Quế nói một cách thận trọng, trong lòng cũng hết sức khó chịu. Hoàng Thượng ở trong Phật đường cầu cả ngày nhưng Vương phi lại sinh hạ một tiểu nha đầu, Hoàng Thượng làm sao mà lại không khó chịu.

Tần Ca lặng yên đứng bên cửa sổ, Ôn Quế không nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Thượng, suy nghĩ một chút, hắn liền nhẹ nhàng lui ra ngoài, sau đó gật đầu với Diêm Nhật đang canh gác ở bên ngoài, Diêm Nhật lặng lẽ ly

khai Đông Noãn Các, tự mình đến ngự thiện phòng để lấy thức ăn cho Hoàng Thượng.

Mở ra cửa sổ, mặc kệ gió đêm xâm nhập, tâm tình của Tân Ca vô cùng suy sụp. Đoán đến đoán lui rốt cục Liễu Song lại sinh hạ một nữ nhi, hắn thật sự thất vọng. Nhớ đến Ngũ Tử Ngang vẫn còn ở xa kinh thành, trong lòng của Tân Ca lại càng hốt hoảng. Nếu Tử Ngang mà biết tin này thì e rằng sẽ càng thất vọng, điều này cũng có nghĩa Tử Ngang phải tiếp tục cùng nữ nhân kia đồng giường cộng chǎm đến khi nàng lại tiếp tục mang thai.

Àm! Hung hăng nện vào cửa sổ, Tân Ca chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy. Nếu hắn có thể sinh con, nếu hắn có thể sinh con của hắn và Tử Ngang thì không cần phải lo lắng về cái thai của Liễu Song! Lại hung hăng nện một chút lên cửa sổ, cho dù Tân Ca bất lực, cho dù phẫn nộ cũng không thể phát tiết ra ngoài. Lương Vương phi hạ sinh thiên kim làm long nhan của Hoàng Thượng giận dữ, không cần đoán thì Tân Ca cũng biết những lời đồn thổi của đám triều thần sẽ như thế nào. Hơn nữa hắn không chỉ không thể nổi giận mà còn phải ban thưởng và cấp thể diện cho Vương phủ.

Càng không ngừng hít sâu, Tân Ca cố gắng nuốt xuống cơn giận vào lòng, nhưng lại có cảm giác giống như đang nuốt một cục đá, dị thường khó chịu nhưng lại không thể nôn ra.

“Hoàng Thượng, nô tài cả gan mang đến cháo tôm yến cho ngài, ngài cố ăn một chút.” Bên ngoài, Ôn Quế mang theo giọng nói trấn an.

“Vào đi.”

Tân Ca đóng cửa sổ, giấu đi vẻ mặt bất lực và thất vọng của mình.

“Đặt ở đó đi, chốc nữa trãm sẽ ăn.”

Ôn Quế đem chén cháo đặt lên bàn, cũng không khuyên bảo. Trong lòng của Hoàng Thượng khó chịu, lúc này miễn cưỡng ăn uống cũng không tốt cho thân thể. Lặng lẽ ngắm nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng một chút, Ôn Quế nói một cách đắn đo, “Hoàng Thượng, e rằng ít ngày nữa Vương gia mới nhận được tin.”

Tâm tư của Tân Ca trở nên cẩn thăng, lại thở hắt ra rồi nói bằng giọng khàn khàn, “Ngươi nói là....” Trầm ngâm trong chốc lát, hắn đe bút, “Gọi Diêm Nhật đến đây.”

“Dạ.”

Đầu bút lông không hề dừng lại, Tân Ca viết cho Ngũ Tử Ngang một phong thư, sau đó bảo Diêm Nhật phái người âm thầm đưa đi. Hôm đó Tân Ca mất ngủ cả đêm, định thần một buổi tối, hắn cũng đã nghĩ thông suốt. Hắn và Ngũ Tử Ngang không có khả năng giống như những đôi phu phụ bình thường khác, so với hòn dỗi hay chấp nhất thì không bằng đừng nghĩ đến chuyện của Ngũ Tử Ngang và Liễu Song vẫn hay hơn, chỉ cần Liễu Song có thể sinh hạ một nam hài nhi, hắn có thể không bận tâm đến chuyện Ngũ Tử Ngang phải cùng nàng đồng giường cộng chầm.

Cả đêm Tân Ca cố gắng an ủi chính mình, hắn căn bản chưa từng nghĩ đến việc cùng một nữ nhân sinh nhi tử. Sau khi hắn và Ngũ Tử Ngang tiếp xúc da thịt thì lại càng không để cho bất luận kẻ nào chạm vào mình. Trời đã sáng, Tân Ca bảo Ôn Quế thoa một chút phấn lên mặt của hắn để che giấu thần sắc nhợt nhạt và đôi mắt thâm quầng sau một đêm mất ngủ.

Sáng sớm tiến cung lâm triều, Liễu Nhiễm được các quan viên liên tục chúc mừng, chúc hắn có được ngoại tôn nữ. Liễu Nhiễm ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài, vì sao lại không phải là nam hài nhi a? Việc Lương Vương phi sinh hạ hài nhi không chỉ ảnh hưởng trong cung mà còn ảnh hưởng đến tất cả quan viên trong triều. Bọn họ sẽ dựa vào thái độ của Hoàng Thượng ngày hôm nay mà chuẩn bị cho ngày đầy tháng của hài nhi nhà Vương gia. Hoàng Thượng lệnh ngự y đỡ đẻ cho Vương phi, vinh hạnh này không phải ai cũng có được. Tuy rằng các trọng thần trong triều không ít hoặc nhiều từng được Hoàng Thượng ân trạch, nhưng cũng không thể so với Lương Vương, vì vậy không đáng giá để nhắc đến.

Khi lâm triều, Tân Ca lạnh lùng nghiêm nghị lắng nghe các vị đại thần thượng tấu. Nửa năm qua, việc thực thi chế độ thuế mới cũng không quá lý tưởng, sau khi cùng các đại thần thương nghị, Tân Ca hạ chỉ cho các quan viên tại châu chuyện tiến hành điều phối tương trợ lẫn nhau, yêu cầu và quy định thời hạn hoàn thành đối với những nơi chưa thực thi tốt chế độ thuế mới. Đồng thời phái các quan viên đến những huyện gặp thiên tai nghiêm

trọng nhất năm ngoái để xem tình hình. Đợi đến khi chính sự được thương nghị xong thì Tân Ca mới chỉnh lại sắc mặt một chút, dùng khẩu khí ôn hòa mà lên tiếng, “Đêm qua Lương Vương phi sinh hạ thiên kim, trẫm chúc mừng Liễu khanh.”

“Thần tạ ơn Hoàng Thượng.” Liễu Nhiễm vội vàng quỳ xuống, “Nếu không phải Hoàng Thượng phái Vinh thái y với y thuật cao minh thì Vương phi nương nương và hài nhi e rằng khó giữ được mạng, thần tạ ân Hoàng Thượng cứu mạng.”

“Ái khanh mau mau đứng lên.” Tân Ca chậm rãi nói, “Đây là thiên ý, nếu Vinh Khâu phụ tử không quay về ngay lúc đó thì trẫm cũng sẽ vô phuong. Trẫm nghe Vinh Khâu bảo rằng lúc này nguyên khí của Vương phi bị tổn thương, trẫm đặc biệt ban thưởng vài món để Vương phi cảm bồi. Lương Vương không kịp hồi kinh, người nên chiếu cố một nhà Vương phủ.”

“Thần linh chỉ, thần tạ ân cứu mạng của Hoàng Thượng, thần tạ ân ban thưởng của Hoàng Thượng.”

Sắc mặt của Liễu Nhiễm đầy vui mừng, các đại thần đố kỵ mà liếc mắt nhìn hắn, ước gì nữ nhi của mình có thể được gả vào Lương Vương phủ để từ nay về sau gia tộc được thịnh vượng, phú quý khôn cùng.

“Nếu vô sự thì lui ra đi, e rằng Liễu khanh cũng không có tâm tư vào triều, trẫm đặc biệt ân chuẩn cho người hai ngày không cần vào triều.”

“Thần không dám, thần đã được Hoàng Thượng ban ân thì làm sao còn có thể ý vào sủng ái mà kiêu ngạo. Ngày mai thần vẫn vào triều như bình thường.”

Tân Ca cũng không miễn cưỡng, làm như vậy vốn chỉ để cho người ta xem mà thôi. Các đại thần hô to rồi lui ra. Sau khi Liễu Nhiễm ly khai Đông Noãn Các thì những nếp nhăn nơi khóe mắt càng thêm sâu sắc vì phải cười quá nhiều.

“Liễu thượng thư, chúc mừng a.”

“Ha ha, chung vui chung vui.”

“Chúc mừng a, Thượng thư đại nhân.”

“Ha ha....”

Nghe thấy tiếng cười của Liễu Nhiễm ở bên ngoài truyền vào, Tân Ca lạnh mặt, nếu không phải đã cố gắng tự chủ thì hắn nhất định sẽ đem Liễu Nhiễm đánh hai mươi trượng, tiếng cười kia nghe rất chói tai.

Hoàng cung Phượng Minh, từ trước đến nay không thích gặp hai người nhi tử của mình, Phượng Minh Vương phái người truyền nhị hoàng tử Hà Nhạc vào cung. Hà Nhạc vừa nghe Phụ Vương triệu kiến thì vô cùng kinh hỉ. Sau khi rửa mặt chải chuốt một hồi thì hắn vội vàng tiến cung.

Vào Thiên Phương Uyển, không nhìn thấy Hà Hoan, trong phòng chỉ có Phụ Vương và Tống quản thái giám Thân Mộc, Hà Nhạc kiềm nén nổi vui mừng trong lòng, sau khi cung kính hành lễ với Phụ Vương thì mới hỏi, “Phụ Vương triệu kiến hài nhi vào cung để phân phó chuyện gì?”

Phượng Minh Vương nhìn thấy khéo miệng tươi cười tràn đầy chờ mong của Hà Nhạc, hắn hạ mắt xuống, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét. Hắn ho nhẹ vài tiếng, Thân Mộc nghe xong thì dùng hai tay cầm một phong thơ trên bàn rồi chuyển sang cho Hà Nhạc. Hà Nhạc lập tức cảm thấy nghi hoặc, sau đó nhanh chóng mở thư ra, sau khi xem xong thì liền biến sắc, trong mắt cũng hiện lên sự nham hiểm hung ác.

“Phụ Vương cũng không quản các ngươi tới lui với ai, nhưng ngươi nên đuổi Trương Thanh Tắc về Đại Đông đi. Phượng Minh vừa mới kết giao với Đại Đông, quý phủ của ngươi lại chứa chấp trọng phạm của triều đình Đại Đông, quả thật là hồ đồ. Hoàng đế Đại Đông viết thư hỏi Phụ Vương, Phụ Vương cũng không biết nên hồi đáp như thế nào.”

Hà Nhạc siết chặt lá thư trong tay, hắn phi thường thịnh nộ, “Phụ Vương tìm nhì thần đến đây chỉ vì chuyện này?”

“Chứ ngươi nghĩ là vì chuyện gì?” Phượng Minh Vương lạnh lùng liếc nhìn.

Hà Nhạc cắn chặt khớp hàm mà trả lời, “Chẳng phải Phụ Vương vừa mới nói là không quản nhi thần tới lui với ai hay sao? Trương Thanh Tắc là trọng phạm của Đại Đông cũng là bằng hữu của nhi thần! Đại Đông muốn bắt hắn thì phải xem bọn họ có bản lĩnh hay không! Phượng Minh và Đại Đông kết giao là ý tứ của Phụ Vương, nhi thần cũng chưa đồng ý. Đại Đông muốn bắt người thì cứ việc đến bắt, nhi thần tuyệt đối sẽ không đưa hắn trở về!”

“Làm càn!” Phượng Minh Vương đứng dậy, vẻ mặt giận dữ lại càng khiến hắn thêm phần diễm lệ.

Hà Nhạc tiến lên hai bước, “Phụ Vương chỉ cần hồi âm với Hoàng Đế Đại Đông, bảo rằng người ở trong quý phủ của nhi thần, nhi thần không giao, bảo bọn họ tự mình tới bắt đi.” Không có ngoại nhân ở đây, Hà Nhạc căn bản không bận tâm đến cơn thịnh nộ của Phụ Vương.

“Ngươi tiến lên một bước nữa thì quả nhân sẽ phế ngươi ngay lập tức.” Trên khuôn mặt vẫn luôn tái nhợt của Phượng Minh Vương là sự nghiêm nghị không cho bất cứ kẻ nào thắt lẽ. Hà Nhạc càng nhìn lại càng nổi giận.

“Thân công công, ngươi đi ra ngoài.” Hà Nhạc xé nát lá thư.

Thân Mộc che trước mặt Phượng Minh Vương, “Nhi điện hạ, ngươi muốn làm cái gì?”

“Thân công công không nghe rõ hay sao? Bốn Vương bảo ngươi đi ra ngoài!”

“Thân Mộc, ngươi lui ra.”

Phượng Minh Vương lên tiếng, Thân Mộc hoảng hốt nhìn lại, “Bệ hạ!”

Phượng Minh Vương lạnh lùng cười, “Hắn là nhi tử của quả nhân, chẳng lẽ lại hành thích vua hay sao? Quả nhân muốn nhìn một chút để xem hắn muốn làm cái gì.” Thân Mộc nhìn Phượng Minh Vương, lại nhìn sang sắc mặt không tốt của Hà Nhạc, hắn khẽ cắn môi rồi lui xuống.

Cửa vừa được đóng lại thì Hà Nhạc lập tức nhào vào người của Phượng Minh Vương mà cưỡng hôn, bỗng nhiên có một ánh đao lóe lên, chỉ ngheretmột tiếng, Hà Nhạc lảo đảo lui về sau vài bước, không dám tin vào một mảnh đỏ sẫm trước ngực của mình.

Cầm chủy thủ trong tay, Phượng Minh Vương ho khan vài tiếng, “Quả nhân để các ngươi thực hiện được một lần thì sẽ không có lần thứ hai. Hà Nhạc, nói cho Hà Sầu, cho dù quả nhân có chết thì các ngươi cũng đừng hòng chạm vào quả nhân. Lần trước quả nhân xem như bị hai tên súc sinh cắn trúng, quả nhân giết không được các ngươi thì tự sát cũng không thành vấn đề.”

“Vì sao!” Khuôn mặt của Hà Nhạc trở nên vặn vẹo, “Ngươi biết rất rõ! Người biết rất rõ! Chúng ta không phải nhi tử của ngươi, không phải! Vì sao! Người còn đang thủ thân vì hắn? Hắn đã chết! Vì sao trong lòng của ngươi chỉ có Hà Hoan mà không có chúng ta!”

Phượng Minh Vương nắm chặt chủy thủ, nói một cách chế nhạo, “Hoan nhi cũng không phải là hai tên súc sinh như các ngươi. Cút!”

Thở hồn hồn, Hà Nhạc hung hăng nhìn Phượng Minh Vương trong chốc lát rồi xoay người rời đi. Sau khi ra khỏi cửa, hắn ngửa mặt lên trời mà héto một tiếng, mang theo một bụng không cam lòng rồi ly khai hoàng cung.

“Bệ hạ!” Thân Mộc vọt vào phòng, chủy thủ trong tay của Phượng Minh Vương rớt xuống, hắn ho khan một cách kịch liệt.

“Bệ hạ!” Thân Mộc kích động nâng dậy Phượng Minh Vương, cảm thấy kinh hãi, “Bệ hạ! Ngài ho ra máu!”

“Không được tiết lộ!” Nắm chặt tay của Thân Mộc, Phượng Minh Vương liên tục thở hồn hồn, “Sắp rồi, sắp rồi, Thân Mộc, hết thảy chiêu theo kế hoạch mà tiến hành.”

“Bệ hạ....” Thân Mộc vừa khóc vừa gật đầu.

Sau khi trở lại phủ đệ, Hà Nhạc giận dữ trong thư phòng, hắn đem mọi thứ có thể đập được đều đập vỡ. Sau khi hắn phát tiết xong thì có một người

từ trong chỗ tối đi ra, lặng lẽ nhặt lên nghiên mực cùng bút lông dưới đất.

“Hoàng đế Đại Đông đã biết người ở chỗ của bốn Vương.”

Người nọ sững sờ một chút nhưng cũng chỉ là một chút. Hắn thản nhiên nói, “Nhi điện hạ cứ giao ta ra. Lúc trước ta đã khai báo tính danh thì cũng chưa từng nghĩ đến sẽ sống yên ổn.”

“Không, bốn Vương đã cãi nhau một trận với Phụ Vương, tuyệt đối sẽ không giao người ra.”

Trương Thanh Tắc nhướng mi, trên khuôn mặt dị thường anh tuấn nếu không phải luôn mang theo vẻ đứng đắn và nghiêm túc thì tuyệt đối sẽ làm người ta nhịn không được mà ra tay đối với hắn. Chẳng qua giọng nói của hắn lại cực kỳ không khớp với dung mạo của mình, giống như một con rắn chậm rãi bò lên thân người.

Hà Nhạc lạnh lùng nói, “Bốn Vương lưu người lại không phải để dưỡng ra một tên phế vật.”

Trương Thanh Tắc lại nhướng mi, “Ta biết điện hạ muốn cái gì, ta sẽ dốc toàn lực giúp điện hạ.”

“Thời hạn, bốn vương cần một thời hạn.”

“Nhiều nhất một năm.”

“Hảo!”

Vò lá thu lại thành một cục rồi ném vào trong chậu than, Ngũ Tử Ngang lấy hai tay che mặt, không hề hé răng. Liễu Song sinh hạ.....nữ nhi.....bên tai lại vang lên lời nói mà vị tăng nhân vân du từ phương đã nói với hắn, tâm can của Ngũ Tử Ngang nhói đau từng trận. Tân Ca nhất định rất thất vọng, hắn có thể cảm nhận được nỗi khổ sở của người nọ. Kết quả là Ngũ Tử Ngang đành phải chấp nhận sự thật nhưng lại càng đau lòng hơn vì Tân Ca. Chẳng qua có một số việc hắn không thể nói với Tân Ca, nhất là lúc này.fynnz.wordpress.com

“Vương gia, thư của ngài.” Trong bóng đêm có người lên tiếng, một phong phu dừng trên tay của Ngũ Tử Ngang. Vừa nhìn thấy vết mực của con dấu niêm phong thì Ngũ Tử Ngang liền vội vàng mở ra, đó là loại mực đặc biệt mà chỉ có một người hay sử dụng để đóng dấu.

Tử Ngang:

Có lẽ người đã nhận được tin tức. Khi nghe thấy Liễu Song sinh hạ nữ nhi thì lòng ta tràn đầy thất vọng và bất đắc dĩ. Nhưng chỉ cần nghĩ đến người thì lòng của ta không còn khó chịu như vậy nữa. Nhị tử dù sao cũng sẽ có, đành phải ủy khuất người.

Tử Ngang, sau này ta sẽ không can dự vào chuyện của người và Liễu Song, ta biết trong lòng của người chỉ có ta, như vậy đã là quá đủ. Trọng trách trên người của người rất nhiều, nếu không phải do ta không muốn, thì chuyện nối dõi vốn là trách nhiệm của ta.

Tử Ngang, quay về đi, ta đã sắp quên mất hương vị trên người của người.

Không có lạc khoán, nhưng sau khi Ngũ Tử Ngang đọc xong thì khóc mắt lại trở nên cay cay. Người nọ đang khổ sở mà còn muốn trấn an hắn, người nọ cũng không nói những lời linh tinh nhurnhớ người trong thư, nhưng câu cuối cùng lại rõ ràng nói cho hắn biết Tân Ca rất nhớ hắn.

“Ta cũng sắp quên mất hương vị trên người của người.” Thì thào nói nhỏ, Ngũ Tử Ngang không nỡ thiêu hủy lá thư. Đến khi lá thư hóa thành tro tàn thì hắn mới đứng dậy.

“Người đâu, gọi Trương phó tướng đến đây.”

“Dạ!”

Chỉ trong chốc lát thì Trương phó tướng liền hiện diện, Ngũ Tử Ngang lộ ra vẻ mặt vui sướng mà nói, “Trương phó tướng, ta vừa mới nhận được tin tức trong kinh thành, Vương phi đã hạ sinh.”

“Chúc mừng Vương gia!”

“Ha ha, ta hiện tại chờ không kịp để quay về. Như vậy đi, ngươi dẫn đội ngũ hồi kinh theo lịch trình mà chúng ta đã sớm an bài, ta một mình hồi kinh trước. Việc này không được làm lộ ra ngoài, miễn cho mọi người bảo ta không thận trọng.”

“Vương gia nói đi đâu vậy. Vương gia cứ quay về trước, thuộc hạ hiểu rõ.”

“Hảo, đêm nay ta sẽ túc tốc lên đường. Nếu có người đến hỏi ngươi thì cứ nói ta có việc phải lo liệu.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

Sau khi Trương phó tướng ly khai thì Ngũ Tử Ngang nhanh chóng thu dọn hành trang của mình, sau đó dẫn theo vài tên tiểu quỷ của Diêm La điện vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh hắn để vội vàng lên đường. Hắn phải nhanh chóng hồi kinh, hồi kinh gấp người mà hắn ngày nhớ đêm mong.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 80

Lương Vương có được thiên kim, tuy rằng đến nay Lương Vương chưa hồi kinh nhưng các nơi đã không ngừng đưa đến lễ vật trước đại môn của Vương phủ. Vương phi đang ở cũ, Ngũ Tử Anh và Ngũ Tử Hoa lại không thể quyết định thay đại ca, Phạm Ngũ Thị sợ nhận những món lễ vật này không đúng thì sẽ rước lấy phiền phức cho Ngũ Tử Ngang, lập tức lệnh cho quản gia Ngũ Huyền viện có Vương gia vắng mặt mà không tiện nhận lễ vật, ngăn lại những người tiến đến tặng lễ ở ngoài cửa. Nhưng mặc dù là như vậy thì những người tặng lễ cũng không nỗi giận, không đưa được vào Vương phủ thì đưa sang Liễu phủ. Vì vậy chỉ mới nửa tháng mà bậc cửa của Liễu phủ sắp bị những người tặng lễ san bằng, Liễu Nhiễm lại mừng rỡ mà cười toe toét, nhân cơ hội này hắn cũng tạo thêm quan hệ với các đại thần trong triều, đặc biệt là với nhóm trọng thần của Nội Các.

So với sự náo nhiệt trong Liễu phủ thì Lương Vương phủ lại rất bình an. Trong phủ có thêm một tiểu chủ tử, hạ nhân trong phủ cũng giảm nhẹ bước chân. Phạm Ngũ Thị đặc biệt thỉnh về hai nhũ mẫu có kinh nghiệm ở Lương Châu để hầu hạ Liễu Song ở cũ, nhũ mẫu cũng là người thật thà phúc hậu. Ngũ Tử Ngang không ở đây, Phạm Ngũ Thị lại càng phải cẩn thận hơn so với bình thường. Bởi vì như vậy mà khi nghe đến Liễu phủ gần đây náo nhiệt, nàng thỉnh thoảng lại nhíu mày, nhưng cũng không nói ra bất luận điều gì.

Vừa hồi phủ, Ngũ Tử Anh đã quay về phòng thay đổi xiêm y rồi đến thẳng Độc Tâm Cư. Vừa mới tiến vào trong viện thì tỳ nữ Quyên Tử của Liễu Song cũng vừa đi ra, nhìn thấy hắn, trên mặt của Quyên Tử hiện lên vẻ lo âu, sau đó mới cúi người hành lễ, “Nhị gia.”

“Thân mình của đại tẩu thế nào?” Ngũ Tử Anh kiềm chế nỗi xúc động muốn nhanh chóng tiến vào.

“Nương nương vẫn bình an, đa tạ nhị gia đã bận tâm.”

Ngũ Tử Anh nhìn thoảng qua phòng ngủ của Liễu Song rồi lên tiếng, “Ta muốn xem niếp niếp.”(niếp niếp=cách gọi trẻ em thân mật)

“Tiểu thư ở chỗ của nhũ mẫu.”

“A.”

Lại nhìn thoảng qua phòng ngủ của Liễu Song, sau đó Ngũ Tử Anh liền đến sau viện của Độc Tâm Cư để thăm nữ nhi của mình. Hắn đã nghĩ được một cái tên rất hay cho tiểu hài nhi, chỉ chờ đợi ca trở về. Bởi vì không có Ngũ Tử Ngang nên tiểu hài nhi vẫn chưa có tên, nhũ danh cũng tạm thời gọi là niếp niếp.

Vào phòng nhũ mẫu, Ngũ Tử Anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiểu hài nhi nằm trong nôi, khéo mắt của hắn lại một lần nữa nhịn không được mà trổ nên uốn ướt. Nhũ mẫu cũng đã quen nhị gia hằng ngày sẽ đến thăm tiểu thư, vì vậy cũng lăng lẽ thối lui đến một bên.

Đi đến bên chiếc nôi, Ngũ Tử Anh ngồi xổm xuống, tham lam nhìn dung nhan khi ngủ của tiểu hài nhi, tuy rằng lúc này chưa thể nói được chính xác nhưng lớn lên có lẽ nữ nhi sẽ giống mình, nhất là cái mũi. Ngũ Tử Anh nhịn không được mà cười một cách ngây ngô, người ta hay nói nữ nhi giống phụ thân sẽ có phúc.

Liễu Song ở trong phòng, sau khi nhũ mẫu đi ra ngoài thì nàng liền thấp giọng hỏi, “Quyên Tử, vừa rồi là nhị gia đến đây?”

“Ân, nhị gia hỏi thăm thân mình của nương nương, nô tỳ nói người đã khỏe hơn rất nhiều, rồi nhị gia bảo đi xem tiểu thư.” Quyên Tử nói xong mà bất an nhìn khéo miệng đang mỉm cười của nương nương, nàng liền nhỏ giọng hỏi, “Nương nương, nhị gia đối với người có phải là...”

“Không được nói bậy!”

Quyên Tử lập tức ngậm miệng.

Liễu Song nói một cách âm trầm, “Nhị gia được Vương gia dặn dò phải chiếu cố cho ta và hài nhi. Nhị gia chất phác thành thật, người nói hươu nói

vượn thì sau này hắn phải cư xử như thế nào ở trong phủ, còn ta làm sao tiếp tục đối diện với hắn.”

“Nương nương, nô tỳ lăm miệng, nô tỳ tuyệt đối sẽ không nói lung tung nữa chữ.” Quyên Tử quỳ xuống, trong lòng lại càng thêm sợ hãi, trong phủ đã bắt đầu nghe tin phong phanh.

Liễu Song làm sao lại không biết chuyện này, nàng lặng lẽ thở dài, nói một cách buồn bã, “Quyên Tử, ta mệt mỏi, muốn ngủ một lúc, đừng cho ai đến quấy rầy ta.”

“Dạ.” Quyên Tử đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Lấy ra cái túi từ dưới gối đầu, đôi mắt của Liễu Song trở nên đỏ ửng. Nàng đem cái túi kề sát vào trước ngực, trong lòng tràn đầy nhớ nhung. Rõ ràng biết người nọ ở nơi đó, cho dù chỉ cách một cánh cửa nhưng vẫn không thể gặp....không thể gặp.

.....

Ban đêm, Tân Ca lại vùi đầu vào một núi tấu chưng. Cũng nhờ tiên đế năm xưa cần mẫn, cho nên từ khi tân Hoàng đăng cơ đến nay đã trị vì bốn năm đều suông sẻ. Các tài tử trổ hết tài năng ở Vịnh Xuân yên đều thành công ở vị trí của mình, nhất là Lương Châu thát hiền mà Ngũ Tử Ngang đã cực lực đề cử, những địa phương do họ cai quản đều không còn tình trạng nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, dân chúng an cư lạc nghiệp. Mà sau Vịnh Xuân yên thì thanh danh của Lương Vương Ngũ Tử Ngang càng ngày càng vang dội, thậm chí còn được ca tụng là Hiền Vương, đây là điều mà Tân Ca rất vui khi nghe thấy, đương nhiên cũng làm những người khác phải đổ kỵ.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi.”

Đây là lần thứ ba Ôn Quέ nhịn không được mà lên tiếng.

Đầu bút của Tân Ca càng không ngừng lại, “Qua mấy ngày nữa Tử Ngang sẽ trở về, lúc này trẫm bận rộn một chút, chờ hắn quay lại thì mới có thời gian cùng hắn uống rượu.”

Ôn Quέ khuyên bảo không xong nên đành nuốt ngược lời nói vào trong miệng, sau đó mới lén tiếng, “Hoàng Thượng, bằng không nô tài đến tiểu vien dọn dẹp một chút?”

Tần Ca hơi ngây người, sau đó khéo miệng nhéch lên một nụ cười không rõ rồi mới dừng bút, “Ngươi thật ra rất nhanh nhẹn. Cũng tốt. Ở trong cung luôn bất tiện. Ngươi viết cho Khổng Tắc Huy một phong thư, hỏi hắn bao giờ trở về.”

“Hôm qua nô tài đã viết thư hỏi hắn, nô tài nghĩ rằng sau khi Vương gia trở về thì Hoàng Thượng có lẽ sẽ không nguyện ý để Diêm Nhật ở bên ngoài canh giữ.” Đi ra ngoài một chuyến thì Ôn Quέ lại càng thêm thận trọng, suy nghĩ cũng càng ngày càng chu toàn.

Trong mắt của Tần Ca hiện lên vẻ tán thưởng, “Hiện tại ngươi lanh trí hơn trước kia không ít, thật sự làm cho trẫm giảm bớt lo lắng.”

Ôn Quέ nói một cách ngượng ngùng, “Đó là vì trước kia nô tài không hiểu chuyện, nô tài cũng nên có tiến bộ.”

Tần Ca đặt bút xuống, xoa bóp bờ vai đã mỏi nhừ rồi lén tiếng, “Trẫm hơi đói bụng, bảo ngự thiện phòng làm cho trẫm một bát mì nước.”

“A! Nô tài lập tức đi ngay!” Vừa nghe Hoàng Thượng bảo muôn ăn khuya thì Ôn Quέ liền cao hứng như nhặt được bảo bối.

Sau khi Ôn Quέ rời đi thì Tần Ca không ngừng xoa bóp thái dương đang đau nhức, từ khi Liễu Song sinh nữ nhi, hắn vẫn thường xuyên mất ngủ, nỗi nhớ Ngũ Tử Ngang cũng bởi vì chuyện này mà càng không thể khống chế, chỉ cần nhắm mắt lại thì nỗi nhớ nhung trong lòng lại bao phủ hắn, chỉ khi bận rộn thì hắn mới giảm bớt một chút nỗi khổ tương tư.

Yêu chính là đau khổ như vậy. Khi tình yêu chưa được đáp lại thì hắn còn có thể chịu đựng không gắp người nọ, giả vờ lãnh đạm đối với người nọ. Nhưng sau khi yêu nhau thì hằng đêm cô độc lại càng khó nhịn hơn lúc trước. Cho dù cuộn mình ngủ cả đêm mà bên cạnh thiếu đi một người thì thân thể của hắn vẫn cảm thấy run rẩy lạnh lẽo.

Rất nhớ người nọ, rất nhớ....nhớ đến mức hận không được mà muôn liều lĩnh xuất cung đi tìm hắn. Mỗi ngày nhìn bản đồ Đại Đông để đoán xem hắn đã đi đến nơi nào, bấm đầu ngón tay để nhầm tính còn bao nhiêu ngày thì hắn sẽ trở về. Mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc chỉ cảm thấy vì sao thời gian trôi qua chậm như thế. Nhớ nhung một lúc lâu, Tần Cà lắc đầu, xén bớt một đoạn tim đèn cầy khiến cho người ta cảm thấy chói mắt, sau đó tiếp tục vùi đầu vào núi tâu chuông.

.....

Trên cổng thành, thị vệ tuần phòng cảnh giới quan sát khắp tứ phía. Từ khi Hoàng Thượng xảy ra chuyện thì kinh thành được tăng cường phòng thủ. Khi mặt trời vừa xuống núi thì cửa thành liền được đóng lại, hơn nữa sẽ tiến hành kiểm tra gắt gao đối với người muốn vào thành để ngăn ngừa chuyện kia lại xảy ra một lần nữa. Là Thủ bị quan kinh thành, Quan Độ không cần tuần tra bên ngoài. Nhưng ở một canh giờ trước hắn liền nhận được một phong mật thư khiến cho hắn không thể không tự mình đứng trên tường thành lồng gió.

Rất xa liền truyền đến tiếng vó ngựa, trong lòng Quan Độ căng thẳng, hắn nói với tả hữu Phó tướng, “Phân phó xuống dưới, trong chốc lát không được rêu rao, để ta trước tiên nhìn xem là ai.”

“Dạ!”

Chỉ chốc lát thì có ba con khoái mã chạy đến trước cổng thành, người ngồi trên ngựa mặc áo choàng phủ kín đầu không thấy rõ mặt mũi. Quan Độ ló đầu ra, người dẫn đầu vẫy tay về hướng hắn ba cái, hắn không quá cao hứng mà bĩu môi, thấp giọng hạ lệnh, “Mở cửa.”

Đám thủ vệ nhận được mệnh lệnh trước đó nên không dám nhiều lời, mở ra cửa thành nặng nề. Ba người giục ngựa vào trong, Quan Độ vội vàng đi xuống tường thành rồi bước về hướng của người nọ.

Người dẫn đầu ra hiệu cho hai người đi theo hắn, hai người kia liền đi trước, chỉ còn lại người nọ đang leo xuống lưng ngựa khi Quan Độ bước đến. Quan Độ cũng không dẫn theo người, sau khi đến trước mặt người nọ rồi nhìn thấy rõ khuôn mặt giấu phía dưới áo choàng thì hắn liền tức giận

mà hỏi, “Có chuyện gì lại khiến người phải thần bí như thế? Người không thấy trời rất lạnh hay sao?”

Người nọ cúi đầu nở nụ cười rồi thấp giọng nói, “Ta có chuyện quan trọng cần bí mật vào kinh, người là Thủ bị quan, ta đương nhiên phải tìm đến ngươi. Nửa tháng sau ta sẽ dẫn đội ngũ hồi kinh, đến lúc đó đãi ngươi uống rượu.”

Quan Độ thưa nước đục thả câu, “Phải đến Nghênh Phượng lâu, còn phải là loại rượu tốt nhất.”

Người nọ vừa cười vừa nói, “Ôn thôi, ta chỉ phụ trách ngân lượng, Thủ bị đại nhân muốn ăn cái gì thì cứ việc chọn.”

Trên mặt Quan Độ nở nụ cười tươi, hắn thấp giọng, “Được, ngươi đi nhanh đi. Nếu nửa tháng sau ngươi mới trở về thì nửa tháng này nên trốn cho kỹ a.”

“Yên tâm đi.”

Đội lại mũ trùm lên đầu, người nọ lén lungan ngựa, chỉ chốc lát sau thì thân ảnh liền biến mất trong bóng đêm.

Quan Độ xoay người quay về, một vị Phó tướng của hắn nhịn không được mà thấp giọng hỏi, “Đại nhân, người nọ là ai?”

Quan Độ trùng mắt liếc hắn một cái, “Nếu không muốn giữ cái mạng nhỏ này của ngươi thì cứ hỏi tiếp.”

Người nọ rụt lui cỗ.

.....

Hai tay ôm tô mì nóng hổi, bàn tay lạnh lẽo của Tân Ca rốt cục có một chút cảm giác. Hắn không thích mùa đông, huống chi mùa đông năm nay lại càng lạnh hơn so với năm ngoài. Đợi đến khi ngón tay tê cứng có thể cử động thì Tân Ca mới cầm lấy đôi đũa trên tay Ôn Quế rồi bắt đầu dùng bữa. Gần đây hắn thiếu ngủ, ăn cũng ít, hắn cũng gầy gò hơn nhiều. Ôn Quế nhìn Hoàng Thượng tựa hồ có khẩu vị nên thoảng an tâm một chút, sau đó lại âm

thầm lắc đầu. Vương gia trở về mà thấy Hoàng Thượng như vậy thì nhất định sẽ rất tức giận.

Lúc này Diêm Nhật ở bên ngoài bỗng nhiên lên tiếng, “Ôn công công.”

Ôn Quế lập tức đi ra ngoài. Buông rèm che, hắn nhỏ giọng hỏi, “Có chuyện gì?”

Diêm Nhật lặng lẽ chỉ về gian phòng ở phía Bắc, Ôn Quế nhíu mày, chuyện gì mà lại thần bí như thế? Vén rèm che, thấy Hoàng Thượng vẫn còn đang ăn, hắn liền đi về phía Bắc, khi vén rèm cửa lên thì trong phòng hoàn toàn tối om, có cái gì trong đây? Còn chưa đợi hắn nhìn thấy rõ ràng thì trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một người, Ôn Quế chưa kịp hô to thì đã bị đối phương bit miếng.

“Ôn công công đừng lên tiếng.”

Sau khi nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền từ da đầu đang run rẩy vào trong não bộ của hắn, thì dưới chân của Ôn Quế lập tức trở nên mềm nhũn. Hắn kéo lấy tay của đối phương rồi kinh hỉ gầm nhẹ, “Vương gia!”

“Suyt.....”

Chớp mắt ra hiệu cho Ôn Quế, vì giục ngựa gấp rút trở về mà môi của Ngũ Tử Ngang hoàn toàn khô nứt, nhưng hắn lại cười đến mức phi thường vui sướng, “Đừng tiết lộ chuyện này, không ai biết ta quay về. Ta muốn lén gặp Hoàng Thượng.”

Ôn Quế nhẫn nại kích động mà liếc nhìn khắp xung quanh một chút, trong phòng không có người, át hắn là Diêm Nhật đã phân phó mọi người lui xuống. Ôn Quế thấp giọng nói, “Vương gia chờ một chút.”

“Hảo.”

Buông rèm che, Ôn Quế đi đến trước mặt Diêm Nhật rồi thấp giọng nói vài câu, Diêm Nhật gật đầu, sau đó đi ra ngoài, Ôn Quế cũng đi ra ngoài.

Sốt ruột mà đợi trong chốc lát thì Ôn Quế đã quay lại, trong tay bưng một bát mì ngập nước nóng hổi. Hắn thổi tắt đèn ở gian ngoài, mỉm cười gật đầu

về hướng Bắc, sau đó mới ôm bát mì bước vào Đông Noãn Các. Ngũ Tử Ngang lặng lẽ đi ra ngoài, chợt nghe thấy tiếng của Tân Ca ở trong Đông Noãn Các, “Vì sao lại bưng thêm một bát? Bát này trãm ăn còn chưa hết.”

“Hoàng Thượng, đêm nay e rằng ngài lại mất ngủ, ăn nhiều một chút mới được.”

Ôn Quế nhẫn nại biểu tình trên mặt, đặt bát xuống, không đợi Hoàng Thượng lên tiếng thì hẵn liền cúi đầu lui ra ngoài. Tân Ca buông dũa xuống, trùng mắt nhìn bát mì to gấp đôi bát mì mà hẵn đang ăn, hẵn nhíu mày lại, chẳng lẽ Ôn Quế ra ngoài một chuyến bị lạnh đến mức đầu óc choáng váng hay sao?

Rèm che lại bị vén lên, Tân Ca lạnh mặt ngẩng đầu, “Trãm ăn không....” Lời nói tiếp theo liền bị tiêu thất bởi vì một người đang đứng trước cửa. Tân Ca quên mất cử động, thậm chí cũng không thể mở miệng, cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mặt hẵn, tưởng rằng bởi vì nửa năm qua quá độ tương tư mà xuất hiện ảo giác.

Người nọ lộ ra một nụ cười vô cùng ôn nhu đối với hẵn rồi mới đi đến trước mặt hẵn, giang tay ôm lấy hẵn vào lòng. Tân Ca chỉ cảm thấy giấc mộng này rất chân thật, thậm chí hẵn còn có thể ngửi được mùi phong sương trên thân của người này.

“Tân Ca, ta đã trở về. Bát mì kia là do Ôn Quế chuẩn bị cho ta.”

“Tử....Ngang?”

Bên tai rõ ràng vang lên tiếng tim đập, là của mình hay là của người này?

“Tân Ca, ta nhớ ngươi muôn chết.....nhớ ngươi muôn chết.....”

Tiếp theo cảm của Tân Ca bị nâng lên, một nụ hôn cực nóng dừng trên môi của hẵn. Chủ động mở miệng để người nọ tiến vào, trong đầu của Tân Ca lóe lên, hẵn mạnh mẽ giang tay ôm chặt đối phương, từng khớp xương bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch. Nhiều ngày Ngũ Tử Ngang chưa cạo râu làm cho chiếc cằm tròn bóng của Tân Ca rất đau, nhưng hẵn lại cảm thấy đau đớn như thế vẫn chưa đủ.

Đầu lưỡi nếm đến mùi vị máu tươi, thân mình của Tân Ca chấn động, hắn dùng sức đẩy đối phương ra, khi hắn nhìn thấy bờ môi khô nứt của đối phương rướm máu thì lại dùng sức ôm lấy Ngũ Tử Ngang rồi vươn lưỡi liếm lên những vết máu trên môi. Tử Ngang của hắn đã quay lại....

Qt ọt ọt, vài tiếng không thích hợp bỗng nhiên vang lên, nháy mắt dập tắt bầu không khí nồng nàn mật ngọt giữa hai người. Tân Ca thở hổn hển rồi nâng tay lau đi khói miệng ướt át của Ngũ Tử Ngang, sau đó nói bằng giọng khàn khàn, “Ăn mì trước đi.”

“Ta không có đũa.” Ngũ Tử Ngang ra sức ôm Tân Ca.

Tân Ca cầm đôi đũa bạc của mình đưa cho hắn, khéo môi nhéch lên, “Ăn nhanh đi, Ôn Quế nhất định sẽ đi nấu nước, ngươi ăn xong rồi thì ngâm mình một chút.”

“Hảo.” Buông Tân Ca ra, Ngũ Tử Ngang thoát hạ áo choàng, Tân Ca an tạ, Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên cạnh hắn. Dưới đáy mắt của Tân Ca lóe sáng, tràn đầy vui sướng và kích động.

“Ngươi ăn đi, ta ăn no rồi.”

Nhin bát mì còn thừa lại hơn phân nửa của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang sòi lên gò má hơi hốc hác của Tân Ca, “Không được, ngươi phải ăn cho xong, không có ta ở bên cạnh thì ngươi lại gầy đi trông thấy.”

Tân Ca đè lại bàn tay của Ngũ Tử Ngang rồi nhẹ nhàng vuốt ve, “Ngươi đã quay lại, ta đương nhiên sẽ béo lên.”

Nhìn không được mà hôn Tân Ca một cái, Ngũ Tử Ngang cầm đôi đũa, sau đó nâng lên bát mì mà Tân Ca đang ăn dang dở, bắt đầu gấp mì rồi há to mồm mà ăn hì hục, hắn vừa đói lại vừa mệt, nhưng vô cùng phấn khởi. Nhìn thấy Tân Ca thì toàn bộ mệt mỏi tựa hồ đều dần dần tan biến.fynnz.wordpress.com

Nhìn thấy khuôn mặt đầy râu của Ngũ Tử Ngang, đôi mắt thâm quầng, mu bàn tay nứt nẻ do bị gió lạnh xâm nhập, tâm can của Tân Ca vừa đau đớn vừa hạnh phúc. Nhìn không được mà nghiêng người sang, sau đó ôm

lấy Ngũ Tử Ngang từ phía sau, kề sát vào thân mình mà hắn cực độ khao khát. Giờ khắc này thâm tâm vô cùng bình tĩnh.

Tay trái của Ngũ Tử Ngang cầm lấy bàn tay của Tân Ca đang ôm trên thắt lưng của hắn, động tác ăn mì lại nhanh hơn. Nhanh chóng ăn xong nửa bát mì, hắn lại cầm lấy bát mì còn lại, sau đó xoay người, “Ta đút ngươi ăn.”

Trên mặt của Tân Ca là nụ cười nhu hòa, cho dù không đói bụng thì hắn vẫn mở miệng ra.

Giọng nói của Ngũ Tử Ngang bởi vì bốn ba đường dài mà trở nên khàn đặc, “Ôn Quέ chỉ cho một đôi đũa, chắc là nhìn ra ta sẽ đút ngươi ăn.”

Khóe mắt của Tân Ca tràn đầy ý cười. Sau khi ăn vài miếng thì quả thật cảm thấy đầy bụng, Tân Ca đành lắc đầu, Ngũ Tử Ngang bất đắc dĩ thở dài, cũng không miễn cưỡng, hắn tiếp tục gấp mì rồi hì hục mà ăn. Ngay cả nước cũng húp sạch sẽ, Ngũ Tử Ngang vừa thở hổn hển vừa thỏa mãn đặt bát mì xuống bàn. Ngay lúc này có một bàn tay chuyền chiếc khăn tay sang cho hắn, hắn không hề khách khí mà lập tức nhận rồi lau miệng.

Ôn Quέ tự hỏi có đôi mắt xuyên thấu, đúng lúc này ở bên ngoài truyền vào tiếng của hắn, “Hoàng Thượng, nước ám đã chuẩn bị ổn thỏa. Hoàng Thượng muốn tắm ở đâu?”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang và Tân Ca đều hiện lên ý tứ giống nhau, Tân Ca đầy Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi nói, “Ở Nhân Tâm Đường đi, đêm nay trẫm ngủ bên đó.”

“Dạ.”

Ngũ Tử Ngang cúi đầu khẽ hôn lên miệng của Tân Ca, giọng nói tràn đầy dục vọng, “Đừng để cho ta chờ quá lâu.”

Tân Ca lại đầy hắn ra rồi đứng dậy. Ngũ Tử Ngang vừa cười ha ha vừa cầm lấy áo choàng của mình, mở ra mặt đạo rồi bước vào. Hít sâu mấy hơi, Tân Ca gom lại đồng тâу chưƠng chưa được phê duyệt.

“Ôn Quέ.”

“Có nô tài.”

“Đem toàn bộ tấu chương này đến Kỳ Lân Các, bảo rằng thân mình của trẫm không khỏe. Sáng mai ngươi để cho Vinh Khâu đến Nhân Tâm đường. Có ai hỏi thì ngươi bảo trẫm bị đau đầu.”

“Nô tài đã biết.” Ôn Quέ vừa nói vừa mang hài và khoác áo choàng cho Hoàng Thượng.

Để Ôn Quέ và Diêm Nhật dùi mình ra khỏi Đông Noãn Các, Tân Ca vội vàng đến Nhân Tâm Đường, tim của hắn đã sớm bay qua đó.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 81

Trong dục dũng, Ngũ Tử Ngang ngâm thân mình cực độ mệt mỏi vào bên trong, lúc này vị đế vương trẻ tuổi chỉ mặc nội y màu minh hoàng đang đặt hai tay lên vai của hắn, cúi đầu cùng hắn hôn nhau thật sâu. Hơi nước tràn ngập trong không khí, Ngũ Tử Ngang chỉ cảm thấy thân thể trở nên lâng lâng, nhưng trong đầu lại ngồn ngang trăm mối, có một chút hơi choáng váng, hơi ngà ngà say. Đến khi bờ môi đang cùng hắn dây dưa rời đi thì hắn lại nghe thấy giọng nói của người nọ, “Để ta gọi đầu cho ngươi.”

“Đừng.”

Nắm lấy bàn tay của người nọ, hắn như đang ở trạng thái say rượu mà lờ mờ hôn lên mười ngón tay nhợt nhạt kia, “Ta luyến tiếc.”

“Nhưng ta muốn.” Vị đế vương trẻ tuổi lộ ra một nụ cười thản nhiên diễm lệ nhất từ trước đến nay, giãy tay của Ngũ Tử Ngang ra, gỡ xuống dây trâm trên búi tóc của đối phuơng.

Chìm đắm trong nụ cười kia, Ngũ Tử Ngang hoàn toàn si mê, đôi mắt khép hờ, trong mông lung, hắn nghe được tiếng nước, cảm giác được có người nhẹ nhàng xõa tóc của hắn ra, chỉ trong chốc lát thì nước âm chậm rãi dội xuống từ đỉnh đầu của hắn, chảy xuống mái tóc của hắn.

“Tần Ca.....Tần Ca.....”

Ngũ Tử Ngang không biết mình đang gọi ra khỏi miệng hay là đang mặc niệm trong lòng. Bóng đen phủ xuống, bờ môi hơi lạnh đang kề sát trước miệng của hắn, hắn không hề nghĩ ngợi mà chỉ há mồm ngậm lấy, hấp thu mật ngọt mà hắn ngày đêm khao khát. Nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại. Chóp mũi ngửi được mùi hương bồ kết, bờ môi vừa ấm vừa lạnh dần dần rời đi, Ngũ Tử Ngang mở mắt, hắn thấy được một đôi đồng tử mà cả đời này hắn không thể thoát khỏi nơi đó, đôi mắt này chỉ

biết làm cho hắn càng lún càng sâu, không thể tự kiềm chế. Mà hắn, cho dù chỉ là một chút ý niệm muốn thoát ly cũng chưa từng có.

“Nhắm mắt lại.”

Ngũ Tử Ngang nhắm mắt lại, giống như ngây ngốc mà liên tục thì thầm, “Tần Ca.....Tần Ca.....”

Động tác của Tần Ca rất nhẹ, rất chậm, mi tâm hơi nhíu lại. Theo tiếng gọi trầm thấp xuôi tai này thì hắn có thể tưởng tượng hình ảnh Ngũ Tử Ngang khi ở Phượng Minh, khi ở một mình đã gọi hắn như thế nào. Đây....là người nam nhân mà hắn yêu say đắm.

Lần đầu tiên hâu hạ người ta nên Tần Ca làm cũng không tốt, nhưng hắn lại toàn tâm toàn ý mà gội đầu cho Ngũ Tử Ngang. Khi mồm ngón tay cọ xát vào da đầu của Ngũ Tử Ngang thì khói mắt của Ngũ Tử Ngang lăn xuống một giọt nước. Tần Ca nhìn thấy, hắn liền cúi đầu liếm đi giọt nước kia rồi thấp giọng nói, “Hài nhi, còn có thể có.”

Cỗ họng của Ngũ Tử Ngang giật giật, “Là ta vô năng.”

“Ngươi đang cười nhạo trẫm hay sao?” Ngữ thanh của Tần Ca âm trầm hơn vài phần, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, “Là trẫm không muốn thân cận với nữ nhân, là trẫm cưỡng chế chuyện nối dõi lên người của ngươi, chuyện này cũng là do trẫm tùy hứng.”

Ngũ Tử Ngang mở to mắt, một chút u buồn mới vừa rồi chỉ trong khoảnh khắc liền tiêu thất, hắn mỉm cười, “Hiếm khi Hoàng Thượng tùy hứng như vậy, ta là sủng thần duy nhất của Hoàng Thượng thì làm sao lại không nghe theo Hoàng Thượng.”

Thấy hắn vô sự, Tần Ca lại tiếp tục gọi đầu cho Ngũ Tử Ngang.....đồng thời cũng mắng thêm một câu, “Lưu manh.” Ngũ Tử Ngang mỉm cười thật sâu, sau đó nhắm mắt lại, yên ổn hưởng thụ sự hâu hạ của Hoàng Thượng.

Từng gáo nước ấm dội xuống đầu, nội tâm bất an của Ngũ Tử Ngang cũng tạm thời bị dòng nước ấm xối sạch. Khi Tần Ca lau tóc cho hắn thì hắn liền đè lại tay của Tần Ca, “Ta tự mình lau là được.”

Tần Ca không miễn cưỡng, sau khi đỗ thêm nước ấm vào dục dũng, hắn lại xắn lên y mè rồi vói tay vào trong nước, cầm lấy dương vật đang rũ xuống của Ngũ Tử Ngang, trên mặt lại hiện lên hàn sương. Ngũ Tử Ngang dừng lại động tác lau tóc một chút, thật cẩn thận mà hỏi, “Xảy ra chuyện gì?” Vì sao hắn lại cảm thấy rất nguy hiểm?

“Nghe nói hai vị hoàng tử của Phượng Minh tặng cho ngươi hai vị mỹ nhân, ngươi còn cùng các nàng ngủ chung một đêm?” Bàn tay của Tần Ca dùng sức một chút.

Trong nháy mắt Ngũ Tử Ngang liền ngồi dậy rồi đè lại tay của Tần Ca mà xin khoan dung, “Ta nào dám làm xẳng, chẳng qua không tiện từ chối nên đành tiếp nhận. Đêm đó ta thừa dịp các nàng đang ngủ thì điểm huyệt ngủ của các nàng rồi mới ngủ ngồi trên ghế một đêm. Tiểu huynh đệ này của ta chỉ nhận thức một mình ngươi, ngoài ngươi ra thì nó không hề có hứng với bất kỳ ai, ngươi cứ yên tâm đi.”

Tần Ca buông tay ra rồi đứng thẳng lưng, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Trẫm chờ ngươi ở trên giường.” Sau đó mới bước đi một mạch.

Ngũ Tử Ngang vẫn còn đang suy nghĩ làm sao có thể khuyên bảo Tần Ca thì người này lại nghiêm túc bỏ lại một câu cực độ khiêu khích như thế, Ngũ Tử Ngang chỉ cảm thấy lỗ mũi nóng bừng, hắn nhanh chóng ngẩng đầu bịt chặt mũi. Sau đó vội vàng dùng khăn kỵ cọ thân thể, làm cho Hoàng Thượng sốt ruột chờ hắn thì sau này hắn đừng hòng mơ tưởng được leo lên giường.

.....

Ngũ Tử Ngang tắm rửa bằng tốc độ nhanh nhất, tiếp theo liền quần một chiếc khăn lớn quanh thắt lưng, rồi bước ra khỏi dục phòng nối liền với phòng ngủ. Bên ngoài không có người, hắn cũng không sợ mất thể diện. Hơi vội vàng mà vén rèm lên, vòng qua mấy tấm bình phong, nhìn thấy vạt y bào rộng mở để lộ xương quai xanh hoàn mỹ và một phần trước ngực, đế vương dựa trên giường với khuôn mặt lạnh lùng, lỗ mũi của Ngũ Tử Ngang tiếp tục nóng lên. Hình ảnh như vậy quả thật đang khiêu chiến thân thể nam nhân của hắn đến cực hạn!

Nhanh chóng bước đến bên giường, tháo xuống trói buộc bên thắt lưng, Ngũ Tử Ngang xốc lên chiếc chăn trên người của Tân Ca, nóng vội mà nhào đến. Thân mình vừa tắm xong vẫn còn mang theo hơi nước ấm áp, đụng vào lồng ngực lạnh lẽo của Tân Ca làm cho cơ thể của Ngũ Tử Ngang như bùng nổ dục hỏa. Người duy nhất trên thế gian này không thể bất kính là Tân Ca! Là Tân Ca

Cắn lên cổ của Tân Ca, bàn tay thô ráp to lớn tàn sát bừa bãi trong lồng ngực mịn màng, Ngũ Tử Ngang cát lên giọng nói khàn khàn, “Ta nhịn không được, ta muốn ngay lập tức!”

Tân Ca trả lời bằng cách ôm lấy mặt hắn, mở ra hai chân rồi cắp lấy thắt lưng của hắn.

“Grr!”

Giống như uống phải thuốc độc mà hô hấp dồn dập, Ngũ Tử Ngang hơi thở bạo mà kéo xuống hạ y của Tân Ca, sau đó tách hai chân của Tân Ca ra. Đôi tay bởi vì quá mức vội vàng mà nổi lên green xanh, Ngũ Tử Ngang đem hai chân của Tân Ca đặt lên vai để chuẩn bị bôi trơn, khi ngón tay vừa mới xâm nhập vào bên trong thì hắn lập tức phát hiện có một chút bất thường.

Bên trong âm áp ẩm ướt lại mềm mại, giống như đã được bôi trơn rất tốt! Tròng mắt của Ngũ Tử Ngang bởi vì sự suy đoán trong đầu mà trợn to, ngay sau đó thân mình của hắn bị Tân Ca giang hai tay kéo xuống. Giọng nói dù hoặc văng vẳng bên tai, “Ngươi còn có thời gian để khuếch trương cho trẫm hay sao?”

“Đêm nay ngươi đừng hòng ngủ yên!”

Gầm nhẹ một tiếng, Ngũ Tử Ngang đỡ lấy dục vọng sắp nổ tung của mình rồi hăng hái vọt vào lãnh địa mà hắn hằng đêm khao khát mòn. Không phải không nghe thấy tiếng rên rỉ của Tân Ca, không phải không nhận ra hang động mềm mại đang phát ra bất mãn, nhưng lúc này hắn không thể kiểm soát chính mình.

Sau khi dương vật dữ tợn đi vào bên trong thì vẫn không dừng lại mà nhanh chóng rút ra ngoài, rồi tiếp tục hăng hái vọt vào trong. Vị đê vương

trẻ tuổi bởi vì hành động lỗ măng này mà nhíu mày, sự nhẫn nại như vậy lại càng kích thích dục vọng của Ngũ Tử Ngang. Bị dục vọng thiêu đốt làm đôi mắt đỏ bừng, Ngũ Tử Ngang suông sã mà nhìn dung nhan tuấn mỹ kia, không hề bỏ qua bất luận một chút biến hóa nào của Tân Ca, thắt lung của Ngũ Tử Ngang không thể khống chế mà cứ liên tục chuyển động.

Sau hơn mấy chục lần di chuyển ra vào, mi tâm của Tân Ca càng lúc càng nhíu chặt, hàm răng đang cắn xuống bờ môi rôt cục được thả lỏng, hán rên rỉ từ thấp đến cao, huyết sắc trên mặt cũng càng lúc càng rõ ràng. Ánh mắt của hắn không hề rời khỏi Ngũ Tử Ngang, hắn giống như Ngũ Tử Ngang, đều muốn ghi tạc vào đáy lòng cảm giác sung sướng mà mình đã mang đến cho đối phương.

“Tân Ca..... Tân Ca..... của ta, của ta.....”

“Ân..... Ta..... Ân ngô..... A.....”

“Ai cũng không thể..... Ai cũng không thể.....”

“Tử ngang..... Tử ngang..... A a.....”

Tân Ca là của hắn, người này là của hắn.... Ngoại trừ hắn ra thì không ai có thể nhìn thấy mị thái của người này, không ai có thể nghe được tiếng rên rỉ đầy khoái cảm như vậy, tất cả đều là của hắn!

Hai tay siết chặt thắt lung của Tân Ca, thu hết tất cả sắc thái của Tân Ca vào đáy mắt, Ngũ Tử Ngang hung hăng đẩy vào trong thân thể của Tân Ca, tàn nhẫn xé nát sự mềm mại của người nọ, dùng bộ phận cứng rắn nhất của hắn để làm cho đối phương nhớ kỹ hương vị của hắn, cảm giác của hắn. Từng chút một, hang động mềm mại chịu không nổi sự tra tấn như vậy, rôt cục không còn kháng cự. Đến khi Tân Ca thắt hòn rỏi quát to một tiếng, đem long tinh mà vô số người mê luyện phun ra trước bụng của Ngũ Tử Ngang thì Ngũ Tử Ngang cũng đem toàn bộ bách dịch của mình mà bắn vào trong cơ thể nóng bỏng của Tân Ca, không hề sót một giọt nào.

Sau khi run rẩy một lúc, Ngũ Tử Ngang gục người xuống, khẽ hôn Tân Ca đang thở hổn hển, rồi cất lên giọng nói khàn khàn, “Tân Ca, sinh cho ta một nhi tử đi.”

Trừng lớn mắt, thân mình của Tân Ca run nhè nhẹ.

“Tân Ca, sinh nhi tử cho ta đi.”

Dục vọng của Ngũ Tử Ngang vẫn chôn trong cơ thể của Tân Ca đang chậm rãi co rút.

Khóe mắt không thể kiềm chế mà nhiều xuống vài giọt lệ, Tân Ca nhéch môi, “Hảo.”

“Tân Ca, sinh nhi tử cho ta, sinh nhi tử....” Không còn cách nào khác, không còn cách nào khác, cho dù có lấy mạng ta thì ta cũng không có cách nào cùng nữ nhân khác sinh nhi tử.

“Hảo.”

Từng giọt lệ lăn xuống, Tân Ca ôm chặt Ngũ Tử Ngang, hai chân quấn trên thắt lưng của đối phương, chủ động dâng lên chính mình.

“Tân Ca..... Tân Ca..... Ta yêu ngươi, ta yêu ngươi.....”

“Tử Ngang.....”

“Sinh nhi tử, sinh nhi tử, ta muốn nhi tử của ngươi, ta muốn của ngươi, chỉ muốn của ngươi....”

“Hảo.....hảo.....Tử Ngang.....A a a.....Tử Ngang.....”

Kịch liệt ái ân, hai người giống như hai con dã thú bị thương, mãnh liệt khát cầu hương vị trên thân thể của đối phương. Tình hoa của hai người hòa hợp cùng một chỗ, từng giọt lệ của hai người dung hòa vào nhau. Triền miên ôm hôn, mạnh mẽ ra vào, không hề che giấu tiếng rên rỉ, đem toàn bộ nỗi khổ tâm trong lòng phát tiết ra ngoài.

Lúc này bọn họ không còn là đế vương và thần tử, mà chỉ là hai nam nhân yêu nhau, chỉ là....đôi tình nhân tạm thời quên đi thế tục.

“Tân Ca, sinh nhi tử cho ta đi.....Nhi tử của chúng ta gọi là Gia Hữu....Tân Gia Hữu....” Cầu nguyện lão thiên gia chúc phúc cho hắn và

Tần Ca, có thể phù hộ bọn họ sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

“Hảo.....”

“Nhũ danh gọi là....Tử Quân.”

Tử là Tử Ngang, Quân là Tần Ca, là nhi tử của bọn họ.

“Ngô ân....hảo.....”

Dây dưa lâu một chút đi, để cho nam tinh của Tử Ngang dừng lại trong cơ thể của ta, làm cho ta có thể mang thai của hắn....Tần Ca ngây ngốc, hắn chỉ cảm thấy từng đợt bạch dịch nhầy nhụa đang ồ ạt bắn vào trong thân thể của hắn sẽ mang đến nhi tử cho hắn. Hắn si mê chờ mong, thậm chí không muốn Ngũ Tử Ngang rời khỏi, sợ đối phương bất cẩn làm rơi một giọt ra ngoài cơ thể của hắn.

Ngũ Tử Ngang cũng ngây ngốc, hắn ảo tưởng mầm móng của mình đang nảy mầm trong cơ thể của Tần Ca, ảo tưởng mười tháng sau thì sẽ có một đứa nhỏ từ trong cơ thể của Tần Ca ra đời.

Hai người đều ngây ngốc, cả đêm không hề buông nhau ra, cho đến khi Tần Ca mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, cho đến khi Ngũ Tử Ngang mệt đến mức không thể tiếp tục cương cứng thì hắn đành phải rời khỏi cơ thể của Tần Ca. Dùng tay bụt lại huyệt khẩu không thể khép kín của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang hy vọng tinh hoa của mình có thể lưu lại nhiều một chút trong cơ thể của người này. Hắn ngây ngốc mỉm cười, tựa như đang nghe thấy có một tiểu oa nhi gọi hắn hai tiếng phụ thân.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 82

Sáng sớm vừa mới tiến cung thì Vinh Khâu đã bị Ôn Quế đưa đến Nhân Tâm Đường. Đột nhiên được thăng chức Thái y, ngày đầu tiên nhậm chức mà Vinh Khâu đã được Hoàng Thượng đối đãi đặc biệt, tuy rằng bầu không khí trong Thái y viện nỗi lên gợn sóng nhưng nội tâm của hắn lại rất bình tĩnh. Đã hơn một năm nay hắn phụng ý chỉ của Hoàng Thượng mà ngao du chẩn bệnh, hắn đã không còn nhiệt huyết và bận tâm đối với nhân tình thế thái. Khôn khéo nhưng không tỏ vẻ gian trá, như vậy không những được Hoàng Thượng trọng dụng mà còn có thể bảo hộ tốt cho mình và người thân. Đợi hai canh giờ nhưng vẫn không nhìn thấy Hoàng Thượng, tuy nhiên Vinh Khâu không hề lo lắng, hắn chỉ lặng lẽ ngồi yên trong Thiên phòng ở bên cạnh lò lửa, vừa sưởi ấm vừa nhớ lại những chuyện tâm đắc khi hành nghề y ở bên ngoài hơn một năm qua.

Chính ngọ, Ôn Quέ vén rèm đi vào Thiên phòng, “Vinh thái y, Hoàng Thượng đã thức dậy, triệu ngài đi vào.” Vinh Khâu lập tức thu liễm tinh thần, sau đó đứng dậy vuốt nhẹ vạt y bào rồi theo Ôn Quέ đi ra ngoài.

Tiến vào phòng ngủ, khéo mắt nhìn thấy người đang dựa trên giường, Vinh Khâu lập tức quỳ xuống, “Thần Vinh Khâu khấu kiến ngô Hoàng.” Nhắc đến thu hoạch lớn nhất mà Vinh Khâu đạt được hơn một năm qua thì chính là quen biết được với vị đế vương trẻ tuổi trầm ổn mà lại có khí phách này.

“Đứng dậy đi.” Giọng nói hơi khàn khàn lộ ra một chút lười nhác, tâm tình của Vinh Khâu khẽ động một chút, thầm nghĩ chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự lâm bệnh?

Tiếp nhận tách trà nóng trên tay Ôn Quέ, Tân Ca uống một ngụm, sau đó chậm rãi mở miệng, “Vinh Khâu, ngươi có biết vì sao trẫm cho ngươi ngao du bên ngoài hay không?”

“Thần ngu dốt.” Vinh Khâu cúi thấp người, không hề ngẩng đầu, tim đập hối nhanh một chút.

Tần Ca không nói gì mà chỉ chậm rãi uống trà, Vinh Khâu đợi trong chốc lát, liếm liếm bờ môi khô nứt rồi quỳ xuống, “Hoàng Thượng lệnh cho thần ra ngoài rèn luyện, có lẽ là muốn khảo nghiệm thần.”

Tần Ca lên tiếng, “Vậy ngươi nói xem, vì sao trẫm phải khảo nghiệm ngươi?”

Trên người của Vinh Khâu toát ra mồ hôi lạnh, Hoàng Thượng nói chuyện rất nhẹ rất chậm, nhưng chính vì vậy càng khiến cho hắn không thể tự chủ được mà trở nên khẩn trương. Ngay lúc này Vinh Khâu hoàn toàn cảm nhận được cái gọi là uy nghiêm của đế vương.

Nuốt nước bọt xuống cổ họng, Vinh Khâu nói, “Ngoại trừ y thuật thì thần không còn gì khác. Hoàng Thượng ưu ái thần như thế cũng bởi vì y thuật của thần có thể giúp Hoàng Thượng, có thể phân ưu vì Hoàng Thượng.”

Lại là một tiếng uống trà rất nhỏ, sau đó Vinh Khâu nghe thấy Hoàng Thượng mở miệng, “Đã hơn một năm ở bên ngoài, so với lần gặp đầu tiên thì ngươi trẫm ổn hơn một chút, cũng khôn khéo hơn một chút.”

“Thần không dám.” Vinh Khâu thật sự sợ hãi.

“Đứng dậy đi.”

Vinh Khâu đứng lên, vẫn không ngẩng đầu. Vừa rồi khi tiến vào thì hắn hơi thoáng nhìn thấy Hoàng Thượng chỉ mặc nội y, hắn không dám ngẩng đầu, sợ bất kính với thánh nhan.

Sau một lúc yên lặng, nhìn thấy bàn tay của Vinh Khâu run rẩy bất an vài lần thì Tần Ca mới tiếp tục mở miệng, “Bên cạnh của trẫm có rất nhiều người, mỗi người gặp trẫm đều hô to trung thành và tận tâm, Vinh Khâu, ngươi có trung thành với trẫm hay không?”

Vinh Khâu lại quỳ xuống.

“Trẫm có thể tin tưởng ngươi hay không?”

Vinh Khâu lại dập mạnh đầu xuống đất rồi lạy ba cái.

Bầu không khí trong phòng vô cùng trầm trọng, Tân Ca liếc mắt nhìn Ôn Quế một cái, Ôn Quế đến trước mặt Vinh Khâu rồi đưa qua một tờ giấy. Trong lòng Vinh Khâu bất an mà tiếp nhận, lại không biết có nên mở ra hay không.

“Mở ra đi.”

Đầu ngón tay của Vinh Khâu khẽ run, hắn chậm rãi mở ra, trên giấy có viết một đơn thuốc, sau khi Vinh Khâu nhìn thấy rõ ràng thì hắn liền sững sốt, mồ hôi lạnh chảy dọc từ sống lưng xuống phía dưới.

“Đơn thuốc này trãm dùng có được hay không, ngươi có thể phổi ra hay không? Chẳng những có thể dùng mà còn không tổn thương đến thân thể.”

Vinh Khâu nuốt nước bọt xuống cổ họng, cổ gắt giữ bình tĩnh mà trả lời, “Bẩm Hoàng Thượng, đơn thuốc này là loại bình thường nhất, hiện tại thần sẽ phổi ra một đơn thuốc mới. Sẽ không tổn thương thân thể, ngược lại sau khi xong chuyện thì cũng có lợi cho bên thụ.”

“Trãm không cần ngươi kê đơn, trãm muốn ngươi tự mình phổi thuốc.”

Vinh Khâu lập tức dập đầu, “Thần nhất thời hồ đồ, trong vòng ba ngày thần sẽ phổi xong thuốc.”

“Đứng lên đi.”

Hai chân của Vinh Khâu như mềm nhũn, hắn vò lại đơn thuốc rồi ném vào trong chậu than ở cách đó không xa.

“Y thủ của Thái y viện đã lớn tuổi, mấy ngày nữa trãm sẽ hạ chỉ, ngươi tiếp nhận vị trí của hắn.”(y thủ = giống như trưởng khoa y)

“Hoàng Thượng, thần vừa mới hồi kinh....”

Lời nói của Vinh Khâu lập tức bị Tân Ca cắt ngang, “Nếu ngươi không thể phục chúng thì cũng không cần thiết phải ở lại trong cung. Bên cạnh trãm không thiếu người vô năng.”

Vinh Khâu lại một lần nữa quỳ xuống, “Hoàng Thượng bót giận, thần ta long ân của Hoàng Thượng.”

“Trẫm không cần ngươi cảm tạ, nửa tháng này trẫm không muốn gặp người khác, ngươi thay trẫm viễn cớ, không cho người ta đến quấy rầy trẫm.”

“Thần hiểu rõ.”

“Sau khi phổi xong thuốc thì ngươi giao cho Ôn Quế.”

“Dạ.”

Tần Ca ngáp một cái rồi nói, “Trẫm mệt mỏi, ngươi lui xuống đi.”

“Dạ, thần cáo lui.”

Vinh Khâu đứng dậy với toàn thân toát đầy mồ hôi, hắn khom người lui ra ngoài, từ đầu đến cuối không hề nhìn Hoàng Thượng. Hắn vừa đi thì Ôn Quế nhận được lệnh liền đi theo ra ngoài, Vinh Khâu vừa ra khỏi phòng ngủ không được bao lâu thì đã bị Ôn Quế kéo đến Thiên phòng, lại lén lút công đạo vài chuyện mà Hoàng Thượng không tiện mở miệng. Vinh Khâu không hề hỏi nhiều, sau khi lĩnh chỉ thì vội vàng ly khai để đi phổi thuốc.

Trong phòng ngủ, Ngũ Tử Ngang từ đầu đến cuối vẫn luôn trốn phía sau rèm che, sau khi Vinh Khâu rời đi thì hắn mới bước đến bên cạnh Tần Ca, xốc chăn lên rồi chui vào, vừa ôm lấy Tần Ca vừa cười, “Vị Vinh thái y này bị dọa đến mức hò đồ rồi a.”

Tần Ca thuận thế dựa sát vào lòng của Ngũ Tử Ngang rồi nói một cách thản nhiên, “Hắn có ngạo khí của một người hành y, đã hơn một năm qua ta phái hắn làm không ít chuyện, hắn cũng hiểu rõ vài điều. Bất quá hắn vẫn chưa lăn lộn trong triều đình, cũng không có lòng dạ thâm hiểm. Ta đưa hắn lên chức Y thủ của Thái y viện cũng là để miễn cho hắn bị chèn ép, cùng lăm thì bị người xa lánh, nhưng nếu hắn không có tài năng phục chúng thì ta cũng sẽ không lưu hắn lại. Những người có tâm cơ sau khi nếm trải quá nhiều cay đắng thì thường sẽ không còn lòng dạ chất phác như xưa, như vậy xem như giữ lại một tai họa ngầm bên cạnh. Ta cần một Thái y trung thành

tuyệt đối, đám người ở Thái y viện đã sớm bị các đại thần trong triều thu mua.”

Ngũ Tử Ngang khẽ hôn lên má của Tân Ca rồi dịu dàng mà hỏi, “Khi ngươi cứu phụ tử của bọn họ thì đã có quyết định như vậy?”

“Một người yêu thê tử của mình, tình nguyện trốn đi cũng không thú thiêng kim tiểu thư, trẫm thật sự tán thưởng, huống chi lại là đối phương tự mình dâng đến trước cửa mà hắn cũng không muốn.”

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang đầm đuối mà hôn lên mặt của Tân Ca, “Có người như thế cũng tốt, ta rất lo lắng thân mình của ngươi, sợ ngươi đến lúc già lại sinh tật.”

Tân Ca trùng mắt liếc nhìn hắn một cái, “Nếu lo lắng thì ngươi đừng dụng vào trẫm.”

Ngũ Tử Ngang liền găm lên cổ của Tân Ca rồi làm bầm nói, “Không thể không dụng vào ngươi được, mỗi ngày ta ăn đều không đủ no, không dụng vào ngươi chẳng phải sẽ thành con ma đói hay sao.”

“Lưu manh.”

“Chẳng phải ngươi thích tên lưu manh này hay sao?”

“Ngươi ngô ân....”

Chớp mắt, tiếng mắng rủa tức giận của Tân Ca lại vì đâu nhũn bị người nào đó ngâm lấy xuyên qua lớp nội y mà trở thành tiếng rên rỉ trầm thấp. Đè lại bàn tay đang muốn thoát xuống hạ y của hắn, Tân Ca nói một cách gian nan, “Miệt mài, tổn hại sức khỏe.” Hắn vừa mới mặc vào y phục không được bao lâu.

Ngũ Tử Ngang đem hắn đặt dưới thân, vạch ra xiêm y của hắn, “Ngươi và ta hiện tại là tiểu biệt thăng tân hôn, thường xuyên một chút cũng không ngại. Nửa tháng này ta dự định sẽ ở suốt trên giường.”(tiểu biệt thăng tân hôn=đêm gấp gõ sau ít ngày xa cách còn hơn đêm tân hôn)

“Lưu manh.” Tân Ca nhéch môi, sờ soạng tấm lưng ngắn ngang vết cào.

“Bảy tháng hơn không được chạm vào người, nhất định là người đã tích không ít, ta phải vắt khô người, làm cho người không còn tâm tư nhìn người khác.” Thoái mái mà kéo xuống hạ y của Hoàng Thượng, Ngũ Tử Ngang bắt đầu làm càn, vuốt ve thân hình với hai sự kết hợp đầy mâu thuẫn, vừa mềm mại lại vừa săn chắc. Cho dù là sờ cả đời thì đối với hắn vẫn không đủ.

“Những lời này nên là do trẫm nói ra thì đúng hơn.” Tân Ca xoay người, đem Ngũ Tử Ngang đặt dưới thân, hắn gần như hoàn toàn xích lõa mà cưỡi trên người của Ngũ Tử Ngang, duy nhất nội sam xộc xêch chưa được lột xuống nhưng vẫn không có hiệu quả để che đậy, mà ngược lại càng quyến rũ một kẽ hào sắc nào đó.

Ngũ Tử Ngang dùng ánh mắt tham lam lướt trên thân thể của Tân Ca, mấy đóa mai hồng là do hắn nút ra. A! hai đóa thù du trước ngực dường như vẫn chưa đủ tươi đẹp. Ngô! không nhìn thấy trên lưng. Nga! ở bên rốn là một đóa đẹp nhất.

Chỉ nhìn như thế thì thật sự là không đỡ thèm, Ngũ Tử Ngang không khách khí mà bắt đầu đưa tay sờ soạng, nhất là ở vùng phụ cận hai đóa thù du kia, bàn tay to lớn hơi thô ráp của hắn vân vê lên chúng nó, hai đóa thù du vốn đã sưng đỏ lại trở nên run rẩy. Đôi mắt hào sắc lơ đãng liếc nhìn khuôn mặt nhẵn nãi xen lẫn khoái cảm và lạnh lùng của Tân Ca, lúc này Ngũ Tử Ngang mới nhớ đến người nọ dường như vừa mới nói một câu.

Một tay của hắn vuốt ve thân thể của Tân Ca, tay còn lại đặt trên ngực hành, giọng nói khàn đặc, “Cho dù là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân thoát hết xiêm y nằm trên giường của ta thì ta cũng lười liếc nhìn. Thời gian này không ai có thể sánh bằng Tân Ca của ta.”

“Tân Ca của ta”....Tân Ca khom người hôn Ngũ Tử Ngang, bờ mông tròn tria cọ xát trên đùi của Ngũ Tử Ngang, hai chiếc túi mềm mại nhẹ nhàng đè ép dương vật của Ngũ Tử Ngang, hắn hài lòng khi nghe thấy tiếng gầm nhẹ trong cổ họng của đối phương.

Ngũ Tử Ngang muôn đem Tân Ca đặt ở dưới thân nhưng Tân Ca lại ngồi dậy rồi ngăn hắn lại. Mặc dù toàn thân xích lõa, mái tóc xõa dài, trong mắt lấp đầy tình triều nhưng vẫn hiển lộ uy nghi của một vị đế vương, Tân Ca

như vậy hoàn toàn làm cho Ngũ Tử Ngang miệng khô lưỡi cứng, không thể chống đỡ được. Hắn uốn cao tiểu huynh đệ đang căng cứng của mình, khó nhịn dục hỏa.

“Ngươi nợ trẫm bảy tháng lẻ sáu ngày, nửa tháng này ngươi phải nghỉ cách mà đèn bù cho trẫm đi.” Tân Ca nhếch khóe miệng, trong lúc vô ý khiêu khích lại làm cho huyết mạch của Ngũ Tử Ngang dâng trào. Hắn lui ra sau một chút, lại một lần nữa khom người xuống.

“Ngô ân....” Ngũ Tử Ngang thở hắt ra một cách thoái mái, hắn cầm lấy nam cǎn của mình. Tuy rằng rất thoái mái, nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận để Tân Ca giao hợp bằng miệng cho hắn.

Kéo tay của Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca đem nam cǎn của Ngũ Tử Ngang đặt thật sâu vào trong miệng.

“Tân Ca.....đừng như vậy.....Hoàng Thượng của ta....”

Tân Ca nắm lấy hai tay của Ngũ Tử Ngang, không cho đổi phương quấy rối, tận tình nhấp nháu dương v*t của Ngũ Tử Ngang, hắn thích như vậy, thích chính mình có thể làm cho Ngũ Tử Ngang lâm vào khoái cảm tột độ như thế.

“Hoàng Thượng.....Nga, bảo bối, Tân Ca của ta....”

Ngũ Tử Ngang nói nǎng lung tung, thắt lưng cũng không thể tự chủ mà liên tục cử động. Nhìn Tân Ca nuốt vào rồi nhả ra dục vọng của hắn, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tân Ca ửng đỏ, định lực của Ngũ Tử Ngang chỉ trong nháy mắt liền sụp đổ. Nâng cǎm của Tân Ca lên để cho người nợ nhả ra dục vọng của mình, Ngũ Tử Ngang dùng sức đem Tân Ca kéo vào lòng, xoay người đè ép đối phương.

“Ngươi tiếp tục liếm thêm hai cái nữa thì ta sẽ bắn ngay lập tức.” Hung hăng hôn Tân Ca, Ngũ Tử Ngang nâng một chân của người nợ lên, tiến vào hang động vẫn sưng đỏ của Tân Ca theo tư thế nằm nghiêng.

“Ngươi cũng....ân ngô, rất, bất lực....”

“Cũng do cái tên yêu tinh này!”

Ngũ Tử Ngang nghiến răng nghiến lợi mà ngăn chặn miệng của Tân Ca, vậy mà dám nói hắn bất lực!

Những tiếng rên rỉ của khoái cảm vào đêm hôm qua lại một lần nữa được vang lên, không kiêng nể mà nói ra những lời dâm ngôn uế ngữ, Ngũ Tử Ngang cùng Tân Ca chìm đắm trong tình triều. Hắn sẽ không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì trong vòng nửa tháng vụng trộm này, mà chỉ muốn hầu hạ Tân Ca, làm cho Tân Ca hưởng thụ vui sướng.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 83

Vương gia đã trở lại, Ôn Quế nhẹ nhàng thở phào, tuy rằng sau khi Hoàng Thượng và Vương gia đi vào Nhân Tâm Đường vẫn chưa bước xuống giường thì hắn cũng chỉ ngầm cười trộm. Hắn không biết Diêm Nhật có biết chuyện giữa Hoàng Thượng và Vương gia hay không, bất quá người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng vẫn là hắn, Diêm Nhật thường sẽ làm theo lời hắn, không hề lầm miệng hỏi nhiều, hắn cũng yên tâm, dù sao cũng là thuộc hạ của Vương gia nên sẽ không có gì rắc rối.

Thừa dịp Hoàng Thượng và Vương gia đều ngủ, Ôn Quế để lại Diêm Nhật rồi vội vàng quay về chỗ của mình. Hoàng Thượng được Vinh thái y chẩn bệnh bị đau đầu, vì vậy đã hạ chỉ không cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu. Ngoại trừ Y thủ Vinh Khâu mỗi ngày sẽ đến Nhân Tâm Đường để chẩn bệnh và chữa trị cho Hoàng Thượng thì Hoàng Thượng sẽ không gặp bất kỳ ai, toàn bộ quốc sự đều giao cho Nội Các cai quản. Nếu Nội Các không thể định đoạt thì chỉ có thể trình lên tấu chương, sau khi Hoàng Thượng phê duyệt thì sẽ phái Ôn Quế giao trả lại, dù sao chính là không nhìn thấy người. Các đại thần Nội Các vô cùng nóng lòng, nhưng e ngại thánh chỉ nên không dám tiến đến thăm hỏi, lúc này đã có những lời xì xầm: Nếu hiện tại Lương Vương ở đây thì tốt rồi.

Ôn Quế nghe được nhưng lại giả vờ như không nghe thấy mà chỉ thầm nghĩ: Vương gia đã sớm quay về, đang ở chỗ của Hoàng Thượng chứ đâu. Nhìn thấy đám đại nhân bị Hoàng Thượng và Vương gia xoay vòng vòng khiến hắn nhịn không được mà muốn phì cười.

Vinh Khâu đã phổi dược xong, nhưng Khổng Tắc Huy vẫn chưa quay về, Tân Ca và Ngũ Tử Ngang cũng không đi tiểu viện. Không phải không tin Diêm Nhật, chẳng qua trong cung phải lưu lại một người để canh giữ, Diêm Nhật là người thích hợp nhất. Hơn nữa hai người ngay từ lần đầu hẹn hò là do Khổng Tắc Huy và Ôn Quế đi theo, vì vậy cũng đã thành thói quen. Ngũ

Tử Ngang cũng không muốn có nhiều người nghe được âm thanh mỗi khi động tình của Tân Ca.

Hoàng Thượng và Vương gia có lẽ sẽ ngủ một giấc đến tận trời sáng, Ôn Quế tranh thủ thời gian mà quay về ngủ một chút. Diêm Nhật làm việc tuy rằng nhanh nhẹn nhưng dù sao cũng có một chút bất tiện. Vì vậy mấy ngày nay hầu hạ đều là do Ôn Quế đảm trách, hắn chỉ có thể thửa dịp lúc hai người đang ngủ thì tranh thủ quay về ngủ bù. Nhưng cho dù có mệt thì hắn cũng không yên tâm mà giao cho người khác.

Ngáp một cái, hắn gật đầu đối với đám thái giám cung nữ và ma ma đang vẩn an mình, sau đó cố gắng chống cự con buồn ngủ mà quay về phòng. Đẩy cửa phòng ra, khóa trái cửa, hắn thở hắt ra một hơi, đi đến bên chậu nước để rửa mặt, thêm vào vài cục than trong lò lửa, sau đó hắn thoát xiêm y rồi lên giường. Tiến vào ố chăn lạnh lẽo, Ôn Quế không khỏi run rẩy, thật sự rất lạnh. Nghĩ đến cái gì đó, trong lòng của hắn run lên, sắc mặt cũng bắt đầu ửng đỏ. Chôn đầu vào trong chăn, Ôn Quế cuộn mình thành một cục, trong lòng hơi chát chát.

Buồn bã, thâm tâm lại nhói đau, Ôn Quế mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Khóa cửa phát ra tiếng lạch cách, rất nhẹ, cơ hồ không khiến ai chú ý, tiếp theo là một tiếng mở cửa rất khẽ, sau đó cửa được đóng lại, bị một người nào đó khóa trái. Hắc y nhân lén lút tiến vào, nhờ vào ánh lửa trên chậu than mà có thể thấy được một người đang nằm co ro trên giường, trong mắt của hắn toát ra ngọn lửa.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, thấy Ôn Quế vùi đầu trong chăn, hắn đặt thanh kiếm lên giường, kéo chăn xuống, không muốn nhìn thấy một vị tổng quản ngốc nghênh cứ như vậy mà chết vì ngạt thở. Ôn Quế tựa hồ rất lạnh, sau khi lộ đầu ra ngoài thì lại co ro thân mình, hắc y nhanh chóng thoát hạ xiêm y, hoàn toàn xích lõa rồi xốc chăn lên mà chui vào.

Ôn Quế mơ mơ màng màng ngủ, hắn chỉ cảm thấy bờ môi hơi ngứa, phía dưới cảm có cái gì đang đâm vào, bất quá trên người tựa hồ ấm áp hơn một chút. Hắn ưm một tiếng, né tránh thứ gì đó đang làm hắn ngứa, xoay người để tiếp tục ngủ. Khi hắn nghiêng người thì lại vô tình thuận tiện làm cho kẽ nẹt thoát hạ y của hắn. Bàn tay đầy vết chai sần nhẹ nhàng vuốt ve hạ thân không trọn vẹn của hắn, ngón tay vân ve miếng thịt nhỏ.

“Ngô....” Ôn Quế quá mệt mỏi, trên người truyền đến cảm giác khác thường nhưng vẫn không hề bừng tỉnh khỏi giấc ngủ. Người nọ vừa hài lòng vì không đánh thức hắn, lại vừa nhíu mày vì thấy hắn mệt mỏi.

Bị tịnh thân nên Ôn Quế không thể cương cứng, miếng thịt nhỏ cũng không tiết ra bất cứ cái gì, bất quá người nọ lại không hề ghét bỏ mà vẫn dùng đầu lưỡi để nhấm nháp miếng thịt nhỏ kia, tựa hồ đã từng làm như vậy rất nhiều lần.

“Ngô ân....Dạ....” Thân mình của Ôn Quế bởi vì ngón tay đang xâm nhập vào trong cơ thể của hắn mà hơi ưỡn lên, trên môi cơ hồ theo bản năng mà gọi tên một người. Ngọn lửa trong mắt người nọ lại càng nồng đậm, trong khi động tác bôitron lại nhẹ nhàng và chậm rãi.

Đầu ngón tay to bằng ba ngón tay bình thường, phải thật vất vả mới có thể ra vào dễ dàng trong cơ thể của Ôn Quế, trên lưng người nọ đắp chăn, nằm trên người Ôn Quế, liên tục hôn Ôn Quế.

“Ngô....”

Bị vật cứng mạnh mẽ ra vào thân thể gây nên cảm giác khó chịu khiến Ôn Quế dần dần tỉnh lại, khi hắn mơ hồ nhận ra sự khác thường đến từ đâu thì ngay lập tức liền thanh tỉnh.

“Ngô ngô!”

Không hề nghĩ ngợi mà dùng sức chống đẩy người đang hôn hắn, Ôn Quế há mồm cắn xuồng.

Trước khi đầu lưỡi bị cắn đứt thì người nọ nhanh chóng rút lui, đồng thời thắt lưng đẩy mạnh một cái, trong nháy mắt Ôn Quế liền run rẩy. Sau khi thấy rõ người trên thân là ai thì hắn mới sững sốt.

“Chỉ mới vài hôm không gặp mà ngươi đã quên hương vị của ta?” Trừng phạt bằng cách lưu lại một dấu hôn thật đậm trên cổ của Ôn Quế, Khổng Tắc Huy chế ngự thắt lưng của Ôn Quế, không cho hắn có cơ hội hoàn hồn thì đã mạnh mẽ cử động ra vào.

“A....Ngươi ngươi....A a....”

“Nhỏ giọng một chút, muốn làm cho người khác đến đây hay sao?”

Nói là nói như thế nhưng Khổng Tắc Huy lại càng đưa đẩy ác liệt.

“Ngô....” Cắn môi, vừa khẩn trương vừa sợ hãi lại vừa bối rối....trong đầu của Ôn Quế hoàn toàn mơ hồ, người này quay về từ khi nào?

“Chuyên tâm một chút, ta rất đói, trước tiên giúp ta ăn no cái đã.”

Đồ mồ hôi, Khổng Tắc Huy xốc chăn lên, lại càng thuận tiện đưa đẩy, Ôn Quế cắn chặt góc chăn, che kín mắt. Hắn vẫn không thể cảm thấy thoải mái khi lõa lồ thân mình không được trọn vẹn trước mặt người này.

Khổng Tắc Huy cũng không trấn an Ôn Quế mà chỉ càng ra sức xâm nhập vào cơ thể của đối phương, làm cho Ôn Quế kiềm chế không được mà liên tục rên rỉ, hắn đẩy bàn tay đang che mặt của Ôn Quế ra, sau đó hôn Ôn Quế trong khi thắt lưng không thể khống chế mà liên tục chuyển động. Nuốt vào âm thanh động tình của Ôn Quế, Khổng Tắc Huy đem nam tính đã tích góp từng tí một trong mấy ngày qua mà bắn hết vào cơ thể của Ôn Quế, làm cháy bỏng thân mình cùng với tâm tư của Ôn Quế.

Không ngừng hôn Ôn Quế, cho đến khi qua cơn kích tình, lúc này Khổng Tắc Huy mới kéo chăn phủ lên hai người nhưng vẫn không đi ra khỏi cơ thể của Ôn Quế, mà chỉ lưu lại một ấn ký thuộc về chính mình trên xương quai xanh của Ôn Quế.

“Mấy ngày nay bạn rộn lầm hay sao? Nhìn thấy ngươi rất mệt mỏi.”

Ôn Quế buồn ngủ, thấp giọng lầm bẩm, “Hoàng Thượng và Vương gia ở Nhân Tâm Đường, Vương gia bí mật quay về, mấy ngày nay ta phải hầu hạ.”

Khổng Tắc Huy nghe xong thì liền hiểu rõ, hắn rút dục vọng ra khỏi cơ thể của Ôn Quế rồi mới nói, “Ngươi ngủ trước đi.”

Ôn Quế đột nhiên bừng tỉnh, theo bản năng mà kéo lấy tay của Khổng Tắc Huy, “Ngươi muốn đi đâu?”

Khổng Tắc Huy cầm lấy tay hắn rồi đặt vào trong chăn, sau đó nói một cách tà ác, “Lấy nước để rửa cho ngươi a, hay là ngươi muốn ngâm thú đó của ta để ngủ cả đêm?”

Mặt của Ôn Quế lập tức đỏ bừng, hắn kéo cao chăn trùm qua khỏi đầu.

“Ha ha a....” Khổng Tắc Huy cười khẽ, sau đó mặc vào y phục rồi mở cửa đi ra ngoài.

Trốn trong chăn, bắp đùi của Ôn Quế run nhè nhẹ, trong lòng rất mờ mịt, hắn và Khổng Tắc Huy....vì sao lại trở thành như vậy? Vì sao người nọ lại nguyễn ý ôm thân mình không trọng vẹn của hắn? Lắc đầu, Ôn Quế vứt bỏ toàn bộ những phiền hà này sang một bên, không muốn suy nghĩ, suy nghĩ càng nhiều thì hắn sẽ càng lún sâu, sẽ, sẽ không ly khai người nọ.

*

Ngũ Tử Ngang đang ôm Tân Ca say sưa ngủ vùi thì trong mắt bỗng nhiên hiện lên hàn quang. Thấy Tân Ca còn đang ngủ, hắn nhẹ nhàng rút ra cánh tay bị làm gói đầu đến mức tê rần, sau đó xốc chăn lên rồi bước xuống giường. Nhanh chóng mặc vào xiêm y, hắn lặng lẽ đi ra khỏi phòng ngủ, Diêm Nhật ở bên ngoài lập tức tiến lên nói nhỏ, “Vương gia, Khổng thông lĩnh đã quay lại, đang ở Thiên phòng.”

Hàn ý trên người của Ngũ Tử Ngang lập tức biến mất. Hắn nhanh chóng đi vào Thiên phòng, người chờ ở bên trong lộ ra vẻ mặt trêu tức mà hỏi, “Không quấy rầy chuyện tốt của Vương gia chứ.”

“Nếu ta nói đúng thì ngươi có dùng cái chết để tạ tội với ta hay không?” Ngũ Tử Ngang đấm cho Khổng Tắc Huy một quyền rồi nở nụ cười, “Nửa năm hơn không gặp ngươi, ngươi còn sống a.”

Khổng Tắc Huy cũng cười, “Nhờ phúc khí của Vương gia, không chết được.”

Ngũ Tử Ngang chỉ lên ghế để cho Khổng Tắc Huy ngồi xuống, hắn cũng tự mình an tọa, “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ về trước ta, sao vậy, có gì phiền toái?”

Khổng Tắc Huy nói một cách thoái mái, “Phiền toái tất nhiên là có, bất quá có thể ứng phó, chỉ là mất một chút thời gian để triệu hồi đám thủ hạ trước kia mà thôi. Hoàng Thượng hạ lệnh thanh trùng võ lâm dẫn đến nhiều bất mãn, trong đó không thiếu người nhân cơ hội gây sự, ta âm thầm điều tra, phát hiện được một việc.”

“Chuyện gì?”

“Có người hạ được âm thầm không chế người trong võ lâm, mà loại được kia đến từ Khương Bộ.”

“Khương Bộ?”

Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mày.

“Hơn nữa trong những người hạ được có kẻ đã từng tham gia chuyện cướp trọng phạm của triều đình.”

“Trương Thanh Tắc?”

Ngũ Tử Ngang lập tức nghĩ đến người này, chỉ thấy Khổng Tắc Huy gật đầu.

Ngũ Tử Ngang trầm giọng nói, “Trương Thanh Tắc hiện tại ở Phượng Minh, là người của nhị hoàng tử Phượng Minh Hà Nhạc, hắn nói Trương Thanh Tắc là người Đột Quyết.”

Khổng Tắc Huy cất lên giọng nói âm u lạnh lẽo, “Ta nghi ngờ Trương Thanh Tắc chính là Tử Vụ ngày xưa đã thiêu chát nua hại chết ta. Tử Vụ hiện tại không rõ tung tích, dược mà hắn từng dùng để chuốc ta chính là loại này.”

“Xem ra tên Trương Thanh Tắc này không đơn giản a.” Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang ngưng trọng.

Khổng Tắc Huy nghiêng người thấp giọng nói nhỏ, “Muốn ta đi Phượng Minh hay không?”

Sau khi Ngũ Tử trầm tư thật lâu thì mới lên tiếng, “Khi ta rời khỏi Phượng Minh thì đã để lại người, bọn họ sẽ theo dõi Trương Thanh Tắc. Trương Thanh Tắc lợi hại như thế, phía sau hắn nhất định có người, kẻ chủ mưu ám sát Hoàng Thượng vẫn chưa lộ diện, người tốt nhất nên ở lại bên cạnh Hoàng Thượng thì hơn.”

Khổng Tắc Huy gật đầu.

“Chúng ta cũng phải cẩn thận ứng phó đối với Trương Thanh Tắc, tốt nhất có thể dẫn ra người chủ mưu sau lưng hắn. Có lẽ để ta hảo hảo ngẫm lại.”

“Ân.”

Nói xong chính sự, Khổng Tắc Huy đứng dậy, “Ta quay về ngủ.”

Ngũ Tử Ngang cũng đứng lên, “Ngày mai ta và Hoàng Thượng đến tiêu viễn.”

Khổng Tắc Huy nhíu mắt lại, “Vương gia không thể chờ đến khi ta trở về hay sao.”

Ngũ Tử Ngang vỗ lên vai của hắn, “Khổng thống lĩnh dung là người hiểu rõ ta.” Rồi trước khi Khổng Tắc Huy phát hỏa thì hắn liền nói với vẻ mặt ái muội, “Chẳng lẽ ngươi không muốn tìm một nơi thanh tĩnh một chút để cùng Ôn công công hảo hảo thân thiết một phen hay sao?”

Ánh mắt của Khổng Tắc Huy càng trở nên nguy hiểm.

“Nếu muốn người ta không biết thì trừ phi mình đừng làm.” Cười nhẹ, Ngũ Tử Ngang xoay người định rời đi.

Khổng Tắc Huy ở sau lưng hắn liền cất tiếng hỏi, “Ý của Hoàng Thượng như thế nào?”

Đưa lưng về phía Khổng Tắc Huy, Ngũ Tử Ngang thản nhiên nói, “Chỉ cần các ngươi không làm hỏng chính sự thì Hoàng Thượng sẽ không quản. Người và Ôn Quế đi theo Hoàng Thượng nhiều năm như thế, Hoàng Thượng lại là người trọng tình trọng nghĩa.”

“Cảm tạ.”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa lắc đầu rồi bước đi.

.....

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng bừng thì Ôn Quế liền từ trong ồ chăn ấm áp mà tỉnh lại. Nhiều năm qua hắn đã quen với việc tỉnh lại vào giờ này, cho dù thân mình vẫn đang mệt mỏi nhưng hắn vẫn chui ra từ trong lòng của người đang ôm lấy hắn rồi bước xuống giường. Thấy người này sáng nay vẫn còn ở trong phòng của mình, Ôn Quế không khỏi trở nên khẩn trương, ngộ nhỡ bị ai phát hiện thì thật sự rất phiền toái.

Hắn vừa tỉnh thì Không Tắc Huy cũng tỉnh, nhìn thấy Ôn Quế khẩn trương, hắn kéo lại cái chăn rồi ngáp một cái, “Hôm nay ta ở chỗ này của ngươi làm tổ một ngày, buổi tối phải đi tiểu viện, đừng quên mang thức ăn cho ta.”

Ôn Quế sững sốt, “Làm sao ngươi biết hôm nay Hoàng Thượng và Vương gia đi tiểu viện?”

Không Tắc Huy trả mình, nói bằng giọng buồn ngủ, “Ta ngủ tiếp trong chốc lát, giữa trưa lấy cho ta một con gà.”

Ôn Quế bĩu môi, cái tên này chẳng lẽ không thể nói thẳng cho hắn biết được hay sao? Quên đi, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn lĩnh hội sự ác liệt của người này. Nhanh chóng mặc vào xiêm y rồi rửa mặt, Ôn Quế vội vàng ly khai, cũng không quên khóa lại cửa phòng.

Đi được một đoạn, Ôn Quế do dự một chút, cước bộ chuyển thăng đến trù phòng dành riêng cho thái giám. Hắn là Tổng quản thái giám, lấy một chút thức ăn cũng không có ai nghi ngờ. Sau khi bỏ thức ăn vào thực hạp, Ôn Quế liền cẩn thận quay về phòng của mình, ngó trước ngó sau sợ người ta nhìn thấy. Đem thực hạp đặt lên bàn, để lại một tờ giấy nhăn nhú Không Tắc Huy sau khi thức dậy thì nhớ ăn uống, lúc này hắn mới an tâm đến Nhân Tâm Đường.

Ôn Quέ vừa đi thì Khổng Tắc Huy liền thức dậy. Bán thân xích lõa, Khổng Tắc Huy đi đến bên cạnh bàn rồi nhìn vào tờ giấy kia, hắn xốc lên thực hạp, lấy ra một bát cháo và bánh bao trong đó rồi há mồm bắt đầu ăn.

.....

Sau khi Tân Ca tỉnh lại thì nghe được Ngũ Tử Ngang bảo Khổng Tắc Huy đã trở về, cũng biết chuyện của Trương Thanh Tắc, bất quá hắn cũng không nói gì. Nửa tháng này hắn chỉ muốn gác chuyện chính sự sang một bên để hưởng thụ khoảng thời gian hiếm hoi với Ngũ Tử Ngang, không có tâm tư đi để ý đến những chuyện phiền lòng như vậy. Ngũ Tử Ngang cũng không nhiều lời, hắn cũng quý trọng mười mấy ngày ân ái triỀn miên cùng Tân Ca.

Vào ban đêm, Tân Ca và Ngũ Tử Ngang lưu lại Diêm Nhật ở trong cung để ứng phó, bọn họ dẫn theo Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy bí mật xuất cung đến thǎng tiểu viện. Vinh Khâu bảo rằng Hoàng Thượng bị đau đầu trầm trọng, không thể cực nhọc, phải tĩnh dưỡng. Hắn đã giao cho Ôn Quέ loại dược mà hắn đã phái xong, mặc kệ dược này là dùng cho ai, Vinh Khâu cố gắng không cho bản thân đi suy đoán. Tiến vào hoàng cung thì hắn càng phải thận trọng.fynnz.wordpress.com

Hai người còn có mười ngày hoàn toàn thuộc về nhau, đến tiểu viện vào lúc ban đêm, Ngũ Tử Ngang vừa lầm bầm bảo Tân Ca sinh cho hắn một nhí tử, vừa lần lượt đem nam tinh của mình dồn vào trong cơ thể của Tân Ca. Lần này hắn hạ quyết tâm mười ngày không cho Tân Ca xuống giường. Mà trong thời khắc bọn họ kích tình, tạm thời không cần hầu hạ thì Khổng Tắc Huy cũng đem Ôn Quέ ăn sạch sẽ từ đầu đến chân, không chừa lại miếng nào. Trong tiểu viện nho nhỏ, men say kích tình ở nơi này đã sớm lấn áp cái rét lạnh buốt bên ngoài trời.

.....

Ba mươi tháng mười hai, năm Văn Thái, cũng là ngày trù tịch, sau khi Lương Vương Ngũ Tử Ngang hộ tống tam hoàng tử của Phượng Minh Quốc về nước thì đã mang theo đội ngũ cùng văn kiện kết minh với Phượng Minh Vương về kinh thành. Các sĩ tử kinh thành cùng dân chúng ùa ra khắp ngõ ngách để nghênh đón. Sau khi Ngũ Tử Ngang vào kinh phục mệnh,

Hoàng đế Tân Ca hạ chỉ: Phong nữ nhi Ngũ La Y của Lương Vương Ngũ Tử Ngang làm quận chúa, ban thưởng danh hiệu Hương La quận chúa; Lần này Lương Vương lập công, xem xét công lao ngày xưa, đặc phong làm Hiền Vương, danh hiệu Lương Ngũ Hiền Vương, miễn quy bái ngự tiền.

Thánh chỉ vừa được hạ xuống thì cả triều đình liền chấn động. Ngũ Tử Ngang đã là Lương Vương, hiện tại lại thêm một Vương vị là Hiền Vương! Một người có hai Vương vị, đây là chuyện tuyệt vô cận hữu! Các triều thần đều thượng tấu phản đối, Thái sư Lâm Giáp lại càng kịch liệt bác bỏ. Nhưng sau Vịnh Xuân yến, thanh danh của Ngũ Tử Ngang càng lúc càng tăng cao trong giới văn sĩ. Các văn sĩ lại vỗ tay tỏ ý vui mừng đón với thánh chỉ này, thảng thắn nói rằng Hoàng Thượng anh minh. Các quan viên được lựa chọn từ Vịnh Xuân yến cũng đều đứng về phía của Ngũ Tử Ngang, lại được Tân Ca ủng hộ, Ngũ Tử Ngang cách vị trí quyền thần chỉ còn một bước.(tuyệt vô cận hữu= có một không hai)

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 84

Lửa, lửa rực trời, lấp đốt mắt. Buổi tối gió lớn càng thổi bùng ngọn lửa hung hăng, tung chậu nước tạt vào chỉ trong nháy mắt liền hóa thành hơi nước. Đại hỏa chê cười những chậu nước dễ dàng bị nó giẫm nát dưới lòng bàn chân, há rộng miệng mà cắn nuốt hết thảy những ai dám can đảm tiếp cận với nó.

“Phụ Vương! Phụ Vương!”

“Điện hạ! Ngài không thể đi vào!”

“Cút ngay! Ta muốn cứu Phụ Vương!”

Từ phía hỗn loạn, căn phòng bị thiêu đốt, một người bình tĩnh ngồi xếp bằng trên giường, khóc mồi hơi nhéch lên lộ ra niềm sung sướng trong lòng của hắn. Một thân xiêm y thuần bạch, mái tóc xõa dài xuống lưng. Ngồi trên chiếc giường đã từng khiến mình đau khổ, cũng từng làm cho mình vô cùng hạnh phúc, hắn nhắm mắt lại, nắm chặt vật duy nhất mà người nọ đã lưu lại cho hắn, hắn chờ đợi hỏa tiếp cận. Ngày này rốt cục đã đến.

.....

Tháng chín cuối thu, tiết trời oi bức và nắng gắt còn hơn cả mùa hè, nhiệt khí tiến vào từ cửa sổ rộng mở, ve sầu ở trên cây kêu rên những tiếng ve ve cuối cùng. Bất quá trong ngự thư phòng cũng không nhìn thấy có nô tài đứng quạt mát, cũng không thấy mộc bồn ướp băng. Ôn Quέ và Diêm Nhật canh giữ bên ngoài lại không ngừng phe phẩy y mệ, xiêm y sau lưng bởi vì quá mức nóng bức mà thấm ướt mồ hôi. Nhưng Tần Ca lại không hề sợ nóng, bẩm sinh hàn thể nên hắn thích nhất chính là mùa hè.

Đầu tháng hai Tần Ca đã lợi dụng việc Khương Bộ phái người ám sát Hoàng đế Đại Đông mà ra lệnh cho Ngũ Tử Ngang tự mình lãnh binh chinh

phạt Khương Bộ. Bởi vì kết giao với Phượng Minh nên quân đội của Phượng Minh không xuất binh tương trợ Khương Bộ, quân đội của Khương Bộ liên tiếp bị đánh bại khi song phương giao chiến, chỉ trong vòng một tháng, Ngũ Tử Ngang thống lĩnh đại quân công chiếm bộ lạc Khương Vương. Khương Vương tự sát, Ngũ Tử Ngang dựa theo ý của Tân Ca mà phong một thủ lĩnh bộ lạc của Khương Bộ làm Khương Vương, Khương Bộ chính thức trở thành phụ quốc của Đại Đông.

Ngũ Tử Ngang vốn đã chấp chưởng ba vạn quân thị vệ hoàng cung, lần này tấn công Khương Bộ, Tân Ca lại cho hắn tám vạn binh mã. Sau khi Ngũ Tử Ngang hồi kinh vào tháng sáu thì Tân Ca cũng không thu hồi tám vạn binh mã, mà lại đem tám vạn binh mã bao gồm cả ba vạn quân thị vệ công lại thành mười một vạn quân hộ vệ hoàng gia do Ngũ Tử Ngang thống lĩnh. Ngũ Tử Ngang đã là song Vương, nay trên tay lại có mười một vạn quân hộ vệ, trong lúc nhất thời địa vị của hắn càng lúc càng cao làm cho mọi người trong triều đều lo sợ bất an. Việc Hoàng Thượng sủng ái Lương Vương đã đến mức khiến bọn họ không thể không để ý đến.

“Hoàng Thượng, Thái sư cầu kiến.”

Trong ngự thư phòng, Tân Ca ngồi phía sau án thư buông bút xuống, hàng lông mày hơi cau lại, sau đó mới bình tĩnh mở miệng, “Truyền.”

“Lão thần Lâm Giáp khấu kiến ngô Hoàng—”

“Lão Thái sư miễn lễ. Ban tọa.”

Ôn Quέ nâng ghế đến nhưng Lâm Giáp không đứng dậy. Tân Ca thấy thế thì lập tức biết rõ hiện tại Lâm Giáp muốn nói cái gì, hắn khoát tay với Ôn Quέ, Ôn Quέ liền lui xuống.

“Lão Thái sư có chuyện gì thì cứ an tọa rồi trình bày cũng không sao.”

“Hoàng Thượng nhất định không thích nghe lời của lão thần, lão thần nên quỳ là tốt nhất.”

Trong mắt của Tân Ca hiện lên sự khó chịu, hắn nói một cách thản nhiên, “Lão Thái sư muốn nói chuyện gì?”

Lâm Giáp dập đầu lạy ba cái, sau đó ngẩng mặt lên mà nói, “Hoàng Thượng, lão thần thỉnh cầu Hoàng Thượng giảm miễn chức trách của Lương Vương, thu hồi binh quyền trên tay của Lương Vương.”

Tần Ca trầm mặt, Lâm Giáp nói một cách không e ngại, “Hoàng Thượng, Lương Vương hồi kinh chưa đến hai năm mà quyền thế đã ngập trời. Lão thần không dám nghĩ đến vài năm sau thì thế lực của Lương Vương sẽ như thế nào. Đến lúc đó Lương Vương một tay che trời, Hoàng Thượng muốn diệt hắn cũng rất khó.”

Tần Ca lạnh lùng nói, “Vì sao trẫm phải diệt hắn? Lương Vương trung thành và tận tâm đối với trẫm, tuyệt đối không hai lòng, trẫm tin hắn. Thái sư, trẫm từng đáp ứng ngươi, nếu Lương Vương bất trung đối với trẫm thì trẫm nhất định sẽ trừ bỏ hắn. Nhưng từ khi Lương Vương hồi kinh thì những chuyện hắn làm có chuyện nào mà không phải vì triều đình, vì trẫm hay không? Trẫm hiểu ý Thái sư, nhưng Thái sư làm như vậy chẳng phải là làm rét lạnh lòng của trung thần hay sao?”

“Hoàng Thượng...” Thái sư mang theo tâm tình nặng nề mà lên tiếng, “Lão thần là e sợ a....Lương Vương hiện tại có lẽ không có hai lòng, nhưng quyền thế trong tay của hắn càng lớn thì tư tâm càng nặng. Bất quá chỉ mới hơn một năm mà Liễu gia đã nghiêm nhiên trở thành đệ nhất thế gia trong triều, mỗi ngày không biết có bao nhiêu quan viên ra vào Liễu phủ, cùng với Liễu gia, những người liên lụy đến Lương Vương cũng nhiều không đếm xuể, cứ như thế thì không thể tránh khỏi chuyện kết bè kết phái.”

“Cho dù Lương Vương không muốn, nhưng những người có liên quan đến hắn cũng sẽ rỉ tai với hắn. Hiện tại Liễu gia đã có rục rịch, chuyện này sớm muộn gì cũng đến. Thỉnh Hoàng Thượng khi sự tình chưa đến mức không còn cách cứu chữa thì tước bỏ Vương vị của Lương Vương, thu hồi binh quyền trên tay hắn, khiến kẻ khác kinh sợ, như vậy cũng có thể củng cố triều cương.”

Tần Ca khẽ nhíu mày, hắn đứng dậy rồi đi đến trước mặt Lâm Giáp, dùng hai tay nâng Thái sư đứng dậy, giọng nói âm trầm, “Thái sư, trẫm đã có chủ ý đối với chuyện của Liễu gia. Ngài lớn tuổi không nên đi quản những chuyện vặt vãnh của triều đình. Năm nay Vịnh Xuân yên còn thành công

hơn cả năm trước, trẫm hy vọng sang năm sẽ tốt hơn nữa, trẫm giao chuyện này cho Thái sư.”

“Hoàng Thượng....” Lâm Giáp còn muốn nói thì đã bị ánh mắt của Hoàng Thượng ngăn lại.

“Thái sư, trời quá nóng, ngài cũng nên để ý đến thân mình, ngài quay về đi.” Buông Lâm Giáp ra, Tần Ca chắp tay ra sau lưng, không muốn tiếp tục nhiều lời, cũng là muốn đuổi người.

Lâm Giáp lo lắng nhìn Hoàng Thượng trong chốc lát, sau khi hành lễ thì khom người lui xuống.

Tần Ca xoay người quay trở lại long ý rồi an tọa, hắn biết Thái sư rất thát vọng, cũng rất lo lắng, nhưng hắn chỉ có thể làm như vậy. Muốn Ngũ Tử Ngang trở thành quyền thần thì thứ nhất cần có sự cố gắng của người nọ, thứ hai cũng cần có sự cố gắng của người làm Hoàng Thượng như hắn. Hắn biết chính mình nóng vội một chút, nhưng như thế thì có gì đáng ngại? Ngũ Tử Ngang là sủng thần của hắn, hắn làm Hoàng đế muốn cho Ngũ Tử Ngang quyền thế. Mọi người trong thiên hạ này đều có thể phản bội hắn, chỉ một mình Ngũ Tử Ngang tuyệt đối sẽ không! Huống chi Ngũ Tử Ngang hoàn toàn có năng lực để trở thành đệ nhất quyền thần của Đại Đông.

Chạng vạng, Ngũ Tử Ngang đến ngự thư phòng như bình thường. Được Tần Ca chống đỡ, Ngũ Tử Ngang đã sớm đứng vững trong Nội Các. Rất nhiều việc mà người ngoài không làm được chỉ có Ngũ Tử Ngang ra mặt thì mới có thể hoàn thành, đây cũng là mưu đồ của Tần Ca, chỉ có như vậy thì Ngũ Tử Ngang mới có thể nhanh chóng nắm giữ vị trí cao nhất trong Nội Các.

Mặt trời vừa xuống núi, trong phòng cũng không còn quá nóng. Sau khi Ngũ Tử Ngang vào phòng thì vẫn theo quy củ mà khom người hành lễ với Tần Ca. Hai người từ lâu đã âm thầm xem nhau là phu thê, đây cũng là lý do vì sao Tần Ca mượn cớ Ngũ Tử Ngang lập công mà miễn cho Ngũ Tử Ngang phải quỳ lạy. Ôn Quέ đóng cửa sổ, sau khi đặt tách trà xuống thì liền lui ra ngoài. Nét mặt hơi nghiêm túc của Ngũ Tử Ngang chỉ trong nháy mắt liền chuyển sang tươi cười, hắn nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tần Ca rồi đưa

tay ấn lên vai của người nọ, đồng thời cũng bắt đầu vuốt ve. Tân Ca thoái mái thở hắt ra, nhắm mắt lại để hưởng thụ sự hầu hạ của Ngũ Tử Ngang.

“Ta nghe nói hôm nay Thái sư lại tiến cung.”

“Cũng là vì chuyện đó.”

Tân Ca không muốn nhiều lời, trong triều đã râm ran rất nhiều về chuyện phản đối Ngũ Tử Ngang, nhưng toàn bộ đều đã bị hắn cưỡng chế. Ngũ Tử Ngang mỉm cười rồi thấp giọng lên tiếng, “Đám người Đường Tĩnh đã hơn một năm làm việc không tệ, có nên thăng chức hay không?”

Tân Ca miễn cưỡng nói, “Ngươi trình tấu chương cho ta, sau khi ta phê duyệt thì ngươi trực tiếp hạ chỉ trong Nội Các.” Nghĩ đến cái gì đó, Tân Ca mở to mắt nhìn người đang cúi đầu chăm chú nhìn hắn, “Triệu Bình gần đây luôn trình tấu chương bảo rằng bản thân mình không thể tiếp tục đảm nhiệm chức Lại Bộ Thượng Thư, người này ngày thường làm việc chậm chạp, không ngờ lại có tâm tư như vậy, hắn đã nhìn ra ta sẽ sớm thay đổi hắn.”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Dù sao hắn tự đề xuất thì vẫn có thể giữ thể diện hơn là bị ngươi cắt chức. Lăn lộn trong triều nhiều năm như thế mà còn không có tâm tư như vậy thì làm sao mà giữ được ô sa. Chẳng qua trên tay của ta vẫn không có người thích hợp cho vị trí Lại Bộ Thượng Thư, Lương Châu thất hiền vào triều chưa đến hai năm mà lập tức thăng chức lên vị trí này thì ngược lại sẽ khiến người ta có cớ nói ra nói vào, hiện tại ta đã làm cho quá nhiều người đố kỵ với ta rồi.”

Tân Ca nhắm mắt lại, chậm rãi nói, “Cho nên ta đã trả tấu chương của hắn trở về. Người phải hành động nhanh lên một chút, ta cho ngươi thời gian thêm hai năm, hai năm sau trẫm phải thanh lý toàn bộ quan viên của Lại Bộ, Hộ Bộ và Công Bộ.”

“Xảy ra chuyện gì?” Ngũ Tử Ngang hơi cúi đầu, hắn nhận ra người này đang mất hứng.

“Trẫm nghe không ít phong phanh rằng một năm nay Liễu gia dường như rất rêu rao a.” Mỗi khi Tân Ca mất hứng thì sẽ tự xung là trẫm, mà những

việc hăn mất hứng phần lớn đều là có liên quan đến Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang hôn môi Tân Ca một cách vô cùng ôn nhu, vừa cười vừa nói, “Chẳng phải sáng sớm ta đã nói về chuyện của Liễu gia với ngươi hay sao? Cô nai nai cũng bất mãn, ta làm sao lại không biết? Người muốn thanh lý Hộ Bộ, đầu tiên phải xuống tay từ Liễu gia, hiện tại bọn họ đang rất khá. Càng huênh hoang thì sơ hở cũng càng nhiều.”

Tân Ca lại mở to mắt, giang hai tay ôm lấy cổ của Ngũ Tử Ngang, “Lương Ngũ Hiền Vương đâu? Hiện tại ngươi mới là người nổi danh nhất Đại Đông.”

Ngũ Tử Ngang cười lặng lẽ, “Chẳng phải ta nhò vào phúc khí của Hoàng Thượng hay sao? Hoàng Thượng bảo ta huênh hoang thì ta liền huênh hoang, Hoàng Thượng không cho thì ta lại ngoan ngoãn làm Lương phi của Hoàng Thượng, không, là Lương hậu, ta không giống với Liễu gia.”

“Lương hậu?” Khóe miệng của Tân Ca nhếch lên, “Vì sao trẫm không biết mình có Lương hậu? Chẳng phải là Lương phi hay sao?”

Ngũ Tử Ngang nhẹ răng, “Ta chỉ làm Lương hậu, không làm Lương phi, hơn nữa hậu cung của Hoàng Thượng chỉ có thể có một mình ta!”

Tân Ca buông tay, “Hảo, vậy Lương hậu ở trong hậu cung của ta mà tự mình nấu nước nấu cơm, giặt giũ y phục, thu dọn quét tước. Có được hoàng hậu hiền đức như thế âu cũng là phúc khí của Đại Đông.”

“Ha ha....” Ngũ Tử Ngang cũng không giận mà chỉ khẽ cắn lèn vành tai của Tân Ca rồi cất lên giọng nói khàn khàn, “Như thế thì có sao? Nấu nước nấu cơm không làm khó được ta, chỉ cần bên cạnh ta có Hoàng Thượng thì như thế nào cũng được.”

“Lưu manh.” Đãy Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca đứng dậy rồi quay đầu lại, “Đến Nhân Tâm Đường đi, cùng ta dùng ngọ thiện.”

“Thần tuân chỉ.” Ngũ Tử Ngang nắm lấy tay của Tân Ca.

“Hoàng THượng, đã xảy ra chuyện!” Diêm Nhật ở bên ngoài thấp giọng hô lên một tiếng, không dám trực tiếp xông vào.

“Chuyện gì?” Chưa bao giờ thấy Diêm Nhật thất thố, tâm trạng của Tân Ca và Ngũ Tử Ngang không khỏi trầm xuồng.

Diêm Nhật dâng lên một phong mật thư do Diêm La Điện vừa đưa đến, hắn thấp giọng nói nhanh, “Hai tháng trước Phượng Minh Vương đã tự thiêu trong tẩm cung! Một tháng trước đó đại hoàng tử Hà Sầu cùng nhị hoàng tử Hà Nhạc bức hắn thoái vị, đem nhốt hắn trong tẩm cung.”

“Cái gì?!” Tân Ca đứng lên, “Còn Hà Hoan?”

“Trong ngày bức vua thoái vị, Nhật quý đã cứu ra tam điện hạ và người hầu Thân Mộc bên cạnh Phượng Minh Vương. Nhưng không biết vì sao Phượng Minh Vương cự tuyệt Nhật quý cứu hắn ra. Bởi vì tình huống khẩn cấp nên suốt cả đêm Nhật quý đã mang tam điện hạ và Thân Mộc trốn ra khỏi quốc đô, hiện tại đang chạy đến kinh thành.”

Cầm lấy mật thư trong tay Diêm Nhật, Tân Ca run rẩy mở thư ra, Ngũ Tử Ngang thay đổi sắc mặt. Phượng Minh Vương....đã băng hà? Tâm can căng thẳng, Ngũ Tử Ngang lập tức hỏi, “Còn Trương Thanh Tắc đâu?”

“Ngưu đầu tự mình xuất thủ, nhưng kẻ này rất giảo hoạt, sau khi bị trọng thương thì đào thoát. Nhóm tiểu quỷ đang truy bắt hắn.”fynnz.wordpress.com

“Nhất định phải bắt được hắn! Mặc kệ sống hay chết!”

“Đa!”

Ngũ Tử Ngang ôm chặt bả vai của Tân Ca, tâm tình vô cùng trầm trọng. Một người mĩ lệ như vậy, thế mà....đã chết....

Xem thư xong, Tân Ca nhanh chóng hạ lệnh, “Phái tiểu quỷ đem Hà Hoan bình an về đây. Truyền Đại tướng quân Trang Khiếu, Bộ binh thượng thư Xa An Quốc cùng các đại thần Nội các tiến cung.”

“Đa!”

Diêm Nhật vội vàng lui ra, Tân Ca siết chặt lá thư trong tay, rốt cục hắn hiểu được vì sao lúc trước Phượng Minh Vương lại đưa ra yêu cầu như vậy. Từ đầu Phượng Minh Vương đã quyết ý tự sát.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 85

Khẩn cấp bàn bạc trong thư phòng một buổi tối, sáng hôm sau Tần Ca phái đám tiểu quỷ bí mật đi đến Á Mộc và Lộc Nhi, hai nước phụ cận Phượng Minh quốc, âm thầm chuẩn bị sẵn sàng. Tần Ca hạ tử lệnh, trước khi Phượng Minh quốc thông báo tin buồn thì trong triều không được tiết lộ ra ngoài. Tần Ca lưu lại một mình Đại tướng quân Trang Khiếu. Ngày thứ ba, Trang Khiếu mang theo thủ dụ của Tần Ca mà rời khỏi kinh thành.

Phượng Minh Vương băng hà vượt qua dự đoán của Ngũ Tử Ngang và Tần Ca, sau khi Ngũ Tử Ngang quay về từ Phượng Minh thì hai người cũng đã nghĩ đến việc Phượng Minh sẽ xảy ra biến cố, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tuy nhiên không ngờ Phượng Minh Vương lại tự thiêu như vậy. Tuy rằng chỉ gặp Phượng Minh Vương vài lần nhưng khi biết được người nợ dùng cách như thế để kết thúc sinh mệnh của mình thì tâm tình của Ngũ Tử Ngang lại phi thường trầm trọng.

Ở trong cung liên tục ba ngày, lúc này Ngũ Tử Ngang quay về Vương phủ. Sau khi thay đổi xiêm y thì gặp vài vị quan viên trong triều, lại nghị sự với đám người của Phùng Duy Châu một lúc, rồi dùng ngọ thiện với cô nãi nãi, đùa một chút với trưởng nữ sắp được một tuổi thì Ngũ Tử Ngang lại vội vàng vào cung. Vương phi Liễu Song đã sớm dừng đứng với việc hàn thường xuyên ở lại hoàng cung để nghị sự với Hoàng Thượng vào mỗi buổi tối. Thậm chí trước khi Ngũ Tử Ngang tiến cung mà nàng còn săn sóc thu dọn vài bộ xiêm y cho hắn, dặn dò hắn tự chiếu cố thân mình cẩn thận.

“Song nhi, Tử Ngang càng ngày càng bận rộn, thật ủy khuất cho ngươi.” Năm tay Liễu Song, Phạm Ngũ Thị nói một cách áy náy.

Liễu Song lắc đầu rồi mỉm cười, “Cô nãi nãi, Vương gia không bận rộn thì Ngũ gia chúng ta làm sao có được vinh quang như hôm nay. Vương gia hiện tại là song Vương, đương nhiên sẽ càng bận rộn. Ta rất hiểu, dù sao cũng chỉ đau lòng vì thân mình của hắn mà thôi.”

“Ai....” Một tiếng thở dài của Phạm Ngũ Thị bao hàm rất nhiều cảm xúc. Nàng vỗ nhẹ lên tay của Liễu Song nhưng không nói thêm điều gì nữa. Từ sau khi Liễu Song sinh hạ trưởng nữ thì thời gian Ngũ Tử Ngang ở trong phủ càng ngày càng ít, ngược lại Ngũ Tử Anh lại thường xuyên ở trong phủ. Nhất là sau khi Ngũ La Y bắt đầu tập đi, Ngũ Tử Anh mỗi ngày đều quay về phủ tự mình dạy nàng tập đi, tựa như hắn mới chính là phụ thân của tiểu hài tử này.

Mỗi khi nhìn thấy Liễu Song ở một bên mím cười, trong khi Ngũ Tử Anh với đôi mắt lấp đầy hạnh phúc mà dù La Y tập đi, thì trong lòng của Phạm Ngũ Thị lại khẩn trương. Mà nàng đôi khi sẽ có ảo giác đây chính là Ngũ Tử Ngang có ý dung túng. Nàng đã tìm Ngũ Tử Ngang để hỏi vài lần, nhưng Ngũ Tử Ngang nếu không pha trò với nàng thì sẽ lộ ra biểu tình không hề lo lắng, cứ vài lần như vậy thì Phạm Ngũ Thị cũng không tiếp tục tìm Ngũ Tử Ngang, cũng bởi vì như vậy mà nàng lại có loại ảo giác này.

“Cô nãi nãi, ta dùu ngài quay về phòng nghỉ ngoi.”

“Hảo.”

Cầm gậy chống xuống đất, Phạm Ngũ Thị đứng dậy. Liếc mắt nhìn Liễu Song, hiện tại khí sắc của Song nhí tốt hơn so với thời điểm mới bước chân vào Vương phủ rất nhiều, Phạm Ngũ Thị cũng tạm thời đè ép bất an xuống đáy lòng. Tử Ngang từ khi còn nhỏ sẽ không để cho người ta phải bận tâm, hắn nhất định đã chu toàn đối với chuyện của hắn và Liễu Song. Nghĩ đến đây thì Phạm Ngũ Thị chỉ cầm tay của Liễu Song rồi lặng lẽ quay về phòng.

Cùng cô nãi nãi nói chuyện thêm một chút, sau đó Liễu Song liền quay về phòng. Ngoài trước bàn trang điểm để cho Quyên Tử gỡ xuống trang sức và thay đổi xiêm y, tầm mắt của Liễu Song vẫn dừng trên chiếc hộp chứa dụng cụ thêu may đặt trên bàn – đó là của Ngũ Tử Anh tặng nàng. Nhớ tới vẻ mặt khẩn trương của người nọ ngay lúc ấy thì Liễu Song lại nhịn không được mà bật cười.

“Nương nương?” Nghe thấy tiếng cười, Quyên Tử liền nhìn sang.

Liễu Song lập tức thu hồi ý cười, nói một cách thản nhiên, “Không có gì. Người lui xuống đi, ta mệt rồi.”

“Dạ.”

Quyên Tử liền lui xuống.

Lôi ra sợi dây màu đỏ trên cổ, Liễu Song trân trọng mà sờ lên chiếc túi đã hơi phai màu. Chỉ cần Vương gia không ở trong phủ thì buổi tối nàng cô châm độc miên. Nếu Vương gia trở lại thì buổi tối sẽ kích tình đến mức ngày hôm sau khiến nàng rời giường cũng không nổi. Đôi mắt hơi cay xè, một giọt lệ chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng mới rơi xuống, hàn.....đã hơn mười ngày vẫn chưa đến.....Đương nhiên mười ngày này Vương gia cũng không ở trong phủ. Nghĩ đến đêm nay Vương gia lại tiến cung thì tâm can của Liễu Song liền đau đớn.

“Nương nương, nhị gia đến.”

Liễu Song chấn động nhưng không đứng dậy mà chỉ thản nhiên nói, “Để cho hàn vào đi.”

Quyên Tử cảm thấy rất khó xử, trời tối, nếu để cho nhị gia tiến vào phòng ngủ của nương nương thì thật sự không ổn, nhưng nàng lại không thể làm trái ý của nương nương, đang do dự thì người bên ngoài liền lên tiếng, “Trời tối, ta không tiện đi vào. La Y ngủ, người bé nàng vào trong phòng cho đại táu đi.”

“Hảo.” Quyên Tử thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiếp nhận quận chúa đang ngủ trong lòng của Ngũ Tử Anh, Liễu Song ở bên trong sau khi nghe thấy thì liền đứng dậy.

Ngũ Tử Anh luyến tiếc, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nữ nhi rồi dặn dò, “Trước khi ngủ thì La Y uống khá nhiều nước, buổi tối có thể đái dầm, ngươi nhớ dặn kỹ nhũ mẫu.”

“Nô tỳ đã biết.”

“Cánh tay của nàng có hai đốm nhỏ, bảo nhũ mẫu buổi tối giăng mùng cẩn thận, đừng để cho muỗi lọt vào.”

“Ai.”

Nhìn thấy sự yêu thương trong mắt của nhị gia, Quyên Tử cảm thấy rất khó chịu, lúc này rèm cửa phòng ngủ được vén lên. Ngũ Tử Anh đang chăm chú nhìn nữ nhi của mình thì lập tức giương mắt theo bản năng, sau đó liền ngây ngẩn cả người. Quyên Tử xoay lại thì thấy nương nương chỉ mặc một lớp xiêm y đang bước ra khiến nàng cũng sững sốt.

“La Y ngủ rồi ư?”

Đứng ở trước cửa, Liễu Song nhìn Ngũ Tử Anh, Ngũ Tử Anh rất hiếm khi nhìn thấy bộ dáng xõa tóc của nàng, nhất thời nhìn một cách ngây người.

“Bẩm nương nương, quận chúa đang ngủ.”

Liễu Song liếc mắt nhìn nữ nhi một chút rồi mỉm cười, “Bé nàng đến chỗ của nhũ mẫu đi.”

“Dạ.”

Do dự nhìn thoáng qua nương nương và nhị gia, Quyên Tử bế La Y đi.

Sau khi Quyên Tử rời đi thì trong mắt của Liễu Song đột nhiên rung lè, tâm can của Ngũ Tử Anh lập tức nổ tung, bước nhanh đến trước mặt nàng, “Xảy ra chuyện gì?” Ngay sau đó thân thể của hắn liền trở nên cứng còng, bỗn nhào vào lòng hắn là một thân thể mềm mại.

Nằm trên long sàng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang choàng tay ôm Tân Ca, đôi mắt vô thần nhìn lên trên đỉnh giường. Tân Ca gói đầu lên vai hắn, nhìn thấy sự mất mát của hắn vì vậy liền mở miệng, “Khó chịu như vậy hay sao?”

Ngũ Tử Ngang quay đầu lại rồi thở dài, “Năm trước ta đến Phượng Minh quốc thì liền nhìn ra Hà Sầu và Hà Nhạc đã có ý định phản loạn, nhưng không ngờ lại nhanh như thế....Mấy ngày nay ta luôn luôn nhớ đến những lời mà Phượng Minh Vương đã nói với ta. Hắn nhận thức phụ thân của ta,

dường như còn xảy ra chuyện gì đó với phụ thân, nhưng hắn không giải thích nghi hoặc của ta. Hình như hắn...cũng hận cha ta.”

Tần Ca nhíu mày, “Trên người của Phượng Minh Vương còn rất nhiều điểm đáng ngờ....Vì hài tử mà hắn sủng ái nhất, hắn tình nguyện dùng Phượng Minh quốc để đánh đổi cả đời của Hà Hoan. Ta không thể tưởng tượng....tình thương của một người cha lại lớn như vậy.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Đúng vậy, cũng khó trách Hà Sầu và Hà Nhạc không thích Hà Hoan, sự sủng ái của Phượng Minh Vương đối với Hà Hoan cùng với việc hắn hờ hững hai người bọn họ có thể nói là trên trời dưới đất.”

Tần Ca nói một cách lạnh nhạt, “Nếu có trách thì chỉ có thể trách Hà Sầu và Hà Nhạc nỗi lên tâm tư không nên có đối với phụ thân của bọn họ.”

Ôm chặt Tần Ca, Ngũ Tử Ngang xoay người lại, trong mắt là sự quyết luyến, “Nhất định phải phái ta đi hay sao? Năm trước đưa Hà Hoan quay về mà ta phải xa người hơn nửa năm, lần này không biết lại mất bao lâu.”

Đầu ngón tay của Tần Ca quấn lấy sợi tóc của Ngũ Tử Ngang, trên mặt là biểu tình ôn nhu mà chỉ có ở trước mặt của Ngũ Tử Ngang thì mới hiển lộ, “Ta cũng không nỡ để cho người đi, nhưng mặc dù trên tay của người có binh quyền thì vẫn chưa đủ. Lần này là cơ hội do Phượng Minh Vương đưa đến cho người, nắm lấy cơ hội này thì người chân chính là song Vương.”

Xoay người, nắm lên thân của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang khẽ hôn hắn, “Nhưng ta quyết luyến không muốn rời xa người, nhầm tính thời gian một chút thì lần này rời đi e rằng cả năm ta sẽ không được gặp người.”

Tần Ca hôn ngược lại hắn, thấp giọng nói, “Sợ cái gì? Ta ở trong cung chờ người. Khi Hà Hoan đến kinh thành thì người tự mình nghênh đón hắn. Ta muốn để cho bọn họ biết là người cứu Hà Hoan, như vậy ta phái người đi thì bọn họ mới không còn lầm miệng.”

“Tần Ca....”

Cùng Tân Ca hôn sâu, Ngũ Tử Ngang đem hết thảy ôn nhu của mình truyền vào nụ hôn này, lần lượt vuốt ve thân thể của Tân Ca. Không biết vì sao khi nghĩ đến Phượng Minh Vương thì hắn sẽ nhịn không được mà rùng mình. Thông qua Phượng Minh Vương, Ngũ Tử Ngang có thể nhìn thấy bóng dáng của Tân Ca. Nếu có một ngày hắn phụ Tân Ca thì Tân Ca cũng sẽ giống như Phượng Minh Vương hay sao? Lạnh run cả người, Ngũ Tử Ngang đem chính mình chôn vào trong cơ thể ám áp của Tân Ca, cho dù Tân Ca không yêu hắn thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không phụ Tân Ca, đời này chỉ có người này mới toàn tâm toàn ý đối với hắn như vậy.

Ngày mười một tháng mười một năm Văn Thái, Hà Hoan đầu đội bạch lăng được Lương Vương Ngũ Tử Ngang tự mình nghênh đón vào kinh thành. Cùng ngày, tin tức về tân chủ của Phượng Minh quốc là Hà Sầu cùng thân đệ Hà Nhạc đã bức tử Phượng Minh Vương, hâm hại áu đệ được lan truyền nhanh chóng. Đồng thời tin tức về việc Lương Vương Ngũ Tử Ngang phòng ngừa chu đáo, đã kịp thời cứu ra chân chính tân Vương của Phượng Minh Quốc là tam hoàng tử Hà Hoan đã lan truyền khắp lãnh thổ Đại Đông, cũng rơi vào tay Phượng Minh và Ni Sở. Nghĩ đến việc Ngũ Tử Ngang từng hộ tống Hà Hoan quay về Phượng Minh quốc thì dân chúng Đại Đông lại càng thêm tin phục năng lực của vị song Vương này.

Thân Mộc đi theo Hà Hoan đã ban bố di chiêu của Phượng Minh Vương trên triều đình của Hoàng đế Đại Đông, trong lòng của Phượng Minh Vương biết rõ hai người con lòng muông dạ thú, vì vậy đã phong Hà Hoan là thái tử kế thừa đại thống. Hy vọng Hoàng đế Đại Đông có thể trợ giúp Hà Hoan bình định Phượng Minh, trợ giúp Hà Hoan lên ngôi đế vương, cũng thay hắn truy nã hai người con bất hiếu. Đồng thời, Phượng Minh Vương cũng ám chỉ Đại Đông có thể kết minh với Ni Sở, cùng nhau thảo phạt Hà Sầu và Hà Nhạc. Phía cuối di chiêu, Phượng Minh Vương đặc biệt kính nể năng lực của Lương Vương Ngũ Tử Ngang, và cảm kích sự chiêu cố của Ngũ Tử Ngang đối với Hà Hoan, hắn hy vọng Ngũ Tử Ngang có thể tự mình dẫn quân báo thù cho hắn. Hà Hoan nhận thức Lương Vương là nghĩa huynh, Phượng Minh cùng Đại Đông mấy đời hữu nghị, vĩnh viễn không phản bội.

Di chiêu vừa được ban bố thì khắp thiên hạ lập tức xôn xao. Tân Ca vốn đang suy nghĩ phải viện cớ gì để trấn an triều thần khi bổ nhiệm Ngũ Tử Ngang làm Đại tướng xuất chinh, hiện tại hắn không cần phải lo lắng vì chuyện này nữa. Ngũ Tử Ngang được Phượng Minh Vương tín nhiệm, cho dù các đại thần không phục thì cũng không thể nói gì hơn, ngay cả Lâm Giáp cũng chỉ có thể ám đạm chấp thuận Ngũ Tử Ngang dẫn binh xuất chinh. Trở thành nghĩa huynh của Hà Hoan thì thân phận của Ngũ Tử Ngang lại khác xưa. Di chiêu này của Phượng Minh Vương đã giảm rất nhiều phiền toái cho Tân Ca, cũng xem như giúp đỡ Tân Ca và Ngũ Tử Ngang một lần cuối cùng.

Cũng cùng ngày, Tân Ca hạ lệnh mười ngày sau Ngũ Tử Ngang tiếp nhận chức vụ Bình Nghiệt Đại tướng quân, thông lĩnh mười lăm vạn binh mã xuất chinh đến Phượng Minh. Trưởng tử Trang Bất Ky của Trang Khiếu và nhị đệ Ngũ Tử Anh của Ngũ Tử Ngang làm phó tướng đi theo Ngũ Tử Ngang xuất chinh. Trong khi tám vạn đại quân do Trang Khiếu triệu tập ở biên cảnh Lộc Nhi quốc và Phượng Minh đã bắt đầu khai chiến với quân đội của Phượng Minh.fynnz.wordpress.com

Trong tấm cung của Tân Ca, Hà Hoan nhào vào lòng Tân Ca mà khóc nức nở. Vẫy lui những người khác, Tân Ca vừa ôm hắn vừa để cho hắn thỏa sức phát tiết.

“Hoàng đế ca ca..... Phụ Vương..... Phụ Vương.....”

Tiếng khóc của Hà Hoan cũng làm cho Tân Ca cảm thấy đau lòng, hắn vỗ về Hà Hoan rồi nói, “Trẫm sẽ báo thù cho Phụ Vương của ngươi.”

Hà Hoan ngẩng đầu, đôi mắt đẫm lệ, “Hoàng đế ca ca..... Vì sao Phụ Vương không muốn đi cùng ta, nếu cùng đi thì..... Phụ Vương, Phụ Vương sẽ không chết..... Hoàng đế ca ca..... Ta hận đại ca và nhị ca, ta hận bọn họ..... Là bọn họ, bức tử, Phụ Vương....” Trước kia hắn chỉ không thích, hiện tại chính là hận.

Hà Hoan tiêu tụy hơn trước rất nhiều, khuôn mặt hoàn toàn tái nhợt. Phụ Vương tự thiêu, gần bốn tháng liên tục chạy thoát thân khiến cho hắn chỉ trong nháy mắt đã trưởng thành. Đôi mắt to tròn luôn linh động lúc này chỉ còn lại đau thương và oán hận.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 86

“Hà Hoan, đừng quên dụng ý mà Phụ Vương của ngươi đã đặt tên này cho ngươi, hắn không hy vọng nhìn thấy ngươi như vậy. Phụ Vương của ngươi yêu thương ngươi như thế, mà lại không nguyện ý đi cùng ngươi là vì ngươi đã trưởng thành, hắn rốt cục có thể thanh thản mà buông ngươi ra.” Tân Ca luôn luôn suy nghĩ những câu cuối cùng trong di chiếu của Phượng Minh Vương mang ý tứ gì. Vì sao Phượng Minh Vương muốn giúp hắn và Tử Ngang, chẳng lẽ Phượng Minh Vương đã biết chuyện gì? Trong giao dịch giữa hắn và Phượng Minh Vương cũng không nhắc đến chuyện này.

Hà Hoan lắc đầu, khóc nức nở một cách bi thương. Chỉ trong một đêm mà hắn đã mất Phụ Vương, mất đi nơi để dựa vào. Hai tay nắm chặt y mè của Tân Ca, hắn hỏi một cách thương tâm, “Hoàng đế ca ca....ngươi sẽ giữ ta lại hay sao?”

Tân Ca gảy nhẹ lên sau ót của Hà Hoan, “Trẫm sẽ không dễ dàng để cho người khác gọi trẫm là ca ca.”

“Hoàng đế ca ca....” Ôm lấy chỗ dựa duy nhất còn sót lại của mình, Hà Hoan khóc khan cổ họng.

“Để cho Phụ Vương của ngươi an tâm mà đi, trẫm sẽ làm được chuyện mà Phụ Vương của ngươi đã phó thác cho trẫm, cứ an tâm ở lại nơi này.”

“Ô ô....”

Đứng trước cửa nhìn hai người ơ bên trong ôm nhau, Ngũ Tử Ngang thở ra một hơi buồn phiền. Buông rèm cửa xuống, hắn nhỏ giọng hỏi Ôn Quế, “Thân công công ở bên kia thế nào?”

Ôn Quế lo lắng mà lắc đầu, “Không tốt lắm. Nếu không phải có thái tử Hà Hoan ở đây thì nô tài cảm giác Thân công công sẽ đi theo Phượng Minh

Vương.”

“Phái vài người thông minh một chút, biết kín miệng để hầu hạ bên cạnh thái tử Hà Hoan.”

“Vương gia cứ yên tâm, nô tài tự biết rõ.”

“Ân.”

Xốc lên rèm cửa, lại nhìn trong chốc lát, vì còn có việc cần xử lý nên Ngũ Tử Ngang phải ly khai.

.....

Qua một lúc lâu thì Hà Hoan mới ngừng khóc, thân mình bởi vì khóc lóc quá độ mà trở nên run rẩy, ngón tay cũng tê dại. Tân Ca vẫn vỗ về hắn, long bào trên người cũng bị Hà Hoan thấm ướt nước mắt.

“Hoàng Thượng, nô tài mang đén canh nhân sâm bách thảo cho thái tử điện hạ.”

Tân Ca nâng Hà Hoan ngồi dậy, cử động đôi chân bởi vì ngồi yên bất động một lúc lâu mà trở nên tê cứng, sau đó hắn mới mở miệng, “Vào đi.”

Ôn Quέ bung khay tiến đến, Tân Ca lại nói, “Đêm nay trẫm ở tẩm cung cùng thái tử Hà Hoan dùng bữa, người đi phân phó ngự thiện phòng, bảo bọn họ chuẩn bị một chút thức ăn tẩm bổ.”

“Nô tài lập tức đi ngay.”

Đem bát canh đưa cho Hoàng Thượng, sau đó Ôn Quέ lập tức lui xuống.

Tân Ca đưa canh cho Hà Hoan rồi nói, “Nào, uống bát canh này đi, khóc lâu như thế sẽ tổn hại thân thể.”

Được quan tâm ấm áp như vậy khiến Hà Hoan lại tiếp tục rơi lệ, hắn hít mũi, đưa tay tiếp nhận, nói một tiếng cảm tạ rồi chậm rãi nuốt xuống từng ngụm một.

“Đừng khóc, bằng không Phụ Vương của ngươi ra đi cũng không an tâm.”

Hà Hoan uống xong bát canh rồi nghẹn ngào nói, “Ta không muốn làm thái tử...nếu đại ca nhị ca muôn Vương vị thì cứ lấy đi, ta chỉ cần có Phụ Vương ở bên cạnh là được rồi....”

Tần Ca sờ sờ đầu của Hà Hoan, “Mặc kệ có muốn làm thái tử hay không thì ngươi cũng cần phải trưởng thành.”

Hà Hoan gật đầu, nước mắt vẫn tiếp tục tuôn rơi. Nghĩ đến một chuyện, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên, “Hoàng đế ca ca, đêm nay ta có thể ngủ cùng với ngươi hay không?”

Tần Ca hơi sững sốt, ngoại trừ Ngũ Tử Ngang thì hắn chưa bao giờ ngủ cùng với bất luận kẻ nào khác. Nhưng nhìn thấy sự đau thương và khẩn cầu trong mắt của Hà Hoan thì hắn chỉ có thể gật đầu, “Hảo.” Không biết vì sao hắn không thể cự tuyệt yêu cầu của Hà Hoan, đặc biệt là ngay lúc này.

Khóe miệng của Hà Hoan hơi run rẩy, nước mắt càng lúc càng nhiều. Hắn đặt bát xuống rồi ôm lấy Tần Ca, không ngừng khóc thút thít, “Hoàng đế ca ca, ta không quay về Phượng Minh.....Ta quay về thì sẽ nhớ Phụ Vương, ta không muốn quay về....”

Ánh mắt của Tần Ca khẽ chớp lên, hắn mở miệng, “Chuyện quay về thì sau này hắn tính, hiện tại ngươi cần phải làm là đừng khóc nữa. Năm trước trẫm gặp ngươi, lúc ấy ngươi béo hơn hiện tại rất nhiều.”

Vùi đầu vào lòng của Tần Ca, tâm tư hoảng loạn của Hà Hoan hơi thoáng an tâm một chút, hắn cảm thấy may mắn vì khi ấy đã lén lút trốn đến Đại Đông, may mắn ngày đó đi miếu cầu Bồ Tát, bằng không hắn sẽ không thể gặp được vị Hoàng đế ca ca này.

Nghe nói buổi tối Hà Hoan muốn ngủ lại trong tẩm cung của Tần Ca nhưng Ngũ Tử Ngang cũng không cảm thấy bất mãn. Mười ngày sau hắn sẽ xuất chinh, trước đó có rất nhiều chuyện cần phải công đạo và xử lý. Không cùng hai người bọn họ dùng bữa, hắn nói với Tần Ca một tiếng rồi lập tức

hồi phủ. Trở lại Vương phủ, hắn bảo Ngũ Hiến gọi Ngũ Tử Anh đến thư phòng.

“Đại ca, ngươi tìm ta?”

Vừa mới hồi phủ, Ngũ Tử Anh mang theo một thân hàn khí mà bước vào thư phòng. Ngũ Tử Ngang chỉ xuống ghế để hắn an tọa, sau khi Ngũ Tử Anh ngồi xuống, Ngũ Tử Ngang trầm giọng, “Tử Anh, lần này ngươi theo ta xuất chinh, có lẽ phải đi mất cả năm. May ngày kế tiếp ta sẽ qua đêm ở trong phủ.”

“Đại ca?”

Ngũ Tử Anh sững sốt, không ngờ đại ca lại tìm hắn để nói chuyện này.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, trong lời nói tràn đầy sự áy náy, “Tử Anh, hai năm nay đại ca khiến ngươi chịu khổ. Ta không ở trong phủ thì ngươi không thể đồng giường cùng Liễu Song. Người và Liễu Song hiện tại xem như cũng là lưỡng tình tương duyệt, Liễu Song biết người buổi tối là ngươi hay chưa?”

Ngũ Tử Anh lắc đầu nhưng trong mắt lại lộ ra hạnh phúc, “Song nhi át hắn không biết, nàng cũng không đề cập đến. Đại ca, ngươi đừng nói cái gì mà chịu khổ, nếu không có ngươi thì ta căn bản không thể cùng Song nhi ở bên cạnh nhau. Ta cũng biết, mặc kệ bình thường ta cần thận như thế nào, che giấu như thế nào thì trong phủ vẫn khó tránh khỏi sẽ có lời thị phi, nếu không phải đại ca áp chế thì Song nhi chắc chắn đã bị tổn thương.”

Ngũ Tử Ngang nói, “Đây là chuyện mà đại ca phải làm, nếu không phải thời cơ chưa đến thì đại ca cũng sẽ không để cho các ngươi chịu vất vả như thế. Song nhi là nữ tử, đương nhiên không ai hy vọng có người tổn thương nàng. Chẳng qua....còn phải ủy khuất các ngươi thêm vài năm nữa. Đại ca muốn trước khi xuất chinh thì ngươi và Song nhi có thêm nhiều thời gian ở bên nhau, tốt nhất làm cho nàng có thể tiếp tục mang thai, như vậy không có ngươi bên cạnh thì nàng cũng sẽ đỡ tịch mịch.”

Trên mặt của Ngũ Tử Anh hiện lên vẻ khó xử, hắn nói một cách do dự, “Song nhi đã từng nói với ta nên sinh thêm một nhân khẩu cho Vương phủ,

nàng cũng muốn một nam hài nhi, chẳng qua...chỉ cần nghĩ đến lần trước khó sanh mà thiếu chút nữa đã khiến nàng mất mạng, vì vậy ta rất sợ.”

Ngũ Tử Ngang trấn an, “Nữ nhân nào sinh con mà không gặp nguy hiểm. Song nhi là Vương phi, nàng muốn một nam hài nhi cũng là chuyện chính đáng. Có nam hài nhi thì sẽ là thế tử Vương phủ, nàng cũng sẽ an tâm hơn. Đại ca không muốn thú thêm người nào khác, ngươi cũng vậy, dù sao Ngũ gia cũng cần có người thừa kế hương hỏa. Còn Tử Hoa thì rãnh rỗi lại chạy đến Cảm Đà tự, nơi đó có nữ nhân của Hoàng Thượng, việc này ta cứ nghĩ đến thì lại đau đầu, ta sẽ không trông cậy vào hắn. Chẳng phải mọi người đều nói sinh con thứ dễ hơn con so hay sao, và lại còn có ngụ ý chiêu cǒ, ngươi cứ yên tâm đi.”

Ngũ Tử Anh suy nghĩ một hồi lâu, cảm thấy lời đại ca nói rất có đạo lý, chỉ cần nghĩ đến Song nhi sẽ tiếp tục mang thai hài nhi của mình thì hốc mắt của Ngũ Tử Anh lại nhịn không được mà trở nên ướn ướt, duy nhất tiếc nuối chính là khi Song nhi lâm bồn thì có lẽ hắn không thể ở bên cạnh.

Ngũ Tử Ngang nhìn ra vẻ khổ sở của Ngũ Tử Anh, hắn lập tức nói, “Đại ca đáp ứng với ngươi, nếu lần này Song nhi kịp mang thai thì đại ca nhất định sẽ nghĩ cách cho ngươi ở bên cạnh nàng.”

Đôi mắt của Ngũ Tử Anh chỉ trong khoảnh khắc liền lóe sáng, hắn lập tức đứng lên, “Thật sao?”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Có khi nào đại ca nói mà không giữ lời hay không?”

“Đại ca! Đa tạ ngươi!” Ngũ Tử Anh nóng vội.

Ngũ Tử Ngang lại nói, “Người nên cảm tạ là đại ca mới đúng. Đêm nay ngươi cần phải cố gắng a.”

Khuôn mặt hơi ngâm đen của Ngũ Tử Anh lại hiện lên một chút ửng hồng, hắn cúi mặt gật đầu.

Sau khi Ngũ Tử Anh rời đi, vẻ tươi cười trên mặt của Ngũ Tử Ngang cũng lui xuống, hắn thở dài một hơi. La Y đã một tuổi, Liễu Song phải sinh

thêm một tiểu hài tử nữa. Một năm qua tấu chương thỉnh cầu Hoàng Thượng thú phi còn nhiều hơn cả bông tuyết. Áp lực của Tân Ca rất lớn nhưng người nọ kiên quyết không cho các đại thần xen vào việc này. Ngũ Tử Ngang rất đau lòng vì Tân Ca, sau khi La Y được hạ sinh thì Ngũ Tử Ngang lại càng tin lời nói của vị tăng nhân kia hơn, nhưng cho dù vị tăng nhân kia bảo Ngũ gia cả đời không có nhi tử thì hắn cũng phải thử thêm một lần nữa, có lẽ bào thai thứ hai của Liễu Song sẽ là một nam hài nhi.

Tân Ca trông mong nhi tử của hắn, ngay lúc này hắn càng không thể nói cho Tân Ca biết hắn là mệnh trung vô tử, hắn có thể đoán được Tân Ca sẽ thất vọng nhiều như thế nào nếu biết được chuyện này. Hắn cũng không thể nói cho Tân Ca biết hắn thực chất không đồng giường cộng châm với Liễu Song, tuy rằng điều này sẽ làm cho Tân Ca cao hứng nhưng lại tăng thêm áp lực lên người của Tân Ca. Vì chuyện nối dõi mà Tân Ca có lẽ sẽ tự ủy khuất chính mình, người nọ luôn có thói quen đặt việc của hắn lên hàng đầu, hắn đã làm cho Tân Ca bận tâm quá nhiều, không thể để cho Tân Ca vì hắn mà tiếp tục phiền não.(mệnh trung vô tử= số kiếp không con)

Chỉ cần Liễu Song có thể sinh nhi tử thì đó cũng xem là người của Ngũ gia, cho dù không phải nhi tử thân sinh của hắn thì cũng không sao. Hắn có lỗi với Liễu Song và Tử Anh, nhưng vì Tân Ca, hắn có thể làm bất cứ điều gì.

.....

Ban đêm, khóc một ngày khiến cho đôi mắt của Hà Hoan sưng húp như hai quả đào, mí mắt như bị vá lại. Tân Ca tự mình dùng khăn ấm để đắp mắt cho Hà Hoan, nhưng nước mắt của Hà Hoan vẫn liên tục chảy ra, cho dù chườm nước nóng cũng không có hiệu quả. Tân Ca đem khăn tay ném vào trong chậu nước rồi ra hiệu cho Ôn Quế đem đi. Biết rõ chính mình không thể cù tiếp tục khóc mãi, Hà Hoan không ngừng hít sâu, cố gắng xoa dịu nỗi phiền muộn trong lòng.

“Khóc đi. Người đem hết nước mắt cả đời khóc cho hết thì sau này người sẽ không còn khóc được nữa.” Tân Ca thản nhiên nói, đồng thời lấy ra một quyển sách trên đầu giường rồi bắt đầu đọc. Hà Hoan thấy thế thì lập tức lau khô nước mắt, sau đó liền ngồi dậy. Tân Ca buông sách xuống, giường mắt nhìn, “Không khóc nữa?”

“Ta, ta sẽ cố gắng.” Hà Hoan lại lau nước mắt.

“Ngươi có khóc mù cả mắt thì Phụ Vương của ngươi cũng sẽ không quay về.Thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc dĩ ca,tiếp qua hai năm, có lẽ chỉ còn một mình ngươi nhớ về Phụ Vương của mình. Không bằng đem hắn đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng, mỗi ngày cùng hắn trò chuyện trong tâm tưởng, như vậy còn dễ chịu hơn là khóc lóc như thế này. Khóc sẽ chỉ làm cho người khác thương xót ngươi, nhưng ngươi không cần người khác thương hại, mà là muốn Phụ Vương của mình vĩnh viễn sẽ không biến mất trong tâm tưởng. ”(Thân thích hoặc dư bi, tha nhân diệc dĩ ca = Thân thuộc còn xót xa, người dung đà vui vẻ)

Lòng ngực của Hà Hoan vừa đập mạnh vừa loạn nhịp, ngơ ngác nhìn Hoàng đế ca ca với sắc mặt bình tĩnh, mơ hồ mang theo uy nghiêm. Sau một lúc lâu thì hắn mới gật đầu, dốc sức để lau mắt, “Ta đã hiểu.”

Tần Ca thản nhiên nói, “Mặc dù trẫm chưa gặp Phụ Vương của ngươi nhưng trẫm tin hắn là một người phi thường kiên cường. Một vị quân vương có được dung mạo tuyệt thế mà nội tâm lại vô cùng cường đại, đây là Phụ Vương của ngươi. Người là nhi tử mà hắn sủng ái nhất, ngươi không nên nhu nhược. Mặc kệ sau này ngươi sẽ quay về Phượng Minh hay là sẽ ở lại Đại Đông thì ngươi phải làm một người có ý chí mạnh mẽ, đừng để cho Phụ Vương của ngươi thất vọng.”

Hà Hoan nặng nề mà gật đầu, hít sâu một hơi rồi cất lên giọng nói khàn khàn, “Ta không bao giờ khóc nữa.” Sau đó lại xoa lên chóp mũi đã cay cay, “Cho dù có khóc thì cũng sẽ lén lút không cho người ngoài nghe thấy....Phụ Vương có nói với ta, ta không thể để cho người ngoài nhìn thấy nước mắt của mình.”

“Phụ Vương của ngươi nói rất đúng.” Tần Ca sờ đầu của Hà Hoan, Hà Hoan nhịn không được mà lại tiếp tục bỗ nhào vào lòng của hắn, đôi vai run nhẹ nhè nhưng Tần Ca không còn nghe thấy tiếng khóc của Hà Hoan.

Cố gắng chôn chặt đau thương xuống đáy lòng, ngửi được hương vị trên người của Tần Ca khiến hắn cảm thấy an tâm, Hà Hoan dùng giọng mũi để nói chuyện, “Hoàng đế ca ca, Phụ Vương muốn ta mang đến cho ngươi một cái hộp, bảo rằng có chuyện cần nói với ngươi.”

Tần Ca nheo mắt lại, nếu nói trên đời này có ai khiến hắn nhìn không thấu thì cũng chỉ có Phượng Minh Vương đã quá cố. Nâng Hà Hoan ngồi dậy, hắn hỏi, “Là cái gì?”

Hà Hoan vội vàng lau đi khói mắt ướt át, sau đó tiếp tục nói, “Ta cũng không biết, Phụ Vương không cho ta xem, bảo rằng chỉ có thể cho một mình Hoàng đế ca ca xem. Hơn nữa ta cũng không có chìa khóa của cái hộp kia, Phụ Vương bảo chìa khóa đã đưa cho Hoàng đế ca ca.” Nói xong, Hà Hoan liền nhảy xuống giường, vừa mặc xiêm y vừa mang hài lại vừa nói chuyện, “Cái hộp ở chỗ của Thân công công, để ta đi lấy.”

“Hảo.”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 87

Sau khi Hà Hoan chạy ra, Tân Ca nhớ đến ngày đó Thân Mộc rời kinh đã từng âm thầm giao cho hắn một mảnh thiết bài, nói rằng vật ấy có một ngày sẽ hữu dụng, tuyệt đối phải giữ kỹ. Cùng ngày Ngũ Tử Ngang hộ tống Hà Hoan quay về Phượng Minh, sau đó Tân Ca cũng đã quên việc này, chẳng lẽ chìa khóa kia chính là mảnh thiết bài hay sao? Tân Ca nhanh chóng xuống giường rồi đi ra phòng ngủ, Ôn Quέ vội vàng đi theo hỏi, “Hoàng Thượng, xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì. Nơi này không cần các ngươi hầu hạ, đều lui xuống đi.”

“Dạ.”

Ôn Quέ lập tức vãy lui tất cả thái giám, trước khi đi thì hắn cũng cẩn thận đóng cửa lại, hắn nhìn thấy Hoàng Thượng hình như đang tìm thứ gì đó, trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng chỉ đóng cửa lại rồi canh giữ ở bên ngoài.

Tân Ca tìm được mảnh thiết bài từ trong ngăn bàn, sau đó mới quay về phòng ngủ. Hắn cảm thấy hơi sốt ruột khi chờ đợi, chỉ trong chốc lát thì hắn nghe được tiếng của Hà Hoan quay lại, Tân Ca lập tức lén giường, giả vờ như không có chuyện gì.

“Hoàng đế ca ca, ta đã quay lại.” Hai tay ôm một hộp gỗ màu đen, bởi vì chạy một mạch đến đây nên lúc này Hà Hoan vừa thở hồng hộc vừa bước đến.

Tân Ca ngoắc tay bảo hắn tiến lên giường, “Chui vào trong chăn, toàn thân của ngươi đông lạnh cả rồi.”

Hít hít mũi, Hà Hoan giao hộp gỗ cho Tân Ca rồi nhanh chóng thoát ngoại bào, sau đó chui vào trong lớp chăn ấm áp, hắn vội vàng hỏi, “Hoàng

đế ca ca, ngươi tìm được chìa khóa chưa?”

“Có lẽ là cái này.” Tân Ca lấy ra mảnh thiết bài, cẩn thận nghiên cứu cái hộp gỗ.

Hà Hoan nhìn nhìn rồi thấp giọng nói, “Hoàng đế ca ca mai nhìn xem bên trong là cái gì? Phụ Vương cũng không cho ta xem.” Nhắc đến Phụ Vương thì hắn lại muôn khóc. Nhưng không muốn làm cho Hoàng đế ca ca tiếp tục lo lắng nên Hà Hoan liền nặn xuống, xoay người đưa lưng về phía Tân Ca, “Ta nghe lời của Phụ Vương, ta không xem.”

Cầm lấy mảnh thiết bài, không hiểu vì sao nhịp tim của Tân Ca lại đập liên hồi, hắn đột nhiên nảy sinh một ý niệm kỳ quái trong đầu, mở ra chiếc hộp giống như sẽ tìm được một bí mật gì đó, mà bí mật này có liên quan đến hắn.

Nhin về phía Hà Hoan, đôi phuong thật sự nghe lời Phụ Vương của mình, hoàn toàn nhắm chặt mắt. Tân Ca hít sâu rồi thở ra một hơi để ổn định cảm xúc, đem mảnh thiết bài áp vào nơi có thể khớp với chiếc hộp, rồi sau đó mới thử xoay từ trái sang phải.

Cách!

Chiếc hộp mở ra.

Trong hộp có hai phong thư, một cái hộp nhỏ bằng vàng ròng, và một cái gì đó được dùng vải màu vàng phủ lên một cách ngay ngắn, mi tâm của Tân Ca nhíu chặt, vật được phủ lên có vẻ giống như ngọc tỷ. Tân Ca giở khăn lên, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, phía dưới ngọc tỷ có đè một vật gì đó, Tân Ca cầm lấy ngọc tỷ rồi quan sát, bên dưới khắc dòng chữ Phượng Minh Vương Ân, mà ở dưới ngọc tỷ chính là hổ phù dùng để điều binh của Phượng Minh.

Tâm tình trầm trọng mà đặt xuống ngọc tỷ, hắn liếc mắt nhìn Hà Hoan, thấy người nọ vẫn che đầu không nhìn lén, Tân Ca lại lấy khăn phủ lên ngọc tỷ, tiếp tục nhìn những thứ khác trong hộp. Mặt trên một phong thư có viết “Tân Ca thân khai”, Tân Ca cầm lấy phong thư này rồi rút ra lá thư bên trong. Sau khi nhìn vài câu mờ đầu thì sắc mặt của Tân Ca chỉ trong nháy

mắt liền đại biến, bàn tay cũng run rẩy. Hắn ôm chiếc hộp xuống giường, vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ. Hà Hoan xoay người, vẻ mặt nghi hoặc.

Tần Ca:

Dựa theo vai vế cùng với quan hệ giữa người và quả nhân thì quả nhân hoàn toàn có thể xưng hô với người như vậy. Người nhất định rất ngạc nhiên vì sao quả nhân phải giao Phượng Minh quốc cho Đại Đông chỉ vì cả đời an thuận của Hoan nhi. Hoan nhi là nhi tử mà quả nhân yêu thương nhất, không phải bởi vì bộ dạng của hắn rất giống quả nhân mà bởi vì hắn là nhi tử thân sinh duy nhất của quả nhân, là nhi tử mà quả nhân đã mất hai ngày hai đêm để tự mình sinh hạ, mà Hoan nhi còn có một người phụ thân khác gọi là Tần Di.

Người duy nhất mà cả đời này quả nhân từng yêu chính là Phụ Hoàng của người, nhưng đáng tiếc khi đó quả nhân là thái tử Phượng Minh, hắn là thái tử Đại Đông, quả nhân yêu hắn mà hắn lại yêu thị vệ bên cạnh của hắn. Quả nhân nghĩ rằng người át hắn đã đoán ra người nọ là ai, đúng, người mà Hoàng đế Tần Di của Đại Đông yêu thương chính là phụ thân của Lương Vương Ngũ Tử Ngang – Ngũ Hạo. Người nam nhân với bộ dạng bình thường, kiệm lời thiêng ngữ lại chiếm được toàn bộ tình yêu của Phụ Hoàng người, cho dù quả nhân có dung mạo xuất chúng, cho dù quả nhân có là thái tử của một nước thì cũng không thể làm cho Phụ Hoàng của người liếc mắt nhìn quả nhân được một lần.

Quả nhân đã từng rất hận, càng muốn giữ Phụ Hoàng của người vĩnh viễn ở lại Phượng Minh, nghĩ đến việc trừ bỏ người nam nhân mà hắn yêu nhất, nhưng chung quy quả nhân làm không được. Nếu làm như vậy thì quả nhân không chỉ mất đi lòng tin nhiệm của hắn cũng vĩnh viễn mất luôn hắn. Nhưng quả nhân đã dứt khoát, trước khi Phụ Hoàng của người rời đi thì quả nhân đã thành công lưu hắn lại một đêm, một đêm đó quả nhân lấy thân nam nhi của mình để mang thai của hắn.

Quả nhân không biết đây có phải là số mệnh đã an bài hay không. Khi quả nhân nghe được Hoan nhi bảo rằng người thích Ngũ Tử Ngang, còn Hoan nhi cũng đã từng thích người thì quả nhân chỉ muốn cười to ba tiếng. Người của Tần gia nhất định sẽ yêu người của Ngũ gia, người của Hà gia nhất định sẽ yêu người của Tần gia nhưng không được đáp lại. Nếu Hoan

nhi không phải là nhi tử của ta cùng với Phụ Hoàng của ngươi thì có lẽ Hoan nhi cũng giống như ta, cả đời đau khổ, không thể thoát ra. Hoan nhi là thân huynh đệ của ngươi, có lẽ hắn đã từng thích ngươi, nhưng các ngươi trời sinh là huyết thống huynh đệ nên đã ngăn cản hắn, không làm cho hắn lâm vào yên hận đau khổ, quả nhân không khỏi cảm thấy vô cùng may mắn.

Ân ân oán oán của Tân gia, Ngũ gia và Hà gia sẽ chấm dứt ở đời của quả nhân. Quả nhân mệt mỏi, Phượng Minh, Tân Di, Ngũ Hạo.....Hết thảy không còn quan hệ đến quả nhân.

Tân Ca, quả nhân giao Phượng Minh cho ngươi, ngươi cần phải chiêu cố hảo Hoan nhi của quả nhân, hắn là thân đệ đệ của ngươi, là người duy nhất có cùng huyết mạch còn sống ở trên đời với ngươi. Tâm tính của Hoan nhi cũng không thích hợp làm Hoàng đế. Hai cái tên nghiệt súc Hà Sầu và Hà Nhạc cũng không phải do quả nhân sinh ra, bọn họ là nhi tử tư sinh của tiên Vương, trước khi bị hoàng hậu xử tử thì đã được quả nhân cưu vớt, vốn là cảm thấy đáng thương cho bọn họ, không ngờ lại dưỡng ra hai cái tai họa.

Để cho Hoan nhi được ngươi che chở mà sống hạnh phúc cả đời đi, hắn là người duy nhất mà quả nhân không yên lòng khi ra đi, nhưng quả nhân tin tưởng ngươi sẽ làm được những gì đã hứa với quả nhân. Lúc trước quả nhân đã giải trừ hôn ước giữa Hoan nhi cùng với tam công chúa của Ni Sở. Quốc Quân của Ni Sở quốc cùng với Phụ Hoàng của ngươi thật chất là huynh đệ kết nghĩa, việc này rất ít người biết đến, cho nên ngươi có thể yên tâm đối với Ni Sở quốc, Ni Sở tuyệt đối sẽ không uy hiếp Đại Đông, người ám sát ngươi cũng không thể là Ni Sở.

Đại Đông đã chiếm được Khương Bộ, tiếp đến sẽ là có được Phượng Minh, như vậy tất sẽ dẫn đến sự đe phòng của Nữ Trinh và Đột Quyết. Đột Quyết binh mã cường tráng, ngươi nên tạm thời trấn an; Việt Lặc Sở của Nữ Trinh quốc có dã tâm bùng bùng, nhất định sẽ không cam tâm khuất phục Đại Đông, vì để ngăn cản thế lực của Đại Đông càng lúc càng bành trướng thì Nữ Trinh và Đột Quyết nhất định sẽ liên thủ. Đại Đông muốn bình yên phải bắt Nữ Trinh quốc, bắt như thế nào thì ngươi làm Hoàng đế Đại Đông át hắn có thể nghĩ ra kế sách. Bắt Nữ Trinh, Đột Quyết cô chưởng nan minh.(một cây làm chẳng nên non)

Tần Ca, dục tốc bất đạt. Người yêu Ngũ Tử Ngang, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để mưu quyền cho hắn, quả nhân nhận thấy Ngũ Tử Ngang có năng lực, nhưng phương pháp quá mức rõ ràng của người chắc chắn sẽ khiến triều thần khủng hoảng, sẽ sinh ra bất mãn đối với người. Người đừng quên người còn vị thúc thúc đã bị lưu đày bên ngoài, triều đình biến hóa có đôi khi là chuyện một sớm một chiều. Còn nữa, sự vội vàng của người sẽ khiến Ngũ Tử Ngang gặp họa, những người đối xử tốt với hắn có thể giấu đao sau lưng. Người và hắn còn nhiều thời gian, cần gì phải nóng lòng nhất thời.

Xem đến đây, người nhất định là rất muốn biết quả nhân làm sao có thể sinh hạ Hoan nhi. Nếu Ngũ Hạo ở dưới chín suối biết người muốn vì con hắn mà sinh nhi tử thì hắn nhất định sẽ đội mồ sống dậy, ha ha. Nghĩ đến chuyện này thì quả nhân lại nhịn không được mà muốn cười to ba ngày, người nọ quả thật là một ngu trung đối với Phụ Hoàng của người, nhưng có đôi khi lại vô cùng cố chấp, nhất là ở chuyện nói dối. Hắn lấy cái chết để bức Phụ Hoàng của người thú phi, hơn nữa còn có ý đoạn tuyệt với Phụ Hoàng của người mà thú mẫu thân của Ngũ Tử Ngang. Nếu hắn biết nhi tử của hắn làm cho bụng của người lớn lên thì cho dù hắn có đội mồ sống dậy cũng sẽ tự sát mà chết. Đây là quả nhân trả thù hắn, mà đặc biệt chính là quả nhân đã sinh hạ nhi tử cho người nam nhân của hắn, quả nhân ở dưới âm phủ có gặp được hắn thì nhất định sẽ cười nhạo hắn.

A, người muốn nói quả nhân thura lời chứ gì. Bỏ đi bỏ đi, quả nhân cũng mệt rồi, không nhiều lời với người nữa. Nam nhân nếu muốn sinh con thì đầu tiên cần phải điều trị thân mình, phương pháp điều trị nằm ở phong thư còn lại, quả nhân đã viết rất rõ ràng. Người phải tìm một người tuyệt đối tin cậy lại có y thuật cao minh để điều trị cho người, bằng không xảy ra sự cố thì quả nhân cũng không phụ trách. Sau khi điều trị thì tu dưỡng ít nhất nửa năm rồi mới ăn vào viên phượng đan trong chiếc hộp vàng kia, đó mới là mẫu chốt để người thụ thai. Phượng đan trăm năm khó cầu, năm đó quả nhân cũng là vô tình đạt được hai viên, đáng tiếc chỉ có một lần cơ hội. Một viên phượng đan thụ thai một lần, sau khi sinh sản thì không thể tiếp tục thụ thai, trừ phi ăn thêm một viên khác.

Bất quá, quả nhân muốn nói thêm một câu vô nghĩa cuối cùng, nam nhân sinh sản dị thường hung hiểm, có thể sẽ nhất thi hai mệnh. Năm đó quả

nhân khó sinh, rốt cục là mổ bụng lấy thai, suýt nữa đã đánh mất tánh mạng. Người cần phải suy nghĩ thật cẩn thận.

Quả nhân hận Phụ Hoàng của người tuyệt tình, lại hâm mộ tấm chân tình không chấp nhận người khác xen vào giữa hắn và Ngũ Hạo, quả nhân thất bại cũng không tính là bẽ mặt, huống chi quả nhân có được nhi tử của Phụ Hoàng người mà Ngũ Hạo vĩnh viễn sẽ không có được, quả nhân cảm thấy rất nực cười thay cho hắn.

A.....Quả nhân thật là mệt mỏi....Tần Ca, chiêu cõi hảo Hoan nhi của ta và Phụ Hoàng người.

Lạc khoản là ngụ ẩn của Hoàng đế Đại Đông.

Hai tay siết chặt lá thư này, trang giấy trở nên run rẩy, Tần Ca thậm chí không có cách đặt xuống lá thư. Hốc mắt của hắn cay xè, lòng ngực pháp phòng kịch liệt, chua xót, bi ai, hạnh phúc, kinh hỉ....Rất nhiều cảm xúc cùng nhau ùa đến làm cho hắn không thể hô hấp. Di thư của Phượng Minh Vương đã giải khai rất nhiều bí ẩn trong lòng của hắn, khi hắn đang buồn rầu và hao tổn tinh thần vì chuyện sinh con nối dõi thì phong thư này lại làm cho hắn giống như kẻ sắp chết đuối vớ được cái phao. Không cần trông mong vào Liễu Song, hắn có thể sinh hạ nhi tử cho Tử Ngang, vì Tử Ngang mà sinh hạ Gia Hữu.

Một tay che mắt, tay còn lại của Tần Ca run rẩy kịch liệt, không có cách nào để lấy lại bình tĩnh. Phượng Minh Vương, Phụ Hoàng, Ngũ thúc, Hà Hoan.....Hai mươi ba năm qua, hắn chưa bao giờ hỗn loạn như thế. Hà Hoan....Hà Hoan....Hà xử bất tẫn hoan.....Lau đi khói mắt ướt át, Tần Ca run rẩy cầm lấy chiếc hộp nhỏ bằng vàng rồi mới chậm rãi mở ra. Một viên trong suốt chậm rãi xuất hiện trước mắt hắn, mùi hương thản nhiên lan tràn khi chiếc hộp được mở ra, hô hấp của Tần Ca chỉ trong nháy mắt liền ngưng trệ, đây là phượng đan có thể làm cho hắn thụ thai!

Nhin chăm chú ước chừng một khắc chung, Tần Ca mới dậy nắp lại, đem chiếc hộp bằng vàng cất cẩn thận vào trong hộp lớn, sau đó lại run rẩy mà lấy ra phong thư còn lại, hít sâu một hơi rồi rút ra lá thư.

.....

Ánh sáng le lói ngoài cửa sổ, bên ngoài cũng có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Một đêm không ngủ, Tân Ca ôm hộp gỗ đến trước giá sách, mở ra cơ quan mật thất rồi đặt hộp gỗ vào một nơi thỏa đáng, Tân Ca đứng lặng trong mật thất tối tăm một lúc lâu. Đến khi tâm tình hoàn toàn bình thực, ít ra ở mặt ngoài là như thế, thì Tân Ca mới đi ra khỏi mật thất rồi đóng cửa lại.

Vào phòng ngủ, đi đến bên giường, Tân Ca nhẹ nhàng ngồi xuống. Hà Hoan đang vùi đầu mà ngủ, đôi mắt vẫn sưng húp, khéo mắt vươn lè. Đầu ngón tay lạnh lẽo của Tân Ca lau đi hai giọt nước kia, sau đó kéo chăn lên để đắp lại cho Hà Hoan. Bất quá chỉ trong nháy mắt mà hắn đã có thêm một người đệ đệ, một thân đệ đệ có huyết mạch tương liên với hắn. Khó trách Phụ Hoàng luôn giữ lại Ngũ thúc qua đêm ở tẩm cung, khó trách Phụ Hoàng đặc biệt lãnh đậm đối với hắn cùng với đại ca quá cố, khó trách Phụ Hoàng chỉ thú một mình mẫu hậu làm phi tử, khó trách sau khi Phụ Hoàng băng hà không bao lâu thì Ngũ thúc cũng ra đi.

Tâm can đau đớn, Phượng Minh Vương không hổ là Phượng Minh Vương, cho hắn một hy vọng đồng thời cũng lưu lại bi thương của cả thế hệ cho hắn. Nếu Tử Ngang không đáp lại tình cảm của hắn thì e rằng cả đời này của hắn cũng sẽ giống như Phượng Minh Vương. Ngay giờ khắc này Tân Ca vô cùng nhớ thương Ngũ Tử Ngang, nhớ đến hơi ấm trên thân của người nọ.

Nhin Hà Hoan, nghĩ đến thân thế của tiểu hài tử này thì tâm can của Tân Ca lại đau đớn đồng thời lại không khỏi pháp phồng. Hai tay sờ lên bụng của mình, ánh mắt của Tân Ca từ thương cảm trở nên kiên định, mặc kệ hung hiểm như thế nào thì hắn cũng phải sinh Gia Hữu cho Tử Ngang!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 88

“Hoàn đế ca ca, khí sắc của ngươi rất tệ, tối hôm qua ngươi ngủ không được hay sao? Có phải tướng ngủ của ta không tốt hay không? Quấy nhiễu giấc ngủ của ngươi?” Buổi sáng tỉnh lại, nhìn thấy Tân Ca đang ngồi bên giường không biết suy nghĩ cái gì khiến Hà Hoàn liền hỏi một cách bất an. Tối hôm qua hắn vẫn chờ Hoàng đế ca ca trở về, chờ đến chờ lui rốt cục ngủ khi nào cũng không hay.

Tân Ca sờ đầu của hắn, “Không có, tối hôm qua người ngủ rất yên, cơ hồ cũng không hề xoay người. Trẫm chỉ đang suy nghĩ một chút việc. Ngủ có ngon hay không?” Lại một lần nữa đổi mặt với Hà Hoan nhưng Tân Ca không có cảm giác giống như trước kia.

Hà Hoan gật đầu, lúc này bụng của hắn cất lên tiếng kháng nghị, Tân Ca liền mở miệng gọi, “Ôn Quέ, truyền thiện.”

“Dạ.”

Hà Hoan ngượng ngùng cúi đầu, vội vàng vén chăn lên rồi bước xuống giường.

“Lần này ngươi đến đây cũng không mang theo nhiều đồ, dùng bữa xong thì trẫm sẽ bảo Diêm Nhật đem đến vài cây vải để cho ngươi lựa chọn rồi may xiêm y.”

“Ân.”

Có cung nhân bưng chậu nước tiến vào để hầu hạ Tân Ca và Hà Hoan rửa mặt thay y phục.

“Hoàng Thượng, Vương gia cầu kiến ở bên ngoài.” Lúc này Ôn Quέ tiến vào rồi lên tiếng.

Sắc mặt của Tân Ca bình tĩnh nhưng thâm tâm lại bị siết chặt, hàn cố gắng kiềm chế cơn kích động, duy trì thần sắc thản nhiên, “Bảo hán đến Đông Noãn Các đi, trẫm cùng Hà Hoan dùng bữa xong sẽ qua đó.”

“Dạ.”

Ôn Quέ lui ra ngoài để truyền lời, cảm thấy buồn bức vì sao Hoàng Thượng không gọi Vương gia tiến vào rồi cùng nhau dùng bữa?

Nhưng Ôn Quέ không biết lúc này Tân Ca có một chút sợ hãi khi gặp Ngũ Tử Ngang, nghĩ đến việc có thể sinh con cho Tử Ngang nhưng hàn lại không thể nói cho đối phương biết, cái loại áp lực này nếu Tân Ca không phải là đế vương thì e rằng đã bị nghẹn đến phát điên.

Cùng Hà Hoan dùng tảo thiện, sau đó đặc biệt dặn dò Diêm Nhật chiếu cố hảo cho Hà Hoan, sau khi Hà Hoan rời đi thì Tân Ca mới xuất phát đến Đông Noãn Các. Sắp xuất chinh, tất cả việc vặt trong triều Tân Ca đều giao cho Nội Các, chuyện hàn phải làm là cùng tướng quân xuất chinh thương thảo việc chiến sự. Bất quá Ngũ Tử Ngang sẽ không để cho Tân Ca phải bận tâm, sau khi hàn từ Phượng Minh Quốc trở về thì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đi vào thư phòng Đông Noãn Các, Tân Ca vẫn chưa kịp lên tiếng thì người đang ngồi ở bên trong liền nhíu mày, “Vì sao khí sắc lại kém như thế? Có phải cảm thấy khó chịu hay không? Để ta gọi Thái y đến.”

Lắc đầu, Tân Ca hít một hơi thật sâu, nhịn không được mà giang tay ôm lấy Ngũ Tử Ngang, chôn mặt vào lòng của đối phương. Hiện tại người hàn cần không phải là Thái y mà chính là người này.

“Có chuyện gì vậy?” Ngũ Tử Ngang ôm chặt Tân Ca, mi tâm nhíu chặt.

Tân Ca chỉ lắc đầu, giọng nói khàn khàn, “Ta....” Thở dài một tiếng, nhanh chóng khôi phục vẻ diêm tĩnh, Tân Ca lại ngẩng đầu lên, “Nghĩ đến việc ngươi sẽ ra đi lâu như thế thì ta lại không muôn.”

Chăm chăm nhìn Tân Ca trong chóc lát, không phát hiện có điểm gì khác thường, mi tâm của Ngũ Tử Ngang liền giãn ra, trong mắt cũng là quyền

luyến. Xoa nhẹ gò má của Tân Ca, hắn thấp giọng thì thầm, “Ta làm sao lại nỡ rời xa ngươi. Di chiếu của Phượng Minh Vương vượt ngoài dự kiến của ta, ta không ngờ hắn lại chỉ định để ta ra mặt.”

Chăm chú nhìn sự ôn nhu và quyến luyến trong mắt của Ngũ Tử Ngang, cảm xúc kích động và phiền muộn chỉ trong nháy mắt liền bị hắn hoàn hảo đè nén xuống dưới, “Di chiếu này của Phượng Minh Vương đến rất đúng lúc. Hiện tại trong triều có rất nhiều người âm thầm bất mãn đối với ngươi, lần này ngươi xuất chinh, thứ nhất có thể đẹp sạch lời thị phi ở kinh thành, thứ hai có thể mang công trạng quay về, ta muốn bọn họ không còn lời nào để nói, thứ ba có thể được Phượng Minh Vương tín nhiệm cũng đủ để chứng minh năng lực của ngươi.”

Ngũ Tử Ngang bất đắc dĩ thở dài, “Tuy là như vậy nhưng phải rời xa ngươi lâu như thế thì ta tình nguyện Phượng Minh Vương không để mắt đến ta. Tân Ca, lần này ra đi không phải mấy tháng thì ta có thể trở về, ta không sợ ngươi chê cười, nếu có thể thì ta thật lòng muốn mang ngươi lên đường xuất chinh. Tương tự đối với ta mà nói là nỗi khổ khó chịu nhất.”

Nghĩ đến bản thân mình có thể sinh con cho người này khiến ánh mắt của Tân Ca cũng tràn ngập ôn nhu, hắn kéo đầu của Ngũ Tử Ngang xuống rồi cùng đối phương dây dưa môi lưỡi, đến khi hai người đều thở hổn hển không thể không tách ra thì hắn mới cất lên giọng nói khàn khàn, “Trước khi xuất chinh thì ở bên cạnh ta.”

“Hảo.”

“Đến ban đêm ngươi lén vào đây.”

Ngũ Tử Ngang sững sốt, “Không đến tiểu viện?”

Tân Ca giải thích, “Đi tới đi lui rất bất tiện. Buổi tối ta ngủ tại Nhân Tâm Đường, ngươi cứ lén đến đây, có Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy thì cũng không sợ bị ai biết, như vậy ta và ngươi cũng có thể ở bên nhau thêm chốc lát.”

Tâm can của Ngũ Tử Ngang như lên men, hắn ôm chặt Tân Ca vào lòng, “Hảo.”

Hai người ôm nhau một lúc thì Tân Ca mới rời khỏi vòng tay của Ngũ Tử Ngang, sau đó nói một cách nghiêm túc, “Phượng Minh Vương đưa cho ta hai thứ.”

“Là cái gì?”

“Ngọc tỷ của Phượng Minh Vương và hổ phù để điều động quân đội của Phượng Minh quốc.”

“Cái gì?”

Ngũ Tử Ngang kinh hãi, hai thứ này là vật đại biểu cho thân phận cao quý của Phượng Minh Vương! Người nọ hổ đồ rồi sao, đáng lý Phượng Minh Vương phải giao cho Hà Hoan mới đúng, hắn đã phong Hà Hoan là thái tử cơ mà.

Tân Ca tiến đến bên tai hắn rồi nhẹ giọng nói, “Lần này ngươi xuất chinh lấy danh nghĩa giúp Phượng Minh Vương bình nghiệt, nhưng thực chất là chiếm lĩnh Phượng Minh quốc. Phượng Minh Vương dùng Phượng Minh quốc để đổi lấy an thuận cả đời của Hà Hoan.”

Tròng mắt của Ngũ Tử Ngang suýt nữa đã rót ra ngoài, “Phượng Minh Vương sùng ái nhi tử quá mức, như vậy hắn cũng không cần Hà Sầu và Hà Nhạc?”

Tâm can của Tân Ca hơi đau đớn nhưng vẫn không lộ ra một chút khác thường nào, “Phượng Minh Vương biết Hà Hoan không thể làm Quốc Quân, cũng không muốn giao Vương vị cho Hà Sầu và Hà Nhạc, cho nên tình nguyện để Đại Đông tiếp thu Phượng Minh, chỉ cần chúng ta có thể đảm bảo cho Hà Hoan sống an thuận cả đời, để cho hắn vô ưu vô lụ là được.”

Ngũ Tử Ngang cảm thấy khó hiểu, “Ngươi biết được chuyện này từ khi nào?”

“Tối hôm qua Hà Hoan giao cho ta một cái hộp, nói là Phụ Hoàng của hắn muốn đưa cho ta. Trong hộp là ngọc tỷ của Phượng Minh quốc và hổ phù. Tối hôm qua ta âm thầm đi gặp Thân Mộc, chính mồm Thân Mộc đã

nói cho ta biết. Lúc trước Phượng Minh Vương cùng ngươi và ta giao dịch bất quá chỉ là thăm dò, nếu ta đưa thêm yêu cầu gì thì Phượng Minh Vương tuyệt đối sẽ không giao Phượng Minh Quốc cho ta, nhưng lúc ấy ta không đưa ra yêu cầu gì khác, chỉ đơn thuần đồng ý bảo hộ Hà Hoan cho nên Phượng Minh Vương mới có thể an tâm giao Phượng Minh Quốc cho ta.”

Ngũ Tử Ngang thở hắt ra, lẩm bẩm nói, “May mắn lúc trước ngươi và ta không đưa ra yêu cầu gì khác, Phượng Minh Vương này tâm cơ thật là thâm trầm.”

Áp chế tâm can không ngừng nảy lên đau đớn, Tân Ca nói, “Lần này ngươi xuất chinh nhiệm vụ gian khổ, chiếm Phượng Minh Quốc không khó, cái khó là làm cho dân chúng của Phượng Minh chấp nhận Phượng Minh trở thành một phần của Đại Đông, cho nên tạm thời không thể giết Hà Sầu và Hà Nhạc. Ta sẽ viết một thánh chính bằng giọng điệu của Phượng Minh Vương, làm cho dân chúng Phượng Minh biết được đây là ý tứ của Quốc quân bọn họ, không phải Đại Đông chúng ta lợi dụng lúc kẻ khác gấp khó khăn. Trên thánh chỉ có án ký của Phượng Minh Vương thì bọn họ không muôn tin cũng không được. Mặt khác ngươi mang theo hổ phù, có thánh chỉ và hổ phù thì lần này xuất chinh là danh chính ngôn thuận.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, trong lòng sôi trào nhiệt huyết, lại một lần nữa mở rộng lãnh thổ của Đại Đông, công trạng của đế vương Tân Ca cũng sẽ được lưu lại trong sử sách, đây là chuyện khiến hắn cảm thấy cao hứng nhất. Nghĩ như vậy khiến Ngũ Tử Ngang không còn cảm thấy khó chịu, hắn nói một cách kiên định, “Ta sẽ làm cho dân chúng Phượng Minh cam tâm tình nguyện trở thành con dân của Đại Đông.” Sau đó hắn ôm chặt Tân Ca vào lòng, “Nếu như vậy thì sẽ rất lâu ta mới có thể trở về. Tân Ca, đáp ứng với ta, ngươi phải chăm sóc cho bản thân mình.”

Khóe môi của Tân Ca hơi nhéch lên, “Ta sẽ, ta sẽ chờ ngươi khai hoàn mà về, Lương Ngũ Hiền Vương của ta....”

“Tân Ca của ta....”

Bờ môi của hai người lại dán chặt vào nhau.

.....

“Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng?”

“Hoàng Thượng!”

Phục hồi tinh thần, Tân Ca lập tức lấy lại bình tĩnh, “Có chuyện gì?”

Ôn Quέ lo lắng quan sát Hoàng Thượng, hắn hỏi một cách thận trọng, “Hoàng Thượng, ngài....không sao chứ? Nô tài thấy ngài hình như có tâm sự, hai ngày nay khẩu vị của ngài cũng không được tốt, để nô tài thỉnh Dung thái y đến đây xem xét cho ngài một chút.”

“Trẫm không sao.” Sắc mặt của Tân Ca vẫn bình thản, “Ngày mai đại quân sẽ xuất chinh, trẫm đang suy nghĩ một chút việc.”

“Nga.” Nghĩ đến việc Hoàng Thượng quyền luyến Vương gia nên Ôn Quέ do dự mà nói, “Hoàng Thượng, bằng không để nô tài vào chùa xin bùa bình an cho Vương gia. Lần này Vương gia xuất chinh không biết đến khi nào mới có thể trở về, nô tài rất lo lắng.”

“Cũng được, ngươi đi đi.” Tân Ca xoa xoa thái dương đang đau nhức, sau đó mới buông tay xuống, “Không, để trẫm tự đi. Bảo bọn họ lập tức chuẩn bị xe ngựa.”

“Dạ.” Ôn Quέ vội vàng ra ngoài phân phó.

Đè lại lòng ngực đang đập thình thịch, Tân Ca cố gắng áp chế lo lắng. Nếu cái hộp của Phượng Minh Vương đến tay hắn trước nửa năm thì trước khi Tử Ngang xuất chinh là hắn đã có thể có được nhị tử của Tử Ngang. Nghĩ đến việc phải đợi đến khi Ngũ Tử Ngang quay về thì hắn mới có thể sử dụng phượng đan lại làm cho Tân Ca vô cùng lo lắng. Rõ ràng hy vọng đang ở ngay trước mặt mà hắn lại không có cách nào chạm đến, tư vị như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy khổ sở.

Mấy ngày nay Tân Ca và Ngũ Tử Ngang triền miên hằng đêm, mỗi một lần đến cao trào thì hắn đều thiêu chát nữa đã kiềm chế không được mà nói với Ngũ Tử Ngang, nhưng mỗi lần lời nói đến cửa miệng thì lại bị hắn cưng

rắn nuốt xuống. Một đêm nọ hắn đã quyết định, trừ phi hắn sinh hạ đứa nhỏ, bằng không hắn sẽ không hề hé môi nói với Ngũ Tử Ngang.

Nếu hắn có thai thì Tử Ngang nhất định sẽ mừng như điên nhưng tiếp theo người nọ sẽ lo lắng, lo lắng cho hắn sinh hạ đứa nhỏ bằng cách nào. Nếu hắn có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ thì đó sẽ là chuyện đại hỉ, nhưng nếu hắn xảy ra nguy hiểm...hắn không dám tưởng tượng. Hắn không thể để cho Tử Ngang trải qua lo lắng và đau khổ như vậy. Lá thư của Phượng Minh Vương đã nói rất rõ ràng và dễ hiểu, nam nhân mang thai và sinh sản là chuyện dị thường nguy hiểm, nếu Tử Ngang biết được thì nhất định sẽ không đồng ý để hắn thụ thai. Hơn nữa trong thư Phượng Minh Vương cũng nhắc đến tình cảnh nguy hiểm của Tử Ngang ở ngay trước mắt...Hắn phải nắm rõ mỗi một bước đi đối với chuyện này.

Cái hộp gỗ kia của Phượng Minh Vương đến tay hắn vào lúc này cũng tốt, hắn sẽ có thời gian rất dài để an bài chuyện này. Có lẽ nam nhân của Tần gia đã được an bài số mệnh phải dây dưa cả đời với nam nhân của Ngũ gia, nếu hắn chết, chỉ cần còn đứa nhỏ thì Tử Ngang sẽ sống sót, người nọ sẽ không thể vứt bỏ nhi tử của bọn họ sống gian khổ một mình trên đời. Nếu hắn bình an sinh hạ đứa nhỏ, cho dù Tử Ngang có phát hỏa như thế nào đối với hắn thì hắn cũng không bận tâm.

Sờ lên bụng, trên khuôn mặt bình yên của Tân Ca là lãnh đạm và kiên định, hắn là Hoàng đế Đại Đông, hắn không những muốn sinh hạ nhi tử cho người nam nhân mà hắn yêu, hắn còn muốn trợ giúp người nọ trở thành Lương Ngũ Hiền Vương chân chính được vạn dân Đại Đông kính ngưỡng.

“Hoàng Thượng, xe ngựa đã chuẩn bị ổn thỏa.”

“Ân.”

Từ trên long ỷ đứng dậy, Tân Ca mang theo khuôn mặt uy nghiêm bước ra ngoài.

.....

“Đây là cái gì?”

“Hôm nay ta đến Cẩm Đà tự cầu bùa bình an cho ngươi, ngươi nhớ mang theo bên mình.”

Cúi đầu để cho Tân Ca đeo vào cổ giúp hắn, Ngũ Tử Ngang nói một cách cảm động, “Ta nhất định sẽ mang theo bên mình, cho dù là khi tắm rửa cũng phải đặt ở nơi có thể nhìn thấy.”

Nhét vào bên trong vật xiêm y của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca nằm trên người hắn, ánh mắt ôn nhu nói ra lời nói nghiêm nghị, “Tuy ngươi là đại tướng nhưng ta phải ngươi xuất chinh không phải để cho ngươi lâm trận giết địch, bảo vệ tốt chính mình, nếu ngươi mang thương tích quay về thì ta sẽ rất mất hứng.”

Ngũ Tử Ngang lập tức thè thốt, “Ta tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt cái mạng nhỏ của mình, không chỉ vì ta mà còn vì ngươi. Yên tâm đi.” Rồi hắn giang hai tay ôm lấy Tân Ca, “Đêm nay không ngủ, ta muốn ôm ngươi như vậy cả đêm để nhớ kỹ mùi hương trên người của ngươi.”

Tân Ca ngồi dậy, khi Ngũ Tử Ngang đang nghi hoặc thì hắn lại lấy ra một thanh chủy thủ từ dưới gối đầu, sau đó cầm lấy một lọn tóc của mình, chỉ trong nháy mắt hô hấp của Ngũ Tử Ngang liền đình trệ.

Gọn gàng cắt đứt một đoạn tóc, Tân Ca bước xuống giường, Ngũ Tử Ngang mang theo hô hấp bất ổn mà rời giường đi theo. Đứng phía sau Tân Ca, nhìn hắn cột lại đoạn tóc kia, nhìn hắn gói vào trong chiếc khăn màu trắng, nhìn hắn xoay người, khóc mắt của Ngũ Tử Ngang lập tức trở nên cay xè.

Tân Ca bình tĩnh giao tóc cho Ngũ Tử Ngang rồi chậm rãi nói, “Tử Ngang, sau này ngươi và ta có thể sẽ có hiểu lầm, sẽ có đau khổ, sẽ có nhiều lúc cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng ngươi phải nhớ kỹ những gì mà ta đã nói trong ngày hôm nay.”

Cỗ họng không ngừng phập phồng, Ngũ Tử Ngang gật đầu.

“Ta, Tân Ca, cả đời này trong lòng chỉ có duy nhất một người. Tuy rằng ta không thể cùng người nọ quang minh chính đại trở thành phu thê nhưng ta tuyệt đối sẽ không hối hận, không hối hận vì đã yêu hắn. Con đường phía

trước của ta và hắn sẽ không bằng phẳng, sẽ có rất nhiều gập ghềnh, vô luận chờ đợi ta là cái gì thì ta cũng sẽ không sợ hãi, bởi vì hắn cũng yêu ta, như vậy đã quá đủ.”

Ngũ Tử Ngang nắm chặt tóc của Tân Ca, mi tâm không thể áp chế nổi xúc động mà trở nên nhíu chặt.

“Tóc của ta chính là tâm của ta, nó ở trong tay ai thì tâm của ta liền ở trong tay người đó. Tử Ngang, nhớ kỹ những gì ta đã nói trong ngày hôm nay.”

Ngũ Tử Ngang nghĩ rằng Tân Ca vì muốn để hắn xuất chinh, sợ hắn không yên lòng nên mới nói ra những lời này. Hắn ra sức gật đầu, cất vào chiếc khăn chứa đoạn tóc của Tân Ca vào lòng. Sau đó mới cầm lấy thanh chủy thủ rồi cũng cắt đứt một đoạn tóc của mình, sau khi gói lại thì đưa cho Tân Ca.

“Tân Ca, ngươi là quân vương, ta là thần tử. Quân thần yêu nhau, đại nghịch bất đạo. Nhưng sẽ có một ngày ta sẽ chiêu cáo khắp thiên hạ, ngươi là của ta, ta là của ngươi. Một ngày nào đó ta muốn ở bên cạnh ngươi mà không còn kiêng kỵ bất kỳ ai, ta muốn nắm tay ngươi đi qua cổng thành, đi trên đường phố, ta muốn quang minh chính đại ngủ trên long sàng của ngươi, ta muốn cùng ngươi ôm nhau ngắm hoa trong ngự hoa viên, ta muốn bọn họ không còn ai dám huyên thuyên về chuyện của ta, càng muốn bọn họ không còn dám bức hôn ngươi. Bởi vì ngươi là của ta!”

Tân Ca mỉm cười thản nhiên, khéo mắt cũng trở nên ướt át, “Ta sẽ chờ đến ngày ngươi ở trước mặt mọi người mà nắm lấy tay ta.”

Bé Tân Ca rồi đặt lên giường, sau đó Ngũ Tử Ngang mới đè lên, chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng động tình rên rỉ, Tân Ca thỏa sức mở rộng thân thể để tiếp nhận Ngũ Tử Ngang, Hắn cũng muốn nhớ kỹ hương vị của Tử Ngang rồi mới điều trị tốt thân mình để chờ Tử Ngang trở về.

.....

Hai mươi mốt tháng mười một năm Văn Thái, Lương Ngũ Hiền Vương Ngũ Tử Ngang thống lĩnh đại quân cùng nhị đệ Ngũ Tử Anh rời khỏi kinh

thành đế xuất chinh Phượng Minh quốc dưới ánh mắt dõi theo của Tân Ca. Trong cơn gió lạnh, thâm tâm của Tân Ca càng lúc càng pháp phòng khi thân ảnh của Ngũ Tử Ngang dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 89

Sau ngày Ngũ Tử Ngang lên đường, vãy lui Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy, không cho bất luận kẻ nào ở lại bên ngoài, Tân Ca một mình triệu kiến Thân Mộc tại Đông Noãn Các.

Sắc mặt của Thân Mộc tái nhợt, khuôn mặt tiêu tụy, Phượng Minh Vương băng hà tựa hồ cũng mang theo sinh mạng của hắn, nếu không phải Phượng Minh Vương trước khi lâm chung đã dặn dò muôn hắn chăm sóc cho Hà Hoan thì hắn đã sớm đi theo Phượng Minh Vương.

Lặng yên uống một tách trà, lúc này Tân Ca mới mở miệng, “Thân công công át hắn cũng biết trẫm gọi ngươi đến là vì chuyện gì, đúng không?”

Thân Mộc cung kính nói, “Hoàng Thượng cứ gọi nô tài là được, nô tài hầu hạ thái tử điện hạ, không dám tự nâng cao thân phận. Nô tài đoán được ý tú mà Hoàng Thượng gọi nô tài đến đây.”

“Như vậy trẫm cứ việc nói thẳng.” Tân Ca hạ giọng, “Ngươi có biết thân mẫu của Hà Hoan là ai hay không?”

Thân Mộc cũng kinh ngạc mà chỉ bình tĩnh trả lời, “Thân mẫu của thái tử điện hạ chính là bệ hạ. Nô tài cũng biết bệ hạ có lưu cho Hoàng Thượng một lá thư, Hoàng Thượng muốn hỏi cái gì thì cứ việc hỏi, nô tài nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tǎn.”(nếu biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết)

Tân Ca rất hài lòng, xem ra Phượng Minh Vương đã công đạo trước đó, hắn liền trực tiếp hỏi, “Lúc trước Phượng Minh Vương sinh hạ Hà Hoan như thế nào?”

Đôi mắt của Thân Mộc xẹt qua đau lòng và ưu thương, “Chuyện bệ hạ mang thai chỉ có nô tài và Thái y đỡ đẻ cho bệ hạ biết. Bệ hạ sinh thái tử tại

bịt viện, lúc ấy bệ hạ khó sinh, sinh hai ngày vẫn không được, nhưng bệ hạ thà chết cũng muốn sinh thái tử cho bằng được. Cuối cùng Thái y không còn biện pháp nào, chỉ có thể mổ bụng của bệ hạ, lấy ra thái tử, nhưng bệ hạ thiếu chút nữa đã không thể bảo đảm tánh mạng. Sau đó tuy rằng tánh mạng được bảo đảm nhưng bệ hạ lại bị tổn thương thân thể, nếu không phải như vậy thì bệ hạ cũng sẽ không bỏ mặc đại điện hạ và nhị điện hạ làm xăng làm bậy, lại càng không thỉnh cầu Hoàng Thượng chiêu cố thái tử điện hạ.”

Ngữ thanh của Thân Mộc rất bình tĩnh nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn trào.

Trong lòng của Tân Ca cũng không thoải mái, nếu Phụ Hoàng dưới suối vàng biết chuyện thì có hối hận vì lúc trước đã không chấp nhận Phượng Minh Vương hay không? Lặng yên trong chốc lát, hắn mới hỏi lại, “Hà Hoan có biết hay không?”

Thân Mộc lắc đầu, “Bệ hạ không cho nô tài nói, bệ hạ thích thái tử điện hạ mỗi ngày đều vui vẻ.”

Tân Ca cảm thấy vô cùng phiền muộn, nếu không phải rất yêu Phụ Hoàng thì Phượng Minh Vương sẽ không liều chết để sinh Hà Hoan, lại càng không sủng ái nhi tử của người nam nhân đã từng tổn thương mình.

Lại uống một ngụm trà, Tân Ca tiếp tục mở miệng, “Vậy ngươi cũng biết quan hệ của trẫm và Hà Hoan, đúng không?” Thân Mộc gật đầu, nghĩ đến cả đời của bệ hạ đau khổ vì tình thì hắn lại càng roi lệ nhiều hơn.

Tân Ca thở hắt ra, hai người lại tiếp tục trầm mặc. Qua một lúc lâu, Tân Ca mới lên tiếng, “Thân Mộc, Phượng Minh Vương ra đi như thế đối với hắn mà nói đó là một sự giải thoát. Hà Hoan không biết trẫm là thân ca ca của hắn, bên cạnh hắn chỉ còn lại một mình ngươi là người thân, việc ngươi phải làm là ở bên cạnh hắn chứ không phải đi theo người đã quá cố.”

Thân Mộc ngậm miệng để kiềm néo tiếng nức nở.

“Thân Mộc, ngươi có biết Phượng Minh Vương đã cho trẫm cái gì trong hộp hay không?”

Thân Mộc vừa bummer miệng vừa gật đầu, không cho bản thân mình khóc thành tiếng.

“Ngươi có biết vì sao Phượng Minh Vương lại cho trẫm phượng đan hay không?”

Thân Mộc ngẩng đầu, qua một lúc sau thì hắt mới gật đầu.

Tần Ca trầm giọng hỏi, “Ngươi có nguyện ý giúp trẫm hay không?”

Thân Mộc sững sốt nhưng chỉ là trong khoảnh khắc, hắt hỏi bằng giọng khàn đặc, “Hoàng Thượng, ngài muốn tự mình dùng nó hay sao?”

“Trẫm muốn sinh con cho người nam nhân mà trẫm yêu, cũng giống như bệ hạ của ngươi.”

Bờ môi của Thân Mộc trở nên run rẩy.

Tần Ca trấn định mà gần từng tiếng, “Trẫm biết việc này nguy hiểm, trẫm cũng có thể khó sinh như Phượng Minh Vương, thậm chí có thể sẽ bị mổ bụng, càng có thể bởi vì như vậy mà tử vong. Thân Mộc, ngươi có nguyện ý giúp trẫm hay không?”

“Hoàng Thượng....” Thân Mộc đứng lên, đôi tay run rẩy, “Vì sao ngài lại.....Ngài không biết lúc trước bệ hạ đã đau đớn như thế nào mới có thể sinh được....Hoàng Thượng, ngài khác với bệ hạ, Lương Vương....cũng yêu ngài, ngài không cần phải nhìn nhí tử của hắt để nhớ đến hắt.”

Tần Ca hơi nhéch môi lên, “Thân Mộc, ngươi vẫn chưa hiểu bệ hạ của ngươi, hắt sinh Hà Hoan không phải để nhớ đến ai mà bởi vì Hà Hoan chính là nhi tử của người mà hắt yêu. Sinh con cho người mình yêu, chỉ đơn giản là như vậy.”

Thân Mộc ngốc lăng chôn chôn tại chỗ, hắt bị rung động bởi nụ cười thản nhiên ở khoe môi cùng với sự dịu dàng trong ánh mắt của vị Hoàng đế Đại Đế này, đây là điều mà hắt chưa bao giờ nhìn thấy. Ngẩn ngơ một hồi, hắt dường như thấy được nụ cười tuyệt mỹ trên khuôn mặt kia khi bệ hạ biết mình mang thai, tràn đầy ôn nhu và chờ mong.

Nước mắt không thể tự động khống chế mà liên tục trào ra, Thân Mộc vừa khóc vừa gật đầu rồi quỳ xuống, “Bệ hạ cứ phân phó cho nô tài là được.”

Tần Ca hài lòng nói, “Kể từ hôm nay ngươi chính là Phó tổng quản nội cung, trẫm cần một người tổng quản thận trọng và đáng tin cậy ở bên cạnh. Ngươi và Ôn Quế thay phiên hầu hạ bên người trẫm. Hà Hoan sẽ ở trong cung, nếu hắn muốn ở bên ngoài thì trẫm sẽ xây phủ cho hắn. Đợi đến khi thời cơ chín muồi thì trẫm sẽ phong Hà Hoan là Vương. Hắn là thân đệ của trẫm, trẫm sẽ chăm sóc tốt cho hắn. Trẫm cũng sẽ chọn vài tên nô tài thận trọng cho hắn, cũng sẽ tìm người bảo vệ hắn, trẫm sẽ làm được những gì mà Phượng Minh Vương đã dặn đối với cho trẫm.”

Thân Mộc dập đầu, “Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi.”

Thân Mộc đứng lên, sau đó hắn lại nghe Tần Ca nói một câu, “Chuyện này không được phép tiết lộ cho Lương Vương và Hà Hoan, người nào có thể biết chuyện này thì trẫm đều đã có tính toán.”

Thân Mộc lại tiếp tục sững sót, Hoàng Thượng không nói cho Lương Vương biết? Nhưng hắn chỉ gật đầu mà nói, “Nô tài nhớ kỹ.”

“Được rồi, ngươi đi đi.”

Thân Mộc lau khô mặt rồi lui ra ngoài.

Ngồi trên nhuyễn tháp, Tần Ca lâm vào trầm tư. Cho dù không hỏi Thân Mộc thì hắn cũng đoán được lúc trước Phượng Minh Vương mang thai Hà Hoan đã phải khổ sở như thế nào. Thân là đế vương, giữ bí mật vốn là một chuyện vô cùng khó khăn. Hắn thật sự muốn làm như vậy hay sao?

.....

Lén lút nhìn Hoàng Thượng một chút, Ôn Quế lo lắng buông rèm xuống, Thân Mộc đã nhậm chức được một tháng, ở sau lưng hắn thấp giọng nói, “Ôn công công, ngươi trở về đi, Hoàng Thượng ở nơi này đã có ta.”

Ôn Quέ kéo Thân Mộc đến một bên rồi nhỏ giọng nói, “Thân công công, ngươi có biết Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì hay không? Cả tháng nay mỗi ngày Hoàng Thượng đều đăm chiêu, ta rất lo lắng a.”

Thân Mộc giả vờ không xác định, “Có lẽ Hoàng Thượng lo lắng về chuyện xuất chinh. Tuy Trang tướng quân đã đánh đến Phượng Minh, nhưng trước khi chiến sự được ổn định thì Hoàng Thượng làm sao có thể yên tâm.”

Ôn Quέ không hề nghi ngờ mà chỉ thở dài, “Đạo gần đây Hoàng Thượng gầy đi rất nhiều.” Vương gia trở về thì hắn phải công đạo như thế nào?

Thân Mộc vỗ vai của Ôn Quέ rồi nói, “Đợi tin thắng trận truyền về thì Hoàng Thượng mới có khẩu vị ăn uống, Ôn công công mau quay về nghỉ ngơi đi.”

Ôn Quέ lập tức vừa cười vừa nói, “Như vậy làm phiền Thân công công ở nơi này với Hoàng Thượng.” Sau khi nói xong với Thân Mộc, lại dặn dò vài câu với bọn thái giám ở bên ngoài thì Ôn Quέ mới mang theo lo âu mà ly khai. Ôn Quέ không hề đố kỵ đối với việc Thân Mộc trở thành phó tổng quản, cũng không cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp, tuy nói hắn là tổng quản nhưng khi ở bên cạnh Thân Mộc thì hắn sẽ bất giác tự hạ thấp mình. Một tháng ở chung, hắn phát hiện so với Thân công công thì hắn còn kém rất xa, cũng khó trách người ta có thể làm đến tam phẩm công công, còn hắn chỉ mới ngũ phẩm.

Quay về phòng, toàn thân lạnh lẽo đi đốt lửa trong chậu than, sau đó Ôn Quέ nhanh chóng rửa mặt bằng nước ấm rồi lên giường. Trong chăn rất lạnh lẽo, lạnh đến mức hai hàm răng của Ôn Quέ phải đánh vào nhau, lúc này cánh cửa bị một người từ bên ngoài đẩy ra, người vào hiển nhiên cũng cảm thấy rất lạnh. Sau khi cài then cửa thì người nọ nhanh chóng tiến đến rồi thoát y lên giường.

“Tại sao ngươi lại đến đây?” Ôn Quέ rất kinh ngạc, cũng rất khẩn trương, hy vọng không có ai phát hiện.

Người nọ nhanh chóng chui vào trong chăn, bởi vì rất lạnh mà hít hà vài hơi, rồi mới ôm chặt Ôn Quέ vào lòng, sau đó liền mở miệng, “Hoàng

Thượng bảo sau này ta và Diêm Nhật luân phiên trực đêm. Công phu của Diêm Nhật không tệ, ta cũng yên tâm. Có lẽ Hoàng Thượng muốn hai chúng ta ở bên nhau nhiều một chút nên mới quyết định như thế.”

Ôn Quέ hơi đỏ mặt, hắn vùi đầu vào hõm vai của Khổng Tắc Huy, im lặng không nói.

“Đạo này Hoàng Thượng sao vậy? Lo lắng cho Vương gia?” Khổng Tắc Huy cũng nhìn ra Tân Ca có tâm sự.

Ôn Quέ nói, “Thân công công bảo rằng có lẽ Hoàng Thượng lo lắng cho tình hình chiến sự, dù sao cũng là tấn công Phượng Minh quốc. Ai, mấy ngày nay thái tử điện hạ cũng phát sầu, mỗi ngày đều không chịu quay về, ta cũng không biết Hoàng Thượng có ý gì. Bất quá Hoàng Thượng thật sự có kiên nhẫn đối với thái tự điện hạ, không chỉ để cho thái tử ở lại trong cung, mà ngay cả ăn mặc chi tiêu cũng đều là thứ tốt nhất, người hầu hạ bên cạnh cũng là trong cả trăm người mới tìm được một. Hoàng Thượng giống như đã xem thái tử điện hạ làm thân đệ đệ của mình.”

Khổng Tắc Huy bĩu môi, “Hà Hoan là một tiểu oa nhi chưa trưởng thành, hắn trở về làm Phượng Minh Vương chưa đến một năm thì Phượng Minh quốc đã đủ rối loạn. Không cần phải xen vào chuyện này, Hoàng Thượng và Vương gia đều đã có an bài, ta thấy Phượng Minh Vương không phải một kẻ ngốc, chẳng lẽ hắn nhìn không ra chuyện mà chúng ta có thể thấy rõ?”

Ôn Quέ rụt lui thân mình, Khổng Tắc Huy xoay người ôm lấy hắn, “Ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm. Hôm nay lạnh quá, ngay cả chim cũng bị lạnh đến mức ỉu xiù.”(=.= phô quá bác ơi)

Khuôn mặt của Ôn Quέ lập tức ửng đỏ, hắn không dám nói tiếp mà chỉ nhắm mắt lại rồi chuyển đề tài, “Lúc này ở Phượng Minh Vương cũng không quá lạnh, Vương gia át hắn sẽ không bị rét.”

“Ừm, ngủ đi.”

“Ừ.”

.....

Đêm đã khuya, một người ôm noãn lô chạy đến Đông Noãn Các, vừa thấy hắn đến thì Thân Mộc liền kinh hô, “Thái tử điện hạ! Vì sao ngài lại đến đây?”

“Hoàng đế ca ca đâu?” Trong đôi mắt to tròn của Hà Hoan có một chút uất át.

Thân Mộc vừa thấy hắn như vậy thì liền vội vàng để cho hắn đi vào, thấp giọng nói, “Hoàng Thượng đang phê duyệt tấu chương, vì sao ngài lại đến đây?”

“Ta ngủ không được.” Hà Hoan hít mũi.

“Diện hạ, ngài....” Thân Mộc còn chưa nói xong thì trong phòng đã truyền ra ngữ thanh của Tần Ca, “Là Hà Hoan à? Vào đi.”

Đôi mắt to tròn của Hà Hoan hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó mới ôm noãn lô vào bên trong. Trong phòng rất ấm áp, Tần Ca vẫn chưa nghỉ ngơi, nhìn Hà Hoan với cái mũi đỏ bừng vì giá rét, hắn chỉ vào một bên nhuyễn tháp, “Lại đây, đừng để bị lạnh cóng.”

“Vâng!” Hà Hoan vui vẻ chạy đến bên nhuyễn tháp rồi leo lên, kéo lấy cái chăn để trùm kín người. Tần Ca đặt bút xuống, nhíu mi hỏi, “Bên ngoài lạnh như thế, ngươi ngủ không được hay sao?”

Trong mắt của Hà Hoan xẹt qua một tia khổ sở, hắn thấp giọng nói, “Ta vừa mơ thấy Phụ Hoàng.”

Tần Ca lặng lẽ thở dài, thản nhiên hạ lệnh, “Nằm xuống, nhắm mắt lại.”

Hà Hoan lập tức mỉm cười, nghe lời rồi nằm xuống, bất quá không vội nhắm mắt mà chỉ hỏi một cách lo lắng, “Hoàng đế ca ca, vì sao ngươi còn chưa chịu nghỉ ngơi? Đã khuya lắm rồi.”

“Trảm đã quen, đừng nói nữa, nhắm mắt lại.” Tần Ca trầm mặt xuống, Hà Hoan lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt lại, khóe miệng mang theo ý cười.

Nhin sắc mặt hơi tái nhợt của Hà Hoan, tâm can của Tần Ca không khỏi có cảm giác lên men, cho đến khi Hà Hoan cất lên tiếng ngáy nhẹ nhàng thì

Tần Ca mới tiếp tục cầm bút phê duyệt tấu chương. Hơn một tháng nay hắn đã giải quyết toàn bộ sự tình đâu vào đó, kế tiếp chính là chuyện quan trọng nhất.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 90

Khi Tân Ca đi lên Nghênh Xuân lâu cùng dân chúng ăn mừng cũng là lúc Đại ĐÔng lại nghênh đón một cái tân niên. Trong tiếng pháo rộn ràng, một góc ở hoàng cung lại dị thường yên tĩnh. Để cho Khổng Tắc Huy và Ôn Quế cùng Hà Hoan xuất cung vui xuân, Tân Ca chỉ để lại một mình Diêm Nhật.

Quỳ trên mặt đất, Diêm Nhật chờ Hoàng Thượng mở miệng, Hoàng Thượng sẽ không vô duyên vô cớ lưu lại một mình hắn, hắn cũng nhìn ra lần này trong lòng của Hoàng Thượng có đầm chiêu.

Tân Ca không đi thẳng vào vấn đề mà chỉ thờ ơ uống trà đọc sách, cũng không lên tiếng. Nhưng đứng trước thái độ thờ ơ như vậy thì sự uy nghiêm của đế vương vẫn khiến người ta không thể xem nhẹ, thậm chí còn mang thêm vài phần bí hiểm hơn so với ngày thường. Diêm Nhật không hề lộ ra sợ hãi, sắc mặt vẫn nhợt nhạt như trước, hắn bình tĩnh quỳ ở nơi đó, chẳng qua trong lòng bàn tay đã nhiều mồ hôi hơn so với trước kia một chút.

Chậm rãi đọc khoảng hai ba chục trang thì Tân Ca mới đóng sách lại rồi đặt sang một bên, Diêm Nhật duỗi hai tay lên phía trước, quỳ sát xuống đất, Hoàng Thượng chuẩn bị mở miệng.

“Diêm Nhật, trẫm từng hỏi Diêm Mẫn một vấn đề.” Tân Ca cầm lấy tách trà, ngữ điệu cũng chậm rãi, “Trẫm hỏi hắn, nếu có một ngày trẫm muốn hắn giết Lương Vương thì hắn sẽ làm sao. Hiện tại trẫm cũng hỏi ngươi vấn đề này, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm thế nào? Trẫm biết ngươi ngày thường vẫn hay truyền tin cho Lương Vương.”

Trên người của Diêm Nhật chỉ trong nháy mắt liền toát ra mồ hôi lạnh, hắn không lập tức trả lời mà chỉ hơi nâng lên thân mình, qua một lúc sau thì hắn mới nói, “Nô tài là nô tài của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng bảo nô tài làm cái gì thì nô tài liền làm cái đó. Chẳng qua....”

“Chẳng qua như thế nào?” Lạnh lẽo.

“Chẳng qua....” Diêm Nhật bất kính mà ngẩng đầu lên, sắc mặt chưa bao giờ thay đổi lại rõ ràng hiện lên vẻ khó hiểu, “Nô tài biết Vương gia tuyệt đối sẽ không phản bội Hoàng Thượng, cho dù Vương gia làm ra chuyện gì khiến Hoàng Thượng nổi giận thì chắc chắn trong đó có hiểu lầm. Nhưng nếu Vương gia thật sự phản bội Hoàng Thượng thì nô tài tuyệt đối sẽ không nương tay. Hoàng Thượng tin tưởng nô tài, Vương gia cũng tin tưởng nô tài, trong tâm tư của nô tài chỉ hy vọng Hoàng Thượng và Vương gia vĩnh viễn giống như bây giờ.”

“Ngươi đã biết được chuyện gì?” Đôi mắt của Tân Ca nheo lại, sự uy nghiêm của đế vương lập tức lan tỏa.

Diêm Nhật nuốt nước bọt xuống cổ họng, bất chấp hậu quả có thể bị mất đầu mà mở miệng, “Hoàng Thượng và Vương gia....lưỡng tình tương duyệt.” Nói xong thì hắn lập tức dập đầu, giống như cái đầu không phải là của hắn, mạnh mẽ dập xuống sàn tạo thành một vết lõm trên mặt đất.

“Đứng dậy đi.” Hàn khí trên người của Tân Ca biến mất, sắc mặt lại trở nên bình thản.

Diêm Nhật đứng dậy, trên trán xuất hiện thêm một lỗ máu.

“Diêm Nhật, trẫm phải làm một việc.” Hơi thở của Tân Ca hơi bất ổn, “Chuyện này trước khi thành công thì tuyệt đối không thể để cho Lương Vương biết được. Trẫm cần một người tin cậy để giúp trẫm làm chuyện này. Trẫm suy đi nghĩ lại thì chỉ có ngươi là thích hợp nhất.”

Thân mình của Diêm Nhật chấn động, hắn mím chặt môi.

Tân Ca tiếp tục nói, “Trẫm biết Khổng Tắc Huy và Ôn Quέ trung thành, nhưng quan hệ của bọn họ với Lương Vương rất tốt, trẫm sợ bọn họ nhịn không được mà khai ra thì sẽ làm hỏng đại sự của trẫm. Nếu ngươi tiết lộ chuyện này ra ngoài, cho dù chỉ là nửa câu thì trẫm sẽ thiên ngươi, làm cho ngươi trở thành thái giám chân chính.”

Diêm Nhật quỳ xuống một cách nặng nề, “Mạng của nô tài là của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cứ phân phó, nô tài sẽ không hé răng dù chỉ nửa chữ.”

Tần Ca đứng dậy, thấp giọng nói, “Trẫm muôn sinh con nối dõi cho Lương Vương, ngươi nên thay trẫm che giấu chuyện này.”

Khi Tần Ca vừa nói đến nửa câu đầu thì Diêm Nhật đã choáng váng. Hắn thậm chí quên mất tôn ti mà ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Hoàng Thượng, hắn nghĩ rằng lỗ tai của mình có vấn đề.

Tần Ca lạnh mặt, “Sao vậy, ngươi tưởng trẫm đang nói đùa hay sao?”

Diêm Nhật giật mình, bối rối lắc đầu, mồ hôi lạnh từ thái dương chảy xuống dưới, hắn khiếp sợ đến mức không thể nói nên lời.

Tần Ca hừ lạnh, “Trẫm biết mình đang nói cái gì. Trẫm có biện pháp có thể làm cho nam nhân thụ thai, chẳng qua quá trình có một chút phiền toái, trước khi đứa nhỏ ra đời thì trẫm cũng không muốn để cho Lương Vương biết, bằng không trẫm cũng sẽ không tìm đến ngươi.”

Lúc này Diêm Nhật chỉ biết gật đầu.

“Hiện tại ngươi gọi Dung thái y đến đây, bảo rằng trẫm hơi khó chịu một chút. Đừng để cho người ta nhìn ra manh mối. Kể từ hôm nay bên cạnh trẫm không được an bài tiểu quỷ.”

Diêm Nhật vẫn gật đầu, sau đó mới lau mồ hôi rồi khom người lui ra ngoài. Tần Ca thở hắt một hơi, lồng ngực không ngừng đập thình thịch, sau khi hắn đọc lá thư này thì hắn không thể nào giữ được bình tĩnh.

Dung Khâu nhanh chóng tiến đến, tuy rằng hôm nay là ngày tất niên nhưng thân là Y thủ của Thái y viện thì hắn đương nhiên phải là người đầu tiên lưu lại trong cung. Vừa nghe thấy thân mình của Hoàng Thượng không được thoái mái thì Dung Khâu liền mang theo hộp thuốc rồi vội vàng đi cùng Diêm Nhật đến Nhân Tâm Đường. Sau khi hắn nghe được lý do mà Hoàng Thượng muốn tìm hắn thì hắn cũng giống như Diêm Nhật, ngây

ngắn cả người. Nhưng cũng có một chút bất đồng chính là trên mặt của hắn còn mang theo một loại kinh ngạc: Chẳng lẽ thật sự có chuyện này.

Tần Ca nhìn ra, vì vậy lập tức hỏi, “Ngươi có biết về chuyện của phượng đan hay không?”

Sắc mặt của Dung Khâu trở nên cứng ngắt, “Phụ thân của thần đã từng đề cập đến chuyện này, bảo rằng trên đời có một loại quả thần kỳ, ăn vào có thể khiến cho nam tử thụ thai. Phụ thân của thần cũng bảo khi còn trẻ hắn đã từng cứu một quái nhân, người nọ oai phong lại phú quý, vì vậy đã cho phụ thân một phương thuốc để chẩn bệnh, bảo rằng có phương thuốc này thì nam tử mới có thể thụ thai. Phụ thân đã từng nghiên cứu phương thuốc kia nhưng thật kỳ lạ chính là phụ thân của thần chưa bao giờ gặp qua phượng đan, cũng đã từng nghĩ những lời của quái nhân kia là hòng loạn ngữ.”

Thật sự là lão thiên gia cũng giúp ta! Tần Ca hơi thoảng kích động, “Ngươi lập tức trở về để tìm phương thuốc kia! Diêm Nhật, ngươi đi theo hắn đi.”

“Đã.”

Đôi chân của Dung Khâu như muôn nhũn ra, hắn cùng Diêm Nhật vội vã chạy đi.

Tần Ca không thể kiềm chế nổi vui sướng trong lòng, xem ra lão thiên gia cũng muốn hắn sinh hạ nhi tử cho Tử Ngang, bằng không vì sao lại đem Dung gia phụ tử cùng Hà Hoan đến trước mặt hắn?

.....

Lo lắng chờ một hồi lâu [kỳ thật không đến nửa canh giờ], rốt cục Dung Khâu và Diêm Nhật cũng quay về. Sau khi Tần Ca đem phương thuốc mà Phượng Minh Vương đã giao cho hắn đưa cho Dung Khâu thì Dung Khâu liền đem hai phương thuốc ra so sánh, dĩ nhiên là giống nhau như đúc!

Tần Ca trực tiếp nói với Dung Khâu và Diêm Nhật, “Hà Hoan chính là nhi tử do Phượng Minh Vương sinh hạ.” Dung Khâu và Diêm Nhật đều

trừng lớn mắt, đồng tử thiếu chút nữa đã rơi ra ngoài.

“Hoàng, Hoàng Thượng....” Dung Khâu run rẩy nói, “Ngài...”

Tần Ca sung sướng gật đầu, “Trẫm muốn đích thân sinh hạ nhi tử.”

Phương thuốc trong tay Dung Khâu rơi xuống đất. Mà lời nói kế tiếp của Tần Ca lại càng làm cho tâm can của hắn phải vỡ nát.

“Trong tay của trẫm đã có phượng đan, ngươi cứ chiêu theo phương thuốc này để điều trị thân mình cho trẫm, trẫm cho ngươi thời hạn ba ngày để phối được. Chuyện này Diêm Nhật át hắn đã giảng qua với ngươi, nếu truyền ra ngoài nửa câu thì trẫm sẽ tru di cả nhà của ngươi.”

Một câu cuối cùng như sét đánh lên đầu của Dung Khâu, hắn quỳ mạnh xuống đất rồi thấp giọng kêu, “Hoàng Thượng! Việc này tuyệt đối không thể! Nữ nhân sinh con đã là một chân bước vào quý môn quan, huống chi là nam nhân! Quái nhân kia đã từng nói với gia phụ biện pháp duy nhất để nam nhân có thể sinh hạ đứa nhỏ chính là mổ bụng. Hoàng Thượng! Ngài là thiên tử của Đại Đông! Ngài không thể lấy an nguy của mình ra để nói đùa a! Hoàng Thượng chỉ cần sủng hạnh một vài nữ nhân là sẽ có được nhi tử nối dõi, Hoàng Thượng thật sự không cần phải tự mình sinh con a!”

Tần Ca nói một cách lanh đạm, “Nếu trẫm muốn nữ nhân sinh con cho trẫm thì không cần chờ đến bây giờ! Người chỉ cần lo việc điều trị cho trẫm ngay lập tức, trẫm có thể sống sót hay không thì ngươi không nên bận tâm!”

“Hoàng Thượng!”

Diêm Nhật cũng quỳ xuống rồi lên tiếng, “Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc!”

Tần Ca đập một phát xuống bàn, cả giận nói, “Đây là quyết định sau khi trẫm đã cân nhắc kỹ lưỡng! Nếu ngươi không muốn điều trị cho trẫm thì Đại Đông vẫn còn rất nhiều người, chẳng lẽ trẫm lại tìm không ra người nào có thể điều trị cho trẫm hay sao?”

“Hoàng Thượng....xin ngài hãy cân nhắc...” Dung Khâu và Diêm Nhật cùng cát lên lời khẩn cầu đầy bi thương, Diêm Nhật vẫn còn đang ngây người nhưng sau khi nghe thấy Hoàng Thượng phải mổ bụng mới có thể sinh con thì trong nháy mắt liền thanh tịnh, hắn không thể để cho Hoàng Thượng làm như thế!

Tần Ca cảm thấy khó thở, “Các ngươi đừng tưởng rằng trẫm không dám giết các ngươi. Một, các ngươi nghe lời của trẫm. Hai, trẫm giết các ngươi, trẫm đi tìm người khác!”

“Hoàng Thượng....” Đôi mắt của Dung Khâu và Diêm Nhật đều đỏ ửng, Dung Khâu run rẩy hỏi, “Ngài....ngài vì sao phải...”

Tần Ca nắm chặt hai tay, giọng nói khàn khàn, “Trẫm muốn sinh con cho người trẫm yêu.”

Trong đầu của Dung Khâu lập tức trở nên trống rỗng, Diêm Nhật ngây người nhìn về phía Hoàng Thượng, có một lực lượng mà hắn không thể thừa nhận đang đánh thẳng vào tâm can của hắn, hắn chỉ cảm thấy không thể hô hấp.

“Nói cho trẫm biết, có thể hay là không thể.”

Toàn bộ thân mình của Dung Khâu đều run rẩy, hắn nhìn khuôn mặt kiên nghị của Hoàng Thượng, nhìn đôi mắt cương quyết không hề hối hận của Hoàng Thượng, hắn bất giác gật đầu, khom người xuống rồi quỳ rạp dưới đất, cố gắng nén giọng mà trả lời, “Thàn, tuân, chỉ.”

Diêm Nhật cũng quỳ rạp xuống đất, đôi vai run run, “Nô tài, tuân chỉ.”

“Tốt lắm.” Tần Ca hít thật sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, hết thảy sẽ chờ đến khi Tử Ngang từ Phượng Minh quay về.

.....

Mà ngay khi Tần Ca đang tràn đầy kỳ vọng thì ngày kế tiếp sau khi Dung Khâu kiểm tra cẩn thận phương thuốc lại nói cho hắn biết một chuyện vô cùng không vui.

“Hoàng Thượng, phương thuốc này sẽ làm cho cơ thể của ngài mọc ra từ cung để nuôi dưỡng thai nhi, được tính rất mạnh. Nhưng thân mình của ngài thuộc hàn thể, lại là bẩm sinh từ nhỏ, việc này xung đột với phương thuốc, khi châm cứu không chỉ dị thường đau khổ khó có thể chịu đựng mà hơn nữa còn tạo thành tổn thương đối với thân mình của ngài. Hoàng Thượng, thỉnh ngài cân nhắc....”

Tần Ca nhíu chặt mi tâm, tiếp theo lại nói một cách không dao động, “Trẫm đã nói trẫm muốn sinh nhi tử, người cứ việc làm là được. Phượng Minh Vương có thể sinh con, trẫm cũng có thể.”

Dung Khâu vẫn còn muốn khuyên bảo nhưng nhìn thấy thái độ của Hoàng Thượng thì hắn chỉ có thể đem lời khuyên bảo nuốt xuống đáy lòng, sau khi thu dọn hòm thuốc xong thì hắn liền lên tiếng, “Thần quay về phổi dược, năm ngày nữa thần bắt đầu châm cứu cho Hoàng Thượng. May mắn này Hoàng Thượng cần phải nghỉ ngơi và ăn uống nhiều một chút để duy trì thể lực, như vậy đến lúc đó mới có thể chịu đựng được.”

“Trẫm đã biết.”

Dung Khâu lo lắng đi ra ngoài.

Sau khi Dung Khâu rời đi, Ôn Quê canh giữ ở bên ngoài lập tức xoay người liếc mắt nhìn Không Tắc Huy cũng bị đuổi ra ngoài giống như hắn, trong lòng cảm thấy bất an. Hoàng Thượng tìm Dung thái y để nói cái gì? Vì sao phải đuổi hắn và Không Tắc Huy ra ngoài mà chỉ để lại Diêm Nhật và Thân công công ở bên cạnh hầu hạ?

Nhay mắt về phía Ôn Quê, Không Tắc Huy nháu chân đuổi theo Dung Khâu.

“Không thông linh, Hoàng Thượng tìm ngài.” Đúng lúc này thì Diêm Nhật lại bước ra, ánh mắt của Không Tắc Huy ngay lập tức trở nên âm trầm.

.....

Tần Ca không chỉ tìm Khổng Tắc Huy mà còn tìm Ôn Quέ và Hà Hoan. Sau khi Hà Hoan đến Nhân Tâm Đường thì Tần Ca thản nhiên nói, “Phượng Minh Vương qua đời, Hà Hoan không thể tự mình đưa tiễn hắn lên đường, cũng không thể thấp cho hắn một nén hương. Ôn Quέ, ngươi và Khổng Tắc Huy cùng Hà Hoan đến Cẩm Đà Tự đi, trẫm đã phái người báo tin cho trụ trì, bảo hắn làm lễ cúng bái cho Phượng Minh Vương, siêu độ linh hồn của Phượng Minh Vương, cũng để cho Hà Hoan làm tròn đạo hiếu.”

“Hoàng đế ca ca!” Đôi mắt của Hà Hoan liền ửng đỏ.

Tần Ca sờ đầu của hắn rồi nói, “Trẫm biết ngươi rất tự trách vì không thể tiễn đưa Phụ Vương của mình, sau khi đến Cẩm Đà Tự thì ngươi phải thấp một nén hương cho Phụ Vương của ngươi, nói với hắn là ngươi ở đây rất mạnh khỏe, bảo hắn đừng lo lắng cho ngươi. Phụ Vương của ngươi sinh tiền là người hiếu ngươi nhất, hắn nhất định cũng muốn ở bên cạnh ngươi, ngươi ở chùa lập cho hắn một bài vị, rồi mới căn cứ theo nghi lễ của Phượng Minh quốc, thỉnh bài vị từ trong chùa đem trở về tẩm cung của ngươi, như vậy Phụ Vương của ngươi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.”

“Đa tạ Hoàng đế ca ca!” Hà Hoan dùng sức ôm chặt Tần Ca, nhịn xuống nước mắt.

Tần Ca vỗ về hắn, “Được rồi, thu gọn một chút, sau khi dùng bữa thì đi đi.”

“Ân!”

Hà Hoan lau mắt rồi đứng dậy chạy ra ngoài.

Tần Ca liếc mắt nhìn Thân Mộc đang vô cùng kích động, “Ngươi cũng đi đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Thân Mộc lập tức lui xuống.

Thấy vẻ mặt mang theo nghi hoặc của Ôn Quέ, Tần Ca nói, “Hà Hoan ở nơi này không quen ai, trẫm cũng không yên tâm giao hắn cho người bên

ngoài, hai người các ngươi là tâm phúc của trẫm, để các ngươi theo hắn thì trẫm cũng yên tâm.”

Lời nói ám áp, Ôn Quế lập tức lướt qua bất an trong lòng rồi mỉm cười nói, “Hoàng Thượng cứ yên tâm, nô tài sẽ hảo hảo chiếu cố cho thái tử Hà Hoan.”

“Ân, các ngươi đi đi.”

“Dạ.”

Ôn Quế vui sướng rạo rực mà lui xuống, Khổng Tắc Huy vẫn bình thản hành lễ, sau đó cũng lui xuống, nhưng trong lòng của hắn không cao hứng như Ôn Quế, với kinh nghiệm nhiều năm qua của hắn thì lần này Hoàng Thượng đang cố ý đuổi hắn và Ôn Quế đi nơi khác. Lặng lẽ nhìn Diêm Nhật đang canh giữ ở bên ngoài, Khổng Tắc Huy ôm kiếm rồi nhanh chóng ly khai.

Cảm giác của Khổng Tắc Huy không sai, Tân Ca muốn đuổi hắn và Ôn Quế đi nơi khác. Hai người quả thật theo như lời hắn, là tâm phúc của hắn. Nhưng hai người đồng thời cũng là tâm phúc của Ngũ Tử Ngang. Một khi để cho bọn họ biết chuyện hắn muốn sinh nhi tử thì hai người chắc chắn sẽ liều lĩnh báo cho Ngũ Tử Ngang, hắn không thể không đề phòng.

Sau khi dùng xong ngọ thiện, Hà Hoan, Thân Mộc, Khổng Tắc Huy và Ôn Quế liền xuất cung. Tân Ca đã ban bài ổn thỏa, lần này lễ cúng bái phải mất bảy ngày bảy đêm liên tục, hơn nữa đem bài vị của Phượng Minh Vương trình trọng thỉnh về cũng phải mất ít nhất mười ngày thì bọn họ mới có thể hồi cung, khi đó Tân Ca đã sớm hoàn thành việc điều trị.

Chờ Dung Khâu phổi được hai ngày, Tân Ca cũng không nhàn rỗi, hắn lại bí mật triệu kiến Diêm Mẫn, giao cho Diêm Mẫn một nhiệm vụ phi thường trọng yếu.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 91

Mặc kệ Dung Khâu không hề muốn nhưng vẫn đến đúng ngày. Vào ban đêm mùng năm, hắn mang theo hòm thuốc cùng với sắc mặt u buồn đến Nhân Tâm Đường. Đã nhiều ngày qua Tần Ca viện có không khỏe nên không lộ diện, trong khi Dung Khâu để cho vài vị Thái y về nhà mùng tất niên, trong cung chỉ còn một mình hắn là Thái y. Từ phía ở Nhân Tâm Đường vô cùng yên lặng, thân là Nhật Quỷ nên Diêm Nhật đã bố trí hơn chục tên tiểu quỷ mà hắn tín nhiệm nhất để canh giữ ở chỗ bí mật gần đó, bảo vệ an nguy của Hoàng Thượng.

Bưng một chén dược bốc khói nghi ngút tiến vào, dựa theo trình tự để sắp xếp trên bàn. Trong phòng ngủ có lò lửa, còn có bảy tám chậu than, vô cùng ấm áp. Tần Ca phủ nội y ngồi trên giường nhìn Dung Khâu và Diêm Nhật lần lượt ra ra vào vào. Đến khi chén dược cuối cùng được đặt lên bàn thì Dung Khâu mới hít sâu một hơi rồi ra hiệu cho Diêm Nhật. Diêm Nhật mang một chén nước đến bên giường, Dung Khâu nói, “Hoàng Thượng, đây là mê dược, khi châm cứu sẽ rất đau.”

Sắc mặt của Tần Ca rất bình thản, hắn tiếp chận chén mê dược rồi uống cạn, sau đó Dung Khâu mới nói tiếp, “Thỉnh Hoàng Thượng nằm xuống, thần sẽ châm cứu cho ngài.” Tần Ca nằm xuống, cởi bỏ nút thắt, hạ thân của hắn hoàn toàn xích lõa, che phủ bởi một tấm khăn, chỉ lộ ra phần bụng.

Dung Khâu đến bên giường rồi mở ra túi ngân châm, sau đó nói với Diêm Nhật, “Từng cái chén đều có dán dấu hiệu, trong chốc lát ta muôn chén nào thì người bưng đến cho ta chén đó.”

Diêm Nhật gật đầu.

Đợi trong chốc lát, Dung Khâu nhẹ nhàng đè xuống bụng của Hoàng Thượng rồi nhẹ giọng hỏi, “Hoàng Thượng, ngài có cảm giác gì hay không?”

Tần Ca lắc đầu, Dung Khâu biết mê dược bắt đầu có hiệu quả, hắn quyết tâm rút ra một cây ngân châm.

“Long huyết thang.”

Diêm Nhật lập tức đem chén dược đựng long huyết thang, sau khi dùng ngân châm châm vào long huyết thang thì Dung Khâu mới chậm rãi đâm vào huyết thiên xu của Tần Ca.

“Quy giáp thang.”

Châm thứ hai đâm vào huyết địa hải.

“Khí huyết thang.”

Châm thứ ba đâm vào huyết trung chú.

“Nữ oa thang.”

Huyết thủy đạo.

“Địa tàng thang.”

Huyết trung cực.

Ngay từ đầu Tần Ca không có cảm giác gì, nhìn Dung Khâu phân phó Diêm Nhật bụng qua từng chén dược. Đến khi bụng của hắn bị châm càng lúc càng nhiều thì hắn mới cảm thấy như có ngọn lửa đang thiêu đốt trong bụng của hắn, cái loại cảm giác này đã vượt quá hiệu quả của mê dược, Tần Ca cắn chặt khớp hàm.

Dung Khâu không dám nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng, hắn hết sức chăm chú, không dám lãng phí nửa điểm thời gian để châm vào bụng của Hoàng Thượng. Khi mồ hôi của hắn thấm ướt y phục thì hắn mới nghe được tiếng rên rỉ vì Hoàng Thượng rót cục không thể khống chế được nữa.

Bàn tay của Diêm Nhật liên tục run rẩy, nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng trở nên trắng bệch, ánh mặt lộ ra sự thống khổ, hắn thừa dịp đem một chiếc khăn nhét vào miệng của Hoàng Thượng.

Hàm răng run rẩy cắn bản là cắn không được chiếc khăn, Tân Ca không ngừng lặp đi lặp lại ở trong lòng:Cố gắng! Cố gắng! Chỉ cần cố gắng chịu đựng là hắn có thể có được nhị tử. Giống như có vô số ngọn lửa cháy bùng trong bụng của hắn, chén mê dược kia cắn bản không thể ngăn cản loại đau đớn này.

“Ngô....”

Dung Khâu còn một nửa ngón châm phải tiến hành, trong khi tiếng rên rỉ của Tân Ca đã đau đến mức trở nên run rẩy. Chiếc khăn rơi xuống bên tai, mồ hôi lũ lượt toát ra khiến cho chiếc khăn dưới thân trở nên ẩm ướt. Khóe mắt cũng bởi vì không thể chịu đựng thống khổ mà bắt đầu rơi lệ, bờ môi của Tân Ca đã trở nên tái nhợt.

Hắn thuộc về thể hàn, cho nên điều trị như vậy so với người khác mà nói là thống khổ gấp đôi, thậm chí là gấp vài lần. Cho dù là hán tử tráng kiện thì cũng sẽ bị đau đớn đến mức gọi cha gọi nương, nhưng Tân Ca lại chỉ cất lên tiếng rên rỉ là hết mức. Mồ hôi cùng nước mắt nhanh chóng làm mờ đôi mắt, khi Tân Ca đau đến mức sắp tắt thở thì Dung Khâu đã đặt mũi châm cuối cùng lên bụng của Tân Ca.

Cơ hồ là cùng lúc Diêm Nhật nâng Hoàng Thượng ngồi dậy, Dung Khâu mặt tái nhợt hơn cả tờ giấy, hắn đem chén dược đặt trên tay của Diêm Nhật, Diêm Nhật chậm rãi đút cho Hoàng Thượng uống.

Tân Ca đau đến mức không thể há mồm, toàn thân đều run rẩy, Diêm Nhật đẩy cằm của Tân Ca ra, đem từng muỗng dược đút vào miệng của Hoàng Thượng. Rốt cục cũng uống cạn, y phục của Diêm Nhật bị mồ hôi lạnh từ trên người của Tân Ca thấm ướt.

Dung Khâu lại nhanh chóng đút cho Hoàng Thượng một chén mê dược, đôi mắt của hắn cũng đỏ ửng giống như Diêm Nhật, nước mắt cơ hồ muôn tràn ra khoe mi. Hắn rất muốn hỏi Hoàng Thượng, người đã làm cho Hoàng Thượng cam nguyện chịu đựng đau đớn đến mức này chỉ để sinh con là ai. Nhưng hắn không thể hỏi, điều duy nhất mà hắn có thể làm chính là nhanh chóng giúp Hoàng Thượng thoát khỏi nỗi đau này.

Chén mê dược thứ hai cũng không giảm bớt cơn đau cho Tân Ca được bao nhiêu. Sau khi hiệu quả của mê dược mất tác dụng thì hắn lại bấu chặt tay xuống sàn giường đến mức muôn bật cả móng.

“Hoàng Thượng, ngài đau thì cứ la lên đi...” Dung Khâu quỳ gối bên giường vừa khóc lóc vừa khẩn cầu, hai chén mê dược đã là cực hạn, trước khi rút châm thì Hoàng Thượng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

“Nước....” Khóe miệng của Tân Ca có vết máu, hắn đã cắn nát môi của mình.

Diêm Nhật lấy nước đến, dùng tùng thia một đút vào miệng của Hoàng Thượng, hắn cũng không nhận ra trên khuôn mặt luôn luôn bình thản của mình đã ướt đẫm nước mắt. Hắn cứ như vậy mà lặng lẽ vừa khóc vừa lau mồ hôi cho Hoàng Thượng, đồng thời đút Hoàng Thượng uống nước.

Dung Khâu cũng không ngừng lau nước mắt, Hoàng Thượng đã đau đến mức toàn thân đều tái xanh, nhưng hắn cũng đành phải bất lực.

Hô hấp của Tân Ca cũng trở nên run rẩy, hàm răng mất tự chủ mà lập cập va vào nhau, đau đến mức hắn không nhìn thấy cứ thứ gì, chỉ nhớ rõ bản thân mình phải cố gắng chịu đựng.

Sau khi Tân Ca đau đến mức hôn mê, rốt cục hai canh giờ lâu dài cũng trôi qua. Dung Khâu không dám trì hoãn mà nhanh chóng rút tất cả ngàn châm ra khỏi người của Tân Ca. Thân thể tái nhợt của Tân Ca hóa thành màu đỏ tím, đau đớn và nóng sốt cùng lúc ập đến. Đây là thời khắc mà Dung Khâu sợ hãi nhất, sau khi điều trị như vậy sẽ làm cho người ta bị sốt cao, Hoàng Thượng vốn là thể hàn, hắn cũng không biết tình trạng sốt cao này sẽ kéo dài bao lâu.

Dung Khâu và Diêm Nhật hai người cùng thay đổi xiêm y cho Tân Ca, lại thay đổi đệm chăn đã ướt đẫm mồ hôi. Hai người lo lắng đề phòng, không ai dám rời khỏi Tân Ca nửa bước. Đến giữa khuya thì Tân Ca sốt rất cao, nhưng một giọt mồ hôi cũng không có, Dung Khâu và Diêm Nhật sợ hãi, càng không ngừng dùng khăn lạnh chà xát trong lòng bàn tay và gan bàn chân của Tân Ca, lúc này Dung Khâu không dám tùy tiện cho Hoàng

Thượng dùng được, chỉ có thể dùng biện pháp dân gian nhất để hạ nhiệt độ cho Hoàng Thượng.

Trời đã sáng, Tân Ca vẫn chưa có dấu hiệu hạ sốt, ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng, thân thể thỉnh thoảng lại co giật. Dung Khâu đã sẵn sàng nghĩ đến việc không thể đảm bảo cái mạng nhỏ của mình, hắn dặn dò Diêm Nhật chăm sóc cho Hoàng Thượng chu đáo rồi nhanh chóng rời khỏi Nhân Tâm Đường.

Diêm Nhật sắp bị hù chết, hắn liên tục dùng khăn lạnh chà xát vào tay và chân cho Hoàng Thượng, đút Hoàng Thượng uống nước. Khi hắn đựng đến Hoàng Thượng thì có cảm giác như bị phỏng. Diêm Nhật sốt ruột, hắn bị mâu thuẫn giày vò, hắn rất muốn liều lĩnh nói cho Vương gia biết chuyện mà Hoàng Thượng đang làm. Nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói cho hắn biết Vương gia đang trên đường xuất chinh, vì đại cục cho nên hắn phải cố gắng nhẫn耐.

Ngay khi Diêm Nhật sắp bị điên vì mâu thuẫn thì Dung Khâu lại thở hồng hộc mà tiến vào, phía sau là phụ thân Dung Niệm của hắn. Dung Niệm vừa thấy bộ dáng của Hoàng Thượng thì hung hăng đánh cho Dung Khâu một quyền, “Ngươi thật sự là hồ đồ.”

Đây Diêm Nhật ra, Dung Niệm nhanh chóng mở cái hòm thuốc đã mang đến, lấy ra vài dược hoàn rồi bao Dung Khâu pha vào nước cho Hoàng Thượng uống, sau đó mới châm cứu ở tứ chi của Hoàng Thượng một chút. Màu tím bầm trên mặt của Tân Ca lui xuống một ít nhưng tình hình vẫn vô cùng nguy hiểm.

Dung Niệm xanh mặt, Dung Khâu tái nhợt, hai người không hề dừng lại động tác trong tay, Diêm Nhật tạm thời không thể giúp ích gì cho bọn họ, hắn công đạo vài câu rồi vội vã ra Nhân Tâm Đường, gọi vài tên tâm phúc đến rồi thì thầm một chút, sau đó lại lấy ra thủ dụ của Hoàng Thượng từ trước ngực, phái một người trong số đó nhanh chóng đưa đến quý phủ của Thái sư.

Đến khi quay về Nhân Tâm Đường thì Diêm Nhật không ngừng chà xát mồ hôi trên mặt, trầm giọng nói, “Chuyện Hoàng Thượng sinh bệnh không lừa được bao lâu, nói không chừng hiện tại đã lan truyền ra ngoài. Dung đại

nhân, mặc kệ ai hỏi gì thì người cứ y theo an bài trước đó mà hồi đáp. Hoàng Thượng chịu khổ như thế, tuyệt đối không thể để cho công lao đồ sông đồ biển, càng phải đề phòng có người thừa dịp gây rối.”

Trong lòng biết tình huống nghiêm trọng nên Dung gia phụ tử chỉ có thể gật đầu, mệnh của bọn họ treo cùng với mệnh của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng xảy ra chuyện thì cả nhà Dung gia đừng hòng thoát tội.

.....

Sau đó Diêm Nhật không cho bất luận kẻ nào đến gần Nhân Tâm Đường, lại phái người xuất cung báo tin khẩn cho Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy mau chóng hồi kinh. Đây đều là kế hoạch mà Tân Ca đã an bài trước đó. Diêm Nhật dù sao cũng chỉ là Phó tổng quản, nếu xảy ra chuyện gì thì hắn cẩn bản không thể gánh vác. Sau khi căn cứ theo ý chỉ của Hoàng Thượng để công bố từng mệnh lệnh, Diêm Nhật còn chưa kịp hít thở thì Thái sư Lâm Giáp đã mang theo bộ mặt ngưng trọng đi đến Nhân Tâm Đường.

“Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?” Vừa thấy Diêm Nhật thì Lâm Giáp lập tức chất vấn.

“Thỉnh Thái sư đừng làm àm lên, xin hãy cùng nô tài tiến vào.” Dẫn Lâm Giáp tiến vào bên trong Nhân Tâm Đường, Diêm Nhật còn chưa mở miệng thì Lâm Giáp đã hoảng hốt, hắt bỗ nhào vào bên giường rồi hít sâu một hơi lạnh khí, “Hoàng Thượng! Hoàng Thượng, ngài đã xảy ra chuyện gì?” Sau đó hắn mới nắm lấy y phục của Dung Khâu mà quát to, “Ngươi làm Y thủ như thế nào mà lại để cho Hoàng Thượng trở thành như vậy!”

Dung Khâu run rẩy trả lời, “Buổi chiều hôm qua Hoàng Thượng cảm thấy khó chịu, hạ quan đã bắt mạch cho Hoàng Thượng nhưng không tra ra có sự cố gì, hạ quan dặn dò Hoàng Thượng phải nghỉ ngơi nhiều, nhưng đến buổi tối thì Hoàng Thượng lại không thích hợp, hít thở khó khăn. Hạ quan mới cho Hoàng Thượng uống chén dược Tâm Hoạt Mạch, sau khi Hoàng Thượng uống xong thì khá hơn một chút. Nhưng hạ quan không yên lòng, đêm qua ở ngay bên ngoài canh giữ, đến nửa đêm thì Hoàng Thượng liền bị sốt cao và khó thở. Hạ quan ngu dốt, đến lúc ấy hạ quan mới tra ra Hoàng Thượng là bị....người ta hạ độc!”

“Cái gì?” Lâm Giáp chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, “Vì sao người không sớm phái người báo cho ta biết!” Túm lấy y phục của Dung Khâu mà kéo đến trước mặt, Lâm Giáp cắn răng nói, “Chuyện trọng đại như thế mà đến bây giờ người mới nói cho ta biết! Vì sao người không sớm điều tra ra! Lão phu nhất định phải trị tội người!”fynnz.wordpress.com

Diêm Nhật vội vàng tiến lên rồi bắt lấy tay của Lâm Giáp, “Thái sư, chuyện này là vì Hoàng Thượng không cho tiết lộ. Trước khi Hoàng Thượng hôn mê đã nói chuyện này tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, bảo rằng chờ đến khi trời sáng thì mới cho nô tài bí mật thông báo với Thái sư để phòng ngừa người khác chú ý. Hiện tại Vương gia không ở kinh thành, tin tức Hoàng Thượng trúng độc một khi truyền ra ngoài thì triều đình sẽ rối loạn.”

Đôi tay của Lâm Giáp run rẩy, khóe mắt như muốn nứt ra, “Hoàng Thượng....có, có thể cứu chữa hay không....”

Dung Niệm đỡ lấy Lâm Giáp rồi nói, “Có thể cứu chữa nhưng phải chậm rãi. Độc này phi thường âm hiểm, trước khi độc phát thì căn bản không thể tra ra, cũng may Hoàng Thượng ăn vào không nhiều lăm, Dung Thái y đã bức ra không ít độc cho Hoàng Thượng, phần độc còn lại thì chỉ cần chậm rãi chữa trị là sẽ vô sự. Hiện tại quan trọng nhất là ngày mai phải lâm triều, Thái sư phải trụ trì đại cục trước khi Hoàng Thượng tỉnh lại, ổn định triều cương. Hạ quan cho dù liều cái mạng già này thì cũng phải cứu Hoàng Thượng cho bằng được.”

Lâm Giáp cầm chặt tay của Dung Niệm, nhìn Hoàng Thượng hô hấp yếu ớt trên giường bệnh, không biết sinh tử như thế nào, hắn càng không ngừng hít sâu. Hắn là nguyên lão tam triều, cả đời từng trải qua vô số sóng gió. Nhắm mắt lại, đến khi mở ra thì trong mắt của Lâm Giáp liền hồi phục sự bình tĩnh.

“Dung Thái y, như vậy lão thần giao Hoàng Thượng cho các ngươi, nếu các ngươi cứu được Hoàng Thượng thì lão thần sẽ thỉnh công cho các ngươi; nếu các ngươi....toàn bộ Dung gia của các ngươi sẽ chôn cùng Hoàng Thượng.”

Dung Niệm và Dung Khâu quỳ xuống, “Lão Thái sư cứ an tâm giao chuyện này cho chúng ta.”

“Việc này không được tiết lộ.”

“Hạ quan hiểu rõ.”

Tiếp theo Lâm Giáp lại công đạo Diêm Nhật, “Tức tốc gọi Ôn tống quản và Không thống lĩnh quay về.”

“Nô tài đã bí mật phái người truyền tin.”

Lâm Giáp tiếp tục nói, “Ba người các ngươi canh giữ ở Nhân Tâm Đường, trước khi Hoàng Thượng tỉnh lại thì không được để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy Hoàng Thượng. Nói với bên ngoài là Hoàng Thượng bị bệnh nhẹ, cần phải tĩnh dưỡng, có chuyện gì thì bảo bọn họ đến tìm ta.”

“Nô tài hiểu rõ.”

“Hoàng Thượng có lưu lại ý chỉ cho Nội Các hay không?”

“Trước khi hôn mê thì Hoàng Thượng đã lưu lại thủ dụ để Thái sư tạm thời thống lĩnh Nội Các, hết thảy do Thái sư làm chủ.” Nói xong, Diêm Nhật đưa thủ dụ giao cho Lâm Giáp. Vừa thấy nét chữ quen thuộc của Hoàng Thượng thì Lâm Giáp suýt nữa đã rơi lệ.

Nhìn xuống bi thương, Lâm Giáp chăm chú nhìn Tần Ca một lúc lâu, sau đó mới lau khô mắt rồi giả vờ vô sự mà nhanh chân ly khai Nhân Tâm Đường. Hắn vừa đi thì Dung Khâu và Dung Niệm lập tức mềm nhũn toàn thân, co quắp ngồi bệt xuống đất.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 92

Trước khi Tân Ca điều trị thân mình thì đã chuẩn bị chu đáo. Mùng sáu tuy rằng đã có phong phanh truyền ra ngoài nhưng bởi vì vẫn chưa khai triều nên chưa có động tĩnh gì. Mùng bảy khai triều, Lâm Giáp ở trên triều đọc thánh chỉ của Hoàng Thượng [do Lâm Giáp lén chuẩn bị]: Thánh Thượng mang bệnh nhẹ, cần phải điều dưỡng cẩn thận, lệnh cho Thái sư Lâm Giáp chấp chưởng Nội Các, xử lý triều chính. Thống lĩnh triều đình Khổng Tắc Huy chấp chưởng an nguy trong cung, thủ bị quan kinh thành Quan Độ bảo vệ an bình của kinh thành. Trước khi long thể của Hoàng Thượng bình phục, kẻ nào nhân cơ hội làm loạn thì án theo tội mưu phản mà xử, Thái sư không cần thượng tấu, trực tiếp trừng phạt.

Thánh chỉ vừa được ban ra thì quan viên đều ngửi được mùi vị khác nhau. Nếu Hoàng Thượng chỉ bệnh nhẹ thì cần gì phải hạ thánh chỉ như vậy? Điều này chứng tỏ thân thể của Hoàng Thượng có vấn đề nghiêm trọng, nhưng rõ cục Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì?

Lập tức có quan viên đưa ra dị nghị, Lâm Giáp lập tức lấy tội danh nhiễu loạn triều đình để bãi chức mấy tên quan dị nghị chuyện này. Trên tay của Lâm Giáp không chỉ có thánh chỉ mà còn có Thượng Phuong bảo kiêm do Hoàng Thượng ban cho, ai dám xằng bậy sẽ bị khâm đầu ngay lập tức. Gần bốn vạn thị vệ ở trong cung do Khổng Tắc Huy chấp chưởng, thống lĩnh quân thị vệ kinh thành Quan Độ lại là tri kỉ của Ngũ Tử Ngang, cho nên đám triều thần trên tay không có binh quyền chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận thánh chỉ sau khi Lâm Giáp ra uy.

Sau khi Hoàng Thượng đăng cơ thì Lâm Giáp mới dần dần rời khỏi triều đình, chuyên tâm vào học vấn, nhưng uy nghi của hắn vẫn còn. Hiện tại hắn có thánh chỉ lại có Thượng Phuong bảo kiêm, có hắn ra mặt thì ngay cả Nội Các cũng không dám làm gì hắn. Chỉ trong một ngày Lâm Giáp đã khống chế triều đình. Sáng sớm từ Cẩm Đà Tự chạy về, Khổng Tắc Huy cùng Phó thống lĩnh Lý Thao phái thị vệ bao vây Nhân Tâm Đường, không cho bất

luận kẻ nào đến gần. Kinh Thành cũng được cai quản nghiêm ngặt, kiểm tra chặt chẽ dân chúng ra vào thành, trời vừa tối thì xe ngựa không được đi lại, dám can đảm ở bên ngoài gây rối thì không cần hỏi lý do mà cứ lập tức bắt vào đại lao. Dân chúng trong kinh và người trong hoàng cung đều nơm nớp lo sợ, một chút vô ý nho nhỏ diễn ra ngay thời kỳ mẫn cảm như vậy đều có thể dẫn đến họa sát thân.

Trong hoàng cung, Ôn Quέ quỳ gối bên giường Hoàng Thượng, vừa khóc vừa lau thân mình cho Hoàng Thượng. Bị triệu hồi khẩn cấp, hắn căn bản không thể tưởng tượng là khi về đến hoàng cung thì lại nhìn thấy Hoàng Thượng sinh tử chưa biết. Nếu không phải có Diêm Nhật và Khổng Tắc Huy ở đây thì hắn có lẽ đã suy sụp. Nghĩ đến thân phận của mình, nghĩ đến Hoàng Thượng, Ôn Quέ miễn cưỡng lấy thân phận Tổng quản an bài cung nhân, sau đó mới ở lại trong Nhân Tâm Đường không chịu bước ra. Hắn kiên cường là vì Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng mất thì hắn phải làm sao.

“Khổng thông lĩnh.” Ngoài phòng truyền đến giọng nói của Dung Khâu, Ôn Quέ đi nhìn về hướng bình phong, chỉ thấy một người vội vàng đi đến, vừa nhìn thấy người nọ, Ôn Quέ càng liên tục rơi lệ.

Dưới cầm của Khổng Tắc Huy mọc đầy râu, sắc mặt trầm trọng mà đi đến bên giường rồi cất tiếng hỏi, “Tình hình của Hoàng Thượng như thế nào?”

Ôn Quέ kiềm néo tiếng khóc, hắn lắc đầu nói trong nghẹn ngào, “Vẫn như vậy, sốt rất cao, không chịu lùi....Dung thái y cho Hoàng Thượng uống thuốc nhưng không có gì khởi sắc, Dung thái y nói Hoàng Thượng phải tự mình chống đỡ....”

Tâm tư của Khổng Tắc Huy thảng hakk hạ xuống, hắn vỗ về Ôn Quέ, “Vẫn chưa tìm được người hạ độc, người phải chịu đựng. Người là Tổng quản, không thể giấu mặt ở nơi này quá lâu. Đem chuyện ở đây giao cho Diêm Nhật, người ra ngoài trấn an cung nhân, để cho bọn họ biết Hoàng Thượng vẫn vô sự.”

Nuốt xuống nước mắt, Ôn Quέ lau khô mắt rồi đứng lên, “Ta đi rửa mặt, chờ đến khi mắt không còn sưng thì lập tức ra ngoài.”

“Ân.” Lại siết chặt bả vai của Ôn Quế để khích lệ hắn, Khổng Tắc Huy nói, “Hoàng Thượng sẽ chịu đựng được, hắn sẽ không làm cho Vương gia đau lòng. Ta đi đây.”

“Ân.”

Khổng Tắc Huy lại nhìn Hoàng Thượng, hắn mím chặt môi sau đó liền ly khai. Ôn Quế vội vàng lau nước mắt, đến bên chậu nước vừa giặt sạch khăn vừa lau mặt rồi mới gọi Diêm Nhật để thương lượng.

Trong hôn mê, Tân Ca mơ hồ nghe được tiếng khóc nức nở của Ôn Quế, nghe được ngũ thanh trầm trọng của Khổng Tắc Huy, tiếng rống giận của Thái sư, nhưng chỉ là thấp thoáng. Nóng, vô cùng nóng, nhưng lúc này cơn đau đớn trong người so với lúc trước mà nói thì vẫn có thể nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được. Hắn không lo lắng triều chính sẽ xảy ra chuyện gì, có Thái sư, có Khổng Tắc Huy, có Diêm La Điện thì Đại Đông sẽ bình an vô sự.

Trong lòng an tâm, Tân Ca lại lâm vào hôn mê, trước khi hôn mê, ý niệm duy nhất ở trong đầu của hắn chính là: Hắn nhất định phải tiếp tục kiên trì, nhất định!

Bảy ngày sau, ôm bài vị của Phụ Vương trở về, sau khi thái tử Hà Hoan đến Nhân Tâm Đường thỉnh an Hoàng đế ca ca thì cũng không thấy đi ra. Vì sợ hắn giữ không được bí mật nên Ôn Quế giữ hắn lại trong Nhân Tâm Đường, bất quá không cần Ôn Quế lên tiếng thì Hà Hoan cũng sẽ không rời xa Nhân Tâm Đường nửa bước. Vừa mới mất Phụ Vương, Hà Hoan sợ Hoàng đế ca ca cũng rời bỏ hắn, đôi mắt vừa mới bớt sưng không được bao lâu lại trở nên sưng húp như hai trái đào.

.....

Mãi cho đến hai mươi tháng giêng mà Tân Ca vẫn chưa lộ diện, lòng người trong triều hoảng sợ, sợ Hoàng Thượng lâm trọng bệnh. Hoàng Thượng chưa có con nối dõi, cũng chưa lập người kế thừa ngôi vị, ngộ nhỡ Hoàng Thượng xảy ra bất trắc thì Đại Đông nhất định sẽ lâm vào hỗn loạn. Tiêu Thọ dẫn đầu những người bên phe của Lương Vương thỉnh Lâm Giáp cấp tốc triệu Lương Vương quay về trụ trì đại cục; trong khi các trọng thần

trong Nội Các như Khấu Dư dẫn đầu phe chống lại Lương Vương thì yêu cầu thừa dịp Lương Vương không ở trong kinh thành, tước bỏ Vương vị của hắn, không chế người nhà của hắn rồi thu hồi binh quyền; Còn lại một vài người như Trần Hí Ngôn ở phe trung lập thì im lặng không lên tiếng, chờ Lâm Giáp định đoạt.

Thậm chí còn có người dâng tấu chương thỉnh triều hồi An Lăng Vương Tần Úy Thần quay trở về kinh thành, đương nhiên người dâng lên tấu chương này lập tức bị Lâm Giáp tháo xuống mũ ô sa, xem như bắn tiếng đe dọa, làm loạn triều đình sẽ bị đắc tội. Thời điểm mẫn cảm này muộn An Lăng Vương bị lưu đày quay trở về thì càng dẫn đến bất an. Chiêu này của Lâm Giáp chấn động bá quan, lão Thái sư không phải xem Thượng Phương bao kiềm là một vật để trưng bày.

Trong lúc nhất thời cả triều đình đều hỗn loạn, Liễu gia và Ngũ gia cũng hỗn loạn, Lâm Giáp có tiếng là không thích Ngũ Tử Ngang. Hiện tại không thấy Hoàng Thượng, Lâm Giáp nắm quyền, chỉ cần hắn hạ lệnh thì mạng của Ngũ gia sẽ không thể bảo đảm. Nhưng vượt ngoài dự kiến của mọi người, Lâm Giáp lại răn dạy những người phản pháo Lương Vương, nói bọn họ không nên tồn tại tư dục ở sau lưng. Lương Vương xuất chinh là vì thiên hạ của Đại Đông, há có thể vì tư dục cá nhân mà bất nghĩa với Hoàng Thượng, không bận tâm đến an nguy của Đại Đông.

Lâm Giáp ra lệnh cho Khổng Tắc Huy điều ba trăm thị vệ canh giữ Lương Vương phủ để phòng ngừa có người lợi dụng thời cơ làm loạn. Hành động liên tiếp của hắn làm cho người ta không dám tùy tiện lỗ mãng, mặt ngoài của triều đình của dần dần trở nên bình tĩnh.

Mà lúc này Ngũ Tử Ngang thông lĩnh đại quân xuất chinh lại không hề hay biết kinh thành đã xảy ra đại sự. Vì không muốn ảnh hưởng đến hắn nên Ôn Quế và Khổng Tắc Huy lựa chọn giấu diếm chuyện này; Lâm Giáp cũng không phái người nói cho hắn biết, nhưng lại hạ lệnh không cho gia nhân của Ngũ gia và Liễu gia để cho Ngũ Tử Ngang biết chuyện. Hiểu rõ trước khi đại quân xuất chinh thì không thể làm rối loạn tâm tư của thống soái cho nên không ai viết thư báo cho hắn.

.....

“Hoàng đế ca ca.....Hoàng đế ca ca....”

Nắm úp bên giường của Tân Ca, Hà Hoan không thể ngừng khóc, Ôn Quέ khuyên bảo thế nào cũng vô dụng. Bất quá hắn cũng không thể ngừng khóc, gần một tháng qua Tân Ca vẫn lâm vào hôn mê. Nhiệt độ có hạ xuống một chút nhưng thân mình của Tân Ca vẫn rất nóng. Dung Niệm và Dung Khâu dùng hết biện pháp cũng không thành công, thân mình của Hoàng Thượng rắc rối hơn so với bọn họ dự đoán rất nhiều. Phương thuốc điều trị kia cùng với thể chất của Tân Ca có thể nói là hai thái cực hoàn toàn tương phản, cho nên tình trạng thân thể của Tân Ca mới nghiêm trọng như thế.

Dung Khâu bưng chén dược bổ thân đi đến, Hà Hoan lập tức thối lui sang một bên. Ôn Quέ với cặp mắt sưng húp nâng Hoàng Thượng ngồi dậy, Thân Mộc nhẹ nhàng mở miệng của Hoàng Thượng ra, Dung Khâu đút từng thia một vào miệng của Hoàng Thượng. Ôn Quέ dùng khăn lau đi nước thuốc chảy xuống ở khoe miệng của Hoàng Thượng, mỗi lần lau thì nước mắt của hắn lại nhiều xuống vài giọt.

Mỗi ngày Lâm Giáp cùng Không Tắc Huy đều đến Nhân Tâm Đường vài lần, mỗi lần đều mang theo sắc mặt trầm trọng mà rời đi. Nhưng vừa ly khai Nhân Tâm Đường thì bọn họ sẽ giả vờ như vô sự. Ôn Quέ không chỉ một lần muốn viết thư cho Vương gia, nhưng lại cố gắng nhịn xuống. Lúc này mà báo cho Vương gia thì chỉ càn làm cho Hoàng Thượng thêm lo lắng.

Thật vất vả mới đút cho Hoàng Thượng xong chén dược, sau khi tiến cung từ mùng năm thì vẫn chưa rời khỏi hoàng cung, lúc này Dung Khâu liền đi ra ngoài tiếp tục phổi dược. Nhiệt độ trên người của Tân Ca vẫn chưa hạ xuống, nếu càng kéo dài thì tình hình sẽ càng nguy hiểm. Bởi vì Dung gia phụ tử nói là Hoàng Thượng trúng độc nên Không Tắc Huy và Ôn Quέ âm thầm điều tra người可疑 ở trong cung, quả thật điều tra ra vài người có tâm tư bất chính.

Không khí trong cung và triều đình đều rất khẩn trương, mùng bảy tháng hai, Tân Ca hôn mê suốt một tháng trời rốt cục cũng tỉnh lại. Chẳng qua hắn rất suy yếu, vẫn hơi sốt như cũ, xoay người cũng rất khó khăn, nhưng mọi người rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm. Chuyện đầu tiên mà Tân Ca thi hành sau khi tỉnh lại là hạ chỉ: Trong lúc thân mình của trẫm không khỏe,

kẻ nào nhân cơ hội làm loạn, xâm chữ lên mặt rồi đem đi lưu đày; nếu nghiêm trọng hơn, trảm ngay lập tức!

Không thể tự viết thủ dụ, Tân Ca phải nhờ Lâm Giáp cầm tay chậm rãi viết từng chữ một. Sau đó Lâm Giáp mới nhịn xuống nước mắt đã ẩm ướt nơi khói mi rồi mang thủ dụ của Hoàng Thượng lâm triều. Lần này Tân Ca muốn cho những người đó hiểu rõ, chỉ cần hắn chưa chết thì Đại Đông vẫn là của hắn, các ngươi đừng hòng xẳng bậy!

Hoàng đế tự tay viết thủ dụ, triều đình lập tức trở nên yên tĩnh. Những kẻ từng gây sự phản pháo Lương Vương sau khi bị Lâm Giáp trừng trị, đồng thời lúc này Hoàng Thượng đã tỉnh lại khiến cho bọn họ cũng không thể không quay về nề nếp. Phe trung lập sau khi tiếp nhận thủ dụ thì lập tức chuyển thành phe ủng hộ Lương Vương, phe phản pháo Lương Vương lại thế đan lực bạc. Sau khi Ngũ Tử Ngang rời khỏi kinh thành, triều đình bởi vì Tân Catrung độc mà rõ ràng xảy ra biến hóa.(thế đan lực bạc = yếu thế)

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 93

Nhẹ nhàng vén rèm lên, Ôn Quế nâng khay đi đến. Nhìn thấy hắn tiến vào, Thân Mộc nâng dậy Hoàng Thượng vẫn còn rất suy yếu. Diêm Nhật lấy được thiện từ trên khay xuống, Ôn Quế buông khay, mang đến một cái đĩa nhỏ rồi gấp một chút thức ăn lên đĩa rồi mời ăn thử. Ăn xong thấy bản thân mình không có phản ứng gì thì hắn lại dùng đôi đũa bằng bạc để cẩn thận kiểm tra một phen, sau đó mới gật đầu với Diêm Nhật, để cho Diêm Nhật đút Hoàng Thượng ăn. Ôn Quế đích thân đảm nhiệm trọng trách ném thử thức ăn, hắn tình nguyện chính mình gấp chuyện bất trắc chứ tuyệt đối không thể để cho Hoàng Thượng lại xảy ra chuyện gì, mỗi ngày Khổng Tắc Huy đều cho hắn ăn vài viên thuốc giải độc vì sợ hắn bị trúng độc.

Hà Hoan ngồi yên mà nhìn, hắn đã dọn đến bên cạnh Nhân Tâm Đường, chuyện Tân Catrung độc khiến hắn rất sợ hãi, sợ người thân yêu duy nhất còn sót lại trên đời này của mình cũng bỏ hắn ra đi, Hà Hoan không chịu rời Nhân Tâm Đường nửa bước. Tuy rằng trong di chiếu của Phượng Minh Vương bảo rằng để cho Hà Hoan nhận thức Ngũ Tử Ngang là nghĩa huynh, nhưng trong lòng của Hà Hoan thì Tân Ca lại thân thiết hơn một tí, hắn không thể tự chủ được mà chỉ muốn ỷ lại vào Tân Ca. Mỗi khi nhìn thấy Hà Hoan ỷ lại vào Tân Ca thì cảm xúc trong lòng của Thân Mộc lại trở nên phức tạp, đây có lẽ nên gọi là huyết thống thân tình.

Ăn được một nửa thì Tân Ca lại ăn không vô. Ôn Quế lấy nước trà để Hoàng Thượng súc miệng, Thân Mộc đặt Hoàng Thượng nằm xuống, Ôn Quế đắp chăn lại cẩn thận. Qua một lát thì Tân Ca mới nhắm mắt lại, Ôn Quế lại buông rèm. Hết thảy đều tiến hành trong im lặng, động tác của mọi người đều vô cùng cẩn thận, tận lực không phát ra bất cứ tiếng vang nào, để cho Tân Ca có không gian tuyệt đối yên lặng mà tĩnh dưỡng.

“Thái tử điện hạ, ngài đi nghỉ đi.” Ôn Quế nhỏ giọng nói, Hà Hoan lắc đầu, hắn không muốn rời đi.

Lúc này Diêm Nhật liền lên tiếng, “Thái tử điện hạ, nô tài có việc tìm ngài, ngài đi theo nô tài một chút.”

Hà Hoan nhìn lên giùng, do dự một lúc thì mới đứng dậy để đi theo Diêm Nhật. Thân Mộc cũng đi theo ra ngoài, Ôn Quế ở lại trong phòng để trông chừng Hoàng Thượng. Trong phòng không có người ngoài, chỉ trong khoảnh khắc đôi mắt của Ôn Quế liền đỏ ửng. Theo Hoàng Thượng nhiều năm như thế, hắn chưa từng nhìn thấy Hoàng Thượng suy yếu như vậy. Thật đáng giận vì chưa tìm được kẻ hạ độc, nếu tìm được người nọ thì hắn nhất định phải tự mình lột da người kia! Nghiền xương thành tro!

Ra khỏi phòng, Hà Hoan hỏi, “Diêm Nhật, ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Diêm Nhật nói, “Thái tử điện hạ, hiện tại trong cung và ngoài cung cũng không thái bình, nô tài dựa theo ý chỉ của Hoàng Thượng mà chọn một người thị vệ cho ngài, sau này ngài đi bất cứ nơi nào cũng phải dẫn hắn theo. Hiện tại thân mình của Hoàng Thượng không được tốt, ngộ nhỡ ngài có gì sơ suất, bị kẻ gian thừa cơ hội thì rất phiền toái.”

“Nga, hảo, ta nghe Hoàng đế ca ca an bài.” Hà Hoan không hề dị nghị mà chỉ gật đầu, vừa nghe là chọn cho Hà Hoan một người thiếp thân thị vệ thì Thân Mộc liền cảm thấy xúc động.

Diêm Nhật nói tiếp, “Người nọ không tiện đến Nhân Tâm Đường, nô tài mang theo thái tử điện hạ đi gấp. Thái tử điện hạ nên quay về thu dọn, ban ngày điện hạ ở lại Nhân Tâm Đường trông nom Hoàng Thượng thì hắn chỉ có thể ở ngoài canh giữ, không thể tiến vào đây. Thái tử điện hạ không cần lo lắng cho Hoàng Thượng, thân mình của Hoàng Thượng mỗi ngày lại chuyển biến khả quan hơn, có Dung thái y, Hoàng Thượng sẽ ổn thôi.”

Hà Hoan lộ ra vẻ mặt khó xử, “Ta không muốn rời khỏi Hoàng đế ca ca....”

Thân Mộc khuyên nhủ, “Điện hạ, thân mình của Hoàng Thượng không khỏe mà vẫn nghĩ đến ngài, ngài cũng nên để cho Hoàng Thượng yên tâm mới đúng. Hoàng Thượng làm nhiều chuyện vì ngài như thế chẳng phải là muốn cho ngài cao hứng hay sao? Hơn nữa Diêm công công cũng nói ban ngày điện hạ có thể lại đây vẫn an Hoàng Thượng cơ mà.”

Diêm Nhật nhân cơ hội nói, “Hoàng Thượng sợ trong Nhân Tâm Đường tràn ngập mùi dược sẽ khiến cho điện hạ phiền muộn, ở lâu cũng không có lợi cho thân mình của ngài.”

Nghĩ đến bản thân mình làm cho Hoàng đế ca ca lo lắng, Hà Hoan cho dù không muốn cũng phải đồng ý, “Hảo, hôm nay ta sẽ thu gọn, khi Hoàng đế ca ca ngủ thì ta sẽ quay về, khi Hoàng đế ca ca tỉnh thì ta sẽ ở bên cạnh Hoàng đế ca ca.”

Diêm Nhật cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, “Tốt rồi, vậy hiện tại điện hạ đi cùng nô tài gặp người thị vệ kia có được hay không?”

“Hảo.”

“Thân công công cũng đi cùng đi, nếu điện hạ cảm thấy không hài lòng thì nô tài sẽ lựa chọn người khác.”

“Làm phiền Diêm công công.”

“Thân công công khách khí.”

Cứ như vậy, Diêm Nhật dẫn Hà Hoan và Thân Mộc đi gặp người thị vệ mà hắn đã chọn mặt gửi vàng.

Diêm Nhật cũng không phải lừa gạt Hà Hoan, Tân Ca không muốn Hà Hoan mỗi ngày đều buồn bã ở trong Nhân Tâm Đường, cũng không nguyện ý để cho Hà Hoan nhìn thấy bộ dáng suy yếu của mình. Lúc trước hắn nói không nên lời, chỉ có thể coi như không có gì, hiện tại có thể nói nhưng lại không tiện mở miệng để Hà Hoan rời đi, nghĩ đến nghĩ lui thì liền suy nghĩ ra cách này. Hơn nữa bên cạnh Hà Hoan cũng có thêm một người thị vệ, như vậy khi hắn mang thai không thể chiêu cố Hà Hoan thì hắn cũng có thể yên tâm.

Dẫn Hà Hoan và Thân Mộc ra ngoài Nhân Tâm Đường, chốc lát sau thì mọi người đi đến một tiểu hoa viên bên ngoài Nhân Tâm Đường. Nhìn thấy người kia có vóc dáng cao ngất, khuôn mặt nghiêm túc, trong lòng của Hà Hoan và Thân Mộc lập tức trở nên an tâm không ít, thoạt nhìn là một người có thể tin cậy. Sau khi người nọ nhìn thấy bọn họ đi tới thì liền đứng trước

mặt Hà Hoan rồi quỳ gối hành lễ, “Thuộc hạ Diêm Hoán, tham kiêm thái tử điện hạ.”

“A, mau mau đứng lên.” Hà Hoan hơi thoảng luồng cuồng tay chân mà nâng Diêm Hoán đứng dậy. Ở trong đây hắn chỉ là một hoàng tử thất thế lưu vong mà thôi, đối phương hành lễ như thế làm cho hắn cảm thấy rất thận thùng.

Diêm Nhật biết Hà Hoan ngừng ngùng nên lập tức nói, “Thái tử điện hạ, Diêm Hoán sau này chính là thị vệ bên cạnh ngài, ngài không cần phải ngượng ngùng. Ngài là nghĩa đệ của Hoàng Thượng, lại là thái tử Phượng Minh, có việc gì thì cứ phân phó cho hắn là được.”

Hà Hoan từ trước đến nay chưa từng tác oai tác quái, bị Diêm Nhật nói như thế thì lại càng mất tự nhiên, sắc mặt đỏ ửng. Hắn liên tục gật đầu, nói quanh co, “Như vậy sau này, ân, làm phiền Diêm thị vệ.” Bộ dáng của người này thoạt nhìn rất hung dữ.

Thân Mộc ở bên cạnh hỏi một cách lơ đãng, “Diêm thị vệ và Diêm công công là thân thích?”

Diêm Hoán bình tĩnh trả lời, “Thuộc hạ và Diêm công công đều là nô tài của Hoàng Thượng, họ Diêm là do Hoàng Thượng ban cho.”

Thân Mộc nghe xong thì lập tức hiểu rõ, ở Đại Đông quả thật có một Diêm La Điện, sau đó hắn mở miệng, “Có Diêm thị vệ thì nô tài cũng an tâm.”

“Thân công công cứ yên tâm, thuộc hạ phụng lệnh Hoàng Thượng để bảo hộ an nguy của thái tử điện hạ, thuộc hạ có chết cũng không thoái thác trách nhiệm.” Diêm Hoán nói một cách hùng hồn, Hà Hoan tinh tế quan sát hắn từ trên xuống dưới, trong lòng buồn bực, vì sao hắn càng nhìn càng cảm thấy hình như đã gặp người này ở đâu rồi?

.....

Đêm đó Hà Hoan dọn về tâm cung của mình, Diêm Hoán cũng đi theo, từ hôm nay trở đi hai người sẽ sớm chiều ở chung. Bộ dạng của Diêm Hoán

không được dễ xem cho lăm, hơn nữa mi tâm luôn nhíu chặt làm cho người ta thoát nhìn rất sợ hãi. Hà Hoan không nói chuyện với hắn thì hắn cũng sẽ không chủ động mở miệng, cho nên hai người ở chung vài canh giờ mà vẫn chưa nói được hai câu.

Sau khi rửa mặt rồi lên giường, Hà Hoan không thể nào nằm ngủ, Hoàng đế ca ca tuy rằng đã tỉnh nhưng vẫn rất suy yếu, hắn rất sợ, sợ Hoàng đế ca ca sẽ giống như Phụ vương rời xa hắn. Nghĩ đến đây thì đôi mắt của Hà Hoan lại ửng đỏ, hắn nhớ Phụ Vương. Hắn hiểu bản thân mình phải trưởng thành, phải học cách đặt Phụ Vương ở trong lòng mà không phải giống như bây giờ, hờ một tí lại khóc, nhưng khi ở một mình thì hắn thường khó khống chế được chính mình. Mười mấy năm qua có thể nói là hắn và Phụ Vương sống nương tựa lẫn nhau. Hiện tại Phụ Vương đã mất, Hoàng đế ca ca lại bệnh nặng, hắn rất bất an, rất bàng hoàng.

Nghĩ đến nghĩ lui, nước mắt của Hà Hoan càng chảy càng nhiều, khi có người vén rèm lên thì hắn mới phát hiện chính mình đã khóc thành tiếng. Diêm Hoán đứng bên giường cầm lấy một chiếc khăn ấm, sau đó mới khom người trong lúc Hà Hoan đang giật mình rồi lau mặt cho hắn.

“Điện hạ, đêm đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi.”

Cũng không biết là xảy ra chuyện gì, khi Hà Hoan nghe thấy một câu như thế thì toàn bộ đau thương và sợ hãi chôn giấu dưới đáy lòng đều bộc phát. Hắn mạnh mẽ ngồi dậy rồi bỗn nhào vào lòng của Diêm Hoán, sau đó khóc rống lên.

Diêm Hoán nhất thời sững sốt, hắn chỉ nghe thấy tiếng khóc của Hà Hoan càng lúc càng rõ, nghĩ đến lúc gần đi Vương gia đã công đạo với hắn, ở Diêm La Điện cũng dặn dò hắn, hắn liền vắt một chiếc khăn ấm rồi vén màn lên, hắn không ngờ hành động của mình lại làm cho Hà Hoan thái tử khóc thương tâm như thế. Bất quá khác với những người ở trong Diêm La Điện, hắn đi theo Ngũ Tử Ngang đã nhiều năm nên hắn có thể nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, một tay choàng qua bờ vai đang run rẩy vì khóc nức nở của Hà Hoan, lặng lẽ an ủi về. Lúc trước Hà Hoan đã gặp hắn tại Lương Vương phủ, bất quá có lẽ Hà Hoan không nhớ rõ.fynnz.wordpress.com

Diêm Hoán an ủi càng làm cho Hà Hoan không thể ngừng khóc, Diêm Hoán bị hắn ôm chặt cũng không dám động đậy, nhưng lại không thể để cho hắn cứ tiếp tục khóc như vậy, Diêm Hoán suy nghĩ một chút rồi nhẹn ra một câu, “Thái tử điện hạ hãy nén bi thương, ngài khóc như vậy sẽ tôn hại thân mình, Hoàng Thượng sẽ lo lắng.”

Hà Hoan vừa khóc thút thít vừa nói, “Ta rất sợ, sợ Hoàng đế ca ca rời bỏ ta giống như Phụ Vương....Rốt cục là ai ác độc như vậy, muốn làm hại Hoàng đế ca ca....Ta rất sợ....”

Đôi mắt của Diêm Hoán lập tức âm trầm, hắn lặng lẽ hỏi, “Hoàng Thượng bệnh rất nặng?”

Hà Hoan trả lời theo bản năng, “Hoàng đế ca ca không phải bị bệnh mà là bị trúng độc....Có người hạ độc Hoàng đế ca ca, Hoàng đế ca ca tuy rằng đã tỉnh nhưng vẫn đang rất nguy hiểm.” Nói xong, Hà Hoan còn đang khóc lại đột nhiên khôi phục tinh thần, hắn làm sao lại có thể nói ra chuyện này!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 94

Vội vàng ngẩng đầu, Hà Hoan khẩn trương nói, “Ta, ta, làm sao vậy? Chuyện này ta không thể nói với người khác.”

Diêm Hoán bình thản nói, “Thuộc hạ là thiếp thân thị vệ của điện hạ, át hẳn không tính là người khác chứ.”

“Nhưng mà Thái sư, Ôn công công, Thân công công và Diêm Nhật đều dặn ta không được tiết lộ chuyện này ra ngoài, để cho người có mưu đồ nghe được thì sẽ rước lấy phiền toái.” Chính mình lỡ miệng, Hà Hoan khẩn trương đến mức mặt mày trắng bệch.

Diêm Hoán lại tiếp tục bình tĩnh nói, “Thuộc hạ là thiếp thân thị vệ của điện hạ, xem như người một nhà với điện hạ, điện hạ phải tin tưởng thuộc hạ mới được. Chuyện này sự tình trọng đại, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài nữa chứ. Hơn nữa thuộc hạ cũng là người của Hoàng Thượng, cho dù điện hạ không nói thì thuộc hạ cũng sẽ không nói lung tung ra ngoài.”

Hà Hoan an tâm một chút, nắm chặt xiêm y của Diêm Hoán rồi thấp giọng dặn dò, “Vậy ngươi nhất định phải giữ bí mật, ta không thể để cho Hoàng đế ca ca gặp phiền toái.”

Diêm Hoán gật đầu, “Điện hạ cứ yên tâm, nếu ngay cả như vậy mà thuộc hạ làm không được thì thuộc hạ cũng không còn mặt mũi làm thiếp thân thị vệ của điện hạ.” Hắn cố ý nhấn mạnh hai từ thiếp thân làm cho Hà Hoan trở nên khẩn trương.

Lúc này Hà Hoan mới phát hiện chính mình đang chui vào lòng của Diêm Hoán, còn khóc ướt y xiêm y của người ta, hắn vội vàng buông tay, sắc mặt nháy mắt trở nên đỏ ửng, vậy mà hắn lại làm ra hành động như thế với người thị vệ vừa mới nhận thức.

Diêm Hoán vẫn vô cùng trầm ổn như cũ, “Điện hạ, đêm đã khuya, ngài nên ngủ đi. Thuộc hạ ở ngay trong phòng, có chuyện gì thì ngài có thể phân phó bất cứ lúc nào.”

Đang cúi đầu tự âm thầm phỉ nhổ chính mình, Hà Hoan vừa nghe xong thì liền ngẩng đầu kinh ngạc hỏi, “Ngươi không ngủ hay sao?”

“Thuộc hạ là thiếp thân thị vệ của ngài, đương nhiên lúc nào cũng phải ở bên cạnh ngài.”

“Vậy ngươi ngủ ở chỗ nào?” Hà Hoan nhìn quanh căn phòng một lượt, ngoại trừ hai cái ghế dựa thì căn bản không còn chỗ nào có thể nằm ngủ.

Diêm Hoán nói, “Thuộc hạ có thể ngủ trên ghế cũng được, điện hạ mau đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong, hắn chuẩn bị buông rèm.

“Đợi đã!” Trong tình thế cấp bách, Hà Hoan bắt được tay của Diêm Hoán, nhìn hai cái ghế dựa kia, lại nhìn cái đầu của Diêm Hoán, cuối cùng thì nhìn xem cái giường của mình, hắn do dự nói, “Nếu không....Ngươi cùng ta ngủ trên giường đi, ngươi là thiếp thân thị vệ của ta....cũng không thể mỗi ngày đều ngủ trên ghế....Ân, dù sao giường cũng đủ rộng, và lại cũng có dư chăn.”

Sắc mặt của Diêm Hoán lập tức hiện lên kinh ngạc, lúc này Hà Hoan mới cảm thấy lời nói của mình thật sự không đúng, hắn buông tay, ngượng ngùng nói, “A, ân, ta không có ý khác....chỉ là không quen thôi, ta ngủ trên giường, ngươi lại ngủ trên ghế....” Nói tới đây thì đầu của hắn cúi thấp, ngũ thanh như muỗi kêu. Kỳ thật sau khi Phụ Vương rời đi thì hắn rất sợ phải ngủ một mình.

“Như vậy thuộc hạ đành vượt quá quy củ.”

Khi đôi mắt to tròn của Hà Hoan nhìn về phía mình thì Diêm Hoán liền đem chăn gối dìu thưa bên trong giường kéo ra, đặt ở mép ngoài, chuẩn bị đi ngủ. Mãi cho đến khi đôi phương bắt đầu thoát ngoại bào thì Hà Hoan mới khôi phục tinh thần, tim đập thình thịch mà chui vào chăn của chính mình, sau đó tro mắt nhìn Diêm Hoán thoát đi nội y còn sót lại rồi đặt bên cạnh giường, cuối cùng cũng tiến vào trong chăn.

Một chướng được tung ra, ánh đèn trong phòng bị dập tắt. Bên cạnh có thêm một người xa lạ, nhịp tim của Hà Hoan đập kịch liệt nhưng cũng cảm thấy an bình. Hắn kéo chăn che một nửa khuôn mặt của mình, không thể tin được chính mình lại mòi người khác ngủ chung. Nhưng mà hắn đang tưởng niệm Phụ Vương, lại lo lắng cho Hoàng đế ca ca, cho nên có một người như vậy ở bên cạnh hắn khiến hắn cảm thấy rất an tâm, rất an tâm.

Qua một hồi lâu, ngay khi Diêm Hoán nghĩ rằng Hà Hoan đã ngủ thì lại nghe thấy một giọng nói lí nhí, “Diêm Hoán, đa tạ ngươi.”

“Nên đa tạ là thuộc hạ moi đúng, cảm tạ điện hạ đã nguyện ý cho thuộc hạ được nghỉ ngơi trên giường.”

Khuôn mặt của Hà Hoan trở nên đỏ bừng trong bóng đêm, “Không, không cần cảm tạ.... Ân, ngươi, ngươi là thiếp thân thị vệ của ta, chuyện này ắt hẳn là rất, ngô, rất bình thường.”

“Ân, rất bình thường.”

Hà Hoan thở phào nhẹ nhõm, Diêm Hoán cảm thấy rất bình thường là tốt rồi, bằng không để cho Diêm Hoán nghĩ rằng mình là một người không biết tự trọng thì sẽ không tốt cho lắm. Nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi, Hà Hoan tạm thời dứt bỏ khổ sở trong lòng, làm cho chính mình đi vào giấc ngủ.

Sau khi hô hấp của người bên cạnh trở nên ổn định thì Diêm Hoán liền mở mắt, đôi mắt lóe lên hào quang, hắn chậm rãi ngồi dậy, điểm huyệt ngủ của Hà Hoan rồi xuống giường.

.....

Đêm nay do Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy trực đêm, Diêm Nhật không cần gác đêm nên qua giờ tí thì hắn mới quay về chỗ nghỉ ngơi tạm thời của mình cách Nhân Tâm Đường không xa. Sau khi châm cứu cho Tân Ca thì sắc mặt của Diêm Nhật càng ngày càng tái nhợt hơn so với trước kia, cũng gầy đi nhiều. Người khác chỉ nghĩ là vì hắn chiếu cố Hoàng Thượng vất vả, cũng bởi vì như thế nên Ôn Quέ luôn tìm cơ hội để cho hắn quay về nghỉ ngơi, nhưng Diêm Nhật cũng không đồng ý, nếu lúc này hắn không suy kiệt thì nhất định hắn sẽ trông nom bên cạnh Hoàng Thượng mỗi ngày.

Vừa mới năm xuống thì ngoài phòng lại truyền đến vài tiếng kêu của cú mèo. Diêm Nhật nhanh chóng xuống giường, khoác vào xiêm y rồi đi đến bên cửa sổ, sau khi đẩy cửa sổ ra thì có một người chớp nhoáng tiến vào, thuận tay đóng lại cửa sổ.

Trong bóng đêm, người tới nghiêm mặt trực tiếp hỏi, “Ngươi có đem chuyện Hoàng Thượng bị trúng độc báo cho Vương gia hay chưa?”

Diêm Nhật tựa hồ đoán được người này sẽ đến nên hắn không chỉ không hốt hoảng mà ngược lại còn tỏ vẻ kinh ngạc, “Hoàng Thượng trúng độc? Ai nói cho ngươi biết? Lần này thân mình của Hoàng Thượng không khỏe, còn có người dám nói lung tung hay sao? Nếu bị Thái sư biết thì sẽ rước lấy phiền phức.”

“Đừng giả vờ hồ đồ với ta!” Người nọ nắm lấy vạt xiêm y của Diêm Nhật rồi nhắc hắn lên, “Lúc sắp ra đi Vương gia đã công đạo như thế nào với ngươi? Xảy ra chuyện lớn như thế mà ngươi lại có thể cùng những người khác giấu diếm Vương gia?”fynnz.wordpress.com

Diêm Nhật không thay đổi sắc mặt, hắn giãy khỏi tay của người nọ, thản nhiên nói, “Ta không hề biết chuyện gì. Ngươi là thiếp thân thị vệ của thái tử Hà Hoan, tốt nhất đừng hổn hển có chuyện gì thì lại chạy đến chỗ của ta.”

“Ngươi!” Người nọ rất muốn đấm Diêm Nhật một quyền.

Diêm Nhật lảng lặng nhìn hắn mà nói, “Ta là người của Vương gia, cũng là người của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng bảo ta làm cái gì thì ta liền làm cái đó, không cho ta làm thì ta cũng không thể làm. Hoàng Thượng nói bên cạnh thái tử Hà Hoan cần có một người đáng tin cậy, ta và Diêm La Vương chọn ngươi vì ta cảm thấy ngươi rất thích hợp. Ngươi và ta ở Diêm La Điện tuy là đồng cấp nhưng ở trong cung thì ngươi phải nghe lời ta. Quay về đi, đừng để cho người ngoài nhìn thấy ngươi tìm đến chỗ của ta.”

Nói xong vài câu không liên quan đến nhau, Diêm Nhật ngáp một cái, ý tứ là muốn tiễn khách. Đôi mắt nheo lại mượn ánh trăng lạnh lẽo mà trùng trùng nhìn Diêm Nhật, người nọ cân nhắc mấy câu ở trong lòng, qua một lúc lâu, hắn nắm chặt quyền rồi buông ra, thấp giọng nói, “Sau này ta sẽ

không tự tiện tới tìm người, chiêu cỗ Hoàng Thượng cho tốt.” Cũng không chờ Diêm Nhật đáp lại, người nọ đẩy ra cửa sổ rồi lặng lẽ ly khai.

Thở hắt ra, Diêm Nhật đóng cửa sổ rồi quay trở lại giường ngủ. Chui vào trong chăn, tiếng hít thở của Diêm Nhật mang theo vài phần trầm trọng. Hắn ngủ không được, mỗi khi nhắm mắt thì trong đầu lại xuất hiện hình ảnh đêm hôm đó, khuôn mặt tràn đầy thống khổ của Hoàng Thượng. Cho dù khi bị người ta xem như gia súc nhốt vào trong lồng sắt thì Diêm Nhật cũng không cảm thấy trầm trọng như thế. Nhưng hiện tại chỉ cần nhìn thấy Hoàng Thượng thì lồng ngực của hắn lại bị ép chặt đến mức không thể thở nổi.

Hắn không biết làm như vậy là sai hay đúng, cũng không biết có thể rước lấy họa sát thân hay không, nhưng hắn không thể làm gì hơn. Nếu không làm một chút chuyện gì đó thì sớm muộn sẽ có một ngày hắn bị sức ép nặng nề này đè chết.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 95

Hai tháng cuối, tình trạng của Tân Ca rõ ràng chuyển biến tốt, khí sắc cũng dần dần bắt đầu khôi phục, hai tháng căng thẳng cuối cùng của Dung gia phụ tử rốt cục giảm hơn phân nửa. Rõ ràng nhất là Ôn Quế và Hà Hoan, nụ cười đã trở lại trên mặt của hai người, cũng thoải mái hơn. Bất quá Tân Ca vẫn giao chính sự cho Thái sư, tuy rằng hắn đã khỏe hơn rất nhiều nhưng trong bụng vẫn luôn âm ỉ khó chịu, khẩu vị vẫn như cũ, không được tốt cho lắm. Hắn bị trúng độc làm cho Lâm Giáp bị dọa mất魂, trước khi hắn chưa khôi phục như cũ thì Lâm Giáp cũng không dám để cho hắn quá mức lao tâm khổ trí, chẳng qua mỗi ngày khi vấn an thì sẽ đem những chuyện mà Nội Các không thể giải quyết để nói cho Tân Ca nghe, sau khi nhận được ý tứ của Tân Ca thì Lâm Giáp mới truyền chỉ cho Nội Các, tuy rằng mệt mỏi hơn rất nhiều, nhưng chỉ cần Hoàng Thượng có thể sống tốt thì mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa.

“Thái sư, lần này vất vả cho ngươi.” Năm tay Lâm Giáp, Tân Ca nói một cách thành tâm.

Khóe mắt của Lâm Giáp trở nên ướt át, đưa một bàn tay gầy gò đặt lên tay của Tân Ca, da đồi mồi trên mu bàn tay của người già tựa hồ càng nhiều hơn một ít. Hắn lắc đầu, một lúc sau mới mở miệng, giọng nói khàn đặc, “Chỉ cần Hoàng Thượng không có việc gì, cho dù lấy cái mạng của lão thần thì cũng chẳng hề gì.”

“Thái sư đừng nói như thế.” Tân Ca cũng vô cùng cảm khái, “Ngài là Thái sư của trẫm, tương lai còn là Thái sư của thái tử, giang sơn của trẫm không thể không có lão Thái sư.”

Lâm Giáp nắm chặt tay của Tân Ca, nước mắt tuôn rơi, “Hoàng Thượng.....ngài.....ngài tuyệt đối không thể bỏ lại lão thần a....Long thê của ngài quan hệ đến cơ nghiệp trăm năm của Đại Đông....Lão thần....đã tiễn bước Thái Hoàng cùng Tiên Hoàng, lão thần....rất sợ.....”

Tần Ca nói một cách áy náy, “Trẫm sẽ sống khỏe mạnh, Thái sư, trẫm sẽ không làm cho ngươi tiếp tục lo lắng nữa.”

“Ân, ân.....” Lâm Giáp vội vàng lau nước mắt đang dũng mãnh tuôn ra, vừa vui vừa lo lắng mà nói, “Lúc này Hoàng Thượng sinh bệnh, chính sự cũng không quá nhiều, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?”

Lâm Giáp khẽ cắn môi, trầm giọng nói, “Chẳng qua thế lực của Lương Vương đã vượt quá dự liệu của lão thần. Hoàng Thượng, lão thần sẽ không làm chuyện bỏ đá xuống giếng, nhưng ngài không thể không đề phòng thế lực của Lương Vương a. Có lẽ Hoàng Thượng không thích nghe nhưng lão thần không thể không nói. Di chiếu của Phượng Minh Vương làm cho thanh danh của Lương Vương lan truyền khắp nơi, nay hắn lại là song Vương, lúc này nếu hắn chiếm được Phượng Minh thì phe trung lập trong triều cũng sẽ đứng về phía của hắn. Hà Hoan thái tử lại là nghĩa đệ của hắn, sau khi Hà Hoan thái tử chấp chưởng Phượng Minh thì sau lưng Lương Vương lại có Phượng Minh để dựa vào. Nếu Hoàng Thượng còn chưa chịu tính ngộ thì e rằng là đang dưỡng hổ di họa a.”(dưỡng hổ di họa = nuôi ong tay áo)

Vượt ra ngoài dự đoán của Lâm Giáp, khi hắn sẵn sàng chờ Hoàng Thượng răn dạy thì lại thấy Hoàng Thượng chỉ thản nhiên thở hắt ra, không hề tức giận.

“Trong triều có bao nhiêu người phản đối Lương Vương?”

Lâm Giáp đắn đo mà trả lời, “Gần bốn phần.”

“Có bao nhiêu người duy trì trung lập?”

“Gần....hai phần.”

“Như vậy bên phe của Lương Vương có gần bốn phần?”

Lâm Giáp gật đầu, nhất thời nhìn không thấu tâm tư của Hoàng Thượng.

Tựa vào đầu giường, nhắm mắt lặng yên một hồi lâu thì Tần Ca mới chậm rãi nói, “Lão Thái sư, trẫm đã có chủ ý về chuyện của Lương Vương,

bất quá trẫm quả thật cũng nên quan tâm đến chuyện mà ngươi đã nói. Chẳng qua chuyện này không thể vội vàng, trước mắt trong tay trẫm ngoại trừ ngài thì cũng chỉ có Lương Vương là làm cho trẫm tin tưởng, những người khác....nhất là trong Nội Các, trẫm chưa muôn nói đến.”

“Quan viên từng trải và có kinh nghiệm được tuyển chọn trong Vịnh Xuân yến vẫn không đủ, cũng chưa thể đảm nhận trọng trách và làm trẫm yên tâm. Thái sư, trẫm là Hoàng Thượng, trẫm có được người trong thiên hạ nhưng có mấy ai là thật tâm đối với trẫm? Đây có thể nói là bi ai của trẫm, Trên tay của trẫm chỉ có vài tâm phúc, lòng người khó lường, Lương Vương lớn lên từ nhỏ với trẫm, trẫm xem như là hiểu rõ hắn, đối với những người khác thì trẫm căn bản không thể tin tưởng bọn họ.”

Lâm Giáp thở dài, đây là bi ai và bát đắc dĩ của người làm Đế Vương. Nhớ đến ngày xưa người mà Tiên Hoàng tín nhiệm nhất dường như cũng chỉ có hắn và Ngũ Hạo, quả nhiên mối ràng buộc giữa Ngũ gia và hoàng thất phi thường sâu sắc.

Tần Ca hơi lộ ra nét mặt mệt mỏi, “Thái sư, bây giờ trẫm chưa thể động vào Lương Vương, nếu lập tức động vào hắn thì sẽ khiến cả triều đình hỗn loạn, thậm chí sẽ làm cho những người có mưu đồ rục rịch nhân cơ hội gây rối. Trẫm sẽ ở thời điểm thích hợp mà chậm rãi động hắn, từng bước một tước quyền của hắn, cho đến khi hắn rốt cục không thể ảnh hưởng đến trẫm thì thôi, ngươi thấy như vậy có được hay không?”

Lâm Giáp vô cùng kinh ngạc, Hoàng Thượng vốn đã có ý niệm động đến Lương Vương!

Tần Ca ché giỗ, “Lương Vương ngày càng kiêu ngạo, cho dù trẫm không nhìn thấy thì cũng sẽ có phong phanh rơi vào tai của trẫm. Liễu gia chẳng phải đã sắp leo lên trời rồi hay sao? Hơn nữa Thái sư nói rất đúng, hai năm nay quyền thế của Lương Vương quá lớn, nếu cứ như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra phản loạn. Nhưng hiện tại Lương Vương đang đánh chiếm Phượng Minh, trẫm không thể động hắn mà thậm chí còn phải ban thưởng cho hắn, bằng không hắn sẽ đem mấy chục vạn đại quân của trẫm trở thành phiền toái. Thái sư, chuyện này không thể vội vàng, ngươi cho trẫm một chút thời gian.”

Lâm Giáp đột nhiên quỳ xuống, trong mắt ướt át, “Hoàng Thượng, ngài.....lão thần.....Hoàng Thượng thánh minh.....Hoàng Thượng thánh minh.”

Tần Ca nghiêng người nâng Thái sư đang quỳ gối bên giường đứng dậy, thần nhiên nói, “Thái sư một lòng vì trẫm, một lòng vì triều đình, trẫm làm sao lại không hiểu rõ ý của Thái sư. Có Thái sư ở đây thì trẫm mới có thể yên tâm a.”

Lâm Giáp vô cùng kích động, hắn nghĩ rằng lần này Hoàng Thượng lại bác bỏ kiến nghị của hắn.

Sau khi bình phục rồi ngồi xuống, Lâm Giáp còn tiếp tục nói thêm một chuyện khác, “Hoàng Thượng, tuy rằng ngài không thích nghe chuyện này nhưng lão thần vẫn phải nói. Lần này ngài sinh bệnh, trong triều sở dĩ có khủng hoảng là vì Hoàng Thượng không có con nối dõi. Nếu Hoàng Thượng có con nối dõi, lập thái tử thì mới có thể ổn định triều cương. Hiện tại lại có người kiến nghị triều hồi An Lăng Vương, đã bị lão thần phạt nặng. Từ sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, An Lăng Vương chưa bao giờ từ bỏ hy vọng được trở về kinh thành, Hoàng Thượng không có con nối dõi thì An Lăng Vương lại càng không từ bỏ. Hoàng Thượng, ngài có thể không thú phi nhưng nhất định phải có con nối dõi a.”fynnz.wordpress.com

Lại vượt ngoài dự liệu của Lâm Giáp, sau khi Tần Ca nghe xong thì khéo miệng hơi mỉm cười một chút, hắn nói, “Lão Thái sư, trẫm không ngờ là ngươi đã thông suốt như thế, trẫm còn tưởng rằng ngươi sẽ ép trẫm thú phi lập hậu, hóa ra chỉ cần trẫm có nhi tử là đủ, không cần biết là ai sinh.”

Lâm Giáp hổ thẹn mà nói, “Đương nhiên lão thần cũng hy vọng bên cạnh Hoàng Thượng có vài vị phi tử hiền lương thực đức, cũng hy vọng hậu cung của Hoàng Thượng được lắp đầy. Chẳng qua vài năm nay lão thần cũng đã nhìn ra Hoàng Thượng không muốn thú phi là vì chưa gặp được người ở trong lòng. Ai, Hoàng Thượng là vua của một nước, là thiên tử, cho dù nữ tử hiền lành vào cung thì cũng khó tránh sẽ có tư tâm, đây có lẽ là nguyên nhân khiến Hoàng Thượng trì hoãn không muốn thú phi.”

Tần Ca gật đầu, “Ánh mắt của đám nữ nhân nhìn trẫm như thể muốn nuốt chửng trẫm, thật sự khiến trẫm rùng mình. Trẫm cũng không muốn đám nữ

nhân vì tranh giành tình cảm mà đem hậu cung của trẫm trở nên ngột ngạt. Tiên Hoàng chỉ có một mình mẫu hậu, hậu cung an bình, trẫm bị ảnh hưởng rất lớn từ Tiên Hoàng nên không muốn thú phi, nếu muốn thú cũng phải thú người trong lòng của mình. Chẳng qua trẫm không có hảo vận của Tiên Hoàng, cho đến nay vẫn chưa gặp được nữ tử thích hợp với mình. Bất quá lần này bị trúng độc cũng làm cho trẫm tinh ngô, nếu không có nhi tử để nối dõi thì không được. Trẫm sẽ sắp xếp chuyện này, để cho bọn người đó đều câm miệng.”

“Hoàng Thượng!” Lâm Giáp dường như vô lực thừa nhận những đợt sóng kinh hỉ liên tục ập đến như vậy, “Chỉ cần Hoàng Thượng đồng ý có nhi tử nối dõi thì lão thần tuyệt đối sẽ không nhắc lại chuyện thú phi của Hoàng Thượng.”

Tần Ca vừa lòng nói, “Có những lời này của Lão thái sư thì trẫm đã yên tâm. Trẫm sẽ chọn một nữ nhân thích hợp để sinh hạ nhi tử cho trẫm, bất quá trẫm không thể cam đoan sẽ thu nàng. Dương nhiên trẫm sẽ an bài ổn thỏa cho vị nữ tử kia”

“Lão thần hiểu rõ, lão thần hiểu rõ.” Lúc này Lâm Giáp làm sao còn bận tâm Hoàng Thượng có thú phi hay không.

Hai sự kiện lớn trong lòng đều đã được giải đáp khúc mắc, Lâm Giáp mang theo sắc mặt hoan hỷ mà ly khai khỏi Nhân Tâm Đường. Sau khi hắn đi, Tần Ca đưa tay sờ lên bụng, khoe miệng là nụ cười thản nhiên. Trần an Thái sư thì mọi chuyện trong triều có thể được giải quyết ổn thỏa. Bốn phần...người bên phe Tử Ngang chỉ có bốn phần...như vậy vẫn chưa đủ.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 96

“Hoàng Thượng, ngài nên uống thuốc.” Ôn Quέ bụng khay đến, vẻ mặt của Tần Ca nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Đem chén dược đưa cho Hoàng Thượng, Ôn Quélô ra vẻ mặt khó xử, muốn nói lại thôi. Uống thuốc xong, Tần Ca đem chén trả lại cho Ôn Quέ, sau khi Ôn Quέ tiếp nhận thì không rời đi mà trên mặt lại mang theo vẻ lo lắng giống như có chuyện muốn nói.

Tần Ca nheo đuôi mắt lại, mở miệng một cách không cao hứng, “Ngươi cũng học cách nghe lén trẫm cùng các đại thần đàm đạo?”

Ôn Quέ quỳ mạnh xuống đất, sắc mặt trắng bệch, “Nô tài không dám, nô tài, nô tài chỉ là bất cẩn nghe được....Nô tài nghe được Thái sư nói Vương gia....Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

“Đứng lên đi.” Tần Ca nhẹ nhàng xoa bụng, sau khi Ôn Quέ đứng lên thì mới nói tiếp, “Ngươi nhất định cảm thấy rất lạ vì sao trẫm lại đồng ý với kiến nghị của Thái sư, đúng không?”

Ôn Quέ gật đầu thật mạnh.

Tần Ca không đáp mà chỉ hỏi lại, “Nếu trẫm thật sự muốn động đến Lương Vương, ngươi và Khổng Tắc Huy sẽ lựa chọn như thế nào? Chóng lại Lương Vương hay là phản bội trẫm?”

“Hoàng Thượng!” Ôn Quέ sờ tối mức lại quỳ xuống, nói trong hoang mang và rối loạn, “Thái sư căn bản chỉ lo lắng quá nhiều! Vương gia cho dù nắm quyền cũng là một lòng vì Hoàng Thượng, chẳng phải Hoàng Thượng là người hiểu rõ nhất hay sao?”

Tần Ca vẫn lặp lại câu kia, “Trẫm và Lương Vương, ngươi và Khổng Tắc Huy sẽ chọn ai?”

Ôn Quέ gấp đến mức cả đôi mắt đều đỏ ửng, hốc mắt to mồm, giọng nói nghẹn cứng trong cổ họng. Qua một lúc lâu, hắn thông khổ mà nói, “Nếu Vương gia phản bội Hoàng Thượng thì nô tài cho dù liều mạng cũng tuyệt đối không để cho Vương gia làm hại Hoàng Thượng....Hoàng Thượng, nô tài hy vọng, nô tài hy vọng Hoàng Thượng và Vương gia có thể ở bên nhau, nô tài hy vọng Hoàng Thượng và Vương gia có thể vĩnh viễn như bây giờ, không xa lìa, không rời bỏ.”

Tần Ca nhìn Ôn Quέ, sắc mặt từ lạnh lẽo trở nên ấm áp, “Xem ra vấn đề này của trẫm đã khiến ngươi thập phần khó xử”

Ôn Quέ khóc.

“Đứng lên đi.”

Ôn Quέ vừa lau mắt vừa đứng lên.

Tần Ca nhếch môi, “Ngươi là người bên cạnh trẫm, lại toàn tâm toàn ý đối với hắn, hắn cho ngươi lợi ích gì?”

Ôn Quέ quan sát sắc mặt của Hoàng Thượng, đương nhiên cũng nhìn ra Hoàng Thượng không còn tức giận, hắn liền lớn mật nói, “Vương gia không cho nô tài lợi ích gì cả, chẳng qua trong thâm tâm nô tài luôn hy vọng Hoàng Thượng và Vương gia có thể vĩnh viễn không xảy ra chuyện gì, nô tài thấy Hoàng Thượng ở bên cạnh Vương gia thì mới cao hứng. Hoàng Thượng và Vương gia không ai có thể rời xa ai. Hoàng Thượng và Vương gia trời sinh nên ở bên nhau mới đúng.”

“Ngươi càng ngày càng lưu manh giống hắn.” Tần Ca cử động thân mình muốn nằm xuống, Ôn Quέ vội vàng tiến lên đỡ hắn. Sau khi hầu hạ Hoàng Thượng nằm xuống thì Ôn Quέ lại thăm dò mà hỏi, “Hoàng Thượng, ngài thật sự muốn động vào Vương gia hay sao?”

“Lớn mật.”

“Hoàng Thượng thứ tội.” Ôn Quế cắn môi, “Nô tài, nô tài lo lắng Hoàng Thượng không thể chịu được áp lực từ phía đám người của Thái sư.”

Tần Ca trùng mắt liếc hắn một cái, “Trẫm thấy ngươi là đang lo lắng về phía trẫm thì đúng hơn”

Ôn Quế không dám nói thêm nữa, nhưng vừa rồi Hoàng Thượng đã rõ ràng nói là muốn tước chức vị của Vương gia a.

Tần Ca thở dài một hơi, nói một cách buồn bã, “Ngươi như vậy thì làm sao trẫm có thể giao cho ngươi một số việc?”

“Hoàng Thượng?” Ôn Quế run rẩy, lúc này chỉ thấy Hoàng Thượng nhắm mắt lại, không tính nhiều lời.

Cầm lấy chén dược trống rỗng rồi lo lắng bắt an mà lui ra, Ôn Quế theo bản năng liền tìm kiếm một thân ảnh có thể an ủi hắn. Người nọ cũng đang nhìn hắn, lúc này Diêm Nhật đang đi đến, thấp giọng nói, “Ôn tổng quản, nơi này cứ giao cho nô tài.”

“A, hảo.” Dem cái chén không giao cho Diêm Nhật, Ôn Quế cúi thấp đầu rồi lui ra ngoài. Không Tắc Huy liếc mắt nhìn Diêm Nhật một cái, sau đó cũng ôm kiếm mà đi theo Ôn Quế.

Đi đến chỗ không người, Ôn Quế ngừng lại. Phía sau nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân, hắn nhịn không được mà đôi mắt trở nên ửng đỏ. Bả vai bị người nọ ôm lấy, thân mình của Ôn Quế run nhẹ nhẹ.

“Ngươi tin rằng Hoàng Thượng sẽ động vào Vương gia hay sao?” Giọng nói của người nọ vẫn luôn lạnh lùng kiên định như vậy.

Ôn Quế lắc đầu, “Ta không tin, nhưng mà mới vừa rồi Hoàng Thượng lại nói ra những lời đó, ta thật sự rất sợ hãi.”

Bàn tay trên vai dùng sức, “Ngươi theo Hoàng Thượng nhiều năm như thế, át hẳn phải hiểu rõ Hoàng Thượng mới đúng. Lời của Hoàng Thượng không phải lúc nào cũng nhất ngôn cửu đỉnh, trong khi hành động của hắn cũng chưa hẳn sẽ đơn giản như vẻ bề ngoài mà chúng ta nhìn thấy.”

Ôn Quέ ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt khó hiểu, “Vừa rồi ngươi cũng nghe thấy lời nói của Hoàng Thượng và Thái sư. Ta không nghi ngờ tình cảm của Hoàng Thượng đối với Vương gia, nhưng Thái sư vẫn cứ thúc ép, Hoàng Thượng vì đê trấn an Thái sư mà có thể sẽ phải động đến Vương gia.”

“Cho nên ta mới nói ngươi không hề xứng với chức tổng quản.” Khổng Tắc Huy đầy hắn đến một nơi ẩn khuất hơn, nhỏ giọng nói, “Ta vừa rồi cũng lo lắng Hoàng Thượng có phải bởi vì áp lực của triều đình mà muốn động đến Vương gia hay không, nhưng vừa rồi Diêm Nhật đã lén lút nói với ta một câu.”fynnz.wordpress.com

“Câu gì?”

“Hoàng Thượng tình nguyện chính mình chịu khổ cũng tuyệt đối sẽ không ruồng bỏ Vương gia.”

Ôn Quέ trừng lớn mắt.

Khổng Tắc Huy nhìn ra phía trước rồi trầm giọng nói, “Ta vẫn nghi ngờ chuyện Hoàng Thượng bị trúng độc. Ngày đó buổi tối chỉ có Diêm Nhật và Dung thái y ở đây, chuyện mà Hoàng Thượng trúng độc cũng do chính miệng Diêm Nhật và Dung thái y nói. Nhưng theo ta biết được, nếu độc được có độc tính mạnh thì sẽ lập tức lấy mạng người, nếu độc được mẫn tính thì sau khi bị trúng độc sẽ rất nguy hiểm. Nhưng Hoàng Thượng chỉ bị sốt cao, ấm đường, môi và móng tay đều không có dấu hiệu bị trúng độc. Hơn nữa ngươi có phát hiện Hoàng Thượng thường xuyên xoa bụng hay không, mặc kệ Dung thái y sắc thuốc cho Hoàng Thượng là dược thiện hay là bồ thân bồ khí thì căn bản không có dược liệu thanh độc.”

Ôn Quέ há to miệng, “Làm sao ngươi biết được?”

Khổng Tắc Huy cúi đầu ghé sát vào bên tai hắn, “Ngươi đã quên thân phận của ta hay sao? Mặc dù ta không tinh thông dược lý, nhưng đã thấy rất nhiều cũng hiểu được một ít. Ta lén lút điều tra phần thuốc mà Dung thái y sắc cho Hoàng Thượng uống, tuyệt đối không có dược liệu thanh độc. Mặt khác còn có một chút đáng ngờ, bọn họ nói buổi tối hôm đó sau khi Hoàng Thượng dùng bữa thì bị trúng độc, nhưng vì sao đến ngày hôm sau mới tung ra tin tức? Thời gian dài như thế mà không nói cho Thái sư biết? Hơn

nữa Dung thái y còn vội vàng quay về nhà để gọi phụ thân của hắn đến. Nếu Hoàng Thượng quả thật trúng độc, xảy ra chuyện đại sự như vậy thì bọn họ nên nhanh chóng thông báo cho Thái sư mới đúng. Chẳng lẽ người cảm thấy Dung thái y căn bản không lo lắng Hoàng Thượng sẽ chết hay sao?”

“Ngươi nói bậy cái gì đó!” Che miệng của Khổng Tắc Huy lại, Ôn Quế phỉ nhổ vài cái, rồi mới chấp hai tay trước ngực mà thì thao tự nói, “Đồng ngôn vô ky theo gió tán đi, đòn ngôn vô ky theo gió tán đi”(đồng ngôn vô ky=lời con nít nói không cố ky)

Khổng Tắc Huy nhún vai, “Là ta nói sai, phải là Dung gia phụ tử căn bản không lo lắng Hoàng Thượng không qua được.”

Ôn Quế mờ to mắt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, “Không được rủa Hoàng Thượng.”

Khổng Tắc Huy nhẹ nhàng tát cho mình một cái, “Ta nói không lựa lời, là ta sai. Ôn công công đại nhân đại lượng, hãy tha thứ cho tiểu nhân.”

Lúc này Ôn Quế mới chịu bỏ qua, nói một cách phẫn nộ, “Đều là ngươi tự phỏng đoán, lần này Hoàng Thượng bị bệnh lâu như thế, không phải trúng độc thì là cái gì?”

Đôi mắt của Khổng Tắc Huy âm trầm, “Vậy thì phải hỏi Diêm Nhật hoặc là....Hoàng Thượng.”

“Hỏi Hoàng Thượng?” Ôn Quế bắt đầu cảm thấy hồ đồ.

Khổng Tắc Huy chớp mắt, “Vừa rồi chẳng phải Hoàng Thượng đã hỏi rồi sao? Nếu hắn động đến Lương Vương thì ngươi và ta sẽ đứng ở bên nào. Hoàng Thượng muốn biết rõ tâm tư của ngươi và ta thì mới băng lòng nói ra chân tướng cho ta và ngươi biết.”

Ôn Quế yên lặng để cẩn thận hồi tưởng những lời mà Hoàng Thượng đã nói với hắn, suy nghĩ một lúc lâu, sau đó trong mắt của hắn lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Nghĩ ra rồi sao?”

Ôn Quέ cốc đầu mình một cái, “Vì sao ta lại ngốc như vậy!” Hắn cầm y mè của Khổng Tắc Huy rồi vội vàng nói, “Hình như Hoàng Thượng có chuyện muốn công đạo cho ta đi làm, nhưng ta lại ngốc quá, không nhận ra ý tứ của Hoàng Thượng. Có phải Hoàng Thượng có chuyện gì đó muốn giấu Vương gia hay không, nhưng lại sợ ta mật báo cho người nên mới hỏi ta như vậy. Nếu ta có thể giữ bí mật cho Hoàng Thượng thì Hoàng Thượng mới nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, có đúng hay không?”

Khổng Tắc Huy nở nụ cười rồi sờ đầu Ôn Quέ, “Ôn tổng quản vẫn chưa tính là quá ngốc. Chẳng phải Diêm Nhật đã nói rồi hay sao? Hoàng Thượng tình nguyện chính mình chịu khổ cũng tuyệt đối sẽ không ruồng bỏ Vương gia. Hoàng Thượng nói với Thái sư như thế, ta nghĩ là hắn chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi, Hoàng Thượng phải làm đại sự, có một chuyện cần người và ta tuyệt đối trung thành với Hoàng Thượng thì mới bằng lòng nói cho người và ta biết.”

Ôn Quέ khẩn trương nuốt nước miếng rồi mới lộ ra vẻ mặt thảm thương mà nói, :“Nhưng rốt cục lại bị ta phá hỏng tất cả.”

Khổng Tắc Huy thura dịp không có người phát hiện,lập tức hôn Ôn Quέ một cái rồi cười một cách xấu xa, “Đi đi, thỉnh tội với Hoàng Thượng đi. Người và ta là người bên cạnh Hoàng Thượng. Lúc này Hoàng Thượng cần chúng ta. Thậm chí phải quỳ cả ngày mới được Hoàng Thượng tha thứ, chẳng phải còn có ta ở bên cạnh Ôn tổng quản hay sao?”

Ôn Quέ đỏ mặt, hắn bỏ ra y mè của Khổng Tắc Huy, thở dài một hơi rồi nói, “Mặc kệ là lên núi đao hay là xuống biển lửa thì ta cũng phải thỉnh Hoàng Thượng tha thứ.”

“Vậy thì được rồi. Đi thôi.”

“Ân.”

Hai người cùng nhau đi vào Nhân Tâm Đường.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 97

Vào phòng ngủ, Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy phát hiện Diêm Nhật đang ở trong phòng, còn Hoàng Thượng cũng đã tỉnh. Diêm Nhật hơi gật đầu đối với bọn họ, lập tức khom người lui ra ngoài. Khổng Tắc Huy và Ôn Quέ đi đến bên giường, đồng loạt quỳ xuống.

Ôn Quέ nằm sấp xuống đất mà nói, “Nô tài cô phụ lòng tin của Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt nô tài.”

Khổng Tắc Huy nói, “Hoàng Thượng có việc gì cứ phân phó cho thuộc hạ, thuộc hạ cho dù có phải vào nơi nước sôi lửa bùng thì tuyệt đối cũng không khước từ.”

Tần Ca lần lượt nhìn hai người, thản nhiên nói, “Xem ra các ngươi đã nghĩ thông suốt.”

Ôn Quέ lại hổ thẹn đến mức muối tát cho mình vài cái bạt tai, uổng công hắn là nô tài bên cạnh Hoàng Thượng.

Tần Ca giữ nguyên sắc mặt bình tĩnh, “Lúc này trẫm không cần các ngươi phải làm gì, việc duy nhất mà các ngươi phải làm là không thể nhiều lời đối với hắn. Khi nào trẫm muốn các ngươi nói thì trẫm tự nhiên sẽ nói cho các ngươi. Trẫm phải làm một chuyện, trong quá trình này mặc kệ trẫm làm cái gì thì các ngươi cũng không được quan tâm và lầm miệng. Nếu các ngươi làm không được thì cũng không cần thiết phải ở lại bên cạnh trẫm.”

“Nô tài nhất định có thể làm được!” Ôn Quέ hoảng hốt ngắn đầu, “Xin Hoàng Thượng đừng đuổi nô tài đi, nô tài nhất định có thể làm được! Không quan tâm và lầm miệng, mặc kệ Hoàng Thượng làm gì thì nô tài cũng sẽ không nhiều lời trước mặt Vương gia!”

Khổng Tắc Huy nghe ra một chút ý tứ, trầm giọng nói, “Chuyện mà Hoàng Thượng muốn làm đương nhiên có dụng ý của Hoàng Thượng, thuộc hạ chỉ nghe lệnh làm việc, quyết không nói xàng!”

Đôi mắt của Tân Ca trở nên âm trầm, ngữ thanh cũng hạ thấp một chút, “Trầm lưu các ngươi ở bên cạnh là vì trầm tin tưởng các ngươi, đừng để cho trầm mất niềm tin đối với các ngươi.”

“Nô tài [thuộc hạ] tuyệt đối không cô phụ lòng tin của Hoàng Thượng! Nếu làm trái thì nguyện thiên lôi giáng chết!” Hai người cùng lúc thè độc.

Tân Ca hơi thoảng hài lòng mà gật đầu, “Các ngươi lui xuống đi, nhớ kỹ những gì mà các ngươi đã thè trước mặt trầm.”

Hai người đứng dậy rồi lui ra ngoài.

Diêm Nhật canh giữ bên ngoài, sau khi đi ra, hắn liếc mắt nhìn Khổng Tắc Huy một lúc, sau đó bung tách trà sâm vào phòng. Khổng Tắc Huy quay đầu nhìn Diêm Nhật đi vào, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Ôn Quέ giật nhẹ y mệ của hắn, thấp giọng hỏi, “Có chuyện gì?”

Sắc mặt của Khổng Tắc Huy lập tức trở lại bình thường, “Không có gì. Chỉ là suy nghĩ Hoàng Thượng muốn làm chuyện gì. Thôi, không nghĩ nữa, dù sao đến lúc đó Hoàng Thượng bảo chúng ta làm gì thì chúng ta làm cái đó. Đi, lấy một chút thức ăn cho ta, ta đói bụng.”

Sắc mặt của Ôn Quέ hơi ửng đỏ, nhẹ giọng hỏi, “Muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng được.”

Ôn Quέ gật đầu rồi bước nhanh ra ngoài.

Khổng Tắc Huy đi đến góc khuất mà hắn hay đứng, hai tay ôm kiếm dựa vào nơi đó. Lúc này rèm cửa được vén lên, có người đi đến, là phụ tử Dung thái y, còn có Thân Mộc. Hai vị Thái y ôm hòm thuốc cùng với vẻ mặt nghiêm nghị bước vào phòng ngủ, Thân Mộc vẫn chưa đi vào mà lại đi đến bên lò lửa cầm lấy chén canh gà đang được hâm nóng rồi bưng vào phòng. Trong phòng có Diêm Nhật, chỉ chốc lát sau Thân mộc mang theo chậu

than bước ra, lại bỏ thêm vài cục than vào trong chậu, sau đó mới quay ngược trở vào.

Đến khi Thân Mộc đi ra một lần nữa, Khổng Tắc Huy mới gọi khẽ một tiếng, “Thân công công.”

Thân Mộc nhìn về hướng của Khổng Tắc Huy một chút rồi mới đi qua, “Khổng thống lĩnh có việc gì hay sao?”

Khổng Tắc Huy ghé sát vào tai hắn rồi khom lưng hỏi, “Tình huống của Hoàng Thượng như thế nào?”

Thân Mộc trả lời, “Dung thái y đang theo dõi, mới vừa rồi nhìn qua thì tựa hồ đã khỏe hơn rất nhiều, bất quá vẫn phải tiếp tục nằm trên giường dưỡng bệnh. Dung thái y nói Hoàng Thượng phải tĩnh dưỡng hơn nửa năm thì mới có thể khôi phục nguyên khí.”

Khổng Tắc Huy càng đè thấp giọng nói, “Hoàng Thượng thật sự bị trúng độc?”

Thân Mộc kinh hãi, nhưng hắn nhanh chóng phục hồi tinh thần, giả vờ như không hiểu, “Hoàng Thượng đương nhiên bị trúng độc. Chẳng phải Dung thái y đã nói rồi hay sao? Huống chi Hoàng Thượng cũng tự mình nói như thế. Vì sao Khổng thống lĩnh lại hỏi như vậy?”

Khổng Tắc Huy kéo Thân Mộc đến một góc rồi nhẹ giọng hỏi, “Ta chỉ cảm thấy bệnh trạng của Hoàng Thượng không giống như bị trúng độc, hơn nữa Hoàng Thượng tựa hồ còn có chuyện gì đó khó xử, không tiện nói ra. Nếu Thân công công biết được một chút chuyện thì thỉnh công công nói cho ta biết. Ta theo Hoàng Thượng đã nhiều năm, cũng biết rõ Hoàng Thượng là người có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng. Ta chỉ muốn phân ưu cùng Hoàng Thượng, lúc này Hoàng Thượng suy yếu như vậy thật sự khiến ta rất lo lắng.”

Thân Mộc nhìn chăm chú Khổng Tắc Huy trong chốc lát rồi mới dời mắt, “Khổng thống lĩnh và Ôn tổng quản là tâm phúc của Hoàng Thượng, các ngươi không biết thì ta làm sao có thể biết được mà nói?”

Không Tắc Huy không buông tha mà chỉ hỏi tiếp, “Hoàng Thượng lưu Thân công công ở tại bên người, đương nhiên là tín nhiệm Thân công công. Có đôi khi càng là tâm phúc thì có một số việc lại càng không tiện nói ra. Chẳng qua ta cảm giác Thân công công át hẳn biết được một chút về việc Hoàng Thượng bị trúng độc. Đương nhiên đây là suy đoán của ta, bất quá ta vẫn hy vọng Thân công công nếu biết được chuyện gì thì có thể nói cho ta biết. Trước kia Hoàng Thượng có chuyện gì dồn nén trong lòng thì sẽ mất ngủ và biếng ăn, ta và Ôn công công đều nôn nóng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Nếu Vương gia còn ở đây thì có thể lo cho Hoàng Thượng, mà Vương gia không ở thì Hoàng Thượng lại như trước kia, Hiện tại Lương Vương xuất chinh, Hoàng Thượng lại lâm trọng bệnh, vì vậy ta rất lo lắng.”

Không Tắc Huy không sợ Thân Mộc nhận ra mối quan hệ giữa Hoàng Thượng và Vương gia, nếu Hoàng Thượng đã giữ Thân Mộc ở bên cạnh thì chắc chắn không sợ Thân Mộc biết việc này.

Thân Mộc giãy dụa trong lòng, hắt mí mông yên lặng một lúc lâu, đến khi trong phòng ngủ mơ hồ truyền ra tiếng Dung thái y dặn dò Hoàng Thượng nhất định phải nghỉ ngơi trên giường thì hắt mới thở dài một hơi, nói một cách mít mờ, “Ta không tiện lầm miệng về chuyện của Hoàng Thượng, một ngày nào đó thì Không thống lĩnh sẽ biết. Hoàng Thượng muốn giấu Vương gia, nhưng đến lúc đó, có lẽ còn cần Không thống lĩnh làm trái ý chỉ của Hoàng Thượng. Bất quá trước đó thì mặc kệ Hoàng Thượng làm cái gì, Không thống lĩnh cứ nghe theo lệnh của Hoàng Thượng là được. Không thống lĩnh có hảo ý nhưng đôi khi hảo ý như vậy sẽ làm hư chuyện.”

Nói xong, Thân Mộc đi đến bên lò lửa rồi mang bình nước ấm vào phòng, Không Tắc Huy tựa vào góc tường, cẩn thận cân nhắc lời của Thân Mộc.

.....

Hôm đó là Diêm Nhật và Thân Mộc trực đêm. Sau khi hầu hạ Hoàng Thượng dùng được xong, Thân Mộc hỏi ra nghi hoặc trong lòng, “Hoàng Thượng, ngài không tính nói cho Ôn tổng quản và Không thống lĩnh hay sao?”

Tần Ca nhắm mắt trả lời, “Hai người bọn họ trung thành, nhưng cũng có giao tình rất sâu đậm với Lương Vương, nhất là Khổng Tắc Huy, nếu hắn biết việc này thì hắn sẽ liều mạng báo cho Lương Vương, cho nên hiện tại trẫm không thể nói cho bọn họ. Đến khi nào để cho bọn họ biết thì trẫm đều đã tính toán, ngươi và Diêm Nhật cũng không được phép lầm miệng với bọn họ.”

Thân Mộc bình tĩnh nói, “Nô tài biết, nô tài sẽ không nhiều lời dù chỉ nửa chữ.”

Diêm Nhật cũng bình tĩnh nói, “Không thống lĩnh có hỏi nô tài về tình trạng của Hoàng Thượng, nô tài cũng một mực bảo đảm Hoàng Thượng bị trúng độc.”

Tần Ca nhéch môi, “Trẫm biết rõ không thể gạt được hắn. Dung Niệm và Dung Khâu không dám nói lung tung, chỉ cần hai người các ngươi kín miệng thì những người khác sẽ không biết. Trừ phi trẫm mang thai, bằng không việc này sẽ không được phép lộ ra, có hiểu hay chưa?”

“Nô tài hiểu rõ.”

Diêm Nhật liếc mắt nhìn Thân Mộc một cái, Thân Mộc ngầm hiểu ý mà lui ra. Tần Ca mở mắt, Diêm Nhật quỳ xuống, ánh mắt trở nên dao động, “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, mười ngày trước nô tài có nhận được tin tức.....Vương phi đã có thai hơn ba tháng.”

Ngay lập tức Tần Ca nhíu chặt mi tâm, hơn ba tháng....Hiện tại là đầu tháng ba, như vậy là mang thai trước khi Tử Ngang xuất chinh. Tâm can của Tần Ca trở nên đau đớn, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, hắn thản nhiên nói, “Có mang thì cứ có mang. Nếu cái thai này có thể sinh ra nam hài nhi thì xem như Ngũ gia cũng có hậu.”

Diêm Nhật thoáng an tâm mà nói, “Chẳng qua gần đây nô tài nghe được một chút phong phanh.”

“Cái gì?”

“Vương phi nương nương và Ngũ nhị gia Ngũ Tử Anh đi lại rất thân mật, đương nhiên khi Vương gia đi Phượng Minh quốc thì đã có phong phanh truyền ra, chẳng qua Vương gia không để ý, Phạm lão thái thái cũng từng âm thầm ra lệnh không cho bất cứ kẻ nào nói năng lung tung.”

“Liễu Song và Ngũ Tử Anh?”

Tần Ca tức khắc liền lạnh mặt, trong lòng đình trệ một chút. Trước khi Tử Ngang xuất chinh vẫn ở bên cạnh hắn, nếu Liễu Song mang thai vào thời điểm đó.....Trong lòng của hắn bỗng nhiên nổi lên một trận lôi đình, “Đi thăm dò! Điều tra khi nào thì nàng mang thai!”

“Nô tài đã âm thầm điều tra, át hắn là trong vòng mười ngày trước khi Vương gia xuất chinh.”

Àm một tiếng, Tần Ca đấm mạnh một quyền xuống giường, mười ngày kia hằng đêm hắn và Tử Ngang đều ở bên nhau! Một lúc lâu sau, Tần Ca lạnh lùng nói, “Diệt trừ những kẻ khua môi múa mép về chuyện này, không cho tin tức rơi vào tai của Vương gia. Sáng mai ngươi truyền ý chỉ của trẫm, bảo rằng Vương phi mang thai, vì để làm cho Lương Vương an tâm nên trẫm đặc ân cho Liễu Song và Phạm Ngũ Thị được dọn vào cung tịnh dưỡng.”fynnz.wordpress.com

“Dạ.”

“Việc này ngươi đi làm, nô tài bên cạnh Liễu Song sẽ do ngươi tự lựa chọn.”

“Dạ.”

“Còn có một chuyện, đừng để cho Hà Hoan gặp mặt nàng, tâm tính của Hà Hoan đơn giản, không chừng đến lúc đó sẽ nói ra cái gì không nên nói.”

“Nô tài hiểu rõ.”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 98

Bộp!

Một bạt tai hung hăng tát lên mặt của một người, tiếp theo lại là một cước thật mạnh, Tân Úy Thần oán hận mà mắng, “Ngươi còn mặt mũi mà trở về hay sao? Cái đồ vô dụng này, ta nuôi ngươi nhiều năm như thế mà có một chút chuyện cũng làm không xong!”

Trên vai của người quỳ rạp dưới đất mơ hồ xuất huyết, hắt ho khan vài cái rồi lại quỳ xuống, không rên một tiếng nào.

Tân Úy Thần vẫn chưa nguôi giận, lại tiếp tục giáng một cái tát cho người nọ, không hề bận tâm đến thương thế cùng hai gò má bầm tím của người nọ mà chỉ tức giận mắng, “Để ngươi ám sát Tân Ca, ngược lại ngươi làm mất mười mấy người của ta, còn tổn thất không ít nhân mạng trong triều. Để ngươi giá họa cho Ni Sở thì ngươi lại làm cho thế lực mà chúng ta đã thật vất vả mới thiết lập nên bị hủy hoại chỉ trong một ngày. Để ngươi đến Phượng Minh quốc gây chia rẽ quan hệ giữa bọn họ và Đại Đông, ngươi không chỉ làm cho Ám Dạ Môn bị Ám Dạ đoạt về một lần nữa mà còn bị tên tiện nhân Phượng Minh Vương kia đá ra ngoài, trơ mắt để cho Phượng Minh rơi vào tay của Tân Ca! Ngươi còn mặt mũi mà về đây hay sao!”

Càng mắng càng giận, Tân Úy Thần lại vung tay cho một cái tát, khi tay hắt hạ xuống thì trong nháy mắt liền có người ngăn cản, che chắn trước mặt người nọ mà khuyên nhủ, “Phụ thân, Tử Vụ đã có hết sức, có trách thì chỉ trách người trong tay của chúng ta quá ít. Hơn nữa chuyện của Phượng Minh cũng không thể trách Tử Vụ, ngay cả Hà Sâu và Hạ Nhạc cũng không ngờ Phượng Minh Vương lại liên kết với Tân Ca để đối phó với nhi tử của mình. Bên người của Tân Ca có Lương Vương Ngũ Tử Ngang, có thể nói là như hổ thêm cánh, hiện tại Ngũ Tử Ngang thống lĩnh đại quân đánh vào quốc đô của Phượng Minh, Phượng Minh sớm hay muộn đều là của Tân

Ca. Phụ thân, chuyện này coi như chấm dứt, niên kỷ của ngài cũng đã lớn, không bằng cứ an hưởng tuổi già, đừng nghĩ đến chuyện hồi kinh.”

Bộp! Bàn tay chưa kịp hạ xuống của Tân Úy Thần lại dừng ngay trên mặt của nhị tử Tân Nam, “Cái tên vô dụng này! Thiên hạ này vốn là của ta! Huynh trưởng của ngươi đáng lý phải là thái tử! Người là thân Vương! Mà không phải giống như bây giờ, ở cái nơi khỉ ho cò gáy mà trông chừng sắc mặt của cái tên tiểu súc sinh Tân Ca kia!”

Trưởng tử Tân Kha thấy thế thì vội vàng tiến lên can ngăn, “Phụ thân, nhị đệ chỉ là không muốn ngài sẽ nổi giận nên mới nói như thế. Ta và nhị đệ chịu khổ nhiều năm như vậy, làm sao lại không muốn hồi kinh? Chẳng qua thủ đoạn của Tân Ca quá lợi hại, có thể khiến Phượng Minh Vương giao Phượng Minh cho hắn, đừng nói Tử Vụ không ngờ, ngay cả phụ thân cũng chưa dự đoán được. Việc này không thể nôn nóng, phải bàn bạc kỹ lượng thì mới có kết quả. Nhị đệ, ngươi đưa Tử Vụ đi chửa thương trước đi, những chuyện khác hắn nói sau.” Nháy mắt về phía Tân Nam, Tân Kha dùi phụ thân ngồi xuống ghế.

Tân Nam vội vàng nâng Tử Vụ với sắc mặt trắng bệch ly khai khỏi thư phòng, đi được một quãng mà hắn còn có thể nghe được tiếng mắng chửi tức giận của phụ thân, không khỏi cười khổ. Liếc mắt nhìn xung quanh không thấy ai, hắn lập tức ôm Tử Vụ đã suy yếu đến mức bất động rồi nhanh chóng đi về phòng của mình.

Trong thư phòng, Tân Úy Thần thở hổn hển nói với Tân Kha, “Nếu không phải Tân Ca quản thúc ta quá nghiêm ngặt thì ta cũng không hèn tát phải phái Tử Vụ đi làm hết thảy mọi chuyện, hắn tuy là nghĩa tử nhưng chung quy cũng không phải thân sinh, dù sao cũng không khôn khéo bằng ngươi.”

Tân Kha nói, “Lương Vương đột nhiên quay về kinh, quấy rầy kế hoạch từ sớm của chúng ta. Càng không ngờ Ám Dạ không chỉ chưa chết mà còn trở thành thị vệ bên người của Tân Ca. Phụ thân, đại kế của chúng ta cần phải thương nghị một lần nữa mới được. Chỉ cần Tử Vụ chưa lộ thân phận thì sẽ không có ai hoài nghi chúng ta. Hiện tại quan trọng nhất vẫn là thùa dịp trước khi Tân Ca chưa có con nối dõi thì nhanh chóng loại bỏ hắn, một khi hắn có con nối dõi thì chúng ta sẽ vô cùng bất lợi.”

Tần Úy Thần nheo mắt lại, nói một cách cay độc, “Mặc kệ dùng bất cứ thủ đoạn gì, phải lấy mạng của Tần Ca cho bằng được!”

Tần Kha nói, “Mặc khác ta còn nhận được một tin tức, lần này Tần Ca lâm trọng bệnh, quyền hành đều rơi vào tay Lâm Giáp, mà Lâm Giáp xưa nay bất mãn đối với Ngũ Tử Ngang, nhiều lần dâng sớ muốn Tần Ca tước Vương quyền của Ngũ Tử Ngang. Theo ta thấy, hai người này rốt cục không phải người chết thì là ta. Tử Vụ có nói khi hắn ở Phượng Minh đã từng âm thầm theo dõi Ngũ Tử Ngang, người nọ sử xụ vô cùng khéo léo, lại giỏi xu nịnh, nếu hắn có thể để cho chúng ta lợi dụng....”fynnz.wordpress.com

Tần Úy Thần hỏi, “Có biết Tần Ca bị bệnh gì hay không?”

Tần Kha trầm giọng nói, “Người của chúng ta chỉ biết Tần Ca lâm trọng bệnh, bên người của hắn tất cả đều là thân tín, hai vị thái y cũng là người tuyệt đối không khách khí, xung quanh tâm cung của Tần Ca đều là thủ hạ của Khổng Tắc Huy, không có người nào là thủ hạ của chúng ta. Bất quá tình hình ắt hắn rất nghiêm trọng, bằng không kinh thành sẽ không đột nhiên đề phòng nghiêm ngặt như vậy.”

Tần úy Thần suy nghĩ một chút rồi nói, “Lúc này ra tay sẽ không tốt, chờ đến khi Tần Ca khỏi bệnh thì thủ vệ bên người của hắn ắt hắn sẽ có sơ sẩy, để cho bọn họ tìm thời cơ ra tay, tránh đêm dài lầm mông.”

“Hảo.”

“Còn Ngũ Tử Ngang.....Cha của hắn là ngu trung đối với Tần Di, còn hắn có giống như cha của hắn hay không thì chúng ta cần phải theo dõi thêm một lúc nữa. Cứ giao chuyện này cho Tử Vụ, nếu lần này hắn làm không xong thì không cần phải quay về đây.”

“Hảo.”

“Sau này không được để Tần Nam và Tử Vụ gặp mặt, người làm cha này làm sao lại không biết trong lòng của hắn nghĩ thế nào? Người lựa chọn một ngày lành rồi nhanh chóng tiến hành hôn sự cho hắn.”

“Chuyện này phải thương lượng với nhị đệ đã.”

“Cha mẹ đặt đâu, con ngồi đó! Cứ thương lượng với hắn, hắn chỉ mong sao có thể thú Tử Vụ! Người đưa Tử Vụ tống xuất ra ngoài. Người khiến hắn bị thương có lai lịch không rõ, có lẽ đã bám theo hắn, người điều tra xem có người nào theo đuôi hay không, đừng để cho hắn rước lấy phiền toái không cần thiết vào người của chúng ta.”

“Ta đã phái người đi thăm dò, đêm nay ta sẽ đưa Tử Vụ ra ngoài.”

“Ân, người đi đi.”

.....

Di chiếu của Phượng Minh Vương vừa được ban ra thì Phượng Minh Quốc nhất thời trở nên hỗn loạn. Hà Sâu và Hà Nhạc thật không ngờ Phượng Minh Vương lại tự thiêu, sau khi Phượng Minh Vương vô cớ tự thiêu trong đại hỏa, ở Phượng Minh quốc vốn đã có rất nhiều phong phanh nghi ngờ, nay Ngũ Tử Ngang mang theo di chiếu cùng hộ phù quân đội của Phượng Minh quốc, lấy danh giúp Hà Hoan thái tử trở lại vị trí cũ mà xuất chinh Phượng Minh, có thể nói là quang minh chính đại, đương nhiên cũng được rất nhiều bé phái của thái tử ủng hộ.

Hà Sâu và Hà Nhạc không thể chịu được đả kích khi Phượng Minh Vương tự sát, trong khi Hà Sâu bức cung đăng cơ lại không có ngọc tỷ đại biểu cho hoàng quyền và hộ phù, tình cảnh vô cùng gian nan, đủ mọi chuyện liên tiếp xảy ra khiến cho hắn và Hà Sâu sút đầu mẻ trán. Ngũ Tử Ngang thông lĩnh đại quân cùng Trang Khiếu tụ hội rồi hình thành thế chế tre để đánh thắng vào quốc đô của Phượng Minh. Hà Sâu và Hà Nhạc mang theo tàn quân đào thoát về hướng Nam, Ngũ Tử Ngang lưu lại Trang Khiếu để trấn giữ quốc đô, hắn dẫn quân đội thừa thắng truy kích.

Giữa tháng bảy, từ Phượng Minh quốc lại tiếp tục truyền đến tin chiến thắng, Tân Ca tĩnh dưỡng gần nửa năm đã có thể quay lại triều chính. Khi hắn mang theo vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng như đĩ vãng mà đi ra khỏi Nhân Tâm Đường thì các đại thần trong triều thấp thỏm mấy tháng liền mới có thể ổn định trở lại. Lâm Giáp giao trả tất cả quyền hành sau ba ngày Hoàng Thượng khôi phục sức khỏe, quay lại Thái học viện để tiếp tục làm phu tử.

Hành động này của Lâm Giáp khiến cả triều đình bá quan văn võ đều kính nể, mà Lương Vương Ngũ Tử Ngang xuất chinh bên ngoài cũng bởi vì tin báo thắng lợi cũng giúp địa vị trong triều đình được nâng cao không ít. Hơn nữa Lương Vương phi mang thai đã sáu tháng, lại được Hoàng Thượng đón vào trong cung tịnh dưỡng, danh vọng của Lương Vương phủ không hề bị ảnh hưởng cho dù Ngũ Tử Ngang không ở kinh thành.

Có người vui mừng đối với việc này, cũng có người lại u sầu, một phong thư cấp báo cách tám trăm dặm được truyền từ Phượng Minh quốc đến tay của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang vì cứu nhi tử của Trang Khiếu mà bị địch nhân gây thương tích, thương thế rất nghiêm trọng, Ngũ Tử Anh Liễu chết cứu được Ngũ Tử Ngang, cũng bị thương. Nếu không phải Tân Ca có thể giữ bình tĩnh rất tốt thì hắn suýt nữa đã không chế được. Áp chế cơn hoảng hốt, Tân Ca nhanh chóng hạ chỉ: Lệnh cho Đại tướng biên quan Thượng Phong và Trang Khiếu tùy cơ ứng biến, nhất định phải bắt cho bằng được Hà Sâu và Hà Nhạc. Sau đó hắn mới lệnh cho Khổng Tắc Huy thống lĩnh ba ngàn tinh binh cùng Dung Khâu túc tốc rời kinh đến Phượng Minh quốc để đón Ngũ Tử Ngang trở về. Đồng thời, hắn lại để cho Hà Hoan lấy danh nghĩa là Quốc quân của Phượng Minh quốc mà hạ thánh chỉ, Phượng Minh quốc nguyện quy thuận Đại Đông, từ nay trở thành phụ quốc của Đại Đông.

Từng chỉ thị được hạ xuống liên tục, đến khi xong xuôi tất cả, Tân Ca quay trở lại Nhân Tâm Đường rồi ngất xỉu xuống đất. Vào ban đêm, Liễu Song nhận được tin tức từ chiến trường, bởi vì quá độ lo lắng mà sinh non, sinh ra một nữ nhi thiếu tháng. Bầu không khí của triều đình bởi vì Ngũ Tử Ngang trọng thương mà lại một lần nữa xuất hiện biến hóa.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 99

Trong tẩm cung của Phượng Minh Vương trước kia, Ngũ Tử Ngang bị thương nặng, hôn mê quá mười ngày, đến khi tỉnh lại thì mới biết tin tức mình bị thương đã được truyền trở về, lập tức nổi cơn thịnh nộ, “Ai cho các ngươi đem tin tức ta bị thương truyền về kinh thành!”

“Vương gia! Ngài không thể nỗi giận a! Bằng không vết thương sẽ bị nứt ra!” Quân y đứng ở đầu giường lo lắng mà trấn an, Ngũ Hiến theo Ngũ Tử Ngang xuất chinh cũng vội vàng nói, “Vương gia, lúc này ngài là thập tử nhất sinh, xảy ra chuyện lớn như thế thì chúng tiểu nhân làm sao dám giấu diếm.”

Phó tướng Chương Bình Chi của Ngũ Tử Ngang quỳ một gối dưới đất, trầm giọng nói, “Vương gia, trước khi xuất chinh thì Hoàng Thượng đã công đạo mặt tướng cần phải bảo vệ sự an toàn của Vương gia. Mạt tướng phụ lòng Hoàng Thượng, để cho Vương gia bị trọng thương như thế, mạt tướng nguyện lấy cái chết để đền tội.”

Chịu đựng cơn đau trên lưng, Ngũ Tử Ngang với mặt mày trắng bệch mà nổi cơn thịnh nộ, “Ngươi thật đáng chết! Ai cho ngươi tự tiện báo tin về mà không có sự cho phép của bôn Vương?” Cơn giận tác động đến vết thương trên lưng khiến Ngũ Tử Ngang thở hổn hển trong chốc lát, không thèm để ý đến lời khuyên bảo của quân y và Ngũ Hiến, hắn tức giận nói, “Ta là tổng soái, ta xảy ra chuyện thì sẽ lung lay lòng quân. Người đem chuyện ta bị thương truyền về kinh thành lại khiến cho triều đình rối loạn không cần thiết, ngươi chê ta bị thương chưa đủ nặng có phải hay không?”

“Mạt tướng không dám!” Chương Bình Chi quỳ xuống một chân còn lại, “Là mạt tướng không cân nhắc chu toàn, thỉnh Vương gia trách phạt!”

“Ta sẽ phạt ngươi! Chờ sau khi chiến sự chấm dứt thì ta sẽ phạt ngươi thật nặng!”

Chương Bình Chi đi theo Ngũ Tử Ngang từ Lương Châu, ngày thường vốn được Ngũ Tử Ngang coi trọng, cũng bởi vì như thế nên Ngũ Tử Ngang cực kỳ không khách đối với hắn. Lung lay lòng quân là chuyện nhỏ, làm chongười nolo lăng mới là chuyện lớn! Ngũ Tử Ngang có thể tưởng tượng sau khi Tân Ca biết tin hắn bị thương thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Một trong những môn sinh của Ngũ Tử Ngang là Thương Tề cũng vội vàng khuyên nhủ, “Vương gia, tin tức đã về đến kinh thành, ngài có nóng giận thì cũng không còn kịp, chỉ bằng ngài tĩnh tâm để dưỡng thương thật tốt. Lúc này ngài quả thật là tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu nhát dao kia hướng lên trên một chút thì đã chém lìa cổ của ngài. Quyết định truyền tin về kinh thành không phải chỉ là ý của một mình Chương tướng quân. Thân phận của Vương gia đặc biệt, mặc dù là bị thương nhẹ thì chúng ta cũng không dám giấu diếm Hoàng Thượng.”

“Câm mòm!” Toàn thân đều đau đớn cộng với việc bị tức giận đến mức choáng váng, “Cho dù là ta chết thì các ngươi cũng phải giấu cho ta!”

“Vương gia!” Mọi người trong phòng đều cất lên những tiếng không tán thành.

Phùng Duy Châu thuyết phục, “Vương gia, Phượng Minh cách kinh thành khá xa. Nếu ngươi lo lắng tin tức báo về sẽ dẫn đến phiền toái thì chúng ta có thể lập tức báo tin thêm một lần nữa, bảo rằng ngài đã tĩnh, đem sự tình đều nói cho rõ ràng. Trước sau cũng chỉ mất mười ngày, như vậy cũng vẫn còn kịp. Chỉ cần để cho Hoàng Thượng biết ngài bình yên vô sự là đủ rồi.”

Bị tức đến mức choáng váng, lúc này Ngũ Tử Ngang liền trở nên thanh tịnh, vội vàng nói, “Mau viết thư rồi phái người đưa tin về kinh! Đọc đường không được trì hoãn! Nói cho Hoàng Thượng biết mệnh ta rất lớn, Diêm Vương gia không dám tiếp nhận, bảo hắn cứ yên tâm.”

“Thuộc hạ đi ngay.” Phùng Duy Châu nhanh chóng ly khai.

Ngũ Tử Ngang nằm sấp xuống giường mà thở hổn hển vài hơi, sau khi lồng ngực dễ chịu một chút thì hắn mới mở miệng hỏi, “Tử Anh và Trang Bất Kỳ sao rồi? Có chuyện gì hay không?”

Quân y lập tức trả lời, “Trang tiểu tướng quân dẫn theo năm ngàn tinh binh đi bắt Hà Sâu và Hà Nhạc, nói là phải báo thù cho tướng quân. Sau khi ngài bị thương thì Trang tiểu tướng quân gấp đến độ hai mắt đều đỏ ngầu. Ngũ phó tướng vì cứu ngài cũng bị thương, rất may là không nghiêm trọng, chỉ bị thương trên cánh tay. Hắn lo lắng cho Trang tiểu tướng quân nên đã đi theo cùng.”

Ngũ Tử Ngang nhắm mắt tĩnh tâm. Trang Bất Ky hơi lỗ mãng một chút, nghè con không sợ hổ, bất quá hắn được di truyền phong độ đại tướng từ phụ thân của hắn, xảy ra chuyện như vậy cũng sẽ cảm thán hơn.

Tử Anh thận trọng, có Tử Anh đi theo thì cũng không cần lo lắng. Nghị đệ của hắn biết rõ là phải bắt cho bằng được Hà Sâu và Hà Nhạc, cho nên mới đi theo để hắn có thể yên tâm dưỡng thương. Không hổ là đệ đệ của hắn, dọc đường đi Tử Anh đã phân ưu cho hắn không ít việc, chẳng qua....Tần Ca sau khi nhận được tin tức thì nhất định sẽ rất lo lắng.

“Bình Chi.”

“Có mặt tướng.”

“Ta cho ngươi cơ hội lập công. Hiện tại ta hành động bất tiện, ta lệnh cho ngươi thống lĩnh đại quân cùng Trang Bất Ky tụ họp, phải bắt sống Hà Sâu và Hà Nhạc. Người mang theo quân hàm tướng quân của ta, nói cho binh lính không được quấy nhiễu dân chúng Phượng Minh, ai dám phạm vào quy củ lập tức xử tử, không được lưu tình, bất kể thân phận. Sau khi bắt được Hà Sâu và Hà Nhạc phải đổi đổi chu đáo, không được đánh đập. Nơi này là Phượng Minh quốc, bọn họ dù sao cũng là hoàng tộc Phượng Minh.”fynnz.wordpress.com

“Mặt tướng tiếp chi!”

“Thương Tề.”

“Có thuộc hạ.”

“Ngươi cùng Duy Châu và Bát Ly, ba người các ngươi viết cáo thị nói cho dân chúng Phượng Minh, chúng ta đến đây là thuận theo thiên đạo, là

vì báo thù thay cho Quốc quân của Phượng Minh quốc, không phải đến đây để xâm chiếm bọn họ, bảo bọn họ không cần kinh hoảng. Phượng Minh quốc mặc dù trở thành phụ quốc của Đại Đông nhưng vẫn là Phượng Minh như cũ, sau này Phượng Minh và Đại Đông là người một nhà, vĩnh viễn không bùng nổ chiến sự.”

“Thuộc hạ hiểu rõ, thỉnh Vương gia yên tâm, thuộc hạ sẽ cân nhắc câu chữ, cần phải làm cho dân chúng Phượng Minh chấp nhận việc bọn họ đã trở thành con dân Đại Đông.”

“Ừm, các ngươi lui xuống đi.”

Thương Tề cùng Bát Ly lui ra ngoài. Tiếp theo Chương Bình Chi tiếp nhận quân lệnh của Ngũ Tử Ngang rồi cũng nhanh chóng rời đi. Ngũ Tử Ngang lại hạ xuống vài mệnh lệnh, người trong phòng cũng lần lượt ly khai.

Thương thế của Ngũ Tử Ngang rất nghiêm trọng, vết thương kéo dài từ bả vai bên phải đến thắt lưng bên trái. Cũng may Ngũ Tử Ngang cao số, bởi vì cánh tay của đối phuơng bị thương nên ảnh hưởng đến lực cầm đao, cho nên mới không chém đứt đôi người của hắn. Ngũ Tử Ngang hôn mê hơn mười ngày, vết thương đang khép miệng nhưng vẫn rất yếu ớt. Trước khi miệng vết thương hoàn toàn kéo da non thì hắn chỉ có thể nằm sấp xuống giường, tuyệt đối không thể lộn xộn.

Vừa mới nói nhiều như vậy, Ngũ Tử Ngang mệt đến mức thở không ra hơi, trên lưng nóng rát, mồ hôi lạnh toát ra từ trên thân. Thừa dịp hắn đang thở hổn hển thì quân y liền bung đến chén dược để Ngũ Hiến hầu hạ hắn uống cạn. Trong chén dược có chứa dược liệu an thần giúp Ngũ Tử Ngang nhanh chóng mơ màng mà ngủ, mi tâm vẫn còn nhíu chặt. Nhưng hắn ngủ thật sự không yên ổn, trong lòng vẫn nghĩ đến Tân Ca, lo lắng người nọ sau khi biết hắn bị thương thì có bỏ bê thân mình hay không.

Sau khi Tân Ca biết được Ngũ Tử Ngang bị thương thì chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi liền trở nên gầy guộc. Tuy rằng bề ngoài hắn vẫn là đế vương lạnh lùng nhưng Ôn Quέ đi theo bên cạnh hắn cũng nôn nóng muốn chết. Mấy ngày nay Hoàng Thượng có thể nói là ăn không ngon, ngủ không yên, luôn luôn chờ đợi tin tức truyền về. Khổng Tắc Huy đã mang binh rời kinh, nhanh nhất cũng phải hơn một tháng mới có thể đến Phượng Minh, đi

tới đi lui, cho dù thuận lợi đón Vương gia quay về thì cũng phải mất vài tháng, Hoàng Thượng cứ như vậy thì làm sao có thể cầm cự đến ngày Vương gia quay về.

Liễu Song bị kích động nên phải sinh non, lại là một nữ hài nhi. Lần này Tân Ca không thất vọng như lần đầu tiên, hắn thậm chí còn không rảnh đi để ý đến bộ dáng của nữ hài nhi đó. Liễu Song bởi vì sinh non nên thân thể bị tổn thương, Tân Ca đặc biệt lưu nàng ở trong cung để điều dưỡng, còn lệnh cho Ôn Quế ra ngoài cung tìm nhũ mẫu hiền lành biết chiều cỗ sản phụ để hầu hạ Liễu Song. Cái thai thứ hai của Liễu Song vẫn là nữ nhi, người thất vọng nhất không có ai khác ngoài Phạm lão thái thái và Liễu Nhiễm. Lúc này lại không rõ thương thế của Ngũ Tử Ngang như thế nào, bầu không khí của Lương Vương phủ và Liễu phủ vô cùng nặng nề.

“Hoàng Thượng, đã khuya như thế mà ngài còn muốn đi đâu?”

Vừa thấy Hoàng Thượng muốn đi ra ngoài, Ôn Quế đang ngủ gà ngủ gật liền vội vàng đi qua.

“Vẫn chưa có tin tức báo về hay sao?” Đáy mắt của Tân Ca rõ ràng mang theo vẻ mệt mỏi và lo lắng, Ôn Quế cắn môi rồi trấn an, “Hoàng Thượng, chẳng phải không có tin tức mới là điều tốt hay sao? Hiện tại chỉ mới hơn mười ngày, có lẽ sẽ không nhanh như vậy. Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ngài nên vào nghỉ ngơi đi. Nếu Vương gia nhìn thấy ngài như vậy thì sẽ không yên lòng.”

Sắc mặt của Tân Ca ngưng trọng, hít một hơi thật sâu, hắn nhấc chân bước ra tầm cung, Ôn Quế vội vàng đi theo.

“Đến Đào Viên.”

Ôn Quế cảm thấy giật mình, đó chẳng phải là nơi mà Liễu Vương phi đang ở hay sao? Đêm khuya thế này mà Hoàng Thượng đến đó thì thật sự là bất ổn a.

“Ngươi đi trước, bảo nhũ mẫu ôm đứa nhỏ đến Thiên phòng, trẫm muốn xem đứa nhỏ.”

Ôn Quέ thở phào nhẹ nhõm, “Dạ.” Ôn Quέ nhanh chóng dẫn theo hai tiểu thái giám đi trước một bước.

Đi vào Đào Viên, Tân Ca áp chế phiền muộn trong lòng mà đi đến Thiên phòng. Nhũ mẫu vừa ôm đứa nhỏ vừa cung kính chờ ở nơi đó. Khi Tân Ca vừa xuất hiện thì các nàng lập tức quỳ xuống đất mà hô to vài tiếng vạn tuế.

Ngồi xuống ghế, Tân Ca thản nhiên nói, “Đem đứa nhỏ lại đây, trẫm muốn nhìn.”

Ôn Quέ bé đứa nhỏ đang ngủ say từ trên tay của nhũ mẫu. Nhìn đứa nhỏ mới sinh được chừng mười ngày, một góc trong lòng của Tân Ca nhất thời trở nên vô cùng mềm mại. Không quá bao lâu thì hắn sẽ có được hài nhi thân sinh có huyết mạch tương liên của hắn và Tử Ngang. Nhìn chăm chú một lúc, đứa nhỏ vẫn chưa mở mắt không có bất cứ điểm nào giống như Ngũ Tử Ngang, ánh mắt của Tân Ca trở nên lạnh lẽo.

Vẫn chăm chú nhìn Hoàng Thượng, Ôn Quέ liền thấp giọng gọi, “Hoàng Thượng?” Hắn đoán không ra vì sao đến nửa đêm mà Hoàng Thượng đột nhiên muốn nhìn đứa nhỏ này, người mà Hoàng Thượng không muốn nhìn thấy nhất đáng lý phải là đứa nhỏ này mới đúng.

“Hài nhi mới ra đời đều khó coi như thế hay sao?”

Ôn Quέ sững sốt, trả lời một cách cẩn thận, “Nô tài nghe nói hài nhi vừa mới sinh ra thì bộ dáng quả thật không dễ xem cho lắm, bất quá khi được đầy tháng thì ngũ quan sẽ mở ra, lúc ấy sẽ dễ xem hơn, cũng có thể nhìn ra là giống ai.”

Tân Ca chằm chằm nhìn cái mũi không hề cao của đứa nhỏ, “Ngươi nói đứa nhỏ này lớn lên có giống Lương Vương hay không?” Sống mũi của Tử Ngang rất cao, là điểm đẹp nhất.fynnz.wordpress.com

Lúc này Ôn Quέ có lẽ đã bị hù dọa, hắn nuốt một ngụm nước bọt rồi thấp giọng nói, “A....Nô tài nhìn thấy hàng lông mày rất giống Vương gia. A, cái miệng rất giống Vương phi nương nương.”

“Có câu nữ nhi giống cha sẽ có phúc, giống mẹ sẽ không tốt.” Tân Ca nói ra một câu không rõ hàm nghĩa, sau đó không tiếp tục nhìn đứa nhỏ mà chỉ đứng lên rồi nói với nhũ mẫu đang quỳ dưới đất, “Trẫm phải hồi cung, các ngươi phải chiêu có Lương Vương phi và tiểu hài nhi cho tốt, không được xảy ra nửa điểm sai lầm, nếu không trẫm tuyệt đối sẽ không nương tay!”

“Nô tỳ tuân chỉ, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc nương nương và tiểu hài nhi cẩn thận.”

Ôn Quέ đem đứa nhỏ trả lại cho nhũ mẫu, kinh hồn bạt vía mà đi theo Hoàng Thượng. Ra khỏi Đào Viên, Ôn Quέ khoát tay về phía sau, để cho mấy tiểu thái giám thối lui vài bước rồi mới tiến đến trước mặt Hoàng Thượng mà nhỏ giọng hỏi, “Hoàng Thượng, ngài không thích tiểu quận chúa hay sao?”

Tân Ca trùng mắt liếc hắn một cái, “Trẫm phong đứa nhỏ này là quận chúa từ khi nào?”

Ôn Quέ ngượng ngùng mà sờ cái mũi, “Trưởng nữ của Vương gia là quận chúa, nô tài nghĩ rằng lần này Hoàng Thượng cũng sẽ phong thưởng cho thứ nữ. Nô tài ngông cuồng vì đã suy đoán thánh tâm, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Tân Ca chậm rãi bước đi, lạnh lùng hỏi, “Ngươi cảm thấy trẫm có nên phong thưởng cho đứa nhỏ này hay không?”

Ôn Quέ cúi đầu, “Nô tài không dám nói bừa.”

“Trẫm cho phép.”

Ôn Quέ đi vài bước rồi cúi đầu nói, “Theo ý của nô tài thì cần phải phong thưởng, đây là cơ hội đề cao vinh quang cho Vương gia.”

Tân Ca nhếch môi, ánh mắt lộ ra hàn quang, “Nếu nàng thật sự là con của Tử Ngang thì trẫm phong nàng là công chúa cũng không hề gì.”

“A!” Ôn Quέ kinh ngạc ngẩng đầu thì đã thấy Hoàng Thượng bước nhanh về phía trước. Nghĩ đến câu nói vừa rồi, hắn nhất thời toát mồ hôi

lạnh, tim đập thình thịch, con của Vương già là sao?

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 100

Trở lại tẩm cung, Tân Ca cho Ôn Quế lui ra, hắn mang theo tâm sự nặng nề mà dựa vào đầu giường. Hắn căn bản không thể an giấc, tin tức từ Phượng Minh quốc truyền về báo rằng Ngũ Tử Ngang bị trọng thương nhưng không nhắc đến việc nghiêm trọng như thế nào. Trước khi chưa nhìn thấy Tử Ngang thì hắn làm sao có thể ngủ yên. Uống một ngùm trà nóng, Tân Ca sờ lên bụng. Từ sau khi điều trị thì bụng của hắn vẫn âm ỉ khó chịu, Dung Niệm bảo rằng thân thể của hắn thuộc tính hàn, người khác chỉ cần mất nửa năm thì có thể khôi phục, còn hắn phải mất ít nhất một năm.

Nhắm mắt lại, trong lòng của Tân Ca đều là hình ảnh của Ngũ Tử Ngang, hắn lặng lẽ thì thầm: Tử Ngang, ngươi nhất định phải bình an trở về, chúng ta không cần phải dựa vào bất cứ nữ nhân nào, ta có thể tự mình sinh hạ hài tử của ngươi và ta..... Tử Ngang, ngươi nhất định phải còn sống mà quay về với ta!

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!”

Tân Ca đột nhiên mở to mắt rồi ngồi dậy.

“Hoàng Thượng! Cấp tín từ Phượng Minh!” Ôn Quế cầm thư, vẻ mặt vô cùng lo lắng mà chạy vào, “Vừa mới đưa tới, nô tài vội vàng chạy đến để đưa cho ngài!”

“Mau đem lại đây!”

Tân Ca đoạt lấy phong thư, ngón tay run rẩy mà lấy thư ra. Thấy ngón tay của hắn run quá mức kịch liệt, nhịp tim của Ôn Quế cũng đập theo thình thịch. Giúp Hoàng Thượng mở thư ra, Ôn Quế ngừng lại hô hấp.

Vội vàng đọc xong thư, dưới chân của Tân Ca mềm nhũn, hắn ngã xuống giường. Bộ dáng của hắn làm cho Ôn Quế bị dọa chết khiếp, sắc mặt chỉ

trong nháy mắt liền trăng bêch, “Hoàng Thượng! Xảy ra chuyện gì? Có phải Vương gia....”

Tàn Ca lắc đầu rồi khoát tay, thở ra một hơi thật dài, lúc này mới chậm rãi lên tiếng, “Tử Ngang tỉnh, còn sống, vết thương đã khép lại.”

“A!” Ôn Quế đặt mông ngồi xuống đất, nước mắt lập tức trào ra, “Thật tốt quá! Chuyện này thật sự là quá tốt!”

Tảng đá trong lòng lập tức tiêu tan, Tân Ca chỉ cảm thấy phi thường mệt mỏi. Hắn xoa xoa thái dương, cất lên giọng nói khàn đặc, “Truyền ý chỉ của trẫm, trẫm ban thưởng danh hiệu Diệp Y cho thứ nữ của Lương Vương, tú phong là quận chúa Hương Diệp, đặc biệt thưởng yến tiệc tại biệt viện Kim Uyển khi đầy tháng.”

Ôn Quế lập tức đứng lên, vừa lau nước mắt vừa cười hì hì mà nói, “Nô tài đi truyền chỉ ngay. Có thể đãi tiệc tại biệt viện của Hoàng Thượng khi đầy tháng thì thể diện của Vương gia càng lớn hơn nữa.”

Tân Ca nhéch môi, cũng không nói thêm điều gì. Cước bộ của Ôn Quế vẫn mềm nhũn, hắn lui ra ngoài để truyền chỉ.

Cầm lấy lá thư mà đọc lại một lần nữa, trong đầu của Tân Ca choáng váng từng chập, hắn cũng không biết làm sao hắn có thể kiên trì trong hơn mươi ngày qua, hắn thậm chí không dám tưởng tượng nếu Tử Ngang xảy ra chuyện thì hắn sẽ như thế nào.

.....

Ngũ Tử Ngang bị thương trong trận chiến ở Phượng Minh quốc là chuyện bất trắc đối với Đại Đông, tin tức về tánh mạng của Ngũ Tử Ngang đã bình an cùng với việc Tân Ca phong thưởng cho thứ nữ của Ngũ Tử Ngang lại một lần nữa cải biến thế cục đang lặng yên của triều đình. Thái sư Lâm Giáp lặng lẽ dẹp ổn phe phản đối, ra lệnh không cho ai nhắc đến việc nhân cơ hội tước Vương. Quan viên lâm triều chỉ biết quan sát sắc mặt của long nhan, Hoàng Thượng tỏ rõ muôn trọng dụng Ngũ Tử Ngang, đương nhiên không có ai không sợ chết mà đi nghịch ý Hoàng Thượng. Việc này cũng không phải nói Đại Đông không có thanh quan, bởi vì Ngũ

Tử Ngang cũng không phải là gian thần, cũng chưa từng giết hại trung lương, chuyện duy nhất khiến người ta lên án chính là hắn rất được Hoàng Thượng sủng ái.

Đến tháng mười hai, trong vòng hai tháng Tân Ca điều chỉnh một chút phạm vi đối với đại thần trong triều. Giáng chức một số quan viên không có danh tiếng tốt trong dân chúng, thay bằng các sĩ tử biểu hiện xuất sắc tại Vịnh Xuân yến. Lương Châu thất hiền có giao hảo với Ngũ Tử Ngang được Tân Ca bố trí tại một vài vị trí tương đối trọng yếu, bất quá vẫn ở dưới tú phẩm. Tân Ca không làm quá mức rõ ràng, nhóm môn sinh của các đại thần cũng được đềbat, bởi vậy hành động lần này của Tân Ca cũng không gây ra chấn động quá lớn trong triều đình.

Trong lúc Tân Ca đang điều chỉnh quan viên thì Không Tắc Huy đã thống lĩnh ba ngàn thị vệ hoàng cung không quảng nắng mưa để chạy đến quốc đô của Phượng Minh. Vừa nhìn thấy hắn, câu đầu tiên của Ngũ Tử Ngang chính là, “Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì? Vì sao ngươi lại đến đây!”

Không Tắc Huy thật bình tĩnh mà ngồi xuống trước mặt Ngũ Tử Ngang, tự châm cho mình một tách trà, sau đó chậm rãi vừa uống vừa nói, “Vương gia bị trọng thương, Hoàng Thượng làm sao có thể an tâm. Lần này ta phụng chỉ Hoàng Thượng đến hộ tống Vương gia hồi kinh.”

Cằm của Ngũ Tử Ngang lởm chởm đầy râu, hai gò má cũng hóp sâu, đáy mắt thâm đen, bộ dáng sa sút, toàn thân không nhìn ra có vẻ vui sướng vì đã bắt được Hà Sầu và Hà Nhạc, ngược lại rất là lo lắng.

“Ngươi đừng lè mè với ta! Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì?” Ngũ Tử Ngang đoạt lấy tách trà trên tay của Không Tắc Huy rồi đặt mạnh xuống bàn. Nếu hắn có thể phun lửa thì khuôn mặt của Không Tắc Huy chắc chắn sẽ bị thiêu rụi.

“Vương gia đã biết mà còn hỏi ta làm cái gì? Những chuyện ta biết cũng không hơn gì Vương gia.” Không Tắc Huy lui về sau một chút, tránh né cơn thịnh nộ của Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang bực bội mà lau mặt, hạ giọng hỏi, “Hoàng Thượng có phải bị trúng độc hay không? Có tra ra là ai làm hay chưa?”fynnz.wordpress.com

Không Tắc Huy không hề cảm thấy kinh ngạc khi Ngũ Tử Ngang đã biết được tin tức, vẫn lặp lại câu kia, “Những chuyện ta biết cũng không hơn gì Vương gia. Ta không ở trước mặt Hoàng Thượng khi Hoàng Thượng bị trúng độc, lúc ấy chỉ có Diêm Nhật và Dung thái y.” Nói xong, hắn nghiêng người sang, “Hoàng Thượng lo lắng cho thương thế của người, phái Dung thái y theo ta đến đây.”

Ngũ Tử Ngang nheo mắt, che lấp hàn quang bên trong. Tháng trước hắn nhận được mật tín của Diêm Hoán bảo rằng đầu năm Tân Ca bị trúng độc, tịnh dưỡng ước chừng nửa năm mới có thể khôi phục, thế nhưng đến tận cuối năm hắn mới biết được chuyện này! Cho dù Phượng Minh cách kinh thành xa xôi nhưng đáng lý hắn vẫn phải nhận được tin tức từ Diêm La điện sau hai tháng mà không phải chờ đến tận bây giờ!

Không Tắc Huy cũng không nói ra việc hắn nghi ngờ chuyện Hoàng Thượng trúng độc, hắn hỏi ngược lại, “Vương gia, thương thế của người như thế nào?” Hắn có thể cảm giác được Hoàng Thượng có việc muốn đề phòng hắn và Ôn Quέ, không phải không muốn nói với hắn mà là kiêng dè quan hệ giữa bọn họ với Ngũ Tử Ngang, cũng bởi vì vậy, để chiếm được tín nhiệm hoàn toàn của Hoàng Thượng, cũng để tìm hiểu chân tướng sự tình nên hắn đã chọn cách giấu diếm Ngũ Tử Ngang.

“Đã sớm khỏi hắn, đều là bọn họ chuyện nhỏ xé ra to, căn bản không nên truyền tin ta bị thương về kinh thành.” Nghĩ đến việc này thì Ngũ Tử Ngang lại vô cùng bức bối, nhưng hắn càng bức mình chính là, “Một năm qua Diêm Nhật như thế nào? Vì sao hắn không nói cho ta biết chuyện Hoàng Thượng trúng độc? Cả người cũng vậy.” Trong giọng nói tràn đầy trách cứ.

Không Tắc Huy bĩu môi, nói một cách bất đắc dĩ, “Hoàng Thượng hạ chỉ nếu ai dám báo tin Hoàng Thượng bị trúng độc cho người biết thì đầu sẽ lìa khỏi cổ. Hơn nữa cho dù ta không nói thì chẳng phải Vương gia cũng đã biết rồi đó sao!”

Ngũ Tử Ngang lạnh mặt nói, “Hoàng Thượng đương nhiên không muốn ta phân tâm, nhưng Diêm Nhật là thủ hạ của ta, ngươi là bằng hữu của ta, vì sao xảy ra chuyện lớn như thế mà không lập tức báo cho ta biết? Đây là vấn đề thuộc về thể diện, ta vừa ly khai kinh thành thì lập tức trở thành mắng ngắt tai điếc, không hề biết gì về việc trong kinh, nếu nói ra ngoài thì Song Vương này còn có mặt mũi nào để sống trên đời?”(làm quá cua ơi)

Khổng Tắc Huy ché nhạo, “Thể diện của Vương gia rất quan trọng nhưng cái mạng của tiểu nhân còn quan trọng hơn a. Vả lại Vương gia hay là ta cũng đều là thủ hạ của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng bảo ta đi hướng Đông thì ta nào dám đi hướng Tây, huống chi Hoàng Thượng còn dùng Ôn Quέ để uy hiếp ta, ta cũng chỉ có thể nghe lệnh mà làm việc. Nói như vậy cũng biết Diêm Nhật còn chịu áp lực lớn hơn nữa, nếu hắn dám nhiều lời dù chỉ một chữ thì ta phỏng chừng Hoàng Thượng sẽ trực tiếp thiến hắn.Huynh đệ của một người nam nhân dù sao cũng quan trọng hơn thể diện của Vương gia.”

“Ngươi!” Ngũ Tử Ngang bị chọc đến mức sặc mặt tối tăm, như thế mà gọi là huynh đệ cái gì!

“Ha ha...” Khổng Tắc huy cũng không quá phận, hắn bắt đầu trấn an, “Ngươi cũng đừng tức giận. Hoàng Thượng bảo Diêm Nhật an bài một thi vẽ bên cạnh Hà Hoan, Diêm Nhật đã chọn Diêm Hoán, Hoàng Thượng cũng không biết rõ thân phận của Diêm Hoán, chỉ biết hắn là người của Diêm La Điện. Vương gia đáng lý phải hiểu rõ ý tứ mà Diêm Nhật đã làm như thế mới đúng. Nửa năm kia Hoàng Thượng sinh bệnh, Diêm Nhật cơ hồ một tấc cũng không rời khỏi. Là ta không cho Diêm Hoán báo tin cho ngươi, khi đó tình hình của Hoàng Thượng rất tệ, cũng chưa điều tra ra là ai làm, ngươi ở Phượng Minh lại đang trong thời điểm khẩn trương nhất, muốn trách thì ngươi cứ trách ta đi.”

Khổng Tắc Huy đã nói như vậy thì Ngũ Tử Ngang cũng không thể tiếp tục phát hỏa. Hắn biết rõ đạo lý, nhưng hắn không thể chấp nhận việc Tân Ca gặp nguy hiểm mà hắn lại không ở bên cạnh Tân Ca. Nghĩ đến việc Tân Ca một thân một mình chịu đau đớn vì bị trúng độc thì tâm can của hắn lại vô cùng đau xót. Ở bên cạnh Tân Ca đã lâu, hắn chưa từng thấy Tân Ca sinh bệnh quá nửa năm.

“Có điều tra ra là ai hay chưa?” Nghiến răng nghiến lợi.

Khổng Tắc Huy không thể cười nổi, “Vẫn chưa, trước khi Hoàng Thượng trúng độc thì ta và Ôn Quέ đều không ở trong cung, chỉ có Diêm Nhật và Dung thái y. Ngày hôm sau Diêm Nhật mới báo tin cho ta, bảo ta và Ôn Quέ vội vàng hồi cung. Lần đó may mắn có Lâm Giáp trấn thủ nên triều đình mới không xảy ra nhiễu loạn. Hoàng Thượng để cho hắn xử lý hết thảy mọi sự vụ, còn cấp cho hắn một thanh Phượng Phương bảo kiếm, ta còn lo lắng hắn sẽ nhân cơ hội mà lấy luôn mạng của ngươi.”

Ngũ Tử Ngang nói, “Lâm Giáp không thích ta nhưng sẽ không mượn gió bẻ măng, bằng không Tần Ca cũng sẽ không giao toàn quyền cho hắn.”

Khổng Tắc Huy hỏi, “Đã bắt được Hà Sầu và Hà Nhạc, ngươi có muốn cùng ta hồi kinh hay không? Hoàng Thượng rất lo lắng cho ngươi.”

Ngũ Tử Ngang không trả lời ngay mà chỉ nhíu chặt mi tâm. Qua một lúc lâu hắn mới cất lên giọng nói khàn khàn, “Bây giờ ta vẫn chưa thể trở về. Tuy rằng đã bắt được Hà Sầu và Hà Nhạc nhưng Phượng Minh quốc vẫn rất hỗn loạn, ta muốn đợi cho đến khi thế cục của Phượng Minh ổn định thì mới có thể hồi kinh, bằng không nếu ta rời đi thì sẽ không có ai trấn áp được nơi này, đến lúc đó một khi Phượng Minh loạn lạc thì tất cả cố gắng trước kia của chúng ta đều uổng phí.”

Trong mắt của Khổng Tắc Huy tỏ vẻ không tán thành nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hắn cũng có thể hiểu rõ, “Hà Hoan đã tỏ vẻ không muốn quay về Phượng Minh. Phượng Minh nay đã là phụ quốc của Đại Đông, không thể không có ai cai quản, ngươi đã nghĩ ra người nào thích hợp hay chưa?”

Ngũ Tử Ngang trả lời, “Ta tính ứng hộ cháu của Phượng Minh Vương là Hà Đàm lên ngai vàng. Khi Phượng Minh Vương còn sống đã rất quan tâm đến hắn, mà hắn cũng đi lại rất gần với Hà Hoan, đồng thời cũng phi thường bất mãn đối với Hà Sầu và Hà Nhạc. Hắn mất cha từ thuở nhỏ, Phượng Minh Vương vẫn mang hắn theo bên người, sau đó Phượng Minh Vương phái hắn đến nơi xa xôi để làm Quận Vương, vì vậy hắn mới ly khai quốc đô. Người này không có năng lực gì lớn, chẳng qua rất chân chất, bảo hắn làm cái gì thì hắn sẽ làm cái đó, hơn nữa chỉ nghe lời của Phượng Minh Vương. Phượng Minh Vương băng hà là một đả kích rất lớn đối với hắn,

làm cho hắn càng hận Hà Sâu và Hà Nhạc hơn. Sở dĩ chúng ta có thể bắt được hai người kia là do Hà Đàm đã hỗ trợ. Hơn nữa hắn cũng không có gì bất mãn đối với việc Hà Hoan hạ chỉ Phượng Minh quy thuận Đại Đông, mà chỉ bảo rằng ý tứ của Hà Hoan nhất định chính là ý tứ của Phượng Minh Vương.”

Khổng Tắc Huy gật đầu, “Như vậy là tốt rồi. Bất quá ta là kẻ lỗ mäng, việc này cũng không giúp được gì. Người không thể theo ta trở về thì ta cũng muốn mau chóng hồi kinh. Tuy rằng bên cạnh Hoàng Thượng có Diêm Nhật nhưng ta tốt hơn hết vẫn nên quay về. Hiện tại đang là thời buổi hỗn loạn, vẫn chưa tìm thấy Tử Vụ, nhất định phải luôn luôn cẩn thận”

Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang dị thường nghiêm trọng, “Gọi Dung thái y đến đây, ta muốn hỏi hắn về chuyện trúng độc của Hoàng Thượng.” Khổng Tắc Huy lập tức đi ra ngoài rồi phái người kêu Dung Khâu đến, chỉ chốc lát sau Dung Khâu liền xuất hiện. Sau khi thỉnh an Ngũ Tử Ngang, Dung Khâu lập tức nói, “Vương gia, Hoàng Thượng lão lâng cho thương thế của Vương gia, trước khi hạ quan rời kinh thì Hoàng Thượng đã dặn dò vài lần, muốn hạ quan nhất định phải tận mắt xem thương thế của Vương gia, xác nhận Vương gia không còn gì đáng ngại.”

Một góc trong lòng của Ngũ Tử Ngang trở nên phi thường mềm mại, không cho Dung Khâu xem thương thế của mình thì cho dù hắn đã báo trên thư rằng hắn không còn gì đáng ngại, nhưng Tân Ca nhất định cũng sẽ không yên tâm.

“Làm phiền Dung thái y.”

Ngũ Tử Ngang thoát y phục để lộ tấm lưng rỗ xoay người lại. Trên lưng có một vết sẹo rất dài, tuy rằng đã hoàn toàn khép miệng nhưng trông vẫn rất đáng sợ. Ngay lập tức sắc mặt của Khổng Tắc Huy liền đông lạnh, Dung Khâu cũng biến sắc. Hắn tiến lên rồi cẩn thận kiểm tra một lần nữa, lại nắm lấy tay của Ngũ Tử Ngang để bắt mạch, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, “Vết thương của Vương gia rất nguy hiểm, nhưng may mắn không ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng, điều dưỡng cũng rất thích hợp, hạ quan có thể công đạo với Hoàng Thượng.”

Mặc y phục vào, Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Ta nói như thế nào thì Hoàng Thượng cũng sẽ không tin, thỉnh Dung thái y viết rõ ràng trên thư rằng ta thật sự không sao, bảo Hoàng Thượng cứ việc yên tâm.”

Dung Khâu nghe xong lời này thì trong lòng hơi lay động một chút, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, “Vương gia cứ yên tâm, hạ quan sẽ bẩm báo kỹ càng với Hoàng Thượng.” Nói xong, hắn lấy ra một lọ dược từ trước ngực rồi dâng lên, “Đây là thuốc trị thương do hạ quan tự bào chế. Vết thương của Vương gia tuy rằng đã khép lại nhưng mỗi khi trời mưa sẽ khiến Vương gia cảm thấy khó chịu, thuốc này sẽ làm cho Vương gia thoải mái hơn một chút. Cứ kiên trì dùng thì sẽ có công hiệu.”

“Đa tạ Dung thái y.” Ngũ Tử Ngang cao hứng tiếp nhận. Hắn rất sợ sau này Tân Ca sẽ xót xa mỗi khi nhìn thấy vết thương trên lưng của hắn, lọ dược này đến tay thật đúng lúc.

Dung Khâu nhìn thấy mình không còn việc gì để làm nên lập tức lui xuống. Hắn vừa đi thì Khổng Tắc Huy liền thấp giọng nói, “Y thuật của Dung thái y rất cao minh, Hoàng Thượng muốn ta nhất định phải đem người hồi kinh, hiện tại người đi không được thì cứ giữ Dung thái y ở bên cạnh. Hắn và phụ thân của hắn đều là thái y tâm phúc của Hoàng Thượng, có hắn ở bên cạnh người thì Hoàng Thượng cũng an tâm.”

Nhưng chuyện mà Ngũ Tử Ngang để ý lại là một chuyện khác, hắn hỏi, “Khi Hoàng Thượng trúng độc có phải chỉ có một mình hắn và Diêm Nhật ở đó hay không?”

Khổng Tắc Huy nghe ra ý tứ của Ngũ Tử Ngang, hắn gật đầu rồi hạ thấp giọng, “Có lẽ Vương gia có thể chậm rãi thám thính từ phía của Dung thái y.” Nói xong, hắn tiến đến bên tai của Ngũ Tử Ngang rồi thì thầm, “Diêm Mẫn tựa hồ đã rời khỏi Diêm La Điện, người có biết việc này hay không?”

Đôi mắt của Ngũ Tử Ngang lập tức trừng lớn, “Ngươi nói Diêm Mẫn rời khỏi Diêm La Điện?”

“Ngươi không biết?” Khổng Tắc Huy sững sốt, hắn chỉ là hoài nghi, không ngờ Ngũ Tử Ngang thật sự cũng không biết chuyện này.

Ngũ Tử Ngang cắn chặt hàm dưới, “Ta không biết, ta giao toàn quyền của Diêm La Điện cho Diêm Mẫn. Chuyện này xảy ra từ khi nào?”

Khổng Tắc Huy trả lời, “Trước khi ta rời kinh thì mới biết hắn không ở Diêm La Điện, ta không biết rõ thời gian cụ thể khi hắn rời đi. Âm soái của Diêm La Điện đều có chức trách riêng, bất luận kẻ nào cũng không thể hỏi hành tung của Diêm La Vương, cho nên Diêm Hoán cũng không biết rõ chuyện này.”

Ngũ Tử Ngang chà xát ngón tay, trầm giọng nói, “Diêm La Vương không ở Diêm La Điện, các Âm soái không nhận được lệnh của Diêm La Vương thì chẳng lẽ sẽ không hoài nghi hay sao? Diêm Nhật và Diêm Hoán đều không phát hiện có gì dị thường?”

Khổng Tắc Huy nói, “Hắn là không có, trước khi ta đi đã gặp Diêm Nhật và Diêm Hoán, bọn họ cũng không biết việc này. Chỉ nói rằng ở trong ba tháng Diêm La Vương đã hạ lệnh cho hai người bọn hắn, bảo Diêm Nhật chiêu cố hảo Hoàng Thượng, để cho Diêm Hoán chăm sóc Hà Hoan, những chuyện khác thì không thể hỏi đến. Trong mười Âm soái thì ta cũng chỉ biết Diêm Nhật và Diêm Hoán, những người khác có nhận được lệnh hay không thì ta không biết rõ.”

Ngũ Tử Ngang nhận ra sự khác thường trong chuyện này. Diêm Mẫn là người mà hắn một tay dẫn dắt, mặc kệ làm cái gì cũng chưa từng trái ý hắn, lại càng sẽ không lặng lẽ rời đi mà không báo cho hắn biết trước. Chẳng lẽ Tân Ca phái Diêm Mẫn làm việc gì? Như vậy thì càng không thể. Nếu Tân Ca phái Diêm Mẫn đi làm việc gì, thân là người chấp chưởng Diêm La Điện thì Diêm Mẫn càng phải nói cho hắn biết mới đúng.

Suy nghĩ trong chốc lát, Ngũ Tử Ngang nói, “Sau khi ngươi hồi kinh thì đi tìm Diêm Nhật và Diêm Hoán, bảo hai người bọn họ âm thầm điều tra Diêm Mẫn đang ở đâu. Ta sẽ viết cho Hoàng Thượng một phong thư, ngươi mang về cho ta.”

“Ừm.”

“Còn một chuyện ta cần ngươi giúp ta.”

“Nói đi.”

Ngũ Tử Ngang tiến lên rồi nói nhỏ bên tai của Khổng Tắc Huy, chỉ thấy Khổng Tắc Huy lúc đầu là kinh ngạc, sau đó trong mắt lại lộ ra hàn quang rồi mới nặng nề mà gật đầu.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 101

Dung thái y, Vương gia bảo ngài sang đó.”

Dung Khâu đang ở trong phòng phổi được, vừa nghe xong thì tâm tư liền khẽ động, hắn vội vàng lau khô đôi tay rồi đi theo người truyền tin ra khỏi phòng. Cúi đầu bước vào thư phòng của Phượng Minh Vương, Dung Khâu không thấy trong phòng có người nào khác.

“Dung thái y không cần câu nệ, mời ngồi.”

Dung Khâu hơi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Vương gia đang an vị bên án thư, hắn cười một cách mỉm cười nhưng vẫn không thể che giấu khí chất cao quý trên người hắn. Nâng tay ra hiệu cho Dung Khâu dùng trà, sau khi Dung Khâu đặt tách trà xuống thì Ngũ Tử Ngang lập tức đi thẳng vào vấn đề, “Dung thái y, bốn Vương tìm người không phải vì chuyện gì khác mà chỉ muốn hỏi một chút chuyện có liên quan đến Hoàng Thượng.”

Muốn nói Dung Khâu sợ nhất điều gì thì chính là có người hỏi hắn về chuyện có liên quan đến Hoàng Thượng, đặc biệt là nếu Lương Vương hỏi hắn. Hắn giả vờ hồ đồ, “Không biết Vương gia muốn hỏi cái gì? Trước khi rời kinh thì hạ quan đã bắt mạch cho Hoàng Thượng, hết thảy đều ổn thỏa, chẳng qua Hoàng Thượng ưu tư vì chiến sự nên khẩu vị không tốt mà thôi.”

Nụ cười trên mặt của Ngũ Tử Ngang hơi thoảng đình trệ, tiếp theo lại vừa cười vừa nói, “Chắc Dung thái y không muốn giả vờ hồ đồ với bốn Vương. Chuyện mà bốn Vương muốn hỏi có liên quan đến việc Hoàng

Thượng bị trúng độc.” Hắn nói xong thì nụ cười cũng tắt, thay vào đó là vẻ mặt vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị.

Dung Khâu bị hoảng sợ, hắn vẫn chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Lương Vương, chẳng phải Lương Vương có tiếng là ôn hòa hữu lễ hay sao? Áp chế nhịp tim, Dung Khâu bình tĩnh hỏi, “Không biết Vương gia nghe tin Hoàng Thượng trúng độc từ nơi nào? Việc này không phải chuyện nhỏ, Vương gia không thể hồ ngôn loạn ngữ.”

Ngũ Tử Ngang lộ ra một nụ cười bí hiểm, “Dung thái y đừng giấu bẩn Vương, bẩn Vương nếu đã dám hỏi thì chắc chắn là nhận được tin tức xác thực. Dung thái y không cần phải bận tâm, bẩn Vương chỉ lo lắng cho Hoàng Thượng vì vậy mới hỏi Dung thái y một chút, dù sao lúc ấy bên cạnh Hoàng Thượng ngoại trừ Diêm công công thì cũng chỉ có một mình Dung thái y.”

Dung Khâu cảm thấy rất khẩn trương, hắn đoán không ra tâm tư của Lương Vương là thật sự lo lắng cho Hoàng Thượng hay là có ý đồ gì khác. Dù sao Lượng Vương hiện tại đang nắm quyền cao chức trọng, giậm chân một cái là toàn bộ Đại Đông có thể rung trời lở đất. Lời này cũng không quá khoa trương, chỉ cần nhìn Lương Vương tùy tiện động tay một cái đã có thể khiến triều đình không ngừng tranh luận thì cũng biết được ít nhiều.

Thấy Vinh Khâu vẫn còn đang bắn khoăn, Ngũ Tử Ngang không thể không nén giận mà giải thích, “Dung thái y, ngươi đừng ngại, cứ việc nói thẳng, Hoàng Thượng cho dù biết chuyện cũng sẽ không trách tội. Bẩn Vương chỉ là lo lắng cho an nguy của Hoàng Thượng, hơn nữa bẩn Vương tạm thời không thể hồi kinh cho nên chỉ có thể hỏi ngươi. Nếu Vinh thái y lo lắng, bẩn Vương có thể kêu Không thông lĩnh đến để hắn làm chứng, Dung thái y cũng sẽ không cần phải lo bẩn Vương có lòng muốn gây rối.”

“Vương gia nói quá lời, hạ quan không dám.” Vinh Khâu giật mình đứng lên, liên tục thở dài, “Vương gia nguyện ý tìm Không thông lĩnh tiến đến thì hạ quan tất nhiên sẽ không có gì phải bắn khoăn.”

“Dung thái y, mời ngồi, bẩn Vương chỉ muốn biết chuyện Hoàng Thượng trúng độc, xin Thái y đừng giấu diếm ta.” Áp chế nỗi lo lắng và cơn thịnh nộ xuống đáy lòng, Ngũ Tử Ngang nói một cách tử tế.

Dung Khâu chậm rãi ngồi xuống, nhìn Ngũ Tử Ngang vài lần, lại uống vài ngụm trà, lúc này mới thuật lại lý do vì sao hắn không chịu nói với người khác. Không vượt quá những lời đó, dù sao cũng là chắc chắn Hoàng Thượng bị trúng một loại kỳ độc, may mắn phát hiện đúng lúc nên mới cứu được một mạng....

Khi Dung Khâu nhìn thấy Ngũ Tử Ngang càng lúc càng nhíu mày thì liền kể thêm vào tình trạng thống khổ của Hoàng Thượng đêm hôm đó, Ngũ Tử Ngang nghe xong mà bàn tay siết chặt đến mức ứa cả gân xanh.

Từ khi phổi dược cho Hoàng Thượng đến khi điều trị thân thể cho Hoàng Thượng thì sự nghi hoặc trong lòng của Dung Khâu càng lúc càng nặng: Người nam nhân khiến Hoàng Thượng cam nguyệt làm như thế rốt cục là ai? Dung Khâu không biết có phải mình bị ảo giác hay không, nhưng khi hắn nhìn thấy sắc mặt âm trầm, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể bầm thây vạn đoạn kẽ đã hạ độc cùng với biểu tình hung tợn của Lương Vương thì hắn liền bất giác liên hệ người nam nhân kia với Lương Vương là một. Nhưng hắn chỉ dám suy đoán lung tung, tuyệt đối không dám hỏi nhiều. Cũng bởi vì nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng đáng sợ của Lương Vương cho nên hắn mới để lộ đôi chút về nỗi thống khổ mà Hoàng Thượng phải chịu đựng đêm hôm đó, chuyện này hắn chưa từng nói với bất luận kẻ nào.

“Đêm hôm đó Hoàng Thượng rất đau đớn nhưng vì đêm hôm khuya khoắc, không muốn gây thêm phiền toái, vì vậy Hoàng Thượng không cho hạ quan tiết lộ ra ngoài mà chỉ cắn răng chịu đựng. Không biết bao nhiêu bộ y phục đều bị mồ hôi thấm ướt. Hạ quan đứng một bên nhìn mà tim như bị dao cắt, nhưng hạ quan lại không thể thay Hoàng Thượng chịu đựng, chỉ có thể trợ mắt nhìn Hoàng Thượng bị đau đớn hành hạ.”

Cảnh tượng đêm hôm đó thường xuyên tiến vào trong mộng của Dung Khâu, len lỏi vào sâu trong lòng, khói mắt của Dung Khâu trở nên ẩm ướt, giọng nói cũng khàn khản. Chỉ cần nghe Dung Khâu thuật lại mà Ngũ Tử Ngang cũng đã đau lòng muốn chết. Nghĩ đến Tần Ca đêm hôm đó một mình chịu khổ mà hắn lại không ở bên cạnh người nọ, nếu không phải có người ngoài ở đây thì Ngũ Tử Ngang đã lập tức rời lê.

Mượn tư thế cúi đầu để né nước mắt vào trong lòng, Ngũ Tử Ngang nói bằng giọng khàn khản, “Tiếp tục đi, đem hết những gì mà Hoàng

Thượng phải chịu khổ ở đêm hôm đó kể cho bốn Vương nghe.”

Nhìn thấy khoe mắt hoi âm ướt của Ngũ Tử Ngang, ngay khoảnh khắc này Dung Khâu cơ hồ phải tin tưởng người mà Hoàng Thượng yêu chính là người đang ở trước mặt hắn. Hắn trán tĩnh nỗi lòng rồi tiếp tục thuật lại, việc này nghẹn trong lòng hắn làm cho hắn sắp phát điên, mặc kệ Lương Vương có phải là người mà Hoàng Thượng yêu hay không, đêm nay xem như tìm được một người để thô lộ tâm sự cũng rất tốt, dù sao hắn có chết cũng sẽ không nói ra chân tướng về việc Hoàng Thượng bị trúng độc.

Đêm nay Ngũ Tử Ngang không biết chính mình làm sao có thể vượt qua. Dung Khâu ly khai được một lúc lâu nhưng hắn tựa hồ vẫn có thể nghe được tiếng rên rỉ cố gắng chịu đau của Tân Ca. Nghĩ đến Tân Ca đau đến mức bất tỉnh mấy lần khiến Ngũ Tử Ngang liều lĩnh muôn lập tức trở về kinh thành.

“Tân Ca.....Tân Ca....”

Hai tay ôm mặt, Ngũ Tử Ngang lặng lẽ rơi lệ. Hắn làm sao có thể để cho Tân Ca của hắn chịu khổ khi không có hắn ở bên cạnh như vậy, hắn làm sao có thể!

Nghỉ ngơi để chỉnh đốn trong mười ngày, Khổng Tắc Huy lại dẫn theo ba ngàn nội đình thị vệ hồi kinh. Mười ngày này Ngũ Tử Ngang thường xuyên mất ngủ, hắn viết cho Tân Ca hai chiếc hộp chất đầy thư, nhờ Khổng Tắc Huy mang về cho Tân Ca. Đồng thời Ngũ Tử Ngang lại phái năm ngàn tinh binh cùng Khổng Tắc Huy áp giải Hà Sâu và Hà Nhạc hồi kinh, chỉ giữ lại Dung Khâu. Khi Khổng Tắc Huy mang theo binh mã cùng hai chiếc xe ngựa chở tù binh rời đi thì Ngũ Tử Ngang phải dùng hết thảy tâm lực mới có thể không giục ngựa đuổi theo. Nếu Tân Ca không phải là đế vương thì hắn sẽ vứt bỏ hết thảy để mang người nợ rời đi, làm cho người nợ vĩnh viễn không hề bị thế tục này tổn thương.

Tân Ca:

Rời xa người suốt một năm, khi người mở phong thư này ra thì hoa mai trong ngự hoa viên đều đã nở rộ. Cho dù lúc ta ở Lương Châu thì ta và người cũng chưa từng cách xa lâu như thế này. Hằng đêm chìm vào giấc mộng, rồi chợt nhận ra bên giường trống trải, thường xuyên bởi vì vậy mà bừng tỉnh. Muốn ôm người vào lòng biết bao nhiêu, chỉ có hương vị thân nhiên bình yên trên người của người mới có thể làm cho ta say sưa chìm vào giấc ngủ.

Tần Ca, Tần Ca của ta, mỗi khi nhớ đến người thì ta đều vô cùng thống hận chính mình bất lực. Hết thảy đều là vì ta mới làm cho người mất nhiều thời gian như vậy. Nếu ta có thể sớm hiểu rõ thì người cũng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như thế, cho dù có làm trái di mệnh của phụ thân thì ta cũng tuyệt đối sẽ không thú Liễu Song vào phủ. Duy nhất may mắn chính là ta tinh ngộ không quá muộn trước khi làm người bị tổn thương, may mắn là ta có thể có được người, có thể chiếm được lòng của người.

Tần Ca, Tần Ca của ta, ta ngày ngày hy vọng có thể mau chóng quay trở lại bên cạnh người. Người có biết không, khi Khổng Tắc Huy ra đi ta đã đau khổ như thế nào, ta hận không thể đoạt lấy con thiên lý mã của hắn, làm cho hắn thay thế thân phận của ta để ở lại nơi này. Nhưng trong lòng vẫn có một giọng nói ngăn cản ta, làm cho ta nhất định phải kiên nhẫn, sau khi xử lý xong sự vụ ở Phượng Minh thì mới có thể phi về bên cạnh người.

Tần Ca của ta a, người bảo ta làm sao có thể buông người ra, làm sao có thể không yêu người. Khi vô sự thì trong lòng chỉ có hình bóng của người, chỉ khi vùi đầu vào sự vụ thì tâm can quặn đau mới có thể tạm dừng lại đôi chút. Tần Ca, Tần Ca của ta, người có đang nhớ ta hay không? Có nóng lòng vì chờ đợi hay không? Đừng để ý đến những kẻ ở bên cạnh người, đừng bận tâm đến những người luôn muốn gây chú ý với người. Người là của ta, là của ta, chỉ có thể là của ta.

Trên nhuyễn tháp, đọc từng phong thư do Ngũ Tử Ngang tự tay viết, ngón tay quấn lấy lọn tóc của Ngũ Tử Ngang, dưới đáy mắt của Tần Ca tràn đầy hạnh phúc. Khi hắn vất vả chờ Khổng Tắc Huy trở về, lại được báo tin là Ngũ Tử Ngang không thể hồi kinh thì hắn không phải không thất vọng. Hắn rất nhớ Tử Ngang, cứ đến đêm là lại mất ngủ. Nhưng đến khi nhìn thấy thư của Tử Ngang thì tất cả thất vọng đều biến mất tăm hơi. Tựa hồ Tử

Ngang đang ở ngay bên cạnh hắn, đang thì thầm những lời tâm tình này bên tai hắn.

Những lời âu yếm của người nọ luôn làm cho hắn không có cách nào kháng cự, chỉ cần nhìn người nọ như thế mà tim của hắn cũng đã ngọt như mật, nếu người nọ trực tiếp nói với hắn thì hắn nhất định sẽ say túy lúy. Tử Ngang không thể trở về không phải vì cái gì khác mà là vì hắn, vì muối ngai vàng của hắn được vững chắc. Tử Ngang như vậy thì làm sao hắn có thể nào không yêu?

“Diêm Nhật.”

“Có nô tài.”

“Đi xem hoa mai trong viện đã nở hay chưa? Nếu nở rồi thì hái vài nhánh để đặt trong phòng.”

“Dạ.”

Tử Ngang, hôm nay đã là mùng ba tháng ba, thân thể của ta đã được điều trị ổn thỏa, người mau trở về đi.

Quay đầu nhìn về phía cửa sổ, thấp thoáng thấy được những nhánh đào màu hồng phấn, khoe miệng của Tân Ca lộ ra nụ cười đẹp mắt. Sang năm sau hắn hy vọng tiểu Gia Hữu của hắn và Tử Ngang đã nằm trong bụng của hắn.

“Hoàng Thượng, Vương phi nương nương phái người đến đây để hỏi khi nào có thể quay về Vương phủ.”

“Hai ba ngày nữa thì trở về. Nàng cũng nên hồi phủ.”

“Dạ, nô tài đi an bài ngay.”

“Đem toàn bộ những thứ mà nàng đã dùng ra ngoài cung, nếu không mang đi thì cứ thiêu hết.”

“Dạ.”

Nghe tiếng bước chân dần dần đi xa của Ôn Quế, Tân Ca sờ lên bụng của mình, chờ đợi như vậy thật sự là dày vò a. Bên ngoài tẩm cung truyền đến tiếng đao kiếm va chạm, Tân Ca lặng yên cầm lấy một phong thư khác rồi tiếp tục xem. Đây đã là lần thứ ba trong tháng này có thích khách xâm nhập hoàng cung, từ sau khi hắn lành bệnh thì thích khách càng ngày càng đến thường xuyên, có người thật sự chưa chịu từ bỏ ý định.fynnz.wordpress.com

Tiếng đánh nhau nhanh chóng ngừng lại, chỉ một lát sau lại thấy Diêm Nhật ôm một lọ hoa mai đi vào, trên mặt không hề có vẻ hoảng loạn vì mới trải qua một trận đánh giết với đám thích khách, hắn chỉ hỏi một cách bình tĩnh, “Hoàng Thượng, nô tài cả gan hái những cành chưa nở hoa, như vậy sáng mai Hoàng Thượng thức dậy thì hoa mai cũng vừa vặn nở rộ.”

“Ngươi rất chu đáo, đặt ở đâu giờ Ồng đi.”

“Dạ.”

“Đám thích khách lại tự sát toàn bộ?”

“Bẩm Hoàng Thượng, dạ. Vẫn là giống mấy lần trước, khuôn mặt toàn bộ bị hủy. Không thông linh đang dẫn theo thủ hạ để thu thập.”

“Đi nói với Khổng Tắc Huy, đủ rồi, trẫm không muốn nghe những tiếng phiền lòng này nữa, trẫm muốn được yên lặng để đọc thư.”

“Dạ.”

Đem lọn tóc của Ngũ Tử Ngang đặt lên chóp mũi rồi ngửi sâu một hơi, tâm tình của Tân Ca liền giống như lọ hoa mai. Mặc dù sau này hắn và Tử Ngang sẽ có một quãng thời gian dị thường thông khổ, nhưng vì hạnh phúc của hai người bọn họ, thông khổ như vậy đều có thể chịu được. Cho dù hắn sẽ phải chịu đựng đau đớn và nguy hiểm hơn Tử Ngang rất nhiều lần, nhưng hắn không hề oán, không hề hối hận.

.....

Tháng bảy năm thứ bảy Văn Thái, Ngũ Tử Ngang thống lĩnh đại quân bình định chiến loạn ở Phượng Minh, giúp đỡ diệt tử của Phượng Minh Vương là Hà Đàm lên ngai vàng, Phượng Minh quốc chính thức trở thành phụ quốc của Đại Đông. Hà Hoan ở lại Đại Đông, Hà Đàm tuân theo di chỉ của Phượng Minh Vương ký hiệp ước chư hầu, từ nay về sau Phượng Minh sẽ tiến công Đại Đông, Đại Đông điều động quan viên cho Phượng Minh. Trang Bát Ky tạm thời ở lại Phượng Minh để tiếp tục ổn định cục diện tại nơi này, mục đích thứ hai là âm thầm giám sát tân đế. Mười lăm tháng bảy, Ngũ Tử Ngang thống lĩnh năm ngàn quân tiên phong hồi kinh trước, Ngũ Tử Anh vẫn ở lại Phượng Minh để phối hợp với Trang Bát Ky. Thanh danh của Lương Ngũ Hiền Vương Ngũ Tử Ngang trải qua hơn một năm chinh chiến đã truyền từ Đại Đông đến khắp Phượng Minh, lại từ Phượng Minh truyền về Đại Đông.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 102

Đứng ở chỗ cao nhất trong hoàng cung, Tân Ca nhìn ra nơi phương xa tại cửa thành. Tuy rằng từ nơi này cũng không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng kể từ khi Tân Ca nhận được tin tức Ngũ Tử Ngang đã khởi hành hồi kinh thì mỗi ngày hắn sẽ đứng ở nơi này một canh giờ, chờ thân ảnh mà hắn vô cùng nhớ nhung xuất hiện.

“Hoàng Thượng, Thái sư đến.” Ôn Quê ở đằng sau bẩm báo. Tân Ca thu hồi ánh mắt rồi chậm rãi xoay người. Tháng chín cuối thu, cái nắng ở kinh thành vẫn chói chang như cũ, nhưng Tân Ca giống như đang đắm chìm trong gió xuân, tâm tình đặc biệt vui sướng, nét mặt không hề khó chịu vì thời tiết oi bức.

“Lão thần khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Lão Thái sư miễn lễ.”

Tân Ca cất bước, Lâm Giáp lập tức theo sau. Đi được vài bước, Tân Ca chậm rãi nói, “Thái sư, hôm nay trẫm tìm người đến là có chuyện muôn thương lượng với Thái sư.”

“Lão thần sợ hãi, Hoàng Thượng có việc gì cứ phân phó lão thần là được.”

Tân Ca hơi xoay người lại rồi nhìn Lâm Giáp, “Vịnh Xuân yến năm trước và năm nay Lương Vương đều không ở kinh thành, toàn phải dựa vào một mình Thái sư làm lụng vất vả, mỗi khi nghĩ đến thì trẫm liền cảm thấy băn khoăn. Lúc trước thân thể của lão Thái sư không khỏe, hiện tại tuy rằng rất tốt nhưng trẫm vẫn lo lắng, trẫm muốn mời lão Thái sư đến Thiên Ngự ôn trì một chuyến, mang theo phu nhân cùng gia quyến đến đó để điều dưỡng, thuận tiện cùng người thân đoàn viên.”

Lâm Giáp nghe xong thì lập tức nói, “Được Hoàng Thượng ưu ái, lão thần cảm thấy hổ thẹn, lão thần tuyệt đối không thể nhận, những gì lão thần làm là bốn phận của lão thần, không dám tranh công.”

Tần Ca xoay người rồi cầm tay Lâm Giáp, “Lão Thái sư, mấy năm nay ngươi vất vả, trẫm lo lắng a. Trẫm còn cần lão Thái sư phụ tá, trẫm sợ làm cho ngươi mệt mỏi. Lão Thái sư, ngươi đừng từ chối, cứ đi đi.”

Lúc này hốc mắt của Lâm Giáp đã ướn ướt, hắn cầm chặt tay của Hoàng Thượng, cảm động nói không nên lời. Trên tay của Tần Ca dùng sức, thấp giọng nói, “Trẫm để cho ngươi đi tĩnh dưỡng không chỉ đơn giản là vì thân mình của ngươi, có một số việc ngươi không ở kinh thành thì trẫm mới có thể hoàn thành.”

Lâm Giáp lập tức cảm thấy kinh ngạc, “Hoàng Thượng?”

Tần Ca lạnh lùng nhếch môi, “Từ đầu năm đến nay, thích khách trong cung chưa bao giờ ngừng nghỉ, tuy vẫn chưa điều tra ra ai làm chủ, bất quá là ai thì cũng không quan trọng, chuyện quan trọng là có vài người trẫm không thể tiếp tục ngó lơ. Lão Thái sư không ở kinh thành thì có thể rời xa thị phi.”

Tần Ca nói như thế thì Lâm Giáp lập tức hiểu rõ có vài người là những ai, hắn gật đầu rồi buông tay Tần Ca ra, sau đó quỳ xuống đất mà dập đầu, “Lão thần tạ long ân của Hoàng Thượng.”

Tần Ca khom người, dùng hai tay nâng Lâm Giáp đứng dậy, nắm chặt hai tay của hắn, “Hôm nay trẫm sẽ hạ chỉ, lão Thái sư mau chóng khởi hành đi.”

“Lão thần tuân chỉ.”

Cùng ngày Tần Ca hạ chỉ để cho Lâm Giáp đến ôn tuyển của hoàng thất tĩnh dưỡng. Ngày thứ ba, Lâm Giáp mang theo phu nhân và các tôn nhi ly khai kinh thành. Sau ngày Lâm Giáp rời đi, Tần Ca lại hạ thánh chỉ lệnh cho An Lăng Vương Tần Chính đang bị biếm làm thứ dân và lưu đày tại Biện An phải chuyển đến Trục Châu hoang vắng. Từ Tructra hồ đã dự báo vận mệnh của Tần Chính – hoàn toàn trực xuất. Mà hai nhi tử của Tần

Chính là Tân Kha và Tân Nam lại bị phân ly đến Cô Châu ở phía Tây và Đan Nghĩa ở phía Nam. Thoạt nhìn mỗi một nơi đều không phải do Tân Ca tùy tiện chọn lựa.

Trục xuất, lẻ loi – Tân Ca tách rời phụ tử của An Lăng Vương. Hơn nữa trên thánh chỉ còn hạ lệnh ngoại trừ thê thiếp và con cái thì phụ tử Tân Chính không thể mang theo bất luận kẻ nào rời đi. Tân Ca còn phái binh mã chuyên môn hộ tống bọn họ chuyển chỗ. Đã lưu trú tại Biện An mười mấy năm, phụ tử Tân Chính trở tay không kịp, căn bản không kịp làm ra phản ứng gì thì đã bị thị vệ hoàng cung do Hoàng Thượng phái đến để cưỡng ép rời đi.

Tân Ca hạ thánh chỉ này không phải không bị các đại thần phản đối, người đầu tiên phản đối chính là Nội Các đại thần Trần Hí Ngôn, lý do là Tân Chính tuy rằng bị tiên Hoàng biếm làm thứ dân nhưng trên huyết thống thì vẫn là thúc thúc của Hoàng Thượng. Hơn nữa Tân Chính đã lớn tuổi, để cho hắn một mình đến Trục Châu hoang vắng lại còn phải cách xa tôn tử, về tình về lý thì thật sự đều bất ổn.

Nhưng lúc này Tân Ca đã sớm không còn là hắn ở những năm đầu của Văn Thái, hắn là người nắm lấy quyền lực tối cao tại Đại Đông, là chủ nhân của Đại Đông. Thúc thúc thì sao? Phàm là người có khả năng uy hiếp hắn thì đều phải chết. Không giết Tân Chính đã là ban ân lớn nhất của hắn. Tân Ca không tin đám thích khách liên tục tiến vào kinh thành không có quan hệ gì với Tân Chính. Hắn chết thì Tân Chính mới là người có lợi nhất. Có một số việc thà rằng tin là có còn hơn là không. Hắn là đế vương, hắn muốn làm như thế nào thì có thể làm như thế này.

Thánh chỉ một khi đã hạ xuống thì tuyệt đối không thể thu hồi. Tân Ca lạnh lùng quét mắt đám đại thần biện hộ cho Tân Chính, ngày hôm sau Tân Ca viện cớ bãi chức Hành Chính Viện Tham Viện của Trần Hí Ngôn, đồng thời cũng bãi chức vài vị đại thần chọc giận hắn. Lương Châu thất hiền đã trổ hết tài năng ở kỳ Vịnh Xuân yến đầu tiên thay thế chức vị của mấy vị đại thần đó, còn chức Hành Chính Viện Tham Viện thì Tân Ca lệnh cho Tiếu Thọ tiếp quản, cho đến khi chọn được người thích hợp.fynnz.wordpress.com

Lần thay đổi này không tính là chuyện quá mới lạ trong lịch sử Đại Đông. Gần vua như gần hố, khi vị đế vương trẻ tuổi đã nắm vững quyền hành, những người vẫn chưa thấy rõ sự thật thì chỉ biết rơi vào két cục như thế. Chẳng qua nhiều năm sau này mọi người mới hoàn toàn tỉnh ngộ, hết thấy những gì Hoàng Thượng đã làm chỉ vì giữ vững con đường quyền thần cho một người nào đó mà thôi.

.....

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ngài nên sớm nghỉ ngơi.” Đây là lần thứ ba mà Diêm Nhật nhịn không được phái lên tiếng khuyên bảo.

Tần Ca dừng bút rồi xoa mi tâm, tinh thần bất an, “Trẫm ngủ không được, có tin tức của Lương Vương hay chưa?”

Diêm Nhật nhấp nhẹm, “Vương gia hồi kinh trước, đã sắp ba tháng rồi, át hẳn sắp về đến nơi. Hoàng Thượng, cho dù ngài không ngủ cũng nên nằm nghỉ, Vương gia quay về thấy ngài như vậy thì sẽ lo lắng.”

Tần Ca buồn bực nhìn đồng hồ chuong phê mãi mà không xong, “Ngươi phái thêm người đi hỏi thăm xem hiện tại Vương gia đã đến đâu.”

“Nô tài đã phái người đi, khi nào nhận được tin thì nô tài sẽ lập tức bẩm báo với Hoàng Thượng.” Diêm Nhật mắt ra hiệu cho Thân Mộc, Thân Mộc cũng lên tiếng khuyên nhủ, “Hoàng Thượng, ngài nên đi nghỉ ngơi.”

Tần Ca liếc mắt nhìn hai người bọn họ rồi ngã người về phía sau, “Đêm nay trẫm nghỉ ngơi tại nơi này, các ngươi hầu hạ xong thì lui xuống đi.”

Thân Mộc khẽ gật đầu với Diêm Nhật, sau đó lui ra ngoài. Diêm Nhật đi đến bên nhuyễn tháp rồi thoát hài cho Hoàng Thượng, chỉ chốc lát sau Thân Mộc lại tiến vào, trên tay bưng một chậu nước bốc khói. Đặt chậu nước xuống, Thân Mộc quỳ dưới đất để làm ấm chân cho Hoàng Thượng.

Tần Ca nhắm mắt, giọng nói khàn khàn mang theo sự mệt mỏi, “Hà Hoan, đạo này đang làm gì? Vì sao hai ngày nay trẫm không hề nhìn thấy hắn?”

Trên mặt của Thân Mộc lộ ra nụ cười tươi tắn, “Vương gia bảo là mấy ngày nay đi gặp mỹ nữ tỳ tỳ.” Hà Hoan sau khi hạ thánh chỉ để Phượng Minh quy thuận Đại Đông thì liền trở thành Vương gia thứ hai của Đại Đông – Minh Vương, bất quá vẫn ngụ tại trong cung. Tân Ca vốn muốn hắn ra ngoài lập phủ, nhưng hắn nhất định không muốn, Tân Ca cũng không miễn cưỡng hắn, vì vậy cứ thuận theo ý hắn.

Tân Ca nhíu mi lại rồi mở mắt ra, “Là ai?”

Thân Mộc cẩn thận nhìn lên, “Dạ....là công chúa điện hạ.”

Tân Ca sững sót, trong mắt hiện lên sự sùng nịch bất đắc dĩ, “Hắn lại chạy đến Cẩm Đà tự?”

Thấy Hoàng Thượng không tức giận, Thân Mộc vừa cười vừa nói, “Linh vị của bệ hạ vẫn thờ cúng tại nơi đó, Vương gia đi lại nhiều lần, cũng có giao tình không ít với công chúa điện hạ. Vương gia nói Ngũ đại nhân giàn đây bèn bận nhiều việc nên không thường xuyên đến đó, vì vậy dạo này hắn hay cùng công chúa điện hạ trò chuyện. Là lỗi của nô tài, nô tài đã quên bẩm báo với Hoàng Thượng.”

Tân Ca thản nhiên nói, “Hắn muốn đi thì cứ để hắn đi, bất quá việc học hành cũng không thể chênh mảng. Chờ đến khi hắn quay lại thì người nói với hắn, ngày mai trẫm muốn kiểm tra bài của hắn, làm không tốt thì trẫm sẽ phạt.”

Thân Mộc nhịn cười mà nói, “Dạ, nô tài sẽ phái người báo với Vương gia.” Nghĩ đến Vương gia sau khi biết được thì sẽ có phản ứng như thế nào, Thân Mộc liền nhịn không được mà bật cười. Hoàng Thượng thật sự yêu thương Vương gia, xem Vương gia là người thân, bệ hạ dưới suối vàng có biết được thì át hắn cũng sẽ yên lòng.

Lúc này Thủ bị kinh thành Quan Độ đang đứng trên tường thành mà nhíu chặt hàng lông mày, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện hắn đang nghiến răng nghiến lợi, “Cái tên tiểu tử kia, vì sao cứ chọn ngay lúc lão tử đang ngủ mà quay về?!”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 103

Nằm ở trên nhuyễn tháp tại Đông Noãn Các, Tân Ca nhắm mắt lại, vẫn không thể ngủ được. Mỗi một ngày nỗi nhớ trong lòng của hắn lại tăng thêm một phần. Ngày qua ngày trông mong, hằng đêm mỏi mòn chờ đợi, thật vất vả cuối cùng cũng chờ đến ngày Ngũ Tử Ngang có thể hồi kinh, hắn như đang sống trong dày vò, vì sao Phượng Minh lại cách Đại Đông xa như thế. Nghiêng người, Tân Ca không thể giữ được bình tĩnh, hắn đành phải ngồi dậy.

“Tử Ngang, lúc này ngươi nhất định không quăng ngày đêm mà đang tức tốc quay về.” Ôm ngực thì thầm một câu, Tân Ca cảm thấy tâm tình khẽ động. Hắn nhanh chóng xốc chăn lên rồi xuống giường.

“Diêm Nhật.”

“Có nô tài.”

Canh giữ ở bên ngoài, Diêm Nhật lập tức vén rèm rồi tiến vào, thấy Hoàng Thượng đứng dậy, hắn lập tức đi qua rồi cầm lấy đôi hài từ trên tay của Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, muộn như vậy mà ngài còn muốn đi đâu?”

“Trầm muốn quay về tẩm cung.”

Diêm Nhật nghe xong thì lập tức không dám trì hoãn, vội vàng ngồi xổm xuống rồi mang hài cho Hoàng Thượng. Thân Mộc canh giữ ở bên ngoài cũng nghe được Hoàng Thượng muốn quay về tẩm cung, hắn cũng lập tức đi thay y phục cho Hoàng Thượng.

Đêm tháng mười tại kinh thành cũng không tính là quá lạnh, Tân Ca vội vàng bước ra Đông Noãn Các rồi tiến thẳng đến tẩm cung, cước bộ dồn dập

làm Diêm Nhật và Thân Mộc không khỏi có một chút khẩn trương, thầm nghĩ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Quay lại tấm cung, Tân Ca để Diêm Nhật và Thân Mộc ở bên ngoài, tự mình đi vào mật thất. Khi hắn mở ra cái hộp bằng vàng mà Phượng Minh Vương đã giao cho hắn, nhịp tim của hắn cũng tăng tốc. Trong hộp, phượng đan tỏa ra mùi hương và hào quang đặc biệt, nghĩ đến lời nói của Dung Niệm, chỉ cần ăn xong phượng đan thì khi nào cũng có thể thụ thai, Tân Ca hít thật sâu vào một hơi rồi cầm lấy phượng đan.

Tháng này Tử Ngang nhất định sẽ trở về. Nghĩ như thế, Tân Ca hé miệng đặt viên phượng đan vào miệng rồi mới nhắm mắt lại, chậm rãi cắn nuốt.

.....

Tại một cửa hông của hoàng cung, thị vệ lặng lẽ mở cửa. Một người lén vào bên trong, sau khi gật đầu ra hiệu với hai người thì nhanh chóng biến mất trên đường vào hoàng cung. Người này thập phần quen thuộc địa hình trong cung, dễ dàng tránh đi thị vệ, nhanh chóng tiến đến Đông Noãn Các ở phụ cận. Ngay khi hắn đang suy nghĩ làm thế nào để tiến vào Đông Noãn Các thì có một tiểu quỷ ẩn trong chỗ tối đi qua. Sau khi tên tiểu quỷ thấy rõ khuôn mặt của hắn thì không chỉ không lên tiếng mà ngược lại còn ghé vào lỗ tai của hắn để thì thầm vài câu. Sau đó không biết tên tiểu quỷ này làm cách nào mà có thể khiến đám thị vệ gác cửa tại Đông Noãn Các đều lui ra, vì vậy người nọ liền thuận lợi tiến vào bên trong.

Diêm Nhật nhìn ánh nến chập chờn trong tấm cung, đáy mắt của hắn hiện lên vẻ lo lắng. Không bao lâu nữa trời sẽ sáng, Hoàng Thượng còn chưa chịu nghỉ ngơi, cứ như vậy thì Hoàng Thượng làm sao có thể chịu được? Ngay khi hắn đang lo lắng không thôi thì có một tiểu thái giám lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn rồi thì thầm vài câu, trong mắt của Diêm Nhật lập tức hiện lên sự kinh hỉ. Sau khi dặn dò vị tiểu thái giám vài câu thì Diêm Nhật liền đi đến trước mặt Thân Mộc đang lộ ra vẻ tò mò, lại thấp giọng nói với Thân Mộc vài câu. Trong mắt của Thân Mộc cũng hiện lên sự kinh hỉ, sau khi gật đầu đối với Diêm Nhật thì cũng nhanh chóng ly khai.

Ho nhẹ vài tiếng, Diêm Nhật đi đến trước cửa tấm cung rồi nói với người ở bên trong, “Hoàng Thượng, Nội Các có cấp tú.”

Mới từ trong mật thất bước ra, Tân Ca không khỏi nhíu mi, có chuyện gì gấp đến mức phải đưa đến đây vào lúc này? Hắn bước đến trước cửa rồi mở cửa ra, “Có chuyện gì?”

Diêm Nhật cúi đầu trả lời, “Nô tài cũng không biết. Nội Các đem tầu chưƠng đưa đến Đông Noãn Các, nô tài nghĩ là chuyện gấp cần phải phê duyệt cho nên cả gan bẩm báo Hoàng Thượng. Hoàng Thượng quay về Đông Noãn Các hay là nô tài để bọn họ đem tầu chưƠng đến đây?”fynnz.wordpress.com

Tân Ca suy nghĩ một lúc rồi nói, “Đến Đông Noãn Các đi.”

“Dạ.”

Diêm Nhật tiến lên một bước để đóng cửa tẩm cung, sau đó cúi thấp đầu đi theo Hoàng Thượng đến Đông Noãn Các. Khi Hoàng Thượng không nhìn thấy, khóc miệng của Diêm Nhật hiện lên niềm vui sướng đang được nhẫn nại.

Vừa tiến vào Đông Noãn Các thì Tân Ca liền nhíu chặt mi tâm, “Người đâu?”

Diêm Nhật ở sau lưng hắn lên tiếng, “Nô tài cũng không biết, có thể là ở trong phòng.”

Tân Ca nhìn khắp tứ phía, ngay cả một tên nô tài cũng không có, hắn tức giận đi vào bên trong, “Là ai mang đến tầu chưƠng?” Vừa hỏi vừa vén rèm cửa. Khi rèm cửa được vén lên, chỉ trong nháy mắt Tân Ca liền sững sờ ngay tại chỗ.

Diêm Nhật liếc mắt nhìn thấy có người trong phòng, hắn lặng lẽ lui ra ngoài.

Tân Ca vẫn đang nâng tay, hoàn toàn quên mất phải buông rèm cửa, chỉ ngạc nhiên đứng nhìn người trước mặt đang mỉm cười với hắn. Người nọ rất quen thuộc đối với hắn nhưng lúc này dường như hoàn toàn xa lạ, đã bao nhiêu lâu hắn chưa nhìn thấy người này?

Tham lam nhìn chăm chú dung nhan của Tân Ca, người nọ chậm rãi đi qua rồi cầm lấy tay Tân Ca để buông rèm cửa xuống, sau đó mới kéo người đang sững sờ vào lòng, gắt gao ôm chặt.

“Tân Ca của ta....Ta đã trở về....”

Giờ khắc này, gần hai năm trống trải mới có thể xem như trọn vẹn.

Hô hấp của Tân Ca chỉ trong nháy mắt liền trở nên nặng nề, chớp mũi tràn ngập mùi vị mệt mỏi của phong trần cát bụi, hốc mắt trở nên nóng ướt sau khi người nọ cất tiếng. Hắn nhấp mắt lại, dùng sức phân rõ tiếng thở dốc của người nọ, phán đoán có phải hắn đang ở trong mộng hay không.

“Tân Ca của ta, ta đã trở về....”

Ngũ Tử Ngang cũng vô cùng kích động, bao nhiêu ngày đêm hắn nhớ mong thân hình này, nhớ mong hơi thở của người này.

“Tử Ngang?”

Tân Ca nâng hai tay lên.

“Tân Ca, ta đã trở về.”

“Tử Ngang?!”

Hai tay đồng thời dùng sức mà ôm, Tân Ca cơ hồ dùng hết khí lực trên thân thể của mình.

Nặng nề thở dốc, bờ môi khô khốc của Ngũ Tử Ngang cọ xát trên cổ của Tân Ca. Hai tay của hắn, thân thể của hắn đều đang run rẩy chỉ vì cái ôm này.

“Tân Ca, Tân Ca....Ta đã trở về.....Ta đã trở về.....Ta nhớ người muôn chết, nhớ người muôn chết.....” Cùng với những lời thì thầm lặp đi lặp lại là nỗi nhớ nhung thiết tha, bờ môi của Ngũ Tử Ngang từ cằm cổ của Tân Ca đi dọc lên phía trên, trước khi Tân Ca kịp phát ra âm thanh thì liền ngăn chặn hương vị ngọt ngào mà hắn ngày nhớ đêm trông.

Tử Ngang, là Tử Ngang, là hương vị của Tử Ngang! Tân Ca cơ hồ không hề do dự, khi hơi thở nóng rực kia đập vào mặt thì hắn lập tức mở miệng tiếp nhận đối phương, làm cho hơi thở mà hắn khát vọng đã lâu chiếm cứ toàn bộ linh hồn của mình. Giờ khắc này hắn mới biết được bản thân mình nhớ mong người này biết bao nhiêu. Giờ khắc này hết thảy vẻ ngoài kiên cường mà hắn ngụy trang bấy lâu nay đều sụp đổ, hắn đã bị nỗi tương tư này thiêu đốt.

Không có gì có thể ngăn cản nụ hôn say đắm và những cử chỉ vuốt ve âu yếm mà bọn họ dành cho nhau. Mái tóc rối tung, y phục rộng mở, không có cách biệt giữa quân và thần, không có rào chắn triều đình, bọn họ chỉ là hai người nam nhân yêu nhau đến mức tận cùng. Không biết là ai giải khai xiêm y của ai trước, cũng không biết là ai phát động, giờ khắc này ngôn ngữ đều là dư thừa, chỉ có hơi thở dây dưa cùng thân thể giao triền mới là thứ mà bọn họ cần nhất.

Khóe mắt của Tân Ca bởi vì tràn đầy nhớ nhung và bí mật chôn giấu dưới đáy lòng mà bắt đầu rơi lệ, Ngũ Tử Ngang dùng những nụ hôn để khắc đáy trên người của hắn, cũng bởi vì khó nhịn nỗi nhớ mà hốc mắt trở nên đỏ ửng. Mặc dù dọc đường đi hắn cơ hồ không hề nghỉ ngơi, mặc dù đêm nay hắn chưa hề uống một giọt nước nào, nhưng giờ phút này hắn căn bản không thể dừng lại. Hắn muốn ôm chặt người này, muốn cảm nhận rõ ràng người này đang ở trong lòng hắn, người này là Tân Ca của hắn.

Yêu đến tận cùng, Tân Ca ôm chặt Ngũ Tử Ngang mà thấp giọng kêu reん, “Tử Ngang, cho ta Gia Hữu.”

“Ta cho, ta sẽ cho....Tân Ca, sinh cho ta Gia Hữu, nhi tử của chúng ta, nhi tử của chúng ta....Tân Ca, Tân Ca, Tân Ca của ta....”

“Ngô ô....A....Tử Ngang....”

Đã lâu chưa hoan ái khiến thân thể có cảm giác bị xé rách đau đớn, Tân Ca vừa nhắm mắt vừa há to mồm thở dốc, chờ đến khi cơn đau này trôi qua. Đã bao nhiêu lâu hắn chưa được cảm thụ loại đau đớn khi bị xâm chiếm như vậy? Hắn rất nhớ, nhớ đến mức toàn bộ thân thể đều phát đau.

Ngũ Tử Ngang đang rên rỉ, bên trong quá chặt, làm cho hắn bị kẹp đau đớn. Hắn quá nóng vội, rất khát cầu, cắn bản không thể nhẫn耐 mà bôi trơn cho Tân Ca. Thân thể của hắn bởi vì cực độ khao khát mà vô cùng đau đớn, nếu cứ tiếp tục nhẫn耐 thì thân thể của hắn nhất định sẽ bùng nổ mà chết. Âm áp, mềm mại, mang theo độ ấm của Tân Ca, mang theo tình yêu mà Tân Ca dành cho hắn.

Cong lên đôi chân, làm ra cử chỉ đáng hổ thẹn mà một vị đế vương căn bản không nên làm, Tân Ca kẹp chặt thắt lưng của Ngũ Tử Ngang, hai tay ôm đầu của Ngũ Tử Ngang để cùng đối phương hôn sâu. Thắt lưng nhẹ nhàng cử động, ra hiệu cho đối phương tiếp tục.

“Ta sẽ làm ngươi đau.” Ngũ Tử Ngang đang đấu tranh cùng dục vọng của chính mình.

“Ta muốn ngươi làm ta đau. Nói cho ta biết là ngươi đã trở lại.” Tân Ca lựa chọn trợ trụ vì ngược.(= nối giáo cho giặc)

“Hô....” Đôi mắt ướt át của Ngũ Tử Ngang dán chặt lên mặt của Tân Ca, gân xanh nổi lên trên trán, hắn thở hồn hồn vài hơi, dục vọng đã chôn vùi toàn bộ trong cơ thể của Tân Ca lại chậm rãi rút ra ngoài.

“A....” Tân Ca khó nhịn mà rên rỉ một tiếng, trong mắt hàm chứa xuân sắc nồng nàn, cũng luyến tiếc Ngũ Tử Ngang rời đi. Hắn kéo cổ của Ngũ Tử Ngang xuống, há mồm khẽ cắn, “Tử Ngang, mau đưa Gia Hữu cho ta.”

“Grr...” Định lực của Ngũ Tử Ngang chỉ trong nháy mắt liền sụp đổ, hắn chậm rãi co rúm vài cái để chuẩn bị, rồi mới hung tợn hôn môi Tân Ca, tiếp theo thắt lưng liền dùng sức đẩy vào.

“A!”

Tân Ca rơi lệ trong vui sướng, Tử Ngang của hắn rốt cục đã trở về.

.....

Dục vọng màu đỏ sậm nhanh chóng đưa đẩy hơn mười lần trong cơ thể mềm mại của Tân Ca thì đột nhiên rút ra. Đơn thân quá lâu khiến Ngũ Tử

Ngang thiếu chút nữa đã bắn ra ngoài. Vì thể diện của mình, hắn tạm thời nhẫn耐 dục vọng, nâng lên Tân Ca rồi ngâm lấy dục vọng của đối phương. Bí hơn mười lần đưa đẩy khiến Tân Ca cảm thấy choáng váng, chưa kịp hoàn hồn lại thì liền bị cuốn vào lốc xoáy dục vọng. Cũng cô đơn gần hai năm trời thì bảo hắn làm sao có thể chịu được kích thích như vậy, Ngũ Tử Ngang vừa liếm lại vừa mút làm cho hắn đạt đến đỉnh điểm một cách mãnh liệt.

Trong khoảnh khắc phun ra, Tân Ca liền nâng đầu của Ngũ Tử Ngang lên, Ngũ Tử Ngang thuận thế cầm lấy dục vọng của Tân Ca, đem toàn bộ long tinh thu thập vào lòng bàn tay.

Chăm chú nhìn Tân Ca một cách dâm tà, Ngũ Tử Ngang liếm lên long tinh trong tay, sau đó chuẩn bị đem phần long tinh còn lại để xoa vào nhụy cúc của Tân Ca. Vừa rồi hắn rất lỗ màng, cúc huyệt của Tân Ca vẫn chưa được bôi trơn hoàn toàn. Nhưng tay của hắn còn chưa kịp chạm vào cúc huyệt của Tân Ca thì đã bị đối phương đè lại.

Tân Ca lắc đầu đối với Ngũ Tử Ngang, khẽ thở hổn hển mà nói, “Ta không cần của người khác, chỉ cần của ngươi mà thôi, cho dù là của ta cũng vậy.”

Tâm can của Ngũ Tử Ngang chỉ trong nháy mắt liền trở nên mềm mại, cúi người xuống rồi hôn Tân Ca, thì thầm bên miệng của đối phương, “Ta tích góp gần hai năm qua, muốn đút toàn bộ cho ngươi.”

Rẹt, kéo lấy xiêm y không biết của người nào để lau khô tay cho Ngũ Tử Ngang, Tân Ca nâng hai chân lên, lại một lần nữa kẹp lấy thắt lưng của Ngũ Tử Ngang, “Vậy ngươi còn không nhanh chóng đút cho trẫm ăn?”

“Thần tuân chỉ.” Ngâm lấy bờ môi của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang dùi lấy dục vọng đang nhẫn耐 của mình mà cọ xát vài cái trước cúc huyệt của Tân Ca rồi mới chậm rãi và kiên định đẩy vào bên trong. Chỉ trong khoảnh khắc kết hợp, cả hai đều thỏa mãn mà thở hắt ra. Tân Ca thậm chí cảm thấy chính mình như muốn bất tỉnh, nhi tử của hắn, nhi tử của hắn và Tử Ngang sắp sửa đến đây....

“Tân Ca, yêu ta hay không?”

“Lưu manh.”

Không nhẹ không nặng mà cắn lên miệng của Ngũ Tử Ngang một ngụm, đôi chân của Tân Ca quấn chặt trên thắt lưng của Ngũ Tử Ngang, hắn hạ lệnh, “Nhanh lên!”

“Tuân chỉ.”

Không hề nhiều lời, Ngũ Tử Ngang siết chặt thắt lưng của Tân Ca rồi theo đuổi dục vọng của chính mình, hắn xuyên xỏ rồi rút ra không hề kiêng nể trong cơ thể của Tân Ca. Khoái cảm theo chuyển động đưa đẩy mà thôi quét tất cả giác quan trên người của Ngũ Tử Ngang. Hắn mê, hắn say, hắn choáng váng, chỉ cảm thấy cho dù hiện tại có phải thăng thiên thì cũng rất xứng đáng. Không không, bây giờ vẫn chưa được, hắn vẫn chưa nếm đủ hương vị của Tân Ca, vẫn chưa chiêu cáo thiên hạ Tân Ca là của hắn, là của Ngũ Tử Ngang này!

.....

“A a.... Ân.... Tử Ngang... Nhanh lên, nhanh lên.... Ta muốn, ta muốn....”

Đông Noãn Các, trên ngự tháp của Hoàng Thượng, Tân Ca với toàn thân xích lõa mà quỳ lên trên, Ngũ Tử Ngang ở phía sau giống như một con dã thú hung mãnh, nằm ở trên lưng Tân Ca mà ra vào một cách tàn bạo.

Hai người làm ra tư thế giao hợp nguyên thủy nhất, trên tháp có thể nhìn thấy nam tinh rải rác không biết do ai lưu lại, trong phòng tràn ngập mùi hương nồng nặc đầy nam tính. Không biết đã phun ra mấy lần, Tân Ca thắt thần nhìn lên phía trước, hỏa long trong cơ thể vẫn đưa đẩy như cũ, không có ý dừng lại. Ngoài cửa sổ trời đã sắp sáng, không ai biết Hoàng Thượng của bọn họ đang triền miên với Lương Ngũ Hiền Vương vẫn chưa chính thức hồi kinh. Bên ngoài Đông Noãn Các, đám thị vệ thường canh gác nơi này bị điều đi thật xa, ngoài phòng chỉ có Diêm Nhật và Ôn Quế canh gác.

Được ý chỉ của Hoàng Thượng, hôm nay bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu, các đại thần đều nơm nớp lo sợ, sợ Hoàng Thượng lại muốn hạ ra ý chỉ kinh người nào đó, đang đóng cửa Đông Noãn Các để suy

nghĩ. Khi mọi người đều đang suy đoán thì trong phần bụng đã hơi trướng lên của Tân Ca lại bị một người nào đó rót vào nam tinh nhầy nhụa, tinh dịch ú đầy rồi nhiều xuống từ nơi ân ái của hai người, Tân Ca bất giác sờ bụng của mình, nghĩ đến nơi đó át hẳn đã hình thành một tiểu sinh linh.

Nụ hôn hơi đau nhói dừng trên tấm lưng lõa lấp kín hôn ấn của hắn, Tân Ca mệt mỏi nằm sấp xuống giường, thân mình giống như bị nghiền nát không thể động đậy, mà dục vọng trong cơ thể của hắn vẫn không có ý rời khỏi.

Nhin hàm râu đã lâu chưa cạo của mình lưu lại vài điểm đỏ ửng trên lưng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang dùng đầu lưỡi liếm nhẹ vài vòng, hắn nếm được mùi vị mặn mặn của mồ hôi ẩm ướt cùng với hương vị đặc biệt trên người của Tân Ca.

Nhin Tân Ca một chút, đối phương đã quá mệt mỏi, lúc này Ngũ Tử Ngang mới chịu rút dục vọng ra khỏi cơ thể của Tân Ca, ghé vào lỗ tai của người nọ mà thấp giọng khàn khàn, “Hôm nay nghỉ ngơi ở Đông Noãn Các một ngày, buổi tối chúng ta đến Nhân Tâm Đường. Lương Vương phải hai mươi ngày sau mới có thể hồi kinh, ngươi để cho Dung Niệm đến đây một chuyến, báo với bên ngoài là ngươi bị bệnh, hai mươi ngày này ngươi ở bên cạnh ta.”

Thậm chí Tân Ca cũng không còn khí lực để nâng mí mắt, hắn thì thầm một tiếng rồi nằm im mà thiếp đi. Ngũ Tử Ngang hôn hắn một lúc, sau đó từ trên giường bước xuống. Làm vài canh giờ khiến đôi chân của hắn cũng mềm nhũn, huống chi tối hôm qua hắn vẫn chưa hề ăn uống. Uống vài tách trà trong bình trà đã nguội lạnh, Ngũ Tử Ngang vẫn xích lõa mà đi đến bên cửa rồi nhẹ nhàng hô một tiếng, “Không Tắc Huy.”

Rèm cửa khẽ nhúc nhích, có người ở bên ngoài thấp giọng hỏi, “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

Cách rèm che, Ngũ Tử Ngang nhỏ giọng nói ra bên ngoài, “Làm phiền Ôn công công đem nước ấm và thức ăn đến, cùng với hai bộ xiêm y.”

“Ta đã biết.”

Không đợi quá lâu thì Ôn Quế liền tiến vào. Ôn Quế đã sớm quen thuộc với chuyện này, hắn làm vô cùng thuần thục, hắn đem đến những thứ mà ngay cả Ngũ Tử Ngang cũng không nghĩ đến, tỷ như dược cao chuyên dụng của Tân Ca.

Trước tiên rửa sạch cho mình, sau đó Ngũ Tử Ngang tiếp tục rửa sạch cho Tân Ca, rồi mới mở ra hậu huyệt sưng đỏ của Tân Ca, dự định thoa dược lên đó. Trong mơ hồ Tân Ca nhận ra động tác của Ngũ Tử Ngang, khi dược cao mát lạnh chạm vào cúc huyệt thì hắn lập tức thanh tịnh, sau đó mới cầm lấy ngón tay đang muốn đưa dược cao vào trong cơ thể của hắn.

“Sao vậy?” Thấy vẻ mặt khẩn trương của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang lo lắng, “Làm người đau?”

Tân Ca suýt nữa đã bị dọa đến mức toát ra mồ hôi lạnh, tình trạng hiện tại của hắn tuyệt đối không thể thoa dược! Đẩy bàn tay nguy hiểm của Ngũ Tử Ngang ra, Tân Ca xoay người rồi nhíu mi lại, “Hiện tại ta không thể đụng đến được.”

“Sao vậy?” Đột nhiên nhớ đến Tân Ca đã từng bị trúng độc, sắc mặt của Ngũ Tử Ngang lập tức trở nên thâm trầm.

Tân Ca kéo chăn đắp lên người rồi thản nhiên nói, “Không Tắc Huy át hắn đã nói với ngươi về chuyện ta bị trúng độc.”

Ngũ Tử Ngang buộc chặt khớp hàm, trong mắt là âm u và lạnh lẽo, “Vì sao không nói cho ta biết?”

Tân Ca ngáp một cái, nói một cách mệt mỏi, “Hiện tại ngươi đang tra khảo ta hay sao?”

Ngũ Tử Ngang cắn chặt răng, sau khi lau khô ngón tay thì ôm Tân Ca vào trong lòng rồi mới nói một cách hung tợn, “Chờ ngươi tỉnh ngủ thì ta sẽ tiếp tục tra khảo ngươi!”

“Lá gan của ngươi không nhỏ, dám uy hiếp ta.” Tân Ca tìm một vị trí thoải mái ở trong lòng của Ngũ Tử Ngang, sau đó nhắm mắt lại rồi lầm bẩm nói, “Chờ ta tỉnh ngủ thì sẽ giải thích với ngươi, đừng đánh thức ta.” Cứ

như vậy mà dựa sát vào người của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thở dài một tiếng, hết thảy phẫn nộ đều tan biến khi nhìn thấy Tân Ca mệt mỏi cùng với những dấu vết loang lổ trên người, còn lại chính là đau lòng và bất đắc dĩ. Nhẹ tay nhẹ chân mà mặc nội y vào cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang bế hắn lên giường rồi mới gọi Ôn Quέ tiến vào thu dọn.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 104

Ngón tay thon dài chậm rãi lướt qua vết thương đã hoàn toàn khép lại, mi tâm của Tân Ca nhíu chặt tại một chỗ. Mặc dù vết thương chỉ còn lờ mờ màu hồng nhạt nhưng vẫn có thể thấy được lúc trước nguy hiểm như thế nào.

“Trước khi đi ta nhớ rõ đã nói với ngươi, ta phái ngươi đi không phải để ngươi liều mạng.” Giọng điệu dĩ nhiên là vô cùng bất mãn.

Ngũ Tử Ngang xoay người rồi cầm lấy tay của Tân Ca, thuận thế kéo hàn vào trong lòng, vừa ôm hàn vừa thở hắt ra mà mỉm cười, “Ta làm sao có thể quên cho được? Chẳng qua sự việc xảy ra đột ngột, Trang Bất Ky là nhi tử duy nhất của Trang Khiếu, nếu hàn có chuyện bất trắc thì ta không thể công đạo với Trang Khiếu. Ta đắn đo có chừng có mực, ngươi ở kinh thành chờ ta, ta không dám lấy mạng của mình ra làm trò đùa.”

Tân Ca lạnh lùng nói, “Vậy vết thương trên người của ngươi là sao mà có? Đừng tưởng rằng ta không biết vết thương kia nguy hiểm như thế nào. Nếu dài thêm một tấc thì ngươi sẽ lìa đầu khỏi cổ!”

Ngũ Tử Ngang ôm chặt Tân Ca, hôn mấy cái lên miệng của đối phương rồi trấn an, “Chẳng phải ta đã hoàn hảo trở về hay sao? Lần này là ta sai, ta hứa với ngươi sẽ không có lần sau.”

Ngũ Tử Ngang quả thật là hoàn hảo vô khuyết mà trở về, Tân Ca nhìn hàn trong chốc lát rồi thản nhiên thở dài một tiếng, sau đó ôm chặt lấy hàn, “Tử Ngang, ta chỉ có một mình ngươi.”

Ngũ Tử Ngang cảm thấy sống mũi lên men, hàn cọ vào người Tân Ca, “Ta biết, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.”

Hai người ôm chặt lấy nhau. Trong Nhân Tâm Đường rất im ắng, chỉ có hai trái tim dán sát vào nhau, cát lên tiềngthình thịch. Đợi đến khi mi tâm của Tân Ca giãn ra thì Ngũ Tử Ngang mới nói ra nguyên do, “Quan hệ của ta và Trang Khiếu tuy không phải bình thường nhưng cũng không đến mức sinh tử chi giao. Bất quá là vì quan hệ giữa hắn và phụ thân của ta. Trở thành quyền thần thì trở ngại lớn nhất chính là binh quyền, Trang Khiếu là lão đại tướng quân trong triều, nếu ta muốn đứng trên vạn người thì nhất định phải có hắn dốc sức ủng hộ. Ta liều chết cứu nhi tử duy nhất của hắn, ân tình này cả nhà của hắn từ cao đến thấp đều sẽ nhớ. Ta không vô duyên vô cớ đi cứu ai, nếu đã cứu thì phải có chỗ tương ứng.”

Mi tâm của Tân Ca lại nhíu chặt, “Ta tình nguyện người chậm một chút chứ không muốn nhìn thấy người bị thương!”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, nhẹ nhàng xoa tay của Tân Ca, “Ta biết người xót cho ta, nhưng ta chờ không kịp. Tân Ca, ta không sợ chịu khổ, chỉ sợ người bị ủy khuất. Vết thương như thế cũng chẳng đáng là gì, chỉ là nhìn qua thì hơi đáng sợ một chút, kỳ thật ta đều đã tính toán đâu vào đó, không hề gây tổn thương đến nguyên khí của ta. Hơn nữa ta cũng không muốn tiếp tục lén lút ở bên cạnh người. Ta muốn hôn người ở trước mặt thiên hạ, nói cho bọn họ biết người là của Ngũ Tử Ngang ta!”

Tân Ca nhéch môi, “Lưu manh.”

“Chẳng phải người yêu tên lưu manh này hay sao?” Ngũ Tử Ngang không hề kiêng nể mà hôn lên nụ cười ôn nhu nơi khóe miệng của Tân Ca một cách si mê.

Hai người lại tiếp tục ngã xuống giường cho dù mặt trời đã lên cao, tận tình hưởng thụ ngọt ngào, không muốn xa rời, đến khi nụ hôn triền miên rốt cục tách ra thì Tân Ca mới thở hổn hển, sắc mặt cũng trở nên hồng hào thêm một ít.

Sờ mặt Tân Ca, ánh mắt của Ngũ Tử Ngang đột nhiên trở nên nguy hiểm vài phần, giọng nói khàn khàn, “Chuyện người bị trúng độc là sao? Vì sao ta lại không biết?”

Tân Ca không hề e ngại mà nói, “Chẳng phải người đã biết rồi hay sao?”

“Tần Ca!” Ngũ Tử Ngang phẫn nộ khẽ cắn đôi môi của Tần Ca, “Nói cho ta biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Người không nói thì ta sẽ đi tra khảo Dung Khâu.”

Tần Ca nhường mi, “Ta nghĩ rằng người đã thảm ván hắn.” Cảm thấy có một chút bất an, lo sợ Dung Khâu làm hư chuyện.

Ngũ Tử Ngang giả vờ hung ác nói, “Ta phải tra khảo hắn, bất quá ta muốn nghe người giải thích trước. Ta là trượng phu của người, vậy mà ta là người cuối cùng biết người bị trúng độc, như vậy bảo ta làm sao có thể chịu được!”

“Người là cái gì?” Tần Ca nheo mắt lại.

Ngũ Tử Ngang lập tức yếu lòng, “Người là trượng phu của ta, là trượng phu của ta.”

“Lưu manh.”

Ngũ Tử Ngang hôn lên ngón tay của Tần Ca, đổi thành bộ dáng đáng thương, “Tần Ca, nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại bị trúng độc?” Chỉ cần nghĩ đến người phải chịu đau đớn khi bị trúng độc thì lòng của ta lại không ngừng quặn thắt.

Tần Ca hôn lên khóm miệng của Ngũ Tử Ngang rồi gói đầu lên ngực của đối phương, “Đêm đó ta uống một chén canh hạt sen rồi cảm thấy khó chịu. Dung Khâu nói đó là một loại độc mãn tính, người bị trúng loại độc này phải qua năm sau mới bị phát độc, một khi phát độc thì chỉ có thể chết, không thể cứu chữa. Chẳng qua cơ thể của ta có một chút đặc biệt, rất mãn cảm đối với loại độc này, mới trúng một chút đã gặp phản ứng ngược. Cũng bởi vì thân thể của ta đặc biệt nên khi phát độc thì độc tính mới mạnh mẽ như vậy. Chỉ đơn giản như thế.”

“Chỉ đơn giản như thế?” Ngũ Tử Ngang bất giác giang hai tay ôm chặt Tần Ca, “Người đừng hòng giấu diếm ta. Người nằm nửa năm mới có thể khôi phục, nếu không phải độc tính rất mạnh thì người cũng sẽ không cần tĩnh dưỡng lâu như thế.

Thân mình của Tân Ca bị Ngũ Tử Ngang ôm đến phát đau, hắn thản nhiên nói, “Đều đã qua, hiện tại chẳng phải ta vẫn vô sự hay sao?”

Ngũ Tử Ngang rất bức mình, “Ngươi không nên giấu ta, ta rất khó chịu. Khi ngươi đau mà ta không thể ở bên cạnh ngươi thì ta còn có mặt mũi nào để nói yêu ngươi?”

Tân Ca ngẩng đầu lên, trong mắt là sự ôn nhu nhẹ nhàng, “Ta biết ngươi yêu ta là đủ rồi.”

“Tân Ca....” Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tân Ca rồi vội vàng hôn lên.

.....

Nhẹ tay nhẹ chân mặc xiêm y, Ngũ Tử Ngang không ngừng ngắm nhìn người trên giường. Sau một đêm mệt mỏi, lúc này người nọ ngủ thật sự say, nhưng Ngũ Tử Ngang cũng không yên tâm, sau một lúc do dự, hắn điềm huyệt ngủ của người nọ.

Ra khỏi phòng ngủ, Ngũ Tử Ngang ra hiệu cho người đang canh giữ ở trước cửa, người nọ có vẻ phá lệ giật mình khi thấy hắn xuất hiện. Theo Ngũ Tử Ngang đi vào Thiên phòng ở Nhân Tâm Đường, Ôn Quế nhỏ giọng hỏi, “Vương gia, xảy ra chuyện gì?”

Ngũ Tử Ngang nghiêm mặt ngồi xuống ghế, “Ôn công công, ta có việc muốn hỏi ngươi.”

Ôn Quế hiểu rõ, lập tức thấp giọng hỏi, “Vương gia muốn hỏi chuyện liên quan đến Hoàng Thượng phải không?”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Chuyện Hoàng Thượng trúng độc không phải trò đùa, tuy đã qua lâu như thế, ta thật sự không cần phải nhắc lại. Nhưng sự tình liên quan đến Hoàng Thượng, ta không thể không đề phòng.”

Ôn Quế gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ, tròng mắt của hắn xoay một vòng, hướng lỗ tai ra ngoài dò xét. Ngũ Tử Ngang lập tức nói, “Bên ngoài không có ai.”

Ôn Quế thả lỏng tâm tình, vẻ mặt lập tức hiện ra khó xử.

“Ôn công công gặp phải chuyện gì khó xử hay sao?”

Ôn Quế tiến lên hai bước rồi quỳ xuống, Ngũ Tử Ngang sững sốt, vội vàng đưa tay đỡ lấy, lại bị Ôn Quế né tránh. Khẽ cắn môi, Ôn Quế ngẩng đầu nói, “Vương gia, nô tài rất lo lắng. Nô tài đã suy nghĩ một lúc lâu, không biết có nên nói cho Vương gia biết hay không. Nhưng nô tài lại sợ, sợ nói cho Vương gia biết thì nô tài lại phụ lòng tín nhiệm của Hoàng Thượng đối với nô tài. Nô tài lại sợ nếu nô tài không nói thì Hoàng Thượng sẽ gặp phải nguy hiểm.”

“Ôn công công?” Ngũ Tử Ngang dùng hai tay nâng Ôn Quế đứng dậy rồi vội vàng hỏi, “Rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Ôn Quế nóng lòng nói, “Vương gia, ngài xác định chuyện đêm nay sẽ không có ai nói cho Hoàng Thượng chứ? Nếu Hoàng Thượng biết nô tài lén lút nói với Vương gia thì Hoàng Thượng sẽ không để cho nô tài hâu hạ ở bên cạnh.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên hàn quang, hắn thấp giọng hỏi, “Diêm Nhật có chuyện gì hay sao?”

Ôn Quế cẩn thận trả lời, “Nô tài không dám nói bừa, chặng qua hiện tại Hoàng Thượng rất tin nhiệm Diêm Nhật, có một số việc nô tài không biết rõ nhưng Diêm Nhật lại biết rất rõ ràng. Nô tài không sợ chết, chỉ sợ mất đi tín nhiệm của Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang suy tính trong lòng, hắn nghĩ một chút rồi nói, “Nếu như vậy thì Ôn công công cứ đi ra ngoài. Chờ đến khi ta chính thức hồi kinh thì sẽ tìm cơ hội hỏi lại công công.”

Ôn Quế gật đầu rồi vội vàng nói, “Vương gia, Hoàng Thượng khi đó chịu đau đớn rất khổ sở, không đơn giản chỉ là trúng độc, ngài nhất định phải chú ý Hoàng Thượng nhiều hơn. Ngài cũng biết mỗi khi gặp chuyện gì đại sự thì Hoàng Thượng đều thích tự mình gánh vác, nhất là sự tình liên quan đến Vương gia thì Hoàng Thượng sẽ càng không nói với nô tài.”

Ngũ Tử Ngang nói một cách cảm kích, “Đa tạ Ôn công công, ta sẽ chú ý.”

Ôn Quế nhìn ra cửa sổ, “Vậy nô tài xin lui ra, miễn cho người ngoài chú ý.”

“Hảo.”

Ôn Quế nhanh chóng ly khai, sắc mặt của Ngũ Tử Ngang lập tức trở nên lạnh lẽo, hai nắm đấm siết chặt. Qua buổi trò chuyện với Ôn Quế mới vừa rồi thì hắn đã cảm giác được trong Diêm La Điện xảy ra vấn đề. Hiện tại không biết Diêm Mẫn đi đâu, Diêm Nhật tựa hồ cũng không còn trung thành với hắn. Ôn Quế át hắn biết rõ chuyện gì đó nhưng bởi vì kiêng ky Diêm La Điện có tai mắt trong hoàng cung nên không dám nhiều lời.

Suy nghĩ một hồi lâu, Ngũ Tử Ngang thu hồi nét mặt dữ tợn, sắc mặt khôi phục bình tĩnh mà bước ra Thiên phòng. Trong phòng không có ai, không biết Ôn Quế đã đi nơi nào. Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, Tân Ca vẫn còn ngủ say trên giường. Có thể bởi vì hắn đã trở về nên sắc mặt của Tân Ca hồng hào hơn một ít, nhưng so với hai năm trước thì đã già đi rất nhiều. Ngồi bên giường, Ngũ Tử Ngang khẽ vuốt hai gò má của Tân Ca, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

.....

Đến bữa ăn, Ngũ Tử Ngang tự mình đút Tân Ca ăn, lúc này Tân Ca đột nhiên hỏi một câu, “Liễu Song sinh nữ nhi, chắc ngươi đã biết chuyện này.”

“Ú?” Ngũ Tử Ngang nhất thời không có phản ứng, qua một lúc lâu hắn mới bừng tỉnh đại ngộ mà nói, “À, chuyện này ta đã biết.” Không có quá nhiều nhiệt tình, hắn lại tiếp tục đút Tân Ca ăn một muỗng cháo, “Thiên yêu hạ vũ, nương yêu giá nhân. Nàng sinh nữ nhi thì ta cũng không có biện pháp. Ôn Quế nói ngự thiện phòng có đem đến giỏ hoa quả tươi, để ta bảo hắn gọt một đĩa cho ngươi ăn.”(Thiên yêu hạ vũ, nương yêu giá nhân=Ông trời thì phải làm mưa, phụ nữ thì phải lập gia đình.)

“Hảo.”

Tiếp nhận tách trà để súc miệng, Tân Ca tiếp tục bộ dạng lười biếng mà ăn hoa quả do Ngũ Tử Ngang đút vào miệng. Kể từ khi Ngũ Tử Ngang trở về thì cơ hồ hắn luôn túc trực trên giường, xiêm y mặc vào chưa bao lâu thì

liền bị thoát hạ. Cũng bởi vì như vậy nên toàn thân của hắn đều rả rời không muốn động đậy.

Ngũ Tử Ngang đương nhiên vui vẻ hâu hạ Tân Ca, hắn ước gì được thay đổi thân phận với Ôn Quê, mỗi ngày canh gác bên cạnh Tân Ca.

Đút Tân Ca ăn xong hoa quả, nhìn thần sắc của Tân Ca, vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang trở nên đông cứng, “Ngươi có biết Diêm Mẫn đi đâu không? Hình như hắn đã mất tích, người của Diêm La Điện báo tin cho ta không biết năm ngoái hắn đã đi đâu. Ta đã phái người âm thầm đi tìm hắn, hắn là Diêm La Vương, biết không ít bí mật của Đại Đông. Nếu hắn phản bội Đại Đông thì ta chỉ có tự sát mới có thể tạ tội.”

Tân Ca thản nhiên trả lời, “Ngươi ở Phượng Minh, ta không muốn ngươi phân tâm nên không nói cho ngươi biết. Diêm Mẫn có một chút việc tu muốn đi giải quyết, hắn đã xin phép ta và ta đã chấp thuận. Trước khi hắn trở về thì Diêm Nhật tạm thời chấp chưởng Diêm La Điện.”

“Việc tư?” Ngũ Tử Ngang lạnh mặt, “Hắn là Diêm La Vương, việc tư của hắn chính là chuyện của Đại Đông! Làm sao có thể tự tiện rời đi!”

Tân Ca không hy vọng Ngũ Tử Ngang quá mức để ý đến việc này, vì vậy liền nói dối, “Hình như có liên quan đến thân thế của hắn. Lòng có gánh nặng tất sẽ phân tâm. Ta hy vọng hắn có thể giải quyết xong việc tư thì có thể trở về Diêm La Điện. Hắn là sư đệ của ngươi, đương nhiên không dễ dàng nói với ngươi. Năng lực của Diêm Nhật không tầm thường, hai năm qua hắn tiếp quản Diêm La Điện, làm việc cũng không tệ.”

Ngũ Tử Ngang vẫn rất mệt hưng, bất quá Tân Ca đã nói như thế thì hắn cũng không thể nói thêm điều gì, vì vậy hắn chỉ lên tiếng, “Chờ Diêm Nhật trở về thì ta sẽ phạt nặng hắn. Hắn là Diêm La Vương, tuyệt đối không thể nương tay!”

“Tùy ngươi.” Tân Ca thoảng yên tâm, hắn rất lo lắng Ngũ Tử Ngang sẽ điều tra. Chỉ có một mình hắn biết nơi mà Diêm Mẫn đi, chuyện này có liên quan đến con đường quyền thần của Ngũ Tử Ngang.

Một chút yên tâm của Tân Ca lọt vào trong mắt của Ngũ Tử Ngang, điều này khiến hắn lại lưu tâm. Khi Tân Ca giương mắt nhìn hắn thì hắn lập tức giả vờ bộ mặt thật thà chất phác, cười một cách lưu manh đồi với Tân Ca rồi cất tiếng hỏi, “Ta nghe nói An Lăng Vương bị chuyển đến một nơi khỉ ho cò gáy, vì sao lại muốn động đến hắn?”

Tân Ca lạnh lùng nói, “Hắn đã sớm không còn là An Lăng Vương, bất quá chỉ là một kẻ bị biếm làm thứ dân. Một năm qua thích khách liên tục xâm nhập vào hoàng cung, tuy vẫn chưa điều tra ra ai là kẻ chủ mưu, nhưng bất phàm nhất vạn tựu phàm vạn nhất, một ngày hắn không chết thì ta cũng không thể an tâm. Ta chết thì hắn mới là người có lợi nhất. Hắn ở Biện An mười mấy năm qua, ta không tin hắn không hề âm thầm gầy dựng thế lực của mình, tốt nhất vẫn là để hắn chuyển đi thì hơn.”(bất phàm nhất vạn tựu phàm vạn nhất = không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, *chơi chữ vạn nhất*, vạn nhất = ngộ nhỡ)

Chỉ trong nháy mắt Ngũ Tử Ngang liền lạnh mặt, “Ngươi lại giấu ta!”

Tân Ca nhéch khóe môi rồi kè sát vào người của Ngũ Tử Ngang, “Chuyện này ta vẫn chưa nói với ngươi hay sao?”

“Tân Ca!” Trong cơn phẫn nộ, Ngũ Tử Ngang đè Tân Ca xuống giường, “Xem ta phạt ngươi như thế nào!”

“Ngươi dám.”

“Ta đương nhiên dám!”

Ngậm lấy bờ môi của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang vội vàng xé mở xiêm y của Tân Ca, trong lòng phi thường ảo não. Quả nhiên như Ôn Quế đã nói, người này gấp phải chuyện gì cũng thích tự mình gánh vác, cứ như vậy thì không thể được.

.....

Lén lút nhìn Diêm Nhật vài lần, Ôn Quế rẽ bước sang bên cạnh Khổng Tắc Huy, kéo lấy y mè của hắn. Khổng Tắc Huy cúi đầu, cắn lên lỗ tai của Ôn Quế, “Sao vậy, nhớ ta à?”

Ôn Quέ lập tức đỏ mặt, vội vàng tránh né, bờ môi khẽ nhúc nhích, “Ta có việc muốn tìm người. Buổi tối ngươi, ân, lại chở của ta một chuyến.”

Khổng Tắc Huy vừa nghe xong thì xoay mặt đi, nói một cách mỉm cười, “Chẳng phải là Ôn công công không cho ta đến đó hay sao?”

Sắc mặt của Ôn Quέ trở nên ngượng ngùng, hắng lại giật nhẹ yêm mê của Khổng Tắc Huy, “Ta, ta xin lỗi, như vậy có được hay chưa.”

“Chưa được.” Khổng Tắc Huy quay sang, quan sát Ôn Quέ một cách tàn ác rồi cất tiếng, “Muốn ta tha thứ cho ngươi thì cũng được, nhưng ngươi phải hứa từ nay về sau không bao giờ đuổi ta ra ngoài.”fynnz.wordpress.com

Ôn Quέ cảm thấy rất khó xử, chỉ biết thấp giọng khẩn cầu, “Sẽ, sẽ có người phát hiện....Ta không muốn....”

“Không muốn cái gì?” Khổng Tắc Huy cúi đầu, nói một cách hung tợn, “Cái gì nên làm hay không nên làm thì chúng ta đều đã làm, Ôn công công muốn trở mặt?” Có trời mới biết người này bị chạm thần kinh ở đâu a, không cho phép hắng đến phòng của y! Vì thế hắng đã lạnh nhạt với người này ba ngày! Người này lại có thể chịu được đến ba ngày!

Sắc mặt của Ôn Quέ trở nên trắng bệch, hắng tránh đi ánh nhìn chăm chú của Khổng Tắc Huy rồi lầm bẩm nói, “Ta có việc muốn tìm người....rất quan trọng....”

“Ngươi không đồng ý thì ta sẽ không đi!” Khổng Tắc Huy trừng mắt liếc Diêm Nhật một cái, muốn đổi phương phi lễ vật thị, rồi mới xoay người ép Ôn Quέ vào vách tường, “Nói! Rốt cục là vì sao mọi chuyện đang êm đềm lại không cho ta đến chở của ngươi! Người không nói thì ta sẽ hôn ngươi ở trước mặt Diêm Nhật, ngươi có tin hay không?”(phi lễ vật thị = trái với lễ thì chớ có nhìn)

Ôn Quέ vội vàng che miệng lại, ánh mắt tràn đầy sợ hãi và hoảng hốt. Lướt qua bờ vai của Khổng Tắc Huy thì nhìn thấy Diêm Nhật đã rời đi, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Xảy ra chuyện gì?”

Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, Ôn Quế nghẹn đến nghẹn lui, rốt cục nghẹn ra một câu, “Tôi nay người đến chỗ của ta thì ta sẽ nói cho người biết.”

“Ôn Quế.”

Tiếng gọi của Hoàng Thượng, Ôn Quế vội vàng đầy Không Tắc Huy ra, vỗ vỗ hai bên má rồi chạy đi, “Có nô tài.”

Không Tắc Huy oán hận mà hù một tiếng rồi lui vào trong góc.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 105

Giấy không thể gói được lửa, chuyện tình cảm của Ôn Quế và Khổng Tắc Huy hoặc ít hoặc nhiều đều lọt vào trong mắt của một vài người, cũng bởi vì như thế nên Ôn Quế không cho Khổng Tắc Huy đến nơi ở của hắn. Hắn không sợ người khác nói hắn cái gì, nhưng rất để ý chuyện này sẽ ảnh hưởng đến Khổng Tắc Huy. Bất quá hắn hiển nhiên vẫn chưa hiểu rõ Khổng Tắc Huy, vào ban đêm sau khi Khổng Tắc Huy đến chỗ của hắn, hung hăng ăn hắn từ ngoài vào trong, dùng đủ loại thủ đoạn để ép buộc hắn phải đáp ứng sau này không được phép nhốt y ở bên ngoài.

Thỏa mãn, Khổng Tắc Huy ôm lấy Ôn Quế chỉ còn một chút sức lực, cất lên giọng nói lười nhác, “Tim ta có chuyện gì?”

Lúc này Ôn Quế mới nhớ đến mục đính chính của đêm nay, cố gắng chống đỡ một phần tinh thần rồi thấp giọng nói, “Ta nhịn không được, ta muốn nói cho Vương gia. Ta cảm thấy chuyện mà Hoàng Thượng giấu diếm chúng ta sẽ làm Hoàng Thượng bị thương, mỗi khi ta nghĩ đến những ngày tháng Hoàng Thượng lâm bệnh thì trong lòng lại bất an. Nói cho Vương gia thì Vương gia nhất định sẽ có cách bảo hộ Hoàng Thượng.”

Khổng Tắc Huy như vậy thì liền nhíu chặt mày, vô thức sờ lên thân thể xích lõa của Ôn Quế, đắn đo một hồi lâu mới mở miệng, “Chuyện này phải cẩn thận, ngộ nhỡ để Hoàng Thượng biết được thì sẽ rất phiền toái. Quan trọng nhất là Diêm Nhật, tâm tư của tiểu tử kia rất khó đoán. Hắn là người của Hoàng Thượng nhưng có khi ta lại cảm thấy hắn kỳ thật muôn chung ta nói cho Vương gia biết. Người đừng vội, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, biết rõ Diêm Nhật trước rồi hắn tính sau.”

“Hảo, ta nghe lời ngươi.” Có Khổng Tắc Huy ủng hộ, Ôn Quế cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Liếc mắt nhìn Ôn Quέ, Khổng Tắc Huy nhéo cằm của đối phương rồi cất lên giọng nói ôm ôm, “Ngươi không cần lao tâm khổ trí vì chuyện của ta và ngươi. Hoàng Thượng không quản thì những người khác muôn nói cái gì cứ mặc kệ bọn họ.”

Ôn Quέ cảm thấy căng thẳng, sống mũi có một chút lèn men. Hắn mỉm cười với Khổng Tắc Huy rồi đem chính mình chôn vào lòng của đối phương, nhẹ nhàng gật đầu. Thấy hắn nghe lời, Khổng Tắc Huy phát tay dập tắt ngọn đèn, ôm sát Ôn Quέ một cách thoải mái rồi thở hắt ra, nhắm mắt lại để chìm vào giấc ngủ. Nằm trong vòng tay ấm áp của Khổng Tắc Huy, Ôn Quέ mệt mỏi nên cũng nhanh chóng an giấc. Ba ngày qua không có người này bầu bạn, hắn cơ hồ cũng không thể ngủ ngon.

.....

Trong Nhân Tâm Đường, đêm nay Diêm Nhật phụ trách trực đêm, hắn quỳ gối ngay tại Thiên phòng. Đáng lý phải đang ở trên giường ôm Tân Ca mà ngủ, lúc này Ngũ Tử Ngang mang theo sắc mặt âm u lạnh lùng ngồi trước mặt Diêm Nhật. Mà Thân Mộc cùng Diêm Nhật trực đêm bị Ngũ Tử Ngang mượn cớ điều đi vẫn chưa kịp quay về. Thị vệ canh gác Nhân Tâm Đường cùng tiểu quỷ của Diêm La Điện bị Ngũ Tử Ngang âm thầm thay đổi, không ai sê lầm miệng bẩm báo với Tân Ca. Mặc dù Ngũ Tử Ngang đã rời kinh hai năm nhưng thế lực của hắn lại vượt quá dự liệu của rất nhiều người. Có thể nói trong hai năm Ngũ Tử Ngang vắng mặt thì thế lực của hắn chỉ có tăng không có giảm.

Tân Ca mệt mỏi ngủ vùi, trong phòng còn thấp hương an thần giúp ngủ ngon, phải đến chính ngọ ngày mai mới có thể tỉnh lại. Ngũ Tử Ngang đã bố trí ôn thỏa, chọn ngày Diêm Nhật trực đêm để thăm vấn.

“Diêm Mẫn đâu?”

Diêm Nhật cúi đầu nói, “Thuộc hạ không biết. Hoàng Thượng không có nói với thuộc hạ.”

“Thật sự không biết?” Ngũ thanh của Ngũ Tử Ngang trở nên lạnh thêm vài phần, “Diêm Nhật, ngươi do Diêm Mẫn mang đến, át hắn phải biết tính tình của ta. Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, Diêm Mẫn đâu?”

Diêm Nhật ngẩng đầu, “Vương gia, thuộc hạ không biết Diêm La Vương ở đâu. Khi Hoàng Thượng tìm hắn đều không có mặt thuộc hạ.”

Theo ánh mắt của Diêm Nhật, Ngũ Tử Ngang không nhìn thấy nửa điểm chột dạ, hắn tiếp tục nhìn chăm chăm Diêm Nhật trong chốc lát rồi mới hỏi tiếp, “Như vậy tại sao ngươi không lập tức báo với ta chuyện Hoàng Thượng bị trúng độc?”

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của Diêm Nhật lại càng giống như người chết, hắn mở miệng, giọng nói khàn khàn, “Hoàng Thượng bắt thuộc hạ thè độc, không được nói với Vương gia. Hoàng Thượng lo lắng Vương gia sau khi biết được thì sẽ phân tâm.”

Ngũ Tử Ngang néo mắt lại, “Ngươi còn biết thêm chuyện gì?”

Diêm Nhật ngậm chặt miệng.

“Ngươi rất lớn mật.” Ngũ Tử Ngang đứng lên rồi đi đến trước mặt Diêm Nhật, “Nói cho ta biết, ngươi còn biết thêm chuyện gì? Khi Hoàng Thượng trúng độc chỉ có ngươi và Dung Khâu ở đó. Ngươi là thuộc hạ của ta, ta không muốn biết chân tướng từ người khác.”

Diêm Nhật vẫn ngậm chặt miệng. Cho dù hắn không nói thì Ngũ Tử Ngang cũng nhìn ra chuyện Tần Ca trúng độc có uẩn khúc. Hai nắm đấm siết chặt đang run run, trong lòng nỗi lên sát khí.

Ngũ Tử Ngang ngồi xóm xuống, nhìn thẳng Diêm Nhật, “Át hắn ngươi biết rất rõ quan hệ của bốn Vương và Hoàng Thượng.”

Diêm Nhật gật đầu.

“Nếu bởi vì ngươi giấu diếm mà làm cho Hoàng Thượng lâm vào nguy hiểm thì ngươi nói xem, bốn Vương nên làm như thế nào?” Lạnh đến tận xương.

Diêm Nhật cắn chặt răng, trong mắt hiện lên sự mâu thuẫn.

Ngũ Tử Ngang đặt một tay lên vai của Diêm Nhật, ngón tay dùng sức, “Diêm Nhật, bốn Vương rất coi trọng ngươi, bằng không cũng sẽ không an

bài ngươi bên cạnh Hoàng Thượng. Bỗn Vương đã từng nói các ngươi phải trung thành với Hoàng Thượng, nhưng bỗn Vương cũng đã nói với ngươi bỗn Vương muốn lúc nào cũng biết nhất cử nhất động của Hoàng Thượng. Hiện tại xem ra ngươi đã quá trung thành với Hoàng Thượng, nhưng chuyện mà bỗn Vương công đạo với ngươi thì ngươi lại không đặt ở trong lòng.”fynnz.wordpress.com

Bờ môi của Diêm Nhật run rẩy, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, bả vai bị nấm chặt đến mức muôn tàn phế.

“Diêm Nhật, vì sao Hoàng Thượng lại bị trúng độc? Hoàng Thượng muốn làm cái gì?” Ngũ Tử Ngang tiếp tục dồn sức vào bàn tay, “Ngươi có thể không nói, nhưng nếu Hoàng Thượng bởi vì ngươi ngu trung mà lâm vào nguy hiểm thì bỗn Vương sẽ làm cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Diêm Nhật bởi vì đau đớn kịch liệt mà bờ môi run rẩy hơi mở ra, cất lên tiếng khàn khàn, “Vương gia....Ngài, ngài có yêu Hoàng Thượng hay không?” Trong lời nói lại mang theo âm điệu nức nở.

Ngũ Tử Ngang thả lỏng tay, tiếp theo đó là tung một quyền vào bụng của Diêm Nhật, “Vô nghĩa!”

Diêm Nhật luôn bình tĩnh nhưng tròng mắt lại trào ra một giọt nước mắt, “Ngài yêu Hoàng Thượng nhưng vì sao.....lại cùng nữ nhân khác sinh con, mà....không chỉ một đứa?”

Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mi tâm, vấn đề của Diêm Nhật không chỉ vượt quá phép tắc, hơn nữa vẻ mặt của Diêm Nhật thoạt nhìn có một chút không đúng. Ngũ Tử Ngang có thể cảm giác được câu hỏi này phi thường quan trọng đối với bí mật che giấu trong lòng của Diêm Nhật.

Hắn nhìn chầm chằm vào Diêm Nhật, Diêm Nhật cũng chăm chú nhìn hắn, muốn biết được đáp án từ chính miệng của hắn. Sau vài tiếng hít thở nặng nề, Ngũ Tử Ngang đành mở miệng, “Đó không phải là hài tử của ta.”

Diêm Nhật trừng lớn hai mắt.

“Ngoại trừ Hoàng Thượng, ta sẽ không chạm vào bất luận kẻ nào.” Nói một cách không có cảm tình với một thuộc hạ về bí mật mà ngay cả Tân Ca cũng không biết, Ngũ Tử Ngang ngồi trước mặt Diêm Nhật, thản nhiên nói, “Có thể nói hay chưa?”

Bờ môi của Diêm Nhật giật giật, thậm chí ngay cả thân thể cũng đều đang run rẩy. Một bên là vì Hoàng Thượng liều mạng, một bên là vì thâm tình của Vương gia đối với Hoàng Thượng, Diêm Nhật chưa bao giờ cảm thấy khô sờ như vậy. Hắn nhắm mắt lại rồi thở dốc thật sâu, Ngũ Tử Ngang cũng không giục hắn. Qua một hồi lâu, Diêm Nhật mở to mắt, trong mắt đã khôi phục vẻ điềm tĩnh.

“Hoàng Thượng không phải bị trúng độc.”

Lúc này đến phiên Ngũ Tử Ngang giật mình.

Diêm Nhật khàn giọng nói, “Thuộc hạ cũng không biết Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì....Lúc trước Hoàng Thượng điều đi Ôn công công, Thân công công và Không thống lĩnh, buổi tối mùng năm lại điều thuộc hạ đi. Đến khi thuộc hạ nghe được động tĩnh trong phòng rồi lập tức xông vào thì mới thấy Hoàng Thượng đang đau đớn nằm trên giường. Hoàng Thượng bảo Dung thái y nói với bên ngoài là Hoàng Thượng bị trúng độc, không được lộ ra. Khi đó tình hình của Hoàng Thượng rất nguy hiểm, thuộc hạ cũng không có chủ ý. Kéo dài đến ngày hôm sau thì Dung thái y thấy tình hình của Hoàng Thượng càng lúc càng bất ổn, vì vậy vội vàng xuất cung để tìm phụ thân của hắn. Thuộc hạ cũng tuân theo lệnh của Hoàng Thượng mà đi báo với Thái sư.”

Mi tâm của Ngũ Tử Ngang nhíu chặt thành chữ xuyên, hắn nghĩ rằng có thể hỏi ra được điều gì đó từ Diêm Nhật, kết quả là ngay cả Diêm Nhật cũng không biết. Nghĩ đến đây, trong mắt của hắn lộ ra nghi ngờ, chẳng lẽ Diêm Nhật không biết thật hay sao?(chữ xuyên = |||)

Diêm Nhật tựa hồ không nhìn thấy vẻ hoài nghi trên mặt của Ngũ Tử Ngang, khó có thể áp chế ướt át trong mắt, hắn tiếp tục nói, “Hoàng Thượng hôn mê một tháng mới tỉnh, sau khi tỉnh lại thì cũng mơ màng màng, ít khi thanh tỉnh. Khi đó thuộc hạ sợ, sợ Hoàng Thượng...Đêm đó Hoàng Thượng rất đau khổ, đau đến mức co quắp, trên người tím tái. Mặc

dù như vậy nhưng Hoàng Thượng vẫn lặp đi lặp lại không được nói với Vương gia...”

Diêm Nhật không thể nói nên lời, Ngũ Tử Ngang nghe đến đó cũng tan nát tâm can, hốc mắt cay xè. Mỗi khi nghĩ đến lúc đó hắn không ở bên cạnh Tân Ca thì hắn liền dị thường hối hận.

Diêm Nhật lui ra sau vài bước rồi dập đầu lạy Ngũ Tử Ngang ba cái thật mạnh, “Vương gia, xin ngài....nhất định đừng phụ lòng Hoàng Thượng, xin ngài....hãy luôn yêu Hoàng Thượng....Thuộc hạ biết gần đây Hoàng Thượng đang tìm cách làm gì đó, việc này có liên quan đến Vương gia. Tuy rằng thuộc hạ vẫn chưa biết được Hoàng Thượng muốn làm cái gì, nhưng thuộc hạ có thể khẳng định Hoàng Thượng là vì Vương gia. Thuộc hạ quả thật không biết Diêm La Vương đi nơi nào, thuộc hạ đoán rằng Hoàng Thượng nhất định phái hắn đi làm chuyện gì đó, mà chuyện này có lẽ cũng liên quan đến Vương gia. Hai năm nay mặc kệ Hoàng Thượng làm cái gì thì cũng đều xuất phát từ việc lo nghĩ cho Vương gia. Thuộc hạ cũng biết chuyện Hoàng Thượng sinh bệnh có liên quan đến Vương gia, thuộc hạ từng trong lúc vô ý mà nghe được Hoàng Thượng và Thân công công đã nói cái gì mà điều dưỡng, còn có vì Vương gianày nọ.”

Tâm tư của Ngũ Tử Ngang trầm xuống, xem ra Diêm Nhật là thật sự không biết. Hắn nâng Diêm Nhật đứng dậy rồi xoa xoa bả vai bị mình siết chặt, “Là bốn Vương hiếu làm người, bốn Vương nhẫn lỗi với người.”

“Vương gia tuyệt đối không cần nói như thế.” Diêm Nhật lau nước mắt rồi cúi đầu, “Những lời này vẫn nghẹn trong lòng của thuộc hạ. Hoàng Thượng bắt thuộc hạ phải thề độc, không được nói với Vương gia cho nên thuộc hạ mới che giấu Vương gia.”

Ngũ Tử Ngang thở hắt ra, trong lòng lấp đầy phiền muộn và hoảng sợ, lại thật bất an, rốt cục chuyện gì đã xảy ra với Tân Ca? Hắn vẫn không bỏ cuộc mà hỏi tiếp, “Ý của ngươi là Thân công công biết một chút gì đó?”

Diêm Nhật lắc đầu, “Thuộc hạ không dám khẳng định.” Tiếp theo hắn lại nói, “Trong nửa năm Hoàng Thượng sinh bệnh có không ít người đã phản đối Vương gia, hình như Hoàng Thượng rất lo lắng.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười chế giễu, “Chẳng qua có vài người chưa từ bỏ ý định.”

Lặng yên trong chốc lát, Ngũ Tử Ngang lại hỏi, “Trong khoảng thời gian ta không ở kinh thành thì Hoàng Thượng có thường xuyên tới lui với ai hay không?”

“Ngoại trừ Thái sư thì Hoàng Thượng không hề đặc biệt triệu kiến một ai. Đầu tháng vừa rồi Hoàng Thượng để cho Thái sư rời kinh đi điều dưỡng, sau đó mới đề bạt đám người của Lương Châu thất hiền.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu. “Chuyện này thì ta đã biết. Sau khi Hoàng Thượng khỏi bệnh có chỗ nào không thích hợp hay không?”

Diêm Nhật cẩn thận hồi tưởng rồi mới nói, “Bụng của Hoàng Thượng hình như không được thoái mái, thuộc hạ thường xuyên thấy Hoàng Thượng xoa bụng. Nửa năm nay đã đỡ hơn một chút nhưng vẫn còn.”

“Bụng?” Ngũ Tử Ngang khẩn trương hỏi, “Có tìm Dung Khâu xem qua hay chưa?”

“Dung thái y bảo rằng sau khi Hoàng Thượng trúng độc đã bị nhiễm tâm bệnh, cần phải chậm rãi điều dưỡng.”

Tâm can của Ngũ Tử Ngang trở nên đau xót, nếu hắn không hỏi Diêm Nhật thì e rằng hắn sẽ vĩnh viễn không biết chuyện này. Diêm Nhật càng lúc càng há mồm thở dốc, do dự một lúc lâu thì mới lên tiếng, “Vương gia, Hoàng Thượng mỗi khi gặp phải đại sự đều luôn giấu trong lòng, nếu có liên quan đến Vương gia thì sẽ càng không nói, Vương gia rốt cục hồi kinh, chỉ có lời của ngài thì Hoàng Thượng mới có thể nghe, ngài ngày thường nên chú ý Hoàng Thượng nhiều một chút. Từ năm ngoái sinh bệnh cho đến nay thì thân mình của Hoàng Thượng cũng không tốt, chỉ là Hoàng Thượng đều tự mình chịu đựng.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu một cách nặng nè, “Ta biết....Ta làm sao lại không biết.” Sau đó hắn lạnh lùng nhìn về phía Diêm Nhật, trong lòng của Diêm Nhật cũng giật mình, thiếu chút nữa đã biểu hiện ra ngoài.

“Ngươi cũng biết Hoàng Thượng là hũ nút, sau này mặc kệ chuyện gì, mặc kệ ngươi thế nào với Hoàng Thượng thì ngươi cũng không được giấu diếm ta! Lần này thì thôi, lần sau không được làm như vậy nữa!”

Diêm Nhật lập tức quỳ xuống, “Thuộc hạ biết lỗi, thuộc hạ xin ghi nhớ lệnh của Vương gia.”

“Üm, nếu để cho ta phát hiện thêm lần thứ hai thì ta tuyệt đối sẽ không nương tay!”

“Dạ!”

Diêm Nhật âm thầm thở hắt ra.

“Còn có cái gì giấu diếm bốn Vương hay sao?” Ngũ Tử Ngang lại xuất ra tư thế của Vương gia.

Diêm Nhật lập tức lắc đầu, “Thuộc hạ không dám.”

“Üm, vậy ngươi lui xuống đi. Chuyện đêm nay ngươi biết nên làm thế nào hay chưa.”

“Đêm nay thuộc hạ chưa từng gặp Vương gia.”

“Üm, lui xuống đi.”

Diêm Nhật đứng dậy rồi khom người lui ra ngoài. Sau khi hắn rời đi, trong mắt của Ngũ Tử Ngang lập tức lóe lên, hắn có nên tin tưởng Diêm Nhật hay không?

Ra khỏi Nhân Tâm Đường, Diêm Nhật an phận đứng ở trước cửa chờ triệu hồi, dưới khuôn mặt bình tĩnh của hắn là sự bồn chồn và nhịp tim liên tục đập thình thịch. Hắn lừa Vương gia, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để Vương gia lột da rút gân sau khi biết được chân tướng. Nhưng Hoàng Thượng vì Vương gia chịu nhiều đau khổ như vậy, lúc này sự trung thành của hắn đối với Hoàng Thượng đã vượt xa so với sự trung thành đối với Vương gia. Hắn chỉ là nô tài, nhưng hắn muốn dốc hết sức để bảo hộ Hoàng Thượng. Khi quyền hành của Vương gia đang cực kỳ hưng thịnh, hắn

không tin Vương gia sẽ vĩnh viễn không thay lòng đổi với Hoàng Thượng. Còn hai đứa nhỏ kia.....Diêm Nhật càng thêm quyết tâm.

.....

Đêm khuya ngày hôm sau, sau khi Tân Ca an giấc, Ngũ Tử Ngang lại bí mật gặp Khổng Tắc Huy. Khiến hắn thất vọng chính là hắn cũng không đạt được bất kỳ tin tức hữu dụng nào từ Khổng Tắc Huy. Diêm Nhật đã nói với hắn Hoàng Thượng không phải bị trúng độc, cho nên khi Khổng Tắc Huy nói ra nghi vấn của mình thì Ngũ Tử Ngang cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Chuyện đêm hôm đó chỉ có Diêm Nhật và Dung Khâu biết được. Đã gọi Diêm Nhật, còn phía Dung Khâu thì hắn không tiện ra tay, bằng không Tân Ca nhất định sẽ biết, hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi, đợi cho đến khi chân tướng xuất đầu lộ diện.

Bất quá Ngũ Tử Ngang có thể xác định là Tân Ca đang ở sau lưng hắn làm ra một chuyện, chuyện đó có liên quan đến hắn nhưng lại không muốn cho hắn biết. Đối với việc này thì Ngũ Tử Ngang ngoại trừ cười khổ cũng chỉ là cười khổ, chuyện mà Tân Ca không muốn nói thì hắn cũng không hề có biện pháp ép Tân Ca nói ra. Sau khi cùng Khổng Tắc Huy mật đàm một hồi lâu thì Ngũ Tử Ngang cảm thấy hiện tại hắn chỉ có thể tin tưởng một mình Khổng Tắc Huy. Diêm La Điện mơ hồ đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 106

A...”

“Xảy ra chuyện gì? Đau lăm hay sao?”

Đang xoa bóp cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang vội vàng thu tay lại, ló đầu qua. Tân Ca đang nằm sấp trên giường, đôi mắt khép hờ, hắn miễn cưỡng nói, “Không sao, chỉ là chỗ mà ngươi vừa án có một chút hơi ê, ngươi án nhiều một chút.”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, kè sát vào mặt của Tân Ca rồi hôn đói phuong một cái, trên tay chậm rãi dùng sức, “Lần này làm ngươi mệt mỏi. Như vậy có được hay không?”

“An.”

Thoải mái thở hắt ra, gần hai mươi ngày hâu như không bước xuống giường, Tân Ca có loại cảm giác bị ép cạn kiệt.

Sau khi Ngũ Tử Ngang xoa thắt lưng cho Tân Ca xong thì tiếp theo là bóp chân. Tuy rằng hai mươi ngày hắn và Tân Ca thời thời khắc khắc đều dính lấy nhau nhưng hắn vẫn cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh. Ngày mai Lương Vương sẽ hồi kinh, hắn và Tân Ca lại khôi phục thành quan hệ Hoàng Thượng và thần tử.

“Ta nhớ rõ trong năm đầu tiên của Vịnh Xuân yến ngươi đã thu ba vị môn sinh.” Tân Ca đột nhiên mở miệng, Ngũ Tử Ngang liền dừng tay lại một chút rồi nhìn sang, “An, trong đó có một người là do ngươi tự mình ban Vịnh xuân thiếp.”

Tân Ca xoay người rồi nằm nghiêng, vỗ vỗ bên cạnh. Ngũ Tử Ngang ngồi sang chỗ đó, Tân Ca thuận thế nằm lên đùi của Ngũ Tử Ngang rồi thả

nhiên nói, “Ta tính phái sứ đoàn đến Đột Quyết.”

“Đột Quyết?” Ngũ Tử Ngang thu hồi ý cười, “Bên kia có động tĩnh gì hay sao?”

Tần Ca hừ lạnh một tiếng, “Mấy năm trước Đột Quyết giấu tài, hiện tại có lẽ đã đến lúc. Trước khi ngươi trở về thì ta có nhận được mật báo, Tra Mộc Nhĩ đang rục rịch a.”

“Phái sứ đoàn...” Ngũ Tử Ngang suy nghĩ một chút, “Ngươi không tính khai chiến với Đột Quyết?”

“Không.” Tần Ca kéo tay của Ngũ Tử Ngang lên lưng của mình, làm cho người nọ tiếp tục xoa bóp rồi hấn mới giải thích, “Đột Quyết cũng giống như một con dã cầu, khi muốn ăn thì phải cho ăn, khi đánh đập thì tuyệt đối không thể nhẹ tay. Chẳng qua bây giờ vẫn chưa phải thời điểm dùng vũ lực, ta tính phái sứ đoàn để ổn định Đột Quyết trước. Đừng quên dã tâm của Việt Lặc Sở cũng không nhỏ hơn so với Tra Mộc Nhĩ. Hắn cõng ép dâng lên Việt Lặc Vân Tú cho ta cũng không đơn giản vì kiềm chế Đột Quyết, mục đích chính là làm cho ta sơ suất, không đề phòng Nữ Trinh quốc. Hiện tại Phượng Minh và Khương Bộ đều quy thuận Đại Đông, Việt Lặc Sở và Tra Mộc Nhĩ có thể ngồi yên hay sao?”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang lộ ra vẻ cẩn thận, “Ngươi muốn trấn an Đột Quyết hay là muốn chuẩn bị động đến Nữ Trinh?”

Tần Ca liếc mắt nhìn Ngũ Tử Ngang một cái, Ngũ Tử Ngang thì thầm trong lòng, vì sao lại nhìn hắn như thế? Tần Ca nhấp mắt lại, trả lời giống như lười biếng, “Hai năm nay Đại Đông chinh chiến liên tục, chuyện của Phượng Minh tạo thành không ít gánh nặng đối với triều đình. Tốt nhất là có biện pháp làm cho Nữ Trinh bất chiến mà hàng, cũng miễn cho chúng ta tiếp tục hao tài tổn của.”

“A? Biện pháp gì? Ngươi đã nghĩ ra hay chưa?” Ngũ Tử Ngang vừa nghe đến đây thì liền hào hứng.

Tần Ca lại nói, “Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, hơn nữa chọn người cũng là một vấn đề quan trọng, chờ ta cân nhắc kỹ lưỡng sẽ thương lượng với

ngươi.”

“Hảo!” Ngũ Tử Ngang không hề nghi ngờ điểm gì khác, chỉ cần nghĩ đến Nữ Trinh và Đột Quyết cùng quy thuận Đại Đông thì hắn liền vô cùng kích động.

Tần Ca nói tiếp, “Ta bấy chúc quan của Trần Hí Ngôn, sau khi ngươi hồi kinh thì chắc chắn sẽ có người tìm tới cửa để biện hộ với ngươi, ngươi trước tiên nhớ chuẩn bị sẵn sàng.”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Diêm La Điện có báo tin cho ta. Xảy ra chuyện gì? Hắn làm ra chuyện chọc ngươi mất hứng hay sao? Hắn là lão thần Nội Các, đương nhiên cùng Lâm Giáp vào triều làm quan, không ai phản đối hay sao?”

Tần Ca nhéch môi, ánh mắt lạnh lùng, “Hắn và Thái sư vào triều làm quan cùng năm nhưng không hề có nửa điểm phẩm tính trên người của Thái sư. Ta đã muốn bấy chúc quan của hắn từ lâu, thứ nhất lúc ấy ta vừa đăng cơ nên vẫn cần dùng hắn, thứ hai hắn ở trong triều cũng có thanh danh. Chẳng qua hắn càng già càng hờ đồ, đừng tưởng là ta không biết hắn âm thầm tới lui với bên phía Biện An. Ta bấy chúc quan của hắn đã là quá nể tình.”

Ngũ Tử Ngang vuốt ve sống lưng của Tần Ca rồi nói một cách ôn nhu, “Nếu ngươi không muốn tiếp tục dùng hắn thì ta đương nhiên biết phải làm thế nào. Chớ có nghĩ đến những chuyện phiền lòng này nữa, hôm nay để cho ta hảo hảo ở bên cạnh ngươi, ngày mai tahồi kinh, e là vài ngày không thể ở bên cạnh ngươi.”

Trong mắt của Tần Ca hiện lên nhu tình, hai tay choàng lên cổ của Ngũ Tử Ngang rồi mới ngửa đầu cùng đổi phuong hôn môi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ hắn đã có. Nghĩ như thế, Tần Ca hôn càng lúc càng triền miên, hai người nhanh chóng ngã xuống bên giường, tiếp tục dây dưa với nhau.

.....

Chính ngọ ngày hôm sau, cũng chính là mùng mười tháng mười năm thứ bảy Văn Thái, đại thần Nội Các dẫn đầu các bá quan văn võ nghênh đón

Lương Ngũ Hiền Vương khải hoàn hồi kinh. Mọi người kinh ngạc khi phát hiện Ngũ Tử Ngang sau khi rời khỏi kinh thành gần hai năm mà lúc này nhìn qua tinh thần cũng không tệ, không có tiêu tụy và phong trần như mọi người tưởng tượng, như thế chứng tỏ Ngũ Tử Ngang xử lý sự vụ của Phượng Minh quốc ắt hẳn rất thành thạo. Nghĩ như vậy, các đại thần càng thêm cung kính đối với Ngũ Tử Ngang.

Hồi kinh chuyện đầu tiên phải làm đương nhiên là diện thánh, chẳng qua khiến mọi người kinh ngạc chính là Hoàng Thượng tựa hồ cũng không quá mức tinh tế đồi với việc Lương Vương trở về, thậm chí còn mang theo vẻ mệt mỏi và lười nhác. Sau khi hàn huyên cùng Lương Vương vài câu thì Hoàng Thượng liền mở miệng đuối người. Tuy rằng Hoàng Thượng vẫn lệnh Lễ Bộ chuẩn bị yến tiệc khánh công vào buổi tối cho Lương Vương, nhưng so với lần trước đón Lương Vương từ Phượng Minh trở về thì thái độ lạnh nhạt hơn rất nhiều. Hơn nữa dựa theo thông lệ, khi Lương Vương hồi kinh thì đương thiêng thiêng nhất định sẽ có phong thường rất lớn, nhưng lần này Hoàng Thượng chẳng hề đề cập. Có người nghĩ rằng Hoàng Thượng gần đây thân mình không khỏe nên tâm tình cũng không tốt, dù sao Hoàng Thượng vừa mới lâm bệnh hai mươi ngày, xem thần sắc thì e rằng thân mình vẫn chưa khỏe hẳn, có người thì lại suy nghĩ có phải Hoàng Thượng có tâm tư gì khác đồi với Lương Vương hay không, bằng không thì vì sao lại lạnh lùng như vậy.(khánh công = chúc mừng công trạng)

Trái lại Ngũ Tử Ngang vẫn nhất quán ôn hòa, nhất quán khiêm tốn, nhất quán tươi cười nghênh tiếp mọi người, không hề có vẻ ngạo mạn sau khi lập được đại công. Ngay khi hắn từ trong cung quay về Vương phủ, Ngũ Tử Ngang bị một đám quan viên đến chúc mừng làm cho hắn bị chặn giữa đường. Mãi cho đến khi hắn tiến cung một lần nữa thì hắn mới có thể thoát thân.

Trong yến tiệc khánh công, phản ứng của Tân Ca vẫn lãnh đạm như trước, hoàn toàn vượt quá dự đoán của mọi người, Ngũ Tử Ngang xem như không thấy, hắn thích ý ăn uống, thỉnh thoảng lại nói vài chuyện tiêu lâm để chọc Hoàng Thượng vui vẻ. Tâm tình của mọi người lúc lên lúc xuống trong bầu không khí quý dị này, chỉ có một mình Ngũ Tử Ngang là âm thầm cao hứng trong lòng, người biết nội tình tỷ như đám người của Ôn Quế thì

chỉ biết cười trộm. Tối hôm qua Lương Vương cơ hồ không để cho Hoàng Thượng ngủ, Hoàng Thượng có tinh thần mới là lạ.

Ngày thứ ba sau khi Ngũ Tử Ngang hồi kinh thì Lâm Giáp cùng gia quyến mới quay về. Đôi với việc lần này Hoàng Thượng không phong thưởng gì cho Lương Vương thì hắn lại vô cùng cao hứng, còn việc Hoàng Thượng bãi chức Trần Hí Ngôn thì hắn chỉ bảo trì im lặng. Dương thiên Ngũ Tử Ngang bái phỏng Lâm Giáp, thái độ của Lâm Giáp vẫn như dĩ vãng, không nhiệt tình cũng không lãnh đạm. Ngay khi Ngũ Tử Ngang bận rộn xã giao khắp nơi thì Tân Ca lại một lần nữa triệu kiến Dung Khâu trong tầm cung.fynnz.wordpress.com

“Sao rồi?”

Sau khi Dung Khâu rút tay ra khỏi cổ tay của Tân Ca thì hắn liền lo lắng hỏi.

Sắc mặt của Dung Khâu trầm trọng, mi tâm nhíu chặt, hắn chậm rãi lắc đầu, mở miệng một cách khó xử, “Thần...không tra ra có gì khác thường. Thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Dứt lời, hắn liền quỳ xuống.

Tân Ca ôm bụng, sắc mặt trắng bệch. Qua một lúc sau hắn mới mở miệng, “Chỉ mới một tháng, có thể nào là vì thời gian quá ngắn hay không?”

Dung Khâu bất an mà trả lời, “Hoàng Thượng, phụ thân của thần từng nói rằng theo tra cứu trong ghi chép từ xưa thì chỉ cần ăn phượng đan thì nhất định có thể thụ thai. Chẳng qua trong ghi chép không kể lại thời gian thụ thai là ngắn hay dài. Hoàng Thượng đã ăn phượng đan thì chắc chắn sẽ không có gì nhầm lẫn. Chẳng qua trước kia Hoàng Thượng điều trị thân thể thuộc tính hàn của mình cho nên cũng có khả năng vì như vậy mà làm cho thời gian thụ thai lâu hơn so với người bình thường một chút. Hoàng Thượng không thể nóng vội, phải tĩnh tâm thì mới thành.”

Tân Ca hít sâu vài hơi, làm cho nôn nóng và bất an của mình khôi phục bình tĩnh. Sau một lúc lâu thì hắn hỏi tiếp, “Ngươi có biết phượng đan xuất

xứ từ nơi nào hay không?”

Dung Khâu trả lời, “Phượng đan là thượng cổ thần vật, có thể gấp mà không thể cầu.”

Tần Ca cắn chặt răng, tiếp theo lại là một trận yên lặng, sau đó mới lên tiếng, “Diêm Nhật.”

“Có nô tài.”

Diêm Nhật nhanh chóng tiến đến.

“Dung Khâu, ngươi vẽ bản đồ phượng đan cho Diêm Nhật. Diêm Nhật, ngươi tìm vài tâm phúc đi tìm phượng đan.”

Diêm Nhật sững sốt rồi quỳ xuống, “Hoàng Thượng?”

Tần Ca buồn bã nói, “Một viên....có lẽ khó bảo đảm.”

Sắc mặt trắng bệch của Diêm Nhật nháy mắt liền trở nên trong suốt, hắn run rẩy hỏi, “Hoàng, Hoàng Thượng, ngài...còn muốn điều trị thêm một lần nữa?”

Dung Khâu ngân ra rồi vội vàng nói, “Diêm công công cứ yên tâm, Hoàng Thượng chỉ cần điều trị một lần là đủ rồi.”

Lúc này Diêm Nhật mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng khôi phục bình thường. Nghĩ đến chuyện vừa rồi Hoàng Thượng mới nói, hắn lập tức mở miệng, “Nô tài sẽ không tiết lộ với bất luận kẻ nào là đang truy tìm vật gì, thỉnh Hoàng Thượng yên tâm.”

Dung Khâu cũng lập tức nói, “Thần sẽ vẽ chi tiết bản đồ phượng đan cho Diêm công công.”

Tần Ca gật đầu, “Nhớ rõ phải âm thầm, không được để lộ bất kỳ phong phanh nào, nhất là đối với Lương Vương.”

Diêm Nhật dập đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Dung Khâu thì lại bồn chồn trong lòng, vừa dập đầu vừa nghi hoặc: Vì sao Hoàng Thượng đặc biệt muốn giấu

Lương Vương, chǎng lẽ... Hắn tát cho mình một cái bạt tai ở trong lòng, đem nghi vấn này chôn sâu xuống đáy lòng.

Hai người lĩnh mệnh lui xuống, một mình Tân Ca ở tấm cung mới rõ ràng lộ ra vẻ lo lắng. Đáng lý trong vòng một tháng thì hắn đã có dấu hiệu mới đúng, vì sao lại tra không ra?

.....

“Tử Ngang, lần này ngươi đi đến hai năm, hiện tại trở về thì nên ở bên cạnh Song nhi và bọn nhỏ nhiều một chút.” Kéo lấy tay của Ngũ Tử Ngang, cuối cùng đợi cho Ngũ Tử Ngang có thời gian rảnh rồi mới có thể cùng hắn trò chuyện, Phạm Ngũ Thị càng không ngừng nhắc nhở.

Ngũ Tử Ngang nắm chặt hai bàn tay gầy guộc của cô nãi nãi, mím cười ôn nhu, “Cô nãi nãi yên tâm, chỉ cần ta rảnh rồi thì nhất định sẽ dành thời gian cho Song nhi và bọn nhỏ.”

Đúng lúc Liễu Song lên tiếng, đầy nhẹ trưởng nữ đang dán chặt trên người của mình, “La Y mau, gọi phụ Vương đi.”

Ngũ La Y nhìn người nam nhân mà nàng không nhận thức ở trước mặt nàng, mím chặt môi không chịu mở miệng. Ngũ Tử Ngang thấy thế thì liền cười ha ha, hắn đi đến trước mặt nữ nhi rồi khom người ôm lấy nàng, “La Y không nhận ra phụ Vương à, thật có lỗi, đều là tại phụ Vương, phụ Vương không có thời gian dành cho ngươi.”

Liễu Song mím cười, nàng cũng không có quá nhiều kích động khi người nam nhân này trở về. Ngược lại nàng rất thắt vọng, thắt vọng vì người mà nàng nhớ mong lại không trở về.

Ngũ Tử Ngang liếc mắt nhìn Liễu Song một cái rồi xoay người nói với cô nãi nãi, “Đáng lý ta và Tử Anh cùng nhau trở về, nhưng sau khi đắn đo cân nhắc thì để hắn ở lại lâu một chút sẽ tốt hơn. Lúc này Tử Anh lập không ít chiến công. Hắn ở bên kia cùng Trang Bát Ky giúp tân vương củng cố triều cương, công lao này cũng không nhỏ hơn so với công trạng giết địch trên chiến trường. Chờ hắn trở lại thì ta thế nào cũng phải thỉnh cho hắn làm tướng quân.”

“Ha ha.” Phạm Ngũ Thị thỏa mãn và tự hào, “Ba người huynh đệ các ngươi đều có tiền đồ. Tử Hoa hiện tại cũng là cả ngày bận rộn không thấy bóng người. Hoàng Thượng đối với hắn rất coi trọng. Nhìn thấy các ngươi như vậy, ta đi gặp phụ mẫu của các ngươi cũng có cái đề công đạo.”

“Cô nãi nãi nói cái gì vậy.” Ngũ Tử Ngang giả vờ hờn giận, “Cô nãi nãi phải sống lâu trăm tuổi.”

“Thái cô nãi nãi.” Không quen phụ Vương bế, Ngũ La Y vươn hai tay về phía cô nãi nãi, Phạm Ngũ Thị liền ôm lấy nàng rồi nói, “Tử Ngang, ngươi vẫn chưa bế Điệp Y a, ngay cả danh xưng cũng là do Hoàng Thượng đặt. Ai, nhìn thấy tiền đồ của ngươi thì ta rất cao hứng, nhưng ngươi cả ngày rời nhà, đến mức bọn nhỏ cũng không nhận ra ngươi.”

Ngũ Tử Ngang thản nhiên mỉm cười, “Bọn nhỏ đến lớn thì tự nhiên sẽ biết ta là ai.” Nói xong, hắn liền bế thứ nữ Ngũ Điệp Y đã tròn một tuổi đang nằm ngủ trên nhuyễn tháp, bộ dáng rất yêu thương. Nhìn một màn này, trong lòng của Phạm Ngũ Thị là tiếc nuối, Ngũ gia hiện tại không thiếu quyền, không thiếu tiền, chỉ thiếu một nhi tử.

Đêm hôm đó, cả nhà ăn cơm xong, Ngũ Tử Ngang cùng Liễu Song quay về phòng. Sau khi hầu hạ Ngũ Tử Ngang thay y phục, Liễu Song lộ ra vẻ mặt do dự và khẩn trương đối với người đang ngồi bên án thư đọc tấu chương.

Ngũ Tử Ngang đọc trong chốc lát, sau đó quay đầu rồi nói một cách ôn hòa, “Hai năm không trở về, thật sự có nhiều việc cần phải xử lý. Người không cần chờ ta, cứ đi ngủ trước đi.”

Liễu Song mỉm cười một cách mỉm tự nhiên, đi đến nơi cách hắn vài bước chân, hơi tránh đi ánh mắt nhìn chăm chú của hắn. Ngũ Tử Ngang buông tấu chương xuống rồi xoay người lại, “Xảy ra chuyện gì? Có chuyện muốn nói với ta?”

Liễu Song hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Ngũ Tử Ngang chỉ xuống một cái ghế khác ở trước mặt, Liễu Song tiến lên rồi ngồi xuống.

“Có chuyện gì? Trong phủ xảy ra chuyện gì hay sao?” Trên mặt của Ngũ Tử Ngang hiện lên vẻ hổ thẹn, “Thật xin lỗi, hàng năm ta đều không ở nhà, mọi chuyện trong phủ đều dồn lên vai của ngươi.”

Liễu Song lắc đầu, “Đó là chuyện mà thiếp phải làm. Vương gia là vì Ngũ gia nên mới vất vả như thế, thiếp không thể giúp gì được cho Vương gia, nếu ngay cả Vương phủ mà cũng không thể chiêu cố tốt thì thiếp còn mặt mũi gì để gặp tổ tông.”

Ngũ Tử Ngang nói một cách cảm kích, “Đa tạ ngươi, Song nhi. Mấy năm nay nhờ có ngươi, bằng không ta căn bản không thể an tâm mà rời kinh.”

Liễu Song mỉm cười rồi lắc đầu, “Vương gia không cần phải nói như thế, thiếp thật sự rất hổ thẹn.”

“Hảo, hảo, ta không nói.”

Hai người đối thoại có thể nói là tương kính như tân, hai năm không gặp khiến hai người càng thêm xa cách.(tương kính như tân = khách sáo/kính trọng như khách)

Nhin Ngũ Tử Ngang trong chốc lát, Liễu Song cúi mắt xuống, ngón tay xoắn chặt chiếc khăn tay, sau đó mở miệng, “Vương gia, ngài....nạp thiếp đi.”

“A?”

Ngũ Tử Ngang không phải giả vờ, hắn rất sững sốt.

Liễu Song giương mắt, trong mắt đầy nghiêm túc, “Vương gia, thiếp sinh hai tiểu hài tử đều là nữ nhi. Khi sinh Đientes Y lại là sinh non, đại phu nói.....thiếp sau này rất khó thụ thai....không thể vì Vương gia mà tiếp tục sinh con, cuộc sống hằng ngày của thiếp rất bất an. Vương gia, vì Ngũ gia, thiếp khẩn cầu ngài nạp thiếp.” Dứt lời, Liễu Song liền quỳ xuống.

“Song nhi!” Ngũ Tử Ngang vội vàng đỡ Liễu Song đứng dậy, nhất thời không biết nên nói cái gì. Suy nghĩ nạp thiếp ở trong đầu hắn là điều mà hắn có nghĩ cũng không dám nghĩ, lại càng chưa từng nghĩ đến. Hiện tại

nghe được từ miệng của Liễu Song, Ngũ Tử Ngang cảm thấy hơi choáng váng.

“Vương gia, đây là quyết định sau khi thiếp suy nghĩ cẩn kẽ. Thiếp biết Vương gia thương yêu thiếp nhưng thiếp không thể ích kỷ. Đến nay Vương gia vẫn chưa có nhi tử là lỗi của thiếp. nếu thiếp không thể sinh con nối dõi cho Ngũ gia thì thiếp cho dù có chết cũng không thể nhắm mắt.”

Nói xong, Liễu Song nức nở mà khóc.

Ngũ Tử Ngang xoa xoa thái dương, tâm tư cung nhanh chóng xoay chuyển một vòng, sau đó mới nói với Liễu Song, “Ta mới hồi kinh, vẫn chưa có ý này, ngươi đừng nên lo nghĩ nhiều. Thân mình của ngươi mặc kệ là đại phu đã nói như vậy, nhưng nên điều trị thì vẫn phải điều trị. Nhi tử không có thì không có, ta không ép buộc.”

“Vương gia!” Liễu Song sôt ruột, “Làm sao ngài có thể nói như vậy? Ngài là Lương Ngũ Hiền Vương, là trụ cột của Ngũ gia, ngài không có nhi tử thì vinh quang của Ngũ gia sẽ không có người thừa kế. Còn có cô nãi nãi....Tuy rằng cô nãi nãi không nói gì, vẫn đối xử tốt với thiếp nhưng thiếp biết rõ cô nãi nãi muôn bế chắt tôn tử. Thiếp hổ thẹn với Vương gia, cũng hổ thẹn với cô nãi nãi.”

Thấy Liễu Song càng nói càng nôn nóng, Ngũ Tử Ngang vội vàng trấn an, “Hảo hảo, ta sẽ cân nhắc việc này. Chẳng qua ta chỉ mới trở về, sau này hẵn nói sau. Trời không còn sớm, ngươi mau đi ngủ đi.”

Vừa nghe Ngũ Tử Ngang nguyện ý cân nhắc chuyện này, Liễu Song cảm thấy hơi nhẹ nhõm, nàng không tiếp tục khuyên bảo mà chỉ lui ra rồi đi nghỉ ngơi.

Liễu Song vừa đi thì Ngũ Tử Ngang liền đặt mông ngồi xuống ghế, miệng lầm bầm. “Không muôn đồng giường với ta thì cứ nói thẳng, chỉ biết viện cớ. Nạp thiếp....là chê ta mệnh không đủ dài hay sao.” Nghĩ đến việc nếu hắn dám nạp thiếp thì Tân Ca sẽ như thế nào. Ngũ Tử Ngang liền rùng mình, hắn có tà tâm nhưng không có can đảm. Phi phi phi, ngay cả tà tâm kia hắn cũng không có!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 107

“Vương gia, hạ quan muốn thỉnh Vương gia đến quý phủ dùng một bữa cơm, không biết có hân hạnh được Vương gia nhận lời hay không?”

“Vương gia, tiểu nữ năm nay mười sáu, xưa nay ngưỡng mộ Vương gia....”

“Vương gia, hạ quan có một chắt nữ, đọc đủ thi thư, thật sự rất tài hoa...”

“Vương gia....”

Vừa mới bấy giờ thì Ngũ Tử Ngang liền bị bọn quan viên vây quanh, mục đích của mọi người rất thống nhất: Nhà của bọn họ có một mỹ nữ, đã ngưỡng mộ Lương Vương từ lâu, hy vọng có thể sớm ngày được gả vào Vương phủ.

Ngũ Tử Ngang cảm thấy vô cùng phiền muộn, Liễu Song đề cập đến việc nạp thiếp với hắn cũng chỉ mới nửa tháng mà sao những người này xếp thành hàng dài ở phủ của hắn giống như có mật thám, tất cả đều nóng vội đem nữ nhi chưa xuất giá ở trong nhà dâng lên cho hắn.

Cơ hồ có trốn cũng trốn không được, cứ liên tục bị bao vây, Ngũ Tử Ngang cảm thấy bất an, vội vàng liền chạy thẳng đến Đông Noãn Các. Vừa đến trước cửa Đông Noãn Các thì Ngũ Tử Ngang liền bị Ôn Quế nhìn một cách khinh thường. Ôn Quế ôn hòa gọi hắn một tiếng Vương già rồi bước vào trong. Ngũ Tử Ngang vừa thấy liền biết không ổn, rốt cục có người nào đó làm con rùa rút cổ ở sau lưng hãi hãi!

Tiến vào phòng, hai đôi mắt như lưỡi đao lại thẳng tắp cắm vào tâm can của hắn: Diêm Nhật và Khổng Tắc Huy. Khổng Tắc Huy thậm chí còn cho hắn một cái nhìn hèn mọn, Ngũ Tử Ngang nhìn thấy mà trong lòng phải

phát hỏa. Lúc này hắn nghe được tiếng nói chuyện trong phòng càng làm cho hắn nổi trận lôi đình.

“Hoàng đế ca ca, Lương Vương đại ca, hù, Lương Vương hơi quá đáng! Hắn làm sao có thể nạp thiếp cơ chứ? Ta không bao giờ thích hắn nữa! Ta không bao giờ gọi hắn là Lương Vương đại ca nữa! Hoàng đế ca ca, ngươi đừng gấp hắn!”

Ngũ Tử Ngang nhịn không được, “Hoàng Thượng, thần, cầu kiến.”

“A! Là Lương Vương đại, ân, Hoàng đế ca ca, ngươi đừng gấp mặt hắn nữa!”

“Hoàng Thượng! Thần, cầu kiến!”

Bên trong phòng hạ thấp âm thanh, trở nên lặng lẽ. Ngũ Tử Ngang xem xét xung quanh, không có ngoại nhân, hắn trực tiếp bước đến rồi vén rèm cửa, quả nhiên Hà Hoan đang thì thầm nói với Tân Ca. Hà Hoan đối diện với đại môn, vừa nhìn thấy hắn thì lập tức hoảng sợ rồi mới bĩu môi, hai mắt trọn lên một cách tức giận.

Tân Ca quay đầu lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra hỉ giận. Ngũ Tử Ngang đi vào, không nhìn thấy Ôn Quέ và Hà Hoan đang bất mãn, hắn đi đến bên cạnh Tân Ca rồi thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, thần có chuyện muốn nói với ngài, có thể để cho những người không liên can tránh mặt một chút hay không?”

“A!” Hà Hoan lại càng bất mãn.

Tân Ca liếc mắt nhìn Ôn Quέ một cái, Ôn Quέ giữ chặt Hà Hoan rồi nói, “Nô tài lui xuống.” Rồi mới túm lấy Hà Hoan đang trọn mắt nhe răng đối với Ngũ Tử Ngang để lui ra ngoài.

Chờ những người ngoài cuộc lui ra, Ngũ Tử Ngang liền ôm lấy Tân Ca, vẻ mặt đáng thương mà nói, “Có người hại ta.”

Tân Ca đẩy hắn ra rồi thản nhiên nói, “Hại ngươi? Vì sao trẫm lại nghe nói tin tức này là từ Lương Vương phủ truyền ra? Cáo mệnh phu nhân và

Vương phi đều đang thu xếp tuyển thiếp cho Lương Vương kia kìa.”

Ngũ Tử Ngang sững sốt, “Có chuyện này thật sao? Tại sao ta lại không biết?”

Tần Ca lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Ngũ Tử Ngang lại giật mình rồi ôm lấy Tần Ca, hai tay dùng sức, nói một cách phẫn nộ, “Ta thật sự không biết! Lúc trước Liễu Song có đề cập với ta nhưng ta đã từ chối.”

“Trẫm cũng không biết.”

Lần này cái bụng vẫn chưa có tin tức khiến Tần Ca phiền lòng, lại một lần nữa đẩy Ngũ Tử Ngang ra, chứng tỏ hắn đang tức giận.

Ngũ Tử Ngang thầm kêu khổ thấu trời, đem án thư dọn sang một bên, hắn ngồi xuống trước mặt Tần Ca, “Tần Ca, ngươi vẫn không tin ta hay sao? Cho dù ngươi đồng ý thì ta cũng sẽ không nạp thiếp, Liễu Song nói với ta nàng không thể tiếp tục thụ thai, muốn ta nạp thiếp sinh con nối dõi nhưng ta từ chối. Chẳng qua nàng không chịu nghe, cứ nói cái gì mà ta phải có nhi tử, bằng không nàng sẽ hổ thẹn, ta vì lấy lệ nên đã nói với nàng chuyện này hắn tính sau, vậy mà nàng lại nghĩ là thật hay sao?”

Cầm lấy tay của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang cười khổ, “Vì sao nàng lại muốn ta nạp thiếp a, là vì nàng muôn tìm cách không đồng giường cộng chầm với ta. Ta còn tưởng như vậy cũng tốt, đỡ phải viện cớ, vậy mà nàng quả nhiên cho là thật. Tần Ca, người khác không tin ta thì ta cũng không bận tâm, nhưng ngươi nhất định phải tin tưởng ta.”

Tần Ca lạnh đạm nhìn Ngũ Tử Ngang, trong lòng một nửa là nóng vội một nửa là lo lắng. Sắp qua hai tháng mà bụng của hắn thủy chung vẫn không có tin tức gì. Lại nghe đến lời đồn Ngũ Tử Ngang muốn nạp thiếp khiến hắn càng thêm lo lắng.

“Tần Ca, đừng thờ ơ với ta, ngươi cũng biết ta chịu không nổi.” Sờ lên mặt của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang đem đối phương kéo vào trong lòng, “Ta làm sao có thể nạp thiếp cơ chứ? Nếu không phải ngươi muốn thì ta căn bản không có hài tử. Tần Ca, ta sẽ nghĩ cách để ngăn chặn việc này tiếp tục phát sinh. Ngoại trừ ngươi ra thì ta không cần bất cứ người nào khác.”

“Tử Ngang, ngươi không muốn có nhi tử hay sao?” Mệt mỏi mà ôm lấy Ngũ Tử Ngang, Tân Ca cảm thấy thật sự phiền muộn.

Ngũ Tử Ngang thản nhiên mỉm cười, “Ta chỉ muốn ngươi.”

Tâm can của Tân Ca nhất thời mềm nhũn, hắng ngastrong đầu lên, khóc môi là một chút ý cười, “Đêm nay ở lại với ta.”

“Hảo.”

Nghe ngóng trong phòng thấy Hoàng Thượng dễ dàng tin tưởng Vương gia, Ôn Quế mếu máo lầm bẩm, “Vương gia cũng thật là, không thể cẩn thận một chút hay sao, luôn làm ra chuyện khiến Hoàng Thượng phiền lòng.” Nếu Vương gia dám nạp thiếp thì hắn sẽ là người đầu tiên không nhận thức Vương gia!

.....

Cuối năm, Ngũ Tử Ngang bận bìu xã giao, bận bìu cầm quyền, bận bìu cùng môn sinh và thủ hạ của mình uống rượu. Liên quan đến chuyện hắn nạp thiếp, vài lời giải thích của hắn cũng chẳng giải quyết được gì. Ngũ Tử Ngang đành tuyên bố hắn tình sâu thâm thiết với Vương phi, không muốn nạp thiếp. Lại cự tuyệt lời cầu hôn của vài vị đại thần, tuy nói như thế vẫn có người chưa chịu từ bỏ ý định, nhưng sau vài lần bị hắn cự tuyệt thì mọi người cũng không thể không thất vọng mà quay về. Trong cuộc sống bè bạn, Ngũ Tử Ngang nhận ra một chút khác thường, chính là tính tình của Tân Ca càng lúc càng nóng nảy, chỉ vì một chuyện nhỏ xíu mà cũng có thể phát hỏa. Nếu không thì sẽ ngồi một chỗ mà ngây người, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, hỏi thì Tân Ca cũng không nói. Ngũ Tử Ngang rất lo lắng, lo lắng Tân Ca có việc giấu hắn.

Một ngày nọ, Lễ bộ Thượng thư dâng sớ về việc xuân té cuối năm cho Hoàng Thượng, lại bị Hoàng Thượng mắng cho một trận. Lễ bộ Thượng thư nom nớp lo sợ đi ra khỏi Đông Noãn Các, trùng hợp thấy Ngũ Tử Ngang tiến đến, hắn vội vàng kéo Ngũ Tử Ngang sang một bên rồi thấp giọng nói, “Vương gia, ngài có biết gần đây Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì hay không? Long nhan nổi giận a.”

Ngũ Tử Ngang lo lắng mà trả lời, “Ta cũng không biết. Mấy ngày gần đây tâm tình của Hoàng Thượng hình như không được tốt cho lắm, có lẽ là vì thân mình của Hoàng Thượng không khỏe. Ta sẽ đi hỏi thăm một chút, Đoan đại nhân vừa mới gặp Hoàng Thượng vì chuyện gì vậy?”

Đoan Canh thở dài rồi lên tiếng, “Cuối năm Hoàng Thượng muốn đi tế xuân, à không, vẫn còn chưa quyết định. Ta vừa trình lên Hoàng Thượng thì Hoàng Thượng lại nói có một chút việc nhỏ như thế mà ta cũng không thể làm chủ thì làm Thượng Thư cái gì nữa. Ai, năm ngoái chẳng phải đều do Hoàng Thượng tự quyết định hay sao? Việc này không nhanh chóng quyết định thì sẽ để lỡ ngày té thiên!”

Ngũ Tử Ngang vỗ vỗ bả vai của Đoan Canh rồi nói, “Trong chốc lát ta sẽ tìm cơ hội để hỏi lại ý của Hoàng Thượng, Đoan đại nhân đừng lo, cứ về trước đi, chờ ta hỏi rõ thì sẽ nói lại cho Đoan đại nhân biết.”

Đoan canh nói một cách cảm kích, “Vậy làm phiền Vương gia.”

Nhin Đoan Canh rời đi, Ngũ Tử Ngang chuẩn bị lại một chút tâm tình, khuôn mặt mang theo nụ cười mà đi tới Đông Noãn Các. Diêm Nhật đang canh giữ ở trước cửa vừa thấy hắn đến thì liền nhỏ giọng nói, “Hôm nay tâm tình của Hoàng Thượng không tốt, Vương gia hầu hạ phải cẩn thận.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, Diêm Nhật giương giọng, “Vương gia đến—” Rồi mới vén lên rèm cửa. Cuối năm, kinh thành vô cùng giá rét. Ngũ Tử Ngang bước vào phòng thì liền tiến đến bên chậu than để sưởi ấm, đến khi xiêm y ấm áp thì hắn mới đi vào bên trong.

Trong phòng, Tân Ca đang ngồi trên nhuyễn tháp nhắm mắt, nghe được có người đi vào thì hắn liền mở to mắt mà giương giọng, “Sao tiến vào mà cũng mắt thời gian như thế?”

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa đi đến bên cạnh hắn rồi ngồi xuống, “Ta vừa mới từ bên ngoài tiến vào, trên người rất lạnh, đạo này thân mình của ngươi không được thoái mái, ta sợ lây nhiễm hàn khí cho ngươi.” Nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tân Ca, hai tay bao bọc lấy đối phương, “Có muốn ta gọi Dung Khâu đến đây để xem cho ngươi một chút hay không? Người thường xuyên cảm thấy khó chịu khiến ta thật sự rất bất an.”

“Ta không sao.” Tân Ca không thể nói rõ nguyên do với Ngũ Tử Ngang, vừa thấy hắn thì liền nghĩ đến bụng của mình vẫn chưa có tin tức gì, hắn liền càng thêm phiền muộn, sắc mặt đương nhiên cũng không thoải mái. Ngũ Tử Ngang xoa mặt hắn, “Rốt cục xảy ra chuyện gì? Không thể nói với ta hay sao? Dạo gần đây ngươi không thoải mái là một chuyện, nhưng cái chính là trong lòng có tâm sự. Người không nói với ta thì còn có thể nói với ai?”fynnz.wordpress.com

Đối tượng không thể nói nhất chính là ngươi. Tân Ca nghiêng người dựa vào Ngũ Tử Ngang, nói một cách buồn bã, “Không sao, chỉ là phiền muộn vô cớ, tấu sớ bọn họ dâng lên cũng không có gì mới mẻ, không phải nơi này có thiên tai thì nơi kia có tham quan, ta đọc mà cảm thấy phiền lòng.”

Ngũ Tử Ngang cười nhẹ, hôn lên trán Tân Ca một cái, “Ngươi phiền lòng thì đừng xem. Từ hôm nay trở đi ta sẽ hồi phủ muộn một chút, nếu không thì sẽ không hồi phủ, ta giúp ngươi xem tấu chương.”

Tân Ca ché nhạo, “Lương Vương gần đây bèle bộn nhiều việc, còn có thời gian để giúp ta xem tấu chương hay sao?”

Ngũ Tử Ngang nói một cách nghiêm túc, “Ta thà rằng giúp ngươi xem tấu chương còn hơn đi ra ngoài xã giao với những người đó. Mới chỉ một tháng mà bụng của ta đã có hơn hai vòng thịt rồi. Cứ tiếp tục như vậy thì ta sẽ trở thành phì não du tràng, ngươi không hưu ta mới lạ.”(phì não du tràng= não phì ruột mỡ; hưu=thôi, ly dị)

Tân Ca bị chọc mà nở nụ cười, hắn nhéo thắt lưng của Ngũ Tử Ngang rồi gật đầu, “Quả thật có nhiều thịt hơn một chút. Ta lập tức hạ chỉ, lúc này quốc sự sẽ do ngươi và Nội Các xử lý, ta muốn dưỡng thân.”

“Hảo, ta cũng sẽ có cơ từ chối xã giao.” Ngũ Tử Ngang nhân cơ hội nói, “Xuân té cuối năm nên đến Thiên Ngự sơn đi. Thân mình của ngươi không khỏe, Thiên Ngự sơn cách kinh thành không xa, miễn cho ngươi vất vả dọc đường.”

“Vậy thì đi Thiên Ngự sơn.” Tân Ca thờ ơ nói, nghĩ đến một việc mà mấy ngày nay hắn luôn cân nhắc, “Sau tất niên ta muốn hạ chỉ phái sứ đoàn đi Đột Quyết, bảo Nội Các lấy giọng điệu của ta để viết một phong thư cho

Tra Mộc Nhĩ, cho thấy Đại ĐÔng có thành ý với Đột Quyết. Không phải người có vài vị môn sinh hay sao? Chọn lựa một hai người gia nhập sứ đoàn. Đầu óc phải linh hoạt, hành sự thận trọng.”

“Ta đã biết.” Ngũ Tử Ngang nói ra một trong những mục đích mà hắn đến đây, “Ta tính để cho Tử Anh hồi kinh, muốn nghe thử ý kiến của người.”

Sau khi Tân Ca suy nghĩ một lúc thì mới nói, “Để cho hắn trở về cũng tốt, về sứ đoàn lần này, ý của ta là muốn để tam đệ của ngươi dẫn đầu.”

“Tử Hoa?” Ngũ Tử Ngang lộ ra vẻ mặt không tán thành, “Chỉ sợ hắn khó có thể đảm nhiệm. Tiểu tử này tuy thông minh nhưng vẫn chưa đủ kinh nghiệm trong chốn quan trường, ta sợ hắn làm hỏng chuyện.”

Tân Ca nói, “Chẳng phải đây là một cơ hội để hắn trải nghiệm hay sao? Lần này sứ đoàn ta phải ra là có ý tăng mạnh mâu dịch với Đột Quyết, Tử Hoa từng kinh thương nhiều năm, sau khi vào triều lại ở Kinh Vận Bộ, để hắn đi là thích hợp nhất. Ngũ gia không phải tài trí bình thường, hai năm nay ta vẫn luôn chú ý đến hắn, hắn ở dưới tay Lưu Thiên là nhân tài không được trọng dụng.”

Ý niệm đầu tiên trong đầu của Ngũ Tử Ngang chính là, “Chẳng lẽ ngươi lại vì ta?”

Tân Ca trừng mắt liếc hắn một cái, “Ta là vì ngươi, nhưng chính hắn cũng phải có năng lực. Đừng tự thiếp vàng lên mặt mình. Ta chỉ chọn đúng người, ta cảm thấy hắn thích hợp nên mới có quyết định như vậy. Nếu điều này mà làm cũng không được thì ta không xứng làm Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang vừa cười mỉa vừa sờ mũi của mình, “Được rồi, ta nghe lời ngươi.” Hắn cũng không biết Tân Ca là có ý làm cho Ngũ Tử Hoa rời kinh. Ngũ Tử Hoa càng ngày càng si tình đối với Việt Lặc Vân Sơn, nhưng cho đến nay Ngũ Tử Hoa vẫn chưa biết thân phận nam nhi của Việt Lặc Vân Sơn, trong đại kế của Tân Ca, Việt Lặc Vân Sơn tương đương với một quân cờ trọng yếu, bởi vậy Ngũ Tử Hoa phải rời kinh.

Khi Tân Ca âm thầm lo lắng thì tất nhiên lại sắp đến. Cuối năm Tân Ca hạ chỉ Ngũ Tử Hoa nhậm chức Sứ thần dẫn đầu sứ đoàn Đại Đông dâng lễ vật đến Đột Quyết cùng với một trăm ba mươi người tùy tùng, trong đó bao gồm hai vị môn sinh của Ngũ Tử Ngang là Phùng Duy Châu và Cố Bất Ly, vào mùng một tháng hai bắt đầu khởi hành, đây cũng là lần đầu tiên đi sứ Đột Quyết. Đồng thời Tân Ca hạ chỉ cho Ngũ Tử Anh và Trang Bất Kỵ được hồi kinh nhận phong thưởng, Trang Khiếu vẫn ở lại Phượng Minh để tiếp tục cung cống thể cục Phượng Minh.

.....

Trong thư phòng, Ngũ Tử Hoa vạn phần uất ức và bất ngờ, “Đại ca, vì sao Hoàng Thượng lại phái ta đi Đột Quyết?”

Ngũ Tử Ngang cau mày, “Sao vậy, ngươi không muốn đi?”

Ngũ Tử Hoa vừa thấy sắc mặt của đại ca thì đành nói một cách không cam lòng, “Đương nhiên không phải....”

Ngũ Tử Ngang đương nhiên hiểu rõ tâm tư của tam đệ, hắn không khách khí mà nói, “Ta biết ngươi không muốn rời xa người kia trong Cẩm Đà tự, đại ca đã nói với ngươi bao nhiêu lần, thân phận của ngươi nọ đặc biệt, cho dù ngươi có thích nàng thì cũng không thể làm được gì!”

Ngũ Tử Hoa nhất thời biến sắc, lắp bắp nói, “Đại, đại ca, ngươi nói bậy cái gì đó? Ta, ta làm sao dám, không an phận, với, với phi tử của Hoàng Thượng...”

“Ở trước mặt đại ca mà ngươi còn giả vờ cái gì nữa.” Ngũ Tử Ngang không khách khí mà cắt ngang lời của Ngũ Tử Hoa, “Ngươi không thích Việt Lặc Vân Tú thì vì sao cứ rảnh rỗi lại chạy đến nơi đó? Thời gian ngươi ở Cẩm Đà tự còn nhiều hơn thời gian ngươi ở nhà.”

Sắc mặt của Ngũ Tử Hoa sung huyết thành màu đỏ sẫm, “Ta, ta chỉ dạy Vân Tú đọc sách biết chữ, ta, ta và Vân Tú không có gì với nhau hết!”

Ngũ Tử Ngang tiếp tục giật đỗi bìm leo, “Cứ kêu Vân Tú Vân Tú, vậy mà bảo không có gì với nhau?”

Ngũ Tử Hoa không thể chống đỡ, hắn vội vàng cầu xin, “Đại ca, ngươi, ngươi tha cho ta đi.”

Ngũ Tử Ngang cười ha ha rồi nói, “Thích chính là thích, viện nhiều có như vậy để làm cái gì? Ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi.”

Trong mắt của Ngũ Tử Hoa hiện lên vẻ kinh hỉ, đang muốn nói cái gì đó thì chỉ thấy đại ca đột nhiên thay đổi sắc mặt, trở nên cực kỳ nghiêm túc.

“Tử Hoa, Hoàng Thượng phái ngươi đi Đột Quyết không phải là tùy ý, mà là vì muốn ngươi trải nghiệm, vì hoạn lộ sau này của ngươi, đừng vì tư tình nhi nữ mà bỏ lỡ cơ hội của mình. Có nghe hay không?”

Ngũ Tử Hoa cảm thấy rùng mình, lập tức gật đầu, “Dạ, đại ca, ta đã nhớ kỹ. Lần này rời nhà, ta nhất định sẽ không để cho đại ca và Ngũ gia mất mặt.”

“Ừm.” Ngũ Tử Ngang vừa lòng nói, “Tốt lắm, ngươi đi thu dọn đi. Lần này ra đi ít nhất phải một năm rưỡi thì ngươi mới có thể trở về, có cái gì cần công đạo thì nhanh chân đi công đạo đi, nhớ rõ phải ở bên cạnh cô nãi nãi nhiều một chút.”

“Dạ, đại ca, ta lui xuống đây.”

“Đi đi.”

Nhin Ngũ Tử Hoa rời đi, trong lòng của Ngũ Tử Ngang đã có quyết định, sau khi tam đệ trở về thì hắn sẽ cùng Tân Ca giúp Ngũ Tử Hoa thú Việt Lặc Vân Tú. Tuy rằng nữ nhân kia đã không còn là uy hiếp đối với hắn nhưng thân phận vẫn là phi tử của Tân Ca, vẫn sẽ làm cho hắn cảm thấy khó chịu. Trên phương diện này, tính độc chiếm của hắn đã vượt xa Tân Ca.

Sau khi Ngũ Tử Hoa đi ra từ thư phòng của đại ca thì liền đến thăng Cẩm Đà tự, đã biết được tin này, Việt Lặc Vân Sơn vừa thấy hắn thì liền giao cho hắn một chuỗi phật châu, bảo hắn tùy thân mang theo để giữ bình an. Lúc này trong mắt của Ngũ Tử Hoa liền trở nên ửng đỏ, đây là vật đầu tiên mà Vân Sơn giao cho hắn.

Việt Lặc Vân Sơn đau khổ giấu diếm chính thân phận của mình, vẫn giống như dĩ vãng, hắn im lặng nghe Ngũ Tử Hoa nói chuyện, im lặng cùng Ngũ Tử Hoa uống trà, im lặng nhìn Ngũ Tử Hoa cứ ba bước thì quay đầu lại mà rời đi. Thân phận của hắn nhất định không thể cùng Ngũ Tử Hoa ở bên nhau, mà nếu để cho Ngũ Tử Hoa biết hắn là nam nhân thì sau này người nọ sẽ không còn nhìn mặt hắn nữa.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 108

Mùng một tháng hai, sứ đoàn đi sứ Đột Quyết ly khai kinh thành trong cơn gió lạnh cuối năm. Điều động năm ngàn quân cận vệ hộ vệ sứ đoàn, mang theo mấy chục xe vật phẩm chậm rãi ra khỏi cửa thành. Trong Cẩm Đà tự, một người đứng ở trong vườn yên lặng nhìn chăm chú phương hướng ly khai của sứ đoàn, lặng lẽ thở dài. Mà lúc này Ngũ Tử Ngang lại một bụng ủy khuất mà ôm Tân Ca làm nũng, thiếu điều đã lăn qua lộn lại dưới đất.

“Vì sao không cho ta đi? Sau khi ta trở lại kinh thành thì ta cũng chưa có cơ hội đi té xuân hằng năm với người, lúc trước là ta không ở kinh thành, năm nay ta thật vất vả mới được ở đây, vì sao người lại không cho ta đi theo? Tân Ca, ta muốn đi với người.”

Tân Ca thản nhiên trùng mắt liếc nhìn Ngũ Tử Ngang một cái rồi hỏi, “Người đi theo ta còn kinh thành thì sao? Ai quản việc triều chính? Chẳng lẽ còn muốn ta thỉnh Thái sư hay sao? Là ai nói chính mình phải trở thành quyền thần dưới một người trên vạn người trong vòng ba năm? Đã qua ba năm rồi.”

Nói mấy câu liền dễ dàng đem Ngũ Tử Ngang đặt xuống dưới Ngũ Hành sơn, hắn lập tức ngoan ngoãn gật đầu, không dám lộ ra nửa điểm bất mãn, “Người cứ yên tâm mà đi, không cần lo lắng việc kinh thành. Nếu không thì người cứ dẫn Thái sư đi theo, miễn cho hắn không tin tưởng ta.” Ngũ Tử Ngang chột dạ a, lúc trước hắn dũng dạc tuyên bố nội trong ba năm sẽ nắm giữ triều chính, nhưng lúc này đã sắp bốn năm, tuy quyền hành của hắn hiện tại rất cao, nhưng cách với địa vị quyền thần trong lòng của hắn còn rất xa.fynnz.wordpress.com

Thấy Ngũ Tử Ngang không còn bám vào người nữa, Tân Ca liền công đạo hắn một phen, sau đó truyền các đại thần Nội Các để tiếp tục dặn dò. Bất quá vì để Ngũ Tử Ngang thoải mái ở kinh thành nên Tân Ca lệnh Lâm

Giáp cùng đi tế xuân với hắn. Mùng mười tháng hai, khi trời tờ mờ sáng thì Ngũ Tử Ngang liền thức dậy từ trên long sàng của Hoàng Thượng, lén lút xuất cung. Sau khi dùng tảo thiện, Ngũ Tử Ngang cùng các vị quan viên cung điện Hoàng Thượng xuất cung. Nhìn dung nhan mệt mỏi của Hoàng Thượng, mọi người chỉ nghĩ thân mình của Hoàng Thượng vẫn chưa khỏe.

.....

Trong quân doanh của thủ vệ kinh thành, Ngũ Tử Ngang rốt cục nhàn rỗi cùng Quan Độ cung ly, ăn lạc rang, rất thích ý. Cho đến khi chín muồi, Quan Độ tiến đến trước mặt của Ngũ Tử Ngang mà hỏi một cách thần bí, “Ai, chẳng lẽ ngươi bên ngoài dường nữ nhân khác a? Nếu không vì sao lại luôn bí mật hồi kinh mà không về phủ, lại càng không gặp mặt bất kỳ ai?” Nói xong, hắn còn ám muội cho Ngũ Tử Ngang một quyền, “Coi trọng quả phụ nhà ai? Bằng không vì sao lại không dám mang về? Lão thái thái và Vương phi chẳng phải còn đang bận rộn nạp thiếp cho ngươi hay sao?”

Ngũ Tử Ngang tức giận trừng mắt liếc nhìn Quan Độ một cái, đấm cho hắn một quyền thật mạnh, “Nói bừa cái gì vậy! Quả phụ nào ở đây.”

Quan Độ xoa bả vai bị đau của mình rồi nhẹ răng nói, “Không phải quả phụ thì ngươi trốn cái gì? Mỗi lần thấy ngươi đều là bộ dáng nơm nớp lo lắng như vậy, nếu không phải giấu diếm người bên ngoài thì ta không tin đâu!”

Ngũ Tử Ngang hừ lạnh, “Ta giấu người thì sao? Người mà ta giấu là gai nhân thiên hạ vô song. Người dám nói người nọ là quả phụ thì không phải đáng bị đánh hay sao?”

“Thật sự?” Cả người của Quan Độ giống như nhặt được đĩnh vàng, vô cùng kích động, “Nhà ai? Ta đã thấy hay chưa?”

Ngũ Tử Ngang đầy hắn ra, vẻ mặt si mê mà nói, “Ta đã nói là gai nhân, ngươi làm sao mà gặp được? Muốn nói trong thiên hạ này thì cũng không có ai có thể so sánh được với người nọ của ta. Quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để miêu tả mỹ mạo của người kia.”

“Nhà ai? Nhà ai?” Toàn bộ hứng thú của Quan Độ đều bị kéo lên cao trào.

Ngũ Tử Ngang cười xấu xa rồi thấp giọng nói, “Ta không nói cho ngươi biết đâu.”

“Ngũ Tử Ngang!”

“Lớn tiếng như thế để làm gì? Ta không bị điếc.”

Ngũ Tử Ngang ngoáy lỗ tai, làm ra động tác giữ im lặng đối với Quan Độ, “Đừng ồn ào, bây giờ vẫn chưa đến lúc, đến khi đó ta sẽ chiêu cáo thiên hạ người nọ là ai. Người là huynh đệ của ta, vì vậy phải giữ mồm giữ miệng cho ta, ngộ nhỡ truyền ra ngoài một chút phong phanh đến tai của người kia thì ta thật sự chịu không nổi đâu.”

Quan Độ ngứa ngáy muốn chết, nhưng Ngũ Tử Ngang kiên quyết không chịu tiết lộ, hắn thật sự nhịn không được mà hỏi, “Dù sao thì ngươi cũng phải nói cho ta biết nàng so với Vương phi thì như thế nào?”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Trên trời dưới đất, không có ai có thể sánh bằng.”

Quan Độ lại càng ngứa ngáy khó nhịn, Ngũ Tử Ngang thấp giọng nói, “Ngươi cũng đừng cố gắng suy đoán là ai, khi nào có thể nói cho ngươi biết thì ta đương nhiên sẽ nói. Sau này còn gặp phải tình huống như vậy, ngươi phải thay huynh đệ che giấu. Ta sẽ nhớ kỹ đại ân của ngươi, ngày sau nhất định hậu tạ.”

Quan Độ lại cho hắn một quyền, nói một cách mỉa mai, “Nói cái gì không đâu, ngươi và ta là huynh đệ lâu năm. Người có chuyện khó nói thì ta sẽ không hỏi nữa là được chứ gì. Chỉ cần ngươi đãi ta vài chầu rượu là đủ.”

“Ha ha, chuyện đó có đáng là gì, bao ngươi ăn đến khi thỏa mãn thì thôi.”

“Chẳng phải là cải lương không bằng bạo lực hay sao?”

“Ha ha, như vậy là xong a.”

Hai người ở trong quân doanh lăn lộn một buổi chiều, đến khi chạng vạng thì Ngũ Tử Ngang mới từ chỗ của thủ vệ kinh thành về phủ. Lúc này đã bắt đầu té xuân, sự vụ ở Nội Các cũng không nhiều lăm, Ngũ Tử Ngang thừa dịp rảnh rỗi mà triệu Ngũ Hoán từ Diêm La Điện trở về.

“Hoàng Thượng biết thân phận của ngươi hay không?”

“Không biết, Diêm Nhật dường như cũng không nói với Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang lộ ra sắc mặt nghiêm túc, “Không biết Diêm Mẫn đi đâu, Hoàng Thượng có ý giấu ta. Tên gia khóa Diêm Nhật kia cũng xảy ra vấn đề, cũng không còn trung thành với ta như trước nữa. Hiện tại Diêm Nhật đang giữ chức Diêm La Vương, ngươi cần phải cẩn thận, có chuyện gì thì bẩm báo ngay lập tức với ta.”

Ngũ Hoán dường như có một chút đăm chiêu mà nói, “Vương gia, thuộc hạ cảm thấy....Diêm Nhật có vấn đề.”

“Ta đương nhiên biết hắn có vấn đề.”

Ngũ Hoán lắc đầu, “Ý của thuộc hạ là Diêm Nhật tựa hồ có ý làm cho thuộc hạ đưa tin cho Vương gia.”

“Hử? Sao lại nói như vậy?” Ngũ Tử Ngang âm thầm kinh ngạc.

Ngũ Hoán nói ra nghi hoặc của chính mình, “Hắn để thuộc hạ làm thiếp thân thị vệ của Minh Vương, nhưng Minh Vương là người không thể giấu diếm được chuyện gì, Hoàng Thượng có chuyện gì thì Minh Vương đều lỡ miệng nói với thuộc hạ. Khi Hoàng Thượng trúng độc, thuộc hạ đã chất vấn Diêm Nhật, ngay lúc đó thái độ của Diêm Nhật cũng không rõ ràng. Giống như hắn không tiện nhiều lời, nhưng lại hy vọng thuộc hạ nói cho Vương gia biết, thuộc hạ cũng không rõ có phải là ảo giác hay không. Diêm Nhật biết thân phận của thuộc hạ, nếu hắn muốn tránh né Vương gia thì đáng lý không nên để cho thuộc hạ hầu hạ Minh Vương.”

Ngũ Tử Ngang hơi nheo mắt lại, tâm tư xoay chuyển liên tục trong lòng, hắn vỗ tay về hướng Ngũ Hoán rồi thấp giọng nói, “Ngươi ở trong cung cần phải chú ý kỹ động tĩnh của Hoàng Thượng, mặc kệ là chuyện gì cũng

phải bẩm báo với ta. Nhất là sau khi Hoàng Thượng triệu kiến Dung Khâu thì ngươi nhất định phải làm cho Hà Hoan đi thăm hỏi.”

Ngũ Hoán nói một cách kiên quyết, “Vương gia cứ yên tâm.”

.....

Từ trên Thiên Ngụ sơn đi xuống, Tân Ca thấy thân mình không khỏe, vì vậy đã hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu. Trong tẩm cung, Dung Khâu cẩn thận bắt mạch cho Hoàng Thượng, sau một lúc thì hắn phải rút tay ra, trên mặt tràn đầy vẻ khó xử.

“Hoàng Thượng....vẫn....chưa có.”

Hắn vừa nói xong thì trong mắt của Diêm Nhật liền hiện lên vẻ khổ sở. Trong khi Tân Ca lại có vẻ rất bình tĩnh, hắn vừa ôm bụng vừa nói, “Ngươi nói thử xem, trẫm có thể mang thai hay không?”

Dung Khâu gật đầu khẳng định, “Có thể! Nhất định có thể! Hoàng Thượng, chỉ cần ăn vào phượng đan thì nhất định có thể mang thai, bất quá chỉ là khác biệt về thời gian sớm hay muộn mà thôi. Thân mình của Hoàng Thượng thuộc tính hàn, tuy đã điều trị nhưng vẫn không thể sơ suất. Hoàng Thượng nhất định phải uống định kỳ phần được giữ âm thân thể mà thuộc hạ đã đưa cho Hoàng Thượng, cũng nhất định phải ăn kiêng. Sau khi Hoàng Thượng ăn vào phượng đan thì trời liền trở lạnh, có lẽ là vì vậy mà Hoàng Thượng vẫn chưa thể mang thai. Theo thuộc hạ quan sát thì sau khi trời ấm, Hoàng Thượng sẽ có tin tốt.”

Tân Ca cương ché bất an trong lòng, nói một cách thản nhiên, “Ngươi nói thế thì trẫm an tâm. Như vậy trẫm sẽ chờ đến khi trời ấm để thử xem. Diêm Nhật, ngươi cũng phải nắm chặt phía bên kia.”

“Nô tài vẫn luôn quan sát, thỉnh Hoàng Thượng cứ yên tâm.”

Tân Ca nhắm mắt lại, Dung Khâu liếc mắt nhìn Diêm Nhật một cái rồi đứng dậy lui ra ngoài. Ra khỏi tẩm cung, Dung Khâu gấp được Ôn Quế và Không Tắc Huy. Hôm nay Tân Ca để Diêm Nhật và Thân Mộc hầu hạ, nhìn

thấy Dung Khâu đi ra thì Ôn Quέ liền vội vàng tiến lên, “Dung thái y, Hoàng Thượng bị gì vậy? Vẫn cảm thấy không thoải mái hay sao?”

Dung Khâu trả lời trước sau như một, “Thân mình của Hoàng Thượng vẫn suy yếu, ta chuẩn bị đi sắc thuốc cho Hoàng Thượng.”

Ôn Quέ lập tức nói, “Để ta đi, trước giờ vẫn là ta sắc thuốc cho Hoàng Thượng.”

Dung Khâu lại nói, “Hôm nay Ôn công công và Khổng thống lĩnh không trực đêm, cứ để ta làm là được rồi.” Nói xong, không cho Ôn Quέ có cơ hội mở miệng, Dung Khâu liền vội vàng ly khai. Nhìn bóng dáng của hắn, vẻ mặt của Ôn Quέ khó nén khỏi mất mát, Hoàng Thượng càng ngày càng lạnh nhạt với hắn và Khổng Tắc Huy.

Khổng Tắc Huy đi lên rồi thấp giọng nói, “Quay về đi, khi nào Hoàng Thượng muôn triệu kiến ngươi và ta thì sẽ phân phó. Hoàng Thượng đồng ý dẫn ngươi và ta đi theo cũng đã biểu lộ sự tín nhiệm đối với ta và ngươi, ngươi không cần quá lo lắng.”

Ôn Quέ cất lên giọng nói khàn khàn, “Ngươi không biết....Hoàng Thượng, cho đến bây giờ vẫn chưa đổi với ta như thế....Trước kia Hoàng Thượng có bất cứ chuyện gì cũng đều để cho ta hầu hạ, hiện tại Hoàng Thượng không cần ta cũng không tin ta.”

Người xung quanh rất đông, Khổng Tắc Huy cũng không tiện nói rõ, hắn chỉ có thể tiếp tục khuyên nhủ, “Đi về trước đi. Hoàng Thượng không tin chúng ta thì chúng ta làm cho Hoàng Thượng tin tưởng. Sắp tới ta và ngươi cũng không nên tiếp xúc quá nhiều với Lương Vương.”

Ôn Quέ gật đầu, mang theo nỗi lòng mất mát cùng Khổng Tắc Huy ly khai.

Phía sau rèm cửa trong tẩm cung, Diêm Nhật nhìn hai người đi xa, lúc này mới quay về phòng ngủ. Dâng lên được hoàn mà mỗi ngày Hoàng Thượng phải uống, sau đó hắn thản nhiên hỏi, “Hoàng Thượng, ngài không tính nói cho Ôn công công hay sao?”

Tần Ca giương mắt, “Xảy ra chuyện gì?”

Diêm Nhật cúi đầu trả lời, “Nhìn bộ dáng của Ôn công công rất khổ sở, đã nhiều ngày Hoàng Thượng không để cho Ôn công công hầu hạ.”

Tần Ca nuốt một viên dược hoàn, thản nhiên nói, “Bây giờ vẫn chưa đến lúc. Với tính tình của hắn, nếu trẫm nói thật cho hắn biết thì hắn cho dù có bị trẫm chém đầu cũng sẽ đi nói với Lương Vương. Trẫm đã có tính toán, ngươi không cần lầm miệng.”

“Nô tài biết, nô tài chỉ thấy Ôn công công như vậy thì quả thật không đành lòng.”

Tần Ca không tiếp tục lên tiếng, uống thuốc xong thì hắn liền nằm xuống.

Diêm Nhật bỏ thêm vài cục than vào trong lò sưởi, nhìn sắc mặt tương đối tái nhợt của Hoàng Thượng, hắn lặng lẽ hướng lên trời mà cầu nguyện, cầu lão thiên gia mau cho Hoàng Thượng một nhi tử.

.....

Hai mươi tám tháng hai, Tần Ca từ Thiên Ngự sơn trở lại kinh thành, trong lúc này bụng của hắn vẫn chưa có tin tức. Mùng bốn tháng ba, Tần Ca về đến kinh thành. Bất quá hắn vẫn không thu hồi quyền lực trong tay Ngũ Tử Ngang, mà vẫn viện cớ thân mình không khỏe để cho Ngũ Tử Ngang thống lĩnh Nội Các, chấp chưởng triều chính. Đối với chuyện này, người không tán thành chỉ dám âm thầm lắc đầu, nhưng không ai dám lời ra tiếng vào, sợ rơi vào kết cục giống như Trần Hí Ngôn. Thái độ của bá quan làm cho Lâm Giáp cực kỳ lo lắng, hắn cả đêm dâng sớ cho Tần Ca, khẩn cầu Tần Ca mau chóng thu hồi quyền lực của Ngũ Tử Ngang để ngừa hắn kiêu ngạo mà nguy ngập cho triều cương, đến lúc đó sẽ áp chế không kịp. Ngày hôm sau Tần Ca hạ chỉ lệnh cho Lâm Giáp vào Nội Các cùng Ngũ Tử Ngang thống lĩnh Nội Các, thay mặt thiên tử chấp chưởng triều chính.

Lâm Giáp cũng hiểu rõ bản thân mình không thể không nể mặt Hoàng Thượng, sáng sớm hôm sau, hắn sầm mặt tiến vào Kỳ Lân Các của Nội Các. Ngũ Tử Ngang ngoại trừ cười khổ vẫn chỉ là cười khổ.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 109

“Hoàng Thượng ở đâu? Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

“Thái sư chờ một chút.”

Diêm Nhật đi vào phòng ngủ trong Nhân Tâm Đường, chỉ một lúc sau thì hắn đã đi ra, “Thái sư, Hoàng Thượng thỉnh ngài vào.” Sau khi té xuân hồi kinh thì Tần Ca vẫn luôn ở trong Nhân Tâm Đường. Ở mặt ngoài hắn viện cớ là cần tĩnh tâm, trên thực tế là vì thuận tiện cho Ngũ Tử Ngang đến với hắn vào ban đêm. Trong bụng vẫn chưa có tin tức gì, gần đây Tần Ca có vẻ phá lệ tích cực, Ngũ Tử Ngang đương nhiên không hề cảm giác có gì khác thường, chỉ có thỏa mãn và vui sướng. Cũng bởi vì vậy mà Tần Ca luôn có bộ dạng mệt mỏi, thoát nhìn giống như thân mình không được khỏe.

Lâm Giáp mang theo sắc mặt nghiêm trọng mà đi vào phòng ngủ, sau khi hành lễ thì hắn trực tiếp đến trước mặt Tần Ca rồi rút ra một tấu chương từ trong y mệ để dâng lên.

“Hoàng Thượng, đêm qua lão thần nhận được mật báo, nhi tử của Hộ bộ Thượng thư Liễu Nhiễm, Diêm Vận Ti – Ti Sử Liễu Văn Phi của Kinh Vận Bộ lén buôn bán với quan diêm, thu được một lượng lớn của cải. Ba năm trước triều đình phát hiện ở huyện Cù có ba mỏ đồng, mở lò sản xuất tại thành Chuyên, còn hai mỏ vàng tại địa phương cho đến nay cũng đều do dòng họ Liễu thị quản lý. Nhạc phụ Tô gia của Liễu Nhiễm từ sau khi kết thành thân gia với Lương Vương phủ thì chỉ bất quá vài năm đã trở thành thủ phủ của Giang Dương, Tô gia mỗi lần xuất môn đều phô trương, có thể so với Hoàng Thượng đi tuần. Thê đệ của Liễu Nhiễm mỗi ngày đều ra vào sòng bạc, thường xuyên vung tiền như cỏ rác, thê đệ của hắn không chịu mưu sống sinh nhai, dùng cái gì để có nhiều bạc như thế? Càng đừng nói đến việc tiêu xài của những người khác ở Liễu gia, Liễu Nhiễm là Hộ bộ Thượng thư, quản lý ngân khố, không biết Liễu gia đã bòn rút bao nhiêu từ triều đình! Hiện nay Liễu gia nghiêm nhiên trở thành đại hộ đệ nhị ở kinh

thành, đại hộ đệ nhất chính là Lương Vương phủ, quan viên mỗi ngày xuất nhập Liễu gia cơ hồ đã đạp nát bậc cửa của Liễu phủ.”

Tần Ca im lặng không lên tiếng mà chỉ nhìn tấu chương trong tay, hắn không hề kinh ngạc cũng không hề phẫn nộ mà chỉ vô cùng bình thản, làm cho khuôn mặt già nua của Lâm Giáp càng hàn sâu thêm vài nếp nhăn.

“Hoàng Thượng, Liễu gia là thông gia của Lương Vương, lão thần không dám nói việc này có liên quan đến Lương Vương, nhưng mặc kệ như thế nào thì hậu quả thiết nghĩ rất khó lường. Một ngày nào đó Đại Đông của chúng ta sẽ trở thành Ngũ gia, trở thành Liễu gia!”

Tần Ca hơi khoát tay, ngăn lại Lâm Giáp đang kích động, hắn thu hồi tấu chương, thản nhiên nói, “Trẫm đã sớm biết được việc này.”

“Hoàng Thượng?” Lâm Giáp sững sốt, chỉ trong khoảnh khắc thì hắn liền quỳ xuống đất, bờ môi run rẩy, “Hoàng Thượng! Ngài tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng Lương Vương....lão thần không thể nhìn cơ nghiệp trăm năm của Đại Đông cứ như vậy mà bị người ta chà đạp....”

Thân mình của Tần Ca không khỏe, hắn không tiện xuống giường nâng Lâm Giáp đứng dậy, hắn vươn một bàn tay ra hiệu cho Lâm Giáp đứng lên rồi mới vỗ xuống bên giường. Lâm Giáp nâng tay lau nước mắt, loạng choạng đứng dậy rồi đi đến bên giường.

“Thái sư, ngồi xuống đi.” Tần Ca lại vỗ lên giường, Lâm Giáp ngồi xuống, trong mắt tràn đầy bất an.”

Tần Ca cầm lấy bàn tay già cỗi của Thái sư rồi nói, “Thái sư, trẫm đã biết tất cả chuyện của Liễu gia, bọn họ đem đút túi riêng ngân lượng của triều đình, trẫm sẽ làm cho bọn họ phải nhả ra toàn bộ số ngân lượng cả vốn lẫn lãi. Chẳng qua bây giờ vẫn chưa phải lúc động vào Liễu gia. Trẫm không chỉ muốn động Liễu gia mà còn muốn nhỏ cỏ tận gốc thế lực của Liễu gia ở trong triều. Nhân tiện trẫm cũng sẽ trừ khử đám bè đảng đội mũ ô sa không chịu hoàn thành chức trách. Nhưng mà trẫm cần có thời gian.”

Lâm Giáp nhất thời hồ đồ, chẳng lẽ Hoàng Thượng không phải là vì quan hệ của Liễu gia với Lương Vương hay sao?

Tần Ca nhìn ra suy nghĩ của Lâm Giáp, lạnh lùng nhêch môi, “Liễu Nhiễm thông minh cả đời mà hờ đò một lúc. Trẫm coi trọng Lương Vương, nhưng Liễu gia của hắn thì sao, hắn bất quá chỉ đem nữ nhi của mình để sưởi âm giường cho Lương Vương mà thôi.”

“Hoàng, Hoàng Thượng?” Lâm Giáp đã rõ ràng nhận thấy Hoàng Thượng tức giận.

Tần Ca mệt mỏi mà đặt tấu chương xuống dưới gối rồi nói, “Thái sư, ngươi cứ tiếp tục âm thầm điều tra bên phía Liễu gia, phàm là những ai có lui tới với Liễu gia, ngươi phải nhớ kỹ từng người một. Bọn họ không phạm tội thì thôi, nếu kết bè kết đảng cùng Liễu gia thì đừng trách trẫm đến lúc đó không lưu tình.”

“Vậy còn Lương Vương....” Hoàng Thượng tính khi nào thì xử trí?

Tần Ca nói, “Về chuyện của Lương Vương thì trẫm đã có tính toán. Thái sư, trước khi động Lương Vương thì trẫm sẽ không động Liễu gia, ngươi đừng rút dây động rùng.”

Ngay lập tức Lâm Giáp trừng lớn mắt, thoảng chốc nét mặt trở nên phấn chấn, “Dạ! Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, lão thần nhất định sẽ quan sát Liễu gia chặt chẽ!”

Tần Ca vừa lòng mà gật đầu, nhìn thấy hắn mệt mỏi, Lâm Giáp lo lắng dặn dò vài câu bảo Tần Ca phải chú ý thân mình, đừng bận tâm chuyện quốc sự rồi mới âm thầm vui mừng mà lui ra ngoài.

Lâm Giáp vừa đi thì Tần Ca liền thấp giọng tự nói, “Nếu ngươi biết trẫm muốn sinh nhi tử cho Lương Vương thì không biết ngươi có còn phản đối Lương Vương như thế nữa hay không.”

.....

Sau khi trời tối, Ngũ Tử Ngang mò đến Nhân Tâm Đường, vừa thấy Tần Ca thì liền hỏi, “Ta nghe nói hôm nay Thái sư tới tìm ngươi, có phải lại đề cập đến chuyện của ta hay không?”

Tần Ca rút ra quyền tấu chương từ dưới gối rồi truyền sang. Ngũ Tử Ngang tiếp nhận, đến khi mở ra thì liền nhìn thấy, lập tức nhíu mày rồi mới ngồi xuống bên cạnh Tần Ca, “Trước khi Tử Hoa lên đường ta đã bảo hắn ghi chép tỉ mỉ tất cả sự tình mà hắn âm thầm sưu tập từ bên phía Liễu gia để ta sắp xếp lại. Thủ hạ của Tử Hoa có một người gọi là Lại Bình Hỉ – Trưởng Phòng tiên sinh, người bên ngoài gọi hắn là Thiết Công Kê, ta đã xem qua, là một người đáng tin cậy, thích hợp làm Hộ bộ Thượng thư.”(thiết công kê=vắt cổ chày ra nước)

Tần Ca nhìn hắn rồi hỏi, “Ngươi không bận tâm trẫm sẽ xử trí Liễu gia như thế nào hay sao?”

Ngũ Tử Ngang bình tĩnh nói, “Liễu gia phạm tội thì phải bị xử trí, đây là do bọn họ bắt chính, không liên quan đến ta. Cho dù Ngũ gia có người phạm tội thì ta cũng tuyệt đối sẽ không bao che. Tần Ca, ta muốn làm một quyền thần có thể tài cán phân ưu với ngươi, không muốn làm gian thần để níu kéo chân ngươi.”

Tần Ca vẫn nhìn hắn mà hỏi, “Liễu Nhiễm đắc tội đủ để ta khám đầu của hắn.”

Ngũ Tử Ngang thở dài một hơi, mở miệng thương lượng, “Có thể tha cho hắn một mạng hay không? Ta không nể mặt Liễu Song cũng phải nể mặt cô nái nái, ta thay Liễu gia cầu tình, cô nái nái ngày sau cũng sẽ không áy náy với Liễu Song.” Nguyên nhân chủ yếu chính là nhị đệ Tử Anh.

“Không phải bởi vì luyến tiếc?”

Ngũ Tử Ngang nở nụ cười, “Làm sao lại luyến tiếc? Khi ta thú nàng vốn đã không có tình cảm nam nữ, hiện tại lại càng không, chẳng qua có một chút đáng thương thay cho nàng. Mặc dù ta không xem nàng là thê tử nhưng cũng xem nàng là người nhà, là muội tử.”

Trong lòng của Tần Ca có một chút khó chịu, bất quá chỉ là trong khoảnh khắc.

“Trẫm sẽ tha cho bọn họ một mạng.”

“Đa ta.”

Hôn Tân Ca, Ngũ Tử Ngang ôm chặt lấy đối phương, hắn biết rõ người này sẽ thủ hạ lưu tình.

.....

Vào tiết thanh minh đều có mưa phùn, đã tu dưỡng sắp đầy hai tháng mà bụng của Tân Ca vẫn chưa có tin tức. Vào tiết thanh minh phải tế tổ, Tân Ca không thể không lộ diện, Ngũ Tử Ngang vừa bận bịu chuẩn bị đại điển cho hoàng thất, vừa bận bịu lo hiến tế liệt tổ liệt tông của Ngũ gia, hơn nữa Ngũ Tử Anh sắp trở về cho nên hắn không ngủ lại ở trong cung.fynnz.wordpress.com

Đến ngày thứ ba của tiết thanh minh, một đội nhân mã mang theo hơi thở đường xa bôn ba tiến vào kinh thành, rời khỏi kinh thành hai năm bốn tháng, Ngũ Tử Anh thống lĩnh đại quân quay về kinh thành. Ngũ Tử Ngang đã nhận được tin tức nên tự mình chờ ở trước cửa hoàng cung nghênh đón nhị đệ trở về. Ra ngoài hai năm, Ngũ Tử Anh mệt đi vài phần ngây ngô, trên mặt tăng thêm vẻ chính chắn và có trách nhiệm. Vừa thấy đại ca, hắn với khuôn mặt mộc đầy râu mà gắt gao ôm chầm lấy đại ca của mình, Ngũ Tử Ngang ghé vào lỗ tai của hắn rồi nói nhỏ, “Bộ dạng của Diệp Y rất giống ngươi, mau trở về nhìn xem.”

Ngũ Tử Anh áp chế sự kích động và nhở nhung đối với một người xuống đáy lòng, trước tiên tiến cung điện thánh rồi đến khi chàng vang mới quay về Vương phủ. Vừa vào phủ thì liền dâng hương dập đầu bái lạy bài vị của tổ tông, tiếp theo hắn liền bị Phạm Ngũ Thị kéo đến bên cạnh. Nhìn rõ Ngũ Tử Anh đen và gầy hơn trước, Phạm Ngũ Thị đau lòng, khóc mắt rưng rưng. Cũng không biết xuất phát từ suy tính gì mà Phạm Ngũ Thị không cho Liễu Song hầu hạ bên cạnh mà chỉ để cho Ngũ Tử Ngang đi báo với Liễu Song một tiếng là Ngũ Tử Anh đã trở về. Không nhìn thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong, Ngũ Tử Anh cố gắng dồn nén nhung xuống đáy lòng.

Trong cung, Ôn Quέ vén lên rèm cửa rồi đi vào phòng, thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, Vương gia vừa mới báo tin, nói là đêm nay muộn một chút mới đến đây, bảo Hoàng Thượng không cần phải chờ hắn.”

Tần Ca có một chút kinh ngạc, đây là ngày đầu tiên Ngũ Tử Anh hồi phủ, người nọ làm đại ca mà lại không cùng huynh đệ trò chuyện? Bất quá hắn cũng không hỏi thêm mà chỉ tiếp tục đọc sách, “Trẫm đã biết. Bên ngoài trời mưa, ngươi chuẩn bị một chén canh khu hàn cho Vương gia.”(khu hàn= xua lạnh, trị lạnh)

“Dạ.”

“Hoàng Thượng, mấy ngày nay khẩu vị của ngài không được tốt, ngài muốn ăn cái gì để nô tài phân phó ngự trù phòng làm cho ngài ăn.” Gần đây Ôn Quế vô cùng cẩn thận, còn cẩn thận hơn so với ngày thường vài phần.

Tần Ca lật trang sách, nhíu mày nói, “Trẫm không có khẩu vị.”

Ôn Quế lo lắng nói, “Hoàng Thượng, ngọ thiện ngài không ăn được bao nhiêu, thân mình của ngài không khỏe thì càng không thể không ăn. Nếu không để nô tài bảo ngự trù phòng làm một chút khai vị cho ngài?”

Tần Ca suy nghĩ một chút rồi nói, “Được rồi.” Vì có thể sớm ngày mang thai, hắn không thể lấy thân mình ra làm trò đùa.

Ôn Quế vừa nghe xong thì liền cao hứng lui xuống.

Diêm Nhật ở một bên nhỏ giọng nói, “Hoàng Thượng, có muốn nô tài thỉnh Thái y đến xem cho ngài một chút hay không?” Đã quá ba tháng sau ngày bắt mạch mà Hoàng Thượng vẫn chưa gọi Dung thái y xem lại lần nữa, Diêm Nhật rất lo lắng.

Tần Ca nói một cách bực bội, “Gọi hắn đến thì trẫm càng thêm phiền lòng. Nếu trẫm có gì thì trẫm sẽ biết, chờ đến khi trời quang mây tạnh thì hắn xem lại.”

“Nhưng gần đây Hoàng Thượng không có khẩu vị.” Diêm Nhật chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên nhủ.” Gần đây khẩu vị của Hoàng Thượng rõ ràng kém hơn rất nhiều, ngộ nhỡ...”

“Mỗi ngày trẫm đều không nhúc nhích, đương nhiên là không có khẩu vị, ngươi lui xuống đi, đừng làm phiền trẫm.” Tâm tình của Tần Ca đột nhiên

trở nên khó chịu, Diêm Nhật không hiểu rõ nên cũng không dám tiếp tục lăm miệng mà chỉ lui xuống.

Lại đọc một trang sách, dạ dày của Tân Ca đột nhiên khó chịu, hắn cầm lấy tách trà rồi uống một ngụm, lại nhịn không được cảm giác buồn nôn, hắn vội vàng nheo người ra ngoài nhuyễn tháp rồi lập tức phun ra một ngụm nước chua loét.

“Hoàng Thượng?” Canh giữ ở bên ngoài, Diêm Nhật nghe được tiếng nôn ợ của Hoàng Thượng thì liền vội vàng tiến vào, vọt đến bên giường, “Hoàng Thượng? Ngài có sao hay không?”

“Đây là trà gì?” Tân Ca rất bức mình mà cầm lấy tách trà trên bàn rồi ném thật mạnh xuống đất, “Sao khó uống như vậy!”

Diêm Nhật nhìn lá trà trong tách rồi nói, “Là Bích Loa Xuân mà bình thường Hoàng Thượng vẫn hay uống.” Diêm Nhật cầm lấy tách trà để ngửi một chút, cũng không thấy có mùi gì khác thường.

“Đổi đi!” Lau miệng một cách mệt kiên nhẫn, Tân Ca dựa vào nhuyễn tháp rồi nói, “Mở cửa sổ ra hết cho thoáng, trong phòng ngọt ngạt quá.”

“Hoàng Thượng, bên ngoài đang mưa, trời rất lạnh, thân mình của ngài chịu không nổi. Để nô tài vén rèm che lên cho ngài có được hay không?”

Tân Ca xoa xoa dạ dày đang khó chịu, nghĩ đến thân thể hàn tính của mình thì đành phải gật đầu. Diêm Nhật vén rèm lên, không khí mát lạnh bên ngoài lùa vào phòng được một ít, Tân Ca hít sâu vài hơi thì bắt đầu cảm thấy thoái mái hơn.

Lúc này Ôn Quέ bung vào một chén canh sơn tra tuyết lê. Ngửi được mùi chua của sơn tra, Tân Ca ngay lập tức cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Múc một thia vào miệng, Tân Ca chỉ cảm thấy tức khắc có khẩu vị, chẳng qua vẫn chưa đủ chua.(sơn tra = sơn trà)

“Ôn Quέ, bảo ngự trù phòng nấu món canh sơn tra này chua thêm một chút, đừng bỏ tuyết lê vào, nó hơi ngọt.” Cầm chén canh đặt sang một bên, Tân Ca uống một ngụm nước để súc miệng.

“Dạ.”

Đang ngồi dưới đất thu gọn, Diêm Nhật nhất thời mở to hai mắt, lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc. Tân Ca nhìn Diêm Nhật một cách khó hiểu, có cái gì mà lại giật mình như thế? Chẳng lẽ hắn không thể ăn chua sao? Hắn không thể ăn chua? Chua!

Tân Ca cũng trùng to hai mắt. Ôn Quế đã bung chén canh sơn tra ra ngoài, không nhìn thấy vẻ mặt bất thường của hai người kia. Trong đầu của Tân Ca vang lên một tiếngoành, trống rỗng, nhịp tim lập tức đập thình thịch.

Diêm Nhật khẩn trương, lập tức đứng lên rồi thấp giọng nói, “Hoàng, Hoàng Thượng, nô tài, nô tài đi gọi, Dung Thái y!”

“Đợi đã!” Khi Diêm Nhật chuẩn bị chạy đi thì Tân Ca vội vàng túm chặt y mè của đối phương.

Ôn định nhịp tim của mình, Tân Ca nhìn rèm cửa đang được vén lên ở trước mặt. Lúc này Diêm Nhật mới nhớ Khổng Tắc Huy vẫn còn ở bên ngoài! Hắn vội vàng tiến đến rồi buông rèm che xuống, tay chân run rẩy mà quay trở lại bên cạnh nhuyễn tháp.

Tân Ca ghé vào lỗ tai của hắn rồi thì thầm, “Ngươi đi Thái y viện, bảo với Dung Khâu đêm nay ở trong cung đợi lệnh. Trong chốc lát ngươi ra ngoài nói với Khổng Tắc Huy và Ôn Quế là đêm nay trẫm để ngươi và Thân Mộc hầu hạ.”

Diêm Nhật gật đầu. Cực độ hoảng sợ khiến hắn thật sự nói không nên lời.

“Nhớ kỹ! Không được để lộ ra sơ hở.”

Diêm Nhật vẫn chỉ gật đầu.

“Lui ra ngoài đi.”

Diêm Nhật nặng nề mà nhéo bắp đùi của mình một chút, lúc này hắn mới lấy lại bình tĩnh rồi mới cúi đầu, mang theo sắc mặt tái nhợt mà đi ra ngoài. Bên ngoài, Khổng Tắc Huy đứng ở góc tường nheo mắt lại nhìn chằm chằm

Diêm Nhật đang đi ra, vừa rồi át hǎn đã xảy ra chuyện gì đó. Bằng không vì sao trong phòng đột nhiên lại im bặt? Hoàng Thượng bảo Diêm Nhật buông rèm để nói cái gì với hǎn?

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 110

Khi Ôn Quế nghe thấy Diêm Nhật báo lại Hoàng Thượng đêm nay không cần hắn hầu hạ thì sắc mặt của Ôn Quế cũng trở nên tái nhợt giống như Diêm Nhật. Khổng Tắc Huy thì có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, sau khi Hoàng Thượng dùng bữa tối xong thì hắn liền túm Ôn Quế mát hồn mát vía mà ly khai Nhân Tâm Đường, đem hắn về chỗ của mình. Vừa bước một chân vào phòng thì Ôn Quế liền rời nước mắt, xoay người ôm lấy Khổng Tắc Huy mà khóc nức nở.

“Ô ô....Hoàng Thượng không cần ta.....Hoàng Thượng không cần ta...”

Khổng Tắc Huy đóng cửa lại, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau đó ôm Ôn Quế đang khổ sở muốn chết rồi đi vào bên giường, đặt người này ngồi xuống giường, hắn ghé vào tai của Ôn Quế mà nói nhỏ, “Không phải Hoàng Thượng không cần chúng ta, hắn là có việc muộn giấu chúng ta.”

“Ân?” Ôn Quế giương đôi mắt đẫm lệ lên từ trong lòng của Khổng Tắc Huy.

Khổng Tắc Huy nói, “Vừa rồi khi không có ngươi thì Hoàng Thượng hình như đã nôn mửa, sau khi Diêm Nhật đi vào thì việc đầu tiên chính là vén rèm cửa, đến khi ngươi ra ngoài lần thứ hai thì Diêm Nhật lại buông rèm xuống, không biết Hoàng Thượng nói cái gì với hắn, rất thấp giọng, tựa hồ là cố ý đề phòng ta. Tuy rằng Diêm Nhật che giấu rất tốt nhưng ta vẫn nhìn ra bộ dáng thật khẩn trương của hắn.”

“Là chuyện gì? Vì sao Hoàng Thượng lại nôn mửa?” Ôn Quế không còn khổ sở mà thay vào đó là vô cùng lo lắng.

Khổng Tắc Huy cau mày lắc đầu, “Ta không biết, Hoàng Thượng nói chuyện với Diêm Nhật rất nhỏ giọng, ta nghe không được. Bất quá xem ra thân mình của Hoàng Thượng hình như bị gì đó, ngươi và ta thân cận với

Vương gia cho nên Hoàng Thượng xa lánh ta và ngươi là chuyện rất bình thường. Từ giờ trở đi ta và ngươi phải phá lệ cẩn thận, phải hỏi ít, nói ít, nhìn nhiều, càng không thể động một chút lại khóc, có nhớ kỹ hay không?”

Ôn Quέ lập tức lau nước mắt, “Ta nhớ rồi!”

Trong Nhân Tâm Đường, đuổi Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy đi, Tân Ca sốt ruột mà ngồi chờ Diêm Nhật đưa Dung Khâu đến. Đến khi Thân Mộc vén rèm cửa, Dung Khâu với vẻ mặt khẩn trương tiến vào thì nhịp tim của Tân Ca thoáng chốc nhảy đến cổ họng. Thân Mộc buông rèm che rồi cũng đi vào, Dung Khâu sau khi hành lễ thì nhanh chóng tiến đến bên cạnh nhuyễn tháp, Tân Ca liền đưa tay duỗi ra ngoài.

Quỳ gối bên nhuyễn tháp, Dung Khâu cẩn thận bắt mạch, trên mặt của mỗi người đều vô cùng khẩn trương và lo lắng. Giống như đã qua một năm, kỳ thật thời gian mới chỉ trôi qua bằng công phu uống một tách trà, ngón tay của Dung Khâu run lên làm cho ngón tay của Tân Ca và Diêm Nhật cũng run theo.

Dung Khâu đã quên thu hồi tay, ngẩng đầu một cách kích động, vừa thấy sắc mặt của hắn thì hơi thở của Tân Ca nháy mắt nghẹn nơi cổ họng. Trong mắt của Dung Khâu rưng rưng, hắn quỳ xuống rồi lui ra sau hai bước, dập đầu nói, “Khởi bẩm Hoàng Thượng...ngài....ngài có thai!”

Đùng đùng, hai tiếng, Diêm Nhật và Thân Mộc cùng quỳ xuống, đồng loạt nhỏ giọng kêu lên, “Chúc mừng Hoàng Thượng! Chúc mừng Hoàng Thượng!”

Tân Ca trong lúc nhất thời cũng ngây呆, hắn sững sờ nhìn Dung Khâu, hai tay theo bản năng mà sờ bụng, “Ngươi nói sao? Lặp lại một lần nữa.”

Dung Khâu rời lệ, nghẹn ngào nói, “Hoàng Thượng....Ngài, có thai....đã có thai, được một tháng!”

Diêm Nhật cũng rời lệ, vừa khóc vừa nói, “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã được toại nguyện, nô tài, nô tài cao hứng thay cho Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng, hiện tại thân mình của ngài là hai người....” Nghĩ đến bệ hạ quá cố của mình, Thân Mộc ôm miệng khóc nức nở.

Hơi thở nghẹn nơi cổ họng của Tân Ca lúc này mới hoàn toàn được phun ra, hốc mắt cay xè. Hắn ôm chặt bụng, nhắm mắt lại rồi không ngừng hít sâu. Hắn có thai, rốt cục hắn đã có thai! Bao nhiêu ngày đêm bất an, sợ chính mình không thể thụ thai, hiện tại hắn cuối cùng có thể an tâm!

Dung Khâu nhìn Hoàng Thượng cố nén vui sướng, lại càng rơi lệ không thôi, “Hoàng Thượng, ngài ăn phượng đan lâu như thế mới có thai cho nên ngài phải vạn phần cẩn thận. Thần không muốn cho Hoàng Thượng uống thuốc an thai để tránh ảnh hưởng thân mình của Hoàng Thượng rồi sẽ tổn thương đứa nhỏ. Thần sẽ kê đơn cho Hoàng Thượng, mỗi ngày Hoàng Thượng phải căn cứ theo những hạng mục trong đơn mà làm theo.”

Tân Ca nhắm mắt, gật gật đầu, hiện tại hắn không thể nói nên lời.

“Hoàng Thượng, thỉnh ngài để cho thần bắt mạch lại cho ngài, vừa rồi thần quá mức kích động.”

Tân Ca mở to mắt rồi vuơn tay, đầu ngón tay lạnh lẽo của Dung Khâu bắt mạch cho Hoàng Thượng, bộ dáng thật cẩn thận như thể sợ mạnh tay một chút sẽ tổn thương long tử trong bụng của Hoàng Thượng.

Diêm Nhật và Thân Mộc cũng không dám lên tiếng, lại là một trận im lặng kéo dài. Thoáng bình tĩnh trở lại, Dung Khâu rút tay về rồi nói, “Hoàng Thượng, thai nhi còn nhỏ, bây giờ vẫn chưa định hình. Bất quá dựa theo thường lệ, ba tháng đầu Hoàng Thượng phải tận lực nghỉ ngơi, đừng mệt nhọc, đừng để thân thể thụ hàn, lại càng không được lo nghĩ, ăn uống sinh hoạt đều phải cẩn thận. Qua ba tháng thì Hoàng Thượng có thể ra ngoài đi lại, nhưng trước khi thái tử xuất thế thì Hoàng Thượng cũng không thể mệt nhọc.”

“Còn gì nữa?” Tân Ca yên lặng ghi nhớ, Diêm Nhật cũng ghi tạc trong lòng.

Thân Mộc xen mồi vào, “Hoàng Thượng, ngài có thai thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, nhưng ngài ăn không vô cũng phải cố ăn, như vậy

khi lâm bồn mới có khí lực. Lúc ấy bởi vì bệ hạ trong lòng lo âu, buồn bực không vui cho nên khẩu vị không tốt, khi sinh điện hạ cũng không có khí lực.”

Dung Khâu lập tức nói, “Thân công công đã từng có kinh nghiệm, Hoàng Thượng nên nghe ý kiến của Thân công công nhiều một chút.”

Tần Ca gật đầu.

“Hoàng Thượng, ngài muốn ăn cái gì? Nô tài đi ngự trù phòng bảo bọn họ làm ngay.” Diêm Nhật khẩn trương đến mức môi lưỡi đều cảm thấy đắng ngót.

Tần Ca hơi nhếch môi, trong mắt hiện lên hạnh phúc, “Trẫm muốn ăn chua, lại muốn ăn thịt, người bảo bọn họ đi làm đi.”

“Dạ!” Tứ chi của Diêm Nhật như muôn nhũn ra, hắn nhanh chóng lui xuống.

Dung Khâu căn cứ theo thể chất của Hoàng Thượng, còn có những mục và phản ứng phải chú ý khi phụ nữ mang thai, rồi kết hợp với trí nhớ của Thân Mộc về tình trạng của Phượng Minh Vương khi mang thai, hắn lập ra một biểu tấu kỹ càng để Hoàng Thượng dưỡng thân. Sau khi Tần Ca xem qua thì rất phôi hợp mà tiếp nhận toàn bộ.

Cho nên đến khi Ngũ Tử Ngang tiến vào thì Tần Ca đang ăn một tô mì với thịt nạc, trong tô mì có bò rất nhiều rau cải chua, còn có loại dấm chua thơm nhất của Đại Đông, Ngũ Tử Ngang vừa vào phòng thì liền cảm giác bị ê cả hàm. Hơn nữa ánh mắt của Diêm Nhật và Thân Mộc đều hiện lên sự vui sướng một cách ám muội khiến hắn không thể hiểu rõ, Ngũ Tử Ngang thắc mắc nhìn Tần Ca rồi ngồi xuống bên cạnh người nọ, “Xảy ra chuyện gì? Tâm tình của ngươi có vẻ rất tốt.”

“Đói không? Ngự trù làm mì khá ngon.” Tần Ca múc một thia rồi đút cho Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang sau khi ăn vào thì khuôn mặt nhăn nhó, cơ hồ không thể nuốt xuống, sau đó mới rùng mình nói một chút, “Chua quá! Ta nhớ rõ bình thường ngươi không thích ăn chua mà.”

Tần Ca mỉm cười khiến Ngũ Tử Ngang càng thêm hờ đồ, “Hiện tại ta thích ăn, càng chua càng thích.”

Ngũ Tử Ngang giang tay ôm lấy hắn, đáy mắt là ôn nhu, “Thích ăn là được rồi, gần đây khẩu vị của ngươi không tốt, ta rất lo lắng, hiện tại ngươi có khẩu vị, chỉ cần ngươi muốn ăn thì ăn cái gì cũng được.”

Thân Mộc nhịn không được mà lên tiếng, “Nếu Hoàng Thượng muốn ăn thịt của Vương gia thì sao?”

Ngũ Tử Ngang lập tức vén lên y mê, “Rất đơn giản, muốn ăn như thế nào thì cứ thỏa thích mà cắn.”

“Lưu manh.” Tần Ca nuốt xuống sợi mì, tâm tình vui sướng lan truyền cho tất cả mọi người ở đây.

Trong Lương Vương phủ, Liễu Song cô đơn nằm trên giường, nhưng nhịp tim lại đập thình thịch. Đợi trong chốc lát thì cánh cửa có động tĩnh, một người đẩy cửa bước vào, rồi sau đó mới lặng lẽ đi đến bên giường. Nương theo ánh trăng mờ mịt, Liễu Song nhìn thấy người nọ thoát y phục rồi nhanh chóng lèn giường buông rèm, tựa hồ không muốn làm cho Liễu Song thấy rõ dung mạo của mình. Khi hắn vội vã ôm chầm lấy Liễu Song để hôn nàng thì Liễu Song rốt cục nhịn không được mà thì thầm hô một tiếng, “Tử Anh....”

Động tác của đối phương đột ngột dừng lại, trong cổ họng phát ra một tiếng hít sâu rất rõ ràng, sau khi kinh ngạc trong nháy mắt thì hắn nhanh chóng ngồi dậy định xuống giường, nhưng cánh tay trần trụi của Liễu Song đã ôm chặt cổ của hắn, khóc thút thít mà nói, “Ngươi còn muốn giấu ta cho đến bao giờ?”

Thân mình của người nọ căng thẳng, đôi mắt trừng to trong bóng đêm, nghĩ rằng mình đang bị ảo giác.

.....

Gối đầu lên vai của Ngũ Tử Ngang, Tần Ca không buồn ngủ. Kỳ thật rất mệt mỏi nhưng hắn lại ngủ không được, tâm tình vẫn kích động như cũ, khó

có thể bình phục, nhất là hắn lại không thể nói cho người ở bên cạnh. Hơn nữa lúc này đã có thai, kế hoạch mà hắn đã chuẩn bị từ trước cũng nên bắt đầu hành động.

“Bên phía Đột Quyết có tin tức truyền về hay chưa?”

Nhắm mắt dưỡng thần, Ngũ Tử Ngang hôn lên trán của Tân Ca một cái rồi nói, “Đợi thân mình của ngươi thật sự tốt thì hắn bắt đầu quan tâm đến quốc sự. Bên phía Đột Quyết có ta và Nội Các xử lý, ngươi cứ an tâm dưỡng thân. Dưỡng mấy tháng nay mà chẳng thấy ngươi béo được chút nào.”

Tâm can của Tân Ca bỗn rún, hắn ôm chặt Ngũ Tử Ngang, “Dưỡng lâu như thế nên ta cũng phải lộ diện. Người thay ta xử lý triều chính chắc chắn khiến lòng người bất mãn, bất mãn tích tụ lâu ngày cũng không có lợi cho ngươi. Ngày mai ta đến Đông Noãn Các đi triệu Nội Các và lục Bộ Thượng Thư để nghị sự, ngươi không cần đến. Một ngày nay Thái sư bị nhiễm phong hàn, ngươi thay ta đi thăm hắn. Những người khác thì ngươi có thể không cần bận tâm nhưng ngươi phải cẩn thận với Thái sư. Chỉ cần Thái sư chấp nhận ngươi thì những người khác sẽ không dám làm càn. Tính tình của Thái sư chính trực, ngươi cần phải tốn nhiều tâm sức.”

“Ta biết ngươi luôn lo lắng cho ta, ta làm sao lại không biết.” Ngũ Tử Ngang thở dài, không nói tiếp mà chỉ hỏi, “Ta nghe nói buổi tối ngươi triệu Dung Khâu đến đây, hắn có nói cái gì hay không?”

“Hắn nói sau khi trời ám thì ta phải đi ra ngoài tản bộ nhiều một chút, không thể cứ suốt ngày ru rú trong cung, ta tính sau khi trời quang mây tanh thì cải trang xuất cung.” Tân Ca cầm tay của Ngũ Tử Ngang kéo lên bụng của mình. Nghĩ rằng bụng của hắn không được thoải mái nên Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng xoa xoa, “Ta đi với ngươi, ta lo lắng.” Ngũ Tử Ngang vẫn không thể quên được chuyện xảy ra ở bên hồ.

Tân Ca cười nhẹ, “Kinh thành có ai lại không biết Lương Ngũ Hiền Vương? Người theo ta xuất cung thì chẳng phải nói cho người khác biết thân phận của ta hay sao? Không cần đâu, tuổi tác của lão thái thái đã cao, hai năm nay ngươi cơ hồ đều ở bên ngoài, trở về cũng không rảnh rồi trò chuyện với nàng, thừa dịp có thời gian ngươi nên tháp tùng lão thái thái.

Cây muồn lặng mà gió chẳng ngừng, con muồn phụng dưỡng mà phụ mẫu không còn, ta không muồn nhìn thấy ngươi sau này sẽ hối tiếc.” Hắn và Tử Ngang lại sấp chia lìa.

Ngũ Tử Ngang nâng cầm của Tân Ca lên, hôn mạnh lên môi của hắn, cùng hắn dây dưa một lúc thì mới cất lên giọng nói khàn khàn, “Hữu phu như thử, phụ phục hà cầu?” (Hữu phu như thử, phụ phục hà cầu= có chồng như thế thì vợ còn đòi gì nữa)

Tân Ca trùng mắt liếc Ngũ Tử Ngang một cái, “Lưu manh.” Cho dù trên mặt có ý cười nhưng hắn cũng không hy vọng Ngũ Tử Ngang xem bản thân mình là nữ nhân của hắn.

Hai người nói thêm một lúc, đến khi Tân Ca mệt mỏi bắt đầu chìm vào giấc ngủ trong sự xoa bóp nhẹ nhàng của Ngũ Tử Ngang. Nhìn thấy đáy mắt thâm quang của Tân Ca, khi ở một mình một người thì Ngũ Tử Ngang mới lộ ra một chút lo lắng. Hắn có thể cảm giác được Tân Ca có việc giấu hắn, mỗi khi hắn hỏi đến chuyện trúng độc thì Tân Ca đều lảng tránh, nếu không thì sẽ tìm lý do để thoái thác, đều nói là mình bị trúng độc. Mà Diêm Nhật và Khổng Tắc Huy đã nói rõ cho hắn biết là Tân Ca không phải bị trúng độc. Chẳng lẽ muốn hắn thật sự khảo vấn Dung Khâu hay sao?

“Ngươi a ngươi, ai....” Xoa xoa mi tâm dang nhíu lại của Tân Ca một cách bất đắc dĩ mà lại thương yêu, Ngũ Tử Ngang ôm sát đối phương rồi nhắm mắt lại. Hắn phải cố gắng thêm nữa, bằng không người này vĩnh viễn sẽ không hoàn toàn tin tưởng hắn.

.....

Tân Ca lại một lần nữa tự mình chấp chính làm cho không ít người cảm thấy nhẹ nhõm, đầu tiên chính là Lâm Giáp. Tuy nói Ngũ Tử Ngang mấy ngày nay đều chạy đến quý phủ của hắn để hỏi han ân cần, mặc hắn thở hòn hít nhưng Ngũ Tử Ngang vẫn tươi cười đối đãi. Có điều Lâm Giáp vẫn không thể thích Ngũ Tử Ngang, chỉ cần người này một ngày còn là Lương Ngũ Hiền Vương, một ngày còn nắm quyền hành, một ngày không phân rõ can hệ với Liễu gia thì hắn không thể tin Ngũ Tử Ngang. Tân Ca

hiểu rất rõ điều này nhưng chỉ bảo Ngũ Tử Ngang càng phải nhẫn nại.fynnz.wordpress.com

Sau tiết thanh minh, hàn khí hoàn toàn rời xa, sắc trời chính thức âm áp. Thay y phục mùa xuân, tâm tình của Tân Ca vô cùng sảng khoái, hắn chậm rãi dạo bước trong ngự hoa viên, là thật sự bước rất chậm. Diêm Nhật cùng Thân Mộc một trái một phải để bảo hộ hắn, sợ hắn trượt chân té ngã. Từ sau khi xác nhận mình có thai thì Tân Ca viện cớ phái Khổng Tắc Huy và Ôn Quê xuất cung lo liệu công vụ, đem hai người bọn họ cách ly với mình.

Ngũ Tử Ngang từng hỏi Tân Ca về nguyên nhân, Tân Ca chỉ trả lời, “Hai người bọn họ ở trong cung cho dù có giấu diếm như thế nào cũng sẽ lộ ra dấu vết, không bằng phái bọn họ ra ngoài, như vậy sẽ bót người dòm ngó, bọn họ cũng không cần phải khoanh tay bó gối suốt ngày. Hơn nữa quá mấy tháng sau ta còn có chuyện quan trọng cần công đạo với bọn họ, coi như cho bọn họ cơ hội nghỉ ngơi đi.”

Vị hoàng đế Tân Ca này xem như là người biết yêu thương thuộc hạ, cho dù Ngũ Tử Ngang cảm thấy có vấn đề nhưng cũng chỉ có thể ngầm đồng ý.

“Hoàng đế ca ca, Diêm Nhật và Thân công công bị sao vậy?” Quay đầu lại để liếc mắt nhìn thần sắc khẩn trương của Diêm Nhật và Thân Mộc một lần nữa, Hà Hoan đang bị Tân Ca nắm tay, hắn lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Điện hạ, trời vừa mới mưa mấy ngày trước, vẫn còn chưa hoàn toàn khô ráo, nô tài sợ Hoàng Thượng và điện hạ trơn trượt.” Thân Mộc vừa cười vừa trả lời.

“A....” Hà Hoan bừng tỉnh đại ngộ, “Ta còn tưởng rằng thân mình của Hoàng đế ca ca vẫn chưa khỏe hẳn.”

Tân Ca nắm chặt tay của Hà Hoan, chậm rãi bước đi, “Thân mình của trẫm đã khỏe hơn rất nhiều. Nhưng còn ngươi, mấy tháng nay trẫm không có thời gian trông coi ngươi, ngươi đọc sách đến đâu rồi?”

“Hoàng đế ca ca....” Hà Hoan rụt lui cổ, “Ta, ta vẫn đang đọc.”

“Đọc đến đâu rồi?” Khi Diêm Nhật quá phật khẩn trương, Tân Ca không thể queo vào một đình viện để nghỉ ngơi. Hà Hoan cúi đầu không dám nói lời nào, trộm ngắm sắc mặt của Hoàng đế ca ca, hẩn liếm liếm môi, “Hoàng đế ca ca, ta, ân, đang đọc, nhưng mà đọc không hiểu.”

Tân Ca kéo Hà Hoan ngồi xuống bên cạnh rồi xoa xoa đầu của hắn, “Ngươi a, chính là ham chơi. Trẫm đã nói sẽ kiểm tra ngươi, ngươi không muốn làm vua, không muốn bận tâm thì trẫm tùy ngươi, ngươi muốn xuất cung thì trẫm cũng tùy ngươi, nhưng ngươi dù sao cũng là một thân Vương cho nên không thể kém cỏi, khiến người khác chê cười. Bắt đầu từ ngày mai, mỗi một ngày sau khi học xong thì ngươi phải đến Tây Noãn Các, đọc lại tất cả những gì ngươi đã học cho trẫm nghe. Có thể không cần chính xác, chỉ cần nắm ý là được.”

Hà Hoan chớp đôi mắt to tròn của mình rồi hỏi, “Chỉ cần nắm ý là được? Không cần phải thuộc lòng?”

Tân Ca nghiêm túc nói, “Đương nhiên có thể không cần thuộc lòng nhưng ngày thứ hai phải thuộc tất cả.”

“Hoàng đế ca ca...” Hà Hoan khó xử.

Tân Ca nói, “Trẫm biết ngươi muốn làm một Vương gia nhàn hạ, không cần phải quản bất cứ việc gì. Nhưng một ngày nào đó trẫm sẽ già đi, sẽ không thể quản được sự vụ, khi đó ngươi sẽ làm sao? Không nói đến việc một mình đảm đương tất cả, nhưng ít nhất không thể để cho những người đó khi dễ ngươi.”

Ngay lập tức trong đôi mắt to tròn của Hà Hoan liền rưng rít, ôm cổ của Tân Ca rồi nghẹn ngào nói, “Ta nghe lời Hoàng đế ca ca, ta sẽ cố gắng đọc sách, sẽ, ân, sẽ phân ưu với Hoàng đế ca ca.”

Tân Ca thản nhiên nhéch môi, sờ đầu của Hà Hoan, “Nếu ngươi có thể giúp trẫm phân ưu thì trẫm thật sự rất vui mừng, nhưng nếu như vậy thì ngươi sẽ không vui vẻ. Trẫm muốn ngươi đừng làm chuyện ngu xuẩn, không phải chuyện gì cũng không biết, gặp sự cố thì phải bình tĩnh không được hoảng hốt, không để người ta lợi dụng, tránh xa tiểu nhân. Như vậy ngươi có thể làm được hay không?”

Hà Hoan ngẩng đầu nhìn Hoàng đế ca ca, trong mắt là ý lại và tín nhiệm, “Hoàng đế ca ca, ta sẽ có gắng, cố gắng làm được những yêu cầu của Hoàng đế ca ca đối với ta. Hoàng đế ca ca, ta thật ngốc nghênh, nhưng ta sẽ không làm vướng bận tay chân của Hoàng đế ca ca, không để người khác nói ta không xứng làm đệ đệ của Hoàng đế ca ca.”

Tâm can của Tân Ca trở nên chua xót, lần đầu tiên hắt búng lỗ mũi của Hà Hoan, “Trẫm nhận thức ngươi làm đệ đệ là đủ rồi.”

“Hoàng đế ca ca!” Hà Hoan nhào vào lòng của Tân Ca, cảm thấy bản thân mình thật hạnh phúc, thật hạnh phúc.

Nhin hai người ôm nhau, Thân Mộc lén lút xoay người đi để lau nước mắt, ở trong lòng thầm nói: bệ hạ, ngài ở dưới suối vàng nếu có thể nhìn thấy thì át hẳn đã yên tâm. Điện hạ có Hoàng Thượng chiếu cố nên sẽ không bị ủy khuất.

Cùng Hà Hoan hưởng thụ một ngày huynh đệ tình thân, đến chạng vạng, Tân Ca viết một phong thư đưa cho Diêm Nhật lặng lẽ truyền đến tay Lâm Giáp. Sau khi Lâm Giáp mở mật thư ra thì thật lâu sau hắt vẫn không hề nhúc nhích.

Thái sư:

Liên kết với tất cả những người phản đối Lương Vương, mười ngày sau tham táu Lương Vương và Liễu gia, nhớ lấy, không được lộ ra nửa điểm.

Đêm đó, Diêm Nhật lại lén lút tìm Phó thống lĩnh Lý Thao, đọc cho hắt một phần mật chỉ của Hoàng Thượng. Sau khi nghe được mật chỉ thì Lý Thao nhất thời toát ra một thân mồ hôi lạnh.

P/S: haizz, Tân Ca lo nghĩ nhiều quá, cứ đơn giản như bác Tân Chính đi, sinh con xong rồi cứ ném ngôi vua cho thằng con, khỏi phải lo nghĩ gì nhiều =.= Lo nhiều là đa đoan đấy.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 111

Trong tửu lâu náo nhiệt nhất ở kinh thành, Tân Ca vi phục xuất cung với tâm tình rất vui vẻ, hắn ngồi bên cửa sổ mà nhìn người người tới lui ở trên phố dưới lâu. Kinh thành náo nhiệt phồn hoa như thế bảo hắn làm sao lại không vui.

Diêm Nhật cho chưởng quầy một thỏi ngân lượng để bao toàn bộ lâu hai, bởi vậy tuy rằng dưới lâu huyên náo nhưng trên lâu vẫn rất im lặng. Nhìn sắc mặt của Hoàng Thượng khá là hồng hào, tâm tình cũng không tệ, tâm tư căng thẳng của Diêm Nhật rốt cục cũng được thả lỏng một chút, bất quá cũng chỉ là một chút mà thôi.

“Chủ tử, nô tài nghe nói Tân Nguyệt đậu hủ của tửu lâu này có hương vị không tệ, ngài nếm thử xem.”

Sau khi kiểm tra từng món ăn, Diêm Nhật múc một thìa đậu hủ bỏ vào trong bát của Hoàng Thượng, Tân Ca cầm lấy bát rồi ném một chút, sau đó gật đầu, “Đúng là không tệ, không thua kém trù tử ở trong phủ bao nhiêu.”

“Vậy chủ tử ăn thêm một miếng đi.”

Diêm Nhật và Thân Mộc cẩn thận hầu hạ, Tân Ca cũng không từ chối, bình thường chỉ ăn vài ngum, nhưng hiện tại hắn là một người ăn hai người bồ, không thể sơ suất.”

Đi ra ngoài hít thở không khí nên Tân Ca cũng ăn nhiều hơn trong cung, bất quá một mình hắn cũng không thể ăn cả bàn thức ăn. Ăn no, hắn liền để cho Diêm Nhật và Thân Mộc cùng ngồi xuống dùng bữa, còn hắn thì dựa vào cửa sổ, xuyên qua màn trúc mà thưởng thức cảnh náo nhiệt của kinh thành. Trong phủ của Ngũ Tử Ngang có việc nên đã sớm quay về, hắn cũng phải xuất cung đi dạo một chút. Bất quá bên cạnh tuy rằng chỉ có Diêm

Nhật và Thân Mộc nhưng dưới lâu cũng có thị vệ, tiểu quỷ cũng âm thầm đi theo hắn, đề phòng lại xuất hiện thích khách.

Đang thưởng thức màn tạp kỹ ở phố đối diện, tầm mắt của Tần Ca bị một chiếc xe ngựa xa hoa to lớn ngăn chặn, hắn khó chịu mà nhíu mày, Diêm Nhật và Thân Mộc lập tức dừng đùa rồi đi đến bên cửa sổ, kế tiếp hai người lại sững sốt, từ trên xe bước xuống là người mà bọn họ vô cùng quen thuộc, Tần Ca cũng vạn phần quen thuộc.

“Cô nãi nãi, người chậm một chút.” Từ trên bước xuống, một người dùn lão thái thái xuống xe ngựa, rồi mới bế hai tiểu nha đầu ở trong xe giao cho nhũ mẫu đứng bên cạnh, cuối cùng là dùn một vị phu nhân xinh đẹp xuống xe.

“A! Vương gia đến! Mau, thỉnh vào bên trong. Ngài đã lâu không đến tiểu điểm dùng bữa.” Chưởng quầy tinh mắt tự mình đi ra nghênh đón, chắp tay thi lễ với lão thái thái rồi thỉnh an Vương phi nương nương, trong miệng còn ầm ĩ, “Vương gia thích gian phòng kia, tiểu nhân vẫn luôn lưu lại cho ngài.”

“Cảm tạ.”

“Ai nha, Vương gia rất khách khí với tiểu nhân, ngài đến đây là đã cho tiểu nhân thể diện rồi.”

Chưởng quầy vô cùng ân cần dẫn đường, Ngũ Tử Ngang dùn cô nãi nãi đi vào. Trong lâu lầu có rất nhiều người, Ngũ Điện Y tuổi còn nhỏ nên cảm thấy khó chịu mà ré lên, Phạm lão thái thái lập tức đẩy Ngũ Tử Ngang mà nói, “Ngươi bế Điện Y đi, mấy ngày nay nó đã chịu ngươi, ngươi phải thân cận với nó nhiều hơn.”

“Hảo.” Ngũ Tử Ngang bế Điện Y một cách bất đắc dĩ rồi dỗ dành, “Điện Y đừng sợ, phụ Vương dẫn ngươi đi ăn nha.”

“Phụ Vương....” Ngũ Điện Y non nớt kêu một tiếng.

Dù sao cũng là chất nữ của mình, Ngũ Tử Ngang sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cách yêu thương rồi mỉm cười. Ngũ La Y thấy phụ

Vương bế muội muội nên cũng mất hứng, cũng nũng nịu, “Phụ Vương bế, phụ Vương bé.”

“Ha ha, hảo, đê phụ Vương bế hết.” Ngũ Tử Ngang cũng bế Ngũ La Y lên, vừa cười ha ha vừa đi theo chướng quầy đến một hướng khác ở thang lầu, không nhìn thấy ở cách đó không xa có người đang nghiên răng nhìn hắn.fynnz.wordpress.com

“Chủ tử?”

Đợi đến khi đám người đi khuất thì Diêm Nhật mới dám lên tiếng, lần đầu tiên trong lòng thầm oán đố với Lương Vương.

Tần Ca vẫn bình tĩnh mà thản nhiên nói, “Hồi cung.”

“Chủ tử....” Thân Mộc muốn nói vài câu khuyên nhủ nhưng lại không tìm thấy từ ngữ thích hợp.

Không quay đầu lại, Tần Ca trực tiếp đi xuống lầu, ra khỏi tưu lâu cũng không thèm nhìn chiếc xe ngựa to ở trước cửa, Tần Ca bước về phía xe ngựa mà hắn đã lệnh cho người đứng ở đầu phố chờ đợi. Lên xe ngựa, Tần Ca xoa bụng, nuốt xuống cơn buồn nôn ở cổ họng, đè nén tâm can đau đớn, hạ lệnh hồi cung. Xe ngựa chậm rãi chuyển động, không biết qua bao lâu thì Tần Ca mới thở ra một hơi hờn dỗi.

Sờ bụng, hắn thấp giọng nói, “Nhất định phải là nam hài nhi a....”

Chuyện này Tần Ca hạ lệnh cho Diêm Nhật và Thân Mộc phải kín mồm, hắn cũng không nhắc với Ngũ Tử Ngang. Chỉ là hạ lệnh cho Ngũ Tử Ngang mỗi ngày phải ở trong cung tháp tùng hắn, Ngũ Tử Ngang vui vẻ tiếp chỉ. Bất quá đến ngày thứ ba thì Ngũ Tử Ngang vẫn biết chuyện này. Hắn thừa dịp hồi phủ lấy vài thứ rồi nhốt mình ở trong thư phòng.

Vào ban đêm, Ngũ Tử Ngang mang theo một hộp thực lén lút tiến cung, nói với Tần Ca, “Sau này ngươi vi hành xuất cung đều phải dẫn ta theo, bằng không ta không cho ngươi đi ra ngoài.”

“Vì sao?” Tần Ca thò ơ lật một trang sách.

Giụt lấy quyển sách của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang cắn môi của đối phương một ngum rồi cất lên giọng nói khàn khàn, “Ta không muốn ngươi nhìn thấy ta và Liễu Song cùng mấy đứa nhỏ ở bên nhau, ta tình nguyện làm cho Liễu Song thương tâm chứ không muốn để ngươi khổ sở. Tân Ca, ta muốn phạt ngươi, vì sao ngươi có việc gì cũng đều giấu ta?”

“Ai đi lầm miệng với ngươi?” Tân Ca cũng không cao hứng khi Ngũ Tử Ngang biết việc này. Hắn không phải nữ nhân, không cần tranh sủng. Đúng là có khổ sở, nhưng đây là con đường mà hắn đã chọn, hắn sẽ không cảm thấy ủy khuất.

Ngũ Tử Ngang nhẫn nhịn sự khó chịu ở trong lòng, ôm lấy Tân Ca mà thấp giọng kêu rên, “Ta thật là đáng chết.”

“Câm miệng!” Nhẹ nhàng tát cho Ngũ Tử Ngang một cái bạt tai, Tân Ca hạ lệnh, “Sau này không được lấy cái chết bắt ở bên miệng, nếu không thì trẫm sẽ trọng phạt!”

“Vậy phạt ta cả đời hầu hạ ngươi đi.”

Lấy ra thức ăn từ trong thực hộp, Ngũ Tử Ngang tự mình đút Tân Ca ăn, hắn đã sấp nhịn không nổi, nhịn không nổi mà nói cho Tân Ca biết người nọ cắn bản không phải là nữ nhân của hắn, mấy tiểu nha đầu cắn bản cũng không phải con của hắn.

Nuốt xuống thức ăn, Tân Ca cầm lấy cái thia từ trong tay của Ngũ Tử Ngang, cũng múc một thia rồi đút cho Ngũ Tử Ngang ăn. Giả vờ hỏi một cách hiếu kỳ, “Nếu ta có thể sinh con nối dõi cho ngươi thì ngươi sẽ làm sao?”

“Không được.” Ngũ Tử Ngang trả lời không hề do dự, “Ta không muốn ngươi bị nguy hiểm, Tân Ca, ta có thể không cần nhi tử nhưng tuyệt đối không thể không có ngươi. Ta không thể chịu nổi khi ngươi kinh hoảng và sợ hãi trong lúc lâm bồn.”

Tân Ca đáp lại hắn là một chút ý cười thản nhiên, hờn dỗi mấy ngày nay nghẹn ở trong lòng nhất thời tiêu tán.

.....

Nhận thấy Tân Ca đang nhìn chăm chú, Ngũ Tử Ngang đang vùi đầu vào tấu chương phải ngẩng đầu lên, phát hiện trong mắt của Tân Ca là quyền luyến và nhẫn nại vẫn chưa kịp che giấu.

“Có chuyện gì?”

Ngũ Tử Ngang buông bút xuống.

Tân Ca cười nhẹ, “Không có gì, nhị đệ của ngươi trở về nhưng ta vẫn chưa phong thưởng cho hắn.” Viện cớ né đi câu hỏi của Ngũ Tử Ngang.

Áp chế nghi hoặc xuống đáy lòng, Ngũ Tử Ngang nói, “Ta từ Phượng Minh trở về chẳng hề được phong thưởng, phong thưởng cho hắn làm gì.”

Tân Ca nhướng mày, “Bất mãn?”

Ngũ Tử Ngang vội vàng nói, “Ta bất mãn làm gì? Ta chỉ là nói vinh quang của Ngũ gia đã quá nhiều, không biết bao nhiêu người đốm mắt ghen tị, Tử Anh và Tử Hoa cứ để sau này hắn tính, miễn cho Thái sư ngủ không ngon.”

Tân Ca nói, “Qua một thời gian nữa thì Thái sư sẽ tự nhiên ổn thôi. Tử Anh là lập công trở về, không nói đến cái khác, chỉ nói đến việc hắn mạo hiểm cứu ngươi thì đã đủ để ta phong thưởng cho hắn. Bất quá quả thật đúng như ngươi đã nói, vài năm nay thanh danh của ngươi rất lớn, đối với Ngũ gia mà nói cũng không phải chuyện gì tốt. Ta sẽ phong thưởng cho Tử Anh sau, ngươi nói với hắn không cần phải lo lắng.”

Ngũ Tử Ngang vuơn tay ra rồi cầm lấy tay của Tân Ca, “Ngươi a, luôn lo nghĩ mọi chuyện cho ta, ngươi có biết ta đau lòng như thế nào, hổ thẹn như thế nào hay không? Ta hy vọng có một ngày ngươi sẽ hoàn toàn buông việc triều chính để làm một Hoàng đế nhàn hạ.”

Tân Ca nắm ngược lại tay của Ngũ Tử Ngang, nói một cách mỉm cười, “Như vậy ta làm cái gì? Mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, dưỡng thịt?”

Ngũ Tử Ngang nghiêng người sang một cách không đứng đắn, cắn vào vành tai của Tân Ca, “Ta thích ăn thịt.”

Tân Ca trực tiếp cho Ngũ Tử Ngang một cái ngū chỉ sơn vào mặt, “Còn không nhanh phê duyệt tấu chương của ngươi đi.”

Xoa xoa cái mũi bị đập đến phát đau, Ngũ Tử Ngang ủy khuất thở dài rồi cầm lấy bút lâm bẩm. “Trong mắt của ngươi chỉ có tấu chương, không hề có ta.” Tân Ca liếc mắt nhìn hắn rồi nâng lên quyển sách, không thèm để ý. Ngũ Tử Ngang thấy khoe miệng của Tân Ca là nụ cười thản nhiên, hắn thoảng thở phào nhẹ nhõm, người này có tâm sự, mấy ngày nay thân mình dường như cũng không thoái mái, hắn rất lo lắng.

Lật một trang sách, bỗng nhiên Tân Ca nhíu mày. Vuốt cổ vài cái, áp chế cơn buồn nôn. Một tay thoảng nâng sách lên để che tầm nhìn, Tân Ca bụm miệng, cơn buồn nôn này rất mãnh liệt, hắn không thể tiếp tục nhịn được nữa.

“Tân Ca?”

Nghe thấy tiếng buồn nôn rất nhỏ, Ngũ Tử Ngang vội vàng buông bút xuống rồi giựt lấy quyển sách trên tay của Tân Ca, chỉ thấy sắc mặt của Tân Ca tái nhợt, bộ dáng rất khó chịu. Lúc này Ngũ Tử Ngang lập tức kêu lên, “Diêm Nhật! Đi gọi Thái y đến ngay!” Nhanh đến mức làm cho Tân Ca không kịp ngăn cản.

“Ta không sao, không cần gọi Thái y.” Tân Ca nuốt nước miếng, cưỡng chế cơn buồn nôn.

Ngũ Tử Ngang nghiêm túc nói, “Không được. Sắc mặt của ngươi rất tệ. Buổi tối ngươi ăn cái gì?”

Tân Ca kéo tay của Ngũ Tử Ngang rồi đặt lên bụng của mình, “Chưa ăn gì cả, chỉ là đạo này dạ dày không thoái mái, có một chút buồn nôn mà thôi.”

“Ngươi lại giấu ta!” Hung hăng cắn Tân Ca một ngum, Ngũ Tử Ngang kéo qua cái đệm đặt sau lưng Tân Ca rồi mới đắp chăn cho đối phuơng,

“Ngươi hảo hảo mà nằm yên, đừng đọc sách nữa, chờ Thái y lại xem cho ngươi một chút. Thân mình của ngươi cần phải cẩn thận điều dưỡng, ngày mai ngươi hạ chỉ, trước khi thân mình hoàn toàn khỏe hẳn thì để Nội Các xử lý triều chính. Bất kể bọn họ vui hay không thì ta vẫn không cho phép ngươi lấy thân mình ra làm trò đùa.”

Ngũ Tử Ngang tức giận và lo lắng làm cho trong mắt của Tân Ca tràn đầy hạnh phúc, nếu người này biết hắn kỳ thật là có thai thì không biết sẽ là bộ dáng gì, thật muốn nói cho Tử Ngang biết a....Nhưng lại không thể.

“Ngươi còn cười.” Ngũ Tử Ngang bực mình, “Thích nhìn thấy ta phát hỏa vì lo lắng cho ngươi lắm hay sao?”

“Nếu ta nói ừ thì sao?”

Ngũ Tử Ngang nhất thời phát cáu, ôm lấy Tân Ca mà kêu rên, “Tân Ca....”

Tân Ca hé miệng mỉm cười, trong lòng lại nhàn nhạt nỗi lên một trận phiền muộn. Hắn ngửi thật sâu hương vị trên người của Ngũ Tử Ngang, muốn khắc sâu vào lòng để bầu bạn với chính mình trong mấy tháng lẻ loi sắp tới.

“Hoàng Thượng, Thái y đến.”

Ngũ Tử Ngang buông Tân Ca ra rồi bước xuống giường, “Vào đi.”

Dung Khâu xách hòm thuốc, cúi thấp đầu đi vào. Diêm Nhật đã nhắc nhở hắn là Lương Vương đang ở trong phòng. Đi đến bên giường, Dung Khâu giương mắt nhìn Hoàng Thượng một cái rồi mới giả vờ bắt mạch cho Hoàng Thượng. Một lát sau thì hắn buông tay.

“Như thế nào?” Ngũ Tử Ngang lập tức hỏi.

Dung Khâu bình tĩnh nói, “Bẩm Vương gia, gần đây tinh thần của Hoàng Thượng không tốt, ảnh hưởng đến dạ dày. Thần sẽ kê một ít thuốc dưỡng vị kiện tì, từ từ rồi Hoàng Thượng sẽ ăn uống bình thường trở lại.”(dưỡng vị kiện tì=bồi bổ hệ tiêu hóa)

“Mất thời gian lâu như vậy?” Ngũ Tử Ngang cau mày.

Dung Khâu vẫn trả lời rất bình tĩnh, “Dạ dày liên quan đến gan phổi và các bộ phận khác trong cơ thể, phải chậm rãi điều dưỡng. Nếu nóng vội thì ngược lại sẽ làm tổn thương dạ dày.”

Ngũ Tử Ngang áp chép lồng ròi nói, “Như vậy làm phiền Dung thái y. Diêm Nhật, ngươi đi theo Thái y lấy thuốc.”

“Dạ.”

Hai người lui xuống. Ngũ Tử Ngang đắp chăn lại cho Tân Ca, “Ngươi ngủ trong chốc lát, chờ thuốc đến thì ta sẽ gọi ngươi dậy. Ngày mai ngươi hạ chỉ, trước khi dạ dày khỏe hẳn thì tốt nhất vẫn nên tĩnh dưỡng.”

Tân Ca nhìn Ngũ Tử Ngang thật sâu rồi nói, “Dung Khâu chỉ là chuyện bé xé ra to, ta không sao. Người phê duyệt tấu chương đi, ta mệt thì sẽ ngủ.”

Trời không còn sớm, vì có thể nhanh chóng tháp tùng Tân Ca đến Nhân Tâm Đường nghỉ ngơi, Ngũ Tử Ngang nhìn Tân Ca trong chốc lát rồi xoay người đi phê duyệt tấu chương. Chăm chú nhìn bóng lưng của Ngũ Tử Ngang, vẫn chưa chia lìa với đối phương mà Tân Ca đã bắt đầu tương tư.

Ngày hôm sau Tân Ca không hạ chỉ, chỉ là viện cớ cùng Lương Vương mật đàm chuyện quốc sự để lưu Ngũ Tử Ngang một mình ở Tây Noãn Các. Ngoại trừ buổi chiều dành một canh giờ để kiểm tra Hà Hoan đọc sách thì Tân Ca cơ hồ đều ở bên cạnh Ngũ Tử Ngang. Lúc chạng vạng thì Ngũ Tử Ngang xuất cung, đến đêm khuya lại lén lút tiến cung, hoặc là Tân Ca trực tiếp viện cớ làm cho hắn ngủ lại trong cung. Từ sau khi Tân Ca biết mình có thai thì Ngũ Tử Ngang cơ hồ sẽ không rời khỏi hắn. Cảm giác Tân Ca dạo này rất cẩn trọng, Ngũ Tử Ngang cũng không thể chiêu惑 người trong nhà. Trong thâm tâm của hắn ước gì Ngũ Tử Anh và Liễu Song có thể sớm ngày đêm xuyên qua lớp giấy cửa sổ kia, như vậy hắn cũng sẽ không cần tiếp tục ủy khuất chính mình.

Có Ngũ Tử Ngang ở bên cạnh, Tân Ca ngẫu nhiên có vài lần nhịn không được mà nôn mửa, hết thảy đều rất tốt. Mỗi lần ăn cũng không ăn nhiều

lắm, nhưng một ngày ăn ít nhất bốn bữa, hiện tại hắn vẫn chưa có phản ứng quá mức mãnh liệt. Trước khi hắn và Ngũ Tử Ngang chia cách thì hắn tận lực làm cho Ngũ Tử Ngang ở cùng với mình và nhi tử của bọn họ nhiều một chút.

Từng ngày trôi qua, mắt thấy thời hạn mười ngày mà hắn cho Lâm Giáp sắp đến, đêm nay sau khi Tân Ca cùng Ngũ Tử Ngang triền miên thì liền rúc mình vào lòng của Ngũ Tử Ngang, một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

“Có làm người bị thương hay không?” Gần đây bị Tân Ca yêu cầu ôn nhu một chút, Ngũ Tử Ngang không hề nghi ngờ mà chỉ hỏi han ân cần, nghĩ rằng người nọ bởi vì thân mình không khỏe cho nên mới yêu cầu như thế.

“Không có.” Ngẩng đầu, Tân Ca hôn một cái lên cằm của Ngũ Tử Ngang, “Ngày mai ta muốn lâm triều, đi ngủ sớm một chút đi.”

Ngũ Tử Ngang cau mày, “Vì sao lại muốn lâm triều? Gần đây không có chuyện gì quan trọng, người cứ nghỉ ngơi đi, có chuyện gì cứ bảo ta làm là được rồi.”

Tân Ca sờ lên mặt của Ngũ Tử Ngang, quyến luyến, yêu say đắm, ngầm chịu đựng.

“Dù sao ta cũng không thể không lộ diện, nếu không thoái mái thì ta sẽ sớm bã triều.”

Không có cách nào, Ngũ Tử Ngang chỉ đành thở dài rồi nắm chặt tay của Tân Ca, “Hảo, bất quá không được giấu diếm ta.”

“An.”

Thổi tắt ánh nến, Ngũ Tử Ngang xoay người ôm chặt Tân Ca, thoái mái mà thở hắt ra, nhắm mắt lại. Tân Ca cũng nhắm mắt nhưng không buồn ngủ. Hắn nắm chặt tay của Ngũ Tử Ngang, không muốn buông ra.

.....

Đứng ở trước gương, Tân Ca hơi ngây người. Diêm Nhật ở phía sau đang chỉnh lại long bào cho hắn, nhìn xuyên qua ánh mắt của Hoàng Thượng ở trong gương, do dự lên tiếng, “Hoàng Thượng, ngài....có muốn suy nghĩ lại hay không? Nô tài cảm thấy....ngài tốt nhất nên nói với Vương gia đi.”fynnz.wordpress.com

Tân Ca khôi phục lại tinh thần, lạnh lùng nói, “Không được lầm miệng, trăm điều đều đã có suy tính.”

“Dạ, nô tài đáng chết.” Diêm Nhật không dám tiếp tục khuyên can.

Thấy thời gian sắp đến, Tân Ca bước ra Nhân Tâm Đường. Hôm nay là hai mươi mốt tháng tư, gió xuân ấm áp thổi lên người Diêm Nhật nhưng hắn lại toát ra một thân mồ hôi lạnh. Cúi đầu đi theo phía sau Hoàng Thượng, Diêm Nhật vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn chọn cách từ bỏ. Hắn nghiêng đầu lặng lẽ nhìn Thân Mộc một cái, Thân Mộc khẽ lắc đầu đối với hắn, ra hiệu cho hắn đừng nói bất cứ điều gì.

Tân Ca đi phía trước với bộ pháp trầm ổn, khí thế uy nghiêm, hắn là đế vương trẻ tuổi của Đại Đông, là thiên tử nắm trong tay thất thành thổ địa của thiên hạ. Nhưng đồng thời hắn cũng là một người bình thường, bình thường đến mức không tiếc hết thảy chỉ vì muốn sinh con cho người mình yêu.(thất thành thổ địa = đất đai bảy thành)

“Hoàng Thượng giá lâm —”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế —”

“Chúng ái khanh miễn lễ, bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Thần nhiên quét mắt vòng nhìn các vị đại thần đứng hai hàng ở phía bên dưới, Tân Ca không nhìn Ngũ Tử Ngang mà chỉ chậm rãi ngồi xuống. Diêm Nhật hô lớn, “Có việc khai tầu, vô sự bãi triều—”

“Lão thần có việc khai tầu.”

Lâm Giáp bước ra khỏi hàng, hai tay trình lên tấu chương, nghiêm nghị lâm liệt, “Lão thần muốn hạch tội Lương Ngũ Hiền Vương Ngũ Tử Ngang cùng Hộ bộ Thượng thư Liễu Nhiễm âm thầm cấu kết, dùng người thiên vị. Hạch tội Tư Sứ Diêm Vận Tư – Kinh Vận Bộ Liễu Vân Phi lấy quyền mưu tư, cố tình phạm pháp, buôn bán quan diêm. Hạch tội nhạc phụ của Liễu Nhiễm ỷ thế hiếp người, hiếp đáp dân chúng, hoành hành nơi thôn quê!”(quan diêm= muối của triều đình)

Xôn xao! Triều đình chấn động.

“Hoàng Thượng, đây là lão thần âm thầm điều tra, thỉnh Hoàng Thượng xem qua. Lương Ngũ Hiền Vương thân là hoàng thân quốc thích nhưng không ngay thẳng, thường xuyên ra vào thanh lâu, bị thế nhân lén án, lại bức lương vì xướng, hoang dâm vô đạo!”(bức lương vì xướng = bức người hiền làm kỹ nữ)

Lâm Giáp vừa nói xong thì trên triều lại tiếp tục xôn xao, ngay cả Ngũ Tử Ngang cũng sững sốt, khi nào thì hắn âm thầm cấu kết với Liễu Nhiễm, dùng người thiên vị, còn bức lương vì xướng? Liễu Nhiễm và Liễu Vân Phi thì sắc mặt là đại biến, trong mắt hiện lên sát ý. Thân tín của Ngũ Tử Ngang hoặc bằng hữu lại trùng to mắt nhìn, không tin Ngũ Tử Ngang sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Oan uổng cho thần!”

Không đợi Lâm Giáp nói xong thì Ngũ Tử Ngang đã bước ra rồi hô lớn, cùng đi ra với hắn còn có Liễu Nhiễm và Liễu Vân Phi.

“Hoàng Thượng, Lương Ngũ Hiền Vương không có khả năng làm ra chuyện như vậy, thần nguyện lấy đầu ra để đảm bảo.” Đám hảo hữu của Ngũ Tử Ngang cũng bước ra khỏi hàng để cầu tình cho Ngũ Tử Ngang.

Lâm Giáp không hề lưu tình, hắn cả giận nói, “Lương Vương không dám hay sao? Như vậy nữ tử bị bán vào thanh lâu được dâng cho Lương Vương là sao? Nhà ai không có nữ nhi? Nhà ai nguyện ý để nữ nhi của mình bị người ta chà đạp như vậy?”

“Thái sư! Chuyện không có chính là không có, thanh giả tự thanh, ai chẳng biết bốn Vương chỉ có một mình Vương phi? Nếu bốn Vương là loại người háo sắc thì đã sớm thê thiếp thành đàn! Nếu thật sự có chuyện này thì nhất định có người hãm hại!” Ngũ Tử Ngang quỳ gối đối mặt với Tân Ca, “Thỉnh Hoàng Thượng minh xét!”

“Hoàng Thượng, thần có bằng chứng, Liễu Vân Phi không chỉ một lần nói với thần phải giúp Lương Ngũ Hiền Vương tìm nữ nhân.”

“Ngươi nói bây!”

Ngũ Tử Anh rống lên thay cho huynh trưởng, Ngũ Tử Ngang nhận ra đói phương là môn sinh của Khâu Dư, hàm răng nghiến chặt, quả thật chính là chụp mõi lên người hắn!

Trong lúc nhất thời triều đình hỗn loạn. Có người bám theo Lâm Giáp hạch tội Ngũ Tử Ngang và Liễu gia, có người kiên quyết ủng hộ Ngũ Tử Ngang, cho rằng hắn bị hãm hại. Cũng có người ở phe trung gian biện hộ cho Ngũ Tử Ngang.

Tân Ca im lặng không lên tiếng, để mặc đám người phía dưới ầm ĩ. Cách xúi tua bằng ngọc tảo trên mũi miện, hắn chỉ nhìn Ngũ Tử Ngang đang phi thường phẫn nộ. Ngũ Tử Ngang cũng thỉnh thoảng nhìn lên trên, trong lòng thấp thoáng bất an, sự tình này giống như có người đã sắp đặt trước.

Âm ĩ một trận, Lâm Giáp cất cao giọng, “Hoàng Thượng! Có một số việc Lương Vương có lẽ sẽ không hiểu rõ tình tiết, nhưng thật sự thát trách với nhiệm vụ. Còn chuyện Liễu Vân Phi lén buôn bán quan diêm, Lương Vương thân là nghĩa tế của Liễu gia thì làm sao lại không biết!”

“Thái sư đừng ngậm máu phun người! Ta căn bản không làm ra chuyện buôn bán quan diêm!” Liễu Vân Phi không sợ Ngũ Tử Ngang thát thế vì bị vu oan, hắn liều chết phủ nhận.

Lúc này có hai vị quan viên của Kinh Vận Bộ đi ra để trình lên tấu chương, “Hoàng Thượng, đây là chứng cứ mà thần đã điều tra Liễu Vân Phi phạm pháp hối lộ, chiếm đoạt quan diêm, thỉnh Hoàng Thượng xem qua.”

Sau khi Liễu Vân Phi thấy rõ hai người kia là ai thì thiếu chút nữa đã cắn đầu lưỡi của mình! Đó không phải là đồng sự cùng hắn buôn bán quan diêm hay sao? Ngay lúc này Liễu Vân Phi âm thầm kêu lên không tốt!

Sau khi Tân Ca xem xong hai phong tấu chương thì liền ném tấu chương lên bàn. Lực đạo không lớn nhưng lại làm cho toàn thể triều đình đều trở nên im lặng.

“Trẫm,” Tân ca đột nhiên ném một quyền lên bàn, Liễu Vân Phi và Liễu Nhiễm đồng thời giật mình, “Hận nhất là cái gì, các ngươi ắt hắn phải rõ ràng mới đúng.” Ngũ Tử Ngang vẫn không nhúc nhích mà chỉ nhìn hắn chằm chằm.

“Người đâu.”

Thị vệ bên ngoài vọt vào.

“Hoàng Thượng! Thần bị oan uổng, bọn họ hăm hại thần! Bọn họ xem thần và Lương Vương là quan hệ thân thuộc, ghen tỵ với thần! Thỉnh Hoàng Thượng minh xét!” Liễu Nhiễm quỳ xuống đất, dập đầu thật mạnh.

“Tháo mũ ô sa của Liễu Nhiễm và Liễu Vân Phi, áp giải vào thiêng lao, vụ án này do Hình bộ, Giám sát viện, Nội các cùng thẩm tra xử lý. Thái sư, ngươi có trách nhiệm phụ trách vụ này. Phí Khuông, Uông Thuyên Hải, hai người các ngươi trợ giúp Thái sư.”

“Thần tiếp chỉ!”

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Oan uổng cho thần! Oan uổng cho thần!”

Liễu Nhiễm và Liễu Vân Phi cứ như vậy mà bị thị vệ không lưu tình lôi xuống dưới, trên triều im ắng, mọi người đều rất khẩn trương, chỉ có Ngũ Tử Ngang vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vào Tân Ca ở phía trên.

“Bạch Lộc Niên.”

“Có thần.”

“Từ giờ trở đi, người của Liễu gia chỉ được phép vào, không cho phép ra. Trước khi vụ án được thẩm định thì bất luận kẻ nào cũng không thể biện hộ thay cho Liễu gia, nếu không trẫm sẽ không nương tay.”

“Dạ!”

“Hoàng Thượng nguôi giận!”

“Người đâu.”

Phó thống lĩnh thị vệ Lý Thao dẫn thị vệ đi đến, khi hắn vừa xuất hiện thì tất cả mọi người đều cảm giác đại sự bất ổn, Ngũ Tử Anh liền biến sắc.

“Bắt lấy Lương Vương.”

“Hoàng Thượng!”

Trong những tiếng kêu sợ hãi, Ngũ Tử Ngang không hề chống cự mà cứ để thị vệ bắt lấy.

Tần Ca lạnh lùng nói, “Liễu gia là thông gia với Lương Vương, Lương Vương không thể không biết chuyện của Liễu gia. Bức lương vì xướng, hoang dâm vô đạo, kết bè kết cánh, lừa gạt niềm tin của trẫm đối với ngươi, áp giải Lương Vương vào thiên lao, không được sự cho phép của trẫm thì bất luận kẻ nào cũng không được phép đến thăm.”

“Dạ!”

“Hoàng Thượng! Huynh trưởng của thần bị oan!”

Ngũ Tử Anh vọt đến bên cạnh huynh trưởng mà quỳ xuống.

Tần Ca cả giận nói, “Ngươi muốn kháng chỉ hay sao? Người đâu! Bắt luôn Ngũ Tử Anh cho trẫm!”

“Hoàng Thượng!”

Ngũ Tử Anh bị bắt, còn bị bit miệng. Từ đầu đến cuối Ngũ Tử Ngang đều không biện bạch cho mình, chỉ nhìn Tần Ca chằm chằm, cho đến khi bị

thị vệ áp giải ra ngoài mà hắn vẫn không hề cất lên một tiếng nào.

Rốt cục Hoàng Thượng cũng động vào Lương Vương! Rốt cục Hoàng Thượng cũng động vào Lương Vương! Những người có giao tình với Ngũ Tử Ngang đều bước ra khỏi hàng để quỳ xuống mà cầu tình cho hắn. Tân Ca phạt đánh bọn người Quan Độ và Tiếu Thọ vài trượng. Những người khác nếu không phạt trượng thì cũng bị bắt về nhà để tự kiểm điểm, tóm lại bất kỳ ai biện hộ cho Lương Vương đều bị gây khó dễ.

Nhin thấy tình cảnh như vậy, lập tức có người lập tức dập đỗ bìm leo để tố cáo Ngũ Tử Ngang, bắt quá làm cho bọn họ thất vọng là Hoàng Thượng cũng chẳng hề ban thưởng gì cho bọn họ, ngược lại còn bãi triều!

Sau khi lâm triều, thế cục kinh thành biến đổi. Liễu phủ và Lương Vương phủ bị quan binh bao vây llop trong llop ngoài, ngay cả chim chóc cũng không thể bay vào. Hoàng Thượng bắt ngờ động vào Lương Vương, trong nháy mắt Lương Vương từ người có quyền lực tối cao lại bị hạ bệ còn thấp hơn cả thú dân. Ngũ Tử Ngang bị bắt vào thiên lao giành riêng để giam giữ hoàng thân quốc thích, Ngũ Tử Anh cũng bị nhốt lại, không rõ tình hình. Phụ tử Liễu Nhiễm bị áp giải vào đại lao, thứ tử Liễu Văn Triều cũng bị Tân Ca tước chức chờ thẩm tra. Lập tức Ngũ gia suy sụp, Liễu gia suy sụp, triều đình rối loạn.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 112

Ngũ Tử Ngang bị bắt không chỉ làm rối loạn triều đình mà cũng rối loạn cả Diêm La Điện. Mà càng khiến mọi người kinh ngạc là ngày hôm sau Tần Ca phái người đón công chúa Việt Lạc Vân Tú đã bị hắn lạnh nhạt bốn năm nay, hơn nữa đương thiêng còn sắc phong cho Việt Lặc Vân Tú trở thành Giai quý phi được vào ở Đàn Hương cung – tẩm cung của chính cung nương nương ở các triều đại. Ngay cả Lâm Giáp cũng bị cả kinh đến mức râu tóc đều phi thiêng, lão lệ tuôn trào: Hoàng thượng cuối cùng cũng chịu nạp phi!

Đối mặt với thế cục biến đổi trong cung, Hà Hoan cho dù vô cùng bất an và lo sợ nhưng cũng không dám đi tìm Hoàng đế ca ca ngay lúc này. Trong cung của Hoàng đế ca ca có rất nhiều thị vệ canh gác, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Hắn lén lút hỏi Thân Mộc, Thân Mộc chỉ đáp lại hắn bằng cái lắc đầu, muốn hắn đừng động vào Hoàng Thượng vào lúc này.

“Diêm Hoán, ngươi đừng đi! Hoàng đế ca ca đang nổi nóng, ngươi sẽ bị Hoàng đế ca ca bắt giam!” Ôm chặt lấy Diêm Hoán đang muôn đi tìm Hoàng Thượng để cầu tình cho Ngũ Tử Ngang, Hà Hoan vội vàng hô lên.

“Vương gia bị oan! Vương gia đã cứu mạng ta, cho dù có mất mạng thì ta cũng muốn cứu Vương gia!” Diêm Hoán dùng sức mở ra vòng tay của Hà Hoan. Sau khi biết Vương gia bị bắt, hắn lập tức gửi mật tín cho Khổng Tắc Huy đang ở xa kinh thành, bảo đổi phương nhanh chóng hồi kinh.

Đôi mắt to tròn của Hà Hoan đỏ ửng, hắn dùng hết thảy khí lực không cho Diêm Hoán tránh ra, “Ngươi chết thì ta bầu bạn với ai?”

Diêm Hoán ngừng giãy dụa.

Hà Hoan khóc, “Buổi tối không có ai cùng ngủ với ta, không ai bảo hộ ta, không ai nghe ta nói....Khi ta nhớ Phụ Vương cũng không có ai an ủi

ta....Ta không cho ngươi đi, không cho ngươi đi.”

Diêm Hoán nhắm mắt lại, cắn chặt răng rồi mới mở mắt ra, giọng nói khàn khàn, “Điện hạ, Vương gia có ơn đối với ta, hiện tại Vương gia gặp nạn, ta không thể không để ý.”fynnz.wordpress.com

Hà Hoan mạnh mẽ lắc đầu ở sau lưng Diêm Hoán, “Hoàng đế ca ca đang nỗi giận, hiện tại ngươi đi thì chỉ có chết. Ta đáp ứng với ngươi, đáp ứng với ngươi chờ đến khi Hoàng đế ca ca nguôi giận thì ta sẽ đi cầu tình cho Lương Vương đại ca. Diêm Hoán, Phụ Vương mất, nếu ngay cả ngươi cũng bỏ lại ta thì ta sẽ khóc đến chết mất.”

Hốc mắt của Diêm Hoán cũng ửng đỏ.

“Hoàng đế ca ca sẽ không giết Lương Vương đại ca, người mà Hoàng đế ca ca thích chính là Lương Vương đại ca, nhất định trong đó có hiểu lầm!” Hà Hoan trong lúc sợ hãi đã bất tri bất giác để lộ bí mật đối với Diêm Hoán. Diêm Hoán sững sốt, bàn tay đang vùng vẫy khỏi Hà Hoan cũng buông lỏng ra.

Hà Hoan không phát hiện mà chỉ tiếp tục vừa khóc vừa nói, “Việc này đều do Liễu gia làm, Lương Vương đại ca bị oan, Hoàng đế ca ca nhất định cũng biết. Chẳng qua Hoàng đế ca ca là Hoàng đế, cho nên hắn mới tạm giam Lương Vương đại ca. Diêm Hoán, ngươi tin ta có được hay không? Ta đáp ứng với ngươi nhất định làm cho Hoàng đế ca ca nguôi giận.”

Diêm Hoán buông tay xuống, “Hảo, ta nghe lời ngươi.” Hoàng Thượng thích Vương gia?

Hà Hoan vẫn không buông tay mà chỉ càng ôm chặt Diêm Hoán rồi nói, “Mấy ngày nay ngươi cứ nhẫn nại một chút, chờ Hoàng đế ca ca nguôi giận thì ta sẽ đi tìm Hoàng đế ca ca.”

“Hảo.”

Diêm Hoán cúi đầu nhìn đôi tay đang ôm chặt trên thắt lưng của mình, hai bàn tay lồng vào nhau, ánh mắt của hắn trở nên âm trầm, “Ngươi buông ra đi, ta không đi là được rồi.”

“Không được, ta sợ ngươi gạt ta.”

Diêm Hoán nâng tay lên, chần chờ một lúc lâu mới đặt tay của Hà Hoan, “Vậy ngươi để cho ta xoay người lại cái đã.”

“A.” Hà Hoan hơi thoảng thả lỏng tay, Diêm Hoán xoay người lại một cách khó khăn, ngay lập tức Hà Hoan lại ôm chặt lấy đồi phuong, không hề phát hiện chính mình đang chôn sâu vào lòng của Diêm Hoán, cũng không phát hiện đồi tay của Diêm Hoán đang ôm trên lưng của hắn.

Giờ khắc này ở Ngũ gia, Phạm Lão thái thái vừa nghe tin Ngũ Tử Ngang và Ngũ Tử Anh bị bắt thì suýt tí nữa đã ngất xỉu, đợi sau khi quan binh bao vây Vương phủ thì Phạm Lão thái thái lại trở nên bình tĩnh lạ lùng. Cả đời trải qua quá nhiều thăng trầm, trước tiên nàng lệnh cho nha hoàn bảo vệ tốt Liễu Song đã ngất xỉu, chiếu cố hảo hai vị tiểu quận chúa rồi mới chỉ huy già trẻ lớn bé ở trong phủ, không cho bọn họ rối loạn. Hoàng Thượng chỉ bắt Ngũ Tử Ngang và Ngũ Tử Anh, vẫn chưa hạ thánh chỉ, hết thảy chỉ có thể chờ đợi, kiên nhẫn chờ đợi.

Phạm lão thái thái chống xuống long đầu trượng của nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, dùng thân hình già cả khom lưng của nàng để nhẹ nhàng điều hành Ngũ gia. Vẫn nhớ rõ hai mươi năm trước Ngũ gia cũng từng gặp tai họa ngập đầu, chẳng qua khi đó bị giam vào thiên lao là huynh trưởng của nàng.

So với Ngũ gia có Phạm lão thái thái trấn thủ thì Liễu gia lại hoàn toàn bất đồng, từ trên xuống dưới đều rối loạn. Thê thiếp của Liễu Nhiễm và Liễu Vân Phi lại không biết trượng phu của mình là người như thế nào, nghĩ đến việc khó thoát khỏi vận rủi, các ngàng ngoại trừ khóc cũng chỉ có thể khóc.

Trong hoàng cung, Việt Lặc Văn Sơn bị đưa về cung đột ngọt đang bắt an ngồi trên giường trong phòng ngủ. Vì sao Hoàng Thượng lại đưa hắn hồi cung? Vì sao Hoàng Thượng đã biết rõ thân phận của hắn mà còn sắc phong cho hắn làm quý phi? Việt Lặc Văn Sơn siết chặt vạt xiêm y, nét trong tréo dưới đáy mắt trở nên lạnh lùng, nếu Hoàng Thượng thay đổi chủ ý đối với hắn thì cho dù hắn có chết cũng không tuân theo!

“Hoàng Thượng giá lâm —”

Việt Lặc Vân Sơn nhanh chóng đứng dậy rồi đi ra ngoài, khi hắn nhìn thấy vật minh hoàng thì lập tức quỳ xuống, “Thảo dân khấu kiến ngô Hoàng, ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tần Ca hơi khoát tay, bốn thị nữ hầu hạ bên cạnh Việt Lặc Vân Sơn và Diêm Nhật đều lui ra ngoài rồi đóng lại cửa phòng. Không tức giận vì cách tự xưng của Việt Lặc Vân Sơn, Tần Ca đi đến nhuyễn tháp rồi ngồi xuống, thản nhiên mở miệng, “Đứng dậy đi.”

Việt Lặc Vân Sơn đứng lên, vẫn cúi thấp đầu, hai tay nắm trong y mệ đang siết chặt.

Tần Ca trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Ngươi không cần đề phòng trẫm, bốn năm trước trẫm không đụng đến ngươi thì bốn năm sau cũng sẽ không đụng.”

Việt Lặc Vân Sơn kinh ngạc ngẩng đầu lên, trước mắt vẫn là khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng, vẫn làm cho người ta hoảng hốt.

“Lúc trước trẫm đã nói với ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thì sau này trẫm sẽ cho ngươi một lời công đạo. Hôm nay trẫm vẫn nhắc lại những lời này, chỉ cần ngươi nghe lời thì trẫm sẽ không gây khó dễ cho ngươi.”

Việt Lặc Vân Sơn mở miệng, “Thảo dân cũng không dám quên những gì Hoàng Thượng đã nói.”

Tần Ca quan sát thân hình của Việt Lặc Vân Sơn một lúc, khi đối phương khó nén khẩn trương dưới cái nhìn chăm chú của hắn thì hắn mới lên tiếng, “Hiện tại ngươi đã có thai một tháng, bốn vị tỳ nữ kia sẽ giúp ngươi giàu diêm, điều ngươi cần phải làm là làm tốt vị trí của một sản phụ.”

“A?” Cho dù Việt Lặc Vân Sơn có bình tĩnh như thế nào đi chăng nữa thì cũng bị những lời này của Hoàng Thượng làm cho choáng váng. Hoàng Thượng muốn hắn giả làm một sản phụ?

“Đừng hỏi nhiều, trăm triệu hồi ngươi trở về chính là vì cái bụng của ngươi.”

Việt Lặc Vân Sơn cúi đầu nhìn bụng của mình rồi lắp bắp nói, “Ta, ta là nam tử.”

“Chỉ có trăm biết ngươi là nam tử.”

Việt Lặc Vân Sơn dường như vẫn lạc trong sương mù, hắn vô cùng hờ đờ. Hắn cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, móng tay đều bấm vào lòng bàn tay, lúc này hắn mới hỏi lại, “Hoàng Thượng muốn ta giả vờ như mình có thai?”

“Đúng.”

Việt Lặc Vân Sơn sờ bụng của mình, qua một lúc lâu hắn mới nặng nề gật đầu, “Dạ, thảo dân đã biết.”

Tần Ca xem như vừa lòng đối với phản ứng của hắn, tiếp theo lại nói, “Chuyện mà ngươi cần làm thì tỳ nữ của ngươi sẽ nói lại cụ thể cho ngươi biết.”

“Dạ.”

Những gì muốn nói đều đã xong, Tần Ca đứng dậy, ly khai một cách không lưu luyến. Bốn tỳ nữ của Việt Lặc Vân Sơn sau khi tiễn Hoàng Thượng rời đi thì mới quay về phòng, sau đó đóng cửa lại. Tần Ca công đạo tin tức Việt Lặc Vân Sơn có thai tạm thời phải giữ bí mật, bởi vậy tất cả mọi người đều nghĩ không ra vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên triệu hồi công chúa Nữ Trinh. Một tháng sau, tin tức Giai quý phi có thai được lan truyền nhanh chóng, ngày đó Lâm Giáp cao hứng uống nguyên một vò rượu.

Mà những người khác đều bừng tỉnh đại ngộ, suy nghĩ ám muội: Thảo nào Hoàng Thượng triệu hồi công chúa Nữ Trinh, hóa ra Hoàng Thượng và công chúa Nữ Trinh đã cầu kết ở Cẩm Đà tự. A, không thể nói là cầu kết, công chúa Nữ Trinh vốn là nữ nhân của Hoàng Thượng, chẳng lẽ chứng bệnh không thích chuyện giường chiếu của Hoàng Thượng đã được chữa khỏi? Như vậy bọn họ sẽ có hy vọng có thái tử nối ngôi.

Đương nhiên đó đều là chuyện sau này, trước mắt Lương Vương của chúng ta vẫn còn bị giam giữ trong đại lao không nhìn thấy ánh sáng. Tân Ca không có thân nhân, vì vậy Ngũ Tử Ngang là người duy nhất được nhốt trong thiên lao dành cho hoàng thất. Bất quá ngoại trừ tạm thời mệt đi tự do thì hắn nhìn thế nào cũng không giống một phạm nhân. Trong đại lao có đầy đủ giường, án thư, giấy và bút mực, thậm chí là những quyển sách mà ngày thường hắn thích đọc, cần cái gì thì có cái đó. Thậm chí còn có một bàn thức ăn đặc biệt, trên bàn có bày rượu thịt, toàn những món mà hắn thích ăn.

Trên giường đặt đệm chăn rất dày, chăn cũng được dệt bằng loại gấm vóc tốt nhất. Ngũ Tử Ngang mặc y phục chỉnh tề ngồi bên cạnh bàn, trong tay cầm một túi hương, trong túi hương có lọn tóc mà Tân Ca đã đưa cho hắn. Từ khi bị Tân Ca dễ dàng định tội nhốt vào trong thiên lao thì Ngũ Tử Ngang vẫn luôn chờ đợi, chờ một người đến giải thích với hắn. Hôm nay đã là ngày thứ ba, người nọ át hắn sắp đến đây,

Có tiếng bước chân truyền đến, Ngũ Tử Ngang cất vào túi hương, nhìn về phía vang lên tiếng động. Khi hắn nhìn thấy vật y bào minh hoàng quen thuộc thì liền đứng dậy. Tân Ca đợi Diêm Nhật mở ổ khóa cửa lao để đi vào, sau đó Diêm Nhật lặng lẽ lui xuống. Ngũ Tử Ngang mỉm cười, đi đến trước mặt Tân Ca rồi giữ chặt tay của đối phương, hỏi một cách ôn nhu, “Có thể nói cho ta biết vì sao phải nhốt ta lại hay không?”

Tân Ca trùng đôi mắt phượng, bỏ tay của Ngũ Tử Ngang ra, sau đó đi đến bên giường rồi ngồi xuống, nói như thể đang tức giận, “Ngươi bức lương vì xướng, hoang dâm vô đạo, chẳng lẽ trăm không nên nhốt ngươi lại hay sao?”

Ngũ Tử Ngang cười ha ha, đi đến trước mặt Tân Ca rồi quỳ xuống, hai tay ôm lấy đôi phượng, hắn ngửa đầu nói, “Người khác có thể tin được nhưng duy nhất chỉ có ngươi không thể tin. Ta cả ngày đều ở trong cung, bức ai? Lại dâm ai?”

“Lưu manh.” Nhéo mạnh hai gò má của Ngũ Tử Ngang một chút, Tân Ca vứt bỏ cơn tức giận giả vờ của mình, nói một cách bình tĩnh, “Ta muốn động Liễu gia thì trước tiên phải nhốt ngươi lại.”

Ngũ Tử Ngang thở dài, “Ta biết mà.” Tiếp theo hắn lại nhướng mi, “Vậy từ đâu ngươi cũng đã biết chuyện đâm người của Thái sư dự định hạch tội ta?”

Tần Ca không hề che giấu, “Đương nhiên, là ta bảo Thái sư hạch tội ngươi.”

Bờ vai của Ngũ Tử Ngang nhất thời xụi lơ, “Khi nào thì có thể thả ta ra ngoài? Tuy nơi này không tệ lắm, nhưng ta chịu không nổi khi không có ngươi ở bên cạnh. Nếu buổi tối ngươi có thể đến đây thì ta ở nơi này cũng không sao.”

“Hảo.”

Ngũ Tử Ngang lập tức sững sốt, hắn chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi.

Đáy mắt của Tần Ca lại hiện lên vẻ quyền uy, hắn cúi đầu, kè sát vào vầng trán của Ngũ Tử Ngang rồi lên tiếng, “Mấy ngày nữa ta sẽ hạ chỉ tước bỏ vương vị của ngươi, phái ngươi hộ tống quận chúa đi kết giao với Nữ Trinh quốc, lập công chuộc tội.”

“Tần Ca? Quận chúa nào?”

Ngũ Tử Ngang hơi đẩy Tần Ca ra rồi đứng lên. Tần Ca thuận thế dựa sát vào lòng của Ngũ Tử Ngang, thấp giọng nói, “Ta chọn một nữ quý trong Diêm La Điện, sau đó để cho Thái sư nhận thức nàng làm nghĩa nữ, phong là quận chúa, cùng Việt Lặc Sở kết thân. Chẳng phải trước đó ta đã nói với ngươi rồi hay sao? Ta dự định không đánh mà thắng được Nữ Trinh quốc, nhưng ta thiếu một người quan trọng.”

Đông tử của Ngũ Tử Ngang lập tức co rút, “Là ta?”

“Đúng, là ngươi. Ngãm lại xem, từng cầm quyền tối cao, Lương Ngũ Hiền Vương lập công lao hiển hách cho Đại Đông lại bị hôn quân như ta nỗi biếm liền biếm, ngươi cảm thấy Việt Lặc Sở hoặc là những người khác sẽ đối với ngươi như thế nào?”

Ngũ Tử Ngang thận trọng nói, “Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, cho dù ta bị biếm làm thứ dân thì bọn họ vẫn tin tưởng trên tay của ta nhất định có thể lực, sẽ có người nhân cơ hội mượn sức ta, hoặc là nhổ cỏ tận gốc.”

“Ta muốn người đi Nữ Trinh là lập công chuộc tội.”

“Cho nên ta còn có một cơ hội để trở lại làm Vương.”

“Khả năng bọn họ mượn sức người rất lớn. Ta không tin Việt Lặc Sở không có dã tâm, hắn và người sẽ liên thủ để cướp lấy Đại Đông, chuyện này cũng không phải không có khả năng.”

“Đừng nói là Việt Lặc Sở, có lẽ còn dụ ra những con cá lớn khác.”

“Tỷ như bọn thích khách đã từng ám sát ta?”

Hai người bàn đến bàn lui, rốt cục Ngũ Tử Ngang cười khổ rồi khẽ hôn Tân Ca, “Người tốt xấu gì cũng nên báo trước với ta một tiếng, ta còn tưởng là ta lại làm chuyện gì chọc người mất hứng.”

Tân Ca mặc kệ bàn tay của Ngũ Tử Ngang đang làm càn trên người hắn, hắn chỉ giải thích, “Muốn giấu diếm mọi người thì phải giấu người trước. Để cho Thái sư nhìn ra manh mối thì sẽ hỏng chuyện. Hiện tại thanh danh của người quá lớn, nhân cơ hội làm chậm lại cũng chưa hẳn là chuyện xấu. Nếu người có thể thu phục Nữ Trinh quốc, cho dù là Thái sư thì cũng không thể nói gì hơn. Ta tính sau khi người quay về từ Nữ Trinh thì sẽ phong người làm nhiếp chính Vương.” Đến lúc đó Ngũ Tử Ngang chân chính trở thành quyền thần, ngang vai ngang vế với hắn.

Trong lòng của Ngũ Tử Ngang phát run, người này luôn lo lắng cho hắn. Cởi bỏ y khẩu của Tân Ca, hắn giả vờ hỏi một cách nguy hiểm, “Vì sao ta cảm thấy người đang cố ý làm ta sợ?”

“Đúng thì thế nào?” Tân Ca thoát hạ đai lưng của Ngũ Tử Ngang.

“Không sao cả.” Đây ngã.

“Nhẹ một chút, thân mình của ta vẫn chưa khỏe.” Dung túng.

“Chuyện của Việt Lặc Vân Tú là sao?”

“Làm xong nói sau.”

“A....”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 113

Liên tục đặt xuống những nụ hôn cực kỳ ôn nhu lên người của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve phần tinh xảo giữa hai chân của Tân Ca. Nghĩ đến việc sắp rời xa người này, Ngũ Tử Ngang lại vô cùng phiền muộn, cũng dị thường bất đắc dĩ. Nghĩ như vậy thì động tác của hắn lại càng ôn nhu.

Tân Ca như tan chảy trong sự dịu dàng của Ngũ Tử Ngang, hắn vô cùng khát khao và quyến luyến sờ lên lưng và cánh tay của Ngũ Tử Ngang rồi mới kéo Ngũ Tử Ngang đến bụng của hắn, sau đó thì thầm, “Hôn ở nơi này.”

“Tuân chỉ.”

Ngũ Tử Ngang dựa vào hai chân của Tân Ca, hôn một cách ôn nhu và say đắm lên bụng của người này, dùng đầu lưỡi đánh vòn. Sau khi nghe được tiếng rên rỉ động tình của đối phương thì Ngũ Tử Ngang càng ra sức liếm mút, tay trái cũng tận lực vuốt ve hạ thân đang khóc nỉ non của Tân Ca.

“Đừng động nữa....vào đi....” Lo lắng cho thân thể của mình, Tân Ca kéo lấy Ngũ Tử Ngang, chủ động cong lên hai chân. Đã quen thuộc bị người này tiến vào thân thể nên hắn không cần bôi trơn mà đã trở nên ướt ướt.

Ngũ Tử Ngang lắc đầu, kéo qua một chân của Tân Ca, làm cho Tân Ca nằm nghiêng rồi nói, “Lần này không biết ta phải đi bao lâu mới có thể quay về, ta muốn nếm đủ hương vị của ngươi.”

Thân mình trắng nõn của Tân Ca đã trở nên ửng hồng, hắn nhìn Ngũ Tử Ngang tách ra nhụy hoa của mình, nhìn Ngũ Tử Ngang kê sát vào, chặt chẽ

đón nhận, thân mình run rẩy một chút, từ màu hồng nhạt chuyển sang đỏ ửng.

Thở dốc từng hơi một, kiềm chế cơn sóng tình đang dâng lên mãnh liệt, Tân Ca dùng một tay để che chắn bảo vệ tiểu Gia Hữu của bọn họ ở trong bụng. Đầu lưỡi ướt át ra vào trong nhụy hoa co rúm, Tân Ca rót cục chịu không được mà xoay người túm lấy Ngũ Tử Ngang rồi ôm chặt đối phuong, “Vào đi.” Hắn làm sao lại không muốn nhớ kỹ hương vị của người này.

Ngũ Tử Ngang lưu lại một dấu hôn đỏ tươi trên cổ của Tân Ca rồi mới đỡ lấy dục vọng đang dâng trào của mình mà chậm rãi mở ra thân thể của Tân Ca, Tân Ca thích hắn ôn nhu thì hắn sẽ phá lệ ôn nhu.

Cứng rắn nóng rực dùng tốc độ làm cho người ta khó nhịn để chậm rãi tiến vào, nếu không phải để bảo vệ đứa nhỏ trong bụng thì Tân Ca đã hạ lệnh nhanh lên, sự ôn nhu này khiến hắn khó có thể chống đỡ.

Cuối cùng cũng hoàn toàn kết hợp với Tân Ca, Ngũ Tử Ngang phủ lên bàn tay đang đặt trên bụng của Tân Ca rồi nói, “Nếu không thoái mái thì không được giấu ta.”fynnz.wordpress.com

Tân Ca chỉ lên môi của mình, Ngũ Tử Ngang khom người hôn hắn, trong kẽ hở giữa bờ môi, Tân Ca hạ lệnh, “Cho ta Gia Hữu.”

“Tuân chỉ.”

Ngũ Tử Ngang chậm rãi co rút, Tân Ca chỉ cảm thấy thân thể của mình tùy theo động tác của Ngũ Tử Ngang để cho hạnh phúc và trống rỗng giao hòa. Cảm giác chân thật ở trong cơ thể của hắn làm cho hốc mắt của hắn trở nên ướt át, hắn ôm chặt Ngũ Tử Ngang, trong lòng khó nhịn mà yêu cầu, “Sớm quay về bên ta.”

“Nhất định.”

Hôn Tân Ca, Ngũ Tử Ngang đột nhiên tăng tốc. Tân Ca theo bản năng mà bảo vệ bụng của mình, một tay nắm chặt bả vai của Ngũ Tử Ngang, ngầm đồng ý cho hắn thúc đẩy.

Đế vương tối cao uy quyền của Đại Đông cùng phạm nhân quấn quýt trong đại lao, nhưng không ai nhẫn tâm trách cứ. Diêm Nhật ở bên ngoài ngửa đầu nhìn trời, tâm tình vô cùng nặng nề. Thật giống như có quả cân ở trên người, thoảng dùng sức một chút thì sẽ đè bẹp hắn. Chẳng lẽ cứ như vậy để cho Hoàng Thượng một mình vất vả sinh hạ đứa nhỏ, chẳng lẽ cứ như vậy mà mặc kệ Hoàng Thượng một mình nguy hiểm sinh hạ đứa nhỏ hay sao? Hoàng Thượng a, nô tài tình nguyện để ngài giết nô tài chứ không muốn đau khổ mà giữ kín bí mật này.

Sau một lần thỏa mãn, Ngũ Tử Ngang hôn lên vầng trán thấm ướt mồ hôi của Tân Ca rồi nói, “Chờ ta trở lại, ta không ở kinh thành thì ngươi phải tự chiêu cõi chính mình.”

Tân Ca ném một tiếng, trân trọng thời gian ở cùng với Ngũ Tử Ngang, từ chi dây dưa với đối phương. Ngũ Tử Ngang đợi hai người hoàn toàn bình tĩnh thì mới hỏi, “Ngươi triệu hồi Việt Lặc Văn Tú trở về là vì muốn Việt Lặc Sở an tâm hay sao?”

“Ta tưởng rằng ngươi không nghĩ ra.” Tân Ca cố gắng giữ bình tĩnh, hắn hy vọng sau khi Ngũ Tử Ngang nghe xong tin tức này thì sẽ không làm ra chuyện gì xúc động.

Ngũ Tử Ngang thở dài, “Chuyện gì ngươi cũng an bài chu đáo cho ta, nếu ta còn không hiểu được thì thật sự là đáng chết.”

“Tiếp theo ta sẽ hạ thánh chỉ để bọn họ tưởng rằng việc ta muốn ngươi hộ tống quận chúa đi kết thân thật sự là muốn lưu đày ngươi. Việt Lặc Sở và Việt Lặc Da là thân huynh đệ, nhưng Việt Lặc Sở bẩm sinh tính đa nghi, ngươi và Việt Lặc Da có giao tình không tệ, nếu có thể làm cho Việt Lặc Sở và Việt Lặc Da mâu thuẫn, lấy tính tình ngốc nghếch lại lỗ mang của Việt Lặc Da thì không đánh mà thắng được Nữ Trinh quốc cũng không phải không có khả năng. Ta đã an bài mật thám bên cạnh Việt Lặc Sở, sau khi ngươi đến Nữ Trinh thì hắn sẽ liên hệ với ngươi.”

“Ai?”

Trong lòng của Ngũ Tử Ngang cảm thấy có một chút bất thường, nếu Tân Ca đã sớm chuẩn bị chu đáo thì vì sao lại giấu hắn?

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Tân Ca không muốn nói nhiều lời mà chỉ nói, “Con đường mà ta và ngươi phải đi còn rất dài, giữa lúc đó sẽ không thiếu nhấp nhô và khúc chiết, ngươi chỉ cần nhớ kỹ những gì ta đã nói với ngươi khi cắt tóc là được rồi. Có một số việc không phải ta không muốn nói với ngươi mà là ngươi có chuyện riêng của ngươi, ta cũng có chuyện mà ta muốn làm. Ta không phải nữ nhân, ta là hoàng đế Đại Đông, ta không cần ngươi bảo hộ ta, ta muốn ngươi và ta cùng nhau kề vai chiến đấu.”

Ngũ Tử Ngang áp ché nỗi lo lắng và nghi hoặc bấy lâu nay xuống đáy lòng, “Ngươi cần thận chu đáo lo nghĩ đến chuyện của hai chúng ta, ta làm sao có thể cầm chân ngươi. Đừng nói là giả vờ lưu đày, cho dù ngươi thật sự lưu đày ta thì ta cũng không oán một câu, chỉ cần trong lòng của ngươi còn có ta. Tân Ca, ta yêu ngươi, không phải nói đùa để ngươi cao hứng, cả đời này ta chỉ mong được ở bên cạnh ngươi.”

Tân Ca kéo tay của Ngũ Tử Ngang đặt lên bụng mình rồi nói, “Ta chờ ngươi trở về để cho ta Gia Hữu.”

Ngũ Tử Ngang dịu dàng nói đùa, “Nói không chừng là vừa mới có.”

Tân Ca nhoẻn miệng cười, nụ cười tuyệt sắc trong khoảnh khắc làm cho Ngũ Tử Ngang nhịn không được mà hôn hấn thật sâu.

“Đừng thân cận với Việt Lặc Vân Tú quá mức, ta sẽ ghen đó.”

“Như vậy ta cũng có thể yêu cầu ngươi không được cám dỗ người khác ở Nữ Trinh quốc hay không?”

“Nhất định phải yêu cầu như thế, ngươi không cần ta thì ta sẽ càng nổi cơn ghen.”

“Lưu manh.”

Hai người ở trong đại lao quần quýt thân thiết, sắp tới sẽ ly biệt, hoặc ít hoặc nhiều thì hai người đều có một chút thương cảm, lại có một chút chờ mong.

Năm thứ tám Văn Thái, hai mươi sáu tháng tư, Tân Ca hạ chỉ: Tước Vương vị của Lương Ngũ Hiền Vương Ngũ Tử Ngang, giáng chức Ngũ Tử Ngang thành Lễ bộ nội tham, làm quan ngũ phẩm. Cách chức Thủ vệ tham tướng của Ngũ Tử Anh, lưu lại trong phủ để quản thúc. Tháo biển Lương Vương phủ nhưng không cần dời phủ. Tước bỏ phong hào Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân của Phạm Ngũ Thị, giáng làm thứ dân.

Hai mươi bảy tháng tư, Ngũ Tử Ngang được phóng thích, trở lại trong phủ. Bên ngoài phủ vẫn có rất nhiều quan binh canh gác. Đối với Ngũ gia từ trên xuống dưới mà nói thì chỉ cần hắn có thể bình an trở về đã là chuyện rất may mắn. Đối với tai họa bất thình lình này, mọi người đều đã dự tính đến trường hợp tệ nhất.

Hai mươi tám tháng tư, Tân Ca lại một lần nữa hạ chỉ: Ngũ Tử Ngang hộ tống nghĩa nữ của Lâm Giáp là Chiêu Nguyệt quận chúa đi kết thân với Nữ Trinh quốc, nhẫn gửi tình cảm hữu hảo của Đại Đông với Nữ Trinh quốc, lập công chuộc tội, không được triệu hồi thì không thể hồi kinh.

Đối với tình cảnh này, vẫn có không ít người dâng tấu cho Hoàng Thượng để cầu tình dùm Ngũ Tử Ngang, nhất là Lương Châu Thất Hiền cùng những quan viên xuất thân từ Vịnh Xuân yên đều dâng tấu chương, thậm chí có người dâng cả huyết thư. Cũng có người bởi vì vậy mà bất mãn với Thái sư Lâm Giáp, cho rằng Thái sư ghen ghét hiền tài, lòng dạ hẹp hòi, không chấp nhận việc Lương Vương có năng lực hơn mình. Nhưng mặc kệ có bao nhiêu người bất mãn hay phản đối, Ngũ Tử Ngang bị lưu đày đến Nữ Trinh quốc là chuyện không thể thay đổi được nữa.

Trở lại Vương phủ, Ngũ Tử Ngang trấn an người nhà, viết một phong thư cho Ngũ Tử Hoa ở Đột Quyết, bảo hắn đừng lo lắng, cố gắng hoàn thành tốt chuyện mà Hoàng Thượng đã công đạo. Mười ngày sau, Ngũ Tử Ngang cáo biệt thân nhân, dẫn theo môn sinh Thương Tề nguyện ý đi theo hắn cùng người hầu Ngũ Hiến rời kinh thành đi đến Nữ Trinh quốc.

Chuyện Ngũ Tử Ngang bị tước Vương làm người ta thốn thức, tuy nói hắn nắm quyền cao chức trọng, nhưng là vì triều đình, vì Hoàng Thượng mà tận tâm hết sức, nay rơi vào kết cục này khiến người ta không khỏi rùng mình.

Ngày Ngũ Tử Ngang ra đi có rất nhiều người đưa tiễn hắn, nhưng trong Nội các chỉ có Tiếu Thọ đi tiễn, tuy rằng bị Hoàng Thượng trách phạt vì cầu tình cho Ngũ Tử Ngang nhưng Tiếu Thọ vẫn không ngai. Ngũ Tử Ngang đi lần này thì không biết ngày sau có còn gặp lại hay không. Ngày đưa tiễn không ít người đều ướt khoe mắt, Ngũ Tử Ngang cũng vô cùng kinh ngạc khi có nhiều người đưa tiễn hắn như vậy.

Hoàng cung, Tần Ca đứng trên lầu các cao nhất nhìn về hướng Ngũ Tử Ngang rời kinh, hai tay ôm bụng. Từ ngày hắn biết mình có thể có thai thì hắn đã an bài hết thảy, cũng bố trí ổn thỏa. Để cho Ngũ Tử Ngang rời kinh cũng không phải là vì Nữ Trinh, mà là viện cớ để cho người nọ rời xa mình. Có lẽ đây là lần cuối cùng hắn và Ngũ Tử Ngang gặp nhau, có lẽ đến khi Ngũ Tử Ngang quay lại kinh thành thì hắn đã không còn ở trên đời này. Khi hắn mang thai đứa nhỏ thì tính mạng của hắn đã không còn ở trong tay của hắn, hắn tin tưởng bản thân có thể sinh hạ Gia Hữu nhưng hắn không thể bảo đảm tính mạng của mình.

“Tử Ngang, chớ có trách ta.”

Trên lầu các phiêu diêu một câu thật khẽ.

.....

Tây Noãn Các, Ôn Quế và Khổng Tắc Huy chạy về kinh đang quỳ dưới đất, Hà Hoan dựa vào trên đùi của Tần Ca, đôi mắt to tròn ngập nước, “Hoàng đế ca ca, có phải Lương Vương đại ca chọc giận ngươi hay không? Người không nên trách hắn, có lẽ Lương Vương đại ca nhất thời hờ đồ, ngươi, ngươi bảo hắn trở về đi.”

Ôn Quế và Khổng Tắc Huy cũng muốn cầu tình với Hoàng Thượng, bất quá Diêm Nhật đã nhắc nhở bọn họ đừng lầm lời, bọn họ chỉ có thể quỳ như vậy, hy vọng Hoàng Thượng nguôi giận.

Tần Ca âu yếm sờ đầu Hà Hoan, uy nghiêm nói với Ôn Quế và Khổng Tắc Huy, “Trẫm muốn xử trí Lương Vương như thế nào thì trẫm đều đã có tính toán, chuyện mà các ngươi không nên nhúng tay vào thì các ngươi không cần nhiều lời. Hai ngươi theo trẫm đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn muốn trẫm phải giáo huấn các ngươi hay sao?”

Ôn Quέ nhịn không được mà run rẩy, Khổng Tắc Huy mím môi, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Hoàng Thượng yêu Lương Vương nhiều năm như vậy, làm sao có thể dễ dàng nói lưu đày liền lưu đày? Hắn có thể cảm giác được Hoàng Thượng có ý đây hắn và Ôn Quέ ra khỏi kinh thành có lẽ là vì chuyện này.

Tần Ca vừa nói như thế thì Hà Hoan liền không dám lên tiếng, tuy rằng Hoàng đế ca ca rất sủng ái hắn nhưng hắn không dám tùy tiện với Hoàng đế ca ca. Khi Hoàng đế ca ca lạnh mặt thì còn đáng sợ hơn cả phụ Vương.

Đôi mắt của Ôn Quέ trở nên ửng đỏ, muôn nói cái gì đó nhưng lại nhìn thấy Diêm Nhật nháy mắt ở bên cạnh, hắn liền rập mình xuống đất, “Hoàng Thượng, nô tài vượt quá quy củ, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Khổng Tắc Huy đương nhiên cũng nhìn thấy, “Hoàng Thượng giáo huấn rất phải, thuộc hạ đã quên bốn phận, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.”

Dù sao cũng là người một nhà, hơn nữa Tần Ca rất tin nhiệm hai người này. Hắn mệt mỏi mà ngáp một cái rồi nói, “Hai người các ngươi, một là tổng quản thái giám, một là thống lĩnh thị vệ, đừng luôn để trẫm phải bận tâm. Kể từ ngày hôm nay hai người các ngươi vẫn cùng Diêm Nhật và Thân Mộc thay phiên hầu hạ trẫm, đừng cho bất cứ người lạ nào đến gần trẫm. Khổng Tắc Huy, ngày thường ngươi luôn thờ ơ, cũng không quản chuyện triều đình, nay Lương Vương không ở kinh thành, ngươi phải chú ý nhiều một chút.”fynnz.wordpress.com

Câu nói cuối cùng của Tần Ca làm cho Ôn Quέ và Khổng Tắc Huy đều trùng to mắt, bọn họ có thể ngửi ra một mùi vị nào đó được che giấu trong lời nói của Hoàng Thượng. Hai người đồng thời kiềm néo kinh hỉ, lớn tiếng hô to, “Nô tài [thuộc hạ]tuân chỉ.”

“Úm, các ngươi lui xuống đi, trẫm mệt mỏi, Hà Hoan ở lại với trẫm.” Phất tay, Tần Ca xé dịch trên nhuyễn tháp, Hà Hoan vui vẻ thoát hài mà lên giường. Người trong phòng lập tức lui ra ngoài, không dám quấy rầy.

Vừa ra khỏi Tây Noãn Các, Diêm Nhật liền thấp giọng nói với Khổng Tắc Huy, “Không cần quá mức lo lắng về chuyện của Lương Vương, các ngươi chỉ cần chiếu cố Hoàng Thượng cẩn thận.”

Khổng Tắc Huy dùng thanh âm mà chỉ có hai người có thể nghe được, “Chuyện Lương Vương bị lưu đày có phải là có nội tình hay không?”

Diêm Nhật gật đầu rồi moi lên tiếng, “Đừng hỏi nhiều, không bao lâu nữa các ngươi sẽ biết. Trong cung nhiều người nhiều miệng, mọi sự đều phải cẩn thận.”

Trái tim của Khổng Tắc Huy tựa như rơi thẳng xuống đáy bụng, túm lấy Ôn Quế đang lộ ra vẻ mặt hờ hững mà vội vàng ly khai. Trải qua mấy ngày mâu thuẫn rối rắm, Diêm Nhật rốt cục hạ quyết tâm. Tất cả mọi người đều dựa theo kế hoạch ban đầu đã an bài để hành sự.

Đầu tháng sáu, tin tức Việt Lặc Vân Tú có thai được lan truyền, suýt nữa đã phá nát tâm can của Ôn Quế, Khổng Tắc Huy và cả Hà Hoan. Chẳng phải công chúa tỷ tỷ thích Ngũ tam ca hay sao? Vì sao lại có thai với Hoàng đế ca ca? Đôi mắt với một đồng tơ vò khiến bầu không khí trong cung và trong triều đình càng thêm khẩn trương

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 114

Tháng sáu ở kinh thành đã bắt đầu hơi nóng, đối với người trước nay không hề sợ nóng như Tân Ca thì mùa hè này lại khiến hắn vô cùng khổ sở. Một ngày hôm trước tin tức Việt Lặc Vân Tú có thai được lan truyền ra ngoài, Thái sư sau khi biết tin thì quá độ vui mừng mà khóc nức nở, Lâm Giáp còn cao hứng hơn khi mình có tôn tử. Người ở bên ngoài tẩm cung của Việt Lặc Vân Tú đều do Tân Ca tự an bài, có thai hai tháng vẫn chưa thể nhìn ra cái gì, bất quá hắn đã bắt Việt Lặc Vân Tú phải chuẩn bị, trong bụng cũng phải chèn thêm một miếng đệm.

Chậm rãi vuốt ve cái bụng hàng thật của mình, tâm tình của Tân Ca là sung sướng. Tuy cái thai vẫn còn nhỏ nhưng hắn có thể cảm giác được sự biến hóa mỗi ngày ở trong bụng của mình. Mà đứa nhỏ này dường như cũng rất thông cảm cho phụ Hoàng vất vả, ngoại trừ buổi sáng thức dậy muộn nôn mửa thì Tân Ca không cảm thấy quá khó chịu, khẩu vị cũng tốt hơn so với trước kia rất nhiều, bất quá tinh thần luôn kém cỏi, thân thể hay mệt mỏi rã rời.

Ngáp một cái, Tân Ca nhắm mắt lại. Bên trong lương đình thỉnh thoảng có gió thổi qua làm cho Tân Ca càng thêm buồn ngủ. Đã được Diêm Nhật dặn dò nên Ôn Quέ lập tức cầm lấy cái chăn từ trên tay của tiểu thái giám để đắp cho Hoàng Thượng. Dạo này Hoàng Thượng rất dễ ngủ, Vương gia lại bỉ lưu dày, Việt Lặc công chúa có cốt nhục của Hoàng Thượng, trong đầu Ôn Quέ vẫn đần độn và mơ hồ, lại vô cùng bất an.

Không Tắc Huy vẫn ôm kiếm đứng ở một góc lương đình. Sau khi cân nhắc lời nói của Diêm Nhật thì hắn không còn lo lắng cho Lương Vương, điểm duy nhất mà hắn không thể lý giải là chuyện của công chúa Nữ Trinh. Hắn cố nghĩ như thế nào cũng không hiểu vì sao Hoàng Thượng lại làm cho công chúa Nữ Trinh mang thai của mình? Người khác không biết nhưng trong lòng bọn họ biết rất rõ công chúa Nữ Trinh bất quá chỉ là giả mạo, căn bản là một nam nhân, làm sao có thể mang thai? Chờ đến ngày đó Việt Lặc

Vân Sơn làm sao có thể sinh hạ nhi tử cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng phải đi đâu để tìm đứa nhỏ? Hay là đến lúc đó lại viện cớ không có đứa nhỏ? fynnz.wordpress.com

“Hoàng Thượng, Thái sư đến.” Diêm Nhật đi triệu Thái sư theo lời của Tân Ca, lúc này hắn đã quay trở về.

Tân Ca mở mắt, rõ ràng lộ ra vẻ mặt buồn ngủ. Hắn không hề động tay mà chỉ ngáp hai cái.

“Hoàng Thượng, lão thần đã đến.” Nhìn thấy Hoàng Thượng mệt mỏi, trong mắt của Lâm Giáp hiện lên lo lắng.

“Thưởng tọa.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Lâm Giáp vừa ngồi xuống thì Tân Ca liền ra hiệu cho Diêm Nhật, Diêm Nhật lập tức để cho đám tiểu thái giám hầu hạ lui xuống.

Lâm Giáp nhịn không được mà lại nói thêm một lần nữa, “Nương nương rốt cục cũng hoài long tử, Hoàng Thượng cũng nên bảo trọng long thể.”

Tân Ca mỉm cười để cho Lâm Giáp an tâm, “Trẫm sẽ lưu ý. Hôm nay trẫm triệu Thái sư đến đây là vì muốn nói việc này. Hôm qua Thái y có bắt mạch cho quý phi, bảo là quý phi bị nhiễm một chút nhiệt chứng. Mấy ngày nay càng lúc càng nóng, trẫm muốn dẫn quý phi đến nghỉ dưỡng ở Tị Thủ sơn trang, trẫm cũng thuận tiện đi tĩnh dưỡng. Dạo này các đại thần trong triều lại bắt đầu nghĩ cách dâng nữ nhân cho trẫm, trẫm rất phiền. Chờ quý phi sinh hạ đứa nhỏ xong thì trẫm sẽ hồi kinh.”

Lâm Giáp vừa nghe xong thì lập tức hiểu được dụng ý mà Hoàng Thượng triệu hắn đến, hắn không hề bất mãn mà chỉ nói, “Hoàng Thượng có việc gì cần lão thần làm thì cứ phân phó là được, lão thần tuyệt đối không chối từ. Long thể của Hoàng Thượng và thánh thể của nương nương quan hệ đến sự ổn định của Đại Đông. Hoàng Thượng dẫn nương nương rời kinh cũng tốt, ở trong cung như vậy cũng không an toàn.”

Tần Ca đứng dậy, cầm tay lão Thái sư, “Thái sư, có ngài ở bên cạnh phụ tá trẫm là may mắn của trẫm. Thái sư, trẫm muôn đem những chuyện vụn vặt của triều đình giao cho ngài, mấy năm nay thân mình của trẫm khi tốt khi tệ, lần này đến Tị Thủ sơn trang thì trẫm cũng muôn dứt bỏ những chuyện phiền lòng, sớm ngày dường hảo thân mình.”

Lâm Giáp nắm chặt tay của Hoàng Thượng, ngũ khí nghẹn ngào, “Hoàng Thượng không chê lão thần cao tuổi, tín nhiệm lão thần như thế khiến cho lão thần rất hổ thẹn. Hoàng Thượng, ngài cứ việc yên tâm mà đi, lão thần tuy xương cốt đã già yếu nhưng vẫn có thể tiếp tục phân ưu vì Hoàng Thượng thêm vài năm nữa.”

Tần Ca cười nhẹ, “Trẫm đã từng nói Thái sư còn phải dạy Thái tử, ngài cũng phải bảo trọng thân thể của mình một chút.”

Lâm Giáp kích động không thể nói nên lời, nặng nề mà gật đầu.

Thật vất vả mới ổn định cảm xúc, lúc này Lâm Giáp mới hỏi, “Hoàng Thượng tính khi nào thì khởi hành.”

Tần Ca nói, “Đứa nhỏ vẫn chưa tròn ba tháng, Thái y muốn tháng sau khởi hành.”

“Hảo.”

“Thái sư, còn có một chuyện trẫm muôn thương lượng với ngươi.”

“Hoàng Thượng cứ nói.”

Tần Ca thấp giọng, “Cách đây không lâu trẫm có nhận được tin tức nói An Lăng Vương có một người con nuôi tên là Tử Vụ, người này đã biến mất sau khi An Lăng Vương bị đày ra Biện An. Nghe nói trên tay của An Lăng Vương có một đám tử sĩ, những người này do Tử Vụ chưởng quản. Tử Vụ từng là Môn chủ của Ám Dạ môn. Cũng từng xuất hiện ở kinh thành, đám thích khách này trẫm có thể khẳng định có liên can đến An Lăng Vương. Hiện tại Tử Vụ không rõ tung tích, đám tử sĩ cũng không biết đang ở đâu, có thể là do Tử Vụ đem đi.”

Lâm Giáp kinh hãi, “Chẳng lẽ An Lăng Vương muốn muru phản?”

Tần Ca cười lạnh, “Trẫm không có con nối dõi, trẫm mà chết thì thiên hạ này chẳng phải sẽ thuộc về hắn hay sao?”

Lâm Giáp lập tức nói, “Hoàng Thượng! Không thể lưu An Lăng Vương!”

Tần Ca gật đầu, “Trẫm cũng có ý này. Nay trẫm có Hoàng nhi, An Lăng Vương tuy rằng bị trẫm giam lỏng nhưng trẫm tin tưởng hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ tìm cơ hội để loại trừ trẫm và thái tử chưa xuất thế. An Lăng Vương, không thể lưu.”

Lâm Giáp suy nghĩ trong chốc lát rồi nói, “Mặc dù An Lăng Vương bị biếm nhưng trên danh nghĩa vẫn là Hoàng thúc của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng là minh quân, việc này phải hành sự cẩn thận, không nên để cho dân chúng lên án.”

Tần Ca nói, “Lời nói của Thái sư đã an ủi trẫm. Trẫm tính...” Hắn vẩy tay, Lâm Giáp ghé tai sang. Tần Ca thấp giọng nói, Lâm Giáp không ngừng gật đầu.

Sau khi nói xong thì Tần Ca lại tiếp tục lên tiếng, “Thứ nhất là dẹp trừ uy hiếp của An Lăng Vương đối với trẫm, thứ hai nói không chừng có thể dẫn ra dư nghiệt của An Lăng Vương, như vậy trẫm mới có thể yên tâm.”

Lâm Giáp nói, “Lão thần hiểu rõ, hôm nay lão thần trở về sẽ bố trí việc này.”

Tần Ca ra hiệu cho Diêm Nhật đi đến, Tần Ca nói, “Việc này tốt nhất nên làm thỏa đáng trước khi trẫm rời khỏi kinh thành. Thái sư, nếu cần dùng người thì ngài cứ tìm Diêm Nhật, nhất định phải nhanh chóng, miễn cho đêm dài lầm mông.”

Lâm Giáp đứng dậy, “Hoàng Thượng yên tâm, lão thần nhất định hoàn thành sứ mệnh.”

“Đi đi.”

Lâm Giáp ly khai, đáy mắt của Tân Ca hiện lên sự lạnh lùng nghiêm nghị, hắn phải bảo đảm sau khi nhi tử của hắn được sinh ra sẽ không bị bất kỳ uy hiếp nào.

Khổng Tắc Huy đi đến phía sau Tân Ca rồi thấp giọng hỏi, “Hoàng Thượng, có cần thuộc hạ ra mặt hay không?”

Tân Ca dựa vào nhuyễn tháp rồi nói, “Không cần, bây giờ vẫn chưa đến lúc để ngươi xuất thủ. Các ngươi đến lúc đó cứ theo trẫm đến Tị Thủ Sơn Trang, ngươi dẫn theo một ít cao thủ của Ám Dạ môn. Nếu đám tử sĩ kia thật sự tồn tại thì trẫm tin tưởng bọn họ nhất định sẽ xuất hiện.”

Sắc mặt của Khổng Tắc Huy đông lạnh, hắn gật đầu với Tân Ca.

Ôn Quế ở bên cạnh lắng nghe, không khỏi kinh hỉ, Hoàng Thượng muốn dẫn hắn theo? Từ sau khi Hoàng Thượng trúng độc, đã hai năm qua Hoàng Thượng vẫn luôn lạnh đạm đối với hắn, thỉnh thoảng còn viện cớ đuổi hắn và Khổng Tắc Huy ra khỏi kinh thành, hắn còn tưởng lần này Hoàng Thượng sẽ không dẫn hắn theo. Thật tốt quá, thật sự quá tốt! Ôn Quế cao hứng đến mức đôi mắt cũng ửng đỏ.

Tân Ca nhìn thấy, bất quá cũng không lên tiếng. Đợi đến khi bụng hắn lớn, không thể tiếp tục giấu diếm thì hắn cũng sẽ không giấu Khổng Tắc Huy và Ôn Quế nữa.

.....

Ngũ Hiến đi vào trong lều bạt, thấy Ngũ Tử Ngang vẫn chưa ngủ, hắn vội vàng nói, “Vương gia, đêm đã khuya, ngài vẫn chưa nghỉ ngơi hay sao? Sáng mai còn phải lên đường.”

Vừa mới nhận được một phong thư, Ngũ Tử Ngang đang cau mày, căn bản không nhìn thấy có người tiến vào. Ngũ Hiến vừa lên tiếng thì Ngũ Tử Ngang liền sững sốt, lúc này mới phục hồi tinh thần, thu liêm tâm tư, hắn trầm giọng, “Hiện tại ta đã không còn là Vương gia, vì sao không đổi cách xưng hô?”

Ngũ Hiến nói một cách ủy khuất, “Vương gia ở trong lòng của tiểu nhân vĩnh viễn là Vương gia.” Hắn đang ủy khuất vì Vương gia.

Ngũ Tử Ngang lập tức giáo huấn, “Để cho người khác nghe thấy, chỉ cần một tờ giấy hạch tội được dâng lên trước mặt Hoàng Thượng thì ta sẽ bị biếm thành thứ dân, lúc đó chắc người rất cao hứng.”

Ngũ Hiến bực miệng, sụt sịt cái mũi, nhẫn nhịn khô sở mà nói, “Tiểu nhân sẽ chú ý.”

Không đành lòng thấy hắn như vậy, Ngũ Tử Ngang chỉ thở dài, “Ngươi đi ngủ trước đi, ta còn có vài chuyện cần phải xử lý.”

“Vương, ân, đại nhân không ngủ thì tiểu nhân làm sao có thể ngủ cho được? Tiểu nhân thức cùng đại nhân.” Khi Ngũ Hiến nói ra hai chữ đại nhân thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Ngũ Tử Ngang mắt kiên nhẫn, “Bảo ngươi đi ngủ thì ngươi cứ đi ngủ đi, mau đi đi.”

Biết Vương gia đang phiền lòng, Ngũ Hiến không dám nói nhiều, thoát xiêm y, lén giường ngủ.

Lại một lần nữa lấy ra lá thư, trên mặt của Ngũ Tử Ngang đầy nghi hoặc, ngược lại không hề cảm thấy ghen tuông. Thư là do Ngũ Hoán đưa đến, nội dung đương nhiên là nói cho hắn biết Hoàng Thượng triệu hồi công chúa Nữ Trinh quốc, hơn nữa công chúa Nữ Trinh đã có thai hai tháng. Trước khi Ngũ Tử Ngang lên đường thì Tần Ca đã nói với hắn về dụng ý triệu hồi công chúa Nữ Trinh, nhưng không nhắc với hắn về việc công chúa sẽ có thai. Hơn nữa chiếu theo thời gian trong thư, nếu công chúa thật sự có thai thì tuyệt đối không thể là của Tần Ca. Chẳng lẽ công chúa có thai của Tử Hoa, Tần Ca đâm lao phải theo lao, làm cho Việt Lặc Sở càng thêm tin tưởng?

Ngũ Tử Ngang cảm thấy rất hồ đồ. Suy nghĩ một hồi lâu, hắn quyết định tạm thời không hỏi mà chỉ chờ thư của Tần Ca, xem Tần Ca sẽ giải thích thế nào. Nghĩ như vậy, Ngũ Tử Ngang đốt cháy lá thư, sau đó leo lên một chiếc giường khác để nghỉ ngơi.

Tần Ca tước Vương vị của Ngũ Tử Ngang, nhưng quan viên được phái đi theo Ngũ Tử Ngang đều là bộ hạ của hắn hoặc là quan viên xuất thân từ Vịnh Xuân yên. Bởi vậy những người này vẫn rất tôn kính Ngũ Tử Ngang, cũng sẽ không gây khó dễ cho hắn, ngược lại còn luôn lo lắng hắn sẽ suy sụp, cho nên bọn họ luôn cẩn thận, hết sức chiết cố. Dọc đường đi Ngũ Tử Ngang căn bản không hề khổ sở, cùng mọi người hét nói lại cười, người khác chỉ nghĩ là hắn miễn cưỡng vui vẻ, cho nên càng cẩn thận chiết cố. Ngũ Tử Ngang đều ghi tạc tấm lòng thành của bọn họ, ngày sau những người này sẽ trở thành thủ hạ đắc lực của hắn.

Mà lúc này Ngũ Tử Hoa ở Đột Quyết cũng nhận được một phong thư từ kinh thành gửi đến. Lúc trước hắn đã biết tin đại ca bị tước Vương, nhị ca bị giáng chức, cũng nhận được thư của đại ca bảo hắn đừng lo lắng, an tâm ở lại Đột Quyết, không nên cảm thấy gánh nặng, chỉ cần tận tâm tận tụy hoàn thành nhiệm vụ mà Hoàng Thượng đã công đạo. Đại ca bị lưu đày đến Nữ Trinh, nhị ca và cô nãi nãi vẫn bị giam lỏng ở kinh thành, Ngũ Tử Hoa cho dù có lo lắng cũng không thể xưởng bậy. Huống chi trong thư đại ca đã dặn dò hết thảy mọi chuyện đều đã có đại ca gánh vác, ngày sau chắc chắn sẽ tốt đẹp, từ nhỏ đến lớn đại ca chính là người mà Ngũ Tử Hoa tin tưởng nhất, cho nên hắn yên tâm ở lại Đột Quyết, tiếp tục cùng Đột Quyết chu toàn.

Chẳng qua phong thư mà hắn nhận được ngày hôm nay lại làm cho hắn vô cùng bất an. Vân Tú làm sao lại có thể mang thai của Hoàng Thượng? Nếu Hoàng Thượng từng đến Cẩm Đà tự thì đáng lý hắn cũng phải biết mới đúng, vì dường như ngày nào hắn cũng đi gặp Vân Tú. Huống hồ nếu Vân Tú hòa hảo với Hoàng Thượng thì vì sao Vân Tú còn có thể gặp hắn, còn có thể đưa tặng chuỗi tràng hạt chưa từng rời khỏi người của nàng? Ngũ Tử Hoa nghĩ đến nghĩ lui đều cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, hiện tại hắn lo lắng nhất chính là dụng ý mà Hoàng Thượng triệu hồi Vân Tú về cung.

Lúc này, ngoài phòng có người lên tiếng, “Ngũ đại nhân, ngài đã ngủ hay chưa?”

Ngũ Tử Hoa vội vàng cất thư vào rồi vỗ vỗ mặt mình, sau đó mới mở miệng, “Vẫn chưa.”

Khi người nọ tiến vào thì Ngũ Tử Hoa liền đứng dậy rồi bước đến, “Có chuyện gì? Duy Châu? Vì sao muộn như thế mà ngươi còn chưa đi ngủ?”

Phùng Duy Châu mang theo tâm tình trầm trọng mà lên tiếng, “Ta nghĩ đến chuyện của Vương gia, ngủ không được.”

Ngũ Tử Hoa ra hiệu cho Phùng Duy Châu an tọa rồi hẵn cũng ngồi xuống bên cạnh, “Ta cũng rất lo lắng cho đại ca, nhưng hiện tại chúng ta ở Đột Quyết, không thể làm được gì. Nếu Lần này chúng ta có thể trấn an Đột Quyết, viên mãn hoàn thành nhiệm vụ thì không chừng Hoàng Thượng sẽ xét công trạng của ta và ngươi để miễn tội cho đại ca.”

Phùng Duy Châu lộ ra thần sắc phức tạp, “Hoàng Thượng là minh quân, làm sao có thể dễ dàng tin lời tiểu nhân vu oan giá họa? Liễu gia làm rất nhiều chuyện xấu, ngươi từng đi theo bên cạnh Vương gia nên ngươi là người rõ ràng nhất, Vương gia chưa từng làm chuyện gì tổn hại đến triều đình, tổn hại đến Hoàng Thượng. Thật giận là ta không ở kinh thành, bằng không ta nhất định đến trước mặt Hoàng Thượng mà kêu oan cho Vương gia.”

Ngũ Tử Hoa thở dài một hơi, trong lòng đầy áp lực. Chuyện của đại ca, chuyện của Ngũ gia, chuyện của Vân Tú, còn có chuyện của Đột Quyết. Hắn đứng dậy rồi nói, “Duy Châu, chúng ta ra ngoài một chút đi.”

“Hảo.”

Hai người ra ngoài đại trướng, một cơn gió lạnh thổi đến, hai người không khỏi rung mình. Nhiệt độ của tháng sáu vào ban ngày có thể nướng khô người ta, nhưng đến buổi tối có đắp chăn bông cũng vẫn thấy lạnh. Hai người kéo lại xiêm y, bầu trời giăng đầy sao, bọn họ bước đến bãi cỏ.

Thoáng rời xa doanh trại, Phùng Duy Châu nói một cách trầm trọng, “Hai ngày qua thái độ của Tra Mộc Nhĩ Hãn đối với ngươi đã thay đổi rất nhiều, có lẽ có liên quan đến chuyện Vương gia bị tước Vương.”

Ngũ Tử Hoa cười khổ, “Tra Mộc Nhĩ Hãn vốn không thật lòng muốn kết minh cùng Đại Đông, hiện tại Ngũ gia đang lung lay, việc hàn lanh đậm đối với ta cũng đã nằm trong dự đoán. Hiện tại ta chỉ hy vọng không phụ lòng

của Hoàng Thượng, không cho những người đó có cơ hội hại Ngũ gia và đại ca.”

Phùng Duy Châu nhéch môi, nói một cách kiên định, “Làm không được chuyện Hoàng Thượng đã công đạo thì chúng ta sẽ không hồi kinh!”

Ngũ Tử Hoa gật đầu, hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lúc này ở cách đó không xa đang truyền đến tiếng đánh chửi, Ngũ Tử Hoa nhìn Phùng Duy Châu, hai người nhanh chóng bước về phía phát ra tiếng ồn. Sau khi vòng qua chuồng dê thì Ngũ Tử Hoa và Phùng Duy Châu cùng đứng lại. Hóa ra là hai gã trông coi dê đang đánh một đứa nhỏ, đứa nhỏ ôm đầu co rúc dưới đất, không rên một tiếng mà chỉ thora nhận quyền cước và đòn roi quất lên người, hai gã kia vừa đánh vừa mắng những lời vô cùng khó nghe. Ngũ Tử Hoa và Phùng Duy Châu không thấy rõ bộ dáng của đứa nhỏ, nhưng có thể nhìn ra đứa nhỏ là người Đột Quyết. Người Đột Quyết giáo huấn người Đột Quyết, bọn họ làm sứ thần Đại Đông thì quả thật không tiện ra mặt.

Nhưng thấy hai người kia không có ý dừng lại, Phùng Duy Châu nhịn không được mà lên tiếng, “Xin hỏi ở nơi nào có nấu nước? Chúng ta muốn nấu một chút nước ấm để lau mình.”

Hai người kia nghe tiếng thì liền dừng lại, thấy người đến là sứ thần Đại Đông nên bọn họ lập tức thu hồi vẻ mặt hung tợn, chỉ về một hướng mà nói, “Ở bên kia, nơi có khói bốc lên thì có thể nấu nước. Các ngươi là sứ thần có thể trực tiếp phái người đi, cần gì phải tự mình động thủ?”

Phùng Duy Châu mỉm cười mà nói, “Đêm khuya, thủ hạ đều đã nghỉ ngơi, thật sự không tiện gọi bọn họ thức dậy. Vốn cũng không muôn, chẳng qua đồ mồ hôi nên mới...” Nói xong, hắn liếc mắt nhìn đứa nhỏ nằm dưới đất rồi hỏi, “Có chuyện gì vậy? Hình như hai vị đại ca rất tức giận.”

Sau khi Tra Mộc Nhĩ Hãn thống nhất các bộ lạc của Đột Quyết thì thực thi văn hóa của Đại Đông, bởi vậy người Đột Quyết coi như khá hữu hảo đối với sứ thần. Lúc này được sứ thần gọi là đại ca khiến hai người nọ rất cao hứng, trong đó có một người chỉ vào đứa nhỏ mà nói, “Hắn muốn trộm dê, bị ta bắt được, ta muốn giao hắn cho Đại Hãn xử trí.”

“Ta không có!” Đứa nhỏ ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy hắn thì Ngũ Tử Hoa và Phùng Duy Châu đều kèm lòng không đậu mà tối sầm đáy mắt, trên mặt của đứa nhỏ đều là máu.

“Ngươi không ăn trộm dê vậy ngươi lén lút ở đây để làm cái gì?” Một tên đại hán khác đá đứa nhỏ một cước, đứa nhỏ nhịn đau nhưng vẫn quật cường nói, “Ta không có trộm dê!”

Phùng Duy Châu không đành lòng để hai người kia tiếp tục đánh đứa nhỏ, hắn vội vàng nói, “Hai vị đại ca cần gì phải so đo với một đứa nhỏ? Trùng hợp ta thiếu một người nấu nước, các ngươi cứ phạt hắn nấu nước cho chúng ta đi.”

Hai người kia cảm thấy có lý, một người nhắc đứa nhỏ lên rồi đẩy ra xa mấy bước, “Đi đi! Nấu nước cho các đại nhân! Còn dám trộm dê thì ta sẽ bẩm báo với Đại Hãn để chặt tay của ngươi!”

Đứa nhỏ lau vết máu trên mặt, thần sắc không thay đổi mà đi ra khỏi chuồng dê, rồi đi đến trước mặt Ngũ Tử Hoa và Phùng Duy Châu. Phùng Duy Châu ôm quyền đáp tạ hai người kia, tiếp theo liền đưa tay choàng qua vai đứa nhỏ rồi nói, “Đi thôi, giúp chúng ta nấu nước.”

Đứa nhỏ hất tay của Phùng Duy Châu ra, Phùng Duy Châu không hề để bụng mà chỉ mỉm cười, lại quay sang chào từ biệt hai người kia, rồi kéo đứa nhỏ đi về lều trại có khói bốc lên, đi được một đoạn thì hắn liền quay đầu liếc mắt nhìn Ngũ Tử Hoa một cái, hai người xoay tròn bước chân, hướng về lều trại của bọn họ mà đi.

Hành động cứu đứa nhỏ của Phùng Duy Châu chỉ đơn thuần xuất phát từ việc không đành lòng nhìn nó bị đánh đập, căn bản không ngờ đứa nhỏ sẽ sinh ra ảnh hưởng thật lớn đối với hắn, đối với Đại Đông, cũng như đối với Đột Quyết.

.....

Không quá bao lâu thì Ngũ Tử Ngang cũng nhận được thư của Tân Ca. Trên thư Tân Ca nói với hắn chuyện Việt Lặc Vân Tú mang thai chỉ là để ngụy trang, vì làm cho Việt Lặc Sở yên tâm, cũng có cớ diệt trừ An Lăng

Vương. Xem thư xong, Ngũ Tử Ngang thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là giả vờ mang thai, bằng không hắn thật sự muốn vọt về kinh thành để tìm Tân Ca mà chát ván.

Không hề nghi ngờ, hắn lập tức đốt lá thư, chuyên tâm lên đường. Hành trình đến Nữ Trinh tràn ngập khó khăn và gian nguy, nhưng so với tình cảm của hắn và Tân Ca thì cũng chẳng đáng là gì. Hiện tại điều mà hắn muốn biết nhất chính là quân cờ mà Tân Ca đã an bài sẵn sàng để chờ hắn ở Nữ Trinh quốc là ai.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 115

Cuối tháng sáu, vụ án Liễu gia có kết quả. Việc Liễu Vân Phi buôn bán quan diêm là vô cùng xác thực, tuy Liễu Nhiễm không phạm trọng tội nhưng dung túng nhi tử, lợi dụng quyền thế vì chính mình mà mưu đồ tư lợi. Tân Ca một lòng muôn động vào Liễu gia nên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Liễu gia tựa hồ gặp hạn ngập đầu, bất quá Tân Ca xem như nể tình cũ, ngoại trừ Liễu Vân Phi bị tống vào đại lao thì những người khác của Liễu gia đều bị đuổi ra khỏi kinh thành, vĩnh viễn không thu nhận.

Nhi tử thứ hai của Liễu Nhiễm có thể nói là bị phụ thân và đại ca liên lụy, cũng mất chức quan. Chỉ có Liễu Song bởi vì vẫn là thê tử của Ngũ Tử Ngang nên không thê thảm như phụ thân và ca ca của mình. Nàng là nữ nhi đã gả ra ngoài, Tân Ca chỉ hạ một thánh chỉ, Liễu Song tách khỏi Liễu gia, từ nay về sau không còn can hệ với Liễu gia. Sau khi Liễu gia gặp chuyện không may thì Liễu Song cơ hồ khóc khô đôi mắt, đến khi thánh chỉ được hạ xuống, biết gia đình được bảo vệ tánh mạng, tuy rằng Liễu Song không đành lòng khi không thể gặp mặt thân nhân, nhưng trong tình huống này thì nàng chỉ có thể chấp nhận kết quả như vậy.

Liễu Nhiễm cứ như vậy mà tự kết thúc kiếp sống quan trường của mình. Tân Ca thừa dịp này để cách chức một vài kẻ có liên quan đến vụ án của Liễu gia, trên thực tế là cách chức đám quan viên phản đối Ngũ Tử Ngang, để bạt một đám quan viên trẻ tuổi. Sau đó, hắn bổ nhiệm người tên là Lại Bình Hỉ mà Ngũ Tử Ngang đã từng đề cập với hắn để làm Hộ Bộ Thượng Thư. Người này từ một thảo dân mà nghiêm nhiên trở thành đại quan, thật sự làm cho người ta kinh ngạc. Đương nhiên cũng có rất nhiều người không có phúc khí, Tân Ca lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái thì bọn họ liền không dám hít thở. May mắn nay uy nghi đế vương của Tân Ca càng lúc càng sâu, đừng nói là quan viên bình thường, cho dù là đại thần Nội Các hiện tại gặp hắn cũng cảm thấy khẩn trương khó thở. Hoàng Thượng là xưa không bằng nay, không ai dám dè dàng ngỗ nghịch với Hoàng Thượng.

Lâm Giáp bảo trì yên lặng đối với việc Hoàng Thượng điều chỉnh quan viên, chỉ cần những người này trung tâm vì nước, vì triều đình, vì Hoàng Thượng thì cho dù bọn họ có giao hảo với Ngũ Tử Ngang, thậm chí là do Ngũ Tử Ngang tiến cử thì cũng không sao. Nếu không phải Ngũ Tử Ngang có quyền thế quá lớn, uy hiếp đến Hoàng Thượng thì hắn cũng sẽ không gây khó xử cho đối phương. Khi Tân Ca bận điều chỉnh quan viên thì Lâm Giáp chọn mấy người từ phía Diêm Nhật âm thầm đem An Lăng Vương Tân Chính cùng hai nhi tử và thân nhân bí mật rời đi. Vì ổn định ngai vàng của Tân Ca, Lâm Giáp không hề để ý bản thân mình đang làm ra chuyện hèn hạ.

Được Tân Ca ngầm đồng ý, khi Lâm Giáp nhìn thấy Tân Chính thì liền dâng lên một ly rượu độc cho đối phương. An Lăng Vương nằm mơ cũng không ngờ kế hoạch mà mình cất công vun đắp lâu như vậy, mắt thấy thành công không xa, lại chỉ trong một đêm hoàn toàn bị dập tắt. Tân Chính vô cùng thất vọng và không cam lòng, hắn thủy chung không muốn thoát khỏi mộng đế vương.

Sau khi Ngũ Tử Ngang rời khỏi kinh thành được hai tháng thì nơi này lại khôi phục vẻ phồn hoa và huyên náo trước kia. Tựa hồ chuyện Lương Vương bị biếm đã trở thành chuyện hôm qua, vẫn có người đàm luận nhưng nhiều nhất cũng chỉ là thốn thức. Gần vua như gần hổ, làm quan tại triều thì chuyện này là điều hiển nhiên, cũng không thể tránh khỏi. Phủ đệ của Ngũ gia vẫn tọa lạc tại con phố phồn hoa nhất kinh thành, nhưng trước đại môn không có bảng hiệu đầy khí thế, trước cửa cũng không còn xe ngựa tới lui. Lương Vương phủ cũng giống như chủ nhân của nó, trở thành ký ức hôm qua của mọi người.

Trong Vương phủ, đại đa số gia nhân đều ly khai, chỉ để lại những người già cả không muốn rời đi, vì vậy khiến cho phủ đệ vô cùng thanh tịnh, Phạm Ngũ Thị cả ngày ở phật đường khẩn cầu bình an cho Ngũ Tử Ngang ở Nữ Trinh Quốc và Ngũ Tử Hoa ở Đột Quyết. Đã trải qua đả kích, trên mặt của Liễu Song cũng dần dần có nụ cười, dù sao trượng phu của nàng, hai tiểu hài tử của nàng vẫn ở đây, nàng cũng không mất đi nụ cười tựa.

Người trong phủ vắng bớt, Liễu Song cũng quen với việc tự mình làm một số công chuyện. Ngũ Tử Anh vốn là một người ít nói, hiện tại không có chức quan cho nên hắn chỉ ở nhà bận bìu với mấy đứa nhỏ, thời điểm còn

lại thì hắn làm thợ mộc, cùng cô nái nái trò chuyện, khi không có ai thì hắn lại âu yếm nữ nhân của hắn. Đại ca và tam đệ không ở đây, vì vậy hắn trở thành người nam nhân duy nhất ở trong phủ, hắn không thể mất đi bình tĩnh. Người của Ngũ gia không được lệnh của Hoàng Thượng thì không thể tùy ý ra phủ, tất cả mọi người bị giam lỏng, Ngũ Tử Anh vừa lúc có thời gian để ở phủ bù đắp. Nhìn Liễu Song và Tử Anh càng lúc càng khắng khít, Phạm Ngũ Thị ngoại trừ thở dài thì cũng không hề nói cái gì. Nàng đã nhìn ra tâm tư của Ngũ Tử Ngang không ở trên người Liễu Song, có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Năm thứ tám Nguyên Khánh, hai mươi mốt tháng bảy, sau khi Dung Khâu cẩn thận kiểm tra để bảo đảm không có gì sai sót thì Tân Ca mới hạ chỉ đem quốc sự giao cho Thái sư và Nội Các, hắn cùng quý phi rời khỏi kinh thành đến Tị Thủ sơn trang cách xa kinh thành hơn bảy trăm dặm. Đi theo hắn còn có Hà Hoan, Ôn Quế, Diêm Nhật, Khổng Tắc Huy, Thân Mộc, và người hầu Diêm Hoán ở bên cạnh Hà Hoan. Đương nhiên, Dung Khâu phụ tử nhất định phải đi theo. Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật chọn lựa một đám bộ hạ có thân thủ vô cùng cao cường từ Ám Dạ môn và Diêm La điện để âm thầm đồng hành. Cân nhắc đến việc cho Ngũ Tử Ngang có thể thuận tiện hồi kinh, Tân Ca đem toàn bộ mấy vạn quân cận vệ và thủ hạ của Ngũ Tử Ngang vào cung, Khổng Tắc Huy là thống lĩnh thị vệ trực tiếp chấp chưởng mấy vạn nhân mã này.

Vì bảo đảm an nguy cho Hoàng Thượng, Khổng Tắc Huy điều động năm ngàn tinh binh đến Tị Thủ sơn trang, đồng thời còn có sáu trăm thị vệ thân tín của Lý Thao cũng đi theo bên cạnh Hoàng Thượng. Các trạm dịch ven đường từ kinh thành đến Tị Thủ sơn trang đều có an bài thị vệ, một khi Hoàng Thượng có chuyện gì thì tin tức có thể lập tức được truyền về kinh thành. Trang Bát Ky tọa trấn kinh thành, Quan Độ và Lý Thao có thể nhanh chóng phái binh bảo hộ Hoàng Thượng. Chuẩn bị hết thảy, Tân Ca đã mang thai được hơn bốn tháng, trong tiết trời nóng nực, hắn khoác áo choàng ngồi lên ngự liễn để ly khai kinh thành. Quan viên cung điện Hoàng Thượng rời kinh có thể nhìn thấy quý phi bên cạnh Hoàng Thượng đã lộ rõ bụng, mọi người đều tự hiểu khi Hoàng Thượng trở về thì cũng là lúc quý phi nương nương đã lâm bồn.

Đội ngũ của Hoàng đế chậm rãi xuất phát đến Tị Thủ sơn trang, vì quý phi nương nương mang thai nên đội ngũ lên đường rất chậm. Đi được trong chốc lát thì quý phi nương nương liền từ ngự liễn ngồi vào trong phượng liễn của mình. Không ai sẽ tò mò đối với chuyện này, bảo vệ tốt an nguy của Hoàng Thượng và quý phi nương nương mới là đại sự.

Trên xe, Việt Lặc Vân Sơn vừa ly khai thì Tân Ca lập tức cởi bỏ áo choàng. Hiện tái hàn chỉ sợ nóng, áo choàng dày cộm làm cho hàn vô cùng nóng nực. Bốn tháng hơn, bụng của hàn không lộ rõ như cái bụng giả của Việt Lặc Vân Sơn, nhưng lại hơi hơi nhô ra. Ôn Quέ còn mừng thầm vì cuối cùng Hoàng Thượng cũng béo lên được một chút, vì thế rất cao hứng. Nhưng Dung gia phụ tử, Diêm Nhật và Thân Mộc biết rõ nội tình thì lại âm thầm lo lắng, bụng của Hoàng Thượng hình như hơi nhỏ một chút. Diêm Nhật mỗi ngày đều quan tâm đến việc ăn uống của Hoàng Thượng, sợ Hoàng Thượng ăn không đủ.

“Ôn Quέ, phân phó bọn họ đi nhanh một chút.”

Ôn Quέ ở bên ngoài xe vội vàng hỏi, “Hoàng Thượng, nương nương có thai, đi nhanh có sao hay không...” Khiến người hoài nghi?

Tân Ca dùng âm lượng mà người ngoài xe có thể nghe thấy, “Trẫm đã hỏi qua, nàng bảo là không ngại. Trời quá nóng, sớm đến Tị Thủ sơn trang cũng tốt hơn cho thân mình của quý phi.”

“Dạ, để nô tài đi phân phó với bọn họ.”

Nằm dựa trên xe, Tân Ca cởi bỏ đai lưng, sơ làm ngập đúra nhỏ. Mỗi lần sơ bụng là trên mặt của hàn tràn đầy chờ mong và hạnh phúc của người sắp làm phụ [mẫu]. Đúra nhỏ cũng rất khá, biết hiểu chuyện, không quá nghịch ngợm. Không giống như Liễu Song khi mang thai đã nôn mửa kịch liệt, cái gì cũng ăn không vô. Đúra nhỏ này không kiêng ăn, phụ Hoàng ăn cái gì thì nó liền ăn cái đó, cũng không tùy hứng. Càng sờ bụng thì Tân Ca lại càng thỏa mãn, nhị tử của hàn và Tử Ngang nhất định là đúra nhỏ tốt nhất thiên hạ. Hắn hy vọng đúra nhỏ có thể giống Tử Ngang, có tính tình và khí chất của Tử Ngang.

Bên trong xe có sẵn trà nước và điểm tâm, Tần Ca cầm lấy một quyển sách từ chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh, vừa lật xem vừa ăn uống. Với tốc độ này thì khoảng hai ngày là bọn họ có thể đến Tị Thủ sơn trang. Tị Thủ sơn trang cách kinh thành không tính là quá xa, nếu nơi này có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể lập tức truyền tin về kinh thành. Nghĩ đến đây, tâm can của Tần Ca liền đau đớn, hắn rất nhớ Tử Ngang, rất nhớ, rất nhớ.

.....

Khi Tần Ca rời kinh là lúc Ngũ Tử Ngang đã đến Nữ Trinh. Nữ Trinh quốc biểu hiện rất cao hứng đối với việc Đại Đông kết thân lần này, cũng tiếp đai thập phần long trọng, không vì việc hắn bị tước Vương mà biểu hiện vô lễ. Ngày đầu tiên Ngũ Tử Ngang đến Nữ Trinh quốc thì Việt Lặc Sở đã mở tiệc trong cung để chiêu đãi hắn. Mà Việt Lặc Da từng có rượu thịt tương giao với Ngũ Tử Ngang thì lại vô cùng cao hứng khi thấy hắn đến đây.

Lần này Ngũ Tử Ngang đến Nữ Trinh còn đặc biệt mang theo hai vò Lộc Nhi tửu ở trong phủ, biết tin Ngũ Tử Ngang ở Đại Đông bị đối xử bất công, Việt Lặc Da hết sức hào phóng mà ôm vai Ngũ Tử Ngang, “Vương gia đến Nữ Trinh, ngươi là thượng khách của Việt Lặc Da ta đây, ngươi cứ ở lại nơi này. Ta uống một ngum thì Vương gia cứ uống một ngum!”fynnz.wordpress.com

Ngũ Tử Ngang cười ha ha mà tự chế giễu, “Hiện tại ta không còn là Vương gia.”

Việt Lặc Da cố chấp trưng mắt, “Nơi này là Nữ Trinh, do ta định đoạt! Ta nói Vương gia thì chính là Vương gia!”

“Ha Ha, tùy ý Đại quân.”

“Nào! Uống rượu đi!”

“Ha ha, cạn!”

Hai người thân thiết uống rượu.

Rất nhanh sau đó Việt Lặc Sở của Nữ Trinh nhận được tin tức, hắn hỏi thuộc hạ, “Ngươi nghĩ chuyện Lương Vương bị biếm là thật hay giả?”

Có người nói, “Tần Ca đuổi Liễu gia ra khỏi kinh thành, nhốt Liễu Vân Phi, nghe nói ít ngày nữa sẽ sung quân biên cương. Ngũ gia từ trên xuống dưới ngoại trừ Ngũ Tử Hoa ở Đột Quyết thì bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý ra khỏi phủ, hai nhi nữ của Ngũ Tử Ngang bị thu hồi phong hào quận chúa. Liễu gia là thân gia của Ngũ gia mà Tần Ca lại tuyệt tình như thế, ta cảm thấy át hắn là thật.”

Việt Lặc Sở cười cười rồi nói, “Trẫm hiểu kỳ chính là việc Tần Ca tước Vương Ngũ Tử Ngang nhưng vì sao vẫn giữ lại phủ đệ của hắn? Hơn nữa Tần Ca còn đe dọa không ít quan viên từng là thuộc hạ của Ngũ Tử Ngang, chuyện này không thể không khiến trẫm hoài nghi a.”

Một người khác lên tiếng, “Sau khi Tần Ca tước Vương vị của Ngũ Tử Ngang thì không ít quan viên đều cầu tình thay hắn, không ít người vì chuyện này mà vô cùng bất mãn đối với Thái sư Lâm Giáp, cho rằng hắn lòng dạ hẹp hòi, đồ kỹ hiền tài. Ta nghĩ Tần Ca làm thế là để bình ổn bất mãn. Hơn nữa hiện tại không khó nhận ra trên thật tế Tần Ca muốn lưu đày Ngũ Tử Ngang đến Nữ Trinh. Đầu tiên Tần Ca tước đi thái ấp của Ngũ Tử Ngang, sau đó mới cho hắn quyền thế, đến khi hắn yên tâm thì lại thừa dịp hắn không kịp chuẩn bị mà tước Vương, không thể không nói Tần Ca là một người rất có tâm cơ.”

Có người nói tiếp, “Được chim quên ná, đặng cá quên nơm, có mới nói cũ. Ngũ Tử Ngang lập công lao hiển hách cho Tần Ca nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế. Tần Ca bất quá cũng chỉ là một tên hôn quân.”

Việt Lặc Sở chỉ cười cười mà nói, “Là thật hay là giả thì trước tiên phải xem kỹ hắn nói. Nếu quả thật như thế thì Ngũ Tử Ngang cũng là một đối tượng tốt để lôi kéo.” Mọi người gật đầu, rất tán thành.

Sau khi thương lượng với tâm phúc, Việt Lặc Sở nói, “Sau khi sứ thần Đại Đông trở về thì để cho Ngũ Tử Ngang ở tại quý phủ của Đại quân. Đại quân có giao tình với hắn, để Đại quân tìm cách nói với hắn. Còn chuyện của Việt Lặc Văn Tú thì để Đại quân hỏi Ngũ Tử Ngang đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Đợi đêm khuya một chút thì thuộc hạ sẽ lập tức đến quý phủ của Đại quân.”

Việt Lặc Sở cau mày, Tân Ca át hắn đã biết Việt Lặc Vân Tú là Việt Lặc Vân Sơn giả trang, vì sao lại có thể làm cho hắn mang thai? Chẳng lẽ Tân Ca đã tìm được Việt Lặc Vân Tú chân chính? Nghĩ như thế thì đáy mắt của Việt Lặc Sở liền lóe lên, tâm cơ của Tân Ca quả nhiên sâu không thể lường.

Đêm đó Ngũ Tử Ngang uống rượu ở quý phủ của Việt Lặc Da. Không có người ngoài, Việt Lặc Da cũng không gọi nữ nhân tiếp khách mà chỉ có hai người. Uống đến đêm khuya, Việt Lặc Da ôm hảo huynh đệ Ngũ Tử Ngang mà bất bình thay hắn.

“Ca ca, Hoàng đế Đại Đông của các ngươi thật quá đáng! Có thể nào đối xử với ngươi như thế? Sau khi đệ đệ nghe tin ngươi bị ủy khuất ở Đại Đông thì thật sự lo lắng cho ngươi, cũng may Hoàng đế Đại Đông phái ca ca đến Nữ Trinh. Ngày sau ca ca cứ an cư tại Nữ Trinh đi, sau này đem tẩu tử và hai đứa nhỏ đến đây, đừng quay về nữa. Ca ca ở Nữ Trinh thì đệ đệ cũng có người để uống rượu cùng.”

Ngũ Tử Ngang vỗ vai hắn, cung ly một cái rồi nói, “Ai, Việt Lặc lão đệ a, gần vua như gần hổ, vi huynh lần này đã nhìn thấu. Vi huynh cũng không muốn gì hơn, chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể nể tình xưa mà không khó xử người nhà của vi huynh. Hoàng Thượng bảo ta hộ tống quận chúa kỳ thật là không muốn ta quay trở về. Đại Đông, ai, không nói nữa không nói nữa, rất nhiều người muốn đâm ta một đao a.”

Việt Lặc Da căm giận nói, “Ca ca là người hào phóng, đệ đệ thích ca ca như vậy. Ca ca, Hoàng đế Đại Đông không cần ngươi thì đệ đệ cần ngươi. Nào, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Nhẫn nhịn kích động xuống đáy mắt, Ngũ Tử Ngang hào phóng cạn một ly. Cái gì mà đệ đệ cần ngươi, hắn mới là không cần! Hán tử lỗ mãng này làm sao có thể sánh bằng Tân Ca của hắn.

Uống đến lúc Việt Lặc Da cũng bắt đầu ngà ngà say. Hắn nheo mắt lại rồi kè sát vào Ngũ Tử Ngang mà thấp giọng hỏi, “Ca ca, Hoàng Thượng đối xử với công chúa có tốt hay không? Có phải Hoàng Thượng không thích công chúa nên mới đem công chúa vào trong miếu hay không?”

Ngũ Tử Ngang che giấu tâm tư, cong lưỡi nói, “Sao vậy, nếu, không tốt....không tốt thì có thể, ực, có thể có đứa nhỏ mà....Khi công chúa tiến cung, ực, thân thể, vẫn còn mang bệnh. Khi đó Hoàng Thượng cũng vậy, thân mình không khỏe, vì vậy mới đem công chúa đưa vào miếu để tĩnh dưỡng. Hiện tại thân mình của Hoàng Thượng đã tốt, công chúa cũng tốt, có đứa nhỏ là chuyện hợp tình hợp lý, chẳng phải hay sao? A, không phải, ý của ta công chúa là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng gặp, quả thật là tiên nữ, hạ phàm....”

Việt Lặc Da cười hắc hắc, nghe ra có một chút hổ thẹn và chột dạ, gật đầu mãnh liệt, “Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt.” Thật sự kỳ lạ, chẳng lẽ Tân Ca quả thật tìm được Vân Tú?

Rầm!

Ngay khi Việt Lặc Da đang cảm thấy khó hiểu thì Ngũ Tử Ngang ụp mặt xuống bàn, nằm im bất động. Thấy Ngũ Tử Ngang say bí tỉ, Việt Lặc Da vãy tay, có hai người dìu Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi đưa hắn trở về phòng.

Sở cầm, một thân toàn mùi rượu nhưng trong mắt của Việt Lặc Da lại không có vẻ quá say rượu, hắn suy nghĩ sâu xa, rốt cục Tân Ca có ý gì? Nếu lúc trước từng gửi thư uy hiếp thân phận của Vân Tú thì vì sao lại làm cho Vân Sơn mang thai? Cũng không biết Vân Tú trốn ở đâu, bọn họ cũng không thể tìm thấy. Với lại trước mắt xem ra Ngũ Tử Ngang quả thật bị tước Vương, có lẽ bọn họ có thể nhân cơ hội lôi kéo Ngũ Tử Ngang. Nghĩ như thế, hoàn thành công đạo của Hoàng huynh, Việt Lặc Da tạm thời thả lỏng tâm tình mà phái người hồi cung phục mệnh.

Bị người đưa về phòng, Ngũ Tử Ngang say bí tỉ mà ngã xuống giường, đợi người hầu hạ hắn rời đi, hắn liền kéo chăn rồi nghiêng người nằm ngủ. Không biết ngủ qua bao lâu thì ngọn nến trong phòng nháy vài cái,

sau đó bị dập tắt. Ở trên giường, Ngũ Tử Ngang mở to mắt, ánh mắt sáng như đuốc.

“Vương gia.”

Rèm che khẽ nhúc nhích, một bóng đen xuất hiện trên giường, Ngũ Tử Ngang lập tức ngồi dậy. Khi hắn nhìn thấy rõ ràng là ai đến thì liền sững sốt, sau đó là thở phào một hơi, “Diêm Mẫn?”

Người nọ quỳ gối trên giường, đáy mắt tràn đầy kích động.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 116

“Diêm Mẫn, vì sao lại là ngươi?” Sau khi xác định bên ngoài không có ai nghe lén, Ngũ Tử Ngang không dám được kinh ngạc mà thấp giọng hỏi.

Diêm Mẫn kiềm chế kích động, nhỏ giọng nói, “Hoàng Thượng bảo thuộc hạ đến đây an bài trước, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp ứng Vương gia. Sự tình trọng đại cho nên thuộc hạ không thể nói cho Vương gia biết. Trước khi thuộc hạ đến thì Hoàng Thượng có nói ngày sau sẽ phái Vương gia đến đây, bảo thuộc hạ tùy cơ ứng biến, cùng Vương gia tái kiến.”

“Như vậy ngươi rời Diêm La điện là vì để đến Nữ Trinh?” Người nọ lại giấu hấn!

“Đúng vậy, thuộc hạ đã ở Nữ Trinh an bài trong hai năm, chỉ chờ Vương gia đến đây.”

Ngũ Tử Ngang thở ra vài hơi rồi nói, “Đây là phủ đệ của Việt Lặc Da, ngươi tới đây có khiến cho ai chú ý hay không?”

Diêm Mẫn nói một cách thoả mái, “Hiện tại thuộc hạ là tạp dịch của quý phủ, đi lại tự do.”

Ngũ Tử Ngang vừa nghe xong thì liền mỉm cười, “Có ngươi cũng không tệ. Bây giờ ta chưa có chuyện gì cần công đạo với ngươi, ngươi phải cẩn thận hành sự. Chờ sứ đoàn trở về thì ngươi kể lại toàn bộ kế hoạch ở Nữ Trinh cho ta biết.”

“Dạ.”

“Ngươi quay về đi, ta vừa mới đến đây, nhất định có không ít người theo dõi ta, cứ cẩn thận vẫn hơn.”

“Dạ, thuộc hạ đi đây, Vương gia bảo trọng.”

Diêm Mẫn vén rèm lên, trong chớp mắt liền biến mất. Ngũ Tử Ngang nằm xuống giường, bất đắc dĩ thở dài, “Tần Ca a Tần Ca, ngươi lại tiếp tục cho ta kinh hỉ, còn bảo Diêm Mẫn có việc riêng cần phải xử lý. Người a ngươi, luôn lo lắng chu đáo cho ta, ngươi a ngươi...” Nghĩ đến đêm nay Việt Lặc Da thử hắn, Ngũ Tử Ngang xoa xoa mi tâm, người này cũng không lỗ mang như vẻ ngoài, kế hoạch cần phải sửa lại.

.....

“Hoàng đế ca ca, nơi này thật khá a. Hoàng đế ca ca, ta và ngươi ở cùng một chỗ sao?” Lần đầu tiên được dingao ducùng Hoàng đế ca ca, Hà Hoan hưng phấn líu ríu như chim suốt dọc đường.

Tần Ca nói một cách trìu mến, “Ngươi cứ ở kế bên tẩm cung của trẫm.”

“Ô! Thật tốt quá!” Hà Hoan không biết lớn nhỏ mà lập tức nhào qua, Thân Mộc và Diêm Nhật đồng thời xuất thủ ngăn cản hắn. Khi Hà Hoan lộ ra vẻ mặt khó hiểu thì Diêm Nhật mới bình tĩnh nói, “Vương gia, thân mình của Hoàng Thượng không tốt, ngài xông vào như vậy sẽ làm bị thương Hoàng Thượng.” Nhào vào như vậy thì nguy mất!

Hà Hoan le lưỡi, đi đến trước mặt Hoàng đế ca ca để cam đoan với hắn, “Thật có lỗi, Hoàng đế ca ca, lần tới ta nhất định sẽ cẩn thận.” Ôm một cái, trong mắt của Hà Hoan lộ vẻ kinh ngạc, Hoàng đế ca ca béo lên a!

Sờ đầu Hà Hoan, Tần Ca thản nhiên nói, “Trẫm không yêu như vậy, nhưng ngươi cũng phải sửa lại tính háp tấp bộp chộp của mình đi. Để trẫm bảo Ôn Quê dẫn ngươi đi dạo xung quanh một chút.”

Ôn Quê chớp mắt, “Vương gia, nô tài dẫn ngài đi dạo nhé?”

“A! Ta đang muốn đi đây! Đa tạ Hoàng đế ca ca” Hà Hoan vui vẻ buông Tần Ca ra, vừa giữ chặt tay của Diêm Hoán vừa thúc giục Ôn Quê nhanh chóng dẫn hắn đi. Nhìn bàn tay của Hà Hoan và Diêm Hoán giao nhau, Tần Ca theo bản năng mà cau mày.fynnz.wordpress.com

Việt Lặc Vân Sơn lấy ly do có thai nên được an bài ở trong một biệt viên yên lặng của sơn trang. Dọc đường đi Việt Lặc Vân Sơn chưa bao giờ lộ

mặt, hết thảy công việc đều do bốn ả tỳ nữ bên cạnh hắn thay nhau làm việc. Tân Ca cũng phá lệ quan tâm săn sóc đối với vị quý phi nương nương đang hoài long thai, không ai sẽ hoài nghi bên dưới y phục của quý phi nương nương chỉ là một cái gối.

Tân Ca mệt mỏi nên quay về tắm cung trước, vẫn chưa tắm xuông thì Dung gia phụ tử đã đem theo hòm thuốc mà tiến vào. Thân Mộc buông rèm cửa xuông, Diêm Nhật vãy lui tất cả cung nhân trong phòng, Dung Niệm quỳ gối bên giường để tự mình bắt mạch cho Hoàng Thượng, Dung Khâu cũng khẩn trương giống như phụ thân. Dung gia phụ tử mỗi lần bắt mạch cho Hoàng Thượng đều mất thời gian, vì bọn họ không muốn xảy ra bất kỳ sơ sót nào. Sau một nén nhang, Dung Niệm mới thu tay về rồi nói nhỏ, “Hoàng Thượng, thần muốn sờ bụng của ngài.”

Tân Ca vừa nghe xong thì liền lo lắng hỏi, “Có phải đúra nhỏ ở trên đường bị xóc nảy hay không?”

Dung Niệm trả lời, “Hoàng Thượng an tâm, đúra nhỏ rất khỏe mạnh. Chẳng qua hiện tại thai đã khá lớn, thần muốn xem vị trí thai nhi có bình thường hay không.”

Tân Ca yên lòng, Diêm Nhật hầu hạ Hoàng Thượng thoát hạ y phục, lộ ra vòng bụng hơi nhô lên. Dung Niệm rửa sạch tay, cẩn thận tỉ mỉ sờ bụng của Hoàng Thượng một lúc lâu thì mới lộ ra sắc mặt vui mừng mà nói, “Hoàng Thượng, bộ dạng của điện hạ rất tốt, vị trí thai nhi cũng rất ngay ngắn. Sau mùng tám tháng tám thì Hoàng Thượng mang thai tròn năm tháng, khi đó Hoàng Thượng mỗi ngày đều phải đi lại nhiều một chút, như vậy khi sinh mới không khổ sở.”

Nghe thấy đúra nhỏ rất khỏe, sắc mặt của Tân Ca không khỏi nhu hòa hơn rất nhiều, hắn gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ.

Trên đường dù sao vẫn có xóc nảy, Dung gia phụ tử sau khi thương nghị thì công đạo cho Diêm Nhật và Thân Mộc đi nấu nước để Hoàng Thượng ngâm mình giải lao, thức ăn cũng phải tinh xảo ngon miệng. Thân Mộc để cho Diêm Nhật trông coi Hoàng Thượng, hắn tự mình đi chuẩn bị. Nhìn Diêm Nhật và Thân Mộc khẩn trương ra ra vào vào phòng ngủ của Hoàng Thượng, Khổng Tắc Huy nép ở góc tường lộ ra vẻ mặt trầm tư. Tuy Hoàng

Thượng không lạnh nhạt đối với hắn và Ôn Quế nhưng vẫn có chuyện giấu bọn họ, rốt cục là cái gì? Nhìn Diêm Nhật đưa tiễn Dung gia phụ tử, Khổng Tắc Huy nheo mắt lại.

Nước đã nấu xong, Diêm Nhật liền ra khỏi phòng. Dù sao hắn cũng không phải công công chân chính, khi Hoàng Thượng tắm rửa thì hắn phải tránh mặt. Canh giữ bên ngoài, Diêm Nhật cúi đầu tính toán. Bọn họ rời kinh vào hai mươi sáu tháng bảy, tính ra đã đi được hai ngày, hôm nay là hai mươi tám tháng bảy. Vừa rồi Dung Thái có nói mùng tám tháng tám thì Hoàng Thượng tròn năm tháng, mùng tám tháng chín, mùng tám tháng mười, mùng tám tháng mười một...mười tháng mang thai, nếu giống như nữ nhân thì chẳng phải sang tháng giêng năm sau Hoàng Thượng mới sinh hay sao? Nhưng Thái y có nói nam nhân sinh sản không thể tính theo thời gian của nữ nhân, như vậy....đến khi nào thì Hoàng Thượng mới sinh?

Lỗ tai giật giật, Diêm Nhật lập tức thu hồi tâm tư, hắn vừa ngẩng đầu thì quả nhiên có người tiến đến, là Khổng Tắc Huy. Khổng Tắc Huy dùng chuôi kiếm gỗ lèn bả vai của Diêm Nhật, nghiêng đầu ra ngoài để ra hiệu. Diêm Nhật nhéch miệng, cùng Khổng Tắc Huy đi ra ngoài. Hai người đến một nơi vắng vẻ, Khổng Tắc Huy xoay người đối mặt với Diêm Nhật, thấp giọng hỏi, “Vẫn không thể nói cho ta biết hay sao?”

Diêm Nhật cũng hỏi lại một câu, “Từ Nữ Trinh đến đây, nếu không ngừng quát roi thúc ngựa thì nhanh nhất có thể mất bao lâu?”

Đáy mắt của Khổng Tắc Huy hiện lên sự từng trải, thản nhiên nói, “Nếu đọc đường thay ngựa thì nhanh nhất cũng phải mất một tháng.”

“Lâu như thế sao?” Diêm Nhật tựa hồ rất bất mãn.

Khổng Tắc Huy kè sát vào, “Hoàng Thượng có chuyện gì vậy?”

Diêm Nhật nhìn Khổng Tắc Huy, sau một lúc lâu thì hắn liền nhéch miệng, nói ra những lời mơ hồ, “Hoàng Thượng nếu nói tốt thì cũng tốt, nhưng nói không tốt thì cũng không tốt. Khi thời điểm chín muồi thì ta sẽ tự mình nói ra. An nguy của Hoàng Thượng là quan trọng nhất, Khổng thông lĩnh cần phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể quấy nhiễu Hoàng Thượng.”

Khổng Tắc Huy nổi giận, nắm lấy y phục của Diêm Nhật, “Mụ nội nó, rốt cục ngươi muốn làm cái gì? Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?”

Diêm Nhật gạt tay của Khổng Tắc Huy ra, sắc mặt cũng âm trầm, “Lúc này Vương gia cũng vừa đến Nữ Trinh không được bao lâu, ta nói cho ngươi thì ngươi có thể làm cho Vương gia lập tức quay lại hay sao? Nếu có thể nói thì hiện tại ta đã nói cho ngươi biết!”

Nắm đấm của Khổng Tắc Huy vang lên vài tiếng rầm rắc.

Diêm Nhật chỉnh trang lại y phục rồi nói, “Khổng thống lĩnh và Ôn tổng quản vốn là người mà Hoàng Thượng tín nhiệm nhất, cũng là người đáng lý nên giúp Hoàng Thượng phân ưu. Nếu không phải Khổng thống lĩnh và Ôn tổng quản không kiềm chế được chính mình thì Hoàng Thượng cũng sẽ không giấu các ngươi. Người tưởng là ta thoái mái lắm sao? Thực sự có chút việc không phải chỉ nói cho Vương gia là đủ. Hoàng Thượng một lòng suy nghĩ cho Vương gia, nếu nói cho Vương gia biết thì không chỉ cầm chân Hoàng Thượng mà còn có thể cầm chân của Vương gia. Khổng thống lĩnh nếu thật lòng muốn giúp Hoàng Thượng và Vương gia thì không bằng chiêu cố cẩn thận an nguy của Hoàng Thượng. Ta có thể nói cho ngươi biết, hiện tại Hoàng Thượng không thể so với bình thường, nếu xảy ra một chút sự cố thì ngươi và ta cho dù có chết một trăm lần cũng không đủ để tạ tội!”

Diêm Nhật chưa bao giờ nói nhiều như vậy, cũng chưa bao giờ để lộ rõ ràng sự phẫn nộ và bất mãn của mình như thế. Trên mặt của Khổng Tắc Huy hiện lên vẻ kinh ngạc, đợi Diêm Nhật nói xong thì hắn liền ôm quyền mà lên tiếng, “Đắc tội, Diêm công công.”

Diêm Nhật nói nghiêm túc, “Ta không nói ngoa. Luận về công phu thì ta không sánh bằng ngươi, Hoàng Thượng ở sơn trang này vài tháng nên Khổng thống lĩnh cần phải hao tâm tổn trí nhiều hơn. Hoàng Thượng không chỉ cần ta và Thân công công mà cũng cần Khổng thống lĩnh và Ôn tổng quản.”

Khổng Tắc Huy thận trọng gật đầu, trầm giọng nói, “Diêm công công cứ việc yên tâm, có ta ở đây thì ta chắc chắn sẽ bảo vệ an nguy của Hoàng Thượng. Nhưng thỉnh Diêm công công khi cần thiết hãy nói cho ta biết Hoàng Thượng rốt cục xảy ra chuyện gì. Có lẽ Vương gia không thể kịp lúc

chạy về từ Nữ Trinh, nhưng nói cho Vương gia để hắn có thể chuẩn bị trước thì sẽ tốt hơn khi đợi đến lâm thời mới nói.”

Diêm Nhật nói một cách kiên định, “Đến thời điểm thích hợp thì ta sẽ không tiếp tục giấu diếm.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người xem như chưa từng xảy ra chuyện gì mà quay trở về. Tân Ca vẫn còn đang tắm trong bồn, nước ấm quá thật giúp hắn giảm bớt không ít mệt nhọc ở dọc đường, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng cảm thấy vô cùng thoái mái, hình như đang ngủ, nửa ngày cũng không có động tĩnh. Liên tục ngáp vài cái, Tân Ca miễn cưỡng nói, “Trẫm muốn đi ra.”

“Hoàng Thượng cẩn thận.”

Thân Mộc cầm khăn tiến lên, chậm rãi dùi Hoàng Thượng bước ra khỏi bồn. Giúp Hoàng Thượng lau mình, thay đổi xiêm y, Thân Mộc khó nén kích động, “Hoàng Thượng, điện hạ càng ngày càng lớn.”

Tân Ca nhếch môi, sờ vòng bụng nhô lên ở bên dưới nội y, “Trẫm mong hắn có thể sớm dịch chuyển một chút.”

Thân Mộc vừa cười vừa nói, “Quá mấy ngày nữa thì điện hạ sẽ bắt đầu làm khô Hoàng Thượng, nếu không đá thì cũng lăn lộn trong bụng. Hoàng Thượng phải ăn nhiều một chút để điện hạ có sức mà nghịch ngợm.”

Tâm tình của Tân Ca vô cùng tốt, hắn đi đến bên giường rồi ngồi xuống, “Ngươi vừa nói như thế thì trẫm liền cảm thấy đói bụng.”

“Nô tài đi lấy thức ăn cho Hoàng Thượng!”

Thân Mộc vội vàng chạy ra ngoài, thuận tiện gọi người tiến vào dọn dẹp.

.....

Có lẽ ly khai hoàng cung nêu bên người không còn nhiều người và nhiều chuyện phiền lòng như trước, vì vậy tâm tình của Tân Ca thật không tệ, khẩu vị cũng tốt hơn rất nhiều. Đến Tị Thủ sơn trang chưa đến mười ngày

mà bụng đã lớn hơn một chút. Đây thật sự là tin tức làm cho người ta phấn chấn, Việt Lặc Vân Sơn thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo cũng phải độn thêm một chút bông vào gối. Vì vậy Hà Hoan vẫn cảm thấy vô cùng khó hiểu, Hoàng đế ca ca không biết nóng hay sao? Vì sao mỗi khi rảnh rỗi ra ngoài đi dạo đều khoác áo choàng?

Hà Hoan đương nhiên không biết Hoàng đế ca ca muốn che dấu cái bụng của mình, qua một tháng nữa thì trời sẽ bắt đầu se lạnh, đến lúc đó hắn càng có thể dễ dàng che giấu. Hơn nữa Tân Ca cũng đã nói thân mình không khỏe, hắn cũng không đi lại ở trong sơn trang, cơ hồ chỉ đi dạo ở hoa viên nhỏ bên ngoài phòng ngủ của mình.

Mắt thấy mười lăm tháng tám sắp đến, trong Tị Thủ sơn trang cũng trở nên náo nhiệt hơn trước. Đã chọn được nơi ngâm trăng tốt nhất, đèn lồng cũng được treo lên. Tân Ca giao hết thảy mọi việc cho Diêm Nhật và Ôn Quέ, hắn chỉ cần chờ đến đêm trăng rằm là được. Khổng Tắc Huy lén lút nói với Ôn Quέ, vì vậy Ôn Quέ cũng không còn khổ sở vì Hoàng Thượng chỉ sủng Diêm Nhật, ngược lại còn thân thiết với Diêm Nhật hơn một chút. Chỉ cần Hoàng Thượng vẫn cần hắn thì hắn sẽ đi theo Hoàng Thượng.

Nhin cung nhân giăng đèn kết hoa, Tân Ca lại nhớ đến Ngũ Tử Ngang. May mắn nay hắn và Ngũ Tử Ngang ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, có thai nên tâm tình của hắn dường như cũng trở nên yêu đuối hơn một chút, ban đêm luôn hy vọng bên cạnh có thể có một người ôm hắn, dỗ dành hắn. Nhất là khi đứa nhỏ bắt đầu đá vào bụng thì hắn lại vô cùng mong chờ lúc này Ngũ Tử Ngang có thể ở bên cạnh, có thể sờ bụng hắn, cùng hắn chia sẻ niềm vui khi thấy đứa nhỏ trưởng thành.

“Hoàng Thượng, ngài đứng đây đã lâu, cần phải trở về.” Diêm Nhật cât tiếng ở sau lưng Hoàng Thượng, hắn không phải không nhìn thấy trong mắt của Hoàng Thượng ngẫu nhiên sẽ xuất hiện sự cô đơn và nhớ nhung.

Siết chặt áo choàng, Tân Ca xoay một thân toát mồ hôi đi vào trong phòng ngủ, vừa đi vừa hỏi, “Vương gia có tin tức gì truyền về hay chưa?”

“Dạ vẫn chưa.”

Tần Ca kiềm nép thất vọng rồi đi vào phòng, thật muốn liều lĩnh gọi Tử Ngang trở về a. Lén lút nhìn Hoàng Thượng một cái, Diêm Nhật mím chặt môi.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 117

Quỳ dưới đất để thắt đai lưng cho Hoàng Thượng, Ôn Quέ kinh ngạc nhìn chầm chằm vào bụng của Hoàng Thượng, hai tháng nay hình như Hoàng Thượng béo lên không ít, thắt lưng không chỉ tròn hơn rất nhiều mà bụng cũng nhô ra nữa! Có lẽ dao này Hoàng Thượng ăn được ngủ được cho nên trên người có da có thịt cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa hiện tại sắc mặt của Hoàng Thượng rất hồng hào, không giống như trước kia luôn ôm yếu.

Cú đầu nhìn Ôn Quέ đang sững sờ nhìn chầm chằm bụng của mình, Tần Ca không lên tiếng. Ôn Quέ ngoại trừ có một chút ngốc nhưng cũng không phải là người lầm chuyện, hắn cũng không sợ Ôn Quέ nhận ra điều gì. Kinh ngạc khi thấy chính mình vẫn chầm chằm nhìn bụng của Hoàng Thượng, Ôn Quέ liền vội vàng tăng tốc động tác trên tay.

“Đai lưng không cần thắt chặt, nói lỏng một chút.”

“Dạ.”

Ôn Quέ nói lỏng đai lưng rồi mới đứng dậy rồi dùi Hoàng Thượng ngồi xuống giường, hắn lại tiếp tục quỳ xuống đất để mang hài cho Hoàng Thượng. Nâng chân của Hoàng Thượng lên, Ôn Quέ cầm lấy cổ chân rồi nhẹ nhàng xoa xoa, cảm thấy nghi ngờ, hình như chân của Hoàng Thượng có một chút bất thường.

“Sao vậy?”

Ôn Quέ ngẩng đầu trả lời, “Hoàng Thượng, xin cho nô tài xem chân của ngài một chút.”

“Chân của trẫm bị sao?” Tần Ca nhắc chân lên, ra hiệu cho Ôn Quέ xem thử.

Ôn Quέ kéo xuống chiếc vó trên chân của Hoàng Thượng rồi cẩn thận xem xét, sau đó lộ ra vẻ mặt sợ hãi, “Hoàng Thượng, chân của ngài bị sưng phù!”

Sau khi mang thai được tám tháng thì chân của Tân Ca có một chút sưng phù, hắn bình tĩnh nói, “Không sao, Dung Khâu đã xem qua, sau một lúc nữa thì sẽ hết. Mang hài vào cho trẫm đi.”

Trong mắt của Ôn Quέ tràn ngập lo lắng, nhưng hắn cũng không thể truy vấn Hoàng Thượng mà chỉ có thể mang vó vào cho Hoàng Thượng, sau đó mất một chút công phu mới xỏ xong hài cho Hoàng Thượng. Nhìn đôi mắt của Ôn Quέ ửng đỏ, Tân Ca nói, “Bảo bọn họ làm cho trẫm hai đôi hài mới.” Một tháng cuối chân của hắn sẽ sưng to hơn nữa.

Ôn Quέ chớp đi ướt át trong mắt rồi gật đầu, “Nô tài, nô tài lập tức tìm người hồi cung truyền lời.”

“Hoàng đế ca ca, ngài thức dậy chưa?”

Ôn Quέ vội vàng lau mắt, Tân Ca đứng lên rồi nói, “Trẫm thức dậy rồi, vào đi.” Sau đó ra hiệu để Ôn Quέ mặc áo choàng vào cho hắn.

Vừa khoác xong áo choàng thì Hà Hoan liền vui mừng mà nhảy nhót tiến vào.

“Hoàng đế ca ca, ngày mai chính là mười lăm tháng tám, hôm nay ở bên ngoài rất thoái mái, Hoàng đế ca ca có muốn đến hoa viên hay không? Trong vườn nở thật nhiều hoa, ta muốn đi hái một chút để ngày mai có thể dùng. Hoàng đế ca ca, chúng ta đi hái hoa đi.”

Ôn Quέ trùng to mắt, “Vương gia, Hoàng Thượng làm sao có thể đi hái hoa? Vương gia muốn hoa gì thì cứ bảo nô tài đi hái là được rồi.”

Hà Hoan mạnh mẽ lắc đầu, “Thân mình của Hoàng đế ca ca không tốt, đi hái hoa thì tâm tình sẽ tốt, như vậy thân mình cũng tốt hơn. Nơi này cũng không phải trong cung, chúng ta đi hái hoa đi. Hoàng đế ca ca, bên ngoài thật sự rất thoái mái a.”

Tần Ca nhéch khóe môi một cách sủng nịch, “Trẫm thấy ngươi muôn hái hoa chỉ là thứ yếu, muôn trẫm đi ra ngoài hít thở không khí trong lành mới là thật, đúng không?”

“Hoàng đế ca ca...” Hà Hoan đỏ mặt. Thái y nói thân mình của Hoàng đế ca ca không khỏe, cần phải tĩnh dưỡng, không nên tùy ý đi lại. Nhưng hắn cảm thấy Hoàng đế ca ca rất buồn, đáng lý phải đi ra ngoài một chút mới phải.

Tần Ca kéo chặt áo choàng rồi thở dài, “Được rồi, trẫm ru rú ở trong phòng cũng buồn, đi ra ngoài một chút cho thoái mái. Bất quá hái hoa thì miễn, ngươi thích cái gì thì tự mình hái là được.”

“Hảo!” Hà Hoan hoan hô, “Hoàng đế ca ca, đi thôi.”

“Đi thôi.”

.....

Chậm rãi đi ở phía sau, nhìn Hà Hoan ở phía trước trong chốc lát lại xoay người nói hai ba câu, thỉnh thoảng lại túm lấy thị vệ của hắn hoặc Diêm Nhật rồi kéo đi hái hoa, Tần Ca lộ ra nụ cười thản nhiên. Hà Hoan đã không còn bi thương vì phụ thân qua đời nữa, hai năm nay Hà Hoan càng ngày càng hoạt bát, thật giống như khi Tần Ca mới gặp hắn. Cứ để Hà Hoan làm một Vương gia nhàn nhã, vô ưu vô lỵ đi, đây cũng là nguyện vọng của Phượng Minh Vương. Tần Ca luôn do dự không biết có nên nói cho Hà Hoan về thân phận thật sự của mình hay không. Chẳng lẽ Hà Hoan cả đời cũng không biết mẫu thân của hắn chính là phụ Vương, vĩnh viễn cũng không biết phụ Vương của hắn đã phải vì hắn mà trả giá nhiều như thế nào. Nhưng nếu Hà Hoan biết hắn là do phụ Vương sinh ra thì Tần Ca lại không dám khẳng định Hà Hoan có thể chấp nhận sự thật này hay không.

Nghĩ như vậy, Tần Ca bắt đầu thả chậm bước chân. Tiêu Gia Hữu của hắn sẽ chấp nhận mẫu thân của mình kỳ thật là phụ Hoàng hay không? Tiêu hài tử lúc nhỏ sẽ hỏi mẫu thân ở đâu, hắn có thể chịu được Gia Hữu sẽ hỏi hắn mẫu thân ở nơi nào hay không? Không, hắn không thể, Gia Hữu là nhi tử của hắn và Tử Ngang, hắn hy vọng Gia Hữu biết phụ mẫu của nó là ai.

“Hoàng Thượng, có phải ngài không thoái mái hay không?” Vẫn chú ý đến Hoàng Thượng, Ôn Quế thấy sắc mặt của Hoàng Thượng thay đổi nên lập tức hỏi một cách cẩn thận.

Tần Ca áp ché sự trầm trọng xuống đáy lòng, khôi phục thần sắc rồi nói, “Không sao, trầm chỉ nghĩ đến một chút chuyện phiền lòng mà thôi.” Thấy Hà Hoan chạy đi xa, Tần Ca nói với người ở phía sau, “Ngươi bảo Diêm Nhật đừng cho Hà Hoan chạy quá xa.” Tuy vẫn đang ở trong Tị Thủ sơn trang nhưng nơi này đã tiếp cận đến hậu sơn.

“Dạ.”

Không Tắc Huy nhanh chóng đi về phía Hà Hoan.

Đứng trong bụi hoa cao nửa thân người, Hà Hoan giơ cao bó hoa trong tay về phía Tần Ca mà vẫy vẫy, “Hoàng đế ca ca, không khí ở nơi này thật thoái mái. So với kinh thành còn thoái mái gấp trăm lần, Hoàng đế ca ca mau đến đây hứng gió.” Tần Ca bất đắc dĩ mỉm cười, tiểu hài tử này chẳng phải đến đây để hái hoa hay sao? Vì sao lại thành hứng gió?

Gió thổi làm bụi hoa phát ra tiếng rì rào, một tay của Tần Ca vịn vào Ôn Quế, một tay kéo chặt áo choàng rồi cẩn thận bước đến phía bụi hoa rậm rạp. Tiếng rì rào càng lúc càng rõ ràng, bỗng nhiên Diêm Nhật và Không Tắc Huy ở bên cạnh Hà Hoan liền biến sắc, hai người nhanh chóng rút ra dao kiếm tùy thân rồi hô to, “Hoàng Thượng cẩn thận!”fynnz.wordpress.com

Theo tiếng hô của hai người, mấy chục mũi tên từ trong bụi hoa bắn thẳng về phía Tần Ca.

“Hoàng Thượng!”

Ôn Quế ôm cổ của Hoàng Thượng để chắn tên cho Hoàng Thượng. Tần Ca trước tiên đưa một tay bảo vệ bụng, một tay kéo Ôn Quế rồi ném hắn ra ngoài, sau đó mới lăn hai vòng sang phía cạnh trước khi mũi tên bắn đến.

“Hoàng Thượng!!”

Hốc mắt của Diêm Nhật như muôn bùng nổ, hắn điên cuồng dùng tốc độ cực nhanh mà vội vàng chạy đến bên cạnh Hoàng Thượng rồi quỳ xuống ôm Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài có sao không? Ngài có sao không?”

Trong bụi cỏ nhảy lên mấy chục tên hắc y nhân. Tiêu quỷ và sát thủ Ám Dạ môn giả thành hộ vệ bên người cũng vây quanh Tân Ca ở chính giữa, hai tay cầm đao. Phía bên kia Diêm Hoán bảo hộ Hà Hoan chạy về phía Tân Ca, Không Tắc Huy đã muốn đại khai sát giới.

Tân Ca ôm lấy cái bụng đang đau âm ỉ, hắn nói một cách bình tĩnh, “Trẫm không sao, ngươi không cần lo cho trẫm.”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, ngài có sao hay không?”

Thấy Hoàng Thượng toát ra mồ hôi lạnh trên trán, Ôn Quế tựa hồ sắp bị hù chết. Hắn vội vàng đi đến bên cạnh Hoàng Thượng để kiểm tra Hoàng Thượng có bị thương hay không, nhưng bàn tay còn chưa chạm đến Hoàng Thượng thì đã bị Diêm Nhật đẩy ra.

“Đừng tùy tiện động vào Hoàng Thượng!” Diêm Nhật cơ hồ đang rống to, “Ôn tổng quản, ngươi nằm sấp ở nơi này trông Hoàng Thượng! Không thống lĩnh! Không cho bất luận kẻ nào đến gần Hoàng Thượng! Đến một người thì ta sẽ sát một người!”

Chưa bao giờ thấy Diêm Nhật dữ tợn như thế, Ôn Quế chỉ có thể gật đầu. Tân Ca cũng không dám lộn xộn, cứ như vậy mà ngưỡng mặt nằm trong bụi hoa. Cũng may bụi hoa rất cao nên có thể che khuất hắn.

Lúc này Diêm Nhật huýt gió, Diêm Hoán đem Hà Hoan đến bên cạnh Tân Ca, Diêm Nhật giữ chặt lấy Diêm Hoán rồi nói, “Ngươi ở đây canh Hoàng Thượng! Đề phòng có người đánh lén!”

Diêm Hoán nắm chặt đao mà gật đầu, cảnh giới nhìn khắp tứ phía.

Huýt gió xong, Diêm Nhật nháy mắt liền tiêu thất bóng dáng, lại chỉ trong khoảnh khắc hắn đã lén đến bên cạnh sát thủ. Kiếm trong tay phát ra

hào quang đẹp mắt, không hề kém cỏi Diêm La kiếm trong tay của Khổng Tắc Huy.

Nhất thời bụi hoa xinh đẹp tuôn ra máu tươi ào ạt. Hà Hoan bị sợ hãi, hắn cắn chặt môi mà nép vào người của Tân Ca. Tân Ca càng không ngừng hít sâu, trong bụng đau âm ỉ làm cho hắn vô cùng sợ hãi. Tiếng bước chân nhỏ mà vội vàng đang tiếp cận từ远远 xa, tiểu quỷ sau khi nghe được tiếng huýt gió thì lập tức cùng thị vệ hoàng cung chạy đến đây.

Diêm Nhật nhìn lại, bật người thu kiếm về rồi chạy đến bên cạnh Hoàng Thượng. Khi hắn nhìn thấy Hoàng Thượng ôm chặt bụng thì sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch, không còn một chút máu. Quỳ gối bên người Hoàng Thượng, Diêm Nhật không biết nên để tay ở chỗ nào.

“Diêm Nhật, mang trẫm về phòng, trẫm không sao.”

“Hoàng Thượng, ngài có gắng chịu đựng một chút, nô tài đưa ngài quay về.”

Giọng nói của Diêm Nhật trở nên run rẩy.

Hắn hô to đối với Khổng Tắc Huy, “Khổng thông lĩnh, giao nơi này cho bọn họ, ngươi đi theo ta!”

Khổng Tắc Huy chém đứt đầu của một người như chém một quả dưa, nhìn thấy sắc mặt của Diêm Nhật không đúng, hắn thản nhiên lau đi vết máu trên mặt rồi nhảy lên vài cái đến bên cạnh Diêm Nhật.

“Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?”

“Ta đưa Hoàng Thượng trở về, ngươi bảo hộ chúng ta!”

“Hảo!”

Diêm Nhật bế Hoàng Thượng lên, Khổng Tắc Huy giơ tay ra hiệu giữa không trung. Nhìn thấy ám hiệu, ánh mắt của đám sát thủ Ám Dạ Môn lập tức thay đổi. Diêm Nhật cắn bản mặc kệ bọn thích khách sẽ như thế nào, hắn vận công, cấp tốc bế Hoàng Thượng chạy về hướng tẩm cung. Diêm Hoán ở phía trước mở đường, Ôn Quê dùi Hà Hoan chạy theo sau Diêm

Nhật, Khổng Tắc Huy đi sau cùng. Hơn một chục tiểu quỷ đi phía sau Khổng Tắc Huy để hộ tống.

Tiếng chém giết càng lúc càng xa, xung quanh bụi hoa xinh đẹp có thể nhìn thấy máu me bê bết. Thủ vệ trong sơn trang rất nghiêm ngặt, nhưng đến gần hậu sơn mà Tân Ca không an bài quá nhiều thị vệ. Hoàng Thượng muốn ra ngoài, Diêm Nhật làm sao có thể sơ suất. Hắn vừa huýt gió thì lập tức tiểu quỷ và thị vệ trong sơn trang liền nhanh chóng chạy đến. Huống chi còn có Khổng Tắc Huy và sát thủ Ám Dạ môn.

Lẽ ra Tân Ca sẽ không bị động thai, khi tên bắn ra thì hắn đã né được. Chẳng qua Ôn Quέ không biết Hoàng Thượng có thai, cái ôm của Ôn Quέ đã áp vào bụng của Tân Ca nên Tân Ca không thể không dùng sức để đẩy Ôn Quέ ra, vì vậy mới trì hoãn thời cơ tránh né, hốt hoảng mà lăn trên đất hai vòng.

Diêm Nhật bế Hoàng Thượng chạy về, thấy cung nhân thì liền hô to, “Mau đi tìm Dung thái y!” Khi hắn đem Hoàng Thượng quay về tắm cung thì Dung Niệm và Dung Khâu đã khẩn trương chờ đợi ở đó.

“Mau mau mau! Mau đặt Hoàng Thượng lên giường! Nhẹ một chút, nhẹ một chút!” Dung Niệm và Dung Khâu một trái một phải giúp Diêm Nhật vững vàng đặt Hoàng Thượng lên giường.

Thân Mộc đứng một bên đã hoảng sợ đến mức chêt khiếp, “Dung thái y, thuốc ở đây! Thuốc ở đây!”

Khổng Tắc Huy, Ôn Quέ, Hà Hoan và Diêm Hoán vừa khẩn trương vừa khó hiểu mà đứng ngây người ở một bên, rốt cục Hoàng Thượng đã xảy ra chuyện gì? Diêm Nhật né sang một bên để Dung Khâu xem xét, tùy tay lau mồ hôi ở trên trán, khi hắn quay người thì phát hiện mấy người kia vẫn còn ở trong phòng, đáy mắt của hắn liền trầm xuống, “Diêm Hoán, ngươi ra ngoài canh giữ, không cho bất luận kẻ nào đến gần tắm cung của Hoàng Thượng. Lệnh cho bọn thị vệ hoàng cung nghiêm ngặt canh gác ở bên ngoài tắm cung.”

“Xin cứ yên tâm.” Diêm Hoán không hề nghi ngờ mà lập tức ra ngoài.

Tần Ca giao thân mình cho Dung gia phụ tử, sau đó nói với đám người Khổng Tắc Huy, “Các ngươi đều lui ra ngoài, để lại Diêm Nhật và Thân Mộc ở trong này là đủ.”

“Hoàng Thượng!” Ôn Quế quỳ xuống mà khóc, “Hoàng Thượng, xin đừng đuổi nô tài đi. Nô tài lo lắng cho Hoàng Thượng, nô tài muốn hầu hạ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng, là nô tài ngu dốt không bảo vệ tốt Hoàng Thượng. Ngài có thể đánh, có thể mắng nô tài, chỉ xin ngài đừng đuổi nô tài đi.”

“Thuộc hạ không làm tốt chức trách bảo hộ Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt. Nhưng xin Hoàng Thượng hãy lưu lại thuộc hạ!” Khổng Tắc Huy cũng quỳ xuống.

“Hoàng đế ca ca....đều do ta....đều do ta....Hoàng đế ca ca, ngươi đừng đuổi ta đi....Ta nghe lời, từ đây về sau ta sẽ không bao giờ tùy hứng nữa, ta sẽ nghe lời...” Bắt đầu hối hận và sợ hãi, Hà Hoan lập tức khóc nức nở.

“Hoàng Thượng.” Diêm Nhật cũng quỳ xuống, “Xin ngài hãy lưu lại Ôn công công và Khổng thống lĩnh.”

“Hoàng Thượng, thân mình của ngài hiện tại cần phải đặc biệt cẩn thận, tốt nhất ngài cứ nói cho Ôn tổng quản và Khổng thống lĩnh thì hơn.” Dung Niệm và Dung Khâu cũng nhịn không được mà lên tiếng.

Thân Mộc nhìn Hà Hoan khóc nức nở, hắn nhịn xuống khô sờ mà nói, “Hoàng Thượng, điện hạ cũng nên biết chuyện đó.”

Tần Ca vốn vẫn đang do dự chuyện này, trải qua sự tình hôm nay, hắn cũng hiểu đã đến lúc. Nếu ngày sau xảy ra chuyện tương tự như vậy, Ôn Quế và Hà Hoan không biết chuyện thì có thể lại gây ra rắc rối. Nhìn về phía ba người, sau đó hắn gật đầu.

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Ôn Quế vui đến mức ôm khóc.

Biết Hoàng Thượng hiện tại không tiện lên tiếng, Diêm Nhật nhanh chóng đỡ Ôn Quέ và Không Tắc Huy đứng dậy. Giải quyết xong việc này, Dung Niệm và Dung Khâu có thể một lòng xem xét cho Hoàng Thượng.

Trước tiên Dung Niệm bắt mạch cho Hoàng Thượng, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của hắn, tất cả mọi người đều hốt hoảng trong lòng, nhất là ba người kia chưa biết rốt cục là có chuyện gì.

Lần này thời gian so với trước kia bỗng dung trở nên dài vô hạn, một lát sau Dung Niệm mới thu tay về, “Đứa nhỏ không sao. Bất quá vừa rồi Hoàng Thượng đã dùng sức phải không?”

“Ù.”

Có hai người lập tức trùng mắt nhìn, một người thì vẫn còn hồ đồ.

“Có thích khách kinh động Hoàng Thượng, Hoàng Thượng bị ngã.”
Diêm Nhật khẩn trương bổ sung.

Dung Niệm trầm mặt, “Hoàng Thượng, đứa nhỏ hiện tại đã thành hình, phải tuyệt đối cẩn thận, hơn nữa không thể dùng sức hay té ngã. Cũng may lần này bị kinh động nhưng không nguy hiểm, không tổn thương đến thai nhi.”

Diêm Nhật vừa nghe xong thì dưới chân mềm nhũn mà ngồi xuống đất. Đồng thời cũng có hai người té xuống đất, tên còn lại vẫn trùng to mắt mà hỏi, “Đứa nhỏ là cái gì vậy?”

Không ai để ý đến người vẫn còn đang hồ đồ, Tân Ca nói một cách lo lắng, “Trầm cảm giác trong bụng đau âm ỉ, có sao không?”

Dung Niệm và Dung Khâu vừa nghe xong thì mi tâm liền nhíu chặt. Dung Niệm lập tức nói, “Hoàng Thượng, thần muốn sờ bụng của ngài một chút.”

Thân Mộc giúp Hoàng Thượng thoát hạ y phục, lộ ra cái bụng đã rất rõ ràng. Có ba người sắp rời tròng mắt xuống đất, vẫn không có ai để ý đến bọn họ.

Dung Niệm sờ soạng bụng của Hoàng Thượng một lúc lâu, Dung Khâu lo lắng bắt mạch cho Hoàng Thượng một lần nữa. Phụ tử hai người nhìn nhau một chút rồi gật đầu.

Dung Niệm cau mày nói, “Hoàng Thượng bị kinh hãi thì đúra nhỏ cũng sẽ bị như thế. Bụng bị đau nên đúra nhỏ vẫn chưa bình thường trở lại. Trước tiên Hoàng Thượng tĩnh dưỡng hai ngày ở trên giường. Nếu hai ngày sau bụng không còn đau thì không có gì đáng ngại. Nếu bụng vẫn còn đau thì thần sẽ kê thuốc an thai cho Hoàng Thượng.”

Dung Khâu giải tỏa căng thẳng, “Hoàng Thượng không cần phải lo lắng, đúra nhỏ cường tráng hơn Hoàng Thượng nghĩ rất nhiều.”

Lúc này Tân Ca mới an tâm, thở ra một hơi thật dài, hắn cảm thấy trong bụng tựa hồ không còn đau như trước.

Rầm!

Một người dung mạnh vào án thư, trùng mắt nhìn bụng của Tân Ca, “Hoàng đế ca ca....Không phải là người béo lên, mà là có thai?”

Tân Ca cười nhẹ, “Ù.”

Rầm!

Ôn Quέ đụng vào ghế, Khổng Tắc Huy đánh rót kiếm.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 118

Ba người hoàn toàn ngây ngốc nhìn chăm chăm cái bụng của Tân Ca, nhìn chăm chú cái bụng bị che khuất bên dưới y phục và bên dưới lớp chăn của Tân Ca, vẫn chưa hoàn hồn. Tân Ca bảo Diêm Nhật kê gối sau lưng cho hắn, hắn ngồi dậy dưới sự hầu hạ của Diêm Nhật. Tựa vào đầu giường, Tân Ca lén tiếng, “Hà Hoan lưu lại, các ngươi đều lui ra đi.”

“Dạ.” Dung gia phụ tử là người đầu tiên lui ra. Thân Mộc lo lắng nhìn Hà Hoan, sau đó cũng lui xuống. Ôn Quế và Khổng Tắc Huy vẫn chưa hoàn hồn thì bị Diêm Nhật túm ra ngoài, chỉ lưu lại một mình Hà Hoan còn đang ngây ngốc.

“Hà Hoan, đến bên trẫm.”

Hà Hoan chớp mắt, chăm chăm nhìn bụng của Hoàng đế ca ca rồi run rẩy đi đến, khẩn trương ngồi xuống. Hắn ngồi cách xa bụng của Tân Ca.

“Xích lại gần một chút.”

Hà Hoan cũng không biết đặt mông ở chỗ nào, hắn xích đến trước mặt Tân Ca, hiện tại đã tới gần đầu giường nhưng vẫn còn cách xa bụng của Tân Ca.

Khổng Tắc Huy bị Diêm Nhật túm ra ngoài, lúc này hắn là người đầu tiên định thần lại, sau đó nắm lấy y phục của Diêm Nhật rồi áp vào tường, nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ, “Cái tên chết tiệt này! Tại sao chuyện trọng đại như vậy mà ngươi lại không nói một chữ!” Nói xong, hắn đấm vào bụng Diêm Nhật một quyền, một quyền này khiến Ôn Quế hồi tỉnh.

Hắn tiến lên kéo lấy tay của Khổng Tắc Huy, vội vàng nói, “Hoàng Thượng vẫn còn ở bên trong!”

“Khụ khụ....” Diêm Nhật khom lưng ôm bụng nói, “Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, đừng quấy nhiễu Hoàng Thượng!”

Thân Mộc chưa rời đi cũng lên tiếng, “Tìm một chỗ không có ai đi.”

Nắm đấm của Khổng Tắc Huy kêu lên răng rắc, cố gắng kiềm nép phẫn nộ và bất an xuống đáy lòng, túm Diêm Nhật vào một gian phòng chứa đồ tạp vật kế bên tẩm cung. Thân Mộc thì nâng lấy Ôn Quế vẫn mềm nhũn hai chân mà đi theo.

.....

Sờ khuôn mặt vô cùng kích động của Hà Hoan, Tân Ca thở hắt ra rồi chậm rãi nói, “Hà Hoan, phụ Vương của ngươi trước khi lâm chung đã để lại một phong thư cho trẫm. Lá thư này trẫm tính cả đời cũng không cho ngươi xem, nhưng từ sau khi trẫm mang thai thì trẫm càng ngày càng do dự. Mặc dù có một chút việc phụ Vương của ngươi không muốn cho ngươi biết, nhưng trẫm cảm thấy ngươi nên biết. Người nên biết phụ Vương của ngươi đã vì ngươi mà phải trải qua những chuyện gì, ngươi cũng nên biết thân thế của chính mình.”

“Hoàng đế ca ca....” Hà Hoan không tự chủ được mà run rẩy, vô cùng sợ hãi, một nỗi sợ hãi không có nguyên do.

Tân Ca ngồi dậy, lấy ra một miếng vải màu vàng, mở ra miếng vải, bên trong là một phong thư. Hắn đem thư giao cho Hà Hoan, “Đọc đi.”

Hà Hoan không dám tiếp nhận, hắn lui ra sau mà né tránh.

“Đây là thư do phụ Vương của ngươi viết.”

Đôi mắt to tròn của Hà Hoan rung rung, hai tay run rẩy tiếp nhận. Tân Ca cũng không thúc giục, hắn để Hà Hoan tự mình lựa chọn.

Nhìn thấy nét chữ quen thuộc của phụ Vương, Hà Hoan bắt đầu rơi lệ. Vừa lau nước mắt vừa mở thư của phụ Vương ra. Hắn không phải không nhớ phụ Vương, vô số lần nằm mộng đều là về phụ Vương. Chẳng qua hắn

đã trưởng thành, không thể cứ khóc mãi, hắn không thể làm cho phụ Vương tiếp tục lo lắng vì hắn.

Trong phòng chứa tạp vật, Diêm Nhật và Thân Mộc trở thành đối tượng bị thẩm vấn, đương nhiên chủ yếu là Diêm Nhật. Khổng Tắc Huy sẽ không làm gì Thân Mộc, dù sao thì Thân Mộc có thể xem như người ngoài, nhưng Diêm Nhật thì khác. Nếu Diêm Nhật không cho hắn một lời giải thích rõ ràng thì hắn nhất định sẽ đánh gãy một chân của Diêm Nhật!

“Nói! Rốt cục là sao? Vì sao Hoàng Thượng lại có thai? Vì sao ngươi lại giấu diếm chuyện này? Ngươi tính khi nào mới nói cho chúng ta biết?” Vừa tức vừa vội, Khổng Tắc Huy như sắp phát điên. Hoàng Thượng có thai! Chuyện này còn đáng sợ hơn cả việc trời sập a!

Một quyền kia của Khổng Tắc Huy không hề nương tay, Diêm Nhật không ngừng ho khan. Thân Mộc nhịn không được mà thay hắn trả lời, “Trên đời này có một loại quả gọi là phượng đan, nam tử chỉ cần trước đó điều trị thân thể, ăn vào phượng đan thì có thể mang thai như nữ tử.” Nói đến đây, ngữ thanh của Thân Mộc trở nên khàn đặc, “Điện hạ... chính là do bệ hạ mang thai tám tháng mà sinh ra.”

“A!” Trên mặt Ôn Quê không còn một giọt máu.

Diêm Nhật cúi đầu nói tiếp, “Khi đó Hoàng Thượng không phải trúng độc mà là vì dùng phượng đan nên mới điều trị thân thể... quá trình điều trị vô cùng đau đớn... thân thể của Hoàng Thượng lại thuộc tính hàn, cho nên còn thống khổ hơn thường nhân gấp trăm lần, ngàn lần....”

“Ngươi! Ngươi!” Khổng Tắc Huy tức giận đến mức nói không ra lời, tung một chưởng lên tường, mạnh mẽ đánh ra một dấu bàn tay, “Làm sao ngươi có thể giấu diếm chuyện lớn như thế! Làm sao có được phượng đan!”

Ôn Quê vẫn bị dọa choáng váng như cũ.

Thân Mộc nói, “Chuyện này không thể trách Diêm Nhật, Hoàng Thượng hạ từ lệnh không cho nói. Sở dĩ Hoàng Thượng lạnh nhạt với Khổng thống lĩnh và Ôn tổng quản cũng là vì sợ các ngươi nói cho Vương gia biết.”

Lúc này Ôn Quế mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra, hắn oa một tiếng rồi òa khóc, vội vàng nắm lấy Thân Mộc, “Hoàng Thượng có thai! Hoàng Thượng có thai! Như vậy, như vậy đến lúc đó làm sao mà sinh a!”

Hắn vừa hỏi thì kiếm trong tay của Khổng Tắc Huy lại rót, Thân Mộc và Diêm Nhật ngay lập tức lặng yên. Khổng Tắc Huy mạnh mẽ quay đầu lại, nắm lấy y phục của Diêm Nhật rồi gầm nhẹ, “Nói cho ta biết, đến lúc đó Hoàng Thượng phải sinh như thế nào!”

Diêm Nhật xanh cả mặt, bờ môi run rẩy, Thân Mộc xoay mặt đi, không dám nhìn vẻ mặt giận dữ của Khổng Tắc Huy, hắn thấp giọng nói, “Bệ hạ khi sinh điện hạ....đã....mở bụng....”

“A!!” Da đầu của Ôn Quế té rần, lảo đảo lui ra sau.

Da đầu của Khổng Tắc Huy cũng té rần, bàn tay cũng run rẩy, “Ngươi, ngươi nói cái gì? Sinh như thế là sao?”

Bờ môi của Diêm Nhật càng run lên bần bật, dần theo giọng điệu nghẹn ngào, “Dung thái y nói....nam nhân sinh sản, phần lớn đều.....phải mở bụng lấy con....”

Rầm!

Theo lời nói của Diêm Nhật, thân thể của hắn bị hung hăng ném vào đống tạp vật. Tạp vật vỡ vụn nhưng không có ai còn tâm tình để ý đến chúng nó.

Thân Mộc giữ tay của Khổng Tắc Huy lại, “Khổng thống lĩnh, chuyện này là chủ ý của Hoàng Thượng, chúng ta làm nô tài ngoại trừ nghe lệnh thì còn có thể làm được gì? Không phải Diêm công công chưa từng khuyên nhủ, ngay cả Dung thái y cũng khuyên năm lần bảy lượt nhưng Hoàng Thượng nhất định muốn sinh con cho Vương gia a!”fynnz.wordpress.com

Khổng Tắc Huy nghe không lọt lỗ tai, hốc mắt như muốn nứt ra, “Từ khi Hoàng Thượng điều trị đến lúc Vương gia hồi kinh thì ngươi hoàn toàn có thể báo cho ta biết! Hoàng Thượng không nghe chúng ta nhưng hắn sẽ nghe Vương gia! Nếu Vương gia biết chuyện này thì chắc chắn sẽ khuyên can

Hoàng Thượng! Sự trung thành ngu ngốc của ngươi sẽ hại chết Hoàng Thượng!”

Diêm Nhật trùng lón mắt, trong cổ họng run rẩy, hắn nắm chặt hai tay của Khổng Tắc Huy đang siết chặt y phục của hắn, đột nhiên dùng lực đẩy mạnh Khổng Tắc Huy ra rồi khàn giọng quát lớn, “Ngươi nghĩ là ta không biết hay sao? Ngươi nghĩ là ta nhìn thấy Hoàng Thượng chịu đau đớn như vậy mà trong lòng không khó chịu hay sao?” Hắn phẫn nộ mà bỗ nhào vào Khổng Tắc Huy khiến đối phương va mạnh vào vách tường, “Ngươi có biết khi Hoàng Thượng điều trị đã thiếu chút nữa đau đến chết hay không? Đó căn bản không phải nỗi đau mà người bình thường có thể chịu được! Trên bụng của Hoàng Thượng bị châm đầy kim, xiêm y thấm ướt không biết bao nhiêu bộ. Vài lần ta đều nghĩ Hoàng Thượng cứ như vậy mà ra đi...”

Nhịn lâu lăm, đến lúc này Diêm Nhật hoàn toàn mất kiểm soát, hắn phát tiết ra toàn bộ, “Hoàng Thượng đau đến mức hôn mê, rồi lại quá đau mà tỉnh lại. Nỗi đau đó còn thống khổ hơn ngàn vạn lần so với bị trúng độc! Hoàng Thượng vì Vương gia mà không màng đến sinh mệnh của mình, ngươi bảo ta làm sao có thể nói cho Vương gia biết! Làm sao có thể nhẫn tâm dập nát kỳ vọng của Hoàng Thượng! Hoàng Thượng một lòng chỉ muốn sinh con cho Vương gia, ngươi nói đi! Người nói đi! Người bảo ta làm sao có thể nhẫn tâm ngăn cản Hoàng Thượng?”

Khổng Tắc Huy ché ngự bả vai của Diêm Nhật, dùng hết sức áp Diêm Nhật vào vách tường, “Nếu Hoàng Thượng vì Vương gia mà chịu khổ như vậy, vì sao ngươi lại nhẫn tâm để Hoàng Thượng bị đau đớn như thế? Mồ bụng! Là mồ bụng! Người có biết mồ bụng là cái gì hay không! Ngộ nhỡ Hoàng Thượng gặp chuyện bất trắc thì ngươi nói thử xem, làm sao mà Vương gia sống cho nổi! Người nói thử xem, đứa nhỏ làm sao mà sống cho nổi!”

Diêm Nhật phát hỏa mà đá văng Khổng Tắc Huy ra, “Trong lòng của ngươi lúc nào cũng chỉ có Vương gia! Vương gia! Hoàng Thượng một lòng vì Vương gia, nhưng Vương gia còn thú thê sinh con! Người bảo Vương gia ngăn cản Hoàng Thượng, nhưng Vương gia cho đến nay vẫn chưa có nhi tử, chẳng lẽ bảo Hoàng Thượng nhìn Vương gia tiếp tục cùng nữ nhân khác sinh con hay sao? Nếu ngươi nhìn thấy Hoàng Thượng chịu khổ khi điều trị

thì người cũng sẽ không ngăn cản Hoàng Thượng! Nếu Hoàng Thượng gặp chuyện bất trắc thì cái mạng của ta cũng sẽ đi cùng Hoàng Thượng!”

“Người căn bản không biết mình đang làm cái gì!” Đôi mắt với Diêm Nhật vẫn căng thẳng cứng đầu, Khổng Tắc Huy trực tiếp tung quyền. Diêm Nhật cũng không cam lòng, bồ nhào vào Khổng Tắc Huy, cả hai quần lấy nhau mà ẩu đả. Thân Mộc và Ôn Quế đầu tiên là sưng sốt, sau đó mới nhanh chóng can ngăn. Nhưng cả hai đều không có công phu, lại yếu ớt, làm sao có thể kéo ra hai vị cao thủ tuyệt thế, ngược lại còn bị liên lụy, bị đánh trúng tay chân. Sau khi Thân Mộc bị Khổng Tắc Huy hất ngã thì hắn liền kéo Ôn Quế ra, thở hổn hển mà nói, “Để cho bọn họ đánh đi, đánh xong thì chúng ta tiếp tục thương lượng.”

Ôn Quế vừa khóc vừa gật đầu, sau đó ngồi xuống đất, không bận tâm đến hai người đã hoàn toàn đánh mất lý trí, trong đầu của hắn duy nhất chỉ còn một chuyện, chính là Hoàng Thượng và đứa nhỏ trong bụng của Hoàng Thượng.

Một mình canh giữ bên ngoài tầm cung, Diêm Hoán nghe thấy tiếng tranh chấp của Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật, sắc mặt của hắn trắng bệch, đứng ngây người một lúc lâu mới phục hồi tinh thần. Ngay khi hắn đang suy nghĩ chính mình có nghe lầm hay không thì trong tầm cung đột nhiên truyền đến tiếng khóc lớn, Diêm Hoán bất giác định tiến vào, nhưng bước chân vừa mới hướng đến phòng ngủ thì hắn đột nhiên nhớ đến bên trong còn có Hoàng Thượng. Chậm rãi thu chân về, nhìn xung quanh đều không có người, đám thị vệ đều được bố trí ở bên ngoài, Diêm Hoán thoáng lui ra sau vài bước rồi ngừng thở.

“Ô ô.....Hoàng đế ca ca.....Hoàng đế ca ca....”

Đọc xong thư, Hà Hoan như bị đông lạnh, cứ như vậy mà lặng im bất động nhìn chằm chằm lá thư. Tân Ca biết hắn cần thời gian để thích ứng, vì vậy chỉ cầm tay hắn, cũng không lên tiếng. Qua một lúc lâu, Hà Hoan đột nhiên hít sâu một hơi, lá thư trong tay rớt xuống, hắn ôm lấy Tân Ca mà khóc rống, khóc như thể ruột gan đứt lìa từng khúc, khóc đến mức nghẹn ngào không thở được.

Tần Ca một tay xoa lưng cho Hà Hoan một tay ôm bụng để phòng ngừa Hà Hoan bất cẩn làm tổn thương hắn, nói một cách thản nhiên, “Phụ Vương của ngươi không muốn nói cho ngươi biết nhưng trẫm cảm thấy ngươi nên biết chuyện này. Hà Hoan, phụ Vương của ngươi dùng chính sinh mạng của mình để sinh ngươi ra. Ngươi không thể có nửa điểm bất kính đối với phụ Vương của mình. Nam nhân sinh con không chỉ vô cùng nguy hiểm mà còn bị thế tục chỉ trích. Vì sinh ngươi ra mà phụ Vương của ngươi phải chịu đựng vất vả, còn phải lên kế hoạch chu đáo không cho bất luận kẻ nào biết chuyện. Cho đến chết mà hắn cũng không cho ngươi biết bởi vì hắn không muốn ngươi bị gánh nặng, hắn hy vọng ngươi có thể sống vô tư vô lỵ cả đời, hy vọng ngươi lúc nào cũng vui vẻ.”

Tiếng khóc của Hà Hoan lại càng cất cao, hắn ôm ghì lấy Tần Ca mà khóc, nói không nên lời. Ngoài phòng, Diêm Hoán dựa vào tường, một tay che miệng, một tay ôm ngực, hắn nghe thấy cái gì! Nghe thấy cái gì!

“Hà Hoan, trẫm rất cảm kích phụ Vương của ngươi. Cảm kích vì hắn đã sinh ra cho trẫm một hảo đệ đệ như ngươi, cũng cảm kích việc hắn đã giải quyết tiệc nuối cho trẫm. Cả đời này trẫm yêu nhất chính là Lương Vương, trẫm không thể chịu được việc vì đứa nhỏ mà sống với nữ nhân khác, cũng không muốn tiếp tục bắt hắn ủy khuất mà thân thiết với nữ nhân để sinh con cho trẫm. Hiện tại trẫm có thể tự mình sinh con của hắn và trẫm. Trẫm chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế.”

“Ô ô....khụ khụ.....Hoàng đế ca ca.....Phụ Vương.....Phụ Vương....”

Nghĩ rằng Hà Hoan không thể thừa nhận, Tần Ca nhíu mi hỏi, “Hà Hoan, ngươi trách phụ Vương của ngươi hay sao?”

Hà Hoan ra sức lắc đầu, khóc đến mức ho khan.

“Vậy ngươi có muốn làm thân đệ của trẫm hay không?”

Ra sức gật đầu

Tần Ca yên tâm, không hỏi lại mà chỉ ôm chặt Hà Hoan. Hắn biết Hà Hoan khóc không phải vì oán giận mà bởi vì đau long và áy náy. Đau long

vì phụ Vương của hắn chịu khổ, áy náy vì hắn không biết chuyện này khi phụ Vương của hắn còn sống.

Khóc một lúc lâu thì Hà Hoan rốt cục mới có thể nói ra mấy câu, cả người của hắn run rẩy, “Hoàng đế ca ca....Ta muôn phụ Vương....Ta muôn phụ Vương....”

Tần Ca cũng chỉ có thể ôm chặt Hà Hoan vào lòng. Người kia đã hóa thành một làn khói mà rời khỏi nhân thế.

“Hà Hoan, trẫm cũng sẽ thương ngươi, sủng ngươi như phụ Vương của ngươi. Lần tới khi dâng hương ngươi đừng quên gọi phụ Vương của mình một tiếng....nương.”

“Ân!” Hà Hoan thầm kêu vô số lần ở trong lòng: Nương, nương, nương.....

.....

Lưỡng bại câu thương, hai người mặt mũi bầm dập mà ngồi ở hai đầu, Thân Mộc và Ôn Quέ ngồi ở giữa để phòng ngừa bọn họ tiếp tục ra tay quá nặng. Hung hăng ẩu đả một trận, tạm thời phát tiết xong, Khổng Tắc Huy liếm khốc miệng bị đánh vỡ, giọng nói khàn khàn, “Hiện tại nói cái gì cũng đều muộn, lúc này quan trọng nhất là thân mình của Hoàng Thượng, chỉ còn vài tháng nữa là Hoàng Thượng lâm bồn. Diêm Nhật, Dung thái y nói thế nào? Chẳng lẽ chỉ có thể mổ bụng?”

Khóe miệng của Diêm Nhật cũng bị đánh vỡ, hắn lau đi máu tươi rồi nói, “Trước kia Dung lão thái y từng gặp một quái nhân, người nọ đã cho hắn phương thuốc điều trị, bảo rằng nam nhân sinh con chỉ có thể mổ bụng.”

Khổng Tắc Huy và Ôn Quέ đồng thời căng thẳng thân mình.

Diêm Nhật lại nói tiếp, “Ý của Dung lão thái y và Dung thái y có nghĩa bọn họ chưa từng gặp qua chuyện này, vị quái nhân kia cũng chưa tận mắt nhìn thấy, chỉ là tương truyền bằng miệng mà thôi. Nói không chừng khi Hoàng Thượng lâm bồn sẽ có khác biệt, nếu có thể mang thai thì có thể thuận lợi sinh hạ. Cho nên từ giờ trở đi, mỗi ngày Hoàng Thượng đều phải

đi lại nhiều lần. Ngay cả nữ nhân mang thai nếu không vận động thì khi sinh cũng rất khó.”

Thân Mộc chen vào, “Khi bệ hạ mang thai điện hạ thì tâm tình u buồn, lại bận rộn quốc sự, không có người thân tín phụ tá bệ hạ. Khi bệ hạ lâm bồn thì thai nhi không nằm đúng hướng, lại khó sinh nên mới phải mổ bụng. Hoàng Thượng và bệ hạ khác nhau, bên cạnh Hoàng Thượng có người có thể tin tưởng, lại có Thái sư và Vương gia toàn tâm phụ tá, Hoàng Thượng có thể an tâm chờ đến ngày lâm bồn, tình hình của Hoàng Thượng rất tốt, cho nên sẽ không thành vấn đề. Huống chi còn có hai vị Dung thái y ở đây, nhất là Dung lão thái y, y thuật của hắn cao minh như thế, cho dù đến lúc đó bắt buộc phải mổ bụng thì Hoàng Thượng cũng sẽ không gặp bất trắc.”

Không cần giấu diếm nữa, Diêm Nhật kể rõ đầu đuôi nguồn, “Ý của Dung thái y chính là chỉ cần thân thể của Hoàng Thượng khỏe mạnh, đứa nhỏ sinh trưởng tốt, vị trí thai nhi đúng hướng thì nguy hiểm khi sinh sản sẽ được giảm thiểu tối đa. Hoàng Thượng cho lan tin việc công chúa Nữ Trinh có thai cũng không phải ngụy trang, đến lúc đó thái tử được sinh ra thì mới có thể công đạo với thế nhân.”

Ôn Quέ vội vàng kích động hỏi, “Đã xác định là thái tử?”

Diêm Nhật mang theo giọng điệu chờ mong, “Dung thái y vẫn chưa thể xác định, chẳng qua Hoàng Thượng một lòng muốn sinh nam hài nhi, chúng ta đương nhiên phải cầu nguyện cái thai này là thái tử!”

Thân Mộc vừa cười vừa nói, “Yên tâm đi, ta dám cam đoan nhất định là nam hài nhi.”

“Sao ngươi biết?” Ba người còn lại đều nôn nóng.

Thân Mộc giải thích, “Bệ hạ cũng là trong lúc vô tình mới phát hiện chuyện phượng đan, phái người tìm rất lâu, lại tra cứu sách cổ mới tìm thấy phương thuốc trị liệu thân mình kia. Theo sách cổ ghi lại, phàm là người dùng phượng đan đều sinh nam hài nhi. Trong sách cũng từng nhắc đến từ ngàn năm trước có một nam tử ăn vào hai quả phượng đan, sinh hạ đều là nhi tử.”

Ngay cả Khổng Tắc Huy cũng nhịn không được mà nở nụ cười, bất quá vừa mở miệng thì hắn liền cảm thấy đau buốt. Ôn Quế vội vàng lau nước mắt, vừa cười vừa nói, “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Thân Mộc lại nháy mắt đối với ba người, “Chuyện này ta không nói với Hoàng Thượng, đến lúc đó Hoàng Thượng và Vương gia nhìn thấy thái tử thì bảo đảm sẽ cao hứng như điên. Cứ để Vương gia tự mình xem đứa nhỏ là tốt nhất.”

Ôn Quế hỏi, “Là sao?” Sắc mặt của Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật cùng lúc trở nên nghiêm túc.

Thân Mộc thu hồi nụ cười, nói với Diêm Nhật, “Chẳng lẽ ngươi tính nghe lời Hoàng Thượng mà tiếp tục giấu Vương gia hay sao?”

“Ngươi dám!” Khổng Tắc Huy là người đầu tiên không đồng ý.

Diêm Nhật liếm khóe môi, cau mày nói, “Ta có nói là ta muốn giấu Vương gia hay sao? Ta cũng định tìm cơ hội để nói cho các ngươi biết. Khi Hoàng Thượng lâm bồn mà không có Vương gia bên cạnh, chưa cần nói đến các ngươi, Vương gia sẽ là người đầu tiên không tha cho ta. Với lại có Vương gia bên cạnh thì Hoàng Thượng mới có thể an tâm, nói không chừng đứa nhỏ sẽ thuận lợi sinh ra.”

“Cũng không còn nhiều thời gian lăm.” Khóe miệng của Khổng Tắc Huy đỡ hơn một chút, cũng chỉ là một chút, “Chuyện này chúng ta cần phải cẩn thận thương lượng một phen. Hiện tại Vương gia ở Nữ Trinh, chúng ta cũng không rõ tình hình bên kia, tốt nhất là chọn một người đích thân đi nói với Vương gia, không thể viết thư, ngộ nhỡ rơi vào tay kẻ khác thì sẽ phiền toái. Chuyện thích khách vẫn chưa điều tra, Hoàng Thượng lại rời xa kinh thành, chúng ta phải thật sự cẩn thận.”

Ba người gật đầu, Diêm Nhật ló đầu ra chính giữa rồi thấp giọng nói, “Ta có ý kiến này, các ngươi nghe thử....”

Ba người đều chụm đầu lại.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 119

Cuối cùng cũng ngừng khóc, Hà Hoan thương tâm quá độ mà ôm chầm Tân Ca khóc thút thít. Khi Hoàng đế ca ca khẽ vuốt ve an ủi, Hà Hoan cất lên giọng mũi khàn đặc, “Hoàng đế ca ca, phụ Vương đi rồi, ta chỉ còn lại Hoàng đế ca ca, ngươi không thể bỏ ta mà đi.”

Tân Ca cười nhẹ, “Trầm sẽ sinh hạ đứa nhỏ bình an.”

“Hoàng đế ca ca, ta rất cao hứng, rất cao hứng....Ta luôn sợ, sợ một ngày nào đó Hoàng đế ca ca sẽ không cần ta nữa.....Hiện tại ta là thân đệ của Hoàng đế ca ca, ta không cần phải sợ nữa.”

“Ngốc nghênh, cho dù ngươi không phải thân đệ của trầm thì trầm cũng sẽ không bỏ rơi ngươi. Hà Hoan, cứ an tâm ở lại trong cung, ngày đầu tiên trầm nhìn thấy ngươi thì đã nhịn không được mà muốn thương yêu chăm sóc ngươi. Ngươi cứ làm theo sở thích của mình, trầm cũng hy vọng ngươi ở đây có thể luôn đượchà xử bất tần hoan.”(ở nơi nào cũng đều vui vẻ)

Hà Hoan ngẩng đầu, trong đôi mắt ngắn lẻ là một ý cười rạng rỡ, “Có Hoàng đế ca ca yêu thương ta thì phụ Vương nhất định sẽ yên tâm.”

Tân Ca khẽ nhéo cằm của Hà Hoan, “Nếu ngươi có thể chăm chỉ học tập thì phụ Vương của ngươi sẽ càng an tâm.”

“Ngô....Hoàng đế ca ca....” Hà Hoan rầu rĩ.

“Ha ha.”

Hiếm khi nhìn thấy Hoàng đế ca ca cười thoái mái như vậy, Hà Hoan ngây ngốc mà nhìn. Lau đi nước mắt vướng trên mặt của Hà Hoan, trong lòng của Tân Ca lại trỗi dậy nỗi yêu thương. Hà Hoan dễ dàng chấp nhận thân thế khiến hắn rất ngỡ ngàng. Có lẽ cả đời Hà Hoan sẽ không thể trở

thành nhân tài nhưng sự hồn nhiên này thì không ai có thể sánh bằng. Hắn cảm tạ Phượng Minh Vương, cảm tạ tự đáy lòng. Phượng Minh Vương không chỉ cho hắn một đệ đệ thiện lương mà còn cho hắn một phần hy vọng.

.....

Nghĩ đến việc Hoàng đế ca ca có thai sẽ rất mệt nhọc cho nên Hà Hoan chỉ ở lại bên cạnh Hoàng đế ca ca một chút rồi liền đứng dậy cáo lui. Ra khỏi phòng ngủ, Hà Hoan lập tức tìm kiếm khắp tứ phía, khi hắn nhìn xuyên qua màn trúc thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, hắn nhìn xuống nỗi chua cay trên mũi rồi bước qua. Người nọ xoay lưng lại khi thấy hắn đi đến, giúp hắn vén lên màn trúc. Hà Hoan vừa bước ra thì khóc miệng liền nhịn không được mà run rẩy rồi mới bỗn nhào vào lòng của người nọ.

Diêm Hoán không hỏi bất cứ điều gì mà chỉ nhẹ nhàng sờ đầu của Hà Hoan, sau đó thấp giọng nói, “Đám người của Khổng thống lĩnh vẫn chưa đi ra, người về trước có được hay không? Chờ bọn họ nói chuyện xong thì ta sẽ trở về.”fynnz.wordpress.com

“Ân.” Vùi đầu vào lòng của Diêm Hoán trong chốc lát, sau đó Hà Hoan liền một mình đi về trước. Nhìn bóng dáng cố nén bi thương của hắn, Diêm Hoán không biết từ khi nào thì mi tâm của mình đã nhíu chặt lại một chỗ.

Diêm Hoán cũng không chờ lâu lắm thì nhìn thấy Khổng Tắc Huy đi ra, nhưng Khổng Tắc Huy cũng không đuổi hắn về phòng mà lại trì hoãn, qua nửa canh giờ sau thì Diêm Hoán mới trở về chỗ ở của hắn và Hà Hoan. Vừa mới tiến vào phòng, người ở bên trong sốt ruột chờ đợi liền bỗn nhào vào lòng hắn. Ôm lấy Hà Hoan tiến vào trong buồng, Diêm Hoán ngồi xuống bên giường, để mặc đối phương ôa khóc trong lòng của hắn.

Sau khi tiếng khóc của Hà Hoan dần dần nhỏ lại thì Diêm Hoán mới mở miệng hỏi, “Không thích thân thế của mình?”

Thân mình của Hà Hoan nháy mắt căng thẳng, tiếng khóc ngừng bặt.

Diêm Hoán lặng lẽ thở hắt ra rồi ôm chặt Hà Hoan mà nói, “Vừa rồi ta ở bên ngoài đã nghe thấy.”

Hà Hoan không ngẩng đầu lên, đôi tay đang ôm chặt Diêm Hoán càng lúc càng siết chặt.

Diêm Hoán cũng không phải người giỏi an ủi, hắn cân nhắc một lúc lâu thì mới lên tiếng, “Ngươi nên cao hứng mới đúng, ngươi và phụ Vương của ngươi sống nương tựa vào nhau, ngươi thương hắn nhất. Hiện tại đã biết hắn không chỉ là phụ Vương của ngươi mà còn là mẫu thân của ngươi, là người thân cận nhất ở trên đời này với ngươi, là thân nhân duy nhất mà người khác căn bản không thể có. Hay là ngươi không thể chấp nhận?”

Hà Hoan lắc đầu nguầy nguậy rồi mới ngẩng đầu, trong đôi mắt to thê hiện sự bất an rõ ràng, “Ngươi có cảm thấy.....ta rất kỳ quái hay không?”

Đây là lần đầu tiên Diêm Hoán lộ ra vẻ mặt uy nghiêm đối với Hà Hoan, “Ngươi muốn làm cho ta bị Hoàng Thượng và Vương gia lăng trì hay sao?” Nếu cảm thấy người này kỳ quái thì chẳng phải là cảm thấy thái tử sắp sinh ra cũng kỳ quái hay sao!

Hà Hoan vừa muốn khóc lại không muốn khóc, tiếp theo hắn nở một nụ cười, trong lòng hoàn toàn thả lỏng, “Ta, ta hiện tại rất vui mừng a, Diêm Hoán, ta rất vui. Là phụ Vương sinh ta ra, không phải ta không nhớ rõ bộ dáng của mẫu phi, mà nương của ta chính là phụ Vương.”

Diêm Hoán khẽ lau khói mắt của Hà Hoan, “Như vậy mới đúng. Phượng Minh Vương ở trên trời linh thiêng cũng sẽ yên tâm.”

Hà Hoan nhịn xuống nước mắt, siết chặt y mệ của Diêm Hoán, “Đừng rời xa ta, có được hay không?”

Bàn tay đang lau nước mắt cho Hà Hoan bỗng dừng lại.

Hà Hoan chớp mắt, hỏi lại một lần nữa, “Diêm Hoán, đừng rời xa ta, có được hay không? Vĩnh viễn làm thiếp thân thị vệ của ta.” Nhìn không thấy người này thì tâm của hắn sẽ hoảng.

Diêm Hoán hé miệng, ngón tay khôi phục động tác, “Chỉ cần Vương gia không đuổi ta đi thì ta vẫn sẽ làm thiếp thân thị vệ của Vương gia.”

Hà Hoan lắc đầu, “Diêm Hoán, ta không muốn làm Vương gia của ngươi, ngươi gọi tên ta đi, ngươi gọi ta là Hà Hoan, hoặc là, hoặc là giống phụ Vương của ta, gọi ta là Hoan nhi.”

Bàn tay của Diêm Hoán dừng lại, “Thân phận của Vương gia tôn quý, thuộc hạ....”

“Không, không phải thuộc hạ, Diêm Hoán không phải thuộc hạ của ta!”
Hà Hoan lại vùi đầu vào lòng của đối phương, “Ngoại trừ Hoàng đế ca ca thì Diêm Hoán là người mà ta thích nhất. Diêm Hoán, gọi tên ta, dừng rời xa ta.”

Bàn tay của Diêm Hoán vẫn còn dừng giữa không trung, không có cách nào mở miệng lên tiếng.

Hà Hoan muốn khóc, “Diêm Hoán, gọi tên ta, dừng rời xa ta....Ngoại trừ Hoàng đế ca ca, ta, ta cũng chỉ có một mình ngươi....”

“Ngươi còn có Vương gia.”

“Không không! Ta chỉ có ngươi! Diêm Hoán....”

Diêm Hoán thu tay về rồi đặt lên người của Hà Hoan, “Ngươi không đuổi ta đi thì ta sẽ không đi.”

“Ngươi gọi tên ta...”

“.....”

“Diêm Hoán, ngươi gọi tên ta....Chẳng lẽ ngươi cẩn bản không muốn ở bên cạnh ta?” Tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Diêm Hoán hơi siết chặt tay, nhưng vẫn như cũ không mở miệng. Hà Hoan khóc rống lên, miệng không ngừng kêu Diêm Hoán. Nhắm mắt lại, cắn chặt khớp hàm, lại ngăn cản không được tiếng kêu ủy khuất và tiếng khóc bắt an truyền vào trong tai. Đến khi Hà Hoan khóc kịch liệt mà bắt đầu ho khan thì Diêm Hoán mới choàng hai tay ôm lấy hắn rồi khẽ gọi một tiếng, “Hà Hoan.”

“Ô ô....Diêm Hoán Diêm Hoán....”

“Hà Hoan....”

“Ô ô....đừng rời xa ta....”

“....Hảo.”

Hà Hoan lại càng ôm chặt hơn nữa, rốt cục an tâm.

.....

Gói đầu lên đùi Diêm Hoán, khóc quá lâu nên đôi mắt của Hà Hoan phải đắp một lớp khăn ấm, ánh mắt của hắn đã sưng đến mức không mở ra được. Thoa được cao cho Hà Hoan, Diêm Hoán mở miệng, “Chuyện Hoàng Thượng có thai phải nhanh chóng nói cho Vương gia biết. Vừa rồi đám người của Không thống lĩnh đã thương lượng, bọn họ quyết định tìm một người tin cậy nhận nhiệm vụ đến Nữ Trinh để đích thân báo cho Vương gia, phòng ngừa tin tức lộ ra ngoài sẽ dẫn đến càng nhiều thích khách.”

“Đám thích khách rốt cục là do ai phái đến? Chẳng lẽ không tra ra được hay sao? Hoàng đế ca ca hiện tại đã có thai, phải đặc biệt cẩn thận. Người nói thích khách còn có thể tới hay sao? Ta rất sợ.”

“Lúc này Hoàng Thượng đến sơn trang thứ nhất là để an thai, thứ hai là muốn dụ ra thích khách. Chuyện này bên phía Không thống lĩnh đã có tính toán, xung quanh khu vực này đều có đặt bẫy, không cần quá mức lo lắng đối với an nguy của Hoàng Thượng. Hiện tại quan trọng nhất là phải nhanh chóng báo cho Vương gia, nhất định phải để cho Vương gia gấp rút trở về trước ngày Hoàng Thượng lâm bồn. Người ăn vào phuomen đan đa phần sẽ không mang thai quá mười tháng, hiện tại Hoàng Thượng đã có thai năm tháng, không thể tiếp tục kéo dài.”

“Vậy mau chóng nói cho Lương Vương đại ca đi.”

Diêm Hoán mở ra chiếc khăn đang chườm trên mắt của Hà Hoan, lời nói có vẻ hơi khó xử, “Đám người của Không thống lĩnh quyết định để cho ta đi Nữ Trinh.”

“A!”

Hà Hoàn bật dậy, ôm lấy cổ của Diêm Hoán rồi lắc đầu nguầy nguậy, “Không được không được, ngươi không thể bỏ ta mà đi, ngươi không ở bên ta thì buổi tối ta sẽ rất sợ, sẽ nhớ phu Vương.”

Trong lòng của Diêm Hoán một nửa là ngọt ngào một nửa là u sầu, “Sự tình trọng đại, Hoàng Thượng lại hạ từ lệnh không cho bất cứ kẻ nào nói với Vương gia, đám người của Khổng thống lĩnh không người nào có thể đi được, chỉ có ta là thích hợp nhất.”

Nghe như thế thì Hà Hoan không thể hé răng, nhưng lại siết chặt tay không muốn Diêm Hoán rời xa mình.

Diêm Hoán nhân cơ hội giải thích, “Có một chuyện ta vẫn luôn giấu ngươi. Ta vốn tên là Ngũ Hoán, từng là thị vệ thiếp thân của Vương gia. Sau đó Vương gia cho ta đi theo Diêm Nhật để cùng hầu hạ Hoàng Thượng, vì vậy ta mới đổi thành họ Diêm. Chẳng qua Hoàng Thượng cũng không biết chuyện này, cho nên ta là người thích hợp để đi nhất.”

“A?” Hà Hoan ngẩng đầu, cố gắng mở to hai mắt, “Vậy ngươi là Diêm Hoán hay là Ngũ Hoán?” Không có nửa điểm hờn giận vị bị giấu diếm.

Diêm Hoán thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, kéo Hà Hoan nằm xuống để cho đôi phương gói đầu lên đùi của mình rồi nói tiếp, “Người ngoài cũng không biết thân phận của ta, cứ gọi ta là Diêm Hoán đi.”

Hà Hoan bĩu môi, “Uhm, nhưng ngươi rõ ràng là Ngũ Hoán mà...” Suy nghĩ trong chốc lát rồi hắn mỉm cười, “Từ đây về sau ta sẽ gọi ngươi là Hoán thôi.”

Sắc mặt của Diêm Hoán thoảng ửng đỏ.

Hà Hoan tự nói, “Hoán a, trước đây sao ta không nghĩ đến nhỉ? Ta không muốn giống những người khác, bọn họ đều gọi ngươi Diêm Hoán, Lương Vương ca ca gọi ngươi Ngũ Hoán, ta đây sẽ kêu ngươi là Hoán, chỉ có một mình ta kêu ngươi như thế.”

Diêm Hoán ho nhẹ hai tiếng, che giấu sắc mặt đỏ bừng, “Chắc, để cho người khác nghe thì không tốt cho lâm, rất...thân mật.”

Không chỉ có như vậy, Hà Hoan còn nói rất nghiêm túc, “Ta và Hoán vốn rất thân mật mà.”

Câu này càng làm cho nét mặt của Diêm Hoán thêm phần đỏ ửng.

Hà Hoan đâu biết sự thành thật của mình lại làm cho Diêm Hoán rất ngượng ngùng, nghĩ rằng Diêm Hoán sắp đi, hắn lại nhất thời không tức giận mà chỉ kéo lấy yếm của Diêm Hoán, “Vậy khi nào thì người có thể trở về? Ta nghe bọn họ nói Nữ Trinh rất xa, rất xa.”

Diêm Hoán nhịn không được mà cầm lấy tay của Hà Hoan rồi nói, “Dúng là rất xa, đi tới đi lui ít nhất cũng phải hơn hai tháng, nhưng ta sẽ nhanh chóng quay về. Người tuyệt đối không thể để cho Hoàng Thượng biết chuyện này. Hoàng Thượng hỏi thì người cứ nói sơ ta ở đây làm hỏng chuyện nên đuổi ta về lại kinh thành. Sau khi ta đi thì người liền dọn vào trong tầm cung của Hoàng Thượng, Diêm Nhật và Không thống lĩnh lúc nào cũng ở nơi đó, như vậy ta cũng có thể yên tâm.”

Trên mặt của Hà Hoan là sự quyết luyến không nỡ rời xa, hắn cầm lại bàn tay to lớn của Diêm Hoán, “Như vậy người nhất định phải trở về sớm một chút. Ta sẽ đi theo Hoàng đế ca ca, người không cần phải lo lắng. Người cũng đừng để bọn họ tìm người khác bảo hộ ta, ta chỉ muốn người.”

Tâm can của Diêm Hoán đột nhiên mềm nhũn, hắn gật đầu rồi nắm chặt tay của Hà Hoan, “Ta nhất định sẽ nhanh chóng trở về.” Vì Hoàng Thượng, cũng vì người.

Hà Hoan nở nụ cười, tuy rằng đôi mắt sưng húp nhưng không thể che khuất nét đẹp mà hắn được thừa hưởng từ phụ Vương, “Người đi đi, ta chờ người.”

“....Um.”

Nhiều năm sau Diêm Hoán vẫn nhớ rõ nụ cười vào giờ khắc này của Hà Hoan. Đây không tính là nụ cười đẹp nhất của Hà Hoan nhưng ở trong lòng

của Diêm Hoán thì lại chính là lần đầu tiên làm cho hắn động tâm.

.....

Ôn Quế quỳ gối bên giường, mặt mũi tèm nhem nước mắt, “Hoàng Thượng, nô tài vô dụng, nô tài là nô tài bên cạnh Hoàng Thượng nhưng lại không thể làm cho Hoàng Thượng yên tâm. Hoàng Thượng có thai nhưng không có cách nào để cho nô tài biết. Hoàng Thượng, nô tài vô dụng, ngài phạt nô tài đi.”

Khổng Tắc Huy cũng quỳ xuống, cùng Ôn Quế thỉnh cầu Hoàng Thượng trách phạt.

Tần Ca đang uống canh gà, hắn thản nhiên nói, “Đứng lên đi. Trước kia trẫm lạnh nhạt với các ngươi cũng xem như đã trừng trị các ngươi. Chuyện này trẫm đã nói với Diêm Nhật, như vậy hắn cũng đã nói cho các ngươi biết sự tình không thể nói cho Lương Vương, kẻ nào dám lộ ra một chữ với người nọ thì trẫm sẽ lột da các ngươi.”

Diêm Nhật và Thân Mộc đồng loạt quỳ xuống, bốn người cùng kêu lên, “Nô tài[thuộc hạ]tuyệt đối sẽ không lộ ra một chữ với Vương gia!”

“Đứng lên đi.”

Bốn người đứng dậy, Thân Mộc tiến lên tiếp nhận cái chén không từ tay của Hoàng Thượng.

Tần Ca nói, “Trẫm biết các ngươi lo lắng cho trẫm, cũng biết các ngươi muốn nói với hắn. Nhưng hắn ở Nữ Trinh có chuyện quan trọng phải làm, chuyện của thích khách vẫn chưa điều tra ra người giật dây. Một khi hắn biết chuyện trẫm có thai thì thế nào cũng sẽ gấp rút trở về. Hắn hiện tại bị trẫm biếm, lại bị trẫm lưu đày ra ngoài, nếu mạo muội trở về thì sẽ bị những kẻ có tâm tư biết, chắc chắn sẽ gặp phải sự cố. Thân mình của trẫm như thế nào thì trẫm tự biết, trẫm sẽ bình an sinh thái tử. Chờ đến khi hắn có thể hồi kinh thì trẫm sẽ tự động nói cho hắn biết.”

“Dạ, nô tài[thuộc hạ]nhớ rõ lời giáo huấn của Hoàng Thượng.” Bốn người cung kính lên tiếng.

Tần Ca nói một cách hài lòng, “Các ngươi biết nên làm thế nào là được rồi.”

Lúc này Diêm Nhật liền lên tiếng, “Hoàng Thượng, nô tài muốn đuổi thị vệ thiếp thân của Minh Vương về kinh thành. Minh Vương đã biết chuyện này, nô tài sợ hắn không cẩn thận sẽ tiết lộ cho thị vệ của mình. Tên thị vệ kia tuy là do nô tài chọn lựa từ Diêm La điện nhưng nô tài cảm thấy tốt nhất nên cẩn thận thì vẫn hơn, vạn vô nhất thắt.”

Tần Ca giương mắt nhìn, mi tâm lộ rõ vẻ cẩn thận.

Thân Mộc tiếp lời, “Tính cách của Vương gia vẫn còn trẻ con, lại rất tin tưởng Diêm Hoán. Nô tài cũng lo lắng Vương gia sẽ bất cẩn lỡ miệng. Nô tài và mọi người vừa hội ý, cảm thấy tốt nhất nên đuổi hắn trở lại kinh thành thì vẫn hơn, để cho Vương gia dọn vào tẩm cung của Hoàng Thượng. Hiện tại Ôn tổng quản và Khổng thống lĩnh đã biết việc này, bên cạnh Hoàng Thường đều là người một nhà. Vương gia và Hoàng Thượng lại là thân cận, sau này át hẳn phải ở bên cạnh Hoàng Thượng mỗi ngày. Vương gia thích dẫn Diêm Hoán đi theo bên cạnh, nô tài cũng có một chút lo lắng.”

Khổng Tắc Huy hỏi một cách nghiêm túc, “Diêm công công, ngươi vừa nói Diêm Hoán là do ngươi chọn từ Diêm La điện, chẳng lẽ sẽ có vấn đề hay sao?”

Diêm Nhật trả lời, “Tuy nói là chọn từ Diêm La điện nhưng trong Diêm La điện cũng có không ít thân tín của Vương gia, Diêm Hoán có phải là một trong số đó hay không thì ta không thể khẳng định, cho nên mới muốn đuổi Diêm Hoán về kinh.”

Ôn Quέ không lên tiếng mà chỉ nhìn ba người phối hợp diễn trò.

Tần Ca nghe ba người nói có vẻ rất có lý, nhưng hắn cũng không phải không có băn khoăn, chẳng qua....

Thấy Hoàng Thượng còn đang do dự, Khổng Tắc Huy lên tiếng, “Hoàng Thượng, nếu không thì để thuộc hạ phái người giám sát Diêm Hoán. Minh Vương rất ỷ lại vào Diêm Hoán, đột nhiên đuổi Diêm Hoán trở lại kinh thành thì e rằng Minh Vương sẽ quyền luyến.”

Chiêu lui một bước để tiến mấy bước của Khổng Tắc Huy rất hiệu quả, Tân Ca đương nhiên cũng phát hiện Hà Hoan rất ý lại đối với Diêm Hoán. Hà Hoan lại trẻ con, chuyện lớn như thế thì không chừng hắn sẽ lỡ miệng. Nghĩ đến đây, Tân Ca gật đầu, “Vậy tìm một cái cớ để đuổi hắn đi đi. Hà Hoan đối khi để lỡ miệng mà cũng không biết. Cứ theo như kế hoạch của các ngươi, đưa Hà Hoan vào đây ở với trẫm, phái Diêm Hoán hồi kinh.”

Diêm Nhật thản nhiên nói, “Nô tài lập tức đi báo với Diêm Hoán, về phía Minh Vương...”

“Ngươi nói cho hắn biết đây là ý tú của trẫm thì hắn sẽ biết.”

“Dạ.”

Sắc mặt của bốn người vẫn bình tĩnh, không để lộ ra một chút sơ hở nào.

Đêm đó Hà Hoan thật khố sờ mà tiếp nhận ý tú của Hoàng đế ca ca, không nỡ nhìn Diêm Hoán ly khai. Hắn khố sở cũng không phải giả vờ, sở dĩ có thể chịu đựng là vì Diêm Hoán nói với hắn ngộ nhỡ làm cho Hoàng Thượng biết Diêm Hoán đi mật báo với Lương Vương thì Hoàng Thượng sẽ giết người này. Vì không thể để cho Diêm Hoán bị Hoàng Thượng giết chết nên Hà Hoan ngậm kín miệng của mình, không dám lộ ra nửa điểm khác thường.

Giải quyết vấn đề rắc rối về phía Ôn Quê và Khổng Tắc Huy xong, lại nói cho Hà Hoan biết thân thế của mình, trong lòng của Tân Ca trở nên thoái mái không ít. Hôm nay bị kinh động, vì vậy hắn đã sớm nghỉ ngơi. Chuyện của thích khách thì Diêm Nhật và Khổng Tắc Huy đã tăng mạnh thị vệ ở khắp tứ phía tẩm cung, Khổng Tắc Huy lại phái người hồi kinh điều động thị vệ, cũng âm thầm bẩm báo chuyện Hoàng Thượng gấp phải với Lâm Giáp. Xe ngựa từ kinh thành đến Tị Thủ sơn trang phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt. Chuyện này Tân Ca an tâm mà giao cho Khổng Tắc Huy và Lâm Giáp, hắn chuyên tâm dưỡng thai ở Tị Thủ sơn trang.

Qua trung thu lại tới thêm hai đợt thích khách, bất quá vẫn chưa tới gần tẩm cung của Tân Ca thì đã bị thị vệ và tiểu quỷ tiêu diệt. Cũng có bắt được người sống nhưng không thể tra ra được điều gì. Tân Ca rất kiên nhẫn, tiếp tục ra lệnh cho Khổng Tắc Huy giăng lưới bắt cá lớn. Hiện tại hắn lo lắng

không phải là cái gì khác mà là người giật dây ở sau lưng. Tân Ca mơ hồ nhận ra là ai gây ra nhưng hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi phương lô diệu, hắn tin tưởng đối phương nhất định sẽ lô diệu.

.....

Khoái mã phóng nhanh trên đường, một người mang theo bí mật trọng yếu không quản ngày đêm mà chạy đến Nữ Trinh quốc. Diêm Hoán không hồi kinh mà trực tiếp đi thẳng từ Tị Thủ sơn trang đến Nữ Trinh. Chuyên tâm dưỡng thai nên Tân Ca không hỏi thăm chuyện của Diêm La điện, toàn bộ giao cho Diêm Nhật. Hắn cũng không biết bốn người hắn tin tưởng nhất đã hoàn toàn cậy nhờ vào Ngũ Tử Ngang.

Lúc này Ngũ Tử Ngang đang ở Nữ Trinh, mặt ngoài xem như thanh thơi, thỉnh thoảng tiến cung cùng Việt Lặc Sở chơi cờ, hoặc là đến quý phủ của Việt Lặc Da để uống chút rượu. Ngũ Tử Ngang viện cớ muốn tìm một nơi non xanh nước biếc lại yên tĩnh nên đã dọn ra khỏi phủ đệ của Việt Lặc Da, Việt Lặc Da cũng thật sự tìm cho hắn một nơi non xanh nước biếc. Ngũ Tử Ngang ngày thường đều ở bên hồ thả câu, nhìn ra phương xa mà ưu tư, quả thật là bộ dáng phiền lòng của một Vương gia bị lưu đày. Trong lúc phiền lòng, Ngũ Tử Ngang đang chờ một người đến đây.

“Tại hạ là Tử Vụ, đặc biệt đến đây tìm Vương gia.”

Ngũ Tử Ngang ngửa đầu nhìn hắn, ánh mặt trời chói chang làm cho hắn phải nheo mắt, đợi hắn thấy được người ở trước mặt thì mới cười khổ, “Ta đã không còn là Vương gia.” Kêu như vậy chẳng phải là hoàn toàn uổng công hay sao?

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 120

Dưới chiếc mũ rơm, Ngũ Tử Ngang nheo mắt nhìn người đang thổi tiêu bên bờ hồ. Lúc này xem ra người nọ rất có khí chất tiên phong đạo cốt, trường sam màu xám bạc màu lại không cho người ta có cảm giác nghèo túng, ngược lại càng làm cho người này toát lên sự cao thượng mà không thể tùy ý cợt nhả, chẳng qua....Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng hạ xuống khoe miệng.

Khúc tiêu uyển chuyển chấm dứt, đổi phương xoay người lại, Ngũ Tử Ngang vẫn nằm yên trên xích đu. Sau khi dọn đến đây, hắn chỉ để lại một mình Ngũ Hiến, hiện tại lại có thêm vị nam tử với danh xưng là Tử Vụ này. Mới gặp người nọ nhưng Ngũ Tử Ngang kỳ thật rất kinh ngạc, chỉ đơn thuần nhìn dung mạo của người này thì rất khó có thể liên hệ đây là kẻ đã thiêu chút nữa đã giết chết Khổng Tắc Huy. Bất quá có đôi khi những chuyện thường không có khả năng nhất mới là những chuyện có khả năng xảy ra nhất.

Ngũ Hiến bị hắn viện có đuổi đi, chỉ lưu lại một mình Tử Vụ và hắn. Người này đến đây ba ngày, rất tự giác ở chỗ của hắn trong ba ngày, nhưng không nói rõ ý đồ đến đây. Ngũ Tử Ngang cũng không lo lắng, hắn là người kiên nhẫn, nhất là khi đối phương là người muốn thỉnh cầu hắn cho nên hắn càng có kiên nhẫn.

Tử Vụ đi về phía Ngũ Tử Ngang, ngồi xuống bên cạnh hắn. Ngũ Tử Ngang nhắc mũ rơm lên một chút, giọng điệu tán thưởng, “Ta là một người thô lỗ, không hiểu âm luật, bất quá ta cảm thấy khúc tiêu vừa rồi ngươi mới thổi rất dễ nghe, hay hơn gấp trăm lần so với trước kia ta từng nghe thấy ở lâu lâu.”

Tử Vụ cười nhẹ, quay đầu nhìn Ngũ Tử Ngang, “Vương gia thật dễ dàng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng chẳng lẽ không nhớ thân nhân hay sao? Trước khi Tử Vụ đến có nghe tin lão thái thái bị bệnh.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên vẻ lo lắng, hắn kéo mõ rơm để che mặt, giọng nói khàn khàn, “Nhớ thì sao? Ta hiện tại thân bất do kỷ cho nên cũng chỉ thích ứng với mọi tình cảnh. Người cũng đừng gọi ta là Vương gia, ta đã không còn là Vương gia, bị người khác nghe được thì sẽ rất phiền phức.”

Tử Vụ trực tiếp lấy đi chiếc mõ trên mặt Ngũ Tử Ngang, cất lên giọng nói âm trầm, “Chẳng lẽ Vương gia cứ như vậy mà chấp nhận số mệnh?”

Ngũ Tử Ngang tức giận liếc mắt nhìn Tử Vụ một cái, định vói tay giật lại cái mõ nhưng bị đối phương tránh né. Hắn hầm hừ, “Không chấp nhận số mệnh thì có thể làm được cái gì? Một nhà già trẻ lớn bé của ta đều ở kinh thành, chẳng lẽ bảo ta mặc kệ tính mạng của bọn họ hay sao! Trả lại đây!”

Tử Vụ lại ném chiếc mõ rơm ra远远 xa, Ngũ Tử Ngang tức giận ngồi dậy, “Rốt cục người là ai? Đến nơi này của ta làm gì? Hiện tại ta không quyền không thể, không giúp được gì cho người đâu!”

“Vương gia đúng là khinh thường chính mình.” Tử Vụ lạnh lùng chê giễu, “Năm đó Vương gia lâm liệt oai phong bao nhiêu ở Phượng Minh, nay bất quá chỉ là bị biếm mà đã chán nản như thế, Tử Vụ thật sự là nhìn lầm.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang hiện lên hàn quang, “Người từng gặp ta ở Phượng Minh?”

Tử Vụ nhếch khóe môi, “Đương nhiên đã từng gặp, chẳng qua Vương gia vẫn chưa chú ý đến ta mà thôi. Vương gia cúc cung tận tụy vì Hoàng Thượng, chiếm Khuong tộc và Phượng Minh cho Hoàng Thượng nhưng Hoàng Thượng đã cho Vương gia cái gì? Tước Vương, lưu đày, giam cầm người nhà, cắt đứt quan hệ thông gia, bị trục xuất khỏi kinh thành, chẳng lẽ Vương gia cam nguyện bị đối đãi như thế hay sao? Chẳng lẽ Vương gia không hận hay sao?”

“Người ở nơi này nói bậy cái gì vậy!” Ngũ Tử Ngang trở nên tức giận, “Người còn chê ta chưa đủ xui xẻo hay sao? Lập tức cút đi! Để cho ta nghe thấy những lời hò ngôn loạn ngữ của ngươi nữa thì ta sẽ không buông tha cho ngươi!”

Tử Vụ lại nói tiếp mà không hề e ngại, “Vương gia nghĩ rằng Hoàng Thượng sẽ yên tâm hay sao? Trừ phi Vương gia chết thì Hoàng Thượng mới có thể an lòng, chỉ cần một ngày Vương gia còn sống thì sẽ là cái gai trong mắt của Hoàng Thượng. Vương gia đừng quên đám người Lương Châu thất hiền mà Vương gia đã một tay đè bẹt, sau khi Vương gia rời kinh, những người đó càng không ngừng thương tấu thỉnh cầu Hoàng Thượng triệu hồi Vương gia. Nay Hoàng Thượng không ở kinh thành, quyền hành toàn bộ rơi vào tay Lâm Giáp. Vương gia rơi vào kết cục như thế đều là do Lâm Giáp gây nên. Lâm Giáp vẫn luôn kiêng kỵ Vương gia, hiện tại hắn nắm quyền nên chắc chắn sẽ nhân cơ hội loại bỏ Vương gia tựa như hắn đã loại bỏ An Lăng Vương!”fynnz.wordpress.com

Ngũ Tử Ngang nheo mắt lại, dưới đáy mắt lóe sáng, “Ngươi rốt cục là ai?”

Tử Vụ bình thản nói, “Ta chỉ là người muốn giúp Vương gia.”

Ngũ Tử Ngang cười lạnh, “Ta không quen biết ngươi, vì sao ngươi muốn giúp ta? Nói đi, ngươi có mục đích gì?”

Tử Vụ không trả lời trực tiếp mà lại nói, “Ta nguyện ý giúp Vương gia đoạt lại Vương vị, chiếm được quyền hành, mà Vương gia chỉ cần giúp ta tìm một người là được. Nếu Vương gia đồng ý thì Tử Vụ nguyện thịt nát xương tan cưng không ngại, nếu Vương gia cam nguyện nghèo túng cả đời thì xem như Tử Vụ chưa từng đến đây.” Dứt lời, Tử Vụ xoay người rời đi. Ngũ Tử Ngang không đuổi theo mà chỉ nhìn hắn rời đi cho đến khi mất hút.

Ngũ Tử Ngang đi đến bên bờ hồ rồi nhặt lên chiếc mũ rom, phủi đất cát bám phía trên, sau đó lại đội vào. Trong mắt xẹt qua một tia sắc bén, hắn quay trở về phòng rồi đóng cửa lại.

Đêm đó có một người lặng lẽ đi vào phòng của Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang không thắp nến, hắn cất tiếng hỏi trong bóng đêm, “Hai nhi tử của An Lăng Vương hiện tại ở nơi nào?”

Diêm Mẫn thấp giọng trả lời, “Thái sư điều tra trưởng tử của An Lăng Vương có ý mưu phản, Thái sư đã âm thầm xử tử hắn. Thứ tử của An Lăng

Vương là Tân Nam vẫn chưa tham dự, theo thuộc hạ biết thì Thái sư vẫn chưa xử tử hắn mà chỉ bắt giam, cụ thể ở nơi nào thì thuộc hạ chưa biết.”

Ngũ Tử Ngang nghe xong liền hiểu rõ, “Tử Vụ đến tìm ta nhất định là vì Tân Nam. Người lập tức truyền tin trở về, để cho bọn họ điều tra Thái sư nhốt Tân Nam ở chỗ nào. Với lại bảo bọn họ hành động nhanh lên, bố trí hai năm thì đáng lý cũng nên là lúc xuất thủ.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

“Bên phía Hoàng Thượng có tin tức truyền lại hay chưa?”

Diêm Mẫn ngừng một chút rồi mới nói, “Trước trung thu có thích khách ám sát Hoàng Thượng, hình như Hoàng Thượng bị thương....”

“Cái gì? Hoàng Thượng bị thương?” Ngũ Tử Ngang lập tức mất bình tĩnh.

Diêm Mẫn vội vàng nói, “Nghe nói ngày đó Hoàng Thượng được Diêm Nhật đưa về tẩm cung, sau vài ngày Hoàng Thượng cũng không lộ diện mà lại tu dưỡng vài ngày. Bất quá có tin Hoàng Thượng chỉ bị thương nhẹ, đêm trung thu vẫn cùng Minh Vương ngắm trăng.”

Lời nói của Diêm Mẫn vẫn chưa đủ làm cho Ngũ Tử Ngang an lòng, hắn ôm ngực nói, “Báo với Diêm Nhật phải bảo vệ tốt an nguy của Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng mất một cọng tóc thì sẽ biết tay ta!”

“Dạ!”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang là hàn quang lẫm liệt, “Chuyện thích khách nhất định liên quan đến Tử Vụ, bảo bọn họ sau khi tìm được Tân Nam thì đem nhốt vào Diêm La điện.”

“Dạ.”

“Ngày mai ta viết cho Hoàng Thượng một phong thư, người phái người truyền tin tức tốc đưa cho Hoàng Thượng. Cần phải cẩn thận.”

“Thuộc hạ hiểu rõ.”

Thương nghị một lúc lâu với Diêm Mẫn, sau khi Diêm Mẫn rời đi thì Ngũ Tử Ngang nằm xuống giường mà nhíu chặt mi tâm. Hắn khuyên Tân Ca hồi kinh, nếu là một mình Tử Vụ thì người này không có năng lực đủ lớn để dường nhiều thích khách như vậy, phía sau nhất định còn có người. Tử Vụ nói đã từng gặp hắn ở Phượng Minh....Ngũ Tử Ngang cẩn thận hồi tưởng, sau một lúc lâu thì hắn mới nghĩ ra: Chẳng lẽ là hắn?

Ngũ Tử Ngang lập tức ngồi dậy, nhẹ nhàng vỗ tay, một tên tiểu quỷ lập tức xuất hiện ở trước mặt, hắn thấp giọng nói, “Bảo với Diêm Mẫn, Tử Vụ có lẽ chính là Trương Thanh Tắc! Đề phòng Đột Quyết.”

Tiểu quỷ không lên tiếng nhưng nháy mắt đã biến mất.

Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang trở nên nghiêm trọng. Tam đệ Tử Hoa hiện đang ở Đột Quyết, nếu thế lực phía sau Tử Vụ là Đột Quyết thì chẳng phải tam đệ đang lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm hay sao? Không được! Chuyện này nhất định phải nhanh chóng báo với Tân Ca!

Bốn ngày tiếp theo Tử Vụ cũng không xuất hiện, Ngũ Tử Ngang không cho người đi tìm đối phương, hắn tin tưởng Tử Vụ nhất định sẽ quay lại. Hắn tiếp tục nằm bên bờ hồ phơi nắng, tiếp tục đặt bên cạnh một cây gậy trúc. Việt Lặc Da có phái người đến mời hắn đến quý phủ để uống rượu nhưng Ngũ Tử Ngang viện cớ thân mình không khỏe để từ chối, làm cho người ta có cảm giác tâm tình của hắn cực độ sầu muộn.

Ngày thứ năm, Tử Vụ lại xuất hiện, vẫn là một thân trường sam màu xám bạc màu. Khuôn mặt gầy gò vì bôn ba bận rộn mà trở nên tái nhợt, nhưng Tử Vụ vẫn giữ nguyên bộ dáng thản nhiên, tựa hồ nhận định Ngũ Tử Ngang sẽ đồng ý. Lần này Ngũ Tử Ngang nhìn thấy nụ cười thản nhiên của đối phương, hắn vỗ xuống chỗ trống ở kế bên. Tử Vụ ngồi xuống, “Xem ra Vương gia đã hiểu rõ.”

Ngũ Tử Ngang ngửa đầu nhìn trời, giọng nói khàn khàn, “Ta tự hỏi vì sao Hoàng Thượng lại đối với ta như thế.”

Tử Vụ nở nụ cười, che giấu lo lắng dưới đáy lòng, “Từ giờ trở đi Tử Vụ xin nghe theo lời của Vương gia sai khiến.”

Ngũ Tử Ngang quay đầu nhìn hắn, khéo miệng là một chút cay độc, “Sau khi thành công ta sẽ phong ngươi là Vương.”

Tử Vụ thản nhiên nói, “Chuyện này không cần, chỉ cần Vương gia có thể đáp ứng chuyện của ta là được.”

“Chẳng hề gì!” Ngũ Tử Ngang vươn tay, Tử Vụ đưa tay ra.

Bộp!, Hai bàn tay nắm chặt cùng nhau.

“Ha ha ha...” Tiếng cười kinh động chim chóc trong rừng.

.....

Ngũ Tử Ngang và Tử Vụ đạt được hiệp nghị, kể từ ngày đó Tử Vụ liền dọn đến ở kế bên chỗ của Ngũ Tử Ngang, Ngũ Tử Ngang nói với ngoại giới Tử Vụ là hảo bằng hữu của hắn. Hắn không rõ Việt Lặc Sở và Việt Lặc Da có biết thân phận của Tử Vụ hay không, hắn vẫn hằng ngày nằm câu cá phơi nắng. Dựa theo hiệp nghị của hai người, Tử Vụ giúp Ngũ Tử Ngang lôi kéo một quan viên Đại Đông, giúp hắn đoạt quyền, Ngũ Tử Ngang đưa cho hắn một danh sách người nhà.

Sự tình được tiến hành đâu vào đây, ngay khi Ngũ Tử Ngang và Tử Vụ thương nghị đại kết hôn nội bộ của Nữ Trinh có xôn xao. Quận chúa mà Đại Đông đưa tặng cho Việt Lặc Sở rất được Việt Lặc Sở yêu thương, nhưng trong một lần Việt Lặc Da say rượu lại bò lên giường của quận chúa, quận chúa tự sát để giữ thân mình, may mà được cứu sống. Nhưng chuyện này làm cho Việt Lặc Sở rất căm tức, hung hăng mắng Việt Lặc Da một trận. Dù sao cũng là thân đệ của mình nên Việt Lặc Sở không thể giết hắn mà quay sang giết hai gã thân tín của Việt Lặc Da để hả giận.

Sau chuyện này giữa hai người đã xảy ra hiềm khích. Cũng không quá lâu, thân tín của Việt Lặc Sở báo với hắn là Việt Lặc Da ở trong phủ mắng hắn, nói rất nhiều lời khó nghe. Việt Lặc Sở vốn mắc bệnh đa nghi nên lại càng bất mãn với Việt Lặc Da. Mâu thuẫn giữa hai huynh đệ càng lúc càng lớn, Ngũ Tử Ngang tránh xa, một lòng làm ngư ông của mình.

“Vương gia!”

Ngũ Tử Ngang đặt mõ rơm xuống, vẻ mặt rất kinh ngạc, “Đại quân? Có chuyện gì?” Vẻ mặt giận dữ, sự tình tiến triển thật thuận lợi.

Việt Lặc Da đi đến bên cạnh Ngũ Tử Ngang rồi ngồi xuống, nói một cách tức giận, “Tức chết ta mà! Đi! Đi săn thú với ta!”

Ngũ Tử Ngang thông minh nên không hỏi đã xảy ra chuyện gì mà chỉ ôm lấy bả vai của Việt Lặc Da, “Tức giận mà đi săn thú sẽ dễ gặp chuyện không may. Hôm qua ta vừa tìm được một vò rượu ngon, để ta câu một con cá, tối nay ngươi đừng về, cứ ở lại đây một đêm, hai huynh đệ chúng ta uống chút rượu, như thế nào?”

Việt Lặc Da nở nụ cười, “Chỉ có Vương gia là đủ nghĩa khí. Hảo! Đêm nay ta sẽ không về!” Dứt lời, hắn liền phân phó người hầu của hắn hồi phủ truyền lời.

Ngũ Tử Ngang vừa cười vừa nói, “Vì sao Đại quân còn khách khí như thế? Ta nhận thức Đại quân là huynh đệ, Đại quân cũng gọi ta một tiếng huynh đệ đi.”

“Ha ha.” Lời này cũng là ý nguyện của Việt Lặc Da, hắn nhân cơ hội nói, “Tốt lắm! Ta nhỏ hơn Vương gia, từ nay về sau ta sẽ gọi Vương gia một tiếng Tử Ngang đại ca.”

“Thật là hay, ha ha.”

Việt Lặc Da nhìn khắp tứ phía rồi nói, “Nói nhiều không bằng làm ít, thura dịp này chúng ta kết bái đi. Chẳng phải người Trung Nguyên của các ngươi đều có quy củ này hay sao?”

Ngũ Tử Ngang hỏi như thể đang kinh ngạc, “Đại quân nói thật hay sao?”

“Đương nhiên! Nam nhi của Nữ Trinh không bao giờ nói dối!” Việt Lặc Da túm lấy Ngũ Tử Ngang, phân phó hạ nhân mở tiệc. Một lát sau hai người ngồi đối diện, lập lời thề kết bái.

Ngũ Tử Ngang có vẻ rất cao hứng đối với chuyện này, Việt Lặc Da cũng vô cùng vui sướng. Đêm đó Việt Lặc Da ngủ lại qua đêm ở chỗ của Ngũ Tử

Ngang, nói rất nhiều điều với Ngũ Tử Ngang. Ngày hôm sau, Việt Lặc Sở phái quan văn tiến đến để triệu kiến Việt Lặc Da và Ngũ Tử Ngang tiến cung. Trước mặt Ngũ Tử Ngang, Việt Lặc Sở không còn tỏ ra thân thiện với Việt Lặc Da, nói ra vài câu râu ria rồi để cho Việt Lặc Da lui xuống, chỉ lưu lại một mình Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang ở trong cung hai ngày, cùng Việt Lặc Sở chơi cờ hai ngày thì mới xuất cung. Vừa xuất cung thì hắn lại bị Việt Lặc Da thỉnh đi. Việt Lặc Da vẫn nhớ rõ ngày đó muốn Ngũ Tử Ngang cùng đi săn thú, hắn kéo Ngũ Tử Ngang đi vào khu vực săn bắn. Cuối tháng chín ở Nữ Trinh chính là mùa săn thú tốt nhất.

Ngay khi Ngũ Tử Ngang bị Việt Lặc Da túm đi thì có một người không quản sương gió rốt cục đã chạy đến Nữ Trinh. Trước tiên hắn tìm một khách điểm rồi mới tìm cách liên hệ với tiểu quỷ của Diêm La điện. Hắn mất hai ngày mới liên hệ được với tiểu quỷ, lại biết tin Ngũ Tử Ngang cũng không ở Vương đô khiến cho hắn thật sự lo lắng.

“Diêm Hoán? Vì sao ngươi lại đến đây?”

Thấy người đến, Diêm Hoán liền chấn động, bất quá hiện tại hắn không thể quan tâm đến việc vì sao Diêm La Vương lại ở Nữ Trinh mà chỉ vội vàng nói, “Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Vương gia! Ta muốn gặp Vương gia ngay lập tức!”

Ánh mắt của Diêm Mẫn trở nên âm trầm, “Hiện tại Vương gia đang ở khu vực săn bắn, bên cạnh đều là người của Việt Lặc Da. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Diêm Hoán chỉ nói, “Ta phải nhanh chóng gặp được Vương gia, chuyện này phải do ta đích thân nói với Vương gia. Diêm La Vương, ngươi mau chóng nghĩ cách đi, thời gian cấp bách, không thể tiếp tục kéo dài!”

Diêm Mẫn im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói, “Ngươi ở khách điểm chờ tin của ta, ta sẽ nghĩ cách báo với Vương gia.”

“Phải nhanh lên!”

“Um.”

Kéo lên khăn bịt mặt, Diêm Mẫn biến mất trong bóng đêm. Đóng lại cửa sổ, Diêm Hoàn vô cùng lo lắng.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 121

Lần này Việt Lặc Da tức anh ách một bụng, kéo Ngũ Tử Ngang đi săn thú, thứ nhất là phát hỏa, thứ hai là tìm người để kề khỗ. Việt Lặc Da nghĩ không thông, chẳng qua hắn chỉ uống rượu rồi đi nhầm chỗ, Vương huynh có cần thiết tuyệt tình như vậy hay không? Nói hắn chạm vào quận chúa, hắn say bí tỉ thì làm sao còn nhớ rõ. Cho dù hắn không đúng nhưng nữ nhân có thể so với huynh đệ hay sao? Hắn luôn trung thành tận tâm với Vương huynh, giúp người nọ diệt trừ bao nhiêu kẻ đối lập, vậy mà đánh không lại một nữ nhân. Hai thuộc hạ của mình chết oan, Vương huynh lại không vừa mắt với hắn, cứ chờ cơ hội để giáo huấn hắn, cơn tức này đặt ở trong lòng thật sự làm cho hắn muốn giết người.

Những động vật trong khu vực săn bắn bị chó săn truy đuổi mà lẩn trốn khắp nơi, đã săn bắn ba ngày mà Việt Lặc Da vẫn chưa nguôi giận, hắn dẫn theo nhân mã tiếp tục chạy sâu vào trong cánh rừng. Ngũ Tử Ngang rất kiên nhẫn nghe Việt Lặc Da phát tiết bất mãn với hắn, hắn không săn thú mà chỉ nhường con mồi cho Việt Lặc Da đang cấp bách cần phải hả giận, khi cần thì giúp Việt Lặc Da bắn ra một mũi tên. Sự quan tâm và ôn hòa của hắn là điểm mà Việt Lặc Da thích nhất, lần trước đi sứ ở Đại Đông thì Việt Lặc Da đã cảm thấy Ngũ Tử Ngang là người có thể đặt mối quan hệ thâm giao. Hiện tại hai người đã kết nghĩa huynh đệ thì hắn thật sự cảm thấy như thế.

Phát tiết sắp xong, Việt Lặc Da ghì cương ngựa chậm lại, hắn nói với người bên cạnh, “Tử Ngang đại ca, mấy ngày trước có phải Vương huynh ở trước mặt người nói xấu ta hay không?”

Ngũ Tử Ngang hơi dừng lại một chút, vừa cười vừa nói, “Vương làm sao lại ở trước mặt ta mà nói xấu Đại quân, người mà Vương coi trọng nhất là Đại quân, chuyện này bất quá chỉ là hiểu lầm, mấy ngày nữa Vương nghĩ thông suốt thì sẽ không sao.”

“Chắc” Việt Lặc Da lộ ra vẻ mặt chê cười mà nói, “Hiểu lầm? Rõ ràng là hắn thấy ta không vừa mắt, nhân lúc có cơ hội.”

Ngũ Tử Ngang vừa rồi hơi dừng lại một chút nhưng lại khiến Việt Lặc Da nghĩ rằng Ngũ Tử Ngang không muốn hắn khổ sở, đang an ủi hắn.

Ngũ Tử Ngang lập tức nói, “Huynh đệ làm sao mà có thâm thù đại hận? Vương giết hai thuộc hạ thân tín của Đại quân là vì nỗi nóng, Đại quân cũng không nên đặt trong lòng. Mấy ngày nay Đại quân đã bắt được nhiều con mồi như vậy, khi trở về thì tự mình đưa cho Vương đi, nói vài câu lời ngon tiếng ngọt với Vương, uống vài ly rượu thì tuyệt đối sẽ ổn thỏa. Vương là Quân Vương, cho dù có đôi khi sai lầm nhưng là thần tử thì cũng phải nể mặt hắn, không thể để cho hắn mất thể diện. Lần này ngươi đối đầu với Vương, không nể mặt Vương, như vậy chẳng phải càng lúc càng cương với Vương hay sao? Người là thân đệ của Vương, nhưng người cũng là thần tử của Vương.”

Nghe Ngũ Tử Ngang nói như thế, Việt Lặc Da suy nghĩ cẩn thận, tự hỏi là có đạo lý. Hắn vừa cười vừa nói, “Nghe huynh nói thì đệ ngẫm lại cũng thấy chính mình quả thật có chỗ không đúng. Sau khi trở về thì ta sẽ tự đem mấy con mồi tiến cung cùng Vương huynh uống một chút rượu, hảo hảo nhận lỗi với hắn.”

“Ha ha, như thế mới đúng chứ.”

Trong lòng của Việt Lặc Da thoái mái không ít, hắn quất roi vào mông ngựa hai cái rồi hô to, “Tử Ngang ca, chúng ta tiếp tục! Người cũng đừng nhường ta nữa, hai ta tỷ thí một trận, ai thua thì sẽ bị phạt rượu.”

“Ha ha, tỷ thí thì tỷ thí, vi huynh cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

“Ha ha, đệ đi trước đây!”

“Chậm một chút!”

Hai người một trước một sau nhanh chóng giục ngựa chạy vào bên trong cánh rừng, thị vệ của Việt Lặc Da lập tức bám sát theo sau hai người. Tiếng vó ngựa dần dần đi xa, trong cánh rừng có thể nói là gà bay chó sủa.

Lần này Ngũ Tử Ngang xuất ra bản lĩnh đặc biệt, mũi tên của Việt Lặc Da còn chưa bắn ra thì tên của hắn đã cắm vào thân của con mồi. Việt Lặc Da không chỉ không tức mà còn thêm phần hứng thú. Lúc này hai người nhìn thấy một con hổ ly lùi qua trước mặt. Hai người đồng thời giục ngựa đuổi theo, Ngũ Tử Ngang buông ra dây cương, lắp tên vào dây cung, Việt Lặc Da cũng buông dây cương ra, mũi tên nhắm ngay con hổ ly đang chạy trốn.fynnz.wordpress.com

Vèo!

Vèo Vèo!

“Cẩn thận!”

Mũi tên trên tay của Việt Lặc Da vừa bắn ra thì bên hông cây đại thụ đột nhiên phỏng đến hai mũi tên nhắm thẳng vào Việt Lặc Da. Mũi tên trên cung của Ngũ Tử Ngang bay về phía thân cây, chỉ thấy hắn nhảy lên rồi ôm Việt Lặc Da lao xuống ngựa. Hai mũi tên kia xẹt qua vai của Ngũ Tử Ngang, sau đó rơi vào trong bụi cỏ. Hết thảy đều xảy ra trong nháy mắt.

“Tử Ngang ca!”

Việt Lặc Da lăn vài vòng rồi ngừng lại, tay của hắn chạm vào nơi Ngũ Tử Ngang vừa bị thương, nhìn thấy bàn tay thâm máu, trong đầu của hắn nổ tung một tiếng.

“Bảo vệ Đại quân!”

Bọn thị vệ vội vàng chạy về phía hai người. Những mũi tên vẫn chưa dừng lại, đám thị vệ bị ám tiễn từ bốn phương tám hướng phỏng đến bắn trúng, vài người ngã xuống đất.

Ngũ Tử Ngang không bận tâm vết thương của mình, hắn lộn vài vòng rồi kéo lấy Việt Lặc Da hướng về phía một thân cây. Mấy mũi tên dừng ngay dưới chân hắn, Ngũ Tử Ngang bảo hộ Việt Lặc Da chạy đến sau thân cây, lại có mấy mũi tên bám theo bọn họ, cắm pháp vào thân cây.

Tránh phía sau đại thụ, trên trán của Ngũ Tử Ngang đều là mồ hôi lạnh. Hắn kiềm chế sắc mặt tái nhợt nhưng trong mắt lại là Việt Lặc Da đang hùng hực lửa giận, hắn hạ thấp giọng, “Bình tĩnh! Lúc này ngươi tuyệt đối không thể đi ra, bọn họ là nhầm về phía ngươi mà đến.” Nhìn thoáng ra bên ngoài thì thấy thích khách hiện thân, bọn họ đang đánh nhau với thị vệ của Việt Lặc Da, Ngũ Tử Ngang rút ra chùy thủ bên hông Việt Lặc Da rồi nhét vào trong tay đối phương, sau đó trầm giọng nói, “Chúng ta đang ở sâu bên trong cánh rừng, mang theo không đủ nhân thủ, phải đi gọi viện binh. Nơi này ngươi quen thuộc, ngươi đi gọi người đến, ta sẽ dụ bọn họ rời đi.” Nói xong, hắn thoát xuống xiêm y của Việt Lặc Da.

“Đại ca! Ta không thể bỏ ngươi lại! Muốn đi thì cùng nhau đi, chúng ta hợp sức liều mạng với bọn họ!” Nhiệt huyết của nam nhi Nữ Trinh vừa dâng lên thì ngay lập tức một bên má của Việt Lặc Da trở nên đỏ ửng.

Bốp! Mạnh mẽ tát cho Việt Lặc Da một cái, Ngũ Tử Ngang gầm nhẹ, “Lúc này là lúc nào! Người không thể bình tĩnh một chút hay sao! Hợp sức, chúng ta lấy cái gì để hợp sức! Chỉ có hai ba chục người đi theo! Người quen thuộc đối với nơi này, ngươi chạy thoát thì cả hai chúng ta đều có khả năng sống! Người không đi thì cả hai chúng ta đều có thể sẽ chết!”

Mặc vào xiêm y của Việt Lặc Da, Ngũ Tử Ngang lại cho Việt Lặc Da thêm một cái tát, “Lập tức đi đi! Cho dù ta có chết thì ngươi cũng phải nhặt xác ta vê!”

“Đại ca!” Từ trước đến nay chưa từng khóc thế nhưng hiện tại Việt Lặc Da lại khóc, gắt gao ôm lấy Ngũ Tử Ngang một chút, nắm lấy chùy thủ, hắn cắn chặt răng mà bỏ chạy. Ngũ Tử Ngang nhanh chóng mặc xong xiêm y của Việt Lặc Da, rút kiếm chạy về một phía khác. Sau khi hắn xuất hiện từ phía sau thân cây thì hai mũi tên lại được bắn ngay dưới chân hắn. Ngũ Tử Ngang không quay đầu lại, nhanh chóng chạy về phía rừng cây rậm rạp, trên cây lại nhảy xuống hơn mười tên thích khách cầm dao đuổi theo.

Việt Lặc Da nhìn không được mà quay đầu nhìn thoáng qua, hắn thấy thị vệ của hắn bị thích khách chém chết, cũng thấy đám thích khách truy đuổi Ngũ Tử Ngang, thấy Ngũ Tử Ngang biến mất trong bụi rậm. Hung hăng lau một chút nước mắt, Việt Lặc Da cố nén bi thương, nhanh chóng chạy vào

doanh địa của khu vực săn bắn. Đại ca! Ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!
Ngươi phải chờ ta trở về!

Một gã thị vệ cuối cùng chết thảm dưới loan đao của thích khách, ba gã thích khách đi sau cùng cũng biến mất trong bụi rậm, hết thảy thích khách đều đuổi theo Ngũ Tử Ngang đang giả trang thành Việt Lặc Da. Một lúc sau trong rừng cây chỉ còn lại tiếng chim hót và đám thị vệ bị giết chết.

.....

Quỳ xuống đất, khuôn mặt đầy vết b榜 của Diêm Mẫn trở nên tái nhợt, hắn hạ thấp giọng, “Vương gia, thuộc hạ làm ngài bị thương, thuộc hạ đáng chết!”

“Đứng lên.” Ngồi dưới đất, để Diêm Mẫn băng bó vết thương trên vai của mình, Ngũ Tử Ngang nói một cách bình tĩnh, “Không chịu khổ một chút thì làm sao có thể lấy lòng người? Mũi tên vừa rồi ngươi bắn rất khéo.”

Diêm Mẫn không đứng dậy, vẻ mặt tự trách.

“Đứng lên!” Đưa chân đá Diêm Mẫn một bước, Ngũ Tử Ngang nói, “Trong cung an bài như thế nào?”

Diêm Mẫn chậm rãi đứng dậy, “Trong cung được bố trí rất tốt, chẳng qua, Vương gia, Diêm Hoán đã đến đây, hắn nói là có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

“Diêm Hoán?” Ngũ Tử Ngang nhíu chặt mi tâm, “Hắn có nói là chuyện gì hay không?”

Diêm Mẫn trả lời, “Không có, hắn nói là hắn có chuyện quan trọng phải đích thân bẩm báo với Vương gia.”

“Hắn đến từ khi nào?” Ngũ Tử Ngang cảm thấy căng thẳng.

“Hai ngày trước. Nhưng Vương gia ở khu vực săn bắn, chuyện ám sát là việc trọng yếu, thuộc hạ không dám hiện thân, bởi vậy chưa kịp báo với Vương gia.”

Ngũ Tử Ngang hỏi ngay lập tức, “Hiện tại hắn đang ở đâu?”

“Ở một khách điếm.”

Ngũ Tử Ngang suy nghĩ nhanh rồi nói, “Nhân mã của Việt Lặc Da sẽ nhanh chóng tìm đến, nơi này không an toàn, ngươi dẫn Diêm Hoán đến hang động, đến tối ta sẽ đi tìm các ngươi. Các ngươi phân công nhau đi, tuyệt đối không để lộ sơ hở, chú ý xóa bỏ mọi dấu vết.”

“Dạ!”

Đám thích khách vừa mới truy đuổi Ngũ Tử Ngang đang đứng vây xung quanh hắn, lúc này lập tức phân công nhau ly khai, chỉ còn lại Diêm Mẫn. Diêm Mẫn bắt một con thỏ, dựa theo chỉ thị của Ngũ Tử Ngang, hắn lấy một ít máu thỏ tưới lên xiêm y của Việt Lặc Da rồi nhanh chóng mang xiêm y của Việt Lặc Da cùng con thỏ biến mất. Ngũ Tử Ngang thay y phục do Diêm Mẫn mang đến, sau khi ngụy trang xong xuôi thì cũng lập tức mất hút trong rừng cây.

Mà phía bên kia, khi Diêm Hoán đang chờ đợi trong nôn nóng thì rốt cục Diêm Mẫn cũng xuất hiện! Diêm Hoán vừa thấy hắn thì liền hung hăng tung quyển, tuy rằng không đánh trúng bụng Diêm Mẫn nhưng vẫn đánh trúng người của đối phương. Diêm Hoán là Quý Vô Thường, Diêm Mẫn là Diêm La Vương, hắn làm như thế quả thật là cả gan làm loạn. Bất quá Diêm Hoán không cho Diêm Mẫn cơ hội chát vấn mà chỉ trực tiếp tức giận hỏi, “Vì sao bây giờ ngươi mới đến! Vương gia đâu?”

Trong mắt của Diêm Mẫn toát ra hàn quang, “Vương gia đến đây không phải để giải sầu! Không thể gặp ngươi đương nhiên là có chuyện quan trọng phải làm.”

Diêm Hoán mặc kệ cái gì là chuyện quan trọng, hắn căn răng nói, “Chuyện của ta quan trọng hơn, ta muốn gặp Vương gia ngay lập tức! Nếu để lỡ thời gian, cho dù ngươi là Diêm La Vương thì ta cũng giết!”

Trên người Diêm Mẫn toát ra hàn khí nhưng Diêm Hoán còn toát ra hàn khí nhiều hơn hắn, Diêm Mẫn lạnh lùng nói, “Hiện tại Vương gia có thể gặp ngươi, đi thôi.”

“Hừ!” Nhẫn nhịn ý muốn đánh Diêm Mẫn một chút, Diêm Hoán cẩn bản chưa mở ra tay nải vì vậy hắn nhanh chóng cầm lấy rồi mở cửa xuống lầu thanh toán, cùng Diêm Mẫn chạy đi suốt đêm.

Hai người xuyên qua một ngõ nhỏ, giống như đạo tặc, hết rẽ trái lại rẽ phải. Diêm Mẫn không phải là người hiếu kỳ nhưng nhìn thấy bộ dáng của Diêm Hoán thì hắn nhịn không được mà hỏi, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Diêm Hoán không nhìn hắn mà chỉ nói, “Ta muốn đích thân nói với Vương gia.”

Diêm Mẫn bước nhanh hơn, yên lặng không hỏi.

Hai người né tránh thủ vệ tuần tra ban đêm, được người tiếp ứng mà đi ra cửa thành. Nóng vội bám theo Diêm Mẫn, Diêm Hoán không khỏi trách cứ Vương gia vì sao không ở tại Vương đô!

Đi ra ngoại ô, Diêm Mẫn đưa cho Diêm Hoán một con ngựa rồi tiến thẳng lên núi, Diêm Hoán vô cùng nôn nóng, khuya như vậy mà Vương gia còn lên núi làm cái gì a!

Trời tối đen, Diêm Mẫn dẫn theo Diêm Hoán chạy vội đến trước một hang động của một ngọn núi vô danh rồi dừng lại. Khi Diêm Hoán nhìn thấy Vương gia đang nhắm mắt dưỡng thần trong hang động thì hắn lập tức nhảy xuống ngựa rồi vọt vào, “Vương gia! Thuộc hạ rốt cục có thể gặp được ngài!”

Khi Diêm Hoán xuống ngựa thì Ngũ Tử Ngang liền mở mắt, thấy hắn lộ ra vẻ mặt lo lắng, Ngũ Tử Ngang trầm giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?”

Diêm Hoán lo lắng nhìn đám tiểu quỷ ở xung quanh, Ngũ Tử Ngang lập tức nâng tay, đám tiểu quỷ nhanh chóng lui ra, nháy mắt không biết đã ẩn đi nơi nào.

“Vương gia!” Diêm Hoán quỳ xuống, ánh mắt đỏ bừng, “Ngài chạy về Tị Thủ sơn trang nhanh đi, Hoàng Thượng....” Hắn vẫn chưa nói xong thì đã

bị Ngũ Tử Ngang nhắc lên.

“Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì!”

Diêm Hoán không khỏi nắm lấy cánh tay của Vương gia, giọng nói khàn khàn, “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, có thai.”

“Ngươi nói cái gì?” Nghĩ rằng Tần Ca gấp chuyện bất trắc mà trở nên choáng váng, nhưng ngay lập tức Ngũ Tử Ngang liền hoàn hồn, hắt lạnh mặt hỏi, “Ngươi nói cái gì?”

Diêm Hoán siết chặt tay, kề sát vào Ngũ Tử Ngang mà gầm nhẹ, “Vương gia! Thuộc hạ không nói đùa! Hoàng Thượng có thai, có năm, không, đã có thai sáu tháng hơn! Có một loại trái cây tên là phượng đan, sau khi nam tử ăn xong thì có thể mang thai. Lần đó Hoàng Thượng cẩn bản không phải trúng độc mà là vì ăn phượng đan cần phải điều trị thân mình. Sau khi điều trị xong, Hoàng Thượng đã ăn phượng đan khi Vương gia không ở kinh thành!”

Diêm Hoán nói rất nhanh, dường như không hề hô hấp.

“Việc này chỉ có Diêm Nhật, Thân Mộc và phụ tử Dung thái y biết, Hoàng Thượng không cho phép bọn họ nói với Vương gia, thuộc hạ cũng chỉ biết được việc này khi Hoàng Thượng gấp chuyện vào ngày đó. Sau khi đám người Khổng thống lĩnh thương lượng xong thì đã giấu Hoàng Thượng để cho thuộc hạ tốc chạy đến Nữ Trinh bẩm báo với Vương gia. Vương gia! Ngài phải nhanh chóng chạy về a! Bằng không nếu chậm thì sẽ không cản nổi Hoàng Thượng sinh sản! Nghe nói nam nhân sinh con phải mở bụng mới có thể lấy được đứa nhỏ!”

“Ngươi, nói, cái gì?” Mu bàn tay của Ngũ Tử Ngang nổi giận xanh, ngũ quan vặn vẹo.

“Vương gia! Những gì thuộc hạ nói đều là sự thật!” Diêm Hoán nghĩ rằng Vương gia không tin, hắt gấp đến độ thiếu chút nữa đã rơi vài giọt lệ, “Hoàng Thượng lưu đày Vương gia đến Nữ Trinh là vì muốn Vương gia ly khai, không cho Vương gia biết. Hoàng thượng tính chờ sau khi sinh hạ đứa nhỏ thì mới nói cho Vương gia! Vương gia! Ngài mau quay về đi!”

Ngũ Tử Ngang buông lỏng tay, hai mắt trừng to, hắn lui về sau vài bước.

Diêm Hoán kêu to, “Vương gia! Hoàng Thượng có lẽ sẽ sinh khi được tám tháng! Böyle giờ còn chưa đủ hai tháng a!”

Nháy mắt Ngũ Tử Ngang run rẩy toàn thân, lỗ tai vang lên vài tiếng ồn ào, hắn thậm chí không nghe được Diêm Hoán đang kêu cái gì, trong óc chỉ có một giọng nói: Tần Ca Tần Ca Tần Ca....

Sét đánh! Tựa hồ có một tia sấm sét đánh ngang tai, hai mắt bối rối chấn động, hắn há to mồm, “Diêm Mẫn!” Toàn bộ đỉnh núi đều có thể nghe rõ tiếng hô của hắn.

“Có thuộc hạ!” Diêm Mẫn đang tránh mặt, một lúc sau mới xuất hiện, vừa thấy sắc mặt của Vương gia thì hắn liền biết không ổn.

Trong lòng của Ngũ Tử Ngang phân làm đôi, một nửa chỉ có Tần Ca, không nghe thấy bất kỳ cái gì, cũng không nhìn thấy bất kỳ cái gì. Một nửa miễn cưỡng là hắn, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo để phân phó, “Kế hoạch thay đổi! Ta muốn lập tức chạy về Tị Thủ sơn trang! Không rõ ngày quay lại. Nghĩ biện pháp giữ chân Việt Lặc Da và Tử Vụ, không cho bất luận kẻ nào biết hành tung của ta! Gây rối Nữ Trinh càng nhiều càng tốt, cho dù Việt Lặc Sở và Việt Lặc Da có chết cũng tùy các ngươi!”

“Da!”

“Xuất ra toàn bộ tiêu quỷ của Diêm La Điện, tìm được tên thủ hạ nào của Tử Vụ thì giết tên đó!”

“Da!”

“Lấy danh nghĩa của ta để truyền tin cho Lâm Giáp, ta giao cho hắn danh sách mà Tử Vụ đã đưa cho ta. Nói với hắn, nếu hắn không khống chế được thế cục của kinh thành mà còn khiến Hoàng Thượng thêm ưu phiền thì ta sẽ đem xương cốt già nua của hắn đi làm củi đốt lửa!”

“Da!”

Tiếp theo Ngũ Tử Ngang run rẩy lên tiếng, “Lập tức dịch dung cho ta!
Lấy ngựa cho ta!”

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 122

Năng lực của Diêm Mẫn rất mạnh, đương thiêng Ngũ Tử Ngang dịch dung rồi cưỡi ngựa xuyên qua đại đạo của Vương đô, ra một cửa thành khác rồi chạy thẳng về hướng Đại Đông. Không ai sẽ nghĩ đến kẻ mặt y phục của nó bọc, khuôn mặt mọc đầy râu, rõ ràng là một hán tử trung niên của Nữ Trinh lại là Lương Vương Ngũ Tử Ngang lùng lẫy của Đại Đông. Ngũ Tử Ngang không dẫn theo những người khác mà chỉ dẫn theo Ngũ Hoán cùng trở về với hắn.

Dọc đường đi, Ngũ Tử Ngang chỉ liều mạng quất ngựa, không nói một câu nào. Nhìn thấy Vương gia như vậy, trong lòng của Ngũ Hoán vô cùng căng thẳng và bồn chồn, theo Vương gia mười mấy năm nhưng hắn chưa bao giờ thấy Vương gia như vậy. Ngũ Tử Ngang quả thật sắp phát điên, gấp đến độ sắp điên, loạn đến độ sắp điên, sợ đến độ sắp điên. Chạy liên tục ba ngày, đêm đã khuya, ngựa cũng chịu không nổi, lúc này Ngũ Tử Ngang mới phóng chậm tốc độ, tùy tiện tìm một nơi để nghỉ chân.

Trước khi đi, Diêm Mẫn đã chuẩn bị đủ lương khô cho bọn họ, càng đến gần Đại Đông thì trời càng lạnh, cũng không sợ lương khô bị hư. Ngũ Hoán cũng mệt muốn chết, hắn nhóm lửa, trải thảm lên cỏ, lấy ra lương khô và nước uống, hai người yên lặng nạp năng lượng.

Ngồi bên đồng lửa, Ngũ Tử Ngang trầm mặc nhìn ánh lửa thiêu đốt. Từ sau khi hắn lên ngựa thì không hề nói một câu. Hắn không lên tiếng, Ngũ Hoán đương nhiên cũng sẽ không lên tiếng.

Nhưng trong lòng của Ngũ Hoán rất lo lắng, lo lắng Vương gia có thể chịu nổi chuyện Hoàng Thượng có thai hay không. Nếu không phải vì thân thế của Hà Hoan thì hắn cũng sẽ không chấp nhận nhanh như vậy.

“Hoàng Thượng lấy phuợng đan từ nơi nào?”

Giữa đêm tối yên tĩnh đột nhiên truyền đến một câu như thế, Ngũ Hoán đang miên man suy nghĩ thì lập tức phục hồi tinh thần, hắn vội vàng áp chế kinh hãi mà trả lời, “Là Phượng Minh Vương cho Hoàng Thượng.”

Hàm dưới của Ngũ Tử Ngang rõ ràng cắn chặt. Ba ngày qua hắn mới có thể hoàn toàn tiếp nhận chuyện Tân Ca có thai. Dưới khuôn mặt bình tĩnh của Ngũ Tử Ngang là bất an và hoảng hốt.

“Ngươi nói điều trị là sao? Kể lại cẩn thận một chút cho ta nghe.”

Ngũ Hoán có một chút khó xử, há mồm mà nói, “Ngày đó Hoàng Thượng gặp chuyện nên đã té ngã, không biết vì sao mà Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật lại cãi nhau ầm ĩ, trùng hợp thuộc hạ ở bên ngoài nghe được.” Ngũ Hoán lúc ấy cũng hoàn toàn hỗn loạn, hắn cố gắng hồi tưởng lại tình cảnh ngay lúc đó, chậm rãi nói, “Khi Khổng Thông lĩnh và Diêm Nhật bảo thuộc hạ đến cũng là lúc nói với thuộc hạ về chuyện Hoàng Thượng có thai, muốn thuộc hạ đích thân đến Nữ Trinh nói cho Vương gia, cần phải làm cho Vương gia trở về trước khi Hoàng Thượng lâm bồn.”

“Lúc ở bên ngoài thuộc hạ có nghe Diêm Nhật nói hình như thân mình của Hoàng Thượng khác với thường nhân, quá trình điều trị vô cùng thống khổ, vài lần Hoàng Thượng đau đên mức hôn mê bất tỉnh....” Ngũ Hoán vừa hồi tưởng vừa trộm ngắm Vương gia cho đến khi miệng khô lưỡi đắng, da đầu cũng run rẩy, “Uc, Diêm Nhật còn nói trên bụng của Hoàng Thượng bị ghim rất nhiều kim châm...” Âm thanh của Ngũ Hoán càng lúc càng nhỏ, thứ nhất là lo lắng, thứ hai là chột dạ, vì sao hắn không thể nghĩ ra Diêm Nhật còn nói cái gì nữa!

Ngũ Tử Ngang nằm xuống, một tay gác lên mặt, che đi ánh mắt, “Còn cái gì nữa?”

“Còn có....” Mau nghĩ ra a! Còn cái gì nữa! Ngũ Hoán giả vờ thêm cùi vào đồng lửa. A, có! “Hoàng Thượng khi điều trị phải chịu đau hơn bị trúng độc gấp trăm lần gấp ngàn lần.” Hắn nhìn thấy Vương gia siết chặt nắm đấm. Ngũ Hoán xé dịch qua bên cạnh một chút, hắn sợ chính mình sẽ lọt vào tai bay vạ gió. Nhưng lúc ấy hắn cũng cực độ hỗn loạn, căn bản không thể nhớ hết những gì Diêm Nhật đã nói.

Không dám nói là mình không nhớ rõ, sau khi do dự một lúc thì hắn lại nói tiếp, “Minh Vương điện hạ....chính là do Phượng Minh Vương tự mình sinh hạ, cho nên Phượng Minh Vương mới có phuơng thuốc điều trị thân thể và phuơng đan.” Hắn nhìn thấy nấm đâm của Vương gia càng lúc càng chặt. Khẽ cắn môi, Ngũ Hoán nói ra tình hình thực tế, “Phụ thân của Minh Vương điện hạ chính là.....tiên Hoàng.”

Ngũ Tử Ngang không buông tay, nhưng toàn bộ hơi thở của hắn đều thay đổi. Gió tháng mười thổi vào người của Ngũ Hoán khiến hắn sờn gai ốc. Hắn nhìn không ra Vương gia là vui mừng hay là phẫn nộ, chỉ nhìn thấy yết hầu của Vương gia không ngừng phập phồng.

Lại là một hồi yên lặng thật lâu, ngay khi Ngũ Hoán đang do dự không biết có nên nói vài câu trấn an Vương gia hay không thì Ngũ Tử Ngang lại mở tay ra rồi ngồi dậy, hỏi một cách lạnh lùng và nghiêm nghị, “Ai cho Diêm Nhật cả gan như vậy, hắn dám giấu diếm ta!”

Ngũ Hoán theo bản năng đỡ lời cho Diêm Nhật, “Hoàng Thượng hạ từ lệnh đổi với hắn, không cho hắn nói với Vương gia. Diêm Nhật cũng khuyên Hoàng Thượng đừng mạo hiểm, nhưng Hoàng Thượng một lòng muốn sinh con cho Vương gia. Thấy Hoàng Thượng chịu khổ như vậy, Diêm Nhật đều nhìn thấy tất cả, hắn nói Hoàng Thượng vì Vương gia mà ngay cả tánh mạng cũng không màng, hắn biết nếu nói cho Vương gia thì Vương gia nhất định sẽ ngăn cản Hoàng Thượng, nhưng hắn thật sự không đành lòng dập nát hy vọng của Hoàng Thượng.”

“Hắn không đành lòng dập nát hy vọng của Hoàng Thượng, chẳng lẽ lại nhẫn tâm nhìn thấy ta chết hay sao?” Ngũ Tử Ngang rốt cục không chế được mà nổi giận, “Ngươi đã nói cái gì với ta. Người nói Hoàng Thượng khi sinh phải mổ bụng, hắn muốn hại chết Hoàng Thượng hay là muốn hại chết ta!” Ngũ Tử Ngang nhảy dựng lên, rút kiếm ra từ trên lưng ngựa, vọt đến một thân cây ở cách đó không xa rồi chém tung lên đó.

“Ai cho hắn cả gan! Ai cho hắn cả gan!” Ngũ Tử Ngang cũng không biết hắn muốn chém chết Diêm Nhật hay là muốn chém chết chính mình. Hắn chưa từng hận mình vô dụng như thế. Vụn gỗ bay ra, xẹt qua gò má của Ngũ Tử Ngang, làm đứt một đường, nhưng hắn hoàn toàn không để ý, hắn cần phải phát tiết.

“Vương gia!” Ngũ Hoán từ phía sau ôm lấy Ngũ Tử Ngang, một tay nắm chặt kiém của hắn rồi khuyên nhủ, “Dung thái y nói thân mình của Hoàng Thượng rất tốt, đứa nhỏ cũng rất tốt, có lẽ khi sinh không cần phải mổ bụng.”

“Có lẽ! Có lẽ!” Ngũ Tử Ngang bị giật mất kiém, hắn xoay người nắm lấy Ngũ Hoán mà rống to, “Ta muốn không phải là có lẽ! Ta muốn nhất định!” Lại xoay người áp Ngũ Hoán vào thân cây, vẻ mặt của Ngũ Tử Ngang dưới ánh lửa có vẻ hết sức dữ tợn.

“Vì sao ta muốn trở về kinh thành, vì sao ta phải thú thê, vì sao ta phải đi Phượng Minh hai năm! Đó là vì Tần Ca, tất cả đều là vì Tần Ca!” Lần đầu tiên thốt lộ nỗi lòng trước mặt thủ hạ, bàn tay của Ngũ Tử Ngang đang run rẩy, “Ta biết hắn muốn đứa nhỏ, muốn hài tử của ta, ta thậm chí đã đặt tên sẵn cho đứa nhỏ, nhưng tất cả chỉ để trấn an hắn. Ta chỉ muốn hắn, ta không cần hắn lấy mạng để sinh con cho ta, ta muốn chính là hắn! Người có biết hay không!”fynnz.wordpress.com

“Ta biết, ta biết.” Ngũ Hoán chỉ có thể gật đầu.

Đôi mắt lấp đầy tơ máu của Ngũ Tử Ngang trở nên đỏ ngầu, khói mắt có giọt nước, bàn tay nắm lấy Ngũ Hoán càng lúc càng dùng sức, ngữ thanh trở nên khàn đặc, “Ta nên cao hứng, Tần Ca mang thai đứa nhỏ của ta thì ta nên cao hứng mới đúng, nhưng ta lại cao hứng không nổi...” Hơi thở của Ngũ Tử Ngang vô cùng bất ổn, “Hắn có thai mà ta lại không thể ở bên người hắn....Hắn ôm nghén thì chỉ có thể tự mình chịu đựng, ta lại không hề cảm kích....Hắn còn nghĩ cách đuổi ta đi, muốn lén lút tự mình sinh hạ đứa nhỏ, còn không cho bất cứ kẻ nào báo cho ta biết....”

Hốc mắt của Ngũ Hoán nóng lên, nhịn không được mà nói, “Vương gia, chuyện này không thể trách ngài. Hoàng Thượng cố tình giấu ngài thì ngài làm sao biết được? Hơn nữa cho dù ngài biết thì ngài có thể khuyên Hoàng Thượng được hay sao? Vương gia quan tâm Hoàng Thượng nhất, mà Hoàng Thượng cũng quan tâm đến Vương gia nhất. Hiện tại có cách làm cho Hoàng Thượng có được con của Vương gia, cho dù Vương gia ngăn cản thì Hoàng Thượng cũng sẽ quyết ý có được đứa nhỏ.”

Ngũ Tử Ngang nhắm chặt mắt, không ngừng hít thở, cố gắng úc chế sự hối hận đang trỗi dậy trong lòng. Là hắn không đủ cường đại cho nên mới làm cho người nọ suy tính đủ chuyện thay hắn. Nếu có thể thì người nọ làm sao lại không muốn có hắn ở bên cạnh vào lúc này? Trước khi hắn đi thì người nọ đã có thai, người nọ hay nôn mửa, thích ăn chua, tất cả đều là vì có thai. Người nọ phải mất rất nhiều tâm sức mới có thể thảm nhiên giấu hắn như vậy. Nghĩ đến đây hắn mới nhớ mỗi khi bọn họ hoan ái thì người nọ luôn muốn hắn chậm một chút, ôn nhu một chút, người nọ luôn dùng một tay để che bụng. Vậy mà hắn lại sơ ý, có nhiều cơ hội có thể phát giác khác thường nhưng đều bị hắn bỏ qua.

Bốp!

“Vương gia!”

Nắm chặt tay Vương gia, ngũ thanh của Ngũ Hoán cũng trở nên run rẩy, “Hoàng Thượng sẽ không sao! Hoàng Thượng nhất định sẽ không sao!”

Hai má nóng rát, Ngũ Tử Ngang không hề nương tay với chính mình, nhưng hắn lại cảm thấy một cái tát vẫn chưa đủ để tự trừng phạt, bất quá cái tát này đã khiến hắn hơi bình tĩnh một ít.

“Ngũ Hoán, ta chạy đến Tị Thủ sơn trang, ngươi hồi kinh. Đến trạm dịch kế tiếp ta sẽ viết cho Lý Thao và Tử Anh một phong thư, ngươi tự mình giao cho bọn họ. Nếu bọn họ hỏi ngươi cái gì thì ngươi đừng nhiều lời. Nói với lão thái thái ta rất khỏe, bảo nàng cứ yên tâm. Sau khi xong xuôi thì ngươi đến Phượng Minh một chuyến.”

Ngũ Tử Ngang thấp giọng dặn dò bên tai của Ngũ Hoán, đôi mắt của Ngũ Hoán càng lúc càng trùng lớn, rốt cục hắn nhịn không được mà hô to, “Vương gia?” Chuyện này, chuyện này, chuyện này, có phải Vương gia bị tức đến phát điên rồi hay không!

Ngũ Tử Ngang nheo mắt rồi lạnh lùng nói, “Ta muốn bức cung.”(bức vua thoái vị)

“.....!”

Buông Ngũ Hoán ra, Ngũ Tử Ngang xoay người hơ lửa, thấp giọng nói, “Cùng ta mưu phản đi.”

Ngũ Hoán đứng im tại chỗ thật lâu không nói gì, trong óc chỉ có một suy nghĩ: Vương gia thật sự bị túc đến phát điên rồi.

“Nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai còn phải lên đường sớm.”

“Dạ, dạ...”

.....

Tị Thủ sơn trang, thủ vệ tuần tra ban đêm đặc biệt cẩn thận xem xét mỗi nơi có thể có thích khách ẩn nấp. Xung quanh tẩm cung của Tân Ca vô cùng yên lặng, từ ngày bụng của hắn càng lúc càng rõ ràng thì ngoại nhân lại càng không được phép đến gần tẩm cung nửa bước. Trời vừa sáng, Tân Ca khoác áo choàng nên cũng không khiến người ngoài nhìn ra hắn đã có thai bảy tháng.

Sau khi Ngũ Hoán đi, giống như chỉ nháy mắt mà lớn lên rất nhanh. Đứa nhỏ cũng ăn đủ ngủ đủ, ngay từ đầu đã ngoan ngoãn duỗi thân duỗi tứ chi, lần đầu tiên mấy thai lại làm Tân Ca mừng như điên, làm cho Hà Hoan mỗi ngày đều dán tai vào bụng của Hoàng đế ca ca để nghe đứa nhỏ nhúc nhích. Cũng không quá mười ngày, tiểu gia khóa này bắt đầu không ngoan làm cho Tân Ca nghi ngờ có phải tiểu tử này đã học được tuyệt thế võ công hay không, vội vàng muốn luyện tập trong bụng của hắn.

“A!”

Nhiu mi kêu rên một tiếng, Tân Ca ngâm mình trong nước, sờ đi sờ lại cái bụng tròn trịa của mình. Tiểu gia khóa này cũng thật là nghịch, bất quá xem ra là nam hài nhi a.

“Hoàng Thượng, điện hạ lại đá ngài à?” Thân Mộc nhìn thấy, hắn vừa cười vừa hỏi, Ôn Quέ đang xếp khăn liền quay đầu rồi than thở mà cười, “Hoàng Thượng, điện hạ thật là khóc, đêm qua cũng náo loạn ngài cả đêm.”

Tần Ca nhẫn nhịn sự khó chịu trong người, “Ngâm mình ở trong nước thì hắn còn đỡ một chút.” Sắp đến ngày lâm bồn, Tần Ca lại càng lúc càng khẩn trương, có lẽ hắn chỉ có một cơ hội duy nhất, nhất định phải là nam hài nhi!

Không thể nhìn thấy bàn chân của mình nên Tần Ca hành động càng lúc càng bất tiện, Diêm Nhật, Thân Mộc và Ôn Quế canh giữ bên cạnh hắn không rời nửa bước. Trong ba người nếu ai mệt thì tìm một nơi để chợp mắt trong chốc lát, mệt ở đây là mệt mỏi rất nhiều thì mới như vậy, chứ nếu thật sự bảo bọn họ nghỉ ngơi thì sẽ không ai chịu đi. Khổng Tắc Huy cũng càng ngày càng khẩn trương, bảy ngày trước thích khách vẫn tiến đến điên cuồng như trước, nhưng mấy ngày nay lại chẳng thấy bóng dáng của kẻ nào. Hắn sẽ không tin thích khách không dám tới, hắn lo lắng thích khách đang tìm cơ hội, tìm một cơ hội vạn vô nhất thất, cũng bởi vì vậy nên hắn vẫn dựa vào góc tường luyện công bổ miên, không hề dám sơ suất.

Vứt bỏ mệt mỏi trên người, Tần Ca đứng dậy từ bồn tắm, Ôn Quế và Thân Mộc lập tức tiến lên dùi hắn bước ra. Ôn Quế nhanh tay lau mình sạch sẽ cho Hoàng Thượng, Thân Mộc dùi Hoàng Thượng không dám buông tay. Toàn thân của Tần Ca đều sưng phù, bàn chân sưng nhiều nhất. Hiện tại hắn cũng không mang hài, cả ngày chỉ mang nhuyễn hài. Ôn Quế và Thân Mộc dùi hắn trở lại tắm cung, Tần Ca cũng không nằm lên giường mà đi dạo ở gian ngoài. Thân mình càng ngày càng nặng nên hắn không thể nằm suốt ngày, hắn muốn dùng đủ mọi cách để cam đoan chính mình có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ.

Ôn Quế thu gọn, Diêm Nhật dùng bữa xong thì cùng Hà Hoan đi dạo với Hoàng Thượng. Đến phiên Thân Mộc đi dùng bữa, sau khi nhanh chóng dùng bữa xong thì hắn tiếp nhận chậu nước từ trong tay của Ôn Quế rồi bảo Ôn Quế đi dùng bữa. Ba người hầu hạ Tần Ca hết thảy mọi việc, bởi vì Diêm Nhật không phải công công chính thức nên Ôn Quế và Thân Mộc phải làm việc gấp mấy lần so với trong cung. Tắm cung của Tần Ca chỉ có bốn người và Hà Hoan có thể đến gần, Hà Hoan được nuông chiều từ bé, mặc dù hắn muốn giúp đỡ nhưng khả năng cũng chỉ có hạn, phần lớn là cùng Tần Ca đi dạo và trò chuyện giải khuây.

Dùi tay của Hoàng đế ca ca, Hà Hoan chầm chầm nhìn bụng của Hoàng đế ca ca. Đã nhiều ngày qua hắn cũng rất ít cười, Hoàng đế ca ca sắp sinh,

chẳng lẽ Hoàng đế ca ca cũng sẽ bị mổ bụng giống phụ Vương hay sao? Mỗi khi nghĩ đến đây thì Hà Hoan lại không dám nghĩ tiếp, hắn rất sợ. Cảm xúc này bao phủ toàn bộ tâm cung, sắc mặt của mỗi người càng lúc càng nghiêm trọng, vô cùng bất an mà chờ đến ngày Hoàng Thượng lâm bồn. Khẩn trương nhất là phụ tử Dung gia, hai người cũng dọn vào trong tâm cung để có thể nhận lệnh bắt cứ lúc nào.

Đi được chừng một canh giờ, Dung Khâu đứng chờ ở một bên liền lên tiếng, “Hoàng Thượng, đã đến giờ rồi.”

Tần Ca gật đầu, một tay vịn vào Hà Hoan, một tay ôm bụng chậm rãi đi về phía phòng ngủ. Diêm Nhật, Ôn Quέ và Thân Mộc đều đi theo. Sau khi Hoàng Thượng lên giường, Ôn Quέ thoát hạ xiêm y cho Hoàng Thượng, để lộ cái bụng, Dung Khâu dùng nước ám rửa sạch hai tay rồi lau khô, sau đó cẩn thận đặt lên bụng của Hoàng Thượng, nhẹ nhàng xoa ấn. Làm như vậy thứ nhất là có thể khiến đứa nhỏ yên ổn, thứ hai là để ngừa vị trí thai nhi xảy ra biến hóa trước khi được sinh ra.

Chẳng qua mỗi lần xoa ấn thì Tần Ca đều rất khó chịu, đứa nhỏ vốn đang nhô lên trong bụng của hắn, khi Dung Khâu xoa ấn lại hơi dùng lực một chút làm cho hắn khó chịu, khiến lồng ngực cũng không thoải mái. Dung Niệm quỳ gối bên giường để bắt mạch cho Hoàng Thượng, Thân Mộc xoa ấn ngực của Hoàng Thượng một cách thuần thục. Diêm Nhật và Hà Hoan tạm thời không giúp được gì, chỉ có thể đứng ở một bên nhìn. Mỗi ngày đến lúc này thì Hà Hoan đều ửng đỏ hai mắt, cái mũi cũng lênh men. Lúc trước khi phụ Vương mai thai hắn nhất định cũng khổ sở như vậy.

“Uhm....” Tần Ca hừ một tiếng khó chịu, Dung Khâu vội vàng ngừng tay, “Hoàng Thượng? Thân làm ngài đau?”

Tần Ca lắc đầu, thở ra một hơi khó chịu, “Vừa rồi hắn gò trong bụng của ta một chút.”

“Gì?” Dung Khâu cảm thấy căng thẳng, Dung Niệm ở bên kia lập tức mở miệng hỏi, “Đau như thế nào?”

Tần Ca nhíu mi nói, “Hơi đau một chút, nhưng chỉ như vậy thôi, hiện tại không sao.”

Dung Niệm nhìn Dung Khâu rồi nói, “Ngươi tiếp tục xoa cho Hoàng Thượng.” Hắn lại nói tiếp, “Hoàng Thượng, hiện tại nếu ngài có chỗ nào không thoải mái thì phải lập tức nói cho thần biết.”

“Trảm biết rồi.”

Sau đó bụng của Tân Ca không còn đau nữa. Dung Khâu xoa xong thì Tân Ca cũng buồn ngủ. Thân Mộc và Ôn Quế hầu hạ Hoàng Thượng nghỉ ngơi rồi buông rèm. Diêm Nhật kéo Hà Hoan ra ngoài. Dung Niệm sau khi đi ra thì dặn dò Diêm Nhật, “Buổi tối phải đặc biệt chú ý tình hình của Hoàng Thượng, tuyệt đối không được sơ suất.”

“Dạ.” Liếc mắt nhìn thấy bụng mắt thâm quầng của Dung Niệm và Dung Khâu, Diêm Nhật nói, “Dung thái y cũng phải chú ý thân mình, hiện tại là lúc Hoàng Thượng cần hai vị Thái y nhất, các ngươi không thể quy ngã.”

“Yên tâm đi.” Dung Khâu dù phụ thân quay về phòng để tiếp tục thương lượng.

Trên giường, Tân Ca chưa đi sâu vào giấc ngủ, trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi hoảng hốt. Hắn mở to mắt rồi xoa bụng, đứa nhỏ không sao chừ.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 123

Nữ Trinh quốc, Việt Lặc Da rống to đói với đám thủ hạ, “Các ngươi là lũ vô dụng! Ta sống thì phải thấy người! Chết thì phải thấy xác! Tiếp tục tìm kiếm cho ta!” Trốn trở về, hắn lập tức dẫn binh mã quay lại rừng cây tìm người, nhưng làm sao còn nhìn thấy thân ảnh của Ngũ Tử Ngang, chỉ còn lại thi thể của đám thị vệ nằm ngổn ngang dưới đất.

Đôi mắt của Việt Lặc Da trở nên đỏ ngầu, trong lòng vô cùng khô sờ, lại vô cùng lo lắng, nếu Ngũ Tử Ngang xảy ra chuyện gì thì cho dù hắn có lên trời xuống đất cũng phải bắt cho bằng được đám thích khách để chôn cất Ngũ Tử Ngang.

Bọn thị vệ phát hiện được dấu vết đánh nhau bên bờ sông, lại tìm được xiêm y của Việt Lặc Da mà Ngũ Tử Ngang đã mặc trên người, phía trên thấm đầy máu tươi đã hóa thành màu nâu sẫm. Nghĩ rằng Ngũ Tử Ngang có lẽ đã rơi xuống sông, Việt Lặc Da lại phái một đám người đi dọc xuống hạ du con sông để tìm kiếm. Nhưng đã hơn mười ngày trôi qua mà vẫn không thể phát hiện tin tức của Ngũ Tử Ngang. đương nhiên không có, Ngũ Tử Ngang lúc này đã đi Tị Thủ sơn trang.

Một ngày không tìm thấy Ngũ Tử Ngang thì Việt Lặc Da càng nóng nảy thêm một ngày. Việt Lặc Sở đã sớm biết chuyện này, cũng phái người tiến đến khu vực săn bắn để tìm kiếm, xuất phát từ mục đích an toàn, Việt Lặc Sở lại hạ chỉ truyền Việt Lặc Da về Vương đô. Nghĩ đến đám thích khách không rõ thân phận cùng với thái độ của Vương huynh đối với hắn đạo này, Việt Lặc Da càng muốn đích thân tìm kiếm Ngũ Tử Ngang, hắn từ chối trở về. Còn đuổi đám người của Việt Lặc Sở quay về Vương đô. Chuyện này khiến Việt Lặc Sở lại càng mất hứng, chỉ cảm thấy đệ đệ của mình càng ngày càng hờ đờ.

Ngay khi Việt Lặc Da gấp đến độ muốn giết người thì bộ hạ của hắn rốt cục cũng mang đến tin tức, nhưng không phải là tin tức tốt. Bọn họ phát

hiện hài của Ngũ Tử Ngang ở bờ sông nơi hạ du, còn phát hiện thi thể thối rữa của một tên thích khách. Người nọ mặc hắc y, rất giống đám thích khách đã đánh lén Việt Lặc Da ngày hôm đó, quan trọng là trên bụng của thích khách cắm chủy thủ của Ngũ Tử Ngang. Sở dĩ đám khẳng định ngọn chủy thủ kia là của Ngũ Tử Ngang là vì nó được Việt Lặc Da đích thân tặng cho Ngũ Tử Ngang.

Bọn họ mang thi thể đã bị nước làm trương phình thối rữa đem về, sau khi cẩn thận khám nghiệm, một gã quân y của Việt Lặc Da đã phát hiện trên cánh tay vẫn chưa thối rữa còn có một hình xám. Mặc dù hình xám chỉ còn lại một phần ba nhưng Việt Lặc Da vừa nhìn thấy thì nắm đấm liền trở nên chấn động. Hắn rất quen thuộc với hình xám kia, bởi vì trên người của hắn cũng có!

Đương sơ khi giúp Vương huynh cướp lấy Vương vị, vì tỏ vẻ trung thành với Vương huynh nên hắn tự xâm dấu vết đại biểu lòng dạ son sắc của nam nhi Nữ Trinh quốc. Sau đó những người hầu cận bên cạnh Vương huynh đều có hình xám như vậy, bao gồm cả đội thị vệ của Vương huynh. Trong lòng của Việt Lặc Da lập tức trở nên rét lạnh. Hắn hỏa thiêu thi thể kia, cũng bí mật xử tử vài tên thị vệ đã tìm được thi thể kia để phòng ngừa tin tức bị tiết lộ, phong phanh sẽ đến tai Vương huynh. Sau đó hắn triệu tập người hầu cận để thương nghị suốt cả đêm. Ngày hôm sau, Việt Lặc Da mang theo chủy thủ mà hắn đã tặng cho Ngũ Tử Ngang rồi quay về Vương đô.

.....

Đêm khuya, Ôn Quέ đi ra ngoài để làm cho tinh thần thanh tịnh một chút, nhìn thấy Không Tắc Huy đang dựa vào góc tường mà ngủ, đáy mắt của hắn hiện lên nỗi xót xa. Nhẹ nhàng đi qua, còn chưa đến gần thì đối phương đã tỉnh.

“Ta đánh thức ngươi?” Bốn bề vắng lặng, Ôn Quέ sờ lên ha gò má hõm xuống của Không Tắc Huy, “Mệt mỏi lắm phải không. Người nằm trên đùi của ta mà ngủ một lát đi.”

“A.” Không Tắc Huy kéo tay Ôn Quέ rồi cắn một chút, giọng nói vì mệt mỏi mà trở nên khàn khàn, “Ta vẫn ổn, trước kia có lúc còn mệt hơn cả bây

giờ. Nhưng còn ngươi thì sao. Lại đây, dựa vào ta mà ngủ trong chốc lát.” Hắn ngồi xuống, kéo Ôn Quế vào lòng.

Hai người ngồi trên chiếu, rúc vào lòng của Khổng Tắc Huy, Ôm Quế ôm lấy hắn, đem đầu vùi vào người của đối phuơng.

Khổng Tắc Huy biết Ôn Quế đang suy nghĩ cái gì, sờ lên sau gáy của hắn rồi thấp giọng nói, “Hoàng Thượng sẽ không sao.”

Ngữ thanh của Ôn Quế mang theo nghẹn ngào, “Đã bảy tháng hơn... Ta rất sợ....”

Khổng Tắc Huy nặng nề thở hắt ra, chỉ có thể cất lên giọng nói khàn đặc, “Hoàng Thượng sẽ không sao.” Hắn tự nhận chính mình không làm được cho Ôn Quế những gì mà Hoàng Thượng đã làm cho Vương gia. Trong thiên hạ cũng sẽ không có bao nhiêu nam tử sẽ vì người yêu mà đi mạo hiểm mang thai. Tâm chân tình của Hoàng Thượng đối với Vương gia làm cho hắn xúc động, cũng làm cho hắn không thể thura nhận.

Hai người yên lặng ôm nhau, Diêm Nhật bước ra từ trong phòng ngủ của Hoàng Thượng, sau khi nhìn thấy hai người thì chỉ hơi sững sốt, sau đó thản nhiên đem một chậu nước ám đi vào. Tâm cung của Hoàng Thượng trở thành lãnh địa bí mật của vài người, không ai sẽ nói chuyện huyên thuyên, không ai mang tâm tư ác độc. Mỗi người đều cố gắng làm tốt bốn phận của mình, cẩn thận chờ đến ngày Hoàng Thượng lâm bồn.

Đầu của Ôn Quế khẽ giật giật, giọng nói buồn bực, “Dạ, mấy ngày nay không thấy thích khách đến đây.”(Dạ=tên của anh Khổng đó)

Khổng Tắc Huy mỉm cười, bàn tay háo sắc luồn vào cổ xiêm y của Ôn Quế mà tìm kiếm, cảm thụ thân mình run rẩy của Ôn Quế, hắn nói, “Sao vậy? Người nhớ bọn họ?”

Từ khi đến Tị Thủ sơn trang thì Ôn Quế và Khổng Tắc Huy vốn không có cơ hội thân thiết, suýt tí nữa Ôn Quế đã nhịn không được mà rên rỉ, xoay người để Khổng Tắc Huy rút tay ra. Nhưng đối phuơng lại nhân cơ hội thâm nhập sâu hơn, lưu luyến vuốt ve trên tấm lưng mịn màng của Ôn Quế.”

“A....đừng....đừng....” Đôi tai của Ôn Quế đỏ bừng.

Dục vọng bên dưới hạ khố của Khổng Tắc Huy đã ngẩng cao đầu, hắn cất lên giọng nói khàn đặc, “Để cho ta sờ trong chốc lát, không có ai chê cười ngươi. Người còn chưa trả lời ta vì sao lại đột nhiên hỏi về đám thích khách?”

Ôn Quế ôm chặt Khổng Tắc Huy, hận không thể tự chôn toàn thân của mình vào lòng đối phương, không thể để cho người khác nhìn thấy, giọng nói hơi run rẩy, “Diêm Hoán....đã đi hơn hai tháng.....ta nghĩ thích khách không đến có phải....có, a....có, liên quan đến Vương gia hay không....”

Bàn tay của Khổng Tắc Huy dừng lại rồi mới chịu rút lui, ôm chặt Ôn Quế, hắn thở hắt ra để thư giãn hạ khố khó chịu, “Hiện tại Diêm Hoán nhất định đã sớm nói với Vương gia, Vương gia chắc chắn sẽ liều lĩnh chạy đến nơi này, không chừng mấy ngày nữa thì Vương gia sẽ đến.”

“Vương gia nhất định phải đến trước khi Hoàng Thượng lâm bồn.” Ôn Quế nói bằng giọng mũi, “Nếu Hoàng Thượng sinh mà không có Vương gia ở bên cạnh thì Hoàng Thượng rất...”

“Sẽ không, Vương gia nhất định sẽ trở về kịp.” Nâng đầu Ôn Quế lên, khẽ hôn một cái bên khóe môi của đối phương, Khổng Tắc Huy đặt đầu của Ôn Quế lên đùi của mình rồi che mắt của hắn lại, “Ngủ một lát đi.”

Ôn Quế nhắm mắt lại, mệt mỏi cực độ cho nên chỉ trong chốc lát hắn liền mê man.

Hầu hạ Hoàng Thượng đi tiểu đêm, Thân Mộc cầm cái bô đi ra, nhìn thấy Ôn tổng quản gói đầu lên đùi của Khổng thống lĩnh mà ngủ, sau khi hắn thu gọn xong thì mang ra một cái chăn cho hai người.

“Cảm tạ.” Thấp giọng nói một câu, Khổng Tắc Huy nhẹ nhàng đắp kín chăn lên người của Ôn Quế để cho hắn có thể ngủ ngon.

Thân Mộc thấp giọng nói, “Khổng thống lĩnh đưa Ôn tổng quản đi ngủ một lúc đi. Hoàng Thượng rất khỏe, ta và Diêm Nhật canh là được rồi.”

Khổng Tắc Huy ngẩng đầu nói, “Không sao, ta không mệt, hắn cũng ngủ không sâu đâu, sẽ lập tức hồi tỉnh. Thân công công cũng vất vả, nên tranh thủ nghỉ ngơi đi.”

Thân Mộc cũng không khuyên nhiều mà chỉ quay về phòng ngủ.

Khổng Tắc Huy khoát một tay lên người Ôn Quế, một tay nắm kiếm, dựa vào vách tường để nhắm mắt dưỡng thần nhưng lỗ tai lại cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Hoàng Thượng sắp sinh nên không thể sơ suất dù chỉ nửa điểm. Chợp mắt trong chốc lát, Khổng Tắc Huy đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt trở nên sắc bén. Diêm Nhật trong phòng ngủ cũng lập tức bước ra.

“Ai ở bên ngoài!” Diêm Nhật nhìn Khổng Tắc Huy rồi liếc mắt một cái, hắn đi đến trước cửa tắm cung.

“Công công, bên ngoài sơn trang có một người cầu kiến Hoàng Thượng. Hắn nói hắn đến từ Nữ Trinh quốc, hình như Lương Vương đã xảy ra chuyện.”

Cái gì? Lương Vương đã xảy ra chuyện! Khổng Tắc Huy lập tức đứng dậy khiến Ôn Quế choáng tỉnh. Hắn vội vàng nâng Ôn Quế đứng lên, “Dậy mau! Có người đến từ Nữ Trinh quốc!” Ôn Quế lập tức thanh tỉnh.

Diêm Nhật mở cửa ra, bên ngoài là một tiểu quỷ giả làm thị vệ, hắn vội hỏi, “Người nọ đâu?”

Tiểu quỷ trả lời, “Thuộc hạ đã nhốt hắn lại, hắn nói hắn là người của Lương Vương, Lương Vương đã xảy ra chuyện, hắn liều chết chạy về để bẩm báo với Hoàng Thượng. Đây là lệnh bài mà hắn đưa ra.” Người nọ dâng một vật gì đó bằng hai tay, Diêm Nhật vừa thấy thì nhanh chóng đoạt lấy, đây là lệnh bài của Vương gia!

“Vương gia đã xảy ra chuyện?” Thân mình của Ôn Quế chấn động.

Khổng Tắc Huy áp chế kinh hãi, “Tức tốc dẫn người đến đây! Không được kinh động đến những người khác.”

“Dạ!” Tên tiểu quỷ xoay người rồi nhanh chóng rời đi.

Khổng Tắc Huy đi đến bên cạnh Diêm Nhật rồi thấp giọng nói, “Bình tĩnh! Tuyệt đối không được kinh động Hoàng Thượng. Hỏi rõ ràng trước là đã xảy ra chuyện gì. Ta sẽ dẫn người nọ vào phòng của Ôn Quế, sau đó người đi theo.”

“Hảo.” Diêm Nhật hít sâu mấy hơi, nhanh chóng quay về phòng ngủ, đi xem Hoàng Thượng có bị thức tỉnh hay không.

Trên giường, Tân Ca đang nặng nề mà ngủ, Thân Mộc ngồi canh ở chiếc ghế đặt kế bên giường. Diêm Nhật nói nhỏ vào tai của Thân Mộc, “Bên ngoài có một chút việc, ta và Khổng thống lĩnh đi nơi này một chút, người canh chừng Hoàng Thượng, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

“Ngươi đi đi. Có ta ở đây, ngươi cứ yên tâm.” Thân Mộc nhẹ nhàng đẩy Diêm Nhật, Diêm Nhật nhận thấy Hoàng Thượng tạm thời sẽ không thức tỉnh, hắn an tâm mà lui ra ngoài, chậm rãi đóng lại cửa phòng.

Sau đó hai gã tiểu quỷ áp giải một hán tử trung niên mặt mọc đầy râu của Nữ Trinh quốc tiến đến. Vừa thấy người nọ thì Diêm Nhật và Khổng Tắc Huy đều rất kinh ngạc, đây là người của Vương gia ở Nữ Trinh hay sao? Trước tiên không nói đến toàn thân bụi bặm, cả người do bẩn, trên râu còn dính vài hạt com! Để bọn tiểu quỷ lui xuống, Khổng Tắc Huy đem người này túm vào phòng của Ôn Quế, vừa vào thì hắn liền trực tiếp hỏi, “Vương gia đã xảy ra chuyện gì?”

Mới vừa rồi còn còng lưng, tay chân run cầm cập, hán tử đột nhiên đầy Khổng Tắc Huy ra, đứng thẳng sóng lưng. Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật cả kinh, lập tức rút kiếm.fynnz.wordpress.com

“Khẩn trương cái gì? Là ta.” Ngoài dự đoán của mọi người, giọng nói của hán tử rất quen thuộc đối với cả ba người.

Ba người kinh ngạc mở to mắt nhìn hán tử gõ râu, tháo xuống tóc giả.

“Vương, Vương gia?” Ôn Quế trừng mắt nhìn hán tử, tim muôn nhảy ra ngoài.

“Vương gia?” Khổng Tắc Huy rất muốn hỏi đối phương vì sao lại mang theo bộ dáng như vậy để quay về.

Mà Diêm Nhật lại nhanh chóng đưa một chiếc khăn lụa thám nước cho Vương gia lau mặt.

Lạnh lùng liếc Diêm Nhật một cái, Ngũ Tử Ngang kéo lấy chiếc khăn rồi lau mặt, đã dịch dung hơn một tháng, cẩn bản lau không được. Người duy nhất bình tĩnh chính là Diêm Nhật đang nhanh chân bưng chậu nước.

Ba người rõ ràng phát hiện tâm tình của Vương gia rất tệ, không, không chỉ là rất tệ mà phải nói là phẫn nộ. Ba người không ai nói gì, Ngũ Tử Ngang đang tháo dụng cụ dịch dung cũng im lặng. Mất một hồi mới tháo xuống sạch sẽ, sau đó Ngũ Tử Ngang lên tiếng, “Hoàng Thượng đâu?”

Ôn Quέ co rúm lại, “Hoàng Thượng đang ngủ.”

“Đọc đường đi ta cũng chưa tắm rửa, đi nấu nước đi, ta muốn tắm rửa, sau đó chuẩn bị một bộ xiêm y sạch sẽ cho ta. Ta bí mật trở về, không ai biết, Khổng Tắc Huy, ngươi nghĩ cách đi.”

Khổng Tắc Huy không đợi nói hai lời mà lập tức ly khai, Ôn Quέ nhìn Vương gia, sau đó nhìn Diêm Nhật đang cúi thấp đầu, bất an rời đi, lo lắng không biết Vương gia sẽ làm gì đối với Diêm Nhật.

Khổng Tắc Huy và Ôn Quέ đều ly khai, Ngũ Tử Ngang đem chiếc khăn ô uế ném sang một bên, xoay người nhìn về phía Diêm Nhật. Diêm Nhật không rên một tiếng mà quỳ gối xuống đất, hắn đã sớm biết Vương gia sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Căn phòng tuy nhỏ nhưng không khí lại rất lạnh lẽo. Ngũ Tử Ngang cởi bỏ áo choàng vừa rách lại vừa bẩn rồi đi đến bên giường ngồi xuống. Đọc đường đi hắn chưa từng nghỉ ngơi, cố sức chạy trở về, nhìn tổng thể thì hắn tiêu tụi đi rất nhiều, nhìn tựa như một hán tử trung niên.

“Lại đây.” Giọng nói khàn đặc không hề che lấp sự phẫn nộ của Ngũ Tử Ngang.

Diêm Nhật vừa quỳ vừa xê dịch đến trước mặt Ngũ Tử Ngang, một cước được tung lên trước mặt, hắn bị đạp ra ngoài.

Âm!

Thân mình bị bay lên rồi nặng nề ngã xuống đất, Diêm Nhật kêu lên một tiếng đau đớn, cổ gắt không lau máu tươi đang trào ra nơi khóe miệng, lại lập tức quỳ xuống ngay ngắn.

“Lại đây.”

Nuốt xuống một họng máu tươi, Diêm Nhật lại tiếp tục vừa quỳ vừa xê dịch, một cước kia của Ngũ Tử Ngang không hề lưu tình. Hắn vừa đến gần thì Ngũ Tử Ngang lại tung ra một cước, thân mình của Diêm Nhật lại rơi xuống vị trí cũ, máu bắt đầu nhiều giọt.

“Lại đây!” Bàn tay đang nắm chặt của Ngũ Tử Ngang úa ra xanh. Hắn không phải không muốn nhìn Tần Ca, hắn hận không thể nhanh chóng đem người nọ ôm vào lòng rồi hung hăng hôn người nọ. Nhưng hiện tại không được, không phát tiết tất cả phiền muộn trong lòng thì hắn sẽ điên mất, sẽ bị dọa đến phát điên!

“Khụ khụ....”

Nhin không được mà ho ra mấy ngụm máu tươi, Diêm Nhật từ dưới đất đứng lên, hắn lại tiếp tục quỳ xuống rồi chậm rãi lết đến bên cạnh giường.

“Vương gia.”

Cửa bị người nào đó tự tiện đẩy ra, đứng bên ngoài là Thân Mộc.

Nhin thấy Diêm Nhật, Thân Mộc nhíu mày rồi mới tiến vào, sau đó đóng cửa lại.

Ngũ Tử Ngang lạnh lùng nói, “Thân công công muôn cầu tình cho hắn hay sao?”

Thân Mộc lắc đầu, thấp giọng nói, “Vương gia, bên người Hoàng Thượng hiện tại chỉ có vài nô tài hầu hạ. Nô tài biết ngài trách Diêm công

công, ngài không chỉ trách hắn mà cũng trách cả ta.”

“Đúng, ta đang trách các ngươi!” Ngũ Tử Ngang nói không khách khí, “Ngươi là người của Phượng Minh Vương nên ta sẽ không động đến ngươi. Nhưng còn hắn thì ta tuyệt đối sẽ không nương tay!”

Thân Mộc đi qua rồi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Ngũ Tử Ngang một cách bình tĩnh, “Vương gia, nô tài biết ngài lo lắng cho Hoàng Thượng, ngài trách chúng ta giấu ngài. Chuyện này Diêm công công và nô tài đã chuẩn bị sẵn tinh thần để bị Vương gia trách phạt. Chẳng qua Vương gia có muôn trách phạt cũng phải đợi sau khi Hoàng Thượng sinh hạ đứa nhỏ a. Bên cạnh Hoàng Thượng không có nhiều người hầu hạ, ngài đánh chết Diêm công công thì sẽ ít đi người hầu hạ Hoàng Thượng. Hai tháng nay chúng nô tài đều cõi hò không chớp mắt để hầu hạ Hoàng Thượng, nhưng mặc dù là như vậy thì vẫn có điểm sơ suất. Chờ đến khi Hoàng Thượng sinh xong thì càng cần thêm người hầu hạ cẩn thận. Vương gia cho dù có tức giận cũng không thể lấy thân mình của Hoàng Thượng ra đùa giỡn a.”

“Ngươi đang uy hiếp bôn Vương?”

Bị biếm chỉ là để cho ngoại nhân xem. Lúc này Ngũ Tử Ngang là người mà Thân Mộc chưa từng gặp qua.

Thân Mộc khom người dập đầu, “Nô tài không dám, nô tài chỉ lo lắng cho Hoàng Thượng. Ngày ngày Hoàng Thượng nhớ nhung Vương gia, Vương gia rốt cục đã trở về, chẳng lẽ không muốn đi gặp Hoàng Thượng hay sao?”

N้ำ đầm của Ngũ Tử Ngang dần dần buông ra, rồi lại tiếp tục siết chặt.

Lúc này Ôn Quế cũng tiến vào, lo lắng nhìn Diêm Nhật đang cúi đầu, hắn cũng quỳ xuống, “Vương gia, nô tài không phải muốn cầu tình thay cho Diêm Nhật, chẳng qua chuyện này Diêm Nhật cũng bất đắc dĩ. Khi Hoàng Thượng điều trị thì Vương gia đang ở Phượng Minh, Hoàng Thượng điều trị xong vẫn bệnh nặng, Diêm Nhật thấy Hoàng Thượng chịu khổ như vậy nên thật sự không đành lòng làm cho Hoàng Thượng tức giận, tổn thương thân mình của Hoàng Thượng. Lần đó Dung thái y cũng nói Hoàng Thượng tuyệt đối không thể cử động nhiều, phải an tâm tĩnh dưỡng.”

Ngũ Tử Ngang gầm nhẹ, “Hắn bất đắc dĩ! Tại sao lúc ta từ Phượng Minh trở về thì hắn không nói cho ta biết!”

Trong mắt của Ôn Quέ rưng lệ, “Vương gia, ngài cũng hiểu Hoàng Thượng mà, Hoàng Thượng một lòng muốn sinh con cho ngài, chúng nô tài có thể ngăn cản được hay sao? Chỉ cần điều trị thân thể rồi ăn vào phượng đan thì Hoàng Thượng nhất định sẽ có thai. Phượng Minh Vương ở trong thư có nói đến thế lực của Vương gia tiến quá nhanh, chắc chắn sẽ dẫn đến hiểm họa, nhắc nhở Hoàng Thượng tìm cơ hội để cho Vương gia rời xa kinh thành. Thứ nhất là tránh đầu sóng ngọn gió, thứ hai cũng là trì hoãn Vương gia lại. Hoàng Thượng để cho Vương gia đi Nữ Trinh là vì muốn Vương gia rời xa, nhưng thực chất là để Vương gia ra ngoài tránh nạn. Nếu Vương gia biết Hoàng Thượng có thai thì nhất định sẽ không chịu rời đi. Chúng nô tài cũng không biết chuyện này, là Minh Vương điện hạ sau khi đọc được thư của Phượng Minh Vương viết cho Hoàng Thượng thì đã kể lại cho chúng nô tài.”

Ôn Quέ bật khóc thành tiếng, “Vương gia, là chúng nô tài vô dụng. Nô tài không khuyên được Hoàng Thượng, chuyện này không chỉ là lỗi của Diêm Nhật, nô tài cũng có sai. Nô tài không chiếm được lòng tin của Hoàng Thượng, ngay cả việc Hoàng Thượng có thai mà nô tài cũng không biết, suýt nữa đã hại Hoàng Thượng.”

Ngũ Tử Ngang nén một quyền xuống bàn, “Các ngươi sai chỗ nào? Có sai đều là ta sai!”

“Ngươi đang trách trẫm hay sao?” Một giọng nói vốn không nên xuất hiện ngay lúc này đột nhiên truyền đến từ ngoài cửa, người nọ mặc một bộ xiêm y bằng lụa màu trắng, một tay dùu thắt lưng, một tay vịn vào tay của Hà Hoan mà chậm rãi bước đến, ngồi xuống ở phía đầu giường còn lại, cách Ngũ Tử Ngang một cái bàn. Diêm Nhật, Thân Mộc và Ôn Quέ đều giật mình. Diêm Nhật nhanh chóng lau máu tươi nơi khóe miệng, sợ dính bẩn vào Hoàng Thượng.

Mà Ngũ Tử Ngang khi nhìn thấy người nọ thì đã hoàn toàn ngây dại, hắn ngạc nhiên nhìn thân mình đã trở nên đầy đà rất nhiều của người nọ, ngạc nhiên phần bụng nhô cao hết sức rõ ràng dưới lớp tơ lụa của người nọ. Hết thảy lửa giận lập tức biến mất khi hình ảnh của người nọ đập vào mắt

hắn, điều duy nhất mà hắn có thể nhìn thấy chính là người này, duy nhất có thể nghe được chính là tiếng tim đập của mình.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 124

Thân Mộc đầy Ôn Quέ, Ôn Quέ lấy lại tinh thần, vội vàng dìu Diêm Nhật lui xuống, Thân Mộc kéo Hà Hoan đang nhìn Ngũ Tử Ngang với vẻ mặt kinh ngạc rồi ly khai khỏi nơi này.

Hai tay ôm bụng, Tân Ca không nhìn Ngũ Tử Ngang mà chỉ cúi mắt xuống rồi hỏi, “Là ai lầm miệng nói cho người biết?” Tử Ngang sẽ cảm thấy hắn như vậy rất kỳ lạ, rất xấu?

Thình thích, thình thích, thình thích....Ngũ Tử Ngang liếm bờ môi khô nứt, hắt thát thán mà đứng dậy.

Không chiếm được đáp án, Tân Ca chần chờ một lúc, sau đó mới quay đầu lại, chỉ thấy Ngũ Tử Ngang đang si ngốc chậm rãi di chuyển đến trước mặt mình, kinh ngạc nhìn chầm chằm vào bụng của hắn. Tân Ca chưa bao giờ tưởng tượng hắn sẽ xuất hiện trước mặt Ngũ Tử Ngang trong bộ dáng này, hắn định chờ sau khi sinh đứa nhỏ thì mới cho người này biết. Tình trạng hiện tại so với khi xích lỏa mà đứng trước mặt người này thì còn khiến hắn khó xử gấp trăm lần, Tân Ca dùng hai tay che bụng, không muốn Ngũ Tử Ngang nhìn thấy bộ dáng hiện tại của hắn.

Giống như bị trúng tà, Ngũ Tử Ngang dùng sức đẩy hai tay của Tân Ca ra rồi mới chậm rãi quỳ gối bên chân Tân Ca. Ngày ngốc nhìn một hồi lâu, lâu đến mức tiếng tim đã đập nát màng tai thì Ngũ Tử Ngang mới chậm rãi nâng lên đôi tay đang run rẩy, giống như chạm vào một món báu vật ngàn năm dẽ vỡ, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng của Tân Ca. Đôi mắt tràn đầy tơ máu khi sờ đến bụng của Tân Ca thì lập tức trở nên ẩm ướt. Ngũ Tử Ngang không thể không nhắm mắt lại, áp chế cảm xúc đang dâng trào mãnh liệt dưới đáy lòng.

Tân Ca không biết bản thân mình có phải nên làm một chút gì hay không, lúc này hắn cũng không cảm thấy thích hợp, hắn lựa chọn im lặng. Hắn chỉ

nhìn chăm chú Ngũ Tử Ngang, chú ý sự biến hóa trên thần sắc của người nọ. Vừa rồi trong bụng hơi đau một chút khiến hắn bừng tỉnh, bên người lại không còn ai, cảm thấy bất thường cho nên hắn mới xuống giường đi ra ngoài, sau đó mới nghe được một người đang gầm nhẹ.

Bên dưới bàn tay đang giật giật, Ngũ Tử Ngang lập tức mở to mắt rồi hít sâu một hơi, có cái gì đó đang đá hắn! Bàn tay run rẩy kịch liệt, chưa bao giờ một sinh mệnh nhỏ nhoi rõ ràng xuất hiện ở trong đầu của Ngũ Tử Ngang như vậy. Hô hấp của hắn dồn dập, hắn tiếp tục sờ bụng của Tân Ca, đứa nhỏ bị đánh thức nên phát ra bất mãn ở trong bụng của phụ Hoàng, cánh tay và bàn chân bé nhỏ dùng sức đẩy ra.

“Uhm!” Bị gò khó chịu khiến Tân Ca nhịn không được mà kêu rên, một tiếng khóc sờ rát nhỏ nhưng nghe vào tai của Ngũ Tử Ngang lại được phóng to gấp trăm lần, gấp ngàn lần.

Hô hấp nhất thời trở nên khó thở, cử động bên dưới bàn tay càng lúc càng rõ ràng, lực đạo kia đối với nam tử trưởng thành mà nói thì nó vô cùng bé nhỏ, nhưng khi nện vào lòng bàn tay của Ngũ Tử Ngang lại giống như chùy gỗ động vào ngực của hắn. Ngũ Tử Ngang không dám nhìn Tân Ca, hắn không biết chính mình nên dùng thái độ nào để đối mặt với người này. Cái trán nhẹ nhàng kè sát vào bụng của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang giang hai tay ôm lấy đói phuơng, rốt cục không thể kiềm chế mà cất lên vài tiếng trầm thấp.

“Tân Ca.....Tân Ca.....Tân Ca.....” Ân tình này cho dù kiếp sau có làm trâu làm ngựa thì hắn cũng trả không hết.

Bàn tay chậm rãi đặt lên mái tóc rối tung của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca lặng lẽ thở dài, không cần đoán thì hắn cũng biết nhất định là bốn người kia ở sau lưng hắn nói cho người này biết. Không phải không trách bọn họ cả gan làm loạn và tự chủ trương, ít hôm nữa hắn sẽ tính sổ với bọn họ. Chẳng qua hiện tại bị người này ôm chặt thì hắn mới cảm nhận được chính mình nhớ Ngũ Tử Ngang nhiều như thế nào.

“Tân Ca.....Tân Ca.....” Bả vai của Ngũ Tử Ngang run rẩy. Đau lòng, nhớ nhung, áy náy, vui sướng, bất an, kích động....rất nhiều cảm xúc không thể úc chế đang lần lượt trỗi dậy. Mỗi khi nghĩ đến việc Tân Ca phải một

mình chịu đựng lâu như thế thì hắn liền hận không thể giết chết chính mình, cũng là hắn quá vô dụng! Lúc này hắn không phải Lương Ngũ Hiền Vương, không phải Ngũ Tử Ngang mặt ngoài ôn hòa nhưng kỳ thật rất âm hiểm, hắn chỉ là một nam tử cực kỳ ảo não cực kỳ yếu đuối và tầm thường.

Rút ra trâm gài tóc của Ngũ Tử Ngang, ngón tay luồn vào mái tóc hỗn độn của đối phương, tiếng khóc đau thương của Ngũ Tử Ngang làm tâm can của Tân Ca đặc biệt trở nên mềm nhũn. Hắn kiềm chế không được mà hạ thấp giọng, “Ta rất nhớ ngươi, bụng càng lớn thì lại càng nhớ ngươi.”

Tiếng khóc của Ngũ Tử Ngang im bặt, hắn lập tức ngẩng đầu lên, lại bối rối nhìn vào bụng của Tân Ca, trên lớp tơ lụa có một phần bị nước mắt của hắn thấm ướt. Bờ môi run rẩy hôn lên bụng của Tân Ca rồi mới đứng dậy, choàng tay ôm lấy Tân Ca vào lòng, lực đạo mạnh đến mức làm đau cánh tay của Tân Ca.

“Làm sao ngươi có thể nhẫn tâm như thế? Nếu sau khi đứa nhỏ được sinh ra mà ta mới biết thì ngươi bảo ta cả đời này làm sao đối mặt với ngươi? Làm sao đối mặt với đứa nhỏ?” Ngũ Tử Ngang lại rơi lệ, trong lời nói mang theo trách cứ và đau lòng, “ta trách Diêm Nhật, trách hắn không sớm nói cho ta biết, cho dù ta ngăn cản không được ngươi thì ta cũng có thể ở bên cạnh ngươi mà không phải giống như bây giờ khi ngươi sắp sinh thì ta mới quay về.”

Cúi đầu, đặt xuống một nụ hôn mang theo nước mắt lên đỉnh đầu của Tân Ca, tâm can của Ngũ Tử Ngang đang xoắn chặt ở bên trong, “Nghĩ đến ngươi một mình mang thai đứa nhỏ, một mình chịu đủ loại khổ sở thì ta liền hận không thể giết chết chính mình, tất cả đều do ta vô dụng.”

“Rốt cục ngươi vẫn trách ta.” Tân Ca bỏ ra hai tay đang ôm lấy thắt lưng của Ngũ Tử Ngang.

“Đúng! Ta đang trách ngươi! Trách ngươi làm cho ta đau lòng, trách ngươi làm cho ta không thể nhìn thấy tiểu Gia Hữu của chúng ta, Tử Quân của chúng ta đang ngày một lớn lên.” Ngũ Tử Ngang hôn nơi khóe miệng của Tân Ca, “Tân ca, ngươi có thể nào nhẫn tâm như thế? Đây là con của chúng ta, ngươi có thể nào nhẫn tâm không cho ta biết? Người có thể nào nhẫn tâm không cho ta ở bên cạnh ngươi?”

Tàn Ca hơi ngẩng đầu, thừa nhận những nụ hôn liên tục của Ngũ Tử Ngang lên môi hắn, thỉnh thoảng nói, “Ngươi, bắn chết đi được.”fynnz.wordpress.com

Ngũ Tử Ngang hung hăng hôn Tân Ca đã đòi rồi mới khom người, một tay tham nhập vào bên dưới đầu gối của Tân Ca, “Ôm chặt ta, ta đưa ngươi quay về giường, sau đó ta đi tắm rửa.”

Tân Ca nhéch môi cười, hai tay ôm chặt cổ của Ngũ Tử Ngang, ngay sau đó toàn thân của hắn được bế lên.

“Ta nặng hơn nhiều đúng không.” Khuôn mặt của Tân Ca lắp đầy niềm vui.

Ngũ Tử Ngang lại hôn lên môi của hắn, nói một cách bất mãn, “Đã hơn bảy tháng mà còn nhẹ như thế. Người đừng hòng đuổi ta đi nữa, từ giờ trở đi ngươi không phải Hoàng Thượng, ngươi là lão bà của ta.”

“Lão bà?” Tân Ca nhướng mi.

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang vui sướng bế Tân Ca đi ra ngoài, “Lão bà!”

Người bên ngoài nhìn thấy Vương gia vừa cười to vừa bế Hoàng Thượng bước ra thì lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng. Hà Hoan cố gắng chống đỡ mà không chịu đi ngủ, hắn lập tức chạy đến hỏi, “Lương Vương đại ca, Diêm Hoán đâu?”

Tân Ca lạnh mặt liếc mắt nhìn bốn người, “Hóa ra các ngươi muốn trãm đuổi Diêm Hoán trở về là lừa trãm.”

Có Vương gia ở đây, Ôn Quế không sợ chết mà chỉ nói, “Nô tài cũng là vì lo lắng cho Hoàng Thượng, Vương gia đã trở về, tâm tình của Hoàng Thượng liền tốt hơn rất nhiều, đến lúc đó điện hạ cũng sẽ ngoan ngoãn đi ra.”

Tân Ca hừ lạnh một tiếng, hằng ngày đều tỏ vẻ trung thành với hắn, sau lưng lại cùng nhau lừa hắn, nói cho cùng đều hướng về Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang không hề kiêng kỵ có bốn người ở trước mặt mà hôn Tân Ca một cái, “Bạn họ không nói cho ta biết thì ta lại càng không bỏ qua cho bạn họ. Đừng để ý đến việc này, người đang có thai mà. Để ta bế người đi ngủ.” Sau đó hắn quay đầu nói với Khổng Tắc Huy, “Người dân Diêm Nhật đi chữa thương đi, chờ Hoàng Thượng sinh xong thì ta sẽ tính sổ với hắn.”

Trong mắt của Khổng Tắc Huy hiện lên ý cười, sau đó dắt Diêm Nhật đi. Chờ sau khi thái tử xuất thế, Vương gia còn có thời gian để tính sổ với Diêm Nhật hay sao? È rằng mỗi ngày đều phải thay tã cho thái tử a.

Hà Hoan nhanh chóng chạy theo rồi hỏi tiếp, “Lương Vương đại ca, Diêm Hoán đâu?”

Ngũ Tử Ngang bế Tân Ca đi vào phòng ngủ, hắn quay đầu nói, “Ta có việc công đạo cho hắn, làm xong thì hắn sẽ quay lại. Hà Hoan, người đi ngủ đi.” Nói xong, hắn vội vàng bước vào phòng ngủ, Ôn Quê lập tức đi theo, Thân Mộc đưa Hà Hoan đang thất vọng quay về phòng ngủ.

Nhé nhàng đặt Tân Ca xuống giường, Ngũ Tử Ngang kéo chăn rồi cẩn thận đắp kín cho Tân Ca, sau đó trách cứ, “Trời lạnh mà mặc xiêm y thiếu vải như vậy để đi ra ngoài? Ngộ nhỡ khiến người và Tử Quân bị lạnh thì sao?”

Tân Ca chỉ cười mà không nói, hưởng thụ hạnh phúc khi được người thương yêu. Đứa nhỏ tựa hồ cũng mệt mỏi, không còn tiếp tục làm ấm ẽ trong bụng hắn. Nhìn Ngũ Tử Ngang, mí mắt của Tân Ca dần dần chống đỡ hết nỗi, rốt cục hắn nhắm mắt lại. Sau khi hô hấp của Tân Ca trở nên vững vàng thì nụ cười ôn nhu trên mặt của Ngũ Tử Ngang liền hóa thành lo lắng. Nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt của Tân Ca, hắn thấp giọng nói với Ôn Quê, “Ta muôn đi tắm rửa.”

“Nô tài đã chuẩn bị nước ấm.”

Không nỡ rút tay ra khỏi ỗ chăn, Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng ly khai phòng ngủ.

Để cho Ôn Quê và Thân Mộc ở lại bên cạnh Tân Ca, Ngũ Tử Ngang tỉ mỉ tắm rửa thân thể. Hơn một tháng màn trời chiếu đất, mùi vị trên người của

hắn quả thật giống như Tân Ca đã nói, hắn muốn chết. Cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, hắn thay một bộ xiêm y sạch sẽ, trực tiếp đi vào phòng ngủ của Tân Ca.

Tân Ca còn đang ngủ, ánh mắt tương tư mấy tháng qua hóa thành nỗi vui sướng thản nhiên. Ngũ Tử Ngang leo lên giường, thả nhẹ động tác để tiến vào lớp chăn, ôm lấy Tân Ca từ sau lưng, đem đối phương kéo vào lòng của mình, đưa tay sờ bụng của Tân Ca, sau đó mới thấp giọng nói với Thân Mộc và Ôn Quế, “Nơi này có ta, các ngươi tranh thủ thay phiên đi nghỉ ngơi đi, chờ Hoàng Thượng lâm bồn thì các ngươi sẽ càng mệt nhọc, đừng để đến lúc đó chống đỡ không được.”

Ôn Quế không muốn đi, “Nô tài có thể chịu được, Vương gia dọc đường vất vả, mau nghỉ ngơi đi.”

Ngũ Tử Ngang trùng mắt liếc hắn một cái, “Chẳng lẽ để ta nói thảng là các ngươi ở trong này sẽ cản trở ta và Hoàng Thượng thân thiết thì ngươi mới hiểu hay sao?”

Ôn Quế lập tức đỏ mặt, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, hắn ngượng ngùng cúi đầu cùng Thân Mộc đang nhìn cười mà đi ra ngoài. Diêm Nhật bị đánh nên Ôn Quế để cho Thân Mộc và Diêm Nhật nghỉ ngơi, hắn và Khổng Tắc Huy canh gác ở bên ngoài.

Đuôi đi đám người vướng víu tay chân, Ngũ Tử Ngang mới từ lỗ mang trở thành âm trầm. Ngón tay hơi vuốt ve lên bụng của Tân Ca, nội tâm phức tạp của hắn vẫn như cũ, không thể bình tĩnh, cũng không có cách nào giữ bình tĩnh. Sẽ như thế nào? Chẳng lẽ để cho hắn nhìn thấy Tân Ca bị mở bụng hay sao? Trong lòng quặn đau, đau đến mức hắn toát cả mồ hôi lạnh. Cởi bỏ thắt lưng trên nội y của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang trực tiếp sờ bụng của Tân Ca, càng lúc càng kề sát vào lưng của đối phương, nơi này có đứa nhỏ của hắn.

Có thể là vì Ngũ Tử Ngang đã quay về nên Tân Ca ngủ thật sự sâu, không dễ dàng thức tỉnh như trước kia. Mặc dù cái bụng nặng nề làm cho hắn rất khó chịu, mặc dù một bàn tay thô ráp đang sờ tới sờ lui trên bụng của hắn nhưng hắn vẫn không tỉnh giấc. Hắn cũng không biết vì cái

bụng nặng nề khó chịu nên đôi khi lại than nhẹ, những lúc ấy có người nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng cho hắn, giúp hắn xoay người dễ dàng.

Ngũ Tử Ngang rất mệt mỏi nhưng hắn cũng không muốn ngủ. Dưới ánh đèn mờ ảo, hắn tham lam nhìn long nhan của Tân Ca khi ngủ, trong mắt thỉnh thoảng lấp lánh vài giọt nước. Hắn luôn muốn vỗ béo Tân Ca, hiện tại rốt cục Tân Ca cũng đã béo lên, nhưng lại dùng cách thức như vậy. Nếu có người nói cho hắn biết Tân Ca nhất định có thể sinh hạ đứa nhỏ bình an thì hắn hiện tại muốn làm nhất chính là gào to một trận, nói cho mọi người biết hắn sắp làm cha! Hắn sắp có nhi tử! Nhưng giờ khắc này Tân Ca có khả năng phải nguy hiểm đến tánh mạng mới có thể sinh được đứa nhỏ nên hắn lại không có cách nào đi nhầm nháp niềm vui sắp được làm cha của mình.

Lại một lần nữa nhịn không được mà khẽ hôn môi của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang thầm nói trong lòng: Tân Ca, chỉ lần này, chỉ duy nhất lần này ta để cho ngươi chịu vất vả vì ta, chịu ủy khuất vì ta. Từ nay về sau ta muốn ngươi thanh thản làm Hoàng đế, sẽ không để ngươi chịu một chút mệt nhọc, chịu một chút ủy khuất nào nữa.

Ôm Tân Ca vào trong vòng tay của mình, bàn tay vuốt ve Tân Ca mãi một lúc lâu mới dần dần bất động. Ôm người mà mình yêu nhất tròn đời, còn có đứa nhỏ sắp ra đời của bọn họ, Lương Ngũ Hiền Vương vì mệt mỏi quá độ mà chống đỡ hết nổi, hắn khẽ cất lên tiếng ngáy nhẹ nhẹ. Rúc vào lòng hắn, đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua Tân Ca mới có thể ngủ sâu đến như vậy, ngủ sâu đến mức trên bụng hơi co rút đau đớn mà cũng không chịu tỉnh lại.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 125

Tần Ca không biết mình đã ngủ được bao lâu, cho dù mơ hồ cảm giác được có một bàn tay không thuộc về chính mình đang sờ tới sờ lui trên bụng, tuy rằng lực đạo rất nhẹ nhưng bàn tay thô ráp vẫn quấy nhiễu giấc ngủ của hắn. Theo bản năng đè lại cái tay đang sờ trên bụng mình, Tần Ca than nhẹ vài tiếng, có dấu hiệu tỉnh lại.

Có người hôn hắn một cách vô cùng ôn nhu, hôn mặt hắn, hôn mắt hắn, thấp giọng kêu, “Tần Ca, dậy đi, ngươi và Tử Quân cũng nên ăn một chút gì đi.”

Không muôn ăn, hắn rất mệt, còn muôn ngủ.

“Ngoan, dậy đi nào, Tần Ca, Tần Ca? Tỉnh, tỉnh, Tiếu Quân của chúng ta đói bụng rồi, ta ghe thấy hắn kêu phu Hoàng phu Hoàng, ta đói bụng, ta muôn ăn cơm.” Câu cuối cùng y như giọng của con nít, Tần Ca cười khẽ một tiếng, miễn cưỡng mở mắt.

Trước mặt là một khuôn mặt bị phóng đại, rồi sau đó môi của hắn lại bị hôn.

Đỡ Tần Ca vẫn còn chưa thanh tỉnh ngồi dậy, làm cho đối phương dựa vào người mình, sau đó lại kéo chăn lên, tiếp nhận tách trà trong tay Ôn Quế rồi đút vào miệng của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang ôn nhu nói, “Nào, trước tiên xúc miệng, ăn xong rồi ngủ tiếp, được không?”

Đem trọng lượng toàn thân dựa vào người của Ngũ Tử Ngang, Tần Ca hé miệng để đối phương hầu hạ hắn xúc miệng, rửa mặt.

Tay trái của Ngũ Tử Ngang ôm Tần Ca, để cho người này thoái mái dựa vào hắn, tay phải tiếp nhận chén canh gà từ Thân Mộc, lại tiếp tục dùng

giọng nói vô cùng ôn nhu, “Uống trước chén canh gà này để cho tiêu Tử Quân của chúng ta được no bụng.”

Thanh tịnh một ít, Tân Ca nhịn không được mà thản nhiên nở nụ cười, “Vì sao canh gà lại là cho hắn ăn?”

Ngũ Tử Ngang trả lời như thật, “Tử Quân chưa có răng mà, đương nhiên chỉ có thể uống canh gà.”

“A ha.” Thấy vẻ mặt hờn hở của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca cảm thấy vững vàng, tâm tình vô cùng vui vẻ mà uống canh gà.

Tiếp theo Ôn Quế và Thân Mộc bưng đến các món tảo thiện, Ngũ Tử Ngang tự mình đút Tân Ca ăn, cho đến khi Tân Ca lắc đầu tỏ vẻ đã no bụng thì hắn mới đem toàn bộ thức ăn còn lại bỏ vào trong bụng của mình. Ăn đồ ăn thừa của lão bà và nhi tử, Ngũ Tử Ngang chỉ cảm thấy rất thỏa mãn.

Sau khi dùng bữa, Ngũ Tử Ngang lại đích thân hầu hạ Tân Ca đi dạo bên ngoài, sau đó mới đem Tân Ca quay về giường, đắp chăn cho đối phương rồi ngồi xuống bên cạnh, “Ngủ đi, ta canh chừng cho ngươi.”

Trong mắt của Tân Ca tràn đầy hạnh phúc, hắn không muốn ngủ mà chỉ muốn nhìn người này như thế, nhưng đạo này hắn dễ mệt mỏi hơn ngày xưa rất nhiều cho nên thân mình làm cho hắn không thể tiếp tục chống đỡ mà rốt cục phải nhắm mắt ngủ. Nắm chặt tay của Tân Ca bên dưới lớp chăn, Ngũ Tử Ngang để cho Ôn Quế và Thân Mộc đều lui xuống, hắn muốn lặng lẽ canh giữ Tân Ca của hắn và đứa nhỏ.

Si ngốc nhìn trong chốc lát thì Ngũ Tử Ngang nghe thấy tiếng bước chân, hắn lập tức hoàn hồn rồi quay đầu lại, chính là Ôn Quế. Ôn Quế đi đến bên cạnh hắn, hạ thấp giọng bên tai của hắn, “Vương gia, Dung thái y tới đây để kiểm tra thân mình cho Hoàng Thượng. Đây là việc mỗi ngày không thể thiếu. Nhưng Hoàng Thượng hiện đang ngủ, ngài thấy....”

Ngũ Tử Ngang lặng yên một lúc, thấp giọng nói, “Ngươi ở đây canh chừng Hoàng Thượng, ta có vài lời muốn hỏi Dung thái y, chờ Hoàng Thượng thức dậy thì hắn kiểm tra.”

“Dạ.”

Ở trước mặt Ôn Quέ mà không hề kiêng dè, Ngũ Tử Ngang thoải mái hôn Tân Ca một cái, sau đó lại hôn lên bụng của Tân Ca thông qua lớp chăn rồi mới chịu đứng dậy đi ra ngoài.

Cho dù đã được Ôn Quέ báo trước nhưng Dung gia phụ tử vừa thấy người nọ đi ra thì vẫn sững sốt một chút. Ngũ Tử Ngang nghiêm mặt nói với hai người, “Hai vị Thái y xin đi theo ta, ta có một chút chuyện muốn hỏi hai vị.”

Hai người gật đầu đi theo Ngũ Tử Ngang vào một gian phòng nhỏ. Đóng cửa, Ngũ Tử Ngang kéo qua một cái ghế rồi ngồi xuống, sau đó lại ra hiệu cho Dung gia phụ tử an tọa, hắn trực tiếp hỏi, “Tỷ lệ bình an khi Hoàng Thượng sinh hạ đứa nhỏ được bao nhiêu?”

Dung gia phụ tử hơi biến sắc, đều không lập tức trả lời, Ngũ Tử Ngang nắm chặt quyền.

Sau khi Dung Khâu hít sâu vài hơi thì mới nói ra những lời ngay thẳng, “Phụ thân và vi thần chỉ mới nghe nói nam nhân sinh con chứ chưa từng chứng kiến tận mắt. Hiện tại hết thảy kinh nghiệm cũng chỉ là học được từ những quyển sách cổ đã lưu lại, còn có ghi chép của Thân công công khi Phượng Minh Vương lâm bồn. Phụ thân và vi thần sau khi nghiên cứu thì phát hiện nam nhân sinh con tuy rằng đa số mổ bụng nhưng cũng không phải tất cả đều như vậy. Ngàn năm về trước từng có một nam tử ăn vào hai quả phượng đan rồi bình an sinh ra hai hài tử. Hắn cũng không mổ bụng mà lại sinh con từ nam nhụy.”

“Những ghi chép về nam nhân sinh con cũng rất thưa thớt, tuy cuối cùng đều nói cần phải mổ bụng nhưng những nam tử mổ bụng đều là vì thai nhi quá lớn hoặc thân mình của người đó quá yếu. Sở dĩ lúc trước Phượng Minh Vương phải mổ bụng là vì thân thể quá mức suy yếu, hơn nữa tinh thần cũng vô cùng phiền muộn cho nên mới khiến vị trí thai nhi không ổn định, gây nên tình trạng khó sinh, vì vậy mới không thể không mổ bụng. Còn tình trạng hiện tại của Hoàng Thượng thì rất tốt. Vị trí của điện hạ ở trong bụng cũng ngay ngắn, thân mình của Hoàng Thượng cũng tương đối rắn chắc, khi lâm bồn sẽ có đủ khí lực để sinh điện hạ. Hoàng Thượng cũng

rất cẩn thận, thể trạng của điện hạ phát triển bình thường, khả năng khó sinh cũng không tính là lớn.”

Dung Niêm hơi lộ ra vẻ lo lắng, “Sau khi Hoàng Thượng có thai vẫn luôn chịu đựng một mình, Vương gia không ở bên cạnh, lại không biết chuyện này, vì vậy tâm tình của Hoàng Thượng thường không vui. Hiện tại cách thời gian Hoàng Thượng lâm bồn rốt cục còn bao nhiêu ngày thì vi thần và phụ thân đều không có cách nào suy tính, vì để phòng ngừa bất trắc, trước khi Hoàng Thượng lâm bồn thì Vương gia tốt nhất nên làm cho Hoàng Thượng yên lòng, tâm tình vui vẻ, như vậy sau này sinh sản mới thuận lợi.” Hiện tại Dung Niêm và Dung Khâu làm sao còn có thể tin Ngũ Tử Ngang bị Hoàng Thượng tước Vương lưu đày? Lời ăn tiếng nói của bọn họ tất nhiên vô cùng cung kính, cũng không dám sơ xuất trong cách xưng hô.

“Mặt khác....” Trên mặt Dung Niêm có một chút ngượng ngùng khó có thể mở miệng.

“Mặt khác cái gì?” Ngũ Tử Ngang thấy thế thì tâm can liền trở nên run rẩy.fynnz.wordpress.com

“Khụ khụ...” Dung Niêm giả vờ ho khan vài tiếng, che giấu sự ngượng ngùng mà nói, “Mặt khác, nếu điện hạ đi ra từ long nhụy của Hoàng Thượng....như thế nhất định sẽ tổn thương đến long nhụy của Hoàng Thượng. Cho nên....Vương gia nên tìm cách.....làm cho long nhụy của Hoàng Thượng có thể thích nghi dễ dàng.”

Hắn nói cực kỳ súc tích, Ngũ Tử Ngang lúc đầu không hiểu, đến khi thấy Dung Niêm và Dung Khâu đều lộ ra bộ mặt thật thùng không thể giải thích tì mỉ thì hắn mới hiểu rõ, bừng tỉnh đại ngộ rồi nở nụ cười, cũng ho khan vài tiếng, “Ta đã biết, còn có cái gì muôn ta làm hay không?”

Dung Khâu nói, “Vương gia cần phải lưu tâm đến Hoàng Thượng, nếu trong bụng của Hoàng Thượng có gì khác thường thì Vương gia cũng không thể sơ ý, phải lập tức báo với vi thần.”

Ngũ Tử Ngang gật đầu, trong lòng bất ổn, vừa khẩn trương vừa kích động.

Dung Niệm trấn an, “Vương gia lo lắng cho Hoàng Thượng thì Hoàng Thượng sẽ càng bất an. Vương gia nên trấn an Hoàng Thượng nhiều hơn. Tâm ý của Hoàng Thượng dành cho Vương gia nhất định có thể cảm động trời xanh, lão thiên gia sẽ để cho Hoàng Thượng bình an sinh điện hạ. Hoàng Thượng sau khi có thai thì khẩu vị rất tốt, cũng ít bị ốm nghén hơn nữ tử bình thường khi mang thai. Đạo này điện hạ hay náo loạn, nhưng cũng chứng tỏ điện hạ rất khỏe khoắn. Vì thần cho rằng tỷ lệ mà Hoàng Thượng sinh điện hạ thuận lợi là tám phần.”

“Tám phần?” Giọng nói của Ngũ Tử Ngang trở nên run rẩy, “Có thể cao hơn nữa hay không?”

Trên mặt của Dung Niệm và Dung Khâu hiện lên vẻ trầm trọng, hai người cùng đứng dậy mà nói, “Vương gia, vì thần lấy mạng của mình ra thế sẽ cố hết sức giữ được Hoàng Thượng và điện hạ.”

Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi cung kính khom người cúi đầu hành lễ với hai người, Dung gia phụ tử sợ tới mức liên tục lui ra sau đến khi không thể lui được nữa. Ngũ Tử Ngang đè né bát an xuống đáy lòng rồi nói, “Ta giao tính mạng của Hoàng Thượng và đứa nhỏ cho hai vị Thái y.

“Vì thần tuyệt đối không phụ lòng tín nhiệm của Hoàng Thượng và Vương gia.”

.....

Sau đó lại tiếp tục hỏi tỉ mỉ nêu chăm sóc Tân Ca như thế nào, Ngũ Tử Ngang nhận thấy có lẽ Tân Ca đã thức dậy vì vậy liền dẫn theo hai người đến phòng ngủ. Tân Ca quả nhiên đã tỉnh, đang được Ôn Quê hầu hạ uống nước. Khi Ngũ Tử Ngang đi đến bên giường, hắn liền hỏi, “Đi đâu?” Vừa tỉnh giấc thì lại không thấy người nọ, hắn còn tưởng rằng đêm qua mình đang nằm mơ.

Ngũ Tử Ngang ngồi xuống bên giường, ôm Tân Ca vào lòng một cách tự nhiên, “Ngươi sắp sinh, ta đi hỏi hai vị Thái y cần chú ý cái gì.” Nói xong, hắn đưa tay thâm nhập vào bên trong lớp chăn rồi sờ bụng của Tân Ca.

Tần Ca dựa vào hắn, cũng không bận tâm người khác nhìn thấy mình và thần tử có gian tình, hắn bình tĩnh mở miệng, “Đám người của Ôn Quế làm rất tốt, ngươi vừa trở về, hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Ngũ Tử Ngang vén gọn tóc của Tần Ca rồi mỉm cười ôn nhu, “Vừa thấy ngươi thì sẽ hết mệt mỏi, huống chi còn có con của chúng ta thì ta liền sung sức gấp trăm lần. Không cần lo lắng cho ta, nhưng còn ngươi nếu có chỗ nào khó chịu thì nhất định phải nói cho ta biết, hiện tại không thể qua loa dù chỉ nửa điểm.”

Tần Ca nhoẻn miệng cười, hắn gật gật đầu.

Mặc dù đã biết đứa nhỏ trong bụng của Hoàng Thượng là con của Lương Vương, nhưng chính mồm nghe được Lương Vương thừa nhận thì phụ tử Dung Niệm và Dung Khâu vẫn cảm thấy rất chấn động. Hai người cúi thấp đầu, cảm xúc đang bốc lên trong lòng, chỉ cảm thấy Hoàng Thượng ngày thường vô cùng tôn quý làm cho bọn họ dù đứng rất gần cũng phải ngước nhìn, không ngờ lại yêu một người nhiều như thế. Trong lòng hai người có đủ loại tư vị, và nhiều nhất chính là cảm động.

Dung Khâu âm thầm hít sâu một hơi rồi mới mở miệng, “Hoàng Thượng.”

Ôn Quế và Thân Mộc cùng tiến lên, “Vương gia, xin để nô tài hầu hạ Hoàng Thượng khám thai.”

“Để ta tự làm.” Không cho Ôn Quế và Thân Mộc nhúng tay, Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi dùi Tần Ca nằm xuống, sau đó mới nói, “Trong phòng không đủ ám, đi mang thêm mấy chậu than đến đây.”

Ôn Quế đi ra ngoài.

Đợi Ôn Quế mang thêm chậu than, sau khi trong phòng ám áp một chút thì Ngũ Tử Ngang mới xốc chăn lên, thoát hạ xiêm y của Tần Ca một cách dịu dàng, để lộ ra cái bụng của người này. Tối hôm qua hắn vẫn chưa trực tiếp nhìn thấy bụng của Tần Ca mà chỉ mới chạm vào. Hiện tại mới tận mắt nhìn thấy, hắn chỉ cảm thấy tâm can sôi trào, hốc mắt cũng trở nên cay xè.

Hai tay run rẩy sờ lên cái bụng cao cao, Ngũ Tử Ngang kìm lòng không đậu mà hôn xuống ở trước mặt mọi người, những người ở trong phòng đều lập tức cúi đầu.

Yêu thương, đau lòng, nâng niu, thành kính, lo lắng, bất an, hàn hồn xuống bụng của Tân Ca vài cái, sau đó mới cất lên giọng nói khàn khàn, “Đến đi.” Rồi ngồi xuống ở bên giường, tay trái khẽ vuốt đầu của Tân Ca. Dưới ánh nhìn chăm chú của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca nhịn không được mà nhắm mắt lại, mặt úp vào lòng bàn tay của Ngũ Tử Ngang.

Nhin Dung Niệm bắt mạch cho Tân Ca, nhin Dung Khâu nhẹ nhàng ấn bụng của Tân Ca, nghe thấy tiếng rên nhẹ của Tân Ca khiến yết hầu của Ngũ Tử Ngang không ngừng pháp phồng, đôi mắt cũng dần dần đỏ ngầu. Cưỡng chế áy náy đang liên tục dâng trào dưới đáy lòng, thừa dịp Tân Ca nhắm mắt không nhìn thấy, Ngũ Tử Ngang vội vàng lau khói mắt, lặng lẽ há mồm thở dốc. Ôn Quế và Thân Mộc thấy vậy cũng hết sức khó chịu, Hoàng Thượng và Vương gia yêu nhau, không ai muốn xa ai, bọn họ thầm cầu nguyện, cầu nguyện Hoàng Thượng có thể bình an sinh thái tử.

Thật vất vả mới khám xong, Ngũ Tử Ngang đau lòng đến mức mặt mũi trăng bêch. Khi bàn tay của Dung Khâu rời khỏi bụng của Tân Ca thì Ngũ Tử Ngang mới có thể nặng nề thở hắt một hơi. Lúc này Tân Ca mở mắt ra, không phải không nhìn thấy khói mắt ửng đỏ của Ngũ Tử Ngang, hàn chỉ hơi nhéch môi, trong mắt không thể giấu được hạnh phúc.

Dung Khâu nói, “Hoàng Thượng, Vương gia, vị trí thai nhi rất ngay ngắn, thần vừa sờ thì phát hiện thân mình của điện hạ tụt xuống một chút, thần nghĩ đây là điểm báo điện hạ sắp sửa ra đời.”

“Cái gì?” Hai người đang nhìn nhau thâm tình thì đồng thời đều kinh hô, Ôn Quế và Thân Mộc thì lại lập tức trùng to mắt.

Thần sắc của Dung Niệm cũng nghiêm trọng, “Hoàng Thượng đã có thai bảy tháng hai mươi hai ngày, Phượng Minh Vương lâm bồn lúc tám tháng sáu ngày. Thần bắt mạch cũng phát hiện tâm mạch của điện hạ đột nhiên mạnh hơn trước rất nhiều, đây là điểm báo điện hạ sắp ra đời. Hoàng Thượng, ngài phải tận lực đi lại nhiều hơn mới được, cho dù đi không nổi cũng phải đi.”

“Trẫm hiểu.” Tân Ca nắm chặt tay của Ngũ Tử Ngang, gật đầu một cách lanh đạm.

“Ôn Quέ, những thứ dùng để sử dụng khi Hoàng Thượng lâm bồn đã chuẩn bị hết chưa?” Sắc mặt của Ngũ Tử Ngang tráng bệch.

Ôn Quέ cũng tái cả mặt mà trả lời, “Nô tài đã sớm chuẩn bị tất cả, cũng đã tìm được nhũ mẫu.”

“Vương gia cứ việc ở bên cạnh Hoàng Thượng, chúng nô tài đã chuẩn bị sẵn sàng.” Thân Mộc là người trấn tĩnh nhất ở đây.

Ngũ Tử Ngang há miệng thở dốc, yết hầu lại vô cùng khô khốc, Tân Ca ra hiệu cho mấy người ở trong phòng lui xuống. Võ nhẹ mặt của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca thản nhiên nói, “Ta sẽ sinh hạ đứa nhỏ bình an.”

Ngũ Tử Ngang ôm chặt Tân Ca, giọng nói khàn đặc, “Ngươi phải bình an sinh hạ đứa nhỏ. Tân Ca, ta không thể mất ngươi, bằng không thì ta sẽ nổi điên, sẽ phát cuồng, sẽ đem mọi người chôn cùng. Người nhất định không muốn nhìn thấy ta như vậy có đúng không? Người nhất định phải sinh hạ đứa nhỏ bình an. Người không thích Liễu Song thì ta sẽ thôi nàng. Người không thích ta ôm La Y và Đientes Y thì ta sẽ để chúng nó rời khỏi kinh thành. Người không thích ta gặp mặt đàn đúm thì sau này ta sẽ không ra ngoài xã giao....Ta, ta sẽ nghe lời ngươi, cái gì cũng nghe lời ngươi, ngươi bảo ta đi hướng Đông thì ta tuyệt đối không đi hướng Tây....Tân Ca, hãy hứa với ta, hứa với ta...” Nghĩ đến việc Tân Ca sắp sinh thì Ngũ Tử Ngang trở nên luống cuồng.

Kéo đầu của Ngũ Tử Ngang xuống, Tân Ca hôn lên mi tâm của đối phương, hôn lên khóe miệng của hắn rồi mới cùng môi của hắn kề sát vào nhau, tay chân dây dưa.....Khi Ngũ Tử Ngang thật vật vả mới có thể bình tĩnh trở lại thì Tân Ca mới cất lên giọng nói khàn khàn, “Không biết hình dạng của ta thế này có khó coi hay không? Rõ ràng là nam nhân mà lại có bụng to.”

“Ngươi suy nghĩ hồ đồ cái gì vậy!” Tinh táo trở lại, Ngũ Tử Ngang vuốt ve bụng của Tân Ca, cắn răng nói, “Mặc kệ bộ dáng của ngươi như thế nào thì ở trong mắt của ta vẫn là đẹp nhất, lúc này còn đẹp hơn. Người bảo ta có

thể nào không trách ngươi? Bộ dáng của ngươi đẹp như thế mà ta lại bỏ lỡ lâu như vậy. Ta muốn ngươi phải áy náy cả đời vì đã giấu diếm ta chuyện này.”

Tần Ca thản nhiên mỉm cười, đè xuống bàn tay của Ngũ Tử Ngang đang đặt lên bụng của hắn, nói một cách khẳng định, “Ta sẽ bình an sinh hạ Tứ Quân, ta muốn hoàn toàn đoạt lấy ngươi, ta muốn nói cho người trong thiên hạ biết Ngũ Tử Ngang là của ta, là của trẫm.”

Ngũ Tử Ngang nhếch môi cười một cách xấu xa, hắn ôm sát Tần Ca mà nói, “Ta đã sớm nói ta muốn làm Lương hậu. Người nói thử xem, khi bọn họ biết mơ ước của ta căn bản không phải ngai vàng của ngươi mà là chức vị hoàng hậu thì đám bá quan văn võ sẽ như thế nào?”

Tần Ca giương mắt, ngửi được một chút hương vị của âm mưu, “Ngươi muốn làm cái gì?”

Ngũ Tử Ngang nhếch môi, “Bức cung.”

Tần Ca nhướn mày.

Ngũ Tử Ngang cắn một ngụm lên môi Tần Ca, làm ra bộ dáng hung tợn, “Ngươi dám giấu ta lâu như thế, ta không phạt ngươi thì làm sao mà được? Từ nay về sau ngươi phải ngoan ngoãn ở trong cung tịnh dưỡng, không được quan tâm, không được xen vào những chuyện phiền lòng nữa. Nếu ngươi không nghe lời thì ta sẽ tìm xiềng xích mà trói ngươi ở trên giường.”

Ánh mắt của Tần Ca trở nên nghiêm khắc, “Ngươi dám uy hiếp trẫm?”

“Có gì mà không dám? Ngươi là lão bà của ta!” Lại cắn một cái thật mạnh, Ngũ Tử Ngang cởi bỏ hạ khỏa của Tần Ca, giọng điệu trở nên mềm nhẹ, “Đừng náo loạn, ngươi sắp sinh rồi, còn có việc phải chuẩn bị.”

Tần Ca cũng khôi phục vẻ mặt lại như thường, miễn cưỡng hỏi, “Còn phải chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị để ngươi có thể thuận lợi sinh ra đứa nhỏ.”

Một tay thâm nhập vào giữa hai chân của Tân Ca, quấn lấy hạ thân của Tân Ca rồi trực tiếp đi vào long nhụy của người này, Ngũ Tử Ngang cát lên giọng nói khàn khàn, “Chịu đựng một chút, Dung thái y bảo phải tận lực làm cho người mở rộng, bằng không khi đứa nhỏ sinh ra sẽ làm người bị thương mà cũng sẽ làm bị thương đứa nhỏ.”

Trên mặt của Tân Ca hiện lên một chút ửng đỏ, hắn nhắm mắt rồi thấp giọng ưng thuận, đem toàn thân của mình giao cho Ngũ Tử Ngang.

Vuốt ve người mà mình yêu nhất, Ngũ Tử Ngang không động tâm là chuyện không có khả năng. Hắn tinh tế hôn Tân Ca, vừa trấn an đối phương vừa cẩn thận co rút ngón tay trong nhụy cúc siết chặt của Tân Ca để khuếch trương. Khi Tân ca kích tình thì hắn liền dừng lại, chờ Tân Ca bình tĩnh trở lại thì hắn mới tiếp tục cử động. Hai người rúc sát vào nhau, hô hấp giao hòa, mặc dù không thể làm gì nhưng cảm giác lại triền miên hơn trước kia rất nhiều.

Khuếch trương nửa canh giờ, Ngũ Tử Ngang rút tay ra, ôm lấy thân mình đã ửng đỏ của Tân Ca, cả hai đều im lặng. Chờ hai người đều bình tĩnh thì Ngũ Tử Ngang mới rửa sạch tay rồi tẩy rửa cho Tân Ca.

Dựa vào đầu giường, Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tân Ca, trong giọng nói vẫn hàm chứa dục vọng, “Có một chuyện ta vẫn luôn giấu người, hiện tại ngươi đã có thai hài tử của ta thì ta cũng không cần phải tiếp tục giấu diếm.”

“Ân?” Bigiày vòm một lúc lâu, Tân Ca cảm thấy buồn ngủ.

“Ta chưa từng chạm qua Liễu Song dù chỉ một lần.”

Tân Ca lập tức thanh tỉnh, ngẩng đầu nhìn, trong mắt vừa là kinh ngạc vừa là kinh hỉ.

Ngũ Tử Ngang ôn nhu mỉm cười, kéo Tân Ca vào sát lồng ngực rồi bình tĩnh nói, “Trước khi thành thân ta đã nghĩ đến việc động phòng với Liễu Song, để cho nàng sinh hạ đứa nhỏ. Có thể là từ sau khi có người thì ta lại càng không muốn gặp mặt ai. Có nhớ rõ đêm trước khi ta thành thân hay không?”

“Làm sao lại không nhớ?” Đêm đó là lần đầu tiên Tử Ngang ôm hắn mà vẫn thanh tịnh.

Ngũ Tử Ngang càng lúc càng cười ôn nhu hơn, “Ngày đó ta gặp được một vị tăng nhân vân du từ phương, hắn nói với ta cả đời vô tử, cả một thế hệ của Ngũ gia đều vô tử.”

Tần Ca chấn động, hắn sờ bụng của mình.

Ngũ Tử Ngang vỗ lưng của Tần Ca để trấn an, tiếp tục nói, “Lúc ấy ta rất sốt ruột, hỏi hắn có biện pháp nào có thể giải trừ hay không. Vị tăng nhân kia đã viết trên tay của ta bốn chữ, ngươi đoán xem là bốn chữ gì?”

“Nói mau!” Tần Ca đã sốt ruột muốn chết, làm gì còn tâm tư để suy đoán.

“Ha ha!” Trong mắt của Ngũ Tử Ngang lấp lánh nước, “Hắn viết chờ gần nữ sắc.”

Tần Ca ngửa đầu, ánh mắt kích động.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười rồi sờ bụng hắn, “Ta đoán đây nhất định là một nhi tử. Ta chưa từng chạm vào Liễu Song, từ khi ở bên ngươi thì ta cũng chưa từng chạm vào bất kỳ người nữ nhân nào cả, ta chỉ có một mình ngươi. Mới đầu ta không tin lời nói của vị tăng nhân kia, nhưng đến khi Liễu Song liên tiếp sinh hai tiểu nha đầu thì ta bắt đầu tin.”

Tần Ca nắm lấy vạt xiêm y của Ngũ Tử Ngang, “Vậy phụ thân của hai tiểu nha đầu kia là ai?” Không phải Tử Ngang, không phải Tử Ngang....Tử Ngang chỉ là của hắn, chỉ là của hắn....Tần Ca không biết lúc này sắc mặt của mình cao hứng như thế nào.

Ngũ Tử Ngang lại đau lòng muốn chết. Tần Ca rõ ràng rất để ý chuyện này nhưng lại cố gắng chịu đựng, Tần Ca vì hắn mà bị ủy khuất rất nhiều, hắn hôn lên khóe miệng của Tần Ca rồi thấp giọng nói, “La Y và Diệp Y là con của Tử Anh.”

Tần Ca sững sốt, hoàn toàn sững sốt, trong đầu bởi vì tin vui bất thình lình mà cảm thấy viên mãn. Hai tiểu nha đầu kia là con của Ngũ Tử Anh....là Ngũ Tử Anh.....Ngũ Tử Anh.....

“Là sao, như vậy là sao?” Bao đêm liền hắn mất ngủ vì nghĩ đến việc Ngũ Tử Ngang đang vui vẻ bên Liễu Song, kết quả hai tiểu nha đầu kia căn bản không có quan hệ với Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang hôn hắn càng lúc càng nhiều, “Tử Anh thích Liễu Song đã lâu, ta lại xem Liễu Song như muội muội, huống chi ta đã có người, không bằng biết thời biết thế, sau khi thành thân ta đều ngủ ở thư phòng. Chẳng qua Liễu Song cũng không biết, nàng vẫn tưởng đó là ta. Chờ đến lúc hồi kinh ta sẽ giải quyết chuyện này. Hơn nữa hiện tại xem ra Liễu Song cũng thích Tử Anh, nói không chừng nàng đã đoán được người ngủ cùng nàng căn bản không phải là ta.”

“Ngươi....ngươi....” Tần Ca không biết mình có nên giận hay không, nhưng hắn quả thật hơi giận một chút.

Ngũ Tử Ngang tiếp tục dùng nụ hôn để trấn an hắn, “Ngươi muốn nhi tử, nhưng ta lại không dám đụng vào Liễu Song, sợ vị đại sư kia nói là thật. Ngộ nhỡ ta chạm vào Liễu Song mà Liễu Song không chỉ không sinh nhi tử, còn ta lại tự chặt đứt đường con cái của mình, như vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao? Đại sư bảo ta chờ giàn nữ sắc thì có thể giải được số kiếp này, ta liền ôm một chút hy vọng, hiện tại quả nhiên lão thiên gia không phụ lòng người, tiểu Gia Hữu của chúng ta sắp ra đời.”

“Ngươi....ngươi muốn lấy đứa con của Ngũ Tử Anh để gạt ta?” Tần Ca vẫn đang tức giận. Hắn chỉ muốn con của Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang sờ bụng của Tần Ca, “Cẩn thận cẩn thận, hiện tại ngươi không thể tức giận. Muốn đánh muốn chửi cũng phải chờ đến khi đứa nhỏ được sinh ra đã rồi tính sau. Ngoan, đừng giận a.”

“Cái tên lưu manh này!” Tần Ca cố sức cho Ngũ Tử Ngang một quyền.

“Ây da! Đau quá!” Ngũ Tử Ngang xoa ngực, “Ngươi mưu sát phu quân của mình.”

“Lưu manh!” Tân Ca cắn răng, cái tên lưu manh vô lại này!

Ngũ Tử Ngang nhanh chóng dỗ dành, “Chẳng phải Liễu Song không sinh được nhi tử hay sao? Nếu nàng sinh được thì ta cũng sẽ nói cho ngươi biết, ta chỉ nghĩ dù sao cũng là huyết thống của Ngũ gia, ta sinh không được, lại không muốn cùng nữ nhân khác sinh con, dành phải như vậy. Hay là ngươi muốn ta chạm vào Liễu Song?”

“Ngươi dám!”

Ngũ Tử Ngang cười làm lành, “Không dám không dám, cho dù Hoàng Thượng có cho thần mười lá gan thì thần cũng không dám.”

“Lưu manh!” Trong mắt của Tân Ca là hạnh phúc, mặc kệ như thế nào thì Ngũ Tử Ngang vẫn chưa chạm vào Liễu Song, chuyện này làm cho hắn rất cao hứng.

Ngũ Tử Ngang càng không ngừng xoa bụng của Tân Ca rồi nói một cách khép nép, “Hiện tại chúng ta huề nhau. Người giấu diếm ta chuyện có thai, ta giấu diếm người chuyện của Liễu Song. Sau này mặc kệ là chuyện gì thì ta cũng sẽ không giấu ngươi nữa, ngươi xem, ta muốn bức cung mà cũng nói cho ngươi biết, ngươi có thể tìm được một người thần tử nào thật thà như ta nữa hay không?”

Tân Ca lạnh mặt, “Ngươi xem ta là nữ nhân?”

Ngũ Tử Ngang vẫn nói một cách ôn nhu, “Không phải xem ngươi là nữ nhân, chỉ là muốn ngươi làm một Hoàng Thượng nhàn hạ. Chẳng phải ngươi nói muốn tận tâm dạy dỗ con của chúng ta, làm cho hắn trở thành một minh quân hay sao? Ta nhất định là sẽ sủng ái nhi tử của mình, ngươi mà giao hắn cho ta thì chắc chắn ta sẽ dưỡng ra một tên hôn quân. Người nghiêm khắc giáo huấn hắn, ta nghiêm khắc quản lý triều chính, ngươi và ta đều có bốn phận riêng, như vậy không tốt hay sao? Hơn nữa....” Giọng nói của Ngũ Tử Ngang trở nên khàn khản, “Ngươi vì ta mà chịu ủy khuất quá nhiều, chuyện gì cũng suy tính cho ta, hiện tại nên là lúc ta trở thành chỗ dựa cho ngươi và Tứ Quân. Người nói ta là đại trượng phu cũng được hay là tiểu nhân thì cũng không thành vấn đề, cho dù ngươi mất hứng thì ta

cũng sẽ không nương tay. Ta muốn làm một quyền thần chân chính, không chỉ nắm giữ triều chính mà còn phải nắm giữ cả người.”

Ngũ khí thật ôn nhu nhưng lời nói của Ngũ Tử Ngang lại tràn đầy quyết đoán và kiên trì. Tân Ca nhìn Ngũ Tử Ngang, sau một lúc lâu thì hắng chậm rãi nhéch khóe môi, “Cũng không phải không được, nhưng ngươi phải tiến cung để ở bên cạnh ta và Tử Quân. Vói lại, sau khi ngươi bức cung chắc chắn rước lấy không ít phiền toái, sẽ bị không ít người phản đối, ngươi phải tự mình giải quyết, ta sẽ không nhúng tay.”

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang nói ra dự tính trong lòng, “Ta dám bức cung thì ta sẽ không sợ bọn họ náo loạn.”

Tân Ca chủ động hôn Ngũ Tử Ngang, “Như vậy trẫm sẽ an tâm chờ đến ngày lâm bồn, an tâm dạy tiểu Tử Quân của chúng ta.”

“Đây đúng là điều mà ta mong muốn.”

Bên dưới bàn tay, đúra nhỏ đang đập đá rất hưng phấn, Ngũ Tử Ngang ôm chặt nương của nhi tử, ôm chặt Hoàng Thượng của hắn, trong lòng là chờ đợi cùng với niềm hạnh phúc vô biên đối với tương lai.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 126

Ngũ Tử Ngang đã trở lại, tâm tình của Tân Ca rõ ràng tốt hơn rất nhiều, khóc miếng vẫn luôn mang theo nụ cười thản nhiên khiến Ôn Quέ, Khổng Tắc Huy và Thân Mộc đều vui sướng lây. Có Khổng Tắc Huy hỗ trợ nên Diêm Nhật tịnh dưỡng ba ngày thì vết thương liền khỏi hẳn. Ngũ Tử Ngang cũng không nói muốn tiếp tục phạt hắn, mà chỉ dốc lòng chăm sóc cho Tân Ca.

Thời tiết cuối tháng mười một ở Tị Thủ sơn trang đã chuyển lạnh, sắc trời âm trầm, dự đoán không bao lâu nữa sẽ có tuyết rơi. Bụng của Tân Ca đã lớn đến mức như muốn nứt ra, khi hắn đứng dậy thì không thể không đỡ thắt lưng. Dứa nhỏ đã tuột xuống rất rõ ràng, ngày Tân Ca lâm bồn cũng càng lúc càng gần, Ngũ Tử Ngang khẩn trương đến mức ăn không vào, đêm mất ngủ. Nhất là buổi tối, hắn nhiều lầm là chỉ chớp mắt một chút, toàn bộ thời gian còn lại đều nhìn chằm chằm Tân Ca, khi Tân Ca khó chịu thì sẽ giúp Tân Ca xoay người hoặc xoa bụng cho đổi phuơng. Đám người của Ôn Quέ cũng vô cùng khẩn trương, trong tẩm cung tràn ngập bầu không khí căng thẳng.

Cùng Ngũ Tử Ngang một trái một phải dù Tân Ca đi lại, trong đôi mắt to tròn của Hà Hoan chứa đầy bất an và vài phần mong chờ. Bởi vì bản thân mình do chính phụ Vương sinh ra, cho nên Hà Hoan có một loại cảm giác đồng cảm với đứa nhỏ ở trong bụng của Hoàng đế ca ca, huống chi đây chính là diệt nhi của hắn. Dứa nhỏ vẫn chưa ra đời nhưng Hà Hoan đã rất thích nó. Cùng lúc mong chờ diệt nhi của mình có thể nhanh chóng ra đời, cùng lúc lại lo lắng cho Hoàng đế ca ca khi sinh sẽ gặp phải nguy hiểm, tóm lại hắn rất mâu thuẫn.

Thỉnh thoảng lại ngắm Hoàng đế ca ca một chút, Hà Hoan thấy trên trán của Hoàng đế ca ca toát đầy mồ hôi, hắn vội vàng nói, “Hoàng đế ca ca, ngươi có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Ngũ Tử Ngang lấy khăn tay lau mồ hôi cho Tân Ca rồi cũng hỏi, “Có muốn nghỉ một lát hay không?”

Tân Ca lắc đầu, một tay ôm bụng, một tay đỡ thắt lưng mà nói, “Không mệt, đi thêm một chút nữa đi.”

Ngũ Tử Ngang cho hắn uống một miếng nước rồi nói, “Vậy đi thêm một chút nữa.”

Tân Ca tạm dừng rồi tiếp tục bước đi, hắn chậm rãi đi lại trong đại sảnh của tẩm cung. Trời lạnh, hơn nữa có Ngũ Tử Ngang ở đây cho nên Tân Ca cũng không tiện đi dạo bên ngoài, mỗi ngày chỉ đi lại trong đại sảnh. Dưới đất được lót thảm, Tân Ca bị phù chân nên cứ để chân trần mà đi lại trên tấm thảm rất dày. Mỗi lần nhìn tay chân bị sưng phù của Tân Ca thì tâm can của Ngũ Tử Ngang lại xoắn bện một vòng.

Lại đi thêm năm vòng thì Tân Ca không thể đi tiếp được nữa, mồ hôi trên trán cũng đầm đìa. Ngũ Tử Ngang bế Tân Ca quay lại phòng ngủ, Ôn Quέ bung đến nước ấm, Ngũ Tử Ngang rửa sạch chân cho Tân Ca rồi dùu hắn nằm lên giường. Thân Mộc đem đến chén canh gà, Diêm Nhật bưng một đĩa hoa quả. Hà Hoan lặng lẽ đứng sang một bên, hắn không làm gì cả vì sợ chính mình sẽ càng làm phiền mọi người hơn.

Hôm nay khẩu vị của Tân Ca cũng không tốt lắm, hắn uống xong nũa bát canh gà thì không uống nữa, ăn hai miếng lê xong thì lắc đầu tỏ vẻ không muốn ăn. Ngũ Tử Ngang hỏi một cách lo lắng, “Muốn ngủ một chút hay không?” Hôm nay khẩu vị của Tân Ca rõ ràng không tốt, lòng bàn tay của Ngũ Tử Ngang toát đầy mồ hôi.

Tân Ca cũng lười nói chuyện mà chỉ gật đầu, Ngũ Tử Ngang dùu hắn nằm xuống, đắp lại chăn cẩn thận rồi mới nâng tay để những người khác đều lui ra.

Ngồi ở bên giường, hai tay của Ngũ Tử Ngang nắm chặt tay phải của Tân Ca, khẩn trương đến mức không thể nói được câu nào. Tân Ca nhắm mắt, hô hấp hơi nặng nề, tựa hồ là đang ngủ. Ôn Quέ, Thân Mộc, Diêm Nhật và Dung gia phụ tử đều canh giữ bên ngoài, theo bộ dáng của Hoàng Thượng thì có lẽ ngày lâm bồn đã rất kề cận.

Khổng Tắc Huy vẫn ôm kiếm dựa vào góc tường như trước, nhắm mắt dưỡng thần. So với nói là dưỡng thần không bằng nói là nghỉ ngơi dưỡng sức. Hoàng Thượng sắp sinh, lúc này tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào. Hết thảy thủ vệ và ám vệ đều được tăng cường tuần tra, không dám có một chút lơ là.

“Giờ nào rồi?” Đang ngủ thì Tân Ca đột nhiên hỏi.

Đang lâm vào lo lắng, Ngũ Tử Ngang vội vàng hoàn hồn, thấp giọng nói, “Canh ba giờ Tuất.”

Tân Ca chậm rãi mở to mắt, mi tâm hơi nhíu lại bởi vì cái bụng quá mức nặng nề, “Vẫn chưa ngủ sao?” Giọng nói hơi khàn hơn so với bình thường.

Ngũ Tử Ngang mỉm cười với hắn, giả vờ thoái mái, “Ta vẫn chưa mệt, nằm xuống cũng ngủ không được, ngược lại sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của ngươi. Người mau ngủ đi, không cần lo cho ta. Có muốn đi ngoài hay không?”

Tân Ca cử động một cách khó khăn, “Hơi muốn một chút.”

Ngũ Tử Ngang lập tức buông tay của Tân Ca ra, cầm lấy cái bô ở dưới gầm giường rồi vòi vào trong chăn. Tân Ca cơ hồ không cần cử động, Ngũ Tử Ngang hầu hạ hắn rất thuần thực, sau đó mới đem bô ra ngoài để Ôn Quέ đi tẩy rửa, rồi nhanh chóng quay trở lại, Ngũ Tử Ngang khom người hôn vào trán hơi thấm ướt mồ hôi của Tân Ca, “Có đói bụng hay không? Hôm nay ngươi ăn không được bao nhiêu.”

Tân Ca lắc đầu, toàn thân miễn cưỡng, sau đó nhắm mắt lại. Ngũ Tử Ngang cũng không quấy nhiễu hắn, luồn tay vào trong chăn rồi khẽ vuốt bụng của Tân Ca để người này có thể ngủ ngon hơn.

Vẫn canh chừng như vậy đến giờ Tý, thấy Tân Ca đã ngủ say thì Ngũ Tử Ngang mới nhẹ nhàng thoát xiêm y lên giường, chậm rãi tiến vào trong chăn, ôm lấy Tân Ca từ phía sau. Mỗi năm cứ đến mùa đông thì tay chân của Tân Ca lại trở nên lạnh lẽo, nhưng lúc này lại nóng đến mức đổ mồ hôi. Ngũ Tử Ngang đặt một tay lên bụng của Tân Ca, trong đầu hỗn loạn, căn bản ngủ không được.

Đêm ba mươi tháng mười một, ánh trăng tròn tròn chiếu rọi những tia sáng lung linh. Gió đông làm cho những ngọn đuốc thấp bên trong Tị Thủ sơn trang chập chờn. Mấy tháng trước nơi triền núi còn nở rộ những đóa hoa xinh đẹp nhưng nay chỉ còn lại bụi cỏ khô vàng úa giữa tiết trời lạnh lẽo. Bụi cỏ phát ra tiếng vang xào xạt, trong đêm tối, những bóng đen mượn ánh trăng mà lặng lẽ tiến vào tòa lâu các cao nhất của sơn trang.

Chú!

Đột nhiên mấy chục mũi tên được châm lửa cắt qua những làn gió lạnh lẽo mà tiến thẳng vào trong sơn trang. Vài tiếng sác bén nho nhỏ chỉ trong nháy mắt liền vang vọng toàn bộ sơn trang.

Dựa vào góc tường, Không Tắc Huy mở to mắt, rút kiếm ra rồi hô to với Diêm Nhật cũng đã rút ra chuỷ thủ, “Bảo hộ Hoàng Thượng!” Cửa phòng khép mở trong nháy mắt, Không Tắc Huy nhanh chóng biến mất.

Diêm Nhật đầy Thân Mộc đang sững sốt, “Dẫn Minh Vương điện hạ vào phòng ngủ của Hoàng Thượng, không cho ai bước ra ngoài, chiếu cố hảo cho Hoàng Thượng!” Thân Mộc lấy lại tinh thần rồi vội vàng chạy về phía phòng ngủ của Hà Hoan. Ôn Quê cũng nhanh chóng tinh táo trở lại, hắn mở cửa ra rồi lập tức bước vào.

“Thích khách lại đến?” Bị giọng nói của Không Tắc Huy làm bừng tỉnh, Tân Ca lén tiếng một cách thản nhiên, Ngũ Tử Ngang đã bước xuống giường mặc xiêm y.

Đi vào cùng Ôn Quê, Diêm Nhật nói cực nhanh, “Thỉnh Hoàng Thượng yên tâm, thích khách căn bản không thể đến gần tẩm cung của Hoàng Thượng. Không thống lĩnh đã đi ra ngoài.” Dung gia phụ tử đi theo vào trong phòng, bọn họ đứng ở một góc, Ôn Quê đưa ghé đến để bọn họ ngồi tạm. Hoàng Thượng sắp sinh, bọn họ lúc nào cũng phải canh chừng.

Ngũ Tử Ngang cũng không khẩn trương, hắn nói một cách trầm ổn, “Đám thích khách này nhịn lâu như thế mới đến, ta nghĩ đây là châu chấu cuối thu, trước khi chết muốn làm một phi vụ cuối cùng. Diêm Nhật, đem công chúa đến tẩm cung, phái đám tiểu quỷ bảo vệ cổng, không cho bất kỳ

ai tiến vào tâm cung, kẻ nào phạm phải thì giết không tha, không cần bẩm báo.”

“Dạ!”

Ôn Quέ vừa nghe xong thì liền đi theo Diêm Nhật ra ngoài. Kế hoạch ban đầu của Tân Ca là khi sắp sinh sẽ dẫn Việt Lặc Vân Sơn vào phòng của Hà Hoan, chờ đứa nhỏ ra đời thì lén lút tiễn bước Vân Sơn, cáo thị là nàng vì sinh khó mà qua đời, mà hiện tại cũng rất đúng lúc.

“Hoàng đế ca ca, Lương Vương đại ca, thích khách lại đến nữa hay sao?” Hà Hoan ôm gối, mắt nhắm mắt mở vì buồn ngủ, hắn đi theo Thân Mộc đến đây, trên mặt cũng không hề có vẻ kích động, thậm chí trên người vẫn còn mặc xiêm y đi ngủ.

Tân Ca mỉm cười, vỗ xuống chỗ trống ở bên cạnh rồi nói, “Lên đây, đêm nay ngươi ngủ với trẫm.”

“Hảo!” Hà Hoan cao hứng hô to một tiếng rồi ôm gối lên giường. Tiến vào lớp chăn ấm áp của Hoàng đế ca ca, miệng của Hà Hoan không ngậm lại được.

Ngũ Tử Ngang lo lắng dặn dò, “Cẩn thận, đừng đè bụng của Hoàng đế ca ca.”

“Lương Vương đại ca quá coi thường ta. Trước khi Lương Vương đại ca quay về thì ta thường xuyên cùng Hoàng đế ca ca ngủ chung mà.” Hà Hoan nhăn mặt nhăn mũi rồi xoay người nhẹ nhàng ôm lấy Hoàng đế ca ca đang đưa lưng về phía mình, cao hứng nhắm mắt lại.

Ngũ Tử Ngang hôn xuống môi của Tân Ca một cái, “Ta ra ngoài xem thử, ngươi ngủ tiếp đi.”

“Đi đi.”

Tân Ca không hề lo lắng đám thích khách sẽ xông qua tầng tầng lớp lớp thị vệ, hắn nhắm mắt lại rồi tiếp tục ngủ.

Lại hôn lên bụng của Tân Ca thông qua lớp chăn mỏt cái, Ngũ Tử Ngang để lại Thân Mộc và Ôn Quế canh giữ Tân Ca, hắn ra ngoài phòng ngủ. Đi đến đại môn của tẩm cung, Ngũ Tử Ngang hé cửa ra một chút, hắn nhìn thấy ở dangle xa có ánh lửa cùng một ít hắc y nhân không phải là tiểu quỷ, cũng thấy được Khổng Tắc Huy, tình cảnh cũng không hỗn loạn, quả thật Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật chuẩn bị rất chu đáo.fynnz.wordpress.com

Nhin khoảng chừng một nén nhan thì Ngũ Tử Ngang để ý được một điều. Đám thích khách này rất điên cuồng, như hắn đã nói, giống như chau chấu sắp chết luôn giãy dụa trong tuyệt vọng. Hắn đã có thể đoán được đám thích khách này do ai phái đến. Nghĩ đến người nọ, khoe miệng của Ngũ Tử Ngang lộ ra một nụ cười lạnh lẽo khát máu. Khoe mắt nhìn thấy Diêm Nhật dẫn theo vài người đến đây, hắn nhanh chóng lui ra phía sau.

Diêm Nhật đẩy cửa vào, nói với thủ hạ, “Công chúa điện hạ mấy ngày nay sẽ ở trong tẩm cung của Hoàng Thượng, người sắp sinh nên không thể bị động thai khí.”

Công chúa Việt Lặc Vân Sơn ôm bụng gật đầu, để bốn vị tỳ nữ dùi vào bên trong. Cánh cửa ở sau lưng được khép lại, nhận thấy bên trong còn có người, hắn theo bản năng mà ngẩng đầu ngược nhìn rồi lập tức bị hoảng sợ.

Còn chưa biết thân phận thật sự của công chúa nên Ngũ Tử Ngang rất lạnh đạm đối với Việt Lặc Vân Sơn, hắn chỉ hơi gật đầu xem như chào hỏi, cũng không lên tiếng. Tuy rằng đây là lần thứ ba hắn gặp vị công chúa Nữ Trinh này, nhưng vừa nhìn thấy dung mạo của nàng thì hắn liền nhận không được mà muốn ăn dấm chua. Việt Lặc Vân Sơn cố gắng áp chế nỗi kinh ngạc, hắn đi theo bốn vị tỳ nữ đến phòng ngủ của Hà Hoan, Ôn Quế và Thân Mộc đã thu gọn căn phòng ôn hòa. Bởi vì muốn trả thù Ngũ Tử Ngang nên Tân Ca vẫn chưa nói về việc của Việt Lặc Vân Sơn cho Ngũ Tử Ngang biết. Mà đa kia nghĩ lầm người của Ôn Quế rằng Hoàng Thượng đã nói cho Vương gia biết, cho nên bọn họ cũng quên mất việc này. Còn sau này Ngũ Tử Ngang biết được sẽ có phản ứng gì thì hắn tính sau, tóm lại hiện tại công chúa Nữ Trinh vẫn là một cái gai trong lòng của Ngũ Tử Ngang.

Sau khi cái gai kia đi vào phòng ngủ của Hà Hoan thì Ngũ Tử Ngang mới giữ chặt Diêm Nhật rồi nhỏ giọng nói, “Các nàng cũng biết chuyện Hoàng Thượng có thai?”

Diêm Nhật nói, “Bốn gã tỳ nữ là do Diêm La Vương tự mình lựa chọn, đưa cho nô tài cai quản, rất kín mòm, Vương gia cứ việc yên tâm. Sau khi Hoàng Thượng lâm bồn thì cần có người chiếu khán điện hạ, bốn người kia biết võ công, sau khi đi vào sơn trang thì nô tài đã mời nhũ mẫu dạy dỗ các nàng, các nàng là người thích hợp nhất để chiếu cố điện hạ. Còn công chúa, trước khi Hoàng Thượng lâm bồn thì nàng không có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng, chờ đến khi Hoàng Thượng sinh xong thì nô tài sẽ tiễn nàng đi, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết.”

Tròng mắt của Ngũ Tử Ngang xoay tròn, hắn thấp giọng nói mấy câu bên tai của Diêm Nhật, Diêm Nhật không hề giật mình mà chỉ gật đầu nói, “Vương gia và Hoàng Thượng đều nghĩ đến cùng một nơi, nô tài đã hiểu rõ.”

Ngũ Tử Ngang vừa lòng nói, “Như vậy bốn Vương giao cho ngươi. Hiện tại Diêm Mẫn ở Nữ Trinh, chuyện ở Diêm La điện cần ngươi cai quản. Bốn Vương không tiếp tục truy cứu chuyện ngươi giấu bốn Vương nhưng chuyện của Hoàng Thượng tuyệt đối không thể xảy ra sự cố!”

“Nô tài tạ ơn Vương gia đã khoan hồng.” Trong mắt của Diêm Nhật hiện lên kích động.

“Ngươi đi bảo vệ Hoàng Thượng đi, ta ở đây xem trong chốc lát.”

“Đa.”

Vương gia dễ dàng tha thứ khiến Diêm Nhật khó né nỗi vui sướng mà nhanh chóng bước đi. Ngũ Tử Ngang nhìn vào phòng ngủ của Hà Hoan, tâm tình không hề vui vẻ mà xoay người rồi tiếp tục mở cửa, xuyên qua khe hở để quan sát tình hình bên ngoài. Đêm sơ sơ bên ngoài có ước chừng hơn một trăm khách, quả thật nhiều hơn một chút nhưng bọn họ không có cách nào tiến gần đến tâm cung cho nên Ngũ Tử Ngang cũng không quá lo lắng. Hắn tin tưởng năng lực của Khổng Tắc Huy, huống chi trước khi hắn đến Tị Thủ sơn trang thì đã phái Ngũ Hoán đưa cho Lý Thao một phong thư, Lý Thao lại phái thêm một ngàn thị vệ hoàng cung tiến đến đây. Chẳng lẽ mấy ngàn thị vệ cùng với tiểu quỷ và sát thủ Ám Dạ Môn lại ngăn không được bấy nhiêu khách, nếu quả thật ngăn không được thì Đại Đông cũng đã trở thành miếng thịt trong miệng của kẻ khác.

Xuyên qua khe cửa để quan sát động tĩnh bên ngoài, Ngũ Tử Ngang đang suy nghĩ nên giải quyết triệt để chuyện này như thế nào, còn phải an bài mọi việc sau khi Tân Ca lâm bồn. Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng kêu sọt hải của Ôn Quê, Ngũ Tử Ngang lập tức căng thẳng, vội vàng xoay người thì liền thấy Ôn Quê đang hoang mang rối loạn chạy ra từ phòng ngủ, trong miệng hô to, “Vương gia! Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đau bụng!”

“Cái gì?” Ngũ Tử Ngang cảm thấy choáng váng, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quy xuồng đất.

“Tân Ca!” ĐIÊN CUỒNG gào thét, Ngũ Tử Ngang lập tức chạy vào trong phòng. Vòng qua tấm bình phong, hắn nhìn thấy Tân Ca đang ôm bụng rên rỉ, chỉ trong một khắc mà hắn liền choáng váng, xuất hồn xuất vía.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 127

Trong phòng ngủ đã rất rối loạn, Dung Niệm và Dung Khâu đều lén giường, Hà Hoan từ trên giường leo xuống, đứng bối rối ở bên giường. Thân Mộc chạy đi chuẩn bị nước ấm, Ôn Quế dựa theo yêu cầu của Dung Niệm mà kê một tấm đệm thật dày dưới lưng của Hoàng Thượng, cũng bắt đầu cởi bỏ hạ khố của Hoàng Thượng. Diêm Nhật nhất thời cũng rối loạn, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Vương gia đang đứng ở bình phong, hắn liền hô to, “Vương gia!”

Một tiếng như một thanh kiếm sắc bén cắm thẳng vào tâm can của Ngũ Tử Ngang, dưới chân khẽ động đậy, nháy mắt hắn liền tiến đến bên giường, đẩy ra Ôn Quế, quỳ xuống đầu giường rồi cầm lấy tay của Tân Ca, giọng nói run rẩy, “Tân Ca! Tân Ca!”

Còn Diêm Nhật cũng bị một tiếng kêu của mình khiến bừng tỉnh, nghĩ đến Việt Lặc Vân Sơn ở bên cạnh, hắn bỏ chạy ra ngoài.

Tân Ca thở hổn hển, sắc mặt trở nên trắng bệch, hắn lắc đầu với Ngũ Tử Ngang, giọng nói đứt quãng, “Ta....sẽ không sao....Ngươi....đi ra ngoài đi....” Hắn không muốn Ngũ Tử Ngang nhìn thấy bộ dáng khi lâm bồn của mình.

Ngũ Tử Ngang lắc đầu nguầy nguầy, giọng nói trở nên bối rối, “Không, ta ở đây với ngươi, ta ở đây với ngươi. Đừng sợ, đừng sợ, Gia Hữu của chúng ta sẽ nhanh chóng ra đời, đừng sợ, Tân Ca, có ta ở đây, có ta ở đây....” Một tay run rẩy lau trán cho Tân Ca, sóng lung của Ngũ Tử Ngang bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Trong bụng của Tân Ca co rút từng đợt, ngoại trừ rên rỉ thì hắn nói không nên lời. Bàn tay không bị Ngũ Tử Ngang cầm lại nhịn không được mà đi sờ bụng, lập tức bị Dung Khâu ngăn lại.

“Vương gia, ngày hãy nắm chặt tay của Hoàng Thượng để ngừa Hoàng Thượng làm mình bị thương. Minh Vương điện hạ, ngài cầm tay kia của Hoàng Thượng.” Dung Khâu vội vàng nói, người không đủ, lúc này hắn cũng bất chấp nam nhân có nên nhìn thấy chuyện này hay không, Hà Hoan có thích hợp ở đây hay không.

Ngũ Tử Ngang không nói hai lời, lập tức thoát hài để leo lên giường, quỳ gối bên giường rồi nắm chặt tay của Tần Ca. Hà Hoan áp chế bối rối, cũng nhanh chóng quỳ gối bên giường, nắm chặt tay phải của Hoàng đế ca ca.

Ôn Quέ nhanh tay lẹ mắt đặt vào miệng của Hoàng Thượng một chiếc khăn, Tần Ca cắn chặt, trong bụng quặn đau từng trận, hắn cảm thấy hậu huyệt không ngừng chảy nước. Tần Ca nhìn không đến, hắn không biết nơi đó chảy ra có phải là máu hay không, lúc này hắn chưa bao giờ sợ hãi như vậy, nhưng hắn chỉ cắn chặt khăn, không cho sự sợ hãi của mình truyền sang Ngũ Tử Ngang.

“Ôn tổng quản.” Diêm Nhật đứng cách bình phong mà hô to một tiếng, thân phận của hắn không thích hợp để tiến vào. Ôn Quέ vội vàng đi qua, Diêm Nhật thấp giọng nói, “Ta đã điểm huyệt ngủ của công chúa, bốn người kia hiện tại ở ngoài cửa, Ôn tổng quản có chuyện gì cần thì cứ phân phó?” Bốn người kia chính là bốn ả tỳ nữ của Việt Lặc Vân Sơn.

Ôn Quέ nói mà không hề nghĩ ngợi, “Lưu lại hai người ở trước cửa để chờ phân phó, hai người kia đi vào bếp nấu nước thay cho Thân công công. Diêm công công tạm thời ở đây cũng không thể giúp được gì, như vậy chuyện bên ngoài giao cho ngươi và Khổng thống lĩnh. Người nói Khổng thống lĩnh nhất định phải bảo đảm an nguy cho Hoàng Thượng, không thể để cho bất cứ một tên thích khách nào lọt vào đây.”

“Ôn tổng quản cứ yên tâm, ta đi đây.” Diêm Nhật nắm chặt chuỷ thủ rồi xoay người rời đi, Ôn Quέ nhanh chóng quay lại lên giường.

Chấn bông được chấn ở hai bên người Tần Ca, lộ ra hạ thân của hắn. Sắc mặt của Dung Niệm và Dung Khâu lộ ra vẻ nghiêm trọng, hai người cùng quan sát bụng và hạ thân của Hoàng Thượng. Một chất dịch trong suốt thỉnh thoảng chảy ra từ long nhụy của Hoàng Thượng, Dung Niệm và Dung Khâu lần lượt nhẹ nhàng ấn bụng của Hoàng Thượng, Dung Niệm cẩn thận

án xung quanh long nhụy của Hoàng Thượng, kiểm tra xem có điểm gì khác thường hay không. Bọn họ chưa bao giờ đỡ đẻ cho nam tử, hết thảy chỉ có thể căn cứ như trên sách để ứng biến.

“A....” Tân Ca rên rỉ, để giảm bớt thống khổ, hắn không ngừng hít sâu. Nhưng hạ phúc lại trũng nặng, giống như có cái gì đó muốn chui ra từ hậu nhụy của hắn, hắn dùng sức theo bản năng. Nhưng càng như vậy thì lại càng đau đớn hơn rất nhiều.

Nghe tiếng thống khổ của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang thấy hai người kia vẫn chậm chạp không hề động đậy, hắn vô cùng nôn nóng, liên tiếp hỏi, “Tình hình của Hoàng Thượng thế nào? Đứa nhỏ có sao không? Các ngươi sẽ đỡ đẻ thế nào? Phải mổ bụng hay sao?”

Mi tâm của Dung Niệm nhíu chặt, chăm chăm nhìn long nhụy của Hoàng Thượng, một khả năng lớn mật dần dần hình thành trong đầu của hắn, hắn không hề nâng đầu mà chỉ nói, “Vương gia, trước khi nữ tử lâm bồn sẽ chảy ra nước ối, tục xưng là vỡ ối, rồi mới đau bụng một trận, sau đó sẽ lâm bồn. Hiện tại có cần phải mổ bụng của Hoàng Thượng hay không thì vi thần không dám nói, vi thần muốn chờ thêm một lúc nữa để xem hiện tại có phải Hoàng Thượng cũng là bị đau bụng tiền sản hay không.”

“Như vậy Hoàng Thượng còn phải đau bao lâu nữa?” Tiếng rên rỉ thống khổ của Tân Ca nghe vào tai của Ngũ Tử Ngang thật sự khiến hắn đứt ruột đứt gan.

Dung Niệm nói một cách khó xử, “Vương gia, khi sinh con thì chắc chắn sẽ đau. Nếu Hoàng Thượng không mổ bụng thì sau khi sinh xong Hoàng Thượng sẽ không bị đau nữa. Vi thần muốn thử xem, với tình trạng hiện tại của Hoàng Thượng thì có lẽ không cần phải mổ bụng. Nước chảy ra từ long nhụy của Hoàng Thượng có lẽ chính là nước ối, nếu nước ối chảy ra từ long nhụy của Hoàng Thượng thì nói không chừng đứa nhỏ cũng sẽ đi ra từ long nhụy.”

“Thật sao?” Mọi người trong phòng đều cất tiếng một cách kinh hỉ.

Tân Ca nhả ra chiếc khăn trên miệng, thở hổn hển, “Cứ nghe theo lời....Dung Niệm....Trẫm....cảm thấy đứa nhỏ....hình như....là muốn

đi....xuống....”

Ngũ Tử Ngang vừa nghe xong thì liền mừng rỡ, Dung Niệm và Dung Khâu đồng thời kinh hô, “Hoàng Thượng! Ngài cẩn thận cảm giác lại, có phải đúra nhỏ thật sự đi xuống dưới hay không!” Chỉ cần đúra nhỏ hướng xuống long nhụy thì như vậy sẽ có hy vọng!

Tần Ca nhắm mắt há mồm thở dốc, trong bụng tựa hồ càng lúc càng đau. Ngũ Tử Ngang liên tục lau mồ hôi cho hắn, ngón tay của Tần Ca nắm lấy tay của Ngũ Tử Ngang chặt đến mức trở nên trắng bệch.

Long nhụy vẫn không ngừng chảy ra chất dịch trong suốt, sau một lúc cẩn thận cảm giác thì Tần Ca há mồm, “Trẫm cảm thấy.....hạ thân.....hở ra....”

Trong mắt của Dung Niệm và Dung Khâu lập tức lóe lên, Dung Niệm quyết định thật nhanh, “Vương gia, vi thần cả gan thỉnh cầu Vương gia để vi thần thử một lần!”

Ngũ Tử Ngang lâm vào tiến thoái lưỡng nan, nếu đúra nhỏ không đi ra từ long nhụy mà làm chậm trễ thời gian sinh sản của Tần Ca thì.....hắn quả thật không dám nghĩ đến hậu quả. Nhưng nếu đúra nhỏ có thể đi ra từ long nhụy thì có nghĩa Tần Ca không phải chịu đựng đau đớn và nguy hiểm vì bị mổ bụng. Làm sao đây? Hắn phải làm sao đây?

Tần Ca rút tay ra khỏi bàn tay của Hà Hoan rồi nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Ngũ Tử Ngang, nói một cách trán tĩnh, “Nghe theo Dung Niệm...”

Ngũ Tử Ngang cúi đầu hôn một cái thật sâu lên môi của Tần Ca, giọng nói khàn khàn, “Mặc kệ như thế nào thì ta đều sẽ ở bên cạnh ngươi. Hiện tại ngươi cứ chuyên tâm sinh hạ Gia Hữu.”

“Hảo....” Tần Ca miễn cưỡng nhéch khóe môi, “Ta sẽ, sinh hạ.....Gia Hữu....bình an....”fynnz.wordpress.com

Nhặt lên chiếc khăn mà vừa rồi Tần Ca đã phun ra, rồi lại nhét vào miệng của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang trầm giọng hạ lệnh, “Dung Niệm, Dung Khâu, bốn Vương giao Hoàng Thượng và điện hạ cho các ngươi!”

“Thỉnh Vương gia yên tâm!” Có Vương gia ủng hộ, phụ tử hai người lập tức thay đổi kế hoạch đỡ đẻ, vừa xem xét tình hình long nhụy của Hoàng Thượng vừa thấp giọng thương lượng.

Cẩn thận nghe Dung gia phụ tử nói phải làm sao để đỡ đẻ cho Tân Ca, Ngũ Tử Ngang tiếp nhận khăn tay thấm nước từ Ôn Quê để lau đầu và lau cổ cho Tân Ca hòng giảm bớt đau đớn cho đối phương. Hà Hoan không dám thở mạnh mà chỉ ngồi chồm hổm bên giường, mở to mắt nhìn hạ thân của Hoàng đế ca ca, nghĩ đến lúc trước mình được sinh ra như thế nào từ cơ thể của phụ Vương.

Bên trong bên ngoài đều đang bận rộn, lúc này Thân Mộc đã quay lại, hắn rất có kinh nghiệm khi chỉ huy Ôn Quê và hai vị tỳ nữ khác làm công tác chuẩn bị. Chất dịch chảy ra từ long nhụy của Tân Ca cũng không nhiều, bàn tay của Dung Niệm vẫn luôn đặt trên bụng của Hoàng Thượng, nếu đứa nhỏ có động tác chống vào thành bụng ngược lên trên thì là lúc nó chuẩn bị đi ra, nhưng gần nửa canh giờ trôi qua mà đứa nhỏ cũng không có động tác như vậy, ngược lại long nhụy vẫn chảy chất dịch như cũ. Ngũ Tử Ngang nôn nóng muôn chêt, Tân Ca càng lúc càng đau đớn, tiếng rên rỉ cũng dần dần tăng cao, nhưng Dung Niệm và Dung Khâu vẫn không thể chắc chắn đứa nhỏ sẽ đi ra từ nơi này, mà Ngũ Tử Ngang lại không có cách nào để thúc giục.

“A....” Mặt mũi của Tân Ca đã trắng bệch, hắn cố sức cắn chiếc khăn, mồ hôi từ trên đầu và trên người liên tục toát ra. Mỗi một lần quặn đau thì lòng ngực của hắn lại kịch liệt pháp phồng, tựa hồ chỉ có dùng sức hô hấp thì mới có thể giảm bớt một ít thống khổ cho mình.

Đôi mắt của Ngũ Tử Ngang trở nên đỏ ngầu, yết hầu không ngừng trượt lên trượt xuống, trong khi Hà Hoan lặng lẽ rơi lệ, Hoàng đế ca ca như vậy làm cho hắn tựa hồ nhìn thấy tình cảnh thống khổ khi Phụ Vương sinh hắn.

Trở lại một chút, sau khi Diêm Nhật từ tẩm cung đi ra thì đã lệnh cho tất cả tiểu quỷ trong sơn trang canh giữ tẩm cung nghiêm ngặt. Khắp túa phía tẩm cung, ở trên nóc nhà các tiểu quỷ đã phân bố trận địa sẵn sàng để nghênh đón quân địch, tiểu quỷ cầm cung tiễn trong tay nhắm vào mỗi một góc, một khi có thích khách xuất hiện thì cung của bọn họ sẽ đem mũi tên thâm nọc độc bắn vào cơ thể của thích khách.

Chém giết vẫn đang diễn ra, đám thích khách này có công phu cao cường hơn trước kia rất nhiều, cũng rất liều mạng. Trong trận hỗn chiến, Khổng Tắc Huy như một lưỡi dao sắc bén chặt bỏ tứ chi và đầu hoặc đâm ngay tim của thích khách, chiêu thức rất tàn nhẫn. Diêm Nhật huýt gió hai tiếng khiến cho đám thủ vệ chú ý rồi hắn mới trực tiếp từ lầu hai của tẩm cung nhảy xuống, trong miệng hô to, “Bảo vệ cảng sơn trang nghiêm ngặt, đề phòng thích khách dùng kế điệu hổ ly sơn!”

“Dạ!” Một vị phó thống lĩnh thủ vệ lập tức dẫn theo một đội nhân mã vội vàng rời đi.

Chủy thủ lóe lên hàn quang, Diêm Nhật dùng thân pháp cực nhanh tiến nhập vào trận hỗn chiến. Khổng Tắc Huy nhận thấy khác thường khi Diêm Nhật huýt gió. Hắn dùng kiếm ngăn hai gã thích khách công kích rồi nhảy đến bên cạnh Diêm Nhật, Diêm Nhật cùng hắn dựa lưng vào nhau để phản kích thế công của thích khách, cũng nhanh chóng hạ thấp âm lượng, “Hoàng Thượng đau bụng, tốc chiến tốc thắng!”

“Hoàng Thượng đau bụng?” Khổng Tắc Huy kinh hãi, đá văng một tên thích khách, hắn lập tức biến sắc, vội vàng gào rít với đám thị vệ và sát thủ Ám Dạ Môn ở xung quanh, “Tốc chiến tốc thắng! Giết sạch! Không lưu bất kỳ kẻ nào!”

“Dạ!”

Lệnh vừa được ban xuống, vốn nương tay vì muốn lưu lại người sống thì lúc này đám thị vệ và sát thủ đều thảng tay thảng chân.

Tiếp theo Khổng Tắc Huy nhanh chóng nói khẽ với Diêm Nhật, “Ngươi ra phía sau đi! Ta thủ ở phía trước!”

“Hảo!”

Một dao kết liễu một tên thích khách, Diêm Nhật hô to đối với một vị phó thống lĩnh khác, “Vương phó thống lĩnh! Người dẫn theo đội của mình đi ra hậu viện với ta!”

“Dạ!”

Diêm Nhật dẫn theo một đội nhân mã rút khỏi vòng hỗn chiến, gấp rút chạy ra sau hậu viện. Lúc này bất cứ địa phương nào cũng không thể sơ sẩy! Hoàng Thượng sắp sinh, Không Tắc Huy xuất ra toàn lực. Hắn tin tưởng năng lực của Diêm Nhật, có Diêm Nhật thủ ở hậu viện thì hắn không cần lo thích khách sẽ thừa dịp loạn lạc mà tiến vào từ hậu viện.

Tiếng chém giết và đao kiếm va chạm lấp kín động tĩnh trong tầm cung. Sau một canh giờ, Tân Ca càng lúc càng rên rỉ nhiều hơn, mồ hôi cơ hồ thấm ướt toàn bộ xiêm y, nước chảy ra từ hậu nhụy cũng dần dần nhiều hơn. Ôn Quê thay đổi đệm giường cho khô mát, Thân Mộc lau chùi long nhụy và giữa hai chân của Hoàng Thượng, trong khi đứa nhỏ vẫn chưa chịu đi ra.

Tóc cửa Tân Ca ướt nhẹp, hắn cắn chặt chiếc khăn trong mồm để kiềm chế tiếng thét của mình, hắn biết có một người còn đau hơn cả hắn, cũng như vô cùng bất an. Nỗi sợ hãi của Ngũ Tử Ngang xuyên thấu qua bàn tay đang nắm chặt của hai người, Tân Ca lúc này đã đau đến mức mày trắng bệch.

Lại một canh giờ trôi qua, Ngũ Tử Ngang rốt cục nhịn không được mà lên tiếng, “Vẫn chưa xác định hay sao? Hoàng Thượng phải chịu đau đến lúc nào nữa!”

Sắc mặt của Dung Niệm cũng cắt không còn một chút máu, nhưng hắn vẫn chỉ có thể nói, “Còn phải chờ thêm một chút. Vì thần đã có thể khảng định nước chảy ra từ long nhụy là nước ối, nhưng long nhụy của Hoàng Thượng vẫn chưa có dấu hiệu nở ra, đứa nhỏ cũng không có dấu hiệu tiếp tục đi xuống, Hoàng Thượng hiện tại vẫn ở giai đoạn đau bụng tiền sản.”

Lông mày của Tân Ca cũng bám mồ hôi, Ngũ Tử Ngang đau lòng mà lau mồ hôi cho hắn, ngũ thanh khàn đặc đến mức nói không nên lời, “Tân Ca, nhịn một chút nữa.....nhịn một chút nữa....” Hắn hận lúc này người bị giày vò không phải là hắn.

“A!” Đúng lúc này thân mình của Tân Ca căng thẳng, tiếng rên ri cũng thay đổi, chiếc khăn rót ra khỏi miệng, một tiếng thống khổ cực độ vang lên trong phòng ngủ.

“A——!”

“Tần Ca!”

Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tần Ca, hốc mắt như muốn nứt ra.

Dung Niệm và Dung Khâu đồng thời mở to mắt nhìn chằm chằm dòng máu đỏ tươi trào ra từ long nhụy của Hoàng Thượng, cả hai cùng run rẩy hô to, “Đến rồi! Đến rồi! Vương gia! Đứa nhỏ muốn đi ra!” Hai người đưa tay xuống, trong bụng của Tần Ca dao động kịch liệt, hậu nhụy cũng bắt đầu giãn nở.

Trong đầu của Ngũ Tử Ngang ong ong, hắn bối rối nhặt lên chiếc khăn để nhét vào miệng của Tần Ca nhưng Tần Ca đã đau đớn đến mức cắn không nổi. Rốt cục nhịn không được mà hét lớn, “A—!! Tử Ngang.....Tử a.....!”

“Ta ở đây, Tần Ca, ta ở đây!” Ngũ Tử Ngang bắt đầu rơi lệ.

“A.....! A.....”

Hà Hoan bị dọa đến mức khóc nấc, hai tay nắm chặt tay của Hoàng đế ca ca. Ôn Quέ và Thân Mộc cố gắng bận rộn để quên đi sợ hãi. Nước ám được bung đến, Dung Niệm liên tục nói, “Dùng sức! Hoàng Thượng dùng sức!”

“A a.....Tử Ngang.....” Trong cơn đau đớn, Tần Ca vội vàng cắn Ngũ Tử Ngang đáp lại.

“Ta ở đây, ta đang ở bên cạnh ngươi, Tần Ca, Tần Ca....” Ngũ Tử Ngang vừa ôm Tần Ca vừa xoa bụng cho đối phương.

Dung Khâu ngăn lại Ngũ Tử Ngang, lôi xuông tẩm chăn đang vướng víu, để lộ ra bụng của Hoàng Thượng, hắn hô to, “Vương gia, ngài bảo vệ long căn của Hoàng Thượng!”

Ngũ Tử Ngang không dám trì hoãn, đưa tay bao lấy nam căn của Tần Ca để Dung Niệm thuận tiện thao tác.

“A.....phù phù....A a.....phù phù.....” Cả đời này Tần Ca chưa bao giờ đau đến thế.

“Hoàng Thượng, ngài phải cố chịu đựng a! Tuyệt đối không thể ngất xỉu!” Dung Niệm quỳ gối giữa hai chân của Hoàng Thượng, nhìn trong chốc lát thì hô to, “Minh Vương điện hạ! Ngài ngồi dậy đi, từ sau lưng nâng lấy Hoàng Thượng, như vậy Hoàng Thượng mới có thể dùng sức được!”

“A, hảo!”

Hà Hoan lau mắt, lập tức đứng lên. Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tân Ca rồi đỡ dậy, Hà Hoan tách ra hai chân mà ngồi dựa vào đầu giường, hai tay ôm lấy Hoàng đế ca ca.

Tân Ca đã đau đến mức nói không ra lời, hắn cảm thấy hạ thân cũng bị xé làm đôi.

Máu tươi cùng nước ối ồ ạt trào ra, Dung Niệm cầm một con dao nhỏ sắc bén, nhổ tình huống của Hoàng Thượng không tốt thì hắn nhất định phải mổ bụng của Hoàng Thượng để lấy đứa nhỏ ra. Bụng và long nhụy của Tân Ca càng lúc càng đau, miệng của long nhụy cũng giãn nở càng lúc càng rõ ràng, Dung Niệm thấy thế liền hô to, “Hoàng Thượng! Dùng sức!”

“Hoàng Thượng, dùng sức theo thần!” Hai tay của Dung khâu ấn bụng của Hoàng Thượng, mồ hôi nhiều giọt trên mặt, “Dùng sức!”

“Phù phù....A....a!!”

“Lại dùng sức!”

“A——!!”

“Một hai, dùng sức!”

“A a——!”

Máu tươi chảy ra càng lúc càng nhiều, tất cả mọi người ở đây đều có thể thấy rõ trong bụng của Tân Ca đang động đậy. Nhưng nửa canh giờ trôi qua, đệm chăn dưới thân của Tân Ca đã thấm ướt, trong khi long nhụy ngoại trừ máu tươi thì vẫn chưa thấy đứa nhỏ có dấu hiệu đi ra. Tân Ca đã đau đến mức thần chí trở nên mơ hồ, nam tử không có chỗ để sinh sản, cho dù là đi ra từ hậu nhụy thì cũng đau đớn gấp trăm lần so với nữ tử.

Thấy hô hấp của Tân Ca dần dần yếu ớt, Ngũ Tử Ngang khàn giọng khẩn cầu, “Tân Ca, cố gắng, cố gắng! Vì ta và vì Gia Hữu mà hãy cố gắng!”

“Hoàng đế ca ca, dùng sức! Lại dùng sức đi! Gia Hữu sắp ra rồi!” Hà Hoan khóc đến đỏ cả mặt.

“Hoàng Thượng, nô tài cầu ngài, xin hãy cố gắng trong chốc lát....” Vẫn luôn chà lau cho Hoàng Thượng, hai tay của Ôn Quέ đều là máu.

Thân Mộc miễn cưỡng bảo trì bình tĩnh mà nói, “Dung thái y, ấn bụng cho Hoàng Thượng, mau ấn đứa nhỏ xuống dưới đi!”

Dung Khâu gật đầu, cắn răng, hai tay dùng sức.

“A——!!” Tân Ca trợn to hai mắt, thân mình bật lên phía trước, Hà Hoan ôm chầm lấy Hoàng đế ca ca. Bàn tay của Ngũ Tử Ngang bị Tân Ca ngắt đến mức bầm tím, nhưng hắn không thèm bận tâm, hắn cắn răng nhìn Dung Khâu ấn bụng của Tân Ca, tiếp tục kêu gọi, “Tân Ca, cố gắng trong chốc lát, cố gắng trong chốc lát....”

Không dám nhìn bộ dáng đau đớn của Hoàng Thượng, Dung Khâu tập trung ấn bụng của Hoàng Thượng, trên tay lại hơi dùng sức đẩy xuống dưới.

“Ách a——a!!”

Toàn thân của Tân Ca đều run rẩy, bờ môi trăng bêch, Ngũ Tử Ngang lau đi ướt át trong mắt, một tay ôm Tân Ca, một tay bao lấy hạ thân của Tân Ca, không ngừng gọi khẽ, “Tân Ca....Tân Ca.....đừng rời xa ta, cố gắng.....cố gắng một chút nữa....Gia Hữu của chúng ta, tiểu Tử Quân của chúng ta sắp đi ra.....Tân Ca....”

Nhin chầm chằm long nhụy của Hoàng Thượng, Dung Niệm bắt buộc lỗ tai của mình phải đóng lại, “Ôn tổng quản, tách đùi phải của Hoàng Thượng ra.”

Đang chà lau máu tươi chảy ra ở dưới thân của Hoàng Thượng, Ôn Quέ lập tức tách ra bên đùi phải đang muốn khép lại của Hoàng Thượng, trong

khi Dung Niệm tách ra chân trái. Máu tươi chảy càng lúc càng nhiều, nhụy khẩu cũng càng lúc nở càng lớn, Dung Niệm bỏ xuống con dao, hạ lệnh, “Lại dùng sức!”

“Hoàng Thượng! Dùng sức!”

Bàn tay của Dung Khâu đầy xuống dưới.

“A a ——a——!!” Tân Ca thất thần nhìn về phía trước, thân thể run rẩy, Ngũ Tử Ngang rống to, “Đừng tiếp tục tra tấn hắn! Đừng đẩy nữa!”

Dung Khâu không dừng tay, trên trán toát đầy mồ hôi, hắn nói rất nhanh, “Không đẩy thì Hoàng Thượng sẽ chịu đau đớn nhiều hơn nữa! Nếu đứa nhỏ không nhanh chóng đi ra thì Hoàng Thượng và đứa nhỏ đều gặp nguy hiểm!”

“Trãm....trãm có thể.....a.....” Còn sót lại một chút thần trí, Tân Ca run rẩy than nhẹ, Ngũ Tử Ngang vội vàng trấn an, “Hảo, hảo, nghe lời người, đều nghe lời người, đừng nói nữa. Người đau thì cứ cắn ta.”

“A....” Cắn răng chịu đựng một cơn quặn đau, đôi mắt của Tân Ca bị mồ hôi lắp kín.

Để cho Hoàng Thượng thở hồn hển lấy hơi một chút, Dung Khâu lại dùng sức, “Hoàng Thượng! Dùng sức!”

“A——!”

Máu tươi chảy ra càng lúc càng nhiều, đem chấn dưới thân của Tân Ca hoàn toàn hóa thành màu đỏ, trong một lần Hoàng Thượng đau đớn giãy dụa thì Dung Niệm liền hô to, “Đầu! Nhìn thấy đầu rồi! Dùng sức! Hoàng Thượng dùng sức!”

Một tiếng này giúp Tân Ca tăng cường khí lực, đầu ngón tay của hắn vì dùng sức quá độ mà đã mất đi cảm giác, tựa như sắp bị chặt đứt, khi Dung Khâu đè bụng hắn thì hắn liền đem hết toàn lực đồng thời kêu to một tiếng để đẩy đứa nhỏ xuống.

Đôi tay của Dung Niệm run rẩy đỡ ở dưới long nhụy của Hoàng Thượng, run giọng hô một tiếng, “Một lần nữa!”

Máu tươi nhiễm đỏ đôi tay của Dung Niệm, Tân Ca thở hổn hển vài cái trước khi tiếp tục dốc hết toàn lực dưới sự trợ giúp của Dung Khâu, đầu của đứa nhỏ rõ ràng xuất hiện ở long nhụy của Tân Ca.

“Một lần nữa! Hoàng Thượng!”

“A ——!”

“Dùng sức a! Hoàng Thượng!”

“A.....a.....”

Nhip tim đã kéo lên đến cốt họng, Ngũ Tử Ngang nhịn không được mà ló đầu nhìn, vừa liếc nhìn một cái thì cả đời của hắn đều không quên khoảnh khắc này.

“Tân Ca, dùng sức!”

“A, a....”

“Đầu đứa nhỏ ló ra rồi! Tiếp tục dùng sức!”

“A a ——!!”

“Một lần nữa!”

“A a a ——!!”

Đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy đầu của đứa nhỏ, Dung Niệm đã ướn ướt nước mắt, khàn khàn kêu, “Một lần cuối cùng! Một lần cuối cùng!”

“A a....!”

Chỉ trong nháy mắt đôi tay của Dung Niệm lui ra, một đứa nhỏ mìn đẫy máu được lôi ra khỏi thân thể của Tân Ca, đồng thời còn có nhau thai do

phượng đan tạo thành. Khi đứa nhỏ xuất hiện trước mắt mình, ngoại trừ Tân Ca thì phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người chính là bật khóc thành tiếng.

“Hoàng đế ca ca..... Hoàng đế ca ca.....”

“Tân Ca.....”

“Hoàng Thượng..... Ô ô..... Hoàng Thượng.....”

Giờ khắc này chỉ có nước mắt mới có thể phát tiết tất cả.

“Oa oa....” Tiếng trẻ con nỉ non khóc rất to hòa lẫn giữa đủ loại tiếng khóc làm cho người ta hết sức vui mừng. Đánh cho đứa nhỏ cất tiếng khóc, Dung Niệm không kịp tẩy rửa cho nó, vừa khóc vừa suy yếu giơ lên đứa nhỏ trước mặt Hoàng Thượng mà nói, “Hoàng Thượng....là thái tử....là thái tử....”

Ngũ Tử Ngang không hề kiêng kỵ mà liên tục rơi lệ, không ngừng hôn lên vàng trán toát đầy mồ hôi của Tân Ca, “Tân Ca, là Gia Hữu, là Gia Hữu....là nhi tử của chúng ta, nhi tử của chúng ta....” Cái mầm bé nhỏ khả ái giữa hai chân đang giãy đạp của đứa nhỏ đang kích động tâm tình của mọi người.

“Nhi....tử....” Đôi môi trắng bệch của Tân Ca hơi nhếch lên, sau đó hăng háié thả lỏng rồi nhắm mắt lại.

“Tân Ca!”

“Vương gia không cần lo lắng. Hoàng Thượng chỉ là quá mệt nên hôn mê bất tỉnh mà thôi.”

“Tân Ca....Tân Ca....”

Ngoại trừ ôm chặt Tân Ca, hôn môi rồi vuốt ve đối phương thì Ngũ Tử Ngang cũng không còn bận tâm đến điều gì nữa.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 128

Mọi người đều vừa khóc vừa làm chuyện của mình. Dung Khâu tẩy rửa sạch sẽ cho đứa nhỏ, sau khi quần vào khăn thì đem đến một bên để tiến hành kiểm tra, phải bảo đảm đứa nhỏ khỏe mạnh. Bên này Dung Niệm cẩn thận rửa sạch long nhụy đã bị nứt toác của Hoàng Thượng rồi thoa thuốc. Vết thương không còn xuất huyết nữa, Dung Niệm ra hiệu cho Vương gia, Ngũ Tử Ngang lập tức bế Tần Ca đang hôn mê rồi đứng dậy, Ôn Quê và Thân Mộc nhanh nhẹn kéo xuống tấm đệm thấm đầy máu rồi thay sạch sẽ.

Ngũ Tử Ngang thay đổi xiêm y cho Tần Ca, lúc này đôi tay của hắn vẫn không ngừng run rẩy. Chứng kiến Tần Ca trải qua lần sinh sản này, Hà Hoan đã khóc gần như cạn nước mắt, lúc này hắn cố gắng không đánh thức Hoàng đế ca ca. Hoàng đế ca ca không mồ bụng mà đã đau đớn đến thế, như vậy lúc phụ Vương mồ bụng sinh hắn ra thì phải chịu đựng thống khổ đến cỡ nào.

Cũng tưởng nhớ đến bệ hạ, Thân Mộc rưng rỉ dẫn Hà Hoan đi. Tiếng khóc dần dần rời xa, dưới chân của Ngũ Tử Ngang mềm nhũn, hắn quỳ gối bên giường, một tay ôm Tần Ca, một tay khẽ vuốt gò má tái nhợt của người này, hô hấp nặng nề, thật lâu sau vẫn không thể lên tiếng. Sau khi Dung Khâu kiểm tra xong thì liền bế đứa nhỏ đang thiêm thiếp ngủ đi đến bên giường, khom lưng đưa đứa nhỏ đến trước mặt Vương gia rồi thấp giọng nói, “Vương gia, điện hạ rất khỏe mạnh, ngài bế hắn một chút đi.” Lời này vừa nói ra thì nước mắt của Dung Khâu liền nhiều xuống trên người đứa nhỏ. Nghĩ đến tiểu hài tử này được sinh ra như thế nào thì Dung Khâu rất muốn khóc lớn một trận.

Hô hấp của Ngũ Tử Ngang nhất thời đình trệ, hắn chậm rãi quay đầu nhìn tiểu hài tử với đầy nếp nhăn trên mặt, cẩn bản nhìn không giống ai. Hắn hơi run run mà vươn hai tay, cẩn thận đem đứa nhỏ vẫn còn yếu ớt mềm mại ôm vào trong lòng.

Sau lần sinh sản này của Tân Ca, nếp nhăn già cả trên khuôn mặt của Dung Niệm lại nhiều thêm một chút. Hắn đẩy nhị tử của mình rồi liếc mắt về phía cánh cửa, phụ tử hai người lặng lẽ lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Ôn Quê, hắn đưa lưng về phía Vương gia, chỉ nhìn thấy Vương gia đang đặt đầu lên người của đứa nhỏ, hai vai run rẩy nhưng không nghe thấy bất cứ thứ gì. Hắn lau mắt, cũng lặng lẽ lui ra, để lại gian phòng yên tĩnh cho Hoàng Thượng, Vương gia và thái tử mới xuất thế.

Ngửi mùi hương đặc biệt của trẻ con và mùi hương do Tân Ca lưu lại trên người nhị tử, nhất thời vẫn chưa thể tẩy rửa mùi máu tươi, ngôn ngữ trong lòng của Ngũ Tử Ngang hóa thành một tiếng, “Tân Ca.”

Bên ngoài tắm cung, thi thể nằm ngửa ngang dưới đất, có thích khách cũng có thị vệ. Khổng Tắc Huy nhắm mắt, hai tay ôm kiém dựa vào một cây cột ở hành lang, tựa hồ đang ngủ. Trên người của hắn dính đầy máu, máu tươi bám trên những sợi tóc bị bung ra vì trận hỗn chiến cũng đã khô cứng. Thần sắc của hắn rất an nhàn, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

Hậu viện cũng lắp đầy thi thể và máu tươi, Diêm Nhật ngồi ngay ngắn dưới đất, mở hờ đôi mắt, bàn tay nắm chủy thủ vẫn căng thẳng như cũ. Tay và lưng của hắn dính đầy máu tươi của thích khách, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước. Bầu trời đã chuyển sang rạng sáng, gió đông rét lạnh thổi tung vài sợi tóc rơi lả tả bên mặt của Diêm Nhật, hắn như tăng nhân đang ngồi thiền, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang chờ cái gì đó.

Xung quanh tắm cung, các tiểu quỷ canh giữ một đêm vẫn cầm cung tiễn đứng yên tại chỗ. Thích khách bị diệt toàn bộ nhưng không có ai vì vậy mà lơ là. Gió lạnh làm mùi máu tanh lan truyền trong không khí, bên ngoài sơn trang không biết còn có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú bọn họ, chờ bọn họ lơi lỏng trong khoảnh khắc.

Cánh cửa tắm cung đóng chặt một đêm rốt cục được mở ra, tiếng mở cửa rất nhỏ nhưng lại có vẻ đặc biệt rõ ràng trong sơn trang lặng im như tờ. Ngay lập tức Khổng Tắc Huy mở mắt, đôi mắt lóe lên.

Trên tay mang theo vết máu vẫn chưa thể tẩy sạch, khi Ôn Quế mở cửa thì không thể tránh khỏi mà rùng mình một cái, bên ngoài thật là lạnh. Vội vàng đóng cửa, hắn đi đến ban công lâu hai, đám thị vệ hơi động đậy khi nhìn thấy hắn xuất hiện, còn có cả người kia.

Hốc mắt lại trở nên uốn uớt, Ôn Quế đè xuống cảm xúc mãnh liệt dưới đáy lòng, hắn mở miệng, dùng âm lượng mà mọi người trong sơn trang đều có thể nghe thấy để hô to, “Quý phi nương nương vừa mới hạ sinh long tử, Hoàng Thượng có chỉ: Ban thưởng danh Gia Hữu, phong làm thái tử, đại xá thiên hạ! Mọi người hộ giá có công, luận công ban thưởng!”

Tin tức này theo gió bay vào trong tai của mọi người trong sơn trang, sau một lúc yên tĩnh thì toàn bộ sơn trang đều không hề báo trước mà lập tức sôi trào nước mắt.

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Chúc mừng Hoàng Thượng! Chúc mừng Hoàng Thượng! Chúc mừng Hoàng Thượng!” Mặc kệ là ở dưới đất hay trên nóc nhà, toàn bộ mọi người đều quỳ về hướng tẩm cung.

Hậu viện, sau khi khiếp sợ trong nháy mắt thì đôi mắt trở nên mơ hồ, hắn cố gắng cắn chặt răng, không cho mình bật khóc, trong lòng lại bất ổn, không biết Hoàng Thượng như thế nào. Mà Khổng Tắc Huy cũng vậy, hắn ngửa đầu nhìn Ôn Quế, muốn từ trên mặt của Ôn Quế để nhìn ra Hoàng Thượng có khỏe hay không.

Lê rơi tràn mi, Ôn Quế dùng giọng nói run rẩy rồi tiếp tục hô lớn, “Quý phi nương nương bị kinh hãi, bị thương thai khí.....rong huyết.....mà chết....Hoàng Thượng có chỉ: Phong quý phi nương nương làm Hiền Đức Huệ Nhã Hoàng Hậu, nhập táng hoàng lăng.”

“Ngô Hoàng nén bi thương....”

Các thị vệ không rõ chân tướng đều cúi đầu, vì quý phi già từ trần thế mà bi ai. Diêm Nhật và Khổng Tắc Huy sau khi nghe xong thì trong mắt liền lóe lên kinh hỉ, Hoàng Thượng bình an vô sự! Hoàng Thượng bình an vô sự!

Ôn Quế lau nước mắt, trầm giọng hô, “Nếu không phải thích khách thì quý khi nương nương sẽ không bị chết oan, hãy báo thù cho nương nương! Thè sống chết bảo hộ an nguy của Hoàng Thượng và thái tử điện hạ!”

Đám thị vệ đều đứng dậy, đồng loạt hô to một cách trang nghiêm và lạnh lùng, “Báo thù cho nương nương! Thè sống chết bảo hộ an nguy của Hoàng Thượng và thái tử điện hạ!”

“Hoàng Thượng có khẩu dụ, Không Tắc Huy tiếp chỉ — Hoàng Thượng lệnh cho người toàn quyền phụ trách an nguy của sơn trang, phàm là thích khách đều giết sạch không tha, không cần bẩm báo. Cần phải truy nã thủ lĩnh thích khách, diệt trừ hậu hoạn.”

“Thần tiếp chỉ.”

Không Tắc Huy nhẫn nhịn vui sướng, nhìn Ôn Quế mạnh mẽ bình tĩnh quay về tẩm cung.

Tẩm cung vừa đóng cửa thì Không Tắc Huy liền hô to một tiếng, “Toàn bộ mọi người đều nghỉ ngơi tại chỗ, không thể tự tiện rời đi, cũng không được buồng xuống binh khí.”

“Da!”

Hết thấy thị vệ, tiểu quỷ và sát thủ Ám Dạ Môn đều ở ngay tại chỗ, nắm chặt binh khí, nhắm mắt dưỡng thần. Bọn họ đều có cảm giác đám thích khách sẽ tiếp tục đến đây.

Trời càng lúc càng âm trầm, gió lạnh bí mật mang theo từng hạt tuyết nhỏ bé lạnh lẽo, một canh giờ sau hạt tuyết hóa thành bông tuyết, bầu trời tựa như muôn rơi xuống. Không Tắc Huy đang nhắm mắt dưỡng thần thì bỗng nhiên mở to mắt, rút kiếm ra. Đám thị vệ đang ngồi trên chiếu, bờ vai đã phủ đầy tuyết cũng mở mắt, nắm chặt binh khí rồi đứng lên.

Vèo!

Mũi tên đoạt mệnh xuyên qua bông tuyết bắn thẳng vào trước mặt Không Tắc Huy.

Keng!

Dễ dàng tránh né mũi tên, hào quang trên lưỡi kiếm lóe lên, mũi tên bị chém làm đôi, sau đó cắm thật sâu vào cái cột trên hành lang ở phía sau lưng của Khổng Tắc Huy.

“Nã tiễn!”

Khổng Tắc Huy mạnh mẽ hét to một tiếng, vũ tiễn từ mái ngói trên sơn trang được bắn ra, tiễn về bất cứ địa phương nào có thể có người ẩn nấp ở bên ngoài sơn trang. Bên ngoài, tiếng dao kiếm va chạm chói tai đang truyền đến, Khổng Tắc Huy nâng tay trái, ra hiệu cho thị vệ chuẩn bị trận địa sẵn sàng ngênh đón quân địch. Các thị vệ ở bên ngoài sơn trang đã nhận được mệnh lệnh, bọn họ không cùng thích khách triền đấu mà chỉ rút lui từng bước.

Đám thích khách bịt mặt với toàn thân hắc y đang áp chế thị vệ bên ngoài sơn trang để vọt vào.

Khổng Tắc Huy buông xuồng tay trái, “Sát!”

“Sát!”

Binh khí trong tay thị vệ toát ra vô số hàn quang.

Mà khi đám thích khách dũng mãnh tiến vào, có một người cầm kiếm bay thẳng về phía Khổng Tắc Huy. Thế tấn công của người nọ vô cùng sắc bén, bất cứ thị vệ nào đến gần hắn đều đổ máu ngay lập tức. Đồng tử của Khổng Tắc Huy co rút, khóc miệng là nụ cười khát máu.

Keng!

Hai thanh kiếm chạm nhau, hai thân thể cơ hồ dán sát, nhưng ngay lập tức lại bị văng ra. Giữa cơn gió lạnh đang gào thét, hai người bay lên cao, chiêu thức và thanh kiếm trong tay làm cho người ta hoa mắt lại tiếp tục chạm vào nhau, sau đó hai người mới tách ra.

“Tử Vụ, đã lâu không gặp.” Khổng Tắc Huy liếm môi, ngữ thanh thay đổi.

Đối phương chỉ hừ lạnh một tiếng, cổ tay khẽ nhúc nhích, trong nháy mắt hắn phóng đến trước mặt Khổng Tắc Huy, mũi kiếm mang theo sát khí.

Trong phòng, Ngũ Tử Ngang luôn tay vào trong chăn để nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tân Ca, một tay khẽ vuốt trán, vuốt mặt, vuốt môi của Tân Ca. Nhị tử đang ngủ bên giường, nhũ mẫu đã được đưa đến, tạm thời an bài trong phòng của Ôn Quế và Khổng Tắc Huy. Bất quá tiểu thái tử mới ra đời nên chưa cần uống sữa, lúc này nó giống như phụ Hoàng của nó, mệt mỏi chỉ muốn ngủ.

Hốc mắt của Ngũ Tử Ngang vẫn ướt át. Nhìn Tân Ca, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử thì cảm xúc của hắn lập tức không thể ổn định. Mỗi khi nhắm mắt thì hắn lại có thể nhìn thấy cảnh tượng Tân Ca sinh con khiến nhịp tim của hắn liền đình trệ, không thể hô hấp. Mơ hồ nghe thấy tiếng chém giết từ bên ngoài truyền vào trong tai, ánh mắt của Ngũ Tử Ngang trở nên rét lạnh, hắn rút tay ra khỏi lớp chăn.fynnz.wordpress.com

Hôn môi Tân Ca, Ngũ Tử Ngang đứng dậy rồi đi ra ngoài. Ôn Quế im lặng canh giữ bên ngoài, đang mệt mỏi mà ngủ gật, vừa nghe thấy tiếng mở cửa thì hắn lập tức thanh tỉnh rồi xoay người lại.

“Vương gia? Hoàng Thượng tỉnh rồi à?”

Nhìn thấy bọng mắt thâm quầng của Ôn Quế, Ngũ Tử Ngang cố gắng thả lỏng ngũ khí, “Vẫn đang ngủ, Thân công công đâu?”

“Thân công công đi hầm canh gà cho Hoàng Thượng. Dung thái y kê đơn, cần bổ thêm vài dược liệu vào canh, Thân công công lo lắng cho nên đích thân đi làm, nô tài ở đây canh giữ, Vương gia ngài tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi.”

Ngũ Tử Ngang cười nhẹ, “Ta không mệt. Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Ôn Quế nói một cách bình tĩnh, “Hình như thích khách lại đến, Khổng thống lĩnh yêu cầu chúng ta không nên đi ra ngoài để tránh huyết khí lan vào Hoàng Thượng và điện hạ.”

Ngũ Tử Ngang đi đến trước cổng rồi hé mở khe cửa, sau khi nhìn vài lần thì hắn đóng cửa lại, đưa lưng về phía Ôn Quế mà nói, “Ngươi đi vào canh giữ Hoàng Thượng, ta đi ra ngoài một chút.”

“Vương gia?” Ôn Quế lo lắng, Vương gia về đây là bí mật kia mà.

Ngũ Tử Ngang nhéch môi, “Bốn Vương sẽ không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội tiết lộ tin tức.” Không đợi Ôn Quế có phản ứng thì Ngũ Tử Ngang liền mở cửa rồi đi ra ngoài.

Một trận gió lạnh thổi đến nhưng vẫn không thể dập tắt lửa giận đang bốc lên trong lòng của Ngũ Tử Ngang. Tiếng kêu đau đớn của Tân Ca vỡ thành từng vết thương liên tiếp trong lòng của hắn, hắn phải tìm một thứ gì đó để phát tiết, phát tiết sự áy náy đó với Tân Ca, phát tiết sự căm thù đối với chính mình.

Ngũ Tử Ngang vừa ra khỏi cửa thì đám tiêu quỷ đứng trên hành lang liền sững sốt, nhưng chỉ là sững sốt, trong nháy mắt bọn họ liền tập trung vào đám thích khách, tiếp tục kéo căng dây cung. Ngũ Tử Ngang liếc mắt liền nhìn thấy hai người đang giao đấu giữa bầu trời dày tuyết. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người có thể đánh ngang ngửa với Khổng Tắc Huy.

“Tử Vụ, vài năm không gặp mà ngươi lại trở nên ngu xuẩn như vậy.”

Một kiếm hủy bỏ chiêu thức của Tử Vụ, thân hình của Khổng Tắc Huy chọt lóe lên phía sau Tử Vụ. Tử Vụ cũng không kém, trở tay chắn một chiêu, xoay người tránh một kích trí mạng. Tiếp theo hắn lộn một vòng, phát tay đâm ra một kiếm về phía Khổng Tắc Huy, Khổng Tắc Huy nhanh nhẹn gạt ra.

“Tử Vụ, lần trước ta cho ngươi chạy thoát một lần, lúc này ngươi còn tưởng rằng có thể rời đi hay sao?” Trái ngược với Tử Vụ cẩn thận, Khổng Tắc Huy giống như một con mèo trêu đùa với một con chuột, động tác không nhanh không chậm, còn mang theo vài phần khiêu khích.

Đối phương vẫn không lên tiếng, lặng im tìm cơ hội nhảy vào tâm cung đang gần trong gang tấc của hoàng đế Đại Đông Tân Ca. Hắn cũng đã nghe thấy tin Tân Ca có nhi tử, đối với hắn mà nói thì đây là một tin rất tốt.

Ngũ Tử Ngang đứng trên lầu nghe thấy giọng nói của Khổng Tắc Huy, trong mắt liền hiện lên sự tàn ác, một tay chống vào lan can rồi nhảy xuống. Thuận tiện nhất một thanh kiếm của thi thể nằm dưới đất, Ngũ Tử Ngang tiến vào trận hỗn chiến, đi ra phía sau của Khổng Tắc Huy.

Vừa đánh lui Tử Vụ bằng một chiêu, bất chợt Khổng Tắc Huy nhận thấy có người ở sau lưng, hắn nhanh chóng xoay người, kiếm trong tay phóng ra ngoài, sau khi nhìn thấy người đến là ai thì hắn vội thu lực, chân phải trượt sang một bên, kiếm trong tay đâm vào một gã thích khách đã chết.

Nhin thấy Ngũ Tử Ngang, đôi mắt lộ ra bên ngoài của Tử Vụ trùng to, tiếp theo liền hiện lên hận ý, Khổng Tắc Huy vừa thở hổn hển vừa gầm nhẹ, “Vì sao ngươi lại ra đây!”

“Giao hắn cho ta.”

Ngũ Tử Ngang thản nhiên nói, nhìn chằm chằm vào Tử Vụ.

Khổng Tắc Huy không vui, “Hắn là của ta!” Hắn chưa từng quên người này đã từng lăng nhục hắn!

Ngũ Tử Ngang cũng không thèm nhìn tới hắn mà chỉ nói, “Ôn tổng quản mới là của ngươi, đem hắn giao cho ta. Hiện tại ta đang rất khó chịu, cần phải phát tiết.”

“Ngươi!” Khổng Tắc Huy nghiến răng nghiến lợi, nhưng thái độ của Ngũ Tử Ngang rất kiên quyết nên hắn chỉ đành nói, “Lưu lại một chút cho ta! Ta cũng đang rất khó chịu!”

“Được.”

Liếc nhìn Tử Vụ một cái, Khổng Tắc Huy xách kiếm đi tìm mấy tên thích khách khác.

Tử Vụ lui ra sau mấy bước, nhìn vào người không nên xuất hiện ở nơi này, rốt cục hắn cũng mở miệng, “Hóa ra ngươi không chết mà chỉ lén lút đến Tị Thủ sơn trang. Xem ra việc Lương Vương bị biếm chỉ là khổ nhục kệ do hoàng đế Đại Đông và Lương Vương bày trò. Ta, bị lừa.”

Ngũ Tử Ngang nhếch môi cười lạnh, “Đa tạ ngươi đã cho bốn Vương danh sách. Những người có tên trong danh sách át hẳn hiện tại đều bị Lâm thái sư bắt giữ.”

“Đê tiện!”

Lời nói của Ngũ Tử Ngang còn lạnh hơn so với Tử Vụ, “Ngươi không nên âm mưu tổn hại người quan trọng nhất đối với ta.”

Tuyết càng lúc càng lớn, cơ hồ làm cho người ta không thấy rõ xung quanh. Bông tuyết dưới đất được hất tung, kiếm quang mang theo một màu đỏ tươi.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 129

Trong mắt người đời, Ngũ Tử Ngang là Lương Vương ôn hòa nho nhã, trên mặt của hắn luôn mang theo nụ cười khiến người ta cảm thấy như mộc xuân phong, khiến người ta trong lúc lơ là sẽ thả lỏng đề phòng mà kết giao với hắn. Đối với Ngũ Tử Ngang mà nói, ngoài miệng có thể giải quyết sự tình thì hắn tuyệt đối sẽ không động võ, cũng bởi vì vậy mà trong lúc sơ hở Tử Vụ bị chuôi kiếm của Ngũ Tử Ngang đánh mạnh vào sau gáy, rồi mới bị gạt ngã xuống đất, mũi kiếm kẽ sát vào cổ, khăn bịt mặt đã sớm bị kéo xuống trong lúc giao đấu, trên mặt của Tử Vụ là vẻ kinh ngạc và bất ngờ không thể che giấu.

Thu hồi vẻ ôn hòa là sự kiên quyết lạnh lùng, hàn quang trong mắt hiện lên, tiếng kêu thảm thiết của Tử Vụ nhất thời vang vọng, từ chi vì đau đớn mà run rẩy, gân mạch trên tứ chi bị Ngũ Tử Ngang cắt đứt không hề lưu tình.

Ngồi xổm xuống bên cạnh Tử Vụ, Ngũ Tử Ngang nắm tóc của hắn, nhắc đầu của đối phương lên rồi lạnh lùng nói, “Ta biết mục đích đến đây của ngươi, đơn giản là vì cái tên vô dụng kia.”

Tử Vụ phun một ngụm nước miếng dính đầy máu về phía Ngũ Tử Ngang, lạnh nhạt nói, “Đường đường là Lương Vương mà lại đê tiện như thế, hoàng đế Đại Đông thật sự là đáng thương.”

Chát!

Ngay sau đó trên mặt của Tử Vụ liền xuất hiện một dấu ấn đỏ chót hình bàn tay. Tránh đi ngụm nước miếng kia, Ngũ Tử Ngang xuất thủ không hề lưu tình.

Ở một bên nhàn nhã, lúc này Không Tắc Huy đi đến, vỗ vai của Ngũ Tử Ngang, “Vương gia, ngài cần phải quay về.”

Trong lòng có một chút thoái mái, Ngũ Tử Ngang không từ chối Khổng Tắc Huy, hắn mở miệng nói với Khổng Tắc Huy, “Phé võ công của hắn, tra ra dư đảng, lưu mạng hắn lại, ta còn có chỗ cần dùng.”

“Yên tâm.”

Ngũ Tử Ngang xoay người nhìn Khổng Tắc Huy một cái, Khổng Tắc Huy khẽ gật đầu, hắn và Diêm Nhật sẽ giải quyết tốt chuyện còn lại, tuyệt đối không để cho tin tức Ngũ Tử Ngang ở Tị Thủ sơn trang lọt ra ngoài.

Ngũ Tử Ngang thở ra một hơi ngột ngạt, khóc miếng mỉm cười rồi ly khai. Sau khi hắn đi, trong viện lại vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Khổng Tắc Huy ra lệnh cho thủ hạ thu dọn những thi thể dưới đất, còn hắn thì dẫn đi Tử Vụ đã bị phé võ công.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, toàn bộ sơn trang đã bị tuyết phủ trắng xóa, tựa hồ ngay cả ông trời cũng muốn tẩy rửa sơn trang đẫm máu để nghênh đón một tân sinh mệnh.

Tử Vụ bị bắt, Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật phân công một nhóm thị vệ và tiểu quỷ tranh thủ nghỉ ngơi, rồi lệnh cho những người khác thay phiên canh giữ sơn trang. Họ không biết thích khách có còn dư đảng hay không, nhưng Tử Vụ rõ ràng là thủ lĩnh của đám thích khách, bắt được hắn cũng là một đả kích nặng nề đối với đám thích khách.

Tần Ca vẫn đang ngủ, tẩy đi một thân huyết khí, thay đổi xiêm y, Ngũ Tử Ngang bảo trì tư thế lúc trước, ngồi bên giường canh giữ Tần Ca, chờ người này tỉnh lại. Ở bên cạnh Tần Ca và nhi tử, trên người của Ngũ Tử Ngang không còn sót lại bất kỳ sự tàn nhẫn và nghiêm nghị nào như mới vừa rồi khi đối mặt cùng Tử Vụ, hắn chỉ là một người cha vui mừng vì có được quý tử, cao hứng đến mức phát điên, chỉ là một nam tử bình thường rất yêu Tần Ca mà thôi.

“Oa oa....” Đang ngủ ngon lành thì tiểu gia khóa thức dậy, tiếng khóc của nó làm cho Ngũ Tử Ngang luống cuống tay chân. Một người khác nhanh hơn hắn một bước, vội vàng bế lấy tiểu thái tử, thuận thục vỗ về rồi vừa cười vừa nói, “Vương gia, điện hạ té đầm, chắc cũng đói bụng rồi. Để nô tài bế điện hạ đưa cho nhũ mẫu.”

“Nhữ mău có thể tin được hay không?” Dùng một ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ của nhi tử, Ngũ Tử Ngang không biết hàng lông mày của mình vì đau lòng mà đang nhíu chặt.

Thân Mộc nói, “Vương gia yên tâm, nhữ mău đều là do Ôn tổng quản và Diêm Nhật đích thân chọn. Vương gia, nô tài đi thay tā cho điện hạ trước.”

Ngũ Tử Ngang vươn tay, “Để ta, người dạy ta đi.” Hắn đã bỏ lỡ một thời gian trưởng thành của nhi tử, hắn muốn bù đắp.

Thân Mộc chấp nhận, hắn giao đứa nhỏ cho Vương gia rồi bắt tay dạy Vương gia thay tā cho đứa nhỏ. Nhìn vẻ mặt yêu thương của Vương gia, ánh mắt của Thân Mộc trở nên uốn ướt. Nếu khi đó bệ hạ sau khi sinh Hà Hoan điện hạ mà cũng có người no giống Vương gia ở bên cạnh, yêu thương Hà Hoan điện hạ thì bệ hạ cũng sẽ không tự thiêu như vậy. Xoay người lau mắt, Thân Mộc thầm nói ở trong lòng: Bệ hạ, Hà Hoan điện hạ hiện tại rất hạnh phúc, Hoàng Thượng rất thương hắn, ngài hãy an tâm mà chuyển thế đi, nô tài sẽ ngày càng cầu nguyện đến kiếp sau ngài có thể gặp được một người yêu ngài, thương ngài.fynnz.wordpress.com

Quả nhiên đúng như Khổng Tắc Huy đã đoán, Ngũ Tử Ngang không chỉ thay tā cho nhi tử mà còn giặt sạch tā. Khi giặt tā, Ngũ Tử Ngang giống như đang tẩy một miếng vải quý hiếm nhất trên thế gian, sự ngọt ngào trên khuôn mặt, vẻ mỹ mãn trong nụ cười. Cũng bởi vì như vậy mà Ôn Quέ mới không nỡ đoạt lấy miếng tā bẩn như vậy từ trong tay của Vương gia. Chuyện này làm sao lại là công việc mà một Vương gia phải làm!

Đứa nhỏ được bế đi, sau khi giặt tā xong thì Ngũ Tử Ngang lại canh giữ ở bên giường. Quá mệt mỏi nên Tân Ca vẫn còn đang ngủ, bất quá mi tâm rộng mở, tựa hồ là đang ngủ rất ngon. Thân thể đau đớn xem ra vẫn không thể sánh với niềm vui sướng vì có nhi tử, tựa hồ Tân Ca bởi vì sinh được nhi tử mà ở trong mộng cũng đang cao hứng.

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi không còn huyết sắc của Tân Ca, mơn trớn trong chốc lát, Ngũ Tử Ngang cảm thấy không đủ, lại tiếp tục hôn xuống. Hôn vẫn chưa đủ, hắn lại vươn lưỡi ra để liếm, lúc này mới cảm thấy có một chút thỏa mãn.

“Vương gia, điện hạ ngủ rồi, bế lại đây hay là...”

“Bế lại đây.” Tân Ca tỉnh lại thì nhất định sẽ muốn nhìn thấy nhi tử.

Ôn Quέ nhanh chóng bế điện hạ vào. Tiếu gia khỏa ăn no nên trên người có thêm mùi sữa, Ngũ Tử Ngang vô cùng cẩn thận mà ôm lấy đứa nhỏ, cũng không đặt lên giường mà chỉ ôm vào lòng rồi vỗ nhẹ. Hữu tử vạn sự túc, giờ khắc này Ngũ Tử Ngang thật sự cảm nhận sâu sắc lời này. (Hữu tử vạn sự túc = có con vạn sự đú)

“Vương gia, có muốn nô tài đem nôi của điện hạ đến đây hay không?” Nhìn Vương gia cao hứng, Ôn Quέ cũng cười đến toe toét, là thái tử cơ mà, không uổng công Hoàng Thượng chịu khổ như vậy.

Ngũ Tử Ngang suy nghĩ một chút, dùng một giọng điệu cực kỳ ôn nhu, “Không cần, Hoàng Thượng sau khi sinh xong cần phải điều dưỡng, đứa nhỏ ở trong phòng sẽ quấy nhiễu hắn. Để ta bế hắn trong chốc lát rồi đặt hắn lên giường, có việc gì thì ta sẽ gọi ngươi.”

“Hảo, nô tài ở ngay bên ngoài. Nhữ mẫu nói điện hạ đại khái một canh giờ nữa sẽ đòi.”

“Ta biết rồi.”

Mãi cho đến khi Ôn Quέ rời đi thì ánh mắt của Ngũ Tử Ngang cũng chưa từng rời khỏi nhi tử. Đây là nhi tử của hắn, là nhi tử của hắn và Tân Ca. Hồi mắt lại một lần nữa trở nên ướt át, Ngũ Tử Ngang hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, ngây ngốc nở nụ cười.

“Gia Hữu.....Gia Hữu.....Tiểu Gia Hữu của cha....Tiểu Tử Quân....” Đời này Ngũ Tử Ngang chưa từng dùng giọng điệu dịu dàng như thế để nói chuyện.

“Tiểu Tử Quân, tiểu Gia Hữu....tiểu bảo bối của cha....” Chậm rãi ngồi xuống, Ngũ Tử Ngang một tay ôm nhi tử, một tay vỗ nhẹ, trong mắt tràn đầy yêu thương và hạnh phúc. Chuyện đến bên cạnh nương của đứa nhỏ, Ngũ Tử Ngang lại bày ra bộ mặt quấn quýt si mê, Tân Ca của hắn a.....Tân Ca của hắn.

Mang theo một thân hàn sương, Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật thủ ở bên ngoài một đêm, lúc này mới có thể quay về tẩm cung. Vừa vào cửa, hai người liền khẩn cấp hỏi, “Hoàng Thượng thế nào? Thái tử có ổn không?”

Thân Mộc mang đến bát canh nóng cho hai người, Ôn Quế thì bụng hai tách trà nóng, vui đến mức nhịn không được mà nói, “Hoàng Thượng và thái tử điện hạ đều ổn, vẫn đang ngủ, Vương gia đang canh ở trong phòng.”

Hai người không uống trà, vẻ mặt đều muốn nói nhưng lại thôi, biết bọn họ muốn hỏi cái gì, Ôn Quế vừa cười vừa nói, “Hoàng Thượng rất khỏe, không bị mồ hôi bụng, điện hạ thuận lợi đi ra. Dung thái y nói Hoàng Thượng phải ở cữ một tháng, rồi tiếp tục dưỡng thân một tháng thì sẽ không còn gì đáng ngại. Hơn nữa a, chứng sợ lạnh của Hoàng Thượng nói không chừng cũng có thể chữa khỏi khi đang ở cữ.”

“Thật tốt quá!” trong nháy mắt tâm tư của Khổng Tắc Huy quay trở về dạ dày, uống cạn một tách trà nóng. Diêm Nhật cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, mặc dù không trực tiếp như Khổng Tắc Huy nhưng cũng vô cùng rõ ràng.

Khổng Tắc Huy huých khuỷu tay vào Diêm Nhật một cái rồi nói, “Ngươi tranh thủ nghỉ ngơi đi, xong rồi đến lượt ta, ta còn có việc cần nói với Vương gia.”

“Hảo.” Hiện tại là thời điểm quan trọng, Diêm Nhật cũng không từ chối. Vừa lúc Thân Mộc đưa đến bát canh nóng, hắn húp xong mấy ngụm rồi lau miệng, sau đó đi vào trong nghỉ ngơi.

Khổng Tắc Huy và Ôn Quế một phòng, Diêm Nhật và Thân Mộc một phòng. Hiện tại phòng của Ôn Quế dành cho nhũ mẫu và bốn á tợn nữ, khi Tân Ca lâm bồn thì Diêm Nhật đã lệnh cho tiểu quỷ đem Việt Lặc Vân Sơn bị hôn mê đưa ra ngoài, cho nên gian phòng kia vẫn là của Hà Hoan. Trong tẩm cung ngoại trừ các gian phòng chứa tạp vật thì cũng không có phòng dư thừa, Ôn Quế và Khổng Tắc Huy dọn vào phòng của Diêm Nhật và Thân Mộc, hơi chật một chút nhưng lúc này cũng không thể làm gì hơn.

Diêm Nhật vào phòng liền lăn ra ngủ, hắn mệt muốn chết. Khổng Tắc Huy cũng rất mệt, bất quá còn có chuyện cần phải xử lý. Hơn nữa hắn và

Diêm Nhật phải có một người tinh để đối phó với đám thích khách có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Húp canh, ăn cơm, khôi phục một chút thể lực, lúc này Khổng Tắc Huy mới đi đến trước cửa phòng ngủ rồi lên tiếng, “Vương gia.”

Vẫn đang ôm nhí tử, Ngũ Tử Ngang cẩn thận đặt đứa nhỏ đến bên cạnh Tần Ca rồi đi ra, Ôn Quế tiến vào canh giữ. Khổng Tắc Huy nói nhỏ ở bên tai Ngũ Tử Ngang, “Vừa rồi thu dọn thi thể thích khách có phát hiện trong đám thích khách có người Đột Quyết. Ta nhớ rõ người đã nói với ta Tử Vụ từng nói hắn là người Đột Quyết, ta lo lắng Tử Vụ cầu kết với Đột Quyết. Sứ đoàn của chúng ta ở Đột Quyết e rằng sẽ gặp nguy hiểm.”

Ngũ Tử Ngang nheo mắt lại, sau khi suy nghĩ trong chốc lát, “Ngươi lập tức phái người báo cho Tử Hoa, bảo hắn tìm cơ hội tức tốc rời Đột Quyết hồi kinh. Ta viết một phong thư cho đại tướng biên quan, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng. Hiện tại Hoàng Thượng tuyệt đối không thể rời khỏi Tị Thủ sơn trang, trong kinh đã có Thái sư, cũng không cần phải lo lắng. Bất quá.....phái người bảo hộ an nguy của Thái sư.”

“Ta đã hiểu.”

“Tin tức mà ta ở đây cũng không được truyền ra ngoài. Bên Nữ Trinh quốc tướng rằng ta đã chết, bọn họ đang hỗn loạn, vì vậy không thể có sai lầm.”

“Yên tâm đi, thị vệ nơi này đều là do ta và Lý Thao cẩn thận lựa chọn, không ít người đều từng theo Vương gia từ Lương Châu đến kinh thành. Còn lại đều là tiểu quỷ và người của Âm Dạ Môn. Vương gia cứ yên tâm đi.”

Ngũ Tử Ngang lộ ra ngữ điệu cảm kích, “Cũng may có ngươi và Diêm Nhật, hiện tại Hoàng Thượng không thể tiếp tục vất vả, ta cũng không có sức lực đi quản chuyện này.”

“Vương gia còn khách khí với ta làm gì.” Khổng Tắc Huy cười nhẹ, “Mạng của ta là do Vương gia cứu, nhiều năm qua Vương gia cũng nhọc

lòng vì chuyện của ta. Ta là người giang hồ lại có thể được Hoàng Thượng và Vương gia tín nhiệm, như vậy thì khách khí làm gì?”

Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng cho Khổng Tắc Huy một quyền, vừa cười vừa nói, “Như vậy ta sẽ không khách khí với ngươi.” Tiếp theo, hắn lại buồn bã nói một cách bất đắc dĩ, “Ta còn phải trở về bên Nữ Trinh, lần này ra đi không biết phải mất bao lâu mới có thể quay về. Nhiều lầm thì ta cũng chỉ có thể ở bên cạnh Hoàng Thượng và đứa nhỏ chừng một tháng. Ta thế nào cũng mắc nợ phụ tử bọn họ. Ta giao an nguy của Hoàng Thượng và thái tử cho ngươi.”

Khổng Tắc Huy đại nghịch bất đạo cũng cho Ngũ Tử Ngang một quyền, kiên định nói, “Yên tâm đi.”

Ngũ Tử Ngang chìa tay ra, hai người siết tay cùng một chỗ.

.....

“Phụ Hoàng, phụ Hoàng.....Phụ thân đã trở lại, phụ thân đã trở lại....”

“Phụ Hoàng, bé, phụ thân bé.”

“Phụ Hoàng....”

Trong mộng, hắn mơ thấy nhi tử một tay nắm tay hắn, một tay nắm tay của Tử Ngang, rất cao hứng, rất hạnh phúc. Tử Quân, Tử Quân là của hắn và Tử Ngang sinh ra, là hắn đã trải qua đau khổ để tự mình sinh hạ. Hắn là nam tử thì sao? Hắn có thể vì người mình yêu mà sinh con, hắn không cần đem hy vọng đặt vào cái bụng của nữ tử mà hắn vô cùng chán ghét.

Trong mộng, Tân Ca hạnh phúc mỉm cười, nụ cười như vậy chưa từng xuất hiện trên mặt hắn, cho dù là vui sướng thì hắn cũng chỉ thản nhiên nhếch khốé môi. Nhưng lúc này nhìn thấy Tử Ngang bé đứa nhỏ của hắn bước về phía hắn, nhìn thấy Tử Ngang hôn thật mạnh một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử thì hắn liền nhịn không được mà nhoẻn miệng cười, một nụ cười đơn thuần là hạnh phúc. Đó là do hắn đã sinh ra vì Tử Ngang.

“Tần Ca, Tần Ca, tinh tinh, mau tinh lại đi.”

Là ai đang quấy rầy giấc mộng đẹp của hắn?

“Tần Ca, tinh tinh, mau tinh lại đi, ngươi không muốn xem tiểu Tử Quân của chúng ta hay sao?”

Tử Quân? Tử Quân không phải đang ở trong lòng của Tử Ngang hay sao? A! Tử Quân đâu?

Toát ra mồ hôi lạnh, Tần Ca choàng tỉnh, ánh đèn nhu hòa nhất thời chiếu rọi khiến Tần Ca không khỏi nheo mắt lại, mồ hôi lạnh vẫn còn đang úa ra, hắn kêu lên theo bản năng, “Tử Quân? Tử Quân đâu?”

“Tử Quân ở đây, ở bên cạnh ngươi.” Có người hôn khéo môi của hắn, bị đánh thức, Tần Ca thoảng khôi phục ý thức. Tập trung nhìn một lúc, Tần Ca nhíu mày lại, “Đã bao lâu rồi ngươi không cạo râu?”

Ngũ Tử Ngang hôn nhẹ lên cằm của Tần Ca, từ sau khi có thai thì Tần Ca không còn mọc râu, cằm dưới hoàn toàn bóng loáng, hắn nói một cách ủy khuất, “Ngươi không chịu tỉnh, ta rất lo lắng, làm sao còn có tâm tình đi cạo râu. Chỗc nữa ta sẽ đi cạo.”

Lúc này mới cảm thấy toàn thân đều đau đớn tê dại, Tần ca nhớ đến việc mình quả thật đã sinh ra nhi tử, hắn lập tức hỏi, “Tử Quân đâu?”

Ngũ Tử Ngang nở nụ cười, nói một cách ôn nhu, “Ngươi cúi đầu là có thể nhìn thấy.”

Tần Ca lập tức cúi đầu rồi mới ngây ngẩn cả người.

“Ta biết khi ngươi tỉnh lại thì nhất định sẽ muốn nhìn Tử Quân, cho nên ta đem Tử Quân đặt bên cạnh ngươi.”

Mi tâm của Tần Ca dần dần băng phẳng, hắn miễn cưỡng vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, hỏi một cách không xác định, “Là nhi tử chứ?”

“Ừ, là nhi tử, ta đã xem vài lần rồi.” Ngũ Tử Ngang bế nhi tử vào lòng để Tần Ca dỗ nhìn.

Sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, Tần Ca đã quên nỗi đau khi sinh con, mặc dù hiện tại nửa thân dưới của hắn giống như không còn là của hắn, đau đến chết lặng, nhưng khéo miệng của hắn lại rõ ràng là vui sướng. Là nhi tử, quả thật là nhi tử.

Ngũ Tử Ngang cầm lấy tay của Tần Ca rồi tỉ mỉ hôn xuống, hốc mắt cay xè. Hắn biết Tần Ca cao hứng không phải vì cái gì mà chính là vì hắn, là vì đã sinh ra nhi tử duy nhất cho hắn.

Tần Ca giương mắt, bóng đen phủ xuống, bờ môi bị chiếm đoạt.

Nụ hôn không hàm chứa tình dục cũng không triền miên, Tần Ca là hạnh phúc, Ngũ Tử Ngang là thương yêu, thẳng cho đến khi nhớ đến còn có đứa nhỏ, không thể đè ép nó ngạt thở thì Ngũ Tử Ngang mới hơi thổi lui, cất lên giọng nói khàn khàn, “Vất vả.”

Tần Ca chỉ mỉm cười, nụ cười mãn nguyện như trong mộng khiến Ngũ Tử Ngang lại nhịn không được mà hôn hắn.

“Ôn Quέ, Hoàng Thượng tĩnh.”

“Nô tài lập tức đi lấy canh gà.”

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Ngũ Tử Ngang đem tay của Tần Ca dán vào mặt mình rồi nói, “Tuy không phải mồ bụng nhưng thân mình của ngươi vẫn bị thương nặng, Dung thái y bảo các khớp xương của người đều bị hở, phải ở cữ. Ở cữ xong còn phải tĩnh dưỡng một tháng thì mới ổn.”

Tần Ca ừ một tiếng, tỏ vẻ đã biết, hắn sẽ không lấy bẩn thân mình ra để đùa giỡn, nhất là sau khi hắn có nhi tử. Lúc trước điều dưỡng thân mình, hắn phải nằm trên giường hơn nửa năm, như vậy một tháng này đối với hắn mà nói cũng không có gì khó khăn.

“Khi nào thì ngươi quay về Nữ Trinh?” Hắn vẫn là quân vương, vẫn phải lấy đại cục làm trọng.

Ngũ Tử Ngang giả vờ cá giận, “Đã nói sau này ngươi không được quan tâm đến quốc sự. Khi nào quay về thì ta đã có dự tính của mình, hiện tại ngươi chỉ cần dưỡng hảo thân mình là được.”

Tần Ca không giận mà chỉ thản nhiên nói, “Ta cũng chỉ hỏi một chút mà thôi. Người không cho ta quan tâm quốc sự thì ta sẽ không quan tâm quốc sự. Nhưng chẳng phải ngươi nói ta là lão bà của ngươi hay sao? Chuyện mà ngươi muốn làm, ta là lão bà của ngươi thì cũng phải biết rõ chứ.”

Ngũ Tử Ngang nở nụ cười vô lại, “Đúng rồi đúng rồi, là ta nghĩ nhiều.” Tần Ca thừa nhận là lão bà của hắn! Nếu không phải hiện tại không đúng lúc thì hắn nhất định phải thiết đãi yến tiệc ba ngày ba đêm!

“Vậy khi nào thì ngươi quay về Nữ Trinh?”

Hoàng Thượng biết rõ cách để thao túng tâm tư của thần tử, hắn vừa mới thừa nhận mình là lão bà của người nọ thì người nọ lập tức nói tất tần tật, “Chờ ngươi ở cũ xong thì ta sẽ về lại Nữ Trinh. Trước khi ta đi đã phân phó Diêm Mẫn gây rối Nữ trinh, càng loạn càng tốt. Việt Lặc Da nghĩ rằng ta đã chết, ta động tay động chân làm cho hắn tưởng đám thích khách là do Việt Lặc Sở phái đến. Vì để an toàn nên ta không cho Diêm Mẫn báo tin, bất quá ta rất hiểu Việt Lặc Da, hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Việt Lặc Sở, nói không chừng hiện tại hai người đang đối đầu nhau.”

“Vậy ngươi định giải thích với hắn về chuyện mất tích của mình như thế nào?”

“A, rất dễ, ta chỉ cần bảo ta bị nước sông cuốn trôi, bị trọng thương, chỉ là dưỡng thương mất thời gian, rồi phải bí mật quay về Nữ Trinh. Việt Lặc Da tuyệt đối sẽ không nghi ngờ. Người cứ yên tâm về chuyện của Nữ Trinh, quá lăm là một năm ta sẽ đem Nữ Trinh về bản đồ của Đại Đông.”

Bàn tay của Tần Ca dán chặt vào mặt của Ngũ Tử Ngang, “Ở đó có khỏe không?” Lại sấp ra đi.

Ngũ Tử Ngang cất lên giọng nói khàn khàn, “Không khỏe, nhớ ngươi, mỗi ngày đều nghĩ đến ngươi. Lần này ra đi không chỉ nhớ ngươi mà còn nhớ con.”

Tần Ca hé miệng, vừa muốn mở miệng thì đã bị cắt ngang.

“Ta không muốn xa ngươi và con, nhưng nếu không diệt trừ hậu hoạn thì ngày sau ta sẽ càng xa ngươi và con nhiều hơn nữa.” Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng hôn Tần Ca, nhẹ nhàng hôn nhi tử, “Ta hy vọng khi Tử Quân hiểu chuyện thì người làm cha này có thể ngày ngày ở bên cạnh hắn, nhìn hắn trưởng thành. Hiện tại hắn còn nhỏ, cho dù ta không ở bên cạnh hắn thì ngày sau hắn cũng sẽ không xa lánh ta. Tần Ca, ta không nói đùa, ta muốn đem cả thiên hạ này tặng cho ngươi, tặng cho Tử Quân của chúng ta. Ta muốn làm cho Tử Quân của chúng ta sau khi đăng cơ sẽ không phải lo lắng từ phía có hổ rình mồi, ta muốn Tử Quân của chúng ta có thể an ổn làm hoàng đế của hắn.”

Tần Ca im lặng một lúc lâu, trong mắt là thâm tình và yêu thương, thậm chí là chìm đắm. Hơi thở giao triền thật lâu vẫn không thôi lui, cho đến khi ngoài phòng truyền đến tiếng của Ôn Quέ thì bờ môi đang kè sát của hai người mới chịu tách ra.

“Vào đi”

Ôn Quέ và Thân Mộc tiến vào, một người bưng chén thuốc, một người bưng bát canh gà, phía sau hai người là Dung gia phụ tử. Không phải không nhìn thấy đôi môi đỏ sưng của Hoàng Thượng, nhưng tất cả mọi người đều làm như không phát hiện.

Lại một lần nữa đặt nhi tử xuống giường, Ngũ Tử Ngang nghe theo chỉ thị của Dung Niệm để thay thuốc cho Tần Ca, rồi mòi đỡ Tần Ca ngồi dậy để đút thuốc cho hắn uống, sau đó là húp một bát canh gà và gần phân nửa bát cháo. Trước khi vết thương ở hậu huyệt lành lặn thì Tần Ca chỉ có thể ăn một chút thức ăn lỏng.

Tình trạng của Tần Ca rất tốt, mọi người cũng yên tâm, không tiếp tục quấy rầy Hoàng Thượng và Vương gia, tất cả đều lui ra ngoài. Sau khi bọn họ rời đi thì câu đầu tiên mà Tần Ca nói chính là, “Khi nào thì thôi Liễu Song?”

Ngũ Tử Ngang mỉm cười, “Ta sẽ gửi thư cho Tử Anh. Chờ sau khi ta hồi kinh thì sẽ trực tiếp dọn vào cung, đừng ai mơ tưởng đuổi ta ra khỏi cung.”

Tần Ca thật vừa lòng.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 130

Ba ngày trôi qua, thích khách không còn xuất hiện nữa, đồng thời Ngũ Tử Ngang lệnh cho Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật tăng cường canh giữ sơn trang nghiêm ngặt, cùng lúc ấy lại lấy danh nghĩa của Tân Ca viết một phong thư cho Lâm Giáp, nói cho Thái sư biết trước tất niên Tân Ca mới đem tiểu Thái tử hồi kinh. Linh cữu của quý phi nương nương đã được đưa đến kinh thành, trước tất niên Lâm Giáp phải an bài thỏa đáng tang sự của quý phi, chờ sau khi Tân Ca hồi kinh thì có lẽ cũng đến lúc mừng đầy tháng của Thái tử. Thái tử xuất thế khiến Lâm Giáp vui sướng không thua kém Ngũ Tử Ngang, tuy rằng quý phi nương nương bất hạnh qua đời khiến người ta thương cảm nhưng Đại Đông có người thừa kế, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Lâm Giáp lo lắng cho an nguy của Hoàng Thượng và Thái tử, hối âm khuyên bảo Hoàng Thượng nên sớm ngày hồi kinh, Tân Ca viện cớ trời lạnh, Thái tử lại sinh non, cần phải cẩn thận chăm sóc nên cự tuyệt không trở về. Lâm Giáp cũng không nghi ngờ mà chỉ chấp thuận. Hoàng Thượng thật vất vả mới có con nối dõi, tốt nhất là cẩn thận cho thỏa đáng, huống chi tiết trời quả thật rất lạnh. Tháng mười hai đã nhập ải cuối năm, sự vụ trong triều bế bộn, Lâm Giáp cũng không tiếp tục giục Hoàng Thượng sớm ngày trở về.

Chuyện ở kinh thành Tân Ca và Ngũ Tử Ngang an tâm giao cho Lâm Giáp. Đến cuối tháng Ngũ Tử Ngang sẽ quay lại Nữ Trinh, hai người hết sức quý trọng thời gian ở bên nhau. Buổi tối, đem đứa nhỏ đang ngủ say giao cho nhũ mẫu, Ngũ Tử Ngang thoa thuốc cho Tân Ca, sau khi thu thập ôn thỏa thì mới lên giường nghỉ ngơi. Sau khi đứa nhỏ ra đời, ngoại trừ cho morm sữa thì Ngũ Tử Ngang cơ hồ đều tự mình chăm sóc nhi tử. Ngay cả Tân Ca mà hắn cũng tự mình hầu hạ, không cho người khác nhúng tay vào. Mặc kệ là đối với tân ca hay hài tử của hắn thì hắn đều nợ hai người rất nhiều, muốn thừa dịp trước khi đi thì làm nhiều một chút.

Tần Ca đang ở cũ, vì tránh cho người này bị phong hàn nên bọn họ chia chǎn mà ngủ. Tiến vào chǎn của mình, Ngũ Tử Ngang nằm bên giường đắp lại chǎn cẩn thận cho Tần Ca rồi mới buông rèm. Hắn vẫn chưa buồn ngủ cho nên ngồi dựa vào đầu giường để tán gẫu với Tần Ca. Tuy rằng đã qua vài ngày nhưng Ngũ Tử Ngang luôn bận rộn chăm sóc cho nhi tử và Tần Ca, bên cạnh lại thường xuyên có người, hắn vẫn chưa có thời gian hảo hảo cùng Tần Ca tâm sự.

Một tay vòng qua đầu của Tần Ca, khẽ vuốt gó má của người này, Ngũ Tử Ngang cúi đầu nhìn Tần Ca một cách chăm chú rồi hỏi, “Khi mang thai Tử Quân có bị óm nghén nhiều lắm không?” Không ở bên cạnh khi Tần Ca mang thai là chuyện khiến hắn tiếc nuối cả đời.

Tần Ca thản nhiên vừa cười vừa nói, “Cũng tạm, so với lúc Liễu Song mang thai thì tình trạng của ta xem như tốt hơn rất nhiều, buổi sáng rời giường sẽ cảm thấy buồn nôn một chút, nhưng có thể ăn được ngủ được. Đến khi hơn năm tháng thì thai máy càng ngày càng rõ ràng, bụng cũng càng ngày càng lớn, thân mình trở nên nặng nề, cử động hơi bất tiện, đứa nhỏ cũng nghịch ngợm, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy khó chịu.”

Trong mắt của Ngũ Tử Ngang tràn đầy đau lòng và áy náy, “Đều do ta rất ngốc. Trước khi ta đi thì người hay buồn nôn, muốn ăn chua, vậy mà ta không hề để ý.”

Tần Ca đưa tay vào trong chǎn của Ngũ Tử Ngang, ôm lấy thắt lưng của người này, kề sát Ngũ Tử Ngang thông qua lớp chǎn, sau đó mới mở miệng, “Nếu không phải bọn họ mật báo với người thì người sẽ nghĩ là ta có thai hay sao? Khi người biết tin chẳng phải cũng nghĩ là bọn họ đang nói đùa đó sao? Sau khi ta ăn phượng đan thì qua mấy tháng mới có thai, lúc ấy ta rất lo lắng, trong thư Phượng Minh Vương có nói sau khi dùng xong phượng đan thì sẽ lập tức có thai. Cũng may sau đó ta rốt cục cũng mang thai.”

Ngũ Tử Ngang thở dài bát đắc dĩ, “Ngươi a, chuyện lớn như thế nhưng ngươi lại giấu ta, đời này mỗi khi ta nghĩ đến chuyện đó thì trong lòng lại khổ sở. Nếu không phải bọn họ phái Diêm Hoán đi Nữ Trinh báo cho ta biết, mà đợi đến khi ta trở lại mới biết mình có nhi tử thì ta không tức điên mới là lạ. Tần Ca, ta không thích ngươi chuyện gì cũng an bài chu đáo cho

ta mà lại quên chính bản thân mình. Ta tình nguyện người có thể dựa vào ta nhiều một chút, như vậy ta mới có thể vững lòng, cảm thấy dễ chịu.”

Tần Ca không mở miệng, sau một lúc mới lên tiếng, “Nếu ngay từ đầu ta nói cho người biết thì người nhất định sẽ quay về từ Nữ Trinh quốc. Trong triều vẫn còn hơn một phần ba người phản đối người, Thái sư lại không biết chuyện của người và ta, hắn lo lắng người sẽ đoạt quyền, lúc này là thời điểm tốt nhất để người giảm bớt danh tiếng. Ta không phải không muốn dựa vào người, mà chính là người có chuyện mà người nên làm, ta cũng có chuyện mà ta phải làm. Thiên hạ này không phải chuyện của một mình ta cũng không phải chuyện của một mình người.”

“Ta hiểu, ta chỉ hy vọng đôi khi người không cần quá lanh tinh như vậy, không cần phải thấu triệt tất cả mọi chuyện như vậy.” Ngũ Tử Ngang đưa tay đặt lên bụng của Tần Ca, cách lớp chăn mà nắm lấy tay của đối phương, “Nếu ngay từ đầu người nói với ta thì bất quá chúng ta chỉ cần trì hoãn chuyện bên Nữ Trinh một chút. Chờ sau khi người hạ sinh Tử Quân thì ta mới đi Nữ Trinh. Một tháng này ta không ở bên cạnh người, không ở bên cạnh Tử Quân của chúng ta, lòng của ta rất khổ sở.” fynnz.wordpress.com

Tần Ca phỏng nhẹ ngữ điệu, “Thật có lỗi, chuyện này hiện tại ngầm lại thì quả thật ta nên cho người biết. Lúc ban đầu ta lo lắng mình phải mở bụng, lo lắng mình gặp chuyện bất trắc thì người sẽ chịu không nổi, cho nên ta luôn cố giấu người, muốn đợi cho đến khi Tử Quân bình an ra đời thì mới cho người biết.”

“Ngươi a.” Tâm can của Ngũ Tử Ngang trở nên đau nhói, “Nếu người xảy ra chuyện gì thì ta phải làm sao đây? Cho dù là mở bụng thì có ta ở bên cạnh người cũng tốt hơn là một mình ngươi. Tần Ca, đáp ứng với ta, sau này mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cũng phải nói cho ta biết, phải để cho ta ở bên cạnh ngươi.”

Tần Ca gật đầu, “Hảo, ta đáp ứng ngươi. Không phải ngươi muốn bức cung hay sao? Sau này sẽ chỉ còn một mình ngươi có việc giấu ta, ta là Hoàng Thượng mất quyền thì còn có cái gì có thể giấu diếm nghiệp chính Vương của chúng ta?”

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang rất đắc ý, “Chỉ có thể dùng biện pháp này đối với ngươi a, bằng không sau này không biết ngươi còn bao nhiêu chuyện muốn giấu ta. Hiện tại ta chỉ mong Tử Quân của chúng ta có thể mau mau trưởng thành, như vậy ta cũng có thể sớm làm Lương hậu của ngươi.”

Nụ cười nai khoe miệng của Tân Ca càng thêm sâu sắc, Ngũ Tử Ngang nhìn thấy mà hận không thể cắn một ngum. Hắn và Tân Ca nửa năm không gặp, đương nhiên gặp lại thì dục vọng sẽ khó nhịn. Nhưng lúc trước Tân Ca sắp sinh nên Ngũ Tử Ngang chỉ có thể nhịn xuống, hiện tại thân mình của Tân Ca lại không khỏe nên Ngũ Tử Ngang cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn, nếu không thì thừa dịp lúc mình tắm rửa thì dùng tay giải quyết một chút. Không dám tiếp tục nhìn nụ cười của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang hơi liếc sang nơi khác, tìm đề tài để nói, “Lá thư của Phượng Minh Vương để ở đâu? Ta muốn xem.”

Tân Ca không đáp lại, Ngũ Tử Ngang cúi đầu thì nhìn thấy người này đang nhíu mày, tựa hồ có một chút khó xử, hắn hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Trong thư có cái gì mà ta không tiện xem hay sao?”

Tân Ca hỏi một cách lưỡng lự, “Tử Ngang, ngươi biết được bao nhiêu về chuyện giữa phụ Hoàng của ta và phụ thân của ngươi?”

Ngũ Tử Ngang sững sốt, sau khi suy nghĩ một lúc thì mới trả lời, “Phụ thân ở xa kinh thành, ta và mẫu thân cùng đệ đệ ở tại Lương Châu, phụ thân bắt quá một năm mới về nhà hai lần, khi trở về cũng không thể ở được bao lâu, và lại rất ít khi nhắc đến Hoàng Thượng và chuyện trong cung. Sau đó ta tiến cung làm thư đồng của ngươi, ngày ngày ở bên cạnh ngươi, tuy nói là có cơ hội gặp phụ thân nhiều hơn nhưng cũng chỉ nói về chuyện học hành, phụ thân còn bảo ta phải đặc biệt chiếu cố ngươi. Có chuyện gì hay sao?”

Xem ra Tử Ngang cũng không biết rõ chuyện của phụ Hoàng và Ngũ thúc. Tân Ca do dự không biết có nên nói cho Ngũ Tử Ngang biết hay không, Ngũ Tử Ngang thấy thế thì trong lòng liền cảm giác có chuyện gì đó không ổn, hắn hỏi tiếp, “Trong thư Phượng Minh Vương có nhắc đến chuyện của tiên Hoàng và phụ thân của ta hay sao? Lần đó ta đi Phượng Minh, Phượng Minh Vương cũng có nhắc đến cha của ta, bất quá ta cảm

giác Phượng Minh Vương dường như rất muốn hận phụ thân, nhưng lại hận không nổi. Giữa bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì hay sao?”

“Ngươi đã biết thân thế của Hà Hoan rồi đúng không.” Có lẽ nên nói cho Tử Ngang biết.

Ngũ Tử Ngang gật đầu, “Diêm Hoán đã nói với ta.”

Tần Ca nói bóng nói gió, “Ta và ngươi có lẽ là duyên trời định.”

“Tần Ca?”

“Ở chỗ của Ôn Quế có một cái hộp, ta giao cho hắn bảo quản, ngươi đi lấy đi, thư ở trong hộp.”

Nhìn Tần Ca trong chốc lát, Ngũ Tử Ngang ôm một bụng nghi ngờ mà bước xuống giường, xiêm y cũng chưa chỉnh tề, chỉ khoác ngoại bào rồi đi ra ngoài tìm Ôn Quế. Tuy rằng mình và Ngũ Tử Ngang cũng là quan hệ như vậy, hai người còn có nhi tử, nhưng Tần Ca không đoán được nếu Ngũ Tử Ngang biết được một ít chân tướng năm xưa thì có thể chấp nhận hay không.

Rất nhanh sau đó liền thấy Ngũ Tử Ngang cầm thư quay lại. Tới trước chậu than để sưởi ấm thân mình một lúc thì hắn mới leo lên giường. Lấy thư ra, Ngũ Tử Ngang nhìn Tần Ca một cái rồi bắt đầu đọc thư.

Tần Ca vẫn chăm chú nhìn thần sắc của Ngũ Tử Ngang, thấy mi tâm của người này càng lúc càng nhíu chặt, sắc mặt cũng càng lúc càng nghiêm túc, hắn vuông tay ôm sát thắt lưng của Ngũ Tử Ngang rồi nhắm mắt lại. Bên tai là tiếng tim đập trầm ổn của Ngũ Tử Ngang, lúc này Tần Ca lựa chọn im lặng. Không biết qua bao lâu, hắn cảm giác được Ngũ Tử Ngang đặt lá thư sang một bên, sau đó là một bàn tay to lớn áp đặt lên đầu của hắn.

Sự yên lặng vây xung quanh hai người, ngón tay khẽ vuốt trên mặt của Tần Ca cũng chỉ dùng lực vừa phải, để lộ sự ôn nhu trong đó. Lâu đến mức Tần Ca phải suy nghĩ có nên lên tiếng phá vỡ yên lặng trước hay không, thì ngay lúc này Ngũ Tử Ngang bỗng dung mở miệng, “Tiên Hoàng và phụ thân đã qua đời, nương cũng không còn ở trên trần gian, ngay cả Phượng

Minh Vương cũng đã đi rồi. Chúng ta không có quyền bình luận chuyện của bọn họ, ngươi và ta cùng Tử Quân chỉ cần sống tốt những ngày tháng của chúng ta là được rồi.”

Tần Ca chậm rãi thở hắt ra, “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ để ý.”

“Vì sao phải để ý?” Ngũ Tử Ngang thản nhiên nở nụ cười, cúi đầu nhìn Tần Ca, “Tuy rằng phụ thân và tiên Hoàng ở bên nhau nhưng phụ thân chưa bao giờ làm cho mẫu thân khổ sở, mẫu thân khi nhắc đến phụ thân cũng chỉ có hạnh phúc. Ta tin phụ thân đã làm hết thảy những gì có thể cho mẫu thân. Chẳng qua không ai làm chủ được chuyện tình cảm, người như tiên Hoàng, nếu hắn đã coi trọng phụ thân thì phụ thân chỉ có thể tiếp nhận. Có lẽ ta thuận lợi hơn, trong lòng của ngươi chỉ có ta, trong lòng của ta cũng chỉ có ngươi, không có nhiều ân oán tình cùu như bọn họ. Ngay cả Liễu Song hiện tại cũng đã yêu Tử Anh.”

“Ngươi có thể hiểu được là tốt rồi.” Tần Ca ngẩng đầu, nở nụ cười thản nhiên, “Phụ Hoàng và phụ thân của ngươi, ta và ngươi. Nếu ta cũng tìm một nữ nhân để sinh con nối dõi giống phụ Hoàng thì Tần gia và Ngũ gia có lẽ vẫn không thể cắt đứt duyên nợ này. Nghĩ đi nghĩ lại, nghiệt duyên giữa hai nhà chúng ta rốt cục chấm dứt trong tay ta.”

“Nghiệt duyên là sao?” Ngũ Tử Ngang không vui, “Điều này chỉ có thể chứng tỏ ngươi của Ngũ gia sẽ yêu người của Tần gia, người của Tần gia cũng chỉ yêu người của Ngũ gia, đây là duyên phận đã định của ta và ngươi. Cho dù tiên Hoàng không triệu ta tiến cung làm thư đồng của ngươi thì ta cũng sẽ yêu ngươi vì nguyên nhân khác mà thôi.”

“Ta yêu ngươi trước, nếu không phải ta quyết rũ ngươi thì ngươi sẽ không động tâm đối với ta.” Tần Ca nói một cách bình thản.

Nhưng tâm can của Ngũ Tử Ngang lại trở nên xót xa, ôm chặt Tần Ca rồi nói, “Không, ngươi sai rồi. Ngươi và ta không thể nói rõ là ai yêu ai trước. Mặc kệ là ở trong cung hay là ở Lương Châu thì trong lòng của ta chỉ nghĩ đến một mình ngươi. Cho dù cô nái nái thúc giục ta thành thân nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến Liễu Song, mà chỉ nghĩ đến ngươi. Lo lắng ngươi có khỏe hay không, nhớ đến ngươi, không biết ngươi có nhớ đến ta hay không. Hằng năm cho dù không được triệu hồi nhưng ta cũng tình nguyện bị phạt

mà muốn hồi kinh để gặp người, sợ người sẽ quên ta, sợ trong lòng của người không có ta. Chẳng qua ta ngốc nghếch, ta không dám nghĩ xa vời, một lòng thầm muốn cả đời có thể làm thần tử của người, phân ưu thay người. Nếu không phải ta từng là thư đồng của người, chỉ bằng tướng mạo như vậy của ta thì làm sao có thể được người xem trọng? Đến khi biết trong lòng của người có ta thì ta phải nhanh chóng bám theo, bắt lấy người, bằng không người đã sớm bị người khác đoạt mất, làm gì còn đến lượt của ta.”

Tần Ca nở nụ cười: “Lưu manh.”

Ngũ Tử Ngang cười hắc hắc, “Chẳng phải người thích tên lưu manh này hay sao?”

Tần Ca trả lời hắn bằng một cái trừng mắt.

Năm xuống, chui vào trong chăn, Ngũ Tử Ngang giang tay ôm lấy Tần Ca rồi kéo vào lòng, cát lên giọng nói khàn khàn, “Cả đời phụ thân chỉ làm thị vệ bên cạnh tiên Hoàng, ta tuyệt đối sẽ không giống như phụ thân của mình. Ta muốn tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết ta là Lương hậu của người. Tần Ca, cho ta thời gian, hãy chờ ta.”

“Chẳng phải ta luôn chờ người hay sao?” Tần Ca khẽ hôn đôi phuong, “Mặc kệ người ở trong cung hay là ở tận Lương Châu xa xôi thì ta đều chờ người. Ba nghìn mỹ nhân ta cũng chướng mắt, đời này của ta chỉ biết yêu một người tên là Ngũ Tử Ngang. Ta không cần bất cứ ai khác ngoài người ra.”

Ngũ Tử Ngang đáp lại nụ hôn, “Đa tạ người đã nguyện ý chờ ta.”

Chỗ than vang lên tiếng lách tách, nụ hôn tràn đầy kích tình hóa thành triền miên. Chuyện của đời trước đã tiêu tán khi người ta rời xa nhân thế, hiện tại Ngũ Tử Ngang chỉ dốc hết sức vì một người nam tử gọi là Tần Ca, một người nhi tử gọi là Tần Gia Hữu. Hiện tại là cuộc sống của hắn, cuộc sống của hắn còn rất dài, rất dài.

Hai mươi lăm tháng mười hai, năm thứ tám Văn Thái, Ngũ Tử Ngang tổ chức đầy tháng sớm cho nhi tử tại tẩm cung của Tị Thủ sơn trang, tuy rằng lúc ấy có rất ít người, chỉ có đám người của Khổng Tắc Huy, nhưng ngày

đầy tháng cõng vô cùng náo nhiệt. Ngũ quan của đứa nhỏ đã dần dần mở ra, không còn giống như lúc mới sinh có rất nhiều nếp nhăn, lúc này Tân Gia Hữu trùng to cặp mắt rất giống Tân Ca để nhìn phụ thân đang ôm hắn ở trong lòng. Tân Gia Hữu cực kỳ giống Tân Ca, bất quá cái mũi nhỏ và hai cái lỗ tai nhỏ lại y khuôn như phụ thân của hắn.

Cả ngày, ngoại trừ thời gian nhũ mẫu cho bú sữa thì Ngũ Tử Ngang đều bế nhi tử không rời tay. Tân Ca đã có thể xuống giường, bất quá vẫn chưa đến một tháng nên Ngũ Tử Ngang cũng không đồng ý, không dường đầy đủ thì hắn sẽ không cho, mà Tân Ca cũng không giận dỗi, chỉ ngoan ngoãn nằm trên giường làm đầy tháng cho nhi tử.

Ngày hôm sau, Ngũ Tử Ngang dịch dung xong, hắn nhìn Tân Ca và nhi tử trên ngự liễn, nhìn đoàn xe của hoàng gia chậm rãi rời Tị Thủ sơn trang, giữa bầu trời đầy tuyết, hắn bí mật đi về hướng Nữ Trinh quốc. Tử Vụ bị bắt, được Khổng Tắc Huy âm thầm phái người đưa đi, vì một nguyên nhân nào đó mà Ngũ Tử Ngang đã không giết hắn.

Trên ngự liễn vô cùng ám áp, Tân Ca nằm nghiêng nhìn chăm chú khuôn mặt đang ngủ non lành của nhi tử, tâm tư lại bay theo Ngũ Tử Ngang ở nơi phương xa. Hắn hy vọng lần này là lần cuối hắn và Tử Ngang phải xa nhau.

Tân Gia Hữu vẫn chưa có ký ức về phụ thân, hắn đang im lặng nằm ngủ bên cạnh phụ Hoàng, lúc này hắn vẫn chưa biết hắn sẽ thích phụ thân nhiều bao nhiêu, sợ phụ Hoàng nhiều bao nhiêu.

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 131

Đêm ba mươi năm thứ tám Văn Thái, ngự liễn của Tân Ca về đến kinh thành. Vói Lâm Giáp dẫn đầu bá quan văn võ nghênh đón Hoàng Thượng trước cổng kinh thành trong gió lạnh. Khi Hoàng Thượng rời kinh trong năm tháng qua thì triều đình đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn. An Lăng Vương đã bị xử tử lại chính là người âm thầm liên kết với Đột Quyết có ý đồ mưu phản, trong khi Trần Hí Ngôn trước khi bị bãi chức lại lén lút lui tới với Tân Chính. Việc này bắt nguồn từ khi Lâm Giáp nhận được một phong mật thư từ Nữ Trinh, Lâm Giáp đã phái người âm thầm điều tra, lại không ngờ trong thư đều là sự thật, bởi vậy càng liên lụy rất nhiều quan viên trong triều.

Hoàng Thượng không ở kinh thành, Lâm Giáp thống lĩnh Đô Sát Viện điều tra, những quan viên liên lụy vụ án đều bị bắt giữ, mọi người trong kinh đều cảm thấy bất an, lo sợ chỉ cần vô ý sẽ trở thành con thiêu thân. Ngay khi Lâm Giáp đang điều tra việc này thì lại xuất hiện thích khách có ý đồ ám sát, Lâm Giáp bất ngờ được cứu sống. Trong kinh, thần hồn nát thần tín, lúc này lại truyền đến tin mừng Hoàng Thượng có được quý tử và tin tức quý phi rong huyết mà chết. Không khí ở Tị Thủ sơn trang đã khẩn trương, nay không khí kinh thành càng khẩn trương hơn. Hiện tại Hoàng Thượng cuối cùng cũng hồi kinh, công đường xử án chính thức sẽ càng thêm ác liệt.

Khi ngự liễn kim hoàng xuất hiện ở trước mặt, Lâm Giáp tựa hồ đã già đi rất nhiều, khéo mắt rung lè. Hoàng Thượng trở về, Hoàng Thượng rốt cục đã trở về. Nay thiên hạ Đại Đông có người thừa kế, hắn không phải hổ thẹn khi đi gặp tiên Hoàng. Ngự liễn dừng lại trước cổng thành, Lâm Giáp dẫn đầu bá quan văn võ quỳ xuống, “Thân cung nghênh Hoàng Thượng hồi kinh–” Bá quan hô theo.

“Các vị ái khanh vất vả, hãy bình thân.” Trong ngự liễn truyền ra giọng nói của Tân Ca, “Lão Thái sư lên ngự liễn.”

Thân mình của Lâm Giáp hơi chấn động, dập đầu nói, “Lão thần tiếp chi, tạ long ân của Hoàng Thượng.” Ôn Quế tiến lên nâng dậy Lâm Giáp rời mới cùng Thân Mộc dùu Lâm Giáp lên ngự liễn.

Bên trong ngự liễn vô cùng ám áp, đứng bên ngoài một hồi lâu, khi Lâm Giáp tiến vào thì không khỏi rùng mình một cái. Rèm che thật dày buông xuống sau lưng hắn, cửa ngự liễn được đóng lại. Ngự liễn chậm rãi chạy về hướng hoàng cung. Lâm Giáp ngồi chồm hổm bên cạnh, ngốc lăng nhìn Hoàng Thượng, chính xác là nhìn đứa nhỏ đang ngủ say bên cạnh Hoàng Thượng.

“Thái sư vất vả, bên ngoài rất lạnh, trẫm không đành lòng để Thái sư ở bên ngoài chịu lạnh.” Nằm nghiêng trong ngự liễn, Tần Ca đắp một cái chăn thật dày, hắn khom người về phía trước, cầm lấy noãn lô rồi đặt vào tay của Lâm Giáp.

Hai tay của Lâm giáp run run, ôm chặt noãn lô, lúc này mới khôi phục tinh thần để hành lễ tạ ân, nhưng lại bị một đôi tay ngăn cản.

“Thái sư, ngồi đi.”

Lâm Giáp định cử động, nhưng nghĩ đến Thái tử vừa mới đầy tháng, hắn lại lập tức ngồi chồm hổm trở về, lắc đầu nói, “Trên người lão thần có hàn khí, ngồi ở đây là được rồi.”

Tần Ca kéo xuống mũ choàng trên đầu của nhi tử rồi nói, “Không sao, Thái sư ngồi vào đây đi, trẫm có chuyện muốn nói với Thái sư.”

“Dạ.” Ưng thuận nhưng Lâm Giáp vẫn ngồi ở trước cửa ngự liễn trong chốc lát, đến khi trên người tản bớt hàn khí thì mới ngồi vào một góc cách xa Thái tử. Nhìn phong sương trên mặt của Lâm Giáp, Tần Ca kìm lòng không đậu mà nắm tay của đối phương, “Lão Thái sư, mấy năm nay trẫm khiến ngươi vất vả.”

“Hoàng Thượng xin đừng nói như thế.” Ánh mắt của Lâm Giáp không hề ly khai khỏi Thái tử, hốc mắt hơi cay xè, “Lão thần ngày ngày khẩn cầu, hằng đêm khẩn cầu, khẩn cầu Hoàng Thượng có thể có con nối dõi trước

khi lão thần xuống mồ, rốt cục lão thần cũng chờ được. Bây giờ lão thần có chết cũng còn mặt mũi để gặp tiên Hoàng.”

“Thái sư không nên nói như vậy, trẫm còn muốn ngài làm Thái sư cho Thái tử kia mà.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Lâm Giáp nâng tay dùng y mệ lau mắt, hàn rất cao hứng.

Tần Ca đợi Lâm Giáp bình phục cảm xúc một chút thì mới mở miệng, “Trẫm ở Tị Thủ sơn trang nhưng vẫn biết rõ mọi chuyện trong cung, Thái sư làm vô cùng tốt, chuyện sau này cứ giao cho Đô Sát Viện phụ trách, Thái sư đừng cực nhọc nữa.”

Hoàng Thượng quay về, cũng là lúc Lâm Giáp giao lại quyền lực. Hắn cũng không tham luyến quyền lực nên vui vẻ gật đầu, không hề bất mãn mà chỉ do dự nói, “Hoàng Thượng, danh sách mưu phản... là Lương Vương.... phái người giao cho lão thần. Lão thần nghĩ rằng danh sách kia là giả, kết quả lại là thật, thần phái người tìm được thư từ tối lui với Đột Quyết từ trong quý phủ của Trần Hí Ngôn. Trong thư, Đột Quyết nói là Tần Chính đã chết, bọn họ đã phái người liên hệ với Lương Vương, bảo Trần Hí Ngôn tận sức lợi dụng Lương Vương và bộ hạ của hắn. Hoàng Thượng, lão thần.... hò đồ.” fynnz.wordpress.com

Danh xưng Lương Vương tựa hồ đã dành riêng cho Ngũ Tử Ngang, mặc dù hiện tại hắn không còn là Lương Vương nhưng các quan viên và ngay cả Lâm Giáp vẫn có thói quen xưng hắn là Lương Vương.

Tần Ca nhéch khóe môi, “Thái sư đúng là hò đồ, nếu Đột Quyết muốn lợi dụng Lương Vương thì vì sao Lương Vương lại giao cho người danh sách kia?”

Trong mắt của Lâm Giáp lộ ra sự khiếp sợ. Tần Ca bình tĩnh nhìn hắn, “Lương Vương trung thành với trẫm không thua gì Thái sư. Cho dù hắn bị trẫm biếm đi Nữ Trinh thì hắn vẫn quan tâm đến triều đình, quan tâm đến an nguy của trẫm. Trẫm nghe nói trong thư Lương Vương từng uy hiếp Thái sư, có chuyện này hay sao?”

Chỉ trong khoảnh khắc Lâm Giáp đột nhiên cảm thấy dường như mình vẫn luôn xem nhẹ Hoàng Thượng. Tám năm qua, Hoàng Thượng đã trở thành đế vương chân chính nắm trong tay toàn bộ thiên hạ, không hề kém cỏi so với tiên Hoàng, thậm chí có thể còn xuất sắc hơn tiên Hoàng.

Phát hiện này làm cho tâm tình của Lâm Giáp trở nên sôi trào, có lẽ đã đến lúc hắn không cần lo lắng cho triều đình mà có thể chuyên tâm dạy học. Trong lòng đột nhiên cảm thấy thoái mái, Lâm Giáp mở miệng, “Hoàng Thượng, hình như lão thần đã hiểu lầm Lương Vương. Lão thần luôn lo lắng quyền thế trong tay của Lương Vương quá lớn có thể uy hiếp đến ngai vàng của Hoàng Thượng. Nhưng hiện tại suy nghĩ lại một chút thì dường như lão thần đã lo lắng quá nhiều. Lương Vương từng gửi thư uy hiếp lão thần, nếu lão thần không bảo đảm triều đình an ổn thì hắn sẽ lấy xương cốt của lão thần để làm củi đốt lửa.” Nói đến câu cuối cùng, Lâm Giáp nở nụ cười.

Tần Ca nhường mi nhưng không hé răng, Lâm Giáp nói tiếp, “Hình như Lương Vương cũng an bài người bảo hộ lão thần. Sau khi Lương Vương rời kinh, không ít người vô cùng bất mãn đối với lão thần, có lẽ lão thần quả thật lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Hoàng Thượng, xin ngài hãy triệu hồi Lương Vương.”

Tần Ca thở phào nhẹ nhõm khi thấy Lâm Giáp thay đổi thái độ. May mắn nay, nhất là hai năm hắn điều dưỡng và sinh nở, trong triều nếu không có Thái sư thì e rằng hắn sẽ giống như Phượng Minh Vương, vừa chịu khổ vì thân mình mà còn phải quan tâm chuyện triều chính. Bởi vì có Lâm Giáp giúp đỡ nên hắn mới có thể an tâm điều dưỡng, an tâm sinh nở.

Tần Ca nói, “Chuyện triệu hồi Lương Vương thì trẫm đã có tính toán. Trẫm biếm Lương Vương đến Nữ Trinh cũng là nhân cơ hội muốn hắn làm một việc. Còn những người ở trong triều thì Thái sư cũng không cần lo, không quá bao lâu thì bọn họ sẽ minh bạch.”

Nghe ra ý tứ khác trong lời nói của Hoàng Thượng, Lâm Giáp liền biến sắc, định hỏi thì chợt nghe Hoàng Thượng nói, “Lão Thái sư cứ yên tâm về chuyện của Lương Vương, sau này mặc kệ trẫm làm ra quyết định gì thì trẫm cũng sẽ cho Thái sư một lời công đạo.”

“Hoàng Thượng, ngài nói vậy là tổn thọ lão thần. Sau khi Lương Vương hồi kinh thì lão thần sẽ bồi tội với hắn, chỉ cần Lương Vương trung thành với Hoàng Thượng thì lão thần không còn lời nào để nói.” Lâm Giáp cũng không biết sẽ có một ngày hắn quả thật cản Hoàng Thượng cho hắn một lời công đạo.

Tần Ca cũng không nhiều lời mà chỉ xốc chǎn lên rồi cười nhẹ, “Lão Thái sư, bέ Thái tử một chút đi.”

Hốc mắt của Lâm Giáp lập tức đỏ ửng, hắn hít sâu vài hơi, hành lễ tạ ân rồi mới vươn ra đôi tay già nua, ôm lấy tiểu Thái tử một cách vô cùng kích động. Khi hắn bέ lấy tiểu Thái tử nhỏ nhặt vào trong lòng, người thấy mùi sữa trên người Thái tử thì lão lệ trong mắt lập tức tuôn trào.

“Thái sư, trẫm đặt tên cho hắn là Gia Hữu, Tần Gia Hữu, nhũ danh Tử Quân.”

“Hảo hảo....” Nước mắt của Lâm Giáp rơi xuống lớp khăn bọc đúra nhỏ.

Bánh xe cuồn cuộn lăn về phía trước, ngày hôm sau, Tần Ca tổ chức long trọng yến tiệc đầy tháng cho tiểu Thái tử. Nỗi bi thương vì quý phi qua đời nhanh chóng bị che lấp bởi yến tiệc chúc mừng Thái tử đầy tháng. Trước khi Tần Ca hồi kinh thì Lâm Giáp đã dựa theo ý tứ của hắn mà hậu táng công chúa Nữ Trinh quốc. Đối với vị công chúa đã sinh hạ Thái tử cho Hoàng Thượng, Lâm Giáp thường âm thầm thốn thức, đây là hồng nhan bạc mệnh. Huống chi, hắn nhìn ra, Hoàng Thượng cũng không quan tâm đến công chúa mà chỉ để ý đến cái bụng của nàng.

Sau tất niên, Tần Ca trở lại kinh tiếp tục năm quyền hành, Lâm Giáp lại một lần nữa giao ra toàn bộ quyền hành rồi trở về phủ đệ, an tâm làm phu tử, giáo thụ môn sinh. Tần Ca liên tiếp hạ chỉ thăng tay trùng phạt đám đại thần âm thầm tới lui cùng Đột Quyết, tính cả thân nhân và bằng hữu của bọn họ đều bị liên lụy. Đây là lần càn quét lớn nhất trong triều kể từ khi Tần Ca cầm quyền cho đến nay. Nhiều năm về sau còn rất nhiều người khi nhớ đến cảnh tượng lúc này mà vẫn không khỏi run sợ.

Tháng hai năm thứ chín Văn Thái, Ngũ Tử Hoa nhận được mật tín của Ngũ Tử Ngang thì liền viện cớ đi ngao du sơn thủy, thường ngoạn phong

cảnh của Đột Quyết, suốt đêm mang theo đám người của Phùng Duy Châu để trốn khỏi Đột Quyết. Trước đó hắn đã nhận thấy Tra Mộc Nhĩ không tính thả bọn họ hồi kinh. Ngũ Tử Hoa và Phùng Duy Châu sau khi bí mật thương nghị thì tìm cách trốn thoát. Bọn họ bỏ lại tất cả những gì đã đem đến, chỉ dẫn theo ngựa và lương khô. Sau khi phát hiện bọn họ bỏ trốn, Tra Mộc Nhĩ lập tức lệnh cho bộ hạ dẫn binh truy kích, cả đời của Ngũ Tử Hoa chưa từng chật vật như thế. Phùng Duy Châu không biết vỡ công lại càng ném đủ mùi vị khổ sở, may mắn Ngũ Tử Ngang đã viết một phong thư cho đại tướng biên quan để bọn họ tiếp ứng Ngũ Tử Hoa, trước khi bị binh lính của Đột Quyết bắt lấy thì đám người của Ngũ Tử Hoa đã thuận lợi trốn về Đại Đông.

Trong khi Ngũ Tử Hoa chạy trối chết thì Phạm Ngũ Thị ở kinh thành lại nhận được hai phong thư, một là Ngũ Tử Ngang viết cho nàng, phong thư còn lại là Ngũ Tử Ngang bảo nàng giao cho Liễu Song. Trong thư Ngũ Tử Ngang nói với cô nai nai rằng hắn vẫn xem Liễu Song là muội muội, nay hắn tự thân khó bảo toàn, không muốn tiếp tục liên lụy Liễu Song. Vả lại nhị đệ Ngũ Tử Anh nhiều năm qua vẫn yêu Liễu Song, trong lòng của Liễu Song cũng chỉ có nhị đệ, hắn nguyện ý thành toàn hai người. Còn phong thư hắn viết cho Liễu Song là thư thôi nàng. Ngũ Tử Anh cũng nhận được một phong thư đến từ Nữ Trinh quốc, bị nhốt suốt gần một năm, Ngũ Tử Anh không hề nhiều lời, chỉ ôm lấy Liễu Song đang khóc nức nở.

Phạm Ngũ Thị lão lệ tung hoành, quỳ gối bên trong từ đường của Ngũ gia, khẩn cầu liệt tổ liệt tông phù hộ Ngũ gia, phù hộ Ngũ Tử Ngang. Nàng bất lực đói với chuyện của Ngũ Tử Anh và Liễu Song, cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề, trong thư Ngũ Tử Ngang cũng không quá chứng thật suy đoán của nàng. Chuyện Ngũ Tử Ngang thôi Liễu Song bị người có tâm tư truyền ra ngoài, ngày đó long nhan rất thỏa mãn, ngày đó rất nhiều người đều cảm thấy thương tiếc, ngày đó không ít người lo lắng cho kết cục của Ngũ gia.

Mà Ngũ Tử Ngang không có thời gian đi bận tâm ngày đó. Nữ trinh lâm vào hỗn loạn sau khi hắn rời đi, Việt Lặc Sở và Việt Lặc Da chính thức đổi đầu quyết liệt, Việt Lặc Da mang theo bộ hạ của mình làm phản. Khi Ngũ Tử Ngang xuất hiện trước mặt Việt Lặc Da với một thân bần thiú thì Việt Lặc Da khóc đến mức có thể nói là kinh thiên động địa. Thế cục của Nữ

Trinh hoàn toàn thay đổi sau khi Ngũ Tử Ngang trở về, Việt Lặc Da vốn bị Việt Lặc Sở áp chế thì lúc này lại như hổ thêm cánh, thế cục của Nữ Trinh làm cho Tra Mộc Nhĩ phải rục rịch.

.....

“Oa oa.....oa oa....”

Bấy triều, Tân Ca đi về tẩm cung, còn chưa đến cửa thì đã nghe thấy tiếng khóc của nhi tử. Ôn Quế vội vàng tiến lên đẩy cửa ra, sau khi Hoàng Thượng tiến vào thì hắn lập tức lên tiếng, “Xảy ra chuyện gì? Vì sao Thái tử điện hạ lại khóc?”

Thân Mộc đang giữ Thái tử ở trong phòng liền chạy ra, theo sau là một nhũ mẫu đang khóc và Diêm Nhật với sắc mặt không tốt. Thân Mộc quỳ xuống nói, “Thỉnh Hoàng Thượng ban tội.” Không có gì để biện giải.

Ôn Quế vừa nghe xong thì trong lòng liền khẩn trương, nhưng có Hoàng Thượng ở đây nên hắn không tiện hỏi nhiều. Nhũ mẫu càng không ngừng dập đầu, cầu xin tha thứ, “Hoàng Thượng tha mạng, nô tỳ vô dụng, đút điện hạ uống nước làm điện hạ bị sặc, Hoàng Thượng tha mạng.”

Diêm Nhật cũng quỳ xuống, “Thỉnh Hoàng Thượng ban tội.”

Tân Ca nhíu mày lại, thần sắc vẫn lạnh lùng như thường, nhìn người nhũ mẫu kia rồi nói, “Dẫn nàng đi.” Lập tức có người lôi nhũ mẫu đang khóc lóc cầu xin Hoàng Thượng tha mạng ra ngoài. Để Thân Mộc và Diêm Nhật đứng lên, Tân Ca đi nhanh vào trong phòng, tiểu Thái tử vừa tròn năm tháng đang được một nhũ mẫu khác ôm lấy, khóc đến mức đỏ bừng cả mặt. Vừa thấy phụ Hoàng thì hắn liền vươn tay muốn bế.

Tân Ca tiến lên bế lấy nhi tử rồi hạ lệnh, “Vài người các ngươi lưu lại, những người khác đều lui xuống.” Nhũ mẫu trong phòng nơm nớp lo sợ mà lui xuống, Khổng Tắc Huy, Ôn Quế, Diêm Nhật và Thân Mộc ở lại. Sau khi những người đó rời đi, Tân Ca mới đưa lưng về phía bốn người mà hỏi, “Nhũ mẫu có cho Thái tử bú sữa hay chưa?”

Chuẩn bị sẵn sàng chờ Hoàng Thượng trách phạt, Thân Mộc trả lời, “Đã bú xong, vừa rồi nhũ mẫu đút điện hạ uống nước, nô tài không nhìn kỹ nên làm điện hạ bị sặc.”

“Chỉ là bị sặc?” Tân Ca vẫn đưa lưng về phía bốn người.

“Dạ.” Khẩu khí của Hoàng Thượng thay đổi, Thân Mộc quỳ xuống.

“Đứng lên,”

Trong lòng của Thân Mộc trở nên khẩn trương, hấn chật rãi đứng lên.

Nào ngờ ngay sau đó Tân Ca lại đặt đúra nhỏ lên giường, nói một cách nghiêm khắc, “Chẳng qua chỉ bị sặc một chút mà đã khóc thành như vậy, sau này có thể làm được cái gì! Cứ để hấn khóc, không ai được phép dỗ hấn.” Mặc kệ nhi tử mới năm tháng tuổi, vẫn còn chưa biết đi.

“Hoàng Thượng?” Ngay cả Không Tắc Huy lãnh huyết mà cũng kinh ngạc trọn tròn mắt.

“Không ai được phép dỗ hấn.” Vẫn là câu đó, Tân Ca bỏ lại nhi tử rồi ly khai. Bị phụ Hoàng vô tình vứt bỏ ở trên giường, tiểu Thái tử Tân Gia Hữu càng khóc lớn hơn nữa.

“Như vậy, như vậy, như vậy là sao?” Ôn Quế nhìn ra cửa, lại nhìn Thái tử đang khóc rống trên giường, sốt ruột muôn chết.

Diêm Nhật nhanh chóng đi đến bên cửa, xốc lên rèm cửa để nhìn xem, Hoàng Thượng không ở đây, chắc là đã đi vào phòng ngủ. Hắn vội vàng quay đầu rồi gầm nhẹ, “Còn không mau bế điện hạ lên!”

Thân Mộc giật mình, vội vàng bế nhào lên giường mà bế Thái tử lên, tiểu Thái tử được bế lên càng ủy khuất mà khóc oa oa.

“Không ai được phép bế hấn, cứ để hấn khóc.” Từ gian phòng bên cạnh truyền đến giọng nói của Hoàng Thượng, Thân Mộc quay đầu liếc nhìn Ôn Quế một cái, sốt ruột muôn chết. Ôn Quế nháy mắt với Diêm Nhật rồi đi ra ngoài, Không Tắc Huy bất đắc dĩ thở dài, đi đến trước mặt Thân Mộc, dùng ngón tay lau nước mắt của tiểu Thái tử rồi thấp giọng nói, “Phụ Hoàng của

ngươi cũng không sủng ngươi như phụ thân của ngươi đâu, đừng khóc nữa.”

Lớn mật vén lên rèm cửa, Ôn Quế cất tiếng, “Hoàng Thượng, nô tài đi vào.”

“Châm trà.”

Tần Ca đang đọc tấu chương, không hề ngẩng đầu. Ôn Quế vội vàng tiến lên, cầm lấy ấm trà rồi châm trà cho Hoàng Thượng. Tiết thanh minh đã qua, trời cũng ấm áp, nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của Hoàng Thượng, mắt đีc tai ngơ đối với tiếng khóc ở kế bên phòng, hắn thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, điện hạ....còn nhỏ, bị sặc thì đương nhiên sẽ khóc.” Dù gì điện hạ cũng là do Hoàng Thượng liều mạng sinh ra, Hoàng Thượng có thể nào nhẫn tâm như vậy?

Tần Ca vừa phê tấu chương vừa thản nhiên nói, “Hắn là Thái tử, trẫm sủng ái hắn chính là hủy hoại Đại Đông. Bất quá chỉ bị sặc một chút mà đã khóc thành như vậy, sau này hắn sẽ gặp càng nhiều chuyện khốn khó hơn nữa, chẳng lẽ mỗi lần như thế đều đến khóc lóc với trẫm hay sao? Không thể bởi vì hắn còn nhỏ mà tập hư hắn. Hắn té dập đầu cũng không được khóc.”

Ôn Quế đau lòng, Hoàng Thượng quá nhẫn tâm, không chỉ nhẫn tâm đối với chính mình mà còn nhẫn tâm hơn đối với con ruột của mình.

“Nói với Thân Mộc, nếu hắn còn khóc thì trẫm sẽ ném hắn ra ngoài.”
Tần Ca tuyệt đối là người lạnh lùng cứng rắn.

Ôn Quế vội vàng chạy đi, phòng kế bên liền truyền đến vài tiếng dịu dàng của Thân Mộc và Ôn Quế, “Đừng khóc, đừng khóc.....điện hạ đừng khóc.....”

Trước khi Tần Ca ném đúra nhỏ ra ngoài thì Ôn Quế và Thân Mộc cũng thành công dỗ dành Thái tử. Võ nhẹ Thái tử chỉ còn khóc thút thít, Thân Mộc, Ôn Quế và Diêm Nhật vô cùng chua xót, không hẹn mà cùng âm thầm kêu trong lòng: Vương gia, ngài mau quay về đi!

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 132

Ban đêm, trong tấm cung im ắng, Tân Ca cũng không nghỉ ngơi mà đang đọc một bức mật thư vừa nhận được, thư này do Ngũ Tử Ngang phái người đem về từ Nữ Trinh. Thế cục của Nữ Trinh vượt quá dự đoán của Tân Ca và Ngũ Tử Ngang, Việt Lặc Sở thẹn quá hóa giận, tàn sát thê thiếp và hai hài tử của Việt Lặc Da, ngay cả Ngũ Tử Ngang cũng không ngờ hắn sẽ làm như thế. Ngũ Tử Ngang liều chết cứu nhi tử của Việt Lặc Da để cho hắn còn lại hậu nhân. Việt Lặc Da cực kỳ bi thương, ân đoạn nghĩa tuyệt với Việt Lặc Sở, thỉnh cầu Ngũ Tử Ngang viết thư xin Hoàng đế Đại Đông giúp đỡ, giúp hắn đoạt được Nữ Trinh. Phong thư này nhanh hơn thư thỉnh cầu chính thức của Việt Lặc Da vài ngày, nói cách khác vài ngày nữa Tân Ca sẽ nhận được thư xin giúp đỡ của Việt Lặc Da.

Tình hình của Nữ Trinh quốc cũng không quá đáng sợ. Lại nhìn xuống lá thư của Ngũ Tử Ngang, thông qua những dòng chữ, Tân Ca nhớ nhung người phương xa. Xuống giường, thiêu rụi lá thư, sau đó Tân Ca chỉ mặc xiêm y rồi đi ra phòng ngủ.

“Hoàng Thượng?” Diêm Nhật đang ngủ gật bên ngoài lập tức choáng tỉnh, Thân Mộc sau khi nghe tiếng cũng vội vàng tỉnh lại.

“Không cần đi theo.” Không giải thích nhiều, Tân Ca trực tiếp đi vào phòng của nhi tử ở kế bên. Tiếp theo, Diêm Nhật và Thân Mộc chợt nghe Hoàng Thượng bảo nhũ mẫu lui ra. Diêm Nhật nhìn về phía Thân Mộc, Thân Mộc hé miệng mỉm cười, lắc đầu đối với hắn, bảo hắn cứ làm lo.

Hôm nay Tân Gia Hữu bị uất ức cũng đã quên mất uất ức mà chỉ ngọt ngào chìm vào giấc ngủ. Tân Ca ngồi xuống bên giường, khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử rồi khom người nhẹ nhàng hôn lên trán và lên mặt của nhi tử. So với lúc đầy tháng thì lúc này khuôn mặt của Tử Quân càng lúc càng giống Ngũ Tử Ngang. Mỗi lần nhìn nhi tử thì Tân Ca càng nhớ người nợ nhiều hơn.

Tần Ca thấp giọng nói với nhi tử vẫn chưa hiểu chuyện của mình, “Phụ Hoàng chỉ có một mình ngươi là nhi tử, sẽ không có ai tranh giành thiên hạ này với ngươi. Phụ thân của ngươi đang bình định hết thảy trở ngại về sau cho ngươi, đến khi ngươi lớn lên sẽ không cần phải ưu phiền vì thù trong giặc ngoài, cũng bởi vì vậy mà phụ Hoàng mới phải nghiêm khắc đối với ngươi.”

“Ngươi vẫn chưa hiểu chuyện, có lẽ không hiểu được vì sao phụ Hoàng lại nhẫn tâm với ngươi như vậy. Ngươi là nhi tử duy nhất của phụ Hoàng, hết thảy mọi người sẽ xem ngươi là bảo bối, ngươi lại là Thái tử, ngày sau không biết sẽ có bao nhiêu người xu nịnh ngươi, thuận theo ngươi, càng đừng nói đến phụ thân của ngươi sẽ sủng ái ngươi như thế nào. Nếu phụ Hoàng không nghiêm khắc với ngươi một chút, không có thù trong giặc ngoài thì ngươi sẽ trở thành hòn quân, sau đó sẽ trở thành bạo quân. Phụ Hoàng không thể để cho ngươi hủy diệt giang sơn mà phụ thân của ngươi đã đánh đổi cho ngươi.”

Đem bàn tay nhỏ bé của nhi tử bỏ vào trong chăn, Tần Ca vỗ nhẹ nhi tử, ánh mắt không còn sự nghiêm khắc lúc ban ngày mà chỉ còn nồng đậm yêu thương. Nhìn chăm chú con một hồi lâu thì Tần Ca mới đứng dậy ly khai. Diêm Nhật phái người đi tìm thêm phượng đan nhưng vẫn chưa tìm được, hắn cũng từ bỏ, có Gia Hữu thì hắn đã thỏa mãn. Trước khi Ngũ Tử Ngang trở về thì hắn vẫn là Hoàng đế Đại Đông, sau khi trở về thì hắn sẽ là nghiêm sư của nhi tử. Hắn muốn dạy nhi tử trở thành quân vương tài đức sáng suốt nhất Đại Đông, để cho Gia Hữu được lưu danh muôn đời.

Sau khi Hoàng Thượng quay về phòng, Diêm Nhật lặng lẽ tiến vào phòng của Thái tử. Nhũ mẫu vừa thấy hắn thì liền mỉm cười hiểu rõ, tiếp tục lim dim trên giường. Nhẹ nhàng bế tiểu Thái tử lên, trên mặt của Diêm Nhật lộ ra nụ cười hơi ngưng ngùng. Hắn còn tưởng rằng Hoàng Thượng không thích Thái tử, xem ra bọn họ đã quá lo lắng. Hoàng Thượng dùng sinh mệnh để sinh ra Thái tử, làm sao mà Hoàng Thượng lại không thích? Bất quá Hoàng Thượng vẫn quá nghiêm khắc đối với Thái tử, sau này hắn phải khéo léo một chút, chỉ cần có thể chờ được Vương gia trở về thì tiểu Thái tử liền toàn. Vừa cười ngượng ngùng vừa nhẹ nhàng đặt tiểu Thái tử trở lại trên giường, lén mật sờ lên mặt của tiểu Thái tử một chút, sau đó Diêm Nhật mới chịu ly khai.

.....

Hai mươi hai tháng tư năm thứ chín Văn Thái, Tân Ca nhận lời thỉnh cầu của Việt Lặc Da, phái binh hiệp trợ Việt Lặc Da đối đầu với Việt Lặc Sở. Ngay khi Tân Ca phái binh đến Nữ Trinh vào ngày thứ ba thì Đột Quyết lại dẫn quân tấn công Đại Đông. Mười bảy tháng năm năm thứ chín Văn Thái, Tân Ca hạ chỉ: Lệnh cho Ngũ Tử Anh làm Hộ quốc tướng quân, thống lĩnh mười lăm vạn đại quân đến biên quan ngăn cản Đột Quyết tấn công. Thánh chỉ này vừa hạ xuống thì lập tức chấn động cả triều đình. Khi Lương Vương Ngũ Tử Ngang bị lưu đày được hai năm, Ngũ Tử Anh bị giam lỏng hơn một năm lại trở thành Hộ quốc tướng quân, quan hàm nhị phẩm. Các thị vệ bao vây bên ngoài phủ đệ của Lương Vương đều được giải tán, tuyên cáo kiếp nạn của Lương Vương phủ đã qua. Vô số người nghĩ rằng Ngũ gia cứ như vậy mà tiêu đời lại bắt đầu trở nên mờ mịt, nhưng càng nghi hoặc thì bọn họ càng hưng phấn, ý của Hoàng Thượng chẳng phải là muốn triệu hồi Lương Vương, một lần nữa trọng dụng Ngũ gia hay sao?

Đối với thánh chỉ này, ngoài dự đoán của mọi người, Lâm Giáp chỉ bảo trì im lặng, hoặc nên nói là ngầm đồng ý thì chính xác hơn. Còn Ngũ Tử Anh sau khi nhận được thánh chỉ thì đương nhiên liền tiến cung tạ ơn, tuy nhiên hắn lại làm ra một chuyện chấn động kinh thành, làm cho bá quan văn võ đều há hốc mồm. Hắn quỳ xuống đất khẩn cầu Hoàng Thượng ban hôn cho hắn và tiền Lương Vương phi Liễu Song, nói rằng hắn thương xót Liễu Song vì đại ca đã thoi nàng, không đành lòng thấy cuộc đời của Liễu Song cơ cực. Hơn nữa hơn một năm bị giam lỏng, hắn cũng thích Liễu Song nhưng ngại thân phận của hai người nên hắn không tiện nói ra. Nay đại ca đã thoi Liễu Song cho nên hắn muốn chiếu cố Liễu Song cả đời.

Tạm thời không bàn đến chuyện Ngũ Tử Ngang muôn thoi Liễu Song, chỉ bằng Ngũ Tử Anh là thân đệ của Ngũ Tử Ngang, cho dù Liễu Song đã không còn là đạiẫu của hắn thì hắn cũng không thể làm ra chuyện thúc tẫu nghịch luân để người đời gièm pha như vậy. Nhưng Ngũ Tử Anh không bận tâm người khác nói hắn thế nào, hắn quyết tâm muốn thành thân với Liễu Song. Tiếp theo đó càng khiến người ta há hốc mồm chính là Hoàng Thượng chẳng những chấp thuận mà thậm chí còn khôi phục thân phận quận chúa cho hai tiểu nha đầu của Lương Vương phủ. Tin tức Lương Vương phủ ham ngư phiên thân lập tức truyền khắp kinh thành. Sau khi cù

hành một nghi thức thành thân rất đơn giản với Liễu Song ngay trong phủ thì Ngũ Tử Anh nắm giữ ấn soái xuất chinh.(hàm ngư phiên thân = đổi đời)

Mùng năm tháng năm năm thứ chín Văn Thái, Ngũ Tử Hoa đi sứ Đột Quyết suýt chút nữa đã không thể trở lại, rốt cục đã về đến kinh thành. Tuy rằng trở về rất chật vật nhưng Ngũ Tử Hoa lại mang về một người – trưởng tử của Tra Mộc Nhĩ cùng hán nữ tư sinh, Khoa Thẩm Khả Thập, chính là đứa nhỏ bị khi dễ từng được Phùng Duy Châu cứu giúp. Bởi vì mẫu thân là hán nữ nô lệ có địa vị thấp kém, khi sinh ra Khoa Thẩm Khả Thập vốn nên bị giết chết, bởi vì ngày đó là sinh thần của Tra Mộc Nhĩ nên mới thoát được nạn kiếp, nhưng hắn cũng trở thành nô lệ giống mẫu thân của mình.

Khi bỏ trốn cùng Ngũ Tử Hoa, Phùng Duy Châu không biết làm sao mà trong lúc xúc động đã mang theo Khoa Thẩm Khả Thập. Đứa nhỏ này dọc đường không hề kêu khóc một tiếng nào, có thể là vì đứa nhỏ này rất kiên cường hoặc là vì có nguyên nhân gì khác, tóm lại Phùng Duy Châu với thiên tính thiện lương đã mang Khoa Thẩm Khả Thập lên lưng ngựa của mình rồi bỏ trốn vào ban đêm, sau đó mới đem đứa nhỏ về kinh thành cùng hắn.

Ngũ Tử Hoa trốn trở về, không tính là hoàn thành nhiệm vụ đi sứ, nhưng Tân Ca lại ban thưởng cho bọn họ vì đã kéo dài thời gian xuất binh của Đột Quyết, giúp Đại Đông tranh thủ chuẩn bị. Phùng Duy Châu từ môn sinh của Ngũ Tử Ngang lập tức trở thành quan viên lục phẩm của Lại bộ, chức quan của Ngũ Tử Hoa không thay đổi, đồng thời tiếp quản chức vụ Đốc Chuyển Diêm Vận Sử Ti của Liễu Vân Phi trước kia. Tiếp theo Tân Ca lại một lần nữa sắc phong cho Phạm lão thái thái làm Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Ngũ gia ngoại trừ Vương vị của Ngũ Tử Ngang thì vinh quang tựa hồ đang dần dần trở lại.

.....

Đứng trong biệt viện không người, Ngũ Tử Hoa đặt một tay lên bàn đá, một tay ôm mặt. Người kia đã mất, không còn ai sẽ ngồi ở nơi đây nghe hắn nói này nói kia, chỉ để nhìn thấy một người mỉm cười. Hắn biết, vẫn luôn biết người nọ khóc thương trong lòng cho nên luôn tìm cách khiến người nọ vui vẻ. Khi Vân Tú bị Hoàng Thượng mang đi thì nhất định rất nhớ đến hắn, trong lòng của Vân Tú.....nhất định là có hắn, bằng không, bằng không

cũng sẽ không giao chuỗi tràng hạt chưa từng rời khỏi người cho hắn. Nhưng mà, hắn thật không ngờ lần đó gặp mặt cũng là lần sinh ly tử biệt của hắn và nàng.

Từ Đột Quyết trở về, không biết đây đã là lần thứ mấy Ngũ Tử Hoa đến Cẩm Đà tự. Giai nhân đã qua đời, được chôn ở hoàng lăng, nhưng mỗi khi hắn có thời gian thì đều đến Cẩm Đà tự, hắn không tin Vân Tú cứ như vậy mà rời đi, ngay cả một câu cũng không để lại cho hắn. Vân Tú.....Vân Tú.....Ta chung quy vẫn là một nam tử vô dụng, khi người sống thì không thể xóa đi mi tâm ưu sầu cho người, khi người đã rời xa thì ta cũng chỉ có thể yếu đuối khóc lóc tại nơi này.

Đứng một hồi lâu, đến khi bầu trời sập tối, Ngũ Tử Hoa xoa xoa mặt, buông tay, đôi mắt đỏ bừng. Lấy ra chuỗi tràng hạt mà Vân Tú đã cho hắn từ trước ngực, Ngũ Tử Hoa bẻ một nhánh hoa đào chỉ có lá rồi quỳ xuống đất, đối mặt với gian phòng mà Vân Tú đã từng ở, dập đầu lạy ba cái rồi mới đứng dậy, mang theo nhánh hoa đào xoay người ly khai. Vân Tú, đời này ta sẽ không thú thê, kiếp sau nếu có thể gặp lại người thì ta sẽ không yêu đuối như thế, ta sẽ liều mạng để được ở bên người.

Khôi phục tâm tư, Ngũ Tử Hoa cưỡi ngựa quay lại kinh thành, nếu quật roi thúc ngựa thì sẽ mất chưa đến một canh giờ đã có thể trở về, nhưng Ngũ Tử Hoa chỉ để cho ngựa chạy tà tà. Thủ bị quan kinh thành là Quan Độ, cho dù cửa thành có đóng sớm thì hắn vẫn có thể vào được.

Khi trở về quả nhiên cửa thành đã sớm đóng lại. Lấy ra lệnh bài nới thắt lưng, chỉ chốc lát sau cửa thành được mở ra, xuất hiện trước cửa thành dĩ nhiên là Quan Độ, Ngũ Tử Hoa nhanh chóng xuống ngựa, nói một cách áy náy, “Thật có lỗi, Quan đại ca, ta có việc đi ra ngoài nên quay về muộn, lại làm phiền ngươi.”

“Ta đã sớm quen, người của Ngũ gia các ngươi à, chỉ thích quay về lúc nửa đêm.” Lầm bầm một tiếng, Quan Độ tựa hồ cũng nhìn ra Ngũ Tử Hoa có tâm sự, vỗ vỗ bờ vai của đối phương rồi nói, “Quay về sớm một chút đi, đại ca của ngươi không ở Đại Đông, nhị ca lại xuất chinh, ngươi cứ về muộn như vậy thì lão thái thái sẽ rất lo lắng.”

“Ta đã biết, làm phiền Quan đại ca.” Hơi cúi đầu với Quan Độ, sau đó Ngũ Tử Hoa lén ngựa rồi mới chạy về phủ. Nhìn bóng dáng của Ngũ Tử Hoa biến mất trong đêm tối, Quan Độ nhíu chặt mi tâm, Tử Ngang thật sự muôn làm như vậy hay sao? Hy vọng hắn chỉ là nhất thời hờ đồ, bằng không....Ngựa đầu nhìn những vì sao trên không trung, từng viên lấp lánh, trong lòng của Quan Độ hy vọng ngày này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 133

Biển Lương Vương phủ đến nay vẫn chưa được treo lên, đại môn trống trại nổi bật trên con phố nổi danh với những phủ đệ đồ sộ của các đại quan. Vừa thấy tam thiếu gia quay về, thị vệ canh trước cổng cũng đã quen, nhán nhus thiếu gia mau chóng nghỉ ngơi rồi vừa ngáp vừa về phòng tiếp tục đi ngủ. Cuối tháng sáu trời bắt đầu nóng nực, buổi tối lại đặc biệt mát mẻ, toàn bộ mọi người trong phủ đều thưa dịp ban đêm mát mẻ mà nhanh chóng bỗ sung sức lực đã bị cái nắng oi bức ban ngày thiêu đốt. Trong phủ vô cùng yên lặng, gật đầu với hơn mười người thị vệ tuần phủ, Ngũ Tử Hoa lê thân mình mệt mỏi và tâm tình trầm trọng mà quay về phòng của mình.

Chưa dùng bữa tối, Ngũ Tử Hoa cũng không có khẩu vị. Cho người hầu lui về ngủ, Ngũ Tử Hoa uống cạn hai tách trà nguội rồi lên giường mà vẫn mặc nguyên y phục. Vân Tú bị dẫn vào cung, thậm chí truyền ra tin tức có thai thì hắn cũng không quá mức lo lắng. Hắn vẫn không tin là Hoàng Thượng sẽ giết Vân Tú, hơn nữa thời điểm không đúng, hắn thậm chí nghĩ rằng Hoàng Thượng đón Vân Tú hồi cung bất quá chỉ vì một mục đích nào đó, chờ sau khi đạt được mục đích thì sẽ thả Vân Tú ra. Nhưng hắn đã đoán sai, thật vất vả mới hồi kinh, chờ đợi hắn chỉ còn lại khoảng sân hoang vắng cùng cái chết của Vân Tú.

Không cam lòng.....Không cam lòng....Hắn thậm chí còn chưa nói với Vân Tú là hắn thích nàng, không, hắn yêu nàng, lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì hắn đã bị nàng hút hồn. Hắn háo sắc, hắn thừa nhận ngay từ đầu hắn coi trọng mỹ sắc của Vân Tú, nhưng dần dần trong mắt của hắn chỉ có đôi mi thanh tú phảng phất ưu sầu không thể xóa nhòa, còn có nỗi đau khổ muốn nói lại thôi mà mỗi khi Vân Tú nhìn hắn. Trong khi hắn thậm chí không thể đi hỏi Hoàng Thượng, trong đầu luôn nghĩ Vân Tú là nữ nhân của Hoàng Thượng, cho dù Hoàng Thượng không yêu nữ nhân này nhưng động tâm đối với nữ nhân của Hoàng Thượng cũng là tử tội. Ngũ gia vừa mới đứng vững sau bao nhiêu bấp bênh, vận mệnh của đại ca vẫn còn chưa rõ, hắn cũng không thể làm gì hơn.

“Vân Tú.....Vân Tú.....” Ngũ Tử Hoa kéo chăn trùm đầu, đau đớn khẽ kêu một tiếng.

Phốc!

Một âm thanh rất nhẹ vang lên, ánh đèn dập tắt. Đau khổ trong lòng của Ngũ Tử Hoa nháy mắt lui xuống, không nóng lòng xốc chăn lên, hắt lảng lẽ lấy ra một thanh chùy thủ dưới gối rồi mới nhanh chóng xoay người trốn vào góc giường. Đêm nay trời không có trăng, trong phòng tối đen, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Ngũ Tử Hoa nắm chặt chùy thủ, nín thở. Có người đẩy cửa ra ở gian ngoài, Ngũ Tử Hoa nhanh chóng xuống giường, di chuyển đến bên cạnh giường.

Tiếng bước chân rất rõ ràng – hình như là người đến đặc biệt phát ra – đứng ở cửa phòng ngủ, tiếp theo là một tiếng bích giồng như có vật nặng được đổi phương đặt xuống đất, rồi sau đó tiếng bước chân rời đi, cánh cửa được đóng lại.fynnz.wordpress.com

Âm thanh ôtrầm thấp truyền đến, Ngũ Tử Hoa đợi một hồi lâu, ngoại trừ tiếng ôcàng lúc càng rõ ràng thì không còn nghe thấy động tĩnh gì khác. Ngũ Tử Hoa cầm chùy thủ, tìm được hỏa chiết để thắp nén. Trong nháy mắt gian phòng được thắp sáng, Ngũ Tử Hoa néo mắt lại, tiếng ôrõ ràng hơn, Ngũ Tử Hoa cầm chùy thủ chậm rãi vòng qua bình phong, sau đó hắt mới sững sốt. Trước cửa phòng ngủ có một thứ, không, tuy rằng đã bị bọc lại nhưng vẫn có thể nhìn ra là một người! Mà tiếng ô là do người này cất lên.

Ngũ Tử Hoa không dám tùy tiện, hắt đi ngang qua người kia để đi ra gian ngoài, người hầu bên ngoài không có dấu hiệu thức tỉnh, Ngũ Tử Hoa cẩn thận nhìn kỹ, đúng là đã bị đánh bất tỉnh. Hắt cảm thấy hoảng sợ, người tới có công phu cực cao, nhưng vì sao? Trong lòng vô cùng bất an, hắt chậm rãi mở cửa ra, trong viện không có một bóng người. Đóng cửa, khóa trái, Ngũ Tử Hoa đi đến bên cạnh người bị trùm kín đang càng lúc càng phát ra tiếng kêu thống khổ, hai ba nhát dao cắt đứt dây thừng, sau đó hắt mở ra, đến khi hắt nhìn thấy rõ ràng người bị trùm kín là ai thì chùy thủ trong tay lập tức rót xuống đất.

Keng!

“Vân, Vân Tú?”

Bị trói tú chi, miệng ngậm vải bối, vẻ mặt thống khổ, tóc mai bị nước mắt thấm ướt, người này không phải là Việt Lặc Vân Tú thì là ai? Mà bên dưới dây thừng trói nàng còn có một phong thư, trên thư có vài chữ rõ to khiến Ngũ Tử Hoa đọc xong mà choáng váng cả đầu.

“Tam đệ thương.”

Không kịp suy nghĩ, hắn vội vàng cắt đứt dây thừng trên người Việt Lặc Vân Tú, rút ra vải bối trên miệng của nàng, Ngũ Tử Hoa ôm cả người lẵn thu lên giường. Việt Lặc Vân Tú cắn chặt môi, sắc mặt ửng đỏ, có vẻ dì thường thống khổ. Ngũ Tử Hoa cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, liếc mắt nhìn lá thư, bởi vì cực độ vui sướng mà bàn tay run rẩy đến mức suýt nữa cầm một lá thư cũng không xong.

Vội vàng mở thư ra, Ngũ Tử Hoa trợn tròn mắt, trong thư chỉ có một câu, “Hảo hảo tận hưởng, nàng thuộc về ngươi.”

Ngũ Tử Hoa suýt nữa đã thở không được, chữ tuyệt đối là của đại ca, nhưng đại ca nói hồ đồ cái gì vậy! Đốt lá thư, Ngũ Tử Hoa sốt ruột muốn chết.

“Vân Tú, Vân Tú, ngươi xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?” Thấy sắc mặt ửng đỏ của Vân Tú thật sự bất thường, Ngũ Tử Hoa vừa lau mồ hôi chồn àng vừa nói, “Ta đi gọi đại phu cho ngươi, ngươi chịu đựng một chút, đại phu lập tức sẽ đến!” Định chạy đi nhưng y mê liền bị túm chặt.

“Đừng, đừng đi.....” Việt Lặc Vân Sơn cố gắng giữ lại một chút thanh tịnh cuối cùng để túm chặt Ngũ Tử Hoa. Nghĩ rằng hắn sợ hãi nên Ngũ Tử Hoa ôm hắn vào lòng, cất lên giọng nói run rẩy, “Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ không bao giờ bỏ ngươi lại nữa, có chết cũng sẽ không, ngươi chờ ta, chờ ta đi kêu đại phu cho ngươi.”

“Không....đừng.....đi.....urm....” Việt Lặc Vân Sơn muốn đẩy Ngũ Tử Hoa ra nhưng lại hy vọng đối phương có thể ôm mình chặt hơn một chút.

Hơi thở nóng như lửa phả vào bên cổ, Ngũ Tử Hoa sờ trán của đối phương, thuận tiện lau mồ hôi chonàng, nhưng động tác của hắn lại làm cho đối phương phát ra tiếng rên rỉ khiến hắn suýt tí nữa đã không chế được!

“Vân Tú? Người sao vậy? Nói cho ta biết đi!” Ngũ Tử Hoa nôn nóng muốn chết, ngay sau đó tay của hắn bị đối phương cầm lấy rồi dán vào cẳng cổ nóng hổi.

“Tử Hoa.....Tử Hoa.....” Thần trí của người bị dược không chế đã trở nên mơ hồ.

Lúc này Ngũ Tử Hoa mới giật mình nhận ra người nọ đã xảy ra chuyện gì, Vân Tú....Vân Tú bị người kẽ đơn! Nghĩ đến lá thư vừa bị hắn đốt, đây là lần đầu tiên Ngũ Tử Hoa muốn đánh đại ca của mình một trận như vậy.

Không rảnh suy nghĩ sâu xa vì sao đại ca lại viết cho hắn lá thư này, vì sao phải làm như thế, Ngũ Tử Hoa nhìn người đang bị dược tính tra tấn vô cùng thống khổ, hắn nuốt nuốt miếng rồi mới cắn răng một cái, sau đó buông rèm xuống.

“Không....” Khi Ngũ Tử Hoa bắt tay vào cởi bỏ y phục trên người của mình, Việt Lặc Vân Sơn đột nhiên sợ run cả người, vội vàng đè lại tay của hắn, không được, không được.....

“Vân Tú, đừng sợ.” Lần đầu tiên lớn mật đặt xuống một nụ hôn dịu dàng nơi khóm môi của người này, Ngũ Tử Hoa dễ dàng mở ra hai tay vô lực của đối phương, cởi bỏ y khẩu trên người nàng, trong lòng thầm thắc mắc vì sao Vân Tú lại mặc nam trang?

“Không....” Từng giọt nước mắt rơi xuống, Việt Lặc Vân Sơn nhắm chặt mắt, thân mình run rẩy cực độ.

Khi Ngũ Tử Hoa nhanh chóng cởi bỏ y phục của Việt Lặc Vân Tú, thân mình xinh đẹp hiện ra trước mặt lại làm hắn trùng lợn hai mắt, giống như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt.

Tiếng hít hơi của Ngũ Tử Hoa rõ ràng truyền vào trong tai của Việt Lặc Vân Sơn, hắn run rẩy kéo xiêm y, muốn che khuất thân mình. Bờ môi đau đến chết lặng, mà hắn vẫn tiếp tục dùng sức cắn xuồng, không cho chính mình phát ra một chút âm thanh nào. Những giọt lệ không ngừng tuôn trào, Việt Lặc Vân Sơn chỉ cảm thấy trong lòng trống trải khiến cho dược tính trên người dường như đã giảm bớt rất nhiều.

Bỗng nhiên có cái gì nhẹ nhàng liếm môi hắn, đẩy ra hàm răng của hắn, không cho hắn tiếp tục ngược đai bờ môi của mình. Sau đó hắn mới nghe thấy giọng nói ôn nhu chưa từng có của người này, “Đừng cắn nữa, bị chảy máu rồi.”

Nhắm chặt mắt, Việt Lặc Vân Sơn không dám mở mắt ra, hắn cảm thấy dường như mình đang xuất hiện ảo giác, hắn sợ chỉ cần mở mắt thì sẽ nhìn thấy vẻ mặt chán ghét và oán hận vì hắn đã lừa dối Tử Hoa. Cho dù hắn là bất đắc dĩ mới giấu diếm người này nhưng kết quả vẫn là hắn đã lừa Tử Hoa.

“Vân....” Chữ Tú bị Ngũ Tử Hoa nuốt vào miệng, nếu người này đã là nam nhi thì danh tự cũng có thể là giả.

“Vân....Sơn....” Đừng gọi ta Vân Tú, ta là Vân Sơn, là Vân Sơn.

Đôi mắt của Ngũ Tử Hoa trở nên ửng đỏ, thoát hạ xiêm y của mình, sau đó dịu dàng cởi bỏ tất cả xiêm y của Vân Sơn. Thân hình gầy yếu vì dược tính mà nhiễm màu phấn hồng, giữa hai chân là dục vọng nam tính đang ngẩng đầu giống như mình. Không biết vì sao nhìn thấy những giọt lệ không ngừng trào ra trong đôi mắt đang nhắm chặt của Việt Lặc Vân Sơn thì Ngũ Tử Hoa chỉ cảm thấy trong lòng thật sự đau xót. Mi tâm ưu sầu của người này chẳng lẽ chính là vì như vậy hay sao?

Đôi môi đã lắp đầy vết thương lại bị đối phương tiếp tục cắn chặt, Ngũ Tử Hoa thản nhiên thở hắt ra rồi mới cúi người xuống.

“Vân Sơn, đừng sợ.”

“A....”

Không nghĩ đến việc có ghê tởm hay không, thậm chí không nghĩ đến việc mình có nên chạm vào nam tử hay không, Ngũ Tử Hoa chỉ muốn liếm đi những giọt máu trên môi của Việt Lặc Vân Sơn, liếm đi những giọt lệ nơi khóc mắt của người này. Chưa bao giờ nghĩ đến việc mình có thể có được người này, càng chưa bao giờ nghĩ đến việc người này sẽ nằm như vậy trên giường của mình, Ngũ Tử Hoa chưa từng ôm nam nhân lại vụng về làm cho dục vọng của Việt Lặc Vân Sơn lần lượt đạt đến cao trào, khi Việt Lặc Vân Sơn vịn vào bờ vai của hắn mà kích tình kêu hai tiếng Tử Hoa trong lòng của Ngũ Tử Hoa chỉ có cảm kích, cảm tạ lão thiên gia đã để người này còn sống. Sóng, là tốt rồi.

.....

Ngũ Tử Hoa đã quen thức dậy sớm, trời vừa tờ mờ sáng thì hắn đã mở to mắt, dung nhan tuyệt sắc xuất hiện trước mặt. Giật mình sững sót một lúc thì hắn mới nhớ đến hình ảnh dâm mỹ tối hôm qua, bất giác có cái gì lén đến hạ thân, hắn vội vàng kiềm chế chính mình. Nhường mày, Ngũ Tử Hoa vươn tay từ trong chăn, cổ gắt mặc kệ cánh tay đã tê rần vì bị làm gối đầu, hắn nhẹ nhàng xoa mi tâm của người này. Cho dù là đang ngủ mà mi tâm của người này vẫn mang theo ưu sầu, là vì hắn hay sao? Mắt đi dược tính làm lộ sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, người này gầy hơn so với trước kia rất nhiều.

Chạm rãi rút tay ra, người nọ mệt mỏi vô thức cất lên vài tiếng ưm a, sau đó lại kè sát vào lòng của hắn mà ngủ tiếp. Tối hôm qua Ngũ Tử Hoa rất lý trí, không bị dục vọng làm cho hồ đồ, tuy rằng phải làm Việt Lặc Vân Sơn ba lần thì mới tiêu trừ được tính trong cơ thể của đối phương, bất quá hắn rất cẩn thận, chẳng những không làm Việt Lặc Vân Sơn bị thương mà thậm chí còn không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người của đối phương, chỉ duy nhất để lại một dấu hôn nhàn nhạt bên cổ của Việt Lặc Vân Sơn.

Tuy rằng kích tình làm cho người ta mất hồn nhưng Ngũ Tử Hoa không thích làm như thế trong tình huống người này bị dược tính không chế, hắn thậm chí không xác định nếu người này không bị kê đơn thì có nguyễn ý như vậy hay không. Nghĩ đến đây, Ngũ Tử Hoa càng muốn đánh đại ca, đại ca căn bản chính là cố ý.

“Thiếu gia, ngài dậy chưa?” Bên ngoài truyền đến tiếng của người hầu. Nghĩ rằng hôm nay còn phải đi Kinh Vận Bộ nên Ngũ Tử Hoa nhẹ nhàng đứng dậy rồi xuống giường. Cẩn thận đắp chăn lại cho Việt Lặc Vân Sơn, sau đó Ngũ Tử Hoa mặc vào xiêm y rồi đi ra, “Nói với lão thái thái là sáng nay ta không thể cùng người dùng điểm tâm, ta đi thẳng đến nha môn. Gọi trù phòng nấu một ít cháo loãng, chờ người trong phòng của ta thức dậy thì bưng lại cho hắn. Không được hỏi nhiều, càng không được phép vô lễ với hắn, biết chưa?”

“Người?” Gã người hầu kinh ngạc, tối qua thiếu gia chỉ đi về phủ có một mình cơ mà!

“Đừng hỏi nhiều!”

“Dạ dạ.”

“Nếu hắn muốn đi thì ngăn hắn lại, nếu để hắn đi mất thì ta sẽ hỏi tội ngươi!”

“Dạ dạ, thiếu gia, tiểu nhân đã biết!”

Quay về phòng rửa mặt một chút rồi viết một lá thư đặt bên gối cho Việt Lặc Vân Sơn, để đối phương tỉnh lại có thể nhìn thấy, sau đó Ngũ Tử Hoa vội vàng rời phủ. Mặc dù người hầu hiểu kỹ nhưng cũng không dám vào nhìn người ở trong phòng của thiếu gia rốt cục là ai, chỉ có thể ngoan ngoãn canh giữ bên ngoài, chờ người trong phòng thức dậy.

Sau khi Ngũ Tử Hoa đi thì Việt Lặc Vân Sơn liền tỉnh dậy. Nội y khô mát trên người rất thoải mái, rất vừa vặn, nhưng rõ ràng không phải là của hắn. Trong óc hiện lên hình ảnh hoan hỉ đêm qua, mi tâm ưu sầu của Việt Lặc Vân Sơn càng nhíu chặt. Ngũ Tử Hoa ôm hắn khiến hắn thật sự khiếp sợ nhưng hắn biết Ngũ Tử Hoa thích chính là Vân tú mà không phải người nam tử tên Vân Sơn, tối hôm qua người nọ chỉ muốn cứu hắn mà thôi.

Xem nhẹ nỗi đau trong lòng, Việt Lặc Vân Sơn miễn cưỡng ngồi dậy, trước khi người kia trở về thì nên mau chóng ly khai, đi đâu cũng được, chỉ cần không phải là nơi này. Bỗng nhiên nhìn thấy lá thư đặt bên gối, rõ ràng là dành cho hắn, Việt Lặc Vân Sơn do dự một hồi lâu thì mới cầm lên.

Vân Sơn:

Ngươi là Vân Sơn hay Vân Tú cũng được, ta biết ngươi chắc chắn có nỗi khổ trong lòng, ta không trách ngươi. Mặc kệ là ta hay là ngươi thì đều có rất nhiều lời muốn nói với đối phương, tha thứ cho ta không thể chờ ngươi tĩnh lại, ta sẽ nhanh chóng xử lý chuyện nha môn rồi quay về, ngươi nhất định phải chờ ta.

Ngươi còn sống, thật tốt, thật là tốt.....Vân Sơn, chờ ta, nhất định phải chờ ta.

Một lần nữa nằm xuống, đem lá thư đặt trước ngực, Việt Lặc Vân Sơn nhắm mắt lại, để mặc nước mắt trào ra.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 134

Oa oa.....”

Vừa học đi đã muôn chạy, tiểu Thái tử té ngã xuống thảm rồi lập tức khóc ré lên. Có người nhanh tay lẹ mắt bế hắn đứng dậy, lại một lần nữa làm cho hắn cười vang trước khi Hoàng Thượng hồi cung. Nhắc đến tiểu Thái tử Tân Gia Hữu, phải nói là sinh ra đã ngậm muỗng vàng, mẫu thân là đương kim Hoàng Thượng, phụ thân là Lương Vương Ngũ Tử Ngang nổi danh khắp Đại Đông, nhưng không biết vì sao tiểu Thái tử lại vô cùng thích khóc. Đụng là khóc, ngã là khóc, sặc cũng khóc, tiểu dàm cũng khóc, đói bụng có thể khóc đến nức nở.... Tóm lại cách biểu đạt cảm xúc duy nhất của tiểu Thái tử chỉ biết kêu hai tiếng phụ phu chính là khóc.

Không khóc thì tiểu Thái tử vô cùng khả ái, kỳ thật khi khóc cũng rất đáng yêu, bởi vì chỉ cần la hắn thì hắn sẽ nín khóc, không giống những đứa nhỏ khác sẽ tiếp tục la hét inh ỏi, trời không sắp thì tuyệt đối sẽ không nín khóc. Hắn khóc nhanh mà nín cũng nhanh, hơn nữa khi không khóc thì rất thích cười, ai chọc cũng cười, hoàn toàn không hề giống mẫu thân lạnh lùng nghiêm khắc của hắn, ngược lại rất giống phụ thân đang ở xa cuối chân trời. Cho nên mọi người đều cảm thấy tiểu Thái tử không phải khóc thật mà là mượn cớ làm nũng, muốn có người dỗ dành.

Nhưng mà mẫu thân của Tân tiểu Thái tử không thích nghe hắn khóc, còn phụ thân tuyệt đối sẽ sủng hắn lên trời lại ở tận Nữ Trinh, hữu tâm vô lực a. Hậu quả chính là Tân tiểu Thái tử sẽ thường xuyên bị mẫu thân ném ra ngoài tầm cung cho đến khi hắn ngừng khóc thì mới cho người bế hắn vào. Cũng bởi vì vậy mà Tân tiểu Thái tử đã gần một tuổi vừa nhìn thấy phụ Hoàng thì lập tức không dám khóc. Người chăm sóc hắn vừa nghe hắn khóc thì liền nhanh chóng dỗ dành hắn, miễn cho Hoàng Thượng nghe thấy.

Lúc này tiểu Thái tử đã quên mới vừa rồi còn té đau, hắn ở trong lòng của Diêm Nhật mà vừa cười ha ha vừa uống nước mật ong. Đã là cuối năm,

mấy ngày nay thời tiết khô hanh khiến Tân Gia Hữu bức bối, trên mặt nổi lên hai viên mụn nhỏ khiến mọi người đều lo lắng, ngoại trừ Hoàng Thượng.

Diêm Nhật không phải thái giám, ba tháng trước Tân Ca chính thức bãi bỏ chức thái giám của Diêm Nhật, thăng nhiệm làm trưởng thị vệ nội thị của Thái tử, quan hàm tam phẩm. Là một trong bốn người biết thân thế của Thái tử, Diêm Nhật không chỉ là trưởng thị vệ mà còn là thiếp thân thị vệ bên cạnh Thái tử. Chỉ cần hắn tỉnh thì hắn sẽ ở bên cạnh Thái tử, cho dù hắn ngủ cũng ngủ bên giường Thái tử, tóm lại hắn hạ quyết tâm phải bảo vệ và chiếu cố hảo tiếu Thái tử mà Hoàng Thượng đã vất vả mới có được.

Sau khi nhũ mẫu đút thái tử uống nước xong, Diêm Nhật nhẹ nhàng vỗ lưng của Thái tử một cách thuần thực, sau khi hắn ợ hơi thì mới đặt hắn xuống thảm, lại một lần nữa canh Thái tử tập đi. Tân Gia Hữu đi chập chững, khiến nhũ mẫu và cung nữ ở xung quanh nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía. Nhưng hắn không thích người khác dìu hắn đi, sau khi hắn tự mình đứng lên thì cho dù hắn đi một bước liền bị té một bước rồi khóc một hồi nhưng cũng không cho ai dìu hắn đi, thậm chí không cho ai đứng quá gần hắn, chắn đường đi của hắn. Bất cứ ai dìu hắn thì hắn sẽ xụ mặt muốn khóc. Đương nhiên nếu phụ Hoàng muôn dìu hắn đi thì hắn sẽ ngoan ngoãn bước đi. Bất quá lúc này phụ Hoàng của hắn không ở đây, Tân Gia Hữu lại tự làm theo ý mình.

Bịch!

Mới vừa đi hai bước, Tân Gia Hữu lại bị té ngã. Diêm Nhật nhanh chóng bế hắn dậy trước khi hắn khóc, Tân Gia Hữu không sao, đá đá đôi chân nhỏ muộn đi tiếp rồi lại tiếp tục té.

“Điện hạ, nô tài dìu ngài có được hay không?” Nhẹ nhàng xoa cái trán đỏ au của điện hạ, Diêm Nhật đau lòng.

“A a....” Tiếu Thái tử mặc kệ, nhất định phải tự mình bước đi, thuận tiện cọ cọ cái trán bị té đau của mình vào cổ của Diêm Nhật, bất quá không có dấu hiệu muộn khóc.

Diêm Nhật hết cách, chỉ có thể đặt Thái tử điện hạ xuống.

Chân vừa giẫm đất, Tân Gia Hữu liền hộc hộc nhào về phía trước, nhưng chưa đi được hai bước thì lại nghe bịch một tiếng, hắn bị té ngã.

“Oa oa....” Khóc.

“Hoàng Thượng hồi cung—”

Diêm Nhật chậm một bước, bế lên Thái tử điện hạ cùng các nhũ mẫu chạy nhanh ra khỏi phòng, sau khi đặt Thái tử xuống thì vội vàng hành lễ, “Cung nghênh Hoàng Thượng—”

Không được dỗ dành, Tân Gia Hữu khóc cực lực, nào biết phụ Hoàng đã trở lại, một vũng nước mắt lấp đầy trong mắt, đáng tiếc là tiếng khóc tràn đến miệng cũng không kịp ngăn lại mà vẫn òa ra vài tiếng.

Tân Ca lạnh mặt nhìn đôi mắt đỏ hoe của nhi tử, khuôn mặt còn mang theo nước mắt, rõ ràng là vừa mới khóc, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm. Ôn Quέ và Thân Mộc ở phía sau khẽ biến sắc, Ôn Quέ khoát tay ra sau lưng, Khổng Tắc Huy liền đóng cửa lại để phòng ngừa Hoàng Thượng ném tiểu Thái tử ra ngoài, bên ngoài trời rất lạnh a.

“Vì sao lại khóc?” Tân Ca vừa lên tiếng thì tiểu Thái tử rõ ràng run rẩy, càng muốn khóc.

Diêm Nhật vội vàng ôm lấy Thái tử rồi nói, “Bẩm Hoàng Thượng, là nô tài sơ sảy làm cho điện hạ đụng phải cái bàn, dập trán, nhưng điện hạ cũng không khóc, là nô tài nhất thời hoảng hốt khi xoa trán cho điện hạ đã làm đau điện hạ, điện hạ cũng không phải khóc mà chỉ là ư hừ vài tiếng.” Diêm Nhật phản ứng cực nhanh, đem mọi chuyện đổ lên người của mình, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ trách phạt Thái tử.

Tân Ca nhìn thấy cái trán đỏ au của con thì sắc mặt tốt hơn một chút, hắn không phạt Diêm Nhật mà chỉ nói, “Đứng dậy đi.” Mọi người đứng dậy, Diêm Nhật thuận thế ôm lấy Thái tử rồi vỗ nhẹ.

“Bé Thái tử lại đây.”

Diêm Nhật cúi đầu bế Thái tử đến trước mặt Hoàng Thượng, nghĩ thầm chẵng lẽ Hoàng Thượng còn muốn phạt điện hạ hay sao.

Ôm nhi tử từ trong lòng của Diêm Nhật, Tân Ca dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt của Tử Quân, lúc này mới dùng giọng điệu vô cùng khéo léo để nói với nhi tử, “Chỉ dụng đầu có một chút, cần gì phải khóc? Người là Thái tử, phải kiên cường, có biết chưa?”

“Phụ phụ.” Tân Gia Hữu vẫn chưa hiểu chuyện, hắn ôm lấy cổ của phụ Hoàng, kêu lên vài tiếng non nót, tuổi còn nhỏ nhưng hắn đã biết làm như vậy thì phụ phụ sẽ thương yêu hắn.

Nhé nhàng hôn trán của nhi tử, tâm tình của Tân Ca vô cùng thoái mái mà ôm nhi tử vào phòng ngủ. Tử Quân rất giống hắn nhưng càng lớn càng giống tên lưu manh kia, ngay cả tính tình cũng thừa hưởng của người nọ hết tâm phần, chẵng qua Tử Quân rất hay khóc, cũng không biết là giống ai. Khóe miệng của Tân Ca hơi nhéch lên, nhất định là giống tên lưu manh kia, lúc hắn còn nhỏ có hay khóc như vậy đâu.

“Phù.” Sau khi Hoàng Thượng bế Thái tử vào phòng thì tất cả mọi người đều thở hắt ra một hơi. Ôn Quê và Thân Mộc nhanh chóng đi theo hầu hạ, các nhũ mẫu thì lặng lẽ lui ra, còn Khổng Tắc Huy đi đến bên cạnh Diêm Nhật rồi thấp giọng hỏi, “Vừa rồi Thái tử xảy ra chuyện gì?”

Diêm Nhật cúi đầu nói, “Điện hạ bị té ngã, ta không bế hắn.”

Khổng Tắc Huy cười nhạo hai tiếng, sau đó không nói gì. Trong bốn người bọn họ, Thái tử đeo Diêm Nhật nhất, đừng nói là té ngã không bế, cho dù tỉnh dậy không thấy cũng sẽ khóc rống. Khổng Tắc Huy đi đến góc của mình, hai tay ôm kiếm, nhắm mắt dưỡng thần.

“Chiến sự ở Nữ Trinh đã xong, khi nào thì Vương gia quay về?”

Khổng Tắc Huy mở mắt ra, Diêm Nhật đi đến chỗ của hắn.

Hắn lắc đầu, “Không biết. Từ sau khi Vương gia quay lại Nữ Trinh thì cũng chưa từng truyền tin cho ta. Người là người của Diêm La điện, đáng lý người nên biết rõ hơn ta mới đúng chứ.”

Diêm Nhật chật rãi lắc đầu, tuy rằng hắn tạm thời cai quản Diêm La điện nhưng hắn cũng không rõ tình hình bên phía Nữ Trinh. Chuyện này Vương gia không muốn quá nhiều người biết để tránh rắc rối.

Trong phòng ngủ của Hoàng Thượng truyền ra tiếng cười của tiểu Thái tử, sắc mặt của Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật đồng thời nhu hòa thêm vài phần. Diêm Nhật cũng làm theo Khổng Tắc Huy, dựa vào vách tường, chờ lệnh của Hoàng Thượng.

Phòng ngủ của Tân Ca rất lớn, có một bình phong bằng ngọc Cửu Long ngăn cách thành hai gian trong và ngoài. Bên trong là chỗ để nghỉ ngơi, gian ngoài là thư phòng, là nơi mà ban đêm Tân Ca xử lý triều vụ hoặc là nghỉ ngơi đọc sách. Bất quá sau khi có Gia Hữu thì Tân Ca không còn ở Đông Noãn Các và Tây Noãn Các hằng ngày, khi không có chuyện phải xử lý thì hắn sẽ quay về tẩm cung, cũng là vì để ở bên cạnh nhi tử nhiều hơn. Khi Tân Gia Hữu không khóc nhẹ, không nghịch ngợm thì phụ phục của hắn cũng là một người cha hiền hậu rất yêu thương hắn.

Dù con đi chừng nửa canh giờ, sau khi Tân Ca dỗ con ngủ thì bảo Ôn Quê bế ra ngoài, rồi mới cho Thân Mộc lui xuống, một mình ngồi trên nhuyễn tháp đọc mật thư của Ngũ Tử Ngang vừa gửi về. Trong thư là những dòng tràn đầy nhớ nhung của Ngũ Tử Ngang dành cho hắn và nhi tử, cùng với một chuyện phiền lòng ở Nữ Trinh.

Chiến sự ở Nữ Trinh đã chấm dứt, Tết Trùng Cửu năm thứ chín Văn Thái, Việt Lặc Sở tròn sinh tính đa nghi khiến hắn hoàn toàn bị cô lập, bị người treo cổ trong phòng, bao gồm cả phi tử mà hắn sủng ái nhất, cũng chính là quận chúa Đại Đông đã làm cho Việt Lặc Sở và Việt Lặc Da phản bội. Việt Lặc Sở chết, Việt Lặc Da mang binh mã đánh vào Vương đô, sau đó Việt Lặc Da tự phong là tân Vương của Nữ Trinh quốc.

Nữ Trinh quốc nội loạn trong một năm dưới sự trợ giúp của binh mã Đại Đông mà rốt cục được bình ổn. Nhưng khiến người ta thốn thức chính là Việt Lặc Da lên ngôi chưa được mười ngày thì lâm trọng bệnh phải bỏ mạng, ngay cả Ngũ Tử Ngang cũng không đoán được sẽ xảy ra chuyện này. Nhi tử duy nhất của Việt Lặc Da vẫn chưa được tám tuổi, Ngũ Tử Ngang là huynh đệ kết nghĩa của Việt Lặc Da, ngày hồi kinh bởi vì chuyện này mà phải hoãn lại. Hiện tại Ngũ Tử Ngang không thể bảo Tân Ca hạ lệnh trực

tiếp công chiếm Nữ Trinh, bằng không sẽ khiến dân chúng Nữ Trinh oán hận và kháng cự. Đại Đông còn đang khai chiến với Đột Quyết, Nữ Trinh chỉ có thể dùng trí chử không thể cưỡng đoạt.

Trước mắt Ngũ Tử Ngang chỉ có một con đường chính là phụ tá nhi tử của Việt Lặc Da làm hoàng đế Nữ Trinh. Nhưng điều này cũng có nghĩa Ngũ Tử Ngang phải đợi cho đến khi đối phương trưởng thành thì hắn mới có thể quay về Đại Đông. Bằng không để một đứa nhỏ cai quản Nữ Trinh thì Nữ Trinh lập tức sẽ đại loạn.

Phong thư này Tân Ca đã xem qua vào buổi sáng, vừa suy tư vừa đọc đi đọc lại lá thư nhiều lần, sau đó hắn mới đứng dậy đốt lá thư, thong thả đi tới đi lui trong phòng một lúc lâu rồi mới nghĩ ra chủ ý.

“Diêm Nhật.”

“Có nô tài.”

Nhanh chóng giao tiếu Thái tử cho Ôn Quέ, Diêm Nhật vội vàng chạy vào phòng ngủ của Hoàng Thượng.

Tân Ca đứng trước giá sách, bộ dáng như đang tìm sách. Hắn rút ra một quyển sách rồi thuận miệng hỏi, “Có phải Việt Lặc Vân Sơn vẫn còn ở trong Lương Vương phủ hay không?”

“Bẩm Hoàng Thượng, từ khi nô tài đem Việt Lặc Vân Sơn vào Lương Vương phủ thì hắn vẫn ở trong phòng của Ngũ đại nhân.”

Lần này Ngũ Tử Hoa có thể thăng quan tiến chức thuận lợi, xem ra hắn đã tiếp nhận chuyện đổi phuơng là nam nhi. Tân Ca xoay người, thản nhiên nói, “Ngươi đi báo với Việt Lặc Vân Sơn, trẫm muôn gấp hắn. Người bảo hắn sáng mai đi ra Lương Vương phủ, ngươi đón hắn đến tiếu vien. Dừng để cho ai biết chuyện này.”

“Nô tài hiểu rõ.”

“Ngươi đi đi.”

“Đã.”

Diêm Nhật lui xuống, cúi thấp đầu, hắn thoảng thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng rằng Hoàng Thượng muôn hắn bế điện hạ đến đây ngủ. Điện hạ nửa đêm mà tỉnh giấc thì sẽ khóc, nếu Hoàng Thượng nghe thấy thì điện hạ thế nào cũng bị Hoàng Thượng trách phạt.

“Hoàng đế ca ca, Hoàng đế ca ca.” Người chưa tới mà giọng đã đến trước, ngoại trừ Hà Hoan thì còn có thể là ai?”

“Minh Vương điện hạ, Thái tử điện hạ vừa mới ngủ.” Mở cửa ra, Ôn Quέ vội vàng thấp giọng nói.

Hà Hoan che miệng lại, đôi mắt to tròn chớp chớp vài cái rồi mới gật đầu, nhẹ nhàng buông tay xuống rồi nói, “Ta quên lúc này đã đến giờ ngủ của tiểu Hữu Hữu.” Nói xong hắn liền thè lưỡi.

Ôn Quέ bất đắc dĩ vừa cười vừa nói, “Hoàng Thượng vẫn chưa nghỉ.”

“Đa tạ Ôn công công.” Hà Hoan nhẹ nhàng đi vào phòng của Hoàng đế ca ca, “Hoàng đế ca ca—”

Tần Ca hoàn hồn, nhìn thấy người đến thì biểu cảm trên mặt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Vẫy tay với Hà Hoan, sau khi Hà Hoan lại đây thì hắn liền kéo Hà Hoan ngồi xuống bên cạnh rồi hỏi, “Có chuyện gì mà cao hứng như thế?”

Hà Hoan mở to mắt, tràn đầy hy vọng, “Hoàng đế ca ca, sắp đến tất niên, có phải Diêm Hoán có thể quay về hay không? Diêm Hoán đã đi hơn một năm, mọi việc ắt hẳn đã làm ổn thỏa rồi.”

Hóa ra là chuyện này. Tần Ca hơi lộ ra vẻ nghiêm túc, “Hắn bất quá chỉ là một tên thị vệ, ngươi cần gì phải để bụng như thế? Trẫm sẽ phái cho ngươi một tên thị vệ khác.”

“Không, không cần.” Ánh mắt của Hà Hoan trở nên buồn bã, hắn bỗ nhào vào lòng của Hoàng đế ca ca, ôm lấy Hoàng đế ca ca mà nói, “Ta chỉ cần Diêm Hoán. Hoàng đế ca ca, ta sẽ cố gắng đọc sách, ta nghe lời ngươi, ngươi để cho Diêm Hoán quay về có được hay không?”

Tần Ca sờ đầu của Hà Hoan rồi hỏi, “Vì sao nhất định phải là hắn”
Người kia không xứng với đệ đệ của hắn.

Cái mũi của Hà Hoan trở nên chua xót, nhịn xuống nỗi nhớ nhung trong lòng, “Không biết, chỉ là rất nhớ rất nhớ hắn, ngoại trừ hắn thì ta không muốn bất kỳ ai khác làm thị vệ của ta. Hoàng đế ca ca, ta rất nhớ Diêm Hoán, hắn có quên ta hay không?”

Tần Ca lạnh lùng nói, “Hài tử ngốc, bất quá chỉ hơn một năm, trừ phi hắn bị người ta đánh cho mất trí, bằng không hắn làm sao có thể quên chủ tử của mình?”

Nghe thấy Hoàng đế ca ca mất hứng, Hà Hoan liền ngẩng đầu, hỏi một cách cẩn thận, “Hoàng đế ca ca, Diêm Hoán vẫn là thị vệ của ta đúng không?”

Hà Hoan dè dặt như vậy làm cho Tần Ca không thể cự tuyệt, tuy rằng hắn rất muốn cái tên gọi là Diêm Hoán kia vĩnh viễn không thể hồi kinh. Cố gắng kiềm nén cơn bức dọc, Tần Ca nói, “Hắn là người mà trẫm đã tặng cho ngươi, chỉ cần ngươi chưa nói không cần hắn thì hắn vĩnh viễn vẫn là thị vệ của ngươi. Còn vì sao hắn vẫn chưa về thì có lẽ bên kia vẫn còn việc mà hắn phải làm. Người là chủ tử, không nên cả ngày đều lo lắng cho một tên thị vệ.”

“Nhưng mà....” Hà Hoan chớp nước mắt, “Ta rất nhớ hắn.”

Chẳng lẽ đây là cảm giác khi có nhi tử trưởng thành? Trong lòng của Tần Ca thật sự khó chịu. Bất quá chỉ là một thị vệ không có gì đặc biệt, hắn thậm chí không biết rõ chi tiết về đối phương, cho dù Diêm Hoán đi ra từ Diêm La điện thì hắn cũng không yên tâm giao Hà Hoan cho Diêm Hoán, càng đừng nói hắn còn chưa biết Diêm Hoán có tâm tư kia đối với Hà Hoan hay không.fynnz.wordpress.com

Tần Ca kéo Hà Hoan vào trong lòng rồi nói, “Trẫm viết một phong thư cho Lương Vương đại ca của ngươi, bảo hắn mau chóng phái Diêm Hoán trở về. Cuối năm ngươi nhớ đến Cẩm Đà tự dâng hương cho phụ Vương của ngươi đó.”

“Ân, ta nhớ rõ. Đa tạ Hoàng đế ca ca.” Nghĩ đến phụ Vương, Hà Hoan lại ôm chặt Hoàng huynh, “Hoàng đế ca ca, đêm nay ta ngủ với ngươi có được hay không?” Diêm Hoán không ở đây, hắn luôn mơ thấy phụ Vương.

“Hảo.”

“Đa tạ Hoàng đế ca ca!”

Hà Hoan hít thật sâu hương vị luôn khiến hắn yên tâm trên người của Hoàng huynh, Tân Ca lảng lặng ôm Hà Hoan, cho đối phương cảm giác được an ủi. Có vài chuyện Tân Ca đối với đệ đệ còn tốt hơn nhi tử gấp trăm lần.

.....

Sáng sớm hôm sau Tân Ca để cho Nội Các thay hắn xử lý chính vụ, hắn dẫn Không Tắc Huy và Ôn Quế xuất cung. Diêm Nhật đã xuất cung trước, bí mật đến tiểu viện, Việt Lặc Vân Sơn đã ở đó. Nhìn thấy Tân Ca, Việt Lặc Vân Sơn lúc này có vẻ béo hơn một tí lập tức quỳ xuống hành lễ, trên mặt cố gắng ngụy trang bằng sự sự kiên cường và trấn tĩnh. Không biết một hồi Hoàng Thượng muốn hắn làm cái gì, Việt Lặc Vân Sơn càng nghĩ càng hoảng hốt.

Cho những người khác lui ra, Tân Ca đi thẳng vào vấn đề, “Ngươi muốn quay về Nữ Trinh hay không?”

Việt Lặc Vân Sơn kinh ngạc ngẩn đầu, lời này là ý gì?

Tân Ca đi đến bên nhuyễn tháp rồi ngồi xuống, thản nhiên nói, “Lúc trước ngươi thay thế muội muội của mình vào kinh, trẫm có thể nói cho ngươi biết muội muội của ngươi hiện tại rất khá, năm ngoài đã sinh được một nhi tử.”

“Hoàng Thượng!” Sắc mặt của Việt Lặc Vân Sơn càng trắng bệch, hai chân quỳ dưới đất không khỏi run rẩy.

“Đứng lên đi.” Tân Ca chỉ vào chiếc ghế cách đó không xa, “Ngồi xuống, trẫm có việc muôn ngươi làm. Muội muội của ngươi có thể hạnh phúc hay

không, Ngũ Tử Hoa có thể giữ được mạng của mình hay không thì đều do ngươi quyết định.”

Việt Lặc Vân Sơn lảo đảo đứng dậy, hắn không đi đến ghế để ngồi xuống mà trực tiếp nói thẳng, “Hoàng Thượng có chuyện gì muốn ta làm thì cứ phân phó, cho dù có mất mạng thì ta cũng tuyệt đối không hai lời. Chỉ thỉnh Hoàng Thượng có thể buông tha cho muội muội của ta, buông tha cho Ngũ Tử Hoa.”

Tần Ca thản nhiên nhếch môi, như cười như không mà nói, “Trẫm cũng đoán được ngươi sẽ nguyện ý.” Khi Việt Lặc Vân Sơn đang bất an thì Tần Ca thấp giọng nói, “Trẫm muốn ngươi quay về Nữ Trinh làm Hoàng đế Nữ Trinh.”

Việt Lặc Vân Sơn lập tức trừng to mắt, trong đầu trở nên trống rỗng.

.....

“Tần Ca, Tần Ca, ngươi thật sự, ngươi thật sự!”

Một tay cầm thư, Ngũ Tử Ngang phẫn nộ gào rít ở trong lòng. Cũng may bên cạnh không có ai, bằng không có người nghe thấy hắn nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy thì sẽ giật mình.

Chóng tay lên đầu, Ngũ Tử Ngang bị chọc giận muốn phát điên. Việt Lặc Vân Tú hóa ra lại là nam nhân! Là nam nhân! Nam nhân! Khiến hắn mất công uống nhiều thùng dấm chua như vậy! Hơn nữa vì Tần Ca muốn hoàn toàn vứt bỏ Việt Lặc Vân Tú nê hắn đã phái Diêm Nhật kê xuân dược cho Việt Lặc Vân Tú uống rồi đưa đến trên giường của Tử Hoa! Kết quả người ta căn bản là một nam nhân! Tử Hoa thương một nam nhân a!

Không! Không đúng! Trước tiên gạt chuyện Tử Hoa thương nam nhân sang một bên, Tần Ca dám giữ một người nam nhân tuyệt sắc ở bên cạnh lâu như vậy! Dấm chua của Ngũ Tử Ngang lại một lần nữa bùng nổ. Nếu hắn biết Việt Lặc Vân Tú là nam nhân thì hắn đã sớm ném người kia lên giường của Tử Hoa rồi!

“Tần Ca, việc này ngươi phải hảo hảo giải thích rõ ràng với ta!” Nghiến rǎng nghiến lợi đọc lại lá thư một lần nữa, sau đó Ngũ Tử Ngang thiêu rụi lá thư. Sau khi tinh táo lại, hắn gọi Diêm Mẫn rồi bí mật thương nghị cả đêm.

Cuối tháng hai năm thứ mười Văn Thái, Việt Lặc Vân Sơn được quân đội Đại Đông hộ tống quay về Vương đô của Nữ Trinh quốc. Mười sáu tháng ba, Ngũ Tử Ngang phế tân Vương, lập đệ đệ cùng cha khác mẹ của Việt Lặc Da là Việt Lặc Vân Sơn làm Hoàng đế của Nữ Trinh. Một tháng sau, Việt Lặc Vân Sơn lấy danh nghĩa Hoàng đế của Nữ Trinh hạ chỉ Nữ Trinh quy thuận Đại Đông, chính thức trở thành phụ quốc của Đại Đông.

Tháng bảy năm thứ mười Văn Thái, sau khi cục diện chính trị ở Nữ Trinh được ổn định thì Ngũ Tử Ngang nhận được thánh chỉ từ Đại Đông, Ngũ Tử Ngang được phong làm Nhiếp Chính Vương, ngay ngày hôm đó quay về Đại Đông. Trong thế cục ồn ào, Ngũ Tử Ngang ly khai kinh thành hai năm rốt cục mang theo nhi tử của Việt Lặc Da quay về kinh. Quân đội trợ giúp của Đại Đông đóng quân ở Vương đô của Nữ Trinh lấy danh nghĩa bảo hộ tân Vương, kỳ thực là giám sát nhất cử nhất động của tân Vương, để tránh tân Vương phản bội Đại Đông sau khi Ngũ Tử Ngang rời đi.

Đầu tháng tám năm thứ mười Văn Thái, Việt Lặc Vân Sơn trình văn thư với Đại Đông, thỉnh cầu Đại Đông phái quan viên đến Nữ Trinh phụ trợ tân Vương thống trị Nữ Trinh. Trên thư, Việt Lặc Vân Sơn đặc biệt yêu cầu Hoàng đế Đại Đông phái Kinh Vận Bộ Tham Sự Ngũ Tử Hoa đến Nữ Trinh. Sau khi Ngũ Tử Ngang hồi kinh được nửa tháng thì Tần Ca nhận được văn thư này, tiếp theo liền hạ chỉ lệnh cho Ngũ Tử Hoa đến Nữ Trinh. Việc này nói sau, chuyện cấp bách trước mắt là Ngũ Tử Ngang nhởn nhơ và nhanh chóng chết đang chạy một mạch không nghỉ về hướng kinh thành. Hắn đã chuẩn bị đâu vào đó, chuyện đầu tiên sau khi hồi kinh là ôm nhanh hung một trận cho đã, chuyện thứ hai là ôm nhanh hăng hون tiếp một trận, sau đó hung hăng làm suốt cả đêm, cuối cùng! Hắn muốn Tần Ca giải thích cho hắn vì sao lại giàu hàn chuyện của Việt Lặc Vân Sơn! Nhất là người nợ là một nam nhân đẹp hơn hắn gấp bao nhiêu lần!

.....

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 135

“Hoàng Thượng, Thái sư cầu kiến.”

Tần Ca buông tấu chuông xuống, “Bảo Thái sư đến tẩm cung của trẫm đi.”

“Dạ.”

Tiểu thái giám đi truyền lời, Tần Ca đặt chân xuống đất, Ôn Quế lập tức ngồi xổm xuống để mang hài cho Hoàng Thượng, hắn thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, Thái sư tiến cung chắc là vì chuyện của Vương gia.” Đi theo Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, nếu Ôn Quế còn đoán không ra mục đích mà Thái sư tiến cung thì hắn không xứng làm nô tài bên cạnh Hoàng Thượng.

Vương giabi bịêmhơn hai năm, đột nhiên một bước lén tròi, trở thành Nhiếp Chính Vương, theo một loại ý nghĩa nào đó thì có địa vị ngang với Thái tử. Gần đây trong triều đều nghị luận về kim bảngNhiếp Chính Vương Phủđược treo trước đại môn Lương Vương phủ. Mỗi ngày đều có không ít người thỉnh cầu bái kiến Phạm lão thái thái, hy vọng trước khi Nhiếp Chính Vương trở về thì có thể lưu lại ân tượng tốt. Tuy rằng Phạm lão thái thái viện có thân mình không khỏe để từ chối tất cả, nhưng hằng ngày ở trước cửa Nhiếp Chính Vương phủ đều tập nập xe ngựa. Ngũ Tử Ngang chưa hồi kinh đã như thế, một khi hắn trở về thì có thể tướng tượng được tình cảnh sẽ thế nào?

Tần Ca không lên tiếng, đợi Ôn Quế mang hài cho hắn xong thì hắn mới phân phó, “Phải tuyển chọn dinh thự cho Nhiếp Chính Vương phủ một lần nữa, người và Diêm Nhật đi làm việc này, phải chọn một nơi có phong thủy thật tốt. Lễ bộ có người hiểu rõ phong thủy, người đi tìm Đoạn Canh, bảo hắn phái người đi cùng các người.”

“Nô tài đã biết.”

Tháng tám ở kinh thành vô cùng oi bức, ra khỏi Tây Noãn Các mát mẻ, Tân Ca không nhanh không chậm đi về phía tẩm cung. Bước vào tẩm cung, hắn liền nhìn thấy Thái sư Lâm Giáp đang quỳ dưới đất. Mà đối phương sau khi thấy hắn tiến vào thì lập tức cúi gập người, hô lớn, “Lão thần thỉnh tấu.”

“Lão Thái sư đứng dậy đi.” Tân Ca ra hiệu cho Ôn Quế đóng cửa vào phòng ngủ, hắn đi đến sau án thư rồi ngồi xuống.

Lâm Giáp đi theo, lại tiếp tục quỳ xuống, “Hoàng Thượng, lão thần thỉnh tấu.” Nói xong, hắn lấy ra tấu chương từ trong y mệ rồi dâng lên, Ôn Quế tiếp nhận bằng hai tay rồi trình cho Hoàng Thượng.

Tân Ca mở ra tấu chương, vẻ mặt bình tĩnh. Lâm Giáp mở miệng, “Hoàng Thượng đang tráng niêng, Đại Đông ngày càng phồn thịnh, Hoàng Thượng cần gì phải phong Nhiếp Chính Vương? Lương Vương lập công lao hiển hách cho Đại Đông, ân trạch của Hoàng Thượng đối với Ngũ gia đúng là thiên hạ hiếm có, lão thần khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, miễn đi Nhiếp Chính Vương của Lương Vương.” Lúc trước Hoàng Thượng giữ kín không nói, nay thánh chỉ đã sớm đến Nữ Trinh, đến hôm qua Hoàng Thượng mới hạ chỉ khiến mọi người trở tay không kịp.

Tân Ca không đọc tấu chương mà chỉ khép lại rồi nói với Ôn Quế, “Bέ Thái tử đến đây, các ngươi đều lui xuống đi.”

“Đa.”

Hôm nay Lâm Giáp liều chết mà đến. Nước không thể có hai vua, Lương Vương nay trở thành Nhiếp Chính Vương, đợi sau khi hắn hồi kinh, không biết trong triều sẽ nổi lên sóng gió như thế nào. Một ngày nào đó, Ngũ gia sẽ quyền thế ngập trời, cho đến lúc đó thì Thái tử sẽ thế nào? Chẳng lẽ Hoàng Thượng không thể lường trước hay sao? Đối với thánh chỉ kia, Lâm Giáp vô cùng thất vọng.fynnz.wordpress.com

“Phụ phụ.” Tiếu Thái tử được Ôn Quế bế vào, vừa thấy phụ Hoàng liền vươn hai tay đòi bế, rồi mới hiểu kỳ nhìn lão gia đang quỳ dưới đất. Sau

khi giao Thái tử cho Hoàng Thượng thì Ôn Quế liền lui ra ngoài, trong tẩm cung ngoại trừ bốn người bọn họ thì không có bất kỳ người nào khác.

Bé nhi tử đứng dậy rồi đi đến nhuyễn tháp để ngồi xuống, Tân Ca lên tiếng, “Lão Thái sư, ngài lại đây ngồi, trẫm có chuyện muốn nói với ngài.”

Lâm Giáp đứng dậy, vì quốc gia mà làm lụng vất vả cả đời, nay đầu tóc của hắn đã bạc trắng, ngay cả lông mày cũng bị bạc. Một năm qua trên mặt và tay của Lâm Giáp lại xuất hiện thêm nhiều vết đồi mồi.

Sau khi ngồi xuống cạnh Hoàng Thượng, Lâm Giáp cất lên giọng nói khàn khàn, “Hoàng Thượng, lão thần không phải người cỗ hủ, lão thần thừa nhận từng có thành kiến với Lương Vương, Hoàng Thượng muốn ban thưởng cho Lương Vương như thế nào thì lão thần cũng sẽ không nhiều lời, nhưng chỉ duy nhất chuyện này thì lão thần thật sự không thể đồng ý.”

Tân Ca lại nói, “Lão Thái sư, ngươi bέ́ Thái tử một chút đi.”

Đôi mắt của Lâm Giáp trở nên ửng đỏ, hắn đưa tay bέ́ lấy Thái tử, khi đưa nhỏ ngồi trong lòng hắn thì tâm can của hắn nhất thời mềm nhũn, cái mũi cũng chua xót.

Lúc này Tân Ca mới nói, “Lão Thái sư, trẫm hiểu rõ nỗi băn khoăn của ngươi. Trẫm muốn hỏi, kẻ thích giở thủ đoạn muốn cái gì?”

Lâm Giáp ngẩng đầu nhìn, nghiêm mặt nói, “Đương nhiên là gia tộc vinh hoa phú quý.”

Tân Ca lại hỏi, “Ngū gia cả đời chỉ có hai nữ nhi, cho dù Ngū Tử Ngang nắm quyền, lật đổ triều chính, ý đồ của hắn là gì?”

Lâm Giáp trả lời, “Hoàng Thượng, hiện tại Lương Vương không có nhi tử, không chắc sau này sẽ không có. Huống chi hắn còn có hai người đệ đệ. Lão thần sợ là đến một ngày Hoàng Thượng mất, chỉ có Thái tử điện hạ thì sẽ không thể chống lại được Lương Vương. Giang sơn sẽ trở thành giang sơn của Ngū gia.”

Tần Ca lôi tay của nhi tử ra khỏi miệng, dùng khăn lau tay cho Tử Quân, hơi hoi nhéch môi, “Hắn làm gì có? Cho dù hắn cố gắng chiếm được thiên hạ này thì chung quy cũng là vì truyền cho Gia Hữu.”

“Hoàng Thượng?” Lâm Giáp nhất thời ngây dại.

Tần Ca ném ra một câu, “Lão Thái sư chưa bao giờ nhìn kỹ bộ dáng của Gia Hữu đúng không?”

Lâm Giáp lập tức cúi đầu nhìn đứa nhỏ ở trong lòng, đứa nhỏ đang nghiên cứu chùm râu bạc của hắn. Nhìn một hồi lâu, sắc mặt của Lâm Giáp càng lúc càng ngạc nhiên, tròng mắt thiếu chút nữa đã lọt ra ngoài.

“Hoàng, Hoàng Thượng?” Hắn chỉ cảm thấy đứa nhỏ trong lòng thật nặng, ngay cả hắn cũng bế không nổi.

Tần Ca dường như cảm thấy Lâm Giáp bị dọa như thế vẫn chưa đủ, hắn sờ lên mắt của nhi tử, “Lần đầu tiên những người khác nhìn thấy Gia Hữu đều nói hắn giống ta, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ thì sẽ thấy hắn kỳ thật không giống ta, mà càng giống một người khác.”

“Hoàng Thượng!” Trong khoảnh khắc sắc mặt của Lâm Giáp trở nên tái nhợt, quên mất thân phận của mình mà rống to, “Chẳng lẽ Thái tử điện hạ là nhi tử của Lương Vương? Hoàng Thượng, ngài làm sao có thể lập nhi tử của Lương Vương làm Thái tử!” Trước mắt của Lâm Giáp tối sầm, thiếu chút nữa đã bất tỉnh, chuyện này so với việc phong Lương Vương làm Nhiếp Chính Vương càng khiến hắn không thể chấp nhận.

Tần Ca bế nhi tử trở về, thản nhiên nói ra sự thật, “Gia Hữu là nhi tử của trẫm và Lương Vương, là nhi tử thân sinh của trẫm.”

Lâm Giáp lập tức thanh tỉnh, cả người hoàn toàn mông lung.

Ngoại trừ đám người Ôn Quέ thì không ai biết ngày hôm đó Hoàng Thượng đã nói cái gì với Lâm Giáp. Lâm Giáp đi ra từ tẩm cung của Hoàng Thượng, hắn vừa đi vừa khóc. Sau khi về đến phủ thì Lâm Giáp đóng cửa từ chối tiếp khách. Ngày hôm sau Tần Ca hạ chỉ phong Lâm Giáp là Thái sư của Thái tử, Lâm Giáp cũng tuyên bố ra ngoài từ nay về sau chỉ chuyên

tâm dạy Thái tử, không liên can đến triều chính. Từ đó cho đến hai mươi năm cuối khi Lâm Giáp được chín mươi bốn tuổi rồi qua đời thì hắn đều không can dự vào bất cứ chuyện gì của triều đình, cho dù là lúc lịch sử Đại Đông xảy ra đại sự kiện khiến người ta bàn tán say sưa thì hắn cũng làm như không nghe thấy.

Thái độ của Lâm Giáp có ảnh hưởng rất lớn đến quan viên triều đình. Đám quan viên phản đối Ngũ Tử Ngang không dám phản đối nữa; đám quan viên ủng hộ Ngũ Tử Ngang lại giống như được uống một chén thuốc an thần. Thái sư không phản đối thì còn ai dám phản đối? Ngũ Tử Ngang vẫn chưa hồi kinh hiển nhiên trở thành người có quyền thế tối cao của Đại Đông, dưới môt người trên vạn người.

.....

Mắt phải của Quan Độ từ sáng nay bắt đầu giật liên tục khiến cho hắn lo lắng bất an trong lòng. Tục ngữ có câu: Nháy mắt trái có tài, nháy mắt phải có tai. Hôm đó hắn thật sự mắt hòn mắt vía, thật vất vả mới đến trời tối, lúc này Quan Độ mới tạm an tâm một chút. Tiếp qua nửa canh giờ cửa thành sẽ đóng, chắc là không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Lão cha lão nương của hắn thân thể khỏe mạnh, thê tử cũng bình an. Quan độ suy nghĩ một chút, có lẽ đạo này luôn vì chuyện kia mà ngủ không ngon cho nên mí mắt mới giật như thế, vì vậy Quan Độ an tâm. Chờ cửa thành đóng thì hắn có thể về phủ.

Dạo trên tường thành một vòng, không phát hiện có gì khác thường, Quan Độ trở lại quân doanh. Thay áo giáp, mặc vào xiêm y để hồi phủ, khi Quan Độ chuẩn bị xuất môn thì khoe mắt liền liếc thấy có một phong thư đặt trên bàn. Kỳ lạ, khi hắn đi ra ngoài thì làm gì có? Hơn nữa thị vệ cũng không nói với hắn là có thư đến a? Nhịp tim của Quan Độ đập nhanh vài cái, lạnh mặt đi đến trước bàn, cầm lấy lá thư không có danh tự, vừa rút thư ra thì da mặt của Quan Độ giật giật liên tục, rốt cục hắn biết vì sao mắt phải của hắn giật cả ngày hôm nay!

Lão đệ:

Đêm nay ta trở về, ngươi mở cửa thành cho ta.

“Mụ nội ngươi, không thể quay về ban ngày hay sao? Đêm nay lão tử lại không thể về nhà ôm phu nhân!” Oán hận rồi thiêu thư, Quan Độ tức đến mức nghiến răng nghiến lợi. Nhưng hắn không có cách gì khác, sau khi nỗi nóng một lúc thì hắn liền gọi người hồi phủ truyền lời đêm nay hắn không quay về. Quan Độ không hiểu vì sao cái tên gia khóa kia nay đã là Nhiếp Chính Vương mà còn phải lén lút như thế. Cho dù người nọ quả thật dường quả phụ nhà ai ở bên ngoài, cho dù là phu nhân của người ta thì cũng sẽ không ai dám nói người nọ cái gì a, vì sao cứ thích đến buổi tối thì lại lén lút chuồn về?

Bất quá tuy rằng Quan Độ cũng rất bực mình nhưng hắn vẫn ở doanh trại của thủ vệ kinh đô mà chờ người nọ trở về. Đêm càng lúc càng tối, Quan Độ co ro ngủ gật trên chiếc giường gỗ. Theo như kinh nghiệm của hắn thì người nọ phải qua giờ tí mới về đến. Đang mơ màng màng thì Quan Độ nghe thấy tiếng trống điểm sang canh giờ tí, hắn giật mình tỉnh lại. Dụi mắt vài cái, hắn bước nhanh ra khỏi phòng, đi thẳng đến cửa thành.

Giờ tí canh ba, tiếng vó ngựa từ xa đến gần, đứng trên tường thành, Quan Độ nâng cao đuốc, đến khi nhìn thấy rõ người đến thì hắn lập tức đi xuống, cửa thành vừa mở ra, người cưỡi ngựa cũng đã chạy đến. Người nọ ghìm cương ngựa, còn chưa kịp xuống ngựa thì Quan Độ đã hung hăng đấm cho người nọ một quyền rồi cắn răng gầm nhẹ, “Ngươi thấy ta không ngủ yên thì mới hả dạ có phải hay không.”

“Ha ha, Quan đại nhân thật sự nỗi giận rồi.” Người nọ xoa bả vai bị đánh đau, nâng lên chiếc mũ che đầu, vừa cười vừa làm mặt lạnh, “Quan đại nhân xin thương xót, để ta vào đi.”

Cho dù Quan Độ có bực tức cỡ nào thì cũng không thể vô lễ với người này, dù sao người ta hiện tại cũng là Nhiếp Chính Vương. Quan Độ tự mình dẫn ngựa cho người này, oán hận mà nói, “Mời ta dùng bữa tại lâu đài nhất kinh thành.”

“Chẳng có gì khó cả!” Người nọ thoái mái cười, cầm lấy dây cương để leo lên ngựa, vỗ vỗ bả vai của Quan Độ rồi nói, “Huynh đệ, làm phiền, không quá bao lâu thì ngươi sẽ không cần phải chờ mở cửa ban đêm cho ta nữa.”

Không nhiều lời, nười nọ quất roi, nhanh chóng ly khai. Cho đến khi hắn biến mất mà Quan Độ vẫn còn đang suy nghĩ câu nói đó của hắn.

.....

Tâm cung của đế vương vô cùng im lặng, Tân Ca đã ngủ, tiểu Thái tử cũng đang chìm trong giấc mơ ngọt ngào. Diêm Nhật ngủ bên ngoài, đêm nay Khổng Tắc Huy không trực đêm mà do phó thống lĩnh Lý Thao phụ trách an toàn của tâm cung. Cho dù là ngủ thì một bên lỗ tai của Diêm Nhật vẫn dựng thẳng, hắn nghe thấy Lý Thao đi ra ngoài, tiếp theo Diêm Nhật liền tỉnh.

Sau đó hắn nhìn thấy Lý Thao mở cửa rồi cung kính nghênh đón một người tiến vào. Vừa thấy người đến thì trong mắt của Diêm Nhật liền hiện lên kinh hỉ, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Vương gia!”

Lại một lần nữa tháo xuống chiếc mũ đội đầu sau khi vượt qua phong trần mệt mỏi mà gấp rút trở về, ra hiệu cho Diêm Nhật thấp giọng, rồi mới nhẹ nhàng hỏi, “Thái tử ở phòng nào?”

“Thỉnh Vương gia đi theo nô tài.” Diêm Nhật vội vàng dẫn đường. Ngũ Tử Ngang ném tay nãi cho Lý Thao, sau đó nhanh chóng đuổi theo Diêm Nhật.

Vừa tiến vào phòng Thái tử, xua tay đế cho đám nhũ mẫu đang cuồng quýt hành lễ giữ im lặng, Ngũ Tử Ngang vô cùng kích động mà đi đến bên giường của nhi tử. Khi hắn nhìn thấy nhi tử đang ngủ say thì hốc mắt nhất thời trở nên ướt át. Một năm chín tháng không thấy Tử Quân, nay Tử Quân đã trưởng thành không ít, không biết Tử Quân có nhìn nhận người cha này hay không. Lau mắt, Ngũ Tử Ngang nhẹ nhàng nhắc cả chăn lẵn nhi tử lên, rồi mới hôn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Quân.

Diêm Nhật đứng một bên nhìn, cũng không kìm được khóc mắt ẩm ướt, ra hiệu cho nhũ mẫu và bốn ả tỳ nữ của Thái tử ra ngoài, hắn nhẹ nhàng được mà tiến lên nói, “Vương gia, điện hạ đã biết gọi phụ thân,”

Ngũ Tử Ngang quay ngoắt lại, “Thật ư?” Hốc mắt của hắn đỏ bừng, Tử Quân đã sáu hai tuổi vậy mà đến giờ hắn mới quay về. Mỗi khi nghĩ đến điều này thì Ngũ Tử Ngang lại cảm thấy vô cùng áy náy.

Diêm Nhật hạ thấp giọng, “Tiếng đầu tiên mà điện hạ gọi là Hoàng Thượng, tiếng thứ hai chính là Vương gia. Mỗi ngày Hoàng Thượng đều dạy điện hạ, chẳng qua Hoàng Thượng sợ ảnh hưởng đến an nguy của Vương gia nên vẫn chưa báo cho điện hạ biết phụ thân của hắn là ai. Điện hạ thường xuyên hỏi Hoàng Thượng và nô tài Phụ thân là ai, Khi nào thì phụ thân quay về.”

Ngũ Tử Ngang quay đầu lại, không ngừng hôn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Quân, đến khi thấy Tử Quân sấp bị hắn làm cho tỉnh giấc thì mới lưu luyến thả nhẹ từ xuống, giọng nói khàn khàn, “Bỗn Vương sẽ không rời xa Hoàng Thượng và Thái tử nữa. Hoàng Thượng ngủ chưa?”

“Hoàng Thượng đã ngủ rồi.”

Ngũ Tử Ngang đắp chăn lại cho nhi tử cẩn thận rồi mới hỏi, “Đêm nay ai trực?”

“Nô tài và Thân công công.”

“Gọi Ôn Quέ và Khōng Tắc Huy đến, bốn Vương muốn dẫn Hoàng Thượng và Thái tử đến tiểu viện.”

“Dạ.”

Hít sâu vài hơi, lại nhìn dung nhan đang ngủ của nhi tử, sau đó Ngũ Tử Ngang ra ngoài rồi đi vào một gian phòng ở kế bên. Thân Mộc canh giữ ở cửa chính bị đánh thức, khi hắn nhìn thấy rõ là ai thì hắn cũng giống như Diêm Nhật, trong mắt lấp ló kinh hỉ.

“Đừng đánh thức Hoàng Thượng.” Thấp giọng dặn dò một tiếng, sau đó Ngũ Tử Ngang vội vàng đi vào bên trong, thân ảnh nhanh chóng biến mất sau bức bình phong, “Thân công công, Vương gia và Hoàng Thượng một tí nữa sẽ ra ngoài, Thái tử điện hạ cũng đi cùng, chúng ta nhanh chóng thu

dọn một chút.” Diêm Nhật nói với Thân Mộc đang kinh hỉ quá độ, Thân Mộc lập tức hoàn hồn, cùng hắn đi ra ngoài.

.....

Nhẹ nhàng bước vào bên giường của Tân Ca, Ngũ Tử Ngang chậm rãi vén rèm lên, mượn ánh đèn mờ man ở gian ngoài, hắn nhìn người mà mình ngày nhớ đêm mong đang nằm trên giường, nghiêng người ngủ say. Cột lên một bên rèm che, Ngũ Tử Ngang quỳ một chân lên giường, dịu dàng kéo thân mình của người nọ đến gần phía mình rồi mới khom người, cúi đầu.

Tân Ca đang ngủ say thì cảm thấy có cái gì ngăn chặn trên môi của mình, khi hắn ý thức có người đang đánh lén thì hắn lập tức thanh tịnh, hàm răng bám theo động tác của đối phương. Đầu lưỡi trên miệng của Ngũ Tử Ngang nhanh chóng thu về, suýt nữa đã bị cắn chảy máu.

“Ngay cả hương vị của ta mà ngươi cũng đã quên, có phải ngươi coi trọng người khác hay không?” Liếm liếm bờ môi bị cắn trúng, Ngũ Tử Ngang trong lòng tràn đầy dâm chua, lại một lần nữa cúi đầu rồi lắp kín miệng của Tân Ca.

“Uhm!” Tân Ca bị khiếp sợ, vẫn chưa kịp vui sướng thì đã bị đoạt đi hô hấp. Bất quá lần này hắn không cắn mà lại phổi hợp hé miệng để đối phương nhảm nháp tư vị của hắn. Đã bao lâu? Bao lâu không người được hương vị của người này? Tân Ca giang hai tay khóa chặt đối phương, chủ động nâng người dậy để đối phương vượt ve.

Tình dục cơ hồ là lập tức bùng nổ, Ngũ Tử Ngang thở hổn hển rồi thối lui, giọng nói khàn đặc, “Đi, đi tiểu viện, ta chịu không nổi. Đêm nay nhất định phải làm cho ngươi khóc lóc cầu xin tha thứ!”

Tân Ca cũng thở hổn hển, nụ hôn vừa rồi suýt nữa đã làm cho hắn phát tiết. Được đối phương dịu dàng, để mặc đối phương vội vàng khoác xiêm y cho hắn, Tân Ca căn bản không bận tâm có thích hợp hay không.

Sau khi Ngũ Tử Ngang mang hài cho hắn xong, Tân Ca mới kéo đối phương rồi dâng lên bờ môi của mình, sau một nụ hôn sâu thì hắn liền hỏi,

“Lần này mấy ngày?”

Ngũ Tử Ngang nhếch môi cười, “Ngươi muốn mấy ngày thì sẽ có bấy nhiêu ngày. Tân Ca, chuẩn bị sẵn sàng để ta đoạt quyền hay chưa?”

Tân Ca cũng nhếch môi, đối phương hôn mê khiến hắn vừa thở hồn hển vừa nói, “Ta luôn luôn chờ đợi.”

Bέ ngang Tân Ca, Ngũ Tử Ngang đưa hắn ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Chờ ta làm đủ đã. Nhịn hai năm, ta sắp nghẹn chết rồi. Trời có sập xuống thì ta cũng mặc kệ.”

“Ngươi đi nhìn Tử Quân chưa?” Tân Ca chỉ quan tâm điểm này.

“Mang Tử Quân đi theo.” Ngũ Tử Ngang bέ Tân Ca phía trước người, đầu kè sát vào vầng trán của đối phương, giọng nói khàn đặc, “Ta nhớ các ngươi muốn chết.”

Giọng nói của Tân Ca cũng khàn hơn trước rất nhiều, hắn khẽ căn môi của Ngũ Tử Ngang rồi thấp giọng nói, “Ta cũng nhớ ngươi muốn chết, nhớ muốn phát điên rồi.” Ngay sau đó Tân Ca liền bị Ngũ Tử Ngang nhanh chóng bέ đi.

Nhiếp Chính Vương bí mật hồi kinh vào đêm khuya đang lặng lẽ đưa Hoàng Thượng xuất cung. Tiểu Thái tử đang ngủ say căn bản không biết mình đã bị đem đi, nửa đường tỉnh lại để đi tiểu thì nhìn thấy Diêm Nhật đang ôm hắn, hắn liền nhắm mắt lại rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 136

Sau khi hoan ái.

Không không không, nói sai rồi. Hai người chia lìa lâu như vậy, làm sao có thể sử dụng bốn từ qua loa như thế? Hoan ái chỉ vừa mới bắt đầu, nhó nhung khiến hai người phóng xuất đủ loại kích tình đủ để thiêu rụi hết thảy xung quanh mình.

Đang trên xe ngựa, Ngũ Tử Ngang và Tân Ca khó có thể kiềm chế mà tiếp tục ôm hôn. Y phục của Tân Ca rời rạc, trâm gài tóc của Ngũ Tử Ngang rót xuống. Cắn môi kiềm chế tiếng rên rỉ không bật ra khỏi miệng, Tân Ca cố gắng nâng cổ lên để cảm thụ bờ môi ấm áp của Ngũ Tử Ngang và sự run rẩy mà đối phương gây ra cho hắn. Rất khát khao, vô số đêm hắn khát khao người này ôm hôn, khát khao sự ấm áp của người này cũng những cử chỉ vuốt ve ôn nhu.

Hạ thân của Ngũ Tử Ngang trường đau, hắn kéo tay của Tân Ca đang đặt trên thắt lưng của mình, giọng nói khàn khàn, “Thân thể của ta rất bẩn, phải tắm rửa, trước tiên ngươi sờ ta, ta nghẹn muốn chết rồi.”

Tân ca cắn lên bả vai của Ngũ Tử Ngang, hai tay nhanh chóng thoát xuống hạ y của đối phương rồi mới run rẩy nâng lên dục vọng của Ngũ Tử Ngang. Ngũ Tử Ngang thoải mái thở hắt một hơi, đưa tay kéo xuống y phục của Tân Ca, bắt đầu cắn mút lên bờ vai trơn nhẵn của Tân Ca.

“Tử Ngang....” Dục vọng cực nóng trong tay làm Tân Ca càng thêm mê muội, ngũ thanh mang theo sự khẩn cầu và khát khao mà ngay cả hắn cũng không biết. Ngũ Tử Ngang cầm nhẹ, hai tay thô lỗ kéo xuống hạ y của Tân Ca, đưa tay cầm lấy long căn cũng đang hưng phấn của Tân Ca. Trong mắt của Tân Ca chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt nhẫn耐 của Ngũ Tử Ngang, đôi tay của hắn giống như đang nâng niu bảo bối, nhẹ nhàng vuốt ve, bên tai là

tiếng thở dốc và gầm nhẹ của Ngũ Tử Ngang, hắn chỉ cảm thấy chính mình càng lúc càng mê muội.

Ngũ Tử Ngang muốn nô tung, hắn tăng tốc động tác trong tay, gầm nhẹ, “Nhanh lên!”

Hai tay của Tân Ca ra sức di chuyển, Ngũ Tử Ngang nhiều ngày chưa cạo râu, bởi vì hung hăng hôn hắn mà làm cho thân thể của hắn bị cọ xát đến mức đỏ ửng, nhưng một chút đau đớn lại càng làm cho thắt lưng của hắn run rẩy từng đợt, trước mắt tựa hồ không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Um!”

Hai tiếng kêu rên đồng thời phát ra, hai người nhẫn nhịn đã lâu rốt cục phun ra kích tình của mình trong tay của đối phương trên chiếc xe ngựa với không gian nhỏ hẹp. Tân Ca choáng váng, trước mắt nhạt nhòa, Ngũ Tử Ngang thiếu chút nữa đã nghẹn chết đang thở hổn hển, hôn lên khói mắt của Tân Ca rồi mới cúi đầu nhìn bạch dịch trong tay của mình. Không tệ, rất đặc, xác thật là nghẹn đã lâu.

Tân Ca cũng thở hổn hển, chỉ vuốt ve như thế mà tay chân của hắn đã mềm nhũn. Để mặc Ngũ Tử Ngang kéo khăn lau khô tay của bọn họ, hắn kìm lòng không đậu mà nghiêng người sang rồi hôn môi Ngũ Tử Ngang. Ngũ Tử Ngang há mồm, lúc nhẹ lúc nặng mà cắn môi Tân Ca rồi lẩm bẩm, “Ta liên tục chạy về không ngừng nghỉ, trên người rất thối.”

Chân mày của Tân Ca nhường lên, toàn thân dựa sát vào lòng của Ngũ Tử Ngang, đầu lưỡi vói vào trong miệng của Ngũ Tử Ngang rồi liếm hàm răng của đối phương, cất lên giọng nói non, “Ngươi có thối thì cũng là Tử Ngang của ta.”

Ngũ Tử Ngang nhéch miệng cười, nâng tay đỡ lấy sau gáy của Tân Ca rồi hung hăn hôn hắn một trận, sau đó mới liếm vành tai của Tân Ca mà nói, “Ta nhớ ngươi muốn chết, nếu thánh chỉ kia không đến thì ta cũng liều lĩnh bỏ trốn để hồi kinh.”

Tân Ca giang hai tay ôm lấy Ngũ Tử Ngang, thấp giọng rên rỉ, “Ta cũng nhớ ngươi muốn chết, nhớ muốn chết.”

“Tần Ca, Tần Ca của ta....”

“Tử Ngang.....Tử Ngang của ta.....”

Xe ngựa dừng lại, Ngũ Tử Ngang khẽ cắn đầu lưỡi của Tần Ca rồi mới nghe thấy tiếng của Ôn Quế ở bên ngoài truyền vào, “Chủ tử, đã đến nơi.”

Hai người không lập tức dừng lại động tác, Ngũ Tử Ngang kéo lại xiêm y cho Tần Ca rồi nói với bên ngoài: “Các người đi vào trước dọn dẹp một chút, ta muốn tắm rửa.”

“Bầm chủ tử, nô tài đoán được chủ tử sắp trở về, mấy ngày nay đã thu dọn sẵn. Nô tài đi nấu nước, chủ tử có thể tiến vào phòng nghỉ ngơi trước một chút.” Ôn Quế hé miệng cười, ý bảo Thân Mộc đi vào trước.

“A ha, Ôn Quế càng ngày càng thông minh.” Ngũ Tử Ngang nghe xong, cảm thấy rất hài lòng, cũng không bận tâm y phục của mình xộc xệch như thế nào, chỉ lo chỉnh lại xiêm y của Tần Ca rồi tùy tiện kéo hạ y của mình lên, sau đó vén rèm che bước ra ngoài. Sau khi xuống xe, hắn vẫn vén lên rèm che, tiếp theo là một bàn tay vươn ra, người bên trong vịn tay hắn rồi bước xuống. Ngũ Tử Ngang không hề kiêng kị mà ôm lấy Tần Ca rồi đi vào trong. Diêm Nhật bế tiểu Thái tử đi theo sau, đại môn được đóng lại, tiếp theo đó Khổng Tắc Huy đánh xe ngựa rời đi. Ước chừng một nén nhang, hắn một mình quay lại, lặng lẽ đi vào tiểu viện, không ai ngờ được Hoàng đế Đại Đông và Nhiếp Chính Vương lại ở trong tiểu viện nho nhỏ này màyêu đương vung trộm.

Thoáng giải quyết một lần nén Ngũ Tử Ngang không còn khó chịu như trước. Dọc đường bôn ba, trên người của hắn không được sạch sẽ, không muốn thân thể dơ bẩn mà chạm vào Tần Ca. Khi Ôn Quế và Thân Mộc nấu nước, hắn liền nằm trên giường ôm Tần Ca, dùng miệng để bày tỏ nỗi khổ tương tư của mình. Tần Ca cũng không bận tâm Ôn Quế và Thân Mộc có tiến vào đột ngột hay không, nhị tử của hai người đã sắp hai tuổi, thân mật một chút cũng là chuyện rất bình thường.

Xiêm y trên người của Tần Ca lại rộng mở, Ngũ Tử Ngang cũng không kín đáo hơn bao nhiêu. Vừa rồi tuy đã để Tần Ca sờ soạng hắn một lần nhưng đối với cơn khát gần ba năm mà nói thì bất quá không đủ nhét kẽ

răng. Mỗi một chỗ trên người của hắn đều gào thét muốn đi vào thân thể của Tân Ca, muốn hung hăng yêu người này, muốn người này phải nín non dưới thân của hắn, lộ ra sự quyến rũ mà chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy.

Tỉ mỉ hôn lên ngón tay mảnh khảnh của Tân Ca, khói mắt của Ngũ Tử Ngang đột nhiên đỏ ửng. Tân Ca nằm trong lòng của hắn, rút tay ra rồi kéo đầu của hắn xuống, sau đó hôn lên mắt của Ngũ Tử Ngang.

Ngũ Tử Ngang nhắm mắt mà ôm chặt Tân Ca, khàn khàn lên tiếng, “Thân mình của ngươi chưa khỏe mà ta đã ra đi, ta cũng không ở đây khi Tử Quân tròn một tuổi.”

“Ta là Tân Ca, là người có thể kè vai chiến đấu cùng ngươi mà không phải là một nữ tử cần ngươi bảo hộ.” Tân Ca ôm chặt Ngũ Tử Ngang, khẽ hôn xương quai xanh của đối phương, “Cho dù khổ sở, cho dù khó khăn, chỉ cần nghĩ đến ngươi thì mọi việc đều sẽ ổn thỏa. Người không thể không phải bởi vì ngươi không muốn mà là vì tình thế bức bách.”

“Tử Ngang, ngươi là Nghiệp Chính Vương, hãy đoạt lấy giang sơn Đại Đông của ta, nếu được ta sẽ hạ chỉ. Tử Quân chỉ có thể gọi ngươi là nghĩa phụ, đó là chuyện mà ta không thể chịu đựng được. Ta là phụ Hoàng của Tử Quân, ngươi là phụ thân của hắn. Ta không thể để cho hắn mang họ Ngũ, nhưng ta muốn ngươi tự tay giao giang sơn cho hắn.”

Ngũ Tử Ngang mở to mắt, khói mắt ướt át nhưng đôi môi lại tươi cười, hắn mỉm trán khuôn mặt càng ngày càng thanh tú của Tân Ca, trong mắt là sự ôn nhu mà Tân Ca không thể kháng cự.

“Tân Ca, ta không tính giấu Tử Quân về thân thế của hắn.”

Tân Ca hơi nhíu mày, tiếp theo liền giãn ra.

Nụ cười của Ngũ Tử Ngang càng sâu sắc, “Nhi tử của chúng ta nhất định sẽ nhận ra nương của hắn kỳ thật là phụ Hoàng. Ta muốn cho hắn biết là hắn có nương có cha, không thiếu một ai.”

Tân Ca không lập tức đáp lại, khi Ngũ Tử Ngang càng lúc càng hôn hắn một cách ôn nhu thì hắn chỉ thản nhiên thở dài, “Tùy ngươi vậy.”

“Yên tâm, hết thảy đã có ta.”

“Ân.”

“Chủ tử, nước đã nấu xong rồi, chủ tử có thể tắm rửa.” Ôn Quế lên tiếng đúng lúc.

“Nơi này không cần các ngươi hầu hạ, các ngươi đi nghỉ đi.”

“Dạ.”

Rút ra trâm gài tóc của Tân Ca, thoát hạ xiêm y của đôi phuơng, sau đó cũng tự mình cởi ra sạch sẽ. Ngũ Tử Ngang nhanh chóng bế Tân Ca đi xuyên qua phòng ngủ, đá văng cửa dục phòng, bồn nước trong phòng bốc hơi mù mịt, Ngũ Tử Ngang trực tiếp bế Tân Ca vào bồn. Tiếng nước vang lên, tiếp theo là giọng của một người, “Ta gọi đầu cho ngươi.”

“Chỉ là gọi đầu?”

“Lưu manh.”

.....

Trong phòng tắm rất ấm áp, Tân Ca quỳ gối trên nhuyễn tháp trong phòng, hai khuỷu tay chống trên nhuyễn tháp, phía dưới bụng chèn một cái đệm, từng tiếng rên rỉ đầy áp lực truyền vào lỗ tai của người đang vùi đầu ở sau lưng hắn. Ngũ Tử Ngang xoạc chân ra, ngồi phía sau lưng của Tân Ca, ở độ cao này làm cho hắn đối diện với cái mông đang nhéch lên của Tân Ca. Từ sau khi Ngũ Tử Ngang đi Nữ Trinh thì hậu nhụy chưa từng thừa nhận hoan ái sau hai năm bảo dưỡng đã trở lại màu phấn hồng mềm mại như cánh hoa đào, không hề nhìn thấy dấu vết đã từng bị thương nặng ở nơi đó.

Tuy không nhìn đến nhưng cả đời của Ngũ Tử Ngang cũng sẽ không quên. Hai tay của hắn mở ra nhụy hoa của Tân Ca, đầu lưỡi tỉ mỉ nhấm nháp, âu yếm hương vị ngọt ngào của nhụy cúc. Hậu huyệt sau khi trải qua sinh sản lại trở nên cực kỳ mẫn cảm, lúc này đã lắp lánh nước bọt bôi trơn, đồng thời dục vọng của Tân Ca cũng không ngừng rời lè. Đầu lưỡi uớt át

vừa đem nước bọt đầy sâu vào trong hậu huyệt mềm mại, vừa làm động tác khuếch trương khiến Tân Ca mất tự chủ mà đè ép thắt lưng, đem hậu nhụy cản được âu yếm của mình dâng lên miệng của đối phuơng.

“Tử Ngang....đừng....liếm....” Tân Ca chịu không nổi, tẩm lưng tràn hoàn mỹ bị mồ hôi thâm ướt mà lộ ra đường cong sáng bóng khiến người ta thèm khát.

Ngũ Tử Ngang chồm người lên, liếm từ nhụy cúc của Tân Ca đến xương sống rồi thăng đến sau gáy, Tân Ca cất lên tiếng rên rỉ đầy khoái cảm. Ngũ Tử Ngang không tiếp tục dùng ngón tay để khuếch trương cho Tân Ca, móng tay của hắn quá dài sẽ làm bị thương bên trong mềm mại của Tân Ca. Một tay đỡ lấy nam căn của mình, Ngũ Tử Ngang kè lén lưng của Tân Ca, giọng nói khàn khàn, “Ta muốn đi vào, đã lâu không ôm người, có lẽ sẽ hơi đau một chút.”

“Nhanh lên!” Tân Ca chờ không kịp, dùng bắp đùi cọ xát đối phuơng. Ngay sau đó hắn liền cảm giác được có cái gì đó tròn tria đang đặt trước hậu huyệt của mình, cảm giác hơi nhói đau đồng thời kéo đến.

“Uhm...” Nơi bị khuếch trương truyền đến cảm giác tê dai khắp toàn thân, đầu ngón chân của Tân Ca co rút. Cái mông hướng ra phía sau, thúc giục đối phuơng nhanh lên một chút.

Ngũ Tử Ngang rút ra rồi lại tiếp tục đè ép vào bên trong, sau đó lại rút ra rồi tiếp tục đè ép. Chất dịch hỗn hợp làm cho hậu huyệt của Tân Ca càng thêm mềm mại. Đến lần thứ ba, Ngũ Tử Ngang chỉ tiến vào một phần ba, tiếp theo hắn lại rút ra.

“Nhanh lên!” Tân Ca mất kiên nhẫn, trực tiếp xoay người lại, kéo Ngũ Tử Ngang xuống, sau đó tự tách ra hai chân.

“Sẽ làm người bị thương.” Ngũ Tử Ngang hôn nhẹ môi của Tân Ca, lót đệm dưới thắt lưng cho đối phuơng.

“Sợ cái gì, coi như là đêm động phòng của ta là được rồi.” Hai chân quần lấp thắt lưng của Ngũ Tử Ngang, ánh mắt của Tân Ca trở nên rét lạnh, “Có

đau cũng sẽ không đau so với lần đầu tiên. Ta muốn ngươi, hiện tại, ngay lập tức!"

Ngũ Tử Ngang dịu dàng mỉm cười, "Tuân chỉ, Hoàng Thượng của ta." Tiếp theo, ánh mắt của hắn liền biến đổi, nâng một chân của Tân Ca lên, dù hạ thân cương cứng của mình đâm vào cái miệng nhỏ nhắn đang khép mở ở bên dưới.

"A!"

Hai người đồng thời quát to thành tiếng, một người tuy rằng bởi vì đau mà nhíu mày, nhưng hắn lại càng dùng sức ôm lấy thắt lưng của đối phương, muốn đối phương nhanh lên một chút.

Thoáng rút ra một phần, Ngũ Tử Ngang gầm nhẹ một tiếng rồi tiếp tục đem dục vọng của mình chôn sâu vào trong thân thể của Tân Ca. Khóe mắt của Tân Ca chảy xuống giọt lệ hạnh phúc.

"Tử Ngang, muốn ta."

"Tuân chỉ."

Hai tay không chế tay của Tân Ca, thắt lưng của Ngũ Tử Ngang hạ xuống.

Một tiếng va chạm vang lên, nhuyễn tháp đụng phải vách tường một chút, tiếp theo là những tiếng bang bang bang bang cùng với tiếng kêu trầm đục của Tân Ca quanh quẩn trong phòng tắm.

Cảm xúc mãnh liệt đánh mất lý trí, sau khi tiến sâu vào thân thể của Tân Ca thì Ngũ Tử Ngang liền không thể kiểm soát. Hai tay đang không chế tay của Tân Ca lại trượt xuống thắt lưng từ khi nào cũng không hay, khuôn mặt vì bị tình dục nhấn chìm mà trở nên dữ tợn và cuồng dã. Sau khi sinh Tử Quân thì thân hình của Tân Ca hơi đãy đà một chút, càng làm lộ ra vẻ phong tình quyến rũ, hai chân bị kéo căng theo mỗi lần va chạm đến kịch liệt.

"Gọi ta, Tân Ca, gọi ta!"

“Tử Ngang, Tử....A a Tử Ngang....”

“Ta là ai? Là ai?”

Ngũ Tử Ngang thô bạo rút dục vọng của mình ra khỏi thân thể của Tân Ca, sau đó lật úp Tân Ca lại, không đợi đối phương kịp quỳ xuống thì hắn đã đẩy mạnh vào. Tân Ca quát to một tiếng, hai tay khó khăn mà đỡ lấy thân mình lung lay, nước mắt dưới hạ thân càng lúc phun càng nhiều, ma sát vào chiếc khăn dưới nhuyễn tháp, dường như có dấu hiệu phun trào.

“Ta là ai!”

“Tử Ngang! Tử Ngang! A a....” Tân Ca điên cuồng lay động thân mình, không ngừng hô to, “Tử Ngang của ta! A, a! Tử Ngang!”

“Nói ngươi là của ta! Của một mình ta!”

“Là, là của ngươi.....um....” Trong miệng bị vói vào hai đầu ngón tay, Tân Ca lập tức cắn lấy, khóc mắt rơi lệ vì không thể kiềm chế kích tình, cũng giống như nước mắt dưới hạ thân đang rơi xuống nhuyễn tháp.

“Um um....” Nhanh lên! Nhanh lên một chút!

“Sinh nhi tử cho ta, tiếp tục sinh nhi tử cho ta” Đôi mắt của Ngũ Tử Ngang đỏ ngầu, điên dại va chạm vào cơ thể mẫn cảm của Tân Ca. Ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng đó lại chính là xuân được kích tình, rút ngón tay ra, Ngũ Tử Ngang vuốt ve dục vọng của Tân Ca, thắt lưng hoàn toàn mất kiểm soát.

“Tử Ngang, Tử Ngang, Tử Ngang.....”

“Tiếp tục sinh nhi tử cho ta! Tân Ca, ta muốn nhi tử, muốn nhi tử, nhi tử!”

“A a a a a.....”

Hai thân hình quần chặt vào nhau, lại một lần nữa cùng lúc dừng lại. Mái tóc dài của Tân Ca cùng mái tóc của Ngũ Tử Ngang xõa trên lưng của hắn dây dưa với nhau, dục vọng bị vuốt ve đem long tinh trân quý nhất của

mình ồ ạt phun trào. Trong cơ thể cũng có một dòng nước âm ồ ạt bắn vào, cho đến khi lắp kín hậu huyệt của hắn.

“Tần Ca, sinh nhi tử cho ta nữa đi.” Giọng nói khàn đặc của Ngũ Tử Ngang vang lên bên tai của Tần Ca, thiếu đi vài phần đê mê cuồng nhưng lại mang theo vài phần khẩn cầu và áy náy.

Thất thẫn gật đầu, Tần Ca nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mà vẫn không thể hoàn hồn khỏi màn hoan ái kia. Đến khi thân mình kề sát vào nhuyễn tháp thì hắn mới thấp giọng đáp lại một câu, “Ta thụ thai khó hơn người thường.”

Động tác chuẩn bị rút ra dục vọng của Ngũ Tử Ngang nhất thời dừng lại.

“Ngươi phải cố sức một chút thì mới được.”

Dục vọng vẫn chưa rời khỏi hậu huyệt bí ẩn của Tần Ca liền ngẩng đầu ngay lập tức, “Ta tích trữ sắp được ba năm, có lẽ số lượng cũng đủ dùng.”

“Lưu manh.”

“Không phải ngươi yêu tên lưu manh này hay sao?”

Lắp kín đôi môi đỏ bừng của Tần Ca, bàn tay to lớn của Ngũ Tử Ngang lưu luyến trên bụng của Tần Ca, nơi này có thêm vài vết rạn, nhưng trong mắt của hắn lại đẹp đến mức khiến hắn không thể rời mắt. Kéo chân của Tần Ca rồi lật sang một bên, để cho người này nằm nghiêng, sau đó Ngũ Tử Ngang thong thả đưa đẩy, làm cho tiểu huynh đệ của mình lại một lần nữa thức tỉnh.

“Ngươi phải mất bao lâu mới có thai Tử Quân?”

“Khoảng ba bốn tháng.”

“Vậy ba bốn tháng sau ngươi hắn hồi cung.”

Đến khi trời tờ mờ sáng thì tiếng kêu khiến người ta đỏ mặt tía tai mới ngừng lại. Lau đi giọt lệ nơi khói mắt của Tần Ca, Ngũ Tử Ngang ôm người đã mê man đi vào phòng ngủ. Đắp chăn cho Tần Ca cẩn thận, lại nhẹn

không được mà hôn vài cái lên mặt và lên môi của người này, sau đó Ngũ Tử Ngang mới mặc xiêm y rồi đi ra ngoài.

Vừa mở cửa thì phòng kế bên cũng mở cửa, người đi ra là Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật. Ôn Quế và Thân Mộc đều đang ngủ, tiểu Thái tử cũng đang ngủ, hai người Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật có nhĩ lực cao cường, khi Ngũ Tử Ngang cố ý phát ra tiếng bước chân thì bọn họ liền thức tỉnh.

Đóng cửa, Ngũ Tử Ngang thản nhiên nói, “Gọi Ôn Quế và Thân Mộc dậy đi, ta có lời muốn nói.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhiếp Chính Vương, Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật liền xoay người về phòng. Đợi không quá lâu thì nghe thấy mọi người ở trong phòng đã tỉnh dậy, Ngũ Tử Ngang mới đi vào. Vừa thấy nhi tử còn đang ngủ thì nét mặt nghiêm túc của Ngũ Tử Ngang liền trở nên nhu hòa không ít, hắn đi đến bên giường của Tử Quân, khom người hôn nhẹ từ một cái rồi thấp giọng nói, “Bέ thái tử đến phòng của Hoàng Thượng đi.”

Diêm Nhật bέ Thái tử ra ngoài rồi nhanh chóng quay lại, Ngũ Tử Ngang chĩa vào giường và mấy chiếc ghế dựa, “Ngồi đi.”

Bốn người ngồi xuống, người nam nhân ở trước mặt có vài phần nghiêm túc và lạnh lùng hơn so với người kia ở trong trí nhớ của bọn họ, hắn không còn là Lương Vương Ngũ Tử Ngang hoặc Lương Ngũ Hiền Vương lúc nào cũng phải cẩn thận dè dặt, hiện tại hắn là Nhiếp Chính Vương có quyền thế lớn nhất Đại Đông, là phụ thân của đương triều Thái tử!

Ngũ Tử Ngang cúi mắt chỉnh lại y mệ của mình rồi chậm rãi nói, “Ôn Quế, đêm nay ngươi và Thân Mộc hồi cung thu dọn một ít đồ đạc của Hoàng Thượng và Thái tử, Hoàng Thượng và Thái tử phải ở bên ngoài ba bốn tháng, các ngươi thu dọn cẩn thận, nhất là đồ của Thái tử. Bốn ả tỳ nữ của Thái tử cũng dẫn đến đây. Khổng Tắc Huy, lát nữa ngươi đi ra ngoài tìm nơi ở, vàng bạc không thành vấn đề, nhưng phải yên tĩnh. Diêm Nhật, ngươi dẫn Minh Vương đến đây, đừng cho ai đi theo!”

“Vương gia?” Ôn Quế lên tiếng, Thân Mộc cũng cảm thấy khó hiểu, Hoàng Thượng và Thái tử điện hạ không thể hồi cung hay sao?

Trong mắt của Khổng Tắc Huy và Diêm Nhật cùng lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Lúc này Ngũ Tử Ngang mới giương mắt, hơi nhéch khéo môi, “Trong ba bốn tháng này kinh thành sẽ xảy ra đại sự, Hoàng Thượng và Thái tử không tiện ở trong cung. Các ngươi là người và cũng là tri kỷ mà Hoàng Thượng và ta tin tưởng nhất, ta cũng không gạt các ngươi, ta muốn bức cung đoạt quyền.”

“Vương gia!”

TRẦM NỊCH

Neleta
dtv-ebook.com

Chương 137

Ba ngày sau các đại thần trong triều mới phát hiện Hoàng Thượng đã mất tích, không chỉ có Hoàng Thượng mất tích mà Thái tử điện hạ và Minh Vương điện hạ cũng mất tích. Trong lúc nhất thời toàn bộ Đại Đông đều chấn động. Ngay lúc triều đình đang nguy cấp, Thái sư Lâm Giáp lại đóng cửa từ chối tiếp khách, không hề lo lắng đến an nguy của Hoàng Thượng, mà đến ngày thứ tư bọn họ mới biết Thái sư lâm bệnh, bệnh rất nặng. Trong triều vô cùng khủng hoảng, mà trong thời kỳ khủng hoảng này lại có vài người giữ được bình tĩnh một cách kỳ lạ, người kia quả thật đã ra tay.

Ngày thứ năm, Nhiếp Chính Vương Ngũ Tử Ngang đáng lý phải nửa tháng sau mới trở về thì lại đột nhiên xuất hiện giữa đương triều, cùng hẵn tiến vào còn có rất nhiều thị vệ hoàng cung. Xung quanh kinh thành bị Thủ bị Quan Độ hạ lệnh đóng cửa, phủ Thái sư bị bao vây. Một ít đại thần còn không kịp hỏi rõ cục đã xảy ra chuyện gì thì đã bị thị vệ của Ngũ Tử Ngang bắt vào đại lao. Kế tiếp Ngũ Tử Ngang cầm theo thánh chỉ đi đến trước ngai vàng của Hoàng Thượng rồi mở ra thánh chỉ.

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Bệnh cũ của trẫm tái phát, Thái y chẩn đoán không nên tiếp tục lao lực, sau khi suy nghĩ, trẫm quyết định truyền ngôi cho Thái tử Tần Gia Hữu. Vì Thái tử còn nhỏ, không thể đảm nhận trọng trách của giang sơn, trước khi Thái tử trưởng thành sẽ do Nhiếp Chính Vương đảm nhiệm. Nhiếp Chính Vương một lòng vì nước, cúc cung tận tụy, trẫm cảm động với sự trung thành này, đặc cách phong Nhiếp Chính Vương là Vương phụ của Thái tử, thấy Nhiếp Chính Vương như thấy trẫm.

“Khâm thử—” Khép lại thánh chỉ, Ngũ Tử Ngang lạnh lùng nhìn đám quan viên đang choáng váng phía bên dưới. Không biết là ai giương giọng hô to, “Thần bái kiến Nhiếp Chính Vương điện hạ, Nhiếp Chính Vương thiên tuế thiên tuế thiên thiêng tuế—”

Tiếp theo không ít người đều quỳ xuống hô to, “Thần bái kiến Nhiếp Chính Vương điện hạ, Nhiếp Chính Vương thiên tuế thiên tuế thiên thiêng tuế”

Lâm Giáp là người duy nhất có thể chống lại Ngũ Tử Ngang nhưng đã bị giam lỏng, trong triều còn ai có thể thay đổi tình trạng trước mắt? Huống chi trong đó đã có hơn phân nửa người đã sớm được thông báo, không cần trong chốc lát, toàn bộ đại điện chợt vang vọng những tiếng hô tụng Nhiếp Chính Vương thiêng tuế. Cùng lúc, Hoàng đế của Phượng Minh và Nữ Trinh quốc hạ chiếu tôn Nhiếp Chính Vương Ngũ Tử Ngang là Nhiếp Chính Vương bệ hạ, quân đội đóng quân ở Phượng Minh và Nữ Trinh tại biên ải đều tiến quân thần tốc về kinh thành.

Biến cố lần này so với những biến cố ghi chép trong sử sách xem ra là ôn hòa nhất. Hoàn toàn không có đổ máu và kháng cự, Ngũ Tử Ngang thuận lợi đoạt được thiên hạ Đại Đông. Thái tử vẫn là đứa nhỏ, Hoàng Thượng chẳng biết đi đâu, triều thần lặng yên chấp nhận, Ngũ Tử Ngang an bài một chiếc ghế thuần bạc kê bên ngai vàng, thay mặc thiên tử xử lý triều chính. Chẳng qua đối với dân chúng, Ngũ Tử Ngang từ trung thần trở thành gian thần bùng bùng dã tâm, hết thảy ôn hòa và nhẫn nại lúc trước hóa ra chỉ vì âm mưu đoạt quyền, Hoàng Thượng không biết sinh tử thế nào, những lời phản kháng lác đác cũng dễ dàng bị trấn áp.

Cuối tháng mười hai năm thứ mười Văn Thái, chiến sự giữa Đại Đông và Đột Quyết nhận tin thắng lợi, thủ cấp của Tra Mộc Nhĩ và nhi tử của hắn bị Ngũ Tử Anh chém xuống rồi đặt vào hộp gỗ mang về kinh thành. Ngũ Tử Ngang thay mặt thiên tử hạ chỉ phong Ngũ Tử Anh là Đại tướng quân trấn quốc. Mùng mười tháng giêng năm thứ mười một Văn Thái, Ngũ Tử Anh dẫn năm trăm hộ vệ từ biên ải trở lại kinh thành, thanh danh của Ngũ gia đạt đến cực hạn, Ngũ gia trở thành gia tộc có quyền thế lớn nhất Đại Đông.

Đầu tháng hai, Tân Ca và tân Hoàng đế Tân Gia Hữu được Ngũ Tử Ngang hộ tống về tới hoàng cung nhưng không tiến vào tẩm cung mà lại dọn đến Nhân Tâm Đường, tân Hoàng đế và Minh Vương cũng vậy. Nhân Tâm Đường được canh gác lớp trong lớp ngoài, không có thủ dụ của Nhiếp Chính Vương thì bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào. Hoàng Thượng anh minh thần võ nhất của Đại Đông bịn hốt bởi thần tử mà hăn tín nhiệm nhất. Mà sau khi Tân Ca hồi cung thì Ngũ Tử Ngang cũng công khai dọn

vào cung, dọn vào Nhân Tâm Đường mà Thái Thượng Hoàng đang ở. Những đại thần âm thầm phê bình úp mở liền bị nhốt vào đại lao, phàm là người bất mãn với Ngũ Tử Ngang, mặc kệ là ai thì đều bị bắt nhốt, người nhà bị giam lỏng. Kinh thành nổi lên sóng gió ngập trời, mọi người đều cảm thấy bất an.

Cuối tháng hai, tiểu Hoàng đế Tân Gia Hữu được phụ thân bế lên long ỷ. Bởi vì đêm hôm trước phụ thân của hắn đã cam đoan với hắn hôm nay không cần phải học bài, có thể chơi cả ngày, cho nên mặc dù hắn vô cùng phiền chán khi người xung quanh lui lui tới tới, huyên náo ồn ào, hắn vẫn ngoan ngoãn bảo trì tư thế của một đứa nhỏ vô tội và hiếu thuận chờ hoàn thành nghi thức đăng cơ đại diễm. Tân Hoàng đăng cơ, sửa quốc hiệu là Nghiêm Phong, là nguyên niên của năm Nghiêm Phong. (nguyên niên=năm đầu tiên)

Mười tám tháng ba, Ngũ Tử Anh trở về kinh thành, huynh đệ hai người gặp lại chưa đến một tháng thì Ngũ Tử Ngang lại hạ chỉ phong Ngũ Tử Anh là Trần Quốc Hầu nhậm chức Quan Tây Đại Đô Đốc. Mọi người đều không thể lý giải chuyện này, Quan Tây không chỉ là biên ải mà còn là thị trấn quan trọng giữa Đột Quyết và Đại Đông. Phái Ngũ Tử Anh đi đến đó nhậm chức Đại Đô Đốc chẳng phải là biếm hắn đến biên ải hay sao? Thậm chí những người thân cận bên cạnh Ngũ Tử Ngang như Khổng Tắc Huy cũng không thể lý giải hành động này của hắn. Ngũ Tử Hoa bị phái đi Nữ Trinh, Ngũ Tử Anh cũng bị đuổi ra kinh thành, Nhiếp Chính Vương âm hiểm giả dối rốt cục đang suy nghĩ cái gì?

Đối với hết thảy nghi ngờ ở xung quanh, Ngũ Tử Ngang đều xem như không nghe thấy. Mùng tám tháng bảy, Ngũ Tử Ngang một mình ở ngoại ô bày ra vài ly rượu, đưa tiễn đệ đệ đến Quan Tây. Trong lương đình, Ngũ Tử Anh một tay nắm tay Liễu Song, một tay nâng ly rượu. Đã trải qua sóng to gió lớn, tuy nói ít hơn so với trước kia nhưng lại trầm ổn hơn rất nhiều, trên người đã có khí chất của một vị tướng quân.

“Đại ca, ngươi ở kinh thành phải chú ý thân mình, nhị đệ bất hiếu, cô nai nái dành giao cho đại ca. Ly rượu này nhị đệ kính ngươi, đại ca, đa tạ ngươi.” Nói xong, Ngũ Tử Anh uống cạn ly rượu.

Đôi mắt của Liễu Song đỏ bừng, người nam nhân trước mặt đã sớm mất đi vẻ ôn nhu mà lúc trước làm cho nàng mê muội, hiện tại chỉ còn sự lạnh lùng vô tình. Cho dù đối với huynh đệ của mình mà trên mặt của hắn cũng không còn nụ cười ôn hòa như xưa. Nàng thường xuyên cảm thấy hờ hững, rốt cục người nào mới thật sự là hắn? Bất quá đối với nàng mà nói thì hiện tại người nam nhân này rốt cục như thế nào cũng không còn liên quan đến nàng, nàng thậm chí không muốn truy cứu chuyện hắn đã lừa gạt nàng, nàng đã tìm được người mà nàng có thể phó thác cả đời.

Ngũ Tử Ngang uống cạn ly rượu nhạt rồi thản nhiên nói, “Cuộc sống ở Quan Tây khó khăn, Song nhi chưa bao giờ nếm qua khổ sở, người phải chiêu có hảo nàng và hai tiểu nha đầu. Cả đời này ta không thể lưu lại hương khói cho Ngũ gia, Tử Hoa và Hoàng đế Nữ Trinh tình thâm ý trọng, đời này ta cũng không thể trông cậy vào hắn, Ngũ gia chỉ còn có một mình ngươi.”

“Đại ca, ngươi...” Ngũ Tử Anh có rất nhiều điều muốn hỏi đại ca, vì sao đại ca lại phê Hoàng Thượng, vì sao lại làm phản thần, nhưng hắn biết những gì đại ca không muốn nói thì hắn sẽ hỏi không ra.

Ngũ Tử Ngang vẫn thản nhiên như trước, “Sau này ngươi sẽ minh bạch. Không còn sớm, các ngươi khởi hành đi. Nếu ở Quan Tây sống không được thì nhớ viết thư cho ta, ta sẽ triệu ngươi về kinh.”

Ngũ Tử Anh chỉ lắc đầu, “Ta sẽ không để cho Song nhi và hai tiểu nha đầu chịu khổ. Ta sẽ dẫn Song nhi và bọn nhỏ quay về thăm cô nai nai, nếu không có chuyện quan trọng thì ta và Song nhi ở lại Quan Tây.” Đi Quan Tây là do hắn ngỏ ý với đại ca. Song nhi ở kinh thành không thoái mái, hắn ở kinh thành cũng không tự tại, thói quen tự do ở nơi biên ải, hắn chỉ muốn dẫn Song nhi rời xa thị phi nơi kinh thành.

Ngũ Tử Ngang đứng dậy, vỗ vai của đệ đệ, “Đi đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cũng đừng quên có đại ca ở kinh thành. Ta vẫn nói câu kia, đối nhân xử thế theo khuôn phép, đừng làm cho Ngũ gia mất mặt.”

“Đại ca cứ yên tâm.” Đứng dậy rồi ôm chặt đại ca một chút, sau đó Ngũ Tử Anh nắm tay Liễu Song rồi khỏi lương đình, leo lên chiếc xe ngựa ở

cách đó không xa. Muốn cùng đại ca lặng lẽ nói lời từ biệt cho nên Ngũ Tử Anh giấu kỹ ngày rời kinh của mình.

“Đại ca, bảo trọng!”

“Bảo trọng.”

Phát tay về hướng nhị đệ, nhìn xe ngựa dần dần đi xa, Ngũ Tử Ngang nhoẻn miệng, nhị đệ không cần tiếp tục dựa vào hắn nữa. Nghĩ đến hai người cần mình thì tâm can của Ngũ Tử Ngang liền mềm nhũn, nhanh chóng chạy về, ngộ nhỡ Tử Quân lại làm ra chuyện gì chọc giận Tân Ca, hắn không ở bên cạnh thì sẽ nguy mất.

.....

Khoái mã chạy về hoàng cung, Ngũ Tử Ngang nghe thấy một tiếng Nghiệp Chính Vương điện haven đường thì liền bước đi nhanh hơn. Vừa mới tiến vào hoa viên của Nhân Tâm Đường thì hắn chợt nghe tiếng răn dạy nghiêm khắc của một người, “Hôm qua Thái sư dạy ngươi học thơ, ngươi học đến chỗ nào?”fynnz.wordpress.com

Tiểu Hoàng đế Tân Gia Hữu hai tuổi rưỡi cúi thấp đầu đứng trước mặt phụ Hoàng, bả vai khẽ run rẩy, lập tức thưa dạ, “Nhi tử.... học.... rồi.... chẳng qua, đã quên....”

Tân Ca cầm lấy thước, “Đưa tay ra.”

“Phụ phụ....” Tiểu Hoàng đế đem hai tay giấu ra sau lưng, ngũ thanh càng lúc càng đáng thương, vì sao phụ thân còn chưa quay về a.

“Thái Thượng Hoàng, hôm qua Hoàng Thượng đã học bài, nô tài có nghe Hoàng Thượng đọc thơ.” Diêm Nhật đứng một bên nhịn không được mà biện hộ cho tiểu Hoàng đế, nhìn Hoàng Thượng bị dọa đến mức run rẩy khiến hắn đau lòng muốn chết.

“Cũng là do các ngươi đều nuông chiều hắn cho nên hắn mới không chăm chỉ như thế!” Tân Ca gõ thước xuống bàn, thân mình bé nhỏ của Tân Gia Hữu lập tức run lẩy bẩy. Bỗng nhiên một người từ phía sau bước nhanh đến

rồi bế hắn lên, khuôn mặt nhỏ nhăn kích động lập tức lộ ra nụ cười yên tâm, “Phụ thân!” Phù, rốt cục phụ thân cũng đã trở về!

Ngũ Tử Ngang nhéo cái mũi nhỏ của nhi tử rồi hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Vì sao phụ thân mới đi ra ngoài dạo một vòng mà Tứ Quân đã chọc cho phụ Hoàng nổi giận rồi?”

Tần Ca nhường mày, nói một cách khó chịu, “Ngươi trở về thật sự nhanh.”

Ngũ Tử Ngang ôm nhi tử ngồi xuống bên cạnh Tần Ca, sau đó rút ra cây thước trong tay của người này, nhoen miệng cười làm lành, “Tứ Quân còn nhỏ, nghiêm khắc quá với hắn thì lá gan của hắn sẽ càng ngày càng nhỏ, sau này sẽ giống như một con mèo con. Hắn làm sao có thể làm Hoàng đế được a?”

Tần Ca cả giận, “Nếu không phải các ngươi đều nuông chiều hắn thì ta cũng không cần phải nghiêm khắc đối với hắn. Thái sư dạy hắn thì hắn chỉ cần chăm chỉ là có thể học thuộc lòng, hắn cũng không phải chưa từng học đoạn thơ dài hơn bài này.”

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang xoa đầu của nhi tử, nói một cách yêu thương, “Tứ Quân học rất nhiều thi từ, thỉnh thoảng không nhớ được một bài cũng là chuyện bình thường thôi.” Sau đó hắn mới nhìn nhi tử rồi ôn nhu nói tiếp, “Tứ Quân, phụ thân cho ngươi hai canh giờ, ngươi có thể học thuộc hay không?”

“Có thể!” Tần Gia Hữu chu miệng, “Phụ phụ, hôm nay nhi tử nhất định sẽ học thuộc bài.” Một nén nhang là đủ rồi, cũng vì hôm qua Nhật Nhật không chịu dẫn hắn đi bay bay, hắn giận Nhật Nhật cho nên mới quên học bài.

“Gọi phụ Hoàng.” Tần Ca vẫn lạnh mặt.

Tần Gia Hữu lại chu miệng lên, “Phụ phụ, phụ thân, đều giống nhau. Con thích phụ phụ.”

“Ha ha.” Ngũ Tử Ngang hôn nhi tử một cái thật mạnh rồi mới giao Tử Quân cho Diêm Nhật, “Dẫn Hoàng Thượng đi học bài đi.”

“Đạ.” Diêm Nhật nắm tay Hoàng Thượng, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

“Phụ phụ, phụ thân, con lập tức quay lại.” Cam đoan với phụ Hoàng và phụ thân, Tân Gia Hữu được Diêm Nhật bế đi. Nhi tử vừa đi thì Ngũ Tử Ngang lập tức nghiêng người sang hỏi Tân Ca, “Xảy ra chuyện gì?”

Tân Ca ngoanh mặt đi, Ngũ Tử Ngang xoay người theo, Tân Ca lại ngoanh mặt sang hướng khác.

“Xảy ra chuyện gì? Giận ta?” Ngũ Tử Ngang ôm lấy Tân Ca, không cho hắn tránh đi.

Tân Ca nhịn không được mà tức giận nói, “Lúc trước ngươi đã nói gì với ta? Người nói ngươi lo việc triều đình, ta lo việc chăm con. Nhưng mỗi lần ta muốn trách phạt hắn thì ngươi đều ngăn cản!”

Ngũ Tử Ngang nở nụ cười, hôn xuống khéo miệng của Tân Ca rồi nói, “Đó là Tử Quân mà ngươi không dễ dàng gì mới sinh được cho ta, ta rất xót a. Bất quá ngươi thật sự quá nghiêm khắc với Tử Quân, ta nhớ rõ ngày xưa tiên Hoàng cũng đâu nghiêm khắc với ngươi như thế. Người xem đi, hiện tại ngươi càng giận dữ thì Tử Quân càng sợ tới mức run rẩy, như vậy làm sao được? Đến lúc đó hắn thật sự biến thành con mèo con thì làm sao làm được Hoàng đế?”

“Chẳng lẽ phải sủng ái hắn như ngươi? Dạy hư hắn?” Tân Ca càng lạnh mặt hơn.

Ngũ Tử Ngang nhanh chóng trấn an cho Tân Ca nguôi giận, tiếp tục cười làm lành, “Đương nhiên không phải là ý này, ta chỉ muốn nói ngươi không nên hờ một chút là lấy thước đánh, nếu ngươi muốn phạt thì phạt hắn luyen chữ là được rồi.”

“Hù!” Tân Ca hung hăng nhéo cái mũi giống y như đúc của hai phụ tử nhà này, “Cây thước của ta cũng chưa có cơ hội dùng lần nào!”

“Hắc hắc, ta biết ngươi kỳ thật cũng xót nhi tử lăm, ai u!” Bị nhéo lỗ tai, Ngũ Tử Ngang không dám cầu xin tha thứ, chỉ hô to một câu, “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng....”

“Lưu manh!” Thoát khỏi vòng tay của Ngũ Tử Ngang, Tân Ca bức bối quay về phòng, “Phụ tử các ngươi đều lưu manh như nhau!”

“Tân Ca Tân Ca.” Ngũ Tử Ngang đuổi theo, ôm lấy thắt lưng của Tân Ca, “Ngươi đừng giận, ngươi cứ phạt ta đi, ta cho ngươi phạt, có muộn ta cởi truồng lên giường cho ngươi đánh mông ta hay không?”

“Cái tên lưu manh này!” Đạp Ngũ Tử Ngang một cái, Tân Ca đỏ mặt đi vào phòng, đương nhiên phía sau vẫn bám theo một người.

Vừa cười vừa nhìn Thái Thượng Hoàng và Vương gia vào phòng, Ôn Quέ và Thân Mộc thở hắt ra, lần nào Vương gia trở về cũng đúng lúc.

Trong tẩm cung của tiểu Hoàng đế, vừa mới bị dọa run rẩy, lúc này Tân Gia Hữu đang cưỡi trên cổ của Diêm Nhật, lớn tiếng đọc bài thơ rất dài mà hôm qua Thái sư đã dạy hắn. Kỳ thật hắn đã học thuộc gần hết chỉ là nếu đọc sai một chữ thì phụ Hoàng sẽ phạt hắn chép lại mười lần, hắn không thích viết chữ, không bằng cứ nói là chưa học, dù sao phụ Hoàng sẽ không thật sự đánh hắn, hơn nữa phụ thân và Nhật Nhật sẽ che chở cho hắn.

“Nhật Nhật.”

Diêm Nhật đang đi thong thả trong phòng liền ngừng lại.

“Học xong rồi.”

Diêm Nhật ôm Hoàng Thượng từ trên cổ xuống đất, “Nô tài dẫn Hoàng Thượng đi gặp Thái Thượng Hoàng.”

“Không muốn không muốn.” Tân Gia Hữu ôm cổ của Diêm Nhật, chu miệng nói, “Phụ thân nói hai canh giờ thì sẽ là hai canh giờ.” Hắn vươn hai ngón tay, ý bảo là hắn còn rất nhiều thời gian, không cần phải đi vội.

Diêm Nhật cười một cách ngại ngùng rồi hỏi, “Hoàng Thượng muốn làm gì?” Tuy rằng bởi vì thường xuyên phải cười nên đã quen với biểu cảm này,

bất quá nhìn qua thì vẫn rất ngại ngùng, hơn nữa khuôn mặt quanh năm đều tái nhợt vẫn tái nhợt như cũ.

Tần Gia Hữu đảo tròng mắt, suy nghĩ một chút rồi nói, “Bay bay.”

Diêm Nhật nhất thời khó xử, “Thái Thượng Hoàng sẽ phát hiện.”

Tần Gia Hữu tiến đến bên tai của Diêm Nhật rồi nói thầm, “Có phụ thân thì phụ phụ sẽ không thấy. Nhật Nhật, bay bay.”

Điều khiến Diêm Nhật cảm thấy khó cự tuyệt nhất chính là yêu cầu của tiểu Hoàng đế, hắn khẽ cắn môi, “Hảo.”

“Nhật Nhật Nhật Nhật Nhật Nhật—” tiểu Hoàng đế cực kỳ cao hứng.

Diêm Nhật bế Tần Gia Hữu ra khỏi phòng, nhìn trái nhìn phải rồi mới đi ra vườn, đột nhiên chạy nhanh vài bước, dưới chân dùng sức một chút, lập tức bế tiểu Hoàng đế bay lên cây. Tần Gia Hữu bụm miệng, mừng rỡ đến tít cả mắt. Cứ như vậy, phía dưới mí mắt của Tần Ca, được rất nhiều người giấu diếm, Diêm Nhật bế tiểu Hoàng đế trên thân cây của Nhân Tâm đường, bay qua bay lại trên nóc nhà gần một canh giờ.

Vừa đến hai canh giờ, Diêm Nhật bế tiểu Hoàng đế đã đỏ bừng khuôn mặt đến tẩm cung của Thái Thượng Hoàng. Tần Gia Hữu vừa đặt chân xuống đất thì lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, cúi đầu, giả vờ thành bộ dáng sợ hãi. Đến khi trong phòng truyền đến tiếng của phụ Hoàng cho hắn vào, hắn run rẩy hai vai, chu chu miệng, buổi tối còn muộn tiếp tục bay bay?

.....

Tiểu Hoàng đế Tần Gia Hữu vẫn luôn nghĩ cuộc sống bù nhình hạnh phúc của mình ít nhất có thể qua được hai mươi năm. Nhưng hắn làm sao ngờ cuộc sống hạnh phúc của hắn chỉ được mười năm mà thôi.

Mười lăm tháng giêng năm thứ mười Nghiêm Phong, đương triều Nhiếp Chính Vương Ngũ Tử Ngang hạ chỉ trả lại quyền chấp chưởng triều chính cho Hoàng Thượng, để Nội Các phụ trợ. Không bận tâm nhi tử của hắn

đang bị dọa tái mặt trên ngai vàng, Ngũ Tử Ngang bước xuống chiếc ghế bằng bạc của hắn, ở trước đại điện mà nói với nhi tử, “Vương phụ có một chuyện khẩn cầu Hoàng Thượng có thể thành toàn.”

“Cha....” Tân Gia Hữu không bận tâm đến việc gọi như vậy không thích hợp ở đây, hắn không muốn tự mình chấp chính, tự mình chấp chính, tự mình chấp chính, tự mình chấp chính, tự mình chấp chính.....Nhật Nhật cứu hắn, Nhật Nhật cứu hắn, Nhật Nhật cứu hắn.....

Không để ý đến sự khẩn cầu trong mắt của nhi tử, Ngũ Tử Ngang cất cao giọng, “Khẩn cầu Hoàng Thượng hạ chỉ, phong ta làm Hoàng Hậu của Thái Thượng Hoàng.”

Xôn xao!! Bá quan văn võ thậm chí ngay cả những người thân tín của Ngũ Tử Ngang đều bị những lời này làm cho choáng váng, triều đình lập tức biến thành cái chợ, mọi thứ nổ tung.

“Nhiếp Chính Vương xin hãy cân nhắc!”

“Nhiếp Chính Vương và Thái Thượng Hoàng? Ta, ta sắp ngất....”

“Nhiếp Chính Vương, ngài không thể bỏ chúng thần a....”

“Nhiếp Chính Vương....”

“Cha?” Tân Gia Hữu cũng sững sốt, bất quá sau khi ngây người là càng thêm lo âu, hắn không muốn tự mình chấp chính, tự mình chấp chính, tự mình chấp chính, tự mình chấp chính, tự mình chấp chính.....Nhật Nhật cứu hắn, Nhật Nhật cứu hắn, Nhật Nhật cứu hắn.....

“Chủ ý của Vương phụ đã định.” Ngũ tử Ngang cũng không bận tâm nhi tử có đồng ý hay không, hắn lớn tiếng tuyên bố, “Kể từ hôm nay bốn Vương không còn là Nhiếp Chính Vương mà là Hoàng Hậu của Thái Thượng Hoàng. Đây là điều mà bốn Vương đã sớm hứa với Thái Thượng Hoàng. Hoàng Thượng mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng đã có thể cai quản thiên hạ, bốn Vương có thể an tâm giao quyền hành để đi làm Hoàng Hậu.”

Xoay người, tiêu sai phất tay, Ngũ Tử Ngang không hề lưu luyến mà ly khai khỏi triều đình, đi thẳng về chỗ ở của Tân Ca.

“Cha! Người thật quá đáng! Ít nhất người cũng phải báo trước với ta một tiếng chử!” Tân Gia Hữu mặc kệ thân phận đế vương của mình mà đuổi theo, chỉ biết những ngày tốt đẹp của hắn đã chấm dứt.

Triều đình rối loạn, tin tức này sải cánh bay ra ngoài, bay đến quý phủ của Lâm Giáp. Sau khi nghe xong chuyện này, đôi tay của lão Thái sư run lấy bẩy, thịnh nộ, cuối cùng nghẹn ra hai chữ, “Hồ đồ!” Rồi mới chuyên tâm đi vẽ tiếp bức tranh của hắn.

Hai tháng sau, khắp thiên hạ đều ngửa mặt lên trời phỉ nhổ một người nam nhân, hắn lừa gạt tất cả mọi người! Mọi người! Hắn cẩn bản không phải muốn quyền thế mà chỉ muốn vị đế vương khó có được nhất thiên hạ! Cái tên vô lại kia, vô lại vô lại vô lại! Hai người nọ cẩn bản chỉ là diễn tuồng cho người ta xem!

.....

“Phụ phụ, cha, Hoàng thúc, hương vị ở tửu lâu này cũng không tệ phải không? Ngon hơn nhiều so với hương vị ở Đệ nhất kinh thành.”

“Ngon lắm ngon lắm. Hoàng đế ca ca, lần tới chúng ta lại đến có được hay không?”

Trong tửu lâu có vẻ ngoài xoàng xĩnh, Tân Gia Hữu vừa đăng cơ tròn một năm đang hút tuy heo, ngũ quan tinh tế thâm thúy của Tân Ca, nhưng nhìn kỹ lại giống Ngũ Tử Ngang đến mười phần. Hà Hoan gặm một khúc xương sườn, trên tay đầy dầu mỡ, có một người vừa ăn vừa lau miệng giúp hắn.

Tân Ca thì được đút một miếng đậu hủ, chân mày nhú róng lên, “Gọi phụ Hoàng, nếu không thì gọi là phụ thân. Hiện tại ngươi đã tự mình chấp chính, làm sao lại có thể tùy tiện như vậy.”

Không đợi Tân Gia Hữu mở miệng thì Ngũ Tử Ngang đã vừa cười vừa nói, “Mười mấy năm nay Tứ Quân đều gọi là phụ phụ, rất khó sửa lại a. Dù

sao ta nghe cũng đã quen, nếu hắn gọi ngươi là cái khác thì ta sẽ không quen. Gọi phụ phụ có vẻ thân thiết hơn.”

“Cũng tại ngươi sủng ái hắn quá.” Tân Ca trùng mắt phượng, Ngũ Tử Ngang vội vàng đút vào một muỗng thức ăn.

“Hoàng đế ca ca, ta cũng đã quen Hữu Hữu gọi phụ phụ rồi.” Hà Hoan mỉm cười đối với điệt nhi, “Nghe rất thân thiết.”

“Đúng vậy đúng vậy. Hoan Hoan Hoàng thúc.”

“Hữu Hữu.”

“Ha ha ha.”

Thúc điệt hai người thân như huynh đệ, gọi nhau hết sức ngọt ngào, Tân Ca nhất thời nguôi giận. Hắn có thể nghiêm khắc dạy con nhưng không có cách nào nghiêm khắc với đệ đệ.

Tân Gia Hữu chu miệng, tiến đến bên cạnh phụ thân của hắn, “Cha, ngươi tới phụ ta chấp chính đi, tự mình chấp chính mệt quá, cái gì bọn họ cũng hỏi ta, ngốc muốn chết.”

“Chuyện này cha không thể đáp ứng ngươi.” Ngũ Tử Ngang nhẫn tâm từ chối, cho dù nhi tử của hắn bày ra bộ mặt đáng thương thì hắn vẫn rất kiên trì, “Cha đã hứa với phụ Hoàng của ngươi là phải làm Hoàng Hậu của hắn, hơn nữa cha cũng không hề bỏ mặc ngươi, là ai mỗi ngày đều mang một chồng tấu chuong về làm phiền ta?”

“Hữu Hữu thật sự lợi hại.” Trong đôi mắt to tròn của Hà Hoan tràn đầy kính nể đối với điệt nhi của mình.

“Nhưng mà mệt mỏi quá à, ta mới mười một tuổi, mười một mười một mười một....”

Thấy phụ Hoàng lạnh mặt, Tân Gia Hữu lập tức ngậm miệng than thở, “Ta chỉ cảm thấy bọn họ ngốc thô thiển, chuyện dễ như vậy mà còn phải hỏi ta.”

“Vậy chúng tôi ngươi không có bản lĩnh.” Một câu của Tân Ca làm Tân Gia Hữu nghẹn lời, hắn tạm thời không dám nhắc đến chuyện muôn cha hắn phụ tá chấp chính. Ngũ Tử Ngang nhanh chóng nháy mắt với nhi tử, việc này hai người bọn họ sẽ nói sau khi ở riêng với nhau. Tân Gia Hữu hì hì cười rồi châm trà cho phụ Hoàng để nhận lỗi.

“Lâu lâu mới xuất môn, chuyên tâm dùng bữa đi.” Tân Ca hạ lệnh, mọi người không dám nhiều lời. Trong kinh thành có ai không biết Ngũ Tử Ngang? Cho dù hiện tại hắn là Thái Hậu, nhưng đậm đà một cái cũng đủ giày vò người ta. Oai phong của Nhiếp Chính Vương vẫn cường đại như trước, bằng không ngai vàng của Tân Gia Hữu cũng không thể vững chắc như thế. Cho nên mỗi lần Ngũ Tử Ngang dẫn Tân Ca và nhi tử xuất môn thì đều cẩn thận cài trang, miễn cho người khác nhận ra, cũng bởi vì vậy mà bọn họ muốn ra ngoài ăn uống cũng phải tìm một nơi có thức ăn ngon mà người cũng không nhiều giống như vậy.

Tân Gia Hữu đem con cua to đặt lên một cái đĩa không trên bàn, có người giúp hắn lột mai cua. Ngoài trên bàn đều là tâm phúc của Tân Ca và Ngũ Tử Ngang, cũng là tâm phúc của Tân Gia Hữu, tính tới tính lui cũng chỉ là bốn người kia. Lấy ra thịt cua, Diêm Nhật gấp miếng thịt đặt vào đĩa của Hoàng Thượng, Tân Gia Hữu lên tiếng, “Nhật Nhật, ta không ăn gạch cua.”

Tân Ca nhẫn nhịn, giǎm Ngũ Tử Ngang một cái, cũng tại cái tên gia khóa này dạy hư cho nên nhi tử mới làm nũng như thế!

“Ta cũng không ăn.” Hà Hoan gấp trở về gạch cua mà một người đặt vào trong đĩa của hắn.

Diêm Nhật cảm thấy khó xử, vội vàng khuyên bảo, “Hoàng Thượng, gạch cua rất bồ.”

“Không ăn không ăn.” Tân Gia Hữu chỉ ăn thịt cua, không thèm liếc mắt nhìn gạch cua.

Khổng Tắc Huy thoái mái ăn thịt cua, đưa gạch cua cho Ôn Quέ rồi nói với Diêm Nhật, “Hoàng Thượng không ăn thì ngươi cũng đừng ép, miễn cho xảy ra sự cố, ngươi ăn đi.”

Thân Mộc nhịn cười mà nói, “Hương vị của gạch cua rất ngon, Hoàng Thượng ném thử xem?”

Người nào đó nhăn mặt nhăn mũi, phun ra một câu, “Gạch cua béo lăm.”

“Tần Gia Hữu!” Tần Ca rất muôn cầm lấy thước.

“Hữu Hữu!” Đôi mắt to của Hà Hoan chớp chớp, nhìn gạch cua nơi khóe miệng của Diêm Hoán, hắn thật sự muôn nôn.

Đối diện với tầu lâu này là một gia trạch. Bên trong gia trạch có hai người đang nấp phía sau bức rèm đối diện với bàn ăn có người vừa cười vừa giận mà dùng bữa. Trong mắt của hai người đều rung lè, trong đó có một người kiềm chế không được mà khóc thút thít. Ở phía sau bọn họ có một người đang nằm trên ghế, khuôn mặt kia khiến người ta vừa liếc mắt một cái thì sẽ nhớ mãi không quên, chẳng qua ánh mắt và khóe miệng của hắn đều mang theo vẻ tà ác khiến người ta sợ hãi, tóc mai lấm tấm hoa râm cùng vài vết chân chim nơi khóe mắt để lộ ra một chút niên kỷ của hắn.

“Này, hai người các ngươi, đủ chưa, đã xem cả canh giờ rồi.” Người này ngồi dậy từ trên ghế, vẻ mặt mệt kiên nhẫn.

“Ngươi biết cái gì? Cái tên vô lương tâm này.” Trong đó có một người lau mắt, cặp mắt vòng đi vòng lại trên người của Ngũ Tử Ngang, Tần Ca, Tần Gia Hữu và Hà Hoan, nhất là đến khi lướt đến Tần Gia Hữu thì mắt của hắn lại lập tức ướt át.

“Chắc.” Người nọ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, “Muốn gấp như thế thì đi gấp đi, nấp ở chỗ này làm gì? Cùng lầm thì nói là các ngươi đội mồ sống dậy.”

“Ngươi quay về ngồi đi, đừng làm phiền chúng ta.” Một vị khác khóc có vẻ thương tâm hơn, nhìn chằm chằm vào Hà Hoan, dung nhan tuyệt mỹ thật sự làm cho người ta khó tin hắn đã quá tuổi tứ tuần.

“Dám nói ta phiền?” Người nam nhân kia nheo mắt, ngữ thanh lạnh lùng.

Hai người bên cửa sổ khẽ chấn động, không cam lòng mà xoay người lại, người có dung nhan tuyệt mỹ thầm oán giận, “Ngươi cũng không phải là không biết ta nhớ Hoan nhi nhiều đến mức nào.”

Người còn lại cũng thầm oán, “Gia Hữu đã lớn như thế, ta là gia gia mà cũng chưa được bế hẵn một lần, ta muốn nhìn hẵn một chút cũng không được hay sao? Sau này cũng không biết phải đến khi nào mới có cơ hội chờ hẵn tiếp tục xuất cung.”

“Ngươi còn muốn đợi hẵn tiếp tục xuất cung lần nữa?” Nam tử không vui, “Ta đi ra đây là để du sơn ngoạn thủy, không phải chờ ngươi!”

Hai người kia mỗi người kéo lấy một tay của hẵn, “Đó cũng là nhi tử [tôn tử] của ngươi a!”

“Ta chết rồi, không còn quan hệ với bọn họ.” Người nam nhân này không hề khách khí.

“Vô lương tâm” Hai người nỗi giận.

“Cũng không phải ngày đầu tiên các ngươi biết ta vô lương tâm.” Người nam nhân rút tay ra, mỗi tay ôm một người, “Đi thôi. Hai ngươi đừng cố làm ta mũi lòng.” Hắn nhìn về người bên phía tay trái, “Tần Ca là ngươi búrta sinh ra, Ngũ Tử Ngang là ngươi áp chế ta lưu lại, ta đều chấp thuận.” Lại nhìn sang người phía bên phải, “Hà Hoan là ngươi giấu ta từng ấy năm, ta cũng chưa tìm ngươi tính sổ.”

Tiếp theo hắn hừ lạnh một tiếng, “Có tin hay không, các ngươi mà ép ta nỗi đên thì ta sẽ làm thịt hết bọn họ?”

Tin. Hai người trong lòng thầm oán: Cái tên hồn đản vô lương tâm này.

“Đi thôi.” Mỗi tay nắm một người, nam tử cũng không thèm nhìn mấy người ở bên phía tay lâu đói diện mà lập tức xoay lưng bước đi.

Không dám tiếp tục phản kháng, hai người bị người nam nhân kia lôi đi, đầu vẫn ngoanh ra phía sau.

“Muốn gấp như thế thì để ta trói bọn họ lại cho các ngươi gấp!”

“Không, đủ rồi.”

Lau mắt, hai người nghiên răng nghiên lợi ở sau lưng người nam nhân kia, vì sao bọn họ có mắt mà lại không tròng như vậy? Coi trọng một tên nam nhân vô liêm sỉ như thế?

“Mắng thầm ta cái gì đó? Dừng tưởng là ta không nghe thấy?”

“Ai dám a.”

Nắm chặt tay của người nam nhân kia, hai người ở trong lòng thầm nở nụ cười, bọn họ sống rất khá, bọn họ có thể an tâm.

Một chiếc xe ngựa xoàng xĩnh chạy về hướng cửa thành, không ai biết bọn họ đã đến cũng không ai biết bọn họ rời đi từ khi nào. Trên xe, một người hỏi, “Tần, chúng ta đi đâu?”

“Phiêu bạt thiên nhai.”

“Không tệ.” Người còn lại gật đầu, thuận tiện thở ra một hơi tiếc nuối và hạnh phúc tràn ngập cõi lòng.

.....

P/S: ^^ rốt cục ta cũng đã hoàn a. Bắn pháo bông. Cám ơn mọi người luôn ủng hộ 2 vợ chồng Ngang-Tần và động viên ta trong quãng thời gian rất dài.

Ta tiếp tục những dự án tiếp theo :>

Table of Contents

- [Mục lục](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)
[Chương 103](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121](#)

[Chương 122](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128](#)

[Chương 129](#)

[Chương 130](#)

[Chương 131](#)

[Chương 132](#)

[Chương 133](#)

[Chương 134](#)

[Chương 135](#)

[Chương 136](#)

[Chương 137](#)